

BIBLIOTECA NAZ.
Vittorio Emanuele III
XLV
E
14
NAPOLI

Viennae Austriae 1725 ex munere Cl. V. Apostoli Zeno.

LUCÆ HOLSTENII
NOTÆ ET CASTIGATIONES
IN
STEPHANUM BYZANTIUM
DE
URBIBUS.

LUCÆ HOLSTENII
NOTÆ ET CASTIGATIONES
POSTUMÆ
IN
STEPHANI BYZANTII
ΕΘΝΙΚΑ,
Quæ vulgo ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΩΝ inscribuntur:
Post longam doctorum exspectationem editæ
a
THEODORO RYCKIO.
Qui
SCYMNI CHII FRAGMENTA
hactenus non edita:
Item
DISSERTATIONEM
De primis Italiæ colonis & Æneæ adventu:
Et alia nonnulla addidit.

LUGD. BATAVORUM,
Apud JACOBUM HACKIUM A.C. M DC LXXXIV.

MPΘY

CHRISTINÆ

SUECORUM, GOTHORUM ET VANDALORUM

REGINÆ

THEODORUS RYCKIUS

Felicitatém.

avor ille singularis, quo placuit Tibi, Regalis fastigii decus eximium, nuper Romæ me commorantem prosequi, & gratia a Majestate Tua mihi tunc exhibita annuendo benefice desideriis, quæ Tibi offerebam, auxerunt non

modo venerationem, qua ante fama cognitam virtutum Tuarum magnitudinem colebam, verum nunc etiam ut patrocinium Tuum affectem, dant fiduciam. Cum enim Lucæ Holstenii Notæ & Castigationes in Stephani Ἐθνικὰ ab Eminentissimo Cardinale Francisco Barberino, qui exinde magno rei literariæ detrimento rebus humanis exemptus est, liberaliter mihi, si Tu permitteres, edendæ offerrentur; petii a Majestate Tua, ut hoc gratissimo munere orbem prosequi literatum dignarere. Annuisti non modo facilis petitioni meæ, sed gaudere etiam oblata conditione visa es, quod hactenus nemo inventus esset, qui immaturo fœtui manum adhibere sustinuisset, cum tamen is dignissimus esset, qui lucem adspiceret. Reversus itaque in patriam statim huic labori me accinxi imitaturus illorum exemplum, qui aliorum scripta cum applausu ediderunt. Sed uti verum fatear tractando adeo difficilem deprehendi, ut nisi fides Majestati Tuæ & quem modo laudavi Eminentissimo Principi

cipi obstricta inceptum omittere prohibuisset, simul boni publici, quod exinde proventurum videbam, contemplatio identidem me consolata esset, nunquam exantlare potuissem. Tandem exegi opus mihi molestissimum, pluribus profuturum, idque nunc Majestati Tuæ humiliter dico, supplicans ut eadem facilitate tutelam illius suscipere digneris qua ante publicationem concessisti. Ipse postumus hic fœtus novissimis parentis sui vocibus apud Te commendatus jure quodam suo idem flagitat. Cum enim antequam typis describeretur in dominio Tuo fuerit, neque ex hoc migrare aut cum pluribus nisi mandato Tuo communicari potuerit, ad cujus alterius postquam Te volente publici juris factus & quasi libertate donatus est quam Dominæ suæ prioris clientelam refugeret? Debetur autem Majestati Tuæ liber hic: atque inter opera Tua insignia, quibus ingenia & disciplinas magnifice fovisti, haudquaquam postremum est, quod Tuo beneficio eruditus orbis fruatur veteris Geographiæ illustratione a Luca

Hol-

Holſtenio per tot annos elucubrata. Utinam exemplum Tuum imitarentur Principes & Reges, non ita paſſim collabi diſciplinas atque ad barbariem ſuperiorum ſeculorum magnis iri paſſibus videremus. Oſtendit hoc nuper quum Ipſa illud tractabas Regnum Tuum optimorum ingeniorum copia refertiſſimum. Et licet alieno in ſolo velut in ſeceſſu nunc degas, tamen uti heliotropia ſolem propter ſalutarem illius adſpectum ſequi videmus, ita in Regia Tua nunquam deſiderantur qui Tua inſpiratione ad appetenda pulcherrima ſtudia accendantur. Quare hoc Tuum munus a me paullo comptius redditum Tibique remiſſum, ut quanta ſoles humanitate complectare a Majeſtate Tua humiliter peto. Lugduni Batavorum, A. D. III. Kal. Febr. A. C. CIↃ IↃC LXXXIV.

A D

AD LECTOREM

PRÆFATIO.

Cum anno hujus seculi nono sexagesimo & sequente Romæ peregrinabundus per plures menses subsisterem Urbis æternæ splendore, bibliothecis & ingeniorum sublimitate captus, incidi forte fortuna in *Lucæ Holstenii*, viri nostro & futuris seculis memorandæ eruditionis, Notas & Castigationes postumas in *Stephanum*, uti nunc inscribitur, *de Urbibus*, quæ in Eminentissimi Cardinalis Francisci Barberini Bibliotheca servabantur, ex archetypo Codice, quem Auctor Reginæ CHRISTINÆ legaverat, descriptæ. Præerat tunc temporis huic Bibliothecæ V. C. Carolus Moronus. Cum itaque ex hoc quærerem, cur sicut aliæ *Holstenii* curæ Illustrissimi Viri beneficio post ejus fata editæ fuerint, hæ pariter in literarum & veteris Geographiæ emolumentum non publicarentur, respondit, quo minus id jam factum esset evenisse, quod qui inchoatum opus perficeret, nemo hactenus inventus esset. Forte sedes Pontificia tunc vacabat, mortuo Clemente IX, & Bibliothecæ hujus Dominus Pontificalibus comitiis in Conclavi attinebatur. Quibus tandem quinto mense solutis cum mihi salutandi Eminentissimi Viri facta fuisset copia & de hoc ipso opere sermo incidisset, hic pro incredibili quo fuit præditus bene de literaria republica merendi studio id obtulit mihi edendum, pene inopinanti; verum sub hac conditione, ut Serenissimæ Reginæ venia prius accederet. Qua paullo post impetrata accepi conditionem illicoque per Moroni manus liber mihi traditus est. Cogitabam autem tum temporis ipsum *Stephanum* simul cum his Notis publicare, quam primum in patriam redux forem. Et quoniam *Stephani* versionem Latinam a Benedicto Ægio Spoletino quondam confectam in Vaticana Bibliotheca asservari noveram, rogabam Stephanum Gradium, virum summo ingenio & magna eruditione præditum, qui tunc temporis hujus Bibliothecæ curam habebat, nuper summo cum dolore meo & publico Romæ finitus est, describi hanc pro me pateretur. Quod apographum cum pariter nactus essem ad editionem *Stephani* procurandam non ita male instructum me putabam. At postquam anno CIↃ IↃ C LXXI in patriam reversus sum novam *Stephani* editionem cum versione simul & commentario a duobus diversis agitari deprehendo, & alterius quidem labores prælum jam subiisse, alterius brevi subituros. Accidit tamen postea ut priorem posterior anteverterit & jam nuper Amstelodami *Stephanum* publicarit. Cum itaque nemo reperiretur, qui eodem tempore eumdem Auctorem describere tertium vellet,

Holstenianas Notas absque *Stephano* & versione Latina edere coactus sum. Hoc vero & ipsum lentius processit, dum in principium hujus conatus incidit bellum, quo librarius diu absterritus est; dein spe pacis injecta cum negotium suscepisset, processum ejus interrumpit morbus meus diutinus & propemodum exitialis; me vero commodum restituto, ipsius librarii mors diutissime suspendit. Erat hic Daniel Elsevirius typographicæ artis in hac Republica princeps & describendis plurimis libris clarissimum nomen adeptus, ingentique literariæ rei detrimento ante senectutem raptus. Hujus obitum totius supellectilis ejus librariæ distractio tarde insecuta tandem novum typographum dedit. Quæ ideo præfari cogor, ne quis vitio mihi vertat, quod thesaurum publico debitum mihique commissum non prius protulerim. Ut taceam non unius aut alterius sed plurium annorum laborem fuisse, quem in expoliendo & exasciando hoc opere posuerimus. Nec enim ab Auctore id scriptum fuit ut quandoque sic ederetur, sed uti ipse inde justum commentarium conficeret. [a] v. Καλλιπία &c. Hoc enim volvisse eum animo ex diversis [a] harum Castigationum locis perspicitur: quo minus præstiterit ab ingenii ejus vastitate, nova identidem discere cupientis, aut superveniente priusquam destinata perficeret mortalitate profectum est. Cum enim commentarius hic ex infinitis diversorum temporum observationibus natus fuerit, factum ut multa in eo bis aut sæpius perscripta fuerint, in quibus posteriora prioribus sæpe contradicunt; multa abrupte & quasi a festinante memoriæ tantum adminiculo notata; multa confuse & quasi ab aliud agente conjecta; multa remisse & tamquam ab oscitante aut nauseabundo effusa. Quæ singula reformanda, conciliända, deducenda, describenda, emendanda fuere, ut usum publice haberent, & pro Auctoris eruditione, aliquatenus saltem, legerentur. Præterea quæ emendantur illustranturve auctorum loca nuspiam fere in autographo adjecta, sed duntaxat indicata sunt. Cum tamen absque horum conspectu emendationis pondus aut illustrationis necessitas minus appareat; & præberetur occasio hominibus minus probis *Holstenianas* curas intervertendi. Quare non prioris tantum generis verum & posterioris pleraque adjecimus: tum quod in hac eruditionis parte, quæ auctoritate nititur, hæc sint sedium instar, unde argumenta Geographiæ veteris petantur. Tot igitur ac tantas moræ caussas ne durior quis nobis imputet jure deprecamur.

Quoniam vero in exponendis auctoribus quæri ferme solet de Auctoris vita, operis titulo, natura, expositione, idque ipsum facere *Holstenium* fata prohibuere, ne necessario vestibulo opus hoc destituatur, de singulis aliquid dicemus.

[b] Chiliad. III.H.100. [c] v. Ἑρμόλαος. De *Stephano* quem *Byzantinum* appellat Tzetzes [b], *Grammaticum* vocat Suidas [c], id vere affirmari potest, & *Holstenius* (uti ex schedis manu ejus exaratis patet) credidit, vixisse post Honorii & Arcadii tempora, sive post annum Christi quadringentesimum, quoniam Marcianum Heracleotam & Synesium laudat, quos æquales fuisse ex Synesii epistolis constat & circa hæc tempora floruisse certissimum est. Cum enim *Hermolaus*, qui *Stephani* opus in Epitomen redegit sub Justiniano, Suida teste, vixerit, Imperator vero hic ex anno Christi IↃXXVII stationem auspicatus sit, viventis adhuc Stephani opus eum mutilasse parum verisimile est. Nec me movet quod in hoc ipso Lexico v. Ἀναζάρβα Auctor Eugenio se successisse dicat

in

in Scholarum regiarum administratione, quem Suidas sub Anastasio (qui ex anno CCCCXCI ad DXVIII Imperium tenuit) Constantinopoli magna celebritate docuisse & quædam scripsisse commemorat: quoniam plusquam verisimile verba hæc non a *Stephano* profecta sed ab Epitomatore addita, qui Eugenii non propter aliud meminisse videtur, quam ut ejus occasione conditionem suam posteris proderet. Nec in hoc tantum loco addidit aliquid Compendiarius iste sed aliis plurimis, uti passim *Holstenius* notat. Præterea id quoque dubitari potest, an Christianus fuerit ipse *Stephanus* (nam de Epitomatore dubitare non licet) cum in utramque partem rationes ex hoc opere colligi possint. Christianismo nomen dedisse suadere videtur temporis quo vixit ratio, obtinente jam longe lateque Christiana religione. Immo si ea quæ v. Βηθλεμα leguntur, ab ipso *Stephano* scripta sint, non vero ab *Hermolao* addita, nullus dubitandi locus relinquitur. Denique quod scriptores Christianos ad testimonium citat magnum argumentum est. Notissimum enim ex Eunapio, Proclo & aliis, quantopere Christianorum nomen aversati fuerint gentiles ejus seculi scriptores. Rursus contrarium ex eo probari videtur, quod homo Christianus veram etymologiam locorum, quæ in S. Scriptura, occurrunt, ignorare non potuerit, cum tamen *Stephanus* ineptas gentilium fabulas adferat, uti v. Ἰυδαία aliisque apparet. Præterea quod in locis Palæstinæ commemorandis nullam vel S. Scripturæ vel Eusebii, qui τοπικῶν librum ediderat, mentionem fecerit: ubi ille Josephum, Alexandrum, Pausaniam aliosque vel Judæos vel profanos scriptores tantum laudat. Nihilominus Christianum fuisse *Holstenius* putavit & maxime probabile est. Neque officiunt rationes in contrarium adductæ; quia *Stephanus* aliorum Collectiones Ἐθνικῶν, Philonis, Ori, Herodiani & similium potius in unum volumen congessit, quam ipse ex se composuit. Unde non tam sua quam aliorum verba ac sententias eum adferre certissimum est.

Inscribitur autem liber hic in Aldina Editione, περὶ πόλεων; quod Xylander se immutare noluisse, etsi genuinum minime crederet, profitetur. In Editione Iuntina, περὶ πόλεων καὶ δήμων. Nec titulum hunc heri aut nudius tertius natum ex duobus MSS. Vat. patet. In quorum altero, Στεφάνου Βυζαντίου περὶ πόλεων καὶ δήμων κατ᾽ ἀλφάβητον. In altero, Ἐκ τοῦ Στεφάνου περὶ πόλεων ἀξιομνημονεύτων κατὰ στοιχεῖον. Immo jam duodecimo seculo sive Tzetzis ætate obtinuisse hanc epigraphen ex hujus versibus liquet:

> Τῷ περὶ νήσων, πόλεων τε δήμων τῷ βιβλίῳ
> Στέφανος ὁ Βυζάντιος οὐ γράφει περὶ ταύτης.
> *In libro de insulis, urbibus & populis*
> *Stephanus Byzantius de ea non scribit.*

A qua, verbositate maxime, abit quæ in Fragmento Stephani Seguieriano adducitur: Στεφάνου Γραμματικοῦ Κωνσταντινουπόλεως περὶ πόλεων, νήσων τε καὶ ἐθνῶν, δήμων τε καὶ τόπων, καὶ ὁμωνυμίας αὐτῶν καὶ μετονομασίας, καὶ τῶν ἐντεῦθεν παρηγμένων ἐθνικῶν τε καὶ τοπικῶν, καὶ κτητικῶν τε ὀνομάτων. Unde suspicor a Iuntis & Aldo in MSS. inventum titulum, quem singuli Editionibus suis præfixerunt. Nihilominus certum neque *Stephanum* ipsum neque illius Epitomatorem *Hermolaum* ita hoc opus inscripsisse, sed alterum 'ΕΘΝΙΚΑ', alterum 'ΕΘΝΙΚΩ'Ν 'ΕΠΙΤΟΜΗ'Ν. Prius ex Eustathio, Tzetzis æquali, discimus, ad Iliad. Z. [a] a p. 631

 Ἰσέον

ἰστέον δὲ ὅτι καὶ διαφόρους γραφὰς ἀποφέρεται τὸ ῥηθὲν Ἀδραμύττιον, καθὰ καὶ Στέφανος παραδίδωσιν ἐν τοῖς ἐθνικοῖς. *Sciendum diversas scripturas referre dictum Adramytteon, quemadmodum & Stephanus tradit in Ethnicis.* Dein nusquam aliter in his commentariis, aut illis in Dionysium quam τὰ ἐθνικὰ, τὴν ἐθνικῶν ἐπιτομὴν, τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἐθνικῶν, τὴν τῶν ἐθνικῶν καταγραφὴν tacito auctoris nomine vocat, nonnunquam etiam τὸν παλαιὸν & κατὰ τὸν παλαιὸν, etiam ubi verbotenus describit. Posterius indubitatum reddit Suidas, Tzetze vetustior, apud quem: Ἑρμόλαος Γραμματικὸς Κωνσταντινουπόλεως, γράψας τὴν Ἐπιτομὴν τῶν Ἐθνικῶν Στεφάνου Γραμματικοῦ προσφωνηθεῖσαν Ἰουστινιανῷ τῷ βασιλεῖ. *Hermolaus Grammaticus Constantinopolitanus, qui composuit compendium libri de Gentilibus Stephani Grammatici Justiniano Imperatori dedicatum.* Nam ab *Hermolao* Ἐθνικῶν *Stephani* opus, quod habemus, primum mutilatum dubitare non licet, propter ea quæ leguntur v. Ἀνακτόρια, plane cum *Hermolai* ætate convenientia. Et in hac sententia jam olim fuit Josephus Scaliger, a quo propterea *Stephanus aut ejus potius mutilator Hermolaus* alicubi [a] adducitur. Hoc vero *Hermolai* Compendium cum subsequentibus temporibus iterum, & forte sæpius, fuisset contractum, uti ex omisso *Hermolai* nomine, præcisa ejusdem dedicatione, & plurimis locis patet, quibus aut promittitur aliquid alio loco tractatum iri, quod tamen illic non legitur; aut vocula ὅτι [b] relicta est, eclogis, quarum illa nota, deletis; aut prima omissi loci litera remansit [c]; statim post Eustathii tempora ab hominibus, qui Geographica præcipue in hoc opere tractari existimabant, primarium *Stephani* scopum non adsequebantur, περὶ πόλεων aut περὶ πόλεων καὶ δήμων titulum tulisse videtur.

[a] Append. Not. in Varr. de R. R. p. 208.
[b] ut v. Χίος.
[c] ut v. Δίολις.

Stephani enim in hoc opere scopus præcipuus non fuit Geographica docere, ut isti putarunt, sed Ἐθνικὰ sive *Gentilia*, quæ ab gentium, regionum urbiumque deducantur nominibus percensere. Sic ut hoc opus mere Grammaticum sit & proprie ad Grammaticam τεχνικὴν pertineat, & quidem eam partem, quæ de Nominibus derivativis agit, præcipue vero illis, quæ a Nominibus derivantur, quæ vulgo distinguuntur in Patronymica, Gentilia, Possessiva, Diminutiva, & Denominativa. Horum enim secundum genus toto hoc opere pertractatur, obiter autem de Patronymicis & Possessivis quædam subinde adsperguntur. Etsi fatear etiam ad ἐξηγητικὴν sive ἱστορικὴν pertinere: in qua Sextus Empiricus [d] inter alia περὶ τόπων, καθάπερ ἡρώων ἢ πατρῴων tractari docet. Unde veteres τὸ ἱστορικὸν dividere in quatuor partes solebant τὸ γενεαλογικὸν, πραγματικὸν, τοπικὸν, χρονικόν. Sed ut dixi primo loco ad τεχνικὴν spectat. Dolendum autem periisse ipsius *Stephani* tractatum Lexico huic Ἐθνικῶν ὀνομάτων, præmissum de varia *Gentilium* nominum formatione, quem ipse citat v. Αἰθίοψ, τὰ τῶν ἐθνικῶν τεχνολογήματα, quo totam hanc Grammaticæ partem accurate & copiose pertractaverat. Exstat in Vaticana Bibliotheca Dionysii Thracis Τέχνη Γραμματικὴ cum diversis antiquorum expositionibus Porphyrii, Chœrobosci, Melampodis, Diomedis & præcipue *Stephani*; cujus sequens Scholion de Ἐθνικῷ sive *Gentili* nomine putabat Holstenius: Ἐθνικὸν δέ ἐστι τὸ ἔθνους δηλωτικόν· οἷον Φρὺξ, Γαλάτης. Τὸ ἐθνικὸν δεῖ ἀκριβῶς εἰδέναι πόθεν· γίνεται δὲ τετραχῶς· ἀπὸ γένους, ἀπὸ χώρας, ἀπὸ πόλεως, ἀπὸ βασιλέως. ἀπὸ γένους μὲν, ὡς Ἕλλην καὶ Βάρβαρος· ἀπὸ δὲ χώρας, ὡς Θεσσαλός· ἀπὸ δὲ πόλεως, ὡς Φθιώτης· ἀπὸ δὲ βασιλέως, ὡς Ἀχαιὸς καὶ Δαναός. Τοῦτο οὖν ἐστι τὸ ἔθνους δηλωτικὸν ὡς καὶ

[d] Advers. Mathem. p. 19.

αὐτὸς περιέθετο, ὁ Φρὺξ Γαλάτης, ὡς ἐν Εἰσαγωγῇ. *Gentile gentem significat, quale Phryx, Galata. Gentile unde fiat accurate sciendum est. Formatur autem quatuor modis: a gente, regione, urbe, rege. A gente ut Græcus, Barbarus: a regione ut Thessalus: ab urbe ut Phthiotes: a rege ut Achæus, Danaus. Hæc igitur gentis denotatio, sicut & ipse posuit, Phryx, Galata, ut in Isagoge.* Ingens autem hoc Ἐθνικῶν opus fuisse antequam ab *Hermolao* & reliquis in id, quod nunc superest, volumen compressum est multa indicio sunt. Præcipue quod in MSS. Palatinis ad literam Ξ notetur: Ἀρχὴ τοῦ λέ βιβλίου. *Incipit liber quintus & tricesimus.* ad literam O: Ἀρχὴ τοῦ λς´ βιβλίου. *Incipit liber sextus & tricesimus.* Cum enim litera Ξ integrum olim librum confecerit, quæ nunc in semipagellam contracta est, aliæ literæ in plures etiam libros distinctæ fuerint, de forma integri operis conjicere licet. Idem etiam ex iis quæ a Constantino Porphyrogenneta lib. II Themate X ex *Stephani* opere de Sicilia citantur, constat, quorum in hoc Compendio neque vola neque vestigium exstat. Idque jam observavit Henricus Valesius [a]. Idem Themate IX ejusdem libri de Dyrrachio, & Themate XII de Chersone adfert, quæ in hac Epitome non conspiciuntur; ex integro tamen opere, ut verisimile, petita. Et apud eumdem, libro de Administrando Imperio ad Romanum filium, duo integra leguntur capita XXIII & XXIV de Iberia & Hispania, quæ exinde penitus descripta nemo dubitabit, qui cum iis quæ hac Epitome vv. Ἰβηρίαι & Ἱσπανίαι supersunt, conferre voluerit. Hæc autem a librario potius quam ipso Imperatore operi huic inserta facile largietur, qui nihil cum reliquo contextu commune habere & per occasionem occupatæ a Saracenis Hispaniæ, cujus cap. XXIII & XXV fit mentio, interjecta esse animadvertit. Denique nuper clarissime id apparuit in Fragmento nobili ex Seguieriana Bibliotheca prolato, in quo duodecim voces describuntur ex litera Δ, quarum prima Δύμη; una ad sequentem pertinens literam; eodem ordine, quo in Epitome adhuc exstant, sed innumeris partibus auctius. Ex quibus omnibus luculenter patet quam exiguam integri operis portiunculam habeamus reliquam, quantumque damni in tam præclari operis contractione res literaria tulerit: simul *Stephani* opus ordine ut vocant alphabetico scriptum, de qua re Xylander dubitat.

Sed transeo ad commentationem. Optandum quidem ut ipse *Lucas Holstenius* ex tumultuario quem reliquit justum commentarium confecisset. Sed quoniam id non præstitit, contenti simus hoc Catone, & gratias agamus manibus ejus quod vel sic infinita nos docuerit. Præter autem judicium acre & doctrinam plane admirabilem, ad Geographiam veterem illustrandam iis subsidiis instructus venit quibus hactenus nemo. Cum enim Vaticanæ Bibliothecæ præfectus esset, inde quidquid schedarum antiquarum ad hoc studium faceret sibi deprompsit. Nec Vaticana tantum se concludi passus, quidquid præterea bibliothecarum aut in Urbe aut alibi inveniretur excussit. Hinc tot ἀνέκδοτα in hoc opere passim citantur, in quibus ingens numerus Græcorum Epigrammatum: quæ ita a me prolata sunt, quemadmodum in antigrapho reperi, corrupta scilicet sæpius, nec sine ope ingenii hariolantis intelligenda. Usus autem est duobus *Stephani* MSS. qui in Palatina olim Bibliotheca, nunc Vaticana asservantur, qui passim in his Notis vocantur ad testimo-

[a] Not. ad Exc. Nic. Damasc. p. 73. & seq.

 nium.

nium. Adhibuit etiam Claudii Salmasii Codicem, in cujus marginibus variantes Codd. duorum Palatinorum lectiones, dum adhuc Heidelbergæ erant, simul cum conjecturis suis is adscripserat. Unde identidem harum conjecturarum in hoc opere mentio fit. Hunc Codicem *Holstenio* ab ipso Salmasio transmissum patet ex sequenti epistola, quæ in Barberina Bibliotheca nunc servatur:

CL. Salmasius Holstenio suo Salut.

Ut fidem meam liberem, Eruditissime Holsteni, mitto ecce tibi Stephanum olim a me cum duobus scriptis Codicibus e Palatina Bibliotheca collatum, & una partem versionis Xylandrianæ, quam ab heredibus ejus Heidelbergæ cum essem nactus sum. Si quid illa usui tibi esse poterit, utere. Vereor, ut omnia pellegere possis, quæ ad oram Codicis mei notavi ita mala manu in pessima ac bibula charta scripta sunt. Vale & me ama. Salutem velim dicas Florenti nostro. Grinæi XI *Kal. Mart.* CIϽ IϽ C XXVI.

Præterea quoniam Isaacus Casaubonus alicubi[a] editionis *Stephani* spem fecerat etiam hujus Codicem videre desideravit: quem sibi e Serenissimi Magnæ Britanniæ Regis Bibliotheca a V. C. Patricio Iunio adhoc transmissum alicubi manu sua notat, pauca duntaxat in ejus Codice notata se reperisse addens: quorum tamen in his Notis non obliviscitur. Nec tantum bibliothecas scrutatus est, sed Gazophylacia etiam & nummarias thecas reseravit, primusque novam veteri Geographiæ lucem a numismatibus mutuatus est, solertissime judicans horum auctoritate sive ad *Gentilium* formationem ostendendam sive ad sinceram loci scripturam eruendam nihil esse certius. In horum autem applicatione, uti & reliquis, sicubi peccatum fuerit (uti non dubitandum) rogatos velim viros doctos, qui talia notaturi sunt, uti & homines se & hoc opus postumum esse meminerint. Neque enim omnia commissa corrigere aut debui, aut potui. Non debui, quoniam sic non *Holstenii* sed meus Liber factus esset: tum quod ex his multa in conjectura posita sint, in quo genere si quis erraverit apud eruditos & bellos homines paratam habet veniam. Non potui autem omnia animadvertere, ingenii scilicet tarditate & temporis brevitate impeditus. Integra enim hominis ætas ad hanc studiorum partem perficiendam requiritur. Optandum autem ipsius autographi mihi copiam fuisse. Cum enim exemplar Barberinum a duobus librariis plane indoctis scriptum sit, factum ut innumeris id erroribus scateat. Horum partem longe maximam primo statim obtutu correxi, aliam non contemnendam post aliqualem meditationem, quosdam nulla divinandi contentione tollere valui. Unde evenit, ut nonnulla quæ exigui momenti videbantur omittere, quædam inspecto per amicum autographo ad ejus fidem in Addendis supplere coactus fuerim.

a Lect. Theocr. cap. 1.

Holstenianis Notis junctæ sunt *Francisci Guieti* Observationes pauculæ, quas V. C. Ægidius Menagius cum consilium nostrum intellexisset humanissime contulit.

Scymni Chii Fragmenta ad me misit laudatus ante Carolus Moronus. Cum enim in Barberina Bibliotheca inter alia *Holstenii* scripta latere nossem Geographos aliquot veteres notis ejusdem illustratos, Illustrissimum Virum per Stephanum Gradium rogavi ut hos auctores, quoniam ejusdem cum hoc opere argumenti essent, augendo volumini adjicere dignaretur: idque is haud gravate concessit. Sed cum aliquanto post munificus hic literatorum parens exstinctus

ſtinctus eſſet, nihil præter *Fragmenta Scymni Chii* tranſmiſſum eſt, excuſante Morono Bibliothecæ Barberinæ præfecturam in alium tranſlatam. Unde vero hæc *Fragmenta* deprompta fuerint, & qua auctoritate *Scymni Chii* nomen ferant, cum ſæpius ab amicis Romæ quæſierim, nemo dicere valuit. Maxime veriſimile e Schedis Vaticanæ Bibliothecæ hauſta. De auctore vero aliunde conſtat & Holſtenius jam docuit Περιήγησιν, quæ ſub Marciani Heracleotæ nomine hactenus ſe oſtendit, ad quam referenda veniunt hæc *Fragmenta*, nulli præterquam *Scymno Chio* deberi. Nam in Notis ad Apollonium Rhodium lib. IV.[a] ad verba Scholiaſtæ: Σκύμνος δὲ τῇ ἐν ἑκκαιδεκάτῃ περὶ Εὐρώπης αὐτὸν μόνον φησὶν ἀπὸ ἐρήμων φέρεσθαι τὸν Ἴστρον. Ῥίπαια δὲ ὄρη ἐν τοῖς ἀνατολαῖς ὡς Καλλίμαχος. notat ſequentia: *Hic librorum numerus perſpicue falſus. Neque enim Scymni Chii* Περιήγησις *in libros diviſa fuit, tantum abeſt ut de ſola Europa ſedecim libros ſcripſerit. Exſtat enim nunc magna ejus opuſculi pars, quæ hactenus ſub falſo Marciani Heracleotæ nomine delituit. Quod hujus loci auctoritate & indicio primus omnium vero auctori vindicavi in notis meis ad Porphyrium. In MS. fuerat* ἐν τοῖς περὶ Εὐρώπης, *ſicuti pag. præcedenti* ἐν τοῖς περὶ Ἀσίας *idem Scymnus laudatur. Inde imperiti librarii fecere* ἐν τῇ ις, *pro* ἐν τοῖς. *quod deinde voce expanſa editum,* ἐν τῇ ἑκκαιδεκάτῃ. *Neque minus corrupta ſunt quæ ex Scymno de Iſtri curſu affert. Nam pro illo,* ἀπὸ ἐρήμων φέρεσθαι τὸν Ἴστρον, *ſcribendum* ἀπὸ ἑσπέρας. *quod ſequentia Callimachi verba evincunt, quæ Ripæos montes ad ortum ponunt, contra ac Symnus: cujus hæc ſunt verba de Iſtro:* Κατέρχεται ἀπὸ τῶν ἑσπερίων τόπων Hactenus ibi *Holſtenius*. In Notis vero ad Porphyrium[b], de Scythis ultra Mœotim, decem *Scymni Chii* vetuſti Geographi adfert verſus, quos cum aliis multis hactenus non editos dicit. Hos igitur omnes ſimul cum ipſius verſione nunc hic damus, ut eximatur tandem doctis reſiduus ſcrupulus de emendato recte ab *Holſtenio* Apollonii Scholiaſte. Verſus enim *Scymni*, cujus auctoritate nititur hæc emendatio, in his Fragmentis exſtat. Nec tantum ex hoc Scholiaſte Περιηγήσεως hujus verus Auctor vindicatur: ſed uti recte obſervavit Eraſmus Vindingius V. A.[c] ex *Stephano* etiam, apud quem: Ἀγάθη, πόλις Λιγύων, ἢ Κελτῶν. Σκύμνος δὲ Φωκαίων αὐτὴν φησὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. *Agathe urbs Ligurum aut Celtarum. Scymnus Phocæenſium dicit in Europa.* Nam in hactenus edita ſub Marciani nomine Περιηγήσει[d] legitur:

Μεθ' ἃς ἐλθόντες εἰς Ἰβηρίαν
Οἱ Μασσαλίαν κτίσαντες ἔσχον Φωκαεῖς
Ἀγάθην.

Poſt quos delati in Hiſpaniam
Qui Maſſiliam condiderunt, obtinuerunt Phocæenſes
Agathen.

Cui ex eodem addi poteſt locus alius v. Πάρος. Ἔστι καὶ ἄλλη Πάρος νῆσος Λιβυρνῶν, ὥς φησι Σκύμνος ὁ Χῖος ἐν πρώτῳ Περιηγήσεως. *Eſt etiam alia Paros inſula Liburnorum, ut ait Scymnus Chius part. I. Deſcriptionis Orbis.* Nam in hactenus vulgata, poſtquam de Liburnis & Illyriis actum eſſet, ſubjicitur:

Φάρος δὲ τούτων οὐκ ἄπωθεν κειμένη
Νῆσος, Παρίων κτίσις ἐστίν.

Paros vero his non procul ſita
Inſula, Pariorum opus eſt.

Scy-

[a] v. 284. & 287.
[b] p. 82.
[c] Not. ad Marcianum Heracleotam.
[d] v. 211.

Scymno Chio subjunximus quatuor *Holstenianas* Dissertationes seorsum quidem ante editas sed a paucis visas, ne perirent.

Tandem in Geographorum veterum, quibus potiri non licuit, locum *Dissertationem* nostram *de primis Italiæ colonis & Æneæ adventu*, simul cum *Oratione de Gigantibus* subjecimus, pro purpura pannum, fateor. Prioris meditationis caussam præbuit Samuel Bochartus, magnum literarum lumen, postquam publico scripto probare intendisset Æneam nunquam in Italia fuisse, quod Romani omnes crediderant; & cognovissem ex eruditorum numero multos in ejus sententiam ivisse, cum plane sit falsa & tanto viro indigna. Præmissa autem quædam *de primis Italiæ Colonis*, ut Italiæ status qualis sub *Æneæ adventum* fuit, melius perspiceretur, inprimis ut eosdem Romanos qui Aborigines dixere Græcos ab Oenotris diversos, qui multis ante Trojanum bellum ætatibus ex Achaia in Italiam migraverint, contra Dionysium Halicarnassensem defenderem, Aborigines statue ntem Oenotros, qui ex Arcadia septemdecim ante Trojam captam generationibus in Italiam venerint. Tituli priorem partem sumpsi ab Antiocho, qui de *antiquissimis Italiæ colonis*; posteriorem a Postumio, Consulari apud Romanos viro, qui *de Æneæ adventu* scripserat. Quorum nihil hodie præter exigua fragmenta superest. Quæstionem *de Gigantibus* excutere inductus sum, quod viderem magnos aliquot viros, etiam hujus ætatis, in scriptis suis prodere eos fuisse, & hæc sententia videretur mihi naturæ contraria.

Indices Antonio Schultingio debentur, singularis eruditionis juveni, qui subsecivis horis hanc nobis & literarum studiosis operam navare dignatus est. Hunc utinam fata terris diutius servent, quam nuper parentem ostenderunt: cui si ad senectutem pervenire contigisset, habuissent quod sibi literæ bona fide gratularentur. Sed habet solatium publicus dolor quod hunc genuerit, qui paternæ eruditionis non modo heres, sed novum insuper decus summam juris cognitionem addidit. In his *indicibus* vix aliquid recensum præter id quod in *Holstenianis* Notis legitur. Auctorum a *Stephano* citatorum & rerum extra Alphabeti seriem apud eumdem occurrentium elenchi a Xylandro compositi sunt. Hæc monenda habui. Vale.

LUCÆ HOL-

LUCÆ HOLSTENII

NOTÆ ET CASTIGATIONES POSTUMÆ

IN

STEPHANI BYZANTII

ΕΘΝΙΚΑ,

Quæ vulgo ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΩΝ inscribuntur.

A.

ΑʹΒΑΙ, πόλις Φωκική, ἀπὸ ὀλβείας ἐγγὺς τῆς Ἄβη. Κέκληται δὲ ἀπὸ ἥρωος Ἄβα] An hic Ἄβας Λυγκέως regis Argivorum filius, Acrisii pater?

— Τὸ κτητικὸν Ἀβαῖος καὶ τὸ ἐθνικὸν] Melior codex Palatinus: τὸ ἐθνικὸν Ἀβαῖος καὶ τὸ κτητικόν. Corrigendus autem Hesychius, voce Ἄβαι, ubi μαντεῖον Ἀπόλλωνος Σαββαῖς legitur, pro Ἀβαῖς, litera σ male duplicata. Meminit hujus oraculi Herodotus lib. I. cap. 46. & lib. VIII. cap. 33.

— Δερβέτης] Scribitur quoque Δερβήτης. Vide infra h. v. & v. Σίδη.

— Ἄλβα] Palat. Ἄλβη.

— Καὶ Ἀλβηνὸς τὸ κτητικὸν, ὡς Βασιλῆος. ἀλλὰ καὶ Ἄλβεις, καὶ Ἀρτάβη] Palat. καὶ Ἀλβηνὸς καὶ τὸ κτητικὸν ὡς Βασιλῆος καὶ Ἄλβεις καὶ Ἀρτάκη καὶ Ἀρβαική. Certe illud Ἀρτάβη manifeste corruptum est. Puto, sensu loci flagitante, rectissime posse substitui, Ἄρκη Ἀρκαῖος, aut, Ἀρίσβη Ἀρισβαῖος καὶ Ἀρτάκη Ἀρτάκιος. vult enim ostendere τὸ ἀνώμαλον τῶν ἐθνικῶν. Ἀρτάκιος vid. infra in v. Ἀρτάκη.

— Αἱ δὲ Ἄβαι πόλις Φωκέων] Mallem Φωκίων. Meminit Herodotus lib. I. cap. 46. & lib. VIII. cap. 33. & 134 & Eustathius ad Iliad. Β. v. 557.

— Ἦν δὲ τοῦτο μαντεῖον] Palat. melior: τοῦτο τὸ μαντεῖον.

— Λιβύεται καὶ Ἄβδος τὸ ἐθνικὸν διὰ τὸ εἰθισμένον τοῖς Καρικοῖς τύποις] De hac forma plura vide exempla in vv. Ἀγαρηνὸς & Ἀθυμβρα.

ΑʹΒΑΚΑΙΝΟΝ πόλις Σικελίας.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀβακαινῖνος] Apud Hesychium hæc vox monstrose corrupta, Ἀβακαΐζινοι, pro Ἀβακαινῖνοι.

— Τερεντῖνος] Ταραντῖνος.

ΑʹΒΑʹΝΤΙΣ ἡ Εὔβοια, ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγιμ* δευτέρῳ] Palat. uterque, αἰγιμιλ. Joan. Meursius restituit Γυναικῶν δευτέρῳ, lib. II. Att. Lect. cap. 20. V. Cl. Claudius Salmasius malebat, καταλόγῳ δευτέρῳ.

— Ὠνόμασεν Ζεὺς] Uterque Palat. ὠνόμασεν τὴν Ζεύς.

— Ἀπὸ Ἄβαντος τοῦ Ἀργείου] Servius ad lib. I. Æneid. v. 125. tres diversos *Abantes* commemorat: horum primus Æneæ comes; alter, quem in Troja Diomedes occidit; tertius est Argivus, cujus clypeum Apollini consecravit Æneas. Ovidius lib. XV. Met. v. 164.

Abanteis templo Junonis in Argis.

— Τοῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος] Ita quoque Eustathius ad Hom. Iliad. Β. pag. 281.

— Τὸ δὲ Τέλχρος διήλλαξεν] Vide in Αἱμονία & Αἰνία.

— Ἡ παρὰ λόγον] De hac παραλογίᾳ videndus Eustathius ad Dionysii Periegesin pag. 106.

— Ποσειδήιον ἀγλαὸν υἱόν] Hemistichium est Homeri ex Odyss. Γ. v. 189.

— Ἀβαντιάς] Sic Callimachus Hymno in Delum v. 20.

---- καὶ Μάκρις Ἀβαντιὰς Ἐλλοπιήων.

— Ἀχαιϊάδων ἐϋπέπλων] Homerus Iliad. Ε. v. 424.

— Καλλίμαχος καὶ Ἀμαντίνην] Hic confundit auctor Ἀμαντας, Illyricam sive Epiroticam gentem, de qua loquitur Callimachus, qui etiam Ἄβαντες dicti, cum illis *Abantibus*, de quibus hactenus egerat. Vide infra vv. Ἀμαντία & Εὔβοια.

— Ὤικησαν] ᾤκισαν.

ΑʹΒΑΡΝΟΣ, πόλις καὶ χώρα ἄκρα τῆς Παριανῆς] Lege, & χώρα & ἄκρα τ. Π. uti paullo post h. v. Mox pro Ἡρόδοτος, legendum Ἡρωδιανός. Nam

apud Herodotum nihil quidquam tale extat: tum alibi hæc nomina confunduntur.

— Ὅτι Ἀβαρὶς λέγει] Sic Apollonius Rhodius lib. I. v. 932. — καὶ Ἀβαρνίδος ἠμαθόεσσαν Πιτύειαν.

quod exemplum ipse mox adfert.

— Ἀλὸς Ἀλαιεὺς] Salmasius ex MSS. Ἀλαιεύς. & sic Vatic. & uterque Palat.

— Τὰ γὰρ εἰς η φιλανδεῖ τῷ ιτης τύπῳ] Uterque Palat. τῷ γὰρ φιλανδεῖ. misso illo, εἰς η.

— Μέμφη Μεμφίτης] Palat. A. Μίμφης. sed leg. Μέμφις Μεμφίτης.

— Λαμψάκῳ ἐκαλεῖτο εἶναί φησιν] Idem est cum superiori; *Parion* enim erat vicinum *Lampsaco*.

— Ἀπὸ τῆς ἐν Φωκίδι Ἀβαρνίδος] Legend. omnino Φωκαΐδι & mox Φωκαιέων. vide infra v. Λάμψακος, ubi Plutarchi narrationem notavimus. Simili modo bis peccatum apud Hesychium, semel in Ἀβαρνίδες, iterum in Ἄβαρνος.

— Καὶ Ἀβαρνίδος ἠμαθόεσσαν Πιτύειαν] Etymologiam vocis Ἀβαρνίδος vide apud Scholiasten Apollonii Rhodii ad hunc locum, lib. I. v. 932.

— Σοφοκλῆς] *Sophocles*, Grammaticus, Scholiastes Apollonii, qui adhuc extat.

— Τὸ Ἐθνικὸν Ἀβαρναῖος] Et, Ἀβαρνιάς. Orpheus Argon. v. 485. ubi Ἀβαρνιάδος legendum puto pro Ἀβαρνιάδας.

ἈΒΑΣΗΝΟΙ ἔθνος Ἀραβίας] Ἄβασα insula commemoratur à Pausania lib. VI. in ipso fine: ἐν μυχῷ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, cum Seria & Sacæa. quare non dubito, quin sit Ἄβισα Ptolemæi, oppidum maritimum Arabiæ Felicis ad Sinum Sachaliten. Quod si tabulas ejusdem Ptolemæi inspexeris, perspicies, cur post *Sabæos* & *Chatramotas* eos commemoret hoc loco Uranius. Σαβαίαν autem pro Σακαίαν apud Pausaniam rescribendum haud temere dixerim. Hæc gens postea Æthiopiam occupavit, ubi nobilissimum illud Abissinorum regnum: de quo plura vide apud Scaligerum lib. VII. de Emend. Temp.

— Καὶ Ἀβασηνοὶ] Pal. illud καὶ delet.

— Καὶ ὅσον] Leg. κόστον.

— Καὶ Κέρπαθον] Κάρπαθον, vel Κάρπασον.

— Τυγίν Κοχλίον] MS. uterque, κοχλίου.

— Ἀδελφοί] Leg. Ἀδαφλωοί, aut potius Ἀζανοί, quorum mentio infra in vv. Κώνστοφος. Τοιπία. Σώτειρα.

ἌΒΔΗΡΑ, πόλεις δύο· ἡ μὲν Θρᾴκης ἀπὸ Ἀβδήρου] MSS. Ἀβδήρα, non Ἀβδηρίτου. Et Ἄβδηρον inter Herculis comites numerat Julianus Imperator Orat. VII. p. 411. & Hyginus Fab. XXX. Scylax & Epitome Strabonis. Inprimis vide Scholiasten Apollonii lib. II. pag. 64. unde hæc ad verbum desumpta: & Photium, cod. 190. pag. 483. ex Ptolemæo Hephæstione. Quare omnino legendum Ἀβδήρου. De hoc vide elegantem Philostrati narrationem lib. II. Icon. pag. 817. Nam Hercules in ejus memoriam & honorem civitatem condidit. Sed in veteri nummo *Abderitarum* apud Goltzium, ΑΒΔΗΡΑΣ ΚΟΡΑΣ effigies cernitur, quam Diomedis sororem fuisse, & hanc urbem condidisse, deque nomine suo appellasse auctor est Solinus. vide Salmasium ad Solinum pag. 160. Unde apparet, *Abderitas* hanc opinionem originis suæ, quam etiam sequitur Pomponius Mela, prætulisse alteri. In nummo Antonini Imp. apud Franc. Gotifredum, ΑΒΔΗΡΕΙΤΩΝ legitur gentile. Et Pyrrhus Ligorius Sabinæ Tranquillinæ Augustæ nummum habet, in quo Fortuna Pherepolis cum corona murali, temone & cornu copiæ; inscriptio autem sequens, ΑΒΔΗΡΙΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. In aliis duobus apud Goltzium est, ΑΒΔΗΡΙΤΕΩΝ.

— Ὀξόρυγχος Ὀξορυγχίτης] Leg. Ὀξύρυγχος Ὀξυρυγχίτης.

— Τὰ Ἄβδηρα] Herodotus lib. I. c. 168. καὶ ἐνθαῦτα ἔκτισαν πόλιν Ἄβδηρα.

— Παυσανίας ἐξηγήσεως] MS. legit, καὶ ἑξηγήσεως. Unde recte numeri nota constituitur: legendum enim Παυσανίας ς' ἐξηγήσεως. & extat locus apud Pausaniam lib. II. Eliac. qui est VI. Ἔπαθος ἐξηγήσεως, pag. 182.

— Ἀβδηρίτης] MS. Ἀβδηρίτης.

— Τῶν τῆς πινακογραφίων] Inter scripta Callimachi apud Suidam recensentur Πίνακες τῆς ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων. vide etiam Eustathium ad Dionysium.

ἈΒΙΛΗ πόλις ἐπὶ τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ] Ex Flavio Josepho lib. IV. Antiq. Judaic. cap. 7. pag. 118. Distabat autem à Jordane stadiis LX. ut ex eodem Josepho colligi potest lib. V. cap. I. pag. 134. Goltzius ΑΒΙΛΗΝΩΝ nummum in honorem Caracallæ Imp. cusum profert, sed male scribit ΑΒΙΛΗΝΙΩΝ.

— Ἄλλη πόλις Φοινίκης Ἄβιλα] In Concilio Chalced. Act. I. Ἰορδάνης Episcopus Ἀβίλης, vertitur *Jordanes Abila Syria*. Hujus *Abila* mentio fit apud Polybium lib. V. & Suidam. Ptolemæus Ἄβιλα Λυσανίου. Divus Lucas, Λυσανίου τῆς Ἀβιληνῆς τετραρχοῦντος. cap. III. v. I.

ἌΒΙΟΙ, ἔθνος Σκυθικόν. Ὅμηρος] Iliad. N. v. 5.

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν,
Γλακτοφάγων, Ἀβίων τε δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Mysorumque comminus pugnantium & illustrium Hippemolgorum,
Lacte vescentium, longævorumque justissimorum hominum.

— Διὰ τὸ τῆς Ἀβιανὸν πόλεμον οἰκεῖν] Scholiastes antiquus ad locum modo allegatum Homeri: Ἀβίους ἤτοι βιοῖς μὴ χρωμένους, ὅ ἐστι τόξοις. ἢ τὸ α κατ' ἐπίτασιν, ἵν' ᾖ πολυβίους, καὶ πολυετεῖς. ἢ τὸ ἥμερον βίον μὴ ἐγνωκότων, ἐπεὶ δὲ γὰρ δικαιοτάτων ἀνθρώπων. ἢ μὴ βιαζομένους. ἔστι δὲ καὶ ἔθνος ἐν Σκυθίᾳ Ἄβιοι, οἱ καὶ Ἀμαζόνες καὶ Νομάδες.

quæ

quæ ad verbum etiam leguntur in Etymologico Magno, in Γλακτοφάγος & Ἄβιοι.

— Θερινιον] Salmasius, Θερμινόν.

— Ἐνδικαιότατον ἀπιτήλων] MSS. ἐνδικαιότατον. & sic etiam Fl. Ch. In ἀπιτήλων autem supple ἀνδρῶν. Similes hisce *Abiis* vel *Gabiis* sunt Ἀργιππαῖοι, Scythicus etiam populus, quorum meminit Herodotus lib. IV. cap. 23.

— Δικαίης ἄρμενον] MS. δικαίης. sed leg. δίκαι' ἄρμενον.

— Αὐτάκταροι γέαι] Palat. uterque, γέαι· Fl.Ch. γαῖαι.

— Ὑπομνημάτων] Palat. uterque, ὑπομνηματικῶν.

— Τῶν Ἀγαβῶν] Leg. Ἀγαυῶν. & ita habet uterque Palat. & Homerus Iliad. N. v. 5.

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν.
Γλακτοφάγων.

ubi ὑπομνήματα seu scholia antiqua, ἀγαυῶν· λαμπρῶν καὶ ἐνδόξων· ἢ ὄνομα ἔθνους οὕτω καλούμενον Ἀγαυοί.

— Οἱ δὲ ἄοικοι] Leg. ἀοίκους. aut οἱ δὲ ὅτι ἄοικοι.

— Οἱ δὲ ὁμοβίων, τουτέστιν ὁμοτόξων] Βιὸς arcus est Græcis: de quo αἰσχίως apud Etymologum Ἡράκλειτος ὁ σκοτεινός· Τῷ οὖν τόξῳ ὄνομα βιὸς, ἔργον δὲ, θάνατος.

ἌΒΟΛΛΑ, πόλις Σικελίας, ὁ πολίτης Βαρύς, ὡς Ἀγύλλα] MSS. Αἰγύλλα. Lege, Ἀγύλλα. Meminit illius nummus Vespasiani apud Goltzium.

ἈΒΟΡΙΓΙΝΕΣ, ἔθνος Ἰταλικόν.

— Μέχρις οὖν τοῦ Τρωικοῦ πολέμου] Sunt verba Dionysii Halicarnassensis lib. I. pag. 8. Μέχρι μὲν δὲ Τρωικοῦ πολέμου τὴν ἀρχαίαν τῶν Ἀβοριγίνων ὀνομασίαν ἔτι σώζοντες· ἐπὶ δὲ Λατίνου βασιλέως Λατῖνοι ἀρξάμενοι καλεῖσθαι. *Usque ad Trojani belli tempora vetus Aboriginum nomen servantes; à Latino rege cœpti sunt Latini appellari.*

— Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη κλίσις, ἐν χρησμῷ κειμένη, ἐπ' αὐτοὺς ἀναφέροντο] Lege, ὃς αὐτοὺς π. extat enim apud Dionysium lib. I. pag. 16.

— Μαιόμενοι] MSS. Μαιόμενοι.

— Κινήσεσιν] Salmasius legit, κλίσεσιν.

ἌΒΟΤΙΣ, πόλις Αἰγυπτία.

— Ὡς οὖν κλαυτίτης καὶ Ναυκρατίτης] Palat. A. ὡς Ναύκρατις Ναυκρατίτης. Sed alter, ὡς ναυκλαπίτης καὶ ναυκρατίτης, nullo sensu. infra in Κερκίνεως· Κερκινίτης ὡς Ναυκρατίτης.

— Χάλκις Χαλκιδεύς] MSS. Χαλκίδος Χαλκιδέως.

ἈΒΡΕΤΤΗΝΗ, χώρα Μυσίας] Suidæ Ἀβρεττάνη. Sed videtur melius Ἀβρεττηνή. Hinc Ζεὺς Ἀβρεττηνὸς apud Strabonem lib. XII. p. 574. & alibi.

— Ὡς Ἀρμενὸς Φησι] MSS. Ἀρμενός.

ἌΒΡΟΙ] Uterque Pal. Ἄβρος, male.

— Ταλαντῖνοι] Salmasius quasi ex MSS. Ταυλαντίνοις. Sed illi nihil mutant.

— Σκόμβροι] Hujus generis frustra apud alios mentionem quæras. Σκόμβρος apud Aristotelem pars montis Hæmi, quam forte hæc gens incolebat. Putabam aliquando Κίμβροι legendum, ut σ ex præcedentis vocis fine adhæsisset; sed nunc vix puto horum expresso nomine *Sophoclem* meminisse, aut Stephanum *Sophoclem* auctorem laudare voluisse de gente Romanis Historiis notissima.

ἈΒΡΟΤΟΝΟΝ &c. Στράβων δὲ ἐν ἑκκαιδεκάτῳ] In utroque Palat. est, ἐν ἑπτακαιδεκάτῳ: quomodo rescribendum. Vide Strabonem lib. XVII. pag. 835.

— Καλεῖται δὲ καὶ Νεάπολις] Falsum. Sunt enim distinctæ urbes apud Scylacem, Strabonem, alios; distantque bidui navigatione ab invicem, ut Scylax prodidit.

— Ὡς γὰρ Ἄθμονον Ἀθμονεύς] Uterque Palat. & Vatic. ὡς καὶ γάρ.

— Καὶ Ἀθμονιεύς] Leg. cum utroque Palat. & Vatic. Ἀθμονοεύς, & ita Thucydides lib. VIII.

— Φῆναι] Salmasius, φαίναι.

— Ὡς ἐξ Οἶον] Οἶον. infra h. v.

— Καὶ ἐκ Κηδῶν, ὡς δειχθήσεται] Hæc periere infra: sed Demosthenes, Orat. in Euergum, meminit Πυθοδώρου ἐκ Κηδῶν.

ἌΒΥΔΟΙ, τρεῖς πόλεις.

— Καὶ ἡ κατ' Αἴγυπτον] Hæc Ἄβυδος Epiphanio Exposit. Fidei, pag. 1093.

— Ἔστι δὲ Γαπωρίας] Palat. sequior, ἔστι δὲ καὶ Γαπωρίας. in meliore erat lacuna parva unius vocis.

— Καὶ εἰ μὴ δι' εἰκῆ] In veteri Palat. ἢ μὴ δι' εἰκῆ. & sic infra, ἢ εἰς Ἀφάννας, in Aphannas. Ἢ, subintelligitur, παροιμία. Eustathius ad Iliad. B. pag. 357. Παυσανίας δὲ καὶ παροιμίαν εἶναι λέγει, μὴ εἰκῆ τὴν Ἄβυδον. ἢ ἐχρῶντο φησὶν ἐπὶ εἰκαίων καὶ οὐδαμινῶν.

— Ἐπὶ τῶν εἰκαίων] *Pro hominibus nihili*. Et sic interpretatur Eustathius, loco modo allegato.

— Τὴν ἐν Μιλήτῳ Ἄβυδον] Lege, ἐκ Μιλήτου. nam Eustathio Μιλησίων, Ἀβυδηνοὶ vocantur. Alias dicere debuisset, ἐν Ἑλλησπόντῳ.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀβυδηνός] ΑΒΥΔΗΝΩΝ Ægyptiorum nummus extat apud Tristanum in nummis Septimii Severi Tom. II. pag. 102. quia Jupiter Serapis in eo expressus visitur. Sed alium ejusdem Severi nummum habet Franc. Gotifredus, in quo Hero & Leander; subtus, ΑΒΥΔΗΝΩΝ. circum, ΕΠΙ. ΑΡΧ. ΦΑΒ. ΑΠΡΟ. unde priorem quoque huc pertinere existimo; nam etiam extra Ægyptum Jupiter ille Serapis colebatur, ut observavi in nummis.

ἈΒΥΔΩΝ Ἀβυδῶνος χωρίον Μακεδονίας] Eadem, quæ infra Ἀμυδών. & sic etiam apud Homer. Iliad. B. v. 849. quem hic adducit, & iterum Iliad. Π. v. 288. Ad priorem locum ita Eustathius pag. 360. Ἀμυδών, ἢ κατά τινας Ἀβυδών, πόλις Παιονίας. Hausta autem hæc sunt ex Strabonis lib. VII. uti apparet ex

Excerptis. pag. 330. ubi tamen Ἀμυδὼν legitur.

ἌΒΥΛΑΟΙ, ἔθνος πρὸς τῇ Τρογλοδυτικῇ, ἴσχίον τοῦ Νείλου] Meminit Athenæus lib. xv. pag. 680. ubi Ἄβυλοι oppidum commemorat.

— Περιηγήσεως] Palat. melior, περὶ γῆς.

ἈΒΩ'ΝΟΥ τεῖχος πόλις μικρὰ πρὸς τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ ὁ πολίτης Ἀβωνοτειχίτης] Apud Fr. Gotifredum nummus Antonini Pii, in cujus aversa parte serpens in gyrum convolutus, habet pro inscriptione, ΑΒΩΝΟΤΕΙΧΕΙΤΩΝ. Hic est Glycon ille Alexandri, impostoris celeberrimi, apud Lucianum. Ita nummum similem explicat Henricus Valesius in notis ad Excerpta Dionis pag. 103. Eadem inscriptio in alio Antonini Pii, circum Hygeiam & Æsculapium, apud Eminentissimum Cardinalem Barberinum. Civitas hæc postea *Junopolis* dicta.

ἈΓΑ'ΘΗ, πόλις Λιγύων, ἢ Κελτῶν. Σκύμνος δὲ Φωκαίων αὐτήν φησιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ] Intelligit opusculum, quod nunc sub Marciani Heracleotæ nomine male circumfertur.

— Λιγυσίων ἀπὸ λίμνης Λιγυσίας] Uterque Palat. cum Vatic. Λυσίων καὶ ἀπὸ λίμνης Λυσίας.

— Ὡς Εὐδόξιος] Lege, Εὔδοξος. apud Marcianum tamen Periplo pag. 96. Εὐδόξιος quoque scribitur, & ita in hoc loco constanter MSS. PP. Dubium tamen non est, quin hæc adferantur ex *Eudoxi* libris τῆς περιόδου, quos alibi non semel citat.

— Σχοινοῦς] Vide infra v. Σχοινοῦς.

— Ἔκληθη] MSS. PP. & Vatic. ἐκλήθη.

— Στυφλοῦς] ἴσως, Στυφρός. aut, Στιλειδός. sed prius verum puto. In Palat. A. lacuna est, in B. suppletum recentiori manu.

— Κρυοῦς] Palat. A. Κροδοῦς.

ἈΓΑ'ΘΥΡΣΑ πόλις Σικελίας] Ita quoque Suidas; nihilominus legendum ἈΓΑ'ΘΥΡΝΑ. Vide Philippum Cluverium lib. II. Sicil. Antiq. cap. 5. & Henric. Valesium ad Polybii Excerpta pag. 35.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀγαθυρσαῖος] Scribe pariter Ἀγαθυρναῖος. sic Ἐγεσαῖος, Ἐννναῖος. Hinc etiam Ἀγαθυρνίτις χώρα, apud Diodorum Siculum lib. v. pag. 202.

ἈΓΑ'ΘΥΡΣΟΙ, ἔθνος ἐνδοτέρω τοῦ Αἴμου] Salmasio vox, ἐνδοτέρω, suspecta: qui putat pro illa ὑπεράνω legi posse. Sed frustra; nam Suidas, qui ad verbum hæc transscripsit, habet ἐνδοτέρω.

— Ἀπ' Ἀγαθύρσου, τοῦ Ἡρακλέους] Hujus meminit Herodotus lib. IV. cap. 10.

— Μίκαρος πόλις Σικελίας] Leg. Μάκαρος. Μίκαρος enim, fluvius Indiæ, apud Dionysium Perieg. v. 1145. nihil huc pertinet. Pro Σικελίας autem legendum Κιλικίας.

— Καβασσός] Καβησσός infra h. v. sed quæ hic dicuntur, ibi non comparent.

ἈΓΑΜΗ'ΔΗ, τόπος περὶ Πύῤῥαν τῆς Λέσβου.

— Ἐπικληθεῖσα] Opt. MS. ἐπίκλησις. unde Salmasius mutata litera legit, ἐπίκλησιν.

— Ὡς Νικόλαος ἐνάτῳ] Uterque Palat. pro ἐνάτῳ habet, ι'.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀγαμήδεια] Salmasius legit, Ἀγαμήδειος τοῦ τείχους ὡς Νικομήδειος.

ἈΓΑ'ΜΕΙΑ, ἄκρα καὶ λιμὴν] Palat. ambo duplicata litera Μ. ἈΓΑ'ΜΜΕΙΑ. & mox Ἀγάμμη, pro Ἀγάμη; & Ἀγαμμεὺς, Ἀγαμμάτης, Ἀγαμμεάτις. & sic infra v. Ἐρύθρα.

ἈΓΑΜΟΣ πόλις περὶ Ἡράκλειαν] Optimus Cod. Palat. legit, ἈΓΑ'ΜΗ.

— Παρθένος καὶ κυνηγὸν] Optimus MS. Παρθένος. Salmasius legit, τὸ κυνηγόν. sed καὶ habent MSS. Palat.

ἈΓΒΑ'ΤΑΝΑ πολίχνιον Συρίας] Vide Scaligerum ad Eusebium n. 1309. & Salmasium ad Solinum pag. 1202.

— Ῥαφάνεια] Vide infra h. v.

— Ἀγβάτανα διὰ τοῦ α γράφει] Quin immo nunc in Excerptis Ctesiæ Ἐκβάτανα legitur. infra: Βαρλώη, πόλις Μηδίας, ἴσως Ἀγβατάνων.

— Τὸ Περσικὸν] Mallem τὰ Περσικά. ut sint eadem quæ *Medica*.

— Μὴ τι ἄρα παρακινδυνεύῃ &c.] Cl. Salmasius ex conjectura hunc locum ita restituere conatur: Μὴ τι ἄρα Σ. τὸ Β ἀντεπιπέπλεχθαι τῷ Κ ἐν οἷς ἀντιπέπλεχθαι, ὡς ἐν τῷ Ἀγβάτανα Συρίας.

— Ἀαγβάς] Hesychius: Ἀαγβανὶν, ἀναπεμπάμενον, οἱ δὲ λάγανον ἐμβάλλοντες.

— Ἐκάλεῖτο ἐν τῷ Ἀσσυρίῳ] Ita recentior Palat. sed vetustior συριακῶν habet.

— Καμβυσηνοῦς] Καμβυσηνοῦς.

— Παραιτακηνοῦς] Παραιτακηνούς. & ita MS.

— Σοφηνοῖς] Σωφηνούς. Vide infra v. Σωφηνή.

— Ἀγβάδης] Leg. Ἀγβαζάδης.

— Βατάνεια] Vide infra v. Βαταναία.

ἈΓΗΣΣΟΣ, πόλις Θρᾴκης.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀγήσσιος] In nummo Hub. Goltzii legitur, ΑΓΗΣΣΙΩΝ.

ἌΓΚΥΡΑ, πόλις Γαλατίας] Apud Franc. Gotifredum in nummi Plotinæ Augustæ aversa parte circum signum Dianæ, ΑΝΚΥΡΑ. & sic Goltzius quoque in alio legit. In alio Caracallæ, in quo tria signa militaria, ΑΝΚΥΡΑΣ ΜΗΤ. In alio, apud eundem Gotifredum, circum figuram Jovis Serapidis, ΑΝΚΥΡΑΝΩΝ ΜΗ. Apud eundem in alio Antonini Caracallæ circum mulierem sedentem, quæ dextra manu templum sustinet, sinistra vas cum palma, ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ΣΩΤΕΙΡΕΙΑ ΙΕΡΟΠΥΘΕΙΑ. & subtus, ΑΝΚΥΡΑΣ. Alium quoque Caracallæ exhibet Tristanus Tom. II. pag. 228. in quo ΜΗΤΡΟΠ. ΑΝΚΥΡΑΣ. & sic Inscriptiones, quas è Grutero Tristanus adfert. In nummo Caracallæ in Gazis Serenissimi Magni Ducis, sub Baccho tigrium biga vecto, ΑΝΚΥΡΑΣ. & supra, ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΟΣ.

— Οἱ

— Οἱ γὰρ ἀπὸ Κελτικῶν Γαλάται, ὡς Στράβων φησὶν] Hæc non ad verbum quidem transſcripſit auctor ex Strabone, ſenſum tamen illius expreſſit. Locus eſt è lib. XII. pag. 567. Sed quia Stephani verba in ſpeciem repugnare videntur verbis Strabonis, hujus verba hoc loco adducenda ſunt: Τριῶν δ' ὄντων ἐθνῶν ὁμογλώττων, καὶ κατ' ἄλλο οὐδὲν ἐξηλλαγμένων, ἕκαστον διελόντες εἰς τέτταρας μερίδας, τετραρχίαν ἑκάστην ἐκάλεσαν. *Cum autem ſint tres gentes eadem utentes lingua, & aliis quoque in rebus nihil differentes, unamquamque earum in quatuor diviſerunt partes & tetrarchiam nominaverunt.* Unde vides Stephanum loqui de diviſione totius regionis inter tres cognatas gentes in totidem partes: Strabonem vero de ſingularum deinceps gentium ſubdiviſione in quatuor particulas, quarum ſingulæ, quod ſuum ſibi ἄρχοντα, aut Præfectum haberent, *Tetrarchiæ* ſunt appellatæ. De eadem hac diviſione in tres partes vide Memnonis narrationem cap. XX. apud Photium pag. 722.

— Τρεῖς δὲ πόλεις ἔκτισαν] Sic Memnon apud Photium loco allegato: Ἐδείμαντο δὲ πόλεις, Τρογμοὶ μὲν Ἄγκυραν, Τολιστοβόγιοι δὲ Ταβίαν, Τεκτόσαγες δὲ Πισινοῦντα. *Urbes etiam condiderunt: Trogmi Ancyram, Toliſtobogii Tabiam, Tectoſages Piſinuntem.*

— Ἀπὸ Πεσινοῦντος] Leg. Πεσινοῦντος. vid. infra h. v.

— Τὴν δὲ Ταυΐαν] Ταυΐα Plinio, Straboni & Ptolemæo dicitur Ταούιον. Ad hanc civitatem pertinet nummus Severi Imperatoris pulcherrimus in Theſauris Sereniſſimi Magni Ducis, in quo circum Apollinem cum lyra ſub lauro, literis admodum claris & perſpicuis legitur, CETPOTAOTIANΩN quod in tres voces diſpeſcendum videtur, CE. TPO. TAOTIANΩN, ita ut *Severiani Trocmi Taviani* dicti fuerint: fuit enim *Tavium* in *Trocmorum* gente, qui Stephano noſtro infra Τρόκμοι per o tenue ſcribuntur, quamvis aliis Τρώκμοι dicantur, & Τρωγμοὶ per ω. In alio Caracallæ apud eundem S. M. Ducem circum aram cum ſerpente, TAOTIANΩN. Apud Strabonem lib. XII. Ταούιον vocatur: & ſic Ptolemæus. Plinius, *Tavium*. MSS. codices Strabonis habent tamen, τὰ Ὄυια, mendoſe quidem pro Ταυΐα; quod cum hac ſcriptura congruit. Ταυΐα enim, vel Ταβία, Ταούιον, vel Τάβιον hæc urbs appellata eſt. Reſcribe igitur apud noſtrum, τὴν δὲ Ταυΐαν.

— Βόσπορον, Βοσπορανός] Salmaſius vocem Βόσπορον inducit: ego malim legere, Βοσπόριον. Infra v. Βόσπορος· τὸ ἐθνικὸν Βοσπόριος καὶ Βοσπορία καὶ Βοσπορανὸς καὶ Βοσπορηνός.

— Κίος, πόλεως Μυσίας, Κιανὸς] Sic in nummo Juliæ Auguſtæ circum Fortunam, KIANΩN, in cimelio Magni Ducis; & in nummo Caracallæ circum duos hircos ad magnum craterem erectos, apud Fr. Gotifredum, & in alio apud eundem ſupra triremem, KIANΩN. & in averſa circum caput Herculis, TON KTICTHN.

— Βοτρυλιανὸς] Παραλόγως, ut infra in Βότρυς. Nam regulariter debet dici Βοτρυανός.

— Ἀπὸ δ' σκορπίου] Salmaſius σκόρπιν legit, aut τῆς σκόρπιον.

— Διὰ τὸ Γηπανός] Leg. Γαπανός.

— Ῥηζηνός] Leg. Ὠρηζηνός. infra Καστέλλων, μεγίστη πόλις Ὠρηζανίας. & ſic Strabo aliquoties lib. III.

— Τὸ η θέλει ἀποβάλλει ζ] Legendum τῷ η cum Iſaaco Caſaubono.

— Γερμανὸς] Lege, Γερμηνός.

— Σμυρνὸς] Infra v. Σάραπ· ἔστι καὶ Φοινίκης πόλις Σάραπ· τὸ ἐθνικὸν Σαραπηνός, ὡς Νωλανός.

— Θηλυκῶς λέγεται ἡ Γάγγρα] Infra: Γάγγρα, πόλις θηλυκῶς.

ἈΓΚΥΡΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας.

— Ἀγκυρεῦσι, ὡς Κιτιεῦσι] *Citium* Macedoniæ oppidum eſt: Livius lib. XLII. cap. 51.

ἈΓΚΥΡΩΝ, πόλις Αἰγύπτου] ἈΓΚΥΡΩΝ eſt genitivus pluralis, ut exempla oſtendunt.

— Ἐπειδὴ λιθίνας ἐκεῖ ἔτεμνον, αἷς κατεχρῶντο, ἀγκύρας] Ancoris ex ſaxo uſos veteres patet ex Arriani Periplo Ponti Euxini, ubi de Phaſide: ut de Homero taceam.

— Λάτων πόλις] Cl. Salmaſius, Λατοῦς πόλις. Apud Strabonem lib. XVII. Λατόπολις dicitur.

— Οὕτως Ἀγκύρων, Ἀγκυροπολίτης] Excidit vocabulum πόλις, legendumque, οὕτως Ἀγκύρων πόλις, Ἀγκυροπολίτης.

ἈΓΚΩΝ, πόλις Πικηνῶν, ἴσως δὲ βαρυνέται κατὰ τὸ σχῆμα, ὡς Ἄντρων] Etymologicum M. Ἀντρὼν πόλις παρὰ τὸ ἀντρώδεις ἔχειν τόπους, αὐτόθι κοπτομένων λίθων ἐπιτηδείως εἰς τοὺς ἀλωνας, ὄνους, ὅ ἐστι μύλους. & infra in Ἀντρών.

ἈΓΝΟΥΣ, δῆμος ἐν τῇ Ἀττικῇ.

— Σχολοῦς] Iſaacus Caſaubonus legit, Σχοινοῦς. qui locus eſt Arcadiæ,, de quo infra ſuo loco.

— Κυλλοῦς] Ἴσως, Φυλλοῦς. aut, Σκιλλοῦς, in quo Xenophon libros, quos habemus, exaravit & conſenuit. Plutarchus de Exſilio. Vide infra in Σκιλλοῦς.

— Πιτυωδοῦς] MS. Πιτυώδης, & mox Ερινεώδης legit, approbante Salmaſio.

— Σεμνοῦς] Leg. Σελινοῦς.

— Κατὰ τὸ ἐν Ἀθήνησι δῆμον] Cl. Salmaſius, καὶ τῶν ἐν Ἀθήνησι δήμων τινές. nihil verius. Niſi forte, κατὰ τῶν ἐν Α. δήμων τ.

— Προσῆδον τοῦ ι τοῦ τ φυλασσομένου] Locus corruptus, ſed qui pulchre ex MSS. ſic reſtituitur: προσθέσει τοῦ ι τοῦ τ φυλασσομένου. & mox τετραμμένου δὲ εἰς σ, καὶ τοῦ περὶ αὐτὸ ν ὑφαιρεμένου.

— Σομνένιος] Leg. Σολινένιος.

— Ερχίνιος] Leg. Γεραχίνιος. infra v. Γεραχοῦς.

 — Σι-

— Σεμίνδιος] Adde post Σεμίνδιος ex MSS. Codd. εἶναι περὶ τὸ ὄρος τῆς ὑφάρτιος ἢ τὸ δὲ Σεμοῦ Σεμιόεις διαιρεῖται, ὁ Οἴπας Οἴποεις. εἴχε δὲ καὶ τὰ δεξιὰ τῆς ἀκροπόλεως ἐναντιώτερα καθίσταιεν, ὅθεν μετὰ τὸ λέγεται Σεμίνδιος.

— Ἐν τοῖς ἄξοσιν] *In tabulis legum Atticarum.* Leges enim Atheniensium scriptæ erant in tabulis ligneis, quas ἄξονας καὶ κύρβεις vocabant. Sequentia autem verba, ΕΠΕΙΔΗ ΑΓΝΟΘΥΝΤΙ ΘΥΣΙΑ ΕΣΤΙ ΤΩΙ ΛΕΩΙ. *Cum apud Agnusios sacrificium ab iis fiat.* vetustæ alicujus legis Atticæ fragmentum sunt; ut recte observavit Samuel Petitus ad leg. Attic. pag. 95.

ἈΓΝΩΝΕΙΑ, πόλις Θρᾴκης, πλησίον Ἀμφιπόλεως] De *Amphipoli* vide Thucydidem lib. IV.

— Καυκωνεῖτις, ἢ Καυκώνεια] Scribe, Καυκωνεῖτις, ἢ Καυκώνεια. vide infra in Καυκώνεια.

ἈΓΝΩΤΕΣ, ἔθνος Κελτικὸν πρὸς τῷ Ὠκεανῷ] *Anagnutes* dicuntur Plinio lib. IV. cap. 19.

ἈΓΟΡΑΓΟΝ τεῖχος, πόλις Εὐρώπης] Hæc urbs eadem cum præcedenti Ἀγορά. *Europa* autem hic non pro quarta orbis parte, sed Thraciæ parte sumitur. Justinus lib. VII. cap. 1. *ex alio latere in Europa regnum Europus nomine tenuit.* Georgius Syncellus in Chronicis auctor est, Jovem è Phœnicia *Europam* in Thraciam abduxisse, & inde Thraciæ partem hoc nomen accepisse.

ἈΓΟΡΗΣΣΟΣ, πόλις Καρίας, κλίσμα Ἀργείων ἀποίκων.

— Τελμισσεῦς] Τελμισσεὺς scribitur infra h.v.

— Τυμνησσὸς, Τυμνησσεῦς] Scribitur infra Τυμνησσὸς & Τυμνησσεύς.

ἌΓΡΑ ἢ ἌΓΡΑΙ, χωρίον, ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς] Etymol. M. Ἄγρα, Δήμητρος ἱερὸν λέγεται. καὶ ἡ θήρα. λέγονται δὲ πληθυντικῶς καὶ αἱ ἄγραι. Plutarchus numero plurium utitur, libello de Malignitate Herod. Hinc Ἀγραία Ἄρτεμις. Eustathius ad Homerum Iliad. Β. p. 361. ἔτι δὲ καὶ ἀγροτέρα Ἄρτεμις, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ, ἡ καὶ Ἀγραία παρὰ Πλάτωνι ἐν Παυσανίᾳ, ἀπὸ χωρίου περὶ τὸν Ἰλισσόν, ᾧ κλῆσις Ἄγραι καὶ Ἄγρα.

ἈΓΡΑΓΟΙ, ἔθνος Ἀράβιον, ὡς ἐν ἑκκαιδεκάτῳ Στράβων] Locus est lib. XVI. pag. 767.

— Ἀγραῖα] MS. Vatic. Ἀγραῖοι.

— Ἀγραῖς] Dionysio Perieg. v. 856. hi populi vocantur Ἀγρέες. Ad quem locum Eustathius nostrum citat: Ἀγρέες, ὡς ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, Ἀγραῖοι λέγει.

ἈΓΡΑΥΛΗ, δῆμος Ἀθήνησι τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς.

— Ἀγραύλου τῆς Κέκροπος θυγατρός] Porphyrius memorat humana victima huic sacrificatum usque ad Diomedis tempora lib. II. περὶ Ἀποχῆς Ἐμψύχων cap. 54. Ἐν δὲ τῇ νῦν Σαλαμῖνι πρότερον δὲ, Κορωνίδι ὀνομαζομένῃ, μηνὶ κατὰ Κυπρίους Ἀφροδισίῳ, ἐθύετο ἄνθρωπος τῇ Ἀγραύλῳ τῇ Κέκροπος καὶ νύμφης Ἀγραυλίδος, καὶ διέμενε τὸ ἔθος ἄχρι τῶν Διομήδους χρόνων. *In insula vero nunc Salamine dicta, olim Coronide, mense secundum Cyprios Aphrodisio, homo Agraulo, Cecropis & nymphæ Agraulidis filiæ, mactabatur. Et duravit consuetudo ad Diomedis tempora.*

— Δέχεται δὲ δύο τύπους] MS. & Aldina ed. τύπους, Vatic. τόπους, quomodo etiam in codicis sui margine divinaverat Isaacus Casaubonus.

ἈΓΡΙΑΙ, Θρᾳκικὸν, ἔθνος Παιονίας.

— Ὡς Θεόπομπος] Antigonus Hist. Mirab. cap. 151. ex Theopompo τὴν τῶν Ἀγρίων Θρᾳκῶν χώραν commemorat: ex quo loco apparet eosdem esse cum *Sintis* Aristotelis. Nam quod Antigonus narrat de Ponto fluvio apud *Agrios*, illum scilicet lapides, instar carbonum ardentium, alveo suo deferre, hoc Aristoteles eidem fluvio tribuit, περὶ τὴν τῶν Σιντῶν καὶ Μαιδῶν χώραν καλουμένην τῆς Θρᾴκης lib. de Mirab. Auscultat.

— Ἀγριᾶνες, ὡς ἐν τῷ ἐπιγράμματι] Item Arriano lib. 1. de Exped. Alex. pag. 7. qui deinde per totam semper historiam Ἀγριᾶνας vocat.

— Οὕνεκα Παιόνας] MSS. Οὕνεκεν αὐ.

— Ἀγριᾶνες] Is. Casaubonus, Ἀγραῖοι.

— Τοαστὸς] Τοαστοῖς.

ἈΓΡΙΣΑ, πόλις Καρμανίας, ὁ πολίτης Ἀγρισαῖος, ὡς Ἔδεσσα Ἐδεσσαῖος] Ἔδεσσα, Ἐδεσσαῖος.

ἈΓΡΟΣ τὸ χωρίον.

— Ἀφ' ὧν παρώνυμον τὸ Ἀγροτικὸς] MSS. ἀφ' ὧν παράγεται τὸ θηλυκὸν Ἀγροτηρίς.

— Καὶ ἀγρευτῆρος] Καὶ ἀγρευτής.

ἈΓΥΙΑ, τόπος δηλοῖ τὴν ἐν τῇ πόλει περιβόλων ὁδόν.

— Παρὰ τὸ Ἄρτι Ἄρτυμα] Salmasius legit Ἄρτιμα, & hoc sequentibus convenit.

— Ἀγυιὰς Ἀγυιᾶς] Harpocration in Ἀγυιᾶς· ἔστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δέ φασιν αὐτοὺς εἶναι Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. ἐκαλοῦντο δὲ ἀγυιεῖς καθὰ Στεφανᾶς Μηλιεῦς, καὶ τὰ παραπλήσια λέγουσιν ἐν συναλοιφῇ. Ubi videsis Maussaci notas. Ex illo autem Harpocrationis loco videbis, quid hæc mutila sibi velint.

— Κίων κωνοειδής] De hoc lapide vel columna κωνοειδεῖ, quam in vestibulis ædium in Apollinis honorem erigebant Græci, videndus vetus Scholiastes ad Aristophanis Vespas p. 483.

— Γραῖκος] MSS. ἱστάμενος.

— Ἀπόλλων Ἀγυιεύς] Horatius lib. IV. Od. 6.

Daunæ defende decus Camenæ, Levis Agyieu.

ubi Lambinus. Sophocles Electra, v. 637.

Κλύοις ἂν ἤδη Φοῖβε προστατήριε.

Audi nunc Apollo, qui in foribus sedem habes.

ubi Scholiastes: Προστατήριε· ὅτι πρὸ τῶν θυρῶν ἵδρυται.

— Τὸ δὲ ἀγυιήτης] Etymolog. Mag. vult ἀγυιήτης. Habet enim: Ἀγυιῆται, παροδῖται, γείτονες.

— Καρ-

— Καρνιάτης] Videtur scribendum Καρυάτης. vide infra in Κάρυαι.

ΑΓΥΛΛΑ, πόλις Τυῤῥηνίας. Λυκόφρων Ἄγυλλαν Αὐσονῖτιν εἰσῳκίσμαστιν] Locus Lycophronis extat in Cassandra v. 1355. Sed legitur ibi hodie

Ἄγυλλαν Αὐσονῖτιν εἰσῳκίσμεσθα.

In Agyllam Italicam irruerunt.

— Μεθωνομάσθη δὲ Καῖρε] Infra suo loco scribitur Καίρη.

— ὡς Στράβων] Strabo lib. v. p. 220. utitur gentilitio Καιρετάνοι.

— ὁ πολίτης Ἀγυλλαῖος] Occurrit apud Herodotum lib. I. cap. 167. *Agyllinus* Latinis auctoribus dicitur *Agyllæ* civis. Unde mox in verbis sequentibus, Γίαιος δὲ Ἀγύλλιον εἶπε χαλκόν, legit Ἀγύλλινον Salmasius in Exercitat. ad Solin. pag. 60.

ΑΓΥΡΗΝΑ, πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀγυρηναῖος] Diodorus passim Ἀγυρηναίους oppidanos vocat, ab Ἀγύριον. quomodo scribendum ostendunt septem nummi antiqui apud Philippum Parutam, in quibus legitur, ΑΓΥΡΙΝΑΙΩΝ.

— Διονύσιος δὲ τὸ Ἀγύριον ἔφη] Tzetzes ad Lycophronem pag. 161. Ἀργύριον vocat. Fuit patria Diodori Siculi, apud quem lib. I. Ἀγύριον scribitur; quam scribendi rationem temere rejicit & improbat contra Fazellum Philipp. Cluverius lib. II. Sic. Antiq. cap. 6. vulgo enim adhuc vocatur *S. Filippo d'Argirone*.

ΑΓΧΙΑΛΗ, πόλις Κιλικίας] Arriano lib. II. de Exped. Alex. p. 32. vocatur ΑΓΧΙΑΛΟΣ. In quo loco de statua Sardanapali, quæ apud *Anchialen* fuit, ejusque inscriptione, eadem, quæ hic, sed clarius, narrantur. Cæterum *Anchialen*, quam hic à *Zephyrio* diversam facit noster, *Zephyrium* etiam dictam vult Appendix Vatic. Proverb. ad Zenobium Cent. III. Proverb. 91. Ταυτὸν ἐν τῇ Ἀγχιάλῳ τῇ πρὸς Ταρσὸν ἀπογέγραπται, ἥτις νῦν καλεῖται Ζεφύριον. *Eandem quoque inscriptionem Anchialus habuit, quæ civitas Tarso adjacet, hodieque Zephyrion appellatur.* quæ eadem verba leguntur pariter apud Suidam in Σαρδανάπαλος. Est & ΑΓΧΙΑΛΟΣ Thraciæ civitas ad Pontum, quæ *Ulpia* vel *Ulpiana* nomen habuit, à Trajano, ut *Serdica*, *Pantalia*, *Nicopolis ad Mestum*, aliæque plures ejus regionis civitates. Id testantur nummi Gordiani apud Franciscum Angelonum, in quorum uno circum figuram muliebrem stolatam, & quidem Hygeiam, ut puto, legitur, ΟΥΛΠΙΑΝΩΝ ΑΓΧΙΑΛΕΩΝ. Similem exhibet Gordiani nummum Occo pag. 437. sed male exscripsit, ΟΥΛΠΙΑΝΕΩΝ ΑΓΧΙΑΛΕΩΝ, pro ΟΥΛΠΙΑΝΩΝ Α. In alio Gordiani apud Illustrem Equitem de Puteo, depicto ab Ænea Vico, circum Herculem luctantem cum tauro, ΟΥΛΠΙΑΝΩΝ ΑΓΧΙΑΛΕΩΝ, pariter legitur. Alius nummus Domitiani apud Leonardum Augustinum, in cujus aversa parte triremis velis expansis, habet, ΗΓΕΜ ΑΠ ΚΑ ΜΑΡΤΙΑΛΟΥ ΑΓΧΙΑΛΕΩΝ.

— Παραθαλασσία τῇ Ταρσῷ] Videtur, addita præpositione, legendum, πρὸς τῇ Ταρσῷ. & sic Suidas in Σαρδανάπαλος.

— Κτίζει πόλιν Ἀγχιάλην, Ἀγχιαλέα τὸν προσκείμενον ποταμόν] Videtur desiderari πρὸς, ante Ἀγχιαλέα.

— Τερπνά πάθον] Athenæus lib. XI. & lib. III. Epigram. pag. 315. Τερπν' ἐδάην.

— Σαρδανάπαλος ὁ Κυνδαράξεω] Arrianus, Suidas & Appendix Prov. Ἀνακυνδαράξεω. & sic etiam ab aliis dicitur.

— Τἆλλα τούτου οὐκ ἄξια τοῦ ἀποκροτήματος] Deest τιθέασι, vel simile, ante τοῦ ἀποκροτήματος. Certe sic Suidas d. l. οὐκ ὄντα τούτου ἄξια, τιθέασι, τοῦ τῶν δακτύλων ἀποκροτήματος. Nam illud τούτου elegantius absolute ponitur. Et refert Suidas statuam, monumento Sardanapali appositam, dicto isto ad gestum digitorum respicere quibus supra caput collisis crepitum edebat. *Cætera ne hoc quidem digna sunt*, intellige, *digitorum crepitu*.

— Ἔστι δὲ καὶ Ἰλλυρίας ἄλλη, κτίσμα Παρίων] ΑΓΧΙΑΛΟΣ fuit civitas Episcopalis Epiri veteris, ut apparet ex subscriptione Chalcedonensis Concilii pag. 50. ubi male Ἀγχιαξὸς scribitur, pro Ἀγχίαλος. Meminit hujus urbis Procopius lib. III. Gothic.

ΑΔΑΝΑ, Κιλικίας πόλις, οὐδετέρως] Inscriptio nuper reperta: ΕΝΘΑ ΚΕΙΤΑΙ ΕΜΙΔΑΒΟΥC ΓΑΜΗΤΗ ΚΑCCΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΩΜΗΣ ΑΔΑΝΩΝ ΚΑΙ Ο ΥΟC ΑΥΤΟΥ ΠΕΤΡΟC.

— Ταύτην φκισεν Ἄδανος καὶ Σάρος] Is. Casaubonus, ᾤκισαν.

— Σάρον καλέσαντες] Vide Procopium lib. v. de Ædif. Justiniani pag. 48.

— Ὄλυμβρος] Lege, Ὄλυμπος. & sic etiam legebat Salmasius.

— Ὁ πολίτης Ἀδανεὺς] In nummo Valeriani apud Franc. Gotifredum circum figuram muliebrem sedentem cum hasta & patina, ΑΔΡΙΑΝΩΝ ΑΔΑΝΕΩΝ. In magno nummo Caracallæ apud Serenissimum M. Ducem circum Juliam Domnam, ΑΔΑΝΕΩΝ ΙΟΥΛΙΑΝ ΔΟΜΝΑΝ CΕΒ.

— Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πόλις ἐν μεσογείῳ τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας] Emporium quondam celebre fuit Romanorum in ora Maris Rubri inter Homeritas situm, cujus meminit Philostorgius lib. III. cap. 4. Nicephorus Callistus, alii. Hodie adhuc celebre est, & antiqui nominis servat vestigium: appellatur enim *Aden*.

— Αἴλανα Αἰλανίτης] Puto, Αἴλανα Αἰλανίτης. vide infra in Αἴλανον & in Βεγρίς.

— Ἄδανις καὶ Θύμαλις] Videtur legendum,

Θίβαι

Θήβανις. Hesychius: Θήβανα, θήρεα ἐκ τοῦ πλαγίου κόλπου πόνου. ubi Cl. Salmasius legit, Θήβανις, αὔρα ἐκ τοῦ πλαγίου κόλπου πόνου.

— Τὸν Αἰολίδος ἴχετον] Posterius vocabulum manifeste corruptum est. Pro quo MSS. ἰχέν. sed felicissime restituit Claudius Salmasius, ἐχέτονον.

ἈΔΆΡΟΥ ΠΌΛΙΣ, πόλις Περσική.

— Κώμη μεγάλη τρίτη Παλαιστίνης, μεταξὺ Χαραχμώβων] Lege, Τρίτης Παλαιστίνης. Et *Palestinæ Tertia* mentio iterum infra v. Χαράχμωβα. quæ vox adhuc incorrupta apud Ptolemæum extat inter *Arabia Petrææ* loca. & hanc emendationem Codd. scripti confirmant.

— Βαβυλωνίων] MSS. recte Βαβυλώνιοι, mutata distinctione.

— Ἀδαρηνός] Certum est ipsis incolis fuisse Ἀδαρεῖς, nam in nummo Antonini Pii, apud Franc. Gotifredum, in aversa parte circum caput M. Aurelii Cæsaris, ΑΔΑΡΕΩΝ. nummus autem Aleppo ex Syria ad eum perlatus fuit. Apud eundem in nummo Heliogabali supra triremem, ΑΔΑΡΕΩΝ Α. Π. C. sed uti principio Α vix agnoscitur, ita forte ante illud Γ plane deletum est, & ad *Gadara*, maritimam Palæstinæ civitatem, nummus iste pertinet; de qua vide If. Casaubonum ad Strabonis lib. XVI. pag. 261. In nummo Caracallæ apud Equitem de Puteo circum Herculem sedentem cum clava inverso literarum ordine, ut depinxit Æneas Vicus, ΩΝΗΡΑΔΑ, puto legendum ΑΔΑΡΗΝΩΝ.

ἈΔΙΑΒΗΝΉ, χώρα μέση τῶν ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Τίγρητος] Auctor hic confundit *Adiabenen*, *Mesopotamiam* & *Mesenen*. *Adiabene* fuit inter duos amnes, Diabam, & Adiabam, de quibus vide Henricum Valesium ad Ammianum Marcellinum pag. 267. *Mesopotamia* tota regio inter *Euphratem* & *Tigridem*, quasi ἡ μέση τῶν ποταμῶν. *Mesene* inter duos alveos *Tigridis*, Latinis sonat *Interamna*. *Adiabene* igitur & *Mesene* regiones diversæ, in *Mesopotamia*; non ipsa *Mesopotamia*. Vide de his plura apud Salmasium in Exerc. ad Sol. pag. 698. quibus adde Tzetzem ad Lycophron. pag. 115.

— Ἥτις καὶ Μεσήνη ὀνόμασται] Verius auctor infra in Ἀπάμεια· ἔστι καὶ ἄλλη ἐν τῇ Μεσηνῶν γῇ τῷ Τίγρητι περιεχομένη, ἐν ᾗ σχίζεται ὁ Τίγρης ποταμός, καὶ ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ μοίρᾳ περιέχεται ποταμὸς Σέλλας, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ Τίγρης, ὁμωνύμως τῷ μεγάλῳ. vide etiam in Σπασίνου Χάραξ.

ἈΔΟΥΛΙΣ, πόλις Αἰθιόπων.

— Δύχα] δίχα.

— Τῶν ἐν περιειληγμένων] Salmasius, ἐν τοῖς εἰς λιμένα ἐν περιειληγμένοις.

— Ἀδουλίτης] Ἀδουλιτῶν Episcopus occurrit apud Palladium Vatican. Bibliothecæ ἀνέκδοτον.

ἈΔΡΑΜΎΤΤΕΙΟΝ, πόλις τῆς κατὰ Καΐκον Μυσίας.

— Κέκληται ἀπὸ Ἀδραμύττου κτίσαντος] Hic Ἀτράμυττος appellatur apud Tzetzem ad Hesiodum pag. 49. apud Athenæum vero lib. XII. pag. 515. Ἀνδραμύτης. utrobique perperam, uti evincit nomen oppidi *Adramyttii*, ab hoc rege, ut volunt, conditi. Infra etiam voce Ψυλλιεὺς, male Ἀδραμύλης scribitur, pro Ἀδραμύτης.

— Τοὺς γὰρ Ἑρμαίους Λυδοὶ Ἀδράμυν καλοῦσι, Φρυγεῖ] Hesychius: Ἀδραμύν ὁ Ἑρμῆν παρὰ Λυδοῖς καὶ Ἀδραμύττιος Ἑρμαῖος. qui locus ex hoc Stephani explicandus est. Nicolaus Damascenus Ἀδράμυν Sadyattæ Lydorum Regis filium spurium fuisse commemorat in Excerptis Constantini Porphyr. pag. 453. & ab hoc *Adramy* potius huic urbi nomen inditum recte conjicit Henricus Valesius in notis ad illum locum.

— Ὁ πολίτης Ἀδραμυττηνός] In nummo Heliogabali apud Franc. Gotifredum legitur, ΑΔΡΑΜΥΤΤΗΝΩΝ. Item in pulcherrimo nummo Caracallæ apud Sereniss. M. Ducem circum Cererem dextra facem attollentem & vas frugibus vel floribus repletum, quod columnæ insistit, cui serpens insculptus visitur, ΕΠΙ. CΤΡ. ΠΑΚΙΑΝΟΥ. Β. ΑΔΡΑΜΥΤΗΝΩΝ. cum simplici Τ. Rursus in alio Caracallæ circum Dianam Ephesiam & Jovem, ΑΔΡΑΜΥΤΤΗΝΩΝ. Sic in Actis Apostolorum cap. XXVII. v. 2. ἐπιβάντες πλοίῳ Ἀδραμυττηνῷ. quo loco satis mirari nequeo Virum Magnum Hugonem Grotium navem *Adramyttenam ex Africa* intelligere: cum subjungat ipse Lucas navi huic propositum fuisse obire diversa Asiæ loca, sive portus & oppida maritima, mercimonii puta exercendi caussa. Et intelligenda sunt haud dubie loca Asiæ proprie dictæ, ejusque ora Ægæo mari obversa, in cujus superiori parte ipsum *Adramyttium* in sinu *Adramytteno* jacet, Atheniensium Colonia, cum portu, ut ait Strabo, & navali; quo ipso rem nauticam apud eos floruisse ostendit.

— Δακηνὸς] Leg. Δαρηνός, aut Δαυρηνός.

— Λέγεται δὲ καὶ Ἀδραμύττιον διὰ τοῦ ι, ὡς Κράτινος] Ita etiam legunt codices scripti. Salmasius vult Κρατῖνος, quod est gentilitium à Κρατίς. sed tunc etiam legendum esset pro Ἀδραμύττιον, Ἀδραμυττῖνος, aut exemplum non quadraret. Sed ab Ἀδραμύττιον formatur Ἀδραμυττηνός, apud Strabonem & Eustathium, accentu in ultimam incumbente.

ἈΔΡΆΝΗ, πόλις Θρακική] In subscriptione Concilii Chalced. extat urbs Ἄδρανα, quam versio Latina singulari numero *Adranam* vocat, pro more, quo nomina urbium neutra pluralia Græca, facere solet Latina. Hanc urbem Ciliciæ esse existimo.

— Συλεὼν Συηνίτης, Σελλεὼν Σελλεωνίτης] Utrumque gentile inferius corruptum est.

— Πελ-

— Πελλιναῖος] Leg. Παλληναῖος. Vide infra in Παλλήνη.

ἈΔΡΑΝΟΝ πόλις Σικελίας ἐν τῇ Αἴτνῃ, ποταμὸν ὁμώνυμον ἔχουσα· λέγεται καὶ ἀρσενικῶς Ἄδρανος] Philippus Cluverius lib. II Sicil. Antiq. cap. 8. putat scribendum, λέγεται δὲ & ad *fluvium* refert, quæ sequuntur. Sed cum nullum antiqui auctoris exemplum extet, quo id probari possit, non video caussam, quare *fluvius* non & neutro genere, ut oppidum, & masculino, mutata terminatione, dici potuerit. Sic nihil in vulgata lectione mutandum est. Nam in Ἄδρανος subintelligitur ποταμός.

— Ἀπολλόδωρος, δὲ Ἀδρανίτας φησὶ τὸ ἐθνικόν] Cluverius dicto loco legit Ἀδρανίται. Sed verius puto Ἀδρανίτης. Duplex igitur gentile ab urbe Ἄδρανον facit Stephanus Ἀδρανῖος & Ἀδρανίτης. Utrumque legitur in nummis antiquis, quos exhibet Philippus Paruta in Numism. Antiq. Siciliæ pag. 95. ex quibus tres habent, ΑΔΡΑΝΙΩΝ. unus ΑΔΡΑΝΙΤΑΝ.

ἈΔΡΆΣΤΕΙΑ μεταξὺ Πελάπυ καὶ τοῦ Παρίου ἀπὸ Ἀδράστου βασιλέως] Hausta sunt hæc ex Strabone lib. XIII. pag. 588. idemque testatur Hesychius v. Ἄδραστος.

— Ἀδράστεια καὶ Ἀδραστείας πόλιν] Legend. Ἀδραστείας πεδίον. Quid autem sit πεδίον, explicat d. l. Strabo. Ἐκαλεῖτο δ᾽ ἡ χώρα αὕτη Ἀδράστεια, καὶ Ἀδραστείας πεδίον κατὰ ἔθος τι οὕτω λεγόντων τὸ αὐτὸ χωρίον διττῶς, ὡς καὶ Θήβην καὶ Θήβης πεδίον. *Regio ea vocabatur Adrastea & campus Adrastea: more quodam recepto, ut duo uni loco nomina essent: sicut Thebe & Thebes campus.* Vetus Scholiastes Apollonii ad lib. I. v. 1115.

Ἄστυ τι καὶ πεδίον Νηπήϊον Ἀδρηστείης.

auctor est hunc campum proprie Νηπείας πεδίον fuisse appellatum.

— Ἔστι δὲ καὶ Τρωάδος Ἀδράστεια τόπος] Idem omnino locus cum præcedenti, ejus mentio in Bœotia Homeri Iliad Β. v. 828.

Οἳ δ᾽ Ἀδρήστειάν τ᾽ εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ.

ad quem locum vide, quæ notat Eustathius.

ἈΔΡΊΑ πόλις, καὶ παρ᾽ αὐτὴν κόλπος Ἀδρίας καὶ ποταμός] Ad hanc civitatem refero nummum antiquissimum Serenissimi Magni Ducis, in quo circum caput Neptuni cum tridente legitur, HADR. in aversa parte caput muliebre velatum cum sceptro conspicitur, quod forte Junonis.

ἌΔΡΟΤΤΑ ὀδετύρος χωρίον ἐν Λυδίᾳ παραθαλάττιον] Hujus loci meminit Marinus in vita Procli, ubi de fano Podalirii, & Machaonis hoc loco celebri refert: cui adjunge Suidam v. Εὐστάθιος.

ἈΔΡΎΜΗΣ Ἀδρύμητος Λιβύης πόλις.

— Ἀμεινον τὸ Ἀδρύμης] Cum Ἀδρύμης proculdubio corruptum sit, nescio an Ἀδρυμήτης, an potius Ἀδρυμητηνός legendum. ultimum certe occurrit infra v. Τωίης.

— Καὶ Ἀδραμύσιος] An non Ἀδρυμήσιος scribendum, ut Μενδήσιος, Κυρήσιος, Φαχήσιος. certe hisce accensetur infra v. v. Κύρης & Βέρης.

ἌΔΡΥΞ ὡς Ἔρυξ ἀρσενικὸν πόλις Συρακουσίων.

— Ὡς Ἐρυκῖνος τοῦ Ἔρυκος γενικῆς] Is. Casaubonus legit, ἐκ τοῦ Ἔρυκος. & sic mox v. Ἀερία ἐκ τοῦ ἀέρος γενικῆς.

ἈΔΑΡΧΊΔΑΙ Λιβυκὸν ἔθνος, ὡς Ἡρόδοτος] Legendum Ἀδυρμαχίδαι, ut est apud Herodotum lib. IV. cap. 168. Πρῶτοι Ἀδυρμαχίδαι Λιβύων κατοίκηνται. *Primi Libyam Adyrmachidæ incolunt.*

ἈΕΡΊΑ ἡ Αἴγυπτος παρὰ τὸ ἀέρα] Ita Thasus, Libya, Creta, Cyprus, Sicilia, Æthiopia quoque sunt appellatæ.

— Ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν χερονικῶν τετάρτῳ] Unus MS. δευτέρῳ.

— Ἡ ἐλάχιστη νῆσος Ἀερία] Infra v. Κρήτη. καλεῖται δὲ ἡ νῆσος καὶ Ἀερία, καὶ Χθονία καὶ Ἰδαία. Sed hic non *Cretam*, sed *Cretæ* urbem non ignobilem hoc nomine fuisse docet. Hesychius tam *Cretæ* quam illis locis, quæ paullo ante proposita sunt, hoc nomen tributum esse habet in Ἀερία· sed idem *Cretam* etiam Ἀστερίην dictam docet in Ἀστερία. Posset igitur quis suspicari olim hic scriptum fuisse Ἀστερία.

ἈΖΑΝΊΑ μέρος τῆς Ἀρκαδίας] Apud Callimachum hymno in Dianam v. 235. Οὔρεα πλαζομένας Ἀζήνια. reddunt interpretes, *Vagantes montibus inhospitis*. Sed Græcus Scholiastes Ἀζήνια interpretatur ὄρος Ἀρκαδίας. unde non dubito, quin is legerit apud Callimachum Ἀζήνια vel potius Ἀζάνια. nam Clitorium erat vicinum *Azaniæ*, v. infra v. Φενεός.

— Ἀπὸ Ἀζανος τοῦ Ἀρκάδος] Aliam originem adfert Scholiastes Apollonii Rhodii pag. 70. & Eustathius ad Dionysium Perieg. pag. 95. postquam diversas *Arcadiæ* appellationes in medium protulisset, subjicit, καὶ Ἀζανὶς ἐκαλεῖτο διὰ τὴν Ἀζανίαν, ὅ ἐστι διὰ τὴν ξηρασίαν. καὶ ἔθνος οἱ Ἀζᾶνες αὐτόθι μέχρι καὶ νῦν οὕτω λεγόμενοι. & similiter idem ad Homerum, Iliad. Λ. pag. 28.

— Οἱ οἰκήτορες Ἀζανεῖς, καὶ Ἀζανῖες] Scribo Ἀζᾶνες, ut Ἀκαρνᾶνες, aliaque similia. neque enim dubito, quin hinc fit singulare Ἀζὰν, quod infra v. Ἀκαρνανία corrupte Αἰζὰν scribitur.

ἈΖΑΝΟΊ Φρυγίας πόλις] Sic Hierocles, qui *Phrygiæ Pacatianæ* tribuit; & sic etiam scripti codices Ptolemæi lib. v. Geograph. cap. 2. ubi in editis Αἰζανίς legitur. quam tamen lectionem præter Herodianum nummi confirmant antiqui. In quorum uno, qui Commodi est, apud Franc. Gotifredum legitur circum capram Amalthæam Jovem infantem lactan-

tem, ΑΙΖΑΝΕΙΤΩΝ. In alio Hadriani Imperatoris apud eundem templum expressum est, in quo Nympha dextra gestans cornu (forte ea, quæ Jovem enutrivit) utrinque, ΑΙΖΑΝΙΤΩΝ. Apud eundem in elegantissimo nummo Caji Cæsaris circum Jovem aquilam dextra gestantem, hastam sinistra: ΑΙΖΑΝΙΤΩΝ ΕΠΙ ΡΟΥΦΟΥ ΚΛΑΣΣΙΚΟΥ. & sub brachio Sacerdotis Ṇ. Sic in alio simili Claudii Cæsaris in cimelio S. M. Ducis, ΕΠΙ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΑΙΖΑΝΙΤΩΝ.

— Τῆς δ' Ἐπικτήτου Φρυγίας] Locus hic extat apud Strabonem lib. XII. pag. 576.

— Νακόλεια] Scribe, Νακόλεια per ο: sic enim apud Strabonem d. l. scribitur. infra apud nostrum Νακολία.

— Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ συλλαβῇ διὰ τὸ αι καθόλου λόγου] Titulus operis Herodiani hoc loco corruptus est. v. supra v. Ἄδανα & infra v. Κωρία. MSS. Ἡρωδιανὸς διὰ τὸ αι ἐν πρώτῃ τῶν καθόλου λόγων. Unde ita hunc locum emendo: Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ συλλαβῇ διὰ τὸ αι, ἐν πρώτῃ τῆς καθόλου.

— Ἐξευώνυν] MSS. ἐξανάγειν.

— Εὐφορίαν] MSS. εὐβοσίαν.*

— Στῆσαι] MSS. καταστῆσαι.

— Ἐξεάνυν] Lege, Ἐξεάνυ. & sic Salmasius quoque legendum contendit.

— Ξεάνυ] MS. ἐξαγάνυ.

— Βυθηνίῳ] Leg. Βιθυνίῳ. infra h. v.

ΑΖΕΙΩΤΑΙ ἔθνος τῆς Τρωάδος.

— Ῥαφεώτης] Infra h. v. male scribitur Ῥαφιώτης.

ΑΖΗΝΙΑ, ὡς Πλωθία] Infra legitur Πλώθεια. Sed scribendum Πλωθειά, ut Harpocration & Suidas.

— Ἀζηνιεῖς ὡς Ἀρχεδεῖς] Lege cum Joanne Meursio Ἐρχιεῖς. Ἐρχεία enim δῆμος Atticæ fuit, de quo videndus Herodotus lib. IV.

ΑΖΙΛΙΣ πόλις Λιβύης. οἱ δὲ περὶ Σαλούστιον οὐ πόλιν ἀλλὰ τόπον φασὶ καὶ ποταμὸν εἶναι] Scholiastes Callimachi pag. 11. Ἄζιλις ὄρος καὶ ποταμὸς Λιβύης.

ΑΣΩΡΟΣ πόλις Πελαγονίας] Πελαγονίας.

— Ἀρριανὸς Ἀζώρειαν αὐτὴν φησιν] MSS. Ῥιανός.

— Ὡς Βοτιεάτης] Sic Marcianus Heracleota Perieg. v. 622. ubi perperam, καὶ Βυτιαίων, τῶν τε περὶ τὸν Στρύμονα, legitur, pro Βοττιαίων. MSS. hoc loco legunt Κοτιεάτης. Sed in iisdem β ut κ sæpe pingitur.

ΑΘΑΜΑΝΙΑ χώρα Ἰλλυρίας] Apud Dioscoridem lib. I. cap. 3. describitur Μῆον Ἀθαμαντικόν quod crescit in Macedonia, hæc Ἀθαμανία vocatur. Apollonius Rhodius lib. II. v. 516. Ἀμπεδίον Φθίης Ἀθαμάντιον. ad quem locum Scholiastes antiquus: Ἀθαμάντιον δὲ πεδίον οὕτω καλούμενον περὶ τὴν Ἄλον (sic lege, non ἄλλον)· κατῴκησε γὰρ Ἀθάμας ἐν Ἄλῳ τῇ νήσῳ, τῆς βασιλείας ἐξελθών. Apollonius igitur hanc insulam ponit ad Othryn: sequitur enim apud illum: ἀμφί τ' ἠρυμνὴν Ὄθρυος. Vide & infra v. Ἄλος· sed videndum de differentia Ἄλου καὶ Ἀλοννήσου, videntur enim vicinæ fuisse.

— Οἱ δὲ Θεσσαλίας] Vide Etymologicum M. in Ἀθαμάντιον.

ΑΘΗΝΑΙ, πόλεις, κατὰ μὲν Ὧρον, πέντε.

— Ἀθηναίας λέγεσιν, ἀντὶ τοῦ Ἀττικάς] Vide Eustathium ad Homerum Iliad Α. pag. 84. Eudoxia Theodosii Junioris Imperatoris uxor Ἀθηναΐς ante baptismum est vocata, ut testatur Historia Miscella lib. XIV. pag. 914. quod instar gentilitii ab Ἀθῆναι factum.

— Ὅθεν καὶ τὴν ἀκρόπολιν αὐτῶν πόλιν ἐκάλουν] Probat hoc pluribus locis ex veteribus scriptoribus depromptis Joannes Meursius, Cecropiæ cap. III.

— Διάπεδα, πόλις Λακωνική] Polybius lib. IV. pag. 344 scribit *Lacedæmonios* evertisse τὸ τῶν Μεγαπολιτῶν Ἀθήναιον.

— Τρίτη, Καρίας] An non hæ Εὔβλεαι, de quibus infra h. v.

— Πέμπτη Ἰταλίας] *Minervæ promontorium* sive Ἀθήναιον prope Surrentum hic intelligi existimat Jul. Cæsar Capacius Hist. Neapol. lib. II. pag. 539. Turnebi opinionem secutus. Sed ego Japygiæ oppidum recenseri puto, quod *Castrum Minervæ* & *Minervium* Latinis auctoribus, Græcis Ἀθήναιον dicitur, neque recte Capacius ea, quæ Livius de oppido Minervio refert, huic promontorio tribuit.

— Ἕκτη Εὐβοίας, Δίαντος κτίσμα] Infra v. Δῖον non à *Diante* Διάδας Ἀθήνας deduxit. sed à *Dio* oppido & promontorio Eubœæ, ad quod erant sitæ: quod sequitur & præ altera sententia probat Josephus Scaliger in Animadvers. ad Eusebium pag. 29. Eustathius tamen à *Diante Dium* conditum affirmat ad Homeri Iliad Β pag. 281. qui Pindari filius Erechtei nepos.

— Ὁ πολίτης Ἀθηναῖος] In vita Arati Ἀθηνῖται vocantur, ad differentiam Ἀθηναίων, qui in Attica. Sed ab Εὔθηναι fit etiam Εὐθηνίτης. Vide infra h. v.

— Τὰς δ' Ἀθήνας καὶ Διάδας λέγεσθαι] In vita Arati perperam legitur Δαίδας. Sed locum illum jam emaculavit Scaliger, ad Eusebium d. l.

— Ἐπικλυσθῆναι τοῦ Κωπαΐδος] Puto addita præpositione legendum ὑπὸ τοῦ Κωπαΐδος.

— Ὡς Ἀρριανός] In Periplo Ponti Euxini pag. 3. & Procopius principio lib. III. Gothic.

ΑΘΛΙΒΙΣ πόλις Αἰγύπτου.

— Νικάνωρ δ' ὁ Ἑρμείου ἐν τῇ πρὸς Ἀδριανὸν χρόνων διὰ τοῦ ρ φησὶν Ἄθριβις] Sic non solum Nicanor ille & Strabo, sed & reliqui omnes anti-

antiqui, Ptolemæus, Hierocles & Subscriptiones Conciliorum. Nomen hoc corruptum est apud Eusebium lib. IX. de Præparat. Euang. cap. 3. ubi male Βαθελβίτης nomus scribitur, pro Ἀθελβίτης. Neque enim aliam præfecturam illic intelligi ostendunt Busiritis & Leontopolites nomi, qui proxime illi junguntur. Hujus nomi mentio infra in Ψιναφώ. Ἄθελβις vero legitur in Ἀφροδίτης. In Etymologico M. scribitur, Ἀθελβὶς & pro quarto casu Ἀθελβίν.

Ἀ'ΘΜΟΝΟΝ εὐδετέρως, δῆμος τῆς Κεκροπίδος.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀθμονεύς] Sic ex veteri columna in agro Attico Cyriacus Anconitanus, ΔΑΜΩΝ ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΥ ἈΘΜΟΝΕΥΣ.

Ἀ'ΘΥΡΑΣ ἐπίνειον καὶ ποταμός] Locum hunc egregie illustrat Suidas: cujus verba propterea apponere operæ pretium erit. Μελαντίας. ἡ νῦν περὶ πολλοῖς λεγομένη Μελιτίας. κώμη τῆς Θρᾴκης, δύο καὶ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχουσα τοῦ Βυζαντίου. παραῤῥεῖ δὲ αὐτὴν Ἀθύρας ποταμός. ὃς ὀλίγον ἐπὶ προελθὼν, καὶ ἐπὶ ἄνεμον καικίαν ὀλίγον τι ἠρέμα ἐκκλίνας, εἰς Προποντίδα τὸ ῥεῦμα ἀποδίδεται. ἔνθεν καὶ τὸ πρὸς αὐτῇ ἐπίνειον, τὴν ἀπ' αὐτοῦ φέρεται προσηγορίαν. *Melantias. illa quæ nunc vulgo Melitias vocatur. Thraciæ pagus CII stadiis Byzantio distans. Eum autem Athyras fluvius præterfluit, qui paulum progressus & versus caciam ventum sensim declinans in Propontidem fluxum eructat. Hinc & illud navale, quod est in illo littore, nomen ab ipso fert acceptum.*

— Ἔστι δὲ καὶ Σκυθίας ποταμὸς Ἀθύρας] If. Casaubonus pro Σκυθίας legit Σικελίας.

Ἀ'ΘΩΣ, ὄρος Θρᾴκης, ἀπὸ Ἄθω γίγαντος, ὡς Νίκανδρος πέμπτῳ τῆς Εὐρωπείας] Citatur sub hoc titulo *Nicandri* opus etiam ab Apollonii Scholiaste, & Athenæo lib. VII. pag. 296. Νίκανδρος δὲ ἐν τρίτῳ Εὐρωπείας, Νηρέως ἐρώμενον τὸν Γλαῦκον ἱστορεῖ γενέσθαι, quod interpres vertit miserrime, *Nicander tertio Colophoniacorum ab Europia Nereide Glaucum amatum fuisse prodidit.* Nec felicior in interpretando hoc loco fuit Isaacus Casaubonus, dum pro Εὐρωπείας legendum conjicit Εὐρωπιακῶν, aut Εὐρωπιακῶν.

— Οὐ δηθέντος]. Οὐδηθέντος.

— Ἀνακτῶν] Ἀν Ἄθως.

— Ἀκτῆς]. Forte scripsit Nicander ἄκρης. ut Apollonius lib. 1. v. 599.

Κλιτεα Παλληνιαια Καναστραίην ὑπὲρ ἄκρην
Ἤνυσαν.

Colles Pallenæos super Canastræum promontorium transierunt.

— Βάλλει δὲ ἡ σκιὰ τοῦ ὄρους ἐπὶ σταδίους τετρακοσίους] Apollonius lib. 1. v. 604. de Athonis umbra.

Ἀκροτάτη κορυφῇ σκιάει καὶ ἐσάχρι Μυρίνης.
Altissimo fastigio inumbrat & usque ad Myrinam.

& notissimum Sophoclis senarium:

Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός.

— Ἄθος, ὡς τὸ Κῶς Κῶος] Quidam ex scriptis Ἀθῶος ὡς τὸ Κῶς Κῶος. Et Ἀθῶος Græcum quidem est, sed non signat montem, sed τὸ ἐν τῷ Ἄθῳ ὄρει τιμώμενον. vel simile quid ad locum pertinens, uti docent Etymolog. M. & Eustathius ad Homeri Iliad. Β. pag. 358. MS. optimus habet Ἄθως ὡς τὸ Κῶς Κῶος, atque ita sine dubio est legendum. Ab hoc Ἄθως extat genitivus Ἄθω apud Homerum Iliad. Ξ. v. 229.

Ἐξ Ἄθω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα.
Ex Atho autem ad pontum descendit fluctuantem.

ad quem locum vide omnino quæ notantur ab Eustathio: Lectionem enim ex MS. propositam reddunt indubitatam. Herodianus, ne hoc omittam, perperam putat accentum poni in voce Ἄθω apud Homerum, legitque Ἐξ Ἀθόω. uti testatur Etymol. M.

— Ἡ κλίσις δὲ τῆς, καὶ Ἄθος, καὶ Ἄθως] Palatini ambo legunt, Διττὴ ἡ κλίσις καὶ Ἄθωος καὶ Ἄθω. quod verum est.

— Τοπικὸν Ἀθῶος] Vide Eustathium ad Iliad. Β. pag. 358.

— Τὸ δὲ δηλοῦν τὸ αἰζήιον, προπερισπᾶται, καὶ δασύνεται] Videtur legendum καὶ ψιλοῦται. ita enim Eustathius ad Homerum Iliad. Ξ. pag. 218. Ζεὺς Ἀθῷος προπαροξυτόνως, ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ τιμώμενος μετὰ προσγεγραφθῆναι, πρὸς διαστολὴν τοῦ, ἀθῶος ὁ αἰζήιμος. Sed Herodianus contrario modo scribebat teste eodem pag. 358. Ἀθῷος μὲν γὰρ κατά τινας προπερισπωμένως, ὁ ἀζήμιος. Ζεὺς δὲ Ἀθῷος προπαροξυτόνως, ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ τιμώμενος, ὃν φασὶν ἐπὶ καὶ ἀθῷον διὰ φαινομένου, ὁμοίως τῷ ἄρειος ἀρήιος. οὗτοι μὲν τοι ἕτεροι, ὧν ἐστι καὶ Ἡρωδιανὸς, ἀνάπαλιν. Et citatur Ἡρωδιανὸς περὶ Παθῶν apud auctorem Etymologici M. in Ἐξ ἀθόω. quem si volumus secutum fuisse hoc loco Stephanum, ut sæpe illum sequitur alibi, vulgata lectio sollicitanda non est.

— Ὁ πολίτης Ἀθωΐτης] Nummus apud Goltzium habet, ΑΘΩΙΤΩΝ.

ΑΙ'Α πόλις Κόλχων, κλίσμα Αἰήτου] Apud Herodotum lib. VII. cap. 193. ubi de Argonautis: Ὅτ' ἐπὶ τὸ Κῶας ἔπλεον ἐς Αἶαν τὴν Κολχίδα. male reddit Valla, *dum in terram Colchidem ad vellus navigarent*, & paullo post cap. 197. ἀπικόμενος γὰρ ὁ Κυτίσσωρος ἐξ Αἴης τῆς Κολχίδος: *Cytissorus iste è terra Colchide veniens.*

— Ἣν περιῤῥέουσι δύο ποταμοὶ Ἵππος καὶ Κυάνεος] Si *Æa* eadem cum *Dioscuriade*, uti infra h. v. affirmat, non dubito, quin *Cyaneus* fluvius sit idem, qui à Scylace Γυηνὸς, à nostro Τυῆνις & Πυῆνις infra dicitur. Salmasius tamen existimat Κυάνεον hic vocare fluvium qui ab aliis Γλαυκὸς dicitur.

— Ἔοικε δὲ πάντων ἐξ αὐτῆς ὁ Αἰήτης] Recte. Hinc *Æam* à Sesonchoside Ægyptiorum Rege antiquissimo conditam diu ante *Æetam* tradit Apollonii Rhodii Scholiastes ad lib. IV. v. 271.

ΑΙ'ΑΜΗ'ΝΗ Ναβαταίων χώρα, ὡς Οὐράνιος ἐν Αἰακιδῶν δ. βιβλίῳ] Scribe, ἐν Ἀραβικῶν δ. βιβλίῳ. quod Uranii opus passim citatur: & mox in Αἰανῖτις Salmasius quoque hoc monuit.

ΑΙ'ΑΝΗ πόλις Μακεδονίας] Hunc locum Suidas verbotenus descripsit.

— Ἰαγαῖος] Ἰχναῖος.

— Ἐδεσαῖος] Ἐδεσσαῖος.

— Βεῤῥοικαῖος] Βεῤῥοιαῖος.

ΑΙ'ΑΝΙΤΙΣ Ναβαταίων χώρα.

— Ἐν πεμπτῷ διὰ διφθόγγου] Vide infra in Αἰγανῖτις. Salmasius hic distinguit ante διὰ, & sequentibus adjungit διὰ διφθόγγου. Sed locus est mutilus omnino & corruptus.

— Δίχα τοῦ ι.] Lege δίχα τοῦ ι. & ita Salmasius.

ΑΙ'ΒΟΥ'ΔΑΙ, νῆσοι πέντε τῆς Βρεττανικῆς] MSS. Πρεττανικῆς.

ΑΙ'ΒΟΥΡΑ πόλις Ἰβηρίας.

— Κόλχερα Κολχραῖος, πόλις περὶ Πεμόλων] Facile esset rescribere Πυρήνην, si circa illam urbs hoc nomine inveniretur. Nunc cum non inveniatur, *Colura* alibi quærenda est. Existimo autem eandem esse cum Κόλουρα, quæ ab Scylace ad Pontum ponitur in Paphlagonia inter *Stephanen* & *Cimolin*. Favet huic conjecturæ Mela lib. 1. cap. 19. *Tum Cimola & Colluris, & qua Paphlagoniam finit Armene.* ita enim habent MSS. pro quo in vulgatis ex Hermolai Barbari interpolatione legitur perperam, *Tum Cimolis accolitur.* Pro illo autem *Colluris*, quod Codices scripti præferunt, legendum videtur *Colusa* vel *Colura*. Quod si hæc vera sunt, ut videntur, pro Πεμόλων hic apud Stephanum legendum, Ἀρμήνην, vel Σινώπην. Videant docti.

ΑΙ'ΓΑ'ΤΗΣ Αἰολίδος ἄκρα] Legendum Αἰγανῆς Αἰολίδος ἄκρα. Strabo lib. XIII. pag. 615. incusat eos, qui Αἶγα accusandi casum faciunt à recto Αἴξ. Αἰγᾶν potius dicendum esse hoc *promontorium* dicens.

— Οὐκ ἀναλόγως] Potius lege: οὐκ ἂν ἀλόγως.

— Καὶ τὸ πέλαγος]. Solinus cap. XI. *Inter Tenedum & Chium, qua Ægæus sinus panditur, ab dextra Antandrum navigantibus saxum est: hoc enim verius quam insula meruit cognominari. Id quoniam visentibus procul capræ simile creditur, quam Græci αἶγα nuncupant, Ægæus sinus dictus est.*

— Οὕτως ἐστὶ καὶ πόλις Φοινίκων] Intelligo *Pœnos* in Africa, ad quos pertinuit insula, vel insulæ *Ægates*, ad quas finis bello Punico primo impositus nobili de Pœnis reportata victoria navali per Romanos, anno U. C. DXII.

ΑΙ'ΓΑΙ'ΟΝ ΠΕ'ΛΑΓΟΣ] Originem nominis duplicem adfert Suidas, unam ab *Ægeo* Atticæ rege, quem isto in mari submersum esse tradit fabula: alteram à concitatione fluctuum majori, quæ in isto mari regnat, quoniam αἶγες Græcis τὰ μεγάλα κύματα. Primum vide in Αἰγαῖον πέλαγος. Posterius in Αἶγες apud Suidam.

— Αἰγαῖος πόντος] Dicitur etiam Αἰγαία θάλασσα Suidæ testimonio, quamvis mallem Αἰγαία scribere.

— Ἔστι καὶ Αἰγαῖον πεδίον συνεχὲς τῇ Κίῤῥᾳ] Scholiastes Apollonii ad lib. 1. v. 1165. αἱ μὲν γὰρ Αἰγαί, ἔνθεν τὸν Ποσειδῶνα προσαγορεύεσθαί φασι, κατὰ Πελοπόννησόν εἰσιν, ἐν τοῖς περὶ Κεῤῥαν τόποις. Atque inde haud dubie huic *Ægæo* mari nomen. Κίῤῥα autem & Κεῤῥα eadem. Vide eundem Scholiasten etiam ad lib. 1. v. 831. ejusdem poëtæ Αἰγαίῃ ἔσσω ἐν ἁλὶ ναιετάουσι.

— Αἴγειτῃ παρὰ αἶγα, ποτὲ φερομένην] Is. Casaubonus ad Strabonem lib. 1. pag. 41. legit, Αἴγαν ποταμὸν φερόμενον, ex Eustathio, qui ad Dionysii Perieg. pag. 22. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον πέλαγος Αἰγαῖον, ἀλλὰ καὶ πεδίον τι περὶ τὴν Φωκίδα γῆν ἱστορεῖται καλούμενον Αἰγαῖον ἐκεῖνο παρὰ τὸν ἐκεῖ ῥέοντα Αἴγαν ποταμόν. Præclare quidem. Certe hanc Casauboni lectionem MSS. Palatini confirmant.

ΑΙ'ΓΑΙ' ΠΟΛΛΑΙ', πόλις Κιλικίας] Scribe, ΑΙ'ΓΑΙ' πόλεις πολλαὶ Κιλικίας, Μακεδονίας &c.

— Μακεδονίας] ΑΙ'ΓΑΙ' Μακεδονίας in excerptis Diodori Siculi lib. XXII. pag. 266. Αἰγίαι vocantur: ἔνθα ἦν ἑστία τῆς Μακεδονικῆς βασιλείας. In nummo Tiberii in corona, ΕΠΙ ΚΟΤΑΕΩΝΟΣ ΑΙΓΕΑΙΩΝ. apud Illustrem Equitem Puteanum. in nummo Hadriani apud Franc. Gotifredum circum aquilam legitur, ΑΙΓΕΑΙΩΝ, qui forte Ciliciæ. in alio M. Opelii sub capra, ΑΙΓΕΩΝ. Sic in alio Helagabali sub capite Bacchi, sub quo capella. In alio apud Franc. Angelonum circum figuram muliebrem hastatam & turritam cum cornu copiæ, ΑΙΓΙΕΩΝ. Sic etiam in nummo Juliæ Mamææ apud Tristanum Tom. II. pag. 431. circum Deam Nemesin cum scutica, rota & cornu Amalthææ, ΑΙΓΙΕΩΝ ΜΗΤΡΟ, quem ille de Ægieo Achaiæ explicat. In nummo S. M. Ducis circum Victoriam gradientem ΑΙΓΑΕΩΝ. in aversa caput Minervæ, vel Romæ. In nummo Septimii Severi apud Franc. Gotifredum circum caput Homeri, ΑΤΤ. ΚΑΙ. Λ. CΕΠ. CΕΤΗΡΟΝ ΕΠΥCΜ. . . Δ. . ΑΝΩΝΑΙΓΕΑΙΩΝ.

— Τῆς Θρακησίων Χεῤῥονήσου] Cave credas hanc esse Thraciam Chersonesum, quæ ad Hellespontum: intelligitur enim *Pallene*, *Chersonesus*

sonesus Macedonica inter Toronaicum & Thermaicum sinus, quæ prius *Phlegra* est dicta. Inter hujus *Chersonesi* urbes recensetur ab Herodoto lib. 7. cap. 123. Αἰγὴ, quæ proculdubio hic intelligitur. Hanc autem *Chersonesum* cur appellet Θρηϊκίων, disces infra v v. Μηκύβερνα & Παλλήνη.

— Καὶ ἡ ἐν Μυῤῥίνῃ] Scribe Μυρίνῃ. vide infra h. v. Sic Strabo, Scylax, alii. Meminit hujus oppidi Galenus lib. de Boni malique succi cibis: Τοιοῦτος δέ ἐστιν οἶνος παρ' ἡμῖν ὁ ἐν Αἰγαῖς καὶ Περπερήνῃ. τῇ μὲν ὁμόρῳ Μυρίνῃ· τῇ δὲ Περγάμῳ. Unde apparet celebre fuisse olim optimum ob vinum, quod ibi proveniebat.

— Ἃς Ὅμηρος ἐν τῷ ν.] Lege ὡς, locus autem Homeri, cujus meminit, extat Iliad. N. v. 21. In his *Ægis* Neptuni equi stabulabantur. Vide Scholiasten Pindari in Nemeis, pag. 373. ubi de Neptuno:

Ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλεητὰν
Θαμὰ νίσεται Γαθμὸν Δωρίαν.

& Eustathium ad Dionysium pag. 22. Αἰγαῖον δὲ πέλαγος, ὥς τισι δοκεῖ, λέγεται παρὰ τὰς ἐν Εὐβοίᾳ Αἰγάς, τόπον οὕτω καλούμενον, ἔνθα τοὺς τοῦ Ποσειδῶνος ἵππους ἀναπαύει ὁ Ποιητής. Sed miror cur *Eubææ* potius, quam Achaiæ, esse illas velint, cum nullum apud Homerum ejus rei extet argumentum.

— Εὕρηται καὶ ἔτας, Αἰγεάτης] Forte, εὕρηται γὰρ καὶ ἄτης, Αἰγεάτης. nam & Αἰγεᾶται dicitur, vide Salmasium in Exercitat. ad Solinum pag. 156. & Αἰγεώτης, à Ciliciæ oppido. hinc Μάξιμος ὁ Αἰγεώτης apud Philostratum.

ΑΙ'ΓΕΙΡΑ πόλις Ἀχαΐας.

— Καὶ ἔστιν Αἴγειρα] Cl. Salmasius legit, καὶ τὴν Αἴγειραν, ut cum præcedentibus cohæreat. vel, καὶ ἔστιν Αἰγειρεὺς τὸ ἐθνικόν, ut cum sequentibus.

— Παυσανίας δὲ ὀκτῷ] Immo, ἑβδόμῳ. est enim locus in Achaicis, & ita citatur infra v. Ὠρωπός.

— Φίλων δέ φησι Κιλικίας πόλιν εἶναι Αἴγειραν] Fortassis eadem, quæ supra Αἰγαὶ, & à Constantino Ἀγαία vocatur, Themate XIII. & in Notitia Provinc. MS. Αἰγεαι. Commonet. *Ægeas* vocat, hoc est, Αἰγαίας. In Subscript. Concilii Nicæni in Cod. Canon. pag. 15. *Tarcondimantus Ægirates* recte scribitur, ubi Edit. Rom. *Ægetanus*.

ΑΙ'ΓΕΙ'ΡΟΥΣΑ πόλις τῆς Μεγαρίδος, εἰς Στεφάνων. λέγεται καὶ Αἰγειρος] Vide Suidam. h. v.

— Σχοινοῦσ(σ)ιος] Σχοινουσαῖος. infra. h. v.

— Πιτυάσιος] Πιτυασσεύς. infra. h. v.

— Ὡς Ἡρόδοτος] Lib. 1. cap. 149. Sed ibi Αἰγειρόεσσα vocatur.

ΑΙ'ΓΕΣΤΑΙ'ΟΙ, οἱ Θεσπιεῖς ἀπὸ τινος Αἰγέστου στρατηγοῦ] *Ægesta* Siciliæ urbs ab *Ægeste* condita. vide Tzetzem ad Lycophronem pag. 83. & 154. Hinc Αἰγεσταῖοι Herodoto lib. V. cap. 46. Æliano lib. 11. V. H. cap. 33. sed Polybius lib. 1. pag. 24. Αἰγεσταίους vocat.

ΑΙ'ΓΗΙ'Σ φυλὴ τῆς Ἀττικῆς] Attica hæc tribus in aliquot antiquis reperitur Inscriptionibus apud Cyriacum Anconitanum. Diversi ab hac Αἰγεῖδαι. Thebani, de quibus Scholiastes vetus Pindari Isthm. pag. 477.

ΑΙ'ΓΗΛΟΙ' ἔθνος Μηδικόν] An Αἰγλοὶ, quorum mentio apud Herodotum.

ΑΙ'ΓΙΑΛΟ'Σ, μεταξὺ Σικυῶνος καὶ τῆς Βουπρασίου καλούμενος τόπος, ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ Ἰνάχου] Tzetzes ad Lycophronem pag. 38.

— Ὅμηρος] Iliad. B. v. 855.

— Κρῶμναν, Κρωβίαλόν τε] Eustathius ad hunc Homeri locum pag. 362. καὶ σημειωτέον μήποτε αὕτη ἐστὶν ἡ νῦν Ἡνόπολις. λέγει δὲ ὁ γεωγράφος, καὶ ὅτι τὸ Ὁμηρικὸν τό, Κρῶμναν τ' Αἰγιαλόν τε, γράφουσί τινες Κρῶμναν, Κωβίαλόν τε. καὶ ὅτι μετὰ Αἰγίαλον Κάραμβις. τίς δὲ ἡ Κάραμβις δηλοῖ ὁ περιηγητής. Ἀπολλώνιος δὲ γράφει ἐν τοῖς ἑαυτοῦ, Κρωβίαλον Κρῶμνάν τε καὶ ὑλήεντα Κύτωρον. λέγει δὲ ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, πολίχνιον πρὸς τῇ Ποντικῇ τὴν Κρωβίαλον.

ΑΙ'ΓΙΚΟ'ΡΕΩΣ, οὐκ ἔστι δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

— Ἀπὸ Γαίου] MSS. ἀπὸ γαμου.

— Τελέοντες] MSS. Γελέοντες, probante Salmasio.

— Ὁπλῖται] MSS. Ὅπλητες.

ΑΙ'ΓΙΛΙ'Α δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς] Scholiastæ Theocriti ad Idyll. A. pag. 23. dicitur, Αἴγιλος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος φυλῆς ἥρωος Αἰγίλου.

— Ὁ δημότης, Αἰγιαλεύς] Videtur scribendum Αἰγιλιεύς, vel Αἰγιλεύς.

— Αἰγιάλεια] Lege Αἰγίλεια, ita certe vocatur Herodoto lib. VI. cap. 107. infra eadem hæc insula Ὤγυλος dicitur, ΑΙΓΙΑΛΕΑΣ nummus exstat apud Goltzium, & Αἰγιάλεια tota Peloponnesus dicta fuit, teste Eustathio, ab *Ægialeo* primo Sicyoniorum Rege.

ΑΙ'ΓΙ'ΛΙΨ πλησίον Κερκυραίας] Suidas civitatem esse affirmat Cephalleniæ, quæ insula est Epiro adjacens. Eustathius in Homeri loco, cujus auctoritate Αἰγίλιψ civitas dicitur, Τραχεῖαν existimat loci nomen, αἰγίλιπα vero illius epitheton. & sic aliis in locis hæc vox sumitur. ut Iliad. I. v. 15. Π. v. 4. Suidas utrumque agnoscit Αἰγίλιψ πόλις Κεφαλληνίας. σημαίνει δὲ καὶ πέτραν ὑψηλήν. & sic etiam Hesychius.

— Ὅμηρος] Iliad. B. v. 633.

— Εἴληχε δὲ τὴν στρατηγίαν διὰ τὸ μετρίως ἔχειν] Πετεώδης.

ΑΙ'ΓΙ'ΜΟΡΟΣ νῆσος Λιβύης] Straboni lib. XVII. pag. 834. Αἰγίμουρος.

ΑΙ'ΓΙΝΑ, τρεῖς, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων] Strabo lib. VIII. & Eustathius ad Iliad. B. pag. 288. dicunt *Æginam* quoque secundum nonnullos esse locum τῆς Ἐπιδαυρίας, ut hæc secun-

secunda sit, quam innuit Stephanus. Tertia autem illa in Ponto, cujus ipse, sequenti voce meminit. Quæ hic vel omissæ sunt vel exciderunt. Falsum autem quod illa, quam enumerat, è Cycladibus una sit. Nullius enim unquam Auctor eo loci illam posuit. Sed culpa omnis penes librarios: nam ex voce Οἰνώνη apparet Stephanum scripsisse Αἰακιδῶν.

— Ἥτις Οἰνώνη ἐκαλεῖτο] Tzetzes ad Lycophronem pag. 37. Ἡ γὰρ Αἴγινα πρότερον Οἰνώνη ἐλέγετο, ἀπὸ Οἰνώνης τῆς Βυδίωνος θυγατρός, καθά φησι Πυθαίνετος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινητῶν. Pindarus etiam Nem. Od. IV. & V. ibique Scholiastes antiquus. Dicebatur etiam Οἰνοπία. Sic idem Pindarus Isthm. Od. VIII. νᾶσον Οἰνοπίαν vocatam ait antequam Jupiter *Æginam* Asopi filiam eo deduceret. Et sic Ovidius lib. VII. Metamorph. v. 473.

Oenopiam veteres appellavere: sed ipse
Æacus Æginam genitricis nomine dixit.

— Τινὲς δὲ Αἴγιναν ἀπὸ τῆς Ἀσωποῦ μὲν θυγατρὸς Αἰγίνης, Αἰακοῦ δὲ μητρός] *Ægina* Æaci uxor, Pelei mater Orpheo dicitur, vocat enim Argonaut. v. 128

Πηλέα τ' Αἰακίδην Αἰγίνης ἀγλαὸν υἱόν.
Peleaque Æacidam, Æginæ celebrem filium.

— Αἰγινήτης] Et Αἰγιναίτης, ut infra vv. Βερβῖνα. Βίλβινα. Κάπινα.

— Αἰγινήτῃ] Salmasius legit, Αἰγινητικός. & mox, ὡς τοῦ Ῥόδου. Sed de possessivis agit in fine, nec puto bis idem posuisse.

— Κέρμος] Salmasius legit, κέρκωμος. Is. Casaubonus κέρμα. Vide Etymol. M. v. Αἰγιναῖα.

— Ὡς Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου ξενίας] Lege, Πυθέου. citatur autem hæc *Dinarchi* contra *Pytheam* oratio Dionysio Halicarnassensi & ipsius *Pytheæ* etiam meminit Harpocratio.

— Ἔστι δὲ τεύχεσιν αἰπολικὸν Κεραμιήτης] Is. Casaubonus Theocrit. Lection. cap. I. locum hunc ita restituit: ἔτι δὲ καὶ τρίτον Αἰολικὸν Κεραμιήτης.

— Τὸ δὲ πολιήτης πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η.] Homerus Iliad. B. v. 806.

Τῶν δ' ἐξηγείσθω κοσμησάμενος πολιήτας.
Illos ad pugnam educat instructos cives.

& Apollonius Rhodius lib. I. v. 867. feminino genere: εἰσανάγουσι πολιήτιδας.

— Ὡς τὸ Μυθιήτης] Cl. Salmasius legit Μυλιήτης, aut Βυθιήτης.

— Τὸ δὲ Βαρδηλιήτης καὶ Μασσαλιήτης τετήρηται] An non legendum Βαργυλιήτης, ut infra h. v. sed & sequens vox mihi suspecta, pro qua Salmasius legit Μασσαλιήτης. Henricus Valesius ad Excerpta Appiani pag. 77. Τὸ δὲ Βαργυλιήτης καὶ Μασσαλιήτης τετήρηται. nam in Excerptis illis disertim Μασσαλιήτῃ scribitur.

ΑἼΓΙΝΗΤΗΣ πολίχνιον καὶ ποταμὸς Παφλαγονίας] Arriano in Periplo Ponti Euxini corrupte dicitur Αἰγινῆτις. in nummo Heliogabali apud Franc. Gotifredum circum gladiatorem, ΑΙΓΕΙΝΗΤΩΝ.

— Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, διὰ τὸ τῆς πρωτοτύπου ἀρχῆς] Vide supra in Αἰγινῖτις.

ΑἸΓΙΝΙΟΝ, πόλις Ἰλλυρικῶν] Epiro accensetur à Strabone lib. VII. pag. 327.

ΑἼΓΙΟΝ πόλις Ἀχαΐας] Polybius lib. V. pag. 350. docet in hac urbe ex legibus Concilium Reip. Achæorum fuisse convocatum.

— Ὁ πολίτης Αἰγιεὺς, ὡς ὁ χρησμός. Ὑμεῖς, &c.] Eustathius locum hunc exscripsit ad Iliad. B. pag. 292. ΑΙΓΙΕΩΝ autem nummus extat apud Goltzium.

ΑἸΓΟΣΘΕΝΑ πόλις Μεγαρίδος, οὐδετέρως.

— Ἀρκάδιος δὲ Αἰγοσθένειαν αὐτήν φησι] Sic & Ptolomæus.

ΑἸΓΟΥΣΑ νῆσος Λιβύης] Polybius lib. I. pag. 61. ἐπέπλευσε πρὸς τὴν Αἴγουσαν νῆσον τὴν πρὸ τῆς Λιλυβαίου κειμένην. *Ægusam insulam Lilybæo oppositam navigavit.*

— Κατὰ Λίβυας λεγομένη Καπρία] Nunquid forte Καπραία? nam αἴξ, unde Græcum insulæ nomen deductum est, *capram* significat. Hausit hæc sine dubio ex antiquo scriptore, qui Græci nominis significationem Latina voce exprimere voluerat. Noster autem Grammaticus Romani sermonis ignarus Africanam esse vocem existimavit.

ΑἼΓΥΠΤΟΣ καὶ ἡ χώρα καὶ ὁ ποταμός.

— Ἐκλήθη ἀπὸ Αἰγύπτου, ὡς Χάραξ, Βήλου παῖς] Lego, ὃς Βήλου παῖς. vide infra v. Θάσος.

— Ὡς ἔχει τὸ ἰαμβεῖον· Δαναοί] Ex Æschylo citat hoc senarium vetus Aristophanis Scholiastes ad Ἐπίῤῥημα Act. III. Scen. IV. Nubium.

— Καὶ Ἀερία] Apollonius Rhodius lib. IV. v. 267.

Ἠέριη, πολυλήϊος ἠπείροιο
Μήτηρ Αἴγυπτος προτερηγενέων αἰζηῶν.
Tunc adhuc Aeria vocabatur illa frugifera
Mater Ægyptus primorum hominum.

vide de hoc Ægypti nomine Seldenum Syntagm. I. de Diis Syris cap. 4.

— Καὶ Ποταμίτης] Lege Ποταμίτις, ut ex præcedenti liquet.

— Καὶ Ἑρμοχύμιος] Plutarchus libello de Iside pag. 364. *Ægyptum* à nigredine soli Χημίαν appellatam scribit, ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν: ab eadem origine hanc quoque appellationem non dubito deducere; idque sequens vox Μελάμβωλος testatur. חום, *Chum* enim Hebræis *nigrum* denotat. Cophtitæ autem *Ægyptum* nunc quoque *Chemi* appellant.

— Καὶ Μελάνβολος] Lege Μελάμβωλος. Eustathius ad Dionysium Periegetem pag. 35.

καὶ μελίαι καὶ Ἀέλλα, ἐκ τινος Ἰνδοῦ Ἀστοῦ καλουμένου. καὶ Ὠγυγία δὲ, καὶ Μελάμβωλος καὶ Ἡφαιστία. & sic Scaliger Appollodorum emendat ad Eusebium pag. 34.

ΑἼΓΥΣ *πόλις Λακωνικὴ, ὡς Εὐφορίων. οἱ πολῖται Αἰγύται*] Vide infra vv. *Αἶπυ. Κύθηρος. Πίναμυς.*

— *Ὡς Παυσανίας*] Lib. III. pag. 83.

— *Καὶ Ἀλεξάνδρῳ, Δηϊφόβῳ γαμηθεῖσα*] Lege: *καὶ Δηϊφόβῳ. γαμηθεῖσα.*

ΑἼΔΗΨΟΣ *πόλις Εὐβοίας. Στράβων ἐννάτῳ*] Hoc nomen corruptum est apud Plutarchum lib. IV. Conv. Quæst. q. 4. ubi vulgo male *Γάληψος* legitur pro *Αἴδηψος*. Locus Strabonis est lib. IX. pag. 425.

— *Αὐλεῷ Ἡρακλέους*] Deest in Strabone vox *Αὐλεῷ*.

— *Ἦν δὲ καὶ σιδηρεῖ, καὶ χαλκοῦ μέταλλα κατ' Εὔβοιαν*] Leg. *σιδήρου καὶ χαλκοῦ.* vide Eustathium ad Dionysium pag. 100.

— *Καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἥρας κατίλιπεν*] Cl. Salmasius pro *Ἥρας* legit *Ῥέας*.

— *Ὁ πολίτης Αἰδήψιος*] Nummus apud Goltzium habet, ΑΙΔΗΨΙΩΝ.

ΑἸΔΟΥΣΙΟΙ. *σύμμαχοι Ῥωμαίων πρὸς τῇ Κελτικῇ Γαλατίᾳ. Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν δ.*] Proculdubio *Ædui* sunt. Strabo lib. IV. pag. 192. *οἱ δὲ Ἔδουοι καὶ συγγενεῖς Ῥωμαίων ὀνομάζοντο, καὶ πρῶτοι τῶν ταύτῃ προσῆλθον πρὸς τὴν φιλίαν καὶ συμμαχίαν. Hedui Romanorum cognati appellati, primique Gallorum amicitiam & societatem eorum amplexi sunt. Apollodorum* vero, qui versu *Chronica* scripsit, metri necessitate compulsum fuisse existimo gentis nomen ut sic formaret.

ΑἸΖΙΚῊ *Θρᾴκης μέρος. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ*] Nunquid ita legit apud *Hecatæum* pro *Ἀστική*, quæ regio Thraciæ circa Anchialum?

ΑἸΘΑἸΑ *πόλις Λακωνικῆς, μία τῶν ἑκατόν.*

— *Τὸ ἐθνικὸν Αἰθαιεύς. Θουκυδίδης πρώτῃ*] Lib. I. pag. 66. Sed *Αἰθεεῖς* vocat per ε, non *Αἰθαιεῖς*, per αι, ut hic dicitur.

ΑἸΘἈΛΗ *νῆσος Τυρσηνῶν.*

— *Φίλιστος δὲ ἐν ϛ Σικελικῶν Αἰθάλειαν αὐτὴν καλεῖ*] Sic etiam vocat Scylax in Periplo pag. 2. & Aristoteles *περὶ Θαυμ. Ἀκουσμ.* bis. *Ilua* Latinis dicitur. quæ autem Aristoteles ibi narrat de calculis maculosis, quos ita tinctos esse ex destillationibus liquorum, quibus se Argonautæ unxissent, poëtæ tradiderunt, illos ipse non sine admiratione in portu hujus insulæ & juxta Salinas, quæ sunt à tergo Castelli Majoris, vidi.

— *Πολύβιος δὲ ἐν τεσσαρακοστῇ τετάρτῃ λέγει Αἰθάλειαν τὴν Λῆμνον καλεῖσθαι*] Vide Etymologicum M. v. *Αἰθάλη*.

— *Ἀφ' ἧς ἦν ὁ Γλαῦκος, ὃς πρῶτος τὴν κόλλησιν σιδήρου εὗρεν. ὡς Ἡρόδοτος*] Mire omnia confundit iste consarcinator. Herodotus lib. I. cap. 25. refert Alyatten Lydium Delphis dedicasse, *ὑποκρητηρίδιον σιδήρεον κολλητὸν, θέης ἄξιον διὰ πάντων τῶν ἐν Δελφοῖσι ἀναθημάτων. Γλαύκου τοῦ Χίου ποίημα, ὃς μοῦνος δὴ πάντων ἀνθρώπων σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρε. Pateram ex ferro parvulam, compactilem, spectatu dignam, inter omnia quæ sunt Delphis dona: opus Glauci Chii, qui solus omnium compactionem ferri excogitavit.* Ecce Herodoto *Chius*, qui huic *Samius*, isthic solus ferruminationis auctor celebratur, hic socius ei adjungitur. Hic ipse donarium Delphis statuisse dicitur, isthic Alyattes. Herodotum sequitur Pausanias lib. X. pag. 637. qui suo tempore hoc *ὑπόθημα τοῦ Ἀλυάττου κρατῆρος* Delphis extitisse refert. Suidas tamen cum nostro *Glaucum* hunc facit *Samium*, in *Γλαῦκος Σάμιος*.

— *Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἡ πόλις ἴσως ἐκ τῶν ἀναδιδομένων τοῦ Ἡφαίστου κρατήρων*] Eustathius ad Periegetem pag. 74. *Τὴν Λῆμνον, κραναὸν πέδον Ἡφαίστου καλεῖ Διονύσιος, ἀκολούθως Ὁμήρῳ, διὰ τὸ ἐκεῖ πολὺ τοῦ πυρὸς κρατῆρας.* Nam *Αἰθάλη cinerem, carbonem & fuliginem* significat, ut docet Hesychius.

— *Οἱ πολῖται Αἰθαλεῖς*] Ab *Æthalia* etiam gentile fœmininum formatur *Æthalis*. Sic enim Ovidius lib. II. Epist. ex Pont. 3.

Excepit lacrymas Æthalis Ilva genis.

ut egregie locum illum emendavit Nicolaus Heinsius.

ΑἸΘῊΡ, *ὁ ὑπὲρ τὸν αἰθέρα πεπυρωμένος τόπος*] Lego, *ὑπὲρ τὸν ἀέρα.* & sic legit etiam Salmasius.

— *Καὶ τοῦ αἰθέρος*] Euripides, *Νὺξ ἀφροδίτου αἰθέρος ἱερᾶς.* loquitur de nocte.

ΑἸΘΙΚἸΑ *ὡς Κιλικία.*

— *Τὸ ἐθνικὸν Αἴθικες*] Hesychius: *Αἴθικες, ἔθνος παρὰ τὴν Θεσσαλίαν, ὅ ἐστι Δολοπία.* eorumque meminit bis Plutarchus Quæst. Græc. pag. 293. & 297.

— *Μαρωνίας δὲ μέσον τῆς Τυμφαίας*] Hesychius: *Τυμφαῖον ἔθνος, ἄθεον ἔθνος.*

— *Τὸ δὲ ἔθνος, ἰταμῶς παράβολόν τι καὶ βάρβαρον*] *Populum projecta profligataque audacia & barbarum.*

ΑἸΘἸΟΨ *ὡς Κίλιξ.*

— *Αἰθίοπες τοὶ*] Versus est Homeri ex Odyss. Α. 23.

— *Εἰσὶ δὲ καὶ τὸ ὄψ καὶ τὸ μέροψ*] Et *εὐρύοψ*. nam *εὐρύοπα* Jovem passim vocat. Sic *αἶθοψ, νώροψ, οἶνοψ* apud eundem Homerum occurrunt.

— *Αἰθιοπίδος γῆς ἡνίκα τακῇ χιών*] Prius in prosa etiam occurrit apud Ælianum lib. II. Hist. Animal. cap. 21. Posteriora hujus versus Anonymus de Nilo legit, *ἡνίκ' ἂν τακῇ χιών.*

— *Ὀνομάζουσι δὲ αὐτοὺς αἰτίας τούτων Μίθρας καὶ Φλεγύας*] Cl. Salmasius legit *Φλεγύαν*.

— Ὡς

— Ὡς Φαβωρῖνος περὶ τῶν Αἰθιόπων πλατύτερον ἐν τοῖς τῶν ἐθνικῶν Προπεχειρολογημένων εἴρηκεν] Post Προπεχειρολογημένων, distinguendum, & pro εἴρηκεν legendum εἴρηκα. nisi de ipso Stephano velimus Epitomatorem loqui.

ΑἸΘΙΟΠΙΟΝ, χωρίον Λυδίας] Suidas: Αἰθιόπιον χωρίον τῆς Βοιωτίας. quod sequentia confirmare videntur: MSS. Αἰθιόπιον.

— Παρὰ Ὕλλῳ] *Hyllus* est Lydiæ fluvius in Hermum defluens, ut testatur Strabo lib. XIII. pag. 626. MSS. autem legunt, περὶ Ὕλλον.

— Πλησίον τῆς Εὐρίπου] Legendum, πλησίον τῆς Σιπύλου.

— Ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Αἰθιοπία] MSS. Ἄρτεμις Αἰθιοπία.

ΑἼΛΑΝΟΝ πόλις Ἀραβίας] Salmasius ad Solinum pag. 284. docet frequentius Αἴλανα dictum, num. plur. scilicet. Urbis hujus nomen corruptum est apud Eusebium lib. IX. Præpar. Euang. cap. 30. ubi ἐν Ἀχαίνοις pro ἐν Αἰλάνοις legitur.

— Ἧς ὁ πολίτης Αἰλανίτης] Infra in Ἔγρα occurrit Αἰλανίτης κόλπος.

ΑἼΛΙΑ πόλις Παλαιστίνης] Aliam quoque *Æliam* memorat Tzetzes, quæ & *Hadrianopolis Thraciæ* dicitur, & ante dicebatur *Orestias* Chil. VIII. cap. 247.

— Διὰ τὸ ει διφθόγγου γράφειν τὸ Αἰλία] Ergo scribatur, Αἴλεια.

— Σιγηδὸς] Is. Casaubonus scribit Σιγηδός. Certe ita sequitur ex illis, quæ præmittit Stephanus.

— Παρὰ μίαν γὰρ συλλαβὴν διήρηνται τὰ τοιαῦτα] Mox v. Αἴνεια locus hic clarius exponitur, unde videtur hoc loco addendum, ἐνδεῖν δὲ πεπονθότα.

— Εἰ γὰρ παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἦν ἂν Ἀλεξανδρεύς] MSS. PP. εἰ δὲ παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἦν, Ἀλεξανδρεύς ἂν ἦν· recte.

ΑἸΜΟΝΙΑ ἡ Θετταλία ἀπὸ Αἵμονος] Vetus Scholiastes Apollonii Rhodii lib. III. v. 1089. Αἱμονία τὸ πρότερον ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο· καὶ ἄλλας δὲ ἔσχον ὀνομασίας. ἐλέγετο δὲ καὶ Πυῤῥοδία ἀπὸ Πύῤῥας τοῦ Δευκαλίωνος. ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Πύῤῥα· ὡς Ῥιανός. & lib. II. v. 92. Αἱμονίης τῆς Θεσσαλίας, ἀπὸ Αἵμονος, υἱοῦ Ἄρεως.

— Ὡς Ῥιανός] Insignes sunt versus Riani de diversis Thessaliæ nominibus, quæ temporum successione habuit, apud Scaligerum ad Eusebium pag. 19. ex Scholiaste Apollonii loco paullo ante adducto deprompti: sunt autem sequentes:

Πύῤῥαν δή ποτε τήν γε παλαιότεροι καλέεσκον,
Πύῤῥης Δευκαλίωνος ἀπ' ἀρχαίης ἀλόχοιο
Αἱμονίην δ' ἐξαῦτις, ἀφ' Αἵμονος, ὅν ῥα Πελασγὸς
Γείνατο φέρτατον υἱόν. ὁ δ' αὖ τέκε Θεσσαλὸν Αἵμων.
Τοῦ δ' ἄπο Θεσσαλίην λαοὶ μετεφημίξαντο.

— Ἔχει προκατάρχοντα κυρίων, τύπους ἐπιτηκοῦς ὁμοφωνεῖ τοῖς ἐθνικοῖς] MSS. pro κυρίων habent, κύρια. Salmasius vero pro ἐπιτηκοῦς legit, ἐπιτοπλεῖστον.

— Ὡς Κερίνων] Scribe Κερύνων, uti infra & aliis vocatur: licet mox in Αἴνων eodem modo scribatur, alio quamvis accentu.

— Τὸ Τόμαρος εἰς τραγικὸν ηὐξήθη] Τόμαρος supra in Ἄβαντις.

— Κάμιμος καὶ ὁ κτίστης καὶ ἡ νῆσος ὁμοίως] Suspicor legendum Κάμειρος. quod est oppidum insulæ Rhodi, ὁμώνυμον conditori suo, ut testatur Strabo lib. XIV. pag. 654.

ΑἸΜΟΣ, ὄρος Θρᾴκης.

— Καὶ Ὠρεθύας] Cl. Salmasius legit Ὠρειθυίας.

ΑἸΝΕΙΑ πόλις Θρᾴκης, ὡς Αἴπεια, Ζέλεια ἀπὸ Αἰνείου. Θέων Αἰνειάδας ταύτην καλεῖ] *Theo* iste est Scholiastes Lycophronis, ex quo sua bona deprompsit Tzetzes.

— Αἰνείας δὲ μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν] Similia his refert apud Photium Cod. CLXXXVI. Conon, Narratione XLVI. sed multa ibi confunduntur: Θερμὸς seu Θερμαῖος κόλπος cum Melano; urbs Αἴνεια cum Αἴνῳ.

— Ὄρειαι Ὀρεάτης] Num legendum, Ὀξειαὶ Ὀξεάτης. harum enim insularum mentio fit infra in Ἀρτέμιτα. sed legendum omnino Ὀρνεαὶ Ὀρνεάτης, ut patet in vv. Ἀρναὶ, & Ἀσία. Et *Orneas* describit Strabo lib. VIII. pag. 382.

— Καὶ πόλις Τυῤῥηνίας, ἧς οἱ οἰκήτορες Αἰνεᾶται] Scholiastes Apollonii ad lib. II. v. 297. adducit versum Hesiodi de Zete & Calai:

Ἔνθ' οἵγ' εὔχεσθον Αἰνηΐῳ ὑψιμέδοντι.

mox addit: ἔστι γὰρ καὶ Αἶνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Αἰνησίου Διὸς ἱερόν ἐστι. Subjunctique auctores, qui hujus fani meminere, Λέων ἐν Περίπλῳ, καὶ Δημοσθένης ἐν ταῖς Λιμέσιν.

ΑἸΝΙΑ διὰ τοῦ ι, πόλις Περῥαιβῶν. καὶ Αἰνιᾶνες οἱ οἰκοῦντες] Vide insignem locum de his *Ænianibus* apud Heliodorum Æthiop. lib. pag. 122. & seqq. in quo sæpius corrupte Αἰνειᾶνες scribitur pro Αἰνιᾶνες. Herodoto lib. VII. cap. 185. dicuntur Ἐνιῆνες.

— Καὶ Αἴνιος ποταμὸς αὐτῆς] Vide mox in Αἶνος.

— Ὡς Μηλιεῖς] Puto excidisse καὶ ante ὡς. sic Eustathius ad Iliad. B. pag. 335. vide etiam Scylacem Caryandensem.

— Στράβων δὲ ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ φησὶν ἐν τῷ Πόντῳ Αἰνιᾶνας ἄλλους εἶναι, οὓς καλεῖσθαι νῦν Παρσίους] Locus hic mirum in modum corruptus & truncatus est. Strabonis ille, quem innuit, non extat libro XIV. sed XI. error natus ex notis I A, quæ mutatæ in I Δ. deinde apud Strabonem, non Αἰνιᾶνες, sed Αἰνειᾶνες per ει diphthongum scribitur. tertio, non Παρσίους, sed Παῤῥασίους eam Ponticam gentem ibidem vocat Strabo, quam recte, mox dispiciemus.

ciemus. Quod autem *Ænianas* illos *Parsios*, sive *Parrhasios* à Strabone vocari scribit, ea summa est oscitantia, cum Strabo nihil minus dicat. Verba Strabonis hæc sunt pag. 508. *Οἰκεῖ δὲ τὴν παρωρείαν ταύτην μέχρι τῶν ἄκρων ἀπὸ θαλάττης ἀρξαμένοις, ἐπὶ μικρὸν μὲν τῶν Ἀλβανῶν τὸ μέρος, καὶ τῶν Ἀρμενίων, &c. Φασὶ δὲ Παρρασίων τινὰς συνοικῆσαι τοῖς Ἀναριάκαις, οὓς καλεῖσθαι νῦν Παρρασίους. Αἰνιᾶνας δὲ ἐν τῇ Οὐιτίᾳ τειχίσαι πόλιν, ἣ νῦν Αἰνιᾶνα καλεῖται. Hanc autem ad ima montium porrectam regionem, si ab extremis mare versus pergas, non ita multum pars Albanorum & Armeniorum incolit, &c. Ferunt quosdam de Parrhasiis habitasse cum Anariacis & nunc eos Parrhasios vocari. Ænianes autem in Uitia munivisse urbem, quæ nunc dicatur Æniana.* Quibus verbis duas distinctas gentes Græcas, sedes isthic locorum fixisse ostendit. Ego, ut, quod res est, dicam, librariorum culpam totam esse existimo, qui integrum Strabonis locum à Stephano allatum suo more contruncarunt, quod frequenter hoc in opere factum passim ostendimus in aliorum quoque auctorum locis in eodem adductis. Illam vero scripturam, Πάρσιοι Stephani, præferrem alteri Strabonis: nam Strabo manifeste indicat illud *Parrhasiorum* nomen in aliud quoddam vicinum transmutatum, dixisset enim alias illud nomen adhuc servari. Polybius lib. v. pag. 389. regionem ipsam Παρρασίαν appellat. apud Ptolemæum lib. vi. Geogr. cap. 18. in Paropamisadis *Parsii* commemorantur, & *Parsia* oppidum: licet nos in vulgatis Græcis codicibus nunc male Πασίοι legamus: sed Πάρσιοι legerunt interpretes veteres, & oppidi nomen in ea gente sic legendum evincit; quamvis non ignorem hosce *Parsios* Ptolemæi longius ab *Anariacis* Strabonis & *Amariacis* ejusdem Ptolemæi, & Polybii *Ariaracis* distare.

— *Μὴ ὁμοφωνοῦντος τοῦ Τόκρος καὶ Γυναικός*] Lege omnino cum Cl. Salmasio, καὶ Γραικός. nam Τόκρος & Γραῖκος, ut propria virorum nomina circumflectuntur, ut gentis, oxytona sunt. vide infra in Τόκροι.

ΑΙ'ΝΟΣ, πόλις Θρᾴκης, Ἄψυνθος καλουμένη] MS. Vat. Αἶνος, πόλις Θρᾳκική. ὁ ἀπὸ ταύτης Αἴνιος. καὶ Αἰνόθεν τοπικὸν ἐπίῤῥημα. Cæterum Αἶνος etiam est Cephalleniæ mons, in quo Jovis Αἰνησίου fanum erat, testibus Strabone lib. x. pag. 456. & Scholiaste Apollonii lib. ii. v. 297.

— *Καὶ κλίσμα Κυμαίων*] Suidas in Αἶνος & Ἀλωπεκοννήσιος, dicit hanc urbem conditam fuisse à Græcis primo quidem Alopeconnesiis eo deductis, deinde etiam Mitylenæis & *Cumæis*. Unde forte quis putet legendum hic Κυμαίων.

— *Αἶνος ποταμός*] An non Αἶνος ποταμὸς, ut voce præcedente?

— *Ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γινίως ἀδελφοῦ δευτέρα. Ἔστι καὶ πόλις*] Videtur legendum, Ὁ δὲ vel οἱ δέ. deinde mutata distinctione Δευτέρα ἐστὶ καὶ πόλις. Hæc enim nomina ordinalia *δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, πέμπτη*, ad sequentia locorum vocabula, mutata distinctione, referenda sunt, non ad præcedentia. Existimo autem prius fuisse notas tantum, & hinc natum errorem.

— *Τὸ ἐθνικὸν Αἴνιος*] Et Αἴνειος apud Harpocrationem ex Demosthenis Orat. contra Aristocratem (male enim isthic legitur ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους, pro ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους) ad quem locum obiter moneo, virum eruditum, qui Harpocrationem postremo edidit, male eum divellere, & ut sententiam suam nobis probet, nescio quos Αἰνίτας ex Mitylene & Cyma fingit contra Stephani, &, ut reor, omnium auctorum reliquorum mentem. Vide Suidam in Ἀλωπεκοννήσιος. Est & aliud ab hac urbe gentile Αἰνιάτης, quod occurrit in Glossis Hippocrat. Galeni. Αἰνιάτης ὁ ἀπὸ Αἴνου τῆς ἐν Θρᾴκῃ πόλεως.

— *Ταύτην Ἀπολλόδωρός φησιν ὀνομάσθαι Πολυμβρίαν*] Immo Πολτυοβρίαν, si Straboni credimus lib. vii. pag. 319.

ΑΙ'ΞΩΝΙ'Α, πόλις Μαγνησίας.

— *Ὡς εἰθίσθαι πολλῶν τῶν δήμων*] Is. Casaubonus, ἐπὶ πολλῶν τῶν δήμων.

— *Καὶ αἰξωνεύεσθαι τὸ κατηγορεῖν*] Forte scripsit, κακηγορεῖν. certe si Harpocrationem sequimur: qui in Αἰξωνεῖς, ἀφ' οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγειν αἰξωνεύεσθαι ἔλεγον.

ΑΙ'ΟΛΙ'Α, νῆσος Αἰόλου.

— *Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως*] Ita *Æolium Pontum* Silius Italicus appellat, in quo *Æolia* sitæ sunt insulæ. Quidam autem scriptorum auctius: οἱ νεώτεροι τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως.

— *Ἀλλὰ καὶ Αἰολεώτης*] Scribe, Αἰολιώτης. Nam Αἰόλιαι νῆσοι dicuntur Latinis *Æolia*. Herodotus de vita Homeri: ἡ πάλαι Αἰολιῶτις Κύμη.

— *Οἱ τὴν Λέσβον οἰκοῦντες Αἰολεῖς*] Hinc Αἰολὶς fœmininum, & Αἰολίδες νῆσοι, de quo videndus Eustathius.

— *Ἀφ' ὧν αἱ Αἰολικαὶ ἀποικίαι*] MSS. ἡ Αἰολικὴ ἀποικία.

ΑΙ'Ο'ΛΙΟΝ, τῆς Θρᾴκης Χεῤῥονήσου πόλις] Salmasius legit, ΑΙ'Ο'ΛΕΙΟΝ, & in MS. P. præponitur superiori voci Αἰολία. & exempla gentilis ostendunt sic legendum, ut Ῥοίτειον, Ῥοιτειεύς.

ΑΙ'ΠΕΙΑ, πόλις Λακωνικῆς] Catalogus urbium MS. in Bibliotheca Vaticana, Αἴπεια, ἡ νῦν Κορώνη.

— *Οὕτω καὶ ἡ Κύπτυς*] MS. Κύπτος. sed Eustathius ad Iliad. I. pag. 743. ἔστι καὶ ἑτέρα Κύπτυν, legit jam olim.

— Υ῾βρεάτης] Lege Υ῾δρεάτης. vide infra in Υ῾δρέα.

ΑἼΠΥ, πόλις Μεσσηνίας] Scholiastes Homeri Mediceus MS. ad Iliad. Β. v. 297. Αἶπυ. τοῦτο κύριόν ἐστι. περὶ ἧς φησι πόλις Αἰπεῖα καλεῖται. Ἡρωδιανὸς δὲ ἀναλογωτέραν φησὶ τὴν βαρεῖαν εἶναι τάσιν. ἴσως δὲ ἀπὸ τοῦ Αἰπύτου. κατὰ ταύτην δὲ τὴν πόλιν περὶ πορευτός ἐστιν ὁ Ἀλφειὸς καὶ σφόδρα ῥύη.

— Τὸ ἐθνικὸν Αἰπύτης] Aliud gentile occurrit apud Pausaniam lib. VIII. pag. 498. sed legitur corrupte Αἰγυπτίων pro Αἰπυτίων, nisi forte Αἰπυτῶν scribendum: nam eodem libro Αἰπύτις regio sive ipse ager vocatur.

ΑἾΣΑ, πόλις Θρᾴκης, προσεχὴς τῇ Παλλήνῃ] Etymologicum M. Epirum sic olim vocatam scribit: ejusque incolas Αἰσιούς. Ego existimo hanc Αἶσαν esse, quæ Λισαὶ dicuntur Herodoto lib. VII. cap. 123. Nam ad ejus verba Stephanus manifeste alludit, atque hoc verissimum esse testatur vocabulum Γίγωνος, quod iisdem verbis, quibus hic Αἶσα, ex eodem Herodoti loco infra describitur.

ΑἼΣΩΝ, πόλις Θεσσαλίας ἀπὸ Αἴσωνος] Scribe Αἴσονος, ut ex sequentibus manifestum est, & Apollonio lib. 1. v. 331.

Τοῖσιν δ᾽ Αἴσονος υἱὸς ἐΰφρονέων μετέειπεν.

Illis verò Æsonis filius prudens allocutus est.

— Οὗ τὸ ὄνομα διὰ τοῦ ο κλίνεται] MS. Vetust. τοῦ ω. sed male.

— Ἡσίοδος. τὸ δὲ] Locus Hesiodi in verbis τὸ δὲ Αἰσονίδης videtur latere, & forte est v. 999. in Theogon. Αἰσονίδης καί μιν θαλερὴν ποιήσατ᾽ ἄκοιτιν. *Æsonides & ipsam floridam fecit uxorem.*

— Ἀπὸ δὲ Αἴσονος υἱ δὲ Φέρητος ἀεί] Locus Homeri mutilus ex Odyss. Λ. v 258. ubi sic legitur: Αἴσονα τ᾽ ἠδὲ Φέρητ᾽ Ἀμυθάονά θ᾽ ἱππιοχάρμην. Forte autem sic legendus Stephani locus: τὸ γὰρ Αἰσωνὶς ἀπὸ Αἴσονος. καὶ Ὅμηρος Αἴσονα τ᾽, ἠδὲ Φέρητα. & delendum illud ἀεί.

— Τὸ δ᾽ Αἰσωνὶς, ἀπὸ τοῦ θηλυκοῦ τοῦ ἀρσενικοῦ] Apollonius Rhodius lib. I. v. 411.

Κλῦθι ἄναξ Παγασάς τε πόλιν τ᾽ Αἰσωνίδα ναίων,

Ἡμετέροιο τοκῆος ἐπώνυμον.

Audi Rex Pagasas & civitatem Æsonidem incolens

A patre meo appellatam.

Ubi Scholiastes antiquus: Αἰσωνὶς, πόλις τῆς Μαγνησίας, ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρός φησι καὶ Φερεκύδης.

— Κρανναῖν] De hac voce jam diximus supra in Αἱμονία.

— Οὔλπαιον] Puto legendum, Οὔϊζαον.

ΑἼΤΝΗ, πόλις Σικελίας ἀπὸ Κατάνης] Salmasius, ὑπὲρ Κατάνης, quam tamen lectionem sibi non satisfacere testatur.

— Ἱέρωνος κλίσμα] *Ætnam* conditam fuisse ab *Hierone* eo tempore, quo Æschylus apud eum commorabatur, auctor est is, qui ex veteribus Æschyli vitam conscripsit. Idem etiam in fine vitæ Pindari dicitur. & hinc Pindarus sic exorsus fuerat carmen ad *Hieronem*: ut est apud Scholiastas Aristophanis & Pindari: Σύνες ὅτι λέγω ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε Πάτερ κτίστορ Αἴτνας. quod Aristophanes ex Pindaro transtulit in Avibus. pag. 585.

— Ὁ οἰκήτωρ, Αἰτναῖος] In antiquo nummo ΑΙΤΝΑΙΩΝ legitur. & Αἰτναίῳ Διὶ aras à Romanis positas auctor est Diodorus in Excerptis Constant. Porphyr. pag. 373.

ΑἸΤΩΛΊΑ, χώρα, ἀπὸ Αἰτωλοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος] Idem habes apud Pindari Scholiasten Græcum ad Olymp. Od. III. pag. 31. unde Pindaro, Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὁ Ἠλεῖος dicitur, & Elei *Ætoli*. & hinc forte *Ætolia* Peloponnesi oppidum ab Androtione commemoratum.

— Ὃς ἐκπεσὼν ἀπὸ Πίσσης] Lege, ἀπὸ Πίσης infra h. v.

— Τὸ ἐθνικὸν, καὶ Αἰτωλίς] Lege Αἰτωλός. Eustathius ad Iliad. Δ. pag. 488. Ὁ δὲ Αἰτωλιος διφορεῖται ὁμοίως τῷ Δάρδανος Δαρδάνιος. Κάπρος Κάπριος. Καῦρος Καύριος. ἔκτοπος ἐκτόπιος. ὁ καὶ ἄφορμος παρὰ Σοφοκλεῖ. ἴσχυρος, οὗ χρῆσις παρὰ Ανηφόρῳ ἰσχύριος.

— Ἣν συγκαταλέγει τῶν Λακωνικαῖς πόλεσιν Ἀνδροτίων ἐν Ἀτθίδος] In MS. legitur καὶ Ἀτθίδος. & sic legendum censet Cl. Salmasius.

— Καὶ τὸ Μαυσωλός] Eustathius, qui totum hunc locum descripsit, ad Iliad Β. pag. 311. ita habet: διὸ καὶ τὸ Μαύσωλος προπαροξύνεται ὡς μὴ ἔχον τὸ τ. quare necessario dicendum errasse Hermolaum, dum contra Stephani mentem scripsit Μαυσωλὸς pro Μαύσωλος.

— Λέγονται καὶ Αἰτωλιταί] Lege Αἰτωλισταί, ut Ἀτθισταί, similiaque; & sic Salmasius.

ἈΚΑΔΗΜΕΙΑ, γυμνάσιον Ἀθήνησιν] *Academiam* describit Diogenes Laërtius in Platone non longe à principio.

— Οὗ οἱ Ἀκαδημαϊκοί] Cl. Salmasius, ἀφ᾽ οὗ οἱ Ἀκαδημαϊκοί.

— Γράφεται δὲ διὰ τοῦ ε Ἑκαδήμεια, περὶ οὗ ἐν τῷ ε λέξομεν. διὸ καὶ ἡ πλείων χρῆσις οὕτως] Pro testimonio auctori sit Photius in Bibliotheca, & posteriores ubique.

ἈΚΑΚΗΣΙΟΝ, πόλις Ἀρκαδίας.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀκακήσιος] Callimachus Hymno in Dianam, & Scholiast. pag. 19.

— Ἀκαλησσεύς] Deest aliquid.

— Τυμησεύς] Lege Τυμνησεύς, vide supra v. Ἀγρησεύς.

— Ἀκαλήσιος] MS. ἀκαλήσσιος.

ἈΚΑΜΑΝΤΙΟΝ, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας.

— Πας-

— Παρθένιος δὲ ἐν Ἀφροδίτῃ Ἀκαμαντίδα αὐτήν φησι] Haud dubie ab *Acamante* promontorio Cypri, quod est apud Ptolemæum: vel *Acamanto* Cypri monte, qui apud Hesychium.

— Καὶ φυλὴ Ἀκαμαντίς] Suidas: Ἀκαμαντὶς καὶ Ἀκάμας. μία τῶν δέκα φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ Θησέως. Ab hac etiam montem *Acamantum* in Cypro denominatum auctor est Hesychius.

ἈΚΑΝΘΟΣ, πόλις Θρᾴκης ἀκάνθαις περιεχομένη ὑπὲρ τὸν Ἄθω] Salmasius legit, περὶ τὸν Ἄθω pro ὑπέρ. sed nihil mutandum: nam respectu loci, ubi scripsit Stephanus, ita jacet.

— Ἔστι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ] Conjungantur hæc cum sequentibus deleta distinctione.

ἈΚΑΝΘΟΣ, Μέμφιδος ἀπέχουσα πόλεως τριακοσίους εἴκοσι] Vide quæ de hac urbe & loco notat Cl. Salmasius in Exercitat. ad Solinum pag. 532.

— Δεύτερα τῆς Ἀκάνθης τῆς Θηβαϊκῆς ἄλσος] MS. καὶ δεύτερα, & sic Salmasius, qui mox addit de conjectura: ἐν ᾗ τῆς Ἀκάνθης. pro quo ego quondam: ἐνταῦθα τῆς A. vel: καὶ τὸ τῆς A. ut sint verba Strabonis ex libro XVII. pag. 809.

— Ἔστι καὶ ἡ Ἀθαμανίας] Melius, ἔστι καὶ ἄλλη Ἀθαμανίας.

ἈΚΑΝΝΑΙ, ἐμπόριον περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν.

— Καὶ Γεραῖος] Lege Γερραῖος. vide infra v. Γέῤῥα.

ἈΚΑΡΝΑΝΊΑ, χώρα κεχωρισμένη τῶν Κουρήτων.

— Ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Κυρίου] MSS. τοῦ Κορίου. sed Eustathius Κόριον vocat ad Homeri Iliad. I. pag. 771.

— Ὡς καὶ χλαίνας ἑλκεχίτωνας] Aldina Editio habet ἰαίονας, unde legendum Ἰάονας, quomodo etiam legunt MSS. PP. est autem ex Homero Iliad. N. v. 685.

Ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες.

— Ὑπὸ Περσέως] Puto, Περσῶν. & sic etiam legebat Salmasius: contra quos pugnarunt Græci duce Leonida ad Thermopylas.

— Αἰζάν] Lege Ἀζάν. & sic Salmasius.

— Περὶ τοῦ Διύμαν] Lege Δυμᾶν cum MSS. & Salmasio. vide infra h. v.

ἈΚΑΡΑΣΣΟΣ, πόλις Λυδίας] Vide quæ notavi infra ad v. Ναρκασσός. Hierocli Ἀκρασός, qui *Lydiæ* tribuit. In nummo Septimii Severi apud Franc. Gotifredum circum figuram Æsculapii, ΑΚΡΑCΙΩΤΩΝ. In Subscriptionibus tamen Concilii Chalced. occurrit Patricius Ἀκρασοῦ, & Nicolaus Ἀκαρασσοῦ, ille inter *Lydiæ*, hic inter *Lyciæ* Episcopos. Ἀκαλισσὸς autem Lyciæ civitas eidem Hierocli, quæ Stephano Ἀκαλησσὸς paullo ante, quamvis locus mutilus vestigium tantum in gentili servet. Sed Notitia Leonis apud Leunclavium & alia in Appendice Geographiæ Sacræ, præter *Acrasum Lydiæ*, aliam ejusdem nominis commemorant in *Lycia*, diversam quoque ab *Acalisso*. Distinguendæ itaque Ἀκρασὸς *Lydiæ*, Ἀκαρασσὸς & Ἀκαλισσὸς *Lyciæ*.

— Καὶ Ἀκαρασσεύς] Ἀκαρασσέων Episcopus interfuit Concil. Chalced. Act. I. in Subscript. Act. VI Ἀκαρασσαίων scribitur, sed male.

ἌΚΑΡΡΑ, πόλις Ἀχαΐας] An non Ἀσίας, ut in Etymologico? exempla tamen sunt Græciæ.

ἈΚΕΛΗ, πόλις Λυκίας.

— Δούλης τῆς Ὀμφαλίδος] Δούλη Ὀμφαλίς, pro δούλη τῆς Ὀμφαλῆς.

ἈΚΕΣΑΜΕΝΑΙ, ὡς Ἀλαλκομεναί] Legendum: Ἀλκομεναί. vide infra h. v. & sic quoque Salmasius.

ἈΚΕΣΤΗ, πόλις Σικελίας ὡς Ἄγεστα] Scribendum Ἔγεστα. vel, Αἴγεστα.

ἌΚΗ, πόλις Φοινίκης] Sic Etymologicum, Harpocratio, Suidas. Eusebio dicitur Ἀκχὼ libro περὶ τοπικῶν ὀνομάτων τῆς θείας γραφῆς, & Hieronymo ejus interpreti: apud quem alibi hoc nomen in vitio cubat, videlicet Epist. XXVII. quæ est de vita S. Paulæ, ubi male hactenus editur: *per arenas Tyri pervenit ad Coth, quæ nunc Ptolemais dicitur*. rescribendum omnino ex ipso Hieronymo, *pervenit Accho*. MS. Catalog. urbium Vat. Ἄκη, πόλις ἐν Φοινίκῃ, ἡ νῦν Πτολεμαΐς. οἱ δέ φασιν ἰδίως τὴν ἀκρόπολιν Πτολεμαΐδος Ἄκην καλεῖσθαι.

— Αὕτη Πτολεμαῒς ἐκαλεῖτο] Immo prius *Ace* vocabatur, postea *Ptolemais*. Etymologicum: Ἀκὴ, πόλις Φοινίκης, ἡ νῦν καλουμένη Πτολεμαΐς. & sic infra in Πτολεμαΐς.

— Κλαύδιος δὲ Ἴουλος ἐν πρώτῃ Φοινικικῶν] Lege, Ἰόλαος. & sic citatur infra v. Λάμπη. deinde cum Xylandro, Φοινικικῶν.

— Χαλεπωτάτων γὰρ ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐν ἐπιταγαῖς ἄθλων προσταχθείς, τῷ τῆς Λερναίας] MS. legit: χαλεπώτατα γὰρ ὑπάρχοντος Εὐρυσθέως ἐπιταγεὶς ἆθλα. Unde Salmasius: χαλεπωτάτων γὰρ ὑπ' ἄρχοντος Εὐρυσθέως ἐπιταχθέντων ἄθλων τῷ τῆς Λερναίας. Mallem simpliciter χαλεπωτάτων γὰρ ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐν ἐπιταγαῖς ἄθλων προσταχθείς.

— Μέχρις ἂν τύχῃ] MSS. recte, ἐντύχῃ.

— Ἧς ὁ καρπός] MSS. ὁ καυλός.

— Ταῖς κεφαλαῖς] Cl. Salmasius, addita copula, legit: καὶ ταῖς κεφαλαῖς, & sic jam ante Casaubonus.

— Κολοσσίου μέντοι καλοῦσι τὴν ῥίζαν] Lege cum Isaaco Casaubono κολοκάσιον, quem vide ad Athenæum lib. III. cap. I.

— Ὄψιν ἰδίαν] Forte, ἡδεῖαν.

ἈΚΚΑΒΙΚΟΝ ΤΕΙΧΟΣ, πόλις περὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας] Vide infra v. Καρικὸν τεῖχος.

— Ἐν τῷ περὶ Σαλμύνης] Lege Σαλμύκης, uti patet infra h. v.

— Ὡς εἰρήσεται] If. Casaubonus, εἰρήσεται.

ἈΚΜΟΝΙΑ, πόλις Φρυγίας] Apud Pyrrhum Ligorium in nummo Heliogabali circum mulierem stolatam, capite turrito, quæ sinistra cornu copiæ, dextra clavum tenet, legitur, ΑΚΜΩΝΕΩΝ. Unde apparet, gentile fuisse ipsis Ἀκμωνεῖς, quicquid contra disputet Stephanus. Ego deinde ipsum illum eundemque nummum Heliogabali vidi apud Illustrissimum Comitem de Bucheim Labacensem Episcopum, in quo diserte scriptum est, ΑΚΜΟΝΕΩΝ. Sic quoque in simili nummo Alexandri Severi apud Equitem Cassianum à Puteo legitur, ΑΚΜΟΝΕΩΝ. Item in antiquissimo nummo Græco circum Æsculapium, ἈΚΜΟΝ ΘΕΟ ΜΕΝΕΛΑ. in aversa caput virile laureatum, forte Menelai.

— Ἔστι καὶ ἄλλο Ἀκμόνιον λεγόμενον] Puto legendum: ἔστι καὶ ἄλσος Ἀκμόνιον. Estque idem plane cum sequenti illo Apollonii: cujus interpres pag 113. ad illum locum (lib. II. v. 994.) Pherecydem quoque auctorem citat. Apud eundem Scholiasten pag. 86. male legitur Ἄλκμων pro Ἄκμων.

— Τοῦτο δέ μοι εἴρηται] Supra v. Αἰλία.

— Ὡς Ἀπολλώνιος ἐν δευτέρῳ] Lib. II. v. 994.

— Ἐν τῷ περὶ Γαύλου πεδίῳ] Lege: ἐν τῷ περὶ Δοίαντος πεδίῳ. vide quæ notata infra ad hoc vocabulum.

ἈΚΟΝΑΙ, πολίχνιον πλησίον Ἡρακλείας] Vide Salmasium ad Solinum pag. 881. Nicander in Alexipharm. v. 41. de Aconito: ἐν δ᾽ ἀκοναίοις Θηλείην ἀκόνιτον ἀνεβλάστησεν ὀρόγκοις. ubi Scholiastes recte explicat, non de uno aliquo loco proprie sic dicto, sed in genere de iis, ἐν οἷς γίγνονται αἱ ἀκόναι. *cotes* autem istas nasci secundum alios prope *Heracleam*, secundum alios Hermionæ, secundum alios Tanagræ. Prope Heracleam fuit etiam collis Ἀκόνιτος dictus, si Nicandri Scholiastæ credendum ad v. 13.

— Οὗτος γάρ τις νῆσος, διαφέρουσα μὲν τοῦ πανευφήμου Πατρικίου, καὶ τοῦ πάντα ἐνδοξοτάτου Μαγίστρου Πέτρου] Meminit hujus *Petri* Suidas: Fuit autem *Patricius* & simul *Magister*. Extat adhuc hodie ejus effigies Parisiis in S. Capella Palatii, inter thesauros Constantinopoli allatos.

— Ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ τρίτῳ] Locus est apud Athenæum lib. III. pag. 85.

— Κληθῆναι δέ φησι διὰ τὸ προσφύεσθαι] Rectius φύεσθαι, ut apud ipsum Athenæum.

— Ἐν τόπῳ Ἀκόναις καλουμένῳ, ὄντι περὶ Ἡράκλειαν] De loco videndum Etymologicum v. Ἀκόνιτον & Eustathius ad Periegeten v. 788. Theophrastus vero lib. IX. Hist. Plant. cap. 16. corrigendus, apud quem male Περιανδύνων, pro Μαριανδύνων legitur. Adde & Antigonum Hist. Mir. cap. 131.

ἈΚΟΝΤΙΟΝ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ἀκοντίου τοῦ Λυκάονος.

— Ὡς Δολιχεὺς, Συρεύς] Lege Δουλιχιεὺς, Συνεύς. vide de his vocabulis & in Πολίχνιον.

ἈΚΟΤΤΕΙΑ, πόλις Ἰβηρίας.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀκουτεῖοι] Lege cum If. Casaubono Ἀκουτεῖοι, quem vise ad Strabonis lib. III. pag. 152.

ἌΚΡΑ, Ἰαπυγίας πόλις] Nomen hoc locum dedit parœmiæ, de qua vide Hesychium, Βαλλ᾽ ἐς Ἄκραν.

— Κατά τινας Ὕδρουσα λεγομένη] Lege, Ὑδροῦς. ut infra h. v. unde gentilia Ὑδρουντῖνος & Ὑδρούσιος.

— Ἔστι καὶ ἐν Ἰταλίᾳ] Forte ἔστι δέ.

— Τρίτη ἐστὶ Συρακουσίων κτίσμα.] Quæ Ἄκραι plurali numero dicitur Thucydidi lib. III. unde hæc desumpta.

— Εὐβοίας] Locus mutilus: nam quarta & quinta evanuerunt.

— Ἕκτη Σκυθίας] Tristanus Tom. II. pag 94. nummum Severi Imperatoris, in cujus aversa circum Æsculapium legitur, ΑΚΡΑΣΙΩΤΩΝ, male ad hanc *Scythiæ* Ἄκραν refert. Pertinet enim ad Ἄκρασον oppidum Lydiæ, quod apud Ptolemæum vitiose Νάκρασος scribitur. Hierocli autem in Notitia Ἄκρασος dicitur.

— Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀκραῖος] Ἀκραῖος Ζεὺς legitur in Vespasiani nummo à Smyrnæis cuso apud Tristanum Tom. I. pag. 291.

— Ἀκραῖται δὲ, οἱ ἐξ αὐτῆς ἐκαλοῦντο] Existimo scribendum Ἀκραῖται. Sic nummus Cassii Severi in Serenissimi Magni Ducis Thesauris circum Æsculapium habet, ΑΚΡΑΙΤΩΝ. & sic plane habent MSS. PP. Pausanias lib. III. pag. 183. refert Spartæ fuisse Ἀπόλλωνος Ἀκρείτα βωμόν. & lib. IV. pag. 282. Ἀκρίτας promontorium ponit in Messenio sinu. quæ nomina proculdubio ab Ἄκρα derivantur. Ἄκραν promontorium Argivæ regionis memorat Pausanias lib. II. pag. 150.

ἈΚΡΑΙΦΙΑ, πόλις Βοιωτίας, οἱ δὲ Ἀκραίφιον. Παυσανίας δὲ Ἀκραίφνιον] Ut Pausanias ita etiam Suidas, apud quem: Ἀκραίφνιον, ὄνομα πόλεως.

— Καὶ ὄρος κληθῆναι ἀπὸ Πτώου παιδὸς αὐτοῦ καὶ Εὐξίππης] Plutarchus de Orac. Defect. pag. 414. *Ptoi* meminit, ut loci, ubi antiquitus edita sunt oracula. Hic locus dictus à *Ptoo*, quem Apollinis filium facit Stephanus. At Tzetzes ad Lycophronem pag. 52. ipsum Apollinem ita dictum ait: Πτῷος δὲ ὁ Ἀπόλλων οὕτω λέγεται. Λητοῖ ἐν Δήλῳ φανείσης Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα σῦς μέγας ἄγριος ἐφάνη. ἰδοῦσα δὲ τοῦτον ἐπτοήθη καὶ Πτῷος ἐκλήθη. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ Ἀπόλλων Πτῷος.

— Ὁ Κά-

— Ὁ χάλκεος ἀνδριὰς] MSS. delent hoc loco articulum; unde recte legit Salmasius, τῷ χαλκέῳ ἐπιφανεῖς ἵππεος.

ἈΚΡΟΘΟΥΝΟΙ, πόλις ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ Ἄθω] Cl. Salmasius in Exercit ad Solin. pag. 184. legit Ἀκροάθωοι. infeliciter. Nam legendum cum MSS. PP. Ἀκρόθωοι. & sic ex Thucydide jam emendaverat nostrum Isaacus Casaubonus in Castigat. ad Strab. lib. VII. in fine. Herodotus lib. VII. cap. 22. appellat Ἀκρόθωον. Hujus oppidi cives inter Macrobios referuntur ab Æliano lib. IX. Var. Hist. cap. 10.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀκρόθυνος, καὶ Ἀκροθυνίτης] Lege, Ἀκρόθωος, καὶ Ἀκροθωίτης. Ἀκροθωιτῶν meminit Simplicius ex Theophrasto in Epictetum. pag. 70.

— Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο Κῶος] Lege cum Casaubono, Κεῶς, ut patet infra v. Κεῶς.

ἈΚΡΟΚΌΡΙΝΘΟΣ, αἰγιαλικὸν] Orestæ Epigramma ineditum:

Εἰς Ἀσωπίδα τὴν κρήνην καὶ Πηγασίδα.

Ἀσωπὶς κρήνη καὶ Πηγασίς, ὕδατ᾽ ἀδελφὰ
Ἵππου καὶ ποταμοῦ δῶρα πεδορραγέα.
Χεῦμα δὲ ἱκμὰς Ἑλικῶνος, ὁ δὲ φλέβας Ἀκροκορίνθου
Ἔπληξε. οὐ πτέρνης εἰς ἴσον ἐρχομένη.

— Λέγεται δὲ καὶ Κόρινθος] Puto scribendum Κόρινθος. Vocabatur etiam Ἐπωπὴ, teste Eustathio ad Iliad. B. pag. 290.

ἈΚΡΌΠΟΛΙΣ, πόλις Λιβύας] Albaniæ quoque commemorat Dion Cassius princ. lib. XXXVII.

ἈΚΡΩΡΕΙΑ, ἄκρον ὄρος.

— Ἐλυμαῖοι ἐκαλεῖτο] Locus mutilus, quem sanari posse putabat Casaubonus, si adderetur Διόνυσος. Certe Ἐρίφιος, quod mox sequitur, ὁ Διόνυσος redditur apud Hesychium.

— Ἀπολλόδωρός φησιν] Videtur excidisse particula, ὡς, ante Ἀπολλόδωρος.

ἈΚΤΗ, οὕτως ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο] Harpocration. Ἀκτὴ, παραθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς. ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν οἱ μὲν, ἀπό τινος βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὸ πλεῖον μοῖραν τῆς χώρας παραθαλάττιον εἶναι.

— Ἀπὸ Ἀκταίου τινός] Hic *Actæus* αὐτόχθων dicitur Eustathio ad Periegeten pag. 60. & βασιλεύων Etymologico: quanquam ibi Ἀκταίων, non Ἀκταῖος, vocetur. quomodo etiam apud Tzetzem ad Lycophron. pag. 88. Unde dubitanter Eustathius d. l. ἀπὸ Ἀκταίωνος, ἢ ἀπὸ Ἀκταίου αὐτόχθονος. Pausanias tamen lib. 1. pag. 4. Ἀκταῖον vocat.

— Αἱ συννεύουσαι κατὰ τὸ Σούνιον ἑκατέρωθεν δύο πλευραὶ παράλιοι τυγχάνουσι] An non legendum ἐπὶ τὸ Σούνιον. mentem meam & rem ipsam ob oculos ponit figura adjuncta. ut enim lineæ α γ. & β γ. συννεύουσι ἐπὶ τὸ γ. sic latera Atticæ maritima συννεύουσι ἐπὶ τὸ Σούνιον.

α γ β

— Καὶ Ἀκτὶς] Is. Casaubonus Ἀκτίς.

— Ἐξ οὗ τὸ Ἀκτίτης πέτρα] Suidas meminit Ἀκτίτου λίθου, in Ἀκτή.

— Ἔστι καὶ Ἀκτῆς Αἰγεὺς] *Ægeus* in divisione totius Atticæ regionis à *Pandione* inter quatuor filios facta, τὴν Ἀκτὴν obtinuit. qua de re Strabo eleganter Sophoclis versus adducit, sub ipsius *Ægei* loquentis persona: quos vide apud illum lib. IX. pag. 392. inde igitur Αἰγεὺς Ἀκτῆς.

— Δημάρατος] MSS. Δαμάρατος.

— Ὡς Θουκυδίδης] Non memini *Actam* in Peloponneso ponere Thucydidem: sed lib. IV. pag. 325. Ἀκτὴν, oram maritimam, proprie sic dictam commemorat circa montem Athonem, cui sex oppida tribuit.

ἌΚΤΙΑ, πόλις Ἀκαρνάνων]. Strabo, unde hic locus descriptus, lib. X. pag. 451. appellat Ἄκτιον. Thucydides etiam lib. I. pag. 21. denique sic MSS. & ipse auctor in fine, quare sine ulla hæsitatione rescribendum ἌΚΤΙΟΝ.

— Διὰ τριετηρίδος] Immo singulis quinquenniis. Strabo lib. VII. pag. 325.

— Ὁμωνύμως δὲ λέγεται καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος] Verba sunt Strabonis ex lib. X. de quo ante.

— Καὶ ἡ πόλις, καὶ ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὁ πολίτης] In quatuor nummis apud Goltzium invenio, ΑΚΤΙΩΝ.

— Καὶ Ἀκταῖος Ἀπόλλων] Idem ἐπάκτιος vocatur ab Orpheo Argonaut. v. 1296. quamquam ipse hujus templum in Corcyra ponere videatur. In nummo Neronis circum caput Apollinis laureatum cum pharetra & stella ante collum, ΑΚΤΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝ.

— Καὶ Ἀκτιακός] Epigramma ineditum Philippi, in Bibliotheca Eminentissimi Cardinalis Barberini habet hoc ἐθνικόν.

Λευκάδος αἰπὺν ἔχων ναύταις τηλέσκοπον ὄχθον,
Φοῖβε, τὸν Ἰονίῳ λουόμενον πελάγει,
Δέξαι πλωτήρων μάζης χειροτριβέα δαῖτα
Καὶ σπονδὴν ὀλίγῃ κιρναμένην κύλικι,
Καὶ βραχυφεγγέα λύχνου σέλας ἐκ βιοφειδοῦς
ΟΙΤΤΗC ἡμιμεθεῖ πινόμενον στόματι.
Ἀνθ᾽ ὧν ἱλήκοις, ἐπὶ δ᾽ ἱστία πέμψον ἀήτην
Οὔριον Ἀκτιακοῖς συνδρόμον εἰς λιμένας.

Sed *Actæ* & *Leucadis* mentio me monet, ut Harpocrationis locum obiter vitio liberem, in voce Λευκάς. ubi Strabonem de hac Leucade *Actiaca* omnium optime scripsisse ait. lib. X. male enim ibi Ἀττικῆς pro Ἀκτιακῆς vulgo adhuc legitur. Strabo enim Atticam lib. IX. describit, *Leucadem* vero, cum reliqua ora

Atticæ lib. x. quem Harpocration recte laudat. Aberat autem *Leucas* ab *Actio* CCXL. stadiis, hoc est, XXX M. P. Et tunc, teste eodem Strabone, Nicopoli cum aliis circumcirca oppidis attributa fuit ab Augusto.

— Καὶ Ἀκλαιώτης] Sine dubio legendum, Ἀκλαιώτης, uti etiam Salmasius vidit.

ἈΚΤΑΙΗΓΑ, πόλις Ἰταλίας] Catalogus MSS. urbium Vat. Ἀκυλεία, ἡ Βενεδία.

— Μεσάπεια, Μεσάλεια] An non Μεσαπία & Μασσαλία legendum, ut legitur infra his vocibus: aut sane non percipio, cujus rei gratia adducantur hæc exempla.

ἈΚΥΦΑΣ, πόλις μία τῆς Δωρικῆς τετραπόλεως] Sic Strabo lib. IX. pag. 427. & Marcianus in Περιηγήσει v. 591. Ἀκύφαντα autem, teste Strabone d. l. nonnulli appellaverunt illam *Tetrapolis Dorica* urbem, quæ alio nomine *Pindus* dicebatur. *Erineus* enim, *Boeum*, *Pindus*, *Cytinium* urbes sunt quatuor hujus regionis juxta Strabonem. Tzetzes ad Lycophronem pag. 157. Ἡ Δωρὶς ἓξ πόλεις ἔχει. Κάλινον (lege Κυτίνιον) Βοιὸν, Ἀλκαιον, Καρφαίαν, Δρυόπης καὶ τὴν Ἐρινεόν. Apud ipsum Tzetzem dein pag. 202. rectius scribitur Κύτινον. Herodotus lib. I. cap. 144. auctor est, *Dorienses* ex Hexapoli Pentapolin factos, occasione, quod Halicarnassum, quæ sexta erat Doriensium civitas, quinque reliquæ à communione sacrorum excluserint. Sunt autem quinque civitates juxta Herodotum, istæ: Λίνδος, Ἰήλυσος, Κάμειρος, Κῶς, Κνίδος. Aliam diversitatem vide infra v. Ἀραί.

ἈΚΧΗΝΟΙ, ἔθνος Ἀραβίων] Infra hi ipsi dicuntur Σακχηνοί.

ἈΛΑΒΑΝΔΑ, πόλις Καρίας, ἡ ποτὲ Ἀντιόχεια. ἐκλήθη ἀπὸ Ἀλαβάνδου] Cicero lib. III. de Natura Deor. cap. 15. *Jam vero in Græcia multos habent ex hominibus Deos, Alabandum Alabandi, Tenedi Tenem.* & ibidem cap. 19. *Alabandenses quidem sanctius Alabandum colunt, à quo est urbs illa condita, quam quemquam nobilium Deorum.* Alibi Græcum gentile servat, ut lib. XIII. Famil. Ep. 56. *Mylasenis & Alabandeis pecuniam Cluvio debent*, mox: *quare peto à te, ut & eos, & Alabandeis jubeas ecdicos Romam mittere.* Et in Bruto cap. 95. *Hierocles Alabandeus.* Sic Vitruvius lib. VII. cap. 5. *Apaturius Alabandeus*, & mox: *tum Licinius Mathematicus prodiit, & ait, Alabandeos satis acutos ad omnes res civiles haberi.* Incertus libellus de Munificentia Constantini, Tom. I. Concil. gemmarum meminit *Alabandenarum*. In nummo Augusti & Liviæ apud Franc. Gotifredum sub tribus capitibus Cæsarum ΑΛΑΒΑΝΔΕΩΝ. alium Claudii Britannici Cæsaris cum eadem inscriptione profert Tristanus Tom. I. pag. 200. in quo *Alabandus*, patrium numen cum equo. Ita quoque in nummo Caracallæ circum arborem laurum apud S. M. Ducem. Ligorio nummus laudatur, cui impressus, ΖΕΥС ΑΛΑΒΑΝΔΙΚΟС. Sic *marmor Alabandicum* laudatur Isidoro lib. XVI. Orig. cap. 5.

— Τοῦ Εὐίππου] Non est nomen proprium viri, sed adjectivum, ut sequentia probant, quæ repetuntur iterum infra v. Ὑδισσα. Tristanus Tom. I. pag. 201. proprium esse putat, sed perperam.

— Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Καρῶν] Unam tantum hoc nomine urbem cæteri auctores agnoscunt, sed noster suo agit more, cum aut ex una plures, ut hic, aut ex pluribus facit unam.

— Βάνδον τὴν νίκην φασίν] Βάνδον signum militare significat, teste Suida. Ideo βάνδον τὸ σίγνον φασίν hic legit Cl. Salmasius. Sed est error Stephani. vetus glossarium corrupte habet Βάνδον Λίγνον, pro Σίγνον. Britanni victoriam ἀνδάτην vocabant, teste Xiphilino in Nerone pag. 281.

— Οὕτως ἀναγράφεται] Hic aperte aliquid deest. voluit enim indicare clarum aliquem virum *Alabandensem*, ut passim solet. Suppleo igitur: Ἀπολλώνιος ὁ μαλακὸς καὶ Μόλων ῥήτορες. citatur & Δίων Ἀλαβανδεὺς ἐν τρίτῳ, ab Hesychio v. Βαλαγαί. & apud Ciceronem & Strabonem *Menecles* & *Hierocles* fratres, Rhetores *Alabandenses*.

ἈΛΑΒΑΣΤΡΑ, πόλις Φρυγίας. Ἡρόδοτος] Vel Herodoti locus nunc corrupte editur, vel mala fide à Stephano refertur. Neque enim dubito quin locum lib. VIII. cap. 136. intelligat, ubi de Amynta: τῷ δὴ ἐκ βασιλέος τῆς Φρυγίης ἐδόθη Ἀλάβανδα πόλις μεγάλη νέμεσθαι. *cui ab rege Phrygiæ data erat incolenda urbs magna Alabanda.* hoc, inquam, loco Stephanus Ἀλάβαστρα olim legit pro Ἀλάβανδα. tum illa τῆς Φρυγίης ad posteriora retulit, non ad priora, ut nunc faciunt interpretes, qui *Phrygiæ* regem Amyntæ *Alabanda* dedisse volunt: Cum tamen Phrygum dominatus à Crœso extinctus ad Lydos primum, mox ad Persas pervenerit. Itaque præstat absolute magnum Persarum Regem hic intelligere, qui tum solus in Asia rerum potiebatur. Neque enim verosimile videtur, Phrygiæ Tyrannum *Alabanda*, Cariæ urbem, Amyntæ concessisse, quæ nihil ad Phrygiam pertinebat. Videndum igitur, an alia fuerit Ἀλάβανδα τῆς Φρυγίης, alia autem Ἀλάβανδα τὰ ἐν Καρίῃ, quorum Herodotus meminit lib. VII. cap. 195. præsertim cum Stephanus diserte duas hoc nomine civitates commemoret supra in Ἀλάβανδα. An potius apud Herodotum Ἀλάβαστρα legendum ex Stephano, præsertim cum *Alabastrum* Troadis fluvium ex Ida orientem Plinius agnoscat. Sed si tum πόλις μεγάλη fuerit,

ut

ut testatur Herodotus, cur non ab aliis commemoratur? De *Alabastris* Ægypti vide Salmasium in Excercit. ad Solinum pag. 240. & de hoc Stephani loco pag. 559. sed mihi ipsius conjectura haudquaquam satisfacit; cur enim Herodotum ad testimonium citat Stephanus? Hic nodus solvendus erat.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀλαβαστρίτης]. Sabinæ Tranquillinæ Augustæ nummum vidit Pyrrhus Ligorius, in quo Isis & Harpocrates spicas dextra tenens, cum inscriptione, ΑΛΑΒΑΣΤΡΙΤΩΝ.

ἈΛΑΒΟΥΡΙΟΝ, πόλις Συρίας] Pyrrhus Ligorius, ΑΛΑΒΟΥΡΙΩΝ nummum Heliogabali Imp. adducit cum triplici figura; Solis radiati, Lunæ corniculatæ, & Cybeles sive Isidis dextra tympanum, sinistra cornu Amalthææ tenentis, habitu muliebri stolato. Talis est statua triplex Alexandri VII. P. M. Unde apparet Ligorium tertiam illam figuram minus recte delineasse, quæ non Isidis, sed Anni cum clave & involucro funis.

ἈΛΑΒΩ͂Ν, πόλις καὶ ποταμός] Vasconum oppidum hoc nomine apud Ptolemæum legitur. apud Hesychium corrupte scribitur, Ἀλαβὼς, pro Ἀλαβών.

ἈΛΑΖΩ͂Ν, ἔθνος ὅμορον τοῖς Σκύθαις] Ἀλαζόνας quoque Herodotus lib. IV. cap. 52. vocat hos populos, qui ab interprete tamen redduntur *Alizones*; inducto proculdubio, ut sic verteret, Strabonis loco, & Homeri, ad quem vide Eustathium Iliad. Β. v. 363. Sed Strabonis locus in vitio cubat, versio autem nauci non est. Utrique medicinam facere conabimur. Et primo quidem ex Eustathio, hoc Stephani loco, tum Herodoto sic restituo Strabonem lib. XII. pag. 550. Οἱ μὲν μεταγράφουσιν Ἀλαζώνων, οἱ δὲ Ἀμαζόνων ποιοῦσι· τὸ δὲ ἐξ Ἀλύβης, ἐξ Ἀλόπης, ἐξ Ἀλόβης. Τοὺς δὲ Σκύθας Ἀλαζῶνας φάσκοντες, &c. Ita autem verto hunc locum: *Quidam scriptura mutata Halazonas legunt, alii Amazones inde faciunt: & pro Alybe, Alopa vel Aloba. Scythas quidem Halazonas atque Callipidas supra Borysthenem commemorant, aliaque ejus generis ingentia gentium nomina, quæ Hellanicus, Herodotus & Eudoxus nobis confinxerunt. Amazonas autem, &c. quæ, ut Ephori mens est, non procul à Cuma ipsius patria.* *Callipidæ* ergo populus Scythicus. Nunc *Callipidam* scriptorem mira metamorphosi isthinc nobis confingunt: cui vir eruditissimus nuper inter Historicos suos quoque locum fecit. *Callipidæ* describuntur Herodoto lib. IV. cap. 17. Melæ lib. II. cap. 1.

ἈΛΑΙ͂ ἈΡΑΦΗΝΙ͂ΔΕΣ] MSS. Ἀχαραφανίδες male.

— Καὶ Ἁλαὶ Αἰξωνίδες] Callimachi Interpres male ζωνίδες v. Αἰξωνία pag. 20.

— Καὶ ἀληθινὸς] MSS. ἀληθέσιδε.

— Ὡς Λῃναῖος Λῃναιεύς] Ergo etiam Ἁλαιεὺς dictum. quod extat apud Harpocrationem, quem nonnulli male corrigunt.

— Ἔστι δὲ ὁ δῆμος τῆς Ἀραφηνίδος] Salmasius hic quoque putat legendum, Ἀχαραφανίδος.

— Μεταξὺ Φηγέως] Φηγαῖος dicendum. vide infra in Φηγοῦς.

— Ἔστι καὶ λίμνη ἐν θαλάσσης] Hæc de *Halis Æxonidibus* intelligenda, de quibus Xenophon lib. II. Hist. Græc. pag. 477. οἱ μὲν ἐξεώθησαν εἰς τὸν ἐν ταῖς Ἁλαῖς πηλόν. *alii in lutum, quod est propter Halas protrudantur.* Alii Λιμνοθάλασσαν vocant.

ἉΛΑΙ͂, πόλισμα Βοιωτίας]. Euripides Iphig. in Tauris, non longe à fine, Atticæ tribuit, sed in confiniis *Bœotiæ.* v. 1450.

Χῶρός τις ἐστὶν Ἀτθίδος πρὸς ἐσχάτοις
Ὅροισι, γείτων δειράδος Καρυστίας,
Ἱερός, Ἁλάς νιν οὑμὸς ὀνομάζει λεώς.
Est quidam locus in extremis Atticæ
Finibus, vicinus littori Carystio,
Sacer, quem meus populus nunc vocat Halas.

Hic locus de *Halis Araphenidibus* intelligendus, quæ extremo Eubœæ promontorio & Carystiorum regioni objacent. Meminit hujus loci Plutarchus in Sulla, sed Ἁλαίας vocat, non Ἁλάς· oppidanos autem Ἁλαιεῖς. Idem enim locus, à Sulla cum Anthedone & Larymna dirutus. Apud Strabonem lib. IX. pag. 405. mendose hujus loci nomen scribitur. nam pro καὶ αἱ ἐπέκεινα ἄλλαι ὁμώνυμοι ταῖς Ἀττικαῖς δήμοις. Legendum omnino est: Ἁλαὶ ὁμώνυμοι τοῖς Α. δ. Quod Casaubonus de aliis Athenis & Eleusine in Bœotia divinando conjectat, plane nihil ad rem facit. Sed & iterum eodem libro pag. 425. nomen hoc corruptum extat in his verbis: Ἐφεξῆς τοίνυν τῶν ἄλλαις εἰς ἃς κατέληξεν ἡ Βοιωτικὴ παραλία ἡ πρὸς Εὐβοίᾳ. Lege meo periculo: Ἐφεξῆς τοίνυν τῶν Ἁλαῖς· nam superiorem illum locum innuit, ubi erat collimitium Atticæ & Bœotiæ.

— Ἔστι καὶ ἱερὸν κατάντικρυ Μαίανδρος] Vide infra in Μαίαις.

— Ἀπὸ δὲ τούτου Ἀλήιον πεδίον] De hoc vide infra v. Ταρσός. & Etymologicum v. Ἀλήιον.

— Πρὸς τῇ Αὐγείᾳ] Vide infra v. Αὐγείαι.

ἈΛΑΛΚΟΜΕΝΙΟΝ, πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ Ἀλαλκομενέως] Plutarchus Quæst. Græc. pag. 301. Ἀλαλκομένειον vocat.

— Ὃς καὶ ἵδρυσε τῆς Ἀθηνᾶς τὸ Ἀλαλκομενηΐδα] Extat hoc Minervæ Epitheton apud Homerum Iliad. Δ. v. 8. ad quem locum consulendus Eustathius pag. 439. vide etiam Etymologicum h. v. Apud Ælianum τῆς Ἀθηνᾶς τῆς καλουμένης Ἀλαλκομενηΐδος simulacrum spontanea flamma Thebis conflagrasse dicitur, Alexandro exercitum ad urbem illam admovente lib. XII. cap. 57.

— Τῦ

— Τοῦ δ' Ἀλαλκομενή, Ἀλαλκομεναῖος] Et numero plurium Ἀλαλκομεναί, quod pro exemplo adducitur supra in Ἀκαιομεναί. & extat apud Plutarchum Quæst. Græc. loco paullo ante allegato. Eadem nostro paullo post una syllaba truncata Ἀλκομεναί dicitur. Etymologus plurali oppidum appellat, Ἀλαλκομενάς, Ἀλαλκομένιον autem Minervæ fanum.

ἈΛΑΡΟΔΙΟΙ, ἔθνος περὶ τὸν Πόντον, ὡς Ἡρόδοτός φησιν]. Sic appellantur Herodoto lib. III. cap. 94. at iidem duplici λλ scribuntur, Ἀλλαρόδιοι, lib. VII. cap. 79. apud eundem.

ἈΛΑΝΟΣ, ὌΡΟΣ ἈΡΜΑΤΙΑΣ] Lege ΣΑΡΜΑΤΙΑΣ. sic Marcianus & Eustathius ad Dionysium v. 305.

ἌΛΒΑ, πόλις Ἰταλίας.

— Ἐν ᾧ ἱεροποιίαι ἐγένετο] MSS. ἐγένοντο.

ἈΛΒΑΝΙΑ, χώρα πρὸς τοῖς ἀνατολικοῖς Ἴβηρσιν] Albanum civitas Armeniæ, ubi passus legitur S. Bartholomæus. De hac Decii nummum accipiendum existimat Pyrrhus Ligorius, in quo circum caput turritum Isidis, sive Lunæ legitur, ΑΛΒΑΝΩΝ. ΜΗΤ.

ἌΛΓΙΔΟΣ, πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀλγίδιος] Gentile Ἀλγίδιος analogiam sequitur, non ἐγχώριον formandi modum: debebat enim esse Ἀλγιδεύς, vel Ἀλγιδιδίς. Nam apud Plinium lib. XIX. cap. 5. *Algidenses raphani.* & in veteri lapide Sutrino apud Manutium de Orthographia pag. 50. *Algidiensis* legitur.

ἈΛΕΑ, πόλις Ἀρκαδίας.

— Ἔστι καὶ Θετταλίας] Catalogus Urb. MS. Vat. Ἀλέα, πόλις ἐν Θετταλίᾳ, ἧς οἱ πολῖται Ἀλεῖς. Harpocration: Ἀλέας, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας. ἔστι δὲ πόλις Θεσσαλική. οἱ δὲ πολῖται Ἀλεῖς.

— Ἀλέα ἐπὶ τῆς θερμασίας] Etymologicum: Ἀλέα, ἡ θερμασία. Ἀλέα, λέγεται ὁ τόπος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενος.

— Ἐπὶ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς ὀξύνεται] Ἀλαίης Ἀθηναίης ναὸν Tegeæ fuisse docet Herodotus lib. I. cap. 67. at Pausanias in Arcadicis pag. 530. Ἀθηνᾶς Ἀλέας meminit; cui ludi celebrabantur Ἀλαῖα. Interpres Pindari vetus *Alea Junoni* templum ab Adrasto dicit conditum.

— Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀλεοῦ, λέγεται καὶ Ἀλιαῖος] Ἀλαῖα Festi nomen apud Pausaniam d. l. quod Pindari Scholiastæ Ἀλίαια.

ἈΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, πόλεις ὀκτωκαίδεκα.

— Γράφων δὲ, &c. ἐν τέσσαρσι βιβλίοις] MSS. rectius: ἐν δ' βιβλίῳ.

— Νῆσος ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ] Homerus *Pharum* πελαγίαν νῆσον vocavit, de quo Strabo lib. XII. pag. 536. qua ratione, egregie docet idem lib. I. pag. 36.

— Ἐκλήθη δὲ Ῥακῶτις] Promontorium juxta *Alexandriam* hoc nomine commemorat Clemens Alexandrinus Admonitione ad Gentes. Strabo suo tempore sic appellatam urbis partem ait, navalibus imminentem. Tacito lib. IV. Hist. cap. 84 loci nomen est prope Alexandriam, ubi Jovis Sinopensis templum à Ptolemæo fuit exstructum. Pausanias lib. V. pag. 329. sic appellatum esse oppidulum auctor est, in eo loco, in quo postea Alexandria est condita. Cyrillus lib. I. contra Julianum pag. 13. Plutonis templum Ῥακῶτιν Ægyptiis dicit appellatum.

— Ἐλέγετο δὲ κατ' ἐξοχὴν πόλις] Eustathius ad Homeri Iliad. Β. pag. 239. Ὥσπερ δὲ, ὅπως τὴν Τροίαν δίχα προσθέσεως πόλιν ὠνόμασε. καὶ γέγονεν ἀρχὴ τῷ φιλομήρῳ Ἀλεξάνδρῳ, τὴν μὲν κατ' αὐτὸν Ἀλεξάνδρειαν οὕτω καλέσαι.

— Ὡς καὶ ἐπὶ Ῥώμης λέγεται ὕρψ] *Roma, urbs.*

— Ἐκλήθη δὲ ἐπὶ τῆς ῥωμαϊκῶν Σεβαστή] Nummus Goltzii, ALEX. AUG. COL.

— Καὶ Ἀλεξιωτικεία] MS. Ἀλεξιντικεία. alius Ἀλεγξεντικεία.

— Πρὸς τῇ Λακεδαιμονίᾳ] Num Μακεδονίᾳ scribendum? ita quoque legebat Salmasius.

— Τετάρτη, πόλις Νεαρέων] Lege, Ὠρειτῶν, vide Plinium lib. VI. cap. 23. & infra in Ὠρεῖται.

— Πέμπτη, ἐν τῇ Ὀπιανῇ] Salmasius in Exercit. ad Solinum. pag. 794. legit Ἀρειανῇ. sed ego, mutata tantum literula; Ὠπιανῇ. quæ lectio proculdubio vera est. vide infra in Ὠπίαι.

— Ἑνδεκάτη, κατὰ Βάκτρα] Hæc Ἀλεξάνδρεια Ὀξιανή Ptolemæo cognominatur lib. VI. Geogr. cap. 12.

— Τρισκαιδεκάτη, ἐν Μακαρηνῇ, ἣν παραρρεῖ ποταμὸς Μαξάτης] Forte legendum Μαξαρηνῇ. Μάξεραι enim gens Hyrcaniæ sunt Ptolemæo: & in eadem Μάξηρα fluvius: quare mox pro Μαξάτης rescribo, Μαξάρης. Salmasius ad Solinum pag. 794. pro Μακαρηνῇ, conjicit Σακαστηνῇ, pro Μαξάτης, Γαζάρης ex Isidoro Characeno. sed nostra veriora videntur, cum in una tantum litera à vulgata lectione discrepent.

— Τεσσαρεσκαιδεκάτη, παρὰ Σωρειανοῖς Ἰνδικοῖς ἔθνει] MS. Pal. recentior, παρὰ Σαρειανοῖς. Unde quis posset conjicere hos esse *Syrienos*, vel *Syrianos*, Indicam gentem, quorum meminit Plinius lib. VI. cap. 20. & cap. 16. sed MS. vetustior Palat. habet, παρὰ Σαρεισινοῖς. Unde conjicio legendum, παρὰ Σακασηνοῖς. Certe in ea gente Isidorus Characenus & Ἀλεξάνδρειαν ponit, & Ἀλεξανδρόπολιν. *Sacæ* autem, Scythica gens, *Sacastanam* incolebant provinciam, ut ex descriptionis apparet ordine, Indis proximam. Nequaquam autem hæc regio confundenda est cum Συραστρηνῇ Ptolemæi, quam ille ad Indi ostia ponit. Diversa quoque regio est Σιρακηνή, Hyrcaniæ, apud eundem Ptolemæum, cui Σίρακα oppidum nomen dedit: nam male apud Ptolemæum

lib.

lib. VI. cap. 9. Σίνακα scribitur. *Sacastana* autem illa etiam *Paretacene* dicitur Isidoro, Ariis Drangisque vicina, quam Parthi *Indiam Albam* vocabant.

— Ἑπτακαιδεκάτη, ἐν τῇ Σογδιανῇ, παρὰ Παροπανισάδαις] *Septima decima Alexandria in Sogdiana apud Paropamisadas.* Hæc imperite confunduntur potius, quam conjunguntur, cum inter *Sogdianam* & *Paropamisadas* Bactriana interjaceat. Habuit autem utraque regio suam *Alexandriam*, sed illa trans Oxum, hæc cis Paropamisum fuit. Pro Παροπανισάδαις autem scribe, Παροπαμισσάδαις. Certe ita scribit auctor infra v. Παροπάμισος. & alii. Rursus alii per simplex scribunt sigma.

— Ὀκτωκαιδεκάτη, ἐπὶ τοῦ Τανάϊδος, αὐτοῦ κλίσμα] *Octava decima Alexandria, ad Tanaim,* sed falso ita dictum, qui vero nomine erat *Jaxartes.* Hæc autem eadem est, quam ante in Sogdiana posuit. αὐτοῦ κλίσμα, supple *Alexandri.* Curtius lib. VII. cap. 6.

— Ὡς ἐν τῷ τρίτῳ Πτολεμαῖος ἀποφαίνεται] Eum puto, qui de Alexandri rebus scripsit, & toties ad testimonium citatur ab Arriano.

— Ὡς Μύρλεια, Μυρλειανός] Scribe, Μυρλεανός. infra h. v.

— Οὐ μήν τοι τὸ Ἀλεξανδρειώτης] Apud Lucianum περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων. Ἀλεξανδρειωτικὸς ἀνθρωπίσκος.

— Ἔστι καὶ Ἀλεξάνδρεια βοτάνη] Vide de hoc loco Salmasium ad Solinum pag. 402. Hesychius: ἀλεξάνδρειος, εἶδος βοτάνης.

— Παρ' ἄλλοις δὲ Ἀλεξάνδρα, ἐξ ἧς ἐστέφθη Ἀλέξανδρος] Non Magnus, sed Paris. ita Salmasius ad Solinum pag. 404.

— Τινὲς δὲ Δανάην αὐτὴν καλοῦσιν] Dioscorides lib. IV. cap. 237. vide etiam Theophrastum.

— Οἱ δὲ ἐπιφυλλόκαρπον, ἢ φυλλόκαρπον] MS. optimus: οἱ δὲ ἐπιφυλλάκανθον, ἢ φυλλόκαρπον. Sed de hoc toto loco vide disputantem Salmasium d. l. ad Solinum.

ἈΛΗΣΙΟΣ, τῆς Ἤλιδος] Puto Ἀλήσιον. ut Homerus Iliad. Β. v. 617.

Πέτρη τ' Ὠλενίη καὶ Ἀλήσιον ἐντὸς ἐέργει.

Petraque Olenia & Alisium intus continet.

— Πέτρης τῆς Ὠλενίης καὶ Ἀλησίου] Lege: Πέτρης τ' Ὠλενίης καὶ Ἀλησίου. Est autem Homeri ex Iliad. Λ. v. 756. & sic recte citatur ab Etymologo voce Ἀλείσιον. nisi quod ibi, ut & apud Homerum, scribatur per diphthongum; de qua diversitate vide Eustathium ad utrumque Homeri locum. per η autem scribitur etiam apud Pausaniam, in oraculo Thessalis dato, lib. IX. pag. 563.

Λεῦκτρά τε μοι σκιόεντα μέλει καὶ Ἀλήσιον οὖδας.

Et Leuctra umbrosa est mihi cura & solum Alesium.

Olenia petra meminit etiam Hesiodus: Ὤκεε δ' Ὠλενίην πέτρην ποταμοῖο. Vide infra v. Ὤλενος.

— Ἀπὸ Ἀλησίου τοῦ Σκηλλούντιος υἱοῦ] Eustathius ad Iliad. Β. pag. 304. apud nostrum olim hoc loco legit Σκιλλοῦντος.

— Ὡς Συμπρασιεύς] Leg. Βουπρασιεύς. Nam & Homerus proxime antecedenti versu Βουπρασίου meminit Iliad. Β. Cæterum ad *Alesium* forte spectat Hadriani nummus, apud Tristanum Tom. I. pag. 500. ubi circum Imperatorem equo decurrentem cum hasta legitur Α. ΗΣΕΙΩΝ, pro ΑΛΗΣΙΕΩΝ. erat enim *Alesium*, teste Strabone, inter Elidem & Olympiam, ita ut ad Olympicos ludos nummus iste pertineat.

— Ἵνα πηγοῦνται πολὺ ἄλας] MSS. PP. ἵνα πηγουμένης πολλοὺς ἅλας.

ἈΛΘΑΙΑ, πόλις Ὀλκάδων] Suidas h. v. nostrum descripsit.

— Οἱ δὲ Ὀλκάδες, ἔθνος Ἰβηρίας] Infra h. v. ἔθνος Ἰβήρων τῶν ἐντὸς Ἴβηρος τοῦ ποταμοῦ.

— Ἣν ἐκάλουν καὶ Καινὴν πόλιν] Polybius lib. II. pag. 101. Τήν τε παρὰ μὲν τισι Καρχηδόνα, παρὰ δέ τισι Καινὴν πόλιν προσαγορευομένην κατασκευάσας. *tum urbe condita, quam alii Carthaginem, alii Novam urbem nuncupant.* Salmasius, verba, ἣν ἐκάλουν καὶ Καινὴν πόλιν. scioli glossam esse putat. ad quod non opus confugere, cum Epitomator ipse satis ineptus sit.

— Ἐν τοῖς Γραφαῖς] MSS. PP. συγγραφαῖς recte.

ἉΛΙΑΡΤΟΣ, πόλις Βοιωτίας· ἀρσενικόν] Etymologicum Magnum: Ἁλίαρτος, ἡ πόλις. εἴρηται ἐκ τῶν ἁλιέων καὶ τοῦ ἄρτου. τὸ ἐθνικὸν, Ἁλιάρτιος. Eustathius ad Hom. Iliad. Β. pag. 268. & Stephani & Etymologi meminit occasione generis τοῦ Ἁλίαρτος, in quo illi discrepant. Apud Pyrrhum Ligorium nummus fuit, in cujus una parte Jovis caput, ab altera Jovis templum cum inscriptione, ΑΛΙΑΡΤΙΩΝ ΝΕΟΚΟΡΩΝ. Civitas expugnatione memorabili à Lucretio capta.

— Ὅμηρος] Iliad. Β. v. 503.

— Ποιήεντ' Ἁλίαρτον] Hinc restituendus alter Poëtæ locus, hymno in Apollinem v. 243.

Ἔνθεν δ' εἰς Ἁλίαρτον ἀφίκεο ποιήεντα.

Hinc vero Haliartum venisti herbidam.

ubi perperam vulgo Ἅμαρτον legitur.

— Ἀρμενίδας δ' ἐν τῷ ρ, Ἀρίαρτόν φησι] Scripsit enim *Armenidas* Θηβαϊκὰ, citatus Scholiastæ Apollonii ad lib. I. Ἀρμενίδας ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς. ubi frustra Gerardus Vossius, cui hic locus non observatur, *Antimenidem* substituere conatur. Pro verbis autem δ' ἐν τῷ, ρ, puto, δὲ τῷ ρ. vel, δὲ καὶ τῷ ρ scribendum.

ἉΛΙΕΙΣ, πόλις Λακωνικῆς, παραθαλασσία.

— Καὶ ποῖ τὸ καθίξω] Salmasius κατίξων. & mox pro ἴχων, legit ἥξων.

ἉΛΙΖΩΝΕΣ, ἔθνος. Ὅμηρος] Iliad. Β. v. 856.

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων ὁ Διὸς καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον.

— Ἔφορος οἰκῆσαί φησι τὰς Ἀλιζώνας τῆς μεταξὺ Μυσίας] Apud Eustathium ad hunc locum Εὔφορος legitur. male. Deprompta autem hæc sunt ex Strabone lib. XII. pag. 550. Τὰς δ' Ἀμαζόνας, μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυδίας, καθάπερ Ἔφορος νομίζει πλησίον Κύμης τῆς πατρίδος αὐτοῦ. qui locus perperam ab interprete Latino est versus, uti jam ante ostendimus.

— Καὶ Καρίας καὶ Λυδίας κειμένην] Addit Eustathius ad Homeri locum hic adductum pag. 363. τὴν παραλίαν τὴν μεταξὺ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυδίας.

— Ἴσως δὲ διὰ τὸ ὑπερηφάνον τοῦ πλούτου] Aliam rationem assignat Suidas, Ἀλιζῶνες· οἱ Βιθυνοί. ὅτι ἡ γῆ αὐτῶν θαλάσσῃ διέζωσται, καὶ εἰσιν χερσόννησοι· ἔστιν ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου καὶ τῆς Προποντίδος διεζωσμένη. quæ eadem etiam extant apud Etymologici auctorem. De *Halizonibus* vide prolixe differentem Eustathium dicto loco, & Ortelium in *Chalybes*.

Α'ΛΙΚΑΡΝΑΣΣΟ'Σ, πόλις Καρίας] In nummo Septimii Severi apud Franc. Gotifredum figura virilis demissis manibus quasi stolata inter duos ramos, quibus aviculæ insident, conspicitur, cum inscriptione, ΑΛΙΚΑΡΝΑCCΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩC. Fuit autem Metropolis Doridis. nam Alexander M. Doridi sex attribuerat oppida, quæ Plinius enumerat lib. V. cap. 29.

— Ἄνθης φησίν] Locus omnino mutilus & corruptus. Xylander inter auctores refert hoc nomen, sed perperam: fuit enim conditor urbis *Anthes*, unde Ἀνθεῖδαι dicebantur *Halicarnassenses*. vide infra v. Ἀνθεία.

— Ἀπὸ τοῦ ἁλὸς περιέχεσθαι τῆς Καρίας] Forte: ἀπὸ τοῦ ἁλὶ περιέχεσθαι τῆς Καρίαν.

— Καὶ Ζεφύρα] Lego Ζεφυρα ex Strabone lib. XIV. pag. 656. & sic quoque legebat Salmasius.

— Ἀλικαρνάσιος] Lege, Ἀλικαρνάσσιος.

Α'ΛΙΚΤ'ΑΙ, πόλις Σικελίας] ΑΛΙΚΤΑΙΩΝ nummum cum capite Dianæ vidit Ligorius, in cujus aversa caput Apollinis.

— Μεταξὺ κειμένη Ἐντελλῆς καὶ Λιλυβαίου] Vide infra h. v.

Α'ΛΙ'ΚΤΡΝΑ, κώμη Ἀκαρνανίας] Hoc nomen corruptum delitescit apud Scylacem, in Ætolia, ubi Μύκαρνα legitur pro Ἀλύκαρνα, quod idem est cum Ἀλίκυρνα.

Α'ΛΙΜΟΥ'Σ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.

— Ὁ δημότης Ἀλιμούσιος] Scribe Ἀλιμούσιος, & ne dubites vide supra v. Ἀγνοῦς. Corrige igitur Suidam v. Ἀγασικλῆς, ubi Ἀλιμουσίοις perperam legitur pro Ἀλιμουσίοις. Sic Epitaphium Thucydidis apud Marcellinum in ejus vita:

Θουκυδίδης Ὀλόρου Ἀλιμούσιος ἐνθάδε κεῖται.

Thucydides Olori jacet hoc Alimusius antro.

Sic in cæteris hujus generis. Vide etiam Suidam ipsum in Ἀλιμούσιος, ubi idem illud narratur, quod in Ἀγασικλῆς, sed absque menda, nisi quod ibi Ἁλιμούσιος per aspirationem scribatur,

Α'ΛΙΝΑ, πόλις Καρίας] Infra voce Κρύα legitur Ἀλίνα· sed tam ibi, quam hic, mendose. Legendum autem, Α'ΛΙΝΔΑ. uti ex gentili apparet & Ptolemæo lib. V. Geogr. cap. 2. vidit hoc etiam Salmasius.

— Ἀλινδεύς] In nummo Augusti apud Franc. Gotifredum in corona populea circum clavam Herculis cum pharetra legitur, ΑΛΙΝΔΕΩΝ. infra in v. Ἀρύκανδα hoc gentile leviter corruptum est. Ἀλωνδεὺς enim ibi legitur pro Ἀλινδεύς.

Α'ΛΙ'ΣΑΡΝΑ, πόλις Τρῳάδος χώρας] Xenophonti sub finem lib. VII. Ἀναβάσεως dicitur Ἑλισάρνη. Apud Franc. Gotifredum in nummo Juliæ Domnæ circum hominem Delphino vectum, qui dextra victoriolam, sinistra coronam gestat, legitur COL. JUL. CON. CATCAPMA. qui nummus forte huc pertinet, ut locus ille ob victoriam navalem à Julia Augustæ coloniæ dignitatem nomenque obtinuerit. in alio Vespasiani apud Goltzium legitur, ΑΛΙCΑΡΝΑΙΩΝ. Habet & Pyrrhus Ligorius nummum, in quo sub imagine Apollinis Sminthii excusum est, ΑΛΙCΑΡΝΑΙΩΝ.

— Τὸ ἐθνικὸν ὁ αὐτός] Posset quis velle: ὡς ὁ αὐτός. sed non est opus mutatione.

Α'ΛΙ'ΦΕΙΡΑ, πόλις Ἀρκαδίας] Ex eo, quod in fine dicit auctor, sequitur eum scripsisse Α'ΛΙΦΗΡΑ, & mox Ἀλιφηρεύς. & hoc etiam probatur infra v. Βάσσαρα.

— Διὰ διφθόγγου] MSS. διφθόγγου.

Α'ΛΚΟΜΕΝΑΙ', πόλις ἐν Ἰθάκῃ τῇ νήσῳ] Ἀλαλκομεναὶ vocatur supra v. Ἀκτοπομεναὶ, & v. Ἀλαλκομένιον. Atque ita Plutarchus Quæst. Græc. pag. 301. Sed ΑΛΚΟΜΕΝΑΙΩΝ se reperisse in quodam nummo Pyrrhus Ligorius in Collectionibus scribit.

Α'ΛΛΑ'ΛΙΑ, πόλις ἐν Κύρνῳ τῇ νήσῳ] Ἀλαλίη vocatur hæc *Corsicæ* urbs apud Herodotum lib. I. cap. 165. Ἀλέρια apud Ptolomæum lib. III. Geogr. cap. 2. & in veteri inscriptione de *Aleria* apud Salmasium ad Solinum pag. 29.

— Κτίσμα Φωκέων] Lege ex Herodoto Φωκαέων. vulgatus hic error est, & Salmasio quoque notatus.

Α'ΛΛΑ'ΝΤΗ, πόλις Μακεδονίας καὶ Ἀρκαδίας.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀλλάντιος, ὡς Κυθήνιος] Lege Παλάντιος, aut exemplum non quadrat.

Α'ΛΛΩ'ΡΙΑ, πόλις τῆς Κρήτης] MSS. Ἀλλαρία recte.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀλλωριάτης] Scribendum Ἀλλαριώτης.

ρειώτης. ita enim aliquoties legitur in veteri Inscriptione apud Gruterum pag. DV. in qua Κόσμοις ΑΛΑΡΙΩΤΑΝ fœdus cum Pariis percussisse legimus. Nullum certius testimonium ad probandam hanc formationem afferri potest. Præterea postulat eam natura desinentium in ια, ut docetur infra v. Ἀμβρακία.

ΑΛΜΩΠΙΑ, χώρα τῆς Μακεδονίας, ἣν ᾤκουν Ἄλμωπες] In Lycophrone, cujus auctoritas hic adducitur, hodie legitur, ΑΛΜΩΝΙΑ. Et sic olim etiam ibi lectum à Tzetze, ut ex illius apparet Scholiis, in quibus Ἀλμώνιον, πόλις Μακεδονίας dicitur.

Λυκόφρων·

— — — Ἐκ δ᾽ Ἀλμωπίας

Παλιμπλανήτην] Locus in Alex. v. 1238. legitur autem ibi, ut dixi

— — — — Ἐκ δ᾽ Ἀλμωνίας

Πάλιν πλανήτην, &c. non, παλιμπλανήτην.

ΑΛΟΠΗ, πόλις Θεσσαλίας] Eustathius ad Iliad. B. pag. 320. nostrum descripsit. Scholiastes Apollonii ad lib. I. v. 51. *Alope* est Θεσσαλίας πόλις ἢ Μαγνησίας. Extat etiam apud Orpheum Argon. v. 132.

— Ἀπὸ Ἀλόπης τῆς Κερκύονος] Scholiastes Aristophanis ad Aves. pag. 568. Ἀλόπη Κερκύονος θυγάτηρ. ἣ καὶ Ποσειδῶνος ὑὸς Ἱπποθόων συνεῖν. Idem tradit Pausanias lib. I. pag. 8.

— Ὅμηρος τὴν μεταξὺ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυκίας παράλιον φησιν] De hac vide Etymologicum, & Eustathium ad Iliad. B. pag. 320.

— Ἔλθοντ᾽ ἐξ Ἀλόπης, &c.] Iliad. B. v. 682.

— Ἔστι δὲ καὶ Ἀλπεύς] Lege Ἀλοπεύς, & ita Eustathius d. l.

ΑΛΟΝΗΣΟΣ, περὶ ἧς Φίλιππος καὶ Ἀθηναῖοι διεφέροντο] Philippi & Atheniensium de hac insula contentionem exhibet nobis Oratio Demosthenis *De Haloneso* inscripta. Catalogus Urbium MS. Vat. Ἀλόννησος, νησύδριον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. & per duplex ν etiam scribitur Straboni lib. XIV. pag. 644.

— Ὡς Πεoννησίος] Infra h. v. legitur Προκοννήσιος. Sed frequens quoque per diphthongum usus.

ΑΛΟΣ, πόλις Ἀχαΐας καὶ Φθιώτιδος] Apud Herodotum lib. VII. cap. 173. & paullo post iterum, legitur, ἐς Ἄλον. quod Interpres *ad Algas & littoralia* male vertit. Apparet autem ex nostro maritimum fuisse oppidum. Castiganda eadem versio etiam in præcedentibus, ubi, τὴν θάλασσαν τὴν ἐσβολὴν perperam reddit, *ad maris ingressum custodiendum*. Intelligit enim τὴν Ὀλυμπικὴν ἐσβολὴν, de qua paullo ante sermonem habuerat.

— Τῷ τῷ πύργῳ τῆς Ὄθρυος] MSS. τῆς Ὀθρύος, & sic Strabo. Considerandum igitur an hæc sit Ἄλος Scholiastæ Apollonii Rhodii, quam ille insulam facit & ad *Othryn* ponit: notavimus Scholiastæ locum supra ad v. Ἀθαμανία.

— Ἀπέχει δὲ Ἴτωνος ὡς ἑξήκοντα σταδίους] Strabo, unde hic locus desumptus legit, Ἰτώνου lib. IX. pag. 433. sed utrumque dixerunt, Ἴτων & Ἴτωνος. vide infra h. v.

— Ὅτι Ἄλος, θεράπαινα ἦν Ἀθάμαντος] Scholiastes Apollonii lib. I. v. 482. Ἄλον, quam Ætoliæ adscribit, ὑπὸ Ἀλωέως conditam scribit, qui *Aloidarum* fuit pater.

— Μαλιακόν] Μαλιακόν.

— Τὸν δὲ, ὑπὸ Πρωτεσιλάου] MSS. Codices hoc loco legunt, τὸν δὲ ὑπὲρ τ Πρωτεσιλάου. Unde Salmasius legebat, τὸν δὲ Ὑπερείου, vel Ὑπηρίας Πρωτεσιλάου. Nam Ὑπερησία Achaiæ oppidum Ὑπέρεια quoque dicta, cujus ἐθνικὸν Ὑπερεύς. Sed nihil mutandum aut tentandum censeo; cum Eustathius ad Iliad B. pag. 32. sic legat, ut editur.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀλεύς] Unde pluralis, Ἀλεῖς, apud Demosthenem in Oratione *De Falsa Legat.* & ex ea apud Harpocrationem in v. Ἀλίας. cujus urbis gentile hoc perperam faciunt Harpocration & Suidas, cum sit hujus, ut dextre ostendit Maussacus ad Harpocrationem.

ΑΛΠΕΙΑ, ὄρη πρὸς ἄρκτον τῆς Τυρρηνίδος καὶ Ἰωνίας θαλάσσης] Quodnam hoc littus sit quæres frustra apud Geographos. Adeo ut hic procul dubio aliquis lateat error: cujus videor mihi originem invenisse. Apud Lycophronem pag. 171. Cassandra de semet ipsa sic vaticinatur:

Ναὸν δέ μοι τεύξουσι Δαυνίων ἄκροι,
Σάλπης παρ᾽ ὄχθαις.
Templum mihi ædificabunt Dauniorum principes,
Apud Salpes ripas.

quo loco per *Salpes ripas* intelligit *Salapiam*, quæ nunc etiam *Salpe* vocatur, Apuliæ oppidum ad Superi Maris littus. Idem postea pag. 199. *Alpes*, Σάλπια sive Σαλπίας πάγους vocat:

— — — — χθόνα
Πᾶσαν κατειργάσαντο, τὴν Ὄμβρων πέλας,
Καὶ Σαλπίων βεβῶσαν ὀχθηρῶν πάγων.
— — — — *Terram*
Omnem subegerunt prope Umbros sitam,
Et Alpium collocatam super turgidos colles.

Sive id errore factum in tanta adhuc rerum Romanarum apud Græcos ignorantia; sive quod revera Lycophron putaverit ἀπὸ τῆς Σάλπης montes illos vocari; sive potius quod veteres Græci promiscue hujusmodi voces cum Σ aut sine Σ efferrent, uti jam olim ad Strabonem docuit & exemplis probavit V.CL. Isaacus Casaubonus. Puto igitur veteres Lycophronis Scholiastas, quos multis in locis Stephanus laudat, Σάλπια & Ἄλπια ab oppido *Salpe* deduxisse & pro littore accepisse, sicut Ἄλπεια ὄρη cum Σάλπης ὄχθαις confunderent.

— Καὶ Ἄλπεια ὄρη] Vide Suidam in Ἄλπειον.

ἈΛΠΗΝΟΊ, κώμη πλησίον Θερμοπυλῶν· Ἡρόδοτος. Ἔστι καὶ μητρόπολις Λοκρῶν] Ἀλπηνὸς, *Locridis* urbs, occurrit apud Herodotum lib. VII. cap. 216. Ἀλπηνοὶ autem eodem lib. cap. 176. & 229. Eadem est, & male à Stephano distinguitur. Valde autem oscitanter Herodotum legit noster, qui ex verbis, πρώτην οἰκημένην τῶν Λοκρίδων πρὸς Μηλιέων, fecit *Locrensium Metropolin*, cum Herodotus situ intelligat primam, non dignitate.

ἌΛΠΩΝΟΣ, πόλις καὶ ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ.

— Ἔστι καὶ ἄλλη Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων] Hæc, nisi omnia me fallunt, est Ἀλπηνὸς Herodoti.

ἈΛΤΟΣ, πλησίον Θεσσαλονίκης.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἄλτιος] Alius erat Ζεὺς Ἄλτιος in Elide, de quo Pindari Scholiastes Olymp. Od. x. pag. 100. quamvis rectius ibi Ἄλτιν legi existimo: nam quæ de *Jove Eleo* Scholiastes ex Didymo & Callimacho adfert, certissima sunt.

ἈΛΥΒΑΣ, τόπος οἱ μὲν Μεταπόντιον ἤκουσαν τῆς Ἰταλίας] Vetus Scholiastes Homeri ad Odyss. Ω. v. 302. Ἀλύβας, πόλις Ἰταλίας τὸ Μεταπόντιον, ἢ μᾶλλον Μεταπόντιον, ἥντινα ἐν τῷ καταλόγῳ Ἀλύβην ἔφη. Similia vel potius eadem habet Eustathius ad Odyss. Ω. pag. 1961. Pro Μεταπόντιον autem Μεταποντῖνον, vel Μεταποντῖνον, videtur scribendum.

— Τινὲς δὲ Θρᾴκης πόλιν] His verbis subjiciunt MSS. ὡς Ὅμηρος. Sed Salmasius putat hæc verba ad sequens vocabulum transferenda, legendumque mox: Ἀλύβη πόλις, ὡς Ὅμηρος. Sed tam hoc, quam illud, ex Homero est, ut jam vidimus.

ἈΛΥΒΗ] Conjungenda hæc sunt cum præcedentibus, uti ex Scholiaste antiquo & Eustathio ad Odyss. Ω. locis paullo ante adductis, colligitur.

— Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης] Homeri est Iliad. B. v. 857.

— Παρὰ ταύτην ἐλθεῖν Ῥέαν, τὸν Δία φέρουσαν] Salmasius ex vestigiis calamo exaratorum legit, Ῥέα λέγεται τὸν Δία φέρουσα.

— Οἱ νῦν Χαλδαῖοι] Duo MSS. Χαλαῖοι, an non olim scriptum Χάλυβαι? vide Strabonem lib. XII. pag. 550.

— Εὐφημεῖον ἐν Ἀραῖς] *In Diris*. quales *Diræ* Catonis, & Ovidii *Ibis*, Horatii Ode in arborem, cujus lapsu penè oppressus fuisset, lib. II. Od. 13. Tibullus lib. II. El. 6.

— — — *Tu me mihi dira precari*
Cogis, & insana mente nefanda loqui.

hoc Græcis est ἀρᾶσθαι.

— Ὅστις μετὰ κάλλην Ἀλυβηΐδα] Pro Κάλλην lege κελέβην. cum Isaaco Casaubono cap. 3. Lect. Theocrit. & MSS.

— Μῦνος ἀπίεργε] Lege cum eodem Casaubono ibidem pro ἀπίεργε, ἀπείρεγε.

ἈΛΥΖΕΙΑ, πόλις Ἀκαρνανίας, ἀπὸ τοῦ παιδὸς Ἰκάρου] An hic *Icarius* pater Erigones vel Penelopes, quem Ovidius aliique promiscue *Icarum* & *Icarum* vocant? Boëthius ad Ibin pag. 112.

ἌΛΥΚΟΣ, πόλις Πελοποννήσου.

— Εἰς Ἀσίνην, Ἄλυκόν τε καὶ ἀμπέλων Ἑρμιονίων] Repone Ἑρμιονίων. & ita Casaubonus & Salmasius.

ἈΛΥΧΜΗ, ἐν ᾗ τιμᾶται Ἄλυχμος Ἑρμῆς] MSS. Ἀλύχμιος Ἑρμῆς.

— Ὡς τοῦ Βοίβη Βοιβαῖος] Infra inter gentilia τοῦ Βοίβη legitur etiam Βοιβαῖος sed aut exemplum hoc ἀπροσδιόνυσον plane est, aut scribendum Βοίβιος, quomodo etiam judicavit Salmasius. Infra quoque ab hoc masculino Βοιβία λίμνη vocatur.

ἈΛΩΊΟΝ, πόλις Θεσσαλίας, ἐπὶ τῶν Τέμπεων, ἣν ᾤκισαν οἱ Ἀλωάδαι] Num Ἀλωεῖδαι;

ἈΛΩΝΗ, νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ] Infra v. Βέσβικος scribitur Ἀλόνη.

ἈΛΩΠΕΚΊΑ, νῆσος· Στράβων ἑνδεκάτῃ] Lib. XI. pag. 493.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀλωπεκιδεύς] Rescribe, Ἀλωπεκιδεύς, ex Harpocratione & Suida: & de sententia pariter Casauboni & Salmasii.

ἈΛΩΠΕΚΌΝΗΣΟΣ, πόλις τῆς Ἑλλησποντίας] Etymologicum insulam facit, inepte. Egregius est locus Demosthenis in Orat. cont. Aristocratem *de Alopeconeso*: οὐ γὰρ ἤλθομεν οὐδαμοῦ τῆς Θρᾴκης· ἀλλ' ἐπ' Ἀλωπεκόννησον, ἣ Χερρονήσου μέν ἐστι, καὶ ἦν ἡμετέρα, ἀκρωτήριον δ' ἀνέχον πρὸς τὴν Ἴμβρον ἀπωτάτω τῆς Θρᾴκης. *Nec enim usquam in Thraciam venimus, sed in Alopeconnesum cogitabamus, quæ ad Cherronesum pertinet, & nostra fuit. & promontorium versus Imbrum eminens, longissime à Thracia remotum.* Catalog. Urb. MS. Vat. Ἀλωπεκόννησος, πόλις τῶν ἐν Χερρονήσῳ.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀλωπεκονήσιος] Repone, Ἀλωπεκοννήσιος.

— Ἀλώπηξ σκύμνον ἄλλοθεν φέρουσα κατετέθη] Infra voce Κάλαρος. ὅτι ἐκεῖ εἶδον σκύμνους φέρουσαν καὶ καταλιποῦσαν ἀλώπεκα.

ἌΛΩΡΟΣ, πόλις Μακεδονίας. Ἔστι δὲ τὸ μυχαίτατον τοῦ Ἑρμαίου κόλπου] Lege, Θερμαίου. vide Melam, & ad eum Pintianum.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀλωρείτης, καὶ Ἀλωραῖτης] Transpositæ voces & accentus, scribendumque Ἀλωρείτης καὶ Ἀλωραῖτης. vide infra vv. Ἄωρος. Δίζηρος. Πίλωρος. ΑΛΩΡΙΑΤΩΝ nummus cum effigie Jovis extat in Collectionibus Pyrrhi Ligorii, in cujus aversa vitis conspicitur cum uvis. pertinuerat prius ad Thessalos, quibus Philippus eam eripuit, teste Theopompo.

ἈΜΑΖΌΝΙΟΝ, τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ] MS. melior Palat. Ἀμαζόνειον. recte.

— Ἔνθα Θησεὺς τὰς Ἀμαζόνας ἐνεργίκησεν] De hoc

hoc bello vide Plutarchum in Theseo, & Lysiam in funebri Orat.

— Τὸ ἐθνικὸν Μαζαυεύς] Salmasius scribit Μαζαβεύς. recte.

— Ὡς Μιδαεύς] Idem corrigit, Μιδαρεύς. vide infra h. v.

Α'ΜΑΖΟ'ΝΕΣ, ἔθνος γυναικεῖον πρὸς τῷ Θερμώδοντι, ὡς Ἔφορος. ἃς νῦν Σαυρομάτιδας καλοῦσι] Dionysius v. 655. & ad eum Eustathius, item Herodotus lib. IV. cap. 110. & seqq. ubi de *Sauromatis* agit. Cæterum vox *Sauromatides* restituenda vetusto Juvenalis Scholiastæ, principio Sat. II. *Sarmatæ ultimi ultra Pontum sunt, vicini Amazonum, unde Sauromatides appellantur.* male editur *Sauromatibus*.

— Ἐγὼ δὲ φυσικὰ νομίζω] MSS. φυσικὸν νομίζω.

— Οἱ γὰρ Σαυρομάται ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τὴν Εὐρώπην στρατεύσαντες] Similis extat dissertatio de Amazonibus apud Procopium.

— Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Σαυροπάτιδες, διὰ τὸ σαύρας πατεῖν καὶ ἐσθίειν] Ita Thraciæ quidam populi Καπνοπάται sunt appellati, quasi *fumo viventes*, qui perperam in editis Strabonis exemplaribus lib. VII. pag. 296. & alibi καπνοβάται dicuntur, & sine ullo sensu *fumi scansores* redduntur.

— Ἡ διὰ τὸ ἐν τῇ Σαυροματικῇ Σκυθίᾳ οἰκεῖν] Cl. Salmasius recte censet, ἢ Σαυρομάτιδες, διὰ τὸ, &c. esse supplendum.

— Λέγεται καὶ Ἀμαζὼν ἀρσενικῶς] Tunc *pauperem* significat. Etymol. M. Ἀμαζόνες. Λέγονται οὕτω καὶ οἱ πένητες, οἱ μάζαν οὐκ ἔχοντες.

Α'ΜΑΘΑ, οὐδετέρως, τῆς Ἀραβίας χωρίον.

— Κέκληται ἀπὸ τῆς Ψάμμου] Potius ergo, ἄμμου.

Α'ΜΑ'ΘΗ, πόλις Φοινίκης] Josephus lib. III. Antiq. Judaic. cap. 13. vocat Ἀμάθην, incolas lib. 5. cap. 1. pag. 142. Ἀμαθίνους, sed Ἀμαθαίους scribendum ex Stephano.

— Ἔστι καὶ Σικελίας Ἀμαθαίπολον, κύριον] Cl. Salmasius ex ingenio reponendum censet: ἔστι καὶ Σικελίας Ἀμαθαὶ πληθυντικόν, optima certe conjectura.

Α'ΜΑΘΟΥ'Σ, πόλις Κύπρου ἀρχαιοτάτη.

— Ἀπὸ Ἀμάθου τοῦ Ἡρακλέους] Tacitus lib. III. Annal. cap. 62. *Amathuntem* Aëriæ filium fuisse scribit, qui Veneri *Amathusiæ* inter Cyprios templum posuit. *Amathusiam* etiam Venerem vocat Catullus. Ovidius lib. x. Metam. v. 227.

Lactantes vitulos Amathusiasque bidentes.

Gentile enim Ἀμαθούσιος. Hipponax apud Eustathium ad Iliad. B. pag. 305. Βίκος καὶ Ἀμαθουσίων πυρῶν. Sic nummi duo apud Goltzium, ΑΜΑΘΟΥΣΙΩΝ.

Α'ΜΑΛΗΚΙ'ΤΑΙ, ἔθνος Ἑβραϊκόν] Josephus lib II. Antiq. Jud. cap. 1. pag. 36.

Α'ΜΑΜΑΣΣΟ'Σ, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ τιμᾶται Ὑλάτης Ἀπόλλων] Vide infra v. Ὕλη.

Α'ΜΑΝΟΝ, ὄρος πρὸς τῇ Κιλικίᾳ.

— Τὸν Ὀρέστην σὺν Ἰφιγενείᾳ τὴν Ἄρτεμιν κομίσαντα] MSS. post τὸν Ὀρέστην addunt, ἀπὸ Ταύρων. & sic olim etiam hic legit Suidas, qui, mutata parumper verborum structura, nostrum transscripsit.

— Εἰσὶ καὶ Ἀμμανῖται, διὰ δύο μμ, γένος τῶν Ναβαταίων Ἀράβων] Vide locum Eupolemi apud Eusebium lib. IX. Euang. Præparat. pag. 263.

— Ἀπὸ Ἀμμάνου τοῦ παιδὸς Λώτου, καὶ τῆς νεωτέρας θυγατρός] Pro καὶ τῆς νεωτέρας lege, ἐκ τῆς νεωτέρας. Ex majori enim natus est Moab, ex minori *Amman*. Vide Josephum lib. I. Antiq. Jud. cap. 12. ubi ab utroque gentem derivatam scribit, Cœlesyriæ incolas.

Α'ΜΑΝΤΙ'Α, Ἰλλυριῶν μοῖρα, πλησίον Ὠρικοῦ καὶ Κερκύρας] Vetus nummus apud Franc. Gotifredum, in cujus una parte caput Jovis, sive Neptuni, conspicitur, in altera circum serpentem involutum in gyrum habet, ΑΜΑΝΤΩΝ.

— Καλλίμαχος Ἀμαντίνην αὐτήν φησι] Vide supra in Ἀβάντις.

— Καὶ Ἀβάντας αὐτούς φησι] Apollonius Rhodius lib. IV. v. 1214.

κεῖθεν δὲ Κεραύνια μέλλον Ἀβάντων
Οὔρεα.

Vide infra in Εὔβοια & Χαονία. De his *Abantibus* intelligendum Epigramma vetus, in quo Apolloniates Illyrici ob devictos *Abantes* ponunt donarium; in Appendice Anthologiæ Græc. Epigr. Ἐπίγραμμα βάθρῳ τινὶ λιθίνῳ ἐπιγραφὲν, ὑπὸ τῶν Ἀπολλωνιατῶν ἀνατεθέντι, ἐφ' οὗ θεῶν τινῶν ἀγάλματα.

Μνάματ' Ἀπολλωνίας ἀνακείμεθα· τὰν ἐπὶ Πόντῳ
Ἰονίῳ Φοῖβος ᾤκισ' ἀκερσεκόμας.
Οἳ γὰρ τέρμαθ' ἑλόντες Ἀβαντίδος, ἐνθάδε ταῦτα
Ἔστασαν, σὺν θεοῖς ἐκ Θρονίου δεκάταν.

Urbis Apolloniæ sunt hæc monimenta, quam ad Pontum
Ionium condidit Phœbus comatus.
Illi qui ceperunt oras Abantidis, inde hæc
Posuerunt cum illis ex Thronio decimam.

Extat etiam hoc Epigramma apud Pausaniam in Eliacis pag. 331.

Α'ΜΑΞΙΤΟ'Σ, πολίχνιον τῆς Τρῳάδος· Στράβων τρισκαιδεκάτῃ] Lib. XIII. pag. 612.

Α'ΜΑΡΑΝΤΟΙ', ὀξυτόνως, Κολχικὸν ἔθνος] Videatur Etymologus h. v. Scholiastes Apollonii ad lib. II. v. 401. Ἀμαραντῶν δὲ προπαροξυτόνως, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου. ἔστι δὲ Ἀμαραντὸς πόλις ἐν Πόντῳ. Ὡς δὲ αὐτός φησιν, ὄρη τῆς Κολχίδος, ἐξ ὧν ὁ Φᾶσις ποταμὸς καταφέρεται. Unde apparet, Stephanum magnam operis sui partem ex Herodiano transscripsisse.

ἈΜΑ'ΡΥΝΘΟΣ, νῆσος Εὐβοίας] Videtur scriptum à Stephano, πόλις νήσου. Nam à Ptolemæo inter urbes insulæ *Eubææ* recensetur lib. III. cap. 15.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαρύνθιος] Hinc Ἀμαρύνθια, ludi, de quibus Scholiastes Pindari ad Olymp. Od. XIII. pag. 123. quæ & Ἀμαρύσια Hesychio, de quibus, si lubet, vise Meursium de *Festis Græcorum*.

— Ὡς Τελμαρύσιος] Scribe, Τελμησσιος. Vide infra in Τελμησσός.

— Παυσανίας ἐν πρώτῃ] Nam ille Ἀμαρυσίαν *Dianam* vocat, quam Strabo lib. X. Ἀμαρυνθίαν. Livius lib. XXXV. cap. 38. *Amarynthida*.

— Ἀναλογώτερον δέ μοι δοκεῖ διὰ τὸ θ] Is. Casaubonus legebat, διὰ τὸ θ.

ἈΜΑ'ΣΕΙΑ, πόλις Ποντική] In nummis antiquis apud Occonem & Goltzium scribitur Ἀμάσια, cum his cognominibus, ΑΔΡ. CET. ΑΛΕΞ. ΑΜΑCΙΑ. apud Goltzium in nummis Alexandri Severi pag. 420. & 421. Et eodem modo nummus ejusdem Alexandri, quem vidi apud Cassianum de Puteo, ΑΔΡ. CET. ΑΛΕΞ. ΑΜΑCΙΑC. ΜΗΤΡΟΠΟΛ.

— Ἀφ' ἧς Στράβων ὁ ϛωϊκὸς φιλόσοφος] Intelligitur is, cujus libros Geographicos habemus, de quo vide Casaubonum ad *Strabonem*.

Ἄ'ΜΑΣΤΡΙΣ, πόλις Παφλαγονίας] In jure Græco-Romano, quod Leunclavius edidit, pag. 300. Ἄμαςρις insula dicitur. Nummus argenteus Franc. Gotifredi, in cujus uno latere caput muliebre conspicitur laureatum; in altero circum figuram muliebrem sedentem cum hasta & dextra victoriolam sustinentem, pro inscriptione habet, ΑΜΑΣΤΡΙΟΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ. quod imprimis notandum ob formationes à Stephano notatas.

— Ἡ πρότερον Κρῶμνα] Minus accurate auctor: nam ex quatuor oppidulis, sive pagis, ex quibus *Amastris*, Dionysii uxor, urbem hanc constituit, *Cromna* una fuit, ergo non potest dici absolute ante appellata esse *Cromna*. Vide Strabonem lib. XII. pag. 544. ex quo, quæ hic dicuntur, hausta sunt. Quatuor oppida fuere *Sesamus*, *Cytorus*, *Cromna*, *Tejum*. Hinc ab Scholiaste Apollonii *Sesamus* Ἄμαςρις postea appellata dicitur, nam sic legendum, non Δάμαςρις. ad lib. II. v. 943. & à Plinio lib. VI. cap. 2. *Sesamum oppidum, quod nunc Amastris*.

— Κρῶμνάν τ', Αἰγιαλόν τε, καὶ ὑψηλὰς Ἐρυθίνους] Versiculus Homeri Iliad. B. v. 855.

— Ἡ συνῴκησε Διονυσίῳ τῷ Ἡρακλείας τυράννῳ] Strabo lib. XII. pag. 544. dicit urbem hanc nomen habuisse, ἀπὸ τῆς συνῳκικυίας. & mox, ἐκείνη μὲν οὖν ἐκ τῶν τέτταρων κατοικιῶν συνῴκισε τὴν πόλιν. & Anonymus Periegetes, ὡς συνήγαγε. Ergo debuisset auctor scribere: ἡ συνῴκισε γυνὴ Διονυσίου τοῦ Ἡρακλείας τυράννου.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαςριανός] Lapis apud Manutium in Orthographia pag. 51.

D M
M. AELI. CAESONI
ANO. DIONYSIO. P̄P̄
AMASTRIANO. EX
EL. R. ANN. LXX. PA
TRONO. INCOMPA
RABILI. CAESONIA
NI. HYACINTHUS
ET. APULUS. LIBB
P. M. FECERUNT.

Sic nummus M. Aurelii in instrumento nummario Franc. Gotifredi circum figuram Æsculapii, ΑΜΑCΤΡΙΑΝΩΝ. & Faustinæ circum figuram Hygeiæ, ab uno latere, ΥΓΕΙΑ ΑΜΑΣΤΡΙΑΝΩΝ, ab altero, ΦΑΥCΤΕΙΝΑ ΝΕΑ CΕΒΑCΤΗ. & alius M. Aurelii, circum figuram Abundantiæ, ΑΜΑCΤΡΙΑΝΩΝ. alius Antonini Pii, circum Jovem stantem cum hasta & aquila, ΖΕΥC CΤΡΑΤΗΓΟC ΑΜΑCΤΡΙΑΝΩΝ. alius ejusdem Antonini, circum Mercurium, ΑΜΑCΤΡΙΑΝΩΝ. Denique in Cimelio Serenissimi Magni Ducis à me notatus est nummus, in cujus una parte circum Dianam Ephesiam, ΑΜΑCΤΡΙΑΝΩΝ ΕΠΑCΚΛΗΠΙΑΔΟΥ. in altera, ΔΟΜΕΤΙΑ CΕΒΑC...

— Πλείστη δὲ καὶ ἀρίστη φύεται πύξος περὶ τὴν Ἀμαςριανήν] Hinc Catullus in Phaselum.

Amastri Pontica & Cytore buxifer,
Tibi hæc fuisse & esse cognitissima
Ait Phaselus.

— Καὶ μάλιστα περὶ τὸ Κύτωρον] Strabo lib. XII. Κύτωρον, ut Stephanus. MSS. περὶ τὸ Κύτωρον. & ita quoque apud Theophrastum legendum lib. III. cap. 15. ubi in nonnullis editionibus male τὸ Κύπρον scribitur.

— Ὡς Κάλαλις, Καλάλιος, Καλαλία] Is. Casaubonus pro Καλαλία legit, Καλαλιανός.

— Τὰ γὰρ τοιαῦτα] Puto post hæc verba excidisse: ἡ ἀπὸ τῆς εἰς ιος χρῆσις.

Ἄ'ΜΒΑΣΟΝ, μητρόπολις τῆς Φρυγῶν.

— Ὁ πολίτης, Ἀμβασίτης] Sic nummus Claudii apud Goltzium, ΑΜΒΑCΙΤΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ.

Ἄ'ΜΒΛΑΔΑ, πόλις Πισιδίας] De infelici hujus loci situ vide Philostorgium lib. V. Hist. Eccl. pag. 78. Hieroclis Notitia Lycaoniæ tribuit. Apud Ptolemæum lib. V. cap. 4. corrupte Ἄδαδα editur; sed Palatini codices & Barberinus, Ἄμβλαδα diserte legunt. ΑΜΒΛΑΔΙΕΩΝ nummum laudat Pyrrhus Ligorius sub Alexandro Severo cusum, in quo Bacchus cum lynce expressus, dextra

dextra cantharum tenens, sinistra thyrso innixus.

— Εἰσὶ δὲ τοῖς Φρυξὶν ὅμοροι, καὶ τῇ Καρίᾳ, Τιάβα, καὶ Σίνδα] MSS. Τάβαι καὶ Ἴσινδα καὶ Ἄμβλαδα. Egregie. Ex quibus pariter restituenda Straboni, unde hæc deprompta, sua lectio lib. XII. pag. 570. apud quem male hodie: Τιάβα καὶ Σίνδα καὶ Ἄμβλαδα. pro Τάβαι καὶ Ἴσινδα. Vide nostrum infra his vocibus.

ἈΜΒΡΑΚΊΑ, πόλις Θεσπρωτίας, ἀπὸ Ἀμβράκου τοῦ παιδὸς Θεσπρωτοῦ τοῦ Λακεδαίμονος] Lege, τοῦ Λυκάονος. ut infra v. Ἔφυρα.

— Ἢ ἀπὸ Ἀμβρακίας τῆς Αἰγέως θυγατρός] An hic Ἀκτὴ Αἰγεῦς, de quo supra v. Ἀκτή. Apud Scholiasten Græc. Epigr. in fine lib. III. pag. 428. legitur Αἰγαίου, & quidem ex auctoritate Stephani. Apud Eustathium vero ad Dionysium v. 493. Αὐγέου legitur: unde & hoc loco ita legendum suspicor. Antoninus Liberalis cap. IV. Metamorph. *Ambraciam* Melanei filiam dicit, Apollonis neptem.

— Καὶ Ἀμβρακιώτης] Sic in nummo Goltzii ΑΜΒΡΑΚΙΩΤΑΝ. & apud Thucydidem lib. I. pag. 19.

— Καὶ τὸ Ἀμπρακιώτης] Vide infra v. Θεσπρωτία.

ἌΜΒΡΑΚΟΣ, πολίχνιον τῆς Ἠπείρου] *Ambraci* situm accurate describit Polybius lib. IV. pag. 326.

— Ὁ οἰκήτωρ, Ἀμβράκιος] Possessivum Ἀμβρακικός. Nam Athanadas in Ἀμβρακικοῖς citatur Antonino Liberali in lemmate cap. IV.

ἈΜΕΡΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας, ὡς Ῥήγιον] Ἀμερία Straboni lib. V. qui sic & alia format. Porphyrio in vita Plotini: Ἀμερία civitas τῆς Τυσκίας dicitur, è qua oriundus fuit Amelius Philosophus, qui propterea Ἀμέριος potius quam Ἀμέλιος dici malebat.

ἈΜΙΚΟΥΣΙΑ, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ] Is. Casaubonus Ἀμικουσίας, quod non probo; puto potius scribendum Ἀμίκου νῆσος· nam & Ptolemæus Ἀμίκου νῆσον vocat lib. IV. cap. 8. licet in editis hodie desideretur.

ἈΜΙΣΟΣ, πόλις ἀξιόλογος ἀπέχουσα Σινώπης σταδίους ἐννακοσίους] Liberam civitatem fuisse apparet ex nummo Caracallæ apud Sereniss. M. Ducem, in quo, circum Imperatorem quadrigis vectum, legitur, ΑΜΙϹΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡ. Et in alio ejusdem Caracallæ apud Franc. Gotifredum, circum Victoriam bigis vectam, ΑΜΙϹΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΑϹ. subtus, ΕΤ. ϹΝΕ. Vide quæ de hac urbe commentetur Salmasius in Exerc. Plin. pag. 889.

— Ἔστι δὲ ἐν τῷ Πόντῳ] Vide Eustathium ad Hom. Iliad. Β. pag. 361.

— Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς, Ἀμισηνός] Necessum aliquid hic deesse, cum hæc non cohæreant.

ἈΜΜΩΝΙΑ, ἡ μεσόγειος Λιβύης. καὶ αὕτη δὲ πᾶσα ἡ Λιβύη] Scaliger ad Eusebium legit, καὶ αὐτὴ δὲ πᾶσα ἡ Α. & sic MSS. recte, neque enim de sola *Mediterranea* loquitur. Vide infra v. Λιβύη.

— Τὸ δὲ Ἀμμωνεῖον] Scribo: Ἀμμωνιεῖον.

ἈΜΝΙΣΟΣ, πόλις Κρήτης] Callimachus Hymno in Dianam. v. 15.

Δὸς δέ μοι ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας.

Ad quem versum vetus Scholiastes: Ἀμνισός, ποταμὸς Κρήτης· ἀφ' οὗ Κρητικαί. qui locus videri posset mutilus, supplendusque hoc modo: ἀφ' οὗ Κρητικαὶ Νύμφας Ἀμνισίδας λέγουσι. sed idem Scholiastes tam abrupte etiam alibi loquitur ad eundem Hymnum v. 81. Κυδώνιον, ἔθνος Κρήτης· ἀφ' οὗ Κρητικόν. Dionysius Ἀμνισὸν pro *Creta* ponit in Periegesi v. 498. ubi Eustathius partem *Cretæ* proprie sic appellatam dicit. Ego vero, ne quid dissimulem, omnino existimo, pro πόλις, ab Stephano hic scriptum fuisse ποταμός. Suidas, Ἀμνισός, ποταμὸς Κρήτης.

— Αἱ τούτου νύμφαι Ἀμνισιάδες] Cl. Salmasius ex vestigiis scriptorum codicum legit: αἱ Κρητικαὶ ἀπὸ τούτου νύμφαι Ἀμνισιάδες. Callimachus Hymno in Dianam. v. 162.

— Καὶ Ἀμνισίδες] Callimachus ibidem v. 15.

ἈΜΟΡΓΟΣ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἔχουσα πόλεις τρεῖς, Ἀρκεσίνην, Μινώαν, Αἰγιάλην] Suidas in v. Σιμμίας. Μινώαν, Αἰγίαλον, Ἀρκεσίμην. iste enim poëta Samiorum coloniæ dux fuit. Infra tamen in Ἀρκεσίνη, loco Αἰγιάλης ponitur Μελανία. Quod suspicionem movere posset, quasi vox Αἰγιάλη corrupta esset. Sed nihil plane mutandum est, cum, præter Suidæ auctoritatem, nostro adhuc tempore ejus nominis vestigia servet locus *Hyali* dictus, uti Sophianus, Bordone aliorumque Insularia testantur.

— Νικόλαος δὲ Ἀμόργην αὐτὴν καλεῖ] MSS. δὲ Μόργην. ita Μόργοι apud Porphyrium de vita Pythagoræ. Ita quoque πληδὼν & ἀπληδών, Παισὸς & Ἀπαισός, Τάρνα & Ἄπαρνα, Σπόνδελον & ἀσπόνδελον, Μάρδοι & Ἀμαρδοί, aliaque multa. Similiter βῦσος ἴβυσος. Ἄξος Ὄαξος. Vide Suidam vv. Μόργος, Μολγός, Ἀμοργοί.

— Τὸ δὲ Ἀμόργινος χιτών, χρώματος εἶδος] Et Ἀμόργινον. De vestimento Suidas: Ἀμόργινον, ὅμοιον βύσσῳ, καὶ πολυτελές. Idem Ἀμόργινα, χρώματος εἶδος, ἀπὸ νήσου Ἀμοργοῦ ὄντος. In quo loco hæreo, nescius apud quem auctorem Ἀμοργοῦς pro Ἀμοργὸς repererit; nisi quis legendum existimet: ἀπὸ Ἀμοργοῦ νήσου ὄντος, quod tamen, ut verum fatear, mihi non satisfacit. ipse enim Suidas v. Σιμμίας, ut noster Ἀμοργὸν vocat.

ΑʹΜΟʹΡΙΟΝ, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀμοριεύς] In nummo..... Imperatoris, circum Herculem cum clava & leonina pelle, disertissimis literis scriptum vidi, ΑΜΟΡΙΑΝΩΝ. Nummus erat Illustrissimi Episcopi Labacensis. Et Pyrrhus Ligorius Claudii Imp. vidit nummum, in quo, circum Deam Phrygiam turritam, ΑΜΟΡΙΑΙΩΝ legebatur.

— Ὡς Νολαεύς] Lege, Νωλαεύς, ut patet infra h. v.

ἌΜΠΕΛΟΣ, πόλις τῆς Λιγυστικῆς.

— Ἔστι καὶ ἱερὰ ἄκρα τῆς Σάμου] Hesychius *Mycale promontorium* hoc vocat. sed verba Hesychii parum sana sunt: Ἄμπελος, ἡ μυχάνη καὶ ἄκρα Μυκάλης. ἤγουν ὄρος. Κυρηναῖοι δὲ, Αἰγιαλὸς καὶ πόλις Θρᾴκης. καὶ ἡ Ἄμπελος.

— Καὶ ἄλλη ἐν Κυρήνῃ] Meminit hujus *Ampeli* Scylax, qui triginta stadiis ab Api abesse dicit pag. 44. Salmasius autem ad Solinum pag. 370, legit, καὶ ἄλλη ἐν Κυρηναίᾳ.

— Ἀχροΐτας] *Achræas* edidit *Rerum Lybicarum* libros, ex quibus tertium citat Apollonii Scholiastes ad lib. IV.

— Τῶν δὲ λοιπῶν, δυνατὸν Ἀμπελήτην εἶναι] Isaacus Casaubonus legit, Ἀμπελίτην. apud Suidam v. Σίλφιον scribitur Ἀμπελιώτης· quod fortasse hinc reformandum scribendumque Ἀμπελῖται.

ἌΜΠΗ, πόλις πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ· Ἡρόδοτος ἕκτῃ] Lib. VI. cap. 20. ubi male hodie ἐν Ἀμπεπόλει editum legitur, versio recte, *in urbe Ampa*.

ΑʹΜΥΔΩʹΝ, πόλις Παιονίας] Est eadem cum *Abydone*, vide supra h. v.

ΑʹΜΥʹΚΛΑΙ, πόλις Λακωνικὴ τῶν ἑκατὸν πόλεων] Eadem habes apud Eustathium ad Dionys. pag. 59. & Homerum Iliad. Β pag. 295.

— Ὡς Σιμίας] Scribe, Σιμμίας. & sic quoque Salmasius, qui nunc Rhodium illum esse existimat.

— Ἔστι πόλις Ἀμύκλαιον ἐν Κρήτῃ καὶ ὅρμος] Ἔστι καὶ legendum ex Eustathio ad Hom. d. l.

ἌΜΥΜΝΟΙ, ἔθνος Ἠπειρωτικόν. Ῥιανός] Videtur scribendum Ἀμύμνονες, qui occurrunt infra in Χαονία. Ita potius quam Ἀμύμονες, ut apparet ex gentilibus, quamquam & illi occurrant infra in Παραυαῖοι, sed mendose, ut puto, in Rhiani versu, è libro IV. Thessalicorum:

Σὺν δὲ Παραυαίοις καὶ Ἀμύμνονας Ὀμφαλιῆας.

quem suspicor eundem esse, qui hic desideratur. Certe Salmasius in eadem cogitatione fuit.

— Λέγεται καὶ Ἀμυμναῖος] Vide supra v. Ἀχεσαῖοι.

ΑʹΜΥʹΡΙΟΝ, πεδίον Σακῶν] Scribe, πεδίον Σακῶν.

— Ἐθνικὸς Σκύθαις] Salmasius scribit, Σκυθῶν. recte.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀμύργιος] Σκύθαι Ἀμύργιοι occurrunt apud Herodotum lib. VII. cap. 64.

— Ὡς αὐτός φησιν] Forte: ὡς ὁ αὐτός φησιν.

ἌΜΥΡΟΣ, πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν] Scholiastes Apollonii ad lib. I. v. 596. Ἄμυρος, Θεσσαλίας ποταμὸς ἐκρέων μετὰ τὴν Μελίβοιαν κείμενος προσαγορευόμενος ἀπὸ Ἀμύρου τοῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος. Ἔστι καὶ πόλις αὐτόθι.

— Πολυβότρυος ἀντ' Ἀμύροιο] Est ἐκ τῶν Ἠοίων Hesiodi. Eustathius.

— Καὶ πο * θηλυκόν] Restitue: καὶ ποταμός. uti ex Apollonii Scholiaste probatur, loco ante adducto. MSS. tamen, καὶ πόλις. Forte olim fuit: Καὶ ποταμός· πόλις δὲ θηλυκόν. Quod verbis sequentibus comprobari videtur.

— Ἄδηλον δὲ τὸ Ἡσιόδειον] Nam in his illum existimo sensum esse, Ἄμυρον & oppidum & fluvium esse, ubi pro oppido sumitur feminini generis esse, ubi pro fluvio, masculini. At in Hesiodi versu, quoniam cum adjectivo communis generis jungitur, dubium utrum de fluvio, an de oppido capiendum. Cl. Salmasius legebat: ἄδηλον δὲ ἡ Ἡσιόδειον, existimans, quoniam versus hic ex eo Hesiodi opere, quod Ἠοίας Μεγάλας appellabant, depromptus sit, de quo inter Grammaticos disputatum, an genuinus Hesiodi partus sit, auctorem per hæc verba in illud Grammaticorum certamen intendere voluisse.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀμυρεύς] Infra v. Ἅλιαρος occurrit etiam Ἀμύριος.

— Εὔπολις δὲ Ἀμύρας αὐτοὺς λέγει, πλησιοχώρους τῶν Μολοττίας] Hinc Ἄμυρον ὄρος supra Chaones. Infra in Δεξάροι, ubi perperam in vulgatis legitur Ἄμηρον.

ΑʹΜΦΑΝΑΙʹ, πόλις Δωρική.

— Θεόπομπος Ἀμφαναίαν αὐτὴν καλεῖ] Et Euripides Herc. Fur. v. 392. Cycnum appellat Ἀμφαναίας Οἰκήτορ' ἄμεικτον, *Amphanaa habitatorem inhospitalem*.

ΑʹΜΦʹ ἈΞΙΟΝ, δύο μέρη λόγου, ποταμός] Hæc mutila sunt.

ἌΜΦΕΙΑ, πόλις Μεσσήνης] Μεσσήνης.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀμφεύς] Scribe Ἀμφειεύς. ultimam enim literam Arcades in δεύς mutant, ut Δέρεια Δερεεύς. Ἀραιθύρεα Ἀραιθυρεεύς. & alia.

ΑʹΜΦΙΓΕʹΝΕΙΑ, πόλις Μεσσηνιακή.

— Μενέλαος δέ φησι, καὶ Ἀμφιγένειαν εἰρῆσθαι] Lege, Ἀμφιγένειον ex MSS. & sic Eustathius ad Iliad. Β. pag. 297.

ΑʹΜΦΙʹΚΑΙΑ, πόλις Φωκίδος] Sic Herodotus lib. VIII. cap. 33.

ΑʹΜΦΙʹΛΟΧΟΙ, καὶ Ἀμφιλοχικοὶ, ἐκ τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ Ἄργους] MSS. multo auctius legunt: Ἀμφίλοχοι, πόλις Ἀκαρνανίας, οἱ καὶ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος κληθέντες ἀπὸ Ἀμφιλόχου τοῦ Ἀμφιαράου. καὶ Ἀμφιλοχία ἡ χώρα. Οἱ πολῖται Ἀμφίλοχοι καὶ Ἀμφιλοχικοὶ ἐκ τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ Ἄργους. quæ omnia

omnia editis exemplaribus addenda sunt. Urbis hujus nummos vidit Pyrrhus Ligorius: in quorum uno, circum cornu copiæ, ΑΜΦΙΛΟΧ. ΑΡΓΟΣ. ΜΗΤΡ. in alio, in quo equus marinus cum delphine & tridente Neptuni expressus erat, ΑΜΦΙΛΟΧ. ΑΡΓ. ΜΗΤΡΟΠ. Apud Goltzium duo adferuntur nummi, in quibus, ΑΜΦΙΛΟΧΙΩΝ.

Ἀ'ΜΦΙΠΟΛΙΣ, πόλις Μακεδονίας κ̀ Θρᾴκης] Catalogus Urb. MSS. Vat. Ἀμφίπολις, ἡ νῦν Χρυσόπολις. αὕτη πρότερον ἐκαλεῖτο Ἐννέα ὁδοί, ἣ πόλις Ἄρεως ἢ Ἄκρα. διὰ ὃ τὸ περιοικεῖσθαι Ἀμφίπολις ἐκλήθη. Suidas. πόλις δ' ἐςὶ Μακεδονίας Ἀμφίπολις, ἥτις πρότερον ἐκαλεῖτο Ἐννέα ὁδοί. in voce Ζωΐλος, qui *Amphipolitanus* fuit, & de patria sua tres libros conscripsit. Apud Ligorium extat nummus, in cujus una parte figura fluvii conspicitur cum epigraphe circum, ΑΜΦΙΠΟΛΙΤΩΝ ΑΤΤΩΝ. subtus ΣΤΡΥ, in aversa caput Jovis cum fulmine expressum est cum his tribus literis, ΜΩΝ. In alio Hadriani Imperatoris circum caduceum Mercurii, ΑΜΦΙΠΟΛΙΤΩΝ ΑΤΤΟΝΟΜΩΝ. Thracum Αὐτονόμων meminit etiam Arrianus lib. I. de Exped. Alex. sub princip. sed diverso situ, circa Hebrum videlicet sub Hæmo monte. *Amphipolis* meminit Antipatri Epigramma ἐπιτύμβιον ineditum, in Bibliotheca Eminentissimi Cardinalis Barberini, δυσνόητον ἢ ἐσφαλμένον, ut notatur in MS.

> Στρύμονι ἢ μεγάλῳ πεπλησμένον Ἑλλησπόντῳ
> Ἤελον Ἠδώνης φύλιον Ἀμφίπολι
> Λοιπά σε Ἀιθόπης βραυρωνίδος ἴχνια νηῶ
> Μίμνει, ἢ περὶ σοῦ τ' ἀμφιμάχητον ὕδωρ.
> Τὴν δε ποτ' αἰγείδαισιν μεγάλην ἔριν οἷς ἀλιανθεῖς
> Τρῦχος ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἠιόσι.

Aliud Epigramma Dioscoridis, sed editum, lib. III. Anthol. cap. 6. pag. 314. *Amphipolin* Στρυμονίαν cognominat.

— Ἥτις Ἐννέα ὁδοὶ ἐκαλεῖτο] Ita etiam Thucydides lib. I. pag. 65. & lib. IV. iterum Harpocration paullo aliter: Ἐννέα ὁδοί, τόπος ἐν Θρᾴκη περὶ Ἀμφίπολιν.

— Κεκλῆσθαι ἢ Μυρίκην ἢ Ἠϊόνα] Lege, Μύρκινον, vel Μυρκινίαν. nam infra mendose Μύρκινος & Μυρκινία scribitur, ut ibi monebimus. Sed *Eionem* XXV. stadiis ab *Amphipoli* fuisse dissitam Thucydides auctor est lib. IV. pag. 324. ubi *Myrcinus* & *Eion*, vicina oppida, sed ab *Amphipoli* diversa recensentur.

— Ἐκαλεῖτο ἢ καὶ Κερδύλιον] Hinc puto Aristotelis Κεδρόπολιν apud Antigonum Hist. Mirab. cap. XXXIV. effictam, vel potius hoc nomen ex illorum lectione, quæcumque tandem vera sit, deformatum. Meursius ad istum Antigoni locum Κερκινίδι substituere conatur. Sed potius ex hoc Stephani loco veram lectionem investigandam censeo, nec alium puto designari locum, quam quem Thucydides princip. lib. V. vocat Κερδύλιον.

Ἀ'ΜΦΙΣΣΑ, πόλις Ὀζόλων Λοκρῶν] Herodotus lib. VIII. cap. 32.

— Ἐκλήθη ἢ διὰ τὸ ἀμπεχεσθαι τοῖς ὄρεσι τοῖς περικειμένοις] Sic Harpocration & Suidas.

— Παραγώγως ἢ, ὡς ἐκ τῆ αὐτῆ Ἄντισσα, καὶ τῆ Ἔπισσα] Similia notat Eustathius Iliad. A. pag. 75. Ex περὶ Πέμος, ex ἀμφὶ Ἄμφιος propria nomina. ex ὑπὸ Ὕπιος fluvius, ex ἀνὰ Ἄνιος.

— Ὡς Στρεψίων ιϛ'] MSS. ιε'.

Ἀ'ΜΦΙΤΡΟΠΗ, δῆμος τῆ Ἀντιοχίδος φυλῆς.

— Καὶ Ἀμφιτρόπης, ἐν τόπῳ] If. Casaubonus Ἀμφιτρόπησι ἐν τόπῳ.

— Ἀμφιτροπαιεὺς] Salmasius, Ἀμφιτροπαΐα. quod omnino probo.

Ἀ'ΜΦΡΥΣΟΣ, πόλις Φωκίδος] Eadem habes apud Scholiasten Apollonii lib. I. v. 54. quod fluvius etiam hoc nomine fuerit dicit Scholiastes Callimachi Hymno in Apoll. v. 48. Unde Apollo *Pastor ab Amphryso* Virgilio princ. lib. III. Georg.

— Τινὲς διὰ τῶ β φασὶ] Idem docet Apollonii Scholiastes ex Dionysio, loco paullo prius allegato. Plura si lubet, adi Frid. Sylburgium ad Pausaniam pag. 275.

— Εὐρυαμπιον] MSS. ἀπὸ ἄμπον.

— Ἔςι καὶ Ἀμφρυσεὺς] Goltzii nummus, ΑΜΦΡΥΣΙΕΩΝ ΚΑΙ ΔΑΥΛΙΔΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ.

Ἀ'ΝΑΓΥΡΟΥΣ, δῆμος Ἐρεχθηΐδος φυλῆς.

— Λέγεται καὶ Ἀναγυράσιος] Sic Lysias Orat. XII. pag. 219. & Plato in Theag. pag. 127.

— Ὡς Ῥαμνούσιος] Bene quod *Anagyruntem* *Rhamnunti* comparet, uterque enim à frutice dictus locus. de *Anagyri* Dioscorides lib. III. cap. 167. de *Rhamno* infra videbimus.

— Ἀλλ' ἔοικε τὸ ρ αἴτιον] Isaacus Casaubonus legit τὸ υ αἴτιον. vere, ut puto. Nam & dantur voces sine ρ, in quibus eadem terminatio observatur: quales Φυλὴ Φυλάσιος, Μυνία Μυνούσιος modo ultimum huc trahi possit.

Ἀ'ΝΑΖΑΡΒΑ, πόλις Κιλικίας] Suidæ Ἀνάζαρβος. Ammiano lib. XIV. *Anazarbus*. ad quem locum vide quæ notat Henr. Valesius pag. 39. In nummo Corneliæ Paulæ Augustæ apud Tristanum Tom. II. pag. 346. Metropolis dicitur, ΑΝΑΖΑΡΒΕΩΝ ΜΗΤΡΟ. ΑΜΚ. Hierocles in Notitia notat Ciliciæ Secundæ fuisse Metropolin. Videtur autem de primatu contendisse cum Tharso, idque indicant literæ, ΑΜΚ, hoc est, Α Μητρόπολις Κιλικίας, *Prima Metropolis Ciliciæ*. nam Tristani illa explicatio de *Amanica Cilicia* minus mihi probatur.

— Κέκληται ἀπὸ τῆ προκειμένου, ἢ ἀπὸ Ἀζάρβα τῆ κτίσαντος] Isaacus Casaubonus in sui codicis mar-

margine optime emendavit: ἀπὸ δὲ προκειμένου ὄρους. erat enim hoc loco *Zarbus* mons, cui & aliæ civitates adjacebant; ut videre est ex Epistola S. Ignatii ad Mariam, τῆς ἐκ Κασσοβήλων, vel ut Stephanus & Ptolemæus Κασταβάλων· cui scribit εἰς Νεάπολιν τὴν πρὸς τῷ Ζαρβῷ. & ipsa Maria, in literis hactenus non editis, petit ab Ignatio mitti Marin Episcopum, ut ipsa ait, τὸν ἡμεδαπῆς Νέας Πόλεως, τῆς πρὸς τῷ Ζαρβῷ.

— Καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Ἀναζαρβεύς] Scripsit hic *Asclepiades* Πάτρια Ἀναζαρβοῦ, de quibus extat vetus hoc epigramma ἀδέσποτον nondum adhuc editum:

Κωνσταντινιάδης Ἀσκληπιάδης ἄστυ γεραίρων
Γράψεν Ἀναζαρβοῦ Πάτρια κυδαλίμης.

— Ὁ πολλά τε καὶ ἄλλα, καὶ περὶ ποταμῶν γράψας βιβλίον] Forte ex hoc libro sunt ea, quæ infra v. Νάξος de fonte vinoso traduntur: ejusdem enim testimonium ibidem paullo ante de partu octimestri Naxinarum mulierum adductum fuerat. quod si verum, mallem pro ποταμῶν, hic legere βοτανῶν.

ἈΝΑΙ͂Α, προξυνήνως, &c. Ἔστι δὲ Καρίας.

— Ἐντεῦθεν ἦν Μενέλαος] Apud Suidam occurrit Μενέλαος Αἰγαῖος, ἐποποιὸς auctor Thebaïdis, quæ sub ejus nomine citatur infra in Τίμμιξ. Unusne igitur & idem *Menelaus* poëta & historicus, legendumque apud Suidam Ἀναῖος pro Αἰγαῖος? Non me expedio. Vossius diversos putat.

ἈΝΑ΄ΚΗ, ὡς Ἀνάφη, πόλις Ἀχαΐας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀνακαῖος] Pyrrhus Ligorius vidit nummum cum effigie Jovis, in cujus aversa fulmen, cum inscriptione, ΖΕΥΣ ΑΝΑΚΑΙΟΣ.

ἈΝΑΚΤΟ΄ΡΕΙΑ, Ἀκαρνανίας πόλις, οὐδετέρως.

— Τὸ θηλυκὸν, Ἀνακτόριος καὶ Ἀνακτορία ἡ γῆ] Lege, τὸ ἐθνικὸν Ἀνακτόριος, καὶ θηλυκὸν, Ἀνακτορία ἡ γῆ. Thucidides lib. 1. pag. 21.

— Σοφοκλῆς δέ φησι διὰ τοῦ ι] Sic Harmenopulus pag. 184.

ἈΝΑΡΙΑ΄ΚΗ, πόλις πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ] Apud Strabonem lib. xi. pag. 508. Ναβάρκη corrupte adhuc legitur, licet Xylander dudum ex hoc loco emendaverit. bis enim ibidem gentis nomen Ἀναριάκαι recte scribitur. Apud Ptolemæum lib. vi. cap. 2. mendose quoque Ἀμαριάκαι, pro Ἀναριάκαι. & eodem capite Ἀνδριάκα pro Ἀναριάκα. Nec minus sincere apud Polybium lib. v. pag. 389. Ἀριάκαι pro Ἀναριάκαι. Tam corruptelæ obnoxium fuit hoc vocabulum.

— Ἐν ᾗ δείκνυσθαί φησι μαντεῖον κοιμωμένων] Deprompta hæc sunt ex Strabonis dicto loco, in quo Is. Casaubonus ex verbis corruptis, τὸ κοιμωμένων, quomodo ibi legitur, dextre facit, ἐγκοιμωμένων. quod hic omnino etiam est restituendum.

ἌΝΑΥΑ, πόλις Φρυγίας, ὡς Ἡρόδοτος.

— Ἐπειδὴ χαίρουσιν εἰς ὗς οἱ Φρύγες] Is. Casaubonus legebat, ταῖς εἰς ὗς.

ἈΝΑ΄ΦΗ, νῆσος μία τῶν Σποράδων, πλησίον Θήρας] Philo lib. de Mundi Ἀφθαρσίᾳ pag. 743. male hoc nomen Delo insulæ tribuit; atque eo ipso homo Judæus parum se in Græcorum fabulis versatum ostendit: confundit enim utriusque insulæ historiam.

— Ἥτις ἀπὸ Μεμβλίαρος] MS. ἀπὸ Μεμβλιάρου, & sic legendum. Vide infra h. v.

— Τοῖς δ' Ἀργοναύταις ὑπὸ χειμῶνος τευχομένοις] Vide apud Photium Cononis narrationem XLIX. ubi egregie idem narrat. Sed perperam ibi τοὺς ἐν τῇ Ἀργοῖ vertunt *Argivos*, cum debuissent *Argonautas*. Idem de hac insula etiam narrat Apollonius lib. IV. v. 1712. & seqq. ubi Scholiastes non longe à *Thera* sitam scribit, eodem modo, ut hic Stephanus. Idem Orpheus Argon. v. 1354. Sed in Cononis narratione notandus est Photii error, quod *Anaphen* Lacedæmoni vicinam facit, cum inde distet longissime versus orientalem Cretæ partem & Doricam Asiæ Cherronesum. Verba hæc sunt: ἐν Ἀνάφῃ τῇ νήσῳ (αὕτη δ' ἐστὶν ὑπὲρ νήσου Θήρας, οὐχ ἑκὰς τῆς Λακεδαιμονίων) ἱερὸν Ἀπόλλωνος Αἰγλήτου ἵδρυται. verba parenthesi inclusa, in quibus latet error, procul dubio sunt à Photio. in eum autem inductus est, ut suspicor, à male intellecto Callimachi loco, quem Strabo adducit lib. x. pag. 484. Περὶ δὲ τὴν Κρήτην εἰσὶ νῆσοι, Θήρα μὲν ἡ τῶν Κυρηναίων μητρόπολις, ἄποικος Λακεδαιμονίων· καὶ πλησίον ταύτης Ἀνάφη, ἐν ᾗ τὸ τοῦ Αἰγλήτου Ἀπόλλωνος ἱερόν. λέγει δὲ καὶ Καλλίμαχος πτὲ μὲν οὕτως,

Αἰγλήτην, Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρᾳ.

Circa Cretam insulæ sunt Thera Cyrenæorum metropolis, Lacedæmoniorum colonia: & vicina huic Anaphe, in qua Ægleta Apollinis est templum. De hac sic canit Callimachus:

Ægletam & Anaphen Spartanæ proximam Theræ.

Nam errandi ansa præbita Photio ex hoc versu, dum *Theram* Lacedæmoniorum coloniam cum ipsa Lacedæmone confundit.

— Καὶ σκοτωμένη ἀναφανεῖσα, Ἀνάφη ἐπικέκληται] Lege, ἐν σκοτωμένῃ. vel τῇ σκοτωμένῃ.

ἈΝΔΑΝΙ΄Α, πόλις Μεσσήνης, ὁμώνυμος τῇ χώρᾳ.

— Διὰ τὸ μὴ ἀνδάνειν αὐτοῖς] MSS. αὐτοῖς.

— Ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ] MSS. τοῖς Μεσσηνιακοῖς.

— Καὶ Ῥιανός] Qui Messeniacum bellum, quod Aristomenis ductu gestum, conscripsit, de quo vide Pausaniam lib. IV. pag. 226.

ἌΝΔΕΙΡΑ, πόλις, οὐδετέρως] Epitome Strabonis, Ἄνδηρα. male.

— Ἐν ᾗ λίθος, ὃς καιόμενος σίδηρος γίγνεται] Hæc omnia ex Strabonis, qui mox allegatur, lib. XIII. pag. 610. verbotenus sunt transscripta.

— Τε

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἀνδειρηνός] Nummus Gordiani Junioris apud Ligorium circum Deam Phrygiam habet, ΑΝΔΕΙΡΗΝΩΝ. Dea autem illa capite turrito est, navem habens ad pedes, dextra tenens palmam, sinistra situlam.

— Οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ μήτηρ τῶν θεῶν] Strabo lib. XIII. pag. 614. Ὑπὸ δὲ τοῖς Ἀνδείροις ἱερόν ἐστι μητρὸς θεῶν Ἀνδειρηνῆς ἅγιον. *Sub Anderis delubrum est Matris deorum Anderenæ sacrum.*

ἈΝΔΡΊΑ, πόλις Ἠλείας.

— Τόλμαιος ὁ γράψας Γ' Λιακά] MSS. Ἠλειακά. rectius.

ἌΝΔΡΟΣ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.

— Καὶ Ἀνανίου παῖδα] MS. optimus Palatinus, Ἀνίου π. & sic omnino legendum. Ovidius lib. XIII. Metamorph. v. 649. *Anio* filium dat *Andrum*. Conon apud Photium Narr. XLI. Ἀπόλλωνος καὶ Κρεούσης Ἄνιος γίνεται, παρὰ τοῦδε Ἄνδρος, ὃς μίαν οἰκήσας τῶν νήσων, τὸ ὄνομα λείπει τῇ νήσῳ. *Ex Apolline atque Creusa gignitur Anius & ex hoc Andrus, qui unam insularum inhabitans nomen quoque suum insulæ reliquit.* Meminit quoque Tzetzes ad Lycophronem. pag. 98.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἄνδριος] Lexicum Medicum Erotiani: Ἀνδρεῖος οἶνος ὁ ἄλυπος, ἢ ὁ ἀπὸ Ἄνδρου τῆς νήσου ὡς Λέσβιος, ὁ ἀπὸ Λέσβου, οὕτω καὶ Ἀνδρεῖος, ὁ ἀπὸ Ἄνδρου. Sane Medicum hunc parum accurate observasse oportet Grammaticorum analogias.

— Ὡς Λίνδιος] Λίνδιος.

ἈΝΕΜΏΡΕΙΑ, πόλις Φωκίδος, ἡ νῦν Ἀνεμώλεια. Ὅμηρος] Iliad. Β. v. 521.

— Οἵ τ' Ἀνεμώρειον] MSS. Ἀνεμώρειαν. & sic legitur apud Homerum.

— Πάτραν, Λίλαιαν, Ἀνεμωρείας πέδον] Apud Lycophronem pag. 166. legitur Κ' Ἀνεμωρείας, & sic pariter infra in Λίλαια. quare sic repone. Tzetzes sic dictum scribit, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ψυχρὰν καὶ ἀνεμώδη.

— Ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος] Citat hunc locum Eustathius ad Iliad. Β. pag. 274. fin. apud quem multo melius legitur, quam nunc apud nostrum. ὠνόμασται μὲν φασιν, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος πάθους. ὑπέρκειται γὰρ αὐτῆς, τὸ καλούμενον Κατοπτήριον χωρίον, ἐξ οὗ δι' ἡμέρας καὶ νυκτὸς καταιγίζεται πανταχόθεν.

— Καταιγιζόμενον] MSS. καταιγίζεται. & sic legit olim Eustathius, ut jam monuimus.

— Ὁ πολίτης Ἀνεμωρεύς] Salmasius, Ἀνεμουρεύς. sic videtur, aut exemplum non quadrat. nisi Epitomator, quod ei non infrequens, duo diversa loca confuderit; *Anemoriam* scilicet *Phocidis*, & *Anemurium Ciliciæ*; sive, ut Hierocles habet, *Isauriæ*. Hujus enim gentile Ἀνεμουριεύς. Unde in duobus nummis Franc. Gotifredi, uno Alexandri, altero Valeriani, circum templum Deæ Fortunæ, ΑΝΕΜΟΥΡΙΕΩΝ legitur.

ἈΝΗΤΟΥΣΣΑ, ὁ πολίτης Ἀνητουσαῖος] Pyrrhus Ligorius nummum sibi visum refert Augusti Imperatoris, in quo circum Jovem & Apollinem & signa quædam militaria legebatur, COLONIA. ANETUSSA. AUGUSTA. LATINA.

ἈΝΘΆΝΑ, πόλις Λακωνική, μία τῶν ἑκατόν.

— Ἔγραφεν] Ἔγραψεν.

— Χάρακ' Ἀνθάναν αὐτήν φησιν] Sic etiam illam vocat Thucydides lib. V.

ἌΝΘΕΙΑ, πόλις Πελοποννήσου, πλησίον Ἄργους.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἀνθεύς] In collectionibus Pyrrhi Ligorii extat Septimii Getæ nummus, in cujus aversa caput Cybeles & Attidis, cum inscriptione, ΑΝΘΕΙΕΩΝ.

— Ἔστιν Ἄνθεια καὶ τῆς Ἑλλησπόντου πόλις] MSS. τῆς πόντου πόλις & sic Eustathius ad Iliad. I. pag. 743. Rectius. Sita enim fuit paullo supra Thyniada oppidum & promontorium.

ἈΝΘΕΜΟΥΣ, πόλις Μακεδονίας] Harpocration Ἀνθεμοῦς, πόλις Μακεδονική. καὶ οἱ ἀπ' αὐτῆς Ἀνθεμούσιοι.

— Καὶ Συρίας] Pyrrhus Ligorius Heliogabali nummum profert cum inscriptione, ΑΝΘΕΜΟΥϹΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ circum Deam Syriam sedentem turritam, cum Luna corniculata post humeros, & fuso Parcarum in manu dextera, tympano autem sub cubito sinistro, assidente hinc inde leone cathedræ ejus: Deæ antistat ipse Heliogabalus armatus, quippe Syria oriundus.

— Ἦν Ἀπολλώνιος διαλύσας ἐν Ἀργοναυτικῶν, Ἀνθεμοεισίδα φησίν] Lib. II. v. 726. & ibi Scholiastes.

ἈΝΘΗΔΏΝ, πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος] Iliad. Β. v. 508.

— Καὶ Ἄλκης τῆς Ἄβαντος] MSS. Ἀλκυόνης τῆς Ἄβαντος. Sed legendum Ἀλκυόνης τῆς Ἄτλαντος. Pausanias lib. II. pag. 142. τοὺς δὲ ὕστερον βασιλεύσαντας οὐκ ἴσασιν, ἄχρις Ὑπέρητος καὶ Ἄνθα. Τούτους δὲ εἶναι Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης Ἄτλαντος θυγατρός. *Posteriorum vero regum usque ad Hyperetem & Anthan neminem norunt. Hos quidem Neptuni ferunt & Alcyones Atlantis filiæ sanguine cretos.*

— Ἀφ' οὗ σύννομος Θερικλίδης] Hodie apud Lycophronem v. 754. legitur Θερκίας. sed Eustathius Θερικλας, ut Stephanus, quem vide ad Hom. Iliad. Β. pag. 271.

— Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις πλησίον Γάζης] Sic quoque Chronicon Alexandrinum pag. 460. Postea *Agrippias* dicta, ut ex Josepho docet Tzetzes ad dictum Lycophronis locum pag. 121.

— Ἀντίκειν παλαιγενὴς Ἀνθηδόνιος] MSS. ἀνηγορεύθη Νίκων παλαιγενὴς Ἀνθηδόνιος. Præclare. Nam Eustathius, qui nostrum solet transscribere, loco paullo ante adducto:

ἀνηγορεύθη δέ φασι Νίκων παῖς ἐγενεαλογήσας Ἀνθηδόνιος.

ἈΝΘΗΔΗ, κώμη· Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Ἡροδότος δὲ πόλιν αὐτὴν φησι] Immo ipse Herodotus, libro, quem citat, cap. 176. urbem vocat: αἰγιαλὸς Ἀνθήλης πόλιος. postea cap. 200. *vicum*: κώμη τῇ ἐστι τῇ ὄνομα, Ἀνθήλη.

ἈΝΘΕΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας] Catalogus Urb. MS. Ἄνθιον, πόλις ἀπέχουσα Ῥώμης σταδίων λ', ὁ ἀπὸ ταύτης, Ἀνθιάτης.

ἈΝΘΥΛΛΑ, πόλις Αἰγύπτου] Ἄντυλλα scribitur apud Athenæum lib. I. pag. 25. & ex eo apud Eustathium Iliad. B. pag. 258. Ἄντυλα.

— Εἰς ὑποδήματα ἐξαιρέτως] Scribendum, ut sensus constet: ἐξαίρετος δίδοται. qui adhuc clarior erit, si reliqua Herodoti verba adjiciantur ex lib. II. cap. 28. ἐς ὑποδήματα ἐξαίρετος δίδοται τῷ αἰεὶ βασιλεύοντι Αἰγύπτου τῇ γυναικί. (*Harum urbium Anthylla, quæ est insignis) datur peculiaris in calceamenta uxori semper ejus qui in Ægypto regnat.* Notavit hoc etiam Salmasius.

ἈΝΝΑ, πόλις τῆς Ἰουδαίας ὑπὲρ Γεργεσῶν] Γεργεσηνῶν.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀνναεῖτης] Ἀννίτης.

— Ἀπὸ τῆς Ἀνναίας] Salmasius partim ex MSS. partim ex conjectura legebat, Ἀννία.

ἈΝΤΑΝΔΡΟΣ, πόλις ὑπὸ τὴν Ἴδην] Herodotus lib. VII. cap. 42. Ἄντανδρον τὴν Πελασγίδα vocat, hanc ipsam intelligens sub monte *Ida* sitam. De nominis origine adi Servium ad lib. III. Æn. v. 6.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἀντάνδριος] Sic nummus M. Aurelii Imperatoris apud Franc. Gotifredum circum Dianam Ephesiam verubus suffultam inter duos cervos, ΑΝΤΑΝΔΡΙΩΝ. Regionem adjacentem Myso-Macedonum Strabo lib. XIII. pag. 612. Ἀντανδρίαν vocat; nisi forte rectius τὴν Ἀντανδρίαν ibi legatur, uti in aliis locis loqui solet, ut pag. 613. ἐν τῇ Ἀλεξανδρίαν χώρᾳ. Sed hæc exigui momenti sunt.

— Ἀριστοτέλης φησὶ ταύτην ὀνομάζεσθαι Ἠδωνίδα Κιμμερίων ἐνοικούντων ἑκατὸν ἔτη] Locus mutilatus, quem MSS. ita integritati restituunt: Ἠδωνίδα, διὰ τὸ Θρᾷκας Ἠδωνοὺς ὄντας οἰκήτορας, ἢ Κιμμερίδα, Κιμμερίων. Neque dubium est καὶ Κιμμερίων vel Κιμμερίδα ante Κιμμερίων deesse, cum Plinius expresse testetur, eam prius *Edonidem*, dein *Cimmeridem* fuisse dictam, idque sequentia manifeste clament.

— Τῆς Κιμμερίας Κιμμέριοι] MSS. Τῆς δὲ Κιμμερίδος Κιμμέριοι.

ἈΝΤΕΙΑ, πόλις Ἰταλίας.

— Ῥώμος, Ἄντεια, Ἀρδεία] MS. Ἀρδέας. alius Ἀρδία.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀντιάτης] Et Ἀνθιάτης. Harpocration: Ἀνθιάτας, τοὺς ἀπὸ Ἀνθίου πόλεως.

ἈΝΤΙΓΟΝΕΙΑ, πόλις Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ] Ἀντιγόνεια.

— Ὁ πολίτης Ἀντιγονεὺς] Livio: *Antigonensis*. ΑΝΤΙΓΟΝΕΩΝ duo nummi extant apud Golzium. Duo alii apud eundem ad Macedoniæ pertinent *Antigoniam*.

— Ἔστι καὶ φρούριον τῆς Κυζικηνῆς, ἀπέχον τῆς στρατοπέδου θαλάσσης] Sic ἑσπερίου θαλάσσης infra v. Ἀπία, quia regiones illas ab Occidente alluebat.

ἈΝΤΙΚΥΡΑΙ, πόλεις δύο, ἡ μία Φωκίδος] Photius ex Helladio pag. 1591. Τὴν Ἀντίκυραν, ἐν ᾗ φασι γίνεσθαι τὸν λευκὸν ἐλλέβορον, οὐδαμοῦ χείρω τῆς ἀλλαχόθι γινομένων, Φωκικὴν εἶναι πόλιν λέγει. *Anticyram, ubi album helleborum nasci, nullo alibi crescente deterius, urbem Phocensem esse dicit.* Item ex Ptolemæo Hephæstione pag. 474. Ἡ δὲ ἱστορία περὶ Ἡρακλέους, ὡς καὶ τῆς μανίας ἐλλεβόρῳ ὑπὸ Ἀντικυρέως, ὃ καὶ τὸ φάρμακον εὑρόντος τῷ ἐν Ἀντικύρᾳ τῆς Φωκίδος πλεονάζει. *Altero deinde libro de Hercule agit, ut à dementia helleboro sit liberatus ab Anticyreo, qui hoc remedium Anticyræ Phocidis valde frequens primus reperit.*

— Ἡ δὲ ἐν Μαλιεῦσι] Hujus meminit Herodotus lib. VII. cap. 198. Fuit hæc altera in *Maliaco* sinu, sive ad Sperchii fluvii ostium.

— Ὡς Παλαιρεὺς] Gentile τῆς Πάλαιρος, quod Acarnaniæ oppidum, Straboni lib X. pag. 459. memoratum, & procul dubio olim etiam Stephano, etsi hodie apud eum in lacuna sit.

ἈΝΤΙΝΟΕΙΑ, πόλις Αἰγύπτου, Ἀντινόου παιδὸς] Salmasius ἀπὸ Ἀντινόου παιδός. Ammianus Marcell. lib. XXII. *Antinoon* vocat, quam Adrianus in honorem *Antinoi*, Ephebi sui, condidit. Chronicum Alexandrinum pag. 598. & alii, de quibus consule Lindenbrogium.

ἈΝΤΙΟΧΕΙΑ, δέκα πόλεις ἀναγράφονται. Εἰσὶ δὲ πλείους]Omnium hocce nomine insignitarum urbium celeberrima fuit, quam in Syria ad Orontem in patris *Antiochi* honorem ædificavit Seleucus. Hæc Metropolis Coloniæ titulis superbit in nummis, ΜΗΤΡΟΚΟΛΩΝ. uti optime explicat Tristanus Tom. II. pag. 397. Fuit, cum de hac Tristani explicatione dubitarem, motus nummo, quem apud Henr. Jul. Blumium vidi, in quo circum caput muliebre sive Antiochiæ, sive Deæ Syriæ, legebatur diserte, ΑΝΤΙΟΧΕΩΝ ΜΗΤΡΟΚΟΡΩΝ. sed postea in Tristani sententia sum confirmatus pluribus nummis. Uno Alexandri Severi Latino, in quo circum fluvium Orontem, vel potius Daphnen nympham cum cornu copiæ, ANTIOCH... subtus, ANTIOCH. COL. Altero Caracallæ apud Illustr. Equitem Puteanum, in quo circum mulierem turrito capite

capite & cum copiæ cornu dextra equum tenentem, ΚΟΛ. ΑΝΤΙΟΧ. ΠΡΙΠ..... Tertio M. Julii Philippi, in quo circum caput muliebre turritum perspicue, ΑΝΤΙΟΧΕΩΝ ΜΗΤΡΟΚΟΛΩΝ. Quarto Septimii Severi, in quo circum mulierem monti insidentem, & dextra spicas porrigentem, ad cujus pedes Orontes fluvius gestu viri natantis effictus erat, legebatur, ΑΝΤΙΟΧΕΩΝ ΝΕΩΝ ΜΚΟΛΩ. Duos posteriores spectandos mihi præbuit Alexander VII. Pontifex Maximus.

— Δέκα πόλεις] Sedecim urbes de nomine patris Antiochi condidisse Seleucum auctor est Appianus in Syriac. pag. 124. & ipse auctor enumerat tredecim. Dicit autem, δέκα πόλεις ἀναγεγράφονται. scilicet per veterem aliquem auctorem, qui de Urbibus scripsit: & mirum ni is sit Philo, quem alibi citat περὶ πόλεων. alibi simpliciter, non addito libro.

— Δευτέρα, ἐκλήθη ἀπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς, Λυδίας] Ἀντιόχεια, ἡ πρὸς Μαιάνδρῳ ποταμῷ, ut illam vocat Phlegon Trallianus Hist. Mir. cap. VI. Hujus *Antiochia* nummum rarissimum ostendit mihi Alexander VII. Summus Pontifex ex cryptis sepulcralibus hocce anno MDCLVIII. erutum, in Decii Imp. honorem cusum, ut imago & inscriptio docet: nam in una parte, ΑΥΤ. Κ. ΤΡΑΙΑΝΟϹ ΔΕΚΙΟϹ. in altera supra pontem egregii operis flumen jungentem, ΑΝΤΙΟΧΕΩΝ. infra, ΜΕΑΝΔΡΟϹ legitur.

— Τρίτη, Μεσοποταμίας, Μυγδονία καλουμένη] Videtur scribendum Μυγδονίας. Certe ita apud Theodoretum legitur lib. II. Hist. Eccl. cap. 3. Νίσιβις, ἣν Ἀντιόχειαν Μυγδονίας τινὲς ὀνομάζουσιν, ἐν μεθορίῳ κεῖται τῆς Περσῶν, ἡ Ῥωμαίων ἡγεμονίας. *Nisibis, quam Antiochiam Mygdoniæ quidam appellant, sita est in Persarum Romanorumque imperii confinio.* Apud Julianum Orat. II. quæ est de rebus Constantii Imperatoris pag. 114. circumscribitur πόλις, ἣ δὴ Μυγδόνιος ποταμὸς καλὸς τῷ αὐτῷ προσάπτει φήμην, ὥσπερ καὶ Ἀντιόχου βασιλέως ἐπωνύμῳ. *urbs, cui quidem Mygdonius fluviorum longe pulcherrimus nomen suum communicat & quæ ab Antiocho rege cognomen accepit.* Nomen dicit habere à fluvio *Mygdonio*. Cogitare ergo cœpi, an non potius hæc Ἀντιόχεια Μυγδονία fuerit dicta, ut hic apud nostrum scribitur, & corrigendus sit potius Theodoretus quam Stephanus. In quo confirmatus sum, postquam ita etiam vocitatam reperi in Historia Tripartita lib. V. pag. 45. Confer hæc cum illis, quæ notat Dionysius Petavius ad superiorem Juliani locum pag. 260.

— Ἥτις πρὸ τῆς ἐπιχωρίων Ἀντίβη καλεῖται] Scribendum Νασίβη, & mox Νασιβηνός. Vide infra v. Νίσιβις.

— Ἥτις Νισίβη λέγεται, καὶ Νίσιβις] Puto, inserta copulativa, legendum: ἥτις καὶ Νισίβη. Cæterum hæc tertia *Antiochia* videtur ea, quæ *ad Euphratem* vocatur Plinio lib. V. cap. 24. *Oppida allauuntur Epiphania & Antiochia, quæ ad Euphratem vocantur.* & numismatibus antiquis; quorum unum profert Tristanus in Septimii Severi honorem cusum Tom. II. pag. 91. in quo circum Palladem legitur, ΑΝΤΙΟΧΕΩΝ ΠΡΟϹ ΕΥΦΡΑΤΗΝ. licet Tristanus de *Antiochia*, quæ cognominata *Aradus*, nummum pariter & Plinium interpretetur.

— Τετάρτη, Πισιδίας] Hanc Plinius lib. V. cap. 27. *Coloniam Cæsaream* cognominatam scribit. Hinc explicandus Caracallæ nummus apud Franc. Gotifredum, in quo COL. CAES. ANTIOCHIA. item Sept. Severi, & Antonini Pii. Tristanus Tom. I. pag. 397. quamquam recte ad *Antiochiam Syriæ* metropolin referat nummos, in quibus, ΜΗΤΡΟΚΟΛΩΝ, ut jam ostendimus, in eo tamen falsus, quod ad illam referat Alexandri nummum, qui ad hanc omnino pertinet, in quo COL. CAES. ANTIOCH.

— Ἑβδόμη, Πιερίας] Eustathius ad Dionysium pag. 119. *Pieriam* appellat, Ὄρος, ὁ περιέχεις τῷ Ἀμανῷ ἐστιν.

— Ἀντιόχου γὰρ τοῦ Σελεύκου τρεῖς γυναῖκες ἐπίσημοι ὄνας] Extant hæc etiam, sed paullo emendatius, apud Eustathium ad Dionysium pag. 118.

— Ἀπὸ τῆς τοῦ γυναικὸς Νύσσης, Νύσσαν] Eustathius d. l. Νύσσης Νῦσαν.

— Περὶ ἧς Στράβων πεντεκαιδεκάτη] Immo, ἑνδεκάτη. lib. XI. pag. 516.

— Τεσσαρεσκαιδεκάτη, ἡ Ταρσός] *Post hæc verba additum: ιδ' Γοουρίας, ἡ Λαμῶτις λεγομένη.*

— Τὸ ἐθνικὸν πᾶν, Ἀντιοχεύς] Salmasius pro πᾶν legit πασῶν.

— Καὶ Ἀντιοχεῖος] MS. Ἀντιόχειος. Et sic Salmasius ad Solinum pag. 627.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΙΣ, πόλις Ἡρωδιανός] Hanc urbem antea Χαβαρζαβᾶ dictam fuisse testatur Josephus lib. XIII. Antiq. Jud. cap. 23. pag. 462. Chronicon Alexand. Περσαβίνην. MSS. autem Ἀντίπατρις πόλις, Ἡρώδου κτίσμα. non Ἡρωδιανός. recte. Vide Hieronymum in Epitaphio Paullæ pag. 172.

— Κτίσμα ἐπὶ Ἀντωνίου Καίσαρος] Chronicon Alexandrinum pag. 460. Ἡρώδης Καισάρειαν εἰς ὄνομα Καίσαρος Αὐγούστου ἔκτισεν, Στράτωνος πύργον τὸ πρὶν καλουμένην. ὁ αὐτὸς Καφαρσαβᾶν ἐπισκεύασε Ἀγρίππειαν ἐκάλεσεν. ἔτι καὶ Περσαβίνην εἰς ὄνομα Ἀντιπάτρου τοῦ πατρός. *Herodes ex Cæsaris Augusti nomine condidit Cæsaream, quæ antea Stratonis castrum appellabatur. Idem Carianthedona instauravit & Agrippiam dixit. Idem Persabenam refecit & ab Antipatro parente* nomen

nomen illi indidit. quod si verum est, scribendum omnino ἀπὸ Ὀκζανῶν Καίσαρος. MSS. perperam Ἀντωνῖνι. quomodo olim conjecerat Casaubonus.

ἈΝΤΙ'ΣΑΡΑ, ἔθνικον Δαΐνων] Existimo Stephanum scripsisse Δατηνῶν. Hi autem Thraciæ populus ab oppido *Dato.* de quo infra.

— Τινὲς δὲ Τισιάρη γράφουσι] MSS. Ἀνθισιάρη. Athenæus tamen lib. I. pag. 31. Ἀρμενίδας δὲ τῆς Θρᾴκης φησὶν εἶναι χώραν τὴν Βιβλίαν, ἣν αὖθις Τισάρην καὶ Οἰσύμην προσαγορεύεσθαι. *Armenidas Bibliam Thraciæ partem esse tradit, quam Tisaram & Oesymam vocant.* Ubi Casaubonus ex nostro, ἣν Ἀνθισάρην ἢ Τισάρην legit. Quæ autem Βιβλία Athenæo, ea nostro Βιβλίνη infra. Οἰσύμην & Δάτον etiam vicinas urbes in Thracia facit Scylax.

ἌΝΤΙΣΣΑ, πόλις Λέσβου, ἐφεξῆς τῷ Σιγείῳ.

— Ἀπὸ Ἀντίσσης τῆς Μάκαρος θυγατρός] Pausanias in Phocicis pag. 685. hoc tribuit *Amphissæ* nisi tam *Antissa* quam *Amphissa Macaris filia* fuerit.

ἈΝΤΙ'ΦΡΑ, πολίχνιον Ἀλεξανδρείας ἐγγύς] Straboni, unde hic locus excerptus est, lib. XVII. pag. 799. Ἀντίφραι. Ptolemæo lib. IV. cap. 5. Ἀντίφρα κώμη dicitur. Videndum, an sit Ἀντίφαρος, de quo Eustathius ad Dion. pag. 38.

ἌΝΤΡΟΝ, τὸ σπήλαιον] Hinc Ἄντροθε Pindari Pyth. Od. IV. pag. 244.

— Εὐριπίδης ἐν Αἰξί] Joannes Meursius libro de Fabul. Euripid. legit, ἐν Αἰγεῖ. & sic alii ex veteribus citant hujus Tragœdiæ nomen.

ἈΝΤΡΩ'Ν, πόλις Θετταλίας. Ζηνόδοτος δὲ γράφει, Ἀγχίαλον Ἀντρῶνα...] Apud Homerum Iliad. B. v. 697. occurrit:

Ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶνα.

Unde apparet hunc locum mutilum esse. Pomponio Melæ lib. II. cap. 3. dicitur *Antronia*, quod nolim temere mutari.

— Ἀντρώνιος ἔθνος] Dixit & supra v. Ἀγκών.

ἌΝΤΣΙΣ, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν Ἀνυσίτης] Apud Herodotum tamen lib. II. cap. 166. adfertur Ἀνύτιος νομὸς inter plures νόμους, qui omnes forma gentilium terminantur.

ἈΝΩΔΟΣ, πόλις Λυδίας.

— Καὶ τὸ θηλυκὸν Ἀνωλυάς] Lege Ἀνωδιάς, & sic Salmasius.

ἈΞΙ'Α, πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζόλων.

— Τοῦ Ἀξίου] Salmasius delet has duas voces, aut pro iis legit τούτου.

— Καὶ τὸ θηλυκὸν Ἀξιάς] Apud Pyrrhum Ligorium in nummo circum caput Junonis legitur, ΗΡΑ ΑΞΙΑΣ. in aversa, circum caput Jovis, ΖΕΥϹ ΒΑϹΑΞΟϹ.

— Τῆς δὲ Ἰταλίας Ἀξιάτης] Hesychio, Ἀξιώτης, ἔθνος Τρωάδος.

— Διὰ τὸ δυσμὸν χαρακτῆρα] Is. Casaubonus διὰ τὸν αὐτὸν χ. Ego nihil muto.

ἌΞΟΣ, πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος] Apud Herodotum lib. IV. cap. 154. legitur Ὀαξός. Et videtur primam literam pro articulo accepisse noster.

ἈΞΟΥΜΙ'ΤΗΣ, ἐθνικῶς] Arrianus in Periplo maris Erythr. non multum abit à Stephano in urbis hujus nomine scribendo: vocat enim Ἀξωμίτην. Ptolemæo lib. IV. cap. 8. dicitur Αὐξούμη. & sic etiam D. Hieronymo Epist. ad Rustic. ubi urbem *Auxumam* legendum pro urbem *maximam*. Nonnoso apud Photium pag. 6. Αὔξουμις, πόλις μεγίστη, καὶ οἷον μητρόπολις τῆς ὅλης Αἰθιοπίας. *Auxumis permagna est civitas & quasi Æthiopiæ totius metropolis.* & gentile eidem Αὐξουμίτης. B. Athanasio Tom. I. pag. 540. Αὔξουμις & Ἄξουμις, Procopio l. I. Pers. Αὔξωμις, ἔθνος & inde Αὐξωμῖται. Apud Epiphanium lib. I. Panarii cap. 5. pag. 7. Ψὺς τὰ Ἀξωμιτικὰ μέρη. *Psus Axumiticum tractum.* ubi vulgo perperam, Ἀξιωματικά, & in Ancorato cap. 58. pag. 60. Nilus, quem putat Γεὼν esse Moysis, prætervehi dicitur Æthiopiam Minorem Anubiticum tractum, Blemyas & Ἀξωμίτην. ubi vulgo pariter perperam Ἐζωμίτην. Sed neutrum fugit eruditissimum interpretem. Rursus cap. 115. ejusdem Ancorati Αὐξωμίτην scribitur.

— Μητρόπολις Αἰθιόπων] Ita Nonnosus.

ἈΌΝΕΣ, ἔθνος Βοιωτίας, ἀφ' ὧν ἡ Ἀονία] Eustathius Iliad. B. pag. 262. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ Βοιωτία καὶ Ἀονία ἐκλήθη ποτὲ ἀπὸ τῶν κατοικούντων Ἀόνων. Ἔθνος δὲ Βοιώτιον οἱ Ἄονες. Antoninus liberalis cap. XXV.

— Καὶ Ἄων τὸ ἔθνος] Lege, τὸ ἐθνικόν.

ἈΌΡΣΟΙ, ἔθνος, περὶ οὗ Στράβων ἑνδεκάτῃ] Lib. XI. pag. 506.

ἈΠΑΙΣΟ'Σ, πόλις κατὰ τὴν Τρωάδα. Ὅμηρος, Οἵ τ' Ἀδρήστειαν] Iliad. B. v. 828. sed ibi legitur hodie Οἳ δ' Ἀδρήστειαν. non Οἵ τ' Ἀδρήστειαν.

— Ὅς ῥ' ἐν Παισῷ] Homerus Iliad. B. v. 612.

— Ὡς Ἄτερνα πόλις, καὶ Τάρνα] Sed hæ sunt diversæ civitates, ut docet Eustathius ad Homer. Iliad. B. pag. 356.

— Ὅμηρος, Ὅς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος] Iliad. B. v. 44.

— Ἔστι καὶ Δαυνίας πόλις Παιστός] Παιστὸς procul dubio fuit in animo nostri, quæ *Posidonia* alias, unde *sinus Pæstanus.* Hanc memoriæ lapsu appellat Παισόν.

— Παισηνὸς διὰ τοῦ η.] Is. Casaubonus, διὰ τοῦ ι.

ἈΠΑ'ΜΕΙΑ, Συρίας πόλις, ἀπὸ Ἀπάμεας τῆς Σελεύκου μητρός] *Apame,* conjux fuit *Seleuci Nicatoris,* mater Antiochi Soteris. In hujus fœminæ honorem maritus *Apameam* Syriæ condidit, filius Phrygiæ. Appianus Nicatorem

tres

tres *Apameas* condidisse auctor est, è quibus hæc Syriæ maxime fuit illustris, in Syriac. pag. 124. Vide quæ de hac Syriæ & de illa Phrygiæ congesta à Salmasio, ad Solin. pag. 826.

— Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν τῇ Μεσηνῶν γῆς τῷ Τίγρητι περιεχομένη] Μεσηνοὶ hoc loco sunt qui habitant τὴν ἐν μέσῳ τοῦ Τίγρητος Μεσήνην, de qua supra jam diximus in Ἀδιαβηνή, & dicemus amplius infra in Σπασίνου Χάραξ. Omnium autem optime è veteribus hanc insulam inter duo Tigridis ostia sitam describit Philostorgius lib. III. Hist. Eccl. cap. 7. In hac insula sita fuit *Apamea*, quæ propterea *Mesenes* oppidum cognominatur Plinio lib. VI. cap. 27. *Tigris enim acceptis ex Armenia fluminibus claris Parthenia ac Nicephorione & Arabas, Oroëos Adiabenosque disterminans &c., quam diximus, Mesopotamiam faciens, lustratis montibus Gordyæorum circa Apamiam Mesenes oppidum, citra Seleuciam, Babyloniam* CXXV. M. *pass. divisus in alveos duos, altero meridiem ac Seleuciam petit, Mesenem perfundens: altero ad septentrionem flexus, ejusdem gentis tergo campos Cauchas secat.* Unde non dubito, quin ita etiam appellata fuerit ab Ammiano Marcellino lib. XXIII. pag. 251. ibique rescribendum sit: *Apamia Mesena cognominata*; pro *Mesene*. Ad quem locum notandus error viri eruditi, putantis ex male intellecto Plinii loco *Mesenen* civitatem esse, & ex hac falsa hypothesi Plinium facientis Ammiano contrarium: cum ambo idem dicant.

— Ἐν ᾗ σχίζεται ὁ Τίγρης ποταμός, καὶ ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ μοίρᾳ περιέχεται ποταμὸς Δέλας] MSS. Σίλλας. recte. Isidoro Characeno Σίλλας. Vide Salmasium ad Solinum pag. 698.

— Ἔστι καὶ τῆς μεγάλης Φρυγίας] Hæc Ἀπάμεια πρὸς Μαιάνδρῳ cognominata fuit, uti videre est apud Eusebium lib. V. Hist. Eccl. cap. 16. & Κιβωτὸς, ut apud Strabonem lib. XII. pag. 576. Ἀπάμεια ἡ Κιβωτὸς λεγομένη. & apud Ptolemæum lib. V. cap. 2. Ἀπάμεια Κιβωτός. qui ambo Phrygiæ Majori illam attribuunt, contra quam hic fit. Utrumque cognomen reperitur in nummis. In uno Hadriani apud Franc. Gotifredum circum figuram fluminis legi, ΚΙΒΩΤΟΣ ΑΠΑΜΕΩΝ ΜΑΡΣΥΑΣ. In alio Tiberii apud eundem circum Dianam Ephesiam, ΑΠΑΜΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΜΑΙΑΝΔΡΟΝ. Notandum autem obiter ad hanc urbem Sibyllinorum carminum figmentum, quæ ex eo, quod hæc urbs Κιβωτὸς, sive *Arca* cognominata est, constanter asseverant Noachi arcam in *Celænarum* monte resedisse; quod figmentum jam ab aliis est explosum.

— Ἥτις ἐκαλεῖτο Κελαιναί] Hinc Plinius *Apameam & Celænas* urbem facit eandem lib. V. cap. 29. *Tertius conventus Apamiam vadit, ante appellatam Celænas, dein Ciboton.* Eumque secutus Solinus. Verum Strabo lib. XII. pag. 577. diversa oppida fuisse docet, & *Celænas* positas fuisse in tumulo quodam Κελαινῶν, atque inde Antiochum Soterem incolas transtulisse *Apameam*. Hunc tumulum Πρῶνα Κελαινίτην vocat Archias in Epigrammate in Marsyam lib. III. Anthol. Græc. Epigr. cap. 8. pag. 321.

— Τὰ ἐθνικὰ, Κελαινίτης, Ἀπαμεύς] Salmasius malebat, Κελαινεύς, Ἀπαμεύς. ΑΠΑΜΕΩΝ valde notabilem nummum profert Tristanus Tom. II. pag. 526. In cujus uno latere Gordiani Tertii effigies cum epigraphe, ΑΥΤ. Κ. ΑΝΤ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ ΣΕΒ. In altero, Diana Ephesia inter Mæandrum & Marsyam fluvios repræsentata est, ad cujus humeros sedent duæ Nymphæ cum urnis, dexteriori adscriptum ϙ ε ο, sinistræ ϙ ο. circum legitur ΠΑΥ. ΒΑΚΧΙΟΥ. ΠΑΝΗ. sub Mæandro & Marsya, ΑΠΑΜΕΩΝ. De quibus omnibus erudite disserit Tristanus. In uno tantum à viro doctissimo dissentio, quod per literas, quæ retrogrado ordine leguntur, Nymphis adscriptas, ϙ ε ο ϙ ο, existimem *Orgam* & *Obrimam* fluvios denotari, qui ambo apud *Apameam* in Mæandrum cadunt, non Nymphas *Oreadas*. & procul dubio lineola erecta, ex qua *beta* illud inversum constitit, in numismate aut à tempore deleta fuit, aut à sculptore non est animadversa, legendumque ϙ β ο. In nummo etiam Getæ circa Marsyam rupi insidentem dextra cornu, sinistra tibias tenentem in Thesauris Serenissimi M. Ducis legi, ΑΠΑΜΕΩΝ. Videtur tamen pro more Orientis & Ἀπαμηνὸς hinc formatum. Unde apud Avienum:

Apamena jugera terræ.

— Ἔστι καὶ Βιθυνίας, κλίσμα Νικομήδους ἢ Ἐπιφανοῦς] *Apamea Bithyniæ* extat nummus in Collectionibus Pyrrhi Ligorii, in quo figura Isidis sedens cum sistro, & spicis & Sphynge conspicitur, adscriptum, ΑΠΑΜΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛ. ΒΙΘΥΝ. In nummo Commodi rarissimo circum leonem gradientem cum thyrso & cista, ΙΕΡΑΣ ΑΠΑΜΕΩΝ. subtus, ΠΑΡΑ ΣΤΡΑΤΙ. ΝΙΚΙΑΝΟΡ. Apud Franc. Gotifredum vidi nummum, in cujus una parte circum caput muliebre turritum, ΑΠΑΜΕΙΑ, in aversa tres conspiciuntur statuæ conjunctæ, Solis, Lunæ & Temporis (forma tali, qualis est statua quam habet Eminentissimus Cardinalis Antonius Barberinus) circum in margine legitur, ΙΕΡΑ.

— Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Μύρλεα] Lege Μύρλεια, uti infra h. v. & Eustathius ad Hom. Iliad. Δ. pag. 449. Ἀπάμη Ἀπάμεια. οὐ μόνον κύριον,

ἀλλὰ καὶ πόλεως ὄνομα τὸ περὶ τὸν Κιανὸν κόλπον κειμένης, ἥτις καὶ Μύρλεια ἐκλήθη.

— Ἔστι καὶ τῆς Περσαίας] Salmasius ad Solin. pag. 698. legit Περσίας, sed non satisfacit. Quid si Παρθυαίας scribamus. Certe eam commemorat Strabo lib. XI. pag. 514.

ἈΠΑΣΙΑΚΑΙ, Μασσαγετῶν ἔθνος] Apud Strabonem lib. XI. pag. 513. Ἀπασιάκαι vulgo legitur: sed MSS. Ἀσπασιάται & Ἀσπασιάκαι. Ad quem locum Casaubonus Ἀπασιακαὶ legit, inductus hoc Stephani loco, in quo Strabo citatur. Sed apud Polybium lib. x. pag. 619. ter quoque legitur Ἀσπασιάκαι. ut constanti tot locorum codicumque scriptura Epitomatorem potius errasse existimem, quam Strabonem ex Epitomatore corrigendum. Nomen hujus gentis apud Pomponium Melam etiam corruptum est lib. II. cap. I. ubi perperam *Axiace* pro *Apasiaca* vel *Aspasiaca* scribitur.

— Κατοικοῦσι μὲν ἀνὰ μέσον Ὤξου] MS. ἀνὰ μέσον Ὤξου καὶ Ταναΐδος.

ἈΠΕΝΝΙΟΝ, ὄρος διὰ μέσης Ἰταλίας τεταμένον.

— Τὴν μὲν τε μέσσην ὄρος ἄνδιχα τέμνει] Versus sunt Dionysii in Perieg. 340.

— Οὖν μὲν] Ὅ μὲν. Dionysius.

ἈΠΕΣΑΣ, ὄρος τῆς Νεμέας] De hoc monte Statius lib. III. Theb. v. 460.

> *Mons erat audaci subductus in æthera dorso,*
> *Nomine Lernæi dicunt Apesanta coloni,*
> *Gentibus Argolicis olim sacer.*

Vide quæ de hoc monte commentetur Petrus Gyllius lib. II. de Bosphoro Thracio pag. 60.

— Διὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁρμάτων] Etymologus: ὄρος τῆς Νεμέας Ἀπέσας, ἀφέσιας τις ὤν. ὅθεν ἀφίενται οἱ ἵπποι εἰς τὸν δρόμον τοῦ Νεμέου ἀγῶνος.

— Κυχ ὠδαρείων τῷ Ἀπέσαντι περὶ Διὶ ἔθυσεν Ἀρκάδας ἵππους] Versus illi corruptissimi sunt. Locutus est ibi Callimachus de sacrificio Persei *Jovi Apesantio* facto, uti ex Pausania videre est, cujus hæc sunt verba in Corinthiacis pag. 111. Καὶ ταύτῃ καὶ ὄρος Ἀπέσας ἐστὶν ὑπὲρ τὴν Νεμέαν· ἔνθα Περσέα Διὶ πρῶτον θῦσαι λέγουσιν Ἀπεσαντίῳ. *Est supra Nemean Apesas mons: in quo Perseum primum Jovi Apesantio rem divinam fecisse tradunt.*

ἈΠΙΑ, οὕτως οἱ νεώτεροι τὸ Ἄργος.

— Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῶν δευτέρῳ] Scribe: ἐν Ἀχαϊκῶν δ. ut alibi hi libri citantur.

— * Ἡμετέρῃ τοι τέκνα Φορωνέος] Tollatur asteriscus, locus enim integer, ni fallor.

— Οἳ ῥ' Ἀπίην ἐφάτιζον καὶ ἀνέρας Ἀπιδανῆας] Scribe Ἀπιδανῆας. Dionysius in Perieg. v. 415.

> Καὶ δὴ μέσσην νῆσον, κοίλην χθόνα ναιετάουσι
> Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες.

& ibi Eustathius, & ad Homeri Iliad. Α. pag. 102. Apollonius lib. IV. v. 263.

> οἷοι δ' ἔσαν Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες.

Callimachus Hymno in Jovem. v. 14.

> Ὠγύγιον καλέουσι λοχήιον Ἀπιδανῆες.

— Ἀπιδόνες δὲ καὶ Ἀρκάδες, ἀπὸ Ἀπιδόνος ποταμοῦ] Ἀπίδανον non Ἀπιδόνα hunc fluvium vocat Scholiastes Apollonii.

— Ἦ δὲ υἱοῦ Φορωνέως Ἀπιδόνος] Legendum Ἄπιος, quemadmodum ipse noster infra eum vocat in Πελοπόννησος. vel Ἄπιδος, ut Scholiastes Apollonii & Eustathius.

— Δημήτριος δὲ καὶ ποταμὸν Ἀπιδανὸν τὸν Τροιζήνιος φησὶν ἐμβάλλοντα εἰς τὴν Ἑσπέριον θάλασσαν] Sic supra v. Ἀλιζώνεια, περσοίσκεπος θάλασσα. Salmasius legebat: εἰς τὸν Ἑλλήσποντον.

— Ὡς Τιμοσθένης] Salmasius legebat, Δημοσθένης, qui *Bithynica* scripsit, & citatur nostro sæpius. Sed Τιμοσθένης tamen citatur infra in Ἀρβάκη, & quidem simul cum *Demosthene*. Nihil ergo mutandum.

— Ἴστρος Ἀπίας] Salmasius Ἀπίας.

ἈΠΟΚΟΠΑ, ὑδατηρὸς, κόλπος ἐν τῷ Ἀραβικῷ μυχῷ. Μαρκιανός] Ex ipso *Marciano* legendum, ἐν τῷ Βαρβαρικῷ. neque enim in *sinu Arabico*, sed extra eum in mari Erythræo erat Βαρβαρικὸν πέλαγος, uti ex Arriano, Ptolemæo, Marciano videre est, & sic ipse Stephanus infra v. Βάρβαρος. Vide Arrianum in Periplo Mar. Erythr. & Salmasium in Exercit. ad Solin. pag. 799.

ἈΠΟΛΛΩΝΙΑ, πρώτη πόλις Ἰλλυρίας] Epigramma vetus, quod jam ante protulimus supra, v. Ἀμαντία.

> Μνᾶμα τ' Ἀπολλωνίας ἀνακείμεθα· τὰν ἐνὶ Πόντῳ
> Ἰονίῳ Φοῖβος ᾤκισ' ἀκερσεκόμας.

Hinc Apollo in hujus urbis nummis conspicitur. In penu nummario Franc. Gotifredi à me notatus nummus Neronis, in quo circum Apollinem legebatur, ΑΠΟΛΛΩΝΙΕΙΤΩΝ.

— Διακοσίων Κορινθίων ἀποικία] Thucydides lib. I. pag. 19.

— Ὃς Γυλακίαν ὠνόμασε] Γυλακείαν, infra h. v.

— Δελφίνιος, ἐν νήσῳ πρὸς τῇ Σαλμυδησσῷ] MSS. non habent has duas voces, ἐν νήσῳ. Putavi aliquando legendum, ἐν Πόντῳ. Sed nihil mutandum est, nam Strabo partem urbis in insula fuisse docet, & Solinus vocat *insulam Apolloniatarum*. Vide Salmasium in Exercit. pag. 214.

— Γ, Μακεδονίας] Catalogus Urbium MS. Vatic. Bibl. Ἀπολλωνία πρὸς τῷ Ἄθῳ ὄρει κειμένη, νῦν Γερισσὸς καλουμένη.

— Ζ, πλησίον Λεοντίνων] Lege, Ἀλοντίνων, vel Ἀλυντίνων cum Philippo Cluverio lib. II. Sicil. Antiq. cap. 4. pag. 294. quem vise.

— Θ, πόλις Μυσίας ἐπὶ Ῥυνδάκῳ ποταμῷ] Ita hanc

hanc Apolloniam cognominatam fuisse etiam Strabo scribit lib. XII. pag. 575. Facem huic urbi præfert Franc. Gotifredi nummaria supellex. In qua extat M. Aurelii nummus, in quo circum figuram fluminis, ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΑΝ. sub fluvio, ΡΥΝΔΑΚΟϹ legitur. Item alius L. Veri, in quo circum figuram Apollinis columnæ innixi, ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΩΝ ΠΡΟϹ ΡΥΝΔΑΚΩ. Item tertius, sed magnus, Antonini Caracallæ, in quo circum templum Apollinis, in cujus medio statua Imperatoris Caracallæ, ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΩΝ. subtus, ΠΡΟϹ ΡΥΝΔΑΚΩ. Illustrat quoque hanc *Apolloniam ad Rhyndacum* præclarus plane Gallieni nummus in Gazis S. M. Ducis à me conspectus, sed ab ærufcatore imperito miserandum in modum interpolatus, in quo circum templum cum statua Imperatoris hastata, ΑΠΟΛΛΩΝΗΑΡΩΝ, pro ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΩΝ. subtus ΑΥϹΡΚϛ. literis partim deletis, partim mutatis; ubi olim fuerat, ΠΡΟϹ ΡΥΝ. ut vestigia elementorum ostendunt. Item alius ibidem insignis valde M. Aurelii Antonini, in quo circum Apollinem à Victoria coronatum juxta tripodem, ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΩΝ ΠΡΟϹ ΡΥΝΔΑΚΩ.

— ΙΑ, Φωκίδος, ἣν Ὅμηρος Κυπάρισσόν φησι, διὰ τὸ πολλάς] Aliter quam Didymus Scholiastes Homeri MS. in Bibl. Med. ad hunc Homeri locum Iliad. Β. v. 519. Κυπάρισσος, ἡ νῦν Ἀπολλωνιάς, ἀπὸ Κυπαρίσσου τοῦ υἱοῦ Μινύου.

— ΙΕ, Λιβύης, ἡ Κυρήνη ἐκαλεῖτο] Immo ἐπίνειον, sive navale erat Cyrenæorum, ut docent Strabo, lib. XVII. pag. 837. & Ptolemæus lib. IV. Geogr. cap. 4.

— ΙΖ, Πισιδίας, ἡ πρότερον Μορδιαῖον] Athenæo lib. III. pag. 81. hæc Apollonia ἡ Μόρδιος dicitur appellata, qui optima Cydonia ibi provenisse quondam refert. Τὰ δὲ Μορδιανὰ καλούμενα, γίνεται μὲν κάλλιστα ἐν Ἀπολλωνίᾳ τῇ Μορδίῳ λεγομένῃ. *Quæ Mordiana vocant, & optima speciosissimaque nascuntur Apolloniæ, quam Mordiam nominant.*

— Ἡ πάλαι Ἐλεύθεραι, Κλίνη πατρίς] Existimo legendum, Ἐλεύθεραι Λίνου πατρίς. Vide infra in Ἐλεύθεραι.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, νῆσος ἐν Λιβύῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀπολλωνησίτης] Is. Casaubonus, Ἀπολλωνονησίτης.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, πόλις ἐν Αἰγύπτῳ.

— Δευτέρα, ἡ μεγάλη ἐν Αἰγύπτῳ]. Ad Nilum sita fuit, ubi Crocodilos venabantur & comedebant. Plutarch. in lib. de Is. & Osyr. pag. 371.

ΑΠΡΟΣ, θηλυκὸν, πόλις Θρᾴκης] Ἄπρως Nicetæ Curopalatæ aliisque, qui Notitias Episcopales scripsere. Catalog. Urbium MS. Vat. Ἄπρως, ἡ νῦν Θεοδοσιούπολις· παρὰ Ἄπρω τοῦ πορθμοῦ Καβαλλίου κληθεῖσα. Colonia fuit facta temporibus Antonini Pii Imp. ut ex nummo ejus docet Pyrrhus Ligorius, in quo COL. APROS. TITIA. ÆLIA. HADRIANA. ANTONINA. AUGUSTA.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἀπραῖος] Salmasius, Ἀπραῖος ἢ Ἄπριος.

ΑΠΤΕΡΑ, πόλις Κρήτης, ἀπὸ τῆς τῶν Μουσῶν καὶ Σειρήνων ἔριδος] Etymologus eadem dicit, quæ hic, sed brevius. Ἄπτερα, πόλις Κρήτης· ὅτι αἱ Σειρῆνες ποτὲ πρὸς τὰς Μούσας εἰς ἔριν ἐλθοῦσαι καὶ ἡττηθεῖσαι, ἐκεῖ τὰ πτερὰ ἀπέβαλον. Tzetzes contra, ut solet, largius, quem de certamine Sirenum cum Musis vise ad Lycophronem pag. 107. Eusebius in Chronico n. 514. urbem hanc dicit conditam ab rege *Aptera*, Κρήτης ἐβασίλευσεν Ἄπτερος καὶ τὴν πόλιν ἔκτισεν. Pausanias idem tradit in Phocicis pag. 618. nisi quod hunc conditorem appellet Πτερᾶν. quæ procul dubio fabulis præponenda fuit. De *Aptera* Cretensium Principe vide Parthenii Erotica cap. LXXXV.

— Αἱ δὲ πλησίον νῆσοι, Λευκαί. οἱ δὲ ἀπὸ Γλαύκου τοῦ Κυρηναίου] Salmasius quærit, utrum Λευκαὶ à Glauco nonnullis appellatæ fuerint, quia Hesychius γλαυκὸς, λευκὸς interpretatur.

— Ὁ πολίτης, Ἀπτεραῖος] Corruptum est hoc gentile apud . . . . . ubi hodie mendose αἰγειραίων legitur pro Ἀπτεραίων. Sed integrum extat apud Pausaniam lib. IV. pag. 154. ubi τοξοτῶν Ἀπτεραίων. Memini etiam me vidisse nummum, in quo legebatur, ΑΠΤΕΡΑΙΩΝ.

— Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀπτερεύς] Apud Hesychium male legitur Ἀπτερεύς, pro Ἀπτερεύς, ὁ ἀπὸ Κρήτης. Ἄπτερα γὰρ πόλις Κρήτης.

ἈΡΑΒΙΑ, ἡ χώρα, ὡς Αἰθιοπία.

— Ἡ διὰ τὸ μηδένα Ἑλλήνων διακωλύεσθαι τὴν αὐλητικήν] Hinc ὑβριστικὴ appellatur à Proclo, ideoque à Minerva repudiata.

— Διαχμῆς] Δραχμῆς.

— Ἀράβιος] MSS. Ἀράβιος καὶ Ἄραβος, & hoc postremo utitur Virgilius lib. VII. Æneid. v. 605.

Hyrcanisque Arabisque parant.

ἌΡΑΒΙΣ, ποταμὸς Ἰνδικῆς ἐν αὐτονόμῳ χώρᾳ] Hic fluvius infra vocatur Ἄρβις. & sic etiam Eustathio ad Dionys. pag. 134.

— Περὶ ὃν οἰκοῦσιν Ἀραβῖται] Arriano in Indicis: Ἀράβιες.

ἈΡΑΒΥΖΑ, πόλις τῆς Καυκωνίδος, ἥτις νῦν Πεσινῆς] MSS. Πεσινοῦς.

ἌΡΑΔΟΣ, νῆσος Φοινίκης.

— Τρίτη Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀράδιος] Reperi in nummo Titi apud Franc. Gotifredum, sub tauro currente, ΑΡΑΔΙΩΝ. & supra, ΒΝΤ.

 ut

ut & in alio Trajani apud S. M. Ducem, sub signo Fortunæ, aut Providentiæ sedentis, supra cujus dextram, Δ Ω Τ. & in alio Heliogabali, apud eundem, circum arborem cupressum, ut videtur, sive palmam, cum duobus leonibus duobusque signis militaribus. Laudatur quoque in Collectionibus à Pyrrho Ligorio nummus Alfonsi Ducis Ferrariæ antiquus, in cujus parte antica conspicitur caput muliebre turritum, in aversa Victoriæ signum, cum nomine, ΑΡΑΔΙΩΝ. & ante eam legitur, ΗΛΕΑΘΕΡ.

ἌΡΑΖΟΣ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ] Ἄραξος Arriano, & ex eo Anonymo, licet vulgo apud eum vitiose τὸ νάραξον edatur, pro τὸν Ἄραξον, uti expresse utrobique in MS. legitur.

— Ὡς Σαβάζιος] De hac voce monebimus infra in Σαβοί. Est cognomen Bacchi: pro quo legitur, sed monstrose corruptum, etiam apud Ptolemæum.

ἈΡΑΙΘΥΡΈΑ, οὕτως ἡ Φλιοῦς πάλαι] Idem habet infra in Φλιοῦς, & Strabo lib. VIII. pag. 382. *Arathyream*, postea *Phliasium* dicit appellatam.

— Ὅμηρος· Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινήν] Iliad. Β. v. 571.

— Παυσανίας δευτέρῳ] Lib. II. pag. 107. Citat autem hunc Ethnicographi nostri locum Eustathius ad Iliad. Β. pag. 291.

— Τούτους Φλιάσιοί φασι θήρας ἐμπείρους γενέσθαι] Apud Pausaniam legitur: τούτους φασὶ Φλιάσιοι θηράσαι τε ἐμπείρους γενέσθαι. sed sensus idem est.

— Καὶ Ἀραθυρέηθεν] Scribe, Ἀραιθυρέηθεν. quod extat apud Apollonium Rhodium lib. I. v. 115.

Φλείας δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρέηθεν ἵκανεν.

qui versus dicto loco à Pausania adducitur. Cæterum apud Scholiasten Apollonii ad illum versum male legitur: Φλιοῦσα, ἀπὸ Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου καὶ Χθονοφύλης, pro Φλιοῦς, α ex sequenti voce perperam repetito. Castigandus ibidem Scholiastes ipse, quod Asopum, Bœotiæ fluvium, ποταμὸν Θηβῶν in *Arathyrea* nasci dicat. Illud enim nisi de Asopo Peloponnesi, prope Sicyonem, verum esse non potest.

ἈΡΑΊ, Ἰωνίας νῆσοι τρεῖς.

— Πρὸς τοὺς Πενταπολίτας] Vide, quæ notata supra in Ἀνύφας.

ἈΡΆΚΥΝΘΟΣ, ὄρος Βοιωτίας] Eustathius ad Dionysium pag. 62. dicit *Aracynthum* Ætoliæ montem. Αἰτωλικὸν ὄρος ὁ Ἀράκυνθος.

— Καὶ Ἀρακυνθία] Ἀρακυνθία.

ἈΡΑΝΤΊΑ, πόλις, ἡ ὕστερον Φλιοῦς, ἀπὸ τινος Ἄραντος αὐτόχθονος] Hæc si libet cognoscere, vise Pausaniam lib. II. pag. 107.

ἌΡΑΞΑ, πόλις Λυκίας] Concilio Chalcedonensi interfuit, Leontius Ἀράξων.

ἈΡΆΞΗΣ, ποταμὸς Ἀρμενίας καὶ Θετταλίας] Locus hic male transscriptus est à Scholiaste Epigr. Græc. pag. 436. ubi, Ἀράξης, ποταμὸς Ἀρμενίας καὶ πόλις Θεσσαλίας κατὰ Στέφανον. cum de urbe *Thessaliæ* nihil apud nostrum extet.

— Οὕτω γὰρ ὁ Πηνειὸς ἐκαλεῖτο] Thermodon etiam appellatus *Araxes*, si fides Metrodoro apud Apollonii Scholiasten lib. IV. v. 133. ὁ δὲ Ἀράξης, ποταμὸς Σκυθίας. Μητρόδωρος δὲ ἐν πρώτῳ τῶν περὶ Τιγράνην τὸν Θερμώδοντα Ἀράξην φησὶ λέγεσθαι.

— Ἐκ τοῦ ἀράξαντος] Forte legendum, ἐκ τοῦ ἀράσσειν. Etymologus. Ἀράξης, ποταμός· παρὰ τὸ ἀράσσειν. vide & infra, in Ἀσκάλων.

ἈΡΑΧΝΑΓΟΝ, ὄρος Ἄργους.

— Ἀμυχναῖον] Lege, Ἀμυκλαῖον.

ἈΡΑΧΩΣΊΑ, πόλις οὐκ ἄπωθεν Μασσαγετῶν.

— Ἥτις καὶ Κωφὴν ἐκαλεῖτο] An hic est Κωφὴν fluvius, de quo Eustathius ad Dionysium pag. 136.

ἈΡΑΧΩΤΟΊ, πόλις Ἰνδικῆς, ἀπὸ ποταμοῦ Ἀραχώτου] Immo gens & regio integra. vide supra v. Ἀλεξάνδρεια.

ἈΡΒΆΚΗ, πόλις ἐν Κελτιβηρίᾳ, ὡς Ἴβηρες. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρβακαῖος] *Arbaci* Plinio lib. III. cap. 3. & S. Hieronymo. Pyrrhus Ligorius *Arbacaorum* municipium ex Augusti Cæsaris nummo commemorat, in quo taurus ad aram cum Duumviris M. Lubentio Surdino & C. Julio Torquato Crispino.

ἈΡΒΆΝΙΟΝ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ.

— Ἀρβάκιος αἰκτή] Legend. Ἀρβάνιος.

ἈΡΒΑΞΑΝΟΊ, ἔθνος Λιγυστικόν] Vide infra vv. Εὔοι & Ἰψίκουροι.

— Παρέπλεον δὲ τὴν χώραν τὴν μετὰ πρώτην ἔρημον, ἣν ἐνέμοντο Ἰψίκοροι, καὶ Ἀρβαξανοί] Locus est Theopompi, ut colligitur infra in Ἰψίκουροι, ubi pars illius, addito Theopompi nomine, adducitur. Nam pro Ἰψίκοροι hic legendum Ἰψίκουροι, ut ibi scribitur.

ἈΡΒΈΛΗ, πόλις Σικελίας] Suidas. Ἀρβέλαι. πόλισμα Σικελικὸν ἡ Ἀρβέλη. οἱ δὲ ἐνοικοῦντες ἐκεῖσε ἐδόκουν εὐεξαπάτητοι εἶναι. καὶ παροιμία· τί οὐ γένῃ ἰὼν εἰς Ἀρβέλας; *Arbela, oppidulum Siculum. Qui vero illic habitabant, facile decipi putabantur. Unde proverbium. Quid non evades profectus Arbelas?* & hinc forte corrigendus Hesychius, apud quem, Ἀχυποίς, ἑορτὴ Διονύσου ἐν Ἀρβήλῃ, pro Ἀρβέλῃ.

ἌΡΒΗΛΑ, πόλις Περσική, ἀπὸ Ἀρβήλου τοῦ Ἀθμονέως. Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ] In Strabonis loco lib. XVI. pag. 737. versio Latina corrigenda est, in qua perperam Ἀρβήλου τοῦ Ἀθμονέως, quod hic etiam occurrit, *ab Arbelo Athmonei filio*, redditur; cum reddendum sit, *ab Arbelo Athmonensi*, vide supra v. Ἄθμονον.

ἌΡΒΙΣ, ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς] Idem hic fluvius supra Ἄραβις dicitur.

— Ἔθνος, Ἄρβιος ἢ Ἀρβίται] Legendum, Ἄρβιες ἢ Ἀρβῖται. Arriano in Indicis pag. 184. Ἀράβιες. Dionysio Ἄραβες in Perieg. v. 1096.

Ωρεί-

Πειρίτας τ', Ἄρβας τε, λινοχλαίνους τ' Ἀργαχώτας.

transpositione literarum ob versum. ut apud eundem Κρήπτωρος pro Κάρπαθος, aliaque similia. Regio circa hunc fluvium Ἀραβική Arriano dicitur in Periplo maris Erythræi pag. 13. ubi nollem Stukium conjecisse pro Ἀραβικῆς, quod genuinum, Ἀραβικῆς legendum.

— Ἄρβιος] Ἄρβιον.

ἈΡΒΟΥΚΑΛΗ, πόλις μεγίστη τῶν ἐντὸς Ἴβηρος ποταμῶν, ἣν μόλις εἷλεν Ἀννίβας] Scholiastes Græcus Anthologiæ ad Epigramma, quod est Ἰωάννου τοῦ Βαρβουκάλλου in Beryti incendium lib. 1. pag. 151. ineptit, ut Græculus: Βαρβουκάλλου· ἐθνικὸν ἐστιν ὄνομα. Βαρβουκάλη γὰρ πόλις ἐν ταῖς (scribe, ἐντὸς) Ἴβηρος τοῦ ποταμοῦ, Πολυβίου καὶ Στεφάνου μαρτυρούντων. non enim Βαρβουκάλη, sed Ἀρβουκάλη legerat apud nostrum.

— Ὡς Πολύβιος τρίτῃ] Princip. lib. III. pag. 169.

ἈΡΒΩΝ, πόλις Ἰταλίας] Pyrrhus Ligorius Claudii Imperatoris nummum sibi visum asseverat, in quo scriptum circum aram, COL. CLAUDIA. H. ARBONA. AUGUSTA. literam autem H. explicat *Hispala*. fides sit penes ipsum.

ἈΡΓΑΙΣ, νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ.

— Ἔστι καὶ πρὸς τῷ Κανώβῳ μικρὰ νῆσος Ἀργαίου] Mox scribitur Ἀργέου νῆσος, quare & hic quoque Ἀργέου reponendum.

ἈΡΓΑΝΘΩΝΙΣ, ὄρος Μυσίας ἐπὶ τῇ Κίῳ] Scholiastes Apollonii pag. 58. Ἀργανθώνειον, ὄρος τῆς Κίου.

— Ἀπὸ Ἀργανθώνης Ῥήσου γυναικός] Ἀργανθώνη dicitur Antonino Liberali Metamorph. cap. XXVI. Suidæ v. Ἀργανθώνη· Eustathio ad Dionysium pag. 46. ubi quidam Μυσὸς, υἱὸς Ἀργανθώνης τῆς γυναικὸς τῆς Ὀρεσβίου, dicitur.

— Καὶ Ἀργανθὼν καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὸ ὄρος] Sic Etymologus h. v.

— Τὸ κτητικὸν, Ἀργανθώνειος] Sic Apollonius Rhodius lib. I. v. 1178.

Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοαῖς τε Κίοιο.

Infra v. Σίρβων occurrit & Ἀργανθώνιος. Orpheus v. 665.

— — ἀμφὶ δὲ κνήμος Ἀργάνθου κατέφαινε.

ἈΡΓΕΝΝΟΥΣΑ, νῆσος πρὸς τῇ Ἠπείρῳ τῆς Τρῳάδος] Harpocration: Ἀργεννοῦσαι, νῆσοι κείμεναι ἔναντι τῆς Λέσβου, ἀπὸ Ἀργέννου τινός. Strabo etiam Ἀργινούσας vocat, & numero tres commemorat lib. XIII. pag. 615. Suidæ singulari numero, & mutato accentus loco, Ἀργίνουσα νῆσος, dicitur. Similiter Scholiastes Aristophanis ad Ranas pag. 211. Ἡ Ἀργίνουσα πόλις τῆς Αἰολίδος ἀντικρὺ δὲ Λέσβου κειμένη, καὶ Μαλίας καλουμένης ἄκρας. & pag. 245. Ἡ Ἀργίνουσα κώμη ἐστὶ τῆς Αἰολίδος.

— Παρὰ τὸ Ἀργεννὸν ἀκρωτήριον] Strabo lib. XIII. pag. 644.

— Ἀφ' οὗ Ἀργεννόεις· καὶ κατὰ συναίρεσιν, Ἀργεννοῦς] Hoc nomen Straboni restituendum existimo lib. XIII. pag. 622. ubi Eleaticum sinum inter Hydram & Ἀρμάτουντος promontoria inclusum docet. Ego Stephani auctoritate Ἀργεννοῦντος reposuerim: certissimum enim, hoc esse Ἀργεννὸν promontorium Ptolemæi. Stephanus autem hoc loco testatur Ἀργεννὸν & Ἀργεννοῦντα unum eundemque locum esse.

— Καὶ Ἀργεννοῦσαι] Immo Ἀργίνουσαι. vide, quæ notata ante.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἀργεννούσιος· Ἀνδροτίων ἐν τετάρτῳ διὰ τοῦ ι] Cl. Salmasius volebat: διὰ τοῦ τ. nempe Ἀργεννούτιος, quod non probo.

ἈΡΓΙΛΟΣ, πόλις Θρᾴκης] Extat & apud Herodotum lib. VII. cap. 115. & in Collectionibus Pyrrhi Ligorii habetur nummus T. Ælii Antonini, in cujus aversa parte Fama alata, gradiens, pedibus itidem alatis & tubam inflans, & subtus: ΑΡΓΙΛΟΣ.

— Ὡς Θουκυδίδης ὀγδόῃ] *Thucydides* Libro quarto *Argiliorum* meminit: *octavo*, quod quidem observarim, non item.

— Ἐπειδὴ ὑπὸ Θρᾳκῶν ὁ μῦς ἄργιλος καλεῖται] Heraclides in Excerpt. Polit. Ἄργιλον τὸν μῦν καλοῦσι Θρᾷκες, οἱ ὀφθέντος πόλιν κατὰ χρησμὸν ἔκτισαν καὶ Ἄργιλον ὠνόμασαν. *Thraces murem Argilum vocant. Itaque quod viso mure, urbem ex oraculi monitu condidissent, Argilum eam dixerint.*

ἌΡΓΟΣ, διαπρεπεστάτη πόλις Πελοποννήσου.

— Διὰ τὸ Ποσειδῶνι νόμιμον ἵππον ἀποδειχθῆναι] Eustathius ad Homeri Odyss. γ. pag. 1465. διὰ τὸ εἰς νόμιμον ἵππον ἀναδεῖξαι τῷ Ποσειδῶνι.

— Εἶτα, Ἴασον] Lege, Ἴασος, infra v. Ἰασός· Ἴασος δὲ τὸ Ἄργος. sic autem dictum fuit ab *Iaso Ius* posterioris patre, de quo vide, quæ ex Apollodoro & Pausania notat Scaliger ad Eusebium pag. 29.

— Καὶ Δίψιον, διὰ τὴν δίψαν τῶν ὑδάτων] *Siticulosum Argos.*

— Δεύτερον, Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικόν] Hoc est Ἄργος Πελασγικὸν Homeri, infra v. Πελασγία.

— Τρίτη, Θεσσαλίας] Catal. urbium MS. Vat. Ἄργος Θετταλικὸν, ἡ νῦν Λάρισσα.

— Ἑβδόμη, κατὰ Μακεδονίαν] Τὸ ἐν Ὀρεστείᾳ. unde Macedones olim Ἀργεάδαι dicti, teste Appiano in Syriacis pag. 129.

— Ἑνδεκάτη, ἡ Φαιάκων Τυρσηνία] *Corcyram* dictam fuisse *Argos* testatur Eustathius ad Dionysium pag. 70. Ἥτι Φαιακὶς πρὸς τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ, περὶ ἧς καὶ τοῦ Διονυσίου νῦν ὁ λόγος, ἡ καὶ Φαιακία καλουμένη, καὶ Σχερία, καὶ Δρέπανον, καὶ Ἄργος.

— Καὶ Ἀργειῶτις] Lege, Ἀργειώτης, & sic Salmasius.

— Ἐν μέσῳ τῷ νῦν] MSS. ἐν μέσῳ τῷ νῦν χρόνῳ.

— Ἡρακλεῖς τε] Casaubonus & Salmasius Ἡρακλεῖδαι.

ἌΡΓΟΥΡΑ, πόλις Θετταλίας, ἡ πρότερον Ἄργισσα] *Argissa* vocatur Homero Iliad Β. v.738. ad quem locum adeundus Eustathius.pag.333. à quo & hæc Stephani verba adducuntur.

— Ἔστι καὶ τόπος τῆς Εὐβοίας Ἄργουρα] Harpocration Ἄργουρα, & sic etiam Suidas: sed Eustathius, ut noster, Ἄργουρα. Unde Maussacus recte apud Harpocrationem legendum contendit Ἄργουρα.

— Διὰ τὸ ἀργυροῦσθαι τὰ πεδία] Eustathius d. l. τοὺς πεδίους.

— Καὶ Ἀργουραῖος, τὸ ἐθνικόν] Pyrrhus Ligorius nummum Augusti laudat, (modo tamen is fuerit genuinus) cum Apolline & Neptuno, cui inscriptum, ΑΡΓΟΥΡΑΙΩΝ.

ἌΡΓΕΝΝΟΣ, υἱὸς τῆς Λάκωνος] Ordo literarum postulat, ut legatur Ἄργυννος. Et MS. opt. & vetustiss. Ἄργυνος, υἱὸς τῆς Πεισιδίκης τῆς Λάκωνος. sed ἀργεννὸν, τὸ λευκὸν, ab ἀργὸς, ut docet Eustathius ad Iliad. Γ. ubi bis reperitur. Vide etiam Etymologicum. Ἄργυννος autem hic legendum patet ex Athenæo, lib. XIII. pag. 603. Ἀγαμέμνονά τε Ἀργύννου ἐρασθῆναι λόγος, ἰδόντα ἐπὶ τῷ Κηφισσῷ νηχόμενον, ἐν ᾧ καὶ τελευτήσαντα αὐτὸν (συνεχῶς γὰρ ἐν τῷ ποταμῷ τούτῳ ἀπελούετο) θάψας, εἵσατο καὶ ἱερὸν αὐτόθι Ἀφροδίτης Ἀργυννίδος. *Argynnum in Cephisso natantem Agamemnon cum vidisset, ejus amore correptum fuisse fama percrebuit, frequenter enim in eo se flumine abluebat. Itaque vita functum ad Cephissum illum humavit Agamemnon & ibidem Veneris Argynnidis templum ædificavit.* Denique Clemens Alexandr. Admonit. ad Gent. pag. 24.

— Ἀφ᾽ οὗ Ἀργεννίδα τὴν Ἀφροδίτην ἐτίμησεν] Lege, Ἀργυννίδα. Vide Paullum Leopardum lib. IV. Emend. cap. 4.

ἈΡΓΥΡΙΝΟΙ, ἔθνος Ἠπειρωτικόν] Suidas Ἀργυρῖνοι. Tzetzes ad locum Lycophronis, qui paullo post adducitur, pag. 161. reprehendit Interpretes, qui *Argyrinos*, cum deberent in *Sicilia* ponere, in *Epiro* collocant, nescientes, inquit, ὅτι τὸ Ἀργύριον πολίχνη Σικελίας ἐστὶν, ὅθεν ἦν ὁ συγγραφεὺς Διόδωρος.

ἈΡΓΥΡΙΠΠΑ, πόλις τῆς Δαυνίας κατὰ τὸν Γώνιον Κόλπον. Λυκόφρων] In Alexandra pag. 99.

— Διομήδης μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ἰλίου ἐτείχισεν] De Diomede videnda, quæ congessit Pindari, Scholiastes Nemeis, pag.416.

— Καὶ μετωνόμασεν Ἄργος Ἵππιον] Idem tradit Strabo lib. VI. pag. 283. aliique. Apud Tzetzem ad dictum Lycophronis locum mendose legitur Ἄργος Ἵππειον, pro Ἵππιον.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἀργυριππανός] Infra tamen v. Χρύσιππα, legitur Ἀργυριππηνός· quomodo hic rescribendum existimo ob sequens, Ἀργυριππηνός· & illud Χρυσιππηνός. Polybius lib. III. pag.239. regionem circum *Arpos* appellat Ἀργυριππηνὴν, uti recte restituit Philippus Cluverius lib. IV. Ital. Antiq. cap. 12. & ante illum Paullus Leopardus lib. V. Emendat. cap. 16. pro Ἀργυπηνὴν, quod in Casauboni editione legitur.

ἈΡΔΕΑ, κατοικία τῆς Ἰταλίας.

— Αὕτη Τροία ἐλέγετο, ὡς Χάραξ] Dionysius Halicarnassensis lib. I. Antiq. pag. 43. testatur castra, sive χάρακα, quæ apud Laurentum, in Italia, primo posuit Æneas, *Trojam* ab eo fuisse appellata. Unde nescio, an non ejus locum respexerit, & male detruncaverit hic Stephanus.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρδιαῖος] Apud Strabonem lib. VII. non semel mutatum perperam hoc gentile in Σαρδιαῖος, uti notabimus infra v. Σάρδος.

ἈΡΕΘΟΥΣΑ, πόλις Συρίας] Apud Epiphanium Hær. LXXIII. cap. 22. occurrit Marcus Episcopus Ἀρεθουσίας.

— Ἔστι καὶ Ἰθάκης] Hujus meminit & Plutarchus, libello: *Philosopho cum Principibus viris esse disputandum*, pag. 776.

— Παρ᾽ Κόρακος πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ] Homeri ex Odyss. Ν. versus 408. quem locum de fonte Sami explicat Theocriti Scholiastes ad Idyll. I. pag. 20. aliter atque hic.

— Αὕτη Κύπρος ἐλέγετο] Aliter Hesychius, qui de *Arethusa Siculo*: Κύπρος, ἡ ἐν Σικελίᾳ κρήνη Ἀρέθουσα.

— Ἀρέθουσαι δέ εἰσιν ὀκτώ] Scholiastes vetus ad dictum Homeri locum tantum quatuor enumerat: Ἀρέθουσαι δὲ τέσσαρες, ἐν Συρακούσῃ, ἐν Σμύρνῃ, ἐν Χαλκίδι, καὶ ἐν Ἰθάκῃ. Stephanus hic enumerat quinque, quibus si addas τὴν ἐν Σμύρνῃ, cujus meminit Didymus, modo is verus sit, sex erunt. Τῆς ἐν Σμύρνῃ meminit etiam Eustathius ad dictum Odysseæ locum pag. 1746.

— Πᾶσαι κρῆναι ἐπιθετικῶς οὕτω λέγονται] Scholiastes Theocriti ad Idyll. I. pag. 20. affirmat idem ex Epaphrodito· Χαρίστιος δὲ καὶ Ἐπαφρόδιτός φασιν, ὅτι Ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρήνας.

ἌΡΕΙΑ, &c. καὶ τόπος] Est magna Persidis provincia versus Indiam, de qua Isidorus Characenus, Ptolemæus, Strabo, aliique; ejus autem gentile non solum Ἄρειος, sed & Ἀρειανὸς, uti patet infra vv. Κάσπειρος & Σώτειρα.

ἌΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ, ἀκρωτήριον Ἀθήνησιν] Πάγος hic non est Latinorum *Pagus*, sed *Rupes*, *Saxum*: Æschylo Πέτρα, qui in Eumenidibus. v. 692.

Ἄρει δ᾽ ἔθυον, ἔνθεν ἔστ᾽ ἐπώνυμος
Πέτρα, πάγος τ᾽ Ἄρειος.

Marti autem sacrificarint, unde nomen obtinet
Petra & Areopagus.

quod exprimere voluit Ennius pariter in Eumenidibus, apud Varronem l. VI. de L. L. sed non satis feliciter, si vera Scaligeri conjectura: vult enim scripsisse Ennium, *Areopagiticam ea de re vocant petram.* Ovidio *Scopulus* lib. VI. Metam. v. 70.

Cecropia Pallas scopulum Mavortis in arce
Pinxit, & antiquam de terra nominis litem.

Stephano recte Ἀκρωτήριον. Fuit enim Ἄρειος Πάγος Athenis, quod Ἀκροκόρινθος Corinthi, Ἰθώμη Messenæ, *Saxum Tarpejum* Romæ: Tzetzes Πάγον etiam Ἀκρωτήριον reddit ad Lycophronem. Apud Lucianum in *Bis accusato*, ubi Mercurius cum Justitia iter faciens Athenas, sic cum illa loquitur: ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ. ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν Ἀκρόπολιν ἀποκλινώμεθα ἤδη. καὶ ἐπείπερ καταβεβήκαμεν αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου καθῆσο, ἐς τὴν Πνύκα ὁρῶσα καὶ περιμένουσα ἐς ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός. *Sed dum sic loquimur Atticæ jam appropinquamus. Quare, Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe conside, Pnycem versus prospiciens exspectansque donec ea, quæ sunt à Jove mandata, proclamavero.* sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, *super vicum*, aut *super campo.* Sic in Elide fuit Κρόνιον sive Κρόνιος πάγος. Pindarus Olympiis Od. X. καὶ πάγον Κρόνου προσεφθέγξατο. *& rupem Saturniam appellavit.* quem Od. VI. πέτρας ἀλιβάτου Κρονίου· *rupem excelsam Cronii.* & Od. VIII. Κρόνιον λόφον· *Saturni collem* appellat. Fluxisse hinc denominationem τοῦ *pagus* apud Latinos, auctor Dionysius Halicarnassensis lib. IV. Antiq. pag. 220. quod Servius Tullius, diviso in certas portiones agro, constitutisque in montanis natura munitis tumulis tutis refugiis, quo sese agrestes sub adventum hostium ex agris reciperent, illa loca munita, sive castella, in montibus posita Græca appellatione *pagos* dixerit. Sed consule de vero significatu hujus nominis Franciscum Guillimannum lib. 1. Helv. cap. 2. additis, quæ de Areopago notavit Josephus Scaliger ad Eusebium pag. 31.

— Θυατείρα. τὸ ἐθνικὸν ἴδε Ἀρεοπαγίτης] Adde post Θυατείρα ex MSS. τὸ ἐθνικὸν ἐκ δύο ἦν, Ἀρεοπαγίτης. ἔστι δὲ ἐν Ῥώμῃ Ἄρειον πεδίον. τὸ ἐθνικὸν ἴδε Ἀρεοπαγίτης. Henricus Valesius agnovit hanc lacunam, & explere conatus est in notis ad Excerpta Polybii pag. 35.

— Ἀλλ' οὐχ ἁρμόζει Ῥωμαίοις ὁ τύπος] Immo Ἀθηναίοις. annotaverat in Codicis sui ora Isaacus Casaubonus.

ἌΡΕΟΣ ΝΗ͂ΣΟΣ, πρὸς τοῖς Κόλχοις ἐν τῷ Πόντῳ.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἄρειος, ἐξ ἰνὸς τοῦ δυοῖν παρηγμένον] Immo contrarium, ὡς ἐκ δυοῖν παρηγμένον.

ἈΡΗ͂ΝΑΙ, δύο πόλεις Μεσσήνης καὶ Τριφυλίας] Scholiastes vetus Apollonii ad lib. 1. Argon. v. 471. Ἀρήνη πόλις Πελοποννήσου. νῦν δὲ Γεράνια λέγεται, ὥς φησι Πείσανδρος. Consule eundem ad lib. 1. v. 152. & Eustathium ad Homeri locum, qui mox adducitur pag. 296. apud quem versu ultimo corrupte legitur Μηνιῶν, pro Μινυῶν. Adeundus super hac urbe Pausanias in Messeniacis pag. 218.

— Ὅμηρος] Iliad. B. v. 591.

— Τὸ τοπικὸν, Ἀρήνηθεν] Extat hoc τοπικὸν bis apud Apollonium Rhodium lib. 1. v. 152. & 471.

ἌΡΗΣ, Ἄρητος, ὡς Μένδητος, χωρίον Εὐβοίας.

— Ἀχρήσιος] Puto scripsisse, Φαγρήσιος aut Ἀγρήσιος. quamvis alterum pro exemplo aptius sit: Φάγρης enim Φαγρήσιος, ab Ἀγρηνοῖς autem Ἀγρήσιος. Φάγρης igitur ut Ἄρης.

ἌΡΙΑ, θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως, Περσικὴ χώρα.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἄριοι] Et Ἀριανοί, ut patet infra vv. Κάσπειρος. Ῥοῖσαι. Σώτειρα. Utrumque adstruit Eustathius ad Dionysii Periegesin pag. 135.

ἈΡΙΑΡΑ΄ΘΕΙΑ, πόλις πλησίον Καππαδοκίας] *Armeniæ Secundæ* adscribitur in Notitia Hieroclis & Concilio Chalced. meminit illius & Basilius M. Epist. 237. sed Ἀριαράθειαν vocat: ubi & possessivum occurrit Ἀριαραθηνός. Adscribitur etiam *Armeniæ Secundæ*, in L. 10. Cod. de Agricolis & Censitis & Colonis. *Comanensium & Ariaratensium Armeniæ Secundæ, Amasenorum Helenoponti & Diocæsariensium Cappadociæ Secundæ urbes.* Nam sic omnino legendum, non uti vulgo editur, *Ariaratensium & Armeniæ Secundæ*; interjecta perperam copulativa.

ἈΡΙ΄ΝΔΗΛΑ, τρίτης Παλαιστίνης] Ordo literarum posceret, ut scriberetur Ἀρίνδηλα vel Ἀρίδηλα. sed apud Hieroclem, & in alia Græc. Notitia Orientis MS^ta. Ἀρίνδηλα quoque legitur. In actis Conciliorum Ephes. & Chalced. varie vitiatum legitur hujus urbis nomen, & modo Ἀρίβηλα, modo Ἀρίβδηλα dicitur. Rursus in antiquissimo codice MS^to. Versionis Latinæ *Ariadila* appellatur: in Notitia vero Utriusque Imperii Dignitatum pag. 216. *Arieldela.*

ἈΡΙ΄ΚΕΙΑ, πόλις Λατίνων· Διονύσιος ἐν πέμπτῃ ἐπιτομῆς ε.] Delenda nota ε. male repetita ex præcedentis vocis ultima litera.

— Ὁ πολίτης, Ἀρικηνός] Immo, Ἀρικῖνος.

ἌΡΙΜΑ, Ὅμηρος] Locus est in Iliad. B. v. 783.

— Οἱ μὲν ἐν Κιλικίᾳ, οἱ δὲ ἐν Συρίᾳ, οἱ δὲ ἐν Πιθηκούσαις παρὰ Τυῤῥηνοῖς φασὶ γίνεσθαι τὸν μῦθον] Similia his, vel potius eadem occurrunt apud

Eustathium ad istum Homeri locum pag. 346. vide etiam Tzetzem ad Lycophronis Alexand. pag. 133. Cæterum eorum sententia procul dubio vera est, qui in Syria ponunt *Arima*. Syria enim in SS. literis perpetuo *Aram* dicitur, inde Syri *Aramæi*: *Arimi* vero ab Homero, ut Posidonius apud Strabonem putat. Vide, quæ de hac re commentetur Joannes Seldenus in Prolegom. de Diis Syris. Tertiam vero sententiam sequuntur Poëtæ Latini: sed illi non Ἄριμα vocant insulam hanc aut montem, sed *Inarimen*. Virgilius lib. ix. Æn. v. 715.

Tum sonitu Prochyta alta tremit, durumque cubile
Inarime, Jovis imperiis imposta Typhoeo.

Ovidius lib. xiv. Metam. v. 89.

— — orbataque præside pinus
Inarimen, Prochytenque legit.

Lucanus lib. v. v. 101.

Conditus Inarimes æterna mole Typhœus.

Nec Poëtæ tantum, sed & Plinius lib. iii. cap. 6. *Ænearia, ipsa à statione navium Æneæ, Homero Inarime dicta.* Unde apparet Latinos Homericum illud, εἰν Ἀρίμοις, tamquam unam vocem legisse: sed non sic Græci, uti apparet ex nostro.

ἈΡΙΜΑΣΠΟΙ', ἔθνος Ὑπερβορέων] Herodoto lib. iv. cap. 27. etiam appellantur Ἀριμασποί. καὶ ὀνομάζομεν, inquit, αὐτοὺς Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς. *& Scythice appellamus illos Arimaspos.* Orpheo autem dicuntur Ἀριμάσπαι Argonaut. v. 1096. Perperam enim legitur vulgo,

Ἀρσώπας τ' Ἀριμάσπας ἔθνη πολυτίμονα λαῶν.

pro Ἀριμάσπας. deinde illud, Ἀρσώπας, haudquaquam diversum gentis nomen, sed *Arimasporum* epitheton videtur, scribendumque pro eo, Ἀργώπας quod *oculos albos* seu *ceruleos haberent*, aut quod *altero oculo carerent*, ut vult Herodotus, vel per eum videndi munere destituti essent. Nisi quis Ἀρσώπας retineri posse existimet, sed pro epitheto, ut sit *mascule* vel *torve tuentes*. Æschylus μονώπας, vel μονῶπας eosdem vocavit. Apud Pomponium Melam lib. ii. cap. i. in vulgatis codicibus legitur *Arimaspi*, sed MS. quo sum usus, *Arimaspæ* habet, argumento, populos hos utroque modo à veteribus, appellatos, *Arimaspos* & *Arimaspas*.

ἈΡΙ'ΝΘΗ, πόλις Οἰνώτρων, ἐν Μεσοποταμίᾳ] Illud ἐν Μεσοποταμίᾳ plane ineptum huic loco. cogitabam forte scriptum à nostro, ἐν μέσῳ ποταμῶν. aut potius ἐν μεσογείῳ, quemadmodum similiter in Κόσσα & Νίναια loquitur.

ἈΡΙ'ΣΒΗ, πόλις τῆς Τρωάδος, Μιτυληναίων ἄποικος] Arrianus lib. i. de Gest. Alex. pag. 13. dicit non longe ab *Ilio* fuisse. Ἐξ Ἰλίου δὲ ἐς Ἀρίσβην ἧκεν. *Alexander ex Ilio ad Arisben movit.* Strabo autem lib. xiv. pag. 635. ex sententia Anaximenis Lampsaceni recenset *Arisbam* inter colonias *Milesiorum*.

— Ἧς οἰκισταὶ Σκαμάνδριος, καὶ Ἀσκάνιος υἱὸς Αἰνείου] Horum mentio infra etiam voce Ἀσκανία, qui locus ex Nicolao Damasceno desumptus, sed mutilus est. Meminit & Strabo lib. xiii. pag. 607.

— Ἐκ Δάνιδος δὲ Ἀρίσβαν αὐτὴν φησιν] Salmasius legebat Βατίειαν. & sic ante eum jam legit Meursius ad Lycophr. Adstruitur hæc lectio infra v. Βατίεια.

— Ἔφορος δὲ Μέροπος αὐτὴν γενεαλογεῖ, καὶ πρώτην Ἀλεξάνδρῳ τῷ Πριάμου γαμηθῆναι] Apollodorus ipsi *Priamo* eam nupsisse tradit lib. iii. Biblioth.

— Ἡρόδοτος δὲ καὶ Γάζων Ἀρίσβην καλεῖ, ἐν πρώτῃ] Ἀρίσβαν legitur hodie apud Herodotum lib. i. cap. 151. & sic etiam illam vocat Strabo lib. xiii. pag. 590. Apud Homerum tamen Iliad. B. v. 836. Ἀρίσβην.

— Ἔστι καὶ ποταμὸς Θρακικὸς Ἄρισβος] Eustathius addit eum in Hebrum incidere ex Strabone lib. xiii. pag. 590.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀρισβαεύς] Legendum Ἀρισβεύς. & sic etiam Salmasius MSS. Ἀρισβαῖος.

ἈΡΚΑ'Σ, Ἀρκάδος, ἀφ' οὗ Ἀρκάδιος, καὶ Ἀρκαδία.

— Ἐκλήθη δὲ καὶ Παρρασία, καὶ Λυκαονία] Consule super his variis *Arcadiæ* appellationibus Homeri Interpretem Eustathium ad Iliad. B. pag. 300.

— Καὶ Πανίαν] Hesychius: Πανία ἡ Πελοπόννησος. infra tamen v. Πανία jacet.

— Ἄπιος δὲ ὁ Ῥηγῖνος λέγεται πρῶτος καλέσαι Προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας] Scholiastes Apollonii ad lib. iv. v. 264. varias enumerat opiniones, cur *Arcades* Προσέληνοι dicti fuerint: ex quibus unam & item alteram, quod maxime verosimiles, apponam. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Τεγεατῶν πολιτείᾳ φησὶν ὅτι βάρβαροι τὴν Ἀρκαδίαν ᾤκησαν, οἵτινες ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων ἐπιθεμένων αὐτοῖς, πρὸ τῆς ἐπιτολῆς τῆς σελήνης· διὸ καὶ ὠνομάσθησαν Προσέληνοι. Δῖνος δὲ ἐν πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ τῶν Μακεδονικῶν Ἀρκάδα φησίν, ἀφ' οὗ ἡ Ἀρκαδία καλεῖται, Ὀρχομενοῦ υἱόν. Διὸ καὶ πόλιν τῆς Ἀρκαδίας Ὀρχομενόν· τινὲς δὲ φασιν Ἐνδυμίωνα εὑρηκέναι τὰς περιόδους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς σελήνης· ὅθεν καὶ Προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας κληθῆναι. quæ descripsit verbotenus, sed laudatis auctoribus, Lycillo Tharræo, Sophocle & Theone (qui sunt auctores optimorum istorum Scholiorum ad Apollonium, quæ adhuc exstant.) Aristophanis Scholiastes ad Nubes pag. 150. Consule etiam Censorinum de Die Natali cap. xix.

— Καὶ τὸ ἄστρον λέγεται ἐν τῷ Ἀρκτῴῳ ποτὲ ἄρκτος κληθῆναι, ἡ ἅμαξα ἐλέγετο] An non legendum, ἐν τῷ ἀέρι τῷ. Certe digitum intendere

tendere videtur in hunc Arati locum, Phænom. v. 26.

— — Δύω δέ μιν ἀμφὶς ἔχουσαι
Ἄρκτοι, ἅμα τροχόωσι· τὸ δὴ καλέονται ἅμαξαι.
— — Dua autem ipsum circumtenentes
Ursa, una currunt: eoque vocantur plaustra.

Nisi potius ad Homeri versum respexisse velis, Iliad. Σ. v. 487.

Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι.
Ursamque, quam & plaustrum cognomine vocant.

Unde Cl. Salmasius legebat, ἐν τῷ κύκλῳ. Consule Eustathium ad Iliad. Β. pag. 300.

— Ἴστρος δέ φησιν, Θεμιστοῦς καὶ Διὸς ὁ Ἀρκὰς ἐγένετο] Ὁ τὸ omissum ante Θεμιστοῦς observavit Salmasius. Verum, quem Stephanus ex *Istro* Θεμιστοῦς filium vocat, cæteri omnes Καλλιστοῦς perhibent, & ita forte hoc loco legendum; quamvis in MSS. constanter altera lectio servetur. Consule Scholiasten Græcum ad Theocriti Idyll. I. pag. 21.

— Ὀνομασθῆναι] Ὁμοιωθῆναι.

— Τὸ πατρωνυμικὸν, Ἀρκεσίδαι] Lege, Ἀρκασίδαι, uti mox ex fœminino Ἀρκασὶς constat. & sic MS. sic Callimachus Hymno in Dianam v. 216.

Κύρην Ἰασίοιο συεκτόνον Ἀρκασίδαο.

— Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας Αἰγύπτου πόλις] Postea etiam provincia, ut in Notitiis videre est.

ἈΡΚΕΣΊΝΗ, μία τῶν τριῶν πόλεων τῶν ἐν Ἀμοργῷ τῇ νήσῳ.

— Ἦσαν γὰρ Μελανία, Μίνωα, Ἀρκεσίνη] Supra v. Ἀμοργὸς, pro Μελανία, ponitur Αἰγιάλη.

ἊΡΚΗ, πόλις Φοινίκης] Pyrrhus Ligorius testatur se vidisse nummum, in quo Sol oriens cum quadrigis, appositum autem, ΑΡΚΗ. Est & alia Armeniæ Secundæ civitas Ἄρκα, Hierocli dicta numero plurium, Ἄρκαι. Hujus gentile Ἀρκηνὸς apud Basilium Magnum exstat Epist. 355. Sed & alterius *Arca* idem gentile fuisse videtur; unde *Arcena urbs* Lampridio, in principio Alexandri Severi, qui hinc oriundus fuit.

— Ἰώσηπος ἐν πέμπτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς Ἀρχαιολογίας] Immo, ἐν ἑβδόμῳ. lib. vero IV. Antiq. pag. 110. *Petram* Arabiæ Metropolin antea Ἀρκὴν dictam scribit.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρκαῖος] In nummo Tiberii, sub signo Victoriæ, apud Pyrrhum Ligorium, ΑΡΚΑΙΩΝ.

ἈΡΚΙΡΟΈΣΣΑ, πόλις ἐν Πόντῳ, Ἡρακλείας ὑποπελής.

— Ὡς Πιτυουσαῖος] Forte, Πιθηκουσαῖος. Vide v. Τάφος. Πιτυοῦσαι enim Πιτυόεσσαν faciunt. infra h. v.

ἈΡΚΌΝΗΣΟΣ, νῆσος Καρίας] MSS. Ἀρκόννησος. & sic Strabo lib. XIV. pag. 656.

ἈΡΚΤΆΝΕΣ, ὡς Ἀνιᾶνες] Lege Αἰνιᾶνες. vide supra v. Αἰνία.

ἊΡΚΤΩΝ, νῆσος] MSS. Ἀρκτόννησος. Ἄρκτων ὄρος Apollonio lib. I. v. 941.

Ἄρκτων μιν καλέουσιν ὄρος περιναιετάοντες.
Arctum montem vocant accola.

Vide, quid paullo ante ibi dicat Scholiastes. Orpheo Ἀρκτῷα ὄρη Argon. v. 543.

Ἀρκτώοις ἐν ὄρεσσι πεφυκότες.

— Καὶ πόθεν, εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ αὐτῆς] Non comparent amplius.

— Λέγεται καὶ συνθέτως, Ἀρκτόννησος] Mirum hanc insulam non enumerari infra v. Βέσβικος.

ἊΡΜΑ, πόλις Βοιωτίας τῆς Ταναγρικῆς.

— Ἐκλήθη ἀπὸ Ἀμφιαράου] Locus hic sine dubio mutilus & corruptus est librariorum vitio, qui quomodo legendus sit, ex Eustathio apparet, ad Iliad. Β. pag. 266. Ἐκλήθη δέ φασιν οὕτως, ἢ διότι ἐκεῖ κατεάγη τὸ τοῦ Ἀδράστου ἅρμα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἅρματος Ἀμφιαράου καταφυγόντος ἐκεῖ, καὶ μὴ ἐκδοθέντος τοῖς διώκουσιν. Nam sic quoque hoc loco quondam scriptum fuisse nullus dubito. Videndus autem eo in loco Eustathius: nam quæ deinceps hic detruncata sunt manu Hermolai aut librariorum, ibi pariter integra reperies. De Amphiarao autem ita Plutarchus in Parall. pag. 307. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ πολεμούντων καὶ ἐκεῖσε κατεπόθη ὁ Ἀμφιάρεως τῷ ἅρματι, ἔνθα νῦν πόλις Ἅρμα καλεῖται. *Postridie bellum cum gereretur, eo loco Amphiaraus una cum curru terra haustus est, ubi Harma urbs nunc est, à curru sic dicta.* De Amphiarao & Adrasto sic Strabo lib. IX. pag. 404. Περὶ δὲ τοῦ Ἅρματος τοῦ Βοιωτιακοῦ, οἱ μὲν φασὶν ἐκπεσόντος ἐκ τοῦ ἅρματος ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀμφιαράου κατὰ τὸν τόπον οὗ νῦν ἐστι τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, τὸ ἅρμα ἔρημον ἐνεχθῆναι περὶ τὸν ὁμώνυμον τόπον· οἱ δὲ τοῦ Ἀδράστου συντριβῆναι τὸ ἅρμα φεύγοντός φασιν ἐνταῦθα, τὸν δὲ διὰ τοῦ Ἀρείονος σωθῆναι. Φιλόχορος δ' ὑπὸ τῶν κωμητῶν σωθῆναί φησιν αὐτόν· διὰ τοῦτο ἰσοπολιτείαν αὐτοῖς παρὰ τῶν Ἀργείων ὑπάρξαι. *Sed, quod ad Harma Bœoticum spectat, sunt, qui dicant, Amphiarao in pugna è curru prolapso, ibi, ubi nunc ejus est sacellum, currum vacuum delatum esse ad locum, qui ab eo Harma vocatur: alii Adrasti fugientis currum ibi confractum ajunt, ipsumque Arionis equi ope evasisse. Philochorus à pagi ejus incolis ait servatum fuisse: ideoque eis jus civitatis apud Argivos esse.*

— Ἔστι καὶ τῆς Ἀττικῆς Ἅρμα περὶ τὴν Φυλήν] Vide infra h. v.

— Καλεῖται καὶ Ἅρμα Ἀμφιαράου] Refer ad Bœotiæ oppidum, uti facit Eustathius d. l. pag. 266.

ἈΡΜΈΝΗ, κώμη Παφλαγονίας] Occurrit apud Scylacem & Arrianum.

— Παρὰ δὲ Ξενοφῶντι ἐν Ἀναβάσει, Ἁρμήνην διὰ τοῦ η] Lege, ἐν Ἀναβάσεως ς. restituta numeri nota, quæ absorpta fuit à præcedentis vocis litera ultima, similitudinis caussa. Occur-

rit

rit enim locus iste apud Xenophontem lib. VI. de Expeditione Cyri pag. 372. scribitur autem illic hodie Ἀρμήνη.

ἈΡΜΕΝΊΑ, χώρα πλησίον τῶν Περσῶν, ἀπὸ Ἀρμένου Ῥοδίου.

— Παρέχοντες δὲ λίθον τὸν γλύφοντα, καὶ τυποῦσι τὰς σφραγίδας] *Mittunt lapidem, quo gemmæ scalpuntur perforanturque.* Cl. Salmasius olim legebat hic τυπῶσιν. sed in Exercit. ad Solin. pag. 1101. recte vulgatam Stephani lectionem retinet & illustrat.

— Ἔστι καὶ Ἀρμένιον ὄρος, περὶ τὴν ἀρχὴν τῆς Τρηχινίας] Eustathius ad Dionysii versum, qui mox adducitur, hunc Stephani locum adducens, legit, περὶ τὴν ἀρχὴν τῆς Τρηχινίας.

ἈΡΝΕΑΙ, πόλις Λυκίας μικρά.

— Ὡς Ὀρνεαί] Has describit Strabo lib. VIII. pag. 382. supra v. Αἴνεια hæc vox corrupta est, ut ibi notavimus.

ἌΡΝΗ, πόλις Βοιωτίας] Thucydides lib. I. pag. 10. Βοιωτοί τε γὰρ οἱ νῦν ἑξηκοστῷ ἔτει μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν ἐξ Ἄρνης ἀναστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν, τὴν νῦν Βοιωτίαν, πρότερον δὲ Καδμηΐδα γῆν καλουμένην, ᾤκησαν, ἦν δὲ αὐτῶν καὶ ἀποδασμὸς πρότερον ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, ἀφ' ὧν καὶ ἐς Ἴλιον ἐστράτευσαν. *Qui nunc Bœoti sexagesimo ab eversione Ilii anno ex Arna ejecti à Thessalis, incoluerunt terram, quæ nunc Bœotia, prius Cadmea vocabatur, in qua pars eorum quondam fuerat, unde profecti sunt ad Ilium cum exercitu.* Ad quem locum Scholiastes: Ἄρνη, πόλις Θεσσαλίας, ἀφ' ἧς ἀνόμασται καὶ μετοικίαν καὶ ἡ ἐν Βοιωτίᾳ Ἄρνη. ἡ δὲ Βοιωτίᾳ Ἄρνη νῦν Χαιρώνεια καλεῖται. *Arne, Thessaliæ civitas, à qua nomen accepit Arne Bœotia alterius colonia. Arne vero Bœotia nunc Cheronea dicitur.* Confirmat hoc Pausanias lib. IX. pag. 605. Λεβαδέων δὲ ἔχονται Χαιρωνεῖς. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις καὶ τούτοις Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον. Θυγατέρα δὲ εἶναι λέγουσιν Αἰόλου τὴν Ἄρνην, ἀπὸ δὲ ταύτης κληθῆναι καὶ ἑτέραν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν. *Lebadensibus vicini sunt Cheronenses. Eorum urbi olim Arne est appellata: filiam Æoli Arnen fuisse dicunt, à qua urbi altera etiam in Thessalia Arne fit nuncupata.* Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag. 270. Τὰ δὲ χόλια, χάφνει καὶ ὅτι, Ἄρνη νῦν Χαιρωνείας. ubi lege Χαιρώνεια. Denique vide infra v. Χαιρώνεια.

— Ὅμηρος, Οἵ τε πολυστάφυλόν τ' Ἄρνην εἶχον] Iliad. B. v. 507.

— Καὶ Λυκόφρων, Ἄρνης παλαιᾶς γέννα Τεμμίκων πρόμοι] Tzetzes ad hunc Lycophronis locum pag. 106. Τεμμίκων explicat, τῶν Βοιωτῶν, ἀπὸ ὄρους Τεμμίκου.

— Δευτέρα πόλις Θεσσαλίας] Non longe ab oppido Onthyrio, uti dicit infra v. Ὀνθύριον.

— Περὶ ἧς ὁ χρησμὸς, Ἄρνη χηρεύουσα μένει Βοιώτιον ἄνδρα] Existimo omnino hic legendum, Ἄρνη Χαιρώνεια. Certe ipse noster infra v. Χαιρώνεια· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις καὶ Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον. Verum fundus hujus correctionis Pausanias est lib. IX. pag. 605. Λεβαδέων δὲ ἔχονται Χαιρωνεῖς. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις καὶ τούτοις Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον. Θυγατέρα δὲ εἶναι λέγουσιν Αἰόλου τὴν Ἄρνην. Qui locus paullo ante adductus est. Nam in illo ipso occurrunt verba, quæ auctor hic & infra adducit, licet tacito Pausaniæ nomine. Denique Eustathius dubitare plane vetat ad Hom. Iliad. B. pag. 270. Nam citato oraculo quod hic adducitur, addit: Τὰ δὲ χόλια, χάφνει καὶ ὅτι, Ἄρνη νῦν Χαιρώνεια. sic enim ibi legendum, pro Χαιρωνείας. quomodo vulgo editur.

— Ἡ Κιέριον καλεῖται] Ita *Arne Thessalica* vocabatur, antequam Bœotos incolas acciperet ex *Arne Bœotica*. *Arne* autem *Bœotica* post *Χαιρώνεια* est dicta, uti jam ostendimus. Sed juxta Stephanum *Arne Bœotica* post *Cheronea* dicta, nomen cum incolis *Arnæ Thessalicæ*, quæ prius *Cierion* dicta fuerat, dedit: juxta Thucydidis Scholiasten vice versa *Thessalica* dedit *Bœoticæ*. Et quod dicit Scholiastes, idem quoque ipse Thucydides prodit eo loco.

— Τετάρτη, τῆς Ἐρμιονίων] Ἐορδαίων. num Ἐόρδων. aut potius Δορσαίων.

— Τὸ θηλυκὸν, Ἀρναία] Infra vide v. Φιλιππείων.

ἈΡΌΗ, πόλις Ἀχαΐας.

— Λέγεται καὶ Πάτραι] Etymologus: Ἀρόη, κώμη πάλαι τῆς Ἀχαΐας, νῦν δὲ πόλις, ἡ καλουμένη Πάτρα.

ἈΡΠΑΓΊΑ, χωρίον, τόπος περὶ Κύζικον] Suidas v. Μίνως refert, Minoëm amore captum Ganymedis, cum apud patrem ejus Troëm Dardani regem diverteret, in venatione ad amnem Granicum rapuisse puerum; addens: ὁ δὲ τόπος ἐκλήθη Ἁρπαγία. *locus vero* (ubi raptus contigit) *appellatus est Harpagia.* Athenæus vero lib. XIII. pag. 601. Ἐχεμένης γοῦν ἐν τοῖς Κρητικοῖς, οὐ τὸν Δία φησὶν ἁρπάσαι τὸν Γανυμήδην ἀλλὰ Μίνωα. Οἱ δὲ προειρημένοι Χαλκιδεῖς παρ' αὐτοῖς φασιν ἁρπασθῆναι τὸν Γανυμήδην ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ τόπον δεικνύντες Ἁρπάγιον καλοῦσιν, ἐν ᾧ μυρρίναι διάφοροι πεφύκασιν. *Echemenes in Creticis non à Jove Ganymedem raptum fuisse tradit, sed à Minoë. Chalcidenses, quos indicavimus antea, raptum apud se Ganymedem à Jove prædicant, ac ipsum locum ostendunt vocatum Harpagium, egregiis myrtis consitum.* Ergo & in Eubœa locus hoc nomine, sed numero singulari.

ἉΡΠΑΣΑ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Ἁρπάσου ποταμοῦ.

— Μύλα, Μυλασσεῖς] Lege, Μύλασα, Μυλασεῖς. vide infra h. v.

ἉΡΠΙΝΑ, πόλις Ἤλιδος, ἀπὸ Ἁρπίνης τῆς Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς καὶ Ἄρεος Οἰνόμαος] *Arpinam Æsopi filiam ex Marte peperisse Oenomaum* auctor etiam est Pindari Scholiastes Olymp. Od. XIII. pag. 122. apud quem legas eandem perperam Ἁρπίνναν vocari Od. VI. pag. 55. pro Ἁρπίνην.

Cæte-

Cæterum Lucianus, in lib. *de Morte Peregrini* oppidum hoc viginti stadiis Olympia abfuisse docet.

Α᾽ΡΓΑ, πόλις Γαυλική.

— Καὶ Βεροιαῖος] Scribe Βεροιαῖος, ut infra h. v.

Α᾽ΡΡΗΧΟΙ᾽, ἔθνος Μαιωτῶν. Στράβων ἑνδεκάτῃ] In allegato Strabonis loco male hodie Α᾽ρίχοι legitur: quod Casaubonus hinc recte emendat.

Α᾽ΡΣΑΚΙ᾽Α, πόλις Μηδείας ἐπίσημος, ἀνατολικωτέρα Μηδείας] Hæc sine dubio civitas illa Α᾽σαὰκ, apud Isidorum Characenum, in provincia *Astavene*.

Α᾽ΡΣΙΝΟ᾽Η, πόλις Λιβύης, ἀπὸ τῆς δὲ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἀδελφῆς.

— Η᾽ τρίτη πρότερον Ταύχειρα] Idem testatur infra h. v.

— Η᾽ ἑξῆς μετ᾽ αὐτῆς, πόλις ὀκτακισχίλια] Locus manifeste corruptus, non enim hic urbis, sed regionis est circuitus. Cl. Salmasius legebat, στάδια ὀκτώ. natus error ex male expressa numeri nota.

— Ἑβδόμη, Κύπρου, ἡ πρότερον Μάριον] Idem dicit infra v. Μάριον.

— Ο᾽γδόη, Αἰτωλίας] Hanc Polybius in Excerpt. pag. 142. vocat Α᾽ρσινόειαν.

— Τὸ ἐθνικὸν Α᾽ρσινοΐτης] Videtur legendum, Α᾽ρσινοΐτης, uti infra vv. Μαρέα & Ταύχειρα legitur: in Ῥόδου tamen Α᾽ρσινοΐτης extat pari scriptura ut hic.

Α᾽ΡΣΤΣΙ᾽Α, χωρίον τῶν Ψύρων, καὶ Χίου] Strabo, unde auctor hæc descripsit, Α᾽ρίουσία χώρα habet lib. XIII. pag. 645. Non possumus autem dicere ita scripsisse Stephanum, ordine literarum impediente. Ergo in depravatos Strabonis codices incidisse dicendum est. MSS. autem Stephani habent χώρα, ut Strabo: qui tamen non dicit esse χώραν τῶν Ψύρων, sed *Chii*. Τὰ Ψύρα autem parva insula fuerunt apud *Chium*. Quod videtur movisse Isaacum Casaubonum, ut codicis sui oræ adscriberet, pro καὶ Χίου legendum τῆς Χίου. sed nec sic error tollitur, qui hic non penes librarios, sed auctorem est.

— Ο᾽σον σταδίων τριακοσίων] Strabo d. l. τριακοσίων.

— Οἶνον ἄριστον ἔχουσα, καλούμενον Α᾽ρουσίνον] Debuit igitur dicere Α᾽ρουσινόν. Romani hoc vinum appellavere *Arvisium*. Virgilius Ecl. v. v. 71.

Vina, novum fundam calathis Arvisia, nectar.

Plin. lib. XIV. cap. 7. *In summa gloria post Homerica illa, de quibus supra diximus, fuere Thasium Chiumque. Ex Chio, quod Arvisium vocant.*

— Α᾽ρουσινός, ἡ Α᾽ρουσινή] Α᾽ρουσιανός, ἡ Α᾽ρουσιανή.

Α᾽ΡΤΑΓΑ, Περσικὴ χώρα, ἣν ᾤκισεν Περσεύς.

— Α᾽ρταῖος δὲ Πέρσαι, ὥσπερ οἱ Ἕλληνες τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους καλοῦσι] Hesychius: Α᾽ρταῖοι, οἱ ἥρωες παρὰ Πέρσαις. Vide, quæ de hac voce Persica notavit Seldenus Syntagm. I. de Diis Syris, cap. 6. Addenda autem hic ex MSS. vox, ἥρωας ante τί, καλοῦσι.

— Καὶ Μιλάμωνες] Salmasius legebat, Φιλάμωνες.

— Ἡρωδιανὸς Α᾽ρταίας αὐτοὺς καλεῖ] Lege ex Codd. scriptis, Ἡρόδοτος. apud eum enim hæc habentur lib. I. cap. 125. & mox apud nostrum v. Α᾽ρτέαται, Ἡρόδοτος, non Ἡρωδιανὸς adducitur.

Α᾽ΡΤΑ᾽ΚΗ, πόλις Φρυγίας, ἄποικος Μιλησίων.

— Α᾽ρτάκης τοῦτο μὲν ὄρος ἐστὶ τῆς Κυζικηνῆς, τοῦτο δὲ νησίον ἐστίν] Salmasius legit, Α᾽ρτάκη τοῦτο μὲν ὄρος, &c. *Artace partim mons Cyzicena, partim insula est.*

— Καὶ Α᾽ρτάκιος] Sic κρήνη Α᾽ρτακίη Apollonio Rhod. lib. I. v. 957. ubi Scholiastes: Α᾽ρτακίη, κρήνη περὶ Κύζικον, ἧς καὶ Α᾽λκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος, ὅτι τῆς Δολιονίας ἐστίν. & Orpheus Argon. v. 524.

— — — ἐνθάδε Νύμφαι
Κρήνη ὑπ᾽ Α᾽ρτακίη καλὰ νάματα πλημμύρουσι.

Α᾽ΡΤΑΞΑΤΑ, πόλις Α᾽ρμενίας] MSS. Α᾽ρτάξατα.

— Τὸ ἐθνικὸν Α᾽ρταξατηνός] Pyrrhus Ligorius nummum profert Augusti, in quo circum Araxem fluvium jacentem, & sinistra cornucopiæ & urnam, dextra temonem tenentem cum prora navis, legitur, ΑΡΤΑΞΑΤΗΝΩΝ. is si verus, exclamare licet.

Sic prætextatos referunt Artaxata mores.

Α᾽ΡΤΕΑ᾽ΤΑΙ, γένος Περσικόν.

— Ἡρόδοτος πρώτῃ] Lib. I. cap. 125.

Α᾽ΡΤΕΜΙ᾽ΣΙΟΝ, πόλις Οἰνώτρων ἐν Μεσογαίᾳ.

— Φίλιππος δὲ Α᾽ρτεμίσιον αὐτὴν καλεῖ, ἴσως Δωρικῶς] Aristophanes in Lysistrata in persona Laconis *Artemisium Eubææ* appellat Α᾽ρταμίτιον pag. 910.

Ο᾽κα τοὶ μὲν ὑπ᾽ Α᾽ρταμιτίῳ
Πρύκροον θείκελοι
· Ποτὰ καλά.

— Ἔστι καὶ πόλις Εὐβοίας] Harpocration: Α᾽ρτεμίσιον ἱδίως τὸ τῆς Α᾽ρτέμιδος ἄγαλμα, ἐπειδὴ Δηλιακὸν. λέγεται δὲ καὶ ἀκρωτήριόν τι τῆς Εὐβοίας, ὡς Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Α᾽ΡΤΕ᾽ΜΙΤΑ, νῆσος Τυῤῥηνική, περὶ τὴν Θάλασσαν νῆσον] Legendum, περὶ τὴν Αἰθάλειαν νῆσον. ut jam olim monuit Philippus Cluverius. vide supra v. Αἰθάλη. & sic appellatur bis ab Aristotele, περὶ Θαυμας. Α᾽κουσμ.

— Ὡς δὲ Στράβων, πόλις Παρθυαίων] De hac Strabo lib. XVI. pag. 744. Ἔστι δὲ καὶ Α᾽ρτεμίτα πόλις ἀξιόλογος διέχουσα πεντακοσίους τῆς Σελευκείας σταδίους. *Est autem Artemita insignis civitas quingentum stadiis à Seleucia distans.* Hinc lib. XI. pag. 519. appellat eam Α᾽ρτεμίταν τὴν ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ. *Artemitam Babyloniæ.*

— Ὁ δὲ Ἀρτεμίδωρός φησιν, ὅτι χερρόνησος περὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, λεγομένη Ἀρτέμιτα. Ἡ θηλυκὴ, Ἀρτεμίτας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀρτεμιτηνός] Ἀρτεμία tamen vocatur Straboni lib.I. pag. 59. & *Riano* etiam, cujus versus paullo post adducitur: modo is sic scripsit, ut vulgo editur. Sed quid sibi volunt: Ἡ θηλυκὴ Ἀρτεμίτας. an hoc scire juvat? scilicet ut sciremus non esse neutrum plurale. Non placet. puto Stephanum respexisse ad locum Strabonis lib. XI. pag. 519. ubi Apollodorum ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας testem laudat, quem bis eodem libro pag. 516. & 525. Ἀρτεμιτηνὸν, vel Ἀρταμιτηνὸν vocat: sed apud Strabonem vulgo perperam Ἀδραμυττηνὸν legitur, quemadmodum Isaacus Casaubonus & ex MSStorum. vestigiis, & ex ipso Strabone ostendit in Commentariis ad illa loca. Idem Strabo hunc Apollodorum vocat τὸν Ἀρτεμιτηνὸν lib. 11. pag. 118. quamquam, ut verum fatear, verear, ut is locus à menda sit liber: hoc enim gentile nullam penitus analogiam habet, tum plane est contra regionis typum, & Strabo duobus istis locis, quæ allata sunt, aliter format. Cæterum videmus facile, quonam sequentia Stephani verba referenda sint. Nam cum ab Ἀρτέμιτα regulariter formetur gentile Ἀρτεμιτηνός, Strabo tamen, uti apparet ex vestigiis corruptæ lectionis, in Codd. MSS. videtur dixisse Ἀρταμιτηνός. Invenitur enim in illis, teste Casaubono, Ἀρταμυθηνός. Ex quibus apparet, quam misere locus hic laceratus sit atque transpositus ab imperitis librariis. Sequens illa *insula Riani* eadem est cum *Artemidori peninsula* ad *Acheloi fluminis ostium* sita.

— Ἀπολλόδωρος δὲ Ἀρταμιτηνός φησι, διὰ τοῦ α] *Apollodori* testimonium hic citari videtur, quasi is non Ἀρτεμιτηνὸς, sed Ἀρταμιτηνὸς dicendum affirmasset. sed locus nimium est mutilatus: ostenderat enim Stephanus Ἀρτέμιτα, Parthicum oppidum, potius Ἀρτάμιτα scribendum, quia *Apollodorus* nobilis rerum Parthicarum auctor à Strabone Ἀρταμιτηνὸς per α vocetur. Loca, ubi id facit Strabo, ante adducta sunt.

— Ἔστι καὶ πλησίον τῶν Ὀξειῶν νήσων] Meminit harum insularum Strabo lib. x. pag. 458. ubi dicit ab Homero appellari Θοάς. καὶ αἱ Ὀξεῖαι καλούμεναι, ἃς ὁ Ποιητὴς Θοὰς εἶπε. quod auctor descripsit infra v. Δουλίχιον. Meminit & alibi Strabo.

— Νῆσος Ἀρτέμιτα] Insula hæc *Dianium* Melæ, Plinio & Marciano Capellæ in Edit. Henrici Stephani vocatur.

— Ῥιανὸς, Οἱ Θεσσαλικῶν] Illud οἱ corruptum est, legendumque cum MSS PP. Ῥιανὸς η΄ Θεσσαλικῶν. *Rianus libro octavo Thessalicorum*. Sæpius enim hoc *Riani* opus ab auctore citatur. Deinde ipsum *Riani* versum sic scribunt iidem codices:

Νήσοις Ὀξείῃσι καὶ Ἀρτεμίτῃ ἐπέβαλλον.

Non Ἀρτεμίῃ. Recte.

— Τὸ ἐθνικὸν τὸ αὐτὸ, ἢ Ἀρτεμιταῖος] Τὸ αὐτὸ, *idem*, quod ante posuit, Ἀρτεμιτηνός. Sed quid hæc sibi volunt? Parthicæ enim urbis gentile ante exposuerat. Scopæ certe dissolutæ.

ἈΡΤΥΜΝΗΣΟΣ, πόλις Λυκίας, ἄποικος Ξανθίων.

— Τούτων δὲ τῶν] Videtur legendum: Τούτων δὲ τις.

— Κατοικῆσαι, καὶ καλέσαι] Alterutrum ex his verbis videtur delendum cum Salmasio.

— Τὴν πόλιν Πίναρον] Consule infra v. Πίναρα.

ἈΡΥΚΑΝΔΑ, πόλις Λυκίας] Vetus Pindari Scholiastes ad Olymp. Od. VII. pag. 62. ἐν Λυκίᾳ δὲ ἐστι πόλις Ἀρύκανδα καλουμένη. ἧς πλησίον ἱερόν τι χωρίον. ὃ πρότερον μὲν Ἔμβολος ἐκαλεῖτο διὰ τὸ θεῖον τοῦ χωρίου.

— Ὡς Ἀλυνδεύς] Lege, Καλυνδεύς. de quo infra h. v. aut potius Ἀλινδεύς, de quo supra v. Ἄλινδα.

ἈΣΒΥΣΤΑ, πόλις Λιβύης] Herodotus lib. IV. cap. 170. Γιγαμέων δὲ ἔχονται τὸ πρὸς ἑσπέρης Ἀσβύσται· οὗτοι τὸ ὑπὲρ Κυρήνης οἰκέουσι· ἐπὶ θάλασσαν δὲ οὐ κατήκουσι Ἀσβύσται. *Gigamas ab occasu contingunt Asbystæ, qui supra Cyrenen incolentes non pertingunt ad mare.* Hinc Dionysio in Periegesi v. 211.

Ἀσβύσται δ' ἐπὶ τοῖσι μεσήπειροι ναίουσι.
Asbystæ autem post hos mediterranei sunt.

quem locum adducit Tzetzes ad Lycophronis Alex. pag. 138. Solino, Plinio & Ptolemæo Ἀσβύσται dicuntur. Consule, quæ de his populis congessit Cl. Salmasius in Exercit. ad Solin. pag. 381.

— Δύο δέ εἰσι Τρίτωνες· ὁ μὲν Λιβύης, ὁ δὲ Βοιωτίας] Apollonii Scholiastes vetus etiam ponit tertium *Tritonem*, qui ipsi est *Nilus*. Sic enim commentatur ad lib. IV. v. 269. Ὁ δὲ Νεῖλος οὗτος τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο, Τρίτων μετωνομάσθη δὲ ἀπὸ Νείλου τοῦ Κύκλωπος, τοῦ Ταντάλου βασιλεύσαντος τῆς χώρας, ὥς Ἕρμιππός φησιν.

ἈΣΔΥΝΙΣ, νῆσος κατὰ τὴν Μυρίδος λίμνην] Nomen Regis Thebanorum, qui effodi curavit lacum illum admirabilem, *superfluentis Nili receptacula*, ut Tacitus lib. II. ann. c. 61. diversimode scribitur apud Herodotum: modo enim Μοῖρις appellatur & ejus lacus Μοίριος λίμνη, modo Μῦρις & Μύριος. Describit lacum ipsum Herodotus lib. II. cap. 149. Ælianus autem lib. VI. cap. 7. de Animal. appellat, ut hic, λίμνην τὴν καλουμένην Μύριδος. Aliis Μοίριδος, quod amplexi sunt Romani.

ἈΣΕΑ, κώμη τῆς Ἀρκαδίας, ἀφ' ἧς ὁ Ἀλφειὸς ῥέει] Hesychius scribit Ἀσία. Ἀσιώτας. Ἀσία ἐστὶ

κώμη

κώμη Ἀρκαδίας. ὅθεν Ἀλφειὸς δοκεῖ τὰς πηγὰς ἔχειν. Dionysius tamen in Periegesi v. 412. de duobus fluviis, ut hic:

Οἵ τ' ἄμφω Ἀσίηθεν ἀναβλύζουσι ῥέεθρα.
Qui ambo ab Asea emittunt fluenta.

Ad quem locum Eustathius: ὁ Γεωγράφος δέ φησιν, ὅτι Ἀσέα κώμη τῆς Μεγάλης πόλεως, ἔχουσα δύο πηγὰς, ἐξ ὧν ῥέουσιν Εὐρώτας καὶ Ἀλφειός. Apud Strabonem nomen hoc corruptum extat lib. VI. pag. 275. admonitumque jam ab Isaaco Casaubono, pro Ἀβία ibi scribendum Ἀσέα.

ΑΣΙ´Α, πόλις Λυδίας παρὰ τῷ Τμώλῳ] Similia his habes apud Suidam in Ἀσία.

— Διὸ καὶ Ἀσία ἡ Ἤπειρος] *Asiam* videlicet *Minorem*, antea *Epirum* fuisse dictam docet etiam v. Παλλάδιον Suidas. ἐδόθη δὲ Τρωῒ τῷ βασιλεῖ κτίζοντι τὴν πόλιν, ὑπὸ Ἀσίου τινὸς φιλοσόφου καὶ τελεστοῦ. διὸ δὴ εἰς τιμὴν Ἀσίου τὴν ὑπ' αὐτοῦ βασιλευομένην χώραν, πρότερον Ἤπειρον λεγομένην, Ἀσίαν ἐκάλεσεν. *Datum Palladium Troi Regi condenti urbem, ab Asio quodam Philosopho & initiatore. Quamobrem etiam in Asii honorem, regionem, quæ sub ejus imperio Epirus dicebatur, Asiam appellavit.* Idem notat Eustathius ad Dionysii Perieg. v. 627.

— Ἢ ἐκ τῆς Προμηθέως γυναικός· ἢ ἀπὸ τοῦ πολλὴν ἄσιν ἔχειν, τουτέστιν ἰλύν] Scholiastes vetus ad Apollonii lib. I. v. 444.

——— ἐπ' Ἀσίδος Ἠπείροιο.

Asiam sic dictam notat, vel ab *Asia* Promethei matre (non *uxore*, ut hic apud Stephanum) vel ἀπὸ τοῦ πολλὴν ἄσιν ἔχειν. Apollonium imitari videtur Ovidius lib. IX. Metam. v. 447. de Mileto:

——— *& in Aside terra*
Mœnia constituis, positoris habentia nomen.

— Ἰσθμὸς ἄνω τέταταί τις ἐπείγεται τῆς Ἀσίδος αἴης] Est Dionysii Perieg. v. 20.

— Στράβων δεκάτῃ· ἦν δὲ ἐμπόριον κοινὸν τῶν τε Ἀσιανῶν καὶ τῶν Εὐρωπαίων] Lege, ἑνδεκάτῃ, pro δεκάτῃ· sequentia enim verba sunt Strabonis de *Tanaï emporio*, lib. XI. pag. 493. quem locum ideo adscribam, quia mox adhuc aliud ulcus ejusdem opera sanandum est. Sic autem habet: Ἐπὶ δὲ τῷ ποταμῷ, καὶ τῇ λίμνῃ πόλις ὁμώνυμος οἰκεῖται Τάναϊς, κτίσμα τῶν τὸν Βόσπορον ἐχόντων Ἑλλήνων, &c. ἦν δὲ ἐμπόριον κοινὸν τῶν τε Ἀσιανῶν καὶ Εὐρωπαίων Νομάδων. *Supra flumen ad paludem Mæotidem urbs sita est, Tanaïs ipsa quoque appellata, condita à Græcis Bosporum incolentibus, &c. Hæc commune fuit Europæorum Asianorumque Nomadum emporium.*

— Καὶ Νομάδων] Delendum καὶ ante Νομάδων, uti in adscripto paullo ante Strabonis loco manifestum est.

— Ἔστι καὶ Ἀσιανὴ πόλις] Salmasius legit Ἀσίας ἡ πόλις.

— Ἔστι καὶ Ἄσιος λειμών] Lege omnino, Ἀσίας λειμών. Eustathius ad Dionysii Perieg. pag. 99. ἢ ἀπὸ Ἀσίου τινὸς Λυδοῦ, ἐξ οὗ ὁ Ἀσίας λειμὼν, ὡς τὸ κοχλίας. exemplo enim τοῦ κοχλίας confirmat præcedens Ἀσίας. Sed apud Eustathium totus hic locus multo integrior, quam nunc apud nostrum extat. Pergit enim is: Ὡς καὶ Ὅμηρος, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι· οὐ κατὰ δοτικὴν, τοῦ Ἀσιανοῦ· ἀλλὰ κατὰ γενικὴν Ἀσίου κοινῶς, ὡς κοχλίου· καὶ Ἰωνικῶς Ἀσίεω (ὡς καὶ παρὰ Ἡροδότῳ εὕρηται) καὶ συγκοπῇ, Ἀσίω· ὡς Ἑρμαίεω, Ἑρμαίω, καὶ ἐϋμμελίω Πριάμου.

— Ὅμηρος Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι] Iliad. Β. v. 461.

— Ἀντὶ τοῦ Ἀσίου] Sic & Eustathius ad illum locum pag. 254. Cæterum, quod hic Ἀσίας λειμὼν *Pratum Asias*, illud Ἄσιος λειμὼν dicitur infra v. Ἄσιος, perperam, ut reor.

— Καὶ Ἰωνικῶς Ἀσίεω καὶ Ἀσίω, ὡς ἐϋμμελίω] Exemplum hoc est apud Homer. Iliad. Δ. v. 165.

Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.
Et Priamus, & copia bellicosi Priami.

ΑΣΙ´ΝΗ, πόλις Λακωνική, ἀπὸ Ἀσίνης θυγατρὸς Λακεδαίμονος] Herodotus lib. VIII. cap. 73. *Hermionam & Asinam* dicit Dryopum in Peloponneso urbes: ex his Ἀσίνη, inquit, ἡ πρὸς Καρδαμύλῃ τῇ Λακωνικῇ.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀσιναῖος] Occurrit hoc gentile aliquoties apud Pausaniam lib. IV. & apud Strabonem lib. VIII. pag. 359. Ἀσιναῖος κόλπος, adducitque idem ex Strabone Eustathius ad Iliad. Β. pag. 287. Θεόδωρος Ἀσιναῖος Philosophus Platonicus, Porphyrii discipulus, citatur à Proclo lib. V. in Tim. pag. 314. qui ab eodem lib. III. in Tim. pag. 225. vocatur Θεόδωρος ὁ ἐκ τῆς Ἀσίνης φιλόσοφος. Bis tamen gentile hoc apud eundem corruptum extat pag. 183. & 187. in quorum uno loco γενναῖος, in altero Ἀθηναῖος perperam scribitur.

— Καὶ Ἀσινεῖς] Hinc Etymolog. M. Ἀσινεῖς, οἱ Δρύοπες οἱ τὴν Ἀσίνην κατοικοῦντες, &c.

ΑΣΚΑ´ΛΩΝ, πόλις Συρίας πρὸς τῇ Ἰουδαίᾳ.

— Ἄρραξ, Ἄρραξης· ὡς ἀπὸ τοῦ χαράξω, χάραξ, χαράξης] MSS. habent, Ἄρης Ἄρηρος Ἀράξης. Unde Salmasius putabat legendum, Ἄρηρος Ἀρήρης· sed nihil temere mutandum existimo. In sequentibus autem corrige: ὡς ἀπὸ τοῦ χαράξω χάραξος, χαράξης.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀσκαλωνίτης] Sic in nummo Titi apud Tristanum Tom. I. pag. 304. circa Victoriam Navalem legitur, ΑϹΚΑΛΩΝΙΤΩΝ. Erat enim civitas libera & sui juris, teste Plinio lib. V. cap. 13. Pyrrhus Ligorius in Collectionibus suis exhibet nummum Hadriani; in quo circum caput muliebre turritum, ΑϹΚΑΛΩΝΕΙΤΩΝ ΜΕΤΡ.

— Γραμματικοὶ δὲ, Πτολεμαῖος Ἀρίσταρχου γνώριμος, καὶ Δωρόθεος] Suidas: Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης Γραμματικός. ὃς ἐπαίδευσεν

ἀδάσιν ἐν Ῥώμῃ. deinde numerat libros, quos scripsit.

— Καὶ ἡ μὲν πόλις, ἡ πρῶτον φασὶ τὰ κρόμμυα φυῆναι] An non legendum, ὅ πρῶτον. ubi primum cepas provenisse ajunt. non est dubitandum. Vidit etiam hanc lectionem Salmasius. qui pro Κρόμμυα praeterea & hic, & paullo post legit Κεράμια ex MSS. Sed ego lectionem vulgatam praefero: celebris enim cepis fuisse Ascalon videtur ex Hesychio, apud quem Παλλάκχαιον, Κρόμμυον. Ἀσκαλωνίτου. & Athenaeo, qui lib. I I. pag. 68. Κρομμύου εἶδος Ἀσκαλώνιον commemorat.

ἈΣΚΑΝΙ´Α, πόλις Τρωϊκή.

— Σκαμάνδριος Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης] Scamandri mentio etiam supra v. Ἀστυδη.

— Καὶ τῆς Ἀσκανίας καλυμνῆς] Deleri potest asteriscus huic versui appositus. Verba enim sunt Nicolai Damasceni, quae non ulterius adscripsit Stephanus, quoniam Ascania caussa tantum adduxerat, non Scamandri.

— Οὐ μόνον δὲ ἡ λίμνη] Λιμνίον, ᾧ ὄνομα Ἀσκανία, paludem Ascaniam, in qua sine ope maris sal nascebatur, quo accolae utebantur, ponit in Phrygia Arrianus lib. I. de Exped. Alex. pag. 28.

— Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε, καὶ Ἀσκάνιος θεοειδής] Locus apud Homerum Iliad. B. v. 863. sed mutilatus hic ea parte, propter quam à Stephano fuerat adductus. Quare repone:

Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδὴς
Τῆλ᾽ ἐξ Ἀσκανίης.

— Τοὶ δ᾽ ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοί] Iliad. N. v. 793. sed ibi legitur:

Οἵ ῥ᾽ ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοί.
Qui ex Ascania glebosa venerant successores.

Loquitur de Palmye & Morye Hippotionis filiis. Strabo legit: Οἱ δ᾽ ἐξ Ἀσκανίης.

— Τῆς δὲ Μυσίας] Haec tria verba poni debent, proxime ante praecedentem Homeri versum hoc modo: Τῆς δὲ Μυσίας. Οἵ ῥ᾽ ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοί. Dixit enim Stephanus duas esse regiones Ascanias, posuitque unam ad Phrygiam pertinentem, confirmans hoc auctoritate Homeri. Igitur sequi debebat altera ad Mysiam spectans, antequam ad istud probandum nova adduceretur Poetae auctoritas. Strabo lib. XII. pag. 564. Ὁμωνύμως δὲ τῇ λίμνῃ (Ἀσκανίᾳ) καὶ ἡ χώρα ἐλέγετο. καὶ ἦν αὐτῆς τὸ μὲν Φρύγιον, τὸ δὲ Μυσιον. ἀπωτέρω δὲ τῆς Τροίας τὸ Φρύγιον. Καὶ δὴ ἀκούειν δεῖ τὰ τοῦ Ποιητοῦ. Communi enim cum palude Ascania nomine etiam regio appellatur & ejus pars Phrygia erat, alia Mysia: sed Phrygia longius à Troja aberat. Atque ita etiam accipienda sunt Homeri carmina, quae hic. In sequentibus adducuntur, eadem, quae hic. Et eodem modo etiam commentatur Eustathius ad priorem Homeri versum Iliad. B. pag. 365. De Ascania Mysia etiam locus lib. III. Epigr. Graec. ad quem vide, si lubet, Vincentium Opsopoeum pag. 311.

— Καὶ τῆς μὲν Φρύγιον, τῆς δὲ Μύσιον] Locus procul dubio mutilus, cujus tamen sensum video. Voluit dicere non lacus tantum regionisque nomen ὁμώνυμον esse, sed & viri nomen: neque unum eundemque utrobique à Poëta Ascanium intelligi, sed priori loco Phrygium, posteriori vero Mysium quendam.

— Ἔστι καὶ Ἀσκάνιος ποταμός] Antoninus Liberalis Narr. XXVI. Hylam in amne Ascanio periisse scribit.

— Εὐφορεῖον χιλιάσι· Καὶ Ψίλοι Ἀσκάνιον τε Ναυαίθου] MSS. habent. Καὶ Ψίλιν Ἀσκάνιόν τε καὶ εἰνάοντα Ναύαιθον.

— Ψίλης Μυσίας] Lege Ψίλις. de quo infra h. v. & sic Salmasius.

— Ναύαιθος, Ἰταλίας] Salmasius legebat, Βιθυνίας. Fuit tamen Italiae fluvius circa Crotonem, Straboni dictus Νέαιθος.

ἈΣΚΑΛΟΣ, πόλις Ἰταλίας.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀσκαλίτης] Ἀσκαλίτων Ἐπίσκοπος occurrit in Act. IV. Synodi VI. Constantinopolitanae.

ἈΣΚΡΗ, πόλις Βοιωτίας] De hujus situ videndus Proclus in Eudoxo ad B. Ἔργων Hesiodi, qui hinc fuit oriundus.

— Καὶ ἀπ᾽ Ἀσκρῆθεν] Lege, ἀπὸ τοῦ Ἀσκρῆθεν. & sic Salmasius.

ἈΣΟΣ, πολίχνιον Κρήτης] Putant esse Ἄσσον S. Lucae I Act. cap. 27. v. 13.

ἈΣΠΑΛΑΘΕΙΑ, πόλις Ταφίων.

— Νίκανδρος ἐπιγραφομένων πρώτῳ Ἀσπαλάθεια Βοιωτὸς] Ex hoc numero apparet Nicandrum versu scripsisse sua Ἐπιγραφόμενα.

ἈΣΠΑΛΑΘΙΣ, νῆσος Λυκίας. λέγεται οὕτω διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ πεφυκότας ἀσπαλάθους] Dioscorides lib. I. cap. 19. ubi de Aspalatho agit, dicit eum nasci in Istro, Nisyro, Syria & Rhodo, hoc est, insulis, ut ego interpretor, Cariae & Lyciae objacentibus: nam Istrum hic accipio insulam contra Triopium Cnidiae, ut infra dicit, sitam. Nisyros nota est. Syria est Σύρνα Stephani, Σύρνος Pausaniae in fine lib. III. pag. 215. Vide infra v. Σύρνα. Verba Dioscoridis, si desideres, haec sunt: Ἀσπάλαθος, οἱ δὲ ἐρυσίσκηπτρον, θάμνος ἐστὶ ξυλώδης, ἀκάνθας πολλὰς κεκτημένος, φυόμενος ἐν Ἴστρῳ καὶ Νισύρῳ, Συρίᾳ καὶ Ῥόδῳ. Aspalathus, alii erysisceptrum, frutex est lignosus, spinis crebris aculeatus. Nascitur in Istro, Nisyro, Syria & Rhodo.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀσπαλαθιδος ὡς Ψωφίδος καὶ Αὐλίδος] Lege Ἀσπαλαθίδιος, ὡς Ψωφίδιος καὶ Αὐλίδιος, jubente analogia. Vide infra v. Ψωφίς.

ἈΣΠΕΝΔΟΣ, πόλις Παμφυλίας, Ἀσπένδου κτίσμα] Aspendi situm accurate describit Arrianus lib. I. de Expedit. Alex. pag. 26.

— Ὁ πο-

— Ὁ πολίτης Ἀσπένδιος] Hinc *Aspendius* Citharœdus.

ἈΣΠΙΣ, πόλις Λιβύης] Quomodo capta à Romanis hæc Libyæ urbs, narrat Polybius lib. I. pag. 30. hi vero *Clypeam* illam appellavere.

— Ἔστι καὶ νῆσος ἄλλη μεταξὺ Λεσβίων] De hac Strabo lib. XIV. pag. 643.

— Ἔστι καὶ νῆσος ἄλλη, Τυῤῥηνίας] Videtur eadem, quæ præcedens.

ἈΣΠΛΗΔΩΝ, πόλις Φωκίδος.

— Γεγράφεται καὶ χωρὶς τοῦ α] Vide Strabonem lib. IX. pag. 414. & Eustathium ad Iliad. B. v. 511.

ἈΣΣΑΚΗΝΟΙ, ἔθνος Ἰνδικόν] An ab hac gente dicuntur in vulgari idiomate *Assassini?* Certe venit ad nos hæc vox ex Oriente. Unde Thuanus in quodam poëmate:

Notus & Eoo tantum Assassinus in axe,
Proh pudor! in nostro visitur orbe frequens.

ἌΣΣΗΡΑ, οὐδετέρως, πόλις Χαλκιδέων.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀσσηρίτης] Horum ager mendose apud Aristotelem in vulgatis exemplaribus vocatur Ἀσσυρίτης. lib. III. Hist. Animal. cap. 12. Οἷον ἐν τῇ Χαλκιδικῇ τῇ ἐπὶ τῆς Θρᾴκης ἐν τῇ Ἀσσυρίτιδι (lege ex hoc Stephani loco Ἀσσηρίτιδι) ἐποίει ὁ καλούμενος Ψυχρὸς ποταμός. *Uti in regione Asseritide agri Chalcidai in Thracia facit fluvius à frigiditate Psychrus dictus.*

ἌΣΣΟΣ, πόλις Λυκίας, πλησίον Ἀτάρνης] Rescribe Λυδίας pro illo Λυκίας, quod huic loco non convenit. Dicitur enim *Assos* propinqua *Atarna* fuisse: Ἀτάρνα autem mox à nostro, πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας πλησίον Λέσβου. Deinde ibidem ponitur à Strabone lib. XIII. & à Xenophonte qui lib. VII. de Exped. Cyri pag. 425. *Atarnam* & *Pergamum Lydiæ* facit civitates. Quod ita turbavit Joannem Leonclavium, ut pro *Lydia*, quod bis occurrit, semel *Asiæ*, semel *Mysiæ* reponendum censuerit. Sed invita plane dea Critice: inchoat enim Xenophon *Lydiam* ab *Antandro*, extenditque *Pergamum* usque.

— Ἐφ᾽ ὑψηλῷ καὶ ὀξέος καὶ δυσπρόσοδα πέτρα] Strabo lib XIII. pag. 610. Ἔστι δ᾽ ἡ Ἄσσος ἐρυμνὴ καὶ εὐτειχὴς ἀπὸ θαλάσσης, καὶ τοῦ λιμένος ὀρθίαν καὶ μακρὰν ἀνάβασιν ἔχουσα. *Natura & arte munita est Assus à mari & portu rectam & longam habens adscensionem.* Extat & Epigramma vetus de aquis in hanc urbem perductis per excisas rupes lib. IV. Anthol. Græc. Epigr. pag. 509. unde ingenium situs, quem Stephanus dicit habuisse *Assum*, perspicitur.

— Πρὸς ὃν Νικόστρατος κιθαριστὴς ἔλεγε παίζων, Ἄσσον ἴθ᾽ ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ᾽ ἵκηαι] Strabo auctorem hujus Hexametri vocat *Stratonicum*; pergit enim in loco mox adducto: ὥς τ᾽ ἐπ᾽ αὐτῆς οἰκείως εἰρῆσθαι δοκεῖ τὸ τοῦ Στρατονίκου τοῦ Κιθαριστοῦ· Ἄσσον, &c. *Ut convenire ei videatur Stratonici Cytharœdi: Asson,* &c. Jam quoniam hujus *Stratonici* Strabo & alibi meminit, & noster Strabonem in hoc loco expressit, probabile pro Νικόστρατος hic rescribendum esse Στρατόνικος. Sed, quisquis etiam fuerit, qui de *Asso* hunc versiculum primus jecit, notandum ex Homero eum desumptum, apud quem, licet diversa notione τοῦ Ἄσσον, extat Iliad. ζ. v. 143.

Ἄσσον ἴθ᾽, ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ᾽ ἵκηαι.
Propius accede, ut ocyus ad mortis metas pervenias.

— Δευτέρα πόλις Αἰολίδος κατὰ τὴν Ἑλλήσποντον] Est eadem, quæ præcedens & quæ sequens, ut apparet ex situ *Atarna*.

— Ἔστι καὶ λειμών] Fuit nostro in animo Ἀσίας λειμών, ut jam monui supra v. Ἀσία.

— Ἐν τῷ Κελβιανῷ πεδίῳ τῆς Λυδίας] Lege, Κιλβιανῷ ex Strabone lib XIII. pag. 629. Eustathius ad Iliad. B. pag. 254. scribit Κιλβανὸν, alio errore. Apud Ptolemæum pariter bis corruptum extat lib. V. cap. 2. sed apud Plinium sincere legitur. lib. V. cap. 29. *Ephesus attollitur monte Pione, alluitur Caystro in Cilbianis jugis orto, multosque amnes deferente & stagnum Pegaseum, quod Phyrites amnis expellit.*

— Περὶ τὸν Καΰστρον] Alii auctores Græci hunc fluvium vocant Κάϋστρον, & Latini *Caystrum*: Homerus tamen Iliad. B. v. 461. ut hic, Καΰστριον.

ἈΣΣΥΡΙΑ, χώρα περὶ Βαβυλῶνα.

— Εἰσὶ καὶ ἕτεροι παρὰ τοὺς Σύρους] Sic in Epigramm. Græc. lib. III. pag. 302. ἐν Ἀσσυρίοις Γαδάροις, pro ἐν Συρίοις.

ἈΣΣΩΡΟΝ, ὄρος Σάμου.

— Εὐφορίων Ἀρτεμιδώρῳ] Scholiastæ Apollonii & Tzetzi ad Lycophronem pag. 90. citatur Εὐφορίων ἐν Ἀπολλοδώρῳ. Unde jure merito locus hic Xylandro pro suspecto fuit. Fuit quoque tempus, quo Cl. Salmasius pro Ἀρτεμιδώρῳ putaret scribendum, Ἀρτέμιδος ὕμνῳ.

— Δαίμονος Ἀμφιλύσιον ῥόον] MSS. Δαίμονος Ἀμφιλύσσιο ῥόον. rectissime.

ἈΣΣΩΡΙΟΝ, πόλις Σικελίας, ταύτην τρισυλλάβως Ἀσσωρὸν καλεῖ Ἀπολλόδωρος] In Numismatibus Siciliæ Philippi Parutæ pag. 102. extat nummus, in cujus uno latere caput laureatum conspicitur juvenis imberbis cum longiusculâ cæsarie, adscriptum literis Latinis, ASSORV. in altero homo nudus, in cujus dextra urceus, in sinistra cornu copiæ, additum, CRYSAS. qui nummus & lucem dat & accipit à Ciceronis loco lib. IV. in Verrem, cap. 44. *Chrysas est amnis, qui per Assorinorum agros fluit. Is apud eos habetur Deus & religione maxima colitur. fanum ejus in agro propter ipsam viam, qua Assoro itur Ennam. In eo Chrysæ est simulacrum præclare factum è marmore.* Item alius ibidem, in cujus una parte caput muliebre, in

altera duo boves jugati, cum epigraphe ΑΣΣΟΡΟΥ. Nusquam hi alibi extant.

Ἀ'ΣΤΑΙ', ἔθνος Θρᾴκης· Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῆς ἐν ἑνδεκάτῃ] Lege, τῆς ἕνδεκα. sic enim citatur hic *Artemidori* liber in vv. Δερτών. Κώθων. Λίγυρος.

Ἀ'ΣΤΑΚΟΣ, πόλις Βιθυνίας, &c. Ἔστι καὶ Ἀκαρνανίας πόλις] Strabo lib. x. pag. 459. *Astacos* duas etiam agnoscit, ut hic noster; unam in *Bithynia*, alteram in *Acarnania*. Καὶ πόλις Ἀστακός, ὁμώνυμος τῇ περὶ Νικομήδειαν καὶ τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον. *Urbs Astacus cognominis ei, quæ apud Nicomediam & sinum Astacenum.* Ex quo loco, quoniam Strabo perspicue *Astacum Bithyniæ* à Nicomedia distinguit ponens illam περὶ Νικομήδειαν, & quoniam nonnulli sunt de veteribus, qui *Nicomediam* prius *Astacum* dictam esse tradiderunt, Josephus Scaliger in Notis ad Eusebium n. 1307. putavit duas *Astacos* in *Bithynia* fuisse. Sed non observavit vir magnus *Nicomediam* tunc ferme cœpisse, quum *Astacus* desineret, atque ex *Astaci* ruinis crevisse in loco non longe ab eo, in quo *Astacus* steterat. Notavit hunc Scaligeri errorem Salmasius & in Exercitat. ad Solin. & in Notis ad Hist. August. quibus, si lubet, adde ex Memnonis Historiis locum apud Photium cap. xxi. pag. 722.

— Ὡς Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνικοῖς] Salmasius legit, ἐν Βιθυνιακοῖς, & sic citantur hi libri infra v. Βιθυνιόπολις.

— Οἱ δὲ Κεφαληνίας ἀποικον] Catal. Urb. MS. Vat. Ἄστακος, πόλις Κεφαλληνίας.

— Πελαπινός] Scribe, Πελαγωνός. uti legitur infra v. Πελαγών.

Ἀ'ΣΤΑΠΑΓΟΙ, Λιβύης ἔθνος· Ἀππιανὸς ἕκτῳ] Non possum satis mirari auctoris nostri oscitantiam. Ἀστάπα inter illas Hispaniæ urbes enumeratur, ab Appiano, quæ à Scipione captæ sunt, in Ibericis pag. 273. qui idem est locus, qui hic ab auctore adducitur. Nam uti ex Photio videre est, Iberica constituebant sextum operis Appiani librum. Jacuit autem hæc urbs inter Carthaginem Novam & Fretum, uti ex Appiani narratione colligitur. Incolæ illius, qui pertinacissime partes Carthaginiensium tuebantur, aliquoties ibidem dicuntur Ἀσταπαῖοι. Nihilominus Stephanus inductus ab his Appiani verbis: Ἀστάπα δ' ἦν πόλις Καρχηδονίοις αἰεὶ διαμείνασα ὁμαλῶς. *Astapa autem urbs Carthaginiensibus perpetuo adhæserat*: temere *Astapæos* in *Lybia* sitos putavit, quasi Carthaginiensium nullum fuisset extra *Lybiam* imperium.

Ἀ'ΣΤΑ'ΡΤΗ, νῆσος ἐν Αἰθιοπίᾳ· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ πρώτῃ] Lege, ἐν περίπλου πρώτῃ.

— Ἀπὸ ᾗ τοῦ Βαζίου ἄκρου] Apud Ptolemæum bis occurrit hoc promontorium, sed utrobique, τὸ Βάζιον ἄκρον, dicitur lib. iv. cap. 5. & 7. Apud Marcianum hæc interiere, cujus procul dubio locus hic à Stephano adducitur.

— Ἐκδέχεται Τελώνιον ὄρος] Ptolemæus lib. iv. cap. 7. Πελονωτὸν ὄρος scribit.

Ἀ'ΣΤΕΡΙ'Α, πόλις Λυδίας] MSS. & Eustathius ad Iliad. Β. pag. 332. *Asteriam* faciunt urbem Συρίας. perperam.

— Ἔστι καὶ νησίον Ἀστερία, μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης] Sic dicitur Antonino Liberali cap. xxxv. Aliis vero Ὀρτυγία & Δῆλος. De variis hujus insulæ nominibus vide infra v. Δῆλος. tum quæ notavit Tzetzes ad Lycophronis Alexandr. pag. 71.

Ἀ'ΣΤΕ'ΡΙΟΝ, πόλις Θετταλίας. Ὅμηρος, Οἵ τ' ἔχον Ἀστέριον] Iliad. Β. v. 735.

— Ἡ νῦν Πειρεσία] Sic appellatur Apollonio, apud quem Cometes lib. i. v. 37. dicitur,

Πειρεσίας ὄρεος Φυλλήιον ναίων.

Prope montem Phylleum Piresia habitans.

ubi Scholiastes: τὸ Φυλλήιον, ὄρος Μακεδονίας· ἡ δὲ Πειρεσία χώρα ἡ πόλις, ἧς ἐγγὺς ἦν τὸ Φυλλήιον. Hanc autem Πειρεσίαν existimo eandem esse quæ Πειρεσία, à nostro infra suo loco dicitur, & quæ occurrit apud Orpheum in Argon. v. 162.

Πειρεσίην ὃς ἔναιεν ἐπ' Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις.

& ipsum Apollonium lib. i. v. 584. quamquam plurali numero.

Φαίνοντο δ' ἄποθεν Πειρεσιαί.

Apparebant procul Piresia.

nam ex his verbis colligitur in editissimo loco sitas fuisse, quod hic de *Piresia* testatur noster. Et inducor per hunc Apollonii locum, ut credam, in altero quoque ejusdem Poëtæ scriptum fuisse Πειρεσιάς, numero plurali, accusandi casu. Vide etiam infra v. Φυλλίς. Ἀστέριος autem ille, à quo Stephanus *Asterion* nomen accepisse existimat, haud dubie is est, qui inter Argonautas recensetur, Κομήτου filius, ab Apollodoro lib. i. Biblioth. Orpheo Ἀστερίων dictus, ut & Apollonio lib. i. v. 35.

— Οὕτω δὲ καλεῖται διὰ τὸ λαμπρόν, ὅτι ἐφ' ὑψηλοῦ ὄρους κειμένη, τοῖς πόρρωθεν ὡς ἀστὴρ φαίνεται] Hic est *Phylleus mons*, ut ex Apollonio & ipsius Scholiaste apparet.

Ἀ'ΣΤΕΡΟΥΣΙ'Α, ὄρος Κρήτης πρὸς νότον μέρος, ἀποβλέπον εἰς θάλασσαν· ἀφ' οὗ καὶ πόλις ἐπὶ τὸ Καύκασον Ἰνδική Ἀστερουσία] Eustathius hic olim legisse videtur Ἰνδικόν. dicit enim ad Iliad. Β. pag. 332. ἔστι δὲ καὶ Ἀστερουσία Κρήτης φασὶν ὄρος, καὶ πόλις δὲ περὶ τὸν Ἰνδικὸν Καύκασον.

Ἀ'ΣΤΡΑΙ'Α, πόλις Ἰλλυρίας· Ἀδριανὸς Ἀλεξανδριάδος α. Οἵ τ' ἔχον Ἀστραίαν τε Δόβηρόν τε] MSS. habent Δόβηρά τε. quod probabat Salmasius. Mihi rectius videretur Δόβηρόν τε. Infra enim Δόβηρος Pannoniæ urbs dicitur. Nisi Δόβηρά τε censeamus quarto casu dictum à primo Δόβηρ, quomodo etiam dictam fuis-

se

se hanc urbem suspicari licet ex gentili Δόβηρος. quod & infra & aliquoties apud Herodotum legitur.

ΑΣΤΥ, ἡ κοινῶς πόλις.

— Φιλόχορος ἑνδεκάτῃ Ἀτθίδος] MSS. Φιλόχορος ιά Ἀτθίδος. Apud Etymologum, ubi idem *Philochori* locus adducitur v. Ἄστυ, legitur, ἐν πρώτῃ. & sic quoque olim hic scriptum fuisse, Φιλόχορος ἐν α΄ Ἀτθίδος, valde est verisimile. Certe apud alterutrum libri numerus corruptus est.

— Καὶ εἶναι ἐκ τῆς πλάνης εἰς τὰς κοινὰς οἰκήσεις] Similem τοῦ Ἄστυ etymologiam adfert Eumolpus apud Scholiasten Apollonii lib. I. v. 696. Ἄστυ. Ἐτυμολογεῖ Εὔμολπος τὴν λέξιν, ἄστυ λέγων παρὰ τὸ ἄνω ἱστασθαι· ἐπὶ μετεώρου γὰρ κεῖνται αἱ πόλεις.

— Σοφοκλῆς ἐλ *] MSS. explent lacunam, Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ. recte. Nam *Sophoclis* Ἀλέξανδρος citatur etiam infra.

— Βοτῆρες] MSS. Βυτῆρες.

— Τοιγὰρ ἐνθένδε] MSS. τὸ γὰρ ἐνθένδε. recte.

— Ὡς Ἐρατοσθένης ἐν Ἡριγόνῃ. Εἰς τι δὴ Θορικοῦ καλὸν ἵκανον εἶδος] MSS. εἰ ὅτι δὴ, &c. Unde Salmasius, εἴσοκο δὴ, aut ἐς τόδε τοῦ Θορικοῦ καλὸν ἵκανεν ἄστυ, legendum suspicatur. Certe εἶδος manifestissimum glossema est, & à quolibet deprehendi potest. Cur autem *Eratosthenes* Θορικὸν appellaverit ἄστυ, infra indicabimus v. Θορικὸς, ubi ab Hecatæo δῆμον Θορικὸν appellatum esse πόλιν, ob magnitudinem scilicet, auctor est Stephanus.

— Ὅτι δὲ δῆμος Θορικὸς, δῆλόν ἐστι καὶ κώμη πλησίον Κανώβου] Post δῆλόν ἐστι ponenda est τελεία στιγμή. Cætera enim de voce Ἄστυ intelligenda, & meminit hujus pagi Ægyptiaci Diodorus Siculus lib. I. pag. 17. ubi inter argumenta, quibus Ægyptii probabant Athenienses coloniam Saitarum esse, dicit fuisse, quod Athenienses soli inter Græcos urbem suam appellarent *Astu*, ab *Astu* videlicet in Ægypto sito.

ΑΣΤΥΠΑΛΑΙΑ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.

— Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀστυπαλαίας, τῆς Ἀγκαίου μητρός] Habes hoc apud Apollonii Scholiasten ad lib. I. v. 185. ὁ μὲν Ἀγκαῖος, υἱὸς Ἀστυπαλαίας γὰρ ἦν τῆς Φοίνικος καὶ Ποσειδῶνος. & ipsius *Astypalea* mentio apud Apollonium ipsum lib. II. v. 868. ubi de Ancæo

— ὃν Ἰμβρασίοισι παρ' ὕδασιν Ἀστυπάλαια
Τίκτε Ποσειδάωνι.

— *quem apud Imbrasi aquas Astypalaa*
Neptuno genuit.

ad quem locum idem Scholiastes: ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυπαλαίας τῆς Φοίνικος ὁ Σάμιος Ἀγκαῖος ἦν παῖς, ὃς ἐκυβέρνα τὴν ναῦν μετὰ τὴν Τίφυος τελευτὴν, καὶ Σιμωνίδης ὁ γενεαλόγος ὁμοίως τῷ Ἀπολλωνίῳ γενεαλογεῖ.

— Τετάρτη, πόλις ἐν Σάμῳ] De *Astypalaa Sami*, & ejus denominationis origine locus extat insignis ex Themistagora, veteri historico, apud Etymologum. Habet autem sic: Ἀστυπαλαία, μοῖρα τῆς Σάμου, οὕτω καλουμένη· ὅτι Πατροκλῆς καὶ Τομβρίων ἀποικίαν στείλαντες εἰς Σάμον, πρὸς τοὺς ἐνοικοῦντας τοὺς Κᾶρας κοινωνίαν θέμενοι, ᾤκησαν παρὰ τὸν Χήσιον ποταμὸν, καὶ εἰς δύο φυλὰς τὴν πόλιν διένειμαν· ὧν τὴν μὲν, Χησίαν ὠνόμασαν, ἀπὸ τοῦ Χησίου ποταμοῦ παρακειμένου τῇ πόλει· τὴν δὲ Ἀστυπαλαίαν, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐκεῖσε ὄντος ἄστεος. Οὕτω Θεμισταγόρας ἐν τῇ χρυσῇ βίβλῳ.

ΑΣΤΥΡΑ, πόλις Μυσίας, ὑδηρὸς, πρὸς τῇ Τρῳάδι] Meminit hujus urbis Scholiastes Nicandri ad Alexipharm. pag. 52. & Eustathius ad Iliad. B. pag. 366. Strabo lib. XIII. pag. 591. Ἄστυρα supra Abydenum agrum in Troade ponit, oppidum dirutum, sed quod olim aurifodinis, quæ exhaustæ ejus tempore, fuerit dives.

— Ἔστι καὶ κώμη πλησίον τοῦ Ἀδραμυττίου] Strabo eodem lib. XIII. pag. 606. recensum agens locorum veteris Geographiæ circa Trojam ad illustrationem Homeri & aliorum priscorum, etiam hujus pagi meminit, ut diversi à superiore urbe, & quidem his verbis: Εἶτα Ἄστυρα κώμη καὶ ἄλσος τῆς Ἀστυρηνῆς Ἀρτέμιδος ἅγιον. Πλησίον δ' εὐθὺς τὸ Ἀδραμύττιον, Ἀθηναίων ἄποικος πόλις, ἔχουσα καὶ λιμένα καὶ ναύσταθμον. *Sequitur Astyra pagus, & lucus Astyrena Diana sacer. Non procul hinc est Adramyttium, Atheniensium colonia, portum habens & navium stationem.* & iterum pag. 613. Μυσίας δ' Ἄστυρα τὴν πλησίον κώμην φασίν.. ἦν δὲ πολίχνη ποτὲ, ἐν ᾗ τὸ τῆς Ἀστυρηνῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐν ἄλσει, προεστατεῖτο μετ' ἁγιστείας ὑπ' Ἀντανδρίων, οἷς μᾶλλον γειτνιᾷ. *Mysia autem propinquum dicunt pagum Astyra, olim oppidum; in cujus loco templum Astyrena Diana est, cui Antandrii religiose præsunt, quibus id est vicinius.* Ad quos duos locos hic respexit noster.

— Ἔστι καὶ πόλις Φοινίκης κατὰ Ῥόδον] Lego, Κατ' Ἄραδον. Ἄραδος enim supra νῆσος Φοινίκης.

— Ἐν ᾗ ἐτιμᾶτο ἡ Ἀθηνᾶ ΑΣΤΥΡΙΣ, &c.] Perperam editio Xylandri separavit Ἀστυρὶς ab Ἀθηνᾶ, quasi urbis aut loci esset nomen novum, cum sit τῆς Ἀθηνᾶς epitheton. Conjungendum igitur iterum, & distinguendum: ἐν ᾗ ἐτιμᾶτο ἡ Ἀθηνᾶ Ἀστυρίς. ἔστι καὶ Βοιωτίας. sic MSS. sic etiam Editio anterior.

— Ἔστι καὶ χώρα Ἰταλίας] Immo χωρίον· fuit enim prædium Ciceronis ad Pontinas paludes in ora maritima Latii, nunc pagus eodem adhuc nomine. Vide. Philippum Cluverium lib. III. Ital. Antiq. cap. 7.

— Ἀφ' οὗ καὶ τὸ τῆς Ἀστυρηνῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν] Meminit Strabo duobus locis, qui supra adducti sunt.

ΑΤΑΒΥΡΟΝ, ὄρος Ῥόδου] Pindarus vocat Ἀταβύριον. Olymp. Od. VII. pag. 71.

— ὦ

—— ὦ Ζεῦ πάτερ νώτοισιν Ἀταβυρίου μεδέων.

O Jupiter pater, cacumini Atabyrii dominans.

Ubi Scholiastes: ὁ νοῦς οὕτως ἔχει. ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ ὁ Ἀταβυρίου ὄρους βασιλεύων. & paullo post: νώτοισι δὲ, ἀντὶ τοῦ νώτων. εἰσὶ δὲ χαλκαῖ βόες ἐν αὐτῷ· αἵτινες ὅταν μέλλῃ ἀποβαίνειν τι χαλεπὸν, μυκῶνται. Adeo ut existimem, & propter hunc locum, & propter montem sequentem Siciliæ huic cognominem, hic scriptum fuisse olim, ἈΤΑΒΎΡΙΟΝ.

— Ἔστι καὶ Σικελίας Ἀταβύριον, ὡς Τίμαιος] Eadem fere verba occurrunt apud Scholiasten Pindari d. l. ἔστι δὲ καὶ ἐν Σικελίᾳ ὄρος Ἀταβύριον, ὥς φησι Τίμαιος.

— Ἔστι καὶ Φοινίκης] Hanc urbem expugnasse Antiochum Epiphanem narrat Polybius lib. v. pag. 413.

ἈΤΑΐΑ, πόλις Λακωνική.

— Ἡ Ἀταΐτης] Apud Tristanum Tom. II. pag. 272. in nummo Getæ circum figuram Fluvii legitur, ΑΤΤΑΙΤΩΝ, per duo T T.

ἈΤΑΛΆΝΤΗ, ἡ ὑπὸ Ἀθηναίων κληθεῖσα παρὰ Λοκροῖς· Θουκυδίδης δευτέρᾳ. Ἔστι καὶ νῆσος] Legendum: ἔστι δὲ νῆσος ex Thucydidis loco, quem citat, lib. II. pag. 119. vel etiam: ἔστι καὶ νῆσος ἄλλη περὶ. Catalogus Urbium Vat. MS. Ἀταλάντη φρούριον νῆσος ὕπερ πέτραν ἐρήμη ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις ἐξ Ὀποῦντος ἡ πλησιάζει. Strabo lib. IX. pag. 425. duas ejusdem nominis insulas diversas describit.

ἈΤΑΡΒΊΚΙΣ, πόλις ἐν τῇ Προσωπίτιδι νήσῳ] Procul dubio est Ægypti urbs, quæ Herodoto Ἀτάρβηχις dicitur lib. II. cap. 41. legendumque cum MS. optimo, ἐν τῇ Προσωπίτιδι νήσῳ. quomodo & vocatur Herodoto d. l. infra vero Προσωπῖτις Ægypti urbs dicitur. sed vix dubium est, quin eadem insula, cum in illa fuerint urbes plures, ut Herodotus fatetur, habuerit & illam urbem sibi cognominem.

ἈΤΆΡΝΑ, πόλις μεταξὺ Μυσίας] Suidas vocat regionem *Mysiæ* ad Hellespontum, intellige territorium *Atarna*. Ἑρμίας ὁ εὐνοῦχος Ἀταρνεύς. χώρα δέ ἐστιν Μυσίας τῆς περὶ τὸν Ἑλλήσποντον. à quibus non dissentiunt, quæ tradit Herodotus lib. I. cap. 160. Τοῦ δὲ Ἀταρνέος τούτου ἐστὶ χῶρος τῆς Μυσίης, Λέσβου ἀντίος. *Atarneus autem locus est Mysiæ è regione Lesbi situs.* Notandum autem quod hæc urbs Ἀταρνεὺς appelletur non tantum Herodoto, sed Plutarcho lib. de Malignit. Herodoti pag. 859. respicienti ad istum Herodoti locum Xenophonti lib. VII. de Exped. Cyri, pag. 425. Isocrati, Straboni, Pausaniæ, Harpocrationi, denique Catalogo Urb. MS. Vat. in quo legitur, Ἀταρνεὺς, πολίχνιον καταντικρὺ Λέσβου. quod ferme iisdem verbis video esse apud Suidam v. Ἀταρνεύς. In situ autem hujus urbis conveniunt omnes, qui supra relati sunt, cum Stephano. Photius solus ponit illam in Thracia Cod. CCLXXIX. pag. 1579. ubi excerpit Helladii libros Chrestomathiæ. Τῆς δὲ Ἀταρνέως (πόλις δὲ αὕτη Θρακίας) ἐκτομίας ὢν, καὶ δοῦλος, ἦρξεν Ἑρμείας. *Hermias castratus & servus cum esset, Atarnei (quæ Thraciæ civitas est) rex fuit.* Sed verba parenthesi inclusa procul dubio sunt à Photio per errorem addita.

— Ὁ πολίτης, Ἀταρνεύς] Ab Ἀτάρνα fit Ἀταρνεὺς, ut à Δίπαια, Διπαιεύς. sic Ὀδυσσεὺς & Πιδιεὺς infra suis locis. Ab Ἀταρνεὺς vero Ἀταρνείτης Callimachus in Epigramm. apud Diogenem Laërtium in Pittaco:

Ξεῖνος Ἀταρνείτης τις ἀνήρετο Πιττακὸν οὕτως
Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Ὑρράδιου.

Hospes Atarnensis rogabat Pittacum ita
Mitylenæum, filium Hyrradii.

& infra v. Σαλμώνη. Et Ἀταρνεῖται apud Pausaniam in Achaic. pag. 400. & Ἀταρνείτης regio apud Herodotum lib. VI. cap. 29. Straboni vero oppidani *Atarnæ* vel *Atarnei* Ἀταρναῖται dicuntur, lib. XIII. pag. 611. Quibus omnibus addam nunc duos nummos, quos in Collectionibus Pyrrhi Ligorii reperio, unum M. Aurelii Imperatoris, in quo Diana venatrix cum inscriptione novum gentilitium suggerente, ΑΤΑΡΝΑΙΩΝ. alterum Gordiani Tertii, in quo imago Apollinis, circum, ΑΤΑΡΝΕΩΝ.

ἈΤΑΦΥΝΟΊ, ἔθνος μέγα Ἀραβίας] MSS. Ἀταφηνοί. quæ procul dubio vera lectio, quoniam terminationi istius regionis convenit.

ἈΤΈΛΛΑ, πόλις Ὀπικῶν Ἰταλίας.

— Ὡς Ἀγυλλαῖος] Lege, Ἀγυλλαῖος. de quo supra v. Ἀγύλλα.

— Ὡς Πολύβιος ἐνάτῃ, Ἀτέλλαι * παρέδοσαν αὑτούς] Salmasius legit Ἀτελλανοὶ, vel Ἀτελλανοῖς pro Ἀτέλλαι, remoto asterisco.

ἈΤΉΝΗ, δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς. Φαβωρῖνος δὲ τῆς Αἰολίδος φησὶν] Joannes Meursius libro de Populis Atticæ pro Ἀντιοχίδος legit Ἀτταλίδος. Hujus autem *tribus* mox Stephanus meminit, & infra v. Βερενικίδαι.

— Πατροκλῆς] MSS. Προκλῆς.

— Διονύσιος Ἀτηνίαν τὸν δῆμον] Joannes Meursius legit, Ἀτηνιᾶ, ut sit accusativus ab Ἀτηνιεύς, Ἀτηνιέα Ἀτηνιᾶ, ut Πειραιᾶ.

ἈΤΙΝΤΑΝΊΑ, μοῖρα Μακεδονίας] Apud Aristotelem lib. Θαυμασ. Ἀκουσ. nomen hoc mendose scriptum est: ἐν δὲ τῇ Ἀπολλωνίᾳ τῇ πλησίον κειμένῃ τῆς τῶν Ταυλαντίων χώρας φασὶ γίγνεσθαι ἄσφαλτον, &c. lege Ἀτινταίνων. *in Apollonia, quæ juxta regionem Atintanorum sita, nasci ajunt bitumen.*

— Οἱ οἰκήτορες, καὶ Ἀτιντᾶνες καὶ Ἀτιντάνιοι] Lycophron in Alexandra pag. 163.

Πόλεις

Πέλας δ' γῆς Ἀλιντάνων μολών.

Ad Atintanum terram accedens.

ad quem locum corrigendus Tzetzes, apud quem Ἀλιτάνοι, ἔθνος Ἠπειρωτικὸν perperam editur pro Ἀλιντάνοι. Appiano autem hæc gens Illyrica dicitur, appellaturque Ἀλίταβοι in principio Illyricorum.

ΑΤΛΑΝΤΕΣ, ἔθνος Λιβυκόν.

— Ἔστι καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τ' ὀρῶν τ' δύο Ἀτλάντων] Salmasius quondam legebat: ἔστι δ' τὸ ὄνομα, &c. postea, ut apparet in Solinianis Exercitationibus pag. 410. maluit: ἔστι καὶ τὸ ὄνομα τῶν ὀρῶν τῶν δύο Ἀτλάντων, deleta præpositione ἀπό.

— Γιανὸς δ' ἐν Ἀχαϊκῶν δευτέρῳ] Eustathius ad Dionysii Perieg. pag. 15. emendandus quidem est ex nostro: perperam enim apud illum editur Ἀρριανὸς pro Ῥιανός. sed sequentia apud illum ostendunt levi transpositione hic esse peccatum legendumque, Ἀτταλείας καὶ μετ' αὐτῆς εἶναί φησι Ἀτλαντας. Ita enim, meo judicio, rectius apud cum legitur.

ΑΤΡΑΙ, πόλις μεταξὺ Εὐφράτε καὶ Τίγρηδος] Ita & appellatur infra v. Λιβαναί. apud Dionem in Excerptis lib. LXXX. pag. 769. Τὰ Ἄτρα.

ΑΤΡΑΜΙΤΤΑΙ, ἔθνος εὐδαίμονος, Ἀραβίας] Ἀτραμῖται, sive Ἀτραμωτῖται, ut illos appellavit *Artemidorus*, videntur iidem, qui Χατραμωτῖται infra. quod Salmasius multis rationibus & exemplis probat in Exercit. ad Solin. pag. 490.

ΑΤΡΑΞ, καὶ Ἀτρακία, πόλις Θεσσαλίας τ' Πελασγιώτιδος μοίρας.

— Καὶ δευτέρους ἔπεμψαν Ἀτρακας λύκους] Versus est 1309. Cassandræ Lycophronis. Sed hodie in nostris exemplaribus ibi legitur:

Καὶ δευτέρους ἔπεμψαν ἅρπαγας λύκους.

Quam & secundum miserunt rapaces lupos.

& sic jam olim in suis etiam invenit Eustathius: unde de hac diversitate lectionis ex Stephano monet ad Iliad. Β. pag. 337.

— Ἔστι καὶ Ἀτρακὶς θηλυκόν] Et Poëtice Ἀτρακίς. Orpheus Argon. v. 158.

—— λιπὼν Ἀτρακίδα λίμνην.

—— *relinquens portum Atracium.*

ΑΤΡΗΝΗ, πόλις. Φιλοσίφανός φησιν ἀπὸ Ἀδάσυ καὶ Ἀτρῶνος καὶ Ἀτρηνσῶν] Puto scripsisse: Ἀτρήνης πόλις, Φιλοσίφανός φησιν ἀπὸ Ἀδάσυ καὶ τ' Ἀτρηνσῶν.

ΑΤΡΙΑ, πόλις Τυῤῥηνίας, Διομήδους κτίσμα, χειμῶνος πολεμικοῦ] Salmasius legit: Διομήδους κτίσμα, χειμῶνος πεφευγότος. recte meo judicio.

— Τὸ ἐθνικόν, Ἀτριανός, καὶ Ἀτριάς, καὶ Ἀτριάτης] Legendum procul dubio cum Philippo Cluverio lib. 1. Ital. Antiq. cap. 18. Ἀτριάς καὶ Ἀτριάτης.

ΑΤΡΟΠΑΤΙΑ, καὶ Ἀτροπάτιος, ἡ τ' Μηδίας δευτέρα μερίς.

— Ἀπὸ τ' ἡγεμόνος Ἀτροπάτυ] Eustathius ad Dionysium pag. 129. Ἔτι δ' καὶ οἱ Ἀτροπάτιοι, ἀπὸ ἡγεμόνος τινὸς Ἀτροπάτυ καλούμενοι· ἐν Ἀτροπατίᾳ ἡ χώρα, δευτέρα μερὶς τῆς Μηδίας λεγομένη· πρώτη δὲ Μηδικὴ μερίς, καθ' ἣν τὰ Ἐκβάτανα. Vide etiam Isidorum Characenum.

ΑΤΤΑΛΕΙΑ, πόλις Λυδίας πρότερον Ἀγρόειρα] Videri posset, pro Λυδίας, legendum esse Λυκίας, quoniam D. Lucas in Actis cap. XIV. v. 24. Euthalius, Diaconus, Beda, Ptolemæus etiam lib. V. cap. 5. eam Pamphyliæ assignant, quæ ab occasu *Lyciæ* contermina est. Sed nihil mutandum censeo. Existimo enim duas hoc nomine urbes fuisse; unam in *Lydia*, conditam ab Attala Sadyattis filio notho, cujus meminit Nicolaus Damascenus in Excerpt. Constantini Porphyrogennetæ pag. 453. in qua sententia est etiam Henricus Valesius in notis ad illum locum: alteram in *Cilicia*, conditam ab Attalo, quæ est illa, cujus meminit Apostolus. Cilicia enim sub Pamphylia censetur.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀτταλεύς] In duobus nummis Commodi apud Franc. Gotifredum, in quorum uno Pallas, altero Serapis expressa est, legitur, ΑΤΤΑΛΩΝ. Sed in alio Leonardi Augustini, qui ab una parte habet caput Palladis, ab altera Victoriam gradientem, plane ut hic, ΑΤΤΑΛΕΩΝ. Sic in alio etiam Tiberii apud eundem Gotifredum sub capite Palladis: & in alio Caracallæ, circum Solem bigis vehentem, ΑΤΤΑΛΕΩΝ.

ΑΤΤΑΛΥΔΑ, πόλις Λυδίας, κληθεῖσα ἀπὸ Ἄτλυος.

— Ἀτταλυδεύς] Ἀτταλυδεύς.

ΑΤΑΣΙΣ, πόλις Αἰγύπτε] Eadem, quæ Ὕασις, πόλις Λιβύης infra dicitur.

— Ταύτην δ' καὶ Ὄασιν καλοῦσιν] Ὄασιν hanc urbem appellat Herodotus, qui illam septem dierum per arenas itinere à Thebis dicit fuisse dissitam, lib. III. cap. 26. ad quem locum respexit noster.

— Ἡρόδοτος δ' καὶ Δῆμος Μακάρων αὐτὴν ὀνομάζων νῆσον] Testatur hoc *Herodotus* d. l. & Olympiodorus apud Photium pag. 172. ubi multa insuper de hac urbe traduntur.

ΑΤΤΑΣΙΟΙ, ἔθνος Μασσαγετῶν. Στράβων ἐν ἡ' ἔτω φησίν *] Locus Strabonis, quem indigitat, legitur lib. XI. pag. 513. Τῶν δ' τ' Μασσαγετῶν καὶ τ' Σακῶν ἔθνους καὶ οἱ Ἀττάσιοι, καὶ οἱ Χωράσμιοι εἰσιν. *De Massagetarum & Sacarum gente sunt & Attasii & Chorasmii.* Ita enim illum locum in nominibus propriis legendum esse cum Isaaco Casaubono existimo. Ex ultima autem voce, quæ in vulgatis Χωρασμιανοί, facio Χωράσμιοι εἰσιν. Verosimile enim librarium oscitantem similitudine vocum φησὶν & εἰσὶν totum Strabonis locum omisisse.

ΑΥΓΕΙΆ, πόλις Λοκρίδ☉.] Lege: Αὐγειαί. ut est in loco Homeri, qui adducitur, & sic hic legit olim Eustathius.

— Ὅμηρ☉, -- Καὶ Αὐγειάς] Iliad. Β. v. 532.

— Ἔστι καὶ Λακωνικὴ πόλις *] Nihil videtur desiderari, nam totidem fere verbis hæc adducuntur ab Eustathio ad Iliad. Β. pag. 277. Salmasius tamen ex vestigiis MSS. qui hic aliquam vocem post πόλις habuisse videntur, eruit, Μαλιέων.

ΑΥΓΙΛΑ, κάστρος, πόλις Λιβύης.

— Τὸ ἐθνικὸν Αὐγιλίτης] Salmasius putat διὰ τὸ ἐπιχώριον gentile ab Αὔγιλα esse Αὐγίλης, ut ab Κάβισα Κάβισος, Αὔγιλα Αὐγίλης. Vide illum ad Solin. pag. 411.

ΑΥΓΟΥΣΤΑΙ, πόλις ἐν Κιλικίᾳ, καὶ Γαλλίας] Supra v. Αὖλαι appellatur singulari numero Αὐγοῦστα, & sic etiam in Act. Concilii Chalcedonensis. Et in nummo Getæ, in Thesauris S. M. Ducis, circum Cupidinem faci inversæ innitentem, ΑΥΓ. ΤΡΑΙΑΝΗC. Apud Occonem etiam extat nummus Septimii Severi, & alius ejusdem apud Tristanum Tom. II. pag. 98. in quo circum templum Deæ Phrygiæ, ΑΥΓΟΥCΤΗC ΤΡΑΙΑΝΗC. quam hic Trajanopolim Phrygiæ interpretatur. minus recte meo quidem judicio, neque enim dubito, quin ad *Augustam Ciliciæ* referendus sit: multæ enim civitates, etiam extra Phrygiam, Magnam Deorum Matrem in nummis exhibent.

ΑΥΤΕΝΙΩΝ, πόλις Μασσαλίας πρὸς τῷ Ῥοδανῷ. Τὸ ἐθνικὸν, Αὐτενιώτης ἐπιχωρίω, καὶ τῷ ἐπιχωρίῳ, Αὐενίτης, καὶ Ἑλληνι τύπῳ *] Puto legendum Αὐενιωνήσι☉ τῷ ἐπιχωρίῳ καὶ Αὐενίτης τῷ Ἑλληνι τύπῳ. Vide infra v. Καβελλίων.

ΑΥΛΑΙ, ἐπίνειον Κιλίκων.

— Οἱ οἰκοῦντες Αὐλαῖται] Suidæ dicuntur appellati Αὐλαιῶται v. Αὖλαι, quod, ut verius, videtur hic reponendum.

— Εἰσὶν Αὐλαὶ καὶ Λυκίας χωρίον] Ex Damascio in vita Isidori apparet, fuisse circa Mæandrum, & ipse quidem Cariæ tribuit: integro autem nomine vocabantur, Ἀπόλλων☉ Αὐλαὶ, & vicinæ erant Aphrodisiadi, uti ex Damascio apparet, quam Stephanus infra v. Ἀφροδισιάς quinto loco commemorat.

— Τὰ γὰρ διὰ τῆ εἰς η διαιρούμενα θηλυκὰ, ὀξυνόμενα μὲν διὰ τὸ ε, &c.] Eandem hanc analogiæ regulam præscribit infra v. Σίδη.

— Καρνίτης] Vide infra v. Κάρνη.

ΑΥΛΗ, ἡ ἔπαυλις.

— Χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς] Locus Homeri Iliad. Ε. v. 138. ad quem videsis Eustathium.

— Αἱ δ' ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκήσεις, Αὐλαῖαι] MSS. Αὐλαῖαι. sed utram lectionem malis parum interest: nam ut & αὔλει☉ & αὐλεία θύρα dicitur, ita & αὔλει☉ & αὐλεία οἴκησις recte dicetur, nisi quis ex illo αὐλεῖαι potius αὖλαι legendum existimet. Nam Hesychius procul dubio respicit ad Homeri locum supra à Stephano adductum, quando sic explicat, Αὐλῆς, τῆ κατ' ἀγρὸς ἐπαύλεως λέγει.

— Καὶ οἱ ἄποικοι τούτων Θύραυλοι] Legendum omnino: Καὶ οἱ Σκύθαι τ. θ. Hesychius Θύραυλοι, τῆ ποιμένων οἱ Σκύθαι.

— Λέγεται καὶ αὐλι☉ ὁ ἑσπέρι☉ ἀστὴρ παρὰ τὸ ποιμένας ἡμᾶς αὐλίζεσθαι] Idem habes apud Eustathium ad Iliad. Λ. v. 831. & alludit Virgilius clausula hac Eclogæ x.

Ite domum saturæ, venit Hesperus, ite capellæ.

— Καὶ αὔλιον ἄντρον, παρὰ τὸ ἐκεῖ χορεύειν] Αὔλιον idem etiam quod αὖλις. utraque voce de Panis *stabulo* vel *antro* utitur Callimachus Hymno in Dianam. αὖλις v. 87.

——— ἵκεο δ' αὖλιν
Ἀρκαδικὴν ἐπὶ Πανός. ———

& de eodem αὔλιον v. 93.

Ἐλθεν ἐπὶ ζώοντας ἐπ' αὔλιον.

— Ὡς Ἀπολλώνι☉] Locus est lib. II. apud Apollonium v. 909. sed legitur ibi,

——— στῆσαι τε χορὸς ἄντρεσιο πάροιθεν.

——— *& duxisse choreas ante antrum.*

loquitur de Baccho. & mox ἄντρον illud αὔλιον appellat v. 912.

Ἠδ' ἐξ αὔλιον ἄντρον ἐπωνυμίην καλέουσιν.

Et antrum Aulium cognomine dicunt.

ΑΥΛΙΣ, πόλις Βοιωτίας πρὸς Χαλκίδα.

— Τρύφων παρὰ τὸ αὐλισθῆναι, Αὐλὶς καὶ Αὐλίς] Cl. Salmasius legit αὐλισθῆναι. & sic olim Tzetzes ad Hesiodum lib. Ἔργων, pag. 143. sed utraque lectio Eustathio adducitur ad Iliad. Β. pag. 265.

— Τὸ ἐθνικὸν, ἡ δύναται Αὐλιδεύς] In nummo Commodi apud Pyrrhum Ligorium, in quo Diana cervum cornibus tenet, legitur, ΑΥΛΙΔΕΩΝ Β. ΝΕΟΚ.

— Ἔστι δ' Αὐλίδ☉] Scribe, Αὐλίδ☉. Vide infra v. Ταφίς.

ΑΥΣΕΙΓΣ, ἔθν☉ Λιβύης. Ἀπολλόδωρ☉ δευτέρῳ Περιηγήσεως] MSS. δευτέρῳ περὶ γῆς. & ita semper. Vide supra v. Ἄβασοι.

ΑΥΣΙΓΔΑ, πόλις Λιβύης, ὑδατῶσα, ὡς Καλλίμαχ☉, Ἑκαταῖ☉ ἢ γένει οἶδε] Bene *Hecatæus*. nam juxta *Ausigda*, quæ nunc *Zadra*, in optimis Chartis nauticis exigua quædam insula collocatur, quæ non alia quam Μύρμηξ Ptolemæi; cui ob exiguam magnitudinem *Formicæ* nomen inditum facile crediderim. Sed cave credas Lycophroni, qui eam Cinyphe fluvio allui fingit. Verba ejus hæc sunt:

Αὔσιγδα Κινύφει☉ ἣν τέγγει ῥό☉
Νασμοῖς λιπαίνει.

Ausigda, quam Cinypheus humectans fluvius
Aquis fœcundat.

Is enim ab occidentali latere Majoris Syrtis Nea-

Neapolin versus in mare se exonerat, ut ex cæteris Geographis apparet.

ΑΎΣΧΙΤΑΙ, ἔθνος Λιβύης ὑπὲρ Βάκης] Herodoto & aliis appellantur Αὐσχῖσαι. deinde legendum, ὑπὲρ Βάρκης. Herodotus lib. IV. cap. 171. Ἀσβυστέων δὲ ἔχονται τὸ πρὸς ἑσπέρης Αὐσχῖσαι· οὗτοι ὑπὲρ Βάρκης οἰκέουσι, κατήκοντες ἐπὶ θάλασσαν κατ' Εὐεσπερίδας. *Asbystarum versus occasum confines sunt Auschisæ, qui supra Barcam incolentes ad mare pertingunt ad Hesperides.*

ΑΎΣΩΝ, ὁ Ἰταλός. Λυκόφρων, Κρέισσων] Lycophron in Alexandra v. 922.

— Ἀφ' οὗ Αὐσονιδὸς] Αὐσονὶς procul dubio hic à librariis omissum: inde enim, πλεονάσμῳ τοῦ ι, διὰ δακτύλου συγκρότησιν, Αὐσονιδὸς. ut tradit Eustathius ad Dionysium pag. 17. qui hæc & multo plura ex nostro ibi adducit, quæ nunc hoc loco desiderantur.

— Ὁ αὐτὸς, Παρ' Αὐσονίτην] Lycophron in Alexandra v. 593. cujus editiones vulgatæ ex hoc loco corrigendæ sunt: legitur enim in illis:

παρ' Αὐσονῖτιν φυλαμὸν δομήσεται.

pro παρ' Αὐσονίτην, ut in hoc loco. Et sic iterum citatur infra v. Χαονία, quamquam ibi peccetur aliter.

— Ὁ αὐτὸς, Ὁ τῆς θαλάσσης] v. 44. Lycophronis.

ΑΎΤΑΡΙΆΤΑΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν] Meminit horum Arrianus de Exped. Alex. pag. 5. unde apparet eos ad Illyricum potius pertinuisse, quam ad Epirum, quia Alexandrum Agrianes & Pæonas invasurum ex latere nuntiabantur adorturi. Nisi eos procul à domo pugnasse velimus, quod illorum ignaviæ parum convenit. Sed situs eorum ex Scylace perspicitur, qui eos ad fontes Naronis fluvii ponit; idque etiam ex Arriano patet, qui Langarum, Agrianum regem tamquam è propinquo regionem illorum vastasse scribit. In Illyrico ponit illos & Strabo & Appianus Princ. Illyric. cui & Αὐταριεῖς dicuntur.

ΑΎΤΟΜΑΛΑΚΑ, χωρίον Λιβύης] Vide, quæ de hac voce notavit Cl. Salmasius ad Solin. pag. 382.

ΑΥΤΌΜΟΛΟΙ, ἔθνος Αἰθιοπικόν] Hesychius: Μαχλαίονας τοὺς Αὐτομόλους Αἰθίοπας οὕτω καλοῦσι.

— Οἱ ἐξ ἀριστερᾶς χειρὸς παριστάμενοι βασιλεῖ] MSS. pro χειρὸς habent γλώσσης. inepte. Vide Herodotum lib. II. cap. 30.

ΑΦΆΝΝΑΙ, χωρίον Σικελίας ἄσημον] Hesychius, Ἀφάννας· χωρίον τῆς Δαμβαλίδος φυλῆς. πάροιμον. postremum vocabulum existimo proverbium, quod Stephanus refert, respicere.

— Ἢ εἰς Ἀφάννας] MSS. ἢ εἰς Α. recte. sc. παροιμία. ita supra v. Ἄβυδος. εἰ μὴ, pro ἢ μὴ, simili errore in vulgatis codicibus editur.

ΑΦΆΚΗ, πόλις Λιβύης] Alia fuere Ἄφακα in Phœnice, de quibus Eusebius lib. III. de Vita Const. cap. 55. à quibus non longe aberat templum Veneris in parte verticis Libani, quod destrui jussit Constantinus M. quæ inde Ἀφακῖτις est dicta. Zosimus lib. I. Ἄφακα χωρίον ἐστὶ μέσον Ἡλιουπόλεώς τε καὶ Βύβλου, καθ' ὃ ναὸς Ἀφροδίτης Ἀφακίτιδος ἵδρυται. *Aphaca locus est inter Heliopolim & Byblum, ubi templum est Veneris Aphacitidis.* Vide omnino, quæ de hac Venere *Aphacitide* notavit V. Cl. Joannes Seldenus Syntagm. II. de Diis Syris, cap. 3.

ΑΦΕΙΔΑΝΤΕΣ, μοῖρα Μολοσσῶν, ἀπὸ Ἀφειδάντος βασιλέως] Melius dixisset μοῖρα Ἀρκάδων. Apollonius Rhodius vocat κλῆρον Ἀφειδάντειον lib. I. v. 162. de Aphidamante & Cnepheo Arcadibus:

Οἳ Τεγέην καὶ κλῆρον Ἀφειδάντειον ἔναιον.

Qui Tegeam agrumque Aphedanteum habitabant. quod Scholiastes explicat: τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀφειδάντος· ὁ γὰρ Κλεὸς ἱστορεῖται Ἀφειδάντος υἱὸς εἶναι τοῦ Ἀρκάδος. Ἀφείδας δὲ ὁ Ἀρκάδος, Ἀρκάδος πρῶτος ἐβασίλευσε Τεγέας· ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Ἀρκαδία. *Aphedantis* mentio etiam apud Athenæum lib. III. pag. 96.

ΑΦΕΤΑΙ, πόλις τῆς Μαγνησίας· Ἑλλάνικος. Ὅτι ἐντεῦθεν διδυμίαν ἄφεσιν ἡ Ἀργὼ ἐποιήσατο] Quia biduum istic *Argo* vento adverso impedita tardaverat. Apollonius Rhodius lib. I. v. 59.

Τὴν δ' ἀκτὴν Ἀφέτας Ἀργοῦς ἔτι κικλήσκουσιν.

Littus hoc adhuc Aphetas Argus vocant.

Vide similem denominationem infra v. Ἀφέρμιον.

— Ἢ ὅτι ἐκεῖ οἱ Ἀργοναῦται τὸν Ἡρακλέα κατέλιπον] Hanc nominis caussam adfert Herodotus lib. VII. cap. 193. & Apollonii Scholiastes ad lib. I. v. 129.

ΑΦΘΑΛΑ, καὶ Ἀφθαΐα, ἡ Ἑκάτη] Salmasius legit, Ἀφθαία καὶ Ἀφθαία.

— Ἔστι καὶ Αὐθίτης νομὸς Αἰγύπτου] Salmasius, Ἀφθίτης.

ΑΦΙΔΝΑ, δῆμος Ἀττικῆς, τῆς Λεοντίδος φυλῆς.

— Ἔστι καὶ πόλις Ἀφίδναι. ἔστι καὶ τῆς Λακωνικῆς] An legendum, ἔστι δὲ τῆς Λακωνικῆς, ut sermo sit adhuc de iisdem *Aphidnis*, quarum ante meminerat. An verisimilius *Aphidnas*, urbem fuisse *Attices*, δήμῳ cognomini adjunctam, & sic nihil mutandum. Certe Ἀφίδνας numero plurali vocat noster, sive δῆμον, sive πόλιν *Attices*, infra v. Δεκέλεια. Et Strabo lib. VIII. pag. 362. numero plurium tamquam de oppido videtur loqui, lib. IX. pag. 396. numero singulari tamquam de δήμῳ.

— Ὅθεν ἦσαν αἱ Λευκιππίδες, Φοίβη καὶ Ἱλάειρα] MS. Ἑλάειρα.

ἈΦΝΕΙΟΝ, πόλις Φρυγίας, πλησίον Κυζίκου, ἢ Μιλήτου πόλεως] Scribe conjunctim, Μιλητουπόλεως. & vide de hac urbe infra v. Μιλητούπολις.

— Ἡ λίμνη, ἡ περὶ Κύζικον, Ἀφνῖτις] Error operarum. Scribendum, Ἀφνῖτις. Meminit hujus *lacus* Strabo lib. XIII. pag. 587. ubi docet Zelitas sive Zeliæ urbis incolas ab Homero Ἀφνειοὺς dici ab *Aphnitide* palude. Ἀφνειοὺς δὲ, inquit, ἀπὸ τῆς Ἀφνίτιδος νομίζουσι λίμνης· καὶ γὰρ οὕτω καλεῖται ἡ Δασκυλῖτις. *Aphnios dici censent ab Aphnitide lacu: nam sic etiam appellatur Dascylitis.* Eadem habes apud Eustathium ad Iliad. β. pag. 354. sed ex Strabone.

ἈΦΡΟΔΙΣΙΑΣ, πόλις Κιλικίας, περὶ ἧς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ.

— Ρεγίφων ἢ ἱστορίας] Salmasius conjiciebat pro his forte legendum: Στρέφων ἢ ἱστορίας. Ego contra nihil mutandum censeo. *Alexandrum* enim *Polyhistorem* in libro *de Cilicia* ex Zopyri sententia historiam perscripsisse dicit, cur urbi *Aphrodisiadi* nomen à *Venere* inditum. Sensus sibi constat. Nisi forte pro ἱστορίας, malis legere ἱστορίαν.

— Πιμπίδης μεταξὺ Λυδίας καὶ Καρίας] Vide infra v. Νινόη.

— Ἡ, Σκυθίας, παράλιος, πρὸς τῇ Λυσείᾳ] MSS. πρὸς τῇ Λυσείαν.

— Ἔστι καὶ Ἀλεξανδρείας] Πόλις τῆς Ἀφροδίτης dicitur Suidæ v. Ἀσκληπιόδοτος, qui Ἀλεξανδρεὺς τὸ γένος, cujus ingenio urbem illam refloruisse dicit.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀφροδισιεύς] In nummis non modo Ἀφροδισιεὺς, sed & Ἀφροδεισιεὺς invenitur. Certe in magno nummo Gordiani in Gazis S. M. Ducis circum figuram muliebrem stolatam, capite modium sustinentem, quam duo Cupidines cum facibus circumvolant, ΑΦΡΟΔΕΙϹΙΕΩΝ. & in alio Decii, apud Eminentissimum Cardinalem Barberinum, circum Victoriam quadrigis vectam, ΑΦΡΟΔΕΙϹΙΕΩΝ. Rursus in alio Franc. Gotifredi circum signum Cupidinis, ΑΦΡΟΔΙϹΙΕΩΝ.

ἈΦΡΟΔΙΤΗΣ, πόλις κατ' Ἄβδηρον καὶ Αἰθιοπίαν καὶ Θρᾴκην] Locus hic multo amplior extat in MSS. ex quibus lege: Ἀφροδίτης, πόλις ἡ καὶ Ἀφροδιτόπολις, τὸ ἐθνικὸν ἀμφοτέρων Ἀφροδιτοπολίτης· ἔστι καὶ πόλις κατ' Ἄβδηρον, καὶ Αἰθιοπίαν, καὶ Θρᾴκην.

ἈΦΥΤΗ ἢ ἈΦΥΤΙΣ, πόλις πρὸς τῇ Παλλήνῃ Θρᾴκης] MSS. ἢ ἌΦΥΤΟϹ. sed vulgatum rectius est. dicitur autem, πόλις πρὸς τῇ Παλλήνῃ. immo ut Scholiastes vetus Thucydidis ad lib. I. pag. 41. μία πόλις τῶν ἐν Παλλήνῃ ἡ Ἄφυτις. & sic etiam Herodotus lib. VII. cap. 123. Ὁ δὲ ναυτικὸς στρατὸς ὁ Ξέρξεω συντάμνων ἀπ' Ἀμπέλου ἄκρης ἐπὶ Καναστραῖον ἄκρην, τὸ δὴ πάσης τῆς Παλλήνης ἀνέχει μάλιστα, ἐνθεῦτεν νέας τε καὶ στρατιὴν παρελάμβανε ἐκ Ποτιδαίης, καὶ Ἀφύτιος, καὶ Νέης πόλιος, καὶ Αἰγῆς καὶ Θεράμβω, καὶ Σκιώνης, καὶ Μένδης, καὶ Σάνης. αὗται γάρ εἰσι αἱ τὴν νῦν Παλλήνην πρότερον δὲ Φλέγρην καλεομένην νεμόμεναι. *Nauticus Xerxis exercitus à promontorio Ampelo prætendens mare usque ad promontorium Canastræum totam fere Pallenam prætervectus est, illinc quoque & naves & milites sumpsit, ex Potidæa, ex Aphyti, ex urbe Nea, ex Æga, ex Therambo, ex Stionia, ex Menda, ex Sana. Hæ sunt urbes sitæ in Pallena, Phlegra prius appellata.*

— Ἔσχε δὲ ἡ πόλις μαντεῖον Ἄμμωνος] MSS. μαντεῖον Ἀπόλλωνος. quomodo ante Xylandrum etiam fuit editum. Hic autem reposuit Ἄμμωνος pro Ἀπόλλωνος, idque multis probat in annotationibus ad Plutarchi Lysandrum; quem, capta in Thracia *Aphyti*, Ammonis cultum incolis præcepisse juxta nocturnum visum, auctor est Plutarchus pag. 444. Vide etiam Jamblichum de Mysteriis Ægyptiorum cap. III.

— Ὁ πολίτης, Ἀφυταῖος] Apud Heraclidem, de Politiis, occurrit Ἀφυταίων.

— Θουκυδίδης α, ἐξ Ἀφύτιος ὁρμώμενος] Lib. I. pag. 41. ubi Scholiastes.

ἈΧΑΙΓΑ, φρούριον τὸ Ἀχαιὸς κύριον. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀχαιός] Et fœmininum Ἀχαιΐς, apud Apollonium lib. I. v. 284. ubi Alcimeda:

Νῦν γε μὲν ἡ τοπάροιθεν Ἀχαιιάδεσσιν ἀγητή.
Nunc vero quæ olim eram admirabilis matronis Græciæ.

— Καὶ τόποι Διάφοροι] Apud Scholiasten Apollonii occurrit hoc nomine urbs Cretæ, ad lib. IV. v. 175. Ἀχαία ἐστὶ τῆς Κρήτης πόλις, ἐν ᾗ γίνονται Ἀχαιΐναι λεγόμεναι ἔλαφοι, αἱ δὲ Σπιθαμαῖαι καλοῦνται.

ἈΧΑΙΜΕΝΙΑ, ἡ Περσικὴ μοῖρα, ἀπὸ Ἀχαιμένους υἱοῦ Αἰγέως] Hinc Gratius in Cyneget. v. 315.

Sic & Achæmenio cecidisti, Lydia, Cyro.

Hinc Ἀχαιμενίδαι enumerantur inter Persicas gentes apud Herodotum lib. I. cap. 125. ἐν τοῖσι καὶ Ἀχαιμενίδαι εἰσὶ φρήτρη, ἔνθεν οἱ βασιλέες οἱ Περσεΐδαι γεγόνασι· *in quibus & Achæmenidarum tribus, unde reges Persarum sunt oriundi.* & lib. IV. cap. 43. occurrit Σατάσπης ἀνὴρ Ἀχαιμενίδης.

ἈΧΑΡΝΑ, δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς] Corrige igitur ex hoc loco Pindari Scholiasten, apud quem Nem. Od. II. pag. 343. οἱ γὰρ Ἀχαρνεῖς τῆς Οἰνοπίδος φυλῆς εἰσιν. perperam, pro Οἰνηΐδος.

ἈΧΕΡΔΟΥΣ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἀχερδούσιος] Hinc domo erat Thucydides, non historicus, sed poëta, cujus meminit Marcellinus in vita Thucydidis.

ἈΧΕΛΩΟΣ, ποταμὸς Ἀκαρνανίας] Aliis scribitur, ἈΧΕΛΟΙΟΣ.

— Ἐκα-

— Ἐκαλεῖτο δὲ Θόας ὁ ποταμός] Strabonis verba hic auctor respexit, qui lib. x. pag. 450. Ἐκαλεῖτο δὲ Θόας ὁ Ἀχελῷος πρότερον. *Achelous quondam Thoas fuit appellatus.*

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀχελωός] Dionysio in Perieg. v. 433. Ἀχελώϊος, pro Ἀχελῷος ut ibi Eustathius vult. Sic & Virg. lib. 1. Georgic. v. 9.

Poculaque inventis Acheloïa miscuit uvis.

ἈΧΕΡΩΝ, Ἀχέροντος] Tzetzes ad Lycophronem pag. 73. Ἀχερουσία δὲ λίμνη ἐστὶν Ἡρακλείας τῆς πόλεως, ὡς καὶ ποταμὸς Ἀχέρων, ὃς νῦν καλεῖται Σωονautης, &c. & sic alibi.

— Λέγεται καὶ Ἀχερόντειος] Et Ἀχεροντίδες ὄχθαι, apud Scholiasten Nicandri pag. 52. & ἄκρης Ἀχερουσίδος ὅρμος, apud Apollonium lib. II. v. 730. & Ἀχερουσιάς, apud auctorem Carm. Sibyllin. pag. 212.

——— ἔνθ' οὐ πέλει κύματα μακρὰ
Λίμνης αἰνοτάτης Ἀχερουσιάδος βαθυκόλπου.

ἈΧΙΛΛΕΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ, νῆσος μεταξὺ τῆς Ταυρικῆς] Straboni peninsula dicitur lib. VII. pag. 307. εἶθ' ὁ Ἀχίλλειος δρόμος ἀλιτενὴς χερρόνησος. *deinde est Achillius Dromus peninsula in mare porrecta.* sic etiam aliis.

— Ἔστι δὲ πόλις ἐν τῷ Σιγείῳ] Herodotus lib. v. cap. 204. meminit *Achilles & Siges*. ut oppidorum vicinorum. Apud Scylacem in Troade corrupte legitur Ἀγχιαλεῖον, pro Ἀχίλλειον. Strabo ad *Sigeum* ponit *Achillis* ἱερὸν καὶ μνῆμα lib. XIII. pag. 596. & pag. 600. *Achilleum* pagum dicit exiguum. Ἀχίλλειον δ' ἐστὶν ὁ τόπος, ἐν ᾧ τὸ Ἀχιλλέως μνῆμα, κατοικία μικρά. Videsis Salmasium ad Solinum pag. 869.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἀχιλλειώτης ἢ Ἀχιλλείτης] Hinc Ἀχιλλεῖτις χώρα apud Diogenem Laërtium in vita Pittaci. & in Collect. Olympiadum, Olymp. XLIII. Περὶ τῆς Ἀχιλλίτιδος χώρας μαχομένων Ἀθηναίων καὶ Μιτυληναίων. scribendum Ἀχιλλείτιδος. Nam totus iste locus verbotenus ex Diogene Laërtio desumptus est.

ἈΨΥΝΘΟΣ, πόλις Θρᾴκης] In hac urbe parabatur οἶνος Ἀψινθίτης, de quo Dioscorides lib. III. cap. 26. Σκευάζεται δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ οἶνος ὁ λεγόμενος Ἀψινθίτης μάλιστα περὶ τὴν Προποντίδα καὶ Θρᾴκην, ᾧ πρὸς τὰ προειρημένα χρῶνται ἐν ἀπυρεξίᾳ. *Vinum denique ex eo paratur, quod Absynthiten vocant, præsertimque in Propontide & Thracia: quo ad ante dicta utuntur, si febris abest.* Ἀψινθίους Thraciæ populos esse etiam docet Tzetzes ad Lycophronem pag. 73.

— Περὶ οὗ Βῶλος ὁ Δημοκρίτειος] Xylander pro Βῶλος ὁ Δημοκρίτειος legit, uti ex indice ejus apparet, Βῆλος admodum infeliciter. Nam & Suidæ auctor hic Βῶλος Δημοκρίτειος dicitur, & Scholiastæ Nicandri, v. Βυζάντιος. qui tamen corruptus est v. Χιλώνη, ubi legitur Ῥῶλος ὁ Δημοκρίτειος ἐν τῷ περὶ συμπαθῶν καὶ ἀντιπαθῶν. pro Βῶλος. Denique MSS. hic à vulgata lectione non abeunt.

— Τὰ πρόβατα τὰ ἐν τῷ Πόντῳ, τὸ ἀψίνθιον νεμόμενα, οὐκ ἔχει χολήν] Ælianus refert ex Alexandro Myndio *oves* in Ponto pinguescere ex amarissimo *absynthio* lib. v. Hist. Anim. cap. 27. & Dioscorides idem testatur de Cappadociæ ovibus lib. III. cap. 27. Quod vero addit noster, *oves absynthio vescentes bile carere*, testatur pariter ex Theophrasto Apollonius Histor. Mirab. cap. XXXI. Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν τὰ πρόβατά φησιν τὰ ἐν τῷ Πόντῳ τὸ ἀψίνθιον νεμόμενα οὐκ ἔχειν χολήν. *Theophrastus De stirpibus, oves in Ponto absynthio vescentes, ait, bile carere.*

ἈΨΥΡΤΙΔΕΣ, νῆσοι πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ] Συρτίδες pro Ἀψυρτίδες corrupte apud Tzetzem legitur ad Lycophronem pag. 36.

— Ἔστι καὶ τόπος ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ Ἄψαρος] Ex Arriani Periplo.

— Καὶ πόλ * ἢ νῆσον Ἀψυρτιν ἱστορεῖ] MSS. καὶ πόλιν νῆσον Α. ι. Lego, καὶ πόλιν καὶ νῆσον Ἀψυρτιν ἱστορεῖ. *Artemidorus* scilicet.

ἈΩΡΟΣ, πόλις Κρήτης, ἀπὸ Ἀώρας νύμφης] Vide infra v. Ἐλεύθεραι, ubi corrupte Σάωρος & Σαώρης νύμφης legitur.

— Μετωνομάσθη δ' Ἐλευθέρα] Sic Dio urbem hanc appellat principio lib. XXXVI. pag. 8. infra numero plurium Ἐλεύθεραι dicitur.

B.

BΑΒΑΙ, πόλις Λιβύης. Μαρκιανός] Legend. ΒΑΒΑ, ut Ptolemæus lib. IV. cap. 1. unde *Marcianus* hauserat. vel potius ΒΑΒΒΑ, ut infra v. Γάζα legitur, atque ita constanter babent Plinii codices lib. v. cap. 1. *Altera Augusti colonia est Babba, Julia Campestris appellata.*

ΒΑΒΥΛΗ, πόλ * ἐν Ὀδρύσαις γ.] MS. legit: Βαβύλη πόλις ἐν Ὀδρύσαις. sine lacuna: sed est contra ordinem literarum. Polybio Βαβύλα in Hispania ponitur.

ΒΑΒΡΑΣ, πολίχνιον Αἰολίδος ἰσχὺς Χίω.

— Ἐν ἀργυρέῳ βιβλίῳ] Salmasius, ἐν ἀργυρεῖ β.

ΒΑΒΥΛΩΝ, Περσικὴ πόλις, μητρόπολις, Σελεύκεια καλουμένη] Immo distinctæ erant urbes *Seleucia* ad Tigridis & Euphratis confluentes sita, nunc *Bagded* vocata, & *Babylon*, quæ solo æquata ante aliquot sæcula. Vide Scaligerum ad Eusebium pag. 130. & Petrum Texeram in Itinerario.

— Βαβυλῶνος ἀνδρὸς κτίσμα παλαιότατον σοφωτάτου παιδὸς Μήδου] MS. aliter & alio ordine: Κτίσμα Βαβυλῶνος ἀνδρὸς σοφοῦ παιδὸς Βήλου σοφωτάτου.

— Ὡς Ἐρραῖνος] MSS. Ἐρένιος. & Errenius, sive potius *Herrenius* alibi citatur non semel.

ΒΑΓΑΔΑΟΝΙΑ, μοῖρα Καππαδοκίας υπωρεία.

— Τὸ

— Τὸ ἐθνικὸν Βαγαδάονες] ΒΑΓΗΔΑΟΝΙΩΝ duo nummi visuntur apud Goltzium.

— Ὡς Κατάονες, τῆς Καππαδοκίας *] MSS. explent lacunam, quam Xylander post hæc verba notare neglexit, adduntque: Καὶ ὄρος Βαγάδανον, τὸ ἐθνικὸν Βαγαδανός. & in MS. recentiori: Βαγάδανα.

ΒΑ'ΔΙΖΑ, πόλις τῆς Βρεττανίας. Πολ * τεσσαρακαιδεκάτῳ] Salmasius legit Πολύβιος.

ΒΑΙ'Α, ὄρος Κεφαλληνίας, ἀπὸ Βαίου, κυβερνήτου Ὀδυσσέως] Tzetzes ad Lycophronem pag. 113. ὁ Βαῖος· οὗτος κυβερνήτης ἦν Ὀδυσσέως, ὃς τελευτήσας ἐτάφη περὶ Σικελίαν. ἀφ' οὗ φησι κληθῆναι Βαιὰς τὰς νήσους καὶ πόλεις καὶ τὸ Βαιοῦ λιμένα περὶ τὴν κατ' Ἰταλίαν ἄορνιν.

ΒΑΙΤΑΡΡΟΥ'Σ, κώμη μεγάλη τρίτης Παλαιστίνης. οἱ κατοικοῦντες, Βαιταρρηνοί. ἔστι καὶ πόλις Κελτική.

ΒΑΙ'ΤΑΡΡΑ, ἧς ὁ πολίτης Βαιταρρίτης] Male Βαίταρρα separatum est à præcedentibus, cum quibus iterum deleta στιγμῇ τελείᾳ conjungendum: ἔστι καὶ πόλις Κελτικὴ Βαίταρρα, quod vidit etiam Cl. Salmasius. Misit ad me nummum Illustrissimus Claud. Fabricius Peireskius, in vico quodam, cui nomen Muro Veteri, *Murveil*, Galliæ Narbonensis prope *Beterrensem* civitatem, vulgo *Besiers*, anno MDCXXIX repertum, in quo legitur, ΒΙΙΤΗΡΡΑΤΩΝ. unde veterem veramque hujus urbis scriptionem perspicimus, quæ nunc passim corrupta est apud Geographos. Straboni lib. IV. pag. 182. dicitur Βίλτερα. sed in MSS. Βλίτερα, quod olim fuit Βαίτερα. Ptolemæo Βαίτιραι. Stephano Βαίταρρα. sed huic nummo recte, ΒΙΙΤΗΡΡΑ. Sic Notitia vetus Galliarum, *Beterrensium civitas*. sic Plinius lib. XIV. cap. 6. *Beterrarum intra Gallias consistit auctoritas.* loquitur de vinis, quæ apud *Beterras* proveniebant. Tabulæ Peutingerorum *Beteris.* à recto, *Betera*. Antonini Itinerarium *Beterra*. & sic habent omnes Codd. MSS. apud Plinium teste Surita. & MSS. Codd. Pomponii Melæ, quos ego contuli.

ΒΑΙ'ΣΑΜΨΑ, πόλις ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ] *Bethsames* dicitur in Sacris literis.

ΒΑΚΚΑΙ'ΟΝ, Ἱσπανίας ἔθνος] Puto legendum, ΒΑΚΚΑΙ'ΟΙ, ut Suidas, aliique. *Vaccenses* Latinis.

ΒΑ'ΚΤΡΑ, πόλις.

— Καὶ Βακτρία] Ita Ctesiæ dicitur in Excerptis.

ΒΑ'ΚΟΥΡΟΙ, καὶ Βακυρηνοί, ἔθνος πρὸς Πάρθοις καὶ Μήδοις] Ex ordine literarum & sequenti voce Βακυρηνοί patet legendum, ΒΑ'ΚΤΡΟΙ. sed haud dubie iidem, qui *Bactri* & *Bactriani*. Error procul dubio auctori natus est ex similitudine formæ duarum literarum, Τ & Υ.

ΒΑ'ΚΧΟΥ νῆσος, ἢ Ἀνδρόβακχος] Ἀνδρόβακχος.

ΒΑΛΑΝΕ'ΑΙ, πόλις Φοινίκης, ἡ νῦν Λευκάς] Fuit civitas Episcopalis. Episcopi illius Euphrasionis meminit S. Astianus Apolog. pro Fuga. Et in Chalced. Concil. Act. 1. occurrit Timotheus Βαλανέων. ubi versio Latina male habet, *Balaneorum*, quam Syriæ Secundæ civitatem vocat.

— Ὁ πολίτης, Βαλανεώτης] Recte. Unde & in Goltzii nummo, ΒΑΛΑΝΕΩΤΩΝ, legitur.

ΒΑ'ΛΒΟΥΡΑ, ὑδατώδης, πόλις Λυκίας] Vide infra v. Βυβών.

— Τὸ ἐθνικὸν Βαλβουρεύς] Philippus Βαλβουρέων Episcopus occurrit in Concilio Chalcedonensi.

ΒΑ'ΛΔΟΣ, πόλις Φοινίκης.

— Τολορδός] Lege distincte τὸ λορδός.

ΒΑ'ΑΙΣ, πόλις Λιβύης πρὸς τῇ Κυρήνῃ, ἀπό τινος Βάλεως, οὗ καὶ ἱερὸν ἔχει] Hic est *Baal*, seu *Belus* Phœnicum, qui Punica lingua *Bal* dicebatur. de quo consule Joannem Seldenum Syntagm. II. cap. 1. de Diis Syris.

ΒΑ'ΛΟΙΟΝ, πόλις Μακεδονίας] Βαλαῖον Galeno. Gentile apud Hippocratem Βάλοιος.

ΒΑΝΑΥΡΙ'ΔΕΣ, Τυρρηνικαὶ νῆσοι] An non dicere debuit, ΒΑΛΙΑΡΙ'ΔΕΣ *Baleares*. vide infra v. Γυμνησίαι. Certe facilis lapsus, ΒΑΛΙΑ in ΒΑΝΑ.

ΒΑΡΒΑΛΙΣΣΟ'Σ, φρούριον τὸ ἔσω τετειχισμένον] Ptolemæo & Notitiæ dicitur Βαρβαρισσός. In Euphratensi provincia ponitur apud Procopium lib. II. de Ædific. Justin. sed per simplex σ. Βαρβαλισός.

— Τὸ ἐθνικὸν Βαρβαλισσηνός] Apud Occonem, & ex eo apud Tristanum Tom. 1. pag. 94. adducitur Augusti nummus, in quo hoc gentile misere est inversum in, ΒΙΡΡΑΝΑΤΗΝΩΝ. unde Tristanus facit, ΒΙΡΘΑΜΑΤΗΝΩΝ. sed in nummo fuit, ΒΑΡΒΑΛΙΣΣΗΝΩΝ.

ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ, οὐκ ἐπὶ ἔθνους, ἀλλ' ἐπὶ φωνῆς ἐλαμβάνετο.

— Ὡς Ὅμηρος τοὺς Κᾶρας βαρβαροφώνους] Καλεῖ, aut simile quid desideratur.

— Ἔστι καὶ χώρα] Forte: ἔστι δὲ χώρα.

— Παρὰ τὸν Ἀράβιον κόλπον Βαρβαρία] Salmasius ad Solinum pag. 798. *Barbariam* ad sinum Arabicum negat fuisse sitam, sed extra illum ponit post Troglodytas, Avalitas & Mossulos, sinus Arabici accolas. Verum non modo noster aliter, sed & Arrianus Princip. Peripli maris Erythræi. vide infra v. Ῥάπτα.

ΒΑ'ΡΓΑΣΑ, πόλις Καρίας.

— Λάμψ. ὁ Ὀμφάλης καὶ Ἡρακλέους] Vide Ctesiæ Excerpta.

— Τὸ ἐθνικὸν, Βαργασηνός] In nummo.... apud Franc. Gotifredum circum figuram equestrem, ΕΠΙ ΑΤΡ. Σ.... ΟΝΟΣ ΒΑΡΓΑΣΗΝΩΝ.

ΒΑ΄ΡΓΥΛΑ, ἱδρυτήριος, πόλις Καρίας] Apud Strabonem lib. XIV. pag. 658. vocatur etiam Βαργυλία. sed legendum Βαργύλια· ita enim Strabo lib. XIII. pag. 611. μέχρι Μύνδυ καὶ Βαργυλίων. & sic Polybius in Excerptis lib. XVII. pag. 769. Locus fuit maritimus.

— Ἔστι δὲ πλησίον Ἰάσυ] Forte, Ἰάσυ. vel, Ἰασοῦ. Nam sic infra h. v.

— Ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Βαργύλυ] Salmasius legit, ὠνομάσθη δὲ. recte.

— Καὶ ἡ θάλασσα Βαργυλιηκὸς κόλπος] Βαργυλιακὸς κόλπος dicitur Constantino Porphyrogennetæ lib. 1. de Thematibus, cap. 14. παραλήγει δὲ πρὸς μῆκος ὡς δυσμὰς ἕως αὐτῆς Μηλίτυ τῆς πόλεως καὶ τῆς Ἰασοῦ καὶ τοῦ Βαργυλιακοῦ κόλπυ. *Desinit autem* (thema Cybyrræotarum) *in longitudine occasum versus, ad ipsam usque urbem Melitum & Iassum & ad sinum Bargylicum.* Melæ *sinus* hic *Iasius* vocatur & urbs in illo *Bargylos* lib. 1. cap. 16.

— Ἐξ αὐτῆς ὁ πολίτης Βαργυλιάτης] Et Βαργυλιήτης Themistio Ep. XX. & supra v. Αἴγιναι. Apud Anonymum Collectorem Olympiadum, Olymp. CXXXVII. Μυσαδεὺς Βαργυλίτης stadium vicit, ubi legendum existimo Βαργυλιήτης. Apud Gruterum pag. 660. Inscript. 8.

ΕΡΜΙΑΙ
ΒΑΡΓΥΛΙΗΤΗΙ
Α. ΑΤΕΙΑΙ.ΟC
ΚΑΙ. CΕΙΛΙΑΝΟC
ΦΙΛΩΙ ΚΑΙ
ΤΡΟΦΙΜΩΙ.

Apud Ciceronem lib. XIII. Familiar. Ep. 56. *Bargyletæ* vocantur. Suspicor etiam Βαργυλιηνὸς gentile fuisse. Nam Concilio Constantinopolitano sub Flaviano subscripsit Joannes Episcopus τῆς Βαρκαλινῶν πόλεως, ἐπαρχίας Καρίας. ubi Βαργυλιηνῶν corrigendum censeo: ut & paullo ante in ejusdem Concilii Actis. In Actis autem Chalcedonensis, quod paullo post habitum est, Γερκανῶν dicitur; quod Latina versio reddit *Parthenopolitanus*, mendose, pro *Parthicopolitanus*. Nam Joannes Episcopus *Parthicopolis*, Macedoniæ Primæ, Concilio Chalcedonensi interfuit. Sed ille Græcæ subscriptioni sub Flaviano non respondet: neque *Parthicopolis* ad Cariam pertinet. Plinius lib. v. cap. 29. *Macedones Hyrcanos* ponit circa Smyrnam: & *Parthenias* oppidum circa Clazomenem. Denique à *Bargyla*, *Bargyleticos campos* dixit Plinius dicto paullo ante loco.

ΒΑΡΗ΄ΝΗ, πόλις Μηδίας, ἰσχὺς Ἀγβατάνων] Ad verbum hæc leguntur in Excerptis Ctesiæ: nisi quod isthic hodie Ἐκβατάνων legatur, male. Nam noster supra v. Ἀγβάτανα Ctesiam per A urbis nomen semper scripsisse auctor est.

ΒΑΡΗ΄ΤΙΟΝ, χωρίον πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ] *Valetium* Pomp. Melæ dicitur lib. II. cap. 4.

— Ὡς Βρεντεσῖνος] Βρεντεσῖνος infra h. v.

ΒΑ΄ΡΙΣ, πόλις] Hesychius: Βάρις· πλοῖον, ἢ τεῖχος, ἢ στοὰ, ἢ πύργος. & Suidas: Βάρεις· πλοῖα, τείχη, στοαὶ, αὐλαὶ, πύργοι, σφαῖραι.

ΒΑΡΚΑ΄ΝΙΟΙ, ἔθνος τοῖς Ὑρκανοῖς ὅμοροι] Meminit horum Ctesias in Excerptis.

ΒΑ΄ΡΚΗ, πόλις Λιβύης, ἡ νῦν καὶ Πτολεμαΐς.

— Καὶ Βαρκαῖοι τὸ Λίβυες, φασὶ Βαρκαῖον ἔθνος] Locus corruptus. MsS. K. B. T. Λ. Φ. Βαρκαῖον ἵππος. & eodem modo editio prior: ut illud ἔθνος sit è Xylandri correctione, in qua sensum desidero. Sequentia enim non cohærent. Quid si legamus: καὶ Βαρκαῖον ὄχον. & *Barcæum currum.* Cum quo optime conveniunt sequentia: οἱ τὰς ἱπποτροφίας παρὰ Ποσειδῶνος, ἡνιοχεῖν δὲ παρὰ Ἀθηνᾶς ἔμαθον. *qui à Neptuno equorum alendorum rationem, à Minerva aurigandi artem didicerunt.* Hesychius: Βαρκαίοις ὄχοις· Λιβυκοῖς, ἐπεὶ γὰρ ἐσπούδαζον περὶ ἱπποτροφίαν. Φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ πρώτους ἅρμα ζεῦξαι διδαχθέντας ὑπὸ Ποσειδῶνος· τὸ δὲ ἡνιοχεῖν ὑπὸ Ἀθηνᾶς, ὡς Μνασέας ἐν τοῖς περὶ Λιβύης. Sophocles in Electra pag. 114. μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις· *Frontes collidunt Barcæis curribus.* ubi Scholiastes: Βαρκαίοις· τοῖς Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Πτολεμαῒς καλουμένη. Vide Joannem Meursium de Sophoclis Tragœdiis v. Αἰχμαλώτιδες.

ΒΑΡΥ΄ΓΑΖΑ, ἐμπόριον Γεδρωσίας] Immo Indiæ, ut patet ex Arriani Περίπλῳ. Puto eamdem civitatem esse, quæ Straboni Βαργόση dicitur: uti pariter putavit Ortelius. Unde domo fuit Zarmanochagas Philosophus, qui se vivum Athenis combussit, secundum patriam Indorum consuetudinem. Vide Strabonem lib. 15. pag. 720.

— Βαραγαζηνοί] Βαρυγαζηνοί.

ΒΑΣΑΝΙ΄ΣΑΙ, ἔθνος Θρᾳκικὸν ἀπὸ τῆς ὁ Βασανίσης ὁδεύσας. Τινὰ δὲ τῶν βιβλίων Βανίσαι ἔχουσι τετρασυλλάβως] Forte pro Βανίσαι legendum, Βασίναι. ut & Salmasio visum. unde Βασινῖτις χώρα apud Suidam.

ΒΑΣΤΑ΄ΡΝΑΙ, ἔθνος ὑπὲρ τὸν Ἴστρον οἰκοῦν] Apud Appianum principio Illyricorum Βαστέρναι vocantur. Straboni *Bastarnæ* dicuntur Germanici generis lib. VII. pag. 306. aliis vero Gallici. Sed res eodem redit. Galli enim & Germani permixti antiquitus. Vide, quæ de *Bastarnarum* origine notavit Henricus Valesius ad Excerpta Appiani apud Porphyrogennetam pag. 79.

ΒΑΣΤΑ΄ΝΑΒΟΣ, Ἀραβίας σταθμός] Ordo requirit. ut legatur, Βατάναβος. Notavit hoc Laurentius Abstemius.

ΒΑΤΑΝΕ΄ΑΙ, συνοικία Συρίας, ἡ καὶ Βαζανία, ἐπιφανεῖς] Videtur scripsisse, ΒΑΤΑ΄ΝΕΙΑ. Sic enim appellavit hanc urbem supra v. Ἀγβάτανα.

τινα. Deinde ipsum gentile, Βαζηνεώτης hanc scripturam etiam asserere videtur: nam quæ ε habent ante ώτης sunt ab illis, quæ in εια desinunt, ut Ἡράκλεια, Ἡρακλεώτης. Ποδάλεια, Ποδαλεώτης. Ῥαφάνεια, Ῥαφανεώτης. Sed quemadmodum hic literæ sunt transpositæ, ita pariter infra v. Ῥαφανέαι, nam supra v. Ἀγβάτανα scribitur Ῥαφάνεια.

— Ἔστι καὶ Βάζανα πρὸς τῷ Εὐφράτῃ] Regia fuit Mediæ, diversa ab Ecbatanis, metropoli. Meminit illius Isidorus Characenus.

ΒΑΤΕΤΑΡΑ, πόλις Λυγίων] Λιγύων.

ΒΑΤΙΕΙΑ, τόπος τῆς Τροίας ὑψηλός] De hoc loco ita Homerus Iliad. Β. v. 811.

Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη,
Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα·
Τὴν ἤτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν.
Est vero quidam ante urbem altus tumulus,
In planitie seorsum circumvius undique,
Quem quidam homines Batiam vocant.

— Κέκληται ἀπὸ Βατείας τινός] Hæc Batia Teucri Trojani filia fuit. Vide infra v. Δάρδανος.

ΒΑΤΗ, δῆμος τῆς Αἰγεΐδος φυλῆς, ὅθεν ἦν Ἄβρων ὁ Καλλίου ἐξηγητής] Suidæ Ἄβρων, Φρὺξ ἢ Ῥόδιος γραμματικὸς dicitur, nisi is alius sit.

— Τὸ ἐθνικὸν ἐπιρρηματικῶς, Βατῆθεν] Βατῆθεν, Hesychius h. v.

ΒΑΤΝΑΙ, πόλις τῆς Ὀρροηνῆς] Julianus Ep. XXVII. Αἶγε μὲν Βάτναι, βαρβαρικὸν ὄνομα τοῦτο, χωρίον ἐστὶν Ἑλληνικόν. quod interpres vertit ridicule: *Igitur Batnæ, nomen est illud barbarum, & casculum Græce significat.* Sed pro χωρίον legit πυρίον, quæ ipsi caussa erroris, ut Petavius monet in notis. Deinde pro Ὀρροηνῆς hic apud nostrum lege, Ὀσροηνῆς. Vide Procopium de Ædif. Justin. lib. II. pag. 22.

ΒΕΒΡΥΚΩΝ, ἔθνη δύο· τὸ μὲν πρὸς τῷ Πόντῳ, ἐν τῇ Ἀσίᾳ] Hinc Tzetzes Chil. I. v. 840. Βεβρυκίαν θάλασσαν vocat *Propontidem*:

Τὴν Βεβρυκίαν θάλασσαν εἰς μέσον περικλείων.

ubi male Βεβρυκῶν scribitur.

— Τὸ δὲ παρὰ τοῖς Ἴβηρσιν, ἐν τῇ Εὐρώπῃ] Tzetzes ad Lycophronem ex Dione pag. 91. Δίων δὲ Κοκκειανὸς τοὺς Ναρβωνησίους Βέβρυκας λέγει, γράφων οὕτω· τὴν πάλαι μὲν Βεβρύκων, νῦν δὲ Ναρβωνησίων, ἐστὶ τὸ Πυρηναῖον ὄρος. τὸ δὲ ὄρος τοῦτο χωρίζει Ἰβηρίαν καὶ Γαλατίαν. & pag. 193. Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι Βέβρυκες, ἔθνος Γαλατῶν, μεταξὺ Πυρήνης καὶ Κεραυνίων ὀρῶν καὶ Ἰβηρίας κείμενον, οἱ καλοῦνται Ναρβωνήσιοι. Copiosius hæc Eustathius ad Dionysii Perieg. pag. 106. Meminit & Marcianus Heracleota. sed vide, quæ notavit Henricus Valesius ad superius adductum ex Tzetze Dionis locum in Excerptis ex Dione pag. 113.

ΒΕΛΒΙΝΑ, πόλις Λακωνική] Diverso modo olim legit Stephanus, atque nunc apud Pausaniam extat: nam dicto libro VIII. pag. 498. Βλέννα editur. libro autem III. pag. 203. Βελεμίνα. & sic etiam postea lib. VIII. pag. 511. Ptolemæo Βλέμμινα & Straboni lib. IX. pag. 398. Βλεμινάτις χώρα. Rursus apud Etymologum v. Αἴγινα, legitur Βέλινα, corrupte, ut arbitror. Sed apud Plutarchum in Cleomene bis Βελβίναν scriptum legitur. Insulam quoque hoc nomine commemorat Strabo Atticæ objacentem, haud procul ab Ægina lib. IX. pag. 398. Polybius lib. II. pag. 139. Αἰγύτιν & Βελμινᾶτιν χώραν ait ab Antigono occupatam & Megalopolitanis traditam. Huic ergo locus ipse Βέλμινα.

— Τὸ ἐθνικὸν Βελβινίτης, ὡς Αἰγινίτης] Legendum videtur Αἰγινήτης, uti prolixe ostendit ipse supra h. v. & per consequens etiam Βελβινήτης mutato ι in η. Nisi mavis auctorem sui oblitum: conjungit enim interdum diversa exempla; ut mox v. Βέμβινα. Βεμβινήτης ὡς Σταγειρίτης.

ΒΕΛΗΔΟΝΙΟΙ, ἔθνος παρ' Ὠκεανῷ. Παρθένιος ἐν Δήλῳ· Οὐδ' ἀπὸ τηλίστου τῶν πόῤῥω ἄκρα Βεληδονίων] Forte hæ duæ voces, τῶν πόῤῥω, glossema sunt & interpretatio vocis, τηλίστου. sine illis enim est pentameter:

Οὐδ' ἀπὸ τηλίστου ἄκρα Βεληδονίων.

ΒΕΛΙΤΡΑ, πόλις Ἰταλίας, ἡ Ῥώμης ἀπωτέρω] Philippus Cluverius Βελίτραι & mox pro Βελιτρανὸς legit Βελιτρῖνος· ita enim cæteri Græci Latinique Scriptores & oppidum & oppidanos vocant. Intermedia illa sic lego: ὡς φησι Φλέγων ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ ἑβδομηκοστῇ πετάρτῃ. qui ex notis Manuscriptorum integras voces formaverunt, cum nec libri titulum intelligerent, chimæras istas effinxerunt: ὡς φησι Φλέγων ὀλυμπιάσιν ἑκατὸν ἑβδομήκοντα τέσσαρσι. Cluverius, qui de stadiis intervalli hæc accipit, alia loca, quibus *Phlegon* citatur, non inspexit.

— Τὸ ἐθνικὸν Βελιτρανός, τῷ ἔθει τῆς χώρας] Ex hypothesi auctoris legendum, Βελιτρηνός. sed verum gentile est Βελιτρῖνος.

ΒΕΜΒΙΝΑ, κώμη τῆς Νεμέας] Puto scribendum Βέμβινα, uti scribitur infra v. Σπῖνα. Apud Etymologum v. Αἴγινα legitur Βέμβελινα corrupte.

— Ὁ πολίτης, Βεμβινήτης] Theocritus Idyllio XXV. Βεμβιναίης vocat.

— Αἰγιναίτης καὶ Αἰγινήτης] Infra v. Κάπινα, Αἰγιναίτης καὶ Αἰγινήτης. sed mendose.

ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΣ, χωρίον Διομήδους ἐν Ἰταλίᾳ] Legendum ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΣ, πόλις. nam hoc sequens articulus, ἥ, & adjectivum, ἄλλη, clare ostendunt. Suidas: Βενεβεντὸς, ὄνομα πόλεως Καλαβρίας, &c.

— Οἱ, δὲ ὅτι κτῆμα Διομήδους] Legendum, κτίσμα Διομήδους. Vide Suidam d. l. & v. Διομήδειος ἀνάγκη. & sic etiam legit Salmasius.

— Ἡ καὶ

— Ἡ' καὶ Μαλοεντὸς ἐλέγετο] Ita fuit appellata à Græcis primo, & inserto digamma Æolico mutatoque genere, à Romanis *Maleventum*. Mox colonia eo deducta boni ominis caussa *Beneventum* dicta. Vide Salmasium ad Solinum pag. 64.

— Ἔστι καὶ ἄλλη Καμπανίας, διὰ τοῦ δ.] Errat: est enim una sola sita in *Samnio*.

ΒΕ΄ΝΝΑ, πόλις Θρᾴκης, καὶ δι' ἑνὸς ν, καὶ διὰ δύο. Καὶ ἡ γραφὴ διάφορος, καὶ διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ ε] *Per diphthongum*: ΒΑΙΝΝΑ scilicet. Sed & ΒΑΗΝΝΑ scribebatur: unde ΒΑΗΝΝΕΙΤΑΝ in nummo Gordiani apud Tristanum Tom. II. pag. 523. in quo nomen τοῦ στρατηγοῦ sive *pratoris* perperam expressum est, ΣΤ. ΑΥ. ΒΕΡΟΝΒΙΚΙΑΝΦΤΤΟ Β. quod illic redditur, ΕΠΙ ΣΤΡΑΤΙΓΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΣΤΑΤΟΝΕΙΚΙΑΝΟΥ ΦΙΤΤΟΝΩΣ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. *Sub Pratore Aurelio Stratoniciano Phytone secundo.* multiplici tam operarum, quam interpretis errore. Nam in nummo legendum: ΣΤ. ΑΥ. ΒΕΡΟΝΕΙΚΙΑΝΟΥ. ΤΟ. Β. vertendum: *Aurelio Veroniciano Stratego*, sive *Pratore*, *iterum*. Fuit autem Thracia divisa in *Strategias*, uti ex Ptolemæo videre est.

— Εὕρηται καὶ Βεννικὴ] Sic Βεννικὴ στρατηγία apud Ptolemæum lib. III. cap. II.

ΒΕ΄ΝΝΑ, μία φυλὴ τῶν ἐν Ἐφέσῳ φυλῶν] Lege, πέντε. uti paullo post hac voce legitur.

— Ἐκ Τέω καὶ Καρήνης ἀποίκους ἔλαβον] Scribe, Καρήνης. Nam infra, Καρήνη, πόλις Μυσίας dicitur.

— Καρηναίους] Καρηναῖος.

ΒΕ΄ΡΓΗ, πόλις Θρᾴκης, πρὸς τῇ Χερρονήσῳ] Imo Macedoniæ, circa Strymonem fluvium sita.

— Ἐξ ἧς Βεργαῖος Ἀντιφάνης, ὁ κωμικὸς] Sed insulsus iste fabulator, *Antiphanes Bergæus*, non fuit *Comicus*, sed *Antiphanes* Κωμικός, vel Σμυρναῖος, vel ἕτερος, de quo Suidas. Stephanus autem hos duos in unum conflat. Notavit hunc Stephani errorem Henricus Valesius ad Polybii Excerpta pag. 29.

ΒΕΡΕΚΥΝΤΟΣ, χωρίον τῆς ἀδείας ἀρρήτε. Ἔστι καὶ πόλις Φρυγίας] Callimachus meminit, νομοῦ Βερεκυνθὸς, Hymno in Dianam v. 246. ubi Scholiastes: μεταξὺ Λυδίας καὶ Φρυγίας.

— Καὶ ἡ χώρα Βερεκυντία] Βερεκύνθιον χῶρον ex veteri Tragico vocat Plutarchus lib. de *Exilio* pag. 603. & iterum lib. *Philosopho cum Principibus disputandum*. pag. 778.

— Καὶ ἐθνικὸν Βερεκύντης] Occurrit aliquoties apud Strabonem.

ΒΕΡΕΝΙΚΙ΄ΔΑΙ, δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς.

— Ἀπὸ Βερενίκης τῆς Μάγα θυγατρὸς] MSS. τοῦ Μάγα δ.

— Καὶ ἄλλα δύο ἐξ ἀρχῆς κατεσκευασμένα] Πολίχνια μικρά. [illegible]

ΒΕ΄ΡΟΙΑ, πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ Φέρητος κτίσαντος φασίν] MS. Coll. Urb. Vatic. Βέῤῥοια τὸ νῦν Χάλεπ ἡ πόλις Μακεδονική.

— Φαλαγγίον] MSS. delent hanc vocem.

— Ἄλλοι δ' ἀπὸ Βεροίας τῆς Βέρητος, τοῦ Μακεδόνος] Hujus Βέρητος mentio fit & infra v. Μίεζα. Cæterum castigandus error, quem occasione hujus vocis commisit Scholiastes Græc. Epigramm. ad lib. I. cap. 70. pag. 151. ubi Βήρυτον ait Βέροιαν ab Stephano appellari. Quod non notatem, nisi ab hujus oscitantia impositum esset Josepho Scaligero, qui in Notis ad Eusebium pag. 130. affirmare non dubitavit, *Beræam* etiam *Berytum* vocatam, nonnullos ex veteribus tradere.

— Τὸ ἐθνικὸν Βεροιαῖος] Scribitur Βεροιαῖος supra v. Ἄῤῥα.

— Ἔστι καὶ πόλις Συρίας] Χάλεπ postea dicta, ita in edit. Gr. Ptolemæi, in Jure Græco-Romano, in Constitut. Photii. Ab hac appellatione fluxit nomen, quo insignitur urbs ista hodie, *Aleppo*.

— Οἱ δ' ἐγχώριοι, Βερόαιοι] Salmasius: Βερόαιοι.

— Καὶ τὸ ἐθνικὸν Βεροεὺς] Item, Βεροιαῖος, à Syriaca æque ac à Macedonica: reperi enim in nummo Trajani *Aleppo* allato ex Syria apud Franc. Gotifredum, ΒΕΡΟΙΑΙΩΝ. & pariter in alio Antonini Pii itidem inde allato, apud eundem, in corona quernea, ΒΕΡΟΙΑΙΩΝ. Similem dedit Tristanus in nummis Trajani Tom. I. pag. 414.

ΒΕ΄ΡΟΥΝΟΣ, ὡς Λύγδουνος, Γαλλικὴ πόλις] Suidas appellat Βηρύνιον. quem vide, Latini *Virunum*. & in Inscript. apud Manutium Orthogr. pag. 58. VIRONUM. Male autem *Italia* accensetur hæc urbs, cum in *Norico* fuerit ad Dravum amnem. Errori caussam præbuit *Belunum* oppidum ad Plavim in Rhætia situm: uti ostendit Philippus Cluverius lib. I. Ital. Antiq. cap. 16.

— Μεταξὺ τῶν Νωρικῶν] Lege: τῶν Νωρικῶν. ex auctoris mente. Sed errat: Alpes enim inter Italiam & Noricum interjecti jacent.

— Ὡς Λυγδουνῖνος] Vide infra h. v.

ΒΕ΄ΡΤΙΣ, Τρωϊκή] Num eadem, quæ postea Βέρβις dicitur?

ΒΕ΄ΣΒΙΚΟΣ, νησίδιον περὶ Κύζικον] Meminit Dioscorides lib. v. cap. 136.

— Ὡς Διογένης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τῷ α τῶν περὶ Κύζικον] De hoc Diogene Suidas: Διογένης ὁ Διογένους Κυζικηνὸς γραμματικός. ἔγραψε περὶ Κυζίκου. περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημείων. περὶ ποιητικῆς. περὶ στοιχείων.

— Καὶ Φοινίκη] MS. καὶ Φοίβη.

— Καὶ Ἀλώνη] Supra h. v. scribitur Ἀλώνη.

— Γόνιμοι καὶ Αἰτναῖαι] Hæc duo non sunt insularum nomina, uti perperam putavit Ortelius ab Xylandro, qui hæc ut propria scripsit

nomina, seductus. sed adjectiva, insularum, quas commemoravit Diogenes, *fertilitatem* & *pingue* solum significantia. Quod nemo linguæ intelligens ambiget. Scribendum igitur: γόνιμοι ἢ λιπαραί.

ΒΕΧΕΙΡ, ἔθνος Σκυθικὸν, ὡς Σάπειρ] Corruptum gentis hujus nomen apud Orpheum, in Argonaut. v. 769.

Καὶ Κάλυβας, Σαβαρίνα τ' ἔθνεα, λαοί τ' Ἐπίχαιρες.

ubi legendum, λαοί τε Βέχειρες. Etymologus autem ex nostro corrigendus est, apud quem corrupte eadem, quæ hic, exempla occurrunt: Βέχειρ ἔθνος Σκυθικὸν, ὡς Ἄπειρ, ἢ μετὰ τοῦ σ Σάπειρ. pro Σάπειρ priore, Σάσπειρ posteriore loco. Sed idem multis exemplis illustrat hanc terminationem v. Ἀνήρ. ubi tamen Λάχειρ dicitur ποταμὸς, per errorem, ex male repetita antecedente voce natum. Exemplis apud Etymologum addendum, ὀξυθεὶρ ex Nonno, qui ὀξυθέειρας Ἀκάνθας.

— Λίγειρ, ποταμὸς περὶ Πλάτανον] An non legendum, περὶ Γαλατίαν, aut, Γαλλίαν?

ΒΗΓΙΣ, πόλις Τεγεατῶν] Vide infra v. Βόλυρος. Gesnerus autem hos Τεγέατας male *Tralliamos* vertit.

ΒΗΤΑΕΜΑ] Ordo literarum postulat ut scribatur, ΒΗΘΑΕΜΑ. & sic in S. Literis nomen urbis hujus scribitur.

ΒΗΛΟΣ, ἢ κρήνη Μῆλος, πρὸς τῷ Ἡρακλέους στήλαις] Puto scripsisse, Βῆλος ἢ καὶ Μῆλος. Sed quæ Βῆλος nostro, reliquis Græcis Βελὼν dicitur. Vide Salmasium in Exercitat. ad Solinum pag. 285.

— Τὸ τῆς ἀρχαίας Βῆλον. λέγεται ἡ σιδήρου φύσις] Suidas: Βηλὸς ἢ Βηλιμός. Φύρας. *lamen.* Homerus Iliad. A. v. 591 ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

— Μηλοβοτις, ἢ Μαλαδαμα, δύο πόλεις εἰσὶ τοῖς πέρασι] *Belonitis* & *Mellarium* intelligit.

ΒΗΝΗ, πόλις Κρήτης, ὑπὸ Γορτύνην τεταγμένη.

— Γιακὸς γὰρ ὁ πολίτης Βηναῖος] Ita vocatur à Pausania lib. IV. pag. 116.

ΒΗΡΙΘΡΟΣ, πόλις Τρωϊκή] Num eadem, quæ paullo ante Βήρυτος est appellata?

ΒΗΡΥΤΟΣ, πόλις Φοινίκης, ἐκ μικρᾶς μεγάλη, κτίσμα Κρόνου] Recte dicit ex *parva* evasisse *magnam*: fuit enim Colonia Rom. nobilissima; uti patet ex epigraphe nummi Trajani: COL. AUG. FEL. BER.

— Βὴρ γὰρ τὸ φρέαρ παρ' αὐτοῖς] Hesychius: Βὴρ, τὸ φρέαρ. Σύροι.

— Ὁ πολίτης Βηρύτιος] Latinis, *Berytensis.* Inscriptio vetus Neap. apud Capacium, pag. 707.

IMP. CÆSARI
TRAIANO ...
... BEROPOLITANI
BERYTENSES
QUI PUTEOLIS CONSISTUNT.

Sic Ulpianus leg. 1. D. de *Cens. Sed & Berytensis colonia in eadem provincia Augusti beneficiis gratiosa, &, ut D. Hadrianus in quadam oratione ait, Augustiana colonia, dicta, quæ jus Italicum habet.* & l. 8. §. 3. D. eodem. *Laodicea in Syria & Berytos in Phœnice juris Italici sunt.* Vide nummum Heliogabali apud Tristanum Tom. II. pag. 326. in quo: SEC. COL. BER. & Trajani apud eundem, in quo: COL. AUG. FEL. BER. Tom. I. pag. 400.

— Καὶ Ἀμβρόσιος] Præcedentia postulant, ut scribatur, Ἄμβριος. uti monuit Salmasius. Sic ab ἄκρος, Ἀκρίσιος.

— Κορδυνὶς πόλις] Lege, Καρδυτός. aut, Κορδυλός. sed primum rectius est. Vide infra h. v.

— Τὸ Σεβέννυτος] Σεβέννυτος. infra h. v.

ΒΗΣΣΑ, πόλις Λοκρῶν] Fuit etiam pagus Ægypti, cujus meminit Heliodorus lib. VI. Æthiop. pag. 277. cujus incolæ eidem Βησσαεῖς. Alii fuerunt Βησσοὶ in Thracia, unde Βησσικὸς possessivum apud Hippocratem. Consule Galeni Glossarium.

— Ἡρωδιανὸς δὲ ὧδε σ γράφει] Contra scribit Eustathius ad Iliad. B. pag. 277. alios per unum σ scribere, Herodianum vero per duplex, σσ.

— Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν Ἐπαφροδίτῳ ἐν Ἡρακλείων διὰ δύο] Per duplex σσ monet etiam scribendum Strabo lib. IX. pag. 426.

— Βησσάν τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς] MS. Αὐγείας ἐρατεινὰς. sed legendum, Αὐγειὰς ἐρατεινάς. uti hodie apud Homerum extat Iliad. B. v. 532. & supra h. v.

ΒΙΒΑΣΤΟΣ, Θρᾴκης πόλις.

— Εἰ δὲ Βίβαστος, τὸ ἐθνικὸν Βιβαστηνὸς] Puto scribendum: ἢ ἀπὸ Βίβαστος, &c. neque enim existimo nostrum urbes toto cælo diversas confundere voluisse.

ΒΙΒΛΙΝΗ, χώρα Θρᾴκης. ἀπὸ ταύτης ὁ Βίβλινος οἶνος] Athenæus lib. I. pag. 31. Ἀχαιὸς τὸν Βίβλινον:

Ἐδεξιοῦτο Βιβλίνῳ μέθυος ἐκπώματι.

Καλεῖται δὲ οὕτως ἀπό τινος χωρίου οὕτω προσαγορευομένου, &c. Ἐπίχαρμος δὲ ἀπό τινων ὀρῶν Βιβλίνων φησὶ αὐτὸν ὠνομάσθαι. Ἀρμενίδας δὲ τῆς Θρᾴκης φησὶν εἶναι χώραν τὴν Βιβλίνην, ἣν αὖθις Τισάραν καὶ Οἰσύμην προσαγορευθῆναι, &c. Ἱππίας δὲ ὁ Ῥηγῖνος τὸν εἷλεόν καλούμενον ἄμπελον Βιβλίαν φησὶ καλεῖσθαι. ἣν Πόλιν τὸν Ἀργεῖον, ὃς ἐβασίλευσε Συρακουσίων, πρῶτον εἰς Συρακούσας κομίσαι ἐξ Ἰταλίας. εἴη ἂν οὖν ὁ παρὰ Σικελιώταις γλυκὺς καλούμενος Πόλλιος, ὁ Βίβλινος οἶνος. *Achæus Biblinum vinum* (commendat:) *Excepit is vini Biblini poculo. Sic autem vocant à loci cujusdam nomine,* &c. *Epicharmus à quibusdam Biblinis montibus vocatum ait. Armenidas Biblinam Thraciæ partem esse tradit, quam Tisaram & Oesymam vocant,* &c. *Hippias Rheginus, quam vitem* tortuo-

tortuosam dicebant, Bibliam vocatam fuisse tradit, eamque Argivum Pollin, qui regnavit Syracusis, primum ex Italia Syracusas invexisse. Quamobrem quod dulce vinum Siculi Pollium nuncupant, Biblinum fuerit. Quem locum ideo adscripsi, ut, qui illum legerint, de scriptura certi, corrigant porro vulgatos Hesiodi codices in Ἔργοις v. 589. in quibus, Βύϐλινος οἶνος, legitur, pro Βίϐλινος. ad quem locum Moschopulus: Βίϐλος ποταμὸς, ἢ πόλις Θράκης. distinctius Proclus, sed fœdo vitio infectus: οἶνον Βύϐλινον (pro Βίϐλινον) ὃν ἀξιοῖ (lege οἱ Νάξιοι) παρ' αὐτοῖς κομίζεσθαί φασι ποταμὸν οὕτω καλύμενον (lege, ἐπεὶ ποταμὸν οὕτω καλούμενον). Tzetzes ineptit suo more. A corrupta autem lectione Hesiodi deceptus est Eustathius, qui ad Iliad. Α. pag. 871. Βύϐλινον οἶνον. & Βυϐλίαν χώραν scribit, tamquam Hesiodo auctore. Hesiodo adde Theocritum, qui Idyll. XIV. v. 15.

—— ἀνῷξα δὲ Βύϐλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων.
—— *aperui illis vinum Biblinum*
Odoriferum, quatuor annorum.

pro Βίϐλινον. Denique Suidam, apud quem, Βιβλίνη· πόλις Σκυθίας, legitur, pro Βίϐλινη, ut hic. quemadmodum ex ipsa literarum serie manifestum est.

— Δῆμος δ' ὁ Δήλιος ὁ Νάξιόν φασιν, ἐπειδὴ Νάξου ποταμὸς Βίϐλος.] Legendum omnino: Σῆμος δ' ὁ Δήλιος. Sic enim vocatur hic scriptor infra v. Τένεσ. & Apud Athenæum lib. I. pag. 30. & alibi. apud Etymologum v. Βίϐλινος οἶνος, Σῆμος hic, appellatur Σίμος, & ejus libri τῆς Ἰλιάδος inscribuntur: utrumque perperam, pro Σῆμος, & τῆς Δηλιάδος; uti recte monuit Fridericus Sylburgius.

— Φασὶ] Φησί.

ΒΥ΄ΔΟΣ, φρούριον ἐν Σικελίᾳ, ὑδατῶδες] *Bidis*, Ciceroni in Verrem. Vide quæ de hoc notavit Philippus Cluverius lib. II. Sicil. Antiq. cap. 10. pag. 359. & cap. 6. pag. 308.

ΒΙΖΥΗ, πόλις Θράκης, τὸ τῶν Ἀσῶν βασίλειον] Civitas hæc nobilitata est, in Hist. Ecclesiastica, Eustathii Antiocheni exilio. Vide quæ de illa notavit Salmasius Exercitat. in Solin. pag. 166.

— Τὸ ἐθνικὸν Βιζυηνός] Sic in nummo insigni Philippi Imperatoris apud Franc. Gotifredum, in quo circum tropæum pulcherrimum, ΒΙΖΥΗΝΩΝ. Item in alio ejusdem Philippi circum Æsculapium, Hygieam & duas alias figuras, in Cimeliis Eminentissimi Cardinalis Francisci Barberini, & in duobus similibus, in Thesauris S. M. Ducis. Item in egregio Hadriani nummo in iisdem Thesauris, in quo sub castro, cujus portæ quadrigæ insistunt, ΒΙΖΥΗΝΩΝ. in margine autem exteriore, ΕΠΕΙ ΤΕΙ ΡΟΥΦΟΥ ΠΡΕC ΚΑΙ ΑΝΤΙ ΤΟΥ CΕΒΑC.

ΒΙΖΩ΄ΝΗ, πόλις Ποντική] Non in latere Pontico sita est hæc urbs, sed Thracio ad *Pontum*. Apud Arrianum Βύζον vocatur. Sed Anonymus Βυζώνην vocat, ex ipso, ni fallor, Arriano.

ΒΙΘΥΝΙ΄Α, πρὸς τῷ Πόντῳ χώρα, ἀπὸ Βιθυνοῦ τοῦ Διὸς καὶ Θρᾴκης τῆς Τιτανίδος] Collectio MS. Vat. Βιθυνία ἡ Βιθυνῶν ἐπαρχία, ἡ Νικομήδεια, καὶ ἡ Νικαία, καὶ τὸ θέμα τοῦ ὀψικίου καὶ τῶν ὀπτιμάτων.

— Ἢ ἐκ μὲν Διὸς ἔχε Βίθυν, ἐκ δὲ Κρόνου Δόλογκον] Lege: ἢ ἐκ μὲν Διὸς ἔχε Βιθυνόν, &c. nam infra v. Δόλογκοι, *Bithynum Dolonci* fratrem vocat. Arrianus quoque apud Eustathium ad Dionysii Perieg. pag. 105. *Bithynos à Bithyno* dictos ait. Et omnino diversus à *Bithyno* est Βίθυς, à quo Βιθυαι, ἔθνος Θρᾳκικόν, ut paullo ante dixit, sunt denominati.

— Τὸ Μόσυνος βαρυνόμενον σημαντικὸς καὶ μακρὸν ἔχει τὸ υ] Idem notavit supra v. Βύβλος.

— Τὰ δ' ἔχοντα τὸ σ, βραχὺ ἔχει τὸ υ, καὶ τὸ γυρῖνος, ὁ μικρὸς βάτραχος.] Restituendum γύρινος. ut præfert Aldina Editio: neque enim aliter ad propositam rem faceret. Eustathius ad Homeri Ὀδυσ. Τ. pag. 1864. ex Pausania affirmat, quod *ranunculi* isti, qui Atticis γυρῖνοι, Ionibus dicebantur γερῖνοι. ubi forte, γύρινοι scribendum, ut Stephanus hoc loco habet. Recte autem hoc exemplo υ hic longum esse docet, ut in Μόσυνος. sic enim Apollonius lib. II. v. 1017.

Ἡ' ἐνὶ Μοσσύνοικοι ἀν' οὔρεα ναιετάουσι
Μόσσυνας, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.
Ubi Mossynœci super montes habitant
Turres ligneas: & ipsi inde habent nomen.

ut Dionysius Perieg. v. 766.

—— καὶ οἱ μόσσυνας ἔχουσι
Δουρατέους. ——
& qui turres habent Ligneas.

ΒΙΘΥ΄ΝΙΟΝ, πόλις Βιθυνίας Παυσανίας ὀγδόῳ] Locum Pausaniæ lib. VIII. pag. 470. nunc in editis corruptum, recte ex Stephano emendat Fridericus Sylburgius: male enim, ἐκ Βιθυνίας, pro ἐκ Βιθυνίου, & Βιθυνεῖς, pro Βιθυνιεῖς, isthic legitur.

— Ὁ οἰκῶν, Βιθυνιεύς] Occurrit & infra v. Χαιρώνεια: & in nummis est frequens. In Pyrrhi Ligorii Collectionibus habetur nummus Antinoi, quem video & exhiberi à Tristano Tom. I. pag. 547. in cujus una parte Antinous, cum Inscriptione circum, Η ΠΑΤΡΙC ΑΝΤΙΝΟΟΝ ΘΕΟΝ. nam malè legit Tristanus ΘΕΟΣ. ab aversa Mercurius habitu pastoris juvencum ducens cum titulo, ΒΙΘΥΝΙΕΩΝ ΑΔΡΙΑΝΩΝ. non ΒΕΙΘΥΝΙΕΩΝ, per diphthongum, uti scribitur apud Tristanum, quamquam frequens in nummis hic occurrat error, vel potius ἀνθογραφία. Cæterum egregia sunt, quæ

Tristanus docet eo loci de Antinoo sub nomine Philesii culto, qui ab altera nummi parte cum juvenco & stella expressus est, quæ hic non enarro. Sic in nummo Septimii Severi, apud Franc. Gotifredum circum figuram equestrem hosti prostrato insultantem, ΒΙΘΥΝΙΕΩΝ ΑΔΡΙΑΝΩΝ. Item apud eundem in nummo Severi Alexandri circum figuram Æsculapii, ΒΙΘΥΝΙΕΩΝ ΑΔΡΙΑΝΩΝ. Denique eodem modo in Commodi nummo circum caput Antinoi apud eundem Gotifredum. Suidas v. Ἀδριανεῖδης docet *Hadrianos* civitatem *Mysiæ* fuisse, quæ *Mysia* deinceps *Bithynia* sit dicta: Ἀδριανεῖδης· Ἀδριανεὺς σοφιστής. Ἀδριανοὶ δὲ πόλις Μυσίας, τῆς νῦν Βιθυνίας. *Aristides, Adrianensis Sophista. Adriani vero est urbs Mysiæ, quæ nunc Bithynia vocatur.* & eodem modo v. Ἀδριανοί. quod ideo adduco, ut admoneam erroris Ortelii, qui *Bithyniam Mysiæ* facit urbem, eamque *Adrianos* vocatam auctore Suida prodit. Quod utrumque est aliter. Formatur & ab hac urbe Βιθυνίας, si auctor non errat infra v. Τενίθιον. nam in Βιθυνία idem recensuit.

— Ἐξελθόντος] Ἐξελθόντος.

ΒΙΘΥΝΟΠΟΛΙΣ, πόλις ἀπὸ Βιθυνοῦ] Cl. Salmasius legit: Βιθυνόπολις.

ΒΙΣΑ, πόλις Θρᾴκης] Metuo ne in animo nostri fuerint Αἶσα, cum calamus exararet Βίσα. Certe Αἶσαν inter Thraciæ urbes enumerat Herodotus lib. VII. cap. 123. Βίσαν non invenio.

ΒΙΣΑΛΤΙΑ, πόλις καὶ χώρα Μακεδονίας, ἀπὸ Βισάλτου τοῦ Ἡλίου καὶ Γῆς] Conon apud Photium Narrat. XX. Οἱ δὲ Βισάλται, Θρᾳκικὸν ἔθνος, ἀντιπέραν Παλλήνης οἰκοῦντες. *Bisaltæ Thraciæ populi sunt, ex adversum Pallenes habitantes.* deinde subjicit, quomodo regio & urbs *Bisaltarum* à Chalcidensibus fuerit occupata. Unde *Chalcidice* postea appellata est.

— Περὶ ταύτην οἱ λαγοὶ σχεδὸν πάντες ἀλίσκονται, δύο ἥπατα ἔχοντες] Scribe, οἱ λαγωοί. & vide Ælianum lib. V. Hist. Animal. cap. 27. Aristotelem Θαυμ. Ἀκουσμ. cap. 130.

— Τὸ ἐθνικὸν Βισάλτης] Sic duo nummi Goltzii.

— Τὸ μὲν γὰρ ὕδωρ Στρυμόνος Βισαλτία] Apud Lycophronem pag. 73. legitur: Τὸν γὰρ μὲν Ἠιὼν, &c.

ΒΙΣΑΝΘΗ, ἡ πόλις Μακεδονίας κατὰ Θρᾴκην] *Bisanthe*, ad Thraciæ regem Seuthen pertinentis, bis meminit Xenophon lib. VII. Ἀναβ. pag. 402. & 411. eandemque in *Thracia* perspicue ponit Plutarchus in Alcibiad pag. 211. & falsum, *Macedoniæ* urbem fuisse: nam ad Hellespontum sita erat, quousque Macedonia non pertingit. Herodotus lib. VII. cap. 137. Βισάνθην τὴν ἐν Ἑλλησπόντῳ vocat. & Ptolemæus lib. III. cap. II. ponit in *Propontide*.

— Ἑλληνὶς, ἄποικος Σαμίων] Sic & Pomponius Mela.

— Φαίδιμος] MSS. Φαίδυμος.

ΒΙΣΤΙΡΟΣ, πόλις Θρᾴκης] An quæ Πίστιρος dicitur apud Harpocrationem & Suidam v. Μάστειρα?

ΒΙΣΤΩΝΙΑ, πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Βίστωνος καὶ Καλλιρρόης τῆς Νέσσου] Scribe: Βιστονία, π. Θ. ἀπὸ Βίστονος. per ο non per ω. Apollonius Rhodius lib. II. v. 706.

Βιστονίῃ φόρμιγγι λιγείης ἦρχεν ἀοιδῆς.

Testudine Bistonia argute præcinuit.

Eandem quantitatem secutus est Ovidius libro I. ex Ponto. Epist. 3.

Altera Bistoniæ pars est sensura sarissas.

Scholiastes Apollonii ad dictum locum: Βιστονίῃ Θρᾳκικῇ· Βίστονες γὰρ ἔθνος Θρᾳκῶν· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Βίστονος τοῦ Κίκονος, ὡς Φιλοστέφανος ἱστορεῖ. Βιστονὶς, λίμνη Θρᾳκική.

— Ἔνιοι δὲ, Παίονος τοῦ Ἄρεος παιδός] Tzetzes ad Lycophronem pag. 74. Βίστονες δὲ ἀπὸ υἱοῦ Ἄρεος Βιστόνος (Βίστονος) ἢ υἱοῦ Τερψιχόρης. Scholiastes Apollonii d. l. *Bistonem* Κίκονος filium vocat.

— Χιλῶν γὰρ, πρὸς Δασσάλῳ ἐξύνετο τοῦ κυρίου, καὶ πόρρω] Numquid legendum: Χιών nam Χίων proprium quoque est: fluvium tamen hoc nomine ignoro.

ΒΥΤΕΛΛΑ, πόλις Ἰταλίας] Latinis auctoribus hæc urbs *Vitellia* dicitur.

ΒΛΕΜΥΕΣ, ἔθνος βαρβαρικὸν Λιβύης, ἀπὸ Βλέμυος] Epiphanius in Ancorato cap. 58. Nilum pertransire dicit, τὴν μικρὰν Αἰθιοπίαν, Ἀνουβίτην τε καὶ Βλεμμυΐαν, καὶ Ἀξωμίτην. Ubi *Blemenia* sine dubio est regio Βλεμύων. Eustathius ad Dionysium v. 220. hunc locum pro majore parte transcripsit: scribit autem Βλέμμυες & Βλέμμυς per duplex μ, quod etiam faciunt alii.

— Ἦσαν δὲ Ὀρόντης, καὶ Ὀρεβάνδας] MSS. PP. καὶ Ὀρκάνδης. Recte: nam sic & Etymologus v. Βλέμμυες.

ΒΟΒΩΝΕΙΑ, πόλις Ἰταλίας] Est procul dubio *Bononia*. Hinc autem apparet quam negligenter Stephanus, aut ejus Epitomator, librariorum errores transscripserit.

ΒΟΙΓΒΟΣ, πόλις Θεσσαλίας] Lege, ΒΟΙΒΗ. uti Homerus, Strabo & Eustathius, ex nostro, hanc urbem appellant. Βοιβος enim apud nullos occurrit.

— Ὅμηρος· Βοίβην τε γλαφυρὰν καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκόν] Versus Homeri ex Iliad. Β. v. 712. sed qui emendatius ibi quam hic legitur. indeque hoc modo corrigendus est:

Βοίβην καὶ Γλαφυρὰς καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκόν.

Bæben & Glaphyras & bene ædificatam Iolcon.

sic autem legitur infra vv. Γλαφυραὶ & Ἰωλκός.

— Καὶ λίμνη Βοιβιάς] Videri posset scribendum:

dum: λίμνη Βοιβηΐς. ita enim Homerus Iliad. B. v. 711. & multi alii hunc *lacum* vocant. sed nihil est mutandum: nam & infra v. Ξυνία, Βοιβιάδα vocat, &, quod plus est, Pindarus Pythiis Od. III. pag. 219. Ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος. *quoniam ad Bœbiadis ripas habitabat virgo.* ubi Scholiastes: ἡ δὲ Βοιβιὰς, λίμνη παρακειμένη τῇ Λακερείᾳ, &c.

— Καὶ ἐν Μακεδονίᾳ λίμνη Βοίβη] *Lacus* hic *Macedoniæ* cæteris scriptoribus Βόλβη dicitur, immo ipsi nostro infra v. Βόλβαι.

— Λέγεται καὶ Βοιβία ἡ λίμνη] Infra v. Βύρος Βοίβη, Βοίβιος.

ΒΟΓΛΛΑΙ, πόλις Λατίνων. Τὸ ἐθνικὸν Βοιλλανός] *Bovillensis* in veteri lapide.

ΒΟΙΟΝ, ἣν Ὅμηρος ἔοικε Βοίβην λέγειν] Absurda est hæc Stephani conjectura de *Bœbe* Homerica: nam illa Thessaliæ est civitas, hæc Dorica, quam Scylax, Ptolemæus aliique commemorant.

— Ἔστι Βοιαὶ καὶ Κρήτης πόλις. ὁ πολίτης Βοιάτης] Βοιαὶ Laconicæ oppidum maritimum recensetur Pausaniæ in Laconicis pag. 206. cujus gentile ibidem Βοιάτης, & possessivum Βοιατικός. pro quo male nunc Βοιωτικὸς in vulgatis legitur: interpreti tamen probe *Boaticus* sinus vertitur.

— Πετεῶνα Πετεωνάτης] Aliter infra v. Πετεών.

— Ἡρωδιανὸς δὲ Βοιώτης φησὶν ἴσως παρὰ τὸ Βοῖον] Sequens exemplum, ὡς Λῖνος Λινίτης requireret Βοιΐτης.

ΒΟΙΩΤΙΑ, μόνη τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τρισὶ θαλάτταις διήκουσα ἔχει τὰς οἰκήσεις.

— Τὰς δὲ περὶ τὸν Εὔριπον, καὶ Μακεδονίας καὶ Θετταλίας θάλασσαν] Eadem, quæ hic de Bœotiæ situ ab auctore adferuntur, adducit ex Ephoro Strabo lib. IX. pag. 400. Ἔφορος δὲ καὶ ταύτῃ κρείττω τὴν Βοιωτίαν ἀποφαίνει τῶν ὁμόρων ἐθνῶν καὶ ὅτι μόνη τριθάλαττός ἐστι, καὶ λιμένων εὐπορεῖ πλειόνων· ἐπὶ μὲν τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ καὶ τῷ Κορινθιακῷ, τὰ ἐκ τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας καὶ τῆς Λιβύης δεχομένη· ἐπὶ δὲ τῶν πρὸς Εὔβοιαν μερῶν ἐφ' ἑκάτερα τοῦ Εὐρίπου σχιζομένης τῆς παραλίας· τῇ μὲν ἐπὶ τὴν Αὐλίδα καὶ Ταναγρικὴν, τῇ δ' ἐπὶ τὸν Σαλγανέα, καὶ τὴν Ἀνθηδόνα, τῇ μὲν εἶναι συνεχῆ τὴν καθ' Αἴγυπτον καὶ Κύπρον, καὶ τὰς νήσους θάλασσαν· τῇ δὲ τὴν κατὰ Μακεδόνας, καὶ τὴν Προποντίδα καὶ τὴν Ἑλλήσποντον. *Ephorus cum hac re Bœotiam finitimis præstare gentibus ait, tum quod sola trimaris est, copiaque portuum majore prædita. Nam & in Crissæo & Corinthiaco sinubus allata ex Italia, Sicilia, Africaque accipit: & ubi Eubœa opponitur, in utramque Euripi partem se ora ejus diducit: ita ut parte, qua adversus Aulidem est, in qua Tanagra jacet. & Salganeus, & Anthedon, continuum habeat mare ei, quod ad Ægyptum, Cyprum, insulasque pertingit: altera parte habeat Macedonicæ, Propontidi & Hellesponto continuum.*

Eadem etiam habes apud Scymnum Chium. Ex iis autem constat, hic legendum: τὰς δὲ ὑπὲρ τὸν Εὔριπον πρὸς Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας θάλασσαν. *Alios vero super Euripum ad Macedonicum & Thessalicum mare.* Etsi enim *Euripum* sumamus pro universa Eubœa, pro more sæculi, quo noster vixit, tamen vulgata lectio stare non potest: quoniam trajectus in istam insulam adeo est brevis, ut neque portubus, neque navigatione longa ad illum sit opus, & ob id mare inter istas angustias maris nomen quasi non mereatur. Ut taceam, auctorem commemorare superioris non inferioris Eubœæ partem, ut patet ex mentione *Macedoniæ & Thessaliæ.* Lectionem autem nostram adstruit tam Strabo, cujus locum licet longiorem propterea adduximus, tum Scymnus Chius, seu, ut perperam vulgo inscribitur, Marcianus Heracleota, in Περιηγήσει, v. 502.

Τὸν δὲ τρίτον ἔξω τοῦ κατ' Εὔριπον δρόμου
Εἰς τὴν Μακεδόνων Θετταλῶν θ' ἱκνούμενον.
Tertium vero extra eum, qui juxta Euripum est, cursum
In Macedonum Thessalorumque regionem venientem.

Nam Bœotiæ ora Eubœæ obversa Euripo Chalcidensi bifariam dissecatur, & ab utraque parte portus diversa maria respicientes habet: infra illud, quod ad Ægyptum, Cyprum insulasque pertingit; supra vero, quod Macedonico, Propontidi & Hellesponto continuum est, uti Strabo loquitur.

— Γενέσθαι δέ φασι Βοιωτὸν Ἰτώνου, τοῦ Ἀμφικτύονος, τοῦ κατ' αὐτὸν νεωτέρου τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας παίδων] Pausanias princip. Bœotic. Βοιωτοὶ δὲ τὸ μὲν πᾶν ἔθνος ἀπὸ Βοιωτοῦ τὸ ὄνομα ἔσχηκεν· ὃν Ἰτώνου παῖδα καὶ νύμφης δὴ Μελανίππης, Ἴτωνον δὲ Ἀμφικτύονος εἶναι λέγουσι. *Bœoti quidem, tota in universum gens, à Bœoto nomen accepere: quem Itoni & Menalippa nympha, Itonum ipsum Amphictyonis filium fuisse dicunt.*

— Νικοκράτης δέ φησιν ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἄρνης ἦν παῖς] In Codice MSto. Epigrammatum Græcorum Palatino, quem Bibliotheca Vaticana asservat, extat inter Epigrammata, in statuas Templi, quod Attalus & Eumenes Apollonidi matri condiderant Cyzici, hoc quod sequitur:

Κατὰ δὲ τοὺς θύρας τοῦ ναοῦ περιεστῶτες εἰσὶν Αἴολος καὶ Βοιωτὸς Ποσειδῶνος παῖδες ῥυόμενοι ἐκ δεσμῶν τὴν μητέρα Μελανίππην τῶν περιτεθέντων αὐτῇ διὰ τὴν φθορὰν ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς

Αἴολε καὶ Βοιωτὲ σφὸν φιλομήτορα μῦθον
Πρήξατε μητέρα ῥυόμενοι θανάτου.
Τοὔνεκα γὰρ καὶ στέψατε ἄλκιμοι ἄνδρες
Ὃς μὲν ἀπ' Αἰολίης, ὃς δ' ἀπὸ Βοιωτίης.

— Εὐφορίων Ὠφρανε μαστεύοντο μεθ' ὕδασι Βοιωτοῖο] MS. P. μεθυδάσιν Βοιωτοῖο.

— Τὸν ῥα Ποσειδάωνι δαμασσαμένη τίκεν Ἄζην] Joannes Tzetzes: τίκε μήτηρ.

— Βοιωτὸν δ' ὀνόμηνε. τὸ γὰρ καλέουσι νομῆες] Idem Tzetzes: Τὸ γὰρ καλέουσι Βοτῆρες. Sed Eustathius ad Iliad. Β. pag. 270. adducit hunc *Euphorionis* locum eodem modo, quo Stephanus.

— Κάστωρ δὲ, ἀπὸ τοῦ καθηγησαμένης Κάδμου βοὸς λεχθῆναι τὴν χώραν οὕτω] Scripsit hic *Castor* Χρονικὰ Ἀγνοήματα, testibus Apollodoro & Suida, qui de illo hæc habet: Ἔγραψε δὲ ἀναγραφὴν Βαβυλῶνος, καὶ τῶν θαλασσοκρατησάντων ἐν βιβλίοις β. Χρονικὰ ἀγνοήματα καὶ περὶ ἐπιχειρημάτων ἐν βιβλίοις θ. περὶ πειθοῦς β. περὶ τοῦ Νείλου. τέχνην ῥητορικήν. καὶ ἕτερα. περὶ ἀγαλμάτων Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. *Edidit descriptionem Babylonis, & illorum, qui mari imperium habuerunt, libros duos. Item annalium ignorationes. & de Epicherematis libros novem. de persuadendi ratione duos. de Nilo. artem Rhetoricam. Et alia de Castoris & Pollucis simulacris.*

— Ναυτικὸς δύναμιν] Ναυτικὴν δὲ.

— Ἡμεῖς δὲ περὶ τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν] Intelligit *Byzantinos*, apud quos legum schola deinceps quoque fuit: *Stephanus* namque *Byzantius*.

ΒΌΛΒΑΙ, πόλις Καρίας, καὶ ποταμὸς Βολβαιώτης.

— Ἔστι καὶ Βόλβη πόλις καὶ λίμνη] Βόλβη juxta Aulonem & Bromiscum ponitur à Thucydide lib. IV. inter Arethusam & Apolloniam à Scylace. Apud Athenæum lib. VIII. pag. 334. corrupte aliquoties scribitur Βολύκη pro Βόλβη. in quo haud dubie editores literarum similitudo decepit.

ΒΟΛΙΣΣΌΣ, πόλις Αἰολικὴ ἐπ' ἄκρου, Χίου πλησίον] Intellige, juxta *Chium*, urbem in insula *Chio*. Vide Leonem Allatium de Patr. Homeri pag. 230.

— Θουκυδίδης Βολίσκον αὐτὴν καλεῖ, ἐν ὀγδόῃ] Hæc lectio hodie in codicibus Thucydidis non apparet: omnes enim constanter lib. VIII. pag. 572. Βολισσὸς legunt.

— Καί φασιν, ὅτι Ὅμηρος ἐν τούτῳ τῷ πολίσματι τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο, ὡς Ἔφορος] Idem habes apud auctorem vitæ Homeri cap. XXIV. Ὁ δὲ ἐποιήσατο ταῦτα· καὶ τοὺς Κέρκωπας, καὶ Βατραχομυομαχίαν, καὶ Ἐπικιχλίδας, καὶ τ' ἄλλα πάντα, ὅσα παίγνιά ἐστιν Ὁμήρου, ἐνταῦθα ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ ἐν Βολισσῷ. *Interim Cercopas, Batrachomyomachiam, Epicichlidas, & alia omnia, quæcumque juvenilia ludicraque ejus extant, apud Chium illum condidit in Bolisso.*

— Ὡς Ὀδυσσείτης] Ὀδησσίτης.

ΒΟΛΟΓΕΣΙΆΣ, πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, ὑπὸ Βολογέσου βασιλέως ᾠκισμένη] Hic Parthorum Rex vocatur, Βολαγάσος in veteri nummo, quem Alexander VII. Pontifex Maximus mihi legendum exhibuit, in cujus una parte regis effigies cum mitra tæniata, in aversa Victoria regi sedenti coronam offerens, cum hac inscriptione, ΒΑСΙΛΕΩС ΒΑСΙΛΕΩΝ ΒΟΛΑΓΑСΟC ΕΠΙΦΑΝΟΥC ΚΑΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΟC. Cæterum civitas hæc Ammiano lib. XXIII. *Vologessia*: Tabulis Augustanis, *Volocessia*: Plinio lib. VI. cap. 26. *Vologesocerta* dicitur.

— Βολεγεσηνός] Βολογεσηνός.

ΒΟΌΣ ΚΕΦΑΛΑΙ, τόπος καθ' ὃν ἐπολέμησε Περσίας πρὸς Ἄτταλον.

— Πολ * ᾤκισε Νίκαιαν Βουκεφάλαν δὲ] Lego: Πόλεις ᾤκισε Νίκαιαν Βουκεφάλαν τε. certe τε pro δὲ habent MSS. Sunt autem verba antiqui scriptoris, quæ transtulit fere αὐτολεξεὶ Curtius lib. IX. cap. 3. *Oppida quoque duo condidit, quorum alterum Nicæam appellavit, alterum Bucephalen, equi, quem amiserat, memoriæ ac nomini dedicans Urbem.* Quibus simillima habet Arrianus lib. V. pag. 114. & Strabo lib. XV. pag. 698.

— Ἔνθα διαβάντος, ἢ μαχομένου ἀπέθανεν αὐτοῦ ὁ ἵππος Βουκεφάλας προσαγορευόμενος] Prœlio contra Porum. Curtius lib. VIII. cap. 14. n. 34. *Tum belluam in fugam convertit (Porus) sequente Alexandro: sed equus ejus multis vulneribus confossus deficiensque procubuit posito magis rege quam effuso. Itaque dum equum mutat tardius insequutus est.* Arrianus d. l. aliter: Βουκέφαλος ἀπέθανεν αὐτοῦ, οὐ βληθεὶς πρὸς οὐδενὸς, ἀλλ' ὑπὸ καύματός τε καὶ ἡλικίας. ἦν γὰρ ἀμφὶ τὰ τριάκοντα ἔτη, καματηρὸς γενόμενος. *Bucephalus ibi interiit, non quidem ab aliquo vulneratus, sed laboribus pariter atque ætate fractus. Siquidem trigesimum annum agebat, quum hæc defatigatio ei accideret.*

— Ὁ δημότης Κεφαλεὺς δὲ, Κεφαλῆ] Κεφαλὴ est δῆμος Atticæ, qui infra suo loco cum aliis periit. Vide Joan. Meursium lib. de Pop. Atticæ.

ΒΟΡΜΊΣΚΟΣ, χωρίον Μακεδονίας] Βρομίσκος scribitur apud Thucydidem lib. IV.

— Ὁ δὲ ποιητὴς τραπεζῆας] Eustathius ad Homeri Iliad. X. pag. 1257. Τραπεζῆες δὲ κύνες οἱ καὶ τραπεζῶται, ὡς Ἀγλαΐας ἔστεκεν κομόωσιν ἄνακτες, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ εἴρηται, &c. Vide & Hesychium.

— Δωρίσκος] Infra, Δορίσκος.

ΒΌΡΥΖΑ, πόλις Ποντική] Apud Philostorgium lib. IX. Hist. Eccles. cap. 9. occurrit Βορισσὸς, vicus Cappadociæ Secundæ, quem vir doctus putat Stephano dici Βόρυζαν. Ego *Borissum* & *Boryzam* diversa loca fuisse existimo.

ΒΟΡΥΣΘΈΝΗΣ, πόλις καὶ ποταμὸς τοῦ Πόντου.

— Ἔστι καὶ πόλις Ἑλληνὶς πρὸς ἑσπέραν] Lego: ἔστι δὲ πόλις Ε. π. ε. nam de una eademque urbe loquitur. Quid autem sibi volunt, πρὸς ἑσπέραν. Posset quis existimare per hæc verba latus

tus occidentale Ponti intelligendum. Sed potius existimo Herodoti locum à nostro expressum, qui extat lib. IV. cap. 17. Ταύτα μὲν παρὰ τὸν Ὕπανιν ποταμόν ἐστι ἔθνεα πρὸς ἑσπέρην τοῦ Βορυσθένεος. *Atque hæ quidem nationes juxta flumen Hypanin colunt ad occidentale Borysthenis latus.* Sequitur enim statim eodem loci: τοὺς Ἕλληνες οἱ οἰκέοντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι ποταμῷ καλέουσι Βορυσθενεΐτας· σφέας δὲ αὐτοὺς, Ὀλβιοπολίτας. *quos Græci, qui ad Hypanim incolunt, Borysthenitas appellant, ipsi vero se Olbiopolitas.*

— Ἡ γὰρ μὲν ἄλλοι Βορυσθένην, αὐτοὶ δὲ Ὀλβίαν. ἣν πόλιν ὁ, τε Βορυσθένης καὶ Ὕπανις] E Strabone lib. VII. pag. 306. apparet locum hunc mutilum esse; nam *Olbia*, sive *Borysthenes*, ibi ad ipsum fluvium *Borysthenem* sita dicitur, ducentis ab ostio stadiis: ipsi autem ostio objacere insula, quam *Borysthenis Hypanisque* confluentes efficiunt. Supplendum ergo: αὐτοὶ δὲ Ὀλβίαν καλοῦσι. ἔστι δὲ ἡ νῆσος πρὸ τοῦ στόματος, ἣν ποιοῦσιν ὅ τε Βορυσθένης καὶ Ὕπανις· vel potius: ἔχει δὲ λιμένα πρὸς νῆσον, ἣν ποιοῦσιν ὅ τε Βορυσθένης καὶ Ὕπανις.

— Κατωπίτης] Infra h. v. scribitur, Κατωβίτης. sed utroque modo dicitur.

— Ωρδὸς, Ωρδίτης] Videtur scripsisse, Ωρεός. Certe sic scripsit infra h. v.

— Ἐρμίτης] Ab ἕρμος, quod etiam pro exemplo adducitur, infra v. Ἕρμος. Suidæ Ἑρμίτης exponitur ὁ φύλαξ.

— Ὅτι ἐπολιόρκει τῷ πλοίῳ χαρακτῆρι διὰ τοῦ] Herodotus lib. IV. cap. 17. Βορυσθενεϊτέων ἐμπόριον vocat. eodem tamen libro cap. 53. Βορυσθενεῖται editur: sed, ut puto, perperam. Nam deinceps eodem libro cap. 78. & seqq. iterum, ut in priore loco, Βορυσθενεῖται quater aut quinquies legitur.

ΒΟΣΠΟΡΟΣ, πόλις Πόντου] Eam describit Procopius lib. I, Pers. pag. 17. lib. IV. Gothic. pag. 324. lib. III. de Ædif. Justin. pag. 32. Sophoclis Scholiastes ad Ajacem Flagelliferum, pag. 52. etiam *Bosporum* Hellespontum vocatum ex Philea docet, ad hæc Sophoclis verba: ἤ γυίων Βοσπορίων πόρων ἴδεις. Βοσπορίων ἴσως τὸν Ἑλλησποντίων, τὸν εἰς τὸν Βόσπορον ῥέοντων Τρωικῶν ποταμῶν. δύο δὲ εἰσι Βόσποροι, ὁ μὲν ὁ τοῦ Προποντίδος, ὁ δὲ Θρᾳκικός, ὡς φησι Φιλέας. Et sane ipse Sophocles ita accepisse videtur, si de Trojæ fluminibus accipias verba Ajacis: quamvis etiam intelligi possit totus defluxus aquæ Ponticæ per *Bosporum* & Hellespontum.

— Κατὰ τὸν Κιμμέριον κόλπον] *Sinus* hic est in summa Euxini parte inter duas peninsulas, Tauricam Europæ, & Sindicam Asiæ; ubi illæ adversis lateribus in angustias Panticapes coire incipiunt. Ejus *sinus* meminit Strabo lib. VII. pag. 309. qui locus librariorum errore inquinatus est: legitur enim: καθ' ἃ καὶ Κιμμερικὸς Βόσπορος καλεῖται τὸ τῆς μέρος τοῦ ὁ ἰσθμοῦ τὸ στόμα τὸ Μαιώτιδος. perperam, pro Κιμμερικὸς κόλπος. uti est in MSS. *à quo etiam Cimmericus sinus dicitur ea freti pars, quæ est ad Mæotidis ostium.* De qua emendatione dubitari non licet: Strabo enim sic appellari dicit, totam freti partem, cui Mæotidis ostium imminet. Sic ut juxta Strabonem fretum hoc in duas dividatur partes, superiorem, angustam, quam ipse *Mæotidis ostium*, Ammianus Marcellinus *Angustias Panticapes* appellat lib. XXII. (male enim ibi *Patares* vulgo editur) & inferiorem, multo laxius patentem. Cæterum, quæ hic de *Bosporo* tradit Stephanus usque ad, ἔστι καὶ ἄλλη τῆς Ἰνδικῆς, verbotenus habes apud Constantinum Porphyrogennetam lib. II. de Thematibus, cap. 12. Ab *Ionis* autem, Inachi filiæ, trajectu fretum hoc *Bosporum* dictum tradit quoque Eustathius ad Dionysii Perieg. pag. 24.

— Ἔστι καὶ ἄλλη τῆς Ἰνδικῆς] Similiter Eustathius ad Dionysium d. l. Ἔστι δὲ Βόσπορος καὶ Ἰνδικός.

— Ὡς τὸ Τιβαρηνὸς, Τιβαρνός] Legendum Τιβαρηνός, καὶ Τιβαρηνός. aut non probatur hypothesis. Tamen infra h. v. Τιβαρηνὸς καὶ Τιβαρηνὸς legitur.

— Λέγεται καὶ Βοσπορίτης] Occurrit apud Procopium lib. I. Pers. pag. 17.

— Λέγεται καὶ Βοσπόριον τοῦ Βυζαντίου λιμὴν] Αἰμίων.

— Οἱ δὲ ἐγχώριοι, Φωσφόριον αὐτὸ καλοῦσι] Alii, Προσφόριον, ἀπὸ τοῦ Προσφορεῖς. ut Tzetzes Chiliad. I. v. 836.

Ὡς συνηθείᾳ κοινῇ Προσφόριον καλοῦσι.
Quique usu communi Prosphorion vocatur.

— Ἡνίκα Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ὀρύξας ... τοῦ πολιορκίαν εἰσόδους κρύπτειν, ἔφη ἀφανῶς οἱ ἐρύττοντες ἐμπλεῖον τοῦ ὀρύγματος ἀνάδυναι] Lege: ἐξαναδύνειν. uti legitur apud Hesychium, qui eandem historiam narrat in libello de Originibus Constantinopolitanis: ubi Byzantios in beneficii hujus memoriam λαμπαδηφόρου Ἑκάτης ἄγαλμα posuisse ait. Et hoc testantur eorum nummi. Unus Severi & Juliæ Domnæ in Instrumento nummario Ducali Florentino in aversa parte *Hecaten lampadiferam* exhibet inter duo maxima lampadaria. Alter Caracallæ & Getæ apud Franc. Gotifredum, in quo duo ejusdem generis lampadaria expressa cum inscriptione, ΒΥΖΑΝΤΙΩΝ. Item tertius Macrini apud eundem, in quo inter duo lampadaria bos pascens conspicitur cum inscriptione, ΕΠΙΔΕΙΚΤΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΩΝ.

— Καὶ Ἑκάτη φωσφόρος ὤν δᾷδας ἐπέχειν νύκτωρ τοῖς πολίταις φανῆναι] Hinc etiam caussa petenda *Lunæ* corniculatæ cum stella *Phosphoro*, quæ in nummis, ΒΥΖΑΝΤΙΩΝ apud

apud Goltzium in Græciæ nummis Tab. xxvii. conspicitur.

— Οὐδ' ἂν Βοστρίσειν ἐν Σκύθαις ὕδωρ] MSS. Οὐδ' ἂν τὸ Βοστρίζειν. Recte.

ΒΟ'ΣΤΡΑ, πόλις Ἀραβίας, νεωτέρας καὶ ἐθνικῆς] Mentio hujus urbis apud Damascium, in vita Isidori apud Photium pag. 1059. Item in nummo M. Aurelii apud Franc. Gotifredum; in quo circum Camelum legitur, N. ΤΡΑ. ΒΟCΤΡΑ. quod interpretor *Nova Trajana Bostra*. uti confirmat alius nummus Juliæ Mamææ Ortelii, in quo, COL. BOSTRA. N. TR. ALEXANDRIANÆ. Item alius ejusdem Mamææ apud Tristanum Tom. II. pag. 426. in quo, COL. F. BOSTRA ALEXANDR. Item alius à me visus in supellectile Franc. Gotifredi ejusdem Juliæ, in quo circum caput Jovis, in cujus vertice globus expressus est, COLONIA BOSTRA. Ex priore nummo Damascius erroris arguitur, qui *Bostra* urbem factam primum ab Alexandro Severo, dicto loco, auctor est, & ante nil nisi φρούριον vel *castellum* fuisse vult. Urbem enim & coloniam à Trajano factam hic nummus evincit: idque confirmat Ammianus, qui lib. xiv. pag. 21. de Arabia: *Hæc quoque civitates habet inter oppida quædam ingentes, Bostram & Gerasam atque Philadelphiam, murorum firmitate cautissimas. Hanc provinciæ imposito nomine, rectoreque attributo, obtemperare legibus nostris Trajanus compulit Imperator, incolarum tumore sæpe contuso, cum glorioso Marte Mediam urgeret & Parthos.*

— Καὶ Βοςρανή] Lege cum Salmasio: Βοστρηνή.

ΒΟ'ΤΡΥΣ, πόλις Φοινίκης, ὁ πολίτης Βοτρυηνὸς, ὡς Παυσανίας, ἀναλόγως] Regulam horum gentilium formandorum, quæ ex genitivis penultimam puram habentibus fiunt, copiose exponit auctor supra v. Ἄγκυρα. Contra eam peccat hoc gentile, ut ibi quoque notat. Βοτρυανὸς enim formari debebat, non Βοτρυηνός. Itaque nihil hic mutandum. Porphyrius Βοτρύων Episcopus occurrit in Concilio Chalced. & Notitia Episcop. MS.

— Ἀπὸ τῆς γενικῆς καθαρευούσης τὸ ν ἔχει πρὸ τέλους ὀφείλον τὸ α] Salmasius legit: τὸ ν ἔχειν πρὸ τέλους ὀφείλει. Ego existimo scriptum fuisse à Stephano: Ἀπὸ τῆς γενικῆς καθαρευούσης τὸ ἐθνικὸν ἔχειν πρὸ τέλους ὀφείλει τὸ α. Sed, nisi fallor, diversa est ratio, inter Βότρυς Βότρυος, Βοτρυηνὸς, & Ὀλβία Ὀλβίας, Ὀλβιανός. Καρδία Καρδίας, Καρδιανός. Sed vide supra v. Ἄγκυρα. ubi eadem occurrit regula, unde hæc restituenda.

ΒΟΤΙ'ΕΙΟΝ, πόλις Φρυγίας] Ordo literarum postulat, ut scribatur, ΒΟΤΥ'ΕΙΟΝ. & puto esse eandem cum *Botyra* Daretis Phrygii. apud quem hæc leguntur: *Interim Ajax Telamonius, ne quid quietum finitimis Trojæ regionibus atque amicis relinqueretur, hostiliter eas ingressus, Botyram Cillamque, civitates divitiis nobiles, capit.*

— Ἔχουσα λίμνην Ἄτταιαν ἀλμυρὰν, τρέφουσαν ἅλας] Putabam olim hic scribendum, λίμνην Βατιεῖαν, aut Βατίειαν. & pertinuisse illam ad Βατίειαν, de qua supra & Eustathius ad Hom. Iliad. β. pag. 351. Sed postea observans apud Strabonem lib. xiii. pag. 607. Ἄτταιαν Mitylenorum in ora Troadis maritima, pagum commemorari, inter Adramyttenum & Elaiticum sinus, suspicari cœpi Ἄτταιαν illam eandem esse, quæ Ἄτταια nostro: idque propter *salinas* potissimum, quæ ad mare esse solent.

ΒΟ'ΥΒΑΣΤΟΣ, πόλις Αἰγύπτου, ἣν Ἡρόδοτος Βούβαστιν φησι] Libro II. sæpius, & apud nostrum sic infra v. Μέμφις.

— Βούβαστίς τε πόλις καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδος] *Diana* & ipsa *Bubastis* dicebatur teste Herodoto lib. II. cap. 137. ἐν τῇ καὶ ἱερόν ἐστι Βουβάστιος ἀξιαπηγητότατον· ἡ δὲ Βούβαστις, κατ' Ἑλλάδα γλῶσσάν ἐστι Ἄρτεμις. *in qua urbe templum est Bubastis, omnium maxime memorabile: quæ lingua Græca Artemis dicitur.* Fuit & Βούβαστις ἀγρία, πάγος in Ægypto multis abundans animalibus sacris; de quo Fl. Josephus lib. xiii. Antiq. Jud. cap. 6 eratque ibi templum desertum, quod ab Onia instauratum Deoque vero dicatum ibidem prolixe narrat.

— Λέγεται καὶ Βουβάστιος παρὰ Θεοπόμπῳ] Vide infra v. Τύμαρος.

ΒΟΥΒΩ'Ν, πόλις Λυκίας. Βουβὼν γὰρ καὶ Βάλβουρα πόλεις Λυκίας, ἀπὸ Βαλβούρου καὶ Βούβωνος] Meminit utriusque urbis Strabo in fine lib. xiii. & à Murena, sublata tyrannide, qua premebantur, Lyciæ dicit contributas.

— Εἴρηται δὲ Βουβωνεύς] In Subscript. Concilii Chalcedonensis pag. 50. occurrit Romanus Βουβωνέων. quod alibi male Βουβωναίων legitur.

ΒΟ'ΥΔΕΙΑ, πόλις ἐν Μαγνησίᾳ, ἀπὸ τοῦ οἰκίσαντος Βουδείου.

— Ὅμηρος Βούδειον ἔφη] Homerus Iliad. Π. v. 572. Vide ibi Eustathium pag. 1076. ἐθνικὸν autem, quod omissum, est Βουδειεύς. extatque infra v. Φίκιον.

— Ἔστι καὶ Βούδεια πόλις Φρυγίας] Βούδεια dicuntur Eustathio. sed infra v. Δρησία, Βουδίαν corrupte legitur pro Βουδείαν.

— Ἔστι καὶ Βούδιοι ἔθνος Μηδικόν] Herodotus lib. I. cap. 101. Ἔστι δὲ Μήδων τοσάδε γένεα, Βουσαὶ, Παρητακηνοὶ, Στρούχατες, Ἀριζαντοὶ, Βούδιοι, Μάγοι. *Medorum gentes sunt, Busæ, Paretaceni, Struchates, Arizanti, Budii, Magi.*

ΒΟΥΔΙΝΟΙ', ἔθνος Σκυθικόν] Hi commemorantur Herodoto lib. IV. cap. 21. sed scribuntur ibi Βουδῖνοι.

ΒΟΥΘΡΩΤΟ'Σ, χερρόνησος περὶ Κέρκυραν] Fuit colonia Romanorum, teste Plinio lib. IV. cap. I. *Colonia Buthrotum.* Deductam ab Augusto testatur nummus antiquus in Cimeliis Serenissimi Magni Ducis, in quo ab una parte circum caput Augusti legitur, BUTHR. AUGUSTUS. in aversa pons conspicitur marginatus, supra quem legitur, P. POMPON. infra duo versus literarum illegibiles, qui procul dubio continuerunt nomina Duumvirorum, qui Coloniam deduxerunt: pons autem hic mille pedum mirabilis in Acheronte fluvio fuit, quem Plinius ibidem commemorat.

— Οἱ δὲ μυθεύονται, Ἕλενον ἐκ Τροίας πλεύσαντα εἰς ἑσπερίαν] Joannes Meursius, Commentario in Lycophronem, legit: εἰς Ἑσπερίαν.

— Θυσιάσαντα ἀποβατήρια ἐν Ἠπείρῳ] *Cum pro felici discessu in Epiro sacra faceret.*

— Τὸ ἐθνικὸν Βουθρώτιος] Sic duo nummi apud Goltzium, ΒΟΥΘΡΩΤΙΩΝ.

ΒΟΥΚΕΦΑ'ΛΕΙΑ, πόλις ἐπὶ τοῦ Βουκεφάλου ἵππου] Βουκεφάλεια dicitur Plutarcho lib. I. de Fort. Alex. Βουκεφάλα Eustathio ad Iliad. B. pag. 309. & nostro supra v. Βοὸς κεφαλαί. sed Hesychio v. Βουκέφαλος etiam Βουκεφάλεια. Apud Pyrrhum Ligorium in nummo circum frontem bovis legitur, ΒΟΥΚΕΦΑΛΙΑΙΝ. sed vereor, ut recte descripserit. In averso autem istius nummi latere apem effictam fuisse dicit: an quia hanc ex bove nasci antiquis creditum?

ΒΟΥΚΙΝΝΑ, πόλις Σικελίας] Philippus Cluverius docet duas insulas hoc nomine insignitas; unam ex Ægadibus apud Siciliam, quæ alio vocabulo, Φορβαντία dicitur, lib. II. Sicil. Antiq. cap. 15. alteram apud Sardiniam, quæ in Tabula Itineraria, *Ins. Bovenna* appellatur; cap. I. Sardin. Antiq. pag. 491.

ΒΟΥΛΙ'ΝΟΙ, ἔθνος περὶ Ἰλλυρίαν] Inde Βουλινέων genitivus à Βουλινεῖς, apud Dionysium in Perieg. v. 387. de quo vide notata Henrico Stephano ad Dionys. pag. 153. Apud Goltzium legitur in quodam nummo, ΒΥΛΛΙΟΝΩΝ.

ΒΟΥ'ΝΕΙΜΑ, πόλις Ἠπείρου, ὑδατηρούς.

— Πλησίον Τραμπύας] Τράμπυα describitur infra h. v. MS. Τραμπύλας male.

ΒΟΥΠΡΑ'ΣΙΟΝ, πόλις καὶ ποταμὸς, καὶ χώρα τῆς Ἤλιδος] Vide Eustathium ad illum Homeri versum, qui mox allegatur ex Iliad. B. pag. 303.

— Τὸ ἐθνικὸν Βουπρασιεύς, καὶ Βουπράσιος, ἀπὸ Βουπρασίου τοῦ ἄρξαντος αὐτῶν] Eustathius d. l. dicit idem, & ad Iliad Λ. pag. 882.

ΒΟΥ'ΡΑ, πόλις Ἀχαΐας. Τὸ ἐθνικὸν, Βούριος] In Collectionibus Pyrrhi Ligorii extat nummus, qui ab una parte caput habet Herculis, ab altera pharetram, clavam & arcum, adscriptum, ΒΟΥΡΑΙ. Item alius cum capite Bacchi hedera coronati ab una; urceo seu phiala cum duobus pampinis ab altera, additum, ut ante, ΒΟΥΡΑΙ.

— Λυκόφρων. Δύμη τε Βουραΐδι στρατὸν ἡγεμὼν στόλου] Corrigendus hic versus ex Lycophrone, apud quem sic legitur:

Δύμης τε Βουραίοισιν ἡγεμὼν στρατοῦ.
Ex Dyma Buras ductor exercitus.

ad quem de *Dyma* & *Bura* vide Tzetzem pag. 99. MS. etiam hic στρατοῦ, exhibet pro στόλου.

— Καὶ Βουραϊκὸς κτητικόν] Sic Hercules dictus Βουραϊκός.

ΒΟΥ'ΡΧΑΝΙΣ, νῆσος ἐν τῇ Κελτικῇ, ὡς Στράβων] Βουρχανίς legitur nunc apud *Strabonem* lib. VII. pag. 291. Plinio *Burchana* dicitur lib. IV. cap. 13. Philippus Cluverius in ore Amisiæ fluminis sitam, & retineri antiqui nominis vestigium in hodierno *Borchum*, auctor est lib. III. Germ. Antiq. pag. 569.

ΒΟΥ͂ΣΑΙ, ἔθνος Μήδων· Ἡρόδοτος πρώτῃ] Occurrit apud Herodotum lib. I. cap. 101. sed ibi scribitur, Βοῦσαι.

ΒΟΥ'ΣΙΡΙΣ, πόλις Αἰγύπτου. ἐν ταύτῃ Ἴσιδος μέγιστον ἱερόν.

— Ὡς δ' ἄλλοι, ὅπου λέγεται θάψαι τὴν Βούσιριν Ἶσις, ἐμβαλοῦσα εἰς ξυλίνην βοῦν] Lege: Θάψαι τὸν Ὄσιριν, &c. Ὄσιρις enim Rex, Βούσιρις urbs, ex βοῦς & Ὄσιρις dicta. Plutarchus de Iside & Osiride pag. 359. Εὔδοξος δὲ, πολλῶν τάφων ἐν Αἰγύπτῳ λεγομένων, ἐν Βουσίριδι τὸ σῶμα κεῖσθαι. καὶ γὰρ πατρίδα ταύτην γεγονέναι τοῦ Ὀσίριδος. *Eudoxus, cum multa in Ægypto sepulcra Osiridis perhibeantur, corpus situm esse Busiride ait: eam enim fuisse patriam ejus.*

— Ὥστε Βούσιριν εἶναι τὴν πόλιν] Cl. Salmasius legit, Ὥς τε Βούσιριν ε. τ. π.

ΒΟΥΤΤΑ'ΔΑΙ, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς] Mentio τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς fit supra h. v. Meursius tamen ex Harpocratione & Suida hic corrigit Οἰνηΐδος.

— Ὡς Αἰθαλίδαι, Κωθωκίδαι] Scribe: Κοθωκίδαι. ut apud Hesychium, Demosthenem, Æschinem & Plutarchum: quorum loca apud Joannem Meursium videre est.

ΒΟΥ͂ΤΟΣ, πόλις Αἰγύπτου. Ἡρωδιανὸς δὲ κώμην αὐτήν φησιν, ἦν τις χρηστήριον Λητοῦς. ἐκαλεῖτο δὲ Βουτώ] Meminit hujus urbis & oraculi Herodotus lib. II. cap. 101. ubi regi Pheroni μαντήϊον ἐκ Βουτοῦς πόλιος datum scribit. Epiphanius lib. III. Tom. II. Adversus Hæreses pag. 1092. τὴν Βουτὼ appellat πολίχνην, ipsam regionem Βουτικὸν νόμον. quod gentile Ægyptiis haudquaquam in usu fuit. Docet autem Harpocratem & Orum ibi cultos.

— Τὸ ἐθνικὸν, Βουτία] Secundum formam Ægyptiorum consuetam legendum esset Βουτίτης.

K uti

uti videre est supra v. Βίβαστος. infra v. Ὀξύρυγχος & similibus. In Jure Græco Romano pag. 190. occurrit Theonas Βυλιτῶν Episcopus, ubi tamen perperam editum est Βυνιτῶν.

— Τὸ δὲ Βυτοῦς, Βυτοΐτης, καὶ Βυτοίτης] Non dubito, quin Stephanus scripserit: τὸ δὲ Βυτώ, aut τῆς δὲ Βυτοῦς. Id manifeste probant exempla urbium Ægyptiacarum similiter desinentium, Σαβώ, Χομφώ, Ψεβώ, Χορβασώ. Tum quod supra dixit v. Βυθόη. οἱ δὲ ἀπὸ Κάδμου ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βυτοῦς ὀνομάσαι αὐτήν. *Alii sic appellatam existimant à Cadmo ab Ægyptiaca Butone.* Eundem autem errorem errarunt librarii apud Ælianum lib. II. Var. Hist. cap. 41. Μυκερῖνος δὲ ὁ Αἰγύπτιος, ὅτε αὐτῷ τὸ ἐκ Βύτης (lege, ἐκ Βυτοῦς) μαντεῖον ἀφίκετο προλέγον τὴν τοῦ βίου συντομίαν, εἶτα ἐβουλήθη σοφίσασθαι τὸ λόγιον ἐκεῖνο διπλασιάζων τὸν χρόνον καὶ τὰς ἡμέρας προστιθεὶς τὰς νύκτας, διετέλει καὶ αὐτὰς ἀγρυπνῶν καὶ πίνων ἅμα. *Mycerinus Ægyptius, quum ei vaticinium è Butone afferretur prædicens vitæ brevitatem, oraculum eludere volens tempus duplicando, noctes adjiciens diebus semper vigilias agebat & poculis indulgebat.*

ΒΡΑΥΡΩΝ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Βραύρωνος ἥρωος, ἀφ᾽ οὗ καὶ Βραυρωνία ἡ Ἄρτεμις] Vitiose hæc vox apud Plutarchum de Virtutibus Mulierum pag. 147. bis legitur: semel Βαυρωνόθεν, pro Βραυρωνόθεν. iterum ἐκ Βαύρωνος, pro ἐκ Βραύρωνος. Mentio & ibidem *Dianæ Brauroniæ*, cujus auctor & hic meminit.

ΒΡΑΧΙΑ, οὕτως ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται] Puto legendum: Βραχεῖα. sic scribit Marcianus Heracleota.

ΒΡΑΧΜΑΝΕΣ, Ἰνδικὸν ἔθνος σοφώτατον, οὓς καὶ Βραχμᾶνας καλοῦσιν. Ἱεροκλῆς δ᾽ ἐν τοῖς Φιλίστορσι] Citatur hic *Hieroclis* liber etiam infra v. Ταρκυνία.

— Καὶ δέρματα, ὃ δὴ συνυφαίνουσιν] Legendum: καὶ δερματώδη. Pro συνυφαίνουσιν autem MS. vetustissimus habet, συνεκφέρουσιν. sed vulgatum rectius est.

— Ἀλλ᾽ ἐπειδὰν ῥύπου καὶ κηλῖδος ἐμπλησθῇ, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα, λευκὰ καὶ διαφανῆ γίγνεται] MS. idem vetustior addit post ἐμπλησθῇ, χρώμενον. Recte.

ΒΡΑΧΥΛΗ, πόλις Κρήτης] Puto legendum: Κυνήτων. infra h. v. & v. Γλῶπες.

ΒΡΕΑ, πόλις, εἰς ἣν ἀποικίαν ἔστειλαν Ἀθηναῖοι] Hesychius: Βρέα· Κρατῖνος μέμνηται τῆς εἰς Βρέαν ἀποικίας· ἔστι δὲ πόλις Θρᾳκίας, εἰς ἣν Ἀθηναῖοι ἀποικίαν ἐξέπεμψαν. Unde patet urbem Thraciæ fuisse.

ΒΡΕΝΘΗ, πόλις Ἀρκαδίας.

— Ὡς εἴρηται περὶ τοῦ [*]] MSS. explent lacunam hoc modo: περὶ τοῦ Ὀρθη. Sed ea nunc infra desiderantur.

ΒΡΕΝΤΗΣΙΟΝ; πόλις παρὰ τῇ Ἀδρίᾳ] Βρεντησίνους vocat Heraclides de Polit. pag. 451.

— Βρέντιον γὰρ παρὰ Μεσσαπίοις ἡ τοῦ ἐλάφου κεφαλή] Suidas non Βρέντιον sed Βρένδον *cervum* appellatum dicit à Messapiis, v. Βρεντήσιον. Hesychius quoque: βρένδαι, ἔλαφοι. Festus: *Brundisium quidam poëtæ brevitatis caussa Brendam dixerunt.* ubi non satis recte *Brundam* emendant: neque enim isthic Latinos sed Græcos poëtas intelligit, aut sane Latinos Græcissantes.

— Τὸ ἐθνικὸν Βρεντησῖνος] In veteri lapide apud Aldum Orthographia pag. 20. occurrit Βρεντεσῖνος. in Latinis Inscriptionibus apud eundem pag. 107. BRUNDISIUM & BRUNDISINI.

ΒΡΕΤΤΟΤΙΑ, ἔθνος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, ποταμὸν ἔχουσα Βρέττιον] MSS. PP. habent, Βρεττία. legendum cum Cl. Salmasio Βρεττία. ut Etymologicum cæterique auctores, & gentilia, Βρεττιανὸς & Βρέττιος manifeste ostendunt. Plinio & Antonio *Brattia*. nunc vulgo *la Brazza* dicitur.

— Τὸ ἐθνικόν, ἰδὲ Βρεττιανὸς, ὡς Πολύβιος] *Polybii* testimonium habes apud Suidam v. Ἐφ᾽ ᾧ. sed ille non de insula, sed de Bruttiorum agro loquitur. Verba adscribam, quo melius appareat. Ὁ δὲ Μάρκος δοὺς πίστεις ὑπὲρ ἀσφαλείας, ἔπεισεν αὐτοὺς ἐκχωρεῖν εἰς Ἰταλίαν, ἐφ᾽ ᾧ λαμβάνοντας μέτρημα παρὰ τῶν Ῥηγίνων, πορθεῖν τὴν Βρεττιανὴν χώραν οὖσαν, ὡς ἂν ὄντι τῶν πολεμίων ὠφεληθῶσι. *Marcus vero data publica fide pro tuto ipsorum discessu persuasit ipsis, ut in Italiam se reciperent, ea conditione, ut frumenti, quod militibus dari solet, à Rheginis accepta mensura, Bruttianam regionem popularentur, quam in sua potestate haberent, ut ex hostili agro fructum reciperent.*

— Τὸ θηλυκὸν, ἐπὶ Βρεττιανὴν τόπον] MSS. deleta præpositione legunt: Βρεττιανὴ, τόπος. Optime. Exemplum autem illud fœminini extat apud Polybium in adducto loco.

— Ὠκεανοῦ κέχυνται] Dionysius in Perieg. v. 284.

— Βρεττανίδες, νῆσοι, ὡς Μαρκιανός] Marciano dicuntur Πρεττανικαί.

ΒΡΙΓΕΣ, ἔθνος Θρᾳκικόν· Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ] Qui & Βρίγαι dicti. sed varie nomen hujus gentis corruptum apud auctores extat. Suidas: Θάμυρις ἢ Θαμύρας, Θρᾷξ, ἐξ Ἠδονῶν τῶν ἐν Βρίγαις πόλεως. pro ἐν Βρίγαις. *Thamyris vel Thamyras Thrax ex Hedonis, in Brigis urbe.* Apud Herodotum lib. VII. cap. 73. (qui locus hic adducitur) legitur Βρίγες. sed lib. VI. cap. 45. bis, & lib. VII. cap. 185. semel, inter Thracicas gentes enumerantur Βρῦγοι. quos tamen existimo eosdem esse. Certe Eustathius auctoritate Strabonis Φρύγας dictos Βρίγας docet ad Homeri Odyss. Α. pag. 1395. & de ea re commentatum se profitetur ad Dionysium. In isto autem Eustathii Commentario pag. 101. legitur hodie: Βρύγοι γὰρ καὶ Βρύγες καὶ Φρύ-

Φρύγες ἐκλήθησαν οἱ αὐτοί. Et apud Strabonem lib. XII. pag. 550. Ὁμοίως δὲ καὶ Βρίγοι ἢ Βρίγες καὶ Φρύγες οἱ αὐτοί. In quibus omnibus locis scriptura primigenia, Βρίγοι & Βρίγες restituenda videtur. Certe apud Strabonem quin restituenda sit, non est dubitandum.

— Οἱ δὲ Φρύγες, ὡς Μακεδόνες λέγουσι, καλοῦνται Βρίγες] Apud Herodotum dicto loco legitur, ἐκαλέοντο Βρίγες. *Phrygas* autem *Brigas* ante dictos, etiam testatur Conon apud Photium Narrat. I. pag. 424.

— Ἀπὸ Φρύγου] MSS. ἀπὸ Βρίγου.

— Ἔθνος δέ ἐστι Βρεττανικὸν οἱ *] An supplendum Βρίγαντες? nam Ptolemæo aliisque Βρίγαντες enumerantur inter Albionis insulæ populos. Pausanias de Antonino Pio lib. VIII. pag. 526. Ἀπετέμετο δὲ καὶ τῆς ἐν Βρεττανίᾳ Βριγάντων τὴν πολλήν. *Brigantibus, qui in Britannia sunt, magnam agri partem ademit.* Apud Senecam in Ἀποκολοκ. occurrunt *Scotobrigantes.* qui locus in mendo adhuc cubat; legitur enim vulgo:

Ille Britannos Ultra noti Litora ponti,
Et cæruleos Scuta Brigantes Dare Romuleis
Colla catenis Jussit.

Repone: *Scotobrigantas.*

ΒΡΙΚΙΝΝΊΑ, πόλις Σικελίας] MS. optimus ΒΡΙΚΙΝΝΊΑΙ. & sic Thucydidi dicitur lib. V. pag. 345.

ΒΡΟΥΣΙΣ, μοῖρα Μακεδονίας] Τὴν Βρουσιάδα γῆν Macedoniæ partem commemorat Conon Narrat. XLVI. in qua *Æneam* oppidum Αἰνείαν de suo nomine condidisse dicit.

— Τινὲς γράφουσι διὰ τοῦ ο] MSS. τοῦ υ.

ΒΡΟΥΤΟΒΡΊΑ, πόλις μεταξὺ Βαίτιος ποταμοῦ καὶ Τυρσηνῶν] Legendum: καὶ Τυρδιτανῶν. Vide infra h. v.

ΒΡΟΥΤΤΊΑ, μοῖρα Σικελίας] Pro, Ἰταλίας.

ΒΡΥΆΝΙΟΝ, πόλις Θεσπρωτίας] Vide Strabonem lib. VII. pag. 327. Livio *Bryanium* lib. XXXI. cap. 39.

— Τὸ ἐθνικὸν Βρυάνιος, ὡς Βυζάντιος] MSS. Βυζάνιος. probante Salmasio.

ΒΡΥΓΙΟΝ, πόλις Μακεδονίας] Eadem urbs, quæ præcedens Βρυγίας.

— Τὸ ἐθνικὸν καὶ Βρυγιδίς] MSS. Τὸ ἐθνικὸν Βρύγιος ἢ Βρυγιδίς.

ΒΡΎΚΗΣ, καὶ Βρύκαι ἔθνος Θρᾴκης] Sunt proculdubio iidem, qui Βρίγες & Βρίγοι. de quibus paullo ante.

ΒΡΎΛΛΙΟΝ, πόλις ἐν τῇ Προποντίδι. Ἔφορος δὲ ἐν πέμπτῃ.

— Κεῖον αὐτὴν φησὶν εἶναι] Idem testatur Stephanus infra v. Πρῦσα.

— Ἐν ᾗ Δασκύλειόν ἐστι μικρὸν πολισμάτιον] Infra h. v. secundo loco commemoratur. Hujus autem respectu aliud appellabatur μέγα.

ΒΡΥΣΆΚΙΟΝ, πόλις τῆς Παρθίνης. Οἱ πολῖται Βρυσακηνοί] An Παρθένης? Vide infra v. Παρθος. Sed gentile non formatur juxta usitatum illis morem: debebat enim non Βρυσακηνοὶ esse, sed Βρυσακηνοί.

ΒΡΥΣΙΑΙ͂, πόλις Ἤλιδος, αἱ Αὐγειαί] Legendum: Βρυσειαί. Sic ipse Homerus Iliad. Β. v. 583. idque exemplum, Αὐγειαὶ, ostendit, & Eustathius docet ad Iliad. Β, pag. 291. & 295.

ΒΎΒΗ, πόλις τῆς Πευκετίας] MSS. ΒΥΒΑ. Sed hanc urbem inter urbes Italicas apud alios frustra quæras. Unde existimo auctorem ab male correctis codicibus deceptum pro *Bucas*, quæ Frentanorum est civitas ad maris superi littus, quamquam longius à *Peucetiis*, legisse *Bubam* (quomodo apud Ptolemæum lib. III. Geogr. cap. 1. pro Βοῦκα hodie legitur Βοῦβα facili literarum κ & β permutatione:) vel potius pro Βύλη, quam infra v. Ἐλίας commemorasse se jam dicit. Ita enim dormitat hic noster non raro, ut unius ejusdemque urbis gentisve vocabulum diversa scriptura sæpius proponat.

— Τὸ ἐθνικὸν, Βυβαῖος] In nummo Græco Augusti apud Franc. Gotifredum circum mulierem manu puerulum ducentem legitur, ΒΥΒΑΙΩΝ. & in alio Caracallæ apud illustrem Equitem Puteanum circum Isidem velificantem, ΙΕΡΑC ΒΥΒΑΚ. Vereor utrumque ærusscatoribus fuisse obnoxium: & in primo fuisse olim, ΒΥΒΑΙΩΝ, existimo; in secundo, ΙΕΡΑC ΒΥΒΛΟΥ, aut ΒΥΒΑCCΟΥ.

ΒΎΒΑΣΣΟΣ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Βυβάσσου νομέως] Historiam *Bybassi* hujus & Podalyrii late narrat infra v. Σύρνα.

— Ἔφορος δὲ Βύβαστόν φησιν] Sic etiam Parthenius in Amator.

ΒΎΒΛΟΣ, πόλις Φοινίκης ἀρχαιοτάτη πασῶν, Κρόνου κτίσμα] Vide Eusebium lib. 1. Præp. Euang. pag. 20. ex Sanchoniathone.

— Οἱ δὲ ὅτι ἐν αὐτῇ Ἶσις κλαίουσα Ὄσιριν, τὸ διάδημα ἔθηκε] Plutarchus libro de *Iside & Osiride* pag. 356. rem totam fuse narrat; in quo loco pro τὸν μελίλωτον στέφανον aliquis putare posset ex hoc loco legendum esse, τὸν μελίβυβλινον σ. sed omnino vera est conjectura doctissimorum virorum, qui, ut in codice Basileensi, ibi legunt: καὶ τεκμήριον ἰδοῦσα τὸν μελιλώτινον στέφανον. *& argumento rei viso, corona melilotina*; prout recte vertitur, licet in Græco sit, τὸν μελίλωτον. Plutarchus ipse confirmat hanc lectionem pag. 366. τοῦτο μίξιν Ὀσίριδος πρὸς Νέφθυν καλοῦσιν ὑπὸ τῶν ἀναβλαστανόντων φυτῶν ἐλεγχομένην· ὧν καὶ τὸ μελίλωτόν ἐστιν. *Hoc Osiridis cum Nephthye coitum nuncupant, quem stirpes germinantes arguerint, inter quas & melilotum est.*

— Τῶν δ' ἐω Βυβλίων, βύβλος, τῆ φυλῆς τ᾿ Αἰγυπτίης, ἐς αὐτάγρεφα Νεῖλ☉ ἐν τῆς ἕλεσι] Locus male sanus, quem sic restituendum censeo: Τῶν δ' ἐω Βύβλινον, βύβλος τῆ φυλῆς τ. Α. V. CL. Cl. Salmasius locum hunc pariter corruptum existimat, sed hoc modo sanare instituit: Τῶν δ' ἐω Βύβλινον ἡ ὅτι βύβλος τῆ φυλῆς Αἰγυπτίης, ἡ ὅτι βύβλος, ἐω αὐτάγρεφει Νεῖλ☉ τ. ε.

— Τὸ ἱερὸν Βύβλ☉] Ἀφροδίτης Βυβλίης meminit Lucianus de Dea Syria.

— Ἔτι ἡ Βύβλ☉ ἐν τῷ Νείλῳ πόλις ἀσφαλεστάτη] Ctesias in Excerptis.

ΒΥΖΑΝΤΕΣ, Λίβυες περὶ Καρχηδόνα τῆ Λιβύης ἔθν☉.

— Παρ' Ἡροδότῳ ἡ κακῶς διὰ τῦ γ, Γύζαντες] Aliter sentit infra v. Γύζαντες. Posset videri Æolice dictum; ut γλέφαρον pro βλέφαρον γάλαν☉ pro βάλαν☉ πέλεγος pro πέλεγυς.

— Πολύβι☉ ἡ Βυσσαλέδα χώραν εἶναί φησι περὶ τὰς Σύρτεις ἐν δυοκαιδεκάτῳ πεδίοις μὴ ἔσαν ἡ περίμετρον, δύο ἡ τῷ χρήματι περιφερῆ] MSS. PP. Πολύβι☉ ἡ Βυσσαλίδα χώραν εἶναί φησι περὶ τὰς Σύρτεις, ἐν δυοκαιδεκάτῳ (ut sit nota aut numerus libri) πεδίων μὴ ἔσαν ἡ περίμετρον δύο, τῷ ἡ χρήματι περιφερῆ. Cl. Salmasius in Plinianis Exercitationibus pag. 320. sic legendum locum hunc existimat: Πολύβι☉ ἡ Βυζακίδα χώραν εἶναί φησι περὶ τὰς Σύρτεις ἐν δωδεκάτῳ, πεδίων μὴ ἔσαν ἡ περίμετρον δισχιλίων, τῷ ἡ χρήματι περιφερῆ· τὸ ἔθνικὸν τῷ τόπῳ Βυζαντῖνος ἐστι, ὅτι ἡ Βυζακηνοὶ λέγονται τῷ ὀλιγῷ χαρακτῆρι. Rationes ejus vide d. l. Recte autem Βυζακῖτις. hinc Βυζακῖτις χώρα. quomodo emendandum apud Ptolemæum lib. IV. cap. 3. ubi vulgo perperam, Βαζακῖτις χώρα, editur.

ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ, τὸ ἐν Θρᾴκῃ βασίλειον, πόλις] Hæc procul dubio mutila sunt nec satis à Breviatore conglutinata: debuisset enim, Βυζάντιον ἡ ἐν Θρᾴκῃ βασιλεῖς πόλις, aut similiter; multa autem hic detracta, apparet supra v. Βόσπορ☉, ubi promittit se de *Phosphorio* hic plura dicturum, quorum hic ne γρῦ quidem est reliquum.

— Τ' χρῶν παρ' ἄκρον σῶμα πύλην] Τ' χρῦ.

— Στίλων] MSS. σίλων. Cl. Salmasius σίλλων.

— Καὶ οὗτος ἐκτίσθη ὅτι Βύζαντ☉ ἡ Κεροέσσης] MSS. legunt Κεροέσσης. & sic Eustathius ceterique omnes excepto Etymologo: qui, quamvis omnia hæc descripserit verbotenus, in hoc tamen nomine alia labe infectus conspicitur. Legitur enim apud illum ἡ Κρεούσης. Sed vide Gyllium lib. II. de Bosp. Thrac. cap. 3.

— Ἢ ὅτι ἡ φίλα τῆ Βύζης ἐω ἡγεμών] Joannes Meursius ad Hesychium pag. 229. legit: ἢ ὅτι ἡ φίλα τῆς Βύζης ἐω ἡγεμών. Recte.

— Λέγεται ἡ Βυζαντίας, ἡ Βυζαντίς] Sic Βυζαντίας Ῥώμη, lib. IV. Anthol. cap. 2. & Βυζαντίδ☉ ἑδέθη Ῥώμης, cap. 5.

ΒΥΛΛΙΣ, πόλις Ἰλλυρίδ☉ ἐγγὺς Ἀπολλωνίας] Diversimode nomen hujus urbis scribitur. Ptolemæo Βυλλίς Hierocli Βουλλίς. male tamen in Concilio Ephesino Felix Apolloniæ & Βυλλίδ☉ scribitur Episcopus, pro Βυλλίδ☉. Ciceroni in Pisonem cives, *Bullienses*. & lib. XIII. ad Fam. Ep. 42. *Bullienses*. Straboni lib. VII. pag. 326. Βυλλίονες. Plinio *Bullienses*.

ΒΥΣΟΣ, ἔθν☉, ἡ σῦκ☉.

— Τὸ μῆ τοι Βύσσ☉ βαρύνεται] MSS. addita voce, Τὸ μῆ τοι ἐθνικὸν Βύσσ☉ βαρύνεται.

ΒΩΔΩΝΗ, πόλις Πελασγική] Vide infra v. Δωδώνη.

ΒΩΛΑ, ὡς Νῶλα, πόλις Ἰταλίας] Reliquis omnibus tam Græcis quam Latinis urbs hæc plurali numero vocatur, Βῶλαι, *Bolæ*. Fuit autem in Æquis, & jam Plinii temporibus interierat sine vestigiis. Vide Philipp. Cluverium lib. II. Ital. Antiq. pag. 782.

ΒΩΛΙΓΓΑ, ἔθν☉ Ἰνδικὸν] Existimo scripsisse Stephanum ΒΩΛΙΓΓΑΙ, uti ex loco allegato Dionysii colligi potest. ut taceam Plinio & Ptolemæo numero plurium dici.

ΒΩΜΟΙ, λόφοι Αἰτωλίας.

— Θουκυδίδης τρίτης, Βωμιῆς ἡ Καλλιῆς ἐπὶ Βοιὴν ὄντων] Apud Thucydidem lib. III. pag. 238. legitur: Βοιῶτισιν.

— Ἀλλ' ἐστὶ ὅτι ἡ Βώμι☉] Lege: ὅτι ἡ Βωμός, uti & Cl. Salmasio monitum.

— Τὸ ἐθνικὸν, Βώμι☉] Βώμι☉ & Βωμιαῖ☉ non sunt localia, ut putat Breviator, sed adjectiva ex appellativo Βωμὸς deducta, denotantque *supplex, qui ad aram confugit*. Ita Euripides in Andromacha, v. 357.

> —— οὐδὲ βώμιοι
> Πίτνοντες, αὐτοὶ ἡ δίκλω ὑφέξομλ.
> —— *ne ad aram quidem*
> *Procidentes, nos pœnam sustinebimus.*

& in eadem Fabula v. 1223.

> —— ἡ δ' ἐπὶ πῦρ ἐπιβώμιον ἐν Τροίᾳ
> Θεοῖσιν λάμπει καπνῷ θυώδει.
> —— *neque amplius ignis in ara Troiæ*
> *Diis lucet fumo odorato.*

& Βωμιαῖ☉; sic in adducto Sophoclis loco. Nihilominus Isaacus Casaubonus vocabulum hoc tamquam gentile Straboni restituit, inductus partim MSS. codicum, partim Stephani nostri auctoritate, lib. X. pag. 451. Ὁ δὲ Εὔηνος ποταμὸς ἄρχεται μὴ ἐκ Βωμιαίων ἡ ἐν Ὀφιεῦσι Αἰτωλικῷ ἔθνος. *Euenus autem fluvius oritur à Bomiais, qui sunt in Ophiensibus, Ætolica natio*. Sed procul dubio perperam. Nam Georgius Gemistus, sive Pletho, qui descriptionem Græciæ ex Strabone concinnavit, legit Βωμιῶν, non Βωμιαίων, ut in Excerptis MSti video. quod ipsum illud est Βωμιῆς, quod

- quod tamquam gentile à Βωμοὶ à Stephano deducitur.

— Καὶ Βωμιαῖοι ἰσχάρας λαβών] Cl. Salmasius ἰσχάραν legit.

Γ.

ΓΑΒΑ', πόλις Γαλιλαίας.

— Τὸ ἐθνικὸν Γαβηνὸς, ὡς αὐτὸς Ἰώσηπος] MSS. Γαβαηνός, probante Salmasio: & sic Josephus, cujus auctoritas hic adducitur, lib. v. cap. 2. pag. 147. 148. & sæpius.

ΓΑΒΑ'ΘΗ, πόλις Γαλιλαίας, ὡς Ἰώσηπος ἕκτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας] Josuæ cap. ult. locus, in quo sepultus Eleazar, Aaronis filius, appellatur גבעה, quod Græci Γαβαάθ reddunt. LXX. Γαβαάρ. Eusebius in Τοπικοῖς Γαβαάς. Josephus lib. v. Antiq. Judaic. cap. 1. pag. 145. Θνήσκει δὲ κατ' αὐτὸν καιρὸν καὶ Ἐλεάζαρος ὁ Ἀρχιερεὺς, φινέῃ τῷ παιδὶ τὴν ἀρχιερωσύνην καταλιπών. καὶ μνημεῖον αὐτοῦ καὶ τάφος ἐν Γαβαθᾷ πόλει τυγχάνει. *Per idem tempus moritur & Eleazarus Pontifex, Phineesi hereditarium relinquens sacerdotium. Sepultura etiam ejus monumentum in urbe Gabatha extat.* Atque hic est locus, quem Auctor adducit. Quare legendum: ὡς Ἰώσηπος πέμπτῳ Ἰουδαϊκῆς Ἀρχαιολογίας. non, ἕκτῳ.

— Τὸ ἐθνικὸν Γαβαθηνὸς, τῷ τύπῳ τῆς χώρας] Ita nummus Claudii Imp. apud Goltzium, ΓΑΒΑΘΗΝΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

ΓΑ'ΒΑΛΑ, πόλις Φοινίκης.

— Ὁ οἰκήτωρ Γαβαλίτης] Ita nummus Goltzii, ΓΑΒΑΛΙΤΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ. & nummus Heliogabali apud Tristanum Tom. II. pag. 329. circum Deam Fortunam, ΓΑΒΑΛΙΤΩΝ. At in nummo, nescio cujus, Augustæ apud Franc. Gotifredum circum figuram muliebrem sedentem, ΓΑΒΑΛΕΩΝ. Et sic quoque in simili M. Aurelii nummo apud Equitem Puteanum: à Γαβαλεὺς, quod hic mox sequitur.

— Ὡς Δαβηνὸς] Γεως, Δαφνεύς.

— Ἀδηνὸς] Lege cum Salmasio: Ἀδαφνεύς. MSS. Ἀδεφνεύς.

ΓΑΒΑΟΥΠΟ'ΛΙΣ, πόλις τῆς Γαλιλαίας] Hodie apud Josephum lib. VI. Antiq. Jud. pag. 180. distinctis vocibus legitur, Γαβαὼν, πόλις.

— Σαῦλος δὲ εἰς Γαβαὼπολιν ἧκεν ἔχων] Locus à Breviatore mutilatus, apud Josephum d. l. sic legitur: Σαῦλος δὲ εἰς Γαβαὼ πόλιν ἧκεν ἐξακοσίους μεθ' ἑαυτοῦ μόνον ἔχων σὺν Ἰωνάθῃ τῷ παιδί. *Saulus autem cum sexcentis tantum militibus & Jonatha filio venit in urbem Gabaon.*

ΓΑ'ΒΒΑ, πόλις Συρίας] Gabe Plinio & Gabeni populi. an igitur non eadem Γάββα, quæ Γάβα ante? Andreas Masius tamen in Comment. in Josuam diversas facit.

— Τὸ ἐθνικὸν Γαββηνὸς] Pyrrhus Ligorius Γαββηνεσίων inscriptionem circum Deam Syriam in Philippi Imp. nummo se legisse refert, eamque ad *Gabbenos* pertinere existimat.

ΓΑ'ΓΑΙ, πόλις Λυκίας] Hierocli in Συνεκδήμῳ, Γάγαι. quod neutrum plurale existimo; ut Μύρα, Πάταρα, Σίδυμα & alia plura ejusdem provinciæ. Γάγας autem legit Nicandri Scholiastes pag. 7. Nam Nicander ἰσγαγίδα πέτρην vocat Γαγάτην;

Ἄλλοτε δ' αἰθαλόεσσαν ἰσγαγίδα πέτρην,
Ἥν οὐδὲ κρατεροῖο πυρὸς σβέννυσιν ὁρμή.

Forte metri caussa: Nam fluvius ipse, in quo *Gagates* lapis inveniebatur, dicebatur Γάγας, teste Dioscoride lib. v. cap. 14. ubi vide Saraceni notas. Non dubito autem, quin vox Πλαγιοπόλεως, quæ isthic apud Dioscoridem occurrit, corrupta sit, pro qua legendum forte Παλαιοπόλεως. Sed hoc considerandum & inquirendum amplius. Claudius Salmasius in Exercitat. ad Solin. pag. 251. Scholiasten & ipsum Nicandrum castigat, quod *Gangaten & Gangiten* lapides confundant: & pariter Παλαιοπόλεως legit, ut supra conjeci.

ΓΑ'ΓΓΥΡΑ, πόλις, θηλυκῶς.

— Νέμειν περὶ τὰς πόλεις] Salmasius legebat: νέμειν περὶ τὰς λίμνας. aut νόμους.

— Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφιστῶν τρίτῃ ἔτει] Omissa sunt Athenæi verba è lib. III. pag. 82. Τούτων δὲ ἡ πλεῖν ὑποδεέστερα τὰ ἐν Γαγγρᾳ, πόλει Παφλαγονικῇ. *His bonitate non multum cedunt, quæ in Gangris, urbe Paphlagonia gignuntur.* loquitur de malis Mattianis.

— Καὶ Ἐθνικὸν, τῷ τῆς χώρας καὶ τῆς τέχνης] Puto excidisse τύπῳ. vide infra v. Γερμανεύς, ubi meminit pariter τέχνης, & τοῦ ἐπιχωρίου, ut hic. MS. legit, τῶν.

ΓΑ'ΔΑΡΑ, πόλις κοίλης Συρίας] Polybius lib. v. pag. 414. Tzetzes Chil. VIII. cap. 216. Phœnicæ tribuit.

— Τὸ ἐθνικὸν Γαδαρεὺς] Apsines Rhetor Γαδαρεὺς citatur apud Tzetzem d. l. Sic in nummo M. Antonini in Thesauris S. Magni Hetruriæ Ducis circum caput Herculis, ΓΑΔΑ-ΡΕΩΝ ΣΚΣ. & in alio Commodi apud Cassianum de Puteo ΓΑΔΑΡΕΩΝ ΣΚΣ. Reperitur & Γαδαρηνός. Sic Meleager nobilis poëta, cujus Στέφανος, sive antiqua Epigrammatum Collectio in Bibliotheca Eminentissimi Cardinalis Barberini extat, in principio istius operis describitur:

Ὁ Μελέαγρος Γαδαρηνὸς ἦν τὸ γένος
Σύρος, ἐν Ἀττικῇ τῇ νήσῳ.

Idemque duo pulcherrima Epigrammata testantur, quæ in eodem opere extant: quæ quoniam adhuc ἀνέκδοτα sunt, quantum quidem

 nobis

nobis innotuit, publicare hic non gravabimur. Sunt autem hoc titulo:

Εἰς τὸν σοφὸν Μελέαγρον τὸν τοὺς στεφάνους τῶν ἐπιγραμμάτων πλέξαντα, τὸν υἱὸν Εὐκράτους τοῦ Γαδαρηνοῦ.

Εὐκράτεω Μελέαγρον ἔχω, ξένε, τὸν σὺν Ἔρωτι
Καὶ Μούσαις κεράσαντ' ἡδυλόγους Χάριτας.

Πρῶτα μοι Γαδάρων κλειναὶ πόλις ἔπλετο πάτρα,
Ἠνδρωσεν δ' ἱερὰ δεξαμένη με Τύρος.
Εἰς γῆρας δ' ὅτ' ἔβην καὶ διὰ θρεψαμένη Κῶς
Κἀμὲ θετὸν Μερόπων ἀστὸν ἐγηροτρόφει.
Μοῦσαι δ' εἰν ὀλίγοις με τὸν Εὐκράτεω Μελέαγρον
Παῖδα μελιστεύκτοις ἠγλαΐσαν Χάρισιν.

Hisce conjungatur alterum Epigramma editum è lib. III. Anthol. cap. 6. pag. 302. in quo Meleager totam vitam suam explicat & in juventa se Menippum imitatum profitetur:

Πρώτα Μενιππείαις συντροχάσας Χάρισιν.

& forte sic etiam in altero illo, pro Μελιστεύκτοις legendum:

—— Μενιππείαις ἠγλάϊσαν Χάρισιν.

Ostendit quoque patriam suam Græcæ originis civitatem fuisse primo disticho:

Νᾶσος ἐμὰ θρέπτειρα Τύρος, Πάτρα δέ με τεκνοῖ
Ἀτθὶς ἐν Ἀσσυρίοις ναιομένα Γαδάροις.

Vide reliqua.

— Ἐντεῦθεν ἦν Μένιππος ὁ Σπουδογέλοιος] Is, qui ab Luciano introducitur. Ab hoc Varro Satyram *Menippeam* inscripsit. Vide de eo Diogenem Laërtium.

ΓΑ'ΔΕΙΡΑ, πόλις καὶ νῆσος ἐν τῷ Ὠκεανῷ] Tzetzes Chil. VIII. cap. 216. Eustathius ad Dionysii Perieg. pag. 15. & 65.

— Στενὴ καὶ παραμήκης ὡσεὶ ταινία τῆς γῆς δειρή] Cl. Salmasius putat excidisse particulam, οἱονεί: legendumque, τῆς γῆς οἱονεὶ δειρή. quod admodum est verosimile, quoniam Eustathius bis illam adhibet pag. 15. καλεῖται δὲ οὕτως οἱονεὶ γῆς δειρή. & pag. 65. καὶ Γάδειρα μετωνόμασται αὐτήν, διὰ τὸ τοῦ τόπου στενόν, οἱονεὶ γῆς δειρήν.

— Μοδέρατος Γαδειρεύς] Citatur hic à Porphyrio, de Vita Pythagoræ.

— Λέγεται καὶ Γαδειρίτης] Sic in nummo Clodii Albini apud Tristanum Tom. II. pag. 49. circum templum Herculis, ΓΑΔΕΙΡΙΤΩΝ.

— Καὶ Γαδειρανοί] An non Γαδειρανός; reliqua enim numero singulari extulit, & sic Eustathius: τὸ ἐθνικὸν αὐτῆς περιεκτικῶς λέγεται, Γαδειρίτης καὶ Γαδειρεύς, καὶ Γαδειραῖος καὶ Γαδειρανός.

— Καὶ κτητικὸν, Γαδειρικός] Plato in Critia pag. 114. ubi de origine & nomine hujus insulæ fabulatur, τὴν Γαδειρικὴν χώραν appellat.

— Πόπερ ἦν τὸ τάριχος φρύγιον, τὸ Γαδειρικόν] *Salsamenta Gaditana* jam Hippocratis ævo in pretio sunt habita. Vide quæ de iis notarunt alii.

ΓΑ'ΔΑΡΑ, πόλις Παλαιστίνης] MSS. Γάδαρα. & mox, Γαδρηνός. & sic ordo literarum postulat. Josephus tamen lib. XIII. Antiq. Jud. cap. 21. Γάδαρα κώμην τῆς Γαλααδίτιδος vocat. Præterea Strabo *Gadara* appellat Palæstinæ maritimam urbem, quæ aliis *Gazara*. de quo vide Isaacum Casaubonum ad Strabonem lib. XVI. pag. 262.

ΓΑ'ΖΑ, πόλις Φοινίκης] De *Gaza* & literarum in hac urbe celebritate apponam hic scholion antiquum, quod in vetere Cod. Palat. legitur ad Joannis Gazæi Grammatici Ἔκφρασιν τοῦ κοσμικοῦ πίνακος. Est autem sequens: Ἡ πόλις αὕτη φιλόμουσος ἦν καὶ περὶ τοὺς λόγους εἰς ἄκρον ἐσχηλακυῖα. Ἐλλόγιμος ταύτης τῆς πόλεως Ἰωάννης Προκόπιος, Τιμόθεος ὁ γράψας περὶ ζώων Ἰνδικῶν, καὶ οἱ τῶν ἀνακρεοντικῶν ποιηταὶ διάφοροι.

— Μυθολογοῦσι δέ τινες ἀπὸ Διὸς κληθῆναι] Forte: ὑπὸ Διὸς κ. Colebatur ibi Jupiter Ἀλδήμιος sive Ἄλδος. Etymologus: Ἀλδήμιος ἢ Ἄλδος ὁ Ζεύς· ὃς ἐν Γάζῃ τῆς Συρίας τιμᾶται· παρὰ τὸ ἀλδαίνειν, τὸ αὐξάνειν· ὁ ἐπὶ τῆς αὐξήσεως τῶν καρπῶν.

— Ἐκλήθη δὲ καὶ Ἰώνη] Vide infra h. v.

— Ἔνθεν καὶ τὸ τοῦ Κρηταίου Διὸς παρ' αὐτοῖς εἶναι, ὃ καὶ καθ' ἡμᾶς ἐκάλουν Μαρνᾶν, ἑρμηνευόμενον Κρηταγενῆ] Legendum, ὃν καὶ καθ' ἡμᾶς ἐ. Μ. nam de ipso Jove intelligendum epitheton Μαρνᾶν. vide quæ de hoc notata Cl. Salmasio ad Hist. August. pag. 202. Meminit ejus non semel Arnobius: B. Hieronymus Epist. VII. ad Lætam, & in vita S. Hilarionis: Marinus in vita Procli: Epiphanius in Ancor. cap. 108. καὶ Μαρνᾶς δοῦλος Ἀστερίου τοῦ Κρητὸς παρὰ Γαζαίοις τιμᾶται. *Marnas Asterii Cretensis servus apud Gazaos colitur.* In nummo Domitiani apud Franc. Angelonum circum fluvium Caystrum, ut puto, legitur, ΕΦΕCΙΩΝ. & subtus, ΜΑΡΝΑC. & apud Franc. Gotifredum in egregio Hadriani nummo circum templum Μαρνεῖον, in quo duæ figuræ, una muliebris alticincta, altera virilis, ab uno latere, ΓΑΖΑ. ab altero, ΜΑΡΝΑ. & subtus, Ε. ΕΠΕC. Simile templum in nummo Plautillæ conspicitur apud Tristanum Tom. II. pag. 248. apud quem extat & Titi nummus rarissimus, pag. 250. in cujus parte aversa species hominis nudi expressa repræsentantis Jovem, qui dextra erecta fulgurat, sinistra dimissa pluit, circum septem stellæ expressæ, Pleiadas significantes, additum, ΖΕΥC ΚΡΗΤΑΓΕΝΗC. quæ inscriptio egregie illustrat nostrum, qui Μαρνᾶν dicit ἑρμηνευόμενον

μῆν Κρηταγενῆ. Rationem veram hujus epitheti dat Epiphanius in loco ante adducto. Sed vide pererudite ad nummum hunc differentem Tristanum.

— Τὰς παρθένους γὰρ οὕτω Κρῆτες προσαγορεύουσι, Μαρνᾶν] Primo non videtur verum, Μαρνᾶν Cretensibus significasse *virginem*, ut colligitur ex Βριτόμαρτις, quomodo appellabatur ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ, ut Hesychius, quod Solinus cap. XVII. sermone Latino sonare dicit *virginem dulcem*. Βριτὺ autem lingua Cretica *dulcis*, ut Grammatici notant, ergo Μάρτις *virgo*, non Μαρνᾶ, ut ostendit Cl. Salmasius ad Solin. pag. 172. Deinde consequens argumenti nullum est: quoniam *virgines* apud Cretenses appellabantur Μαρναι, ideo Ζεὺς Κρηταγενής, qui Gazæ colebatur, dictus est Μαρνᾶς. Rationem nominis veram reddere Epiphanium existimo. Vide tamen aliam, quam reddit V. CL. Joannes Seldenus Syntagm. II. de Diis Syris, cap. I.

— Οἱ δὲ πολῖται Γαζῖται καὶ Αἰγαιαῖοί εἰσι. καὶ διὰ τὸ η] Nescio an non legendum, Γαζῖται καὶ Γαζαῖοι εἰσὶ καὶ διὰ η ἔθνος Γαλλαίων χρυσοφορῶν.

ΓΑ'ΖΑΚΑ, πόλις μεγίστη τῆς Μηδίας] *Gazaca* Ammiano Marcellino, lib. XXIII. Γάζακα Ptolemæo, ut hic. In Historia Miscella lib. XVIII. cap. 16. civitas hæc *Gazacreon* vocatur, & in editione Gruteri *Gazacum*. Videtur scripsisse *Gazacenen civitatem*; paullo enim post eandem *Gazacensium civitatem* appellat. Sed tota illa Historia mendis inquinatissima est.

ΓΑ'ΖΟΣ, πόλις Ἰνδική, κατὰ Διονύσιον πολεμίουσα.

— Καὶ οἱ * - τειχέα Γάζον] Locum hunc ita legendum arbitratur Ger. Falkenburgius in Lectionibus & Conjecturis ad Nonni Dionysiaca pag. 888.

Γηρείων Ῥοδόεν τε καὶ οἱ λινοτειχέα Γάζον,
Τοῖον μιν Γλαυκοῖο λίνε πέρα, &c.

— Κλαυτοῖο] Salmasius, κλωστοῖο.

— Ὡς μέν] MSS. ὃς μέν. Salmasius, ὕψος.

— Μηκός τε καὶ ἰθύν] Ita vocat τὸ περίμετρον.

ΓΑΘΕ'ΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἧς οἱ πολῖται Γαθεᾶται. Παυσανίας ὀγδόῳ, Γαθεᾶται τῆς Κρωμίτιδος χώρας] Vide oscitantiam. Pausanias non loquitur de incolis, sed flumine *Gatheata*, cujus fontes indigitat lib. VIII. pag. 510. Τούτου μὲν δὴ αἱ πηγαί γῆς εἰσι τῆς Αἰγυπτίδος (lege, Αἰπυτίδος) ὑπὸ τὸ Ἀπόλλωνος τὸ Κερεάτης τὸ ἱερόν. τῷ Γαθεάτᾳ δὲ τῆς Κρωμίτιδος χώρας ἐν Γαθεαῖς. *Et hujus* (Carnionis) *quidem fontes in Æpytide terra sunt, infra Cereata Apollinis templum: Gatheata vero in Gatheis agri Cromitidis.* Infra autem v. Κρώμνα addito ι Κρωμνίτης, & per consequens, Κρωμνῖτις legitur: sed Pausanias sine ι, ut hic.

ΓΑΙΤΟΥ'ΛΟΙ, ἔθνος Λιβύης. Ἀρτεμίδωρος Γαιτούλους αὐτούς φησιν] Eustathius pro Ἀρτεμίδωρος legit, Ἀθηνόδωρος ad Dionys. pag. 32. Γαίτουλοι, μέγιστον ἔθνος Λιβυκόν. τούτους Ἀθηνόδωρος Γαιτουλίους λέγει.

— Μῆκος δὲ πηχῶν δυοκαίδεκα] Apud Athenæum lib. II. pag. 62. legitur, Μῆκος δὲ ποδῶν δώδεκα. quod perperam ibi vertitur: *assurgere ad cubitos circiter viginti.* pro, *ad duodecim pedes.* Ita autem & procul dubio hic legendum.

ΓΑ'ΛΑΔΑ, χώρας Ἀραβίας καὶ Γαλαδηνή] In sacris Literis *Galaad*. Josepho Γαλαδηνή lib. IV. Antiq. Jud. cap. 5. pag. 111. lib. VI. & alibi. Unde Rufinus *Galadina* vertit. Sed lib. XIII. cap. 21. Laodicen Reginam Γαλαδηνῶν appellat: & lib. I. cap. 19. Γαλάδης λέγεται ὁ βουνός. ἀφ' οὗ νῦν Γαλαδηνὴν καλοῦσι τὴν γῆν. *Galades collis nomen factum, à quo Galadena terra est dicta.* Regionem autem sæpius Γαλαδῖτιν vel potius Γαλααδῖτιν vocat. Unde corrigendus Suidas, apud quem Γαλααδῆτις χώρα, pro Γαλααδῖτις. Eupolemus apud Eusebium lib. IX. Præp. Euang. cap. 3. τοὺς ἐν Γαλαδηνῇ Assyrios & Phœnices à Davide victos scribit.

ΓΑΛΑ'ΔΡΑΙ, πόλις Μακεδονίας ἐν Πιερίᾳ. Λυκόφρων, Σῖναι Γαλάδρης τὸ στρατηλάτην λύκον] Vulgo apud Lycophronem nunc legitur pag. 208. Χαράδρης pro Γαλάδρης. MSS. autem, Σῖναι Γαλάδρος, &c.

— Λυκόφρων, Καὶ Γαλαδραίου πάδος] Lege: καὶ Γαλαδραῖος λέων. Versus enim Lycophronis, ad quem alludit noster, ita apud illum nunc legitur, pag. 208.

Θεσπρωτὸς ἄμφω καὶ Χαραδραῖος λέων.
Thesprotius simul & Charadreus leo.

ut Scaliger vertit. quo versu Alexander Magnus ex materno simul paternoque genere describitur. Infra v. Χαλάστρα idem versus sic scribitur:

Θέσπρωτος ἄμφω καὶ Χαλαστραῖος λέων.

Unde apparet Stephanum omnia suis non hausisse ex fontibus.

— Πολύβιος δὲ ἐν τρίτῳ Γαλαδραϊκόν φησι] Salmasius, Γαλαδρικόν.

ΓΑΛΑ'ΡΙΝΑ, πόλις Σικελίας, κτίσμα Μόργου Σικελοῦ] Hodie *Gagliano*. de qua urbe videndus Philippus Cluverius lib. II. Sic. Antiq. cap. 8. pag. 330.

ΓΑΛΑ'ΤΑΙ, πρὸς νότον τοῖς Παφλαγόσιν, ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Κελτικῇ Γαλατῶν] *Galatia* duplex, una ἡ κατὰ τὴν Ἀσίαν Γαλατία Dioscoridi lib. III. cap. I. altera ἡ κατὰ τὰς Ἄλπεις Γαλατία eidem lib. III. cap. 28.

— Καταλαβόντες τὴν χώραν οὕτως ὠνόμασαν. Παρήχθη δὲ τὸ Γαλάτης ἐκ τοῦ Γάλλος υἱοῦ τινος λ] Eustathius Γαλάτας dictos vult quasi Γαλζήτας ad Iliad. Β. pag. 188. παρ' οἷς, καὶ ὅτι γαλαζῆται

ζέται περὶ τὴν γαῖαν οἱ Γαλάται· οἱ τῆς οἰκείας ἐκπεσόντες γαῖαν ἐζήτουν, ἐφ' ἧς οἰκήσουσι.

— Καὶ Γαλατία, ἡ χώρα] Formatur hinc Dioscoridi lib. IV. cap. 47. Γαλατικόν, & inde Κόκκος βαφικὴ Γαλατικὴ.

ΓΑΛΕΩΤΑΙ, ἔθνος ἐν Σικελίᾳ] Meminit infra v. Ύβλαι.

— Ἀπὸ Γαλεοῦ τοῦ υἱοῦ Ἀπόλλωνος] Mentio hujus *Galei* apud Clementem Alexandrinum lib. I. Strom. pag. 334. Sed an non potius *Galeotæ* nomen habent à *Gala*, Polyphemi & Galateæ filio, cujus meminit Appianus in principio Illyricorum?

— Ὡς εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ Τελμισσοῦ] Infra v. Τελμισσός hæc non comparent. Clemens autem dicto loco *Telmissum* & *Galeum* vates conjungit. & citavit haud dubie Stephanus isthic auctorem, unde & Clemens sua hausit.

— Γαλεῶται μάντεων εἶδος Σικελῶν] Cicero lib. I. de Divinatione, cap. 20. *Dionysii matri interpretes portentorum, qui Galeotæ tum in Sicilia nominabantur, responderunt, ut ait Philistus, eum, quem illa peperisset, clarissimum Græciæ diuturna cum fortuna fore.* & Ælianus lib. XII. cap. 46. Ἔφασαν οὖν οἱ Γαλεῶται πρὸς τὸν Διονύσιον ἐρόμενον ὑπὲρ τούτων, ὅτι ταῦτα μοναρχίαν δηλοῖ. *Responderunt super his consulenti Dionysio Galeotæ, monarchiam per hæc portendi.* Horum regio vocatur Γαλεῶτις, nescio à quo scriptore, apud Suidam v. Ἀκίσματα.

— Γαλεὸς δὲ, ὁ ἀσκαλαβώτης] Hunc locum pluribus explicat V. CL. Cl. Salmasius in Exercitat. ad Solinum pag. 757.

— Φύλλιος Αἰγεὺς] Xylander legit, Φιλύλλιος. Verissima emendatio: nam, ut taceam auctorem hunc ab Athenæo & aliis sic vocari, Φιλύλλιος ἡγεῖ citatur etiam à Suida v. Ἀνάλφιτον. In Aristophanis Scholiaste ad Plutum legitur quoque Φύλλιος, sed & ibi corrigendum Φιλύλλιος, uti recte Salmasius monuit.

— Μάντις] MSS. Μάντεις.

— Φασὶ δὲ τὸν πρῶτον ἐξ Ὑπερβορέων Τελμισσόν] Salmasius suspicatur legendum: Φασὶ δὲ τὸν Γαλεώτην ἐξ Ὑπερβορέων καὶ Τελμισσόν. quod sane sequentia manifeste evincunt: τὸν μὲν ἐπὶ ἀνατολὰς, τὸν δὲ ἐπὶ δυσμὰς πλεῖν.

ΓΑΛΗΨΟΣ, πόλις Θρᾴκης καὶ Παιόνων] Harpocration. Γαληψός· Ἀντιφῶν κατὰ Λαισποδίου, πόλις Θρᾴκης, ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαληψοῦ τοῦ ἐκ Θάσου καὶ Τηλέφης, ὡς Μαρσύας ὁ νεώτερος. ad quem locum vide notas Phil. Jac. Maussaci. Harpocrationem expressisse videtur MS. urbium Collectio Vaticana: Γάληψος, πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Γαληψοῦ τοῦ ἐκ Θάσου καὶ Τηλέφης.

— Θουκυδίδης τετάρτῃ, ἑτέραν λέγει] Immo eadem est, quæ superior; sed alia fuit in Eubœa, cujus mentio apud Plutarchum lib. IV. Sympos. Quæst. 4.

— Καὶ Γαληψὸς καὶ πολίχνιον, καὶ Σύμη] Legendum: καὶ Οἰσύμη, ut est apud Thucydidem lib. IV. Vide infra v. Οἰσύμη.

— Σπινδαψός, ὀργάνου ὄνομα] Est etiam herbæ nomen.

ΓΑΛΛΙΑ, ἐντὸς Ἄλπεων χώρα] Collectio nominum Geograph. MS. Vat. Γαλλίαι αἱ ἄνω καὶ ἐπέκεινα τῶν Ἄλπεων εἰσὶ πρὸς τῷ ὠκεανῷ· Γαλλίαι δὲ κάτω, ἡ νῦν Λογγιβαρδία. Salmasius legebat, Γαλλία ἐκτὸς Ἄλπεων. sed & Cisalpina Gallia erat.

ΓΑΛΛΗΣΙΟΝ, πόλις Ἐφέσου] Apud Strabonem lib. XIV. pag. 642. occurrit Γαλλήσιον ὄρος, sed urbis non meminit.

ΓΑΛΛΟΣ, ποταμὸς Φρυγίας· Οἱ περίοικοι Προμαθίδαν Ποταμογαλλησιοί] Cl. Salmasius legit: Οἱ περίοικοι κατὰ Προμαχίδαν Π. ut sit auctoris nomen, qui scripsit περὶ Ἡρακλείας citante Sophocle ad Apollonii lib. I. Ego vero, quoniam ipse Stephanus mox *Polyhistorem* auctorem citat, potius aliud mendum latere existimo.

— Καὶ τὸν μὲν Γάλλον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν Τυρίαν ποταμόν] An non legendum, ἐπὶ τὸν Τύραν π. Vide infra h. v.

ΓΑΜΒΡΕΙΟΝ, πόλις Ἰωνίας] Apud Xenophontem lib. IV. Histor. Græcæ, pag. 481. unde hæc forte desumpta sunt, Γάμβριον scribitur, eique vicinum fuit Παλαιγάμβριον, quod ille cum *Gambrio* conjungit. satisque apparet, Stephanum de scriptione per ει addubitasse, cui probandæ & confirmandæ possessivum adsert.

ΓΑΝΔΑΡΑ, Ἰνδῶν ἔθνος] Omnino legendum, ΓΑΝΔΑΡΑΙ, uti ex Ptolemæo, Plinio atque etiam ex sequentibus Γάνδροις patet, qui plane iidem sunt. Scilicet ultima litera vocis cum sequentis principio coaluerat. Regio eorum Γανδαρὶς Straboni lib. XV. pag. 699. & Γανδαρῖτις apud eundem pag. 697. Dicuntur autem Ἰνδῶν ἔθνος: infra vero Ῥῶν dicitur πόλις τῆς Γανδαρικῆς Σκυθίας.

— Λέγονται καὶ Γανδάριοι] Sic etiam dicuntur Herodoto lib. III. cap. 91. & lib. VII. cap. 66. Γανδαρίδαι vero Diodoro Siculo & aliis. Virgilio *Gangarides* lib. III. Georg. v. 26. & Ptolemæo Γαγγαρίδαι, quamquam alio situ, lib. VIII. cap. I. Dionysio in Perieg v. 1144. Γαργαρίδαι.

ΓΑΡΑΜΑΝΤΕΣ, ἔθνος Λιβύης] Cl. Salmasius in Exercit. ad Solinum pag. 385. ex hoc loco evincit errare viros doctos, qui ex Mela apud Herodotum pro Γαράμαντες legunt Γαμφάσαντες. Recte. Nam & *Lybiæ gentem* etiam facit Scholiastes Apollonii ad lib. IV. v. 1494.

— ὁ

— ἐν Ἀμφιθέμιν Γαραμαντί τε κικλήσκουσιν.
Ἄδηλον δὲ πότερον ἀπὸ τοῦ Γαράμαντος τούτου οἱ ἐν τῇ Λιβύῃ Γαράμαντες ὠνομάσθησαν, εἰ οὗτος ἀπὸ τοῦ ἔθνους.

— Ἡρόδοτος τετάρτῃ. Οὗτοι γὰρ ἀνθρώπων φεύγουσι] Verba Herodoti libro IV. cap. 174.

ΓΑ'ΡΓΑΡΑ, πόλις τῆς Τρωάδος, ἐπὶ τῇ ἀκρωρείᾳ Ἴδης] Macrobius lib. v. cap. 20. *Phileas vetus scriptor in eo libro, qui inscribitur Asia, ita meminit*: Μετὰ Ἄσσον πόλις ἐστὶν ὄνομα Γάργαρα. ταύτης ἔχεται Ἀντανδρος. Sed etiam pro summitate Idæ ponitur, quales mons iste habet quatuor, Tzetzes ad Lycophronem pag. 175. Τέσσαρας γὰρ ἀκρωτήρια Ἴδης, Πίγρασος, Λεκτόν, Γάργαρον καὶ Φαλάκρα, ἀφ' ἧς τὰ δένδρα εἶχον οἱ Τρῶες. & idem pag. 8.

— Στράβων] Lib. XIII. pag. 610.

— Θηλυκῶς τὴν Γάργαρον φησιν] Straboni lib. XIII. pag. 610. fœminino genere Γαργαρίς.

— Τῆς ἐκ τῆς Θετταλίας ἐν Λαρίσσῃ] Locus corruptus, Suidas, qui ex Stephano sua transscripsit: ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διὸς καὶ Λαρίσσης τῆς ἐκ Σικελίας. Puto legendum apud nostrum: τῆς ἐκ Θεσσαλίας Λαρίσσης. & apud Suidam: τῆς ἐκ Θεσσαλίας. pro, τῆς ἐν Σικελίᾳ. Cl. Salmasius legebat: τῆς ἐκ τῆς Λαρίσσης ἐν Θεσσαλίᾳ.

— Ἔτι καὶ Διότιμος ὁ Ἀδραμυττηνὸς ἐδίδασκε γράμματα, ὡς ὁ Ἄρατός φησιν· Αἰάζω ἔτι μοῦνος ἐνὶ πέτρῃσι κάθηται] Corrige hoc distichon ex Macrobio lib. v. Saturn. cap. 20. & lib. II. Anthol. cap. 40. pag. 239.

Αἰάζω Διότιμον, ὃς ἐν πέτρῃσι κάθηται,
Γαργαρέων παισὶν βῆτα καὶ ἄλφα λέγων.

Ubi Scholiastes notat diversitatem lectionis, quæ apud Stephanum occurrit: sed scholiographus iste Græculus est recentissimus.

— Γάργαρα ἄκρα] Leg. Γάργαρον. est enim versus Homericus ex Iliad. Ξ. v. 292.

Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον
Ἴδης ὑψηλῆς.

Juno autem celeriter ascendit Gargarum summum
Idæ excelsæ.

& sic in hoc loco legendum propter sequentem Epaphroditi expositionem.

ΓΑΡΓΑΡΕΙ'Σ, ἔθνος, ὁ μίγνυται τῶν Ἀμαζόνων, ὡς Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ] Immo ἑνδεκάτῃ. error natus ex notis numeri ιδ' permutatis in ια'. Vide Strabonem lib. XI. pag. 504.

— Τὸ θηλυκὸν, Γαργαρεὶς καὶ τέχνην] Ipsam gentem, Γαργαρίδας vocat Dionysius ἀπομνημονευματικῶς. Sunt autem sub radicibus Caucasi montis.

ΓΑΡΓΗΤΤΟ'Σ, πόλις καὶ δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης Γαργήττιος] Sic lapis vetus apud Cyriacum Anconitanum, ΔΙΦΙΛΟΣ ΔΙΦΙΛΟΥ ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΣ.

—

— Τὸ ἐν τῷ τ] Pro, τὸ τοπικόν.

— Γαργηττόθεν] Legendum cum Cl. Salmasio Γαργηττόθεν. Occurrit enim hoc locale apud Aristophanem in Thesmoph. pag. 815.

Εἰμὶ Κρίτυλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν.
Sum Critylla Antithei ex pago Gargetto.

— Ἐνταῦθα φασί] Post ἐνταῦθα φασι, est lacuna in MSS. quatuor aut quinque verborum.

ΓΑΣΤΡΩΝΙ'Α, χώρα Μακεδονίας. Θεόπομπος εἰκοστῇ τετάρτῃ] Suspicor apud Theopompum fuisse ΓΡΑΙΣΤΩΝΙ'Α. Certe Athenæus lib. III. pag. 77. Ὁ Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ πεντηκοστῇ τετάρτῃ τῶν ἱστοριῶν καὶ τὴν Φιλίππου φησὶν ἀρχὴν περὶ τὴν Βισαλτίαν Ἀμφίπολιν καὶ Γραστωνίαν τῆς Μακεδονίας ἱερὸς μέσου ὄντος σῦκα, &c. ἐξενεγκεῖν. *Theopompus lib. LIV. historiarum scribit Philippi regis principatu circa Bisaltiam, Amphipolin & Grastoniam Macedoniæ, medio vere ficus ficos, &c. edidisse.* Nam quod in numero libri diversitas, nihil refert: alterutrius in vitio cubat. Immo hæc ipsa à nostro infra Γρηστωνία dicitur, incolæ Γρηστῶνες: & Κρήστων, Κρηστῶνες. Denique apud Aristotelem de Mirabil. Auscultat. cap. 130. Κραστωνία Macedoniæ regio commemoratur.

ΓΑΥΓΑ'ΜΙΛΑ, τόπος Περσικός] Scribendum, ΓΑΥΓΑ'ΜΗΛΑ. Locus notissimus, ubi Darius ab Alexandro devictus; vide Arrianum. Plutarchus in Alexandro pag. 683. Γαυγάμηλα vocat: docetque voce ea notari *cameli domum*, quod rex quidam olim, qui hostes effugerat camelo dromade, hoc loco locaverit eum, certis vicis vectigalibusque ad curam ejus attributis.

ΓΑΥ'ΛΟΣ, νῆσος πρὸς τῇ Καρχηδόνι.

— Ὁ νησιώτης Γαυλίτης] *Gaulitanum municipium* occurrit in Inscriptione veteri.

ΓΕ'Α, πόλις πλησίον Πετρῶν ἐν Ἀραβίᾳ.

— Ἐν Πέτραις δ' ἐπιχωριάζει κύριον ὄνομα τὸ Γέσιος] De hoc prolixe Suidas v. Γέσιος. MSS. minus recte: Γέασιος.

— Ὅθεν ἦν ὁ περιφανὴς τῶν ἰατρῶν σοφιστής] Cl. Salmasius legit: ἐκ τῶν Πετρῶν σοφιστής. vel, τῶν Πετρῶν σοφιστής. Sed vulgata recta est: nam ἰατρὸς & σοφιστὴς hic synonyma sunt: unde ἰατροσοφιστὴς Suidæ, d. l.

ΓΕ'ΒΑΛΑ, τρίτη μοῖρα τῆς Παλαιστίνης Γαβηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν Γεβαληνός, ὡς Βηρυτός. Γεβαληνὴ τε καὶ Ἀμαληκῖτις, ἡ τῆς Ἰδουμαίων χώρας μετωνομάσθη] Mirum, quam ea, quæ hic reliquit Epitomator & à Josepho, quem auctorem laudat, & à re ipsa dissentiant. Primum enim, si per verba, τρίτη μοῖρα τῆς Παλαιστίνης. *tertia pars Palæstinæ.* provinciam *Tertiam Palæstinam* accipiamus, ut certe verba sonant, nequaquam verum est illi *Gebala* aut *Gebalene* nomen fuisse unquam. Sed verum *Gebala* & *Gebalenen* fuisse partem *Arabiæ Petrææ*, sive *Idumææ*,

quæ deinceps *Tertia Palæstina* nomen habuit. Unde à Stephano scriptum fuisse existimo: μοῖρα τῆς Τρίτης Παλαιστίνης. Deinde nusquam Josephus in Idumæa ponit *Gebalenen* & *Hemmatum*, quæ vox plane corrupta est, sed Γεβαλίτιν & Ἀμαληκῖτιν, ut videre est lib. II. cap. 1. pag. 36. & lib. III. cap. 2. Antiq. Jud. pag. 74. neque aliter Rufinus vetus Josephi interpres olim legit. Infra Γεμολίτης vocantur ex eodem Josepho. Unde apparet, hæc non ex ipsis auctorum fontibus hausta, sed temere hinc inde consarcinata fuisse. Itaque quidquid sit de *Gebalene*, pro Αἰμανίτης certe Ἀμαληκίτης reponendum. Eusebius enim & Hieronymus in Topicis passim *Gebalenem* & *Gebalenam* & *Gebaleticam* vocant Idumæam.

ΓΕΒΕΝΝΙΤΑΙ, ἔθνος πλησίον Ἱεροσολύμων, ὡς Ἰώσηπος.] Apud Josephum lib. V. cap. 1. pag. 138. quem unum auctorem laudat, sæpius Γαβαωνῖται scribitur, nec aliter legit Rufinus. Mihi vero dubium non est, quin gentile sit ἀπὸ τῆς Γαβαὼν, vel ἀπὸ τῆς Γαβαωνιτῶν πόλεως. Nam *Gabaonita* isti Josephi LXX. Interpretibus sunt, οἱ κατοικοῦντες Γαβαὼν. Josuæ cap. 9. Sed quia & Γεβαὼν dicebatur, forte Γεβαωνῖται hic per α scriptum fuerat.

ΓΕΔΡΩΣΙΑ, χώρα καὶ Γεδρῶσοι, ἔθνος Ἰνδικόν.

— Διονύσιος περιηγητής] MSS. Διονύσιος περιηγητής. est autem versus 1086.

— Ἐν ζ´ τῆς Πολυϊστορος] Scribe: Πολυΐστορος. Ita etiam cæteri auctores plerique eum vocant: nomen ei fuit *Alexander*. vide de eo infra v. Κοτύαιον.

— Διὰ δὲ τὸ εὐρῆσθαι Κρότων ἐνδεῆ] Vide infra v. Κεδρωσοί. Straboni autem Γεδρωσηνοί. lib. XV.

ΓΕΛΑ, πόλις Σικελίας· ἡ χωρικὴ Γέλας.

— Καλεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Γέλα.] In Epitaphio Æschyli:

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει
Μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας.

& in aliis.

Ἀλλὰ Γέλας Σικέλιαι παρ' ὕδασι.

— Πεδίον δέ μοι ἐν πρώτῃ περὶ τῶν Σικελικῶν] Gerardus Vossius vertit περὶ τῶν Σικελικῶν, *de Siculis Historiis*. Sed MSS. habent Πύῤῥου. Unde Cl. Salmasius: τῶν περὶ Πύῤῥου Σικελικῶν. *libro* I. *de rebus à Pyrrho in Sicilia gestis*. Philipp. Cluverius lib. I. Sicil. Antiq. cap. 15. legit: περὶ πόλεων Σ. quod sequor.

— Ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης καὶ Τμώλου]. Philipp. Cluverius d. l. pro ὁ legit τό, sed præter rationem; hic enim articulus ad præcedentem non ad sequentem vocem pertinet. Frustra quoque eundem in Suidæ loco, qui h. v. nostrum descripsit, sollicitat. MSS. autem hic habent: ὁ Αἴτνης καὶ Τμώλου. unde ὁ Αἴτνης ὁ Τμώλου legendum forte censet Cl. Salmasius.

— Ὁ δὲ Λάκιος καὶ Ἀντίφημος ἀδελφοί] Herodoto lib. VII. alter horum fratrum appellatur Ἀντίφημος.

— Οὐδ' ἄν] Οὐδ' ἦν. Salmasius legit ἦν.

— Περσικαί] Lege Περσικαί.

— Ἀφ' ἧς πόλις ἄνεμοι, ὅ ἐστιν πόλις οἰκεῖ] Videtur scripsisse Stephanus: ἐφ' ᾗς ἄνεμοι καὶ Γέλων πόλιν οἰκεῖ. Vide Etymologum v. Γέλα.

— Τὸ ἐθνικὸν Γελῷος, ὡς Γελῷος.] At in vita Æschyli Γελῷοι occurrunt sæpius, passimque auctor; & inde *Gelei campi* Latinis. Puto igitur pro ὡς legendum καὶ, vel ἤ. aut transpositis verbis Γελῷος ὡς Γελῷος, ut monuit Philippus Cluverius Opere de Sicilia.

— Καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ Γέλωνος τὸ Γελῷος.] MSS. ἀπὸ τοῦ Γέλας τ. Γ. Recte.

ΓΕΛΩΝΟΝ, πόλις Σαρματίας τῆς Εὐρώπης.] Thomas Aldobrandinus in suo codice, qui extat ad S. Andream Vallensem, legendum notat: Γελωνοί, ἔθνος Σκυθίας ἢ Σαρματίας τῆς Εὐρώπης. sed non opus est tanta mutatione sine auctoritate Codicum MSS^torum^. Eustathius hic quondam legit, ΓΕΛΩΝΟΙ, ut patet ex Comment. ad Dionysium pag. 44. Ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας οὕτω φησί, Γελωνοὶ πόλις Σαρματίας ἀπὸ Γελωνοῦ, ὃς Ἀγαθύρσου μὲν ἦν ἀδελφός, Ἡρακλέους δὲ υἱός. Et sic etiam appellantur Aristoteli de Mirabilibus Auscultat. Sed MSS. hic legunt, ΓΕΛΩΝΟΣ. quomodo procul dubio scripsit Stephanus, uti ex auctoritate Herodoti, quam laudat, colligitur. Apud illum enim lib. IV. cap. 108. Βουδῖνοι δὲ ἔθνος ἐὸν μέγα καὶ πολλὸν, γλαυκόν τε πᾶν ἰσχυρῶς ἐστὶ καὶ πυῤῥόν. πόλις δὲ ἐν αὐτοῖσι πεπόλισται ξυλίνη, οὔνομα δὲ τῇ πόλι ἐστὶ Γελωνός. *Budini ingens natio atque numerosa, vehementer cæsiis oculis omnis ac rufa: quorum urbi nomine Gelonus è ligno constructa est.* Quem locum Mela vertit lib. I. cap. 19. *Budini Gelonon urbem ligneam habitant.* Vulgo legitur. *Geloni* & οἱ *Budini* membro superiori perperam adhæret. Sed legendum, ut posui, cum MSS^tis^, quem contuli.

— Ἀπὸ Γελώνου τοῦ Ἡρακλέους τοῦ Ἀγαθύρσου ἀδελφοῦ] Historiam *Gelom* & fratrum *Agathyrsi* & Scythæ largiter narrat Herodotus lib. IV. cap. 9. & 10.

— Καὶ θαῦμα] Cl. Salmasius: καὶ τὸ θαῦμα. quod probo.

— Ὁ δὲ χαμαιλέων καὶ ὁ πολύπους χρόαν μεταβάλλει] Idem Salmasius: καθὰ καὶ ὁ χαμαιλέων, &c. & sic apud Eustathium legitur d. l. Sed nil temere mutandum, cum hæc ex Aristotele ipso quodammodo expressa sint. Forte pro ὁ δὲ scripsit ὡς δὲ. Aristoteles, οἷον ὅτι χαμαιλέων.

— Τὸ

— Τὸ μέγεθος βοὸς, ὃ προσεοίκει ἀγρίου ἐλάφου, ὡς Ἀρισοτέλης περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων] Post προσεοίκει omnino addendum: ὅμοιον ἔχον ex Aristotele, qui: ὃ δὲ προσεοίκει τὸν τύπον. ὅμοιον ἔχει ἐλάφου. aut ἐοικός. ut est apud Eustathium: ut sensus constet.

ΓΕΝΕΑ', κώμη Κορίνθου. ὁ οἰκήτωρ, Γενεάτης. ἀφ' οὗ παροιμία· Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἴην Γενεάτης] MSS. Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος. Recte: non enim versus est, ut putarunt hactenus parœmiographi. Nam ut de sensu nihil dicam, vox, Γενεάτης, cujus penultima brevis, haud permittit ut versus stet, si vel vulgatum retineas.

— Τινὲς δὲ Γενεὰ γράφουσι] Legendum, καὶ δὲ Τενέα γράφουσι. vide infra v. Τενέα. Nam proverbium illud etiam de hoc loco dicebatur. Suidas: Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος, ἐγὼ δ' εἴην Τενεάτης. quem vide porro.

ΓΕΝΗ'ΤΗΣ, λιμὴν καὶ ποταμός] Scholiastes Apollonii ad lib. II. v. 378. Γενηταία ἄκρα χυρίως οὕτω λεγομένη ἀπὸ Γενήτου ποταμοῦ, ἔνθα Διὸς ξενίου ἱερόν ἐστι.

— Σοφοκλῆς, ποταμὸς Γενήτου φησίν] Lege: ποταμόν. quomodo legit etiam Salmasius. Intelligit autem Scholiasten Apollonii, cujus verba propterea paullo ante adscripsi.

ΓΕΡΑΙΣΤΟ'Σ, κώμη ἐν ᾗ ἱερὸν Ποσειδῶνος, ἀπὸ Γεραιστοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ Διός] Infra v. Παρθενόπολις. Γεραιστοῦ τοῦ Μύγδονος παιδός. Aristophanes autem ipsum Neptunum Γεραίστιον vocat in Equitibus: & ludi in Neptuni honorem vocati Γεραίστια. de quibus Pindari Scholiastes ad Od. XIII. Olymp. pag. 123. ἐν Εὐβοίᾳ Γεραίστια ὑπὸ πάντων Γεραιστίων ἄγεται τῷ Ποσειδῶνι διὰ τὸν συμβάντα χειμῶνα περὶ Γεραιστόν.

ΓΕΡΑ'ΝΕΙΑ, πόλις Φρυγίας. Ἔστι καὶ ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου] De hoc monte extat elegantissimum Epigramma Simonidis, cujus partem Cl. Salmasius vulgavit ad Solin. pag. 139. Ego, pro ut in Membranis legitur, totum hic subjiciam.

Ἀνέκδοτον εἰς τινα ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ τῇ Σκειρωνίσι πέτραις ναυαγήσαντα.

Ἠερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας ὤφελεν Ἴστρον
Τῆλε, καὶ ἐκ Σκυθέων μακρὸν ὁρᾶν Τάναϊν.
Μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης.
Ἀγκέα νειφομένας ἀμφὶ μεθυρλάδας.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυερὸς νέκυς· οἱ δὲ βαρεῖαν
Ναυτιλίην κενεοὶ τῇδε βοῶσι τάφοι.

— Ἀφ' οὗ ἥλατο Ἰνὼ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα] Scholiastes vetus Pindari Argumento tertio in Isthmia pag. 433. Ἰνὼ ἀπὸ Ἀθάμαντος ἀναιρεθῆναι μέλλουσα, κατὰ μανίαν περιαγηρημένου τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Λεάρχου, καὶ αὐτὴ μανεῖσα, τὸν λοιπὸν παῖδα Μελικέρτην ἁρπάσασα διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ στᾶσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μολουρίδος πέτρας, ἥλατο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν.

ΓΕΡΑ'ΝΘΑΙ, πόλις Λακωνικῆς· Παυσανίας τρίτῳ] Scribe: ΓΕΡΑ'ΝΘΡΑΙ. uti ex gentili constat ex Pausania: apud quem lib. III. pag. 204. & 205. quinquies Γερόνθραι scribitur. pag. autem 161. Γεράνθραι & gentile Γερανθράται.

ΓΕ'ΡΑΣΑ, πόλις τῆς κοίλης Συρίας] De Gerasa vide Henr. Valesii Annotat. ad Marcellinum pag. 43. Sed examinandum, quod de duplici hujus nominis oppido scribit. In nummo Hadriani ex Gazophylacio S. M. Ducis circum caput Dianæ legitur, ΑΡΤΕΜΙC ΤΥΧΗ ΓΕΡΑCΩΝ.

ΓΕ'ΡΓΙΣ, πόλις Τρωϊκῆς· καλεῖται καὶ Γέργιθος] Aliter & scribit & format Strabo lib. XIII. pag. 589. Ἐν δὲ τῇ Λαμψακηνῇ τόπος εὐάμπελος Γεργίθιον· ἦν δὲ καὶ πόλις Γέργιθα, ἐκ τῶν ἐν τῇ Κυμαίᾳ Γεργίθων· ἦν γὰρ κἀκεῖ πόλις πληθυντικῶς καὶ θηλυκῶς λεγομένη αἱ Γέργιθες· ὅθεν περ ὁ Γεργίθιος ἦν Κεφάλων· καὶ νῦν ἔτι δείκνυται τόπος ἐν τῇ Κυμαίᾳ Γεργίθιον πρὸς Λαρίσσῃ. *In agro Lampsaceno locus est vitibus bene consitus, nomine Gergethium. Fuit & urbs Gergetha à Gergethis in agro Cumano: nam & ibi fuit urbs plurali numero ac fœminino genere dicta Gergethes: patria Cephalonis Gergethii: atque etiamnum in Cumano solo monstratur Gergethium ad Larissam* Adde Schol. ex MS^to^ 186. Biblioth. Vatic. Sed quemadmodum hic, ita & scribit infra v. Μαρκαῖον ὄρος.

— Λέγεται καὶ ἡ Γέργιθος διὰ τὸ ἀπὸ Φρυγικῆς] Γέργις igitur dicta hæc urbs & Γέργιθος, juxta nostrum: & Γέργιθα, juxta Strabonem. Si autem Γέργιθος vel Γέργηθος huic oppido nomen fuit, ut scribit Stephanus, auctoritate illius emendandum censeo Arrianum lib. 1. de Exped. Alex. pag. 13. ubi vulgati codices, postquam Alexandrum transivisse flumen Practium, quod in illis perperam Προσάκτιον dicitur, narravit Arrianus: ἔνθεν δὲ ἐς Ἕρμωτον ἀφίκετο, Κολωνὰς πόλιν παραμείψας. ubi pro illo Ἕρμωτον, quod nauci non est, repono Γέργηθον. Sane situs inter Practium fluvium & Colonas exacte congruit. Pleraque autem locorum nomina fœde apud Arrianum corrupta sunt. Cæterum *Gergetha* Troadis exscidit Attalus, incolis ad aliud ejusdem nominis oppidum prope Caïci fontes translatis, ut scribit Strabo lib. XIII. pag. 616.

— Γεργίτης, καὶ θηλυκῶς Γεργῖτις] Scribe: Γεργίθης & Γεργιθίς. Herodotus lib. V. cap. 122. de Hymee Darii Duce: εἷλε δὲ Γέργιθας τοὺς ὑπολειφθέντας τῶν παλαιῶν Τεύκρων. *cepit & Gergithas, qui ex priscis Teucris relicti erant.* & lib. VII. cap. 43. ἐν δεξιῇ δὲ Γέργιθάς τε καὶ Τεύκρους. *à dextra Gergithas & Teucros.* Vide de hac voce etiam Eustathium ad Homeri Odyss. Β. pag. 1433. sed Γέργηθας scribit.

ΓΕΡΗΝΙ'Α, πόλις τῆς Μεσσηνίας] Eustathius ad

Iliad. B. pag. 231. auctiorem legit hunc locum, quem, si lubet, adi.

— Ἠίονές τε, Καλλιάρουν] MSS. ἐν πρώτῳ καταλόγῳ.

— Κτεῖναι Νηλῆος πολλάκις ἀφνειὸς ἐθνικός] MSS. Κτεῖναι δὲ N. Unde Salmasius: Κτεῖνε δὲ N. Recte. Nam sic Eustathius quoque hunc versum legit dicto loco.

— Παρ' ἐϋπλοκάμοιο Γερήνοις] Salmasius legebat: παρ' ἐϋπλοκάμοιο Γερήνοιο. Sed vulgata vera est. Nam & infra v. Τάβαι eodem modo repetitur: & Eustathius d. l. sic adducit.

— Ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ] Nota masculinum epitheton pro fœminino ἀνθεμοέσσῃ.

— Καὶ Γερήνιος] Ad hujus formam factum est, τετρηγένιος, quod apud M. Aurelium Imperatorem occurrit lib. IV. n. 50. pro τετρῆρον, de quo Suidas.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΙΑ, πόλις Εὐφρατησίας] Collectio Geogr. MS. Vatic. Γερμανίκεια Συρίας, ἡ νῦν Ταλείσωβα. In nummo Juliæ Domnæ apud Franc. Gotifredum circum Venerem subsidentem cum Cupidine & capro, ΓΕΡΜΑΝΙΚΗϹ. ΚΑΙϹΑΡΕΙΑϹ. & subtus ΘΕΩΝ. Apud eundem in nummo Severi circum templum, ΚΑΙϹΑΡΕΙΑϹ. subtus, ΓΕΡΜΑΝΙΚΗϹ. Item in alio Juliæ Mamææ circum Victoriam gradientem, ΚΑΙϹΑΡΕΙΑϹ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗϹ. Tristanus Pescennii Nigri nummum cum eadem inscriptione circum Æsculapium profert Tom. II. pag. 39. Εὐφρατησίας autem urbs dicitur. Latinis *Euphratensis*. Εὐφρατησίας meminit Nicephorus, Patriarcha CP. in Χρονογρ. Συντόμῳ. pag. 191. ubi male *Euphratesia* vertitur.

ΓΕΡΜΗ, πόλις Ἑλλησποντία, πλησίον Κυζίκου.

— Ὁ πολίτης, Γερμηνός] In magno nummo Heliogabali è Gazis Serenissimi Magni Ducis circum Herculem cervam subactam prostratamque genu prementem, ΕΠΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΦΟΡΕΝΑΤΟΥ ΓΕΡΜΗΝΩΝ. Quod argumentum pariter expressum est in magno Severi nummo apud Franc. Gotifredum, additum autem ibi, ΕΦΙΣΤΑΤΟΥ ΦΑΙΝΕΙΚΙ. Rursus in nummo Philippi Imp. apud Franc. Angelonum circum tres Gratias legitur, ΓΕΡΜΗΝΩΝ. Et in Augusti apud Pyrrhum Ligorium, in quo Juno Γαμηλία, vel *Nuptialis* seu *Pronuba*, dextra flammeum, sinistra Lampada gestat, ab una parte, ΓΕΡΜΗΝΩΝ. ab altera, ΜΟΥΣΑΙΟΣ ΓΑΜΗΛΙΑΣΤ. ΠΡ. ubi Γαμηλιάστης Junonis *Gamelia* videtur esse Sacerdos. In subscriptionibus Concilii Ephes. Act. I. occurrit Timotheus Episcopus civitatis Θερμανῶν, provinciæ Hellesponti; ubi ex MSS. paullo quidem rectius legitur Τερμηνῶν, sed corrigendum Γερμηνῶν. & sic Act. V. ubi idem Episcopus Τέρμης vocatur, etiam Γέρμης legendum. Nam idem Chalcedonensi Synodo, post annos viginti quoque interfuit: isthic vero *Germensis* nomine semper vocatur. Fuit colonia Romana teste Ptolemæo. Idque testatur Commodi nummus, in quo legitur, COL. AUG. F. GERMENO. circum lupam lactantem Romulum & Remum, apud Tristanum Tom. I. pag. 716. ubi nimis cæca adfert & ingenio suo abutitur vir egregius, dum numisma istud de urbe Roma exponit. Puto autem à Vespasiano vel Domitiano originem & *Flavia* cognomen accepisse, quod denotari puto per literam F. quæ in nummo conspicitur. Non debuit autem movere Tristanum lupa Romulum & Remum lactans: illa enim coloniæ Romanæ indicium est. Sic in nummo Alexandri Severi itidem circum eandem lupam, COL. CAES. ANTIOCH. S C. apud eundem Tristanum Tom. II. pag. 397. ubi frustra idem miratur hanc effigiem alii urbi quam Romæ dari. Sic in nummo Philippi Junioris apud Equitem Cassianum de Puteo circum eandem lupam, COL. AUGG. TROA. Notandæ etiam in his numismatibus literæ Latinæ & voces, quas ideo præferunt, quoniam juris Latini civitates factæ. Sic in nummo Severi apud eundem Tristanum Tom. II. pag. 106. Colonia Heliopolis, COL. HEL. quem tamen ille alio trahit.

ΓΕΡΟΥΝΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας. Κνάδεγος δὲ Γερουνίαν ταύτην καλεῖ] MSS. Γερυνίαν. quod probat Salmasius.

ΓΕΡΡΑ, πόλις Χαλδαίων. ὁ πολίτης Γερραῖος] Fuit etiam *Gerrha* Arabiæ Felicis oppidum. Unde Nicander in Alexipharm. pag. 136. Γερραίης Λιβάνοιο χύσιν dixit, pro Γερραϊκῆς. & pag. 147. Γερραῖοι Νομάδες.

ΓΕΡΡΟΣ, τόπος καὶ ποταμὸς προσεχὴς τῷ Βορυσθένει] Herodotus lib. IV. cap. 20. *Gerrhi* fluminis meminit: & cap. 56. dicit hoc flumen nomen sortiri à loco cognomine, qui occurrit cap. 71. Ταφαὶ δὲ τῶν βασιλέων ἐν Γέρροισί εἰσι. *Regum sepulcra apud Gerrhos sunt.*

ΓΕΤΙΑ, ἡ χώρα τῶν Γετῶν. Γέτης γὰρ τὸ ἐθνικόν, οὐ τὸ κύριον] An non, καὶ τὸ κύριον.

— Ἐπεὶ καὶ θηλυκῶς Γέτης] Salmasius: Γέτα.

— Ἀφ' οὗ Κέρτωνος Γετικά] De quibus vide Suidam v. Δεισιδαιμονία.

— Νόμος δὲ Γετῶν τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, καὶ ὅταν ἐπικηρυκεύωνται κιθαρίζειν] MSS. καθαρίζειν.

ΓΕΦΥΡΑ, πόλις Βοιωτίας.

— Ἀφ' οὗ καὶ Γεφυραία ἡδύν] Cl. Salmasius legit: Γεφυραία αἰηδών. Joannes Meursius lib. V. lect. Attic. cap. 31. Γεφυραία ἡ Δηώ. Quoniam Ceres ibi colebatur, ut docet Etymologici

gici auctor. Sed vix puto Stephanum hac voce usum fuisse. Quare lego potius: Γεφυραῖοι ἢ Δημιῶται, ut apud Etymologum. error natus ex contractiore scribendi ratione, ἢ δημιῶ.

ΓΗ῀, ἀπὸ τῆς γῆς κληθῆν.

— Ἡ περὶ τὴν γῆν, γήγενος] Salmasius legit: γήϊνος.

ΓΗΘΟΥΣΣΑ, πόλις Λιβύης.

— Ἡ Γηθούσιος, ὡς Σινούσιος] Legendum: ὡς Πιτυούσιος. Vide infra h. v.

ΓΗΛΥ῀Σ, ἔθνος, οὗ μέμνηται Ἀσσίνιος Κουάδρατος] Γελαῖοι Cedreno, ubi male interpretantur, αἰγιαλαῖοι. Γῆλοι Bardesani Syro apud Eusebium lib. VI. Præpar. Euang. cap. 10. pag 275. & mulieres eorum Γήλισσαι. Cæsario Dial. II. Interrog. 109. quem tamen sua ex Bardesane hausisse, certum est, non Γῆλοι, sed Γῆλαι dicuntur. Videntur autem iidem, qui Dionysio appellantur Γηλοὶ, in Perieg. v. 1019.

Γηλοί τε, Μάρδοι τε, καὶ ἀνέρες Ἀτροπατηνοί.
Gelique, Mardique, & homines Atropateni.

Ita existimavit etiam Cl. Salmasius. Pro Ἀσσίνιος autem scribe, Ἀσίνιος. Sic enim *Quadratus* hic appellatur infra v. Μεσσήνη.

ΓΗΡΕΙΑ, πόλις Γαδική, πλησίον ἀπὸ Δηλιάδης.

— Τὸ ἐθνικὸν Γηρειάτης] MSS: Γηρείτης.

ΓΙΓΩΝΟΣ, πόλις Θρᾴκης, προσεχὴς τῇ Παλλήνῃ] Convenit situs cum eo, quem huic urbi dat Herodotus lib. VII. cap. 123. Thucydides lib. I. pag. 40. ubi Scholiastes Græcus eam in Macedoniæ & Thraciæ confinio sitam scribit, non procul à Potidæa.

— Ὃς Διονύσῳ ἡττήθη] MSS. ὃν ἥττησε Διόνυσος.

ΓΙΛΙΓΑΜΒΑΙ, ἔθνος Λιβύης.

— Ἡρόδοτος δ´] Lib. IV. cap. 169. sed hodie ibi Γιγάμαι legitur. an olim noster legit Γιλιγάμμαι?

ΓΙΝΔΑΝΕΣ, ἔθνος Λιβυκὸν λωτοφάγον] Γινδάνες hodie scribitur apud Herodotum lib. IV. cap. 176.

— Οἱ τὸν καρπὸν μόνον τοῦ λωτοῦ ἐσθίοντες] Herodoti verba sunt: οἱ τὸν καρπὸν μοῦνον τοῦ λωτοῦ τρώγοντες ζώουσι. *qui solo loti fructu edendo vivunt.* Eodem modo adducit Herodoti verba supra v. Γαραμάντες.

ΓΙΝΔΑΡΑ, κώμη πρὸς τῇ Ἀντιοχείᾳ] Ptolemæo & aliis Γίνδαρος. quomodo & legendum infra v. Κύρρος, ubi vulgo Σίνδαρος. quo loco plura notabimus.

— Τὸ ἐθνικὸν Γινδαρεύς] In Subscript. Concilii Niceni, *Gindarenus*. in Codice Canon. edit. Roman. Concilior. *Gindarensis*.

ΓΙΤΤΑ, πόλις Παλαιστίνης] Patria Goliathi. Fl. Josephus lib. VI. Antiq. Jud. cap. 10. pag. 187. ejus meminit numero singulari: πόλεως δὲ Γίττης. sed pag. 195. plurali: περὶ τῶν Γιττῶν βασιλεῖ. & pag. 206. ὁ τῶν Γιττῶν βασιλεύς. pag. 203. postquam τὸν Γίττης βασιλέα vocasset, mox subjicit: τῶν Γιττῶν. Eusebio in Topicis Γὶθ dicitur, ubi inter Eleutheropolin & Diospolin sitam fuisse ostendit.

ΓΛΑΝΙΣ, ποταμὸς Κύμης.

— Καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ ἰχθῦς γλάνις, ὁ καλούμενος γλάνιος. ἔστι καὶ Ἰβηρείας ποταμός. ἔστι καὶ Ἰταλίας τρίτος ποταμός] Locus hic procul dubio corruptus; inepte enim dicitur: *& ab eo piscis Glanis, qui vocatur Glanius*. In uno MS^to^. καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ ἰχθὺς ὁ καλούμενος Γλάνιος. Alter nihil mutat. Philipp. Cluverius locum hunc emendare sic conatur lib. II. Ital. Antiq. cap. 10. pag. 703. καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ ἰχθὺς, ὁ καλούμενος Γλάνιος. ἔστι καὶ Ἰβηρείας ποταμὸς Γλάνις. ἔστι, &c. Verum hanc emendationem nunquam viris doctis probaturus mihi videtur. Alium enim hæc errorem, & quidem multo graviorem involvit, quasi scilicet piscis iste non etiam *Glanis* vocatus esset. Certe Tzetzes ad Lycophronis locum à nostro adductum pag. 116. Γλάνις ποταμὸς Ἰταλίας καὶ Κύμης, ἔνθα καὶ ὁμώνυμος αὐτοῦ ἰχθὺς, ὥς φασι, γίνεται. Si enim ὁμώνυμος, ergo Γλάνις. Verum de hoc nullum dubium esse potest. Nam & sic appellatur Aristophani, Aristoteli, Athenæo, Æliano, Pausaniæ, Phavorino. Plinio item aliquoties *Glanis*. An pro vero nomine falsum aut sane dubium substituere juvat? Quid igitur? Pro ὁ καλούμενος omnino legendum: ὁ κλινόμενος. De declinatione Γλάνις loquitur. Ita noster passim vv. Ἄβαι. Ἀμύκλαι. Βισωνία. Ἐρέτρια. Κρῶσις. Μέμφις. Νίδων. Σαΐς. Τύλις. Ὑψελις. Facit autem Γλάνις in secundo casu Γλάνιος. Pausanias lib. IV. pag. 28. Οὗτοι γὰρ δὴ θηρία ὅμοια τοῖς μάλιστα ἀνδροφάγα αὔξουσι, τῶν ἐν Ἕρμῳ καὶ Μαιάνδρῳ Γλάνισιν ἐοικότα ἰδέας, πλὴν χρόας τε μελαντέρας καὶ ἀλκῆς. ταύτῃ δὲ αἱ Γλάνεις ἀποδέουσιν. *Hi enim hujusmodi alunt belluas, quæ, ut quævis aliæ, devorandis hominibus inhiant, specie vero accedunt ad eas, quæ in Hermo & Mæandro degunt, Glanes: sed colore sunt nigriore ac robore majore. His enim Glanes illis belluis sunt inferiores.* Ad quem locum Frid. Sylburgius minus recte, αἱ Γλάνεις Attica crasi dictum censet, pro αἱ Γλάνιδες. potius enim crasis est ex dialecto Ionica, qua dicitur Γλάνεες pro Γλάνιες. ex Γλάνεες vero fit Γλάνεις, ut ex Γλάνιες, Γλάνις.

ΓΛΑΥΚΟΥ δῆμος, ἐν Λυκίᾳ.

— Ὁ δημότης Γλαυκόδημος] Puto legendum: Γλαυκοδήμιος. ut putavit quoque Salmasius.

ΓΛΑΦΥΡΑΙ, πόλις Θεσσαλίας. Ο μητρος· Βοίβην, καὶ Γλαφύρας] Iliad. B. v. 712.

— Ἀπὸ Γλαφύρας ἢ Μάγνητος, κτίστου] Lege: ἀπὸ Γλαφύρου. ut supra v. Βοίβη. Eustathio tamen, apud quem multo plura exstant,

quam nunc hic leguntur, etiam dicitur Γλαφύρα. ad dictum illum locum pag. 327.

ΓΛΗ͂ΤΕΣ, ἔθνος Ἰβηρικόν] Straboni lib. III. pag. 166. Ἴγλητες, quod Isaacus Casaubonus sine necessitate mutare conatur in Γλῆτες. Idem enim populus Γλῆτες & Ἴγλητες dicti, ut idem Γνῆτες & Ἴγνητες. de quibus paullo post.

— Μετὰ τοὺς Κυνήτας. Ἡρόδωρος δεκάτῳ] Vide infra v. Κυνητικὸν, ubi eadem *Herodori* auctoritas adducitur. Locus autem iste Herodori totus ex Stephano profertur à Constantino Porphyrogenneta lib. de Administrando Imperio cap. XXIII. sed ibi perperam Ἡρόδοτος editur pro Ἡρόδωρος. sic autem se habet. Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἱκαθ' Ἡρακλέα γέγραφεν ἱστορίᾳ οὕτως. Τὸ δὲ Ἰβηρικὸν γένος τοῦτο ὅπερ φημὶ οἰκεῖν τὰ παράλια τοῦ διάπορου διώρισται ὀνόμασιν, ἓν γένος ἐὸν κατὰ φῦλα. πρῶτον μὲν οἱ ἐπὶ τοῖς ἐσχάτοις οἰκοῦντες τὰ δυσμέων Κύνητες ὀνομάζονται. ἀπ' ἐκείνων δὲ ἤδη πρὸς βορέαν ἰόντι Γλῆτες. μετὰ δὲ, Ταρτήσιοι. μετὰ δὲ Ἐλβύσινιοι. μετὰ δὲ Μαστινοί. μετὰ δὲ Κελκιανοί. ἔπειτα δὲ ἡ Διορόδανος.

ΓΑΙΣΣΑ͂Σ, πόλις Βοιωτίας· ἡ ἀπὸ Γλίσωνος, ἢ ἀπὸ Γλίσαντος] Scribe per duplex σσ. ἢ ἀπὸ Γλίσσωνος, ἢ ἀπὸ Γλίσσαντος cum Eustathio ad Iliad. B. pag. 269. ubi ipsius Stephani verba adducuntur. Apud Strabonem tamen lib. IX. pag. 411. & seq. per σ unum, Γλισὰς, bis scribitur. & apud Plutarchum in Amat. Narrat. pag. 774. pro Φῶκος Βοιώτιος μὲν ἦν τῷ γένει· ἦν γὰρ ἐκ Κλείσαντος. legendum, ἐκ Γλίσαντος. uti optime vidit interpres, qui vertit: *Phocus Bœotius erat, Glisante urbe natus.*

ΓΝΗ͂Σ, ἔθνος οἰκοῦσιν τὸ Ῥόδον] Vide infra v. Ἴγνη.

ΓΟΛΓΟΙ͂, πόλις Κύπρου, ἀπὸ Γόλγου τοῦ ἡγησαμένου τῆς Σικυωνίων ἀποικίας] Theocrito dicitur Γολγὸς, singulari numero, Idyll. XV.

Δέσποιν' ἃ Γολγόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας.

Domina quæ Golgon & Idalium diligis.

Ubi interpres: Γολγὸς, πόλις Κύπρου, ὠνομασμένη ἀπὸ Γολγοῦ τινος Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. Unde existimare quis posset, ita & hic legendum. Γόλγοι tamen dicuntur Lycophroni pag. 98.

Πέμπτοι τέταρτοι γαῖαν ἵξονται θεᾶς

Γόλγων ἀνάσσης.

Quinti quarti venient in terram deæ

Golgorum reginæ.

ubi Tzetzes: Γόλγος, τόπος ἔνθα Κύπρου, θεᾶς τῆς Ἀφροδίτης.

— Λέγεται καὶ Γόλγιον, οὐδετέρως] MSS. Γόλγιον.

ΓΟΜΟΛΙ͂ΤΑΙ, ἔθνος τῆς Ἰδουμαίας] Si ex Josepho ipso hæc hausisset auctor, scripsisset Γοβολῖται, quomodo apud illum legitur.

— Ἀπὸ Ἀμαλήκου, Ἀμαληκίτης ἐκλήθη] Lege: Ἀμαληκῖτις. supra v. Γέβαλα, loca Josephi adduximus.

ΓΟ͂ΝΔΡΑΙ, Θρᾳκικὸν ἔθνος· λέγεται δὲ παρ' Ἡροδότῳ Κίνδρα καὶ Ῥόνδρα] MSS. Ἡρωδιανῷ.

ΓΟΝΕΙ͂Σ, πόλις Θρᾴκης. οἱ κατοικοῦντες ὁμώνως] Γοννεῖς dicuntur Eustathio ad Iliad. B. pag. 291.

ΓΟ͂ΝΝΟΙ, πόλις Περραιβίας.

— Γράφεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ ν. τοὺς δὲ Περραιβοὺς καλοῦντας ἑαυτούς. Καὶ Γόννον διὰ δύο ν τὴν πόλιν] MSS. γ. δ. καὶ χωρὶς τοῦ ν. scribendum χωρὶς τοῦ ν, hoc est, per simplex ν. non per νν, sic enim Γοῦνος dicere debuissent. Deinde lacuna est, quam sic explendam docet nos Eustathius ad Iliad. B. pag. 335. Αἰολεῖς δὲ ὄντες οἱ Περραιβοί, ἐδίπλουν τὰ σύμφωνα, Περραιβοὺς ἑαυτοὺς καλοῦντες, καὶ Γόννον διὰ δύο ν, τὴν πόλιν. Duplicatio consonantium in usu frequente apud Æoles erat. Tzetzes ad Lycophr. pag. 50. Ἄμμος Αἰολικῶς διὰ δύο μμ. ἐκεῖνοι γὰρ πάντα τὰ σύμφωνα διπλασιάζουσι.

— Γόνα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα] Lege: γόννατα. ex Eustathio d. l.

ΓΟΝΟΥ͂ΣΣΑ, πόλις Περραιβίας] Eustathius Γονοῦσα legit per unum σ ad Homeri Iliad. B. pag. 291. Lycophroni Γόνος pag. 147.

Ἴρόν τε καὶ Τρηχῖνα καὶ Περραιβικὴν

Γόνον.

Irum, Trachina, Perrhæbicamque

Gonum.

ubi Tzetzes: Γόνος, ἡ λεγομένη Γονοῦσα πόλις Περραιβίας. οἱ δὲ Περραιβοὶ ἔθνος Ἠπειρωτικόν. admodum inepte; nam Παρωραίους, Epiri gentem, & Περραιβοὺς Thessaliæ confundit. Est & Γονοῦσα Siciliæ palus apud Lycophronem pag. 140.

Κάμψας, Γονοῦσάν τ' ἠδὲ Σικανῶν πλάκας.

Ambiens, Gonusamque & arva Sicanorum.

uti ad illum locum docet Tzetzes.

ΓΟΡΓΙ͂ΠΠΙΑ, πόλις Ἰνδικῆς] Is. Casaubonus ad Strabonem lib. X. pag. 495. recte monuit pro Ἰνδικῆς, hic legendum: Σινδικῆς. infra v. Σινδικός. Σινδικὸς, πόλις προσεχὴς τῇ Σκυθίᾳ, ἔχουσα λιμένα, ἔνιοι δὲ Γοργίππην καλοῦσι.

ΓΟΡΔΙ͂ΕΙΟΝ, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας πρὸς τῇ Καππαδοκίᾳ] Arrianus in ipso fine lib. I. pag. 28. Γόρδιον vocat: sed apud hunc auctorem locorum nomina, ferme omnia, vitiata leguntur. Situm autem ejus ad Sangarium amnem ibidem describit. Fuit & Γόρδος Lydiæ locus, ex pago in oppidum exstructus à Cleone Latronum duce isthinc oriundo, & nomine *Juliopolis* ab eo appellatus, teste Strabone lib. XII. pag. 574. cujus gentile Γορδηνός. Sic enim in Alexandri Severi nummo apud Occonem, ΙΟΥΛΙΕΩΝ ΓΟΡΔΗΝΩΝ. & in alio M. Aurelii Antonini apud Franc. Angelonum, circum Cererem serpentum curru vectam cum duabus facibus, ΓΟΡΔΗΝΩΝ. & in magno nummo M. Aurelii & L. Veri apud Franc. Gotifredum circum

Ce-

Cererem serpentum biga vectam cum duabus facibus, ΙΟΥΛΙΕΩΝ ΓΟΡΔΗΝΩΝ. & in alio M. Aurelii Antonini apud Principem Leopoldum circum Cererem stolatam & velatam, ΕΠΙ Γ. ΑΝΑΑΤΝΟΥ ΙΟΥΛΙΕΩΝ ΓΟΡΔΗΝΩΝ. Denique in Caracallæ nummo apud Franc. Gotifredum circum Fortunæ signum cum clavo & cornu copiæ, ΙΟΥΛΙΟΓΟΡΔΙΤΩΝ. Sed quid Ceres in hujus urbis nummis significat? Numquid Gordio hæc honorem sibi sumit, qui Gordyæis Persidis debetur?

— Καὶ Γορδίου ἢ πατρὸς Μίδου] Herodotus lib. 1. cap. 14. Μίδαν τ̃ Γορδίω, vocat. Curtius lib. 111. cap. 1. *Phrygia tunc habebat quondam nobilem Midæ regiam, Gordium nomen est urbi, quam Sangarius amnis interfluit, pari intervallo Pontico & Cilicio mari distantem.*

ΓΟΡΔΙΟΥ ΤΕΙΧΟΣ, πόλις Μίδε.

— Ὁ πολίτης Γορδιοτειχίτης] Supra v. Ἀρπαλύκεια.

ΓΟΡΔΥΑΙΑ, χώρα Περσική] Berosus apud Josephum lib. 1. & ex eo apud Eusebium περὶ Τοπικῶν. & lib. ix. Præpar. Euang. cap. 11. Κορδυαίας vocat per K. Apud Epiphanium in Ancorato cap. 58. male editur, Καρδιέων. & lib. 1. Panarii cap. 4. Καρδυέων. utrobique pro Κορδυαίων vel Κορδιαίων. Καρδιῶν enim neutri loco conveniunt. Immo à Καρδία, Thraciæ urbe, non Καρδιέως, sed Καρδιανοὶ instra deducitur. In loco autem Ancorati Tigris nasci dicitur inter Armeniam & Cordyæos. Unde apparet, apud nostrum paullo post per ὄρεσιν ἢ Τίγριδος, *fontes sive scaturigines Tigridis* intelligendas. Est quoque horum montium nomen corruptum apud Arrianum, ubi Alexandri iter juxta Tigrim describitur, lib. 111. pag. 56. quo loco pro Σογδιανῶν legendum, Γορδυαίων vel Γορδυαίων. Hoc enim gentile apud Q. Curtium legitur principio lib. v. *Iidem amnes quum Media & Gordyæorum terras secare cœperunt paullatim in arctius eunt & quo longius manant hoc angustius inter se spatium terra relinquunt.* de Tigride & Euphrate.

— Ἀπὸ Γορδίου Τριπτολέμου παιδός] Lege Γόρδυος.

ΓΟΡΤΥΝ, πόλις Κρήτης, ὑπὸ ἢ Διὸς ἢ κ. ἀπὸ Ἥρωος Γόρτυνος] Hesychio, Γορτύνα, πόλις, adducitur tantum. Chronicon Alexandrinum pag. 100. Γορτύνιν in Creta à Tauro rege conditam & à matre ejus sic appellatam scribit, non ab *Heroe Gortyn*, uti hic: ὁ δὲ Ταῦρος ἔκτισεν ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ πόλιν μεγάλην ἣν ἐκάλεσεν Γορτύνην εἰς ὄνομα τ̃ αὐτῆς μητρὸς τ̃ ἐκγόνε Πίκε Διός. *Taurus vero in ipsa insula urbem ingentem condidit, quam Gortynam à matre, Pici Jovis nepte, nominavit.* Lycophron Γορτυναία, nescio quo loco sitam, commemorat pag. 127. ad quam illustrandam Tzetzes ex Theopompo Tyrseniæ Γορτυναίαν adducit: Θεόπομπος φησιν, ὅτι Ἀγάμεμνον ὁ Ὀδυσσεὺς ᾗ περὶ τ̃ Πηνελόπην ἤγνοιας, ἀπῆλθεν εἰς Τυῤῥηνίαν, καὶ οἰκήσαν τὴν Γορτυναίαν, ἐκεῖ τελευτᾷ. Hanc *Gortynaida* Theopompi existimo *Cortonam* esse urbem Hetruriæ antiquissimam.

— Οἱ ἢ Γορτύνιοι, ἢ Ἀμυνίαι] Recisa sunt ἔθνικα, sive à Breviatore ipso, seu à librariis postea. Apud Hesychium: Καρπωρίδες, οἱ Γορτύνιοι, Κρῆτες. apud Antoninum Liberalem cap. xxvi Ἀπάλαι Γορτύνιος. apud Callimachum Hymno in Dianam v. 189.

Ἔξοχα δ' ἄλλαων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην.

Amicam plus reliquis nympham Gortynida dilexisti.

ΓΟΥΝΑΣ, κατοικία Συρίας] Apud Suidam legitur, Γοῦνδας.

ΓΡΑΙΚΟΣ, ὁ Ἕλλην, ὀξυτόνως.

— Εἰσὶ ἢ ἢ Γραῖες] MSS. Γραῖκες.

ΓΡΗΣΤΩΝΙΑ, χώρα Θρᾳκικὴ πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ] Γρησωνία scribitur apud Athenæum lib. 111. pag. 77. Vide supra v. Γασωνία.

ΓΡΥΝΟΙ, πολίχνιον Κυρηναίων, ὦ ἢ ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἢ μαντεῖον ἀρχαῖον ἢ ναὸς πολυτελὴς λευκοῦ λίθου] Hæc sunt translata ex Strabone: sed ibi hodie Γρύνιον legitur non Γρυνοί, deinde Μυριναίων, non Κυρηναίων. lib. xiii. pag. 622. ἔστι πολίχνιον Μυριναίων Γρύνιον, ἢ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, καὶ μαντεῖον ἀρχαῖον, καὶ νεὼς πολυτελὴς λίθου λευκοῦ. *Deinde Myrinæorum oppidulum Grynium & fanum Apollinis vetusque oraculum & templum sumptuosum ex albo lapide.* Primus autem error à Stephano profectus est. Ille enim cum pro Γρύνιον καὶ, in exemplari non emendato, forte invenisset, Γρυνοὶ καὶ, idem fideliter expressit. Sed per errorem. Κυρηναίων autem à Xylandro male hic est editum, pro Μυρηναίων, quod præfert Aldi Editio, uti jam olim notavit Abrahamus Ortelius. Nam illud Aldi, Μυρηναίων, non in Κυρηναίων, sed in Μυριναίων tantum mutandum erat, ex Strabonis laudato paullo ante loco: cui & Herodotus succinit, qui lib 1. cap. 149. ubi Æolicas civitates enumerat, Μύρινα subjicit Γρύνειαν. ita enim ille vocat hunc locum.

— Τὸ ἐθνικὸν, Γρυνεύς] Corruptum hoc infra v. Καρήνη. ubi pro Γρυνεῖ ἀπελάσαι legendum Γρυνεῖς πελάσαι.

— Λέγεται καὶ Γρύνειος Ἀπόλλων, ὡς Παρθένιος δηλοῖ] Inde *Grynæum nemus* apud Virgilium Ecloga v 1. ad quem locum Servius omnino videndus, qui multa ex Euphorione adfert.

ΓΥΑΡΟΣ, νῆσος μία τ̃ Σποράδων] Arrianus lib. iv. Dissertat. cap 4. Γύαρα plurali numero effert: idemque facit Juvenalis Sat. 1. v. 73.

Aude

Aude aliquid brevibus Gyaris & carcere dignum.
Si vis esse aliquid.

— Ἀντίγονος δὲ ὁ Καρύστιος] Καρύστιος. Locus apud Antigonum adhuc extat in Narrat. Mirab. cap. XXI.

— Ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ μύες διατρώγουσι τὸν σίδηρον] Corrigendus igitur ex hoc loco Ælianus, qui lib. v. Hist. Anim. cap. 14. Ἐν τῇ Πάρῳ τῇ νήσῳ Ἀριστοτέλης λέγει μῦς εἶναι οἳ μέν τοι καὶ γλώττῃ ἀπολαύουσι τῶν σιδηρείων. pro ἐν τῇ Γυάρῳ. *In Gyaro insula Aristoteles ait mures ferrum, ut è fodinis eruitur, exedere.* & ex Æliano correcto emendandus ipse Aristotelis liber de Mirab. Auscult. in quo vulgo legitur: ἐν Κύπρῳ τῇ νήσῳ λέγεται τοὺς μύτας τὸν σίδηρον ἐσθίειν. quod vertunt: *In Cypro insula Metas ajunt ferrum devorare.* quinam *Metæ*? ineptè. Lege: Ἐν Γυάρῳ τῇ νήσῳ λέγεται τοὺς μύας, &c. *In Gyaro insula mures ajunt ferrum comedere.*

— Καὶ ἔστιν ἡ ἄχερδος ἐκεῖ θαυμάσιμον ἐστιν] Apud Antigonum: ἐν δὲ τῇ νήσῳ θαυμάσιμός ἐστιν ἄχερδος.

ΓΥΖΑΝΤΕΣ, ἔθνος Λιβυκὸν, ὡς καὶ Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ] Apud Herodotum lib. IV. cap. 194. hodie Ζύγαντες scribitur. Τούτων δὲ Ζύγαντες ἔχονται, ἐν τοῖσι μέλι μὲν πολλὸν μέλισσαι κατεργάζονται, πολλῷ δ' ἔτι πλέον λέγεται δημιουργοὺς ἄνδρας ποιέειν. *Zabecibus finitimi sunt Zygantes, ubi magnam vim mellis apes conficiunt, sed multo plus opifices viri facere dicuntur.* & supra à nostro v. Βύζαντες, clare dictum: παρ' Ἡροδότῳ δὲ κακῶς διὰ τοῦ γ Γύζαντες. nam improbando orthographiam Herodoti, qualis fuerit, testatur: idemque facit iterum infra v. Κυρανίς. Præterea Eudoxus *Gyzantes* illos appellat, apud Apollonium Histor. Mirab. cap. XXXVIII. Εὔδοξος δὲ ὁ Κνίδιος ἐν τῷ ζ' τῆς Περιόδου, ἐστὶν ἐπὶ πέρσι τῶν ἐν Λιβύῃ τι ἔθνος εἶναι, ὁ ὑπὲρ αὐτοῦ Σύρτεων δὲ καὶ Καρχηδόνος πρὸς ἀνατολὰς κείμενοι, οἱ καλοῦνται Γύζαντες, οἵτινες τέχνην ἐπιτηδεύουσι, τὰ ἄνθη συλλέγοντες τὰ ἐν τοῖς τόποις μέλι ποιεῖν πολὺ καὶ τοιοῦτον, ὥστε γίνεσθαι οἷον τὸ ὑπὸ τῶν μελισσῶν γενόμενον. *Eudoxus Cnidius in septimo circuitionis libro ait, in Africa quandam esse gentem, quæ supra Syrtes & Carthaginem, versus Orientem incolat, Gyzantes appellata: hancque exercceat artem, quod flores istis in locis colligat, melque ea copia & qualitate ex iis conficiat, ut apum æquet mellificium.* in quo loco, cum idem tradatur de confectione mellis artificiosa apud *Gyzantes*, quod hodierni Herodoti codices narrant de *Zygantibus*, nullum est dubium, quin apud Herodotum d. l. pro Ζύγαντες scribendum sit, Γύζαντες.

ΓΥΘΕΙΟΝ, πόλις Λακωνική. Λυκόφρων· Δισσοὺς σκλάμβας, καὶ τὶ Γυθείους πλάκας] Apud Lycophronem pag. 21. legitur.

Δισσοὺς σκλάμβας καὶ τὶ Γυθίου πλάκας.
Ad ostia gemina & Gythii æquora.

quare hic pro Γυθείους ex mente Stephani scribendum Γυθείου.

— Τινὲς φασιν, ὅτι Πύθιον ἐκαλεῖτο, κακῶς] Videtur deceptus fuisse auctor mendosis codicibus, in quibus Πύθιον scriptum pro Γύθιον extabat. Facilis enim duarum literarum Γ & Π, propter non multum à se in vicem discrepantem figuram, permutatio. Sic Γέριστος etiam Πέριστος scribi observat supra. Γύθιον autem genuinum huic urbi fuit nomen. Nam sic appellatur à Lycophrone, Strabone, Isidoro, Ptolemæo, Polyæno (qui lib. II. pag. 127. Γύθιον τὸ τῆς Σπάρτης ἐπίνειον. *Gythium, Lacedæmonum portum,* appellat) Tzetze ad Lycophr.

— Ὁ πολίτης Γυθεάτης] Sic in nummo apud Goltzium legitur, ΓΥΘΕΑΤΩΝ.

ΓΥΛΑΚΕΙΑ, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ τῆς Ἰλλυρίας Ἀπολλωνία ἀπὸ Γύλακος Κορινθίου] Vide supra v. Ἀπολλωνία.

ΓΥΜΝΗΣΙΑΙ, δύο νῆσοι περὶ τὴν Τυρσηνίδα]. Ponit auctor insulas *Baleares* sive *Gymnesias* in mari *Tyrrheno*, sequutus scilicet Lycophronem, cujus versus adducit. Idemque facit Tzetzes ad istum Lycophronis locum pag. 104. Sed vetustissimi isti Geographi; quorum auctoritate hoc fit, non satis illa loca cognita habuerunt, & propterea mare *Tyrrhenum* latius ab illis extenditur. Lycophron tamen in sequentibus expresse indicat fuisse eas juxta Hispaniæ oram.

— Καρκίνοι σπιλάδοσιν] Apud Lycophronem legitur: καρκῖνοί τε σπιλάδεσσιν.

— Νήλιπον βίον] MSS. νήλιποι πόνοι. Lycophron ut vulgata.

— Καὶ ἀρρενικῶς ἐθνικὸν, Γυμνήσιος, Γυμνησία] MSS. Καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς, Γυμνήσιος, &c.

— Ἐκλήθη δὲ τὸ ἔθνος, ὅτι περὶ θέρει γυμνοὶ μένουσι] Opinionem hanc, quod insulæ hæ Græcis dictæ *Gymnesiæ*, ex eo, quod habitatores illarum *nudi* incederent, refellit post Gesnerum Cl. Salmasius in Exercitat. ad Solin. pag. 480. docetque ex eadem caussa Græcis Γυμνησίας dictas, ex qua Latinis *Baleares*. Γυμνῆτες enim Græcis appellantur *funditores*, *levis armaturæ milites*. Hesychius: Γυμνῆτες, οἱ μὴ ἔχοντες ὅπλα, οἱ δὲ τοὺς σφενδονήτας, οἱ δὲ τοὺς γυμνοὺς μαχομένους.

— Ἐκλήθησαν δὲ καὶ Βαλιαρίδες, ἀφ' οὗ Βαλιαρεῖς οἱ Ἰβηρικοὶ, οἵ εἰσι σφενδονῆται] Latinis *Baleares*, vel *Balares*, ἀπὸ τοῦ βάλλειν. unde recte Βαλιαρεῖς vertuntur σφενδονῆται à nostro, ut Γυμνῆτες σφενδονῆται ab Hesychio. Aliam appellationis originem ex Dione adfert Tzetzes ad Lycophronem, qui ab Iberis insulas has Βαλεαρίας, ἤτοι Γυμνὰς vocatas vult: sed præter omnium veterum mentem.

ΓΥΝΑΙΚΟΠΟΛΙΣ, πόλις Φοινίκων.

— Ἡ

— Ἡ ἔτι γυνή τις Νομάρχου] Νομάρχης non est proprium nomen, sed appellativum ut ὑπάρχης· νόμοι enim in Ægypto præfecturæ appellabantur.

— Ἔστι καὶ γυναικῶν λιμὴν περὶ τὴν λεγομένην Φιδάλειαν, τὴν μεταξὺ Ἀνάπλου] MSS. τὸ μεταξὺ Ἀνάπλου.

— Καὶ τοῦ Λεωσθενείου] Sinus Bospori Thracii, qui *Lasthenes* Dionysio Byzantio dicitur apud Petrum Gyllium lib. II. de Bosporo Thracio, cap. 14. hodie *Sthenion* aut *Sosthenion* appellatur à Byzantinis.

— Μετὰ Στροίβου τοῦ ἀδελφοῦ Βύζαντος] Joannes Meursius legit μετὰ Στρόμβου, ex Hesychio Milesio, qui lib. de Rebus Patriis Constantinopoleos pag. 48. οὐ μετὰ πολὺ δὲ χρόνον Στρόμβος ἀνήρ τις ὄνομα, καὶ αὐτὸς ἐκ Κεροέσσης τεχθεὶς, πόλεμον ἐπιφέρει τῷ Βύζαντι πολλὴν ἐπαγόμενος δύναμιν. *Non ita multo post Strombus quidam & ipse Ceroessa filius, contra Byzantem cum magnis copiis arma cepit.*

ΓΥΡΤΩΝ, πόλις τῆς Θεσσαλίας, καὶ Περραιβίας, ἣν Ὅμηρος Γυρτώνην καλεῖ] Ita quoque hæc leguntur apud Eustathium ad Homeri Iliad. B. pag. 333. unde non in librarios culpa rejicienda, sed auctor reprehendendus, quod non dixerit, Θεσσαλίας ἢ Περραιβίας. *Perrhabia* enim *Thessaliæ* pars est. Eustathius, etsi in Stephani verbis hunc errorem fideliter exprimat, in suis tamen paullo post eundem evitat, cum dicit: Ὄρθη πόλις δέ φασι καὶ αὕτη Περραιβίας ἢ Θεσσαλίας. Sed noster ignoravit *Perrhabiam Thessaliæ* partem esse, ut apparet etiam infra v. Κῦφος. Rectius autem Scholiastes Apollonii ad lib. I. v. 57. Γυρτῶνα. ἣν Ὅμηρός φησι Γυρτώνην· ἔστι δὲ πόλις Θεσσαλίας ἢ Περραιβίας. Vide & infra v. Κραννών.

— Ἀπὸ Γύρτωνος τοῦ Φλεγύου ἀδελφοῦ, ὅστις αὐτὴν ἔκτισεν] Scholiastes Apollonii pergens loco paullo ante adducto: ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γυρτῶνος τοῦ Φλεγύου. Rursus Orpheus *Gyrtonæ* conditorem dicit Phalerum Alconis filium Argonaut. v. 143.

Ἄλκωνος δὲ Φάληρος ἀπ' Αἰσήποιο ῥοάων
Ἤλυθεν, ὃς Γύρτωνος ἀλεξιφὲς ἔκτισεν ἄστυ.
Phalerus Alconis filius ab amne Æsepo
Venit, qui munitam Gyrtonis ædificavit urbem.

— Ὁ πολίτης, Γυρτώνιος] Sic in nummo Pyrrhi Ligorii circum caput muliebre, ΓΥΡΤΩΝΙΩΝ. in cujus altera parte caput juvenis cum galea cristata conspicitur, juxta cujus frontem leguntur duæ literæ Π Ε. quas Ligorius, forte non male, ΠΕΡΡΑΙΒΙΑΝ significare putat.

ΓΥΨΗΙΣ, τόπος Αἰθιοπίας] Lege XXVI. Cod. de Poenis (quæ è lib. LX. Βασιλικῶν tit. 51. cap. ult. eò à Jacobo Cujacio relata est) *Gypsus* & *Oasis* appellantur loca exiliis destinata: prohibenturque illa lege magistratus Alexandriæ & Thebaïdos exules in *Gypsum* vel *Oasin* mittere ultra sex menses, vel ad summum, ultra annum. Ratio, ut à Græcis interpretibus redditur, quod *Oasis* infesta culicibus muscisque grandioribus fuerit, exulibus sæpe mortis caussam adferentibus. Non dubito, quin loca vicina fuerint.

— Ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ πρώτῳ] Forte scripsit: ἐν περίπλου vel περίπλων πρώτῳ.

Δ.

ΔΑΙ'Α, Σκυθικὸν ἔθνος· εἰσὶ δὲ Νομάδες. λέγονται καὶ Δάσαι, μετὰ τοῦ σ.] Cl. Salmasius legit, ΔΑ'ΑΙ. & hoc sequentia evincunt. Fuerunt & Δάοι dicti: alii vero Europæi, alii Asiatici fuere. Europæi videntur *Daci* postea dicti, de quibus infra v. Δακία. Asiatici vastissimas terras incoluere, à mari Caspio orientem versus, quorum Alexandri Magni historia plenissima est. Herodotus lib. I. cap. 125. inter Persidos gentes etiam Δάους enumerat. Sed vide Eustathium ad Dionysium pag. 43. Apud Suidam tamen v. Ἀγαθοὺς, nescio quo auctore, legitur Δαΐους. Τοὺς δὲ Δαΐους ἀγαθοὺς μὲν ἀκοντιστὰς, ἀγαθοὺς δὲ καὶ ἐν χερσὶ ποιήσασθαι μάχην. Quod interpres insolita scriptura deceptus pro nomine appellativo interpretatus est: *Bellicosos vero dicimus bonos quidem jaculatores, bonos etiam ad pugnam manibus committendam.* Sed procul dubio de Δάοις loquutus est is, cujus ea verba sunt.

ΔΑΙ'ΔΑΛΑ, πόλις τῆς Ῥόδου] MSS. Δ. πόλις τῆς Ῥοδίας. Recte. Sed addit Salmasius: *Ῥοδίαν vocavit Ῥόδον, ut Varro Meliam Melon, & Chiam Chion.* Perperam. Nam in τῆς Ῥοδίας subintelligitur χώρας. Sic loquitur Strabo lib. XIV. pag. 651. Ἀρχὴ δὲ τὰ Δαίδαλα τῆς Ῥοδίας χώρας, πέρας δὲ τὸ καλούμενον ὄρος Φοῖνιξ καὶ τοῦτο τῆς Ῥοδίας. *Initium sunt Dædala Rhodiæ continentis, finis mons Phœnix & ipse Rhodiæ.*

— Στράβων ιδ'. ἔστι καὶ ὄρος τῆς Λυκίας τὰ Δαίδαλα] Sic habet Strabo lib. XIV. pag. 664.

ΔΑΙΔΑ'ΛΕΙΑ, πόλις Ἰταλίας.

Fuit mons hic Cariæ & Lyciæ terminus, neque id ignoravit noster infra v. Τελμισσός.

— Τὸ ἐθνικὸν, Δαιδαλεύς] Joannes Nunnesius Notis in Phrynichum, Δαιδαλιεύς legit. sed male. Nam eadem ratione Ἀλεξάνδρεια Ἀλεξανδρεύς, Ἀντιόχεια Ἀντιοχεύς, Σελεύκεια Σελευκεύς, ab Ἀλέξανδρος, Ἀντίοχος, Σέλευκος qua Δαιδάλεια Δαιδαλεύς, ab Δαίδαλος.

ΔΑΚΙ'Α, χώρα πλησίον Βορυσθένους.

— Οἱ Δάκοι, οὓς καλοῦμεν Δάους] Cave credas Stephano vel potius Epitomatori ejus *Dacos* Justinianeo ævo dictos fuisse *Daos*. Semper enim hi Romanis & Græcis eorundem temporum appellati sunt *Daci*. Sed Herodoti ævo minus adhuc cogniti, *Dai* vocabantur. Certe

Strabo *Daos* eosdem esse, qui deinceps *Daci*, inde probat, quod Atticorum servi olim plurimi dicerentur *Dai* & *Getæ*, & quod probabilius sit ab illis locis, ubi *Daci* tunc habitabant, Atticos petiisse mancipia hæc, quam ab illis Asiaticis & Hyrcanis, utpote locis longinquis, in Græciam invexisse. Ad quod argumentum respondet Cl. Salmasius in Plinianis Exercitat. pag. 796. nomen Δάοι pro mancipio non usurpatum, nisi in Comœdia nova, & ab istis Comicis, qui post Alexandri tempora fabulas docuere, in veteri illud non inveniri. Unde valde verosimile putat, Alexandrum Magnum, subjugatis & devictis *Dais*, frequentes in exercitu suo fecisse ex ista gente servos, ac postea in Græciam translatum eorum nomen & usum fuisse. Sed unde fit, quod cum *Davis* istis, nam ita Latini Δάους Græcorum extulerunt, in Comœdia nova conjungantur *Getæ*, aut an isti etiam ab Asia in Græciam venerunt? Nam quod putat, Strabonem sibi contradicere, quod lib. XI. pag. 515. tradat, non prorsus in confesso esse, an ulli extiterint Δάοι vel Δάαι supra Mæotim, non video quomodo procedat, nisi affirmaverit Strabo Atticos mancipia hæc ex locis supra Mæotim petiisse; quod certe non fecit. Existimat enim ex illis locis petita, ubi *Daci* tunc habitabant, id est, ex illo tractu, in quo superiores Danubii partes sunt usque ad fontes ejus & Germaniam, qui tractus immensum quantum ab eo distat, qui supra Mæotim est. Locum Strabonis, quo hæc traduntur, mox totum subjiciemus.

— *Γέτας γὰρ τοὺς πρὸς τὸν Πόντον κεκλιμένους, καὶ τὴν ἕω· Δάους δὲ τοὺς πρὸς τἀναντία πρὸς τὴν Γερμανίαν, καὶ τὰς τοῦ Ἴστρου πηγάς*] Verba sunt Strabonis, sed mutilata & distorta à nostro pro more: apud quem totus hic locus sic extat lib. VII. pag. 304. *Γέγονε δὲ καὶ ἄλλος τῆς χώρας μερισμὸς συμμένων ἐκ παλαιοῦ. τοὺς μὲν γὰρ Δάκους προσαγορεύουσι, τοὺς δὲ Γέτας. Γέτας μὲν τοὺς πρὸς τὸν Πόντον κεκλιμένους, καὶ πρὸς τὴν ἕω. Δάκους δὲ* (non *Δάους δὲ*, ut hic) *τοὺς εἰς τἀναντία πρὸς Γερμανίαν καὶ τὰς τοῦ Ἴστρου πηγάς, οὓς οἶμαι Δάους καλεῖσθαι τὸ παλαιόν. ἀφ' οὗ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπεπόλασε τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα Γέται καὶ Δάοι. τοῦτο γὰρ πιθανώτερον ἢ ἀπὸ τῶν Σκυθῶν, οὓς καλοῦσι Δάας· πόῤῥω γὰρ ἐκεῖνοι περὶ τὴν Ὑρκανίαν· καὶ οὐκ εἰκὸς ἐκεῖθεν κομίζεσθαι ἀνδράποδα εἰς τὴν Ἀττικήν. Est & alia regionis distributio, quæ ab antiquo perduravit, ut alii Daci, alii Getæ appellentur. Getæ, qui versus Pontum & Orientem inclinant: Daci, qui in diversum ad Germaniam & Istri fontes, quos puto antiquitus Davos appellatos: unde etiam apud Atticos in usu fuerint servorum nomina Getæ & Davi: id enim probabilius est, quam à Dais Scythis procul apud Hyrcaniam dissitis, ductos fuisse: cum verosimile non videatur inde in Atticam allata mancipia.*

— *Καὶ παρ' Ἀττικοῖς δὲ τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα Δάοι καὶ Γέται*] Hæc quoque sunt è Strabonis loco supra adducto desumpta. Hinc Terentii *Davus* & *Geta* fluxerunt; ex Δάος enim, interposito Digamma, *Davus*.

ΔΆΛΜΙΟΝ, *πόλις Δαλματίας, μεταξὺ Ἰλλυρίας καὶ Ἰταλίας*] Deprompsit hæc Stephanus ex Strabone, qui propterea ex illo corrigendus est, lib. VII. pag. 315. ubi olim Δαίμμιον, deinceps Δαλμίνιον editum legitur, cum debebat Δάλμιον. Probat hoc Eustathius, qui sua inde haurire solet, ad Dionysium pag. 19. *διχῶς δὲ τὸ ἔθνος λέγεται καὶ Δαλμάται καὶ Δαλματεῖς· ἡ δὲ πόλις αὐτῶν Δάλμιον ἢ Δαλμίνιον, ἢ Δέλμινον.*

— *Ἴδιον δὲ τῶν Δαλματέων τὸ διὰ ὀκταετηρίδος τῆς χώρας ἀναδασμὸν ποιεῖσθαι*] Verba sunt Strabonis d. l.

— *Ἀππιανὸς δὲ τὴν πόλιν Δελμίνιον καλεῖ*] Ita etiam appellatur Ptolemæo, lib. II. cap. 17. & hoc Romani secuti sunt, ut docet Velius Longus lib. de Orthographia, & Laurent. Pignorius ad veterem inscriptionem, quondam Patavinam, apud Sertorium Ursatum in Monum. Patav. pag. 270. Inscriptio autem hæc est,

IANO. PATRI
AUG. SACRUM
C. JULIUS. C. F. SER
ÆTOR. ÆD.
DONATUS. AB. TI. CÆS
AUG. F. AUGUSTO TORQ
MAIORE. BELLO. DELMA
TICO OB HONOREM
II VIRATUS CUM LIBERIS
SUIS POSUIT.

Postea *Dalmatæ*, quomodo adhuc vocantur, dicti.

— *Κνάδρειθος δὲ Δάλμιον*] MSS. Δάλμινον. Eustathius loco ante adducto Δέλμινον. quomodo & hic scribendum.

ΔΑΜΑΓΟΙ, *ἔθνος παρὰ τοῖς Ἰχθυοφάγοις*] Sic restituendum infra v. Νῦβαι, ubi perperam legitur Δαβαῖοι.

ΔΑΜΑΣΚΟΣ, *πόλις Συρίας, μεσόγειος, ὑπὲρ τῆς Φοινίκης, περὶ τὸν Βαρδίνην ποταμόν*] Julianus Imp. Ep. XXIV. pag. 145. appellat τὴν Διὸς πόλιν ἀληθῶς, καὶ τῆς ἑῴας ἁπάσης ὀφθαλμὸν, τὴν ἱερὰν καὶ μεγίστην Δαμασκόν. *Veram Jovis urbem, totiusque Orientis oculum, sacram & amplissimam Damascum.* Διὸς πόλιν dicit propter victoriam de Gigantibus hic quondam à *Jove* reportatam. Tzetzes ad Dionysium pag. 113. *ὁ μὲν Καλλιμάχου Προπόντιος τὴν Δαμασκόν φησι Διὸς τρόπαιον τῶν γιγάντων.* Ἱερὰ vero dicitur etiam in nummis. ut in Heliogabali quodam in Scriniis Ducalibus Florentiæ, in quo circum

cum coronam querceam, ΔΑΜΑΣΚΟΥ ΙΕΡΑΣ. & in ipsa corona, ΣΕΒΑΣΜΙΑ legitur. Similem Caracallæ nummum exhibet Tristanus Tom. II. pag. 238. nisi quod circum coronam, ΔΑΜΑΣΚΟΥ. ΜΗΤΡΟΠ. ΚΟΛΩΝΙ. infra, ΣΕΒΑΣΜΙΑ. quem vide. Apud Equitem de Puteo in nummo Antonini Pii circum caput turritum muliebre, ΔΑΜΑΣΚΗΝΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ. & apud eundem in nummo Decii circum figuram nudam duos angues elidentem, ΣΟΛ. ΔΑΜΑΣΚΟ. ΜΕΤΡΟ.

— Ὠνομάσθη δὲ, ὅτι εἰς τὸ γιγάντιον ἀσκὸς ὄνομα αἷμα Διονύσου δήσας τὸν Διόνυσον ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμόν] Alia haud absimilis fabula de nomine hujus urbis extat apud Photium in Excerptis Damascii Cod. CCXLII. pag. 1061.

— * ἐπεσχέθη Δαμασκὸς * καὶ οὕτω Δαμασκὸς τοῦ παραφθορᾶν] Salmasius ita supplet: καὶ ἐν τῷ δέρμα καὶ ἀσκὸς ἐπεσχέθη Δερμασκὸς, εἶτα καὶ πάλιν ἐκλήθη καὶ οὕτω Δαμασκὸς κατὰ παραφθοράν.

ΔΑΝΔΑΡΙΟΙ, ἔθνος περὶ τὸν Καύκασον] Indica gens circa fontes Indi, qui ex Caucaso nascitur. Sed varie hoc nomen scribitur apud diversos auctores. Dionysio Perieg. v. 1138. Δαρδανέες ubi tamen Δανδαρίες restituendum existimo; Ptolemæo Δαρ... , vel ut alii, Δαρ... . iidem Dionysio Δάρδαι infra h. v. vide num Δαρδάρεσι Plutarchi in Lucullo iidem sint.

ΔΑΝΘΑΛΗΤΑΙ, ἔθνος Θρακικόν] Ptolemæo Δανθηλῆται· Latinis *Densilleta*. Polybius in Excerptis Legationibus cap. XLVIII. Δενθηλῆται vocat, & cum Odrysis Bessisque conjungit.

ΔΑΝΟΥΒΙΟΝ, πόλις περὶ τὴν Ῥώμην] Debuit procul dubio Stephanus scribere: Λανούβιον, sed à corruptis codicibus, in quibus Δ pro Λ scriptum erat, deceptus est.

ΔΑΝΟΥΒΙΣ, ἢ Δάνουις, Ἴστρος ὁ ποταμός] Apud Eustathium ad Dionysii Perieg. pag. 42. Δανούσιος ἢ Δανούβιος legitur. sed MS. optimæ notæ hic apud Stephanum legit, ut editur. Δάνουβις autem dicitur semper Anonymo in descriptione Ponti: & Tzetzi ad Lycophronem pag. 18. περὶ τὸν Ἴστρον ποταμὸν τὸν καὶ Δάνουβιν καλούμενον.

— Ἐς τὴν Πελασγίδα γλῶσσαν Ἄσιος] Salmasius legit, Ἀσιής.

ΔΑΡΔΑΙ, Ἰνδικὸν ἔθνος] Sunt Δαράδραι Ptolemæo: vide supra v. Δανδάριοι.

ΔΑΡΔΑΝΟΣ, πόλις Τρῳάδος, ἡ πρότερον Τευκρίς] Fuit episcopatus Ἐπαρχίας Ἑλλησπόντου sub Metropolita Cizyceno.

— Μνασέας δέ φησιν ὅτι Δάρδανος ἐκ σ... * ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ παλλάδιον ἁρπάσας, ἀφίκετο εἰς Σαμοθρᾴκην] Chronicum Alexandrinum adductum *Palladium* dicit Romam ἀπὸ τῆς πόλεως Σίλβης. ubi in margine legitur Σίκης. Sed Suidas clare ex urbe Alba Romam advectam à Romulo docet v. Καπιτώλιον· Ὁ Ῥώμυλος μετὰ τὸ κτίσαι τὸ Παλάτιον ἔκτισε καὶ τὸ Καπιτώλιον, ὅ ἐστι κεφαλὴ τῆς πόλεως, ἐν ᾧ καὶ τὸ Παλλάδιον λαβὼν ἀπὸ τῆς πόλεως Ἄλβης ἀπέθετο. *Romulus Palatio condito Capitolium etiam condidit, quod est urbis caput, in quo etiam Palladium repositum ex urbe Alba translatum.* Unde procul dubio sic etiam restituendum in Alexandrino Chronico. Albæ vero repositum à Laviniatibus fuerat, quibus illud tradiderat Æneas, qui in Italiam illud ex Troja primum detulerat. Macrobius lib. III. cap 4. *Varro Humanarum secundo, Dardanum refert Deos Penates ex Samothrace in Phrygiam & Æneam ex Troja in Italiam detulisse.* Servius ad lib. II. Æneid. v. 325. è schedis Fuldensibus. *Dardanum quidam ab Arcadia profectum venisse ad Phrygiam volunt. Alii de Samothracia ad memorata loca venisse dicunt; qui ex nomine suo Dardanos populares appellavit: qui ex Samothracia Trojam penates dicitur detulisse, quos post secum Æneas ad Italiam vexit.* Aliam de *Palladio* opinionem Julius Firmicus adfert lib. de errore Profan. Relig. cap. XVI. Clemens item Alexandrinus, & Arnobius: videlicet, simulacrum fuisse ex ossibus Pelopis factum, quod Scytha aliquis Trojanis vendidit. sed *Mnaseas* Phœniciam Deam fuisse indigitare videtur, uti ex subjecta narratione, quod *Dardanus* in arctissimam Cadmi Phœnicis amicitiam receptus sit, colligitur. Unde suspicor lacunam hoc modo explendam: ὅτι Δάρδανος ἐκ Σιδῶνος ἐκ τοῦ ναοῦ, &c. Confirmat hoc Lycophron, qui Ulyssem appellat v. 658.

Δελφινόσημον κλῶπα Φοινίκης Θεᾶς.

Delphini signum gerentem Phœniciæ furem Deæ.

— Μετὰ Ἁρμονίας καὶ Ἰάσιος] Lege: Ἰασίωνος. sic Marciano Perieg. v. 682. Apollodoro lib. III. Tzetzi ad Lycophronem pag. 9. & nostro etiam vocatur infra v. Παρίον. Cononis tamen Excerptis Narrat. XXI. apud Photium pag. 433. legitur Ἰάσων. sed mendose, ut puto, pro Ἰασίων. Ἰάσιος enim ab aliis dicitur, ut Hesiodo in Theogon. v. 970.

Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι.

Iasio heroi mixta jucundo amore.

Virgilio lib. III. Æn. v. 168.

—— *hinc Dardanus ortus,*

Iasiusque pater, genus à quo principe nostrum.

ad quem locum Servio pariter *Iasius.*

— Δίδωσιν αὐτῷ τὴν θυγατέρα Βάτειαν] Eustathius ad Iliad. B. pag. 351. ex Arriano refert, ὅτι Δάρδανος ἐκ Σάμου τῆς Θρᾳκίας ἐλθὼν, τὰς τοῦ Τεύκρου βασιλέως θυγατέρας ἔγημε Νησὼ καὶ Βάτειαν. καὶ ἐκ μὲν τῆς Νησοῦς ἦν αὐτῷ θυγάτηρ Σίβυλλα, ἡ μάντις, ἀφ' ἧς καὶ ἄλλαι γυναῖκες

ὅσαι ἐχρῶντο μαντικῇ, Σίβυλλαι ἐλέγοντο. οὐχ ὡς πρὸς αἷμα τῷ αὐτῷ ὄντι, ἀλλὰ διὰ τὴν ὁμοίαν θεοφορίαν, τυχοῦσαι τῆς ἐπικλήσεως. Ex Βατείας δὲ Ἐριχθόνιος καὶ Ἶλος.

— Καὶ Δαρδανίαν τὴν χώραν ὠνόμασεν] Cyrillus lib. VI. contra Julianum pag. 191. Καὶ μετὰ δέ γε τοὺς περὶ τοῦ Μίνω λόγους, καὶ ἱστοριῶν Ἑλληνικῶν πολὺ ποιεῖται μνήμην, τὸν Δάρδανον λέγων Διὸς μὲν ἐκφῦναι καὶ τῆς Ἀτλαντίδος Ἠλέκτρας, οἰκιστὴν δὲ τῆς Δαρδανίας γενέσθαι. *His de Minoe allatis vastissimum historiarum campum Julianus ingreditur easque à Græcis repetit, dicens Dardanum Jove & Electra Atlantis filia progenitum Dardaniam coloniam deduxisse.*

— Δαρδανία, καὶ Δαρδανική, καὶ Δαρδάνιοι, καὶ Δαρδανίδαι] Vide Eustathium ad Iliad. B. pagg. 220. & 352. & Iliad. H. pag. 688. apud ipsum Homerum Iliad. Π. v. 807. Δάρδανος ἀνήρ. Omittitur autem Δαρδάνειον promontorium urbi *Dardano* vicinum, cujus meminit Strabo lib. XIII. pag. 587.

ΔΑΡΑἸ, ὃν * ρας φασί] Lege: ΔΑΡἸΑ, ὃ καὶ Δαράς φασι. sic enim ordo literarum postulat, & Procopius aliique appellant. Collectio Geograph. MS. Vat. Δᾶρας τὸ νῦν Ταῦρες, Δαραὶ, ὃ τινες Δάρας φασί. Procopius lib. I. Persic. pag. 14. fin. Ἀναστάσιός τε βασιλεύς, ἐπειδὴ αἱ πρὸς Καβάδην ἐγένοντο σπονδαί, πόλιν ἐδείματο ἐν χωρίῳ Δάρας, ἰσχυράν τε ὑπερφυῶς, καὶ λόγου ἀξίαν, αὐτοῦ βασιλέως ἐπώνυμον. In Chronico Alexandrino pag. 762. Δᾶρας scribitur. sed ibi quoque Δάρας scribendum docet etymologia, quæ affertur, quod sic dicta ab Alexandro Magno, διότι Δαρεῖον τὸν βασιλέα Περσῶν ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος ἐκεῖ δόρατι ἔκρουσεν. *quod ibi Darium regem Persarum ipse Alexander hasta percusserit.* quam etymologiam Chronici auctor ab Euagrio hausit lib. III. Hist. Eccles. cap. 37. unde & Nicephorus Callistus lib. XVI. cap. 37. deprompsit. Cæterum male hunc Mesopotamiæ locum *Daras* Salmasius confundit cum *Dariceo* Parthiæ ad Solinum pag. 982. & ob id jam reprehensus est à Dionysio Petavio, in Miscell. Exercitat. post Julianum pag. 382.

— Φρούριον Ἀναστασίου πόλεως λεγόμενον ὀχυρώτατον] Vide Chronicon Alexandrinum & Euagrium dictis locis.

— Ὁ πολίτης Δαρηνός, ὡς Σῦσαρ Σησαρηνός] Forte legendum, Δυσαρή, Δυσαρηνός.

— Ἐρεθρᾷ] Ἐρυθρᾷ.

ΔΑΡΙΣΤΆΝΗ, πόλις Περσική] Hoc nomen corruptum est: suspicor autem *Dariceum*, de quo Plinius lib. VI. cap. 16. intelligi.

ΔΑΡΈΓΟΝ, πόλις τῆς Φρυγίας] Puto scripsisse Stephanum Δαρεῖον, idemque oppidum esse suspicor, quod infra Δορεῖον dicitur. Alias enim locum habet nullum. quod de Phrygia formatione ad gentile monet.

— Δαρηνεύς] Puto legendum Δαρειεύς; hanc enim vult esse formationem Phrygiam, qua ex duabus posterioribus loci syllabis fiat una in ευς. sic à Γορδίειον, Γορδιεύς, à Δοκίμειον Δοκιμεύς. à Δαρεῖον igitur eodem modo Δαρειεύς.

ΔΑΡΣΑΝἸΑ, πόλις Ἰνδική, ἐν ᾗ αὐθήμερον ἱμάτιον ἐργάζονται γυναῖκες] Αὐθήμερον.

— Οἷοι] Lege: Οἷον.

— Ἀφ' ἱστοπόδων] If. Casaubonus & Cl. Salmasius legunt: ἐφ' ἱστοπόδων. Vide Vincentium Riccardum ad Procli Orat. I. pag. 82. & ad Orat. IV. pag. 172.

— Αὐτῆμαρ δὲ ἐπίμεινον * ἐρύσαντο] Cl. Salmasius explet hoc modo lacunam hanc: καὶ ἐξ ἱστοῦ ἐρύσαντο. Ego puto, καὶ αὐτῆμαρ ἐρύσαντο.

— Ὡς Καρμάνιοι, Γερμάνιοι * Μάντιοι] Puto scriptum olim: Κ. Γερμάνιοι, Κερομάνιοι.

ΔΆΡΣΙΟΙ, ἔθνος Θρᾴκιον] Δάρσιοι Appiano princ. Illyr. *Darsi* Livio & Vellejo. Δαόρσιοι Straboni. Sed Δάορσοι verum esse puto. Dicta autem Δαορθώ Illyrii filia; nisi potius Δαορσώ legendum sit apud Appianum.

ΔΑΣΈΑΙ, πόλις Ἀρκαδική.

— Τὸ ἐθνικὸν Δασυώτης, ὡς Καφυώτης] Legendum, Δασεάτης, ὡς Καφυάτης, ut infra v. Καφύα.

ΔΑΣΚΎΛΙΟΝ, πόλις Καρίας, ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Ἐφεσίας, ἀπὸ Δασκύλου τοῦ υἱοῦ Περιαύδου] Mentio hujus *Dascyli* in Epigrammate Alexandri Ætoli, de Alcmane veteri poëta Lydo, quod sub nomine incerti legitur quidem apud Plutarchum, lib. de Exsilio pag. 599. sed Cl. Salmasius in Exercit. ad Solin. pag. 285. ex membranis Palatinis Alexandro Ætolo adscribit. Est autem hujusmodi:

Σάρδιες ἀρχαῖαι, πατέρων νόμος· εἰ μὲν ἐν ὑμῖν
Ἐτρεφόμην, κέρνας ἦν τις ἂν ἢ βακέλας.
Χρυσοφόρος ῥήσσων καλὰ τύμπανα, νῦν δέ μοι Ἀλκμάν
Οὔνομα, καὶ Σπάρτας εἰμὶ πολυτρίποδος.
Καὶ μούσας ἐδάην Ἑλικωνίδας, αἵ με τυράννων
Θῆκαν Δασκύλεω μείζονα καὶ Γύγεω.

— Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις μετὰ τὰ Τρωϊκὰ κληθεῖσα] Supra v. Βρύλλιον. Δασκύλειον dicitur μικρὸν πολισμάτιον, quod existimo auctorem hic intelligere.

— Τεσσάρτη, περὶ Βιθυνίαν] Hujus meminit supra v. Ἀνηγανία.

— Ἔστι δὲ καὶ Δασκυλῖτις λίμνη] Δασκυλῖτις.

— Εὔδαιμος δὲ καὶ Ἀρκάδιος] Non dubito, quin noster scripserit Εὐδαίμων, uti recte conjecit Xylander. Nam cum Suidas testetur hunc Grammaticum scripsisse Ὀνομαστικὴν Ὀρθογραφίαν, quis non videt, hæc æque inde desumpta, quam illa, quæ infra vv. Δοκίμειον & Καπιτώλιον.

— Δια

— Διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφουσι τὴν λι συλλαβήν] Sic supra vv. Ἀσκανία & Βρύλλιον.

ΔΑ'ΣΚΩΝ, Σικελίας χωρίον.

— Εἰς τὸ Πλημμύριον] Infra h. v. Πλημμύριον.

ΔΑΣΣΑΡΙ'ΤΑΙ, ἔθνος Ἰλλυρίας] Pomponio Melæ & Plinio *Dassaretæ*. Unde forte ΔΑΣΣΑΡΗ'ΤΑΙ scribendum.

— Καὶ Δασσαρίτιοι] Straboni Δασσαρήτιοι, recte: nisi potius Δασσαρήτιοι, ut Ptolemæo, & Appiano princ. Illyr. cui Δασσαρεὺς Illyrii filia.

ΔΑ'ΤΟΝ, πόλις Θρᾴκης· Ἡρόδοτος πέμπτῃ * δὲ τοῦτό φασιν] Herodotus non *quinto*, sed nono libro meminit hujus oppidi, itaque pro πέμπτη legendum ἐνάτῃ. Ex eodem Herodoti loco cap. 74. lacuna hoc modo explenda est: Ἠδωνῶν δὲ τοῦτό φησιν. Nam Sophanem isthic ab Edonibus interfectum narrat, ob contentionem de aurifodinis. Forte autem scripsit Stephanus: Ἠδωνῶν δὲ τοῦτο χωρίον φησί. de Dato vide Suidam, Harpocrationem, Eustathium ad Dionysium pag. 74.

ΔΑΤΛΙ'Σ, πόλις Φωκίδος, ἐν ᾗ τὰ κατὰ Πρόκνην καὶ Φιλομήλην] Emendandus Scholiastes Græcus Epigrammatum lib. 1. pag. 22. in Fabula Terei, apud quem perperam Διωλίδος legitur pro Δαυλίδος. Corrupta itidem hæc vox apud Dicæarchum.

— Ὅμηρος· Δαυλίδα καὶ Πανοπῆα] Finis versus 520. Iliad. Β.

— Οἱ δ᾽ ὕστερον Δαυλῖ φασι] Salmasius pro Δαυλῖ, quod est in MSS. vult Δαυλίαν, quomodo vocatur Thucydidi lib. 11. pag. 118. Ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος νῦν καλουμένης γῆς ὁ Τηρεὺς ᾤκει τότε ὑπὸ Θρᾳκῶν οἰκουμένης. *Tereus Dauliam, ejus terræ, quæ nunc Phocis vocatur, incoluit, tunc à Thracibus habitatam.* & Cononi Narrat. xxx1. apud Photium, pag. 440. Τηρεὺς βασιλεὺς Θρᾳκῶν, τῶν περὶ Δαυλίαν καὶ τὴν ἄλλην Φωκίδα ἄγεται Πρόκνην γυναῖκα τοῦ Πανδίονος βασιλεύοντος Ἀθηνῶν. *Tereus Thracum rex, eorum, qui ad Dauliam cæteramque Phocida pertinent, uxorem duxit Procnen, Pandionis Athenarum regis filiam.* Quod confirmat Pausanias lib. 1. pag. 77. Ἐβασίλευσε δὲ ὁ Τηρεὺς, ὡς μὲν λέγουσιν οἱ Μεγαρεῖς, περὶ τὰς Πηγὰς τὰς καλουμένας τῆς Μεγαρίδος. ὡς δὲ ἐγώτε δοκῶ, καὶ τεκμήρια ἐς τόδε λείπεται, Δαυλίδος ἦρχε τῆς ὑπὲρ Χαιρωνείας. *Regnavit autem Tereus, ut Megarenses dicunt, circa Pegas, quæ Megaridis appellantur: ubi vero ego existimo atque indicant, quæ adhuc exstant ejus regni vestigia, Daulide supra Chæroneam.* sic enim reddendum fuit Πηγὰς, non *fontes*, ut facit interpres, qui non animadvertit oppidi nomen esse. Plutarchus Δαυλείαν vocat lib. de Orac. defectu pag. 437. quomodo olim Eustathius hic legit: sic enim ad Homeri Iliad. Β. pag. 274. commentatur: Οἱ δὲ ὕστερον, Δαυλείαν αὐτήν φασι προπαροξυτόνως, καὶ διὰ διφθόγγου, ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας λέγει. Παυσανίας δέ φησιν ἐν ἰῶτα. ὁ δὲ πολίτης αὐτῆς Δαυλιεὺς καὶ Δαύλιος καὶ Δαυλίδιος. Sed noster Strabonem expressit, qui lib. ix. pag. 423. Ὅμηρος μὲν οὖν Δαυλίδα εἶπεν, οἱ δ᾽ ὕστερον, Δαυλίαν. *Porro quam Homerus Daulidem vocat, posteriores Dauliam dixerunt.*

— Διὸ λέγεται καὶ Δαυλίς] Eustathius d. l. Δαυλία.

— Ὁ πολίτης Δαυλιεύς· Δαυλιεῦσι δὲ ἱερὸν Ἀθηνᾶς, καὶ ἄγαλμα ἀρχαῖον] Verba sunt Pausaniæ lib. x. pag. 616.

— Ἀπὸ δὲ τοῦ Δαυλὶς, τὸ ἐθνικὸν Δαυλίδος] Lege: Δαυλίδιος. sic Eustathius d. l. vide supra v. Αὐλὶς & infra v. Ψωφίς.

ΔΑΥ'ΝΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας. Λυκόφρων· Ὑπὲρ Λατίνους, Δαυνίους τ᾽ ᾠκισμένην] Ὠικισμένην. Lycophron pag. 186.

— Καὶ Δαυνικὴ κατὰ συγκοπὴν, ἀπὸ τοῦ Δαυνιάτου] Salmasius legit, Δαυνίτου. Verissima emendatio. Nam sic Lycophron pag. 165.

Τοῖς δ᾽ αὐκτέριστον σῆμα Δαυνῖται νεκρῶν
Στήσουσι.

Ipsisque carens exsequiis Daunitæ monumentum
Statuent.

— Ἔστι καὶ Δαύνιον τεῖχος Θρᾴκης] Scylax pag. 135. Δαμινὸν τεῖχος corrupte; & puto Δαόνιον esse Nicetæ, Cedreni aliorumque.

ΔΑΥ'ΣΑΡΑ, πόλις περὶ Ἔδεσσαν] Corruptum urbis hujus nomen apud Procopium lib. 11. de Ædif. Justiniani pag. 21. ubi Δαυσάρων pro Δαυσάρων editur.

— Ἀναρηνός] Αὐαρηνός.

ΔΑ'ΦΝΗ, προάστειον ἐπισημότατον τῆς ἐν Ἀντιοχείας μητροπόλεως] Legendum, τῆς ἑῴας Ἀντιοχείας. Et sic legit quondam Eustathius, ad Dionysium pag. 118. Ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας προάστειον ἐπισημότατον τῆς ἑῴας Ἀντιοχείας τὴν Δάφνην ταύτην εἰπὼν, λέγει καὶ ἄλλην εἶναι Δάφνην χωρίον Λυκίας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Δαφνίτης] Legendum, Δαφνίτης, vide regulam v. Σίδη.

— Καὶ Δαφνηλικὸν, κτητικόν] Et Δαφνικόν. Unde *Daphnici mores* in Epistola Marci Antonini apud Julium Capitolinum in Avidio Cassio, pro *corruptu*.

— Ἔστι καὶ λιμὴν Δάφνη; φαινομένη ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ Πόντου ἐν δεξιᾷ ἀναπλέοντι] Lege: Ἔστι καὶ λιμὴν Δάφνη μαινομένη, & sic jam olim legit Petrus Gyllius, quando vertit: *Daphne Insana portus est juxta os Ponti, in dextro littore constitutus navigantibus ad pontum.* Lectionem confirmat Arrianus in Periplo Ponti Euxini sub finem: Ἐκ δὲ Κυανέων ἐπὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς τοῦ Οὐρίου ἵνα περ τὸ στόμα τοῦ Πόντου στάδιοι τεσσαράκοντα. ἐνθένδε εἰς λιμένα Δάφνης τῆς μαινομένης καλουμένης στάδιοι τεσσαράκοντα. *A Cyaneis ad Fanum Jovis Urii, ubi os Ponti, quadraginta stadia. Inde ad portum Daphnæ, quæ Insana dicitur, quadraginta stadia.*

Apollonius Rhodius lib. II. v. 166. *Δαφνηνεάτιν* vocat. ad quem locum videnda quæ ex Andræta Tenedio & Apollodoro adferuntur à Scholiaste. Ptolemæus Hephæstion apud Photium pag. 477. appellat *Ῥοδοδάφνην*. Sed vise de hoc loco Petrum Gyllium lib. II. de Bosporo Thracio cap. 21. & imprimis lib. III. cap. 6.

ΔΑΦΝΟΥΣ, *Φωκικὴ πόλις, ἀρσενικῶς λεγομένη.*

— *Ἔστι καὶ Δαφνοῦσιος πρὸς τῷ Ῥηγίῳ, πλησίον τῆς Θρᾳκῶν γῆς*] Nicephorus P. CP. Brev. Hist. pag. 211. *Δαφνουσίαν* vocat castellum, ut ipse ait, munitissimum ad Pontum, haud procul ab ostio Bospori Thracii. quod perperam *Danuusia* vertitur in Hist. Misc. lib. XXII. cap 35. *Regis* autem istius prope Constantinopolin meminit quoque Hieronymus.

ΔΑΧΑΡΗΝΟΙ', *ἔθνος Ἀραβίας*] Horum mentio infra v. *Δυσαρή*.

— *Σημαίνει δὲ τὸ Δαχαρηνοὶ ἀρσενικοῦς*] Scribe, *ἀρσενικοί*. Eustathius ad Dionys. pag. 122. *Ο δὲ τῶν ἐθνικῶν ἀναγραφεὺς λέγει, ὅτι καὶ Δαχαρηνοί τι τοιοῦτον ἔθνος ἐκλήθη, ὅ ἐστιν ἀρσενικοί.* & sic voluit etiam Cl. Salmasius. Jo. Seldenus Syntagm. II. de Diis Syris cap. 4. legit *ἀρσενικοί*.

ΔΕΣΙΛΟΙ', *ἔθνος Θρᾳκικόν*] Hoc nomen corruptum ex ordine literarum apparet. Forte legendum, ΔΕΖΙΛΟΙ'.

ΔΕΙΠΝΙΑ'Σ, *κώμη Θεσσαλίας.*

— *Δειπνιὰς ἔνθεν μὲν δεδείχαται*] MSS. *δεδείχαται*. an, *ἔνθεν μὲν δὲ δεδείχαται*.

ΔΕΚΕ'ΛΕΙΑ, *δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, ἀπὸ τοῦ ἡγησαμένου τοῖς Διοσκούροις εἰς Ἀφίδνας*] MSS. *ἀπὸ Δεκέλου τοῦ ἡγησαμένου*, &c. quod V. CL. Joannes Meursius jam olim hic inserendum censuit. Nam ab hoc *Decelo* sunt *Decelenses* dicti. *Deceli* Historiam vide apud Herodotum lib. IX. cap. 72.

— *Ὁ δημότης, Δεκελεεύς*] Apud Lysiam Orat. XXII. scribuntur *Δεκελεῖς* aliquoties.

— *Τὰ γὰρ ἀπὸ ὀξυτόνων εἰς α, ἢ εἰς η γινόμενα, διὰ τοῦ ηθεν ἢ αθεν παρασχηματίζεται*] Apud Herodotum d. l. commemoratur *Σωφάνης ὁ Εὐτυχίδεω, ἐκ δήμου Δεκελεῆθεν.* *Sophanes Eutychidis è populo Decelensi.* Huc etiam pertinet *Δεκελεικὸς*, quod legitur apud Strabonem lib. IX. pag. 396. Plutarchum Apophthegm. Reg. Lysiam dicta Orat. Apud Athenæum lib. II. pag. 62. bis legitur, *Δεκελεικὸν ὄξος*. sed *Δεκελεικὸν* scribendum ostendit natura versus,

Ὄξους Δεκελεικοῦ, δι᾽ ἀγορᾶς μέσης ἄγειν.

ΔΕΚΙ'ΗΤΟΝ, *πόλις Ἰταλίας*] *Deciatum* Melæ lib. II. cap. 5. in finibus Provinciæ.

ΔΕΔΜΑΤΙ'Α, *Ἰταλίας χώρα*] Videtur legendum *Ἰλλυρίας χώρα*. nisi truncatus sit locus, & olim fuerit: *Δαλματία μεταξὺ Ἰλλυρίας καὶ Ἰταλίας χώρα*. De Orthographia vocis, vide quæ notata supra v. *Δάλμιον*.

ΔΕ'ΛΤΑ, *πόλις πρὸς τῇ Συρίᾳ, καὶ νῆσος Αἰγύπτου, ὡς Ἔφορος, καὶ Αἰγυπτίοις καλουμένη Πτίμυρις, ἀπὸ τοῦ τοῦ σχήματος ὁμοιότητος*] Forte leg. *Πύραμις*, nisi sequentia tantum ad *Delta* referre velis.

ΔΕΛΦΟΙ', *πόλις ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ.*

— *Ἔργον Ἀγαμήδους καὶ Τροφωνίου*] Homerus Hymno in Apollinem:

Λάϊνον οὐδὸν ἔθηκε Τροφώνιος ἠδ᾽ Ἀγαμήδης
Υἱέες Ἐργίνου.
Lapideum limen posuerunt Trophonius & Agamedes
Filii Ergini.

Cicero I. Tuscul. Quæst. cap. 47. *Simili precatione Trophonium & Agamedes usi dicuntur: qui cum Apollini Delphis templum exædificassent: venerantes Deum, petierunt mercedem non parvam quidem operis & laboris sui, nihil certi, sed quod esset optimum homini; quibus Apollo se id daturum ostendit, post ejus diei tertium: qui ut illuxit, mortui sunt reperti.*

— *Ἐκλήθησαν δὲ Δελφοὶ, ὅτι Ἀπόλλων συνέπλευσε δελφῖνι εἰκασθείς*] Plenius hæc cognosce ex Tzetze ad Lycophronem pag. 43. & Homero, Hymno in Apollinem, in quo Apollo *Δελφίνιος*, & ara ejus *Δέλφειος* dicitur:

Ὡς ἐμοὶ εὔχεσθαι Δελφινίῳ· αὐτὰρ ὁ βωμὸς
Αὐτὸς Δέλφειος.
Sic me precamini Delphinium: sed ara
Ipsa Delphia.

Sed de *Apolline Delphinio* mox plura. Inde autem est, quod *Delphino* innatans *Apollo* repræsentetur in nummis: qui videantur apud Goltzium.

ΔΕΛΦΙ'ΝΙΟΝ, *φρούριον Χίου, ὡς Θουκυδίδης ὀγδόῃ· τὸ ἐθνικὸν Δελφίνιος*] Meminit hujus & alius adhuc *Delphinii* Harpocratio. *Δελφίνιον χωρίον ἐν Χίῳ, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· ὕστερον δ᾽ ἐστὶ Δελφίνιον Ἀθήνῃσι ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἔνθα ἦν καὶ τὸ ἐν Δελφινίῳ δικαστήριον. Δημοσθένης, ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν.* De posteriori Etymologus v. *Ἐπὶ Δελφινίῳ. Δικαστήριον Ἀθήνῃσιν, ἐπὶ τῶν ὁμολογούντων φόνους δεδρακέναι· οἱ δὲ φασιν, ὅτι Κρητῶν χειμαζομένων, εἰκασθεὶς δελφῖνι ὁ Ἀπόλλων ἔσωσεν αὐτοὺς εἰς τὴν Ἀττικὴν κομίσας. ἀνθ᾽ ὧν Ἀπόλλωνι Δελφινίῳ ἱδρύθη ἱερόν· ὕστερον δὲ δικαστήριον γέγονε τῶν φονικῶν· ἐν ᾧ καὶ Θησεὺς κεκρίσθαι ὑπὲρ τοῦ φόνου τοῦ περὶ Σκείρωνα καὶ Σίνιν.* Apollinis *Δελφινίου* meminit d. l. Homerus. Lycophron pag. 42.

Δελφινίου παρ᾽ ἄντρα κερδῴου θεοῦ.
Juxta Delphinii lucrosi antrum Dei.

licet Tzetzes derivet à *Delphis*. Strabo lib. IV. pag. 179. *τοῦ Δελφινίου Apollinis* fanum etiam Massiliæ in arce fuisse dicit. *Δελφινίου Apollinis* meminit epigramma hoc ineditum Riani, in Bibliotheca Eminentiss. Card. Barberini.

Παῖς

Παῖς Ἀσκληπιάδεω καλῷ καλὸν εἵσατο Φοίβῳ
Γοργὸς ἀφ' ἱμερτῆς τοῦτο γέρας κεφαλῆς.
Φοῖβε σὺ δ' ἵλαος Δελφίνιε κοῦρον ἀέξοις
Εὔμοιρον λευκὴν ἄχρις ἐφ' ἡλικίην.

ΔΕΛΘΑΝΙΟΙ, *πόλις μία τῶν περιμαχήτων Μεσσηνίων, καὶ Λακεδαιμονίων*] Ordo literarum postularet, ut scriberetur proxime, ΔΕΛΧΑΝΙΟΙ. præcessit enim Δελφίνιον. sed tales nusquam inveniuntur. Quare nullus dubito, quin Stephanus scripserit, ΔΕΝΘΑΛΙΟΙ. idque ex Tacito, qui lib. IV. Ann. cap. 13. ubi veterem Lacedæmoniorum Messeniorumque controversiam super jure templi Dianæ Limenetidis commemorat sub Tiberio renovatam: *Messenii veterem inter Herculis posteros divisionem Peloponnesi protulere, suoque regi Dentheliatem agrum, in quo id delubrum* (Dianæ Limenetidis) *cessisse: monimentaque ejus rei sculpta saxis & ære prisco manere.* Quæ ipsissima illa lis est, quam hoc loco Stephanus fuisse dicit inter Messenios & Lacedæmonios super urbe *Denthalis*. Templum enim illud, cum celebrationis esset numinis, haudquaquam verisimile sine urbe fuisse, immo urbem ab hoc templo sumpsisse originem admodum probabile videtur. Cum autem ager circa hanc urbem *Dentheliates* sit dictus, quid clarius, quam urbem ipsam dictam Δενθαλίους vel Δενθηλίους. Et ne Tacitum potius ex Stephano, quam ex Tacito Stephanum emendandum censeam, ordo literarum facit, qui τὸ ΔΕΛΘΑΝΙΟΙ clamat esse corruptum. Pro Μεσσηνίων autem καὶ Λακεδαιμονίων, lego: Μεσσηνίοις καὶ Λακεδαιμονίοις, & verto: *Denthali, urbs una earum, de quibus pugnatum inter Messenios & Lacedæmonios.* Sic Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag. 285. ἣν δέ φασι περιμάχητος Ἀθηναίοις καὶ Μεγαρεῦσι ἡ Σαλαμίν. & infra v. Φία restituendum: Φία, πόλις περιμαχήτων Μεσσηνίοις καὶ Λάκωσιν. vulgo corrupte legitur τοῖς περὶ μάχην.

ΔΕΞΑΜΕΝΑΙ, *μέρος τῆς Ἀμβρακίας, ἀπὸ Δεξαμενοῦ τοῦ Μεσόλη παιδὸς, καὶ Ἀμβρακίας τῆς θυγατρὸς Φόρβαντος, τοῦ Ἡλίου*] Suidas v. Φορβάντειον, *Phorbantem* dicit Neptuni filium. Hyginus lib. II. Astronomic. cap. 14. *dicitur Phorbas Triopæ filius ex Hyocla Myrmidonis filia natus.*

ΔΕΞΑΡΟΙ, *ἔθνος Χαόνων, τοῖς Ἐγχελέαις προσεχεῖς.*

— *Ἄμηρον ὄρος*] Leg. Ἄμυρον ὄρος. vide supra v. Ἄμυρος.

ΔΕΡΡΑ, *τόπος Λακωνικῆς.*

— *Καὶ τοὺς δημότας Δερραθιώτας*] An non scribendum Δερραδιώτας. Certe paullo ante v. Δερράδες, scribitur Δερραδιώτης.

ΔΕΡΒΗ, *φρούριον Ἰσαυρίας, καὶ λιμήν. ὁ κατοικῶν, Δερβήτης*] Supra v. Ἄβαι, scribitur Δερβίτης.

— *Λέγεται δ' ἴσως καὶ Δέρφεια*] Lege, Δέρβεια, Hoc enim in aliis fit sexcentis.

— *Κατίτων δὲ Δέρβην φησί*] Is. Casaubonus legit, Δέλβην.

ΔΕΑΒΙΚΚΑΙ, *ἔθνος πλησίον τῶν Ὑρκανῶν*] Scribe per κ simplex, ΔΕΑΒΙΚΑΙ, uti patet ex sequentibus, in quibus *Apollonium* dicit per duplex κκ scribere. Nec dubito, quin ita scribendum sit apud Ælianum lib. IV. Var. Hist. cap. 1. ubi in vulgatis legitur Βερβίκκαι.

— *Ἀπολλώνιος δὲ διὰ τῶν κκ γράφει*] Ita facit & Ptolemæus, apud quem lib. VI. Geogr. cap. 10. *καὶ κατέχουσι αὐτῆς τὰ μὲν πρὸς τῷ Ὄξῳ ποταμῷ Δερβίκκαι. Tenent autem regionem, quæ penes Oxum est, Derbiccæ.*

— *Κτησίας δὲ Δερβίους αὐτούς φησιν, ἢ Τερβισσούς*] Hodie tamen in Excerptis Persicis Ctesiæ apud Photium pag. 109. appellantur Δέρβικες aliquoties, & sic vocantur pariter apud Strabonem lib. XI. pag. 520. ubi de *Derbicibus* idem narrat, quod Ælianus d. l. de *Derbiccis*; nimirum illos jugulare solitos, qui septuagesimum ætatis annum excessissent. Puto hos Δερκέβιους appellari à Dionysio in Perieg. v. 738.

Δερκέβιοι δ' ἑτέρωθεν ἐφ' ὕδασι Κασπιάδεσσι.
Dercebii autem ex altera parte ad undas Caspias.

Nisi scripserit Δερβίκιοι. Nec alios existimo Δυρβαίους, qui describuntur infra. ubi cum adducatur *Ctesiæ* auctoritas ex lib. X. Persicorum, inducor ut hic pro Δερβίους scribendum existimem Δυρβίους, vel Δυρβαίους. pro Τερβισσούς vero Δερίβους, quod legitur in Cod. Palat. apud Ptolemæum, aut Δερβικκούς.

ΔΕΡΕΑ, *πόλις Ἀρκαδίας*] Anne eadem, quæ Δέραι, ad quas pugnatum inter Spartanos & Messenios anno primo post horum defectionem scribit Pausanias lib. IV. pag. 244.

— *Τὸ ἐθνικὸν Δερεεύς, ὡς Ἡραιεύς· Ἀρκαδίας γὰρ ἀμφότεροι*] MSS. rectius: ἀμφότεραι.

ΔΗΛΙΟΝ, *πολίχνιον Βοιωτίας ἐν Τανάγρᾳ, καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος*] Harpocratio v. Ἐπὶ Δηλίῳ μάχη. *Δήλιον χωρίον ἐστὶ τῆς Βοιωτίας ἐνταῦθα Ἀθηναῖοι μαχόμενοι ἐνικήθησαν ὑπὸ Βοιωτῶν. Delium locus est Bœotiæ, ubi Athenienses prælio victi sunt à Bœotis.* quæ descripta verbotenus exstant etiam apud Etymologum. Meminit Plutarchus lib. de Genio Socratis pag. 581. *Ἐν τῇ διώξει περὶ Δήλιον. In fuga apud Delium.* Diogenes Laërtius in Vita Socratis: *Ξενοφῶντα ἀφ' ἵππου πεσόντα ἐν τῇ κατὰ Δήλιον μάχῃ διέσωσεν ὑπολαβών. Xenophontem ex equo labentem* (Socrates) *in ea pugna, quæ ad Delium commissa est, exceptum servavit.* Templum autem hic fuisse Diodorus testatur in Excerptis apud Constant. Porphyrogennetam pag. 297. *Τὸ Δήλιον ἱερὸν ἦν, οὐ μακρὰν ἀπέχον τῆς Χαλκίδος. Templum est non longe à Chalcide, quod Delium appellatur.* Nomen autem hujus loci corruptum est apud Theodoretum in Therapeut.

Serm. XII. pag. 169. ubi de Socrate: ἐν Ποτιδαίᾳ καὶ ἐν Δήλῳ, legendum ἐν Δηλίῳ. Similiter vox hæc restituenda Proclo est in Timæum lib. I. pag. 20. Item Æliano lib. III. Var. Hist. cap. 17. Fuit & Naxiorum castellum hoc nomine, ut testatur Plutarchus de Virtut. Mulier. pag. 254.

ΔΗ͂ΛΟΣ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.

— Δῆλον ἐκυκλώσαντο, καὶ οὔνομα Κυκλάδες εἰσίν] Versus è Periegesi Dionysii 526.

— Ἡ περὶ τὰς γονὰς, ἢ μαντείας] Duo ultima vocabula, ἢ μαντείας, rectius hoc loco expungerentur, quippe quæ mox suo loco referuntur; nec agnoscit Eustathius, qui sua hinc deprompsit.

— Ἐκαλεῖτο δὲ Κύνθος ἀπὸ Κύνθου, τοῦ Ὠκεανοῦ] *Delos* non Κύνθος appellata est, sed Κυνθία. Plinius lib. IV. cap. 12. *Ipsaque longe clarissima, Cycladum media, templo Apollinis & mercatu celebrata, Delos: quæ diu fluctuata, ut proditur, sola motum terræ non sensit ad M. Varronis ætatem. Mutianus prodidit bis concussam. Hanc Aristoteles ita appellatam prodidit, quoniam repente apparuerit enata. Æglosthenes Cynthiam, alii Ortygiam, Asteriam, Lagiam, Chlamydiam, Cynethum, Pyrpilen, igne ibi primum reperto. Cingitur quinque millibus passuum, assurgit Cyntho monte.* Dicta autem est *Cynthia*, non à fabuloso, nescio quo, heroë *Cyntho*, ut vult noster, sed à *Cyntho* hujus insulæ monte. Unde Plinius, *assurgit Cyntho monte.* & Homerus Hymno in Apollinem:

Ἄλλοτε μέν τ᾽ ἐπὶ Κύνθου ἐβήσαο παιπαλόεντος.

Interdum quidem Cynthum ascendisti saxis asperum.

— Καὶ Ἀστερία] Plinius d. l. Callimachus Hymno in Delum v. 37.

—— οὔνομα δ᾽ ἦν τοι
Ἀστερίη τὸ παλαιόν.

—— *nomen tibi erat*
Ab antiquo Asteria.

Scholiastes Apollonii ad lib. I. v. 308. Δῆλος, μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἱερὰ Ἀπόλλωνος, ἡ πρὶν μὲν Δῆλος, ὕστερον δὲ Ἀστερία, διὰ τὸ σχῆμα. πάλιν δὲ Ὀρτυγία ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς τῆς Λητοῦς. Hesychius, Ἀστερίη, ἡ Κρήτη καὶ ἡ Δῆλος οὕτως ἐκαλεῖτο.

— Καὶ Πελασγία] Hoc nomen neque pro sincero retinendum, neque pro corrupto rejiciendum pronuntiare ausim. Certe Plinius d. l. *Lagiam* dictam fuisse auctor est, non *Pelasgiam*. Quod, ne cui corruptum videatur, prohibet Solinus, qui jam olim sic in Plinio legit cap. XI. *Eadem est Ortygia, quæ clarissima in Cycladum numero multifarie traditur: nunc Asteria à cultura Apollinis: nunc à venatibus Lagia vel Cynetho: Pyrpile etiam, quoniam & ignitabula ibi & ignis inventa sunt.* Rursus multis locis *Pelasgia* nomen hæsisse, ex *Pelasgorum* erroribus, negari nullo modo potest.

— Κεκλῆσθαι δὲ αὐτὴν καὶ Σκυθιάδα, Νικάνωρ φησίν] Unde, quæso, hoc nomen insulæ hæsit? an quod Apollo Cynthius idem fuerit creditus, qui Apollo Hyperboreus, *Scythicum* numen? Cæterum præter nomina, quæ & à nostro & à Plinio enumerantur, *Delus* adhuc alia habuit; ut Ἀγαθύσσης. Hesychius Ἀγάθυσσα, ἡ Δῆλος ἐκαλεῖτο πρότερον. ut Ὀρτυγίας, de quo Scholiastes Apollonii loco paullo ante adducto: & ad lib. I. v 419.

— Ἐξ αὐτῆς Δήλιος, καὶ Δηλία, καὶ Δηλιάς, καὶ Δηλίτης] Et Δηλιάτης. apud Pyrrhum Ligorium extat pulcherrimus nummus M. Aurelii Augusti & Commodi Cæsaris cum duobus Copiæ cornubus, in cujus aversa templum monti impositum cum inscriptione, ΜΑΝΤΕΙΟΝ ΔΗΛΙΑΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Item alius Antonini Pii, in quo circum caput ipsius imperatoris, ΑΝΤΩΝ. ΡΩΜΥΛΟΥ. ΒΑCΙΛΕΩC. inversa lupa lactans Romulum & Remum, & subtus lyra Apollinis cum inscriptione, ΚΟΙΝΟΝ ΔΗΛΙΑΤΩΝ. Item duo alii, unus M. Antonini circum lyram, alter L. Veri circum tripodem, habent, ΔΗΛΙΑΤΩΝ. Ab hac insula denominati etiam Δηλιασταί, Theori isti, qui ab Atheniensibus quotannis mittebantur in insulam *Delum*, ut Apollinis Parasiti essent. Hesychius Δηλιασταί, οἱ εἰς Δῆλον πεμπόμενοι θεωροί. Sed vide, quæ de his notata Samueli Petito ad Leg. Atticas pag. 91. & aliis.

ΔΗΜΗΤΡΙΑ͂Σ, πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Δημητρίου βασιλεύσαντος, καὶ τὰς ὑπὸ τὸ Πήλιον κειμένας πόλεις κατοικίσαντος] Puto rescribendum βασιλέως, ὃς καὶ τὰς ὑπὸ τὸ Πήλιον, &c. aut saltem pro καὶ leg. ὃς, sensu hoc flagitante, idemque Cl. Salmasio visum.

— Κεῖται δὲ πρὸς Παγασητικῷ κόλπῳ ἐν μέσῳ Εὐβοίας καὶ Φωκίδος] Hic locus tanto errori involutus est, ut nesciam à quibus committi potuerit. Certe non Stephanus, non Mutilator ejus dicere potuerunt *Demetriadem* in Eubœa aut Phocide sitam, à quibus toto cœlo dissitam nemo Græculus nesciebat. Reponendum igitur i. ἐν μέσῳ Νηλίας, καὶ Παγασῶν. Strabo lib. IX. pag. 436. Ἔκτισε δὲ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἐπώνυμον ἑαυτοῦ τὴν Δημητριάδα μεταξὺ Νηλίας καὶ Παγασῶν ἐπὶ θαλάσσῃ. *Demetrius Poliorcetes condidit & à se denominavit Demetriadem ad mare inter Neliam & Pagasas.*

— Γ, Περσίδος, πρὸς Ἀράβαις] Aliam *Demetriadem* recenset Isidorus Characenus in Arachosia.

— Τὸ ἐθνικὸν Δημητριεύς] Sic duo nummi habent apud Goltzium.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ, πόλις περὶ Θετταλίαν, περὶ τὸ Κροκωτὸν πεδίον] Scylaci ad sinum Pagaseticum in Achæis enumerantur civitates Alitropes, Larissa, Melitæa, *Demetrium*, Thebæ. Strabo lib. IX. pag. 435. campum, ad quem sita hæc urbs, non Κροκωτὸν, sed Κρόκιον vocat: Θηβῶν δ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ τὸ Κρόκιον πεδίον πρὸς τῷ καθήκοντι τοῦ Ὄθρυος. *Ad Thebas in mediterraneis est Crocius campus ad fines Othryis montis.* Non tamen propterea hic quidquam immutandum censeo.

ΔΗΜΟΝΗΣΟΣ, περὶ Χαλκηδόνα νῆσος, ἀπὸ Δημονήσου τινός] Aliter Hesychius v. Δημόνησος, qui non unam, sed duas communi hoc nomine insulas dictas vult apud Byzantium, sed plurali numero, quarum altera nomine peculiari *Chalcitis*, altera *Pityusa* sit appellata. Δύο, inquit, εἰσὶ πρὸς τῷ Βυζαντίῳ νῆσοι· κοινῇ μὲν Δημόννησοι λεγόμεναι, ἰδίᾳ δὲ καλούμεναι, ἡ μὲν Χαλκῖτις, ἡ δὲ Πιτυοῦσα. Corrigendus autem hic primo Julius Pollux, qui lib. V. cap. 5. Ὥσπερ καὶ τοὺς Χαονίδας καὶ Μολοττίδας ἀπογόνους φασὶ κυνὸς, ὃν Ἥφαιστος ἐκ χαλκοῦ Μοννησίου χαλκευσάμενος ψυχὴν ἐνθεὶς δῶρον ἔδωκε Διΐ. quod vertunt: *Quemadmodum & Chaonides Molossicosque ejus canis posteros esse ait* (Nicander Colophonius) *quem Vulcanus è Monesio ære fabricatum, anima indita, Jovi dono dedit.* quid, quæso, *æs Monesium*? lege, ἐκ χαλκοῦ Δημονησίου. *ex Demonesio ære.* Dicitur autem hæc Δημόνησος à nostro sita circa *Chalcedonem* & sic in situ ab Hesychio non abit, qui Δημονήσους ponit circa Byzantium. *Chalcedon* enim ex adverso Byzantii ad eundem Bosporum Thracium fuit posita. Emendandus ergo Aristotelis liber de Mirab. Auscultat. in quo vulgo perperam editur: Δημόνησος, ἡ Καρχηδονίων νῆσος, ἀπὸ Δημονήσου τοῦ πρώτου ἐργασαμένου τὴν ἐπωνυμίαν εἴληφεν. pro Χαλκηδονίων. *Demonesus Chalcedonensium insula à Demoneso primo cultore nomen traxit.* Emendandus itidem Antigonus Carystius Mirab. Narrat. cap. CXLVI. Sed hæc monita jam V. CL. Cl. Salmasio.

— Ἔχει δ' ὁ τόπος κυανοῦ μέταλλον, καὶ χρυσοκόλλα. καὶ χρυσίον διερόσεται τίμιον· ὀφθαλμῶν τε φάρμακον ἐστι] Locum hunc totum descripsit noster ex Aristotelis dicto libro, sed non satis fideliter, ut solet. Apud illum sic extat, statim post verba modo adducta: ἔχει δὲ ὁ τόπος κυανοῦ τὸ μέταλλον καὶ χρυσοκόλλης· ταύτης δ' ἡ καλλίστη πρὸς χρυσίον διερόσεται τιμήν. καὶ γὰρ φάρμακον ὀφθαλμῶν ἐστιν. *Profert autem locus cæruleum metallum & chrysocollam: è qua, præstantissima auro contra venit. Est enim & oculorum medicamentum.* Sed Stephanus male intellexit verba, ἡ καλλίστη πρὸς χρυσίον διερόσεται τιμήν. *præstantissima chrysocolla auro contra venditur.* reddidit enim καὶ χρυσίον διερόσεται τίμιον. *quin & aurum ibi invenitur pretiosum.* quasi Aristoteles dixisset κάλλιστον χρυσίον *optimum aurum* in *Demoneso* provenire. Nam pro χρησίον, quod est in vulgata, procul dubio scripsit χρυσίον. Nec MSS. à culpa liberant Stephanum, quippe qui nihil mutant, præterquam in principio, ubi habent κυανοῦ μέταλλα καὶ χρυσόκολλα. Sed vide Cl. Salmasium in Exercit. ad Solin. pag. 195.

ΔΗ͂ΜΟΣ, παρ' Ἀθηναίοις, ἡ κώμη καὶ ἡ τοῦ πλήθους συλλογή.

— Οὐ μὲν ἔοικε δῆμον ἐόντα] Apud Homerum legitur paullo aliter Iliad M. v. 213.

——— ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν
Δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν.
——— *quandoquidem ne decet quidem*
Civem existentem aliter dicere.

— Δήμῳ ἔνι Τρώων] Locus itidem ex Homeri Odyss. N. v. 266. sed est initium versus.

— Εὐνὴν τ' αἰδομένην πόσιος δήμοιό τε φήμην] Homerus Odyss. Π. v. 75. sed ibi legitur,

Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν.
Lectum venerans mariti, populique famam.

— Καὶ τὸ Ἑλλήνων πλῆθος ἔξω τῆς ἰδίας χώρας, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ] Hanc τοῦ, Δῆμος significationem non probat locus Poëtæ, quem adducit ex Iliad. N. v. 218.

——— θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ.
———*& tamquam Deus honorabatur à populo.*

sermo enim ibi de Thoante, quem dicit Homerus inter suos & domi summo honore fuisse, non foris.

— Καὶ τόπος ἐν Ἰθάκῃ, ὃς καὶ Κροκύλειον] Hic quoque nimis inepte Epitomator contextum mutilavit: quasi Δῆμος nomen esset proprium. Explicaverat haud dubie Stephanus Homeri locum ex Odyss. Θ. v. 555.

Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε.
Dic etiam mihi terramque tuam populumque urbemque.

Videlicet Δῆμον ibi significare μέρος ἢ τμῆμα ὀνομαστὸν τῆς περιοίδος, ut ait Eustathius ad illum locum pag. 1610. quales partes ipse infra v. Κροκύλειον quatuor in *Ithaca* fuisse docet. Id Epitomator ineptissime ad unam partem solam restrinxit.

— Καὶ τὸ παν *] Cl. Salmasius explet, καὶ τὸ πᾶν πλῆθος.

— Ὡς ἐν Ὑπηνδίσι] Legendum Σφηξί. (Extat enim sequens senarium,

Τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διιστάναι.
Populum nobis vult dividere.

apud Aristophanem in Vespis non longe à principio.) Aut Stephani μνημονικὸν ἁμάρτημα dicendum.

— Δύμιος] Δήμιος.

— Ἐκ τοῦ ἐπιθετικοῦ τοῦ] Salmasius putat hæc aperte mendosa, & legendum, ἐκ τοῦ θετικοῦ. sed nihil mutandum.

— Δημοτικός] Hinc Δημοτικὰ ἱερὰ apud Hesychium v. Δημοτελῆ.

— Καὶ σύνθετον, Δημηλάτης] Multa alia ex hac voce composita colligi possunt ex Hesychio & aliis.

— Αἰσχύλος ἱκέτισιν.
Ἄτιμον εἶναι ξὺν φυγῇ δημηλάτην] Scribe: Ἱκέτισιν. Ἱκέτιδες enim, Latine *Supplices*, Fabula inscripta. Sed ibi hodie legitur v. 622.

Ἄτιμον εἶναι ξὺν φυγῇ δημηλάτῳ.

non δημηλάτην, ut apud nostrum. Sed & Stephanus contra mentem hoc exemplum adducit: posuit enim inter composita à δῆμος, δημηλάτης. Aut an ibi scribendum δημήλατος, & in versu Æschyli mutato tantum accentu, δημήλατον. sicque ex Stephano Æschylus corrigendus? Certe eo inclinor. Nam verbalia in ατης ab ἐλαύνω ferme activam significationem habent, ut Αἰγηλάτης, Βοηλάτης, Ὀνηλάτης· contra in ατος, passivam, ut Ἀγήλατος, Θεήλατος. Juxta quam analogiam δημηλάτης non est ὁ ἀπὸ τοῦ δήμου ἐλαθείς, *à populo pulsus*, ut exponit noster, sed δημήλατος. δημηλάτης vero ὁ τὸν δῆμον ἐλάσας, *populum pellens*, quod non convenit. Deinde paullo convenientius δημήλατον apud Æschylum construetur cum Ἄτιμον, quam δημηλάτῳ cum φυγῇ. Legamus igitur apud illum:

Ἄτιμον εἶναι ξὺν φυγῇ δημήλατον.
Infamem fore cum exilio à populo pulsum.

ΔΗΡΑ, γῆς Ἰβηρίας] Lege: γῆ Ἰβηρίας. aut an ΓΗC in MS^to^ fuit, pro πόλις? Sed ἧς & οἰκήτορες postulant γῆ vel χώρα.

— Ἧς ὁ Σικανὸς ποταμός] Inde *Sicani* & *Sicania*.

ΔΗΡΟΥΣΑΓΟΙ, ἔθνος Περσικόν. Ἡρόδοτος α. Πέρσαι δ' οἱ μὲν Πανθιάδαι, οἱ δὲ Δηρουσαῖοι, οἱ δὲ Καρμάνιοι] Apud Herodotum lib. I. cap. 125. legitur, ΔΗΡΟΥΣΙΑΓΟΙ. & deinde, verba, quæ hic adducuntur, hoc modo: Ἄλλοι δὲ Πέρσαι εἰσί, οἵδε Πανθιαλαῖοι, Δηρουσιαῖοι, Γερμάνιοι. *Alii Persæ sunt, Panthelai, Derusiæi, Germanii.*

ΔΙ'Α, πόλις Θεσσαλίας, Αἰακοῦ κτίσμα] Enumerat hic auctor novem cognomines urbes *Dias*, quatuor vero insulas. Urbibus addenda *Dia*, Arabiæ provinciæ civitas, quam sub Metropoli Bostra commemorat Hierocles in Notitia MS^ta^. Ad eam referendus nummus Caracallæ, apud Tristanum Tom. II. pag. 220. in quo circum templum, in quo Venus sub figura lapidis visitur, ΚΟΙΝ. ΔΕΙΗΝΩΝ legitur, & recte Tristanus cum ad Arabiam pertinere judicat.

— Β, Θρᾴκης, κατὰ τὸν Ἄθων] Hæc ab Herodoto lib. VII. Δῖον dicitur, ut & nostro, infra h. v.

— Δ, Νῆσος καὶ πόλις Πελοποννήσου, περὶ τὸ Σκύλαιον] Scribe, Σκύλλαιον, ut infra h. v.

— Ζ, Σκυθίας, περὶ τὸν Φᾶσιν] Sed hujus *Dia* *Scythica* nullus, quod sciam, meminit. Unde cœpi cogitare, an non pro Αἶα noster legerit Δία, deceptus scilicet similitudine literarum. Fateor *Tralles*, Phrygiæ urbem, *Diam* primitus dictam tradere Etymologum v. Εὔδωνος. sed hæc longe à Colchide.

— Β, ἡ πρὸς Μιλήτῳ] Ex Scholiaste Theocriti legendum, ἡ πρὸς Μήλῳ. qui postquam *Naxum* dixisset *Diam* appellari, subjicit pag. 28. πολλαὶ δὲ καὶ ἕτεραί εἰσι νῆσοι Δῖαι καλούμεναι· ἥτε πρὸ τῆς Κρήτης, ἐν ᾗ οὐκ εἰκὸς μόνῃ συμβῆναι τὰ περὶ τὴν Ἀριάδνην, ἡ μετονομασθεῖσα Νάξος· καὶ ἡ περὶ Μῆλον, καὶ ἡ περὶ Ἀμοργὸν, καὶ ἡ τῆς Κέω Χερρόνησος, καὶ ἡ Πελοποννήσου.

— Γ, ἡ πρὸς Σαρμοσῷ] Lege: ἡ πρὸς Ἀμοργῷ· ex adducto paullo ante Scholiastis loco.

— Δ, κατὰ Κνωσσὸν Κρήτης] Sed Cretæ oppidum *Dium* appellatum non *Dia*. Plinius lib. IV. cap. 12. Ptolemæus lib. III. Geogr. cap. 17. Δῖον ἄκρον appellat. unde apparet maritimam urbem fuisse, non mediterraneam, ut existimavit ex Plinio perperam Abrahamus Ortelius. Ptolemæum enim confirmat oraculi versus apud Eusebium lib. V. de Præparat. Euang. cap. 31.

Φασοῦ καὶ Τάῤῥας ναίτης Δίου τε πολύῤῥου.
Phasis & Tarrha incola Diique undosi.

ΔΙΑΒΗ'ΤΗ, νῆσος συμμικροτέρα Σαρδοῦς καὶ Κύρνου. Ἐθνικὸν τὸ αὐτό] Gentile dicit idem, cum præcedente scilicet Διαβηταῖος, à Διαβῆται. Ita Salmasius.

ΔΙΑΔΟ'ΧΟΥ, πόλις Περσική.

— Τὸ ἐθνικὸν τῆς χώρας Διαδοχηνός] Deest forte τύπῳ, ut alibi.

ΔΙΑ'ΚΡΕΙΑ, φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἣν ᾤκει Πάλλας, ὁ Πανδίονος υἱός] Scribe, Διάκρια. Suidas v. παράλων, narrans Pandiona Atticam in quatuor partes distributam reliquisse totidem filiis: Αἰγεῖ μὲν τὴν παρὰ τῷ ἄστει μέχρι Πυθίου· Πάλλαντι (in editione Aldi Παίλαντι) δὲ τὴν παραλίαν· Λύκῳ δὲ τὴν Διακρίαν· Νίσῳ δὲ τὴν Μεγαρίδα. *Ægeo quidem suburbana, usque ad Pythium, Pallanti vero maritimam oram, Lyco montanam, Niso Megaricum agrum.* Apud Etymologum & Hesychium scribitur Διακρία. Διάκρια autem hæc eadem, quæ Ὑπεράκρια Herodoto & Dionysio Halicarnassensi, de quo infra v. Πάραλος. Lycophron Διακρίων meminit pag. 67. ubi Tzetzes: Διάκρια δὲ ὄρη Εὐβοίας.

ΔΙ'ΔΥΜΑ, ὑδατώρης, τόπος καὶ μαντεῖον Μιλήτου] Curtius lib. VII. cap. 5. *Perventum erat in parvulum oppidum, Branchidæ ejus incolæ erant. Mileto quondam jussu Xerxis, cum è Græcia rediret, transierant, quia templum, quod Didymeon appellatur, in gratiam Xerxis violaverant.*

— Εἰσὶ καὶ κρῆναι. Εἰσὶ καὶ τῆς Θεσσαλίας] Pro καὶ τῆς Θεσ-

Θεσσαλίας, puto legendum ἢ καὶ Θ. vel addendum ὄρη. Nam Δίδυμα ὄρη in Thessalia memorat Strabo ex Hesiodo lib. xiv. pag. 647.

ΔΙΔΥΜΗ, μία τῶν Αἰόλου νήσων.

— Ἔστι δὲ καὶ κώμη Κιλικίας Διδυμαῖον, ὀξυτόνως] Hoc aperte falsum; est enim προπερισπωμένως. Lege igitur cum Cl. Salmasio, Διδυμαὶ, ὀξυτόνως. licet Διδύμη appelletur Straboni lib. xiv. pag. 665. Cujus locus in exemplaribus vulgatis male sanus est; sic enim legitur: τῶν δὲ περιγενομένων ἀνθρώπων ἐν ταῖς μάχαις τοὺς μὲν κατήγαγεν εἰς Σόλους, ἣν ἐκάλεσε Πομπηϊούπολιν ὀνόμασε· τοὺς δ' εἰς Διδυμαίαν (lege Διδύμην) λειπανδρήσασαν, ἣν νυνὶ Ῥωμαίων ἀποικία νέμεται. *De hominibus, qui cladi superfuerunt, alios transtulit* (Pompejus) *Solos, quæ nunc Pompejopolis dicitur, alios Didymam, quæ tum incolis egens, nunc Romanorum frequentatur colonia.* Is. Casaubonus legit ibi Δύμην, quæ Achajæ urbs fuit, & à Pompejo tum etiam incolas accepit ex piratis ab eo devictis, ut Strabo testatur lib. viii. & Plutarchus in Pompejo. Nihilominus nostram lectionem veram existimo.

ΔΙΔΥΜΟΝ τεῖχος, πόλις Καρίας] Hæc urbs appellata etiam Δίδυμα numero plurium. Unde Eustathius Episcopus Πιναρῶν καὶ Διδύμων, apud Epiphanium in Panar. Hær. lxxiii. cap.26. & Δίδυμα τείχη apud Polybium lib.v. pag. 420. Ptolemæus vero corrigendus, apud quem lib. v. Geogr. cap.3. Σίδυμα legitur pro Δίδυμα.

ΔΙΖΗΡΟΣ, πόλις Ἰβηρίας] Lege: ΔΙΖΗΡΟΣ, ποταμὸς Ι. Certe pro fluvio manifeste à Lycophrone ponitur, nec aliter à Tzetze, quando ad istum Lycophronis locum ita commentatur pag. 161. Διζηρὸς ποταμὸς πλησίον Πολιῶν πόλεως τῆς ὑπὸ Κόλχων κτισθείσης. & errorem hunc ostendit participium sequens ὀνομασθεὶς, quod masculino genere ad τὸ, πόλις referri non potest, ad ποταμὸς potest.

ΔΙΚΑΙΑ, πόλις Θρᾴκης] Scylaci etiam Δίκαια dicitur, Harpocrationi Δικαιόπολις.

— Ἐν δὲ τῷ τύπῳ Δικαῖος καὶ Δικαιδός] Lege: εἰ δὲ τῷ τύπῳ. & sic etiam Salmasius.

ΔΙΚΑΙΑΡΧΕΙΑ, πόλις Ἰταλίας] Inter Epigrammata Græca non edita, quæ extant in Bibliotheca Eminentissimi Cardinalis Barberini, legitur hoc sequens:

Ἀντιφίλου Βυζαντίου εἰς τὴν ἐν Δικαιαρχείᾳ θάλασσαν, καὶ εἰς τὰ ἐκεῖ ἐξ ὑπόρεια καὶ τὸν λιμένας.

Εἰπὲ, Δικαιάρχεια, τί σοι τόσον εἰς ἅλα χῶμα
Βέβληται μέσσου ψαυόμενον πελάγους.
Κυκλώπων τάδε χεῖρες ἐνιδρύσαντο θαλάσσῃ
Τείχεα μέχρι πόσου γαῖα βιαζόμεθα.
Κόσμου νηίτην δέχομαι στόλον· εἶσιδε Ῥώμην
Ἐγγύθεν εἰ αὐτῆς μέτρον ἔχω λιμένα.

— Ἔστι δὲ καὶ Δικαιαρχείτης] Polybius lib. iii. Δικαιαρχῖται.

ΔΙΚΤΗ, ὄρος Κρήτης. Καλλίμαχος, * *] Lacunam hanc in suo codice ita expleverat Thomas Aldobrandinus: Καλλίμαχος εἰς Ἄρτεμιν·

—— ὅθεν μετόπισθε Κύδωνες
Νύμφαν μὲν Δίκτυναν, ὄρος δ', ὅθεν ἥλατο νύμφη,
Δικταῖον καλέουσιν.

Atque hunc celebrem Callimachi locum hic fuisse à Stephano adscriptum, ut montis etymon Poëtæ ipsius verbis indicaret, nullus equidem dubito. Præsertim, cum Strabo lib. x. pag. 479. hunc Callimachi locum perstringat. Sed Mutilatoris vel librarii potius, è cujus exemplari superstites Stephani codices fluxerunt, festinatione factum existimo, ut hoc opus tot lacunis lacerum atque hiulcum hodie habeamus. Istum enim, quoties in locum aliquem aut Homeri, aut Apollonii, aut alterius notum sibi incideret, animadverto, spatio vacuo relicto, omittere fere locum consuevisse, apposita duntaxat prima illius voce, & sæpius litera tantum prima, quarum indicio postea per otium ex ipsis auctoribus loca sibi omissa suppleret. Ita hic tantum primam loci posuit literam * *. quoniam Callimachi locus, in quo Nympha Britomartis, violentum Minois amorem fugiens, ex hoc monte in mare se præcipitasse & cum forte in piscatorum retia delapsa esset, servata fuisse dicitur, unde nymphæ *Dictynna* & montis *Dictæi* nomen, juxta Callimachum, fluxit, quoniam, inquam, Callimachi iste locus, quem adscripturus postea erat, cum ista litera incipit. est autem sequens, ex Hymno in Dianam v. 196.

—— ἔνθορεν εἰς ἁλιῆας
Δίκτυα, τά σφ' ἐσάωσαν. ὅθεν μετόπισθε Κύδωνες
Νύμφαν μὲν Δίκτυναν, ὄρος δ', ὅθεν ἥλατο νύμφη,
Δικταῖον καλέουσιν.

—— *insiluit in piscatorum*
Retia, quæ illam servarunt. Unde postea Cydones
Nympham quidem Dictynnam; montem vero, unde
nympha desiluit,
Dictæum appellant.

Cl. Salmasius ex illo, * *. putabat scriptum fuisse ab auctore, Ἑκάλῃ. quod opus Callimachi alibi sæpius adducitur. Sed nostra veriora existimo.

ΔΙΝΔΡΥΜΗ, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Δινδρυμαῖος] Apud Goltzium, ΔΙΝΔΡΥΜΑΙΩΝ.

ΔΙΝΔΥΜΑ, ὄρη τῆς Τρωάδος, ἀφ' ὧν Δινδυμήνη ἡ Ῥέα] Utroque numero dicitur hic mons Δίνδυμον & Δίνδυμα. Apollonius Rhodius lib. i. v. 985.

Ἠοῖ δ' εἰσανέβαν μέγα Δίνδυμον.
Mane celsum adscenderunt Dindymum.
ubi vide Scholia antiqua. Apud Nicandri Scholiasten princip. Alexipharm. pag. 51. male legitur Δίδυμος pro Δίνδυμον. Male etiam Λόκεινον pro Λέβεινον apud ipsum Nicandrum, tralatitio Manuscriptorum Codicum errore, κ & β sæpissime confundentium. Est autem Δίνδυμον mons Cyzico urbi de proximo imminens, teste Strabone lib. XII. pag. 575. in quo templum τῆς Δινδυμήνης μητρὸς τῶν Θεῶν, ab Argonautis conditum ibidem ait. unde Cyziceni Deorum Matrem leone vectam in nummo elegantissimo Severi Imperatoris exhibent, quem in Thesauris Ducalibus memini me vidisse Florentiæ.

— Ὁ πολίτης, Δινδυμηναῖος] Puto legendum Δινδυμαῖος, ut à Δίδυμα, Διδυμαῖος.

— Καὶ Δινδυμία] Apollonius Rhodius lib. I. v. 1125.
Μητέρα Δινδυμίην πολυπότνιαν ἐγκαλέοντες.
Matrem Dindymiam venerandam invocantes.

ΔΙΟΜΕΙΑ, πόλις ... Αἰγηΐδος φυλῆς] Plutarcho de Exsilio pag. 601. Διομὶς dicitur: ἆρα σὺ ξένοι καὶ ἀπόλιδές εἰσιν Ἀθηναίων οἱ μεταστάντες ἐκ Μελίτης εἰς Διομίδα; *ergone tibi peregrini atque extorres videbuntur Athenienses, qui ex Melita in Diomidem commigraverunt?* Videtur autem scribendum per ο, Διομίδα.

— Ἡρακλῆς γὰρ ἐπιξενωθεὶς παρὰ Κολλύτῳ, ἠράσθη Διόμου ...] Infra v. Κυνόσαργες. scribitur Διώμου per ω: sed Hesychius, Suidas, Eustathius, Etymologus scribunt per ο.

ΔΙΟΜΗΔΕΙΑ, πόλις Δαυνίων, κτίσμα Διομήδους.

— Καὶ νῆσος ἡ Διομήδεια, ἐν ᾗ οἱ ἐρωδιοὶ χαροποὶ ... τετραποτάμενοι] Similia his occurrunt apud Aristotelem lib. de Mirab. Auscultat. & Strabonem lib. VI. pag. 284.

— Ἔστι καὶ Διομήδεια πλησίον Ἄργυρα *] Exple, Ἀργυρίππης. *Argyrippa* enim à *Diomede* in *Daunia* condita. vide supra v. Ἀργυρίππα. & sic Salmasius.

ΔΙΟΝ, πόλις Εὐβοίας, περὶ τὸ Κήναιον] Vide Eustathium ad locum Homeri subjectum, qui extat Iliad. B. v. 538.

— Παυσανίας δὲ Διασὶς φησι] Apud *Pausaniam* hodie appellantur Διᾶται lib. IX. pag. 587. sed infra v. Πιάσαι bis appellantur, Διάσαι.

— Γ, Θρᾴκης πρὸς τῷ Ἄθῳ] MSS. γένος. Sed vulgata vera est. Herodotus lib. VII. cap. 22. Αἱ δὲ ἐντὸς Σάνης ἔσω δὲ τοῦ Ἄθω οἰκημέναι, τὰς τότε ὁ Πέρσης νησιώτιδας ἀντὶ ἠπειρωτίδων ὥρμητο ποιέειν, εἰσὶ αἵδε, Δῖον, Ὀλόφυξος, Ἀκρόθῳον, Θύσσος, Κλεωναί. *Quæ autem extra Sanam & intra Athon sitæ sunt urbes, eas tunc Persa ex continentibus insulas facere aggressus est: quæ sunt hæ, Dion, Olophyxus, Acrothoon, Thyssus, Cleona.* & Thucydides lib. IV. pag. 325.

— Ζ, κοίλης Συρίας, κτίσμα Ἀλεξάνδρου, ἢ καὶ Πίλλα] MSS. delent illud ἢ. male.

— Ὡς δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα] Similia epigrammata de fontibus extant apud Sotionem & Vitruvium lib. VIII. Architect. cap. 3.

— Νᾶμα τὸ Δισνόν, γλυκερὸν πιεῖν, ἡνίδε πίης] Extat hoc epigramma etiam apud Eustathium ad Homeri Iliad. B. pag. 280. sed ibi legitur, ἢν δέ γε πίνῃς.

— Πρὸς ταύτην] MS. περὶ ταύτην.

— Διάδες, Ἀθῆναι καλούμεναι] Sic melius hic quam supra, ubi à conditore *Diante* Athenas Διάδας cognominatas censet. Scaliger ad Eusebium pag. 29. à *Dio*, Eubœæ promontorio, cui urbs cognominis adjacebat, sic dictas docet.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ πόλις, ἐν τῷ Πόντῳ] Ad hanc urbem refero nummum Neronis apud Franc. Gotifredum, in cujus aversa parte ara cum inscriptione, ΔΙΟΝΥΣΟΝ ΚΤΙΣΤΟΥ. Sed Nicæensium nummi eundem quoque conditorem suum faciunt, uti videre est apud Tristanum Tom. I. pag. 744. & 745.

— Δονυσιακή] Διονυσιακή.

— Εἰσὶ δὲ καὶ Κρουνοὶ, χωρίον πρὸς δύσιν τῆς ἰσχύος τῆς βασιλίδος πόλεως] MSS. τῆς βασιλίδος πόλεως. & Constantinopolin intelligunt, quam posteriores semper vocant, τὴν βασιλεύουσαν πόλιν.

— Τὸ ἐθνικὸν, Διονυσοπολίτης] Nummus apud R. P. Jacobum Sirmondum, ΔΙΟΝΥΣΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Et sic pariter unus apud Goltzium: alter vero, ΔΙΟΝΥΣΠΟΛΙΤΩΝ. Sunt autem Alexandri Imperatoris. Duo tales extant apud Pyrrhum Ligorium, in Antiquitatibus.

ΔΙΟΣ ἱερὸν, πολίχνιον Ἰωνίας.

— Ὡς Φλέγων ἐν πρώτῃ Ὀλυμπιάδι] MSS. Ὀλυμπιάδων. Lego, ἐν πρώτῃ Ὀλυμπιάδων. ut alibi citare solet.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΑΣ, μία τῶν ἐν Λιβύῃ λευκῶν νήσων.

— Ἔστι καὶ ἑτέρα περὶ τὸ Πόντον, ἣ νῦν Σεβαστόπολις καλεῖται] *Dioscurias*, quæ in Ponto, non insula fuit, sed civitas. vide supra v. Αἶα.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝ, κώμη Λιβύης, ἐν ᾗ τὸ Πάρεν ... καλούμενον τῆς Ἑλένης ...] MSS. auctius: ... τῆς Ἑλένης οἱ Διόσκουροι ᾤκουν. Hinc Salmasius legit, ... Puto olim scriptum: καὶ ἐνῴκουν.

— Ἐκ δύο τὸ παράγωγον] Lege: παραγωγόν: sic loquitur infra v. Παρθένου ἱερόν.

ΔΙΟΣ πόλις, ἡ μεγάλη πόλις τῆς Αἰγυπτίδος Θηβαΐδος] Per *Thebaidem* non urbem, sed Provinciam sive Præfecturam totam intelligit: ut hinc probari nequeat, Stephanum diversam statuere *Diospolin* à *Thebis Ægyptiis*.

— Η'

— Ἡ λεγομένη Ἑκατόμπολις] MSS. Ἑκατόμπυλος. quomodo procul dubio ſcribendum, ut ex Euſtathio ad Dionyſium pag. 36. & ſequentibus apud noſtrum apparet.

— Κτίσμα Ὀσίριδος καὶ Ἴσιδος] Diodorus lib. 1. pag. 9. *Κτίσαι δέ φασι τοῦτον περὶ τὴν Ὀσιριν πόλιν ἐν τῇ Θηβαΐδι τῇ κατ᾽ Αἴγυπτον Ἑκατόμπυλον. ἣν ἐκεῖνος μὲν ἐπώνυμον ποιῆσαι τῆς μητρὸς, τοὺς δὲ μεταγενεστέρους αὐτὴν ὀνομάζειν Διὸς πόλιν, ἐνίους δὲ Θήβας. Conditam porro ab Oſiride ferunt urbem in Thebaide Ægypti centum portarum, quam matris cognomento inſignivit, ſed à poſteris Dioſpolin & Thebas nominari.*

— Πρὶν δὲ ὑπὸ Περσῶν ἀφανισθῆναί φησι Κάτων, ὅτι μυρίας τετρακισχιλίας κώμας εἶχε καὶ τετράκοντα, ἀνθρώπων δὲ μυριάδας ἑπτακοσίας] Latine hæc ſonant: *Priuſquam à Perſis deſtrueretur Cato refert habuiſſe ter decies millia & triginta pagos, hominum ſeptuagies centena millia.* Suſpectus tantus hominum numerus in una urbe. Certe Joſephus lib. 11. de Bello Jud. cap. 16. auctor eſt in tota Ægypto ab Æthiopibus & Indis Alexandriam uſque fuiſſe tantum, *πεντήκοντα πρὸς ταῖς ἑπτακοσίαις μυριάδας ἀνθρώπων. quinquaginta ſuper ſeptingentos hominum myriades.* quomodo igitur ſeptingentæ myriades una in urbe?

— Ἀριθμῶν δὲ τούτων μεμετρημένον τετρακισχιλίων ἢ ἑπτακοσίων] Subintelligendum ex antecedenti ſupputatione, μυριάδων.

— Μηδ᾽ εἰ σφόδρα λέγοιντο] Salmaſius legit, θέλοιντο.

— Ζ, Παλαιστίνης] *Lydda* ante dicta. Theodoretus lib. 1. Hiſt. Eccleſ. cap. 5.

— Ὁ πολίτης, Διοπολίτης] Sic in nummo Hadriani circum figuram equeſtrem, ΔΙΟΠΟΛΙΤΩΝ.

ΔΙΠΑΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας. Τὸ ἐθνικὸν Διπαιεὺς, ἀλλὰ καὶ ἡ πόλις οὕτω] Ergo urbs & Δίπαια & Διπαιεὺς dicta, quemadmodum Ἀπέρα & Ἀπερεύς. vide ſupra v. Ἀπέρα. & infra v. Ὀδυσσεύς.

ΔΙΡΦΥΣ, ὄρος Εὐβοίας, ὡς Εὐφορίων] Lycophroni appellatur Διρφωσσὸς pag. 67.

Καὶ πάντας Διρφωσσοῖο καὶ Διακρίων
Γωλειά.
Et omnes Dirphoſſi & Diacriorum
Gurgites.

Ad quem locum Iſaacius Tzetzes: Τρύχαντος καὶ Νέδων, καὶ Διρφωσσὸς ὄρη Εὐβοίας εἰσί. τὸ δὲ Διρφωσσὸν ὁ Εὐφορίων Δίρφυν καλεῖ·

Δίρφυν ἀνὰ τρηχεῖαν ὑπ᾽ Εὐβοίῃ κενόνισο.

& ſic appellatur etiam Simonidi in veteri Epigrammate, quod legitur lib. 111. Antholog. pag. 298.

Δίρφυος ἐδμήθημεν ὑπὸ πτυχί.

Ad quod vide Vincentio Opſopœo notata.

ΔΟΒΗΡΟΣ, πόλις Παιονίας] Meminit hujus loci vetus Epigramma,

Ἀδαῖε εἰς Πόλυκλειτον ταῦρον τὸν καλούμενον ζόμβρον λογχεύσαντος.

Ταῦρος Φερκαλέον νάπος ἐκβαίνοντα Δοβήρου
Πολυκλειτης ἵππου κάρτερος ἠνιοχῶν.
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν ὡρμήθη πεσεῖν ἄπο. τοῦ δ᾽ ἀπελοῖο
Παιονίδα λόγχην ἧκε διὰ κροτάφων·
Συλήσας κεφαλῇ δὲ διπλοῦν κέρας αἰὲν ἐκείνῳ
Ζωροποτῶν ἰχθρῷ κόμπον μὴ φλυάτει.

Pyrrhus Ligorius Coloniam Romanam factam ſcribit à Claudio Imperatore, in ejuſque rei argumentum nummum adfert, in cujus averſa Duumviri ſulcum ducentes cum inſcriptione, COLONIA. CLAUDIA. DOBEROS.

— Οἱ πολῖται, Δόβηρες] Sic dicuntur Herodoto lib. v. cap. 16. & VII, 113. vide ſupra v. Ἀγραῖα.

ΔΟΙΑΝΤΕΣ, πεδίον Φρυγίας. Ἄκμονα γὰρ καὶ Δοίαντά φασιν ἀδελφούς] MSS. Δοίαντος πεδίον Φ. & ſic quoque habent ſupra v. Ἀκμονία, ut ibi notavimus. Apollonius Rhodius lib. 11. v. 373.

Ἔνθα δὲ Δοίαντος πεδίον.
Tum vero campus Daantis.

ad quem locum Scholiaſtes: Δοίας καὶ Ἄκμων (ſic lege, non Ἄλκμων) ἀδελφοί. τίνος δὲ πατρὸς, οὐ φέρεται, ὥς φησι Φερεκύδης. πλησίον δέ φησι τοῦ Δοίαντος πεδίου εἰσὶ τρεῖς πόλεις, ἔνθα κατῴκουν αἱ Ἀμαζόνες, Λυκαστία, Θεμίσκυρα καὶ Χαλυβία. Et idem Apollonius eodem lib. v. 990. πεδίον Δοιάντειον appellat: Ubi Scholiaſtes: Δοιάντειον, πεδίον Θερμώδοντος, ἀπὸ Δοίαντος οὕτω κληθέν. Inde Themiſcyra Δοιαντὶς Orpheo dicta, Argon. v. 767.

Μακρὰ Θεμισκύρης Δοιαντίδος ἄψεα κεῖται.
Longa Themiſcyra Daantidis membra jacent.

Sic enim ibi reſcribendum exiſtimo: vulgo perperam editur Βοιαντίδος.

— Καὶ Ἀκμώνιον] Scribe, Ἀκμόνιον, vide ſupra v. Ἀκμονία.

ΔΟΚΙΜΕΙΟΝ, πόλις Φρυγίας, ὡς Εὐδαίμων. Τὸ ἐθνικὸν Δοκιμεὺς, κατὰ τὴν τέχνην] Sic in nummo egregio M. Aurelii in Theſauris S. M. Ducis circum Cybelem cum tympano leone vectam, ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ. & ſubtus, ΔΟΚΙΜΕΩΝ. nam Acamas collectam Macedonum manum in hæc loca habitatum deduxit; ut dicitur infra v. Σύνναδα. Sic in alio Neronis in iiſdem Theſauris expreſſa viſitur Dea Phrygia, ſtans inter duos leones, circum cujus caput, ΔΩΚΙΜΕΩΝ. Et ſic Pyrrhus Ligorius pariter in Antiquitatibus, ex nummo Trajani refert: in quo ſignum Felicitatis, dextera caduceum præferens, ſiniſtra cornu copiæ & temonem, ſupra ſcriptum, ΕΤΔΑΙΜΟΝΙΑC. à latere, ſub caduceo, ΔΟΚΙΜΕΩΝ.

— Κατὰ δὲ τὴν συνήθειαν Δοκιμηνός] Occurrit hoc gentile in Subſcript. Concil. Chalc.

pag. 96. Dixerunt & Δοκιμείτης & Δοκιμαῖος. infra v. Σύνναδα. & apud Strabonem lib. XII. pag. 577.

— Ἀφ' οὗ τὰ μάρμαρα οὕτω φασί] Hinc *Sinnadicus* & *Docimites* lapis, de quo vise Cl. Salmasium in Exercit. Plinian. pag. 559.

ΔΟΛΙΟΝΕΣ, οἱ τὴν Κύζικον οἰκοῦντες] Hinc *Cyzicus* Δολιονία dicitur Apollonio Rhodio lib. II. v. 767.

Ὅσσα τε Κύζικον ἀμφὶ Δολιονίην ἐτέλεσσαν.
Et quæ patrassent circa Cyzicum Doloniam.

— Καὶ θηλυκῶς Δολονία] Lege: Δολιονία. sic Apollonius d. l. & lib. I. v. 1070.

Αἰνότατον δὴ κεῖνο Δολιονίῃσι γυναιξὶν
Ἀνδράσι τ' ἐκ Διὸς ἦμαρ ἐπήλυθεν.
Gravissimus quidem ille & Dolionibus mulieribus
Et viris à Jove venit dies.

Et Apollonii Scholiastes pag. 46. Ἀρτακία κρήνη περὶ Κύζικον, ἧς Ἀλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος, ὅτι τῆς Δολιονίας ἐστίν. Venit & hinc aliud fœmininum Δολιονίς, quod legitur infra v. Σκύρμος.

ΔΟΛΙΧΗ', νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ.

— Δολιχαῖος Ζεύς] In veteribus Inscriptionibus frequens est JUPITER DOLICHENUS, non item Δολιχαῖος; quem ad Lyciorum insulam pertinere, *Dolichenum* ad Commagenem existimo. De *Dolicheni Jovis* cognomento infeliciter hariolatur Justus Rycquius de Capitolio cap. XX. uti ex hoc Stephani loco colligere est. Apud Pyrrhum Ligorium in Antiquitatibus, sub Jove tauro insidenti legitur:

JOVI. OPTIMO. MAX. DOLICHENO
L. FABIRIUS. L. L. PHILOTIMUS. V. S. L. M.

sub Junone insidente cervæ:

JUNONI. ASSYRIÆ. REG. DOLICHENÆ.

De hoc *Jove Dolicheno* intelligendus Lucianus de Dea Syria pag. 1070. Ἀμφω δὲ χρύσεοί τε εἰσι, καὶ ἄμφω ἕζονται. ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες φορέουσι, ὁ δὲ ταύροισι ἐφέζεται, καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ Διὸς ἄγαλμα ἐς Δία πάντα ὁρῇ, καὶ κεφαλὴν καὶ εἵματα καὶ ἕδρην. *Ambo autem aurei sunt, ambo sedent, sed Junonem leones portant, Jupiter tauris insidet. Atque adeo & Jovis quidem simulacrum per omnia Jovi assimilatum est & capite & oculis & sedendi habitu.* Nam *Doliche* Hierapoli vicina. In alia Inscript. in Quirinali:

JOVI. OPTIMO. MAXIMO. DOLICHENO. UBI. FERRUM. NASCITUR. C. SEMPRONIUS. RECTUS. CENT. 7. FRUMENTARIUS. D. D.

ΔΟ'ΛΟΓΚΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης, ἀπὸ Δολόγκου, τοῦ ἀδελφοῦ Βιθύνου] Tzetzes ad Lycophronem pag. 93. Δόλογκοι δὲ ἔθνος Θρακικὸν ἀπὸ Δολόγκου τοῦ Κρόνου καὶ Θρᾴκης παιδός. Constantinus Porphyrogenneta de Themat. lib. II. Them. I. ἡ δὲ Θρᾴκη ὀνομασίαν μὲν εἶχεν ἀπὸ Θρακὸς βασιλέως τοῦ πάλαι ἐν αὐτοῖς τελευτήσαντος· ἢ ἀπὸ νύμφης Τιτανίδος, ἀφ' ἧς καὶ Κρόνου * Δόλογκοι ὀνομάζονται. *Thracia vero appellationem hanc nacta est à rege Thrace, qui olim illic è vivis excesserat: aut à nympha Titanide, ex qua & Saturno* Dolonchus natus est, unde *Dolonchi nominantur.*

ΔΟ'ΛΟΠΕΣ, ἔθνος Θεσσαλῶν.

— Δολοπηΐς] Sic Apollonius lib. I. v. 68.

Κτιμένην Δολοπηΐδα ναιετάασκεν.
Cumenam Dolopeida habitabant.

Vide infra v. Κτιμένη. Inde & τύμβος Δολοπηΐος apud eundem d. libro v. 585.

ΔΟΜΕΤΙΟΥΠΟΛΙΣ, Ἰσαυρίας πόλις] *Domitiani Coloniam* facit Pyrrhus Ligorius, qui nummum sibi visum refert Domitiani Imp. in cujus aversa circum colonum arantem, COL. DOMIT. AUG. DOMITIONOL. Fides sit penes ipsum. Explicat autem: *Colonia Domitia Augusta Domitiopolis.*

ΔΟΝΟΥΣΙ'Α, νῆσος μικρὰ Ῥόδου] Apud Eustathium ad Dionysium pag. 77. hæc vox capite truncata legitur; Νυσία videlicet, pro Δονυσία. quomodo est in codice MS. & hic apud nostrum, cujus verba diligenter, ut solet, transscripsit Eustathius. *Donysa* Virgilio, cum alibi, tum in Ciri:

—— viridemque allapsa Donysam,
Ægylamque simul, sementiferamque Seriphum.

ita enim secundo versu legendum, non *Æginam*, quam insulam jamdudum transierat, uti jam supra monuimus.

— Τοῦ πατρὸς Μίνω] Pro Μίνωος. nam sic etiam declinaverunt, docente Eustathio ad Odyss. P. pag. 1830.

ΔΟΡΙ'ΕΙΟΝ, Φρυγίας πόλις] Hujus quoque civitatis nummum sub Hadriano Imp. cusum Pyrrhus Ligorius in Antiquitatibus profert, in quo circum templum Cybeles cum tympano & crotalis scriptum, ΔΟΡΙΑΙΩΝ. Sed hoc gentile nummum mihi suspectum facit.

— Τὸ ἐθνικὸν Δορειεύς, ὡς Γορδιεύς] Legendum, Δορεεύς, aut exemplum appositum non quadrat. Vide quæ notata supra v. Δαρεῖον.

ΔΟ'ΡΙΣΚΟΣ, πόλις Θρᾴκης, καὶ πεδίον] Deprompta hæc sunt ex Herodoti lib. VII. cap. 59. Ὁ δὲ Δορίσκος ἐστὶ τῆς Θρηΐκης αἰγιαλός τε καὶ πεδίον μέγα· διὰ δὲ αὐτοῦ ῥέει ποταμὸς μέγας Ἕβρος, ἐν τῷ τεῖχός τε ἐδέδμητο βασιλήϊον, τοῦτο τὸ δὴ Δορίσκος κέκληται, καὶ Περσέων φρουρὴ ἐν αὐτῷ κατεστήκεε ὑπὸ Δαρείου ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου ἐπεί τε ἐπὶ Σκύθας ἐστρατεύετο. *Est autem Doriscus Thraciæ littus pariter & campus ingens, quem grande flumen Hebrus interfluit, in hoc exstructum est castellum regium, Doriscus dictum, in quo Persarum erat præsidium, à Dario jam inde impositum, quum Scythis inferebat bellum.* quo loco τεῖχος male redditur in versionibus Latinis

tinis *murus*. Dicit enim postea in hoc τείχει præsidium fuisse collocatum, ergo non fuit simplex murus. Sic Ὄλπαι apud Thucydidem lib. III. dicuntur τεῖχος ἐπὶ λόφου ἰσχυρὸν πρὸς τῇ θαλάσσῃ. *validum mari imminens castellum.*

— Ὡς Δορμίσκος] Lege, Βορμίσκος. vide supra h. v.

ΔΟΡΤΑΛΆΕΙΟΝ, πόλις Φρυγίας] Pyrrhus Ligorius M. Aurelii Antonini Imp. exhibet nummum, in quo circum Cybelem turritam cum tympano & crotalis inter duos leones sedentem legitur, ΔΟΡΥΛΑΕΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

— Ὁ δὲ Δορύλαιον Δημοσθένης φησί] Sic etiam apud Eustathium ad Dionysium pag. 108. & apud Strabonem lib. XII. pag. 576. Δορύλαιον vel Δορυλάϊον. Infra vero v. Κάδοι, & v. Θέρμα, legitur Δορύλαιος.

ΔΟΥΛΙΧΙΟΝ, μία τῶν Ἐχινάδων νήσων, ἡ καὶ Δόλιχα καλουμένη, καὶ Ὀξεῖαι] Apud Eustathium ad Iliad. B. pag. 305. scribitur Δολίχα, & Ὀξεῖα, numero singulari. Rectius.

— Ἀπὸ Δυλιχίου] Eustathius d. l. Δολιχίου.

— Καὶ Δυλιχεῖς ἐλέγοντο, καὶ οἱ ἐν τῷ Δυλιχίῳ Ἐπειοί] Legendum & distinguendum ex MS. καὶ Δυλιχίς. ἐλέγοντο καὶ οἱ ἐν τῷ Δυλιχίῳ Ἐπειοί. Nam Δυλιχεῖς pluralis est à Δυλιχεύς, vel Δυλιχιεύς, quod præcessit: ut inanis ταυτολογία vulgatæ lectioni insit.

ΔΟΥΛΩΝ πόλις, πόλις Λιβύης] Hesychius h. v. mendose distinguitur in vulgatis codicibus. Quod caussam errandi præbuit Abrah. Ortelio, *Dulopolin* vicum affirmanti in *Marica*, Hesychio; cum is scripserit: Δούλων πόλις, Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ· κώμην γὰρ λέγει Δούλων πόλιν· ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ καὶ Λιβύῃ. *Marica* enim Eupolidis Fabula fuit, quam citat & noster supra v. Γάδειρα. infra v. Θεσσαλία.

— Φασὶ δὲ καὶ Κρήτην Δυλόπολιν εἶναι] Hesychius d. l. ἐν Κρήτῃ· & sic etiam Sosicrates in Creticis, apud Suidam h. v.

— Εἶτα Σάκας αἰφικνῇ. καὶ Σιδονίους, καὶ Ἐρεμβούς] Lego: Εἶτα Σάβας, &c. Σάβας autem pro Σαβαίους Dionysius in Perieg. v. 959.

Μινναῖοί τε Σάβαι τε καὶ ἀγχέγονοι Κλεταβηνοί.
Minnæique Sabæque & vicini Cletabeni.

nam eodem loco Ἐρεμβοὶ statim etiam nominantur v. 963.

Λυπρὸς ὀρεσκῴων παραφαίνεται οὖδας Ἐρεμβῶν.
Sterile monticolarum apparet solum Erembortum.

— Ἔς τε πόλιν ἀνδρῶν νεοπλουτοπονήρων] Hic omissa est vox Δούλων· quæ post vocem πόλιν inserenda iterum. Sic sæpius vox nota omissa est.

— Ὡς φησιν Ὀλυμπιανός] Fuit Episcopus Byzantü, quem citat Cl. Salmasius.

ΔΟΥΜΑΘΑ, πόλις Ἀραβίας· ὁ πολίτης Δυμαθηνός] Porphyrio dicuntur Δυμάθιοι lib. II. de Abstinent. Animal. cap. 56. Δυμάθιοι δὲ τῆς Ἀραβίας κατ' ἔτος ἕκαστον ἔθυον παῖδα. *Dumathii Arabiæ populi puerum quotannis mactabant.* Δυμαθηνοὶ tamen etiam dicti. Siquidem Pyrrhus Ligorius Philippi Imp. promit nummum, in quo circum serpentem in spinas convolutum capite radiato legitur, ΔΟΥΜΑΘΗΝΩΝ.

ΔΟΥΡΑ, πόλις Μεσοποταμίας] Loci hujus, vel campi circa, mentio in S. L. apud Danielem cap. III. v. I. ubi Græca editio LXX. καὶ ἔστησεν αὐτὴν ἐν πεδίῳ Δεειρᾶ ἐν χώρᾳ Βαβυλῶνος. quod vulgatus interpres reddit: *Et statuit eam in campo Dura provincia Babylonis.* Isidoro Characeno *Dura Nicanoris*, à Græcis vero *Europus* appellata dicitur: Εἶθεν Δοῦρα Νικάνορος πόλις, κτίσμα Μακεδόνων, ὑπὸ δὲ Ἑλλήνων Εὔρωπος καλεῖται. Apud Ammianum Marcellinum lib. XXIV. pag. 263. *Dora* legitur, corrupte; uti jam monuit Henricus Valesius: in aliis locis *Dura*, recte. Zosimo lib. III. pariter Δοῦρα, ut nostro.

— Τὸ ἐθνικὸν Δουρηνός] Pyrrhus Ligorius Trajani nummum exhibet, in quo circum Victoriam tropæum dedicantem legitur, ΔΟΥΡΗΝΩΝ.

ΔΡΑΒΗΣΚΟΣ, Θρᾴκης χωρίον] Collectio Geogr. MS. Vat. Δραβήσκος Ἠδωνῶν πόλις ἐν Θρᾴκῃ.

ΔΡΑΓΓΑΙ, ἔθνος Περσικῆς] Notissima gens, quam Arrianus lib. III. de Exped. Alex. pag. 73. cum Δραγγωγοῖς conjungit, quos alibi reperiri non puto. Immo existimo ΔΡΑΓΩΓΟΥΣ illos non esse alios, quam ΑΡΑΧΩΤΟΥΣ, quamvis hosce Arrianus postea seorsum commemoret. Errorem ipsi Arriano natum puto ex ambiguitate & similitudine literarum Α & Δ. Γ & Τ. qualia passim observavi ad Scylacem & ipsum Stephanum. Ζαράγγαίους quoque ejusdem Arriani non alios crediderim, quam *Drangas*, & hunc quoque ejus errorem ex ἀντιγραφίᾳ ortum censeo. Quam opinionem meam vel maxime confirmat, quod lib. VI. pag. 142. Ζαράγγας eosdem vocet vel Ζαράγγας. Nam apud Isidorum Characenum promiscue Δράγγαι & Ζαράγγαι scribitur. Cæterum Justinus lib. XLI. cap. 6. *Drangas* etiam *Drangaritanos* vocat, si vulgatis codicibus fides habenda, in quibus legitur: *Bactriani autem per varia bella jactati non regnum tantum verum etiam libertatem amiserunt: siquidem Sogdianorum & Drangitanorum, Indorumque bellis fatigati, ad postremum ab invalidioribus Parthis, velut exsangues, oppressi sunt.* Sed nulli, locorum utcumque perito, dubium esse poterit, quin pro *Drangitanorum*, qui nusquam occurrunt, legendum sit, *Drangarum, Ariorum,* distinctis vocibus. Illi enim Bactrianorum vicini fuerunt.

ΔΡΑ-

ΔΡΑΓΜΟΣ, πόλις Κρήτης.

— Τὸ ἐθνικὸν Δράγμιος] MSS. Δράγμιος. Recte.

ΔΡΑΚΟΝΟΝ, ὄρος νήσου τῆς Ἰκαρίας λεγομένης, καὶ πόλις] Apud Strabonem lib. XIV. pag. 639. Δράκανον. apud Hesychium corrupte: Δρακάνιον, ὄρος Καρίας pro Ἰκαρίας. Unde hoc quoque loco Δράκανον legendum existimo. Confirmat hoc Euphorionis ἀνέκδοτον Epigramma.

Εἰς ναυηγὸν ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγει ναυαγήσαντα·

Οὐχ' ὁ τρηχύς σε λιθαῖος ἐπ' ὀστέα κεῖνα καλύπτει,

Οὐδ' ἡ Κυάνεον γράμμα λαβοῦσα πέτρη·

Ἀλλὰ τὰ μὲν δολιχῆς τε καὶ αἰπεινῆς Δρακάνοιο

Ἰκάριον ῥηγμῖνι κῦμα περὶ κροκάλαις.

Ἀντὶ δ' ἐγὼ ξενίης πολυμνήστος ἡ κενὴ χθὼν

Ὠγκώθην Δρυόπων δίψιον ἐν βοτάναις.

ΔΡΕΠΑΝΗ, ἡ Φαιακία] Sic appellatur etiam infra vv. Σχερία & Φαίαξ. Eustathius ad Dionysium pag. 70. Δρέπανον appellat. δύο δὲ Κέρκυραι· ἥτε Φαιακὶς πρὸς τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ, περὶ ἧς καὶ τῷ Διονυσίῳ νῦν ὁ λόγος, ἡ καὶ Φαιακία καλουμένη, καὶ Σχερία, καὶ Δρέπανον, καὶ Ἄργος. καὶ αὕτη μὲν μία. ἑτέρα δὲ Κέρκυρα ἐντὸς τοῦ Ἰονίου διὰ τὸ μάλιστα λεγομένη Κόρκυρα, ἡ καὶ Μέλαινα καλουμένη. Latini tamen alteram illam etiam *Corcyram* appellaverunt. Δρέπανον etiam appellat Tzetzes ad Lycophronem pag. 123. ubi appellationis caussam simul subjicit: Κερκύρα· τὴν Φαιακίαν νῆσον τὴν Κέρκυραν, ἐν ᾗ ἐστὶ κεκρυμμένον τὸ δρέπανον, ἐν ᾧ Ζεὺς Κρόνον ἐξέτεμεν, ἢ ὅτι ἐκεῖ ἔκειτο τὸ δρέπανον, ὃ Δημήτηρ ἔλαβε παρ' Ἡφαίστου τέμνειν σὺν στάχυς· καὶ οὕτω μὲν ἡ Κέρκυρα Δρέπανον λέγεται. Eadem apud eundem leguntur pag. 141.

— Ὡς Χερεδεύς] Lege: ὡς Σχερεύς. Vide infra vv. Σχερία & Φαίαξ.

— Ἔστι καὶ Δρεπάνη Βιθυνίας, πρὸς τῷ Ἀστακηνῷ κόλπῳ] Et hæc Bithyniæ *Drepanum* Ammiano Marcellino dicitur lib. XXVI. pag. 314 quam suo tempore *Heliopolin* dictam testatur. Quod confirmat Chronici Alexandrini Auctor pag. 662. Δρέπανον ἐπικτίσας ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐν Βιθυνίᾳ εἰς τιμὴν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Λουκιανοῦ, ὁμώνυμον τῇ μητρὶ αὐτοῦ Ἑλενούπολιν κέκληκεν. *Constantinus, instaurata Drepani urbe in Bithynia in honorem S. Luciani Martyris, illam à matre sua Helenopolin nuncupavit.*

ΔΡΕΣΙΑ, πόλις Φρυγίας.

— Βεδίαν] Legendum: Βεδείαν. vide supra h. v.

ΔΡΥΛΑΙ, συνοικία τῆς Ποντικῆς Τραπεζοῦντος ἡ πόρρω] Scribendum: Δρῖλαι aut Δρίλλαι. populus non longe à *Trapezunte*. Xenophon lib. v. de Expeditione Cyri pag. 345. qui locus hic adducitur: ἐξάγει εἰς Δρίλας τὸ ἥμισυ τοῦ στρατεύματος. *educit in Drilas dimidiam copiarum partem.* de Xenophonte. Arrianus Periplo Ponti Euxini pag. 7. Τραπεζουντίοις μὲν καθάπερ καὶ Ξενοφῶν λέγει Κόλχοι ὅμοροι. καὶ οὓς λέγει σὺν μαχιμωτάτους καὶ ἐχθροτάτους εἶναι τοῖς Τραπεζουντίοις, ἐκεῖνος μὲν Δρίλλας ὀνομάζει· ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν οἱ Σάννοι οὗτοι εἶναι. *Trapezuntiis quidem, ut Xenophon quoque inquit, finitimi sunt Colchi, nec non, quos idem bellicosissimos ipsisque Trapezuntiis infestissimos esse dicit, Drilla, sic enim ab eo nominantur, mihi autem videntur esse Sanni.*

ΔΡΟΓΓΙΛΟΝ, χωρίον Θετταλίας] Harpocratio *Drongilum* non *Thessaliæ* sed Thraciæ locum facit h. v. & v. Μάστειρα, ubi ex Demosthenis Philippica VIII. hæc adducuntur: Τῶν μὲν ἐν Θρᾴκῃ κακῶν, τί γὰρ ἄν ἄλλο τις εἴποι, Δρογγίλον καὶ Καβύλην καὶ Μάστειραν. Quæ Demosthenis verba hinc corrigenda sunt apud Suidam v. Μάστειρα. ubi minus sincere: τίς γὰρ ἄν ἄλλος εἴποι. pro, τί γὰρ ἄν ἄλλο τις εἴποι. & Καμβύλην, pro Καβύλην legitur. Καβύλη autem eidem Harpocrationi χωρίον ἐστὶ τῆς Θρᾴκης. & nostro infra, πόλις Θρᾴκης οὐ πόῤῥω τῆς τῶν Ἀστῶν χώρας. Denique ipse Demosthenes oratione de Chersoneso pag. 81. *Drongilum* in Thracia locat: οὐ γὰρ οὕτω γ' εὐήθης ἐστὶν ὑμῶν οὐδείς, ὥστε ὑπολαμβάνειν τὸν Φίλιππον τῶν μὲν ἐν Θρᾴκῃ κακῶν (τί γὰρ ἄλλο τις ἂν εἴποι Δρογγίλον, καὶ Καβύλην, καὶ Μάστειραν, καὶ ἃ νῦν ἐξαιρεῖ, καὶ κατασκευάζεται) τούτων μὲν ἐπιθυμεῖν. *Neque enim quisquam vestrum ita simplex est, ut Philippum existimet mala illa in Thracia (nam quo alio nomine appelles Drongilum, & Cabylen, & Mastiram & ea, quæ nunc expugnat, sibique subjicit?) cupere.* & sic pariter ipsius Scholiastes Græcus pag. 1160. Δρογγίλον καὶ Καβύλην· χωρία Θρᾳκικά, εὐτελῆ περὶ τὸν Στρυμόνα καὶ τὴν Ἀμφίπολιν. *Loca Thracica vilia, ad Strymonem & Amphipolim.* Ex quibus certo apparet, hoc loco pro Θετταλίας, reponendum esse, Θρᾴκης.

— Θεόπομπος Φιλιππικῶν θ'] Apud Harpocrationem v. Μάστειρα, & Suidam v. eodem, citatur, non *Theopompi nona*, sed Demosthenis octava Philippica. & v. Δρογγίλον, Demosthenes Philippicis apud Harpocrationem.

ΔΡΥΙΔΑΙ, ἔθνος Γαλατικόν, φιλόσοφον· Διογένης Λαέρτιος ἐν φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ] MSS. ὡς Διογένης Λαέρτιος ε. φ. ι. Locus autem est apud Diogenem in procemio lib. I.

ΔΡΥΜΙΑ, πόλις Φωκίδος. Πausανίας l. Δημήτρος δὲ Θεσμοφόρου Δρυμαίοις ἱερόν ἐστιν ἀρχαῖον] Harpocrationi dicitur Δρυμός, πόλις μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς. *Drymus urbs inter Bœotiam & Atticam.* Ex loco autem Aristotelis, quem subjungit, videtur duplicem facere, aliam *Attica*, aliam *Bœotia*. Herodotus lib. VIII. cap. 33. Δρύμον vocat & *Phocidi* attribuit, ut noster. Pausaniæ lib. x. ter Δρυμαία dicitur,

dicitur, incolæ vero Δρυμαῖοι. Verum ex sequentibus apparet, Stephanum, sive Epitomatorem ejus Δρυμία & Δρύμιον legisse, & alterum pro feminino, alterum pro plurali neutro accepisse: satis inepte. Nam apud Pausaniam urbs ipsa, ut jam dictum, vocatur Δρυμαία, & in loco hic adducto lib. x. pag. 677. legitur: Δρυμαίοις, non Δρυμίοις.

ΔΡΥΟ'ΠΗ, πόλις περὶ τὴν Ἑρμιόνα.

— Οἱ δὲ περὶ τὴν Οἴτην Δρύοπες, ὑπὸ Δρύοπος τοῦ Σπερχειοῦ θυγατρός] Scholiastes Græcus Apollonii Rhodii ad lib. I. v. 1218. Δρύοπες, ἔθνος περὶ τὴν Παρνασσὸν οἰκοῦν, ὃ καταπολεμηθὲν Ἡρακλῆς καὶ μετοικισθὲν εἰς Πελοπόννησον ἐπονομάσθησαν ὑπὸ Δρύοπος τοῦ Λυκάονος καὶ Δίας τῆς Λυκαονίας. Suidas v. Ἐρίμανθος ponit περὶ τὴν Πυθῶνα. Tzetzes ad Lycophronem pag. 83. Οἱ δὲ Δρύοψ υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Δίας τῆς Λυκάονος ταύτῃ γὰρ συνελθὼν Ἀπόλλων ἔγκυον ἐποίησεν. ἡ παῖς τὸ βρέφος, ἐκρυψεν δρυὸς κοιλότητι, ὅθεν καὶ Δρύοψ ἐκλήθη. καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ Δρύοπες, οἱ περὶ Παρνασσόν, ὥς φησιν Ἡλιόδωρος Διο Θεοδαμάντος ὃς ἦν ἐν Δρυόπεσσιν. ἄναξ φησι. Rursus aliter narrat Antoninus Liberalis Metamorph. cap. XXXII. nimirum Dryopen filiam Dryopis, qui Sperchii fluvii & Polydoræ filius, ex Apolline peperisse filium Amphissum, qui Amphissam oppidum ad Oetam condidit.

— Ἔστι καὶ Δρυοπίς τῶν Δρυόπων, περὶ Τραχῖνα] Est una eademque cum superiore. Nam Trachin sita erat sub Oeta. ut ipse infra h. v. & Apollonii Scholiastes pag. 59.

— Λέγεται καὶ Δρυοπίς] Herodoto lib. I. cap. 56. Antonino Liberali Metam. cap. IV. & XXXII.

ΔΡΥ͂Σ, πόλις Θρᾴκης] Harpocratio etiam Epiri civitatem hoc nomine commemorat.

— Πληθυντικόν] Τόπος.

— Ἔστι καὶ χωρίον Λυκίας ἐπὶ τοῦ Κρίου ποταμοῦ] De hoc loco nihil certi pronunciare possum, cum nulla ejus apud alios extet mentio: tum vero fluvii nomen corruptum vel potius mutilum est, quod solum conjecturæ ansam præbere poterat. Nescio tamen, an non rectius Λυδίας pro Λυκίας legeretur, & pro Κρίου, Μαιάνδρου. Nam ex Plutarcho Quæst. Græc. pag. 296. apparet Δρῦν fuisse locum inter Prienen & Miletum, ubi Prienenses insigni clade affecti. Unde ipsis proverbium natum: ὁ παρὰ Δρυὶ σκότος. Cl. Salmasius ex lacuna, quæ in MSS. conspicitur ante τὸ Κρίου, putabat legendum Πυράμου. Sed Pinarus Ciliciæ fluvius fuit juxta Solos. Neque ulla Δρυὸς mentio in Cilicia usquam. Quare conjecturæ nostræ nondum me pœnitet. Viderint tamen docti, si quid probabilius possint exsculpere.

ΔΥΜΑ'ΝΕΣ, φυλὴ Δωριέων. ἦσαν γὰρ τρεῖς Ὑλλεῖς, καὶ Πάμφυλοι, καὶ Δυμᾶνες] De his tribubus videnda Herodoti narratio lib. V. cap. 68. & noster infra suis locis.

— Καὶ προσετέθη ἡ τετάρτη] Quartam hanc tribum Herodotus d. l. Αἰγιαλέας vocat, ab Ægialo Adrasti filio.

— Αἰγίμιος γὰρ ἦν τῶν περὶ τὴν Οἴτην Δωριέων βασιλεύς. Ἔσχε δὲ δύο παῖδας, Πάμφυλον καὶ Δυμᾶνα] Scholiastæ Græco Pindari ad Pyth. Od. I. pag. 195. dicitur Αἰγίμιος, & sic ipsi Pindaro Pyth. Od. V. non Αἴγιμος. Dicto autem Scholiastæ loco etiam tertius enumeratur filius Δῶρος, & secundi nomen mendose scribitur. Πάμφυλος, inquit, καὶ Δυμίας καὶ Δῶρος υἱοὶ Αἰγιμίου. ἀφ' ὧν Παμφυλὶς καὶ Δυμανὶς φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι. Corrige Δυμᾶς vel Δυμάν. Sincerius idem pag. 275. Δῆλον δὲ ὅτι καὶ οἱ Αἰγιμίου παῖδες Δυμᾶς καὶ Πάμφυλος συγκατῆλθον τοῖς Ἡρακλείδαις.

— Καὶ τὸν τοῦ Ἡρακλέους Ὕλλον ἐποιήσατο τρίτον] Legendum: Ὕλλον. Hylas enim puer Herculis, Hyllus vero dictus filius.

— Καὶ Δύμαινα] Supra v. Ἀλικαρνασσὸς scribitur Δύμανα. Inde Δυμανάται apud Herodotum lib. V. cap. 68.

ΔΥ'ΜΗ, πόλις Ἀχαΐας] Meminit Polybius lib. IV. pag. 345.

— Ὁ πολίτης, Δυμαῖος] Extat apud Polybium d. l. & in veteri Epigrammate Persis in Antholog. Græc. Epigr. pag. 312. ex emendatione Vincentii Opsopœi.

— Ἀντίμαχος δὲ Καιανίδα ταύτην φησί] Extat hic Antimachi ex Thebaide locus apud Tzetzem in Lycophr. pag. 95. sed hinc corrigendus:

Ὡς ἐπιτειχήσων ἄστυ Καυκωνίδα Δύμην.
Ἐπεγερθέντων παίδων ἐκείνων ἀρχὸς ἐόντος.

Vulgo male editur, Καικωνίδα.

ΔΥΡΡΑ'ΧΙΟΝ, πόλις Ἰλλυρική, Ἐπίδαμνος κληθεῖσα, ἀπὸ Ἐπιδάμνου τοῦ τῆς θυγατρὸς Μελισσέως, ὅτε καὶ ὁ Ποσειδῶνος Δυρράχιος] Constantinus Porphyrogenneta lib. II. de Themat. cap. 9. Δυρράχιον ἡ ποτε Ἐπίδαμνος. Dyrrachium olim Epidamnus. Collectio nominum Geograph. MS. Vat. Δυρράχιον, πόλις καλουμένη πρότερον Ἐπίδαμνος· ὠνομάσθη δὲ Δυρράχιον ὅτι κατὰ τὸν τόπον περιεχόντες ἄκραι γεώλοφοι τὸ κῦμα περιῤῥηγνύουσι καὶ σχιζόμενον ῥαχίαν ποιεῖ μεγάλην· ὅθεν διὰ τὴν ῥαχίαν καὶ τὸ δύστροπον οὕτως ὠνομάσθη.

— ** ἀφ' ἧς τόπος Μελισσώνιος, ἔνθα Ποσειδῶν αὐτῇ συνῆλθεν] Si illud, ω, deleatur, locus videtur integer. Constantinus dicto loco: ἀφ' οὗ ἐστι τόπος ἐν Ἐπιδάμνῳ Μελισσώνιος, ἔνθα Ποσειδῶν αὐτῇ συνῆλθε. puto, ἀφ' ἧς, ut hic. a qua est locus in Epidamno Melissonius dictus, ubi Neptunus cum Melissa rem habuerat. In MSS. deest nihil.

— Ἀλέξανδρος δὲ ἐν Εὐρώπῃ, Δυρράχιον αὐτήν καλεῖ μετ' ἄλλων] Eustathius ad Dionysium pag. 56. hinc arcessit nominis originem: Δυρράχιον δηλοῦν ἐκ τῆς τοιαύτης κλήσεως τὸ ὅ

πίπτει τραχύτητος. Δυσεῤῥάχιον γάρ ἐστι, ὅ ἐστι δυσέξοχον. *Dyrrachium ipso nomine loci asperitatem denotat, quasi Dysrachium, hoc est, insuperabile.*

— Ἐῤῥίνιος φίλων] Ἐρίννιος. infra v. Κύρ[illegible]ος. & Suidas v. Ἐρίννιος.

ΔΩΔΩ΄ΝΗ, πόλις τῆς Μολοσσίδος ἐν Ἠπείρῳ] Sic ex nostro refert Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag. 335.

— Μεθ' ἣν Δωδωναῖος Ζεύς. καὶ Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου] Locus est apud Homerum Iliad. Π. v. 233. hoc modo:

Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου.

Jupiter Rex, Dodonæe, Pelasgice, procul habitans,
Dodonam curans gelidam.

— Καὶ Θετταλικὴν, κακῶς] De *Thessalica* tamen *Dodona* videtur accipiendus auctor Carmin. Sibyllin. lib. III. pag. 227.

Τὸ τρίτον αὖ Πλούτωνα Ῥέ' ἡ τίκτε δῖα γυναικῶν,
Δωδώνην παριοῦσα, ὅθεν ῥέεν ὑγρὰ κέλευθα
Εὐρώπου ποταμοῖο.

Tertio iterum Plutonem peperit inter fœminas præstantissima Rhea
Dodonam præteriens, unde decurrunt humida via
Eurotæ fluvii.

Nam in sequentibus Eurotam Peneo commistum ad mare deferri ait.

— Πόλιν γὰρ εἶναι Βωδώνην] Lege: Βωδώνην. Vide supra h. v.

— Ἢ ἀπὸ Δώνου ποταμοῦ] Scribendum: Δωδῶνος, ut Eustathius ad Dionysium pag. 62. & Homerum Iliad. B. pag. 335.

— Λέγεται δὲ καὶ Δωδών] Sic appellatur à Sophocle in Trachiniis v. 169.

Ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε
Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη.

Sic antiquam fagum respondisse olim
In Dodone geminis columbis oracula reddentibus.

ubi vide Scholiasten Græcum de hoc oraculo disserentem.

— Ἔστι δὲ καὶ παροιμία, Δωδωναῖον χαλκεῖον] De hac parœmia, vide quæ ex Pausania & Aristotele notata Eustathio ad Od. Ξ. pag. 1760.

ΔΩΝΕΤΤΙ΄ΝΟΙ, ἔθνος Μολοσσικόν] Legendum per τ simplex, ΔΩΝΕΤΙ΄ΝΟΙ. uti ex allato Rhiani versu patet.

ΔΩ΄ΡΑ, νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ.

— Ὡς Ἀρξηνός] Occurrit infra v. Κυρταῖα.

ΔΩ΄ΡΙΟΝ, πόλις μία τῶν τριῶν. Ὅμηρος· Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον] Homerus Iliad. B. v. 594.

— Δοτίζεος ἐν αὐτῇ τῇ πόλει φησὶν ὑπὸ Θαμύρας ἀρεθῆναι τὴν Δώριον ἁρμονίαν] Lege: ὑπὸ Θαμύριδος, quomodo hic quondam legit Eustathius ad Iliad. B. pag. 297. Immo ipse Homerus, loco à Stephano adducto pergens:

—— καὶ Δώριον, ἔνθα τε Μοῦσαι
Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς.

—— *& Dorium, ubi Musæ*
Occurrentes Thamyrin Threicium spoliarunt cantu.

Quare Plato corrigendus lib. x. de Republ. pag. 620. ubi perperam Θαμύρα editur pro Θαμύριδος.

ΔΩ΄ΡΟΣ, πόλις Φοινίκης.

— Τὸ ἐθνικὸν Δωρίτης] Et femininum Δωρῖτις. Unde Δωρίτιδος Veneris templum apud Cnidios fuisse vetustissimum refert Pausanias princ. Oper. pag. 2. quæ sic cognominata à Doriensibus, qui peninsulam illam incolebant.

ΔΩ΄ΤΙΟΝ, πόλις Θεσσαλίας, ὅπου μετῴκησαν οἱ Κνίδιοι, ὧν ἡ χώρα Κνιδία, ἀπὸ Δωτίας τῆς Ἐλάτου κληθεῖσα] Isaacus Tzetzes ad Lycophronem pag. 73. Δώτιον ἀκρωτήριον Ὀλύμπου, σύμπλον τῆς Λειβήθροις. Cnidios autem huc commigrasse & regionem adjacentem Cnidiam propterea fuisse dictam, uti hic tradit noster, hausta ex male intellecto Callimachi Hymno in Cererem v. 24.

Οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον.

Nondum Cnidiam, sed adhuc Dotium incolebant sacrum.

Ubi Scholiastes antiquus Κνιδίαν explicat pariter χώραν Θεσσαλίας. Verum Cl. Salmasius Notis ad Inscript. Herodis Attici pag. 28. docet errare hos Grammaticos, & τὰν Κνιδίαν Callimacho pro τὴν Κνίδον poni, nec Cnidios in Thessaliam, verum Thessalos, relicta urbe Dotio, in insulam Cnidum profectos, duce Triopa, ibique condidisse urbem Triopion. Quibus adjiciendus Diodori Siculi locus è libro v. Biblioth. pag. 229. Μετὰ δὲ ταῦτα Τριόπαν ἕνα τῶν Ἡλίου καὶ Ῥόδου παίδων φεύγοντα τὸν Τενάγου τοῦ ἀδελφοῦ φόνον εἰς τὴν Χεῤῥόνησον ἀφικέσθαι. ἐνταῦθα δὲ καθαρθέντα τοῦ φόνου ὑπὸ Μελισσέως τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Θετταλίαν πλεῦσαι ἐπὶ συμμαχίαν τοῖς Δευκαλίωνος παισὶ, καὶ συνεκβαλεῖν ἐκ τῆς Θετταλίας τοὺς Πελασγοὺς καὶ μερίσασθαι τὸ καλούμενον Δώτιον πεδίον. ἐνταῦθα δὲ τὸ τέμενος τῆς Δήμητρος ἐκκόψαντα, τῇ μὲν ὕλῃ κατακεχρῆσθαι πρὸς βασιλείων κατασκευήν. δι' ἣν αἰτίαν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μισηθέντα φυγεῖν ἐκ Θετταλίας, καὶ καταπλεῦσαι μετὰ τῶν συμπλευσάντων εἰς τὴν Κνιδίαν· ἐν ᾗ κτίσαι τὸ καλούμενον ἀπ' αὐτοῦ Τριόπιον. *Post hæc Triopas Solis Rhodique filiorum unus ob fratris Tenagi cædem exsul in Chersonesum profugit. Et ab rege Melisseo expiatus ad opem ferendam Deucalionis liberis in Thessaliam discessit, &, Pelasgis communi auxilio ejectis, agrum, quem Dotion vocant, cum illis partitus est. Illic sacro Cereris nemore exciso ad regiæ structuram abusus, odium populi incurrit: & profugus è Thessalia, cum adjuncto hominum agmine in Cnidiam pervenit; ubi Triopium, à nomine suo appellatum, condidit.*

E.

ΕΒΡΑΙ͂ΟΙ, οὕτως Ἰουδαῖοι, ἀπὸ Ἀβραβώνος, ὡς φησι Χάραξ] V. CL. Joannes Seldenus in Prolegomenis de Diis Syris cap. 2. postquam disseruisset de origine nominis *Hebræus*, propositis duabus sententiis, quarum una derivat illud ab Ebero, altera ab Abrahami cognomine, quo עברי *Ebri*, id est, περάτης est dictus, quasi *Transeuphratensis*, addit in ultimam se propendere quidem, assensum nihilominus cohibere, quoniam non liquet, utrum Heberum an Abrahamum Charax intellexerit, dum Ebræos ἀπὸ Ἀβραβώνος dictos vult. Si hæc dubia Characis auctoritas intercedat, quominus hoc certo sciamus, rem habemus confectam. Neque enim ullus dubito, quin hic pro Ἀβραβώνος scribendum sit Ἀβραμώνος, uti facile mihi largientur, qui sciunt quam exiguo discrimine β & μ in Stephani manuscriptis sint picta, unde infiniti errores profecti sunt. Idem autem quod Charax, ex Alexandro & Artapano tradit Eusebius lib. IX. de Præparat. Euang. pag. 245.

ΕΓΓΑΔΑ, κώμη μεγάλη, πλησίον Σοδόμων Ἀραβίας.

— Ὡς Ζωαρηνός] Scribe, Ζοαρηνός.

ΕΓΕΣΤΑ, πόλις Σικελίας, ἔνθα θερμὰ ὕδατα, ὡς Φίλων· ἀπὸ Ἐγέστου τοῦ Τρωός] Nomen hujus urbis diversimode à veteribus scribitur, Ἄκεστα, Αἰγέστα, Ἐγέστα, Σαγέστα, Σεγέστα. De quo videndus Salmasius in Exercitat. ad Solin. pag. 111.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἐγεσταῖος] Supra v. Ἀγάθυρσα. In nummis antiquis Siciliæ apud Philippum Parutam, Ἐγεσταίων & Σεγεσταίων. & in quinque Σαγεσταίων. in uno Ἐγεσταίων legitur.

ΕΓΧΕΛΕΙ͂Σ, ἔθνος Ἰλλυρικόν.

— Ἢ ἀπὸ τοῦ Ἐγχέλεως] Ἐγχέλεα Illyrii filium commemorat Appianus princ. Illyricorum.

ΕΔΔΑΝΑ, πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, κατοικία Φοινίκων, ἀπὸ Ἐδδανοῦ ἡγεμόνος· τὸ ἐθνικὸν Ἐδεβησσεὺς καὶ Ἐδεβησσιος] Hic duo loca incuria librarii in unum conflata, uti clare ex gentilibus conspicitur. MSS. autem ab hoc errore sunt liberi, in quibus egregie legitur, ΕΔΔΑΝΑ, πόλις πρὸς Εὐφράτῃ, κατοικία Φοινίκων, ἀπὸ Ἐδδανοῦ ἡγεμόνος· τὸ ἐθνικὸν Ἐδδανηνός.

ΕΔΕΒΗΣΣΟΣ, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων Ἰσαυρικῶν α΄. τὸ ἐθνικὸν Ἐδεβησσεὺς καὶ Ἐδεβήσσιος.

ΕΔΕΣΣΑ, πόλις Συρίας, διὰ τὴν τῶν ὑδάτων ῥύμην οὕτω κληθεῖσα] Apud Franc. Gotifredum in tribus nummis M. Aurelii Antonini Caracallæ circum caput turritum legitur, ΑΥ. ΑΝ. ΕΔΕϹϹΑ. quod interpretor, *Aurelia Antoniana Edessa*. Huc refero nummum ejusdem Caracallæ apud Goltzium, in quo, ΚΟΛΩΝ. ΜΑΡ. ΕΔΕϹ. nam in literis intermediis ΜΑΡ. Μ. Aurelii nomen latitare non dubito. Tristanus nummum exhibet Gordiani, Tom. II. pag. 510. in cujus aversa circum Victoriam sedentem, ΕΔΕΣΣΑΙΩΝ. Apud Occonem pag. 420. in Alexandri Severi nummo, ΚΟΛ. ΕΔΕϹϹΗΝΩΝ. licet Occo hanc inscriptionem non intellexerit; uti nec Tristanus aliam, in nummo ejusdem Alexandri Severi Tom. II. pag. 405. in quo perperam legit, ΜΗΤΡΟΠ. ΔΕϹϹΗΝΩΝ omisso Ε. & ad, nescio quam, *Dessam* superioris Ægypti refert: cum certum sit, ΕΔΕϹϹΗΝΩΝ in nummo sculptum fuisse. Erat autem Metropolis Osrhoënæ, ut ex Notitia Hieroclis aliorumque constat.

— Ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδόνι] Lege: Ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ.

— Κατὰ μὲν τοὺς ἐγχωρίους Ἐδεσσηνός· παρὰ δὲ τοῖς πλείοσι τῶν ἀρχαίων Ἐδεσσαῖος]. In Thesauris Serenissimi Magni Ducis extat Alexandri Severi nummus, in quo circum mulierem turritam monti insidentem legitur, ΜΗ. ΚΟ. ΕΔΕϹϹΗΝΩΝ. hoc est, *Metropolis Colonia Edessenorum*. In iisdem servatur & Tiberii, in cujus aversa circum caput Augusti, ΣΕΒΑΣΤΟΣ ΘΕΟΣ ΕΔΕΣΣΑΙΩΝ. Apud Illustrem equitem Cassianum de Puteo habetur Caracallæ, quondam ab Ænea Vico depictus, in quo circum mulierem sedentem, capite turrito, manumque super aram protendentem, ΜΑΚ. ΑΥΡ. ΕΔΕΣΣ. *Edessus* lapis apud Isidorum lib. XVI. cap. 1. huc etiam referendus videtur.

ΕΔΟΥΜΑΙ͂ΟΙ, ἔθνος Ἀράβιον, ὡς Σῆνος ἐν Ἀραβικῶν τετάρτῳ] Infra quoque v. Κάρναvα hic auctor vocatur Σῆνος. Sed utrobique eodem modo peccatum ab imperitis librariis, qui abbreviaturas Græcas aut non animadverterunt, aut reddere non potuerunt. Cum enim scriptum esset, ὡς Οὖνος, id est, ὡς Οὐράνιος, falsum hoc auctoris nomen nobis commenti sunt. Οὖνος pro οὐρανὸς passim scribi omnes norunt, qui unquam aut MS[tos] codices inspexere, aut veteres editiones Græcas. Ad eundem modum Οὖνιος pro οὐράνιος.

ΕΔΡΑ, ἡ καθέδρα· οὕτω λέγονται ἕδραι βουλῆς. Ἀφ' οὗ Ἐδραίτης ὁ οἰκέτης] Lego: ὁ ἱκέτης, uti etiam voluit Cl. Salmasius. Auctor Etymologici Magni: Ἐδραῖται οἱ ἱκέται (ita & ibi lege, non οἰκέται) ἀπὸ τοῦ καταφεύγειν εἰς τὴν Ἑστίαν.

ΕΙΔΟΜΕΝΗ, πόλις Μακεδονίας· Θουκυδίδης Β] Thucydides lib. II. non longe à fine Sitalcen vi cepisse Εἰδομένην commemorat, primam urbem, postquam ex Dobero cum

 exercitu

exercitu Thracum in Macedoniam movit. Εἰδομένη igitur, non Εἰδομενὴ, ut hic. Occurrit & Ἰδομένη bis terve, & Ἰδομεναὶ semel apud eundem lib. III. sed de alio loco. Unde castigandus infra Stephani error Ἰδομεναὶς facientis pariter Macedoniæ urbem. Nam Thucydides Ἰδομένην, vel Ἰδομενὰς, non urbem facit, nec in Macedonia ponit, sed duos dicit editos colles in Amphilochorum regione inter Ambraciam & Olpas, quod castellum erat inter Amphilochiam & Acarnaniam: εἰσὶ δὲ, inquit, δύω λόφω ἡ Ἰδομενὴ ὑψηλώ. *Sunt autem Idomene duo excelsi tumuli.* & sic noster infra h. v. ex eodem Thucydidis loco. Locus hic ingenti Ambraciotarum clade insignis, quam historicus dicto loco luculenter exponit. Ptolemæus igitur corrigendus est lib. III. Geogr. cap. 13. apud quem inter Emathiæ urbes enumerantur Ἰδομένη & Γορδηνία, quæ à Thucydide Εἰδομένη & Γορτυνία.

ΕἸΛΕΙΘΥΊΑΣ, πόλις Αἰγυπτιακή] Meminit ejus Diodorus & Eusebius lib. III. de Præpar. Euang. cap. 3.

ΕἸΝΑΤΟΣ, πόλις Κρήτης] Hesychius: Εἴνατος, τόπος Λυκίας καὶ Κρήτης.

— Τινὲς δὲ ὄρος, καὶ ποταμὸν, ἐν ᾧ τιμᾶσθαι τὴν Εἰλείθυιαν Εἰνατιείην] Legendum: Εἰνατίην, uti patet ex Callimachi versu apud Etymologum v. Εἰνατίη, quod is dicit Ilithyiæ epitheton. Καλλίμαχος, inquit, Εἰνατίην ὁμόδελφον ἐπ' ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα. Εἴρηται οἷον Κρητική. Εἴνατος γὰρ τόπος Κρήτης· ἔνθα ἐτιμᾶτο ἡ Εἰλείθυια.

ἘΚΑΔΗΜΕΙΑ, ἡ Ἀκαδήμεια, ἀπὸ Ἀκαδήμου καὶ Ἀθήνησι τόπος ὁ Κεραμικός] Hesychius: Ἀκαδημία, λυτρὸς ἡ πόλις· λέγεται δὲ καὶ γυμνάσιον Ἀθήνησι ἀπὸ Ἀκαδήμου ἀναθέντος, καὶ τόπος, καλεῖται γὰρ οὕτως ὁ Κεραμεικός. Diogeni in Platone, Harpocrationi, aliis Ἀκαδημία.

— Οἱ δ' ὅτι Ἔχεμος ὁ Ἀρκὰς συστρατεύσας τοῖς Διοσκούροις ἐπώνυμον ἔσχε τὴν Ἀττικήν] Joannes Meursius emendat Ἐκάδημος, invitis codicibus scriptis, & contra scopum Stephani, qui hic aliam τῆς Ἀκαδήμεια originem nobis proponit, quasi illa non ab *Ecademo* sed *Echemo* Arcade habeat nomen. Quæ opinio fuit Dicæarchi, uti testatur Plutarchus in Theseo pag. 15. Ὁ δὲ Δικαίαρχος, Ἔχεμον, φησὶ, καὶ Μάραθον συστρατευσαμένους τότε τοῖς Τυνδαρίδαις, ἐξ Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ μὲν Ἐχεδημίαν (puto Ἐχεμηδίαν) προσαγορευθῆναι τὴν νῦν Ἀκαδημίαν, ἀφ' οὗ δὲ Μαραθῶνα τὸν δῆμον, ἐπιδόντος ἑαυτὸν ἑκουσίως κατά τι λόγιον σφαγιάσασθαι πρὸ τῆς παρατάξεως. *Dicaarchus vero tradit, quum Echemus & Marathus Tindaridas ex Arcadia essent ad bellum illud sequuti, nomen ab illo quæsisse Echedemiam, quæ nunc appellatur Academia: ab hoc castellum Marathonem, quod ultro se ex quodam oraculo obtulisset ante aciem immolandum.*

— Ὁ δημότης, Ἀκαδημαϊκὸς, τροπῇ καὶ τοῦ πεδίλαίου ο εἰς η] MSS. τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, καὶ τοῦ πεδιλαίου εἰς δη.

ἘΚΑΤΗΣΙΑ, οὕτως ἡ Ἰδριὰς πόλις ἐκαλεῖτο Καρίας.

— Οἱ Κᾶρες τὴν Θεὸν Λαγινίτην ἐκάλεσαν] An non potius Λαγιδίτην.

ἘΚΑΤΟΝΝΗΣΟΙ, οὕτω περὶ τὴν Λέσβον νησία κ. ὡς Στράβων περὶ τὸ Ἕκατον τὸν Ἀπόλλωνα, &c.] Locus hic totus consarcinatus est ex Strabone lib. XIII. pag. 618. legendum autem παρὰ τὸν Ἕκατον τὸν Ἀπόλλωνα. uti quoque Is. Casaubono & Cl. Salmasio visum.

ἘΚΑΤΟΜΠΥΛΟΣ, πόλις Παρθίας] Fuit & alia cognominis in Libya, de qua Diodorus in Excerptis apud Constant. Porphyrog. pag. 272. & Polybius lib. I. pag. 73.

ἘΚΒΑΤΑΝΑ, ἡ μεγάλη μοῖρα τῆς Μηδίας] Lege: ἡ μεγάλη μητρόπολις τ. M. error ex abbreviatura natus.

— Ὡς Ταβιηνός] Lege cum MSS. Ταβηνός.

ἘΛΑΙΑ, πόλις τῆς Ἀσίας, Αἰολική] Hic Stephani locus adscriptus est in codice manu exarato Dionysii Perieg. quem in Bibliotheca Regia vidi Parisiis, ad v. 910. haustus autem ex Strabone lib. XIII. pag. 615. & pag. 622. adducitque Eustathius ad Odysseæ Ψ. pag. 1944.

— Κιδαυνίς] Καὶ Δαυνίς.

— Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἰταλίας, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ Ἔλεα, ἐξ ἧς Ἐλεάται] Codex Regius: Ἐλεῖται. Per αι scribit Nicandri Scholiastes pag. 31.

— Τῆς δὲ προτέρας Ἐλαιῖται] Idem MS. Reg. Ἐλαῖται. puto Ἐλαΐται. Unde *Durus* Ἐλαΐτης infra v. Ἔφεσος. & Ἐλαΐτις regio, & Ἐλαΐτης sinus, apud Strabonem lib. XIII. pag. 615. uti legunt ibi MSS[ti] vel ut paullo post habetur apud eundem Ἐλαϊτικὸς, quod jam olim agnovit Eustathius Homeri interpres ad Odysseæ Ψ. dicto paullo ante loco. & in nummo Commodi circum Deam Isidem, ΕΛΑΙΤΩΝ, apud Franc. Gotifredum, atque ita à Pausania lib. v. aliisque vocantur. Atque ad hos *Elaitas* non dubito quin pertineat Decii Junioris Imperatoris nummus apud Tristanum Tom. II. pag. 651. in quo ille legit, ΕΠΙ ΔΟΡΥΛΑΟΥ ΣΑΛΕΙΤΩΝ. *Sub Dorylao Saleitorum.* eumque ad Σάλην, nescio quod, Hyrcaniæ oppidum refert. Sed in nummo procul dubio fuit ΕΛΑΕΙΤΩΝ, uti colligo, ex oleæ arbore supra aram, in qua Imperator sacrificat, protensa, quæ ad civitatis nomen referenda. Nam nos recte hoc inde colligere ostendit nummus *Elaïtarum* plane insignis in Gazis S. M. Ducis à me conspectus, in cujus una parte caput *Menesthei* conditoris cum arbore oleæ & inscriptione, ΜΕΝΕΣΘΕΥΣ. ΚΤΙΣΤΗΣ, de quo Strabo lib. XIII. pag. 622. in aversa circum

Æſcu-

Æsculapium, ΕΠΙ. CΕΠ. CΑΛΩΝΙΟΥ. ΝΕ. ΕΛΑΙΤΩΝ. In iisdem Gazis in nummo Hostiliani circum Prudentiam, ΕΛΑΕΙΤΩΝ. Cæterum Ἐλαιᾶτις quoque Thesprotiæ regiuncula est, teste Thucydide lib. I. pag. 32. in qua *Ephyren* oppidum & *Chimerium* portum collocat.

— Ἔστι δὲ πόλις Φοινίκης, Ἐλαΐα] Ἐλαΐς Dionysio Perieg. v. 910.

Οἵ τ' Ἰόπην καὶ Γάζαν, Ἐλαΐδα τ' ἐνναίουσι.

Qui Iopen & Gazam Elaidemque incolunt.

ἘΛΑΙΕΥ͂Σ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς] Auctori Etymologici Ἐλεεύς.

ἘΛΑΙΟΥ͂Σ, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ] Sic Harpocratio & Marcianus Heracleota; Tzetzes tamen ad Lycophronem, Arrianus lib. I. de Exped. Alex. pag. 12. bis terve Ἐλεοῦς. & sic ipse Herodotus lib. VII. cap. 21. ἐν γὰρ Ἐλεοῦντι τῆς Χερσονήσου ὅρμεον τριήρεες. *Ad Eleuntem Chersonesi triremes habebant stationem.*

ἘΛΑΙΟΥ͂ΣΣΑ, νῆσος Κιλικίας] Sic Strabo lib. XII. pag. 535. & 537. Oppiano & Etymologo Ἐλεοῦσα.

— Μετὰ τὴν Ἤπειρον] An non κατὰ legendum?

— Ἡ νῦν Σεβαστή] Vide infra v. Σεβαστή.

— Πρὸς τῷ Κυρίκῳ] MSS. Κυρίκῳ. Sed legendum Κωρύκῳ. Suidas: Κώρυκος τῆς Παμφυλίας ἀκρωτήριον. Oppianus Halieut. lib. III. v. 209.

Ὅσσοι δ' Ἑρμείαο πόλιν ναυσίκλυτον ἄστυ

Κωρύκιον ναίουσι καὶ ἀμφιρύτην Ἐλεοῦσαν.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἐλαιούσιος] In nummo veteri apud Franc. Gotifredum, in cujus una parte caput Jovis expressum est, in altera Victoria cum corona visitur, adscriptum, ΕΛΑΙΟΥΣΣΙΩΝ ΣΙ ΑΙ.

ἘΛΑ'ΤΕΙΑ, πόλις μεγίστη Φωκίδος, ἀπὸ Ἐλάτου] Meminit hujus *Elati* Phlegon Trallianus, qui eum Lapitharum regem dicit, Histor. Mirab. cap. V.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἐλατεύς] Puto, Ἐλατειεύς. sic à Latinis *Elatiensis*, & sequens exemplum postulat.

— Ἔστι καὶ Θεσπρωτίας] Hoc unum est ex tribus oppidis *Cassopiæ*, quorum meminit Demosthenes oratione *de Haloneso*. Harpocratio h. v. Τοῦ δὲ ῥήτορος πόλιν ἐν ἑβδόμῳ Φιλιππικῶν, εἰ γνήσιος, τάδε. ἐν Κασσωπείᾳ τρεῖς πόλεις Πανδοσίαν καὶ Βουχέταν καὶ Ἐλάτειαν· ῥητέον ὅτι βέλτιον ἐν ἐνίοις γέγραπται διὰ τοῦ ρ Ἐλάτρεια. ubi *septima Philippicarum*, quæ adducitur, hæc ipsa est oratio *de Haloneso*. Male autem apud Harpocrationem editur Κασσωπείᾳ, pro Κασσωπίᾳ vel Κασσωπίᾳ. vide infra v. Κασσώπη. Quod vero sequitur de Ἐλατρείᾳ id quoque Harpocratio ex Theopompo probat, cujus locum si lubet cognoscere, ipsum Harpocrationem adi.

ἘΛΑΦΟ'ΝΗΣΟΣ, μία τῶν Σποράδων νήσων] Quæ alio nomine Προκόννησος, uti docet Scholiastes Græcus Apollonii ad lib. II. v. 279. ab eo, quod ἔλαφοι ἢ πρόκες magna copia ferret. Ponit autem *inter Sporades*, quod mirum, etiam infra v. Προκόννησος.

ἘΛΒΕ'ΣΤΙΟΙ, ἔθνος Λιβύης· Φίλιστος ἡ. περὶ δὲ τοὺς Λίβυας εἰσι * Εὐρώπης Ἐλβέστιοι, καὶ Μαστιηνοί] Nihil certi ex farragine hac male detruncata affirmari potest. Illud certum est, Ἐλβεστίους non Africæ, sed Europæ gentem esse, quod infra vv. Μαστία & Μαστιηνοὶ liquido patet. Tum hoc quoque mihi certissimum videtur, non alios esse hos, quam qui infra Ὀλβίσιοι & Ὀλβισίνιοι, Sexto Avieno *Selbyssini* vocantur. Sed alium quoque errorem hic latere puto, videlicet Hecatæum *Selbestios* appellasse, quos Philistus vocavit *Elbestios*. Adeo ut, expleta lacuna, legam, Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Σελβέσιοι καὶ Μαστιηνοί. retracto σ à fine vocis Εὐρώπης ad principium vocabuli Ἐλβέσιοι. Citatur namque Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ cum alibi sæpe tum infra v. Μαστιηνοί. Qui ibi dicuntur ἔθνος πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις, *gens Herculis columnis propinqua*: sic dicta procul dubio à Μαστίᾳ loco Carthaginiensium in Hispania, cujus mentio in veteri fœdere Carthaginiensium apud Polybium lib. III. pag. 179. apud nostrum Μαστία corrupte legitur infra pro Μαστία. Si igitur *Mastieni* in Europa, ergo & *Elbestii* vel *Selbestii*. Quod erat demonstrandum.

Ἔ'ΛΓΟΣ, πόλισμα Λυκίας] Editio Aldi, Λυδίας.

— Ὡς Σιγαῖος] Lege: Σιδηαῖος; ut infra v. Σίδη.

ἘΛΕ'Α, πόλις Ἰταλίας, ὡς εἴρηται· ἐκαλεῖτο δὲ Βύλη] Philippus Cluverius lib. IV. Ital. Antiq. cap. 14. existimat Stephanum scripsisse, ἐκαλεῖτο δὲ Ὑέλη. Certe ita primitus vocata hæc urbs. Herodotus lib. I. cap. 168. Οἱ δὲ αὐτῶν ἐς τὸ Ῥήγιον καταφυγόντες ἐνθεῦτεν ὁρμεώμενοι ἐκτίσαντο πόλιν γῆς τῆς Οἰνωτρίης ταύτην, ἥτις νῦν Ὑέλη καλέεται. *Illi autem, qui hinc progressi, Rhegium confugerant, civitatem condiderunt in agro Oenotriæ, quæ nunc appellatur Hyela.* Strabo princip. lib. VI. Καμψαντι δ' ἄλλος συνεχὴς κόλπος, ἐν ᾧ πόλις, ἣν οἱ μὲν κτίσαντες Φωκαιεῖς Ὑέλην, οἱ δὲ Ἔλην ἀπὸ κρήνης τινός· οἱ δὲ νῦν Ἐλέαν ὀνομάζουσιν. *Inde ubi cursum flexeris alius est contiguus sinus, inque eo urbs, quam Phocænses cum conderent, Hyelam, alii Ellam à fonte quodam: nostro tempore Eleam appellant.* Et exstant adhuc nummi veteres, in quibus legitur, ΥΕΛΗΤΩΝ. Diogenes Laërtius in Zenone Eleate etiam Ὑέλην dictam docet, quod propius accedit ad corruptum Βύλη nostri, nisi & ibi mendum sit. Locus est pag. 244. Καὶ γὰρ οὗτος τὴν πρότερον μὲν Ὑέλην, ὕστερον δὲ Ἐλέαν

Φωκαίων ἄπων ἀποικίαν αὐτῷ δὲ πατρίδα, πόλιν ἁπλῶς καὶ μόνον ἄνδρας ἀγαθοὺς τρέφειν ἐπισταμένην, ἠγάπησε μᾶλλον τῆς Ἀθηναίων μεγαλαυχίας. *Atque hic Eleam, Hylem antea nominatam, Phocaensium coloniam, patriam suam, urbem tenuem, quæ viros tantummodo bonos alere sciret, magis quam Athenienſium glorioſam jactationem adamavit.*

Ἐλέγεια, χωρίον πέραν Εὐφράτου· Ἀρριανὸς ἐν Παρθικῶν ι. τὸ ἐθνικὸν Ἐλεγεύς] *Elegia, locus trans Euphratem.* Recte, erat enim in Armenia. Vide de hoc loco Cl. Salmaſium in Exercitat. Plinian. pag. 625. legendum autem: Ἀρριανὸς ἐν Παρθικῶν ᾗ.

Ἐλένειος, πύργος περὶ τοῦ Κανώβου] Euſtathius ad Dionyſium pag. 9. facit inſulam circa *Canobum.* Hinc Ἐλένειον herba, Etymologo, βοτάνη ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γενομένη· εἴρηται ὅτι ἐκ τῶν δακρύων τῆς Ἑλένης ἀνεφύη, ὅτε ἐπὶ Κανώβῳ τῷ κυβερνήτῃ Μενέλαος ἐδάκρυσεν ὑπὸ αἱμοῤῥοΐδων ἀποθανόντι. Unde & inſulam ab *Helena* dictam conſtat. Gentile autem forma regionis poſtulat ut ſit Ἐλενίτης, quod perperam inter ſequentis inſulæ Ἐλένης gentilia recenſeri videtur.

Ἐλένη, νῆσος Ἀττικῆς· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἐκεῖ γὰρ ἀποβῆναί φασι τὴν Ἑλένην] Sic refert Philoſtratus in Atticis pag. 65.

— Ἡ Ἐλενίτης] Videtur hæc terminatio potius convenire ſuperiori Ægypti loco. In Jure Græco-Romano Tom. 1. pag. 190. inter alios Epiſcopos Ægypti occurrit *Papas* Ἐλεινιτῶν, quod ego libenter mutandum cenſerem in Ἐλενιτῶν, ſi alibi iſtius loci Epiſcopum ullum inveniſſem. Legitur etiam in duobus Goltzii nummis, ΕΛΕΝΙΤΩΝ.

Ἐλευθεραί, πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος] *Eleutherarum* Bœotiarum meminit Arrianus lib. 1. de Exped. Alex. pag. 8. unde urbis ſitus perſpicitur: dicit enim eandem portam urbis Thebarum & *Eleutheras* & in Atticam duxiſſe. De *Eleuthere* autem, à quo urbs denominata dicitur, Pauſanias lib. IX. pag. 571. Ἐλευθῆρα δὲ Ἀπόλλωνός τε καὶ Αἰθούσης εἶναι τῆς Ποσειδῶνος. *& Eleutherem ex Apolline & Æthuſa Neptuni filia genitum dicunt.*

— Ἔστι καὶ Κρήτης, ἀπὸ Ἐλευθῆρος ἑνὸς τῶν Κουρήτων] Dio princ. lib. XXXVI. Cretæ civitatem appellat Ἐλευθέρας. Et in Actis Concilii C P. ſub Flaviano occurrit Euphratas, Epiſcopus τῆς Ἐλευθερωπολιτῶν πόλεως ἐπαρχίας Κρήτης. Eadem tamen urbs, quæ paullo poſt Ἐλεύθερνα dicitur, quomodo etiam Hierocli in Notitia MS. Scylaci Ἐλεύθερναι numero plurium, quomodo etiam Plinio *Eleutherna.*

— Ἥτις καὶ Σάωρος ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Σαώρης νύμφης] Lege: Ἄωρος, & Ἀώρης, vide ſupra h. v. vide & infra v. Σάτυρα.

— Διὰ τὸ φορεῖας αὐτὴν] φυγεῖας.

— Ὡς Ἡρακλῆος] Cl. Salmaſius legit: Ἡραῖος.

Ἐλευθέριον, πολίχνιον Μυσίας. οἱ οἰκήτορες Ἐλευθεριεῖς, ὡς Πέρσιον Περσιεῖς] Extat hoc gentile etiam infra v. Χαιμέριον. Sed Πέρσιον non dicitur, verum Περσικός, unde Περσικεῖς. Sed hoc exemplum nihil hic probat. Unde ſuſpicor legendum: Βυζάντιον Βυζαντιεῖς.

Ἐλευθερίς, πόλις Βοιωτίας.

— Πλησίον Κόπας καὶ Ἐγκλέας] Puto hæc propria vicorum nomina eſſe.

Ἐλευθέρνα, πόλις Κρήτης, ἀφ' ἑνὸς τῶν Κουρήτων] Singulari numero dicitur etiam infra v. Σάτυρα, Scylaci, plurium, Ἐλεύθερναι. In præclaro nummo argenteo Sereniſſimi Magni Ducis, in cujus una parte caput Jovis, vel potius Curetæ barba raſa, ab altera, circum Apollinem ſtantem cum arcu, legitur literis inverſis, ΕΛΕΥΘΕΡΝΑΙΟΝ.

— Οἱ πολῖται, Ἐλευθερναῖοι] In nummo Franc. Gotifredi circum Apollinem ſedentem legitur, ΕΛΕΥΘΕΡΝΑΙΟΝ.

Ἐλευσίς, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης Ἐλευσίνιος] Virgilius lib. 1. Georg. v. 163. *Eleuſinus* format:

Tardaque Eleuſinæ matris volventia plauſtra.

Suetonius in Claudio cap. 25. *Sacra Eleuſina etiam transferre ex Attica Romam conatus eſt.* Ita maluerunt Latini potius quam Græcorum *Eleuſinia*, de quo vide Cl. Salmaſium ad Hiſt. Aug. pag. 202.

— Ἐστὶ καὶ Αἰγύπτου καὶ Κόρης Ἐλευσινίας ἱερόν] Strabo lib. IX. pag. 395. *Eleuſina* dicit fuiſſe urbem, in qua templum *Eleuſinæ* Cereris fuit.

Ἐλεύτιοι, ἔθνος τῆς Ἰαπυγίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Παρθένιος δὲ Λεφαντίδα αὐτήν φησιν] Hic duo iterum loca in unum conflata eſſe gentilia oſtendunt; quæ MSS. additis aliquot vocabulis ſic diſtinguunt.

Ἐλεύτιοι, ἔθνος τῆς Ἰαπυγίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως.

Ἐλέφαντος πόλις· Παρθένιος δὲ Ἐλεφαντίδα αὐτήν φησι, &c. Quomodo in vulgatis reſtituendum eſt.

Ἐλιβύργη, πόλις Ταρτησσοῦ] Abrahamus Ortelius putat *Eliberin*, ſive *Illiberrim*, ut vocatur in antiquis lapidibus, intelligendam. Ego potius *Iliturgin*, ſive *Illiturgin*, hodie *Andujar el viejo*, explicaverim, quia hæc Bæti fluvio appoſita, quem *Tarteſſum* quoque antiquis dictum conſtat. De *Illiturgi* autem Antiquitatibus videndus Rhodericus Carus doctiſſimo libello de Utreræ Antiquitatibus. De *Eliberri* autem vel *Illiberi* conſulendus Franciſcus Mendoza lib. 1. de Concilio *Illiberritano* pag. 7. ubi duas hujus nominis in Hiſpania docet fuiſſe urbes: unam in Hiſpania Tarraconenſi,

vel

vel potius Narbonensi Gallia sub Pyrenæis in ipso Galliarum & Hispaniæ confinio, quam & *Caucoliberim* dictam docet, quasi *Cancorum Illiberim* (unde adhuc hodie *Caljore*) cujus Mela, Livius aliique de veteribus meminere: alteram in Hispania Bætica, ubi celebratum Concilium *Illiberitanum*, quam *Florentiæ* cognomen habuisse vetusti lapides testantur, in quibus MUNIC. FLORENTINUM ILLIBERITANUM. Hæc vulgo nunc *Elvire* dicitur.

ἙΛΙΚΗ, *πόλις Πελοποννήσου· Ὅμηρος· Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγάς*] Scholiastes vetus ad Theocriti Idyll. I. v. 125. Ἑλίκας δὲ λίπε ῥίον· commentatur hoc modo: τὸ ὄρος τὸ ἀκρωτήριον, παρὰ τὸ ἐπιῤῥεῖσθαι τοῖς τῶν ὑετῶν ὄμβροις, καὶ πηγαῖς ὑδάτων· ἢ ὄνομα πόλεως, πρὸς τῷ ὄρει τοῦ Ἀχαϊκοῦ, ἢ Αἰπύτου τύμβου κεφαλή. In loco autem Homeri *Helice* & *Æga* dicuntur Neptuno sacræ: verba enim sunt Junonis ad Neptunum Iliad. Θ. v. 204.

Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι
Πολλά τε καὶ χαρίεντα.
At tibi Helicen & Ægas dona adducunt
Et multa & elegantia.

Unde non dubito; quin emendari debeat Poëtæ Hymnus in Neptunum, in quo mendose legitur:

——— *ὅς θ' Ἑλικῶνα καὶ εὐρείας ἔχει Αἰγάς.*

pro ὅς θ' Ἑλίκην τε κ. τ. λ.

——— *qui Helicen & latas habes Ægas.*

Helicon enim nihil ad Neptunum, contra *Helice* & *Æge* illi sacræ. Nec movere debet gentile Ἑλικώνιος, quod ab *Helice* contra analogiam formatum est. Nam *Helicen* appellatam fuisse etiam *Helicona*, nusquam, puto, reperies; ego saltem hactenus non reperi.

— *Ἀπὸ Ἑλίκης τοῦ Λυκάονος*] Apud Eustathium ad Homeri Iliad. Β. pag. 292. locus hic descriptus extat, sed mendum in illo tollendum est: legitur enim vulgo: ἀπὸ Ἑλίκας φασὶ καλεῖται υἱοῦ Λυκάονος. pro ἀπὸ Ἑλίκης.

— *Ἡ Ἑλίκης, τῆς Ἴωνος μὲν γυναικὸς, Σελινοῦντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος θυγατρός*] Pausanias princ. lib. VII. Ἴωνι δὲ ἐπὶ τοὺς Αἰγιαλεῖς στρατεύοντι καὶ ἐπὶ Σελινοῦντα τὸν βασιλέα αὐτῶν ἀθροίζοντι ἀγγέλους ἔπεμψεν ὁ Σελινοῦς τὴν θυγατέρα Ἑλίκην, ἣ μόνη οἱ παῖς ἦν, γυναῖκα αὐτῷ διδοὺς, καὶ αὐτὸν Ἴωνα ἐπὶ τῇ ἀρχῇ παῖδα ποιούμενος. Καί πως ταῦτα τῷ Ἴωνι ἐγένετο οὐκ ἀπὸ γνώμης, καὶ τῶν Αἰγιαλέων τὴν ἀρχὴν Ἴων ἔσχεν ἀποθανόντος Σελινοῦντος· καὶ Ἑλίκην τε ἀπὸ τῆς γυναικὸς ᾤκισεν ἐν τῷ Αἰγιαλῷ πόλιν, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐκάλεσεν Ἴωνας ἀφ' αὑτοῦ. *At Ion cum bellum esset Ægialensibus & eorum regi Selinunti illaturus, per legatos ei Selinus unicam filiam Helicen despondit, sibique eum adoptionis jure filium fecit. Quod cum Ioni ex animi sententia evenisset, & Selinunti in imperium successit, & à se conditam urbem uxoris suæ de nomine Helicen nominavit: gentem ipsam à se Ionas nuncupavit.* Post autem hæc verba, ad quæ locum Pausaniæ modo adduximus, apud Stephanum ex dicto Eustathii loco videtur inserendum: Ἔστι καὶ ἄλλη Θετταλική.

— *Ὁ πολίτης Ἑλικώνιος, ἀπὸ κτίσεως Ἑλικαῶνος*] Apud Eustathium dicto loco ἱερὸν τοῦ Ἑλικωνίου Ποσειδῶνος *fanum Heliconii Neptuni* fuisse *Helicæ* dicitur. & apud Herodotum lib. I. cap. 148. *Panionium*, locus Mycales sacer Ποσειδῶνι Ἑλικωνίῳ dicatus commemoratur haud dubie ab *Helice* ultimo Ionum refugio in Peloponneso, cum ab Achæis bello victi premerentur, ut testatur idem Herodotus eod. libro. cap. 145.

ἙΛΙΜΕΙΑ, *πόλις Μακεδονίας*] Arrianus lib. I. de Exped. Alex. pag. 8. regionem circa hanc urbem appellat Ἑλιμιῶτιν. Rursus apud Ptolemæum lib. III. Geogr. cap. 13. licet oppidum vocetur Ἔλυμα, populus Ἑλιμιῶται dicuntur: sic enim bis in MSS. legitur. Editi contra uno loco scribunt Ἑλιμιώτας, altero Ἐλυμιώτας.

— *Ἀλέξανδρος δὲ Εὐρώπῃ Ἑλίμειαν φησι, διὰ μακροῦ τὴν συλλαβήν. Τὴν δὲ Ἑλίκη διὰ βραχέος τοῦ*] In ultimis verbis sensum desidero. An scripsit: Τὴν δὲ λι διὰ βραχέος τοῦ ι.

ἜΛΙΝΟΙ, *ἔθνος Θεσπρωτικὸν, Ῥιανὸς δὲ Θεσσαλικῶν*] Infra v. Χαῦνοι adducitur Rhiani locus, qui hic supprimitur ex quarto Thessalicorum:

Κερκραῖοι Χαῦνοί τε καὶ αἰχήεντες Ἔλινοι.

— *Καὶ Ἑλενία ἡ χώρα*] Cl. Salmasius legit, Ἑλινία. Recte.

— *Ἔστι καὶ Σικελίας πόλις*] De urbe nescio: sed populos Siciliæ fuisse, & quidem eosdem, qui *Elymi* aliter, & Plinio *Etini*, suspicor.

ἙΛΙΞΟΙΑ, *νῆσος Ὑπερβορέων, οὐκ ἐλάσσων Σικελίας, ὑπὸ ποταμῷ Κεραμβύκῃ*] Lege, Καραμβύκῃ. vide infra v. Καραμβύκαι.

ἙΛΙΣΥΚΟΙ, *ἔθνος Λιγύων*] Meminit Herodotus lib. VII.

ἝΛΑ, *χωρίον Ἀσίας, Ἀττάλου βασιλέως ἐμπόριον· Πολύβιος ις'· τὸ ἐθνικὸν Ἑλαῖος*] Ordo literarum ostendit gemino ΛΛ legendum ἙΛΛΑ. quoniam vero Polybii librum XVI. laudat, atque in istius libri Excerptis nuper editis pag. 73. locus extat, in quo non *Hella*, sed *Hellarum* fit mentio, satis apparet hunc locum misere vitiatum, vel potius truncatum ac mutilum esse. Neque enim Ἕλλαι Polybii in Asia sunt, sed in Peloponneso. Itaque hic Ἕλλα & Ἕλλαι confunduntur. Sed Polybius paullo post pro *Hellis* τὴν Σελλασίαν nominat. Unde Henricus Valesius locum pronunciavit corruptum, & aliter vertit, quam in Græco extat.

Est

Est autem sequens: ἐν ᾧ φησιν ὁ Ζήνων ὁρμήσαντα τὸν Νάβιν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος καὶ διαβάντα τὸν Εὐρώταν ποταμὸν παρὰ τὸν Ὁπλίτην προσαγορευόμενον προελθεῖν διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς στενῆς παρὰ τὸ Πολιάσιον, ἕως ἐπὶ τοὺς κατὰ Ἕλλας ἀφίκετο τόπους. *Quo loco scribit Zeno Nabim Lacedæmone profectum, trajecto Eurota flumine juxta rivum, qui Hoplites vocatur, viæ, quam Sebasten seu Augustam vocant iter fecisse secundum Poliasium, donec ad Sellasia agrum pervenirct.* In Græco autem est, *donec ad loca circa Hellas pervenerit.* Deinde pro corrupto pronunciare hunc locum Stephani vetat auctoritas. Et tamen verum, ab eodem Polybio *Hellas* paullo post appellari *Sellasiam.* Ὁ μὲν γὰρ Εὐρώτας καὶ τὰ περὶ τὴν Σελλασίαν κεῖται τῆς Σπάρτης ὡς πρὸς τὰς θερινὰς ἀνατολάς. *Nam Eurotas & ager circa Sellasiam ad orientem æstivum Spartæ siti sunt.* An igitur in hac urbe ἀντιλογογραφία eadem obtinuit, quæ in Ἕλλοις & Σέλλοις aliisque similibus? Judicent docti.

ἙΛΛΆΣ, πόλις Θεσσαλίας.

— Πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε] Locus Homeri Iliad. I. v. 395. Eustathius autem nostrum descripsit ad Iliad. B. pag. 320.

— Ἐπειδὴ ὑπὸ Ἕλληνος, οὐ τοῦ Δευκαλίωνος] *Deucalionis* tamen filium *Hellenem* faciunt, Strabo lib. VIII. pag. 383. & Thucydides lib. I. pag. 3.

— Ἔστι καὶ ἄλλη Ἑλλὰς κοίλης Συρίας] Joannes Brodæus *Helladem* Syriæ Cavæ alio nomine *Atthida* dictam putat, ad lib. I I I. Anthol. Græc. cap. 6. Epigr. 17. quod Meleagri dicitur:

Νᾶσος ἐμὰ θρέπτειρα Τύρος, πάτρα δέ με τεκνοῖ
Ἀτθὶς, ἐν Ἀσσυρίοις ναιομένα Γαδάροις.
Insula Tyrus mea nutrix, patria vero me genuit
Atthis, quæ in Assyriis habitatur Gadaris.

adducit enim ad illustrationem τοῦ, Ἀτθὶς, hunc Stephani locum.

ἙΛΛΗΝΌΠΟΛΙΣ, πόλις Βιθυνίας] Meminit Etymologus, qui illam ab Attalo conditam ex Apollodoro refert.

— Μετὰ τὸν ἀνῳκισμὸν Βιθυάδης] MSS. Βιθυάδης.

ἙΛΛΉΣΠΟΝΤΟΣ, ἡ χώρα, ἡ παρακειμένη τῷ κόλπῳ, ἀπὸ Ἕλλης] Tzetzes Chil. I. v. 838. *Hellespontum* ab Abydo usque ad *pontem Blachernarum* extendi ait. Sed Stephanus intelligit provinciam, quam describunt Notitiæ Imperii & Episcopatuum Græciæ.

— Καὶ Ἑλλησποντίς· ἔστι δ' ἀπὸ δύο παρηγμένον, ὡς παρ' ὠκεανὸν παρωκεανῖτις, οὕτω παρὰ ποταμὸν παραποτάμιος] Ex exemplis παρωκεανῖτις & παραποτάμιος videri posset scribendum: Καὶ παρελλησποντῖνος. Nisi alteram compositionem intelligat, quod sit ex Ἕλλης & πόντος.

ἙΛΛΟΠΊΑ, χωρίον Εὐβοίας] An non scribendum, ἙΛΛΟΠΕΙΑ, quemadmodum scribitur infra v. Σχεδία.

— Καὶ αὕτη ἡ ὕλη] λύσει.

— Ἐλέγετο δὲ ἡ περὶ Δωδώνην χώρα Ἑλλοπία] Eustathius ad sequentem Homeri locum Iliad. Π. pag. 1057. dicit ipsam *Dodonam* sic appellatam: Δωδώνη, Ἑλλοπία δὲ αὐτὴ παλαιοὶς ἐκαλεῖτο πρότερον. & inter Hesiodi fragmenta extat insignis locus ex Scholiaste Sophoclis depromptus, in quo Ἑλλοπίη pariter regio dicitur circa *Dodonam*; quem hic subjicere non gravabimur. Est autem ad Sophoclis Trachin. v. 1174. Σελλῶν εἰσελθὼν ἄλσος. *Sellorum ingressus lucum.* Ἴνιοι δὲ χωρὶς τοῦ σ γράφουσιν Ἑλλοὺς ἀποδεχόμενοι· καὶ Ἑλλοπίαν τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι τὴν χώραν· οὕτως Ἡσίοδος ὀνομάζει ἐν Ἠοίαις λέγων οὕτως·

Ἔστι τις Ἑλλοπίη πολυλήϊος ἠδ' εὐλείμων,
Ἀφνειὴ μήλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν·
Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται
Πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων,
Ἔνθα γε Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται.
Τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε, καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι
Τίμιον ἀνθρώποις, ναῖεν δ' ἐνὶ πυθμένι φηγοῦ.
Ἔνθεν ἐπιχθόνιοι μαντήϊα πάντα φέρονται.
Ὃς δὴ κεῖθι μολὼν θεὸν ἄμβροτον ἐξερεείνῃ
Δῶρα φέρων ἔλθῃσι σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσι.

— Ἧς οἱ οἰκήτορες Ἕλλοι καὶ Σελλοί] Ἕλλους vocat Philostratus in Iconibus pag. 829. quos ab *Elo* lignatore (δρυτόμον appellat) dictos prodit.

ἝΛΟΣ, πόλις Λακωνική· Καὶ Πιτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον] Fuit duplex Ἕλος in Peloponneso juxta Homerum: unum in Laconica regione sub Menelao, cujus Poëta his verbis meminit Iliad. B. v. 584.

Οἵ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἕλος τ' ἔφαλον πτολίεθρον.
Quique Amyclas tenebant, Helosque maritimum oppidum.

alterum sub Nestore Pyliæ dynastiæ, de quo Homerus eod. lib. v. 594.

Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον.
Et Pteleon, & Helos, & Dorium.

Sed Stephanus utrumque confundit, uti notat Eustathius ad istum locum pag. 295.

— Οἱ πολῖται Εἵλωτες] Scholiastes vetus Thucydidis ad lib. I. pag. 66. Ἕλος πόλις τῆς Λακωνικῆς, ἧς οἱ πολῖται ἐκαλοῦντο Εἵλωτες. οἱ οὖν Λακεδαιμόνιοι διὰ τὸ ἀεὶ διαφέρεσθαι αὐτοῖς, ἐλόντες αὐτοὺς ἐκάλουν Εἵλωτας ἐπὶ ἀτιμίᾳ καὶ ὕβρει. Vide etiam Suidam h. v.

— Καὶ Ἕλειοι] Apud Eustathium d. l. legitur Ἕλιοι. sed idem mox ex Rhetorico lexico adducit quoddam murium genus Ἐλείους quod vivant ἐν τοῖς ἕλεσι.

— Καὶ Ἑλεάτης] Sic Athenæus ex Theopompo.

ἙΛΟΤ-

ΕʼΛΟΥΡΟΙ, Σκυθικὸν ἔθνος] Sic quoque illos appellat Menander Protector in Excerpt. Legat. à Davide Hœschelio editis pag. 101. ubi eos Pannoniam Secundam aliquamdiu incoluisse scribit. Certissimum est *Herulos* intelligi.

— Δέξιππος ἐν χρονικῶν ιβ] Eadem habes apud auctorem Etymologici v. Ἔλουρος.

ΕʼΛΥΜΑΙ, χώρα Ἀσσυρίων πρὸς τῇ Περσικῇ τῆς Σουσίδος ἐγγύς] Polybius in Excerpt. lib. xxxi. apud Constant. Porphyrog. pag. 145. Ἐλυμαΐδα vocat regionem, in qua celebre Dianæ templum; quod expilare Antiochus Epiphanes frustra tentavit. Diodorus in Excerpt. lib. xxvi. pag. 293. *Jovis* templum ibidem commemorat, quod pag. 298. *Beli* vocat, illudque ab Antiocho Magno expilatum narrat.

— Οἱ οἰκοῦντες Ἐλυμαῖοι] Ab his diversi sunt Ἐλυμαῖοι Suidæ, Ἔλυμοι Scylacis & aliorum, Siciliæ populus, ab *Elymo* notho Anchisæ filio dictus, auctore Suida, & Etymologo.

ΕʼΛΥΜΝΙΟΝ, νῆσος Εὐβοίας] Meminit hujus insulæ Heraclides Ponticus in Fragm. de Politiis pag. 459. Κατῴκισαν καὶ Κλεωνὰς Χαλκιδεῖς, οἱ ἐν τῷ Ἄθῳ, ἐξαναστάντες ἐξ Ἐλυμνίου, ὡς μὲν μυθολογοῦσι, ὑπὸ μυῶν, οἳ τά τ' ἄλλα κατήσθιον αὐτῶν καὶ τὸν σίδηρον. *Cleonas etiam condiderunt Chalcidenses, qui in Athone nunc habitant, olim Elymnio, à muribus, ut fabulantur, pulsi, quum non solum alias illorum res, verum & ferrum devorarent.* Interpres locum hunc non est adsequutus: ejusque errore Abrah. Ortelius seductus affirmat, in Thesauro, *Elymnium Athi montis urbem esse, apud Heraclidem in Politiis*; cum sit insula cum urbe, Eubœæ.

ΕʼΛΩΡΟΣ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἐλώρου ποταμοῦ τοῦ κατὰ Πάχυνον] Hesychius igitur emaculandus: Ἐλώειος ἀγὼν πλήμμυρος ἐπ' Ἐλώρῳ ποταμῷ. Vulgo perperam editur Ἐλώρῳ.

— Ὃς λέγεται πιθανούς ἰχθῦς ἔχειν ἀπὸ χειρὸς ἐσθίοντας] Idem de *Eloro* fluvio ex Nymphodoro Syracusio refert Athenæus lib. viii. pag. 331. Scholiastes Pindari ad Nem. Od. ix. pag. 412.

ΕʼΜΒΑΤΟΝ, τόπος τῆς Ἐρυθραίας] Collect. Geogr. MS. Vat. Ἔμβατον, ἄκρον τῆς Ἐρυθραίας νήσου. Thucydides lib. iii. Βουλόμενοι δὲ σαφὲς εἰδέναι κατέπλευσαν ἐς Ἔμβατον τῆς Ἐρυθραίας. *Volentes vero rem exploratam habere ad Embatum Erythraæ se contulerunt.* Vide præcedentia & sequentia loci hujus apud ipsum.

ΕʼΜΙΣΑ, πόλις Φοινίκης] Scribe, ΕʼΜΙΣΣΑ. & mox Ἐμισσαῖος. ut patet ex apposito exemplo Λάρισσα, dein eo, quod subjiciat quasi per correctionem, quod Dionysius in hoc vocabulo corripiat, id est, per simplex σ scribat. Et verum, utroque modo scripsisse Ἔμισα & Ἔμισσα, Λάρισα & Λάρισσα. De priore vide quæ notata Cl. Salmasio ad Hist. Aug. Script. pag. 366. de posteriore ea, quæ nostro, infra v. Λάρισσα.

— Λιβανησίας] Forte Λιβανησίας, ut appellatur hæc regio in Notitia MS. Provinc.

— Τῆς δὲ πρὸς Αἰτωλίης Ἐμίσων πόλιν] Lego, πρὸς ἀντολίην. uti bis apud Dionysium Afrum in Syriæ descriptione, semel v. 919.

Αὐτὰρ ἐνὶ μέσσῃσι, Ἀπαμείης πτολίεθρον.
Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην κατερεύγεται ὑγρὸς Ὀρόντης.
Caterum in mediterraneis urbibus Apamea oppidum.
Hujus autem ad ortum delabitur liquidus Orontes.

& iterum v. 976.

Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην, ὀρέων ἀπὸ πιπταλεόντων
Φαίνετ' ἀπειρεσίη ποταμοῦ ῥόος Εὐφρήταο.
Hujus autem ad orientem montibus ab excelsis
Cernitur immensi fluvii fluxus Euphrata.

Nec dubitandum, quin hic versus ejusdem Dionysii sit, licet in hodiernis Periegeseos exemplaribus non reperiatur. Librariorum enim peccato hoc esse factum ex versione Festi Avieni Latina constat, qui locum superius allegatum sic vertit:

Urbs mediis Apamea dehinc consurgit in arvis
Et qua Phœbeam procul incunabula lucem
Prima fovent, Emesæ fastigia celsa renident.

& post aliquot versus, quibus describit *Emesam* vel *Emisam*:

Hic se indit juxta tellurem glaucus Orontes.

unde apparet evanuisse locum hunc apud Dionysium statim post *Apamea* commemorationem.

— Εἰσὶ ποτὶ δὲ Ἔμισοι δύρηλοι] Scholion Græc. ad Bibl. Photii pag. 130. Φοινίκης γὰρ πόλις Ἔμισα, ἣ καὶ Ἔμισος καταλέγεται ἐν τοῖς Γεωγραφικοῖς πίναξιν. Ubi pro Ἔμισος legendum Ἔμισα. *Emisus* enim nusquam reperitur: tum præter Stephanum confirmant hanc lectionem plura argumenta. Dionysii Periegetæ testimonium: nummus item antiquus Caracallæ apud Tristanum Tom. ii. pag. 221. ubi circum aquilam globo insistentem legitur, ΕΜΙCΩΝ ΚΟΛΩΝΙΑC. ΑΥΓ. ΖΚ. habuit enim jus Coloniæ Romanæ, fuitque juris Italici, uti patet ex *l.* 1. & *l.* 8. D. *de Censibus*. Goltzius quoque in duobus nummis antiquis, ΕΜΙCΗΝΩΝ legit.

— Ἀφ' οὗ Ἐμισηνός] Sic in nummo Antonini Pii circum caput Solis radiatum, ΕΜΕCΗΝΩΝ.

ΕʼΜΠΟʼΡΙΟΝ, πόλις Κελτική, κτίσμα Μασσαλιωτῶν] Strabo lib. iii. pag. 159. & 160. urbem hanc dicit fuisse triplicem in Hispaniis, & à Pyrenæis montibus, seu Galliæ Hispaniæque confinio quadringenta distitisse stadia: ex quo apparet *Celticam* dici illam hoc loco, aut

ratione originis, aut quod Hispania *Celticæ* olim accensita.

— Ὁ πολίτης, Ἐμπορίτης] Extant aliquot nummi Græci, in quibus Pegasus visitur, cum inscriptione, ΕΜΠΟΡΙΤΩΝ. & in nummi Latini una parte sub Pegaso, ΕΜΠΟΡ. altera circum caput Romæ, P. C. V. Q. C. C. Q. quibus literis quinquennales coloniæ ejus designari existimo. in duobus aliis nummis legitur, ΕΜΠΟΡΙΤΑΝ.

ΕΝΕΤΟΙ', Ὅμηρος, ἐξ Ἐνετῶν] Locus ex Iliad. B. v. 852. ad quem videndus Eustathius pag. 361. qui verba nostri transscripsit, sed multa ampliora, quam hodie hic leguntur.

— Λέγονται καὶ Ἐνετίδες ἵπποι] An potius, quia Euripides Ἐνετὰς ἵππους dixit pro Ἐνοχικὰς, teste Eustathio d. l.

— Ἦν δὲ καὶ κτητικόν] An legendum, Ἐνετήϊος δὲ καὶ κτητικόν. certe hoc ab hac gente, vel potius illius urbe formatur. Apollonius Rhodius lib. II. v. 358.

—— τοῖσιν τ' Ἐνετήϊος ἐμβασίλευσε
Πρῶτα Πέλοψ.
—— quibus imperavit Eneteïus
Pelops primum.

ubi Scholiastes Ἐνετήϊον dici notat ἀπὸ Ἐνέτης πόλεως Παφλαγόνων. Et hinc Zenodotum Strabo lib. XII. pag. 543. apud Homerum legisse ait ἐξ Ἐνετῆς, pro ἐξ Ἐνετῶν, quod in vulgatis conspicitur, illudque de Ἀμισοῦ urbe interpretatum. Vide Cl. Salmasium Exercit. Plin. pag. 888.

— Ἀφ' ἧς ἦν Μύρμηξ, ὁ διαλεκτικὸς φιλόσοφος, ὡς Διογένης ἐν δευτέρῳ φιλοσόφου ἱστορίας] Cl. Salmasius d. l. putat *Myrmecis* hujus nullam inveniri mentionem in libris Diogenis Laërtii, qui hodie extant. Invenitur tamen lib. II. in vita Stilponis, sed locus aliter in nostris nunc, quam in Stephani olim codicibus, legitur. Videlicet: Δίφιλον δὲ τὸν Βοσπορανὸν Εὐφάντου καὶ Μύρμηκα τὸν Ἐξαινέτου παραγενομένους, ὡς ἐλέγξοντας, ἀμφοτέρους ζηλωτὰς ἔσχε. *Diphilum vero Bosporanum Euphanti & Myrmecem Exaeneti, qui ad eum redarguendum venerant, utrosque sui studiosos habuit.* Stephanus autem legit: Μύρμηκα ἐξ Ἐνετῶν. procul dubio perperam: uti recte docet ad illum locum V. CL. Is. Casaubonus. Diogenis enim hodierna lectio confirmatur primo auctoritate Hesychii Milesii, apud quem eodem modo legitur, frustra illud emendante Joanne Meursio ex hoc Stephani loco: deinde ex eo, quod urbs Ἐνετὸς nusquam alibi inveniatur, immo ipsi Straboni ignota fuerit: adeo ut plus quam verisimile sit, Stephani Ἐνετὸν imaginariam, & ex corrupto Diogenis loco ab illo confictam esse.

ΕΝΙΣΠΗ, πόλις Ἀρκαδίας.

— Καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην] Hemistichium Homeri ex Iliad. B. v. 606.

Ῥίπην τε Στρατίην τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην.
Ripenque Stratienque & ventis expositam Enispen.

quem versum imitatus Statius lib. IV. Thebaid. v. 286.

Ripeque & Stratie ventosaque donat Enispe.

— Φασὶ δὲ τῆς Κλητορίας] Lege: Κλειτορίας.

ΕΝΟΠΗ, πόλις τῆς Μεσσηνίας. Ὅμηρος, Καρδαμύλην Ἐνόπην τε] Est ex Iliad. I. v. 150. ad quem vide Eustathium pag. 743.

— Ὡς Ῥεπδίς] Lege: Ῥοδοπδίς. Vide infra h. v.

ΕΝΤΕΛΛΑ, πόλις Σικελίας] Scribe duplici ΛΛ. ΕΝΤΕΛΛΑ. Apud Pyrrhum Ligorium in Antiquitatibus in elegantissimo nummo, in quo Ceres facibus accensis Proserpinam quærens conspicitur, subtus scribitur, ΕΝΤΕΛΑ, unico Λ. Sed non dubito, quin in nummo fuerit, ΕΝΤΕΛΛΑ. Certe noster supra ita scribit v. Ἀλικύαι. & infra, v. Σπῶπα sic gentile. Et sic passim invenitur apud omnes. Tzetzes ad Lycophronem pag. 154. appellat Ἔντελλαν ἢ Ἄπελλαν. unde corrigendus idem pag. 83. ubi Ἄπελλαν vocat; uti jam observatum Philippo Cluverio lib. II. Sic. Antiq. cap. 12.

— Ἦσαν δὲ οἱ οἰκοῦντες Καμπανοὶ τὸ γένος, σύμμαχοι Καρχηδονίων] Campani ab antiquo militaris spiritus viri & in Sicilia modo huic modo illi meruerunt. Vide Is. Casaubonum ad Polybii lib. I. pag. 70.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἐντελῖνος] Legendum: Ἐντελλῖνος. Sic in quatuor antiquis numismatibus, apud Philip. Parutam pag. 93. constanter per ΛΛ legitur, ΕΝΤΕΛΛΙΝΩΝ.

ΕΞΑΓΥΓΟΣ, πόλις Σικελίας, γεφύρας Ἀγκύλην ἔχουσα, ὡς τὸ ἐξαγκλινές] Apud Eustathium ad Homeri Iliad. Δ. pag. 450. Ἔξυγον, ἡ πόλις ἐστὶ Σικελίας ἐξ ἀγυιὰς ἔχουσα κατὰ τὰ Ἐθνικὰ γεγραμμένα.

ΕΟΡΔΑΙΑΙ, δύο χῶραι Μυγδονίας] Fuere in Macedonia, ubi & Ἐορδαικὸς fluvius ponitur ab Arriano lib. I. de Exped. Alex. pag. 5. qui vicinus fluvio fuit *Erigoni*.

— Ὀξύνεται δὲ τὸ Ἐορδός] Ἐορδοὶ apud Herodotum lib. VII. cap. 158.

ΕΠΑΚΡΙΑ, μία τῶν ἐπὶ Κέκροπος συνοικισθεισῶν δυοκαίδεκα πόλεων, διὰ τὸ λῄζεσθαι ὑπὸ Καρῶν] *Epacria una ex duodecim civitatibus, quæ sub Cecrope condita, quod à Caribus desolarentur.* Locus male contractus ex Strabonis lib. IX. pag. 397. qui sic ex Philochoro: πορθουμένης τῆς χώρας ἐκ θαλάττης μὲν ὑπὸ Καρῶν ἐκ γῆς δὲ ὑπὸ Βοιωτῶν, οὓς ἐκάλουν Ἄονας, Κέκροπα πρῶτον εἰς δυοκαίδεκα πόλεις συνοικίσαι τὸ πλῆθος, ὧν ὀνόματα Κεκροπία, Τετράπολις, Ἐπακρία, &c.

Cum

Cum Atticam Cares à mari, à terra Bœoti, quos vocabant Aones, popularentur, primum Cecropem in duodecim urbes multitudinem composuisse, quarum nomina sunt Cecropia, Tetrapolis, Epacria, &c. Unde apparet, omnino hic addendum in fine τὴν χώραν, si Epitomatorem ab errore volumus liberum.

ἘΠΕΙΟΙ', οἱ Ἠλεῖοι, ἀπὸ Ἐπειοῦ βασιλέως] Scholiastes Græcus Pindari ad Olymp. Od. IX. pag. 89. *Eleos* dictos *Epeios* ait ἀπὸ Ἐπειοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

— Αἰτωλίαι καὶ πατρωνυμικῶς Ἐνδυμιωνιάδαι] Cl. Salmasius putat legendum: Ἐπειάδαι ὡς Ἐλειάδαι. sed frustra. Nam Ἐνδυμιωνιάδαι appellati sunt ab *Endymione*. Hunc Conon Narrat. XIV. apud Photium auctor est regnasse in Peloponneso ejusque nepotem ex filia Eurypile *Elum*, conditam ab avo materno urbem nominavisse à se *Elim*. & Scholiastes Apollonii Rhodii ad lib. IV. v. 58. ubi variorum de *Endymione* sententias recenset, scribit: Ἴβυκος δὲ ἐν πρώτῳ, Ἤλιδος αὐτὸν βασιλεῦσαί φησι. & mox: φασὶ δὲ αὐτὸν οἱ μὲν Σπαρτιάτην, οἱ δὲ Ἠλεῖον. & ipse Stephanus supra v. Αἰτωλία, ait *Ætolum Endymionis* filium Pisa ejectum à Salmoneo. & *Pisa Endymionis* filia, unde civitati Elidis nomen, uti censet Scholiastes Theocriti pag. 46. & Scholiastes Pindari Olymp. Od. I. pag. 4.

ἘΠΙΔΑΜΝΟΣ, πόλις Ἰλλυρίδος, ἐπὶ χερρονήσου τῆς καλουμένης Δυρραχίου] *Epidamnus* postea *Dyrrachium* dicta metropolis fuit provinciæ *Epyri Nova*, quam propterea Malchus in Excerpt. Legat. τὴν κατ' Ἐπίδαμνον Ἤπειρον vocat, quamvis locum illum interpres non satis bene expresserit, quando *regionem circa Epidamnum* vertit. ut & paullo post: δι' ἧς τῆς τε Ἐπιδάμνου καὶ ἄλλης Ἠπείρου κρατήσοι. reddit, *qua Epidamno & reliqua Epiri dominatu poiretur.* Balamerus enim non solum *Epiri Nova*, cujus caput & metropolis erat *Epidamnus*, sed etiam alterius Epiri, veteris scilicet, dominatum affectabat. Extat lib. III. Anth. cap. I. Epigramma in *Joannem* quendam *Epidamnium*, quo hujus urbis conditores dicuntur Heraclidæ:

Οὗτος Ἰωάννην κρύπτει τάφος, ὅς ῥ' Ἐπιδάμνου
Ἄστρον ἔην, ἣν δὴ παῖδες ἀριπρεπέες
Ἔκτισαν Ἡρακλῆος.

Hoc Joannem tegit monumentum, qui sane Epidamni
Sidus erat, quam posteri illustres
Condiderunt Herculis.

Thucydides lib. I. pag. 17. Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον· προσοικοῦσι δὲ αὐτὴν Ταυλάντιοι βάρβαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος. Ταύτην ἀπῴκισαν μὲν Κερκυραῖοι, οἰκιστὴς δὲ ἐγένετο Φάλιος Ἐρατοκλείδου, Κορίνθιος γένος, τῶν ἀφ' Ἡρακλέους, κατὰ δὴ τὸν παλαιὸν νόμον ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθείς. *Epidamnus est urbs ad dextram sita navigantibus Ionium sinum versus, cui finitimi sunt Taulantii barbari, gens Illyrica. Hanc habitatum venerunt Corcyrenses, colonis à Phalio Corinthio deducti, qui erat ab Hercule oriundus, Eratoclida filius, ex metropoli secundum veterem legem arcessitus.* & de situ ejus in peninsula idem pag. 20. ἔστι δ' ἰσθμὸς τὸ χωρίον· *est autem locus iste isthmus.*

— Ἔστι δ' ἱερὰ ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ] Quinam hic est stupor? Eadem plane, quæ superior, non alia.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἐπιδάμνιος. εὕρηται παρὰ Παρθενίῳ καὶ διὰ διφθόγγου· τὸ θηλυκὸν Ἐπιδαμνιάς] MSS. Ἐπιδάμνιος, & Ἐπιδαμνιάς. Forte prius falsum, & totus locus sic legendus: τ. ε. Ἐπιδάμνιος εὕρηται παρὰ Παρθενίῳ καὶ διὰ διφθόγγου· τὸ θηλυκὸν Ἐπιδαμνιάς.

ἘΠΙΔΑΥΡΟΣ, πόλις πρὸς τῷ Ἄργει, θηλυκῶς λεγομένη. Τὸ δὲ

—— Ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,

— Μετὰ ἀρσενικοῦ ἐπιθέτου, θηλυκόν ἐστιν] Hemistichion est Homeri ex Iliad. B. v. 561. De masculino epitheto urbi huic addito vide Eustathium pag. 287. sic ἐν ἀνθεμόεντι Γερηνίῳ supra v. Γερηνία.

— Ἐκαλεῖτο δὲ Μελιασία] Μιλησία Eustathius.

— Τινὲς δὲ Λιμηρὸν Λακωνικὴν λέγουσι] Ex Eustathio d. l. & ex illis, quæ auctor subjungit de nominis origine, constat legendum: Λιμηρήν. Hesychius: Λιμηρά, ἡ Ἐπίδαυρος, διὰ τὸ λιμένας ἔχειν εὐφυεῖς, οἷον λιμενηρά. & idem Hesychius: Δίστομος, οὕτως ἡ Ἐπίδαυρος ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ ἀμφιστόμοις λιμέσιν ἐκέχρητο.

ἘΠΙΛΕΥΚΑΔΙΟΙ, πόλις μετὰ Ἀκαρνανίαν] Apud Scylacem pag. 120. hæc vox misere corrupta est; legitur enim: Αὕτη ἡ πόλις, τὸ πρὶν καὶ ἐπὶ Λευκαδίοις ὠνομάζετο. pro, Ἐπιλευκάδιος ἐπωνομάζετο. *Hæc civitas* (loquitur de *Leucate*) *& Epileucadii appellabatur.* uti restituit Cl. Salmasius in Exercitat. in Solinum pag. 715.

ἘΠΙΦΑΝΕΙΑ, πόλις Συρίας, κατὰ Ῥαφανέας.

— Ἐκλήθη δὲ καὶ Ἀρχεσίκερας] Ἀρχεσίκερως. ut Τιγρανόκερτα, infra h. v.

ἘΠΤΑΚΩΜΗ͂ΤΑΙ, βάρβαροι, τὸ Σκυθικὸν οἰκοῦντες ὄρος] Deprompta sunt hæc ex Strabone lib. XII. pag. 548. sed ibi mons, cujus extrema tenuerunt hi barbari, non *Scythicus*, appellatur, sed *Scydisses*. Διήκει δὲ διὰ τούτων ὅ τε Σκυδίσης ὄρος τραχύτατον συνάπτον τοῖς Μοσχικοῖς ὄρεσι, τοῖς ὑπὲρ τῆς Κολχίδος, οὗ τὰ ἄκρα κατέχουσι οἱ Ἑπτακωμῆται. *Per hos transit mons asperrimus Scydisses, qui conjungitur Moschicis montibus, qui supra Colchidem sunt, cujus extrema tenent Heptacometa.* libro XI. pag. 497. idem dicitur Σκυδίσης, & alibi Κυδίσης? Ptolemæo Σκορδίσκος, ubi tamen Σκυδίσος puto legendum.

ἘΠΩΠΗ', οὕτως ἡ Ἀκροκόρινθος ἐκαλεῖτο, διὰ

τὸ Σίσυφον ἐκεῖ ἰδεῖν τῆς Αἰγίνης ἁρπαγὴν ὑπὸ Διός] Vide infra v. Κόρινθος.

ΕΡΒΗΣΣΟΣ, Σικελίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐρβησσῖνος] Polybius lib. I. pag. 18. τὴν τῶν Ἐρβησσίων πόλιν vocat.

ΕΡΓΕΤΙΟΝ, πόλις Σικελίας. Φίλιστος Σικελικῶν δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐργετῖνος] Addendum post vocem Ἐργετῖνος, ex MSS. Καὶ Αἴτνη Ἐργετίνη.

ΕΡΕΜΒΟΙ, ἔθνος Ἀράβων] Vide auctorem Etymologici h. v.

— Τούτους δέ φησι τοὺς Τρωγλοδύτας ἀπὸ τοῦ εἰς τὴν ἔραν βαίνειν] Strabo lib. I. pag. 42. existimat *Erembos* à veteribus Græcis appellatos esse *Arabas*, ἀπὸ τοῦ εἰς ἔραν ἐμβαίνειν, *quod terram subirent*; à posterioribus apertiore vocabulo eosdem *Troglodytas* dictos, videlicet, quod intrarent τρώγλας sive *cavernas*: uti habes apud Tzetzem ad Lycophronem pag. 133. Ἑλλάνικός φησι, τοὺς Ἐρεμβοὺς περὶ τὰς τοῦ Νείλου ῥοὰς οἰκεῖν· γένος δὲ Ἀράβων εἰσὶν οἱ Ἐρεμβοὶ, οἱ καὶ Τρωγλοδύται καὶ Ἰχθυοφάγοι καλούμενοι· ὧν τὸν βίον πλατείως ὁ Διόδωρος γράφει. Ἐρεμβοὶ δὲ λέγονται, ὅτι ἐν τῇ ἔρᾳ ἤτοι τῇ γῇ βαίνουσιν· ὑπὸ γὰρ γῆν καὶ τρώγλας οἰκοῦσιν. Vide & Eustathium ad Dionysium.

ΕΡΕΤΡΙΑ, πόλις Εὐβοίας· Ὅμηρος· Χαλκίδ' Ἐρέτριάν τε] Apud Homerum Iliad. B. v. 537. hodie legitur:

> Χαλκίδα τ' Ἐρέτριάν τε, πολυστάφυλόν θ' Ἱστίαιαν.
>
> *Chalcidaque Eretriamque & uvis abundantem Hisliaean.*

— Ἐκαλεῖτο δὲ Μελανηΐς, ἀπὸ Μελανέως τοῦ Εὐρύτου πατρός] Eustathius ad dictum Homeri locum pag. 279. hæc ad verbum transscripsit.

— Ὡς Τετρεῶς] Lege: ὡς Στειρεῶς. Vide infra v. Στεῖρα.

— Καὶ Ἐρετρὶς θηλυκῶς, καὶ Ἐρέτρειος] Scribe: κ. Ε. θηλυκὸν καὶ Ἐρετρεία. Nisi potius legendum, Ἐρετριαῖς, ut Etymologicum.

— Καὶ Ἐρετριανός] An Ἐρετρικός? Inter Epigrammata Platonis apud Diogenem in ejus vita hoc legitur:

> Εὐβοίης γένος ἦμεν Ἐρετρικὸν, ἄγχι δὲ Σούσων
> Κείμεθα· φεῦ γαίης τόσσον ἀφ' ἡμετέρης.
>
> *Eubœa genus sumus Eretricum, prope autem Susas*
> *Jacemus: heu terra tam procul à nostra.*

& extra versum apud eundem Diogenem in vita Arcesilai: καὶ τῆς διαλεκτικῆς εἴχετο, καὶ τῶν Ἐρετρικῶν ἥπτετο λόγων· *Dialecticam quoque amplexus est, & Eretricorum sermones attigit.*

ΕΡΕΤΑΤΙΣ, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Ἐρβάσης] Sic etiam Eustathius ad Iliad. B. pag. 279.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἐρβάτης] Scribe: Ἐρβατίτης. uti & Salmasius censuit.

ΕΡΘΑ, πόλις Παρθίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ] MSS. post Εὐφράτῃ addunt: ὡς Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῶν Β.

ΕΡΙΚΟΥΣΣΑ, μία τῶν Αἰόλου νήσων] Alio nomine Ἐρικώδης, ut Φοινικοῦσσα, alio Φοινικώδης.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λιπαραῖος ἐξ Ἐρικούσσης] Vide Eustathium ad Dionysium pag. 66. apud quem bis mendose scribitur Λιπαρέων, pro Λιπαραίων. ut jam monuit Cluverius.

ΕΡΙΝΙΑΤΗΣ, κώμη Μεγαρίδος· Παυσανίας ὁ οἰκήτωρ Ἐρινιάτης, διὰ τὸ περιπαθεῖ λαβεῖς] Imaginarium nomen & à Stephano ex male intellecto Pausaniæ loco formatum: is est lib. I. pag. 83. καὶ τόδε ἄλλο ἤκουσα ἐν Ἐρινείᾳ τῇ Μεγαρέων κώμῃ, Αὐτονόην τὴν Κάδμου τῷ τε Ἀκταίωνος θανάτῳ συμβάντι, ὡς λέγεται, καὶ τῇ πάσῃ τοῦ οἴκου τοῦ πατρῴου τύχῃ περισσότερον ἀλγοῦσαν, ἐνταῦθα ἐκ Θηβῶν μετοικῆσαι. *Audivi etiam, cum in Erenia Megarici agri vico essem, Antoneen Cadmi filiam ex Actaeonis casu & reliquis paterna domus calamitatibus mœrore & luctu confectam, hinc Thebis transmigrasse.* In quo loco, cum Stephanus aut errore proprio, aut codicis, quo uteretur, legeret Ἐρινειάτῃ, pro, Ἐρινείᾳ τῇ, nobis inde formavit illud Ἐρινιάτης. Sunt autem hujusmodi σφάλματα auctori nostri satis familiaria.

ΕΡΚΥΝΙΟΝ, ὄρος Ἰταλίας] Dicere debuit Γερμανίας· & intelligitur *sylva* vel *saltus Hercynius*. Apollonius Rhodius lib. IV. v. 640.

> Ἀλλ' Ἥρη σκοπέλοιο καθ' Ἑρκυνίου ἰάχησεν
> Οὐρανόθεν προθοροῦσα.
>
> *Sed Juno monte ab Hercynio inclamavit*
> *Delapsa cœlo.*

ubi Scholiastes vetus: Ἑρκύνιον ὄρος Κελτῶν, ἢ δρυμός. Hunc locum, ni fallor, Stephanus respexit. Auctor enim Etymologici explicat fere, ut hic legitur: Ἑρκύνιος δρυμὸς, ὁ τῆς Ἰταλίας ἐνδοτάτω, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος ἐν δ' Ἀργοναυτικῶν, σκοπέλοιο καθ' Ἑρκυνίου ἴαχυσι. lege ἰάχησε. Suidæ: Ἑρκύνιοι δρυμοί. & v. χρῆμα, Ἑρκυνία ὕλη ex Juliano adducitur.

— Ἑρκύνιος τὸ κτητικόν] Item Ἑρκυναῖος, quod in veteri Epigrammate Crinagoræ in Cæsarem Augustum extat, quod quoniam hactenus ineditum est, hic dabo:

> Κἢν μυχὸν Ἑρκυναῖον, ἢ ἐς πύματον σολόεντα
> Ἔλθῃς καὶ Λιβυκῶν κράσπεδον Ἑσπερίδων,
> Καῖσαρ ὁ πολυσέβαστος ἅμα κλέος εἶσι σὺν αὐτῷ
> Πάντῃ Πυρήνης ὕδατα μαρτύρια.
> Οἷσι γὰρ οὐδὲ πέριξ δρυτόμοι ἀπεφαιδρύναντο
> Λουτρὰ καὶ Ἠπείρων ἔσσεται ἀμφοτέρων.

ΕΡΜΙΟΝ, καὶ Ἑρμιόνη, ἀπὸ τῆς Ἑρμιόνος γυναικός] Puto legendum: Ἑρμιὼν, ut apud Scylacem, Eustathium ad Homeri Iliad. P. pag. 286. & Etymologum: quod in secundo casu facere dicitur Ἑρμιόνος, unde Ἑρμιόνη, nisi potius debeat Ἑρμιῶνος; unde Ἑρμιώνη, quod se vidisse in nummo Juliæ Domnæ æreo

æreo testatur Ortelius. Et Tristanus Tom. II. pag. 99. producit alium Sept. Severi & Juliæ Domnæ nummum, in quo, ΕΡΜΙΩΝΕΩΝ legitur: unde vix dubium relinquitur hic rescribendum, Ἑρμιὼν & Ἑρμιώνη· apud alios tamen invenitur per ο Ἑρμιόνη. Urbs fuit Peloponnesi ad sinum Argolicum, quæ nominis sui originem ab *Herme* sive Mercurio deducebat. Unde in priore nummo Mercurii sigillum expressum fuisse testatur Ortelius, & in posteriore Mercurium ipsum cum caduceo & Venerem Tristanus.

— Ἕρμιον δὲ, ἀπὸ τοῦ τὸν Δία καὶ τὴν Ἥραν ἐνταῦθα ἀπὸ Κρήτης ἀφικομένους ὁρμισθῆναι. καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ο] Eustathius legit: καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ε. Recte. Vidit hoc etiam Salmasius.

— Ὅθεν καὶ ἱερὸν Ἥρας παρθένου ἦν ἐν αὐτῇ] Zenobius Centuria II. pag. 33. Ἐν Ἑρμιόνῃ τῆς Πελοποννήσου ἱερὸν ἦν Κόρης καὶ Δήμητρος ἀσφάλειαν παρέχον τοῖς καταφεύγουσιν· *In Hermione Peloponnesi civitate templum erat Cereri & Proserpinæ sacrum asylum præbens eo confugientibus.* Laudatque hujus rei testem *Aristophanem in Babyloniis.* Veneris quoque Pontiæ templum habebat hæc urbs, teste Pausania, unde simul cum Mercurio Venus in illius nummis conspicitur.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἑρμιονεύς] Extat hoc gentile in Veteri Hegesippi Epigrammate in Zoilum Hermionensem, τῆς ἐν Ἀρχῇ πλαδῶντος σώματος, hactenus non edito:

Ἑρμιονεὺς ὁ ξεῖνος ἐν ἀλλοδαπῇ δὲ τέθαπται
Ζωΐλος, Ἀργείαν γαῖαν ἐπεσσάμενος.
Ἂν ἐπὶ οἱ βαθύκολπος αἱμάξαντο δάκρυσι νύμφα
Δειδαμένα, παῖδές τ' εἰς χρόα κειράμενοι.

ΕΡΜΟΣ, ὡς ἔρκος, ἐδεσπέρως.

— Εἰς Ἕρμους] εἰς Ἕρμος.

ΕΡΜΟΤΥΜΒΙΕΙΣ, μοῖρα τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς Ἀρισταγόρας ἐν Αἰγυπτιακῶν πρώτῃ· οἱ αὐτοὶ καὶ Λαβαρεῖς] *Aristagoras* hausit hæc ex Herodoto lib. II. cap. 164. Ἔστι δὲ Αἰγυπτίων ἑπτὰ γένεα καὶ τούτων οἱ μὲν ἱρέες, οἱ δὲ μάχιμοι κεκλέαται· οἱ δὲ βουκόλοι· οἱ δὲ συβῶται· οἱ δὲ κάπηλοι· οἱ δὲ ἑρμηνέες· οἱ δὲ κυβερνῆται· γένεα μὲν Αἰγυπτίων τοσαῦτά ἐστι. οὐνόματα δέ σφι κέεται ἀπὸ τῶν τεχνέων· οἱ δὲ μάχιμοι αὐτῶν καλέονται μὲν Καλασίριές τε καὶ Ἑρμοτύβιες, ἐκ νομῶν δὲ τῶνδε εἰσί· κατὰ γὰρ δὴ νόμους Αἴγυπτος ἅπασα διαραίρηται. *Sunt autem in Ægypto septem hominum genera: quorum alii sunt sacerdotes, alii, qui pugnatores appellantur, alii bubulci, alii subulci, alii institores, alii interpretes, alii gubernatores navales. Tot sunt Ægyptiorum genera à suo quoque artificio appellata; sed pugnatores vocantur Calasiries & Hermotybies, qui harum regionum sunt: nam in regiones distincta est omnis Ægyptus.* Ex quo loco apparet in principio hic rescribendum, ΕΡΜΟΤΥΒΙΕΙΣ. in fine vero: οἱ αὐτοὶ Καλασιρεῖς.

ΕΡΜΟΥ ΠΕΔΙΟΝ, τόπος πλησίον Κύμης.] Meminit *Hermi* fluminis in Asia Herodotus in vita Homeri pag. 561. à quo vicinus ager Ἕρμου πεδίον dictus. Eustathius ad Dionysium pag. 103. Οἱ δ' αὐτοὶ λέγουσι καὶ τὸν τόπον τὸν περὶ τὴν Σινωπαίαν Ἀσσυρίαν, τοιαύτην προσχῶσιν εἶναι τοῦ Ἅλυος· καὶ δῶρον αὐτοῦ τὴν ἐκεῖ γῆν, ὡς καὶ τοῦ Νείλου τὴν Αἴγυπτον. οὕτω δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πεδία κατὰ τὴν Ἀρμενίαν ποταμῶν εἰσι ποιήματα· οἷον τοῦ Ἕρμου πεδίον, καὶ τὸ τοῦ Καΰστρου τὸ Λύδιον, καὶ Μαιάνδρου τὸ Καρικόν. Vide infra v. Πεδίον. Denique visus à me nummus apud V. CL. Menestrier, in quo fluvius expressus erat jacens, infra legebatur, ΕΡΜΟΣ. supra, ΚΥΜΑΙΩΝ. qui egregie locum hunc illustrat.

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ, Αἰγύπτου πόλις.

— Καὶ δ' κατὰ Ῥυμμὶν] An non legendum Θμοῦιν. Vide infra h. v.

— Καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ] *Hermum* fluvium intelligit, de quo voce præcedenti.

ΕΡΜΩΝΑΣΣΑ, νῆσος μικρὰ πόλιν ἔχουσα ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ Ἰώνων ἄποικον, ὡς ὁ Περιηγητής] Dionysius in Periegesi v. 552.

Ἧς ἐπὶ Φαναγόρη τε καὶ ἐκτίμενος Ἑρμώνασσα.
Super quam Phanagoraque & bene constructa Hermonassa.

— Στράβων ἑβδόμῃ Ἑρμώνακτος κώμην φησί] Perperam Strabonis mentem refert Stephanus: ille enim locum hunc ad Tyræ fluminis ostium ponit lib. VII. pag. 306. longe diversum ab *Hermonassa Bospori*, quam lib. XI. pag. 495. commemorat; ut & aliud ejusdem nominis oppidum prope Trapezuntem lib. XII. pag. 548.

— Μένιππος δὲ χωρίον Τραπεζοῦντος, ἐν περίπλῳ τῶν δύο πόλεων] In descriptione Ponti Euxini & Mæotidis Paludis Anonymi ex Menippo seu Marciano.

— Καὶ Θεόπομπος πόλιν αὐτήν φασιν, ἀπὸ Ἑρμωνάσσης. τὸ ἐθνικὸν Ἑρμωνασσαῖος] Post φασὶν ponenda στιγμή, postulante sensu: legendumque ἀπὸ Ἑρμωνάσσης τὸ ἐθνικὸν Ἑρμωνασσαῖος, &c. Repetit autem ideo loci nomen, unde gentilia derivantur, quæ subjicit, propter Ἑρμώνακτα & Ἑρμώνακτος κώμην, quos interjunxerat, quæ alia gentilia formant.

ΕΡΜΩΝΘΙΣ, πόλις Αἰγύπτου.

— Τερένουθις] Lege: Θέρμουθις, unde Θερμουθιακὸς ποταμὸς, fluvius sive fossa Nili apud Ptolemæum lib. IV. cap. 5.

ΕΡΥΘΕΙΑ, νῆσος Γηρυόνου ἐν τῷ Ὠκεανῷ] Etymologicum: Ἐρύθεια, νῆσος ἐν τῷ Ὠκεανῷ. Corrupta est hæc vox apud Scholiasten Pindari Olymp. Od. III. pag. 35. Ὁ Ἡρακλῆς ἡνίκα ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς εἰς τὴν Ἐρυθρὰν λεγομένην νῆσον πρὸς τῷ Ὠκεανῷ περιγεγραμμένην ἐπορεύετο

διεξελθὼν τὴν πλησιομένην θάλασσαν ἐξώκισε πρὸς ἑσπερίῳ χωρίῳ. lege, εἰς τὴν Ἐρύθειαν.

— Ἀπὸ Ἐρυθείας τῆς Γηρυόνου καὶ Ἑρμοῦ, ὡς Παυσανίας] MSS. legunt: ἧς καὶ Ἑρμοῦ Νώραξ, ὡς Παυσανίας. optime. Locus Pausaniæ in Phocicis pag. 639. est sequens: Μετὰ δὲ Ἀρισταῖον Ἴβηρες ἐς τὴν Σαρδὼ διαβαίνουσιν ὑπὸ ἡγεμόνι τοῦ στόλου Νώρακι, καὶ ᾠκίσθη Νῶρα πόλις ὑπὸ αὐτῶν. ταύτην πρώτην γενέσθαι πόλιν μνημονεύουσιν ἐν τῇ νήσῳ. Παῖδα δὲ Ἐρυθείας τε τῆς Γηρυόνου καὶ Ἑρμοῦ λέγουσιν εἶναι τὸν Νώρακα. *Post Aristæum Iberi in Sardiniam transmiserunt, duce Norace, à quo novam urbem Noram vocaverunt. Et hanc primam omnium, quæ in ea insula fuerint, urbem notant. Noracem filium fuisse dicunt Mercurii ex Erythia Geryonis filia.*

— Ὡς τὸ Ἀγάμμεια Ἀγάμμη] Supra h. v. editur Ἀγάμεια Ἀγάμη. sic Ψυττάλεια & Ψυττάλη. de quo vide infra suo loco.

— Ὡς Ὅμηρος, Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν] Versus ex Odyss. A. 23. Sed quorsum is adducitur? An ut probet *Æthiopas Erythiam* ultimam hanc orbis insulam habitasse; unde Homerus d. l.

Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ᾽ ἀνιόντος.
Æthiopas, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
Alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem.

Certe Marcianus hoc clare dicit in Periegesi v. 156.

Πρὸς ἑσπέραν Αἰθίοπας οἰκητὰς ἔχειν
Λέγουσιν αὐτήν, γενομένης ἀποικίας.
Ad occidentem Æthiopas habitatores habere
Dicunt illam, facta deductione coloniæ.

& Dionysius Afer v. 558.

Ἤτοι μὲν ναίουσι βοοτρόφον ἀμφ᾽ Ἐρύθειαν
Ἀτλαντος περὶ χεῦμα θεουδέες Αἰθιοπῆες.
Nempe habitant boum nutricem circum Erythiam
Atlanticum ad mare pietatem in Deum colentes Æthiopes.

ad quem locum videndus omnino Eustathius.

ΕΡΥΘΙΓΝΟΙ, πόλις Παφλαγονίας] Eadem habes apud Eustathium ad Homeri Iliad. B. pag. 362.

— Ἀπολλώνιος· Καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους] Locus hic male iterum mutilatus, nisi quis μνημονικὸν ἁμάρτημα ipsius Stephani existimat. Nam Hemistichium, quod tamquam Apollonii subjicitur, Homeri est ex Iliad. B. v. 855. Apollonius autem meminit lib. II. v. 943.

——— αἰπεινούς τε παρεξενίοντ᾽ Ἐρυθίνους.
——— *excelsosque prætererunt Erythinos.*

Unde potius credo Stephanum scripsisse: Ἀπολλώνιος· Αἰπεινούς τε παρεξενίοντ᾽ Ἐρυθίνους. καὶ Ὅμηρος· ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους. Ex hisce autem colligere est, quam misere opus hoc, aut ab Epitomatore, aut à librariis mutilatum truncatumque sit.

ΕΡΥΘΡΑ, ἡ θάλασσα, ἀπὸ Ἐρύθρου τοῦ ἥρωος] Hanc & plures alias denominationis *maris Erythræi* caussas habes apud Eustathium ad Dionysium v. 38. & auctorem Etymologici h. v.

— Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῷ δευτέρῳ] Lege: ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. sic enim alibi passim hoc *Urani* opus à nostro vocatur.

— Καὶ Ὅμηρος δὲ κατακλυσθέντων τῶν ὀρέων, κάτω συῤῥεόντων εἰς θάλασσαν] Eustathius d. l. συῤῥεόντα.

— Καὶ ἔστιν ἄκρα Ἐρυθρὰ τῆς Λιβύης] Eadem, quæ mox commemoratur in Ἐρυθραὶ, πόλις Ἰώνων.

ΕΡΥΘΡΑ Βῶλος, πόλις Αἰγύπτου· Ἡρόδοτος δευτέρῳ] Herodotus lib. II. cap. III. ubi concremata dicitur à Pherone Sesostris filio.

ΕΡΥΘΡΑ, πόλις Ἰώνων] Apud Eustathium ad Homeri Iliad. B. pag. 267. scribitur, ΕΡΥΘΡΑΙ.

— Ἐκαλεῖτο δὲ Κνωπούπολις, ἀπὸ Κνώπου] Quomodo *Erythras* occupaverit *Cnopus* stratagemate Chrysamæ, Hecates sacerdotis, narrat Polyænus lib. VIII. pag. 618. dicitur autem à Polyæno Κνῶπος iste τοῦ Κοδριδῶν γένους. *Codridarum genere oriundus.* quo confirmatur lectio calamo exaratorum codicum apud Strabonem lib. XIV. pag. 633. Ἐρύθρας δὲ καὶ Κνῶπος· καὶ οὗτος υἱὸς Κόδρου νόθος. *Erythras condidit Cnopus: qui est ipse filius Codri spurius.* Vulgo perperam νῶπος editur & Casaubonus postea probavit MSStorum lectionem.

— Ἔστι καὶ Λιβύης ἄλλη] Meminit Synesius Epist. LI.

— Καὶ Κύπρου ἄλλη] Meminit Metaphrastes in vita S. Spyridonis. Χρείας ποτὲ . . . καλούσης εἴς τινα κώμην Ἐρυθρῶν καλουμένην, ἥτις ἀπὸ Κωνσταντίας τὴν μητρόπολιν τελοῦσα, ὡς ἀπὸ σημείων διακεῖται τριάκοντα.

— Ὁ πολίτης Ἐρυθραῖος] Harpocratio: Ἐρυθραῖοι, οἱ ἀπὸ πόλεως τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρύθρας καλουμένης. Et ΕΡΥΘΡΑΙΩΝ nummus apud Tristanum extat Tom. II. pag. 331.

ΕΡΥΚΗ, Σικελικὴ πόλις] Diversa fuit hæc urbs ab illa, quæ *Eryx* à monte, in quo sita, appellata est, de qua postea noster suo loco. Auctor Etymologici: Ἔρυξ, πόλις Σικελίας, ὀξυτονικῶς· τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυκῖνος· τὸ θηλυκὸν Ἐρυκίνη. ἔστι δὲ καὶ Ἐρύκη πόλις καὶ Ἐρυκαῖος.

— Φίλιστος Σικελικοῖς δευτέρῳ] Scribe potius Σικελικῶν δ. uti solet alibi.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἐρυκαῖος] Et Ἐρυκῖνος, quomodo legendum videtur infra v. Παλίκη. vel Ἐρυκηνὸς, ut vult Philippus Cluverius lib. II. Sic. Antiq. cap. 9. pag. 347.

ΕΡΥ-

ΕΡΥΜΑΝΘΟΣ, ὄρος καὶ ποταμός] Forte post τὸ, ποταμὸς, addendum: περὶ Ἀρκαδίαν. Certe Eustathius ad Homeri Odyss. Z. pag. 1554. has duas voces addit. *Erymanthi* autem & Taygeti, Peloponnesi montium, meminit Ælianus lib. III. Hist. Animal. cap. 27. ubi locus Homeri, qui hic à nostro adducitur, pariter adfertur.

— Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον] Locus ex Homeri Odyss. Z. v. 103. depromptus: sed apud Homerum versus hic, & qui paullo post à nostro adducitur, se invicem continuo sequuntur:

Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον
Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι.
Aut per Taygetum arduum aut Erymanthum
Sese oblectans apris & velocibus cervis.

de Diana sermo est.

ΕΡΥΞ, πόλις Σικελίας, ἀρσενικῶς] *Eryx* mons Drepano imminens ab oriente æstivo, in quo olim urbs monti cognominis, & fanum *Veneris Erycinæ*, omnium totius Siciliæ celeberrimum. Veneri autem columbas sacravit antiquitas. Unde emendandus Ælianus lib. IV. Hist. Anim. cap. 2. apud quem perperam legitur: περὶ τῶν ἐν Ἐρύκῃ τῇ Σικελικῇ περιστερῶν, pro ἐν Ἔρυκι. *De columbis in Eryce Siciliæ.* & mox apud eundem idem error repetitur. Meminit enim ibi duplicis festi in honorem Veneris ab Erycinis custoditi.

— Ἀπὸ Ἔρυκος τοῦ Ἀφροδίτης καὶ Βύτου] Servius ad Virgilii lib. v. Æn. v. 24.

——— *nec littora longe*
Fida reor fraterna Erycis.

Propter Erycem Butæ & Veneris filium: secundum alios, Neptuni & Veneris, regem Siciliæ, unum, sicut dicitur, de numero Argonautarum. quod postremum tradit etiam Tzetzes ad Lycophronem pag. 141. Περὶ τὴν Σικελίαν, ὅπου αἱ παλαῖστραι τοῦ Ἔρυκος τοῦ ξενοκτόνου, τοῦ υἱοῦ Ἀφροδίτης καὶ Ποσειδῶνος.

ΕΡΥΣΘΕΙΑ, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων τιμᾶται Ὑλάτης] In pluribus Cypri urbibus Apollo hic colebatur, ut *Amamassi*, supra v. Ἀμάμασσος. *Hyla*, infra v. Ὕλη.

— Διονύσιος Βασσαρικῶν τρίτῃ, Οἳ τεῖχον Ὑλάοιο θεοῦ ἕδος Ἀπόλλωνος] MSS. Ὑλάτοιο. Quomodo rescribendum, ut jam docti monuerunt.

ΕΡΥΣΙΚΗ, πόλις Ἀκαρνανίας, ἥτις ὕστερον Οἰνιάδαι ὠνομάσθη] Cl. Salmasius legit, ΕΡΥΣΙΧΗ. Atque ita scribendum apparet tam ex gentilibus, quæ paullo post referuntur, quam ex eo, quod Οἰνιάδαι infra clare Ἐρυσίχη dicuntur appellatæ.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἐρυσικαῖος] Ἐρυσιχαῖος.

— Ὁ Τεχνικὸς γὰρ καὶ Ἡρόδοτός φησιν] Lege: Ἡρωδιανός. qui celebris Grammaticus, & paullo post iterum hac voce citatur. Nihil enim quidquam tale apud Herodotum extat. Et monuimus jam, confundi hæc nomina apud nostrum solere, supra v. Ἄβαρνος. Correxit & Salmasius hunc errorem.

— Ὅτι σεσημείωται τὸ Ἐρυσιχαῖος προπαροξυνόμενον] Scribendum ergo juxta *Herodianum*, Ἐρυσίχαιος.

— Μήποτε οὖν τὸ χαιὸν ἔγκειται, ὅ ἐστιν ἡ βουκολικὴ ῥάβδος] Scribe: χαῖον. Apollonius Rhodius lib. IV. Argon. v. 972. Ἀργύρεον χαῖον. ubi Scholiastes: Χαῖόν ἐστι καμπύλη βακτηρία, ᾗ οἱ ποιμένες χρῶνται, &c.

— Οὐκ εἶς ἀνὴρ ἄγριος, οὐδὲ σκαιός, οὐδὲ παρὰ σοφοῖσιν, οὐδὲ Θεσσαλός, οὐδὲ Ἐρυσιχαῖος] Hosce *Alcmanis* versus sic restituit Isaacus Casaubonus ad Strabonis lib. x. pag. 460. apud quem posterior illorum pars extat, sed æque mutila & corrupta quam hic prior. Sic autem legit:

Οὐκ εἶς ἀνὴρ ἄγριος, οὐδὲ σκαιός,
Οὐδὲ παρὰ σοφοῖσιν, οὐδὲ Θεσσαλὸς γένος,
Οὐδ᾽ Ἐρυσιχαῖος, Καλυδώνιος οὐδὲ ποιμήν,
Ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ᾽ ἀκρᾶν.

Sed non video sensum in verbis, Οὐδὲ παρὰ σοφοῖσιν. ac propterea existimo Græcanicum aliquod rusticæ gentis nomen in illis latere: & quod potius, quam Παρασώπιος; Certe Παρασωπίας regionis sub Cythærone meminit noster infra v. Ὑρία. & Strabo lib. IX. pag. 408. Γένος autem quod restituit ex sequentibus Stephani verbis Casaubonus, MSS. agnoscunt. Verterem igitur Alcmanis locum:

Non venit vir agrestis, non lævus,
Non Parasopius, non Thessalus genus,
Non Erysichæus, non Calydonius pastor,
Sed ab extremis Sardibus.

Apollonii Scholiastes, loco ante allegato, tamquam appellativum legit Ἐρυσίχαιος apud Alcmanem: καὶ τὸ παρ᾽ Ἀλκμᾶνι δὲ λεγόμενον Ἐρυσίχαιον, τοιοῦτόν ἐστι. σημαίνει γὰρ τοὺς χαίῳ ἐρύοντας, ἤγουν ποιμαίνοντας.

— Εἰ γὰρ τὸ Θεσσαλὸς γένος συναπτέον, &c.] Lege: εἰ γὰρ τῷ Θεσσαλὸς, &c. *Si enim vox* γένος *cum voce* Θεσσαλὸς *construenda, gentile est* (scilicet Ἐρυσιχαῖος) *& penultima circumflectitur.*

— Εἰ δὲ τὸ οὐδὲ ποιμὴν συνάπτοι τις λέγων, ἢ Ἐρυσιχαῖος τὸ δὲ οὐδὲ ποιμήν] Scribe: Εἰ δὲ τῷ, οὐδὲ ποιμὴν συνάψει τις λέγων, οὐδ᾽ Ἐρυσίχαιος, οὐδὲ ποιμήν. *Si vero cum verbis,* οὐδὲ ποιμὴν, *conjungere quis velit,* οὐδ᾽ Ἐρυσίχαιος οὐδὲ ποιμήν.

ΕΡΕΧΘΙΑ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς] Ordo literarum postulat. ΕΡΧΕΙΑ, quam Harpocratio pariter τῆς Αἰγηΐδος δῆμον facit ex Diodoro.

ΕΙΔΗΤΕΣ, ἔθνος Ἰβηρικόν] Nomen ΕΙΔΗΤΕΣ corruptum esse ordo literarum ostendit. Quoniam autem Palat. B. novum hinc librum

librum inchoatum à Stephano demonstrat, nimirum ις'. *sextum decimum*, non dubitaverim, ΕΣΔΗΤΕΣ reponere: putoque eosdem intelligendos, qui Ἡδητανοὶ Ptolemæo lib. II. Geogr. cap. 6. quorum oppidum Ἥδητα, ἡ καὶ Λείρια. *Hedeta, quæ & Leria.* Straboni lib. III. pag. 136. Σιδητανοί. Livio & Plinio lib. III. cap. 3. *Sedetani.* qui meo judicio non satis recte ut diversas regiones commemorat *Edetaniam & Sedetaniam.*

ΕΣΠΕΡΙΣ, πόλις Λιβύης] Scylaci & Ptolemæo numero plurium Ἑσπερίδες. & sic ipse noster ex Hecatæo infra v. Μάσσυλ☉. Sed v. Εὐεσπερίδες docet utroque numero dici.

— Ὁ πολίτης Ἑσπερίτης] Extat apud Pausaniam lib. IV.

ΕΣΤΙΑΙΑ, πόλις, Εὐβοίας· Ὅμηρ☉, Πολυστάφυλον θ' Ἑστίαιαν] Citatur locus hic Homeri etiam infra v. Χαλκίς. depromptus ex Iliad. Β. v. 537.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἑστιαιεὺς] Ἑστιαιεὺς legitur in Olymp. Coll. Olymp. LXXXIII.

— Λέγεται καὶ τελουλαίβως] Scilicet Ἑστιεὺς, quod extat in Epistolis apud Themistium.

— Ὁ πολίτης, Ἑστιαιώτης, ἡ Θετταλικὴ μοῖρα] Lego cum Cl. Salmasio, ὁ πολίτης Ἑστιαιώτης, καὶ θηλυκῶς Ἑστιαιῶτις, ἡ Θετταλικὴ μοῖρα. Herodotus lib. I. cap. 56. Ἱστιαιῶτιν vocat regionem sub Ossa & Olympo sitam: sed Ἑστιαιῶτιν Harpocratio, v. Τετραρχία. ubi enumerat quatuor Thessaliæ Tetradas, Θετταλιῶτιν, Φθιῶτιν, Πελασγιῶτιν, Ἑστιαιῶτιν. Suidas autem corrigendus, apud quem v. Τεττάρων μερῶν ὄντων τῆς Θετταλίας, librarii scripsere perperam: Ἑστιῶτιν, pro Ἑστιαιῶτιν.

ΕΤΑΕΙΣ, διὰ διφθόγγου, ὡς Διπαιεῖς] Lege: Διπαιεῖς. infra v. Ὀδυσσεὺς, & supra v. Δίπαια.

ΕΤΕΩΝΟΣ, πόλις Εὐβοίας· Ὅμηρ☉, Πολύκνημον τ' Ἐτεωνόν. ἀπὸ Ἐτεωνέως] Locus Homeri ex Iliad. Β. v. 497. ad quem vide Eustathium pag. 265. qui legit: ἀπὸ Ἐτεωνοῦ. non Ἐτεωνέως, ut hic.

ΕΥΑ, πόλις Ἀρκαδίας· Θεόπομπ☉ ἕκτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Εὐαῖ☉] In duobus nummis apud Goltzium occurrit, ΕΥΑΙΩΝ.

ΕΥΙΟΙ, ἔθν☉ Λιγυστικὸν] MSS. legunt, ΕΥΒΙΟΙ. Recte: nam & hoc ordo literarum postulat, & sic infra legendum v. Γύψικροι, ubi male vulgo Εὔβοιοι editur.

— Περὶ τῆς Ἀρζαξάνων] Scribe: Ἀρβαξάνων, ut supra h. v.

ΕΥΒΟΙΑ, νῆσ☉ μία τῶν ἑπτὰ περιμήκης] Mallem: περιμήκης aut παραμήκης, uti est apud Eustathium ad Dionysium pag. 75. unde apparet locum hunc esse mutilum. & sic etiam Strabo lib. X. princip. Παραμήκης μὲν τοίνυν ἐστὶν ἡ νῆσ☉ ἐπὶ χιλίους σχεδόν τι καὶ διακοσίους σταδίους ἀπὸ Κηναίου πρὸς Γεραιστόν. *Eubœa insula oblonga est à Cenæo ad Geræstum porrecta ad stadia circiter mille & ducenta.*

— Ἡ καὶ Μακρὶς] Sic dicta à forma oblonga & angusta. Strabo d. l. Διὰ δὲ τὴν στενότητα καὶ τὸ λεχθὲν μῆκ☉ ὑπὸ τῶν παλαιῶν Μάκρις ὠνομάσθη. *Ob angustiam porro & quam diximus longitudinem, ab antiquis Macris appellata est.* Non desunt tamen, qui & Junonis nutricem *Macrin* dictam, & ab illa insulam denominatam velint. Sed minus verisimiliter.

— Ἀπὸ Εὐβοίας· Ἡρόδοτ☉] Nomen *Herodoti* hic mihi suspectum est. Nam etsi apud illum Eubœæ insulæ mentio satis sit frequens, denominationis tamen origo, quantum memini, non extat. Unde forte apud nostrum scribendum: ἀπὸ Εὐβοίας Ἡρωίνης. *Eubœa* enim Junonis nutrix appellatur à Strabone, dicto libro, pag. 445. vel potius: ἀπὸ Εὐβοίας Ἥρας τροφοῦ. *ab Eubœa Junonis nutrice.* quomodo vocatur à Proclo ad lib. II. Ἔργων Hesiodi pag. 142. Tzetzes ibidem nominat τροφὸν Διός· credo ne idem dicat cum Proclo.

— Εἰς Ἰλλυρικὰς ἀποικίσας, Ἄβαντες ἐκλήθησαν] MSS. Ἄμαντες. & supra v. Ἄβαντες ex Antigono & Callimacho patuit Illyricos istos, *Amantes* fuisse dictos. Apollonius tamen lib. IV. Argonaut. v. 1214. Ἄβαντας etiam vocat illos.

——— κεῖθεν δ' ἐς Κεραύνια μέλλον Ἀβάντων
Οὔρεα Νεσταίους τε καὶ Ὤρικον εἰσαφικέσθαι.
——— *unde ad Ceraunios Abantum*
Montes & Nestæos & Oricum abituri erant.

Immo ipsorum regio, quæ Ἀμαντία, & Ἀμαντίνη supra, Ἀβαντὶς etiam dicitur in veteri Epigrammate Anthologiæ, quod adduximus supra v. Ἀμαντία.

— Καὶ Εὐβοΐς, τὸ θηλυκὸν] Sophocles Trachiniis v. 234.

Ἀκτή τις ἔστ' Εὐβοΐς, ἔνθ' ὁρίζεται
Βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διΐ.
Est littus in Eubœa, ibi statuit
Aras & de frugibus sacrificat Cenæo Jovi.

— Καὶ Εὐβοεὺς, χωρὶς τοῦ ι] Hinc Cl. Salmasius in Exercit. Plin. pag. 72. existimat *Euboënsis* Latinius dici, quam *Eubœensis*. Vide, quæ de hac formatione præcipiat auctor Etymologici v. Εὔβοια.

— Ἔστι καὶ Εὐβοεικὸς κτητικὸν] Scribo: Εὐβοϊκός. sic Æschylus apud Plutarchum de Orac. def. pag. 434.

Λαβὼν γὰρ αὐτόθηκτον Εὐβοϊκὸν ξίφ☉.
Sumens acutum Euboicum ensem.

ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ, Σκυθικὸν ἔθν☉.

— Ἐκεῖ γὰρ σὺν Ἀργοῖ χειμῶν☉ πνεύσαντ☉ διασωθῆναι, καὶ οὕτω κληθῆναι] Rescribe cum MSS. ἐκεῖ γὰρ σὺν ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς, &c. *ibi enim Argonautæ suborta tempestate servati.* Sed Diodorus aliam adfert caussam cur *Arimaspi* dicti *Euergetæ* lib. XVII. pag. 552. nimirum inde,

quod

quod olim Cyro, cum exercitus ejus tanta fame laboraret, ut miles militis carnibus vesci cogeretur, frumentum suppeditassent. Idemque refert Arrianus lib. III. de Exped. Alex. pag. 73. Sed ibi *Agriaspæ* vocantur pro *Arimaspæ*, librariorum, ni fallor, vitio: Ἀλέξανδρος δὲ ἀφικνεῖται εἰς τοὺς πάλαι μὲν Ἀγριάσπας καλουμένους, ὕστερον δὲ Εὐεργέτας ἐπονομασθέντας, ὅτι Κύρῳ τῷ Καμβύσου ξυνεπελάβοντο τῆς ἐς Σκύθας ἐλάσεως. *Alexander vero ad eos pervenit, qui olim quidem Agriaspæ, postea vero Euergetæ vocati sunt, quod Cyrum Cambysæ filium in expeditione Scythica adjuvissent.* Sed puto Arrianum scripsisse Ἀριμάσπας· nam utroque modo appellatus hic populus *Arimaspæ* & *Arimaspi*, uti ostendimus supra v. Ἀριμασποί.

ΕΥΕΣΠΕΡΙΔΕΣ, πόλις Λιβύης] Eadem urbs, quæ supra Ἑσπερίς, aliis Ἑσπερίδες dicitur. Herodoto lib. IV. cap. 171. Εὐεσπερίδες, ut hic.

— Λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ἂν μυρὶν Ἑσπερίς] Lego: χωρὶς τοῦ ἂν μορίου, *sine* ἂν *particula*.

ΕΥΘΗΝΑΙ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν καθ' ἡμᾶς Εὐθηναῖος] Apud Pyrrhum Ligorium extat nummus, in quo Dea Ceres cum duabus facibus expressa, additum, ΕΥΘΗΝΑΙΩΝ.

— Πολέμων δὲ καὶ Εὐθηνείτας φησίν] Sic legitur & in nummo apud Goltzium.

ΕΥΚΑΡΠΙΑ, δῆμος τῆς μικρᾶς Φρυγίας.

— Ἔστι καὶ Εὐκαρπία φρούριον Σικελίας, ἐν τοῖς λεγομένοις Τιμαίοις] Ultima hujus loci verba mutila esse cuilibet legenti facile apparet. Sed quomodo explenda difficile conjectu sine scriptorum codicum ope. Suspicor tamen legendum: ἐν τοῖς λεγομένοις Ὑκκάροις, ὡς Τίμαιος. *Est & Eucarpia præsidium Siciliæ, in urbe, quæ appellatur Hyccara, ut Timæus.* Veritas hujus lectionis apparebit ex collatione horum & sequentium verborum, in quibus Lais, celeberrimum scortum, *Eucarpia* nata dicitur juxta *Timæum*, cum loco Athenæi lib. XIII. pag. 589. in quo eadem nata dicitur *Hyccaris* ex Nymphodori, tum, quod huc facit, *Timæi* mente. Νυμφόδωρος δ' ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυμαζομένων ἐξ Ὑκκάρου φησὶ Σικελικοῦ φρουρίου εἶναι τὴν Λαΐδα. Τίμαιος δ' ἐν τῇ τρισκαιδεκάτῃ τῶν ἱστοριῶν ἐξ Ὑκκάρων. *Nymphodorus Syracusius libro de his, quæ in Sicilia sunt admiratione digna, tradit, ex Hyccaro præsidio Laïdem fuisse. Timæus libro tertio decimo historiarum ex Hyccaris.* Utroque enim numero urbs hæc appellata, uti docet noster infra v. Ὕκκαρον. ubi pariter: Ὕκκαρα δὲ πόλισμά ἐστι τῆς Σικελίας, ἔνθεν φασὶ γενέσθαι καὶ Λαΐδα τὴν ἑταίραν.

— Καὶ Καρικὸν ἀνδράποδον, ὡς Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ] Legendum: Καὶ Ὑκκαρικὸν ἀνδράποδον. *Hyccaricum mancipium.* Locus apud Synesium extat Epist. III. ἡ γὰρ Λαῒς ἔφη τις ἤδη λογογράφος, ἀνδράποδον ἦν Ὑκκαρικὸν ἐκ Σικελίας ἐωνημένον. *Lais enim, scriptor quidam dixit, mancipium erat Hyccaricum, emptum e Sicilia.* Sed eodem quo hic modo corruptus Synesii locus apud Aristophanis Scholiasten in princip. Pluti: ὡς περὶ Συνεσίῳ· ἡ γὰρ Λαῒς ἀνδράποδον ἦν Καρικὸν Σικελίας ἐωνημένον. pro Ὑκκαρικόν. Idem enim Scholiastes ad eandem Fabulam pag. 20. *Hyccaris* illam oriundam facit: Λαῒς ἡ θυγάτηρ ἦν Ἐπιμάνδρας, ἥτις ἐξ Ὑκκάρων τῆς Σικελίας ἦν. Apud Thucydidem etiam lib. VII. pag. 147. occurrunt ἀνδράποδα Ὑκκαρικά. Ubi Scholiastes leviter corruptus: ἀπὸ Ὑκκάρων πόλεων Σικελῶν, ὧν μέμνηται ἐν τῇ ἕκτῃ. corrige πόλεως. Forte idem vitium quod hactenus nostrum & Aristophanis Scholiasten deturpavit, obsidet etiam Dionis codices in Excerptis lib. LXXIX. pag. 813. ubi Hierocles Heliogabali maritus dicitur *Caricum mancipium*. in Græco: Ἱεροκλῆς ἦν Καρικὸν ἀνδράποδον.

ΕΥΚΡΑΤΙΔΑ, πόλις Βάκτρων] Scribe: ΕΥΚΡΑΤΙΔΙΑ, quemadmodum extat apud Strabonem, cujus auctoritate noster hic utitur lib. XI. pag. 516.

ΕΥΜΕΝΕΙΑ, πόλις Φρυγίας.

— Ἡ Ὕλας] MSS. Ὕλος.

— Ὁ πολίτης Εὐμενεύς] Gentile olim fuisse Εὐμενείτης ostendit Plinius, dum lib. V. cap. 29. *Eumeneticam* vocat regionem. Sed in nummo Gazophylacii S. M. Ducis circum caput muliebre turritum, ΕΥΜΕΝΕΙΑ legitur: in aversa ejusdem parte supra fluvium recubantem cum cornu copiæ, ΕΥΜΕΝΕΩΝ. sub fluvio, ΓΛΑΥΚΟΣ. Similiter in nummo Antonini apud D. Mareschallum Lotharingum circum Victoriam & bovem, ΕΥΜΕΝΕΩΝ ΦΛΑΒΙΩΝ. nisi me characterum in voce posteriori fallit obscuritas.

— Τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ Εὐμενείας] Sic Eusebius lib. V. Hist. Eccles. cap. 24. Θρασέας καὶ ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς ἀπὸ Εὐμενείας. quæ interpres Britannus male vertit: *Eumenia natus*. cum debuisset: *Eumeniæ Episcopus & martyr*.

ΕΥΝΑΙ, πόλις Καρίας, ἐν ᾗ ποταμὸς Εὐναῖος.

— Ἣν οἴκουν Κυρίεροι] Scribe: Κυνίεροι. Vide infra v. Κύνερα.

ΕΥΠΑΛΙΑ, πόλις Λοκρίδος, ἣν Εὐπάλιον Ἀρτεμίδωρός φησι] Item Strabo lib. X. pag. 450.

ΕΥΠΑΤΡΙΑ, πόλις Λυδῶν. Οἱ πολῖται Εὐπατρίδαι, μᾶλλον δὲ Εὐπατρεῖς] Goltzius ex Vespasiani nummo adfert, ΑΥΠΑΤΡΙΔΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ. sed puto in nummo fuisse, ΕΥΠΑΤΡΙΔΩΝ. Grammatici autem, quorum fidem Stephanus hic sequitur, nomen patronymicæ formæ cum gentili confudisse videntur. Nam Εὐπατρίδαι proprie dicebantur Atheniensium nobilissimi, αὐτόχθονες, οὐχ ἐπήλυδες, uti explicat

cat Hesychius, qui Romanis *Patricii* vocabantur. Sic enim inter alios etiam M. Antoninus eos appellat lib. I. ubi à Frontone se didicisse ait: ὅτι ὡς ἐπίπαν οἱ καλούμενοι οὗτοι παρ' ἡμῖν εὐπατρίδαι ἀστοργότεροί πως εἰσι. *quod ut plurimum qui patricii nobis nuncupantur, ab affectu genuino alieniores sint.*

ΕΥΡΥΑΜΠΟΣ, πόλις Μαγνησίας· Ὁ πολίτης Εὐρυάμπιος. Λυκόφρων, Ἀμφρυσσίων σκηπτοῦχον Εὐρυαμπίων] Supra v. Ἄμφρυσος, legitur: Ἀμφρυσίων. rectius quam hic: at apud Lycophronem pag. 145. in vulgatis pejus: Ἀφρυσίων. Tzetzes autem ad illum locum fallitur, dum putat Εὐρυαμπίων, civitatem *Magnesiæ* dictam, cum appellata fuerit Εὐρύαμπος.

ΕΥΡΥΗΛΟΣ, οὕτως ἡ Μακρόπολις τῶν Ἐπιπολῶν] MSS. οὕτως ἡ ἀκρόπολις. Recte; monueratque jam Philipp. Cluverius lib. I. Sic. Antiq. pag. 148.

ΕΥΡΥΜΕΔΩΝ, ποταμὸς Παμφυλίας.

— Ἀπὸ δὲ Εὐρυμήδους, Εὐρυμηδόντιος] Scribe: Ἀπὸ δὲ Εὐρυμηδοῦς. Sic à Σελινοῦς fit Σελινούντιος.

ΕΥΡΥΤΑΝΕΣ, ἔθνος Ἰταλικόν] Lege: Αἰτωλικόν. Strabo lib. X. pag. 465. Οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Κουρίου τοὺς Κουρῆτας ὀνομασθῆναι, τοῦ ὑπερκειμένου τῆς Πλευρῶνος. εἶναί τε φῦλόν τι Αἰτωλικὸν τοῦτο, ὡς Ὀφιεῖς καὶ Ἀγραῖοι καὶ Εὐρυτᾶνες καὶ ἄλλα πλείω. *Sunt qui è Curio monte Curetas appellatos sentiunt, qui est supra Pleuronem situs: & esse eos Ætolicam gentem, ut sunt etiam Ophienses, Agræi, Eurytanes & alii plures.* Thucydides lib. III. Ἐπιχειρεῖν δὲ ἐκέλευον πρῶτον μὲν Ἀποδωτοῖς, ἔπειτα δὲ Ὀφιονεῦσι, καὶ μετὰ τούτους Εὐρυτᾶσιν, ὅπερ μέγιστον μέρος ἐστὶ τῶν Αἰτωλῶν. ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν καὶ ὠμοφάγοι εἰσίν, ὡς λέγονται. *Jubebantque* (Messenii Demosthenem Athenienſium ducem) *primum invadere Apodotos, dehinc Ophionenses, post hos Eurytanes, qua maxima est pars Ætolorum, lingua ignotissimos, & quemadmodum dicuntur crudivoros.* Denique Tzetzes ad versum Lycophronis pag. 126. (qui hoc loco adducitur)

Μάντιν δὲ νεκρὸν Εὐρυτὰν στέψει λεώς.

Vaticinans autem cadaver Eurytanum coronabit populus.

Ἀριστοτέλης φησὶ ἐν Ἰθακησίων πολιτείᾳ, Εὐρυτᾶνας ἔθνος εἶναι τῆς Αἰτωλίας, ὀνομασθὲν ἀπὸ Εὐρύτου, παρ' οἷς εἶναι μαντεῖον Ὀδυσσέως. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ Νίκανδρός φησιν ἐν Αἰτωλικοῖς. Εὐρυτὰν, ὡς Παιάν.

ΕΥΡΩΠΗ, ἡ χώρα ἐκ τῆς Φοινίκης θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος. Λέγεται καὶ Εὐρώπεια] Vide Etymologicum M. hac voce.

— Ὁ οἰκῶν Εὐρωπαῖος] Formatum & Εὐρωπανὸς. in Subscr. Concilii in Trullo Εὐρωπανῶν ἐπαρχία. de provincia Thraciæ.

ΕΥΡΩΠΟΣ, πόλις Μακεδονίας.

— Ἀπὸ Ἰδελος, τοῦ Χρυσώρου] Scribe: Ἀπὸ Ἰδελέως. Nam sic habet supra v. Εὐρωμός. & infra v. Ἰδελιάς. Vide etiam v. Μύλασα.

— Ὠρόπιος] Ὠρώπιος.

ΕΥΤΡΗΣΙΣ, κώμη· Ὅμηρος· Κώπας, Εὔτρησίν τε] Iliad. B. v. 502.

Κώπας, Εὔτρησίν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην.

Copas, Eutresinque, columbisque abundantem Thisben.

— Ἣν ἐτείχισε Ζῆθος καὶ Ἀμφίων] Strabo lib. IX. pag. 411. Ὁ δὲ ποιητὴς ἐφεξῆς τῆς Κώπαις Εὔτρησιν τίθησι, κώμιον Θεσπιέων. ἐνταῦθά φασι Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα οἰκῆσαι πρὶν βασιλεῦσαι Θηβῶν. *Copis poëta subjicit Eutresin, pagum Thespiensium exiguum. Ibi ferunt Zethum & Amphionem habitasse antequam Thebis regnarent.* Eadem habes ex Strabone apud Eustathium.

— Ἐκλήθη δὲ Εὔτρησις διὰ τὸ πολλαῖς αὐτὴν πρότερον χρήσασθαι ῥύμαις] Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag. 268. Ἐκλήθη δὲ οὕτω διὰ τὸ πολλαῖς αὐτὴν ῥυμοτομίαις, οἱονεὶ συντετρῆσθαι, τετμημένην εἰς ἀμφόδους συχνάς. Ex quo loco, tum ex ipsa voce, apparet pro χρήσασθαι rescribendum hic τρήσασθαι: quod & à τρέω vel τρῶ, Futuro τρήσω, quod idem quod τιτράω. Sensus igitur: *Appellata autem est Eutresis, quod multis olim vicis pervia fuerit.* Sic Etymologicum: Εὔτρησις παρὰ τὸ τετρῆσθαι, &c.

— Τὸ γὰρ Εὐτρήσιον, πόλις Ἀρκαδίας, καὶ οὐκ ἐθνικόν] MSS. Εὐτρήσιος. Pausanias tamen lib. VIII. pag. 498. Εὐτρησίους dixit.

ΕΥΦΡΑΤΙΣ, ἡ Συρία, ἀπὸ τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ ἐλέγετο. αὐτὸς καὶ Ἀράξης ἀδελφοί, ῥέοντες ἐξ ὄρους Ἀρμενίας] In Notitia MS. Provinciarum Εὐφρατησία vocatur, quomodo etiam Procopio dicitur lib. II. de Ædif. Just. pag. 22. Latinis Syria Commagene *Euphratensis* appellata. Cæterum MSS. habent ἐλέγοντο, ut cum sequentibus conjungatur: quam lectionem cum Cl. Salmasio omnino recipiendam existimo.

ΕΦΕΣΟΣ, πόλις Ἰωνίας ἐπιφανεστάτη, καὶ λιμὴν ἐν κόλπῳ.

— Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Σαμόρνα] Hesychius: Σαμονία οἱ δὲ Σαμορνία ἡ Ἔφεσος. Lege: Σάμορνα, οἱ δὲ Σαμορνία ἡ Ἔφεσος. Et apud eundem: Ἄρτεμις Ἀρμενίη ἡ Ἔφεσος ἀρμενία καλεῖται, οἷον ἡ Ἐφεσία. Puto bis legendum Σαμορνίη. Σαμόρνιος enim à Σάμορνος factum, quomodo etiam dixerunt, docente nostro infra v. Σάμορνα.

— Καὶ Τελχία] MSS. Τρηχεῖα. Recte. Nam Τρηχεῖα vel Τραχεῖα mons fuit in continente, quem Ephesii, ex insula in continentem proferentes pomœrium, ædificiis insedere, uti docet Creophylus de Ephesiorum finibus apud Athenæum lib. VIII. pag. 361. & Hipponax poëta Ephesius apud Strabonem lib. XIV. pag. 633.

Ὤικει δ' ὄπισθεν τῆς πόλιος ἐν Σμύρνῃ
Μεταξὺ Τρηχείης τε καὶ Λέπρης ἀκτῆς.

Habi-

Habitabat in parte urbis posteriore in Smyrna,
Inter Asperam & Lepren actam.

ubi Strabo: Τραχεῖα δ' ἐκαλεῖτο, ἡ ὑπὲρ τοῦ Κορησσοῦ παρώρειος. *Aspera dicebatur, quæ ad montes est supra Coressum.* Denique sic Scylax & Eustathius ad Dionysium pag. 109. Vide Cl. Salmasium Exercit. Plin. pag. 809.

— Καὶ Ὀρτυγία] Strabo lib. XIV. pag. 639. *In eadem ora paullulum supra mare Ortygia est, lucus elegans omnis generis arboribus; plurima tamen cupresse. Per eum Cenchrius labitur fluvius, quo se abluisse à partu Latonam perhibent. Istis enim in locis partum Latonæ ponunt fabulæ & Ortygiam nutricem & adytum, in quo enixa fuerit, & proximam oleam, in qua primum soluta doloribus Dea acquieverit.* Hinc Ephesii ad probandum jus asyli, quod dicebant templo suo deberi, sub Tiberio allegant, apud Tacitum lib. III. Ann. cap. 61. *Non ut vulgus crederet, Dianam atque Apollinem Delo genitos, esse apud se Cenchrium amnem, lucum Ortygiam, ubi Latonam partu gravidam, & oleæ, quæ tum etiam maneat, adnisam, edidisse ea numina: deorumque monitu sacratum nemus.* Scholiastes vetus ad Pindari Nem. Od. 1. pag. 332. ex Aristone refert Dianam quidem in hac *Ortygia* natam, Apollinem vero in Delo. Vide & Apollonii Scholiasten ad lib. 1. v. 419.

— Καὶ Πτελεὸς] Lego cum Cl. Salmasio: Πτελέη. Vide infra v. Πτελέα.

— Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων] Hæc & alia item Etymologia extat apud Heraclidem Ponticum de Politiis pag. 455. Ἔφεσον κληθῆναί φασιν ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ τὸν Ἡρακλέα τῶν Ἀμαζόσιν ἐφεῖναι τὰ ἀπὸ Μυκάλης ἕως Πιτάνης. *Ephesum dictam ajunt à nomine cujusdam Amazonum: alii dictam volunt ab eo, quod Hercules Amazonibus regionem à Mycale ad Pitanen concesserit.*

— Καὶ πρόσπολον Ἀρτέμιδος] MSS. Πρόπολον Α.

— Λυσίμαχος τὴν πόλιν μετῴκισεν, ἔνθα νῦν] Meminit Pausanias, licet caussa suppressa, lib. 1. pag. 16. de Lysimacho: Συνῴκισε δὲ καὶ Ἐφεσίων ἄχρι θαλάσσης τὴν νῦν πόλιν, ἐπαγόμενος ἐς αὐτὴν Λεβεδίους τε οἰκήτορας καὶ Κολοφωνίους, τὰς δὲ ἐκείνων ἀνελὼν πόλεις, ὡς Φοίνικα ἰάμβων ποιητὴν Κολοφώνιον θρηνῆσαι τὴν ἅλωσιν. *Condidit vero & quam nunc Ephesii urbem, mari proximam, incolunt, deductis in illam Lebadiis & Colophoniis, postquam urbes illorum evertisset, quarum halosin Phœnix Colophonius, poëta Jambicus, deploravit.*

— Ἐκάλεσε δ' Ἀρσινόην αὐτὴν ἀπὸ τῆς γυναικὸς Ἀρσινόης] Eustathius ad Dionysium, pag. 109. Ἀπὸ Ἀρσινόης τῆς ἐκείνου θυγατρός. At MS. quem versavi, isto in loco legit, γυναικὸς, ut hic apud Stephanum.

— Ἠέριαι νεφέλαι πόθεν ὕδατος πικρὰ πιοῦσαι, &c.] Extat hoc *Duridis Elaitæ* epigramma lib. 1. Anthologiæ cap. LXX. quod Vincentius Opsopœus sic totidem distichis Latine reddidit:

Aeria nubes, ubi amaro flumine pota
Omnia nocturnis diripuistis aquis?
Innumeras Ephesi tectis sublimibus ædes
Atque tot annorum non numeranda bona.
Quo superi tam flexerunt tempore vultum?
Eheu! nunc Asia maxima sterna jacet.
Omnia respondent facie volventibus undis,
Et rapidis fluviis in mare tracta ruunt.

— Ταλαίνης]. MSS. τηλαίναι. ut ad νεφέλαι referatur.

— Σωτῆρες] Scribe: σκωτῆρες. ex Anthologia.

— Πολλῶν] Lege: πολλὸν ex eadem.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἐφέσιος] Ephesiorum nummus extat apud Franc. Gotifredum, in quo circum cervum jacentem legitur: ΕΦ. subtus: CΚΩΠΙ. in aversa circum apiculam: ΚΗΡΙΑΙΕΩ AC ΠΡΟC ΠΑΑΤΡΙΝ. Similem habet Eminentissimus Cardinalis Franciscus Barberinus Item aliam Commodi, in quo carpentum seu rheda, cum inscriptione: ΙΕΡΑ ΕΦΕCΙΩΝ ΑΠΗΝΗ. Item in Galieni nummo in Thesauris S. M. Ducis circum eandem rhedam: ACΙΑC ΕΦΕCΙΩΝ. quia prima civitas sedesque Proconsulis. Et in alio ejusdem Galieni ibidem circum Dianam Venatricem: ΕΦΕCΙΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ACΙAC. quæ verba quoque in simili Saloninæ, & in alio Gordiani ibidem leguntur. Apud Tristanum in nummo Gordiani Tertii Tom. II. pag. 521. circum Ægyptiorum Mnevin legitur, ΕΦΕCΙΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ. quo duarum maximarum urbium amicitia & commercium explicatur. Quam alii duo ejusdem Gordiani nummi confirmant, apud Franc. Gotifredum: quorum alter circum Deam Isidem velificantem habet: ΕΦΕCΙΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ. alter circum Dianam Ephesiam, & Imperatoris in navi prætoria effigiem: ΕΦΕCΙΩΝ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ. Atque hæc occasione gentilitii. Quibus addo quod Strabo lib. IV. pag. 179. commemoret τὸ Ἐφέσιον, in arce Massiliæ fanum, τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Ἐφεσίας, cujus ductu civitas hæc à Phocæensibus condita fuerat.

— Οὕτω γὰρ ἐν Ἀλεξ* Σοφοκλῆς] Legendum, remoto asterisco: Ἀλεξάνδρῳ. vel, Ἀλεξάνδρῳ. His enim nominibus citatur una eademque, ni fallor, Sophoclis Tragœdia ab Hesychio v. Δύσαυλος. & Θηλάστρια.

— Ὡς Ἄβρ* φησί] An scribendum Ἄβρων. Grammaticus, qui passim à nostro adducitur.

Ἐ'ΦΥΡΑ, πόλις Ἠπείρυ, ἀπὸ Ἐφύρης τ̃ Ἀμάρεγκ@-, τ̃ Θεσπρωτῶ] Plures *Ephyræ* fuerunt. Prima hæc *Epiri* sita fuit in Thesprotiæ parte, quæ *Eleatis* dicta, intus supra portum *Chimerium*. Thucydides lib. I. Ἔστι δὲ λιμὴν, καὶ πόλις ὑπὲρ αὐτοῦ κεῖται ἀπὸ θαλάσσης, ἐν τῇ Ἐλαιάτιδι τῆς Θεσπρωτίδ@- Ἐφύρη. *Est autem portus* (Chimerium) *& super eum urbs à mari distans in Eleatide Thesprotia, nomine Ephyre*. Ad quem locum notat Scholiastes Græcus, hanc Ephyram diversam esse ab altera, quæ & Corinthus dicta fuit. Hanc olim cepit Hercules, pro Thesprotis contra Calydonios bellum gerens; ut testatur Apollodorus lib. II. Biblioth. Denominata autem dicitur ab *Ephyro* τ̃ Ἀμάρεγκ@-. Infra vero v. Κόρινθ@-, Corinthus *Ephyre* dicitur appellata ab *Ephyro* τ̃ Μύρμηκ@-. Sed hoc loco scribendum, τ̃ Ἀμβρακ@-. uti patet supra v. Ἀμβρακία. ubi *Ambracia* dicta perhibetur ἀπὸ Ἀμβρακ@- τ̃ παιδὸς Θεσπρωτῶ. plane ut hic.

— Ἐκ ταύτης Ἀστυόχη ἡ μήτηρ Τληπολέμυ, ὥς φησιν Ὅμηρ@-. ἦν δὲ αὕτη μεταξὺ Πύλυ καὶ Ἤλιδ@-, ὡς Παρμενίσκ@-] Homerus Iliad. B. v. 658.

Τῶν μὲν Τληπόλεμ@- δυρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Ὃν τίκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ,
Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμῶ ἀπὸ Σελλήεντ@-.
Horum quidem Tlepolemus bello clarus dux erat,
Quem peperit Astyochea forti Herculi,
Quam duxerat ex Ephyra fluvio à Sellëente.

ad quem locum Eustathius pag. 315. Ἀστυόχη, κατὰ δὲ Ὅμηρον Ἀστυόχεια, ὡς καὶ Πισιδώτη Πεισιδόπεια, φύλαντ@- ἦν θυγάτηρ. Ταύτην Ἡρακλῆς ἄγλαι, ἀνελὼν τ̃ Φύλαντ@-, ὅτι κατὰ Ἐφυραίων Αἰτωλοῖς ἐστράτευ. Similia habes apud Apollodorum lib. II. Biblioth. qui *Phylantem* regnasse *Ephyræ* perhibet. Verum Strabo lib. VIII. pag. 338. existimat *Ephyram* Homericam, unde *Tlepolemi* mater, fuisse in Elea, quoniam poëta cum *Sellente* fluvio illum conjungit, & apud reliquas *Ephyras* nullus eo nomine est fluvius. In qua opinione fuisse etiam Parmeniscum, qui hic ab auctore adducitur, apparet, dum ponit inter *Pylum* & *Elidem* istius tractus urbes, quam Strabo centum & viginti stadiis ab *Elide* versus mare facit distantem. Cæterum quam parum accurate Geographica noster tractaverit, vel potius ipsius Epitomator, dum confundit *Ephyram Thesprotia*, de qua in principio actum, cum *Ephyra Elea*, de qua Parmeniscus, ex hoc loco apparet.

— Ἠγνόησε δ' ὅτι μυχὸς ἡ Κόρινθός ἐστι] Hæc non cohærent: nam Parmeniscus illius *Ephyræ* situm describit, ex qua Hercules *Astyochen Tlepolemi* matrem abduxerat, auctore Homero Iliad. B. Diversa autem ista est ab *Ephyra*, quæ postea *Corinthus* dicta, ex qua Glaucus Homericus genus se ducere gloriatur Iliad. Z. v. 152.

Ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργε@- ἱπποβότοιο.
Est civitas Ephyra in recessu Argi equorum altricis.

Unde hæc quoque imperite truncata ab Epitomatore apparet. Videtur autem ex sequentibus legendum: μυχὸς ὁ Κορίνθι@-.

— Ἔστι καὶ ἄλλη Ἐφύρη Κράννυς λεγομένη] Incipit tandem velle agere distinctius, dicitque aliam *Ephyram* dictam fuisse *Crannonem*. Κραννὼν enim hic rescribendum pro Κράννυς, uti patet infra v. Κραννών. & ex Eustathio ad Homeri Iliad. N. pag. 933. hæc in Thessalia fuit. Scholiastes Græcus ad Pindari Pyth. Od. x. pag. 315. egregie & distincte de diversis *Ephyris* disquirit, ponitque tres, *Thessalicam*, *Corinthiacam*, *Thesproticam*. Verum ad Nem. Od. III. pag. 389. adhuc agit accuratius, commemoratque quatuor: Τέσσαρες δὲ ἀναγεγράφασι τὰς Ἐφύρας· πρώτην μὲν τ̃ αὐτὴν Κόρινθον ὀνομασθεῖσαν. Ὅμηρ@-· Ἔστι πόλις Ἐφύρη. Ἑτέραν δὲ τὴν περὶ Θεσσαλίαν. Ὅμηρ@-· Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλυ Μερμερίδαο. Τρίτην δὲ περὶ Μῆλον· ὡς Ἱππίας μνημονεύει. Τετάρτην τὴν ἐν Θεσπρωτοῖς. (quam in superioribus Κίχυρον dixerat deinceps appellatam.) In hoc autem loco menda tollenda, legendumque ex nostro: περὶ Μῆλον. quæ una ex Cycladibus, à qua non multum dissita *Ephyra* insula pariter. Sed omnium diligentiam facile vincit Strabo, qui lib. VIII. pag. 338. Primam *Ephyram* ponit sub monte Pholoë ad *Sellentem* fluvium prope *Elid.m*, quam vel eandem cum *Oenoë* facit, vel vicinam. Secundam *Thesproticam*, quæ *Cichyrus* postea. Tertiam *Thessalicam*, *Cranonem* postea. Quartam *Corinthum*. Quintam pagum apud *Sicyonem*, ubi pariter *Selleis* fluvius. Sextam itidem pagum in *Agræa Æ olia*. Septimam in *Perrhabis Macedonia*. Quibus ex Stephano & Pindari Scholiaste addenda octava, insula prope *Melum*. Item nona *Italia circa Campaniam*, ex Stephano. Sic, ni fallor, omnes *Ephyras* descripsimus.

— Ὥς φησι Κινέας ὁ ῥήτωρ] Auctor hic appellatur Κινέας à Scholiaste Pindari ad Pyth. Od. x. pag. 315. Κρανὼν δὲ πόλις Θεσσαλίας, Θέσσαλ@- δὲ καὶ ὁ Νικηφόρ@-. ὕτω δὲ πρότερον οἱ Κρανώνιοι Ἐφυραῖοι ἐκαλῶντο, μαρτυρεῖ δὲ τῶτο Κινέας.

— Δεύτερα, περὶ Θεσσαλίαν] Hæc eadem cum superiori, quæ *Cranon* dicta, ut jam ostendimus.

— Τρίτη, Οἰνόη] Lege, addito articulo: τρίτη, ἡ Οἰνόη. Hæc illa est, quam supra primo loco ex Strabone descripsimus, in *Elea* ad *Sellentem*.

— Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας ἄλλη] Puto eandem esse cum

cum illa, quam paullo ante *Oenoen* dixit appellatam. Nam Eustathius ad Homerum Iliad. B. pag. 300. *Pholoen* Arcadiæ facit montem, sub quo *Ephyra*, quæ descripta supra primo loco juxta Strabonem, sita.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἐφυρος] Videtur legendum: ἧς τὸ ε. B. sic ut gentile hoc ad solum præcedentem vicum restringatur. Certe sic legisse quondam Eustathium hoc loco colligitur ex Commentario ejus ad Homeri Iliad. B. pag. 301. & Odyss. A. pag. 1415. in quo ultimo loco à reliquis dicit formari Ἐφυραῖος.

ΕΧΕΗΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Ἐχέμου ἥρωος] MSS. ΕΧΕΛΙΔΑΙ, & mox, Ἐχέλου, & Ἐχελίδης. & sic Joannes Meursius jam olim restituit libro de Pop. Attic. Etymologicum: Ἔχελος, ἥρως παρὰ Ἀθηναίοις τιμώμενος. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ἐχελίδαι, ἀπὸ τοῦ κειμένου ἄλσους τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἵδρυται τὸ τοῦ Ἐχέλου ἄγαλμα.

ΕΧΕΤΙΑ, πόλις Ἰταλίας] Eadem procul dubio cum *Echetra*, quæ altera abhinc voce describitur. quod & Philipp. Cluverius sensit lib. III. Ital. Antiq. pag. 1031.

ΕΧΕΤΛΑ, πόλις Σικελίας] Meminit Diodorus lib. XX. Polyb. lib. I. pag. 14.

— Ἐχετλαιάτης] Scribe: Ἐχετλαίτης. & sic Cluverius.

ΕΧΕΤΡΑ, πόλις Ἰταλίας, διαφθαρεῖσα Οὐολούσκοις] MSS. Οὐολίσκοις.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἐχετρανός] Pyrrhus Ligorius nummum ΕΧΕΤΡΑΝΩΝ adfert, signatum capite Herculis. & in aversa parte clava trinodosa cum arcu & pharetra.

ΕΧΙΝΑΙ, νῆσοι περὶ τὴν Αἰτωλίαν, αἷς Ἀχελῷος ποταμὸς παρέβαλεν ἰλύν] Hinc Plutarchus libello de Exilio pag. 602. insulas hasce appellat ex poëta aliquo elegantissime, ἰλύν νεοπαγῆ τοῦ Ἀχελώου προσχωννυμένου. *Limum recens compactum, quem Acheloos adgesserat.*

— Ἀπὸ Ἐχίνου μάντεως] Eustathius: ἀπὸ Ἐχίονος. Sed Etymologus ut noster.

ΕΧΙΝΟΣ, πόλις Ἀκαρνανίας Ἐχίνου κτίσμα.

— Ῥιανὸς Ἔχιον ἄστυ ταύτην εἶπεν] Salmasius legit: Ἐχίονος. Sed rectius forte Ἐχίνειον.

— Ὡς Κεραμαῖος, Κεραμαιεύς] Lege: Κεραμαῖος, Κεραμαιεύς.

Z.

ZΑΓΚΛΗ, πόλις Σικελίας.

— Καί τοι] Καί τις.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ζαγκλαῖος] Apud Pausaniam lib. IV. bis legitur, Ζάγκλιος. nisi scriptura corrupta sit, quod vereor. Solet enim formare Ζαγκλαῖος.

ΖΑΔΡΑΜΗ, βασίλειον τῶν Κιναιδοκολπιτῶν, περὶ οὗ ἐροῦμεν ἐν τῷ Κ] Infra ἐν τῷ Κ. (ubi promittit se de hac regia dicturum): hæc perierunt. Apud Ptolemæum lib. VI. Geogr. cap. 7. corrupte scribitur: Ζααράμ, βασίλειον. Κιναιδοκολπιτῶν χώρας.

— Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς, Ζαδραμιτῶν] Apud Marcianum hæc jam non extant: sed apud Ptolemæum, unde is omnia hausit, legitur: Ἀδραμιτῶν.

ΖΑΚΑΝΘΑ, πόλις Ἰβηρίας] Quæ & Ζάκυνθος, & Σάγουνθος, & Σάγυνθος, & Σαγουντία. Romanis, *Saguntum*.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ζακανθαῖος] Sic Polybius lib. III. sæpius. Arrianus. alii.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ, πόλις, ἀπὸ Ζακύνθου τοῦ Δαρδάνου] Parva insula cum urbe cognomine in mari Ionio Ætoliæ objacens, sic dicta à *Zacyntho* Herculis in expeditione contra Geryonem comite. Cujus historiam ex Silio Italico refert Tristanus ad nummum Alexandri Severi Tom. II. pag. 414. *Zacynthum* autem *Dardani* filium fuisse auctores præter nostrum Pausanias lib. VIII. pag. 491. & Eustathius ad Iliad. B. pag. 307.

— Καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος] Quod Virgilius vertit lib. III. Æn. v. 270. *nemorosa Zacynthus.*

— Δεύτερα, Ἰβηρίας] Quæ Σάγουνθος infra suo loco, supra Ζάκανθα auctoritate Apollodori dicitur. Colonia fuit *Zacynthiorum* teste Strabone lib. III. pag. 159.

ΖΑΡΗΞ, πόλις Λακωνικὴ πρὸς τῇ θαλάσσῃ] Ab hac urbe diversus est Ζάρηξ apud Etymologum ex Lycophrone, Eubœæ mons: Ζάρηξ καὶ Ὀφέλτας ὄρη Εὐβοίας, περὶ ἃ γέγονε τὸ ναυάγιον τῶν Ἑλλήνων. Hic à Tzetze ad Lycophronem pag. 67. Καφηρεὺς dicitur postea appellatus.

— Ἔστι καὶ Ἱπποσθένους ἡρῷον, ἀφ' οὗ καὶ φυλὴν ὀνομάζουσι] Locus Pausaniæ lib. I. pag. 71. hic imperite mutilatus extat. Verba enim, propter quæ à Stephano adductus est, omissa sunt. Rescribendum igitur ex illo: ἀφ' οὗ τὴν (non καὶ) φυλὴν ὀνομάζουσι· καὶ πλησίον Ζάρηκος.

ΖΑΡΗΤΑ, κρήνη ὑπὲρ τῆς Καλχηδονίας θαλάσσης, μικροὺς τρέφουσα κροκοδείλους, οἳ καλοῦνται Ζαρῆτοι] Strabo lib. XII. pag. 563. fontem hunc appellat Ἀζαρητίαν. Ἔχει δ' ἡ χώρα μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης κρήνην Ἀζαρητίαν τρέφουσαν κροκοδείλους μικρούς. *Habet ea regio paullo supra mare fontem Azaritiam, qui crocodilos parvos alit.* Meminit & Antigonus in Mirabil. Narrat. cap. 162. Εὔδοξον δ' ἱστορεῖν τὴν μὲν ἐν Καλχηδόνι κροκοδείλους ἐν αὐτῇ μικροὺς ὁμοίους τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ. *Eudoxum narrare fontem Calchedone parvos habere crocodilos Ægyptiorum similes.* Sic enim ibi legendum, non ἐν Καρχηδόνι, uti vulgo editur: quod mendi genus apud hunc sæpius occurrit & apud alios est

 fre-

frequens. Cæterum hoc crocodili genus existimo serpentem sive lacertam esse Chalcidicam, de qua Dioscorides, lib. II. cap. 70. Σὴψ ἣν ἔνιοι σαύραν ἐκάλεσαν Χαλκιδικὴν, ἐν οἴνῳ ποθεῖσα, τοὺς ὑπ' αὐτῆς δηχθέντας ἰᾶται. *Seps quam nonnulli lacertam Chalcidicam vocant, ex vino pota, quos momorderit iis medetur.*

ΖΑΥΗΚΕΣ, ἔθνος Λιβύης. Ἡρόδοτος ζ. Ζαύηκες ἔθνος] Non video, quid sibi velint hæc duo vocabula hoc loco, Ζαύηκες ἔθνος. Herodoti enim non sunt. An male sunt repetita ex præcedentibus? An vero loci cujusdam principium sunt apud Hecatæum, qui deinde adducitur?

ΖΕΙΡΙΝΙΑ, πόλις Θρᾴκης.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ζειριάτης] Ζειρινιάτης.

ΖΕΛΕΙΑ, πόλις Τρωάδος.

— Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον, Ὅμηρος. ἀπὸ Ζαλεὺς ἥρωος] Homerus Iliad. B. v. 824.

Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης.
Qui vero Zeliam habitabant sub pedem imum Idæ.

Ad quem locum Eustathius pag. 354. dicit eam ἀπὸ Ζελὺς ἥρωος appellatam, juxta nostrum. Unde apparet Ζελὺν illum hic legisse, non Ζελεύν. Etymologus autem: Ζέλεια ὠνόμασται ἀπὸ Ζέλυός τινος.

— Οἱ δὲ Ζέλην αὐτὴν φασι] Sic Ἀγάμεια & Ἀγάμη supra. Νίκαια & Νίκη. Φώκαια & Φώκη. Vide Eustathium ad Iliad. Δ. pag. 449.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ζελείτης] Occurrit hoc gentile apud Arrianum lib. I. de Exped. Alex. pag. 17. Ζελείτας δὲ ἀφῆκε τῆς αἰτίας, ὅτι πρὸς βίαν ἔγνω σφᾶς συστρατεῦσαι τοῖς βαρβάροις. *Zelitis quoque culpam remisit, quod coactos illos cum barbaris militasse sciret.*

— Παρὰ Ποσειδίππῳ δὲ εὕρηται διὰ τοῦ ι] Id est, Ζελίη. quod etiam docet Eustathius priore dicto loco.

— Ἔστι καὶ Ζέλεια φερέσβιον Κυζίκου] Haud dubie eadem cum præcedente, uti & Isaacus Casaubonus censuit.

— Ποσείδιππος. ὁ δὲ Πάνδαρος παρὰ τῷ Σιμόεντι πέθαπται] Videtur legendum, ut sensus constet: Ποσείδιππος ὁ δὲ ὅτι Πάνδαρος, &c. Cæterum locus hic misere mutilatus est, de quo adi Eustathium ad Iliad. B. pag. 354. ex Strabone & Arriano differentem.

ΖΕΥΓΜΑ, πόλις Συρίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, ὃν Ἀλέξανδρος ζεύξας ἁλύσεσι, διεβίβασε τὰ στρατόπεδα] Omnes uno ore tradunt veteres Alexandrum Magnum trajecisse Euphratem apud *Zeugma* Syriæ urbem, sic appellatam à ponte, qui jam olim super Euphrate à Libero patre, ut ferebatur, ibi erat exstructus. Pausanias lib. x. pag. 665. Οὐκ ἄλλος κατ' ἐμὴν δόξαν, ἀλλ' ὁ πρῶτος μὲν ἐλάσας ἐπὶ Ἰνδοὺς στρατείᾳ, πρῶτος δὲ Εὐφράτην γεφυρώσας ποταμόν. Ζεῦγμά τε ὠνομάσθη πόλις καθότι ἐζεύχθη τῆς χώρας Εὐφράτης. *Neque mea opinione alius fuit* (hic Liber) *ab eo, qui primus ad Indos cum exercitu penetravit, cum Euphraten ponte junxisset. Et Zeugma appellata est urbs, quod Euphrates illic ponte sit junctus.* Iidem etiam consentiunt Alexandrum constructo ibi ponte; quoniam vetus iste perierat, cum exercitu trajecisse, qui deinceps usque ad Romanorum in Asia imperium, illoque durante ibidem duravit. Unde Statius lib. III. Sylv. Carm. II. v. 137. *Zeugma Latinæ Pacis iter.* Nihilominus Tristanus Tom. II. pag. 192. inductus male intellecto Strabonis loco Alexandrum putat trajecisse apud *Thapsacum*, urbem pariter ad Euphratem, sed ad duo millia stadiorum infra *Zeugma* sitam; ad quam olim etiam pontem fuisse auctor est Strabo. Deinde, ut conciliet cum hac sua hypothesi auctores, qui Alexandri pontem adscribunt *Zeugmati*, alterum etiam *Zeugma* confingit, non longe à *Thapsaco* situm, ad quod fuisse pontem illum ab Alexandro factum existimat. Sed in utroque falsus est. Caussa erroris à male intellecto, ut dixi, Strabonis loco profecta est, qui legitur lib. XVI. pag. 746. & est sequens: Τὸ μὲν οὖν μέγιστον, ὃ ἀφίστανται διάστημα ἀπ' ἀλλήλων, τὸ πρὸς τοῖς ὄρεσίν ἐστι· τοῦτο δ' ἂν εἴη τὸ αὐτὸ ὅπερ εἴρηκεν Ἐρατοσθένης, τὸ ἀπὸ Θαψάκου, καθ' ὃ ἦν τὸ Ζεῦγμα τοῦ Εὐφράτου τὸ παλαιὸν, ἐπὶ τὴν τοῦ Τίγριδος διάβασιν, καθ' ἣν διέβη Ἀλέξανδρος αὐτὸν, δισχιλίων τετρακοσίων. *Maxima distantia, qua inter se fluvii* (Euphrates & Tigris) *distant, est versus montes: quantam etiam Eratosthenes à Thapsaco, juxta quod erat pons Euphratis antiquitus, dixit esse ad Tigridis transitum, ubi Alexander cum exercitu trajecit, stadiorum bis mille & quadringenta.* quæ ultima verba: *ubi Alexander cum exercitu trajecit*, Tristanus intellexit de *Euphrate & ponte juxta Thapsacum*, sed in Græco clare apparet, Strabonem loqui de trajectu Tigridis, quem fecit Alexander: dicit enim καθ' ἣν, quod non potest respicere aliud, quam præcedens διάβασιν.

— Τὸ ἐθνικὸν οἱ μὲν ἐπιχώριοι Ζευγματεῖς] Inveni in nummo apud Franc. Gotifredum, ΖΕΥΓΜΑΤΕΩΝ.

ΖΕΦΥΡΙΟΝ, ἡ Ἀλικαρνασσὸς τῆς Καρίας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ζεφυριώτης] Apud Hub. Goltzium extat nummus, in quo ΖΕΦΥΡΙΕΩΝ. item alius, in quo ΖΕΦΥΡΙΩΤΩΝ. Franc. Gotifredus nummum Hadriani possidet, in quo circum Jovem hastatum sedentem & læva victoriolam sustinentem pariter legitur; ΖΕΦΥΡΙΩΤΩΝ. Idemque conspexi in alio Treboniani Galli circum Jovem stantem.

— Ἔστι καὶ ἄκρα τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις] Extat elegans Posidippi Epigramma in Appendice Anthol. Græc. Epigr.

Epigr. pag. 22. νὶς τῇ ἐν Ζεφυρίῳ τιμωμένῃ Ἀφροδίτῃ. quod, si lubet, vise.

ΖΗ'ΛΑ, τόπος Ἀρμενίας, ἢ * Ἀρτέμιδι] MSS. PP. ᾧ Ἀρτέμιδι. An legendum: ἢ ἱερόν. aut, ἢ Ἀναΐτιδος ἱερόν?

ΖΗΝΟΔΟΤΙΟΝ, πόλις Ὀσροηνῆς] Meminit Dio lib. XL. pag. 126.

— Καὶ Ζηνοδοτῖνος ἐπιχωρίως] Scribe: Ζηνοδοτηνός. is enim typus illarum regionum ubique toto hoc opere.

ΖΗΡΥΝΘΟΣ, πόλις καὶ ἄντρον Ἑκάτης ἐν Θρᾴκῃ] De antro Zerynthio vel Zerynthio memorat Suidas. Ζηρύνθιον καὶ Ζήρυνθον ἄντρον, ἐν ᾧ τῇ κύνας ἔθυον, ἔνθα ἦν τὰ τῶν Κορυβάντων καὶ τῆς Ἑκάτης μυστήρια.

— Λυκόφρων, Ζήρυνθος ἄντρον τῆς κυνὸς φανῆς θεᾶς] Apud Lycophronem pag. 18. perperam editur: Ζήρανθον ἄντρον pro Ζήρυνθον. quomodo apud Suidam. Nam sic scripsisse Lycophronem apparet pag. 79. ubi:

Μορφὼ παροικήσουσι τὴν Ζηρυνθίαν.

Morphonem accolunt Zerynthiam.

ubi Tzetzes: ἐν Θρᾴκῃ ἄντρον ἐστὶν, ἐν ᾧ ἡ Ζηρυνθία Ἀφροδίτη τιμᾶται. & iterum pag. 376. Deinde legendum & hic & apud Lycophronem: τῆς κυνοσφαγοῦς Θεᾶς. *canivora Dea.* quoniam canes ipsi immolabant, ut Suidas & Nicandri Scholiastes.

— Καὶ Ζηρυνθίας] Lege: Ζηρυνθία. ita Ζηρυνθία Ἀφροδίτη. Videantur Suidas & Etymologus.

ΖΙΠΟΙΤΙΟΝ, πόλις Βιθυνίας, ἀπὸ Ζιποίτου] MSS. male: Ζιπότου.

ΖΟΑΡΑ, πόλις Περσική] Hierocli & in Actis Concilii Chalcedon. Act. 1. dicitur Ζωάρα. & antiquissimus codex MS. versionis Latinæ *Zoorenensem* vocat Episcopum.

— Ἔστι καὶ κώμη μεγάλη, φρούριον ἐν Παλαιστίνῃ ἐπὶ τῇ Ἀσφαλτίδι καλουμένῃ θαλάσσῃ] *Castellum* hoc à Ptolemæo lib. v. Geogr. cap. 17. appellatur Ζόαρα, poniturque in Palæstina Tertia, sive Arabia Petræa. LXX. longius abeunt, dum Genes. cap. XIX. v. 22. vertunt Ζηγώρ.

— Ζοαρηνοί] Extat supra v. Ἄδανα· infra v. Παραίτακα.

ΖΟΙΤΕΙΟΝ, πόλις Ἀρκαδίας. Παυσανίας ὀγδόῳ] Apud Pausaniam lib. VIII. pag. 498. legitur: Ζοίτιον. at pag. 511. & seq. Ζοιτία, bis terve.

— Λέγεται καὶ Ζοίτειον, ἀπὸ Ζοίτιος] Lege: Ζοίτεια, vel potius Ζοιτία ἀπὸ Ζοιτέως. *Zoeteus* hic Tricoloni fuit filius, ut Pausanias d. l.

ΖΟΜΒΙΣ, πόλις τῆς Μηδίας] Meminit Ammianus Marcellinus lib. XXIII. pag. 254.

ΖΥΓΑΝΤΙΣ, πόλις Λιβύης] Vide, quæ notata supra v. Γύζαντες.

— Οἱ πολῖται, Ζυγάντες, οἵτινες τὰ ἄνθη] Idem tradit Herodotus lib. IV. cap. 194.

— Ὡς Εὔδοξος ὁ Κνίδιος] Idem ex Eudoxo adfert Apollonius Histor. Mirab. cap. XXXVIII.

ΖΥΓΟΙ, πρὸς τῷ τῆς Ἀσίας Βοσπόρῳ. Στράβων ἑνδεκάτῃ] Quasi diversus esset *Bosporus Europæ*, aut non uterque tam *Cimmerius*, quam *Thracius* Europam Asiamque interflueret. Sed dicere debuit, *Zygos* non procul à *Bosporo Cimmerio* sitos esse, in parte Asiæ, ut accurate describit Strabo lib. XI. pag. 492. ex quo male hæc compilata sunt.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ζυγιανός] Occurrit infra v. Ταῦρος.

ΖΩΝΗ, πόλις Κικόνων] Meminit Herodotus lib. VII. cap. 59. Nicandri Scholiastes pag. 23. Apollonii Scholiastes ad lib. I. v. 29.

ΖΩΣΤΗΡ, τῆς Ἀττικῆς ἰσθμός] Insignis est locus ex Deliaca oratione Hyperidis apud Scholiasten Græcum Hermogenis pag. 389. de caussa hujus appellationis. Ζωστὴρ autem Etymologo explicatur, θώραξ, ζώνη· καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς.

— Ἐνταῦθα θύουσιν ἁλιεῖς Λητοῖ, καὶ Ἀρτέμιδι, καὶ Ἀπόλλωνι Ζωστηρίῳ] Aliud erat in ipsa urbe templum Dianæ Λυσιζώνης. Apollonii Scholiastes ad lib. I. v. 288. λύουσι γὰρ τὰς ζώνας αἱ πρώτως τίκτουσαι καὶ ἀνατιθέασιν Ἀρτέμιδι. ὅθεν καὶ Λυσιζώνης Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐν Ἀθήναις.

— Τιμᾶται καὶ Ζωστηρία Ἀθηνᾶ ἐν Λοκροῖς τοῖς Ἐπικνημιδίοις] Cl. Salmasius existimat legendum: Ζωστήρια ex Hesychio, qui hoc epitheton Minervæ dicit in Bœotia. Cæterum Lycophron pag. 188. etiam Ζωστήριον promontorium in Italia ponit circa Cumas.

Ζωστηρίου τε κλιθὺν, ἔνθα παρθένου

Στυγνὸν Σιβύλλης ἐστὶν οἰκητήριον.

Et Zosterii promontorium, ubi virginis

Horrendum Sibyllæ est domicilium.

ubi Tzetzes: Ζωστὴρ, ὄρος Ἰταλίας, ἐν ᾧ ἱερὸν Ζωστηρίου Ἀπόλλωνος.

H.

ΗΔΩΝΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης] Tzetzes ad Lycophronem pag. 74. Ἠδωνοὶ καὶ Ἤδωνες Θρᾴκιον ἔθνη. ἀλλ' οἱ μὲν Ἤδωνες περὶ θάλασσαν οἰκοῦσιν, Ἠδωνοὶ δὲ τὴν μεσογείαν.

— Καὶ τὸ θηλυκὸν Ἠδωνή] Euripides Hecuba v. 1153.

——— *Τρῳάδων κόραι*

Θάκουν, ἔχουσαι κερκίδ' Ἠδωνῆς χερός.

——— *Trojanorum puellæ*

Sedebant, tenentes telam Edonicæ manus.

ubi Scholiastes Ἠδωνῆς explicat: Μακεδονικῆς. Et in neutro legitur apud Suidam Ἠδωνὰ ἱμάτια, Θρᾳκικά. *Edona vestimenta, id est, Thracica.*

ΗΕΤΙΩΝΕΙΑ, οὕτως ἡ ἄκρα τοῦ Πειραιέως ἄκρα, ἀπὸ Ἠετίωνος] Suidas paullo plenius: Ἠετιώνεια. οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἄκρα τοῦ Πειραιέως ἄκρα

ἀπὸ

ἀπὸ τῆς καταπτησσομένης τὴν γῆν Ἠετίων. Herodotus lib. v. cap. 14. facit *Eetionem* Cypseli patrem Corinthiorum tyranni. Apud Homerum celebratur & Ciliciæ Rex hoc nomine Iliad. z.

ἨΙΩ´Ν, πόλις ἐν Χεῤῥονήσῳ, ὡς Θουκυδίδης] Thucydides lib. 1. pag. 65. agens de Atheniensibus: πρῶτον μὲν Ἠϊόνα τὴν ἐπὶ Στρυμόνι, Μήδων ἐχόντων, πολιορκίᾳ εἷλον καὶ ἠνδραπόδισαν, Κίμωνος τοῦ Μιλτιάδου στρατηγοῦντος. *Primum quidem Eionem, quæ est ad Strymonem, Medis tenentibus, expugnarunt, & in servitutem redegerunt, duce Cimone Miltiadis filio.* Quo loco Scholiastes duo hoc nomine loca in Thracia fuisse commemorat, quorum illud, de quo Thucydides loquitur, portum Amphipoleos, alterum oppidum dicit. Respexit Scholiastes ad alium Thucydidis locum lib. iv. pag. 254. ubi Ἠϊόνα τὴν ἐπὶ Θρᾴκης Μενδαίων ἀποικίαν appellat. Sed hæc plane eadem cum illa, quam portum Amphipoleos Scholiastes vocat; uti colligitur tum ex eo, quod Chalcidenses & Boltiæi dicuntur ibi Eïonensibus suppetias tulisse, ut vicini: tum ex illis, quæ deinceps eodem libro de Amphipoleos expugnatione per Brasidam & conservatione *Eionis* per semet ipsum narrat Thucydides, ubi illam vocat, ἐμπόριον ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ ποταμοῦ ἐπιθαλάσσιον, πέντε καὶ εἴκοσι σταδίους ἀπὸ τῆς νῦν πόλεως, ἣν Ἀμφίπολιν Ἄγνων ὠνόμασεν. *Emporium in ostio fluvii maritimum, quinque & viginti stadiis ab urbe, quæ nunc est, dissitum, quam Agnon Amphipolin appellavit.* Quod autem Stephanus in peninsula *Eionem* sitam scribit, auctoritate Thucydidis, illud nusquam apud Thucydidem reperio. Id tantum indicat, lingulam quandam, προύχουσαν ἄκραν, ab oppido in mare procurrere, quam occupasse Brasidam spe potiundi fluminis ostiis scribit pag. 323. Eustathius ad Iliad. B. pag. 287. à nostro deceptus *Eionem* facit Χεῤῥονησίαν. & pag. 179. πόλιν ἐν Χεῤῥονήσῳ. auctoritate Thucydidis, & ab ea diversam aliam *Strymonicam*. Sed una tantum in Thracia fuit, *Strymonica* scilicet, quæ Lycophroni pag. 73. dicitur.

> Ἠϊὼν Στρυμόνος Βισαλτία.
> *Eion Strymonis Bisaltica.*

ad quem locum Tzetzes: Ἠϊὼν πόλις Θρᾴκης ἐπὶ Στρυμόνι, ἔνθα τὸν Φοίνικα τελευτήσαντα ἔθαψεν ὁ Νεοπτόλεμος, ἡνίκα ἔπλει ἐπὶ τὴν πατρίδα. περὶ δὲ τὴν Ἠϊόνα ταύτην καὶ Ἀθηναῖοι τοὺς Μήδους ἐνίκησαν. καὶ ἔστησαν τοῖς νικήσασιν οἱ λοιποὶ Ἀθηναῖοι, Ἑρμᾶς τρεῖς λιθίνους, καὶ ἐπέγραψαν.

> Ἦν ἄρα κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι, οἵ ποτε Μήδων
> Παισὶν ἐπ' Ἠϊόνι Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοαῖς,
> Λιμόν τ' αἴθωνα, κρατερόν τ' ἐπάγοντες Ἄρηα
> Πρῶτοι δυσμενέων εὗρον ἀμηχανίην.

Τούτων δὲ τῶν ἐπιγεγραμμάτων Αἰσχίνης ῥήτωρ μέμνηται. Vide & Harpocrationem v. Ἠϊών.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἠϊονεύς] In Collectionibus Pyrrhi Ligorii extat nummus, in quo circum urceum & uvam legitur, ΗΙΟΝΕΩΝ.

— Ἔστι καὶ ἄλλη πρὸς τῇ Πιερίᾳ] Idem tradit Eustathius ad Iliad. B. pag. 179. & 287. Nihilominus suspicor eandem esse. Nam regio circa Strymonis ostia *Pieria* etiam dicta, antequam reges Macedonum inde expulissent *Pieres*, qui sub Pangæo monte trans Strymonem postea incoluerunt Phagretem & alia oppida, teste Thucydide lib. ii. Ab hac diversa Macedoniæ *Pieria*, inter fluvios Haliacmonem & Peneum ad sinum Thermaïcum sita. Sed in hac nemo, quantum memini, præter nostrum, & qui eum sequuti sunt, *Eionem* commemorat.

ἨΛΕΚΤΡΙ´ΔΕΣ νῆσοι, ἐν αἷς εἰσὶ δύο ἀνδριάντες, Δαιδάλου καὶ Ἰκάρου, &c.] Totus hic locus descriptus propemodum verbotenus ex Aristotelis libro De Mirab. Auscult. quare inde corrigendum, quod hic commissum est.

— Ταύτας δὲ τὰς νήσους φασὶ τὸν Ἠριδανὸν προσκεχωρηκέναι] Aristoteles προσκεχωκέναι.

— Ἔστι δὲ ὁ κύκλος σταδίων διακοσίων τὸ εὖρος] MSS. σταδίοι διακόσιοι. unde Cl. Salmasius, σταδίων διακοσίων. Sed sequentia mutila sunt. Omnia autem restituit Aristoteles, qui; ἔχει δὲ τὸν μὲν κύκλον σταδίων διακοσίων, τὸ δὲ εὖρος, ἕως δέκα. *In circuitu est ducentorum stadiorum, latitudo accedit ad decem.* Thomas Aldobrandinus in suo codice loci hujus ultimam partem, τὸ δὲ εὖρος, δέκα, ex Aristotele restituerat.

— Ὅμοιον κομμιδίῳ] Aristoteles: ὅμοιον εἶναι κόμμι· & posterior pars vocis κομμιδίῳ ex sequenti particula διὰ male geminata potest coaluisse videri. Sed Nicandri Scholiastes etiam κομμίδιον vocat.

ἨΛΙΑΙ´Α, δικαστήριον Ἀθηναίων παρὰ τὸ ἄλις] MSS. ἀλοῖς.

— Τὸ ἐκ τῶν τεττάρων ἠθροισμένον δικαστήριον] Horum *quatuor judiciorum* nomina refert Scholiastes Aristophanis ad Vespas Act. 1. pag. 438. Παράβυστος, καινὸν, τρίγωνος, μέσος. Alii aliter.

— Ἐκ γὰρ τοῦ Ἅλις, ἁλία γίγνεται] Ab Ἅλις derivat quoque Ulpianus in Demosthenis Timocratem: ἡ Ἡλιαία λέγεται αὐτὸς ὁ τόπος τοῦ μεγάλου δικαστηρίου καὶ τὸ ἄθροισμα αὐτῶν τῶν ἐκεῖσε δικαζόντων. Ἡλιαία δὲ ἐκλήθη ὁ τόπος παρὰ τὸ ἐκεῖσε ἁλίζεσθαι καὶ συναθροίζεσθαι τὸ πλῆθος τῶν δικαστῶν· τὸ γὰρ α εἰς η μεταβέβληται, ὡς καὶ πολλαχοῦ.

ἨΛΙΟΥ´ΠΟΛΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, ἣν ἔκτισεν Ἀκτὶς ὁ ἡλι * ῥόδης] Scribe remoto asterisco: Ἀκτὶς ὁ Ἡλίου καὶ Ῥόδης. Sic antiquus Dionysii Periegetæ Paraphrastes ad v. 291. Phaëtontem Ἡλίου καὶ Ῥόδης facit filium. Scholiastes.

liastes Pindari Olymp. Od. VII. pag. 68. enumerat septem filios, quos *Sol* ex nympha *Rhodo*, ita eam appellat, suscepit, in quibus *Actis* & *Phaeton*.

— Καὶ τῆ Ἀρωματοφόρῳ ὑπὸ τῆ Αἰγυπτίας] Videtur legendum ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων. Verum Cl. Salmasius Exercitat. Plinian. pag. 594. ita accipit, ac si *Heliopolis* Arabiæ sive *Thurifera regionis*, τῆ Ἀρωματοφόρῳ, colonia fuerit Ægyptia. Quod si patitur Græcismus, vulgata lectio sollicitanda non est.

— Ἔστι καὶ ἐν Φοινίκῃ] Hæc in Chronico Alexandrino pag. 642. vocatur, ἡ τῆ Ἡλίου πολιτῶν πόλις τῆς Λιβανησίας *Heliopolis urbs Libanasia*. Damascius apud Photium pag. 1048. Ἡλιούπολιν Συρίας vocat. ὅτι κατὰ τὴν Ἡλιούπολιν Συρίας, εἰς ὄρ⊕ τὸ τῆ Λιβάνε τὸν Ἀσκληπιάδην ἀνελθεῖν φησι, καὶ ἰδεῖν πολλὰ τῶν λεγομένων Βαιτυλίων, ἢ Βαιτύλων περὶ ὧν μυρία τερατολογεῖ ἄξια γλώσσης ἀσεβοῦς. *Juxta Heliopolin Syriæ, ait Asclepiadem in montem Libani ascendisse & vidisse multa Batulia vel Bætyla, de quibus multa prodigiose dignaque impio ore prosequitur*. Ex quo loco colligitur cur Libanasiæ dicatur ab auctore Chronici Alexandrini. Extat in instrumento nummario Francisci Gotifredi nummus, in quo vir quidam equum manu ducit, addita inscriptio, ΗΛΙΟΠΟ. ΠΡΟΣ. ΛΙΒΑΝΩΝ. Fuit in hac urbe famosissimum templum τῆ Βαλανίου, quod Theodosius Christianorum cultui concessit, ut ejusdem tradit Chronici auctor pag. 705. Τὸ ἱερὸν Ἡλιουπόλεως τὸ τῆ Βαλανίου τὸ μέγα καὶ περιβόητον, καὶ τὸ τρίλιθον, καὶ ἐποίησεν αὐτὸ ἐκκλησίαν Χριστιανῶν. *Templum Heliopolitanum Balanii ingens illud & famosissimum, triplicique lapide constructum & ipsum ecclesiam fecit Christianorum*. Thomas Reinesius lib. I. Var. Lect. cap. 25. pag. 116. hunc locum examinat, & pro Βαλανίου legit Βήλου. pro τρίλιθον vero πολυθρύλητον, crisi satis violenta. Ego hoc nomen pro numine accipio, & in eo latere *Bel* aut *Baal* Solis existimo. τρίλιθ⊕ autem scriptori huic idiotæ, uti eum vocat Scaliger (qui tamen hæc omisit, aut in Casauboniano codice non reperit) forte dicitur *ex tribus lapidum generibus constans*. Colebatur præterea in hac urbe *Gennaus* in templo Jovis specie leonis, referente Damascio apud Photium pag. 1064. De quo vide notata Tristano Tom. II. pag. 168. Hæc *Heliopolis* in Phœnicia Litanensi coloniam juris Italici à Severo Imperatore accepit, ut nos docet Ulpianus *l.* I. D. de Censib. *Est & Heliopolitana, quæ à Divo Severo per belli civilis occasionem Italicæ coloniæ rempublicam accepit*. Ideoque *Heliopolitæ* nummum cuderunt in Severi honorem, in quo Antoninum & Getam filios ejus expresserunt; qui extat apud Tristanum Tom. II. pag. 104. licet hic nummum hunc & Ulpianum ad Superioris Ægypti *Heliopolin* trahere velit. In quo plane ratio eum fugit. Nam cum Ulpianus in superioribus agat de duabus coloniis, quarum primam Tyriorum dicat in *Syria Phœnice* sitam, alteram Berytensium in eadem provincia: mox subjiciat, *Est & Heliopolitana, quæ*, &c. & in sequentibus adhuc agat de urbibus in *Syria Cœle inter Phœnicen & Palæstinam*, & *in Phœnice sitis*; non possunt Jureconsulti verba de alia *Heliopoli*, quam de *Libanensi*, intelligi. Præterea testatur hoc nummus ejusdem Severi apud Ill. Cassianum de Puteo, Æneæ Vici manu depictus, in quo circum caput muliebre turritum legitur COL. HEL. qui nummus de nulla alia explicari potest, quoniam civitates Syriæ passim hac figura repræsentantur. Cæterum præter illas, quas Stephanus enumerat, fuit & in Galatia *Heliopolis*, cujus meminit Hierocles in Notitia, & Procopius lib. V. de Ædif. Justin.

— Ὁ πολίτης, Ἡλιουπολίτης] Aristonicus, qui regnum Pergamenum post Attali Philometoris mortem occupare voluit, teste Strabone, lib. XIV. pag. 646. exercitum, quem ex mendicis & infima hominum colluvie conflaverat ἡλιοπολίτας appellavit: nisi fallor, quod mendici apricari & ad solem corpus fovere soleant; vel quod ædibus & tecto carentes sub dio vivant.

ἩΛΙΣ, πόλις πρὸς τῇ Αἰγυπτίᾳ Ὀλυμπία, ὑπὸ Ἠλείου τῆ Ταντάλου παιδός] Turbat, quod *Olympia* Elidis urbs hic appellatur *Ægyptia*. Apud Pausaniam lib. VIII. pag. 498. Αἰγύπτιοι, Arcadiæ gens, commemorantur, & ager sive regio eorum appellatur Αἴγυπτις pag. 510. In quibus locis interpretes Αἰπυτίων & Αἰπυτίδ⊕ substituere conantur. Eustathio jam olim suspectam fuisse hanc lectionem ex eo appatet, quod locum hunc citans Iliad. B. pag. 303. Αἰγυπτίᾳ omittit; deinde subjungit ab Homero *Ætolorum* appellati. Verba ejus hæc sunt: Ἡ δὲ Ἦλις πόλις ἐστὶ πρὸς τῇ Ὀλυμπίᾳ κατὰ τὸ ἐθνικὸν γεγραμμένη. κληθεῖσά φησιν ὑπὸ Ἠλίου (lege Ἠλείου) παιδὸς Ταντάλου. καὶ δὲ Ὁμήρου, Αἰτωλῶν ἡ Ἦλις. ἔστι δὲ Ἀρχαϊκή. Unde aliquis posset suspicari quasi Stephanus scripsisset: πρὸς τῇ Αἰτωλίᾳ ἡ Ὀλυμπία. Sed videant docti.

— Καὶ Εὐπολίδειον καὶ κτητικῷ τύπῳ καθ' ὑφεσιν τῆ ι, Ἥλιν⊕] Eustathius ad Homerum d. l. locum hunc adducit transpositis vocibus: Ὁ πολίτης φησὶν, Ἠλίδει⊕ τύπῳ κτητικῷ. καὶ ὑφέσει τῆ ι, Ἥλειν⊕. Unde hic necessario legendum: καὶ Εὐπολίδει⊕, κτητικῷ τύπῳ· καὶ καθ' ὕφεσιν τῆ ι, Ἥλιν⊕.

— Καὶ Ἠλεῖ⊕, ἀφ' ἧ Ἀλεῖ⊕ ὁ Ζεύς] Legendum Ἠλεῖ⊕ ὁ Ζεύς. Et sic inveni in Trajani nummo apud Fr. Gotifredum in corona apii,

ΗΛΕΙΩΝ. Sic pariter in pulcherrimo Hadriani in Ducalibus Thesauris, circum Jovem sedentem cum hasta & victoriola, ΗΛΕΙΩΝ.

— Τρύφων δὲ φησιν, ὅτι Ἠλεῖος, καὶ Ἠλεῖος καὶ Ἠλεῖος.] Lege pro Ἠλεῖος ex Eustathio Ἠλεῖος. Sic enim ille d. l. Τρύφων δὲ φησιν Ἠλεῖος· καὶ κατὰ μετάθεσιν Ἠλεῖος καὶ Ἠλεῖος.

— Καὶ πατρωνυμικῶς Ἠλιάδαι] Cl. Salmasius legit: Ἠλίδαι. Bene. Nam Plauto *Alida* vocantur in Captiv. prol. v. 24.

Postquam belligerant Ætoli cum Alidis.

& in eadem Fabula sæpius. Idem Salmasius mox: Ἠλιδίς, Ψωφιδίς, Ἀρκαδίς, legit pro Ἠλιδία, Ψωφιδία, Ἀρκαδία.

ΗΛΩΝΗ, πόλις Περραιβική] Solet Περραιβικὴ passim scribere, & sic Eustathius ex hoc loco ad Iliad. Β. pag. 333, adducit, licet utroque modo fuerit dictum: Homero enim Περαιβοί, uti & recentioribus; reliquis veteribus Περραιβοί, teste eodem Eustathio ad Iliad. Β. pag. 335.

— Νῦν δὲ λειμώνη] Eadem hæc habet Eustathius d. l. pag. 333. & Strabo lib. IX. pag. 440.

— Τὸ ἐθνικὸν Ἠλωναῖος] Apud Suidam corrupte scribitur: Ἠλωνιαῖος.

ΗΜΑΘΙΑ, πόλις καὶ χωρίον, ἡ νῦν Μακεδονία] Polybius in Excerpt. lib. XXI. apud Constant. Porphyrog. pag. 118. *Emathiam* suo tempore dictam fuisse scribit, quæ olim *Pæonia* vocabatur. Vide infra v. Οἰζύμη.

ΗΜΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ, Κελτιβήρων πόλις, Φωκαίων ἄποικος] Intelliguntur Massilienses, Phocæensium coloni. Hi tria oppida inter Sucronem & Carthaginem in Hispania habuerunt, teste Strabone; inter quæ celeberrimum *Dianium*, quod hic Ἡμεροσκοπεῖον Artemidori auctoritate dicitur, eodemque modo appellatur à Strabone lib. 1. pag. 159. Τούτων δ' ἐστὶ γνωριμώτατον τὸ Ἡμεροσκοπεῖον, ἔχον ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν σφόδρα τιμώμενον, ᾧ ἐχρήσατο ὁρμητηρίῳ ὁ Σερτώριος ἐπὶ θαλάττῃ· ἐρυμνὸν γάρ ἐστι καὶ λῃστρικόν, κάτοπτον δ' ἐκ πολλοῦ τοῖς προσπλέουσι, καλεῖται δὲ Διάνιον. *Inter quæ celeberrimum est Hemeroscopium, quod in promontorio fanum habet Dianæ Ephesiæ magna religione cultum, quo ad res mari gerendas usus est arce & receptaculo Sertorius: munitum enim est editi loci natura & latrociniis aptum, longeque ab adnavigantibus cerni potest: nomen est ei Dianium.*

ΗΜΙΚΥΝΕΣ, ἔθνος ὁ πέρι Μασσαγετῶν καὶ Ὑπερβορέων ἐν Ἀπόλλωνι] Locus hic in fine mutilus est & corruptus, quem ex Joannis Tzetzis Hist. Chiliad. VII. sic restituo: Σιμμίας ἐν Ἀπόλλωνι. Iidem enim versus, qui hic mox adducuntur, ibi sub hoc nomine, sed aliquanto plures adferuntur, quos omnes ex hoc ipso Stephani loco, sed nondum mutilato eum descripsisse reor. Præmittit autem illis:

Περὶ τῶν Ἡμικυνῶν δὲ τῶν καὶ Κυνοκεφάλων
Σιμμίας ἐν Ἀπόλλωνι καθ' ἔπος οὕτω γράφει.
De Semicanibus & Cynocephalis
Simmias in Apolline sic scribit.

Citatur & Antonino Liberali cap. XX. Metamorph. Σιμμίας ὁ Ῥόδιος Ἀπόλλωνι· qui idem plane auctor & liber.

— Ἡμικυνῶν] Emenda ex Tzetze, Ἡμικυνῶν τε.

— Τοῖς ὤμοις καθύπερθεν εὐστρεφέων κυνίκεροις*] Corrige ex Tzetze.

Τῶν ὤμων ἐφύπερθεν εὐστρεφέων, κυνέον κάρη.
Quorum humeris superne bene mobilibus cantnum caput.

Hinc disce Ἡμικυνίας & Κυνοκεφάλους eosdem esse, de quibus Ctesias in Indicis apud Photium similia plane scribit, & iisdem ferme verbis, Indorumque lingua Καλυστρίους dicit appellatos.

— Ἐρυμνῶς] Scribe ex Tzetze, ἐρυμνόν.

— Καὶ Ἡσίοδος] Hesiodum meminisse *Semicanum* Strabo ex Posidonio refert lib. VII. pag. 299.

ΗΠΕΙΡΟΣ, ἡ χερσικὴ χώρα] Harpocratio auctor est Isocrati in more positum Ἤπειρον appellare, τὴν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν γῆν. *continentem Asiæ, qui subest Persarum regi.* Apollonii Rhodii Scholiastes ad lib. IV. v. 71. distincte: Ἤπειρος λέγεται πᾶσα γῆ καταχρηστικῶς· κυρίως δὲ ἡ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλουσα. ὡς φανερὸν Εὐριπίδης πεποίηκεν, ἤπειρον ὡς ἄπειρον ἐκβάλλων τοὔνομα. *Ἤπειρος dicitur quævis terra abusive: proprie vero ea, quæ in immensum extenditur, uti manifestat Euripides,* &c.

ΗΠΙΟΝ, πόλις Τριφυλίας] Apud Herodotum lib. IV. cap. 148. legitur Ἔπιον. apud Xenophontem lib. III. Hist. Græc. pag. 492. Ἤπειον, quomodo hic quoque fuisse scriptum ex gentili apparet Ἠπιεύς.

— Ἣν Ἠλεῖοι προσεπλάσαντο] *Quam Elei pretio dato in ditionem suam acceperunt.* Et testantur apud Xenophontem d. l. Elei se oppidum *Epion* cum agro emisse ab incolis triginta talentis. Sed Lacedæmonii, qui vi ab invitis emere, & vi inferioribus extorquere, non putabant multum differre, *Epium* in libertatem iterum vindicarunt.

ΗΡΑΙΑ, ἄκρα οὕτω λεγομένη, καὶ ἀνάκτορον Χαλκηδόνος] Mentio hujus promontorii infra v. Μεγαρικόν. Sic autem dictum antiquitus, quod templum Ἥρας, sive Junonis, in eo esset. Justinianus & Theodora, quo sine interpellatoribus in illo æstivare possent, sumptuoso illud ornaverunt prætorio; quod excitavit poëtarum istius temporis ingenia ad sui celebrationem,

tionem, appellarique etiam locus ab istis aliter paullo, ac olim, cœpit.

— Ταύτην δ' ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἥρειαν φασί τινες, κακῶς] Forte legendum, Ἱέρειαν. Sic enim appellatur à nescio quo poëta in Antholog. Græc. Epigr. lib. IV. cap. 4.

Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Ἱερείας.

Τοῦτον Ἰουστινιανὸς ἀγακλέα δείματο χῶρον
Ὕδασι καὶ γαίῃ κάλλος ἐπιχεόμενος.

In introitum Hieriæ.

Hunc Justinianus illustrem exstruxit locum
Aqua & terra superimponens pulchritudinem.

Ad quem locum Joannes Brodæus perperam tradit Ἱέρειαν vocari ædem Divæ Mariæ virgini à Justiniano constitutam, ut jam notarunt alii. Nicephoro Patriarchæ CP. Hist. pag. 75. & pag 231. Ἱέρεια vocatur. Tamen apud auctorem Etymologici legitur Ἥρεια, apud quem locus hic iisdem penè verbis extat v. Ἥραια. Ergo nihil mutandum.

— Ἄλλοι δὲ Ἥρειον] In Cod. MS. Augustæ Reginæ Christinæ reperi hoc fragmentum inter excerpta varia: Ὅτι τὸ τῆς Χαλκηδόνος ἀκρωτήριον τὸ παλαιὸν Ἥρειον καὶ νῦν καὶ λεγόμενον, τυφθὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πόλεως Χαλκηδόνος. ὁ μὲν Ἰουστινιανὸς ἀνασκάψας τὸ ὅλον ἀκρωτήριον καὶ ἀνακαθάρας τὸν τόπον βασίλεια ἔκτισε περιφανέστατα καὶ Ἥρειον ὁ τόπος μετωνομάσθη ἡ Ἀρεία. Procopius in Anecdotis pag. 70. Ἐν προαστείοις δὲ τοῖς ἐπιθαλαττίοις τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐν τῷ καλουμένῳ Ἡραίῳ διατριβὴν εἶχε. *Anni majorem partem in maritima suburbana, præsertim in Heræum secedebat.* Rursus lib. I. de Ædif. Justiniani τὸ Ἡραῖον bis vocat, item Ἥρειον etiam. In Cod. MS. Palat. Græc. Epigr. qui in Vaticana Bibliotheca asservatur, Epigrammatis, quod ante adduxi, inscriptio sic habet: Εἰς εἴσοδον τῆς Ἡρείας.

— Τοῦ ιδ' βιβλίου] Etymologus: τοῦ δ' βιβλίου.

— Ἔνθα τε νῆας ἀνῆγον] Ἔνθα γε νῆας ἀνῆγον. Etymologus: Ἔνθα θοὰς νῆας ἦγον.

— Κακοῦ δ'] Etymologus: κακῶν.

— Ἐπίμου] Etymologus: ἐπίμως.

— Ἔστι καὶ πόλις Ἀρκαδίας] Ælianus lib. VIII. Var. Hist. cap. 6. Ἐν Ἡραίᾳ τῆς Ἀρκαδίας ἀκούω πεφυκέναι ἀμπέλους, ἐξ ὧν γίνεται οἶνος, ὃς τοῦ λογισμοῦ παράγει καὶ ἔκφρονας τοὺς Ἀρκάδας ποιεῖ. *Apud Heræam in Arcadia vites audio nasci, ex quibus quod provenit vinum à rationis usu abducit & mentis impotes Arcadas facit.* Occurrit & apud Polybium sæpius lib. IV. pag. 343. item supra v. Δέρεα. infra v. Μίχαιναι.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἡραιεύς] Apud Polyænum lib. II. pag. 157. legitur perperam Ἡραιέων πόλις; pro Ἡραιέων. uti Casaubonus recte monuit.

ἩΡΑΓΟΝ, πόλις Θρᾴκης· Ἡρόδοτος τετάρτη. τὸ δὲ τεῖχος Ἥραιον] Herodoto lib. IV. cap. 88. dicitur τὸ Ἥραιον. quod interpres perperam vertit *Junonis templum*. Contra Harpocrationi Ἡραῖον τεῖχος χωρίον ἐστὶν ἐν Θρᾴκῃ, οὕτως ὀνομαζόμενον, ἀπὸ Σαμίων δὲ ᾠκίσθη. *Heræum castellum, locus in Thracia sic dictus, qui à Samiis ædificatus est.* Ad quem locum consule notas Philippi Maussaci. Bene autem à Samiis locus ille ædificatus dicitur: nam & in Samo τὴν Ἡραΐτην ὅρμον, *Junonium portum*, agnoscit Athenæus lib. XV. pag. 672. & notum Mythologos Junonis natales huic insulæ adscribere. Unde Virgilius lib. I. Æn. v. 20. de Carthagine:

Quam Juno fertur terris magis omnibus unam
Posthabita coluisse Samo.

ἩΡΑΚΛΕΙΑ, πόλις Θρᾴκης, ἐν τῷ Πόντῳ ἀξιόλογος] *Heraclea, Thraciæ urbs, in Ponto nobilis.* Per hæc verba Stephani vel Epitomatoris duæ diversæ civitates describuntur, altera quidem *Thraciæ*, quæ *Heracleotana civitas Europæ* vocatur ab Anastasio Imperatore in Epistola ad Hormisdam Papam: altera autem Asiæ est in Ponto. Prior *Perinthi* nomine clarior fuit, Europæ provinciæ metropolis. Altera ad distinctionem hujus & aliarum, ΗΡΑΚΛΕΙΑ ΕΝ ΠΟΝΤΩ etiam in nummis antiquis vocatur. Stephani errorem notavit jampridem Joannes Tzetzes Chiliad. III. cap. 100. Sed ille priorem omissam ait à Stephano, quam male confusam cum secunda dicere debebat. Sic enim ait:

Στέφανος ὁ Βυζάντιος οὐ γράφει περὶ ταύτης,
Περὶ τῆς Ἡρακλείας δὲ γράφει, τῆς ἐν Πόντῳ.
Stephanus Byzantius non scribit de hac,
De Heraclea vero scribit, quæ est in Ponto.

Nummus Caracallæ, in quo circum mensam cum duobus vasis ludorum legitur: SEPT. URBS. METROCOLONIA. & subtus: ERACLIA. ad Thraciæ metropolin pertinet.

— Β', Σικελίας] Hanc Μινώαν dictam testatur Suidas h. v.

— Η', Θεσσαλίας] Hæc Ἡράκλεια ἡ Τραχινία dicitur Xenophonti lib. I. Hist. Græc. pag. 435. Vide infra v. Τράχις.

— Θ', Καρίας] Vocatur ἡ Ἀλβάκη Ἡράκλεια apud Suidam v. Διογενιανός. Nisi potius illa Suidæ de altera *Caria*, quæ loco nono decimo refertur à nostro, sit intelligenda, quod verius puto. Hæc igitur forte, quæ Πλεισταρχία dicitur infra.

— ΙΓ', Συρίας] Ptolemæus lib. V. Geogr. cap. 15. duas *Heracleas* ponit in Syria, quarum una maritima inter ostia Orontis fluvii & Laodiceam; altera mediterranea in regione Cyrrhestica, & hanc Stephanus hic loco tertio decimo commemorat. Prior autem illa, *Pieria*, quæ mox recensetur loco quinto decimo, nam & *Seleucia Pieria* paullo ante à Ptolemæo non longe ab Orontis ostio commemoratur.

— ΙΗ΄, Πισαϊκή] Forte Πισιδική, vel Πισσιδική, ut scribitur v. Θυιασός.

— ΙΘ΄, Καρίας, ἡ λεγομένη Ἀλκμάνιος μεσόγειος] MSS. pro Ἀλκμάνιος, habent Ἀλμάκιος. Verum Cl. Salmasius existimat legendum Λάτμιος, *quoniam*, inquit, *dua in Caria Heraclea, quarum altera à monte Latmo propinquo, Λάτμιος dicitur.* Sed nusquam, quod sciam, Λάτμιος dicitur hæc *Heraclea*, verum Λάτμος dicta. Apollonii Scholiastes ad lib. IV. v. 57. Λάτμος, ὄρος Καρίας, ἔνθα ἐστὶν ἄντρον, ἐν ᾧ διέτριβεν ὁ Ἐνδυμίων· ἔστι δὲ καὶ πόλις, ἡ λεχθεῖσα Ἡράκλεια. Strabo lib. XIV. pag. 635. Ἑξῆς δ᾽ ἐστὶν ὁ Λάτμικος κόλπος, ἐν ᾧ Ἡράκλεια, ἡ ὑπὸ Λάτμῳ λεγομένη πολίχνιον, ὕφορμον ἔχον· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λάτμος ὁμωνύμως τῷ ὑπερκειμένῳ ὄρει. *Sequitur Latmicus sinus, in quo Heraclea sub Latmo dicta, oppidulum cum statione: id ante Latmos ab imminente supra monte appellatum fuit.* Ex quo loco apparet istam Heracleam *Latmon* antiquitus & *sub Latmo* deinceps appellatam ad alterius illius, quæ in eadem *Caria* erat, differentiam; quæ hic, prout habent MSS., Ἀλμάκιος dicitur. Apud Suidam v. Διογενιανός occurrit ἡ Ἀλβάκη Ἡράκλεια· & in Subscript. Concilii Chalced. Act. I. Menander Ἡρακλείας Σαλβάκης. Præcedit autem paullo ante Dionysius Ἡρακλείας Λάτμου. Sed non dubito, quin ista sit vel Ἀλμακὶς vel Σαλμακὶς dicta. Nam Σ initio vocum plurimarum additum vel detractum est, uti docet Casaubonus ad Strabonem lib. I. pag. 32. ut apud nostrum Ἀκχηνοὶ & Σακχηνοί. item alia. Ex dicto autem Concilio Chalcedonensi clare apparet, duas in Caria fuisse *Heracleas*, unam cognomento *Latmon*, alteram *Salmacida*. Posterior hæc describitur infra v. Σαλμακὶς, & apud Arrianum occurrit. Has autem duas *Heracleas* in *Caria* agnoscunt etiam veteres Hieroclis & aliorum Notitiæ.

— ΚΓ΄, Μακεδονίας, Ἀμύντου τοῦ Φιλίππου κτίσμα] Fuit & *Heraclea Sintica* in Macedonia, apud Ptolemæum lib. III. cap. 13. Item *Heraclea Pelagonia*, in Subscript. Conciliorum, quam Ptolemæus vicinæ *Lyncestidi* regioni tribuere videtur. MSS. autem pro Ἀμύντου habent Ἀμάθου. perperam. Præter has autem *Heracleas* ab auctore enumeratas fuit & *Heraclea* Parthiæ, de qua Strabo lib. XI. pag. 514.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἡρακλεὺς, καὶ Ἡρακλειώτης, καὶ Ἡρακλεώτης] Ex *Heraclea* Siciliæ in septem antiquis nummis apud Philippum Parutam in Numismatibus Siciliæ pag. 97. legitur, ΗΡΑΚΛΗΤΩΝ. in duobus, ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ. eodem modo in duobus nummis Goltzii ex *Heraclea* Pontica.

ΗΡΩ΄, πόλις Αἰγύπτία] Eodem modo Λυκὼ apud Eunapium, quæ aliis Λυκῶν πόλις. Sic Κυνὼ, quæ & Κυνῶν πόλις, in eadem Ægypto.

— Στράβων δὲ Ἡρώων πόλιν αὐτὴν καλεῖ] Et præter Strabonem Arrianus, Ptolemæus, alii.

ΗΡΙΟΝΙ΄Α, ἡ Σαρδέων χώρα] Nisi literarum ordo hoc loco sit turbatus, legendum Ἡρωνία.

ΗΣΣΟ΄Σ, πόλις Λοκρίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Ἥσσιος. Θουκυδίδης τρίτῃ] Locus Thucydidis adducitur infra v. Χάλαιον. sed longe aliter, quam is hodie apud Thucydidem extat; vel in hoc etiam gentili, quod apud illum lib. III. pag. 240. spiritu asperoscribitur Ἥσσιος.

ΗΤΙ΄Α, δῆμος Λακωνικῆς] Existimo eandem esse, quæ Pausaniæ lib. III. pag. 206. dicitur Ἤτις, condita ab Ænea dum in Italiam fugeret cum suis Trojanis; quæque Ἠτεία Diogeni Laërtio lib. I. pag. 28. Unde oriundus Myson, qui hinc Ἠτεῖος dictus. Ultimam lectionem veriorem existimo.

— Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ] Citatur hic Platonis liber etiam infra v. Χήν.

ΗΦΑΙΣΤΙ΄Α, δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς] Joannes Meursius vult Ἡφαιστιάδαι pro Ἡφαιστία δῆμος· sed non opus mutilatione. Nam sic Βουτεία vel Βουτία δῆμος legitur apud Harpocrationem & Suidam, unde Βουτάδαι populares.

— Ὁ δημότης, Ἡφαιστιάδης] Apud Diogenem Laërtium in vita Platonis in nonnullis codicibus mendose editur: Τὸ Ἐνηφιστιάδων χωρίον. pro τὸ ἐν Ἡφαιστιάδων χωρίον. *prædium in demo Hephæstia.*

ΗΦΑΙΣΤΙ΄Α, πόλις ἐν Λήμνῳ] Meminit Harpocratio h. v.

— Ὅτι Μυρηναῖοι, &c.] Scribe: Μυριναῖοι. quemadmodum legitur infra v. Μύρινα.

— Κακεῖνος πολιορκίᾳ παρεστήσατο αὐτούς] Cl. Salmasius malebat: πολιορκίαν παρεστήσατο αὐτοῖς.

— Ἀμαχεί] Cl. Salmasius addit, καί.

Θ.

ΘΑΛΑ΄ΜΑΙ, πόλις τῆς Μεσσηνίας] Meminit Polybius lib. IV. pag. 346. & in Excerptis lib. XVI. pag. 73. & 74. ubi tamen bis Θαλαμίας pro Θαλάμας perperam legitur.

ΘΑ΄ΛΠΟΥΣΑ, πόλις τῆς Ἀρκαδίας τοῦ Ὀρχομενοῦ] Videtur excidisse πλησίον post τῆς, Ἀρκαδίας.

ΘΑΛΑΜΑΝΑΓΟΙ, ἔθνος Πέρσαις ὑπήκοον, Ἡρόδοτος τρίτῃ] Apud Herodotum lib. III. cap. 93. appellantur Θαμαναῖοι, & ita procul dubio hic est rescribendum, postulante idem literarum ordine.

ΘΑΜΟΥΔΑ΄, Ναβαταίων γείτων τῶν Ἀράβων] MSS. ΘΑΜΟΥΔΑ΄. deinde lege, Ἀράβων.

ΘΑ΄Σ-

ΘΑ΄ΣΣΟΣ, νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ] Scribendum omnino ΘΑ΄ΣΟΣ simplici Σ. Constanter enim sic veteres nummi, quos Goltzius exhibet, quosque ipse apud antiquarios vidi, repræsentant: ne quid de poëtis dicam Græcis Latinisque, qui primam perpetuo corripiunt. Vetus Epigramma ἀδέσποτον in Arignotum pictorem:

> Γράψεν Ἀρίγνωτος Θάσιος γένος Ἀγλαοφῶντος
> Τοὺς προθυρέτους Ἰλίου ὀικτρότατον.

& in Epigrammate Antiphili lib. I. Anthol. cap. 56. pag. 109. Glaucus vocatur

> Πορθμεὺς καὶ Θασίων ἔντροφος αἰγιαλῶν.

MSS. autem hic sunt auctiores exemplaribus vulgaris; habent enim: ΘΑ΄ΣΟΣ, νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ πόλιν ἐμώνυμον ἔχουσα. Hanc Pariorum fuisse coloniam auctor est Thucydides lib. IV.

— Ἔνθα Τηλέφη ἡ τῆς Εὐρώπης θνήσκει μήτηρ] Josephus Scaliger ad Eusebium pag. 37. legit: ἔνθα Θηλέφασσα. Vide Ludovicum Nonnium ad Goltzii Græciam pag. 236.

— Ἀπὸ Θάσου, ἡ ζ΄ γενεαῖς Ἡρακλέους, καὶ Θάσος πολαίτερος] Scaliger dicto loco sic restituebat totum hunc locum: Θάσος νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, ἔνθα Θηλέφασσα, ἡ τῆς Εὐρώπης θνήσκει μήτηρ, ἀπὸ Θάσου, ἦν δὲ γενεαῖς Ἡρακλέους δέκα. Θάσος παλαίτερος, &c. applaudentibus Maussaco ad Harpocrationem pag. 144. & Salmasio. Sed MSS. habent: ἰδὲ γενεαῖς. Unde patet simpliciter legendum: δέκα δὲ γενεαῖς Ἡρακλέους ἦν Θάσος παλαίτερος. Puto autem hæc ideo nostrum adduxisse, ut probaret falsum esse, quod Arrianus, teste Eustathio, aliique affirmabant, *Herculis* templum isthic conditum fuisse à Phœnicibus, qui Cadmo duce, quos inter & *Thasus* fuit, ad Europam quærendam fuerant missi, cum *Thasus* tot sæculis *Hercule* antiquior fuerit. Nam *Herculem* apud *Thasios* cultum ostendit nummus à me visus apud Cl. Menestrier, in quo: ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΘΑΣΙΩΝ.

— Ὅτι δὲ καὶ Ἀερία ἡ Θάσος] Dicta fuit etiam Ὀδωνὶς, teste Hesychio. Ὀδωνὶς ἡ Θάσος τὸ πάλαι. ab *Odonibus* forte Thraciæ populo, qui tamen scribuntur Ὀδονες infra h. v.

— Δῆλον ἐκ τοῦ χρησμοῦ τοῦ δοθέντος τῷ τοῦ Ἀρχιλόχου· Ἄγγειλον Παρίοις Τελεσίκλεις, ὥς σε κελεύω, Νήσῳ ἐν Ἠερίῃ κτίζειν εὐδείελον ἄστυ] Josephus Scaliger legit, τῷ Ἀρχιλόχῳ, ad Eusebium dicto paullo ante loco. Sed MSS. melius: τῷ πατρὶ τοῦ Ἀρχιλόχου. Cæterum oraculum, quod hic adducitur, extat pariter apud Eusebium lib. VI. de Præparat. Euang. cap. 7. in loco ex Oenomai libro de Fato deprompto, & quidem hoc modo:

> Ἄγγειλον Παρίοις Τελεσίκλεις, ὥς σε κελεύω,
> Νήσῳ ἐν Ἠερίῃ κτίζειν εὐδείελον ἄστυ.
> *Nuntia Pariis, Telesicles, quod te jubeam*
> *Insula in Aëria condere claram urbem.*

Telesicles autem *Archilochi* fuit pater, uti ex alio oraculi responso ex eodem Oenomao ab Eusebio adducto patet lib. V. Præparat. Euang. cap. 33.

> Ἀθάνατός σοι παῖς καὶ ἀοίδιμος, ὦ Τελεσίκλεις,
> Ἔσσετ' ἐν ἀνθρώποις.
> Ὁ δὲ παῖς ἦν Ἀρχίλοχος.
> *Immortalis tibi filius æternumque cani dignus O Telesicles,*
> *Erit inter homines.*
> *Iste autem filius erat Archilochus.*

Libro autem eodem, cap. 32. ter, ni fallor, corrupte *Antiochi* nomen legitur pro *Archilochi*, ex eodem Oenomao: ἢ Ἀντιόχῳ τῷ Παρίῳ ἀποβαλόντι τὴν οὐσίαν ἐν πολιτικῇ φλυαρίᾳ καὶ ὑπὸ λύπης ἥκοντι πρός σε, λέγειν,

> Ἀντίοχ' εἰς Θάσον ἐλθὲ, καὶ οἴκει εὐκλέα νῆσον,
> Ὅς ἐκείνως, ὧν μᾶλλον ὤνατο, ἀκούσας,
> Ἀντίοχ' εἰς νοῦν ἐλθὲ, καὶ ἐν πενίᾳ μὴ ὀδύρου.
> *Aut quid Antiocho Pario, cum civiles in nugas facultates effudisset, te vehementi cum ægritudine adeunti respondes,*
> *Pete Thason Antioche, & habita claram insulam.*
> *Qui majori sane fructu ex te audisset,*
> *Antioche ad mentem redi, & in paupertate non lamentare.*

ΘΑΥΜΑΚΙ΄Α, πόλις Μαγνησίας] *Thaumacia* meminit vetus Epigramma ἀδέσποτον in Derxiam quendam à latronibus sublatum in Cod. Barberino:

> Εἶπε τοι Φθίαν δι' ἀμπελον ἦν τοδ' ἵκηαι,
> Καὶ πόλιν ἀρχαίαν, ὦ ξένε, Θαυμακίαν,
> Ὡς δρυμὸν Μαλεαῖον ἀναστείβων τόδ' ἔρημον
> Εἶδες Λάμπιτος τόνδ' ἐπὶ παιδὶ τάφον.
> Δερξίαν, ὅν ποτε μοῦνον ἕλον, δόλῳ οὐδ' ἀναφανδὸν
> Κλῶπες ἐπὶ σπεῖραν δίαν ἐπειγόμενον.

— Ἀπὸ Θαυμάκου τοῦ Ποίαντος πατρός] MSS. male: τοῦ Ποιήσαντος.

— Ἀφ' οὗ νῆσος] Videtur hic legendum: ἀφ' οὗ καὶ νῆσος ὁμώνυμος. Certe Eustathius sic fere legisse videtur; uti paret ex Commentario ejus ad Homerum, Iliad. B. pag. 329.

— Δευτέρα πόλις κατὰ τὸν Μηλιᾶ κόλπον] Sic etiam Eustathius: sed est eadem cum præcedenti: MSS. autem pro Μηλιᾶ habent Μηλιάν.

ΘΑΨΙ΄ΠΟΛΙΣ, πλησίον Χαλκηδόνος] Non dubito quin hæc *Thapsipolis* eadem urbs sit, quæ vocabulo sequente dicitur Θάψος. Quare pro Χαλκηδόνος, lego Καρχηδόνος. *Thapsus* enim vicina *Carthagini*. Dixerunt autem Καρχηδὼν & Καλχηδὼν, uti ad Marcianum notavi: unde cum hic forte scriptum esset Καλχηδόνος, à sciolo hoc mutatum in Χαλκηδόνος.

ΘΑ΄ΨΟΣ, πόλις Λιβύης.

— Ἔστι καὶ Σικελίας] Præter Africanam urbem est & in Siciliæ peninsula *Thapsus*. Nicandri Scholiastes ad Theriaca pag. 39. ex Crateua botanico *Thapsum* facit unam ex Sporadibus inter *Arcusani* & *Phœnicem*, loca mihi & omni antiquitati incognita. ἔστι δὲ Θάψος, inquit, μία τῶν Σποράδων, ἡ νῆσος Ἀρκύσης καὶ Φοινίκης μεταξύ. Posset aliquis pro Ἀρκύσης legere Ἀργύσης. Sed quid oppido Thessaliæ cum his insulis? Nicandrum autem ad Siculam peninsulam isthic alludere manifestum est.

— Ἔστι καὶ χερρόνησος ἐν τῷ στενῷ τοῦ ἰσθμοῦ] Lege: ἔστι δὲ χερρόνησος ἐν στενῷ ἰσθμῷ. Sunt enim Thucydidis verba lib. VI. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ταύτης τῆς νυκτὸς τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ ἐξητάζοντο, καὶ ἔλαθον αὐτούς, παντὶ ἤδη τῷ στρατεύματι ἐκ τῆς Κατάνης σχόντες, κατὰ τὸν Λέοντα καλούμενον, ὃς ἀπέχει τῶν Ἐπιπολῶν ἓξ ἢ ἑπτὰ σταδίους, καὶ τοὺς πεζοὺς ἀποβιβάσαντες, ταῖς τε ναυσὶν ἐς τὴν Θάψον καθορμισάμενοι. Ἔστι δὲ χερρόνησος μὲν ἐν στενῷ ἰσθμῷ προύχουσα ἐς τὸ πέλαγος. *Athenienses postridie hujus noctis, recensitis copiis, cum iis omnibus è Catana profecti ad locum nomine Leonem, ab Epipolis sex septemve stadiis distantem, clam hoste peditatum in terram exposuerunt: & cum classe Thapsum subierunt, quæ angusto terræ limite in mare prominens peninsula est.*

ΘΕΑΓΓΕΛΑ, πόλις Καρίας. ὁ πολίτης Θεαγγελεύς] *Theangela* fuit unum ex sex oppidis Cariæ ab Alexandro Magno contributis. Plinius lib. V. cap 29. Hinc oriundus Philippus Caricarum Rerum scriptor, qui apud Plutarchum in Vita Alexandri pag. 961. perperam Φίλιππος ὁ Εἰσαγγελεὺς vocatur pro Θεαγγελεύς, notante Thoma Reinesio lib. I. Var. Lect. cap. 25.

ΘΕΒΙΘΑ, φρούριον Μεσοποταμίας.

— Ὁ οἰκήτωρ, Θεβηνός] Is. Casaubonus & Cl. Salmasius legunt: Θεβιθηνός.

ΘΕΜΙΣΣΟΣ, πόλις Καρίας] Θεμισσὸς eadem plane civitas cum *Themisonio*, quod sequitur. Unde in Concil. Chalced. Act. VI. Laodicensis Metropolita pro Zosimo Θεμισσοῦ Episcopo subscribit. & apud Epiphanium Hæres. LXXIII. cap. 26. occurrit Magnus, Episcopus Θεμισσῶν Φρυγίας. Hierocles autem Θεμισώνιον in Phrygia Capatiana sub Laodicea metropoli ponit.

ΘΕΜΙΣΩΝΙΟΝ, χωρίον Φρυγίας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Θεμισώνιος] In nummo Alexandri Severi apud Occonem pag. 419. legitur, ΘΕΜΙϹΩΝΕΩΝ.

ΘΕΝΝΑΙ, πόλις Κρήτης· τινὲς δὲ Ἀρκαδίας· οἱ δὲ ὄρος. τὸ ἐθνικὸν, Θενναῖος, καὶ Θενναία, καὶ Θενναῖς. Scribe ΘΕΝΑΙ per N simplex. Callimachus Hymno in Jovem v. 42.

Εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν ἐπὶ Κνωσοῖο φέρουσα
Ζεῦ πάτερ, ἡ νύμφη σε (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσοῦ)
Τουτάκι τοι πέσε δαῖμον ἀπ' ὀμφαλός.

ad quem locum Scholiastes: Θεναί, πόλις καὶ πεδίον. Infra v. Ὀμφάλιον idem recurrit error. Gentilia igitur, Θεναῖος, Θεναία & Θενεῖς. Certe in nummo apud CL. Menestrier legi, ΘΕΝΕΩΝ.

ΘΕΤΔΟΣΙΑ, Ταυρικὴ πόλις παράλια] Ordo literarum postulat, ut scribatur, ΘΕΟΔΟΣΙΑ. Collectio nominum Geograph. MS. Vat. Θεοδοσία, χωρίον ἐγγὺς Σκυθῶν. Existimo autem scriptum à Stephano: ΘΕΟΔΟΣΙΑ, ἡ Θευδοσία. Sic enim quoque appellatam hanc urbem ex Harpocratione discimus, apud quem: Θευδοσίαν Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ ἀτελειῶν, ὅτι Σάτυρος Θευδοσίαν πολιορκῶν ἐτελεύτησεν· ἔστι δὲ χωρίον κείμενον ἐγγὺς Σκυθῶν. Sic Θεύγνις pro Θέογνις occurrit in Tabulis antiquis Siciliæ & objacentium insularum à Georgio Gualthero editis: in quibus perperam pag. 2. editum, ὁ ἴευγνις.

ΘΕΟΥΠΟΛΙΣ, ἡ μεγίστη τῆς ἕω πόλις, ἥτις ἐξ Ἀντιοχείας μετὰ τὸν σεισμὸν ὠνομάσθη ἀπὸ Ἰουστινιανοῦ] Respexit ad hunc locum Eustathius ad Dionysium pag. 118. ubi inter alia de Antiochia ad Orontem: Ἔτι δὲ περὶ Ἀντιοχείας καὶ ταῦτα λέγεται, ὅτι καὶ Θεούπολις ἤρξατο καλεῖσθαι ἀπὸ Ἰουστινιανοῦ, ἀνεψιοῦ Ἰουστίνου τοῦ Θρᾳκός.

ΘΕΡΑΜΝΑΙ, πόλις Λακωνική] ΘΕΡΑΠΝΑΙ scribunt reliqui auctores omnes hujus oppidi nomen. Scholiastes vetus ad Apollonii lib. II. v. 163.

——— κλεῖον δὲ Θεραπναῖον Διὸς υἷα.

Θεραπναῖον δὲ, ἀπὸ μέρους, τὸν Λάκωνα. Θεράπναι γὰρ τόπος τῆς Σπάρτης. οἱ δὲ πόλιν. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος τόπον ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Nomen inditum à *Therapne* Lelegis filia teste Scholiaste Euripidis ad Orest. pag. 177. Apud Harpocrationem in vulgatis codicibus legitur quidem Θεράπνη. At MS. Vaticanus Θεράπναι habet, ubi editi Θεράπνην.

— Ἣν τινες Σπάρτην φασίν] Scholiastes vetus ad Pind. Isthm. Od. I. pag. 438.

Τυνδαρίδαις δ' ἐν Ἀχαιοῖς ὑ-
ψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἕδος.

sic commentatur: τουτέστι Σπαρτιάτης ὤν. ἡ γὰρ Θεράπνη τῆς Σπάρτης. Ἀχαιοὺς δὲ εἴρηκε τοὺς Σπαρτιάτας, ἐπειδὴ πρότερον οἱ Ἀχαιοὶ τὴν Σπάρτην ᾤκουν. Αὖθις δὲ τῶν Ἡρακλειδῶν μετὰ Δωριέων ἀφικομένων Δωριεῖς προσωνομάσθησαν. Ἴστεον ὅτι τῆς Λακωνικῆς ἐν Θεράπναις τὸ ἱερόν ἐστι Διοσκούρων.

— Ἔστι καὶ τόπος, ἔχων ναὸν τῶν Διοσκούρων, διὰ τὸ ἐκεῖσε τούτους τιμᾶσθαι] Est idem cum præcedente, uti clare patet ex loco Scholiastis Pindari, quem paullo ante adduximus. Harpocratio: τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαίμονι Θεράπναι, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀλκμὰν ἐν πρώτῃ.

— Τὸ ἐθνικὸν, Θεραμναῖος, καὶ Θεραμναία, καὶ Θεραμναῖον] MS. Τὸ ἐθνικὸν, Θεραπναῖος, καὶ Θεραπναία, καὶ Θεραπναῖον.

ΘΕΡ-

ΘΕΡΜΑ, χωρίον Σικελίας Φίλιςος τρίτῳ] Θέρμα scilicet λύτρα, vel ὕδατα, ut Latinis *Therme*, scilicet aquæ. Ab his enim urbs accepit nomen, quæ succrevit ex *Himera* excidio; unde *Therme Himera* appellatæ. Vide Cluverium lib. II. Sicil. Antiq. cap. 3.

— Τὸ ἐθνικὸν, Θερμαῖος] Apud Philippum Parutam in nummis Siciliæ extant septem nummi, in quibus omnibus legitur, ΘΕΡΜΙΤΑΝ. in nullo vero, Θερμαίων.

— Τὰ δὲ ἐν Περίνθῳ βασιλικὰ] *Thermarum Prusæ* meminit aliquoties Constantinus de Administr. Imp. cap. LI.

— Τὰ δὲ ἐν Καππαδοκίᾳ] Civitas fuit Episcopalis Cappadociæ Primæ teste Hierocle in Συνεκδ. In alia sequiori Notitia ejus Episcopus vocatur, ὁ τῶν βασιλικῶν Θερμῶν.

ΘΕΡΜΗ, πόλις Θρᾴκης. Ἀπολλόδωρος δὲ Μακεδονίας φησὶ, καὶ Θουκυδίδης] Harpocrationi, Θερμαί. Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ, Θερμαῖον τοῦτό ἐστι πόλισμα, ὡς καὶ Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ δευτέρᾳ φησίν. & sic pariter Suidæ. Herodoto tamen libro VII. cap. 123. & 127. Θέρμη, ut hic: & sic pariter Thucydidi lib. 1. pag. 39. Ad quem locum Scholiastes dicit *Thermam* postea Thessalonicen appellatam, his verbis: ἔστι νῦν Θεσσαλονίκη πόλις, πάλαι Θέρμη καλουμένη. Ἔστι δὲ Μακεδονίας.

— Ἔστι καὶ Θερμαῖος κόλπος] Hic *sinus* non Θερμαῖος sed Θερμὸς appellatur à Conone apud Photium Narrat. XLVI. Διαβὰς τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ ἀφικόμενος εἰς Θερμὸν καλούμενον κόλπον. *Trajecto Hellespono, venit ad sinum, qui Thermus est nominatus.* de Ænea.

ΘΕΡΜΟΣ, πολίχνιον Αἰτωλίας, ὡς Πολύβιος] *Thermi* oppidi in Ætolia mentio apud Polyb. in Excerpt. lib. VII. pag. 17. & lib. XI. pag. 44.

ΘΕΣΠΕΙΑ, πόλις Βοιωτίας] Apud Pyrrhum Ligorium quinque occurrunt nummi, in quibus legitur, ΤΕΣΠΙΕΩΝ. in uno tamen, ΘΕΣΠ. Apud Franc. Gotifredum extat nummus, in cujus una parte caput muliebre velatum, quod Musæ existimo, in altera lyra, circum, ΘΕΣΠΕΩΝ. Sed videtur I post Π vetustate absorptum. Sic enim vox dividitur.

ΘΕΣΠ ΙΕΩΝ

In alio enim Domitiani nummo apud eundem Fr. Gotifredum, circum mulierem stolatam, ΘΕΣΠΙΕΩΝ.

— Ὅμηρος.

· Θέσπειαν, Γραῖάν τε —] Iliad B. v. 498. Ad quem locum videndus Eustathius, qui hunc Stephani locum auctiorem legisse videtur.

— Θεσπιάδαι κτίσμα, τοῦ Τεύθραντος, τοῦ Πανδίονος] Eustathius ad d. l. pag. 266. Φησὶ δὲ ὁ τῶν ἐθνικῶν συγγραφεὺς καὶ ὅτι τὸ Θέσπια καὶ ἐκλέγεται καὶ συνέσταλται περὶ Κρεύσης· φασὶ δὲ τινὲς πόλιν ἡ Κρέουσα. Καὶ ὅτι κτίσμα ἐστὶν ἡ Θέσπια, Θεσπιάδαι κατά τινας Θεσπίου υἱοῦ Τεύθραντος τοῦ Πανδίονος. Unde apparet locum hunc olim auctius lectum.

— Δυματίτων] Ἀκμαὶ τῶν Vid. Eustathium d. l.

— Αὐχεῖ] MS. Ἀρχεῖ.

— Καὶ Θαῦμα, πῶς τὸ ἐθνικὸν διὰ διφθόγγου χάραττεται] Eustathius ad Iliad. B. pag. 265. Ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας προσσημειοῦται ὅτι Θαῦμα πῶς τὸ ἐθνικὸν διὰ διφθόγγου χάραττεται.

— Ὁ πολίτης, Θεσπιεὺς] Apollonius lib. I. v. 106.

Τῖφυς δ' Ἁγνιάδης Σιφαέα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων.

Tiphys vero Agniades Siphensem reliquit tribum Thespiorum.

Corrigendus tamen Orpheus, apud quem in ejusdem commemoratione legitur perperam Θεσπειέων, pro Θεσπιέων, Argonaut. v. 122.

— Καὶ Θεσπικὸς] Item Θεσπικὸς, uti patet ex inscriptione statuæ Phrynæ meretricis aureæ, quæ posita fuit Delphis, ΦΡΥΝΗ ΕΠΙΚΛΕΟΥΣ ΘΕΣΠΙΚΗ. Ipse enim Athenæus, ne erratum putes, eandem mox Θεσπικὴν vocat.

ΘΕΣΠΡΩΤΙΑ, πόλις καὶ χώρα ἔξω τῆς Ἀμβρακικοῦ κόλπου. τὸ ἐθνικὸν Θεσπρωτὸς, καὶ Θεσπρωτὶς] In duobus nummis apud Goltzium legitur, ΘΕΣΠΡΩΤΙΩΝ. Apud Suidam quoque occurrit Θεσπρωτίδες. Sed Θεσπρωτὶς Ἤπειρος occurrit apud Pausaniam lib. V. pag. 331. & alibi.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ, ἀπὸ Θεσσαλοῦ· ἡ πρότερον Πελασγία. ἐν ταύτῃ οὐκ ἔξεστι οὐδὲ πελάργους κτείνειν. οὐδὲ γὰρ τῆς χώρας ὄφεις ἀναιροῦσιν] Thessaliam olim *serpentibus* abundasse affirmat & Theophrastus libro περὶ τῶν ἀθρόως φαινομένων.

— Παρὰ τῷ Εὐπόλιδι ἐν Μαρικᾷ] Legendum ἐν Μαρικᾷ, ut citatur supra v. Γάδειρα. & Hesychio v. Δώλων πόλις.

— Χλαμύδα Θετταλικὴν φορῶμεν, Θετταλικὸν πτερόνημα] Salmasius addita copulativa legit, καὶ Θετταλικὸν πτερόνημα. aut pro, Θετταλικὸν πτερόνημα ex Julio Polluce legit, Θετταλικὸν πτερόν.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, πόλις Μακεδονίας] In nummo æreo Serenissimi Magni Ducis circum caput muliebre legitur, ΘΕΣΣΑΛΟΝΕΙΚΗ. ab aversa conspicitur figura virilis succincta sinistra malleum, dextra, ut videtur, capricornum tenens, cum inscriptione, ΚΑΒΕΙΡΟΣ.

— Ἡ ὅτι Φίλιππος τοῦ Ἀμύντου ἐκεῖ Θετταλοὺς νική-

νικήσας, οὕτως ἐκάλεσε] Hanc nominis originem sequitur Julianus Orat. III. pag. 200.

— Λέσχης ὁ Ταῤῥαῖος] Infra v. Ταῤῥα nomen hujus Grammatici corrupte legitur.

— Καὶ τεκοῦσα, τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ τῆς λοχείας τέθνηκεν] MSS. καὶ τεκοῦσα τῇ η ἡμέρᾳ τ. λ. τ.

— Ἔδωκε Νίκῃ τρέφειν] MSS. ἔδωκε Νίκῃ τρέφειν. quod verius.

ΘΕΣΤΩΡΟΣ, ὡς Κύταρος, πόλις Θρᾴκης] Ex literarum ordine apparet subesse aliquid vitii. Is enim ΘΕΣΣΩΡΟΣ requireret.

ΘΕΣΤΙΔΕΙΟΝ, πόλις Θεσσαλονίκης. Ἑλλάνικος δὲ δίχα τοῦ δ φησίν, ἀπὸ Θέτιδος] Lege δίχα τοῦ ε φησίν. Θετίδιον enim appellatur Straboni lib. IX. pag. 431. Ἐν δὲ τῇ χώρᾳ ταύτῃ καὶ τὸ Θετίδιόν ἐστι, πλησίον τῶν Φαρσάλων ἀμφοῖν, τῆς τε παλαιᾶς καὶ τῆς νέας. *In Phthiotide Thetidium est Pharsalo & nova & veteri propinquum.* & Euripidi Θετίδειον Prologo Andromachæ v. 20.

——— Θεσσαλὸς δέ νιν λεὼς
Θετίδειον αὐδᾷ, θεᾶς χάριν νυμφευμάτων.
——— *Thessalicus vero populus*
Vocat Thetidium, propter nuptias Deæ.

qui paullo post Θέτιδος ἀνάκτορον καὶ δάπεδον vocat. Scholiastes vetus ad Pindari Nem. Od. IV. pag. 362. Θέτις δὲ κρατεῖ Φθίᾳ. *Thetis vero dominatur in Phthia.* sic commentatur: Ἔοικε δὲ ὁ Πίνδαρος μνημονεύειν τοῦ Θετιδείου. Περὶ οὗ ἐν πρώτῳ Φερεκύδης οὕτω γράφει. Ἐπειδὴ Πηλεὺς ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων τούτων ἄγων, οἰκεῖ ἐν Φαρσάλῳ καὶ ἐν Θετιδείῳ. ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις. Quemadmodum autem Θετίδειον & Θετίδειος, sic etiam Θύστιος & Θύτιον dixerunt. Suidas: Θύστιον πόλις τῆς Αἰτωλίας, τινὲς ἄνευ τοῦ σ.

— Ἔστι καὶ λίμνη Θρᾴκης, παρ' ἣν Νύσα χωρίον] *Nysæ* Thraciæ oppidi, sed numero plurium mentio infra v. Νῦσαι.

ΘΗΒΗ, πόλις Βοιωτίας διάσημος] Vide Tzetzem ad Hesiodum pag. 49. ubi tres commemorat.

— Ἀπὸ Θήβης τῆς Προμηθέως] Eustathius ad Hom. Iliad. Β. pag. 269. *Theben* dicit filiam fuisse non *Promethei*, ut hic, sed Ἀσώπου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. Et sic pariter Pindari Scholiastes, qui ad Olymp. Od. VI. pag. 55. & ad Isthm. Od. I. pag. 435. Ἀσώπου καὶ Μελάνης τῆς Λάδωνος filium facit.

— Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Αἰγύπτῳ] Forte deleta præpositione legendum: ἔστι καὶ ἄλλη Αἰγυπτία. vel ἐν Αἰγύπτῳ. Supra tamen, v. Ἡλιούπολις, noster similiter loqui videtur.

— Τρίτη, Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος] Scribe Φθιώτιδος. *Thessalia* divisa in *Phthiotidem*, Estiæotidem, Thessaliotidem & Pelasgiotidem. In Phthiotide *Thebæ* fuerunt, quæ infra v. Φίλιπποι, dicuntur etiam *Philippi* appellatæ: ἐκλήθησαν Φίλιπποι καὶ αἱ Θῆβαι Θεσσαλίας. Fuerunt autem hæ *Thebæ*, vel *Philippi*, non multum à Pharsalo dissitæ, uti ex Strabone colligitur lib. IX. pag. 431. in cujus subjectis campis nobile illud prœlium contigit, quo orbis reipublicæ Romanæ per Cæsarem conversus est. Ab his autem *Thebis* vel *Philippis Phthioticis* multum diversi sunt *Philippi* Macedoniæ ad Strymonem fluvium siti, ad quos superati à Triumviris Brutus & Cassius. Poëtæ has duas urbes magno errore confundunt. Virgilius lib. I. Georg. v. 490.

Ergo inter sese paribus concurrere telis
Romanas acies iterum videre Philippi:
Nec fuit indignum superis, bis sanguine nostro
Emathiam & latos Hæmi pinguescere campos.

Manilius lib. I. v. 907.

——— *Nec plura alias incendia mundus*
Sustinuit, quamquam ducibus jurata cruentis
Arma Philippeos implerunt agmine campos.
Vix etiam sicca miles Romanus arena
Ossa virum, lacerosque prius superastitit artus,
Imperiumque suis conflixit viribus ipsum,
Perque patris pater Augustus vestigia vicit.

Lucanus lib. VII. v. 853.

Ante nova venient acies, scelerique secundo
Præstabis nondum siccos hoc sanguine campos.

Et poëtico ingenio historicus Florus lib. IV. cap. 3. *Dum Octavius mortem patris ulciscitur, iterum fuit movenda Thessalia.* & cap. 7. *Illi comparatis ingentibus copiis, eandem illam, quæ fatalis Cn. Pompeio fuit, harenam insederunt.*

— Τετάρτη, ἐν Κιλικίᾳ Ὑποπλακίᾳ, πλησίον τῆς Τροίας] Lego in primo casu, Ὑποπλακία, ut ad Θήβη referatur, non ad ἐν Κιλικίᾳ. Meminit autem hujus *Thebæ Hypoplaciæ* Homerus Iliad. Ζ. v. 397.

Ἠετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,
Θήβῃ Ὑποπλακίῃ Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων.
Eetion, qui habitabat sub Placo sylvosa
Thebæ Hypoplaciæ Cilicibus viris imperans.

Strabo lib. XIII. pag. 614. negat hanc urbem tunc ulli *Placo* fuisse subjectam, aut sylvam etiam supra illam extitisse: Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ ἀπὸ πεντήκοντα σταδίων ἐστὶν ἡ Θήβη ἔρημος· ἣν φησιν ὁ ποιητὴς ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ. οὔτε δὲ Πλάκος ἢ Πλὰξ ἐκεῖ τι λέγεται, οὔθ' ὕλη ὑπέρκειται, καί τοι πρὸς τῇ Ἴδῃ. *In mediterraneis ad quinquagesimum stadium* (ab Achillis Castris) *Thebe est deserta, quam Poëta sub Placo sitam ait sylvosa. At neque Placos aut Plax ulla ibi esse dicitur, neque sylva superne imminet loco, quamquam sit ad Idam.* Eustathius de nominis hujus caussa anquirit in pluribus locis in Commentario ad Homerum, Iliad. Α. pag. 33. Β. pag. 322. Ζ. pag. 649. quæ loca operæ pretium consulere. Herodotus πεδίον Θήβης ponit inter Καρήνην, vel potius Καρησηνήν, & Ἀδραμύττειον lib. VII. cap. 42. Xenophon lib. VII. de Exped. Cyri pag. 425. inter Antandrum & Adramyttium. Vetus Ho-

Homeri Scholiastes, qui sub nomine Didymi circumfertur, ad Iliad. Α. v. 366.

Ωιχόμεθ' ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος.

Ivimus in Theben sacram civitatem Eetionis.

dicit tres *Thebas* occurrere apud Homerum, ex quibus illam, quæ Ὑποπλακία cognominata, eandem esse, quæ post Ἀτραμύττιον. Ecce verba: Τρεῖς γάρ εἰσι Θῆβαι· αἱ Ὑποπλάκιαι, ὧν ἐνταῦθα μέμνηται ἐν τῇ ζ. καὶ αἱ Καδμεῖαι, ὧν μέμνηται ἐν τῇ δ. καὶ ἐν τῇ θ, καὶ αἱ τῆς Αἰγύπτου, ὧν μέμνηται ἐν τῇ ι. Θῆβαι δὲ αὐταί εἰσι τὸ νῦν Ἀτραμύττιον καλούμενον. Cæterum *campi Thebes* meminerunt Polybius in Excerpt. lib XVI. pag. 69. (ubi vide notata Henrico Valesio.) & Nicolaus Damascenus in Excerpt. lib. VI. Hist. pag. 453.

— Ὡς ὁ πολίτης, Θηβαΐτης] Eustathius ad Homeri Iliad. Α. pag. 33. docet ex Porphyrio Homerum incolas hujus *Thebes* non *Thebaos* sive *Thebanos* vocasse, sed ἐπωνύμως Κίλικας à *Cilla* oppidulo. Et videtur Θηβαΐτης Ægyptiaca terminatio esse: quamvis Herodotus lib. I. pag. 75. inde Θηβαιεὺς formet. Ab hac vero Euripides facit Θηβαῖος in principio Andromachæ:

Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα Θηβαία πόλις.

Asiatica terra decus Thebana civitas.

ubi Scholiastes recte: τὴν ἐν Ἀσίᾳ λέγει Ὑποπλάκιον Θήβην, ἧς Ἠετίων ἐβασίλευσεν. *Eetion* enim Andromachæ fuit pater.

— Ὀγδόη, Ἰταλίας] Videtur fuisse prope Tarentum, uti colligo ex veteri Epigrammate Anthol. lib. III. cap. 6. pag. 310. in Atymnium.

Γαῖα Ταραντίνων ἔχε Μείλιχος ἀνέρος ἐσθλῦ
Τόνδε νέκυν. Ψεῦσται δαίμονες ἀμερίων.
Ἡ γὰρ ἰὼν Θήβηθεν Ἀτύμνιος οὐκ ἔτι πρόσω
Ἤνυσεν, ἀλλὰ τελευ βῶλον ὑπωρονίσατο.

— Ἐννάτη, Συρίας] Omittuntur hic Θῆβαι Ταναγραῖαι, quarum meminit infra v. Τάναγρος.

ΘΗΜΑΚΟΙ, δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς] Harpocrationi ipse δῆμος, Θήμακος dicitur: Θημακεῦς, Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων. δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἐρεχθηΐδος Θήμακος.

ΘΗΡΑ, νῆσος τῶν Σποράδων] *Thera* prius appellata fuit Καλλίστη. Meminit Pindarus Pythiis Od. IV. pag. 263. ad quem locum Scholiastes: Καλλίστην δὲ τὴν Θήραν φησὶν Καλλίμαχος. Καλλίστη τὸ πρότερον, τὸ δ' ὕστερον ὄνομα, Θήρη. Apollonius Rhodius lib. IV. v. 1763.

— — ἐκ δὲ λιπόντας
Σπάρτην Αὐτεσίωνος ἐῢς πάϊς ἤγαγε Θήρας
Καλλίστην ἐπὶ νῆσον. ἀμείψατο δ' οὔνομα Θήρης.

— — relinquentes vero
Spartam Autesionis filius bonus duxit Theras
Callisten in insulam. Mutavit autem nomen Theram appellando
De se.

— Κτίσμα Μεμβλιάρου, ἑνὸς τῶν μετὰ Κάδμου] Juxta Pindari Scholiasten ad Pyth. Od. IV. conditor *Thera*, qui hic Μεμβλίαρος dicitur, Μεμβλιάρεως appellatur. Altera tamen opinio de Thera Autesionis filio ibidem pariter refertur.

— Ἐν ᾗ σὺν ἐτῶν ἑπτὰ θνήσκοντας οὐκ ἐθρήνουν, οὐδὲ σὺν ἑπτά] Eustathius ad Dionysium pag. 77. ἐν ταύτῃ οὔτε σὺν ἐτῶν ζ' θνήσκοντας ἐθρήνουν, οὔτε σὺν ἑπτὰ ἐπιβιοῦντας, εἰ θάνοιεν.

— Ἔστι καὶ Ῥόδου πόλις τετράπολις, καὶ Καρίας ἄλλη] Puto eandem esse. Vide quæ notata infra v. Ἱππουρίσκος ex Apollonio.

— Ὁ οἰκήτωρ, Θηραῖος] Hinc etiam Θήρεον πόλιον Hesychio. & ΘΗΡΕΩΝ in nummo L. Veri circum Terminum vel Διὸς Ὁμορίου signum apud Tristanum Tom. I. pag 695.

ΘΗΡΑΣΙΑ, νῆσος ἐν τῷ μεταξὺ πόρῳ Κρήτης καὶ Κυρηναίας] Ita passim Marcianus. MSS. male, πύργῳ.

— Τὸ α μακρόν, μεταξὺ τῆς Θήρας τε καὶ Θηρασίας] Est versus Jambicus:

Μεταξὺ τῆς Θήρας τε καὶ Θηρασίας.

quo probat α longum esse.

ΘΗΒΑΙΣ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ, ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων ὑφ' Ἡρακλέους ἀναιρεθείσης κληθεῖσα] Lege cum MSS. ΘΙΒΑΙΣ. Eustathio ad Dionysium pag. 109. Θίβαι.

— Τραγάνται, καὶ Ἱπποκράτειαν, καὶ Θήβαν, καὶ Πάλλαν] MSS. Τράλλαν καὶ Ἱπποκράτειαν καὶ Θίβαν κ. π. Eustathius d. l. Τράλλα, Ἱπποκράτεια, Θίβα, Τάλλα καὶ ἄλλα.

— Ὁ πολίτης, Θήβιος, ὡς ἀπὸ τῆς Θήβης θηβαῖος] MSS. Ὁ. π. Θίβιος, ὡς ἀπὸ τῆς Θίβης ι.

— Θανατοῖ δὲ τὸ πνεῦμα αὐτῶν, οἷς ἂν πλησιάζῃ] Plutarch. lib. V. Sympos. Quæst. cap. 7. Καίτοι τούς γε περὶ τὸν Πόντον οἰκοῦντας πάλαι Θιβεῖς προσαγορευομένους ἱστορεῖ Φύλαρχος, οὐ παιδίοις μόνον ἀλλὰ καὶ τελείοις ὀλεθρίους εἶναι. καὶ γὰρ τὸ βλέμμα καὶ τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν διάλεκτον αὐτῶν προσδεχομένους τήκεσθαι καὶ νοσεῖν. *Phylarchus sane refert Thibios, qui olim circa Pontum habitaverunt, non infantibus modo, sed adultis etiam exitium attulisse: obtutu enim eorum, spiritu ac sermone adfectos, tabuisse & ægrotasse.* Hinc cum V. CL. Cl. Salmasio ad Solinum pag. 47. rescribendum apud Hesychium: Θιβεῖς, γόητες τινές.

ΘΙΒΡΟΣ, πόλις. Λυκόφρων· Οἳ Θίβρον οἰκήσουσι, Σάτνιον τ' ὄρος] Hodie in Lycophronis exemplaribus legitur v. 1390.

Οἳ Θίγρον οἰκήσουσι Σάτνιόν τε ὄρος.

Qui Thingrum incolent Satniumque montem.

ΘΙΣ, πόλις Αἰγυπτία, πλησίον Ἀβύδου. ὁ πολίτης, Θινίτης] Hinc Θινίτης νομὸς apud Ptolemæum. Et in Actis Concilii Ephesini occurrit Heraclides Θίνεως Episcopus: ubi Græci Θεινοὺς, Latini *Thyneas* legunt; utrique male. In Jure item Græco-Rom. pag. 190. Isaac

Episcopus Θύνεως memoratur pro Θμύεως. Agatharchidi Θμοῦις vocatur hæc urbs apud Photium Cod. CCL. pag. 1340.

ΘΙ'ΣΒΗ, πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος·
—— πολυτρήρωνά τε Θίσβην] Iliad. B. v. 502. Eustathius pag. 268.

— καὶ ὁ Ἐρετριέων αὐλητής] MSS. auctius: καὶ ὁ Ἐρετρίων αὐλητὴς Θισβεύς. sic ut Ἐρετρίων sit nomen viri proprium.

ΘΜΟΥ͂ΙΣ, πόλις Αἰγύπτου] Θμούεως Αὐγουστα-μνικῆς Episcopus Ptolemæus occurrit apud Epiphanium Hæres. LXXIII. pag. 874. Regio in qua urbs hæc sita *Augustamnica* aliis *Augustamnea* dicitur.

— Ὡς Ξοΐς] Infra h. v. corrupte legitur Ξόης.

— Ὁ πολίτης, Θμουΐτης] In Codice Canonum Antiquorum in Concil. Nicæno pag. 11. memoratur Mnethos *Thmueos*: qui in Romana editione perperam *Ptemuthis* dicitur, pro *Thmuites*.

ΘΟΡΙΚΟ'Σ, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ἐκαλεῖτο δὲ τὴν πόλιν αὐτήν φησιν] Videtur delendus articulus ante πόλιν. Cæterum hinc Eratosthenem ἄστυ appellasse hunc δῆμον existimo. Supra v. Ἄστυ· λέγεται ἄστυ καὶ ὁ δῆμος, ὡς Ἐρατοσθένης ἐν Ἠριγόνῃ

Ἐς τόδε δὲ Θορικοῦ καλὸν ἵκανεν ἄστυ.

quemadmodum legendum ad illum locum monuimus. Athenienses autem locum hunc muro cinxerant contra irruptiones Peloponnesiorum ex Decelia, uti narrat Xenophon lib. 1. Hist. Græc. pag. 433. Unde Pomponius Mela lib. II. cap. 3. *Thoricos & Brauronia, olim urbes, jam tantum nomina.*

— Τὰ τοπικά, ἐκ Θορικοῦ, Θορικόνδε, Θορικοῖ] Apud Antoninum Liberalem cap. XLI. ἐν Θορικῷ & εἰς Θορικόν.

ΘΟ'ΡΝΑΞ, ὄρος τῆς Λακωνικῆς] Herodotus lib. 1. cap. 69. Πέμψαντες γὰρ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐς Σάρδις, χρυσὸν ὠνέοντο, ἐς ἄγαλμα βουλόμενοι χρήσασθαι τοῦτο, τὸ νῦν τῆς Λακωνικῆς ἐν Θόρνακι ἵδρυται Ἀπόλλωνος· Κροῖσος δέ σφι ὠνεομένοισι ἔδωκε δωτίνην. *Lacedæmonii quum misissent Sardes ad aurum coëmendum, quo usuri erant in simulacro Apollinis, quod nunc positum est apud Thornacem Laconicæ, eo auro sunt à Crœso donati.*

— Ὡς Νάρυξ Ναρύκιος] Scribe, Νάρυξ, Ναρύκιος. Vide infra hac voce.

ΘΟΥ'ΛΗ, νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Ὠκεανῷ ὑπὸ τὰ Ὑπερβόρεια μέρη] Nimis fabulosum est, quod apud Suidam extat de hujus insulæ etymologia: videlicet sic appellatam à *Thule*, qui toti Ægypto aliisque terris usque ad Oceanum præfuerit, in eoque sitam insulam à nomine suo *Thulen* appellaverit. Apage figmenta. De *Thule* vide Cluverium lib. III. cap. 39.

— Ἔνθα τὴν θερινὴν ἡμέραν ὡρῶν εἴκοσιν ὁ ἥλιος ἀπομετρεῖ ἐνοῦν ποιεῖ, τὴν δὲ νύκτα τεσσάρων ὡρῶν· τὸ δὲ χειμερινὸν τοὐναντίον] Ex hac dierum noctiumque descriptione satis apparet auctorem verum *Thule*, sive *Islandiæ* situm ignorasse. Melius Dionysius in Perieg. v. 582.

Ἔνθα μὲν ἠελίοιο βεβηκότος ἐς πόλον ἄρκτων,
Ἦμαρ ὁμῶς καὶ νύκτας ἀειφανὲς ἐκκέχυται πῦρ.
Ubi (in Thule) quidem sole progresso ad polum ursarum,
Interdiu simul ac noctu semper conspicuum effunditur lumen.

Nam tropicus æstivus cum in ista insula totus supra horizontem emineat, dies æstatis tempore necessario ibi debet esse perpetua, hiemis contra nox. Pro τέσσαρας autem, ut sensus constet, legendum τεσσάρων. Quod à Cl. Salmasio pariter monitum.

ΘΟΥ'ΡΙΟΙ, πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σύβαρις· ἀπὸ Θουρίας πηγῆς] Scholiastes Græcus ad Theocriti Idyll. v. Σύβαρις, πόλις Ἰταλίας. ἢ ἀπὸ οἰκιστοῦ τινος, ἢ ἀπὸ Συβάριος ποταμοῦ. νῦν δὲ καλεῖται Θούριον, ταυτὸν ἂν Θούριον καὶ Σύβαρις. Λέγουσι γὰρ ὅτι ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν καθῃρέθη ἡ Σύβαρις. ἐλθόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι αὐτὴν ᾤκησαν καὶ τῇ πόλει μετέθεντο τὸ ὄνομα, καλέσαντες αὐτὴν Θούριον, ἀπὸ Θουρίας ποταμοῦ ἐκεῖσε ῥέοντος. Καὶ Θούριος, ὄνομα κύριον, καὶ ὁ ἑρμηνικός.

— Ὕστερον δὲ Κωπίαι] Contracta tam hæc quam præcedentia ex Strabone lib. VI. pag. 263. Θούριοι δ' εὐτυχήσαντες πολὺν χρόνον, ὑπὸ Λευκανῶν ἠνδραποδίσθησαν. Ταραντίνων δ' ἀφελομένων ἐκείνους, ἐπὶ Ῥωμαίους κατέφυγον· οἱ δὲ πέμψαντες συνοίκους ὀλιγανδροῦσι, μετωνόμασαν Κωπίας τὴν πόλιν. *Thurii longo tempore fortuna usi secunda tandem à Lucanis in servitutem subacti sunt. Tarentinisque eos opprimentibus ad Romanos confugerunt. Hi Thuriis jam attritis colonos miserunt, Copiasque urbem nuncupaverunt.* Apud Scholiasten Aristophanis in Nubul. pag. 144. eadem quæ hic de *Thuriis* dicuntur, sed posterius urbis nomen corruptum extat, legitur enim: Ἁλούσης γὰρ Συβάρεως Θούριοι ἐκλήθησαν ἀπὸ κρήνης Θουρίας. ὕστερον δὲ Ἀπίαι λέγεται, καὶ Θούριον. & reliqua quæ hic sequuntur. In quo loco procul dubio pro Ἀπίαι rescribendum Κωπίαι.

— Λέγεται καὶ Θουρία, καὶ Θούριον] Θουρία dicitur apud Scylacem: ποταμὸς Κρᾶθις καὶ Σύβαρις καὶ Θουρία πόλις. Θούριον vero passim.

— Δωριέων πάτρης βλαστόντ' ἄπο] MSS. Δωριέος ἐκ πάτρης βλαστόντ' ἄπο. Scholiastes Aristophanis, ut vulgata.

— Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτήν φησι. καὶ τὸ ἐθνικὸν Θουριάτης] Pausanias lib. IV. pag. 274. *Thuriatarum* in Messenia urbem, ab Homero *Antheam* dicit appellatam. Εὑλόγως, inquit, πρὸς μεσόγαιαν τῆς Μεσσηνίας ἀνδρὸς προσελθόντι εὐδοκιμοῦσα, ἔστιν ἡ Θουριατῶν πόλις· Ἄνθειαν δὲ αὐτὴν ἐν τοῖς ἔπεσιν ὀνομάζεσθαι τοῖς Ὁμήρου λέγουσι.

γεια. *Hinc ad ejusdem Messenia mediterranea contendentes, stadia procul circiter* LXXX. *Thuriatarum urbs excipit: Antheam Homeri versibus appellatam dicunt.* Et Θουριάτῃ apud Thucydidem lib. I. ob propinquitatem Lacedæmonis, περίοικοι appellantur & ad Ithomenses defecisse narrantur. Ptolemæus lib. III. cap. 16. inter urbes Laconicæ mediterraneas enumerat Θούριον. & feminino genere Strabo lib. VIII. pag. 360. in Messeniæ descriptione: Εἶτ' ἐπὶ πέτρας ἐρυμνῆς ἵδρυται Καρδαμύλη· εἶτα Φηραί· ὅμορ☉ Θουρία. *Post Cardamyla in saxo munito sita est: inde Phera, Thuria contermina.* & paullo post: Ἡ δ' Ἄνθεια, νῦν Θουρία καλεῖται, ἣν ἔφαμεν ὅμορον Φηραῖς· ἵδρυται δ' ἐπὶ λόφω ὑψηλῷ, ἀφ' ὗ καὶ τοὔνομα. Ἀπὸ δὲ τῆς Θουρίας, ὁ Θουριάτης κόλπ☉ ἐν ᾧ πόλις μία ἦν τοὔνομα Ῥίον ἀπεναντίον Ταινάρε. Ἄνθειαν δὲ οἱ μὲν αὐτὴν τὴν Θουρίαν φασίν, Αἴπειαν δὲ τὴν Μεθώνην. *Æpea nunc Thuria vocatur, quam finitimam Pheris diximus: sita autem est in colle sublimi, unde habet & nomen. A Thuria etiam Thuriates sinus: in quo unica fuit urbs Rium, Tanaro opposita. Antheam nonnulli ipsam Thuriam dicunt, Æpeam vero Methonem.*

ΘΡΑ'ΚΗ, ἀπὸ νύμφης Τιτανίδ☉, ἀφ' ἧς καὶ Κρόνε, Δόλογκ☉. ἔςι δὲ ἡ Θρᾴκη χώρα] Constantinus Porphyrogenetes lib. I. Them. I. Ἡ δὲ Θρᾴκη ὀνομασίαν μὲν ἔχει ἀπὸ Θρᾳκὸς βασιλέως, ὃ πάλαι ἐν αὐτοῖς πληθυνθέντ☉· ἢ ἀπὸ νύμφης Τιτανίδ☉, ἀφ' ἧς καὶ Κρόνε Δόλογκοι ὀνομάζονται. *Thracia vero nomen nacta est à rege Thrace, qui olim illic è vivis excesserat: aut à nympha Titanide, ex qua & Saturni* (Doloncus, unde) *Dolonci nominantur.* Et supra v. Βιθυνία, mentio Θρᾴκης τῆς Τιτανίδ☉. Regio autem Θρῄκη dicitur Orpheo in Argonauticis v. 70.

Θρῄκην εἰς εὔπωλον ἱκάνετο δῖ☉ Ἰήσων.

Θρηίκη Herodoto lib. IV. cap. 98.

— Ἡ Πέρκη ἐκαλεῖτο] Eustathius ad Dionysium pag. 46. Ἀπὸ ταύτης τῆς Θρᾴκης δοκεῖ ὀνομασθῆ ἡ χώρα, Πέρκη ποτὲ καλεμβύη.

— Τὸ δὲ Θρᾳκικ☉ λέγεται καὶ διὰ μακρᾶ τῆ ι] Lege dissoluta priore syllaba, Θρᾳίκι☉.

— Καὶ θηλυκῶς Θρῇσσα] Θρῇσσα occurrit apud Sophoclem: Θρήισσα apud Herodotum.

— Καὶ Θρᾳκησὶ] Θρᾳκισὶ, ut in aliis similibus.

ΘΡΑ'ΜΒΟΣ, ἀκρωτήριον Μακεδονίας] Apud Scylacem in Macedoniæ descriptione misere hoc vocabulum immutatum est in Ὀθραμβὸς, pro quo sine dubio scriptum fuerat Θρᾶμβ☉ vel Θράμβης vel Θραμβεύς. Locale enim Θραμβύσι☉ videtur è Θραμβεὺς formatum. Θραμβεὺς autem adstrui videtur ex Herodoto, apud quem lib. VII. cap. 123. occurrit secundus casus Θεράμβε pro Θεράμβεω vel Θράμβεω, à primo Θεράμβης vel Θράμβης.

— Τὸ τοπικὸν, Θραμβύσι☉] Extat apud Lycophronem.

— Σεσημείωται τὸ Πετκώσι☉, καὶ Κριθώσι☉, ἀπὸ τῆ Πετκώτη καὶ Κριθώτη] MSS. ἀπὸ τῆ Περκώτη καὶ Κριθώτη. & sic legendum. Vide infra his vocibus.

ΘΡΙ'Α, δῆμ☉ τῆς Οἰνηΐδ☉ φυλῆς.

— Ὁ δημότης, Θριάσι☉· καὶ Θριάσιον πεδίον] Thucydides lib. II. pag. 113. *Thriasium campum ponit apud Eleusinem.* Strabo lib. IX. pag. 395. statim post Eleusinem commemorat: Εἶτα τὸ Θριάσιον πεδίον, καὶ ὁμώνυμος αἰγιαλ☉ καὶ δῆμ☉. *Deinceps campus Thriasius ejusdemque nominis littus & pagus.*

— Τὰ πλεῖστα δὲ διὰ τῆ ω, Θριῶθεν, Θριῶζε] Apud Thucydidem d. l. pag. 114. legitur, Θριῶζε.

— Θριαὶ δὲ αἱ μαντικαὶ ψῆφοι, ἃς ἔφερεν Ἀθηνᾶ] Scholiastes vetus ad Callimachi hymnum in Apollinem v. 45. de his calculis vatibus hæc habet: Μαντικαὶ ψῆφοι εἰσὶν αἱ Θριαί. Λέγεται δὲ αὐτὰς εὑρῆσθαι ὑπὸ τινων τριῶν νυμφῶν διὰ τοῦτο καὶ Θριαὶ ὠνομάσθησαν, εἰονεὶ τριαί.

— Πολλοὶ Θριοβόροι] Cl. Samasius legit: πολλοὶ Θριοφόροι. quoniam præcedit, ἃς ἔφερεν Ἀθηνᾶ. & simile illi apud Zenobium Cent. V. 77.

Πολλοὶ τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.

Multos thyrsigeros, paucos est cernere Bacchos.

Sed MSS. habent Θριόβολοι. & apud eundem Zenodotum hoc proverbium sic extat in dicta Centuria.

Πολλοὶ Θριόβολοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.

Multos Thriobolos, paucos est cernere vates.

ubi proverbii origo adhuc latius detegitur. Apud Suidam Θριόβολ☉ dicitur, ὁ ἀπὸ ψήφων μάντις.

ΘΡΟ'ΝΙΟΝ, πόλις Λοκρῶν. Ὅμηρ☉] Harpocration: πόλις Λοκρίδ☉. Θρόνιον. Locus Homeri, qui sequitur, extat Iliad B. v. 533.

— Τὸ δὲ Θρονίτης, ἀπὸ τῆ Θρονιώτης] Θρονιώτης formatum ut Ζεφυριώτης, supra v. Ζεφύριον.

ΘΥΑ'ΤΕΙΡΑ, πόλις Λυδίας, ἡ πρότερον Πελόπεια, καὶ Σεμίραμις, ἀπὸ Σελδύκε τῆ Νικάτορ☉ Λυσιμάχῳ πολεμῦντ☉, καὶ ἀκέσαντ☉, ὅτι θυγάτηρ αὐτῷ γέγονε, τὴν πόλιν ἐκάλεσε Θυγάτειρα] Aut locus hic mutilus est, aut auctor barbare expressit mentem suam.

— Τὸ ἐθνικὸν, Θυατειρηνός] Gentile hoc in multis reperi nummis. Et primo quidem apud Goltzium in Neronis nummo: ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΩΝ. Tristanus quoque Commodi profert nummum Tom. I. pag. 741. in quo sub Vulcano arma fabricante adstante Pallade: ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΩΝ. circum: ΕΠ. ΣΕΠ. . . . . Deinde in Gazophylacio Serenissimi Magni Ducis magnus asservatur nummus, in quo

 circum

circum figuram recubantem, quæ arborem dextra tenet & ante pedes habet bovem: ΕΠΙ CTΡ. ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗ. ΒΑΡΒΑΡ.. ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΩΝ. in ejusdem aversa parte legitur: ΙΕΡΑ CΥΝΚΛΗΤΟC. Apud Franc. Gotifredum vidi nummum, in cujus una parte circum Romam sedentem cum Victoriola: ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΩΝ. in altera circum caput muliebre: ΙΕΡΑ CΥΝΚΛΗΤΟC. In alio apud eundem Gotifredum circum caput Jovis Capitolini: ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΩΝ. in ejusdem averso latere circum caput serpentis spiris involutum: ΕΠΙ ΜΟCΧΙΑΝΟΥ ΘΥΑΤ. Item in alio Commodi circum figuram Æsculapii & Apollinis: ΕΠΙ CΤΡΑ Μ........ subtus: ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΩΝ. In simili tamen ejusdem Commodi apud eundem Gotifredum circum solem quadrigis vectum: ΕΠΙ CΤΡΑ ΜΟCΧ..... subtus: ΘΥΑΤΙΡΗΝΩΝ. Et sic pariter in alio Heliogabali apud eundem circum Fortunam: ΘΥΑΤΙΡΗΝΩΝ. In veteri quoque lapide apud Gruterum pag. DCCLXII. Inscript. 6.

ΑΥΡΗΛΙΑΙ. ΤΑΤΙΑΙ
ΘΥΑΤΙΡΗΝΗΙ. ΤΗΙ
CΩΦΡΟΝΕCΤΑΤΗΙ
ΓΥΝΑΙΚΙ
ΠΑΚΟΥΒΙΟC
ΦΡΟΝΤΩΝ

Denique in Gazophylacio paullo ante laudato extat nummus, in cujus una parte circum hominem nudum dextro pede petræ innitentem, dextraque manu, ut videtur, piscem tenentem: ΘΥΑΤ. Κ. CΜΥΡ. ΟΜΟΝΟΙΑ. in altera circum caput Dianæ: ΒΟΡΕΙΤΗΝΗ. Apud Collectorem Olympiadum Olympiad. CXCIII. occurrit Ἀρτεμίδωρος Θυατείρεος.

— Ἀφ' οὗ Νίκανδρος γραμματικὸς Θυατειρηνὸς, ὁ Κολοφώνιος] Auctor hic confundit duos *Nicandros*, quorum alter poëta, alter grammaticus; ambo in sua arte clari. *Nicander* enim poëta *Colophonius*, *Nicander* Grammaticus *Thyatirenus* distincte Athenæo citantur, & Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς ἐν τῷ περὶ τῶν δήμων allegatur ab Harpocratione v. Τιτακίδαι.

ΘΥΜΑΤΑΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς] Apud Harpocrationem: Θυμοιτάδαι, δῆμος Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, ἀπὸ Θυμοίτου τινὸς ἥρωος ὀνομασθεὶς, ὥς φησι Διόδωρος. Apud Pollucem quoque Θυμοιτάδαι. Unde Joannes Meursius ita hic scribendum existimat. Verum ordo literarum respuit hanc correctionem. Vocantur autem Aristophani & Plutarcho Θυμαιτάδαι, quæ lectio potius hic recipienda. Adhæc vetus Harpocrationis editio & MS. Vatic. non Θυμοιτάδαι sed Θυμαιτάδαι legunt. Potuit forte ἀντιγραφεῦσι, ut plurima alia.

ΘΥΜΒΡΑ, πόλις Τρωάδος, Δαρδάνου κτίσμα] Strabo lib. XIII. pag. 598. docet *Thymbræ* urbis memoriam conservatam adhuc suo tempore in campo *Thymbra* veteri Ilio subjecto & profluente *Thymbrio*, qui in Scamandrium cadit juxta *Thymbræi* Apollinis templum.

— Ἀπὸ Θυμβραίου φίλου αὐτῶ] Lego: ἀπὸ Θύμβρου φ. α. Certe Eustathius ad Homeri Iliad. Κ. pag. 816. Θύμβρην ὁ τὰ ἐθνικὰ συγγράψας πόλιν Τρωάδος φησὶ κληθεῖσαν ἀπὸ Δαρδάνου ἐπὶ Θύμβρῳ τινὶ φίλῳ αὐτοῦ.

ΘΥΜΒΡΑΡΑ, πόλις Ἀσίας, τῷ Πακτωλῷ συνεχὴς, ὡς Ξενοφῶν] Ex hoc loco apparet codicem Budensem apud Xenophontem lib. VI. de Cyropæd. pag. 158. hanc urbem recte Asiæ attribuere, & Joannem Leunclavium minus bene mutasse τῆς κάτω Ἀσίας, in τῆς κάτω Συρίας. In urbis autem ipsius nomine mira ibidem est lectionum diversitas.

ΘΥΜΒΡΙΣ, ποταμὸς Ῥώμης, ὃς καὶ Τίβερις] Θύμβριδος mentio apud Theocritum Idyll. I. v. 118. sed an pro *Tiberi* ponat, haudquaquam constat. Dicit enim:

——— Χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.
——— *Vale Arethusa,*
Et vos fluvii; qui juxta pulchram Thymbridis undam fluitis.

Immo interpretibus fluvii nomen in Sicilia esse placet. Sic tamen hoc asseverant, ut facile videas ipsos asseverationis suæ parum fuisse certos. Isaacus Casaubonus existimat *Thymbrim* Siciliæ montem esse, unde plures fluvii oriantur & in mare se præcipitent. Qui autem hic Τίβερις, infra appellatur Τέβερις. Unde ex mente auctoris hic ita rescribendum esset.

ΘΥΜΙΑΤΗΡΙΑ, πόλις Λιβύης] Apud Scylacem nomen hujus urbis bis corrupte legitur Θυμιατηριάς, pro Θυμιατηρία, ut hic. Hanno, qui eam condidit, neutro genere effert Θυμιατήριον· ὅθεν δ' ἀναχθέντες τὰς στήλας παραμείψαμεν καὶ ἔξω πλοῦν δυοῖν ἡμερῶν ἐπλεύσαμεν, ἐκτίσαμεν πρώτην πόλιν, ἥντινα ὠνομάσαμεν Θυμιατήριον.

ΘΥΝΙΑ, ἡ χώρα τῶν Θυνῶν] *Thynia* regio Thraciæ, Seuthæ olim regnum. Incolæ autem Θυνοὶ dicuntur Xenophonti lib. VII. de Exped. Cyri pag. 400. & 401.

ΘΟΝΙΑΣ, πύργος πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου, καὶ ἄκρα] Scribe omnino ΘΥΝΙΑΣ. Ordo enim literarum & subsequentia gentilia hoc clamant. Ne ab aliis auctoribus omnibus sic appellari dicam.

— Ἀπὸ Ψοφόλου] Lege: Ψωφίδος. Vide infra h. v.

— Καὶ Θυνίς] Hinc apud Apollonium Rhodium

dium lib. II. v. 350. νῆσε Θυνηΐδος ἔρημον ἵκηθε. & apud Orpheum in Argonaut. v. 743. νῆσον ὕπερ Δολιχήν Θυνηΐδα.

ΘΥΡΕΑ, περὶ ἧς Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐπολέμησαν] *Thyrea* locus in collimitio Argolidis & Laconicæ, super quo controversia inter Argivos & Lacedæmonios, & mox bellum natum. Diversa autem *Thyrea* à *Thuria*, quam ante descripsimus, licet cum illa confundatur à Solino, notante Salmasio in Exercitationibus pag. 139. Meminit autem *Thyria* vetus Epigramma Chæremonis ἀνέκδοτον, in Codice MS. Eminentissimi Cardinalis Francisci Barberini.

Κλαδάσει τοί μοι ὑπὲρ Θυρέαν δόρυ τείνας
Κάτ' ἔξενός, ἀμφιλόγον γᾶς ἀμφιπεμνόμενος.

Item alterum hoc Dioscoridis αἰνιγματῶδες, ἐπὶ σκύλοις νεκρῶν ἦγουν πέλτῃ καὶ λόγχῃ

Τίς τὰ νεοσκύλευτα πότι δρυῒ τῇδε καθῆψεν
Ἔντεα τῷ πέλτῃ δωρὶς ἀναγράφεται,
Πλαθεῖ γὰρ Θυρεάτις ὑφ' αἵματος ὧδε λοχίταν,
Χ' αἱμὲς ἀπ' Ἀργείων τοὶ δύο λειπόμεθα.

Famigeratissimum locum hunc reddidit bellum inter Argivos & Lacedæmonios περὶ χώρης καλεομένης Θυρέης motum, in eoque nobile Othryadis factum. Quod describit Herodotus lib. I. cap. 82. & ex eo Plutarchus in Parallelis pag. 306. Lactantius vetus Statii Scholiastes ad lib. IV. Thebaid. v. 48.

Et Lacedæmonium Thyre lectura cruorem.

Thyren facit civitatem. Hinc Θυρεατικὸς πόλεμος appellatur hoc bellum à Collect. Olympiadum Olymp. LVIII.

— Ἔστι δὲ καὶ τῆς Καινουργίας γῆς, μεθορία δὲ τῆς Ἀργείας καὶ Λακεδαιμονίας] Lego: ἔστι δὲ τῆς Κυνουρίας γῆς. ut legitur apud Thucydidem lib. IV. pag. 288. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἠξίουν δίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἰδιώτην, περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἧς αἰεὶ πέρι διαφέρονται, μεθορίας οὔσης· ἔχει δὲ ἐν αὐτῇ Θυρέαν καὶ Ἀνθήνην πόλιν νέμονται δ' αὐτὴν Λακεδαιμόνιοι. *Postulabant ante omnia Argivi, aut civitati cuipiam aut privato delegari caussa fine disceptationem de terra Cynuria, de qua in finibus posita semper inter eos controversia est: qua Thyream continet & urbem Anthenam, coliturque à Lacedæmoniis.* Ex quo loco procul dubio deprompta, quæ hic à Stephano adferuntur. Neve corruptam existimes lectionem apud Thucydidem appono & Strabonis locum è lib. VIII. pag. 376. Εἶναι δέ φησι τὸ χωρίον τοῦτο Θουκυδίδης ἐν τῇ Κυνουρίᾳ κατὰ τὴν μεθορίαν τῆς Ἀργείας καὶ τῆς Λακωνικῆς. *Thyream sitam esse ait Thucydides in Cynuria, ubi fines Argiæ & Laconicæ coëunt.*

— Λέγεται καὶ πληθυντικῶς κατὰ συναίρεσιν Θύρη] Verba sonant Θύρη dici etiam in plurali per contractionem neutro genere. Sed ita non invenitur. In plurali autem occurrit genere fœminino apud Herodotum lib. I. cap. 82. Unde cogitare cœpi excidisse hoc loco copulam legendumque: Λέγεται καὶ πληθυντικῶς καὶ κατὰ συναίρεσιν Θύρη. Idem enim fit in multis. Sic Ζέλεια & Ζέλη. Πέλλεια & Πέλλη. Infra v. Πέλλ. Φεράτρεια & Φεράτρη apud Herodotum.

— Καὶ θηλυκῶς, Θυρεάτις] Thucydides lib. II. pag. 117. Ἡ δὲ Θυρεάτις γῆ, μεθορία τῆς Ἀργείας καὶ τῆς Λακωνικῆς ἐστιν, ἐπὶ θάλασσαν καθήκουσα.

— Ἔστι καὶ Ἀκαρνανίας Θύρειον, διὰ τοῦ ι] Meminit hujus oppidi aliquoties Livius lib. XXXVI. cap. II. & alibi. Θύρρειον dicitur in Epigrammate Antipatri nondum edito de Nicopoli ab Augusto condita; quod vulgabimus infra, ad v. Νικόπολις. Apud Goltzium duo extant nummi, in quibus legitur: ΘΥΡΡΙΩΝ, quos ille huic *Acarnaniæ* oppido tribuit.

ΘΥΣΣΑΓΕΤΑΙ, ἔθνος περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην, ὡς Ἡρόδοτος] De *Thyssagetis* videndus Herodotus lib. IV. cap. 22. Mela lib. I. cap. 19.

I.

ΙΑΒΙΣ, πόλις. Ἰώσηππος λέγεται καὶ Ἰαβισός] Apud Josephum lib. V. Antiq. cap. 2. exstat, quod hic adducitur, Ἰάβισος. Verum in fine lib. VI. eadem urbs Ἰαβισσὰ bis vocatur. Unde & hic & in priore Josephi loco videtur scribendum Ἰαβισσός. Gentile quoque, Ἰαβισηνοὶ, per unum σ in posteriore Josephi loco juxta illa perperam scribitur.

ΙΑΖΑΒΑΤΑΙ, ἔθνος περὶ Μαιῶτιν, οὓς Σαυρομάτας φησὶν Ἔφορος] Videntur iidem, qui infra dicuntur Ἰξιβάται. Melæ lib. I. cap. 19. *Examata*, ubi MS. habet *Xamata*. sed prima litera ab ultima præcedentis absorpta videtur propter similitudinem, legendumque: *& ostio fluminis proximi Ixamata.*

ΙΑΙΤΙΑ, πόλις Σικελίας. Φίλιστος Σικελικῶν δεκάτῳ] Abrahamus Ortelius existimavit Ἰαιτίαν & Ἰεταὶ, quarum mentio paullo post apud Stephanum, eandem Siciliæ urbem esse. Situs autem argumenta hic non suppeditat, quoniam *Ietiæ* situs plane incertus. Scripturæ tantum in utraque urbe observatur diversitas; nec hic tantum, sed & in nummo apud Philippum Parutam, in quo legitur: ΙΑΙΤΙΝΩΝ. quamquam is eum ad *Ietas*, quæ hodie *Iato*, referat.

ΙΑΛΥΣΣΟΣ, πόλις ἐν Ῥόδῳ, καὶ ἐν Σκυθίᾳ, καὶ ἐν Ἀραβίᾳ] Locus hic descriptus ab Eustathio in Commentario ad Iliad. B. pag. 315. sed codex, quo ille est usus, per unum σ scripsit Ἰάλυσος. Et sic quoque Strabo, Scylax, Hesychius v. Ἰαλύσια. ipse, infra v. Σύμη. Plinius.

ΙΑΜΝΙΑ, πολίχνιον Φοινίκης.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἰαμνίτης] Supra v. Ἐλαμία, legitur: Ἰαμνιάτης ἢ Ἰαμνίτης. & infra v. Ἐλια, Ἰαμνιάτης. Unde & hic excidisse illud Ἰαμνιάτης videri posset.

ΙΆΜΟΙ, Σκυθίας ἔθνος] Puto esse eandem gentem cum præcedenti, Ἰάμαι.

ΙΆΠΙΣ, χαράδρα Ἀττικὴ εἰς Μέγαρα ἀπάγουσα] Hic fluvius terminus olim fuit inter Athenienses & Megarenses. Scylax in descriptione *Megarorum*: Παράπλους δὲ τῆς Μεγαρέων χώρας μέχρι Ἰαπίδος, ἐστὶ γὰρ τοῦτο ὅρος τῆς Ἀθηναίων χώρας, στάδιοι ρμ'. *Præternavigatio Megarensium regionis usque Iapidem (est enim hic terminus Atheniensium regionis) stadiorum* CXL. Vulgo ibi legitur μέχρι Ἀπίδος, nullo sensu: occurritque idem error in sequenti Atticæ descriptione.

ΙΑΠΟΔΕΣ, ἔθνος Κελτικὸν, πρὸς τῇ Ἰλλυρίᾳ] Philippus Cluverius lib. I. Ital. Antiq. cap. 19. existimat hic & apud Strabonem pro Ἰάποδες, scribendum esse Ἰάπυδες, quoniam hæc gens à Latinis auctoribus passim *Iapydes* & *Iapides* appellantur. Nihil tamen temere mutandum existimo. Nam non modo MSS. omnes, uno duntaxat excepto, vulgatam lectionem hic præferunt, sed apud Strabonem quoque libro IV. & lib. VII. sæpe hæc scriptura invenitur, indeque Ἰαποδικὸς παράπλους lib. VII. Appianus quoque in Illyricis scribit, ut editur. Deinde ipse literarum ordo huic mutationi respondet. Dicuntur autem, ἔθνος Κελτικόν. Recte. Nam & Scylax hic *Celtas* agnoscit: Μετὰ δὲ Τυῤῥηνοὺς εἰσὶ Κελτοὶ ἔθνος, ἀπολειφθέντες τῆς στρατείας ἐπὶ στενῶν μέχρι Ἀδρίου. ἐνταῦθα δέ ἐστιν ὁ μυχὸς τοῦ Ἀδρίου κόλπου. *Post Tyrrhenos est Celtarum gens, qui relicti sunt in expeditione ad angustias usque ad Adriam. Et istic est intimus sinus Adriatici recessus.*

ΙΑΠΥΓΙΑ, δύο πόλεις· μία ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· καὶ ἑτέρα ἐν τῇ Ἰλλυρίᾳ] Auctor hic videtur confundere Ἰαπυγίαν, quæ in Italia, & Ἰαπυδίαν, quæ in Illyrico. Dein utraque regio est. Nisi *Iapydia* oppidum *Iapydium*, cujus meminit Servius ad Virg. III. Georg. v. 475.

——— *Iapidis arma Timavi.*

Id est, Venetiam. Nam Iapidia pars est Venetia, dicta ab Iapidio oppido.

ΙΆΡΔΑΝΟΣ, ποταμὸς Λυδίας] Hic locus mihi non sine caussa suspectus fuit. Nam cum Homerus Iliad. Η. v. 135. *Jardanum* in Peloponneso ad Phæam oppidum disserte ponat; Odysseæ vero Γ. v. 292. *Jardanum* Cydones in Creta circumcolant; (quod Strabo, Pausanias atque Eustathius confirmant) nec quisquam veterum Lydii fluminis hoc nomine meminerit; putabam Ἠλείας vel Κυδωνίας legendum, pro Λυδίας. Sed cum Omphalen Lydorum reginam *Jardanum* patrem habuisse testetur Hyginus, & noster infra v. Ὕδη. (unde Musæus Omphalen Ἰαρδανίην νύμφην appellat v. 151.) nihil temere mutandum censeo. Pleraque enim Lydorum à regibus vel heroibus denominata fuere. Quinimmo Heraclidæ in Lydia regnantes ex Hercule & *Jardani* ancilla nati fuere; ut testatur Herodotus lib. I. cap. 7. Interpretes Herodoti *Jardanum* vertunt, quasi servæ non domini id nomen esset.

ΙΑΣΣΟΣ, πόλις Καρίας] Ἴασος vocatur hæc urbs apud Athenæum in Archestrati versibus lib. III. pag. 105.

Ἢν δέ ποτ' εἰς Ἴασον Καρῶν πόλιν εἰσαφίκηαι.

Si quando Iasum oppidum Caria veneris.

Alibi apud eundem citatur Λύκων ὁ Ἰασεύς. Hinc etiam *sinus Iasius* apud Melam lib. I. cap. 16. qui supra Βαργυλιακὸς κόλπος. Auctori tamen Carminum Sibyllin. lib. III. pag. 242. Ἴασις dicitur:

——— ἐν Ἀσίδι μὲν Ἴασις.

— Ἴασος δὲ τὸ Ἄργος] Supra v. Ἄργος. ἐκλήθη Ἴασος, ἀπὸ Ἰάσου ἢ καὶ ἐνίοις πατρὸς Ἰοῦς. Vide ibi.

— Καὶ Ἰάσιοι, οἱ κατοικοῦντες] Lege: καὶ Ἰάσιοι κ.

ΙΆΩΝ, καὶ Ἰῶν] Apud Dionysium Perieg. v. 416. occurrit *Iaon* fluvius.

Ἔνθα Μέλας, ὅθι Κρᾶθις, ἵνα μέγ' ὕγρὸς Ἰάων.

— Ἀφ' οὗ τὸ Ἰωνικὸν ἐπίῤῥημα] An scribendum, Ἰωνισί?

ΙΒΗΡΙΑΙ, δύο· ἡ μὲν πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις, ἀπὸ Ἴβηρος ποταμοῦ· ἡ δὲ ἑτέρα πρὸς Πέρσαις ἐστί] Locus hic integer extat apud Constantinum Porphyrogennetam de Administrando Imperio cap. XXIII. ibi autem legitur: ἡ μὲν πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις, &c. quæ à Dioscoride lib. II. cap. 110. appellatur ἡ πρὸς ἑσπέραν Ἰβηρία.

— Καὶ ἀπὸ τοῦ Ἴβηρος θηλυκῶς, Ἴβηρις καὶ Ἰβηρίς] Hinc Oppianus lib. I. v. 396. dixit Ἰβηρίδα νύμφην.

ΙΒΥΛΛΑ, πόλις Ταρτησίας] Rodericus Carus libro de Antiqua Hispali, *Ibyllam* eandem esse docet cum *Hispali* sive *Sibilia*.

ΙΓΝΗ, πόλις πλησίον Περάτου. τὸ ἐθνικὸν, Ἰγναῖος, καὶ Ἰγναία, Ἴγνητες. οἱ καὶ χωρὶς τοῦ ι λέγονται, ὡς εἴρηται ἐν τῷ Γ] Hic duo vocabula conflata sunt. Quæ iterum distinguenda hoc modo:

ΙΓΝΗΤΕΣ, οἱ καὶ χωρὶς τοῦ ι, &c. Vide supra v. Γνῆς.

ΙΔΑΛΙΟΝ, πόλις Κύπρου. χρησμὸς γὰρ ἐδόθη, ὅπου ἴδοι τὸν ἥλιον ἀνίσχοντα, πόλιν κτίσαι] Id forte in veteri nummo apud Goltzium indicat equus cum stella: equus enim Soli sacer.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἰδαλιεύς] ΙΔΑΛΙΕΩΝ duo nummi apud Goltzium.

ΙΔΟΜΕΝΑΙ, πόλις Μακεδονίας] Ἰδομένη vel Ἰδομεναί duo editi colles fuerunt in Amphilochorum

chorum regione inter Ambraciam & Olpas, Εἰδομένη vel Ἰδομένη Macedoniæ civitas, uti supra ex Thucydide probavimus v. Εἰδομένη.

ἸΔΟΥΜΑΙ͂ΟΙ, ἔθνος Ἑβραίων, ἀπὸ Ἀδώμα. Ἀδώμα γὰρ οἱ Ἰουδαῖοι τὸ ἐρυθρὸν καλοῦσιν] Verba, in quibus ratio denominationis redditur, desumpta sunt à Josepho, qui lib. 11. cap. 1. in narratione venditæ Jacobo ab Esavo primogenituræ pro algente rubentis jusculi catino, hæc habet: Ἔνθεν διὰ τὴν ξανθότητα τοῦ βρώματος, ὑπὸ τῶν ἡλικιωτῶν Ἀδωμος καλεῖται, κατὰ παιδιὰν ἐπικληθείς. Ἀδώμα γὰρ Ἑβραῖοι τὸ ἐρυθρὸν καλοῦσι. τὴν δὲ χώραν οὕτως προσηγόρευσεν. Ἕλληνες γὰρ αὐτὴν ἐπὶ τὸ σεμνότερον Ἰδουμαίαν ὠνόμασαν. *Ob ejus cibi colorem ab æqualibus per ludibrium Adomus est cognominatus. Adoma enim Hebræis significat rubens. Quod nomen deinceps regioni hæsit: quam Græci castigatius pronunciantes Idumæam appellaverunt.*

ὙΔΡΙΑΣ, πόλις τῆς Καρίας, ἡ πρότερον Χρυσαορίς, ἀπὸ Ὑδριέως παιδὸς Καρός] Supra: Ἑκατήσια, οὕτως ἡ Ὑδριὰς πόλις ἐκαλεῖτο Καρίας. v. Εὔρωπος. ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας, ἣν Ἰδριάδα, ἀπὸ Ἰδριέως τοῦ Χρυσαορέως. At conditoris nomen integrum extat v. Εὔρωμος, quæ *Cariæ* civitas dicitur ἀπὸ Εὐρώμου τοῦ Ἰδριέως Καρός. Unde & hic, ἀπὸ Ἰδριέως, legendum. Memini enim in nummo apud CL. Menestrier me legisse, ΙΔΡΙΕΩΣ.

— Ὁ οἰκήτωρ, Ὑδριεύς] Gentile hoc infra v. Τετρασία corrupte legitur, Ὑδριεύς.

ὙΔΡΟΣ, πόλις καὶ ποταμὸς Παμφυλίας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ὑδρίτης, τῷ τύπῳ τῶν εἰς κς] Lege, τῷ τύπῳ τῶν εἰς ις. ut alibi passim. Monuit hoc & Salmasius.

ἹΕΡΑ' κώμη, δῆμος Καρίας Πολύβιος ἑκκαιδεκάτῳ] In Excerptis Polybii adhuc bis mentio Ἱερᾶς Κώμης, semel lib. XVI. pag. 69. iterum lib. XXXI. pag. 170. sed utrobique tamquam oppidi: cujus incolæ *Hierocomitæ* appellantur à Plinio.

ἹΕΡΑ' νῆσος, ἐν τῷ Κρητικῷ πελάγει] Plinius lib. II. cap. 87. in insulis enatis inter *Theram* & *Therasiam* numerat *Hieram*; ejusdemque meminit iterum lib. IV. cap. 12. utrobique docens *Automaten* etiam dictam. Scholiastes vetus: Ἱερὰν νῆσον apud Pindarum Pyth. Od. IV. pag. 232. de *Thera*, vicina insula, explicat. Tertullianus hanc insulam, nisi fallor, *Hierannapen* vocat in Apolog. cap. 40. *Legimus Hierannapen & Delon & Rhodon & Co insulas multis cum millibus hominum pessum abiisse.* & lib. I. ad Nationes cap. 9. *Ubi tunc Christiani, cum Hierannape & Delphos & Rhodos & Cea insula multis cum millibus hominum pessum ierunt.* Nec dubito, quin ea vox composita sit ex *Hiera* & *Anaphe*. Quæ ambo nomina insularum subito enatarum. *Hiera*, de qua jam egimus: *Anaphe* ultra Melon. Cæterum fuit & Ἱερὰ νῆσος prope Siciliam. Polybius lib. I. pag. 61.

ἹΕΡΑ', πόλις, μεταξὺ Φρυγίας καὶ Λυδίας, πόλις, θερμῶν ὑδάτων πολλῶν πλῆθος, ἀπὸ τοῦ ἱερὰ πολλὰ ἔχειν] Lege, ἹΕΡΑ'ΠΟΛΙΣ, una voce, uti ex sequentibus apparet. Admirabilis fuit aquarum calidarum hujus urbis natura: quam describit Vitruvius lib. VIII. cap. 3. *Hierapoli Phrygiæ effervet aquæ calidæ multitudo, ex qua circum hortos & vineas fossis ductis immittitur. Hæc autem efficitur post annum crusta lapidea, & ita quotannis dextra ac sinistra margines ex terra faciendo inducunt eam & efficiunt his crustis in agris septa.* Idem narrat Strabo lib. XIII. pag. 629. ubi pariter alterum hujus loci miraculum, antrum subterraneum, nomine *Plutonium*, describit. De quo pariter videndus Damascius in Vita Isidori apud Photium Cod. CCXLII. pag. 1054. Vocatur autem hæc *Hierapolis ad Mæandrum*. Vetus lapis: ΜΕΝΑΝΔΡΟϹ ΙΕΡΑΠΟΛΕΙΤΗϹ ΠΡΟϹ Μ.. ΑΝΔΡΟΝ ΠΟΤΑΜΟΝ. Ad hanc urbem pertinet L. Veri nummus insignis, in quo circum Musam cum lyra & Dianam Ephesiam: ΙΕΡΑΠΟΛΕΙΤΩΝ ΚΑΙ ΕΦΕϹΙΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ.

— Γ, Συρίας] Lucianus principio libri de Dea Syria: Ἔστιν ἐν Συρίῃ πόλις οὐ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφρήτεω ποταμοῦ, καλέεται δὲ Ἱρή· καὶ ἔστιν ἱρὴ τῆς Ἥρης τῆς Ἀσσυρίης. *In Syria non procul ab Euphrate fluvio est civitas, quæ vocatur Sacra: estque sacra Junoni Assyriæ.* In nummo Alexandri Severi circum Deam Syriam: ΘΕΑϹ ϹΥΡΙΑϹ ΙΕΡΑΠΟΛΙΤΩΝ. In M. Aurelii Antonini: ΘΕΑϹ ϹΥΡΙΑϹ ΙΕΡΑΠ. In alio: ΙΕΡΑΠΟΛΕΙΤΩΝ.

— Ἡ καὶ Ἱεράπολις διὰ τὸ ο] Sic in nummo Heliogabali circum Providentiam: ΙΕΡΟΠΟΛΕΙΤΩΝ...... ΑΛΕΩΝ. quod forte fuit: ΗΛΑΓΑΒΑΛΕΩΝ. In alio apud Franc. Gotifredum ab una parte caput turritum, ab altera in corona ΕΤ. ΦΡ. ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ. Pari modo in Subscriptionibus Concilii V. CP^{ni}. *Hierapolitarum apud Euphratem Metropolis* dicitur.

ἹΕΡΑ' πύτνα, πόλις Κρήτης, ἡ πρότερον Κύρβα, εἶτα Πύτνα, εἶτα Κάμιρος, εἶθ' οὕτως Ἱερὰ πύτνα] Lege cum MS. ἹΕΡΑ'ΠΥΤΝΑ, uno vocabulo. & mox iterum. Dio princip. lib. XXXVI. τὰ Ἱεράπυδνα vocat.

ἹΕ'ΡΝΗ, νῆσος ἐν τῷ πέρατι, πρὸς δυσμαῖς] Ἰέρνη illa insula est, quæ hodie *Hiberna* dicitur. Aristoteles de Mundo: Ἐν τῷ Ὠκεανῷ γε μὴν νῆσοι μέγισταί τε τυγχάνουσιν οὖσαι δύο, Βρεττανικαὶ λεγόμεναι, Ἀλβίον καὶ Ἰέρνη. *In Oceano insulæ duæ sitæ sunt quam maximæ, quas Britannicas appellant, Albion & Ierna.* De hac vide plura apud Andr. Schottum lib. II. Observat. cap. 20. Festo Avieno in Ora Maritima *Hiberna*

bernia vocatur *Sacra* insula. Quod quam aliam ob caussam fecerit nunc non succurrit, nisi quod Ἱερὴ legerit, pro Ἰέρνη.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἱερναῖος, ὡς Λερναῖος] Et fœmininum Ἱερνίς. quod apud Orpheum legitur Argon. v. 1179.

Πὰρ δ᾽ ἄρα νῆσον ἄμειβεν Ἱερνίδα.

ἹΕΡΟΣΟ'ΛΥΜΑ, ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας.

— Ὁ πολίτης, Ἱεροσολυμίτης] Et *Hierosolymarius.* Cicero lib. II. ad Att. ep. 9. *Ut sciat hic noster Hierosolymarius traductor ad plebem, quam bonam meis putissimis orationibus gratiam retulerit.* de Pompejo.

ἸΕΤΑΙ', φρούριον Σικελίας, θηλυκῶς.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἰεταῖος] Plinio *Ietenses.*

ἸΘΑ'ΚΗ, νῆσος πρὸς τῇ Κεφαλληνίᾳ, ἀπὸ Ἰθάκου, ἀφ᾽ ἧς Ὀδυσσεύς. ἔστι καὶ Συρίας] Eustathius ad Homeri Iliad. B. v. 307. Ἰθάκη δὲ ἐκλήθη, ἀπὸ Ἰθάκου ἥρωος. οὗ καὶ Ὅμηρος μέμνηται. Ἔστι δέ φασι καὶ Συρίας πόλις Ἰθάκη. Ex quo locus hic suppleri, minimum illustrari potest.

— Ὑπὸ τὸν Εὐφράτην] An scripsit παρὰ vel ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ.

ἸΘΩ'ΜΗ, πόλις Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδος] Strabo lib. IX. pag. 437. *Ithomen* Thessalicam ponit in *Estiaeotide*, & de illa hæc notat: Τὴν δ᾽ Ἰθώμην ὁμωνύμως τῇ Μεσσηνιακῇ λεγομένην, οὔ φασι δεῖν οὕτως ἐκφέρειν, ἀλλὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἀφαιρεῖν. οὕτω γὰρ καλεῖσθαι πρότερον. *Ithomen, quæ idem cum Messeniaca nomen habet, ajunt prima syllaba adempta debere appellari, sic enim appellatam antiquitus.* qui locus mutilus est & è nostro & Eustathio supplendus. Stephanus enim sua inde deprompsit.

— Ὅμηρος,

Οἳ τ᾽ εἶχον Τρίκκην, καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν] Extat locus hic apud Homerum Iliad. B. v. 729. Sed ibi hodie legitur:

Οἳ δ᾽ εἶχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν.

Rectius, quam hic. Pausanias lib. IV. pag. 233. apud Homerum sic legit: licet Homeri locum ad *Ithomen* Messeniacam trahat.

— Καλεῖται δὲ ὁ τόπος τῆς Θετταλικῆς, Θούμαιον] MSS. καλεῖται καὶ ὁ τόπος τῆς Θετταλικῆς Θούμαιον, ἀποβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς τὴν ου δίφθογγον. Eustathius quoque auctiorem hunc locum legit. Ita enim ad Iliad B. pag. 330. commentatur: Ἡ δὲ Ἰθώμη, Θετταλικὴ δὲ καὶ αὐτὴ, καλεῖται καὶ Θούμαιον κατὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν Ἐθνικῶν, ἀποβολῇ φησὶ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς τὴν ου δίφθογγον. Sed mox male apud Eustathium, ἐθνικὸν, Ἰθωμίτης, pro Ἰθωμήτης scribitur. Apud Strabonem locus, unde Stephanus sua hæc transscripsit, mutilus est, ut jam ante monuimus.

— Καὶ Ἰθωμίτης διὰ τοῦ ι] MSS. καὶ Ἰθωμήτης διὰ τοῦ η. Probe. Thucydides lib. I. pag. 67. Ζεὺς Ἰθωμήτης. Clemens Alexandrinus pariter in Protreptico: licet Eusebius lib. IV. de Præparat. Euang. pag. 157. ex Clemente Ἰθωμίτην vocet.

— Ἀφ᾽ οὗ ὁ πολίτης, Ἰθωμάται, καὶ Ζεὺς Ἰθωμάτας] In Eumeli, antiquissimi poëtæ, versibus apud Pausaniam lib. IV. pag. 278.

Τῷ γὰρ Ἰθωμάτᾳ καταθύμιος ἔπλετο μοῖσα,
Ἁ καθαρὰ καὶ ἐλεύθερα σάμβαλ᾽ ἔχοισα

& alibi.

ἸΚΑΡΟΣ, μία νῆσος τῶν Κυκλάδων. ἐκαλεῖτο δὲ Μάκρις, καὶ Δολίχη, καὶ Ἰχθυόεσσα] Heraclides de Politiis: Ἴκαρος ἡ νῆσος, Ἰχθυόεσσα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ κάλλος τῶν ἐν αὐτῇ γενομένων ἰχθύων, πρὸς ἣν Ἴκαρος περιέβαλεν, ἀφ᾽ οὗ καὶ τοὔνομα ἔσχεν. *Icarus insula Ichthyusa ante dicebatur, quod pisces pulcherrimos gigneret. Ad hanc Icarus appulit, unde ab eo nomen accepit.* Nomen *Icari*, ut hoc obiter moneam, corruptum apud Hesychium, apud quem: Ἴκαιρος, υἱὸς Δαιδάλου. pro Ἴκαρος. reliqua jam alii correxerunt. Vide & Eustathium ad Homeri Iliad. B. pag. 306.

— Δευτέρα, πόλις] Porphyrius lib. II. de Abstin. cap. 8. meminit Ἰκαρίου *Attica*, sed tamquam montis. Ait enim: Αἶγα δ᾽ ἐν Ἰκαρίῳ τῆς Ἀττικῆς ἐχειρώσαντο πρῶτον, ὅτι ἄμπελον ἀπέθρισεν. *Capram in Icaro Atticæ primum jugularunt, quod vitem corroserat.*

— Τρίτη, νῆσος πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ] Meminit Dionysius Perieg. v. 609.

Ἐκ τῆς δ᾽ ἂν περάσειας ἐπὶ στόμα Περσίδος ἅλμης,
Ὀρμηθεὶς βορέηνδε, καὶ Ἴκαρον εἰσαφίκοιο.
Ex Ogyri autem trajiciens ad fauces Persici sali,
Proficiscens boream versus & Icarum pervenies.

— Ὁ πολίτης, Ἰκάριος] Virgilius format & *Icariotes*, in Cyri v. 264.

Ecce Ithaci conjunx semper decus Icariotis
Femineum incorrupta decus manet.

— Πόντου Ἰκαρίοιο] Hemistichion Homeri ex Iliad. B. v. 145.

— Καὶ θηλυκῶς, Ἰκαρία] Corrupta est hæc vox *l. 9. D. de lege Rhodia.* ubi perperam legitur: Ναυφράγιον ποιήσαντες ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, διηρπάγημεν ὑπὸ τῶν δημοσίων τῶν τὰς Κυκλάδας νήσους οἰκούντων. *Naufragium in Italia facientes, direpti sumus à publicanis Cycladas insulas habitantibus.* Quid enim *Italiæ* cum *Cycladibus* insulis? Samuel Petitus lib. III. Miscell. cap. II. pro ἐν τῇ Ἰταλίᾳ legit, ἐν τῇ Τηλίᾳ, & subintelligit θαλάσσῃ· deque isto mari explicat, quod inter *Telum* est, quæ una ex Cycladibus. Cl. Salmasius de Modo Usurar. pag. 205. rejecta Petiti emendatione, quoniam nullum mare *Telium* aut *Telianum* à quoquam nominetur, & *Telus* ignobilis admodum insula sit non inter Cycladas sed Sporadas, conjicit ἐν Ἰκαρίᾳ legendum, nihilo profecto felicius, quam Petitus divinaverat. Locus enim, ubi naufragium fecerat Eudæmon Nicomediensis in

in libello Imperatori oblato ut exprimeretur, caussa postulabat. Ego plane existimo scriptum in ista lege olim: ἐν τῇ Ἰκαρίᾳ. scilicet θαλάσσῃ. Icarium enim mare naufragiis infame præter alios testatur & detestatur epigramma hoc ἀδέσποτον vetus non editum in Bibliotheca Eminentissimi & Reverendissimi Cardinalis Francisci Barberini.

Ἰκάρῳ ὦ νεόφαντον ἐς ἠέρα πωτηθέντος
Ἰκαρίη πετρῆς τύμβε κακοδρομίης.
Ἀβάλε, μήποτε κεῖνος ἰδεῖν, μηδ' αὐτὸς ἀνεῖναι
Τρίτων αἰγαίῃ νῶτον ὑπὲρ πελάγους.
Οὐ γάρ σοι σκέπανή τις ὑφόρμισις, οὐδὲ βέβαιος
Ἐς κλίτος, οὔτ' ἄγειν κύματος ἐς νοτίην.
Ἔρροις ὦ δύστηνε, κακόξεινε· σοῖο δὲ τηλοῦ
Πλώοιμος ζυγερῷ ὅσσον ἀπ' αἰδέω.

ἸΚΌΝΙΟΝ, πόλις Λυκαονίας, πρὸς τοῖς ὅροις τῆς Ταύρου] *Iconium* aliquando Pisidiæ tributum docet Henricus Valesius ad Ammianum Marcellinum pag. 7. Sed usitatissimum auctoribus harum provinciarum fines confundere.

— Φασὶ δ' ὅτι ἦν τῆς Ἀννακός] MSS. φασὶ δ' ὅτι ἦν τις Ἀννακός. Quam lectionem sequentia adstruunt. Suidæ vocatur, Νάνακος, παλαιὸς ἀνὴρ πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος. quem vide v. Νάννακος.

— Ζεὺς ἐκέλευσε τῷ Προμηθεῖ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ εἴδωλα διαπλάσαι ἐκ τοῦ πηλοῦ, &c. διὰ οὖν τὰς εἰκόνας ἐκεῖ διαγεγράφθαι, Ἰκόνιον κληθῆναι] Aliam fabulam de nomine hujus urbis refert Eustathius ad Dionys. pag. 113. Τούτων τῶν Λυκαόνων ἐστὶ καὶ τὸ Εἰκόνιον, τῇ εἰκόνι τοῦ Γοργόνος παρονομαζόμενον, ἣν αὐτόθι ἀνασκολοπίσαι λέγεται ὁ Περσεύς. Item apud auctorem Chronici Alexandrini pag. 92. Utramque habes in Etymologico v. Ἰκόνιον.

ἸΚΌΣ, νῆσος τῶν Κυκλάδων.

— Ὁ νησιώτης, Ἴκιος] Et femininum Ἰκίας. Hesychius: Ἰκιάδες, αἱ ἐξ Ἴκου τῆς νήσου.

— Ἔγραψε δὲ Φανόδημος Ἰκιακός] MS. Ἰκιακά. Et sic puto.

ἸΛΛΑΡΑΥΓΆΤΑΙ, οἱ Ἴβηρες] Sunt aliorum *Ilurgetes*.

ἸΛΆΡΙΣ, πόλις Λυκίας.

— Πολύχαρμος ἐν Λυκιακοῖς] MS. ὡς Πολύχαρμος ε. Λ.

ἸΛΑΤΤΊΑ, πόλις Κρήτης.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἰλάττιοι] Puto: Ἰλάττιος.

ἼΛΙΟΝ, πόλις Τρωάδος, ἀπὸ Ἴλου, ἣν οἱ Τρῶες Ἀκτὴν ἐκάλουν. καὶ αὐτῆς λόφοι δύο ἐν τῇ Προποντίδι παρὰ Ῥυνδάκῳ ποταμῷ] Lege: ἣν οἱ Τρῶες Ἄτην ἐκάλουν. uti jam monuit Joannes Meursius in Comment. ad Lycophronis v. 29.

Ἄτης ἀπ' ἄκρων βουπλανοκτίστων λόφων.
E summis Atæ vaccivagis collibus.

ubi apud Hesychium pariter recte emendat, Ἄτης λόφος, οὕτως τὸ Ἴλιον ἐκαλεῖτο πρῶτον. pro Ἀπόλοφος.

— Τρίτη Μακεδονίας, Ἕλληνος κτίσμα] Secunda hujus nominis civitas hic desideratur, errore librariorum. Puto commemorasse novum *Ilium* ab Alexandro Magno post prœlium ad Granicum; & postea à Lysimacho conditum, & ornatum. De quo Strabo lib. XIII. pag. 593. ubi contendit novam illam urbem omnino diversam esse situ à veteri *Ilio*. & pag. 596. ostendit abesse ab *Ilio* veteri *Ilium* novum triginta stadiis.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἰλιεύς] In Pyrrhi Ligorii Collectionibus extat Septimii Getæ nummus, in cujus aversa parte fluvius, ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΣ. & subtus: ΙΛΙΕΩΝ. Item alius Trajani, in cujus aversa fabula Laocoontis, additum: ΙΛΙΕΩΝ. Similiter in nummo Commodi Mediceo sub Ganymede aquilæ potum præbente: ΙΛΙΕΩΝ. Item in Hadriani, circum Æneam gestantem patrem Anchisen, ducentemque Iulum filium, sub cujus pedibus lupa lactans Romulum & Remum: ΙΛΙΕΩΝ.

— Καὶ θηλυκὸν, Ἰλιάς] Herodotus lib. VII. cap. 42. de Xerxe: Τὴν Ἴδην δὲ λαβὼν ἐς ἀριστερὴν χεῖρα, ἤιε ἐς τὴν Ἰλιάδα γῆν. *Idam ad sinistram manum stringens ad terram Iliensem pervenit.* Et sic Euripides in Hecuba sæpius. Apud Hesychium v. Ἰλίεια mentio Ἀθηνᾶς Ἰλιάδος. uti etiam in antiquo hoc epigrammate Τύμνεω, hactenus non edito, in Bibliotheca Barberina.

Νικαρὸς ὁ Πελλαναῖος ἐνυάλιν βαρὺν αὐλὸν
Τόν δ' ἐς Ἀθηναίας ἐκρέμασ' Ἰλιάδος.
Τύρσηνον μελέδαμα· δι' οὗ ποκα πολλ' ἐβόησεν
Ἀνὴρ εἰρήνας σύμβολα καὶ πολέμου.

& in alio simili Ἀρχίου.

Τρωιάδι Πελλαναῖος ἀνῆψέ ποτεν Ἀθηνᾷ
Αὐλὸν ἀειβρεμέταν σμικρὸν ἐνυάλιον.
Αἴ ποτε καὶ θυμέλῃσι καὶ ἐν πολέμοισιν ἔμελψεν
Πρόσθε τὸ μὲν στοναχᾶς σῆμα, τὸ δ' εὐνομίης.

Extat ad eandem Mivervam τὴν ἐν Ἰλίῳ Epigramma Agathiæ Scholastici lib. 1. Anthol. cap. 3. pag. 59.

— Καὶ Ἴλιος, καὶ Ἰλία, καὶ Ἰλιακός] Euripides Hecuba v. 1008.

Οἶσθ' οὖν Ἀθάνας Ἰλίας ἵνα στέγαι;
Nosti igitur Minerva Ilia ubi tecta?

Formatur hinc & Ἰλήϊος apud Hesychium v. Ἰλήϊον. & Ἰλιόθι apud eundem, & Homerum.

— Οὐδετέρως δὲ παρὰ πᾶσι τὸ Ἴλιον· παρ' Ὁμήρῳ δὲ θηλυκῶς] Ἴλιος ἱρὴ Iliad. Δ. v. 46. & Ζ. v. 448. & alibi.

— Ἴλιον αἰπύ] Homerus Iliad. Ο. v. 71.

ἸΛΙΣΣΟΎΣ, πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τιμῶνται αἱ Μοῦσαι Ἰλισσίδες] MSS. ἸΛΙΣΣΟΎΣ, ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, &c. Et sic omnino legendum. Vitium ex compendiosiore scribendi ratione natum. Cæterum fluminis hujus nomen per-

peram scribitur apud Pollucem lib. VIII. cap. 10. Ὁ δὲ Ἀρδηττὸς Εἰλισσοῦ μέν ἐστι πλησίον. pro Ἰλισσοῦ. Perperam itidem apud Hesychium v. Ἀρδηττός. τόπος περὶ τὸν Ἰλεισσὸν ἐντὸς τοῦ παναθηναϊκοῦ σταδίου. pro Ἰλισσόν.

ΙΛΛΥΡΙΑ, χώρα πλησίον τοῦ Παγγαίου, ἀπὸ Ἰλλυριοῦ τοῦ Κάδμονος παιδός] Scribe: Ἰλλυριοῦ τοῦ Κάδμου παιδός. Notavit hoc & Salmasius. Eustathius etiam *Illyri* patrem vocat *Cadmum*, ad Dionysium pag. 19. Et *Cadmus* atque Hermione circa Ceraunios in serpentes mutati sunt juxta fabulas. Appianus autem princip. Illyric. *Illyrium* cyclopis Polyphemi & Galateæ facit filium.

— Οἱ οἰκήτορες, Ἰλλυριοὶ, καὶ Ἰλλυριεῖς] Cl. Salmasius: Ἴλλυροι.

ΙΛΟΥΡΓΕΙΑ, πόλις Ἰβηρίας] Appiano in *Ibericis*: Ἰλυργία.

— Τὸ ἐθνικὸν, *] MSS. addunt Ἰλυργεύς.

ΙΜΒΡΑΣΟΣ, ἡ Σάμος, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ] Scholiastes vetus ad Apollonii lib. I. v. 187. *Imbrasum* dicit fluvium *Sami*, non ipsam *Samum*: Ἴμβρασος γὰρ ποταμὸς Σάμου, ὃς μετεκλήθη Παρθένιος, διὰ τὸ ἐκεῖ παρθένον οὖσαν τετράφθαι τὴν Ἥραν. & sic pariter lib. II. v. 868. Ἴμβρασος, ποταμὸς Σάμου, πρότερον Παρθένιος λεγόμενος. Scholiastes item Callimachi Hymn. in Dianam v. 228. Ἴμβρασος, ποταμὸς τῆς Σάμου. Diodorus etiam distinguit in Epigrammate, quod extat lib. VI. Anthol. Græc. cap. 10.

Ἥτε Σάμου μεδέεις, καὶ ἣ λάχες Ἴμβρασον Ἥρη.

Cum hoc *Sami* fluvio confunditur *Imbros*, quæ mox subjicitur, ab Scholiaste Nicandri ad Alexipharm. pag. 57.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἰμβράσιος καὶ Ἰμβρασία] Apud Apollonium lib. II. v. 187. Occurrit: Ἰμβρασίης ἕδος Ἥρης. lib. I. v. 868. Ἰμβρασίοισι παρ' ὕδασιν. Apud Nicandrum: Ἰμβρασίδος γαίης.

ΙΜΒΡΟΣ, νῆσος ἱερὰ Καβείρων, καὶ Ἑρμοῦ, ὃν Ἴμβρον λέγουσι μάκαρες] MSS. PP. legunt: ὃν Ἴμβραμον λέγουσιν οἱ Κᾶρες. Quomodo rescribendum. Eustathius ad Dionysium pag. 75. Ἡ δὲ Ἴμβρος Θρᾳκικὴ μέν ἐστι νῆσος, ἱερὰ Καβείρων καὶ αὐτή. ὄνομα δὲ δαιμόνων οἱ Κάβειροι. ἐτιμᾶτο δὲ αὐτόθι καὶ Ἑρμῆς, ὃν Ἴμβραμον λέγουσιν οἱ Κᾶρες, ὡς ἐν τοῖς ἐθνικοῖς ἀναγέγραπται. Scholiastes item Hesiodi vetus ad Theogon. pag. 261. licet corruptus, testatur idem. Et *Cares* hæc loca tenuisse olim notissimum est.

ΙΝΑΧΙΑ, ἡ Πελοπόννησος, οὐ μόνον τὸ Ἄργος] Pro parte tantum *Peloponnesi* accipit Plutarchus in Quæst. Græc. pag. 292. τὴν περὶ τὸ Ἴναχον χώραν vocans. Eidem incolæ Ἰναχιεῖς dicuntur. ubi ab *Inachiensibus* & *Achivis* regionem illam habitatam fuisse scribit, quam postea *Ænianes* occuparunt.

— Κόρας] Κόρης.

ΙΝΔΙΚΗ, πόλις Ἰβηρίας, πλησίον Πυρήνης.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἰνδικῖται] Lege: Ἰνδικῆται. ita Strabo bis lib. III. Latini *Indigetæ*. Avienus *Indigetas* vocat.

ΙΝΔΟΣ, ποταμός· ἀφ' οὗ Ἰνδοί.

— Καὶ Ἰνδικὸν οἶδμα θαλάσσης] Hemistichium Dionysii Perieg. v. 37.

ΙΝΥΣΣΟΣ, πόλις Αἰγύπτου, προσεχὴς τῷ Κασίῳ ὄρει· Ἡρόδοτος] Ex ordine literarum turbato apparet vocem hanc corruptam esse. & apud Herodotum lib. III. cap. 5. Ἰήνυσος dicitur trium dierum itinere à monte *Casio* distitisse.

ΙΝΣΟΒΑΡΕΣ, ἔθνος Κελτικὸν πρὸς τῷ Πάδῳ, οὓς καὶ Ἰσόμβρας φασίν] MSS. οὓς καὶ Ἰνσούβρας φασίν.

ΙΝΥΚΤΟΝ, πόλις Σικελίας] Lege: ΙΝΥΚΟΝ. Sic enim Pausanias Achaicis pag. 403. eam vocat, & ipse infra v. Κάμικος. Hesychio: Ἰνυκῖνος οἶνος, ἀπὸ Ἰνύκου τῆς Σικελίας. ut recte emendat Philippus Cluverius lib. I. Sicil. Antiq. pag. 230. qui & sequentia apud nostrum sic legit: Ἡρόδοτος δὲ Ἴνυκα αὐτήν φησιν, ἀπὸ τοῦ Ἴνυξ. ἀφ' οὗ Ἰνυκῖνος οἶνος. ἴδιος γὰρ ὁ τύπος τῶν Σικελῶν. Ἰνυκῖνος οὖν δεῖ. Et MSS. in posteriori loco habent Ἰνυκῖνος.

ΙΞΙΒΑΤΑΙ, ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ, προσεχὲς τῇ Ἰνδικῇ] Lege: προσεχὲς τῇ Σινδικῇ. Et sic conjecit etiam Salmasius.

ΙΟΠΗ, πόλις Φοινίκης, πλησίον Ἰαμνίας, ὡς Φίλων. ὡς δὲ Διονύσιος, Παλαιστίνης] Æthiopiæ oppidum facit Tzetzes ad Lycophronem pag. 135. ubi Andromedæ fabulam ei assignat. Idque auctore Euripide, uti apparet ex Hygino lib. II. Astron. & Apollodori lib. II. Bibliothecæ. Vide Cl. Salmasium in Exercit. Plin. pag. 569.

— Οἱ Ἕλληνες κακῶς φασιν] Quid hæc sibi volunt? scopæ dissolutæ. forte pro οἱ leg. ὡς.

— Ἀφ' οὗ Κηφῆνες οἱ Αἰθίοπες] De hoc loco vide Tzetzem ad Lycophronem pag. 134. (ubi non Κηφῆνας, sed Κηφηΐδας dicendos probat.) & Salmasium ad Solinum pag. 570. & 606.

— Τὸ ἐθνικὸν τῆς προτέρας, Ἰοπίτης λέγεται καὶ Ἰοππία, διὰ τοῦ ι. καὶ ἴσως ἐκ τῆς Αἰθιοπίας. ἐκ δὲ τῆς Ἰόπεια διὰ διφθόγγου, Ἰοπείτης, καὶ Ἰοπεύς] MSS. τὸ ἐθνικὸν τῆς προτέρας Ἰοπίτης· ἐκ δὲ τῆς Ἰοπείας διὰ διφθόγγου Ἰοπείτης. λέγεται καὶ Ἰοπία διὰ τοῦ ι. ἐκ δὲ τῆς Ἰόπεια Ἰοπεύς καὶ Ἰοπείτης. Ἰοπία quoque in R. MS. ubi hoc fragmentum extat & in excerptis Cononis apud Photium. Goltzius ΙΟΠΗΤΩΝ ex nummo Titi profert.

ΙΟΝΙΟΝ, πέλαγος, τὸ περὶ τὴν Ἰταλίαν. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ] Deest hoc loco id, cujus gratia *Æschylus* testis adducitur. Addo igitur post τὴν Ἰταλίαν, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς ἐκλήθη. Stephani locum adhuc integrum legere Eusta-

ſtathius ad Dionyſium v. 94. & Tzetzes ad Lycophronem pag. 104. *Æſchyli* locus, quem Stephanus & Euſtathius innuunt, & à Tzetze loco citato adducitur, hic eſt: Χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντος βυθὸς σαφῶς ἐπίστασ᾽ Ἰόνιος κεκλήσεται τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς.

— Οἱ δὲ ἀπὸ Ἰονίε Ἰλλυριοῦ] Hanc opinionem habes pariter cum ſuperiore apud Apollonii Scholiaſten ad lib. IV. v. 308. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ἰονίου τὸ γένος Ἰλλυριοῦ. ὥς φησι Θεόπομπος ἐν εἰκοστῷ πρώτῳ. Ἰόνιον πέλαγος πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ ὅτι καλούμενον ἀπὸ Ἰονίε ἀνδρὸς Ἰλλυριοῦ. Τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς φθορουμένης πλάνης τῆς Ἰοῦ. Item apud Pindari ad Pyth. Od. III. pag. 223. Τὸ Ἰόνιον πέλαγος τὸ περὶ Σικελίαν, τὸ ὄνομα ἔλαβεν, ὡς μὲν ἔνιοι, ἀπὸ Ἰοῦς. Θεόπομπος δὲ, ἀπὸ Ἰονίε ἀνδρὸς Ἰλλυριοῦ. Ἀρχίδαμος δὲ ἀπὸ τῶν ἀπῳκισμένων ἐν αὐτῷ Ἰώνων.

— Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἀδρίας ὁ Ἰόνιος κόλπος, τὸ ἀπὸ Γάζης μέχρις Αἰγύπτου] Locus hic mutilus eſt. Ex Euſtathio ad Dionyſium pag. 19. apparet, quomodo expleri poſſit. Nimirum poſt verba, ὁ Ἰόνιος κόλπος, addendum: καλεῖται δὲ Ἰόνιον καὶ τ. α. Γ. μ. Α. aut poſt, μέχρις Αἰγύπτου, ſubjiciendum: Ἰόνιον πέλαγος καλεῖται. peccatumque haud dubie repetitione ſimilis vocis. Salmaſius ita explebat: φασὶ δὲ καὶ τὸ ἀπὸ Γάζης μέχρις Αἰγύπτου πέλαγος Ἰόνιον λέγεσθαι.

— Ἰόνη γὰρ καὶ ἡ Γάζα ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Ἰοῦς βοῦν ἔχεσα πλησίον ἐν τῇ εἰκόνι] Euſtathius d. l. Ἰόνη ſcribit. Cujus verba: Καὶ τὴν ἐκεῖ δὲ Γάζαν, Ἰόνην καλοῦσί τινες. ἔνθα βοῦς ἦν ἐν ἀγάλματι τῆς Ἰοῦς, ἤτοι τῆς σελήνης. Ἰὼ γὰρ ἡ σελήνη, κατὰ τὴν τῶν Ἀργείων διάλεκτον. Meminit Chronicon Alexandrinum, ſed per ω ſcribit pag. 94. Ὁ δὲ αὐτὸς Περσεὺς μετὰ τὸ βασιλεῦσαι τῆς Περσικῆς χώρας ἔτη πολλὰ, μαθὼν, ὅτι ἐν τῇ Συρίᾳ διάγουσιν ἐκ τῶν Ἄργους Ἰωνῖται, ἦλθεν ἐπὶ τὴν Συρίαν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος, ὡς πρὸς ἰδίους συγγενεῖς. *Perſeus vero ipſe cum regnum in Perſas multos annos habuiſſet, intellexit Ionitas ex Argivis oriundos in Syria verſari, profectuſque ad montem Silpium venit in Syriam, tamquam ad cognatos & gentiles ſuos.* Et mox eoſdem Ἰωπολίτας & illorum oppidum τὴν Ἰωνιτῶν πόλιν appellat. Refert autem iſta ex Pauſania Chronographo.

ἸΟΣ, νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ Ἰώνων οἰκησάντων.

— Ὄλβη] Ὄλβια. & ſic Salmaſius.

— Ὁ πολίτης, Ἰήτης] Apud Franc. Gotifredum in nummo Lucillæ Auguſtæ, circum Palladem haſtam vibrantem legitur: ΙΗΤΩΝ.

ἸΟΥΔΑΙΑ, Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ, ἀπὸ τῶν παίδων Σεμιράμιδος, Ἰούδα καὶ Ἰδουμαίας] Videtur addendum, ὡς μὲν, ante Ἀλέξανδρος.

— Ὡς δὲ Κλαύδιος Ἰόλαος] Videtur legendum: Κλαύδιος Ἰούλιος. Sic vocatur infra v. Λάμπη. Vide & ſupra v. Ἄκη.

— Ἐκ Θήβης μετὰ Διονύσου ἐστρατευκότος] MSS. ἐστρατευκότων.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἰουδαῖος] MSS. Ἰουδαϊκός.

— Τινὲς δὲ Ἰουδαίους φασὶν] MSS. Ἰουδαίας.

ἸΟΥΕΡΝΊΑ, ἡ Πρεττανική, τῶν δύο ἐλάσσων] Primum ordo poſtulat, ut legatur, ἸΟΥΈΡΝΑ. dein pro ἡ videtur ſcribendum νῆσος. Eſt enim ex duabus Britannicis *Iuverna* minima, quam ante ſub nomine *Ierne* deſcripſit, quæque hodie *Hibernia* dicitur. Juvenalis Sat. II. v. 160.

—— Arma quod ultra
Littora Juvernæ promovimus.

ἸΟΥΛΙΣ, πόλις ἐν Κέῳ τῇ νήσῳ] Totus hic locus deſcriptus eſt ex Strabonis lib. x. pag. 486.

— Μένανδρος.
Καλὸν τὸ Κείων νόμιμόν ἐστι Φανία,
Ὁ μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς, οὐ ζῇ κακῶς] De hac lege *Ceorum* de ſenibus, videndus Ælianus lib. III. cap. 37. & Heraclides in Excerpt. Politiar. ubi male Κώων legitur pro Κείων.

— Προσέταττε γὰρ ὁ νόμος τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη ἀγωνίζεσθαι, ὥστε διαρκεῖν τοῖς ἄλλοις τὴν τροφήν] Apud Strabonem, unde hæc deſumpta ſunt, d. l. legitur κωνειάζεσθαι. quod Caſaubonus recte reformat in κωνειάζεσθαι, quoniam *Ceorum* lex jubebat, ut qui ſexaginta annos eſſent nati cicuta ſemet interficerent, Heraclide & Æliano teſtibus. Idem Caſaubonus exiſtimat Stephanum legiſſe apud Strabonem κονίεσθαι vel κονίζεσθαι, idque eum reddidiſſe ἀγωνίζεσθαι. Sed ab hoc errore Stephanum MSS. abſolvunt, qui plane hic, ut Caſaubonus in Strabone conjecit, κωνειάζεσθαι. Suidas: Κωνειαζομένους· θανάσιμον φάρμακον πινόντας. κώνειον γὰρ θανάσιμον δηλητήριον.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἰουλιεύς, καὶ Ἰουλιήτης, ὡς πολεμίτης] In Valeriani nummo circum tres Gratias, ΙΟΥΛΙΕΩΝ legitur, apud Triſtanum Tom. III. pag. 13. Alterum gentile occurrit apud Antoninum Liberalem cap. I. Metamorph. παρὰ τοῖς Ἰουλιήταις. apud Diogenem Laërtium in Ed. Caſauboni alicubi mendoſe editur Ἰλιήτης, pro Ἰουλιήτης. Exemplum autem appoſitum corruptum eſt: ſcribendum forte, Πτολεμαΐτης.

ἽΠΑΝΑ, πόλις περὶ Καρχηδόνα, ὡς Πολύβιος πρώτῳ] Apud Polybium lib I. pag. 25. occurrit Ἵππανα, Siciliæ civitas inter Panormum & Mytiſtratum, Carthaginienſibus per Romanos erepta. Quæ procul dubio hic ab auctore intelligitur, ſed non ſine inſigni Hiſtoriæ ignorantia: dum *circa Carthaginem* affirmat urbem auctoritate Polybii, quam

is in Sicilia Carthaginiensium dicit fuisse Imperii. Vide Cluverium lib. II. Sicil. Ant. cap. 13. Similiter lapsus est supra v. Ἀσπαῖοι.

ἽΠΝΟΣ, ὑπὸ Ἰπνίαν πνὶς, Λοκρῶν τῶν Ὀζόλων] Herodotus lib. VII. cap. 189. Ἰπνὸς vocat loca in monte Pelio, ad quæ Xerxis naves actæ tempestate fuerint. Puto cavernas fuisse. Desideratur autem hic verbum, καλεῖται, aut simile quoddam.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἰπνεύς] Extat hoc gentile apud Thucydidem lib. III. pag. 240.

ἽΠΠΟΣ, νῆσος Ἐρυθραίας] Strabo lib. XIV. pag. 644. Ἵππους numero plurium appellat insulas quatuor ante portum Erythræorum sitas. Unde videtur hoc loco legendum, Ἐρυθραίας.

ἹΠΠΟΤΑΜΆΔΑΙ, δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς] Joannes Meursius putat legendum, Ἱπποδαμαντάδαι. cujus conjecturæ fundum Harpocrationem habet. Ego nihil temere mutandum censeo contra tam constantem MSStorum scripturam & Alphabeti seriem.

ἹΠΠΟΎΑΚΡΑ, πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης, Ἱππακρίτης] Polybius lib. I. pag. 72. vocat Ἱππακρίτας. Diodorus in Excerptis lib. XXV. pag. 277. Ἱππακρινούς.

ἹΠΠΟΥΡΊΣΚΟΣ, νῆσος Καρίας] An hæc est Ἱππουρὶς Apollonii Rhodii lib. IV. v. 1712. quam Scholiastes Græcus ait vicinam Theræ, quam noster supra v. Θήρα Cariæ tribuit? Non dubito, quin eadem sit insula. Nam supra Salmonium promontorium navigantibus apparuit. tum ὀλίγη Ἱππουρὶς dicitur. Utrumque apud Apollonium.

— Ὡς Δωρίσκος] Scribe, Δορίσκος, ut supra h. v.

ἹΠΠΏΝΙΟΝ, πόλις Βρεττίων, ἀπὸ ἥρωος, ἡ μετωνομάσθη ὑπὸ Ῥωμαίων Οὐιβῶνα, Οὐαλεντία] MS. η. μ. ν. P. Οὐιβωαλεντία. & sic pariter editio Aldi præfert. Plinius lib. III. cap. 5. *Hippo, quod nunc Vibonem Valentiam appellamus.* Vulgata lectio ab Xylandri emendatione profecta est.

ἹΡΑ', ὄρος Μεσσηνίας· Ῥιανὸς ἐν Μεσσηνιακῶν πέμπτῳ. ἔστι καὶ πόλις Μηλιέων]. Apud Suidam v. Τρίγγος mons hic *Messeniæ* pariter Ἱρὰ vocatur. Apud Pausaniam vero lib. IV. pag. 249. ubi etiam *Riani* versus de ejus obsidione adducuntur, Εἶρα. Et sic etiam apud Collectorem Olympiadum Olymp. XXVIII. Fuit & urbs Ἱρὴ in hoc tractu, quæ una ex septem, quas Agamemnon Achilli in dotem promittit apud Homerum Iliad. I. v. 150.

Ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὖ ναιόμενα πτολίεθρα,
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν, &c.
Septem vero ei dabo celeberrima oppida:
Cardamylem, Enopemque & Hiram herbosam.

Strabo lib. VIII. pag. 360. locum hunc Homeri explicans addit: Τὴν δὲ Ἱρὴν καὶ τὸ ὄρος δεικνύασι τὸ κατὰ τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Ἀνδανίαν ἰόντι, ἣν ἔφαμεν Οἰχαλίαν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ εἰρῆσθαι. *Hiram ostendunt ad montem, qui situs est in via, quæ à Megalopoli Arcadiæ urbe ad Andaniam ducit, quam Oechaliam à poeta dici memoravimus.* Vide & Eustathium ad d. l. pag. 743. Ex quo pariter animadvertes locum hunc Stephani auctiorem ab eo lectum, quam nunc in vulgatis exemplaribus editur. Verum egregie damnum hoc resarciunt MSS. qui post verba, ἐν Μεσσηνιακῶν πέμπτῳ, ita legunt: ἔστι καὶ πόλις Λέσβου καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Καρδαμύλην τ' Ἐνόπην τε καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν. τὸ ἐθνικὸν, Ἱραῖος. ἔστι καὶ πόλις τῶν Μηλιέων ἀπὸ Ἱρῆς. Et sic Eustathius ex nostro jam olim transscripsit ad dictum Homeri locum.

ἽΡΑΣΑ, τόπος Λιβύης, εἰς ὃν μετήγαγον Βάττον οἱ Λίβυες, ὡς Ἡρόδοτος τετάρτῃ] Pindarus Pyth. Od. IX. pag. 307. scribit Ἴρασα. Ubi Scholiastes: Ἴρασα, πόλις Λιβύης, ἣν ᾤκησεν Ἀνταῖος οὐχ ὁ παλαιὸς Ἡρακλεῖ, ὁ ὕστερος δὲ κατὰ τοὺς χρόνους, ὃν καὶ ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς ὁ παλαιότερος, &c. Sed Herodotus lib. IV. cap. 158. ut hic, Ἴρασα, per σ simplex.

ἽΣ, πόλις Περσική· Ἡρόδοτος πρώτῃ. ἔνθα καὶ ποταμός Ἴς. ἔνθεν ἡ ἄσφαλτος ἐν δὲ * τεῖχος ἐκομίσθη] Herodotus lib. I. cap. 179. dicit urbem hanc octo dierum itinere à Babylone abesse. Ex illo autem lacuna hic supplenda est hoc modo: ἔνθεν ἡ ἄσφαλτος ἐς τὸ ἐν Βαβυλῶνι τεῖχος ἐκομίσθη. MSS. PP. ἔνθεν ἡ ἄσφαλτος ἐν Β. τεῖχος. sine lacunæ suspicione.

ἸΣΑΥΡΊΑ, μεταξὺ Λυκαονίας καὶ Κιλικίας, πρὸς τῷ Ταύρῳ. Χάραξ θηλυκῶς. ἡ πόλις, καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἰσαυρεὺς, καὶ Ἴσαυρος] Henricus Valesius existimat aliquid in principio hujus loci deesse, legitque: ἼΣΑΥΡΑ, οὐδετέρως πόλις Ἰσαυρίας· ἡ δὲ Ἰσαυρία μεταξὺ Λυκαονίας καὶ Κιλικίας πρὸς τῷ Ταύρῳ. Χάραξ δὲ θηλυκῶς. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰσαυρεὺς, καὶ Ἴσαυρος. Certum autem Strabonem τὰ Ἴσαυρα, genere neutro, urbem hanc appellare. Vide Valesium ad Ammianum Marcellinum pag. 38. Ad gentilia pertinet Ἰσαυρίτης, & Ἰσαυρῖτις. quomodo appellatur una ex decem Cappadociæ præfecturis apud Strabonem lib. XII. pag. 534. De *Isaurorum* autem nomine hic versus extat in Collectione veterum Epigrammatum MS.

Αὔραις ἴσα θέουσιν, ὅθεν λάχον οὔνομα τοῦτο.

ἼΣΕΙΟΝ, πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἴσιδος.

— Προσαγορεύονται δὲ ὡς Ἰσεῖον] Videtur scripsisse: Ἰσειῶται. vel potius Ἴσειον.

ἼΣΘΜΟΣ, ἡ Ἁλικαρνασσὸς τῆς Καρίας πόλις.

— Καὶ Ἰσθμιάδες σπονδαί] Suidas v. Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνου. καὶ τὰς Ἰσθμιάδας σπονδὰς ἐπέθηκε. Venit hinc & adverbium Ἰσθμοῖ. quod occurrit apud Pindarum Pyth. Od. VII.

pag.

pag. 186. *Ἄγων δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ νίκαι, μία δ' ἐμπρεπὴς Διὸς Ὀλυμπίας. Impellant autem me quinque apud Isthmum victoriæ, una vero excellens Olympii Jovis.* Et apud Plutarchum in Themistocle.

ἼΣΙΝΔΟΣ, πόλις Ἰωνίας. ὁ πολίτης, Ἰσίνδιος· ἐνολιτὰς λέγεται] Vox ἐνολιτὰς corrupta est. Sed MSS. nihil juvant. Unus enim ἐνωπίτας habet, alter ἐνετίνας. Forte scribendum: κατά τινας.

— Καὶ Ἴσινδα] Sic MSS. supra v. Ἄμβλαδα, uti vulgati codices habent Σίνδα. perperam. Ἴσινδα enim appellant etiam Acta Concilii V. CP.ni sed Pisidiæ vel Pamphyliæ tribuunt.

ἼΣΜΑΡΟΣ, πόλις Θρᾴκης τῶν Κικόνων.

— Ὁ πολίτης, Ἰσμάριος, καὶ Ἰσμαρικός] Hinc apud Dionysium Perieg. v. 113.

——— θάλασσαι
Ἰσμαρικοῦ πνοιῇσιν ἐλαυνόμεναι βορέαο.
——— maria
Ismarici flatibus agitata boreæ.

Ubi Eustathius: Τὸν δὲ βορέαν Ἰσμαρικὸν εἶπεν ἀντὶ τοῦ Θρᾳκικόν, ἀπὸ Ἰσμάρου πόλεως Θρᾴκης. Ab hac urbe Ἰσμαρικὸς οἶνος, apud Suidam, qui *Ismarum* deinceps *Maroneam* dicit appellatam. Ἴσμαρος ἡ πόλις, ἡ νῦν Μαρώνεια λεγομένη. Idemque affirmat v. Μαρώνεια.

— Ἔστι καὶ Ἰσμαρὶς λίμνη] *Lacus* hic jacet inter Maroneam & Strymam teste Herodoto lib. VII. cap. 109.

ἹΣΠΑΝΙΑΙ, δύο τῆς Ἰταλίας ἐπαρχίαι· ἡ μὲν μεγάλη, ἡ δὲ μικρά. ἐκλήθη δὲ καὶ Ἰβηρία, καὶ Παννονία] Locus hic multo auctior legitur apud Constantinum Porphyrogennetam de Administrando Imperio cap. XXIV. Idem tamen mendum, quod hic in fine occurrit, ibi pariter conspicitur. Quis enim unquam *Pannonia* vocabulum pro Hispaniæ parte usurpavit? Legendum procul dubio: καὶ Πανία. Plutarchus lib. de Fluviis, in Nilo pag. 1157. agens de Dionysio: Νικήσας δὲ καὶ Ἰβηρίαν, Πᾶνα κατέλιπεν ἐπιμελητὴν τῶν τόπων, ὃς τὴν χώραν ἀφ' αὑτοῦ Πανίαν μετωνόμασεν, ἣν οἱ μεταγενέστεροι παραγωγῶς Σπανίαν προσηγόρευσαν, καθὼς ἱστορεῖ Σωσθένης ἐν τῷ ιγ' Ἰβηρικῶν. *Devicta Iberia Panem illorum locorum præsidem reliquit, qui regionem à se ipso Paniam nominavit, quam posteri sequuti derivationem Spaniam tandem appellarunt, ut refert Sosthenes lib.* XIII. *rerum Ibericarum.*

ἼΣΣΑ, πόλις ἐν Λέσβῳ, πληθυντικῶς Ἴσσαι.

— Ἔστι καὶ νῆσος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα κατὰ Δαλματίαν, καὶ Ἰλλυρίαν] Hæc appellatur Ἡσσὸς ab Appiano in Illyricis, incolæ vero Ἥσσιοι aliquoties: sed librariorum, ut puto, vitio, pro Ἴσσα & Ἴσσιοι. Certe Ἴσσα appellatur hæc insula à Dione in Excerpt. Legat. lib. XII. & aliis.

— Ἔστι καὶ θηλυκῶς, Ἰσσὶς, ἐπὶ τῆς Λέσβου] Deesse hoc loco aliquid manifeste apparet. Gentile enim Ἰσσαῖος, quod de *Issa* Illyrica usurpat dicto loco Dio, videtur hic periisse. Deinde sequentibus verbis aliud insidet vulnus, cui Cl. Salmasius sic medebatur: ἔστι καὶ θηλυκῶς Ἰσσαΐς. Quasi innuat, non Ἰσσαῖος, sed Ἰσσεὺς ejus gentile fuisse.

ἸΣΣΗΔΌΝΕΣ, ἔθνος Σκυθικόν] Ælianus lib. III. Hist. Anim. cap. 4. *Issedones* facit gentem Indicam, apud quam formicæ aurum custodiant. Herodotus lib. IV. cap. 13. illos inter *Arimaspas* & Scythas ex Aristea Proconnesio collocat. Idque Pausanias sequitur lib. I. pag. 43.

— Λέγονται καὶ Ἴσσηδοι, τετρασυλλάβως] Legendum Ἰσσηδοί. Tzetzes Chiliad. VII. Hist. v. 688.

Σύγχορτον δ' Ἀριμασποῖσι ναίει μέγα φῦλον
Ἰσσηδῶν Σκυθίης, νάμασι πὰρ ποταμοῦ.
Καὶ Ἀριστέας δέ φησιν ἐν τοῖς Ἀριμασπείοις·
Ἰσσηδοὶ χαίτῃσιν ἀγαλλόμενοι ταναῇσι.
Coalita autem Arimaspis habitat magna tribus
Issedorum Scythiæ, fluenta prope fluminis.
Aristeas autem dicit in Arimaspeis:
Issedi jubis gaudentes extensis.

ἸΣΣΌΣ, πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας, ἐν ᾗ Ἀλέξανδρος Δαρεῖον ἐνίκησεν] Cicero lib. V. ad Att. ep. 20. *Castra paucos post dies habuimus ea ipsa, quæ contra Darium habuerat apud Issum Alexander, Imperator haud paullo melior, quam aut tu aut ego.* Locum ad *Issicum* sinum, in quo prœlium contigit inter Alexandrum & Darium graphice depingit Herodianus lib. III. cap. 4. Συνέρχονται δὴ ἑκατέρωθεν ὁ στρατὸς εἰς τὸ κατὰ τὸν Ἰσσικὸν καλούμενον κόλπον πεδίον πλατύτατόν τι καὶ ἐπιμηκέστατον· ᾧ περίκειται μὲν λόφος εἰς θεάτρου σχῆμα, αἰγιαλὸς δὲ ἐπὶ θαλάσσης μέγιστος ὑπεκτείνεται. ὥσπερ τῆς φύσεως ἐργασαμένης στάδιον μάχης. Ἐκεῖ φασὶ καὶ Δαρεῖον Ἀλεξάνδρῳ τὴν ὑστάτην καὶ μεγίστην μάχην συμβαλόντα, ἡττηθῆναί τε καὶ ἁλῶναι, ὑπὸ τῶν ἀρκτῴων ἀνδρῶν καὶ τότε τοὺς ἀνατολικοὺς νενικηκότων. Μένει δὲ ἔτι νῦν τρόπαιον καὶ δεῖγμα τῆς νίκης ἐκείνης, πόλις ἐπὶ τοῦ λόφου, Ἀλεξάνδρεια καλουμένη· ἄγαλμά τε χαλκοῦν, οὗ τὴν προσηγορίαν ὁ τόπος φέρει. Quod Angelus Politianus ita convertit: *Ita concurrerunt ad Issicum, quem appellant, sinum, longe lateque spatiosissima in planitie, quæ perpetuis subjecta collibus in theatri speciem, litus habet à mari longissime excurrens: quasi quoddam belli stadium fabricata natura. Quin eodem quoque loco Darium ab Alexandro ferunt maximo extremoque illo prælio profligatum captumque, septentrionalibus etiam tum vetere orientis nationes superantibus. Manet adhuc tropæum & tantæ victoriæ testimonium urbs in colle, Alexandria: simul æneum ipsius simulacrum, unde loco impositum nomen.*

— Ἐκεῖ δὲ καὶ ποταμὸς Πίναρος ὀνομαζόμενος]

Ad hunc fluvium contigit prœlium, de quo paullo ante. Apollonius Hist. Comment. cap. XLIII. Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν περὶ Σόλας τῆς Κιλικίας, παρὰ τὸν ποταμὸν τὸν λεγόμενον Πίναρον, οὗ μάχη Ἀλεξάνδρου πρὸς Δαρεῖον ἐγένετο, αἱ ῥόαι ἀπύρηνοι γίγνονται. *Theophrastus de Stirpibus scribit, juxta Solos Ciliciæ urbem, ad amnem Pinarum, ubi Alexander cum Dario pugnavit, mala Punica nasci sine ossibus.* Ad quem locum vide Joannis Meursii Commentarium.

ἼΣΣΩΡΙΟΝ, ὄρος τῆς Λακωνικῆς, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Ἰσσωρία] *Issoria Dianæ* mentio apud Appianum lib. III. pag. 112. Hesychium, Plutarchum. Apud Appianum dicto libro pag. 186. Ἀρτέμιδος Ἰσώρας ἱερὸν scribitur. Perperam.

ἹΣΤΙΑΙΑ, πόλις Εὐβοίας. Ὅμηρος,

— Πολυστάφυλόν τ' Ἑστίαιαν] Locus Homeri extat Iliad. B. v. 537. sed ibi hodie legitur:

—— πολυστάφυλόν θ' Ἱστίαιαν.

& sic pariter occurrit infra v. Χαλκίς.

— Ἡ δὲ διὰ τοῦ ι Ἰωνικὴ γραφή ἐστι] Eustathius ad adductum ab auctore Homeri locum pag. 280. Γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε κατὰ τὴν ἀρχὴν, καὶ διὰ τοῦ ι. ὥσπερ καὶ ἡ καὶ οἶκος ἑστία καὶ ἱστία λέγεται. Ἰωνικωτέρα δέ φασιν ἡ διὰ τοῦ ι γραφή. Et ita loquitur Herodotus lib. I. cap. 176. lib. IV. cap. 59. & 127. Ἱστίη scilicet pro Ἑστία.

— Νῦν δὲ καλεῖται Ὠρωπός] Lege: Ὠρεός. Eustathius d. l. ὕστερον δέ φασιν ἐκλήθη αὕτη Ὠρεός. Strabo lib. x. pag. 545. Scholiastes vetus ad Aristophanis Irenam pag. 701. Mendum hoc notavit etiam Salmasius.

— Ἔφορος δὲ τὸ ἐθνικὸν Ἑστιαιεὺς φησι] Apud Pyrrhum Ligorium in Collectionibus extant tres nummi, apud Goltzium item tres, & ipse vidi diversos, in quibus omnibus legitur, ΙΣΤΙΑΙΩΝ.

— Καὶ Ἱστιώτης, τῆς Θετταλικῆς] Lege: Ἱστιαιώτης. uti est apud Eustathium loco ante allegato: & post τῆς Θετταλικῆς adde ex eodem, Ἱστιαίας. ut ostendatur hanc tantum per ι in principio scribi. Vide supra v. Ἑστίαια. Parum autem distincte proponit duas *Histiæas*, unam *Thessaliæ*, alteram *Eubœæ*.

ἹΣΤΟΣ, νῆσος Λιβύης, Οὐδενὸν λεγομένη ὑπὸ Λιβύων, ὑπὸ δὲ Φοινίκων Κίθαραφαρουθ'] MS. duabus vocibus legit: Κίθα ῥαφουθ'.

— Ὁ ἑρμηνεύεται Ἱστοῖς] Cl. Salmasius pro Ἱστοῖς legebat: Ἱστὸς νῆσος.

ἹΣΤΡΙΑ, χώρα κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον] Ita quoque Scythiæ partem circa *Istrum* à Pindaro Olymp. Od. III. pag. 33. vocari putat ejus Scholiastes. Sed in Pindaro vulgo Ἰστρίαν legitur.

ἹΣΤΡΙΑΝΑ, πόλις περὶ τὴν Περσικὴν θάλασσαν, ὡς Μαρκιανὸς ἐν Περίπλῳ αὐτῆς] Meminit hujus urbis Ptolemæus in Arabiæ Felicis descriptione.

ἼΣΤΡΟΣ, πόλις Κρήτης.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἴστριος] Hinc Ἰστρία Ἄρτεμις apud Scholiasten Pindari Olymp. Od. III. pag. 33.

— Καὶ Ἰστριανός] Apud Goltzium in nummo occurrit ΙϹΤΡΙΗΩΝ. Sed idem nummus apud Franc. Gotifredum tantum ΙϹΤΡΙΗ habet in superiore parte, subtus vero non ΩΝ, ut Goltzius sed A. ut valde dubitem, num nummi mentem recte Goltzius expresserit.

— Καὶ κατὰ τὴν Ἰστριανῶν λιμὴν] In nummo Gordiani circum figuram Æquitatis apud Illustrem Equitem de Puteo legitur: ΙϹΤΡ.. ΝΩΝ. quod haud dubie fuit, ΙϹΤΡΙΗΝΩΝ.

— Καὶ Ἰστριανὶς θηλυκῶς] Hesychius: Ἰστριανίδες, αἱ Σκυθικαὶ στολαὶ καὶ παρὰ Ἀθηναίοις σκεπάσματα, οἷς ἐκάλυπτον τὰ ἱερὰ κανᾶ.

— Τρίτη, νῆσος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα, κατὰ Τριόπιον τῆς Κνιδίας] De hac insula intelligendus Dioscorides lib. I. cap. 19. quando dicit. Ἀσπάλαθος, οἱ δὲ ἐρυσίσκηπτρον, θάμνος ἐστὶ ξυλώδης, ἀκάνθας πολλὰς κεκτημένος, γινόμενος ἐν Ἴστρῳ, καὶ Νισύρῳ, καὶ Συρίᾳ, καὶ Ῥόδῳ. *Aspalathus, alii erysisceptrum, frutex est lignosus, spinis crebris aculeatus. Nascitur in Istro, Nisyro, Syria & Rhodo.* Vide de hoc loco plura supra ad v. Ἀσπάλαθος.

— Τετάρτη, πόλις τῆς Ἰαπυγίας] Lege, Ἰαπυδίας. Nam *Istria* regio *Iapydia* olim dicta, teste Plinio: incolæ Ἰάπυδες & Ἰάποδες. Supra v. Ἰάποδες. Nisi velis peccatum auctoris esse, supra v. Ἰαπυγία, *Iapydiam* & *Iapygiam* confundentis. Hujus autem *Istriæ* fluvius à multis veterum dicitur *Ister*, alter Danubii alveus, in mare Hadriaticum sese exonerans, sed errore ingenti. Vide Scholiasten Apollonii ad lib. IV. v. 284.

ἹΣΤΩΝΗ, ὄρος προσεχὲς τῇ Κερκύρᾳ.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ἰστωναῖος] Pyrrhus Ligorius in Collectionibus inscriptionem adfert antiquam, in qua gentile hoc extat:

ΘΕΟΙ. ΔΙΟΣΚΟΡΟΙ. ΙΣΤΩΝΑΙΟΙ
Λ. ΑΥΡΗΛΙΟϹ. ΦΕΡΕΚΥΔΗϹ. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟϹ
ϹΕΒΑΣΤΟΥ. ΤΟΥ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ. ϹΕΒΗΡΟΥ
ΕΠΙΣΤ. ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ.

ἸΤΑΛΙΑ, ἡ χώρα, ἀπὸ Ἰταλοῦ] Suidas locum hunc totum descripsit.

— Καὶ Λικιώτης] Videtur scribendum: καὶ Σικελιώτης. Nam Κιλικιώτης, quod proxime accederet, nescio an dixerint. Dein infra v. Σικελία ad Σικελιώτης adducitur Ἰταλιώτης. Error autem hic satis est antiquus, quippe quem Suidas fideliter in describendo hoc loco expresserit.

— Καὶ

— Καὶ Ἰτυλεύς] Lege καὶ Ἰτυλεῦς. & ſic Salmaſius. Nihilominus Suidas ut vulgatum.

— Καὶ Ἰτυλικὸς, τὸ κτητικόν] Hinc Silius *Italicus*. Unde apparet & Ἰτυλικὸς dici.

ἸΤΑΝΟΣ, πόλις ἐν Κρήτῃ.

— Οἱ πολῖται, Ἰτάνιοι] ΙΤΑΝΙΩΝ nummum vidi apud Cl. Meneſtrier.

ἸΤΕΑ, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἰταῖος] MSS. ὁ δημότης, Ἰεταῖος. Unde legendum: ο. δ. Ἰτεαῖος. ut Harpocratio & Suidas. Nam ſi Ἰταῖος hic legendum eſſet, adderet ſine cauſſa *Androtionem* tribus ſyllabis illud extuliſſe. Meurſius & Salmaſius errorem hunc etiam notarunt.

ἸΤΥΚΗ, πόλις Λιβύης, Τυρίων ἄποικος. τὸ ἐθνικὸν, Ἰτυκαῖος] Romanis *Utica* & *Uticenſis*. Ἰτυκαῖος legitur apud Polybium lib. 1. pag. 73.

ἸΤΩΝ, πόλις Θεσσαλίας] Heſychius. Ἴθων, ἡ πόλις Θεσσαλίας. Melius Scholiaſtes Apollonii ad lib. 1. v. 551. Ἔργον Ἀθηναίης Ἰτωνίδος docet Minervam appellari, ἀπὸ Θεσσαλικῆς Ἰτωνίας, περὶ ἧς Ἑκαταῖος μὲν ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν λέγει. Ἀρμενίδας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς Ἀμφικτύονος υἱὸν Ἴτωνον ἐν Θεσσαλίᾳ γεννηθῆναι, ἀφ' οὗ Ἴτων πόλις καὶ Ἰτωνὶς Ἀθηνᾶ. Vide eundem ad v. 721. ejuſdem libri.

— Ἴτωνά τε μητέρα μήλων] Homerus Iliad. B. v. 696.

— Λέγεται καὶ ἡ Ἴτωνος] Apud Euſtathium ad Homeri paullo ante allegatum locum pag. 324. ubi noſtrum deſcripſit, articulus ἡ ante Ἴτωνος non conſpicitur. Nihilominus hic retinendus eſt: ſervit enim ad oſtendendum genus.

— Ἀπὸ Ἰτώνου ἥρωος] Apud Apollonii Scholiaſten ad lib. 1. v. 721. legitur, ἀπὸ Ἰτώνου τοῦ ἱερέως. credo male, corrigendumque ex hoc loco, τοῦ ἥρωος. Nam idem Scholiaſtes *Itonum* hunc ex Hecatæo Amphyctionis filium fecerat ad v. 551. ejuſdem libri. Noſter ſupra v. Βοιωτία· Γενεαλογεῖ δέ φασι Βοιωτὸν Ἰτώνου τοῦ Ἀμφικτύονος. Ad quæ verba Pauſaniæ locum adduximus, in quo Amphictyonis filius pariter *Itonus* dicitur. Patet igitur ratio, cur Ἥρως dicatur à noſtro, cur Ἱερεὺς ab Apollonii Scholiaſte non patet.

— Ἀφ' οὗ καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ, ἥτις καὶ Ἰτώνη] Intellige verba, ἥτις καὶ Ἰτώνη, non de *Minerva* ſed de oppido. Euſtathius dicto loco meliori ordine: τὴν δὲ Ἴτωνα προπαροξυνομένην φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς Μήκωνα. Τινὲς δὲ ὀξύνουσι, λέγοντες ὅτι ὠνομάζετο καὶ Σιτὼν, διὰ τὸ σιτοφόρον. Λέγεται δέ φασι καὶ Ἰτώνη τετρασυλλάβως. ἔτι δὲ καὶ Ἴτωνος ἀπὸ Ἰτώνου ἥρωος. καὶ Ἀθηνᾶ δὲ ἐξ αὐτῆς Ἰτωνία. Nam viri docti emendatio, ἥτις καὶ Ἰτωνὶς, pro, ἥτις καὶ Ἰτώνη, recipi non poteſt, niſi cum ineptiſſima auctoris ταυτολογίᾳ. Paullo enim poſt, καὶ Ἰτωνὶς dicit. *Itonia Minerva* mentio in fragmento Bacchylidis apud Dionyſium Halicarnaſſenſem περὶ Συνθέσεως ὀνομάτων pag. 30.

> Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς·
> Ἀλλὰ χρυσαιγίδος Ἰτωνίας
> Χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν
> Ἐλθόντας, ἁβρόν τι δεῖξαι.

— Καὶ Βοιωτίας] Plutarchus *Minervæ Itoniæ* aram fuiſſe ait Coroneæ in *Bœotia* narrans Callirhoës hiſtoriam in Amator. Narrat. pag. 774. Καὶ τότε εἰς Κορώνειαν ἐλθοῦσα, ἱκέτις καθέζεται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. *Coroneam profecta ſupplex conſedit in ara Itoniæ Minervæ.* De hac ara ſive fano plura collegit loca Henricus Valeſius ad Excerpta Polybii pag. 22.

— Καὶ Ἰτωνιάς] Callimachus Hymno in Cererem v. 74.

> Ἦνθον Ἰτωνιάδος μιν Ἀθηναίας ἐπ' ἄεθλα
> Ὀρμενίδαι καλέοντες.
> *Invitabant eum ad Itoniæ Minervæ feſta*
> *Ormenidæ.*

Et in Θεοδωρίδου Epigrammate non edito in duodecim vaccas æneas *Minervæ* dedicatas.

> Θεσσαλαὶ αἱ βόες αἵδε παρὰ προθύροις δ' Ἀθήνας
> Ἑστᾶσιν καλὸν δῶρον Ἰτωνιάδος.
> Πᾶσαι χάλκειαι δυοκαίδεκα, Φερίδμονος ἔργον,
> Καὶ πᾶσαι γυμνῶν σκῦλον ἀπ' Ἰλλυριῶν.

— Καὶ Ἰτωνίς] Sic vocatur lib. VI. cap. 25. Antholog. Græc. in Epigrammate Leonidæ:

> Τοὺς θυρεοὺς ὁ Μολοσσὸς Ἰτωνίδι δῶρον Ἀθήνᾳ
> Πύῤῥος ἀπὸ θρασέων ἐκρέμασεν Γαλατῶν.
> *Hæc ſcuta Itonidi Minervæ munus Moloſſus*
> *Pyrrhus ſuſpendit detracta Gallis confidentibus.*

quod apud Plutarchum in vita Pyrrhi & Pauſaniam in Atticis etiam legitur. Sic pariter in Apollonio lib. 1. v. 551. Ἔργον Ἀθηναίης Ἰτωνίδος. & eodem libro v. 721. θεᾶς Ἰτωνίδος ἔργον. Ubi Scholiaſtes: ἐν Θεσσαλίᾳ θεὰ Ἰτωνὶς τιμᾶται, καὶ ἐν Κορωνείᾳ πόλει τῆς Βοιωτίας.

— Καὶ χώρα Ἰτώνη ἀπὸ τοῦ Αἵμου] Videtur eſſe Σιθωνίη, de qua Herodotus lib. VII. cap. 122. & infra ſuo loco. aut Ἠδωνή.

ἼΧΝΑΙ, πόλις Μακεδονίας· Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ] Herodotus lib. VII. cap. 123. urbem hanc Pellæ facit vicinam.

— Φιλητὴς δ' Ἄχνιαν φησὶ, διὰ τοῦ α] διὰ τὸ ἰονικόν.

— Τὸ ἐθνικὸν, καὶ Ἰχναῖος] Lycophron v. 129.

> Τῆς δ' Ἡλίου θυγατρὸς Ἰχναίας βραβεύς.
> *Et Ichnææ Solis filiæ præſes.*

ad quem locum Iſaacius Tzetzes *Ichnæam* dictam vult, διὰ τὸ καὶ ἴχνος κατὰ πόδας τῶν Γιγάντων ἐπελθεῖν.

— Καὶ Ἰχναία ἡ Θέμις] Eadem alio vocabulo *Nemeſis* & *Adraſtia* dicebatur. Vetus Epigramma Diodori lib. 1. Anthol. Græc. pag. 60.

Ἀδρα-

Ἀδράστειά τε Δῖα, καὶ Ἰχναίη σε φυλάσσοι,
Παρθένος, ἣ πολλοὺς ψευσαμένη Νέμεσις.
Adrastea Dira & Ichnaea te custodiat
Virgo, multos frustrata Nemesis.

Ad quem locum vide Joannem Brodæum.

— Ἔστι δὲ ἐν τῆς Ἀνατολικῆς πόλις] Meminit Isidorus Characenus in Σταθμοῖς Παρθικοῖς pag. 185. Ἴχναι, πόλις Ἑλληνὶς, Μακεδόνων κτίσμα. Κεῖται δὲ ἐπὶ Βάλιχα ποταμῷ. Dio lib. IV. pag. 126. Ἰχνίας vocat, una litera amplius.

ΙΨΙΚΟΤΡΟΙ, ἔθνος Λιγυστικόν] Vide supra vv. Ἀρβαξανοὶ & Εὔβιοι.

— Καὶ Ἀρβαξανοὶ, καὶ Εὔβιοι] Lege: Καὶ Ἀρβάξανοι καὶ Εὔβιοι. ut ex citatis locis apparet.

ΙΩΛΚΟΣ, πόλις Θεσσαλίας] Scholiastes vetus Pindari ad Nem. Od. IV. pag. 363. Magnesiæ fuisse scribit ad radices Pelii, postea *Thessaliæ*. Hesychius: Ἰαωλκός, πόλις Θεσσαλίας. Homeri Scholiastes MS. in Bibliotheca Medicea: ἐξ Αἰόλου Κρηθεὺς, ὃς Ἰωλκὸν κατῴκισε Πελασγοὺς ἐκβαλών. τούτου δὲ οἱ παῖδες Πελίας μὲν ἅμα Αἴσονι Ἰωλκὸν ᾤκησεν· Νηλεὺς Πύλον σὺν Ἀμυθάονι· Φέρης δὲ Φεράς.

— Φοίβην, καὶ Γλαφυράς, καὶ εὐκτιμένην Ἰωλκόν] Versus est Homeri ex Iliad. Β. v. 712. sed triplici stigmate hic deturpatus. Unde rescribendum, ut ibi legitur:

Βοίβην καὶ Γλαφυρὰς καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκόν.

— Ἀπὸ Ἰωλκοῦ ἢ Ἀμύρου, ἀφ᾽ οὗ τὸ Ἀμυρικὸν πεδίον Λαρισαίων] Scribe: Ἀμυρικὸν πεδίον. Hujus campi mentio apud Polybium lib. V. pag. 437. ubi dicit Ætolos sæpe populabundos ἕως τοῦ καλουμένου Ἀμυρικοῦ πεδίου pervenisse. Eustathius ad allegatum Homeri locum pag. 327. Ἰαωλκὸς ἡ ἀπὸ Ἰαωλκοῦ φασιν ὑπὸ Ἀμύρου. ἀφ᾽ οὗ Ἀμυρικὸν πεδίον ἐν Λαρίσσῃ. Vide supra v. Ἄμυρος.

— Καὶ Ἰωλκίς] Apollonius Rhodius lib. I. v. 572. de Diana.

Ῥυομένη καὶ γαῖαν Ἰωλκίδα.
Servans etiam terram Iolcida.

ΙΩΛΟΝ, ὄρος Περραιβίας. οἱ οἰκοῦντες, Ἰωλοι. Ὅμηρος,

Τῷ δ᾽ Ἐνιῆνες ἕποντο, Μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί] Quid hæc sibi velint plane non perspicio. *Ioli* enim nemo, quantum recordor, meminit: & versus Homericus plane est ἀπροσδιόνυσος. Nulla enim in eo neque hic neque apud Homerum *Ioli* mentio. Legitur autem apud illum Iliad. Β. v. 749. Vetustissimus tamen Manuscriptorum lectionis prodit diversitatem, qua citationis absurditas tollitur. Habet enim: Τῷ δ᾽ ἄρ᾽ Ἰωλοι ἕποντο Μενεπτόλεμοί Περραιβοί. Sed alius: Τῷ δ᾽ Αἰνιῆνες Μενεπτόλεμοί τε Περραιβοί.

ΙΩΝΗ, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀντιόχεια, ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, ἣν ᾤκισαν Ἀργεῖοι] Scaliger in Animadvers. ad Eusebium pag. 130. profitetur libenter se discere velle, si quis docere velit, quando Ἀργεῖοι ᾤκισαν τὴν Ἀντιόχειαν. Dein subjicit, videndum, an sentiat *Antiochiam* ab Io filia Inachi Argivi conditam, a qua Ἰώνη dicta fuerit. Idque comprobat loco Cedreni. Rem acu tetigit Scaliger. Libanius enim Oratione XIII. ad Theodosium ἐπὶ τῇ διαλλαγαῖς, sive, postquam recepti essent in gratiam Antiocheni, pag. 417. καὶ γέγονας οἰκιστὴς διὰ τῆς σωτηρίας· οὐ λίθους ἐπὶ λίθοις διὰ τεχνιτῶν τιθείς· οὐδ᾽ ἐναρμόττων ξύλα· οὐδ᾽ ἐπάγων κέραμον, οὐδ᾽ εἰς πόνον καὶ τὸ καθ᾽ ἡμέραν μεῖζον τοῦ ἐνιαυτόν· οὐδὲ πολλῶν ἐτῶν εἰς τὸ πᾶν δεόμενος· ἀλλ᾽ ὑπὸ γνώμης τε ἡμέρας, καὶ γραμμάτων ὀλίγων, καὶ δ᾽ ἡγεῖται θυμοῦ φωνῆς· καὶ νῦν ἅπαντα ἐκεῖνα τὰ τῆς Ἰοῦς· τὰ τοῦ ἐκείνην ζητούντων· τὰ Ἀλεξάνδρου, τὰ Σελεύκου, τὰ τῶν μετ᾽ ἐκεῖνον ἀρξάντων σά γίνεται. Quem locum miror cur Federico Morello suspectus fuerit, cum non male verterit: *Atque ejus conditor salute concessa extitisti: non lapides lapidibus architectorum opera addens neque trabes affabre jungens, nec tegulas superinducens, nec anno in laborem & quietem distincte: nec longa annorum serie ad opus universum indigens: verum lenitate consilii & exiguis literis & virtute astum animi regente. Et ecce illa jam omnia, quæ ante Ionem contigerunt, & eorum, qui illam quæsiverunt, acta: & Alexandri Seleucique & eorum etiam, qui post illos regnaverunt, præclara opera, tua existunt.* Dicit enim orator Imperatorem servando sive non diruendo urbem Antiochensium, quod culpa meruerant (dejecerant enim in seditione quadam Flaccillæ Augustæ statuas) conditorem ejus auctoremque factum. Itaque omnem priorum conditorum gloriam eum in se transtulisse, omnia beneficia in urbem unquam collata eum jure tamquam à se profecta imputare. De *Ionis* autem fuga, Inachi manu ad eam investigandam missa, *Ionisque* illa occasione conditu videnda ejusdem Orat. XI. quæ inscribitur Λόγος Ἀντιοχικός. Cæterum illud quoque monendum videtur Gazam quoque *Ionen* dictam, teste Stephano supra v. Γάζα.

ΙΩΝΙΑ, ἡ Ἀττικὴ πρότερον] MSS. auctius: ΙΩΝΙΑ οὕτως, &c.

— Καὶ Ἰωνικίζω ῥῆμα] Et Ἰάζω apud Dicæarchum.

ΙΩΤΑΠΑΤΑ, πόλις Συρίας· Ἰώσηπος τρίτῳ] Ἰωτάπη Ptolemæi lib. V. Geogr. cap. 8. Ἰωτάπη Notitiæ Episcopatuum MS. ab hac diversa est (Ciliciæ scilicet) Ἰωτάπατα Syriæ à Josepho contra Vespasianum per septem & quadraginta dies defensa, ejusque captivitate nobilitata. Quæ describit ipse lib. III. Belli Judaïci cap. 6. & seqq.

K.

KABAΛΙΣ, πόλις πλησίον Κιβύρας, πρὸς νότον Μαιάνδρου] Locus hic depromptus est ex Strabone lib. XIII. pag. 630. sed qui hinc restituendus est. Legitur enim: Τὰ δ' ἑξῆς ἐστὶ τὰ πρὸς δύσιν, ἡ τῶν Ἀντιοχέων πόλις τῶν ἐπὶ Μαιάνδρῳ τῆς Καρίας ἤδη. τὰ δὲ πρὸς νότον Κίβυρά ἐστιν ἡ μεγάλη, καὶ ἡ Σίνδη καὶ ἡ Καβαλαὶς μέχρι τοῦ Ταύρου καὶ τῆς Λυκίας. Sed corrigendum Καβαλίς. *Versus occasum sequitur Antiochia ad Mæandrum Caria olim: versus meridiem Cibyra magna, Sinda, Cabalis usque ad Taurum & Lyciam.* Ex quo loco apparet apud nostrum scribendum, πρὸς νότον M. Mox incolæ hujus urbis apud eundem Strabonem male Καβαλλεῖς dicuntur pro Καβαλεῖς. & paullo post item perperam: Λέγονται δὲ ἀπόγονοι Λυδῶν Κιβυρᾶται τῶν κατασχόντων τὴν Καβαλλίδων· pro Καβαλίδα. *Cibyratæ dicuntur prognati à Lydis, qui Cabalidem obtinuerunt.*

— Ὁ πολίτης, Καβαλεύς] Apud Herodotum lib. VII. cap. 77. vocantur Καβαλέες hujus urbis incolæ.

— Ὡς Στράβων ἐν τῇ εἰρημένῃ] Ergo ante citaverat locum Strabonis; eum, quem paullo ante adduximus, scilicet ex lib. XIII.

KABHΣΣΟΣ, πόλις ἐν Καππαδοκίᾳ, πατρὶς Ὀθρυονέως. Ὅμηρος,
Καβησσόθεν ἔνδον ἐόντα] MSS. PP. & Ed. Ald. legunt: KABAΣΣΟΣ. & sic ordo literarum postulat. Supra v. Ἀγάθυρσοι· Ἀπὸ δὲ τοῦ Καβάκκησος οἴεται Δίδυμος κατὰ συγκοπὴν Καβασσός. πόλις δὲ αὕτη Ὀθρυονέως, περὶ ἧς βιβλίον ὅλον συνέγραψε. δειχθήσεται δὲ ἐν τῷ περὶ αὐτῆς λόγῳ τοῦτο ψευδος. Ex quo loco apparet hic multa recisa esse. Suidas: Καβησὸς, πόλις. καὶ Καβησόθεν ἀπὸ Καβησοῦ πόλεως. & sic pariter Homerus, non ut hic, Καβησσόθεν, Iliad. N. v. 363.

Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα.

Interficit enim Othryoneum ex Cabeso qui aderat.

Ergo Καβασσὸς, Καβησσὸς, Καβησὸς & Κηβησσὸς una eademque urbs, sed quæ ob regionum viciniam diversis regionibus adscribitur. A Stephano *Cappadociæ*, ab aliis Lyciæ, à Ptolemæo Minori Armeniæ lib. v. Geograph. cap. 7. Curtius Ciliciæ videtur tribuere. Apud illum enim lib. III. cap. 4. sic videtur legendum: *Multa in ea regione monumenta vulgata carminibus vetustas exederat. Monstrabantur urbium sedes, Lyrnessi & Cebessi.* Edd. Antiq. habent *Cebesti*. Ad hanc urbem pertinet nummus, quem Gazophylacium Mediceum asservat, in quo sub Hygeia & Æsculapio, KHBHCCEΩN. circum ΕΠΙ. ΑΤΡ. ΜΑΡΚΟΥ. ΑΡΧ. ΠΡΩ. ΤΟ. Β. Vide infra v. Κύβασσος.

— Μάζακα δὲ ἡ Καππαδοκία ἐκαλεῖτο Καισάρεια] Lege: Καππαδοκίας. non enim *Cappadociam* sic vult appellatam, sed *Cappadociæ* urbem. Infra: Μάζακα, πόλις Καππαδοκίας, ἡ νῦν Καισάρεια. Vide & v. Καισάρεια. Cl. Salmasius existimat nihilominus vulgatam lectionem tolerari posse, ut intelligatur ἐθνικῶς dici, ut à Κίλιξ Κιλίκιος. Καππαδόκιον enim Κώρυκον dixit alicubi in Orationibus Themistius.

— Ὡς τὸ Καμαιρόθεν] An Καστειρόθεν. Vide infra v. Κάστειρος.

KABEIPIA, πόλις τῆς κάτω Ἀσίας.

— Τούτου τὸ ἐθνικὸν, Καβείριος] Pyrrhus Ligorius in Collectionibus ex gemma veteri adducit, KABEIPIA CΕΛΗΝΗ.

— Καὶ Καβειριάς, παρὰ τὸ Καβείριος] MSS. insigni additamento locum hunc augent, hoc modo: Καὶ Καβειριάς; καὶ Νύμφαι Καβειρίδες ἀπὸ Καβείρης τῆς Πρωτέως καὶ Ἀγχινόης, ἀφ' ἧς καὶ Ἡφαίστου Κάδμιλός ἐστι. καὶ ἡ μὲν Καβειρὶς παρὰ τὸ Καβειρός. Vide Scholiasten Apollonii Rhodii lib. I. v. 917.

KABΥΛΗ, πόλις Θρᾴκης, οὐ πόῤῥω τῆς τῶν Ἀστῶν χώρας] Vide Harpocrationem & Suidam. Paulus Diaconus lib. VI. à Lucullo dicit captam.

KAΔΜΕΙΑ, πόλις, Θηβῶν ἀκρόπολις.

— Καὶ Καδμείονες] Καδμείωνες. Eustathius ad Iliad. Δ. pag. 487.

— Καὶ τὸ τεῖχος, Καδμεία] Τεῖχος hic castellum significat.

ΚΑΔΟΙ, πόλις Μυσίας· Στράβων ιβ', ἢ Δορύλαιον πόλις, ἢ Κάδοι] Apud Strabonem lib. XIII. pag. 576. legitur Δορύλαιον. unde & sic hoc loco scribendum.

— Τὸ ἐθνικὸν, Καδηνός] In nummo Claudii Cæsaris in Thesauris Mediceis circum virum pileatum & togatum, dextra piscem, ut videtur, protendentem: ΕΠΙ. ΜΕΛΙΤΩΝΟΣ. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ. ΚΑΔΟΗΝΩΝ. clarissimis literis. Plinius quoque *Caduenos* vocat. Itaque dubium nullum est, quin hic quoque Καδοηνὸς scribendum. Tristanus Tom. I. pag. 352. producit nummum Domitiæ Augustæ, in quo circum Dianam Ephesiam legitur: ΚΑΔΟΗΝΩΝ. Nescio an satis accurate inspexerit expresseritque nummum. Vix enim dubito, quin & isthic ΚΑΔΟΗΝΩΝ sculptum fuerit. Cæterum quæ ad ejus explicationem de *Caloë* lacu ex Strabone affert, & de *Caloëna* Dianæ cultu diligenter consideranda.

ΚΑΔΟΥΣΙΟΙ, ἔθνος μεταξὺ τῆς Κασπίας θαλάσσης, καὶ τοῦ Πόντου] Καδδούσιοι per geminum δδ scribuntur Polybio lib. v. pag. 389. & pag. 421.

ΚΑΔΡΕΜΑ, πόλις Λυκίας, ἄποικος Ὀλβίων. ἑρμηνεύεται δὲ οὕτω φιγμὸς ἡ πόλις] MSS. pro φιγμὸς legunt φυγμός. Unde Cl. Salmasius

putabat legendum, Φρυγμός. Saltem aliquo sensu: nam in vulgata est nullus.

ΚΑ'ΘΑΙΝΑ, πόλις Ἰνδική] Apud Strabonem lib. xv. pag. 699. unde hæc descripta, Καθαία scribitur. Sed MS. hic legit, ΚΑ'ΘΑΙΑ. Et mox pro, Καθαιναῖος, Καθαιαῖος. Optime.

ΚΑΙΝΙ'ΝΗ, πόλις Σαβίνων, ἣ ὑπὸ Ῥωμύλου ἁλοῦσα, τὸ ἐθνικὸν Καινῖται] MSS. ΚΑΙΝΙ'ΤΗ. male. Καινίνη enim appellatur Dionysio lib. 11. pag. 101. Nicolao Damasceno in Excerptis apud Constantinum Porphyrogennetam pag. 469. & Romanis ipsis. Vide Philippum Cluverium lib. 11. Ital. Antiq. pag. 664. & de urbe & de gentili.

ΚΑΙΡΗ', πόλις Τυῤῥηνίας. τὸ ἐθνικὸν, Καιρητανός] Supra v. Ἄγυλλα urbs scribitur, Καῖρε, gentile Καιρετανοί.

ΚΑΙΝΥ'Σ, νῆσος πλησίον Πελωριάδος, τῆς κατὰ Σικελίαν ἄκρας, πρὸς δύσιν νεύουσα] Auctor hoc loco admodum oscitanter Strabonem tractavit, dum *Canyn* facit insulam, quam ille docet esse promontorium lib. vi. pag. 257. Vide Philippum Cluverium lib. iv. Sicil. Antiq. cap. 15. pag. 1294. Isaacus Casaubonus eo excusare Stephanum conatur, quod promontoria non raro peninsulæ & insulæ appellentur; ad Strabonem lib. iii. pag. 57. Vide supra v. Ἀχίλλειος δρόμος.

— Ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας Καινύσιον] Infra scribitur Κανύσιος. Rectius.

ΚΑΙΣΑ'ΡΕΙΑ, μητρόπολις τῆς Καππαδοκίας, ἡ πρὶν Εὐσέβεια, καὶ Μάζα, ὡς Στράβων] Scribe Μάζακα. ut paullo ante v. Καβηστὸς docuit, & docebit infra v. Μάζακα. appellaturque sic Constantino Porphyrogennetæ lib. 1. de Them. Themate secundo. Καισάρεια μητρόπολις, ἡ ἀπὸ τοῦ μεγάλου Καίσαρος Ἰουλίου ὀνομασθεῖσα. ἥτις πρότερον ἐκαλεῖτο Μάζακα ἀπὸ Μοσὸχ τοῦ τῶν Καππαδόκων ἀρχηγέτου. *Cæsarea metropolis à magno illo Cæsare Julio ita appellata, quæ antea vocabatur Mazaca à Mosoch primo Cappadocum auctore.* A quo Suidas dissentit v. Καισάρεια, docens à Tiberio *Cæsaream* appellatam, quæ ante *Mazaca*, postquam Archelao illam ademisset. Rursus Sozomenes lib. v. Hist. Eccles. cap. 4. dicit sic appellatam à Claudio. Idemque legitur in Histor. Tripart. lib. vi. cap. 4. Ad hanc urbem pertinet Getæ nummus, quem habet Cassianus à Puteo, quique ab Occone est editus, in quo circum Herculem cum hydra pugnantem: ΚΑΙCΑΡΕΙΑC CΕΒΑCΤΗC ΜΗΤΡΟΠ. ΤΗC ΙΕΡΑC ΚΑΙ ΑΤΤΟΝΟΜΟΥ. Cui similis alius Macrini cum filio Diodumeniano apud Tristanum Tom. 11. pag. 292. In quo circum montem Argæum, sub quo hæc urbs sita erat: ΜΗΤΡΟΠΟΛ. ΚΑΙCΑΡΙΑC. subtus: ΝΕΟΚΟΡΟΥ. ΕΤ. Β. Item alius Alexandri Severi apud eundem Tom. 11. pag. 399. in quo circum eundem montem: ΜΗΤΡΟΠ. ΚΑΙCΑΡΕΙΑ. subtus: ΕΤ. Β. Hinc Solinus cap. xlvii. *Mazacam sub Argæo sitam Cappadoces matrem urbium nominant. qui Argæus nivalibus jugis arduus, ne æstivo quidem torrente pruinis caret: quemque indigenæ populi habitari Deo credunt.*

— Ἔστι καὶ Παλαιστίνης] Hæc *Stratonis turris* ante dicta, ab Herode vero instaurata *Cæsarea* nomen accepit. Postea *Colonia Prima Flavia* à Vespasiano. Plinius lib. v. cap. 13. *Stratonis turris, eadem Cæsarea, ab Herode rege condita: nunc Colonia Prima Flavia, à Vespasiano Imperatore deducta.* Apud Franc. Gotisredum vidi insignem nummum, in cujus una parte circum effigiem Titi Imperatoris: TITO. FLAVIO.... in aversa circum caput muliebre turritum: COL. CÆSARIA. LIB. ΦΛΑ. Ad cujus nummi explicationem imprimis facit, quod Jacobus Cujacius observat lib. x. Observat. cap. 35. Nimirum hanc *Cæsaream*, licet colonia fuerit provincialis, nihilominus immunem fuisse Vespasiani beneficio ex *l. ult. D. de censibus.* Porro ad hanc urbem pertinet quoque M. Aurelii nummus, in quo circum caput Serapidis: COL. PR. FLAV. CÆSAREA. Item similis Caracallæ & alius Antonini Pii, in quo COL. PRIMA FLAV. CÆSAREA. Tristanus Tom. 11. pag. 168. similem Caracallæ profert. Sed in ejus explicatione mire hallucinatur: cognomen enim *Flavia* inverso literarum ordine scriptum, ΑΛΦ. de *Diana Alphæa* in Elide explicat.

— Καὶ τρίτη, πρὸς τῇ Πανεάδι] Ad hanc spectat nummus æreus Eminentissimi Cardinalis Francisci Barberini, in quo ab una parte caput virile cum inscriptione: ΒΑCΙΛΕΥC ΗΡΩΔΗC. in aversa coronæ inscriptum: ΚΛΑΥΔΙΑ ΚΑΙΣΑΡΙΑ. Item alius M. Aurelii Antonini in Gazophylacio Mediceo, in quo circum Panem deum rupi innixum: ΚΑΙC. CΕΒ. ΙΕΡ. ΚΑΙ. ΑΣΥ. ΥΠ ΠΑΝΕΙΩ. ΡΟ. Β. De *Paneo* monte & fontibus Jordanis ad ejus radices Eusebius lib. xii. Hist. Eccles. cap. 17. Ἐπὶ τῆς Φιλίππου Καισαρείας, ἣν Πανεάδα Φοίνικες προσαγορεύουσι, φασὶ πρὸς τῶν αὐτόθι δεικνυμένας ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τοῦ καλουμένου Πανείου ὄρους πηγαῖς, ἐξ ὧν καὶ τὸν Ἰορδάνην προχεῖσθαι. *Apud Cæsaream Philippi, quam Phœnices Paneada nominant, ad pedes Panei montis fontes visuntur, ex quibus profluit Jordanis.* Item alius Antonini Pii in Gazis Mediceis, in quo circum montem, cui insistit figura nuda hastata: ΚΑΙCΑΡΕΩΝ Γ ΠΑΤΙ. Ad hanc urbem magnificentissimum templum in Augusti honorem extructum fuit, cujus & nummus meminit in ejusdem honorem

cusus

cusus cum hoc titulo: ΘΕΙΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ. in aversa vero circum templum: ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ. ΦΙΛΙΠΠΟΛΙΤΩΝ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Unde apparet gentile fuisse, Καισαρεὺς Φιλιππoπολίτης. Vide Occonem pag. 82.

ΚΑΛΑΒΡΙΑ, χώρα πλησίον Ἰταλίας] *Calabriam* hic ab *Italia* distinguit: quia distinctæ erant provinciæ.

ΚΑΛΑΘΗ, πόλις οὐ πόῤῥω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.

— Ἔφορ@ δὲ Καλάθουσαν αὐτὴν φησίν] An scribendum Ἔφορ@ ? Salmasius sic divinabat.

— Ὡς νήσ@] Forte, ὡς Οἰνύσσ@. Vide infra v. Οἰνύσσα.

ΚΑΛΑΡΝΑ, πόλις Μακεδονίας, ὡς Ἀγάθων ὁ Ταρραῖ@] MSS. ὡς Ἀγάθ@ ὁ Θαρῥαῖ@.

ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ, μοῖρα Αἰγύπτου Ἡρόδοτ@ β'. οἱ καὶ Καλασίριοι, καὶ Καλασιρίαι] Apud Herodotum lib. II. cap. 164. & seqq. non Καλάσιρις scribitur singulari numero & ut regionis nomen, sed Καλασίριες plurali & tamquam gentis. Videtur & sic à nostro scriptum, quoniam subjungit, οἱ καὶ Καλασίριοι. Supra v. Ἑρμοτυβιεῖς hæc vox pariter corrupta extat, ut ibi monuimus.

ΚΑΛΑΤΙΑΙ, γέν@ Ἰνδικόν] Ἰνδοὶ Καλατίαι vocantur Herodoto lib. III. cap. 97.

ΚΑΛΑΥΡΕΙΑ, νησίδιον πρὸς τῇ Κρήτῃ] Sic appellatur etiam Harpocrationi: Straboni, Plutarcho, aliis Καλαυρία. De scriptura & accentu hujus vocis disputat Eustathius ad Dionysium v. 499. & Καλαύρεια scribendum docet. Suidas: Καλαυρεία, νῆσ@ πλησίον Τροιζῆν@. ἐκαλεῖτο ἢ πρότερον Εἰρήνη. perperam pro Καλαύρεια. *Calauria, insula prope Træzenem: olim autem vocabatur Irene.* Fuerunt & aliæ insulæ circa *Cretam*: ut Κύθηρα, Σίκιν@, de quibus vide infra suis locis.

— Ὅσον τετάρων σταδίων] Locus hic descriptus est ex Strabonis lib. VIII. pag. 373. unde hic post σταδίων addendum, ἔχον τὸ κύκλον.

— Ἐκαλεῖτο ἢ Εἰρήνη] Sic etiam Suidas loco paullo ante adducto. Plutarchus in Quæst. Græc. pag. 295. Τὴν Καλαυρείαν Εἰρήνην τὸ παλαιὸν ὀνόμαζον ἀπὸ γυναικὸς Εἰρήνης, ἣν ἐκ Ποσειδῶν@ καὶ Μελανθείας τῆς Ἀλφειοῦ γενέσθαι μυθολογοῦσι. Ὕστερον δὲ τῶν περὶ Ἄνθην καὶ Ὑπέρην, αὐτόθι κατοικησάντων, Ἀνθηδονίαν καὶ Ὑπερείαν ἐκάλουν τὴν νῆσον. *Calauria antiquitus dicta fuit Irene, à femina Irena, quam fabulantur natam Neptuno & Melanthia Alphei filia. Postmodo cum Anthes Hyperesque cum suis ibi habitarent dicta fuit Anthedonia & Hyperia.*

ΚΑΛΗ ἀκτὴ, πόλις Κελτῶν] Legendum: πόλις Σικελῶν, uti ex Herodoto apparet lib. VI. cap. 22. Ἡ δὲ Καλὴ αὕτη ἀκτὴ καλεομένη ἔστι μὲν Σικελῶν, πρὸς δὲ Τυρσηνίην τετραμμένη τῆς Σικελίης. Et MSS. qui habent Καλῶν, pro Κελτῶν, sic ut prima syllaba cum præcedentis fine cohæreat, lectionis hujus præbent indicium.

— Ἔστι ἢ μεγάλη κώμη] Locus corruptus: non enim hoc vult *Calacten* vicum esse magnum, ut verba sonant, sed exempla adducit alia. Itaque legendum: Ἔστι δὲ ὡς Μεγάλη Κώμη. Supra v. Διοσκύρων Κώμη, adducitur Μεγαλοκωμήτης ἐκ δύο ἐν παραγωγῇ.

— Καὶ ἀκτίτης] An non legendum, καὶ Καλακτίτης? Diodoro Siculo lib. XII. appellantur Καλακτῖνοι. & sic pariter Ciceroni & Prisciano. In nummo etiam antiquo apud Philippum Parutam in Numismatibus Siciliæ pag. 102. legitur: ΚΑΛΑΚΤΙΝΩΝ. In alio tamen ΚΑΛΑΑΚΤΙΩΝ. Corruptum est hoc gentile apud Suidam v. Καλακτῖν@. ubi, Καλακτῖνος, καλάκτης δὲ πόλις Σικελίας, scribitur: pro Καλακτῖν@ & Καλακτη. Ita enim appellata contracte etiam hæc urbs, ut & Καλάκτα, à Græcis; & Latinis *Calacte*. Similem errorem tollemus in Athenæo infra ad v. Παλική.

— Ἡ Καλοακτίτης διὰ τοῦ ι] Lege: διὰ τοῦ ο.

— Ἐπεὶ, καὶ παρὰ τὸ Ἀκτὴ, Ἀκτῖος, καὶ Ἀκτικός] Cl. Salmasius legit: καὶ ὁ Ἀττικός.

ΚΑΛΑΡΟΣ, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀλωπεκία νῆσ@] Lego una voce, Ἀλωπεκόννησ@, uti statim repetitur. Hæc enim de *Alopeconeso* Propontidis insula, non de *Alopecia*, Mæotidis paludis, accipienda clare evincunt ea, quæ supra v. hac scribuntur.

ΚΑΛΗΣΙΑ, πόλις Αὐσονική] Apud Ptolemæum inter mediterranea Campaniæ oppida recensetur Καλής, quod Latinis scriptoribus *Cales*, plurali numero, cujus oppidani Straboni lib. V. Καληνοί. Id forte idem est cum *Calesia*. Nisi quis Καλατίαν potius credat, proximum *Calibus* oppidum, cujus incolæ *Calatini*. Idque rectius mihi cum *Calesia* convenire videtur. Hic accurate tractandum de *Calibus, Caleno*, & duabus *Calatiis*, hoc est, *Calvi, Carinola, Cajazzo*.

ΚΑΛΑΤΙΒΟΣ, πόλις Λιβύης Ἡρόδοτ@ ἑβδόμη] Apud Herodotum lib. VII. cap. 31. scribitur Καλάτηβ@. Unde hoc quoque loco Καλάτηβ@ aut Καλάτηβ@ scribendum censeo, ordine literarum id postulante. Deinde pro Λιβύης MSS. habent Λυδίης. Et sic Herodotus d. l. Quare & sic reponendum.

ΚΑΛΑΤΙΣ, πολίχνιον ἐν τῇ παραλίᾳ τοῦ Πόντου] Videtur scribendum ΚΑΛΛΑΤΙΣ, ordine exigente literarum. Et sic scribunt Etymologus & Suidas: alii rursus per Λ simplex. Fuit autem colonia Heracleensium Ponticorum. Memnon apud Photium Narrat. XXII. Οὐ πολλῷ δὲ ὕστερον χρόνῳ πόλεμ@ ἀνεῤῥάγη Βυζαντίοις πρὸς Καλατιανοὺς (ἄποικοι δὲ οὗτοι Ἡρακλεωτῶν ἦσαν) καὶ πρὸς Ἰστριανοὺς περὶ Τό-

 μεως

μενος ἐμπορίῳ, ὃ τοῖς Καλατιανοῖς ὅμορον ὂν μονοπώλιον τοῦτο διανοούμενοι κατασκευάσαι τῶν Καλατιανῶν. *Interlapso hinc tempore aliquo Byzantini bellum adversus Calatianos (Heracleotarum Colonia hac est) & Istrianos erupit: propter Tomin, emporium Calatianis vicinum, quod monopolium ex eo facere, animo conceperant Calatiani.* Videtur autem hæc urbs nomen accepisse à *Callete* Heracleensium fluvio, cujus idem Memnon meminit capite sequenti: Γαλάταις ὡς ἐχθρὰν τὴν Ἡράκλειαν κατίδραμον, ἕως Κάλλητος ποταμοῦ. *Galata Heracleam, ut inimicam, invaserant, ad Calletem usque fluvium.* Etymologus à vicina palude sic dictam scribit ex Oro: Κάλλατις, πόλις ἐπὶ τῷ Πόντῳ ἀπὸ Ἡρακλεωτῶν. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῆς παρακειμένης λίμνης. ὡς Ὦρος.

— Καλαθος ὡρίσθη ἱερεῦσι τοῖς Θεσμοφοριάζουσι] Cl. Salmasius legit: ἐν ᾗ κάλαθος ὡρίσθη κ. τ. Θ. Sed *Calathus* ille mysticus non in *Thesmophoriis*, sed Eleusiniis sacris vehebatur, ut docet Joannes Meursius lib. de Eleusiis cap. xxv. Verum, ut idem, notat sæpe hæc veteres Grammatici confundunt.

— Ὁ πολίτης, Καλατιανός] In nummo apud Franc. Gotifredum circum duas figuras equestres, Castorem puto & Pollucem, legitur: ΚΑΛΛΑΤΙΑΝΩΝ. In aversa Cereris figura conspicitur. Apud alios tamen per Λ simplex. Vide supra v. Ἀμαρεῖς.

— Ἔοικε δ᾽ εἶναι ἀπὸ τῆς Καλατίας] Extat hoc in nummo apud Hubertum Goltzium.

ΚΑΛΛΙΑΙ, πόλις μία τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ Τριπόλεως] Supra v. Βωμοὶ ex Thucydide hæc urbs pariter *Ætoliæ* adscribitur.

— Ὁ πολίτης, Καλλιεύς, ὡς σπανίας] Olim putabam gentilitium aliquod simile latere in corrupto σπανίας, divinabamque Πανιεύς aut Φανιεύς. Verum postea vidi aliud quid latere, legendumque proculdubio: ὡς Παυσανίας. Apud illum enim lib. x. pag. 650. & seq. ter quaterve hoc gentile legitur. & ipsum oppidum Κάλλιον neutro genere dicitur, idemque facit noster infra v. Σάλιον.

— Ἔστι καὶ χωρίον πλησίον Ταλάντης] MS. melior pro Ταλάντης, legit Τάραντος. Isaacus Casaubonus, Ταρέντου. & de *Callisis* intelligit. Ego vix dubito, quin à Stephano scriptum fuerit, Σαλάντης. Oppidum enim Σαλλεντία, quod noster infra commemorat, unde *Sallemini*, quodque Plinio *Soletum* (nescio an satis recte) Σάλεντοι quoque antiquioribus Græcis dictum omnino cum Cluverio sentio. Nam in nummis eorum legitur Σαλλεντίνων. non Σαλλεντίνων aut Σαλεντίνων, ut Græci Latinique auctores vocant: tum hoc quoque tempore *Salamo* nominatur. Decem circiter ab hoc oppido passuum millibus *Callipolis* jacet maritima urbs. Hanc ego *Callias* illas posteriores Stephani esse non dubito. Isaaci Casauboni emendatio nequaquam ferri potest: *Tarentum* enim Græcis Τάρας non Τάραντος. *Callisa* autem plus centum passuum millibus inde jacent in mediis Hirpinis.

ΚΑΛΛΙΑΡΟΣ, πόλις Λοκρῶν, ἀπὸ Καλλιάρου τοῦ Ὀδοιδόκου καὶ Λαονόμης] Transcripsit hæc Eustathius ad Iliad. Β. pag. 277.

— Στράβων δ᾽ ἐν ἐννάτῃ φησὶ τὸ ἔδαφος αὐτὴν εἶναι φησι. Καλλιαρος ὑδαπέδως]. Nescio unde hæc hauserit. Certe non ex Strabone. Saltem nihil quidquam tale hodie apud illum extat.

ΚΑΛΛΙΠΟΛΙΣ, πολίχνιον Λαμψάκου * ἐν τῇ Περαίᾳ τῆς Χερρονήσου] Tollendus est asteriscus: nihil enim deest.

— Δευτέρα κτίσμα τῆς Ἀνάπλου, &c.] Præter illas, quas hic enumerat, occurrit adhuc alia *Callipolis* infra v. Κέρξ.

ΚΑΛΠΑΙ, πόλις Βιθυνῶν] In nummo M. JULII PHILIPP. CAESARIS circum triremem legitur: C. J. GALPA. & subtus D. D. Unde apparet coloniam eo deductam à Philippo Imperatore, & *Coloniam Juliam Calpen* dictam fuisse.

— Καὶ Καλπῖνος, ὡς Πόνης, Πονῖνος] Puto rectius legi Καλπηνός. ita enim etiam legitur infra, Πεδιλεύς. Altera autem forma Italica est.

— Καὶ τὴν πόλιν, Κάλπειαν· τοὺς τύπους Καρπιζανοὺς, ὡς Καλπιανός φασι] Locus mutilus & qui sic explendus videtur: Ἔστι δὲ καὶ ὄρος τῆς Ἰβηρίας, πρὸς αὐτῷ πόλις Κάλπη. ex Strabone lib. III. pag. 140. Cujus locum ab Isaaci Casauboni emendatione recte vindicat Henricus Valesius in Notis ad Excerpta Nicolai Damasceni. Ubi reliqua auctoris nostri sic ordinat: Τὸ ἐθνικὸν, Καλπιανός, λέγουσι γὰρ καὶ τὴν πόλιν Κάλπειαν, τοὺς τύπους Καρπιζανοὺς ἢ Καλπιανούς φασι. multo profecto felicius, quam Salmasius, qui sic sanabat: τοὺς τύπους Καρπιζανοὺς, ὡς Καλπιανούς φασι καὶ τὴν πόλιν Κάρπειαν. Cæterum Nicolaus Damascenus pag. 482. Καλπίαν vocat, non Κάλπειαν, quod propius cum gentili convenit. Stephani autem scriptura usitatam Græcorum formationem sequitur. Utroque enim modo hæc nomina scribebantur, ut alibi pluribus exemplis ostendi.

ΚΑΛΥΒΗ, πόλις Θρᾴκης, ἄποικος Μακεδόνων] Strabo lib. VII. pag. 320. Ὑπέρκειται δὲ τοῦ Βυζαντίου τὸ τῶν Ἀστῶν ἔθνος, ἐν ᾧ πόλις Καλύβη Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου τοὺς πονηροτάτους ἐνταῦθα ἱδρύσαντος. *Supra Byzantium est Astorum gens, in qua est urbs Calybe, in qua Philippus Amynta filius pessimos homines collocavit.*

ΚΑΛΥΔΝΑ, νῆσος καὶ πόλις Θήβης, ἀπὸ Καλύδνου παιδὸς Οὐρανοῦ] Strabo lib. XIII. pag. 604. *Calydnas* dicit insulas duas parvas inter

inter *Lectum* & *Tenedum* jacentes. Unde Tzetzes ad Lycophronem pag. 8. Καλύδναι, νῆσοι Τρωίας, ἀπό τινος Καλύδνου. Nautica Batavorum Mediterranea insulas *Mavaneas* vocat. Unde apparet non versus *Lectum*, promontorium, sed versus Sigæum & Hellesponti fauces esse sitas.

— Ὁ πολίτης Καλυδναῖος] Hinc Ἄνδρων Καλυδναῖος, sculptor, in statuis apud Pyrrhum Ligorium.

ΚΑΛΥΔΩ'Ν, Αἰτωλίας πόλις, ἀπὸ Καλυδῶνος, τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ] Xenophon lib. III. Hist. Græc. pag. 530. Μετὰ δὲ τοῦτο οἱ Ἀχαιοὶ ἔχοντες Καλυδῶνα, ἣ τὸ παλαιὸν Αἰτωλίας ἦν, καὶ πολίτας πεποιημένοι τοὺς Καλυδωνίους, φρουρεῖν ἠναγκάζοντο ἐν αὐτῇ. *Secundum hæc Achæi, qui Calydonis in civitatem suam adscitis Calydonem obtinebant, quondam Ætoliæ oppidum, imposito illud præsidio tueri cogebantur.* *Aiton* hodie dici tradit Cyriacus Anconitanus, idemque confirmat Franc. Sangallus, qui in opere Antiquitatum nondum publicato, in edito monte sitam ait, tria passuum millia à sinu Corinthiaco remotum. Reliqua hujus loci vide etiam apud Eustathium ad Homeri Iliad. B. pag. 311.

ΚΑ'ΛΥΜΝΑ, νῆσος, ἣν ὁ Σκύψιος πληθυντικῶς καλύμνας φησί] Vicina hæc insula fuit *Calydna*, quam paullo ante descripsit. Unde promiscue *Calymna* & *Calydna* sunt appellatæ. Quod procul dubio antequam Hermolaus locum hunc contraxisset, hic fuerat dictum: uti colligere est ex Eustathio & ad Homerum Iliad. B. pag. 319. & Dionysium pag. 77. Omnia enim ex Strabone hausta lib. x. pag. 489. quem adi, si lubet.

— Τὸ ἐθνικὸν, Καλυμναίτης] MSS. τὸ ἐθνικὸν, Καλύμνιος· ὡς Στράβων ι. Καλύμνιον μέλι ἐκεῖ εἶναί φησι. Et sic olim legit Eustathius.

ΚΑ'ΛΥΝΔΑ, πόλις Καρίας, ὡς Κάρυανδα] Lege: ὡς Καρύανδα. Vide infra h. v. Καλυνδικῶν ὅρων meminit Herodotus lib. I. cap. 172.

ΚΑ'ΛΥΤΙΣ, πόλις Συρίας.

— Ὁ οἰκήτωρ, Καλύτης] Rectius, Καλυτίτης. ut Κανυτίτης. Puto autem *Calytin* & *Canytin* unam eandemque Syriæ urbem esse.

ΚΑ'ΜΑΡΑ, πόλις Κρήτης· καὶ ὁ πολίτης, *] MSS. nihil hic juvant. Sed judicatu facile, in lacuna nihil hic periisse præter gentilitium, Καμαραῖος. quod Salmasio etiam monitum.

— Ὅτι Λατὼ ἐλέγετο] MS. ἥτις Λ. ε.

ΚΑΜΑΡΗΝΟΙ', νῆσοι Ἀραβίων] Καμαρίνη Babyloniæ civitas, aliis Οὐρίη, sive *Ur*, ut Alexandro Polyhistori apud Eusebium lib. IX. Præparat. Euang.

ΚΑΜΑΡΙ'ΝΑ, πόλις Σικελίας καὶ λίμνη] De *Camarina* urbe & palude videndus Scholiastes Pindari ad Olymp. Od. v. pag. 40.

ΚΑΜΒΥ'ΣΗΝ, κατὰ Ξέρξην, ἡ ἀπὸ Καμβύσου καὶ Ξέρξου, Περσικὴ χώρα] Legendum: ΚΑΜΒΥΣΗ'ΝΗ καθὰ Ξερξηνή, &c. uti apparet infra v. Ξερξηνή.

— Ἐθνικὸν, τὸ αὐτό] Vide supra v. Ἀγβάτανα. & infra v. Κύρου πόλις.

ΚΑ'ΜΙΚΟΣ, πόλις Σικελίας, ἐν ᾗ Κώκαλος ἦρχεν, ὁ Δαιδάλου] *Cocali* antiquissimi Siciliæ tyranni regiam fuisse *Camicum* testatur & Pindari Scholiastes ad Pyth. Od. VI. pag. 281. Sed falsum *Cocalum* fuisse *Dædali* filium, quod hic noster dicit. Unde Cluverius putabat hic excidisse vocabulum ξενοδόχος ante Δαιδάλου, ut auctorem à tam falsa sententia liberaret.

— Χάραξ δὲ Γόννον ταύτην φησίν] Supra h. v.

ΚΑ'ΜΙΡΟΣ, πόλις ἐν Ῥόδῳ] Macrob. lib. I. Saturn. cap. 17. *Camirenses, qui sacram soli incolunt insulam.* Sic enim ibi legendum Joannes Meursius recte docuit. Vide plura apud Eustathium ad Iliad. B. pag. 315.

— Ἀπὸ τοῦ παιδὸς Κερκάφου, τοῦ Πολιάδου, καὶ Κυδίππης] MSS. habent Πηλιάδου. sed legendum, Ἡλιάδου. Diodorus Siculus lib. v. pag. 328. enumerat septem *Heliadas* sive Solis filios, Ὄχιμον, Κέρκαφον, Μάκαρα, Ἀκτῖνα, Τενάγην, Τριόπαν καὶ Κάνδαλον. Strabo lib. XIV. pag. 654. Μετὰ δὲ τοὺς Τελχῖνας, οἱ Ἡλιάδαι μυθεύονται κατασχεῖν τὴν νῆσον, ὧν ἑνὸς Κερκάφου καὶ Κυδίππης γενέσθαι παῖδας, τοὺς τὰς πόλεις κτίσαντας ἐπωνύμους αὐτῶν.

Λίνδον, Ἰηλυσόν τε καὶ Ἀργινόεντα Κάμειρον.

Post Telchinas Heliada (ut fabulæ tradunt) insulam occupaverunt: quorum unius Cercaphi & Cydippæ filii urbes condiderint, ac de se denominaverint,

Lindon, Ialysumque argillosamque Camirum.

Scholiastes Græcus Epigramm. lib. I. cap. LX. pag. 123. Κερκαφίδαι dicuntur ἀπὸ Κερκάφου. υἱοὶ Ἡλίου καὶ Ῥόδου Κέρκαφος, Ὄχιμος, Τενάγης, Τριόπης, Μακαρεύς, Φαέθων ὁ νεώτατος. Κερκάφου δὲ τρεῖς Λίνδος, Ἰλυσσὸς (lege Ἰαλυσός) Κάμειρος. Corruptum idem hoc vocabulum apud Cononem Narrat. XLVII. Τὴν δὲ Ῥόδον τὸ μὲν ἀρχαῖον λαὸς αὐτόχθων ἐνέμοντο, ὧν ἦρχε τὸ Ἰλιάδων γένος. ubi omnino corrigendum, Ἡλιάδων. *Rhodum autem antiquitus incolæ ibidem nati tenuerant, quibus imperaverunt Heliadæ.* Denique infra v. Λίνδος. Κέρκαφος, ὁ Ἡλίου καὶ Κυδίππης dicitur.

— Ἀπὸ Κερκάφου δὲ αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες Κερκαφίδες] Etiam viri Κερκαφίδαι. Nam ita lib. I. Anthol. cap. LX. pag. 123. in Apollonidæ Epigrammate, & Eustathius dicto loco.

— Πείσανδρος ὁ διασημότατος ποιητὴς, Καμιρεὺς ἦν] Apud Scholiasten Pindari ad Pyth. Od. IX. pag 307. Πείσανδρος ὁ Καμιρεὺς scribitur perperam. Apud Suidam v. Πείσανδρος. Καμιραῖος & Κάμιρος legitur, quomodo

Scylax aliique ſcribunt. Alibi tamen apud eundem Suidam Κάμμος.

ΚΑΜΜΑΝΙ´Α, μοῖρα Θεσπρωτίας· μετωνομάσθη δὲ Κεστρινία] Pauſanias lib. II. pag. 127. Κεστρίνην appellat. ubi ſic pariter vocatam ait à *Ceſtrino Heleni* filio, ut noſter paullo poſt.

— Ἐξ ἧς Κάδμος, ὁ πταμὸς Κεστρῖνος] Forte ſcripſit: ἐξ ἧς Θύαμις. Pauſanias lib. I. pag. 19. Ἑλένου δὲ, ὡς ἐτελεύτα, Μολοσσῷ τῷ Πύῤῥου παραδόντος τὴν ἀρχὴν, Κεστρῖνος μετὰ σὺν τοῖς ἐθέλουσιν Ἠπειρωτῶν τὴν ὑπὲρ Θύαμιν ποταμὸν χώραν ἔσχε. *Cum autem Helenus moriens Moloſſo Pyrrhi filio regnum reliquiſſet, Ceſtrinus collecta Epirotarum manu, eam quæ ſupra Thyamin fluvium eſt regionem tenuit.*

ΚΑ´ΜΠΟΣ, κτίσμα Καμπανῶν, ἀφ᾽ οὗ ἐκτίσθησαν] Euſtathius ad Dionyſium meminit pag. 50. Etymologus: Καμπανοί, ὅτι Κάμπον ἔκτισαν πρὸς τὴν Κύμην, τόπον οὕτω λεγόμενον. ὅθεν καὶ Κάμπη ἐκλήθη. οὕτως Ὦρος.

ΚΑ´ΝΑΘΑ, πόλις πρὸς τῇ Βόστρᾳ Ἀραβίας] Κανάθα ſcribitur Ptolemæo lib. V Geograph. cap. 16. & Cœlæ Syriæ annumeratur. In Hieroclis Notitia Provinciarum ſub Boſtris, Arabiæ metropoli, recenſetur Κανόθα, quæ per ω ſcribitur Κανώθα Concilii Chalced. Act. I. redditurque in verſione antiqua Latina *Canotha*, ejuſque Epiſcopus Theodoſius ibi commemoratur. Qui rurſus in Subſcriptionibus Epiſtolæ Synodicæ Gennadii P. CP. Tom. I. Juris Græco-Romani pag. 189. Κανοθῶν dicitur Epiſcopus. Rurſus in alia Notitia MS. Κανοθαὶς urbs; Epiſcopus, ὁ Κανοθαῖδος appellatur.

ΚΑ´ΝΑΙ, πολίχνιον Εὐβοϊκὸν, ἢ Λοκρὸν, κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου] MSS. ἢ Λοκρῶν τῶν ἐκ Κύνου κατὰ τὰ, &c. atque ita ad verbum Strabo lib. XIII. pag. 615. Κάναι δὲ πολίχνιον Λοκρῶν τῶν ἐκ Κύνου κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου τὰ νοτιώτατα, κείμενον ἐν τῇ Καναίᾳ. *Canæ autem oppidulum eſt Locrenſium è Cino profectorum eo, juxta extremas Lesbi verſus meridiem partes; ſitum in regione Canæa.*

— Ἔστι καὶ ὄρος Κάνη] Montis hujus meminit Herodotus lib. VII. & Strabo d. l.

— Καὶ Καναία] Sic Strabo regionem circa oppidum illud appellat.

— Στράβων ιγ´. Κιναῖος Ζεὺς, οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ Κιναίου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς Κάνης] Legendum: Κηναῖος & Κηναίου. à promontorio Eubœæ. Sic Æſchylus apud Strabonem lib. X. pag. 447.

Εὐβοΐδα καμπτὴν ἀμφὶ Κηναίου Διὸς
Ἀκτὴν, κατ᾽ αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα.
Euboida flexam circa Cenæi Jovis
Actam, ſepulchrum pone infelicis Lichæ.

Seneca in Hercule Oetæo v. 783.

Hic rupe celſa, nulla quam nubes ferit,
Annoſa fulgent templa Cenæi Jovis.

Correxit hoc mendum in Stephano Janus Rutgerſius V. CL. lib. II. Var. Lect. cap. 6.

ΚΑ´ΝΑΣΤΡΟΝ, ἄκρον Θρᾴκης καὶ Μακεδονίας] Scholiaſtes vetus Epigramm. lib. II. pag. 259. genere feminino: Κάναστρα, ἄκρον Θρακίας καὶ Μακεδονίας. Et ſic pariter Tzetzes ad Lycophronem pag. 92. Κάναστρα ἀκρωτήριον, μεθόριον Μακεδονίας καὶ Θρᾴκης, οὗ πλησίον ᾤκησαν οἱ Γίγαντες.

— Σοφοκλῆς δὲ ὑπομνηματίζων τὰ Ἀργοναυτικὰ, Καναστραῖόν φησιν ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης] Scholiaſtæ Apollonii Rhodii, quos inter etiam *Sophocles* ad lib. I. v. 599.

——— Καναστραίην ὑπὲρ ἄκρην.

non ita appellant, ut hic dicitur. Habent enim: Κάναστρα, ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης. non Καναστραῖον. Cæterum ſupra v. Ἄθως occurrit Καναστραίη ἀκτή. Apud Suidam v. Ἀλκυονίδες. ἀπὸ Καναστραίου, ὅ ἐστιν ἄκρον τῆς Παλλήνης. Item apud Scylacem.

ΚΑ´ΝΔΑΣΑ, ὡς Μάλασα] Lege: ὡς Μύλασα. Infra h. v.

ΚΑ´ΝΔΑΡΑ, πόλις Παφλαγονίας, ὡς ἀπὸ σχοινίων τριῶν Γαγγρῶν] Cl. Salmaſius legit: ὡς σχοινίων τριῶν ἀπὸ Γαγγρῶν.

— Οἱ οἰκήτορες, Κανδαρηνοὶ καὶ Ἥρας Κανδαρηνῆς ἱερόν] Idem Salmaſius legit: Κανδαρηνοί, & Κανδαρηνῆς.

ΚΑ´ΝΤΑΝΟΣ, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων, ἐν περιοδείᾳ κρητικῷ τύπῳ] MSS. ἐν περιοδείᾳ Κρητικοῦ τύπου. Unde ego mutata duntaxat litterula: ἐν περιοδείᾳ Κρητικῷ τύπῳ. ut ſit nomen operis, quo *Cretam* inſulam, & quidquid ad ejus territorium pertinet, deſcripſerit. Cl. Salmaſius: ἐν τῷ περὶ ὁρίων Κρητικῶν κρητικῷ τύπῳ. ſed ſibi ipſe non ſatisfacit.

ΚΑΝΤΥ´ΣΙΟΝ, μεγίστη πόλις τῶν Γυπαλιωτίδων.

— Τὸ ἐθνικὸν, Καντύσιος] Lege, Καντυσῖνος.

ΚΑ´ΝΤΥΤΙΣ, πόλις Συρίων μεγάλη] Eadem quæ Κάλυτις paullo ante ex Herodoto commemorata.

ΚΑ´ΝΩΠΟΣ, ἔδει γράφεσθαι διὰ τοῦ β. Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ.

ΚΑ´ΝΩΒΟΣ, δι᾽ ἔστι πόλις ἐν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν σταδίοις ἀπὸ Ἀλεξανδρείας καὶ πεζῇ ἰοῦσιν, &c.] Lege: ἑπτακαιδεκάτῃ. Κάνωβος δὲ ἔστι πόλις ἐν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν σταδίοις. Male enim unum idemque vocabulum diviſum eſt in duo. Poſterius enim vocabulum initium eſt loci Strabonis in priore allegati: qui totidem verbis apud Strabonem extat lib. XVII. pag. 801. De *Canobo* addit aliqua Conon apud Photium Narrat. VIII. quæ operæ pretium conſulere.

— Καὶ ἱερὸν Ποσειδῶνος Κανώβου] Strabo non *Neptuni*, ſed *Serapidis* templum *Canobi* fuiſſe d. l. auctor eſt. *Canobi* autem templum iſthic fuiſſe dicit Dionyſius v. 13.

Καὶ τέμενος περίπυστον Ἀμυκλαίοιο Κανώβου.
Et fanum percelebre Amyclæi Canobi.

Unde

Unde videri posset conjunctivam particulam hic inserendam: Ποσειδῶνος καὶ Κανώβου. Inducor tamen ex illis, quæ apud Suidam extant v. Κάνωπος, ut credam *Canobum* eundem cum *Neptuno* Deum ab auctore habitum.

ΚΑΠΕΤΩ´ΛΙΟΝ, ἐν Ῥώμῃ λόφος] Omittitur hic Καπιτωλιάς, Cavæ Syriæ civitas, apud Ptolemæum, quæ in Hieroclis Notitia, Palæstinæ Secundæ tribuitur. Cives inde *Capitolienses l. ult. D. de Censibus.* ubi male *Capitulenses* editur. Recte autem ibidem Cæsariensibus conjunguntur. Liberam vero & immunem fuisse testatur nummus Severi apud Franc. Gotifredum, ubi circum templum Jovis: ΚΑΠΙΤΩ. ΙΕΡΑΣ. ΑΥ. hoc est, *Capitoliadis sacræ & liberæ*, sive αὐτονόμου, legitur. Errant qui & *Capitolianam* dictam putant ex veteri lapide apud Manutium & Gruterum. Nam ibi junctis vocibus DOMO CAPITOLIADE legendum. & sic Antonini Itinerarium & Tabula Augustana vocant. Eodem pertinet nummus Hadriani, cujus ectypon ex Æneæ Vici schedis servat Ill. Eques Puteanus, in quo circum colonum cum bubus & labaro erecto: COL. ÆL. KAPI. subtus CONḌ. & alius Diadumeniani apud Erizum pag. 463. qui pariter, sed magis integer, apud eundem Puteanum extat, in quo circum templum Solis aut Imperatoris capite radiato, cui Victoria coronam imponere videtur, scriptum est: COL. ÆL. CAP. COMM. quod ultimum *Commodianæ* interpretor, eo, quod hoc cognomen ab Imperatore *Commodo* postea tulerit. Idque nummus Commodi indicat, qui penes Erizum fuit, in quo itidem circum caput muliebre turritum COL. ÆL. CAP. legebatur. Sic in nummo Antonini Pii apud M. Ducem circum caput Jovis Serapidis: CO. AE. CAP. & in alio simili apud Franc. Gotifredum: COL. AE. CAPIT.

— Ταρφαῖος πάλαι λεγόμενος] Scribe: Ταρπαῖος. ut infra v. Τάρπη etiam vocatur.

— Εἰρηναῖος περιπατητικός, διὰ τοῦ ι γράφων] Εἰρηναῖος Grammaticus Alexandrinus multaque ejus opera de re Grammatica à Suida commemorantur, ut mirer Salmasio hoc nomen suspectum fuisse. Mentio ejus & in Historia Eccles. ubi ex ejus Lexico explicatur, quid significet vox ὑπόστασις. Legebat autem Salmasius, Ἐρρένιος.

— Ἡρωδιανὸς δὲ Καπιτωλίεσαν, ἐν τῇ ἐξ συλλαβαῖς] Lege: Καπιτωλιέσσαν.

— Ὅσα γὰρ ἔχει προϋπάρχον * εἰς ος λήγει καθαρόν] Exple: Τὸ ι, καὶ εἰς ος λήγει καθαρόν.

ΚΑΠΙ´ΝΝΑ, Τυῤῥηνικὴ πόλις λέγεται καὶ πληθυντικῶς.

— Ὡς Αἰγινιάτης, καὶ Αἰγινήτης] Lege, Αἰγινάτης.

Dicebatur enim utroque modo. Vide supra h. v. & vv. Βεμβῖνα & Βιλβῖνα.

ΚΑΠΠΑΔΟΚΙ´Α, χώρα τῇ Κιλικίᾳ πρόσβορρος] Claudius Salmasius legit. κ. χ. τῇ Κιλικίᾳ πρόσχωρος.

— Τὸ ἐθνικὸν, καππάδοξ] Etymologus: καππάδοξ, σεσημείωται ἐκ τῶν εἰς ωξ ἀρσενικῶν διὰ τοῦ ο μικροῦ γραφόμενον· καὶ κλίνεται Καππάδοκος· καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν καὶ κλίνεται καππαδόκης· τὸ δὲ καππαδόκης, κατὰ μεταπλασμόν. ἐξ οὗ καὶ ὁ Θεολόγος, οἱ σεμνοὶ καππαδόκαι, λέγει. Intelligit Nazianzenum.

— Καὶ Καππαδόκης. Ἡρόδοτος δὲ φησιν] Aut legendum: καὶ καππαδόκης Ἡρόδοτός φησιν. aut si vulgata retinenda, dicendum Herodoti verba, quæ Stephanus innuit, hic excidisse. Sunt autem è lib. I. cap. 72. sequentia. Οἱ δὲ καππαδόκαι ὑπὸ Ἑλλήνων Σύριοι ὀνομάζονται. *Cappadoces vero à Græcis Syri nominantur.*

— καὶ πανδόκισσα] Ἀπὸ τοῦ πανδοξ, quod Hesychius explicat, ὁ ἐν πανδοκείῳ οἰκῶν.

— Διαίρεται δὲ οὐχ ὡς νῦν εἰς πρώτην καὶ δευτέραν, ἀλλ᾽ εἰς μείζονα καὶ ἐλάττονα, καὶ μικρὰν καὶ μεγάλην] Rectius: ἢ μικρὰν καὶ μεγάλην.

ΚΑΠΡΙΗ´ΝΗ, νῆσος Ἰταλίας] Scribe: ΚΑΠΡΙ´Η, νῆσος Ι. Ultima enim syllaba in καπρεληνή male est repetita ex sequentis vocis initio.

— Ἐντεῦθεν ἦν Βλαῖσος σπουδογελοίων ποιητὴς, Καπρεάτης] Hujus *Blæsi Mesotriba* citatur Athenæo lib. III. pag. III. & alibi *Saturnus*.

ΚΑ´ΠΥΑ, πόλις Ἰταλίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἀπὸ Κάπυος τοῦ Τρωικοῦ] Eustathius ad Dionysium pag, 50. ἐν μεσογείῳ ἐστὶν ἡ καπύη, κεφαλὴ τοῦ ἔθνους, ὥς φησιν ὁ γεωγράφος, κατὰ τὸ ἐτυμολόγιον τοῦ ὀνόματος, γλώττῃ Λατίνων. Sed aliam etymologiam, ἀπὸ Κάπυος τοῦ Τρωικοῦ sequi videntur nummi Medicei duo: in quibus circum aquilam distentis alis: ΚΑΠΥΑΣ. In aversa caput virile coronatum, quod existimo esse *Capyn*, dependentibus retro tæniis. Nisi quis malit Hannibalis. Nihil enim Romanum præfert. Vide Strabonem lib. XIII. pag. 608.

— Τὸ ἐθνικὸν, καπυανός] Apud Goltzium duo visuntur nummi, in quibus legitur: ΚΑΠΥΑΝΩΝ.

ΚΑ´ΡΑΛΛΙΣ, ἢ καράλλεια Ἰσαυρικὴ πόλις] Lege cum Salmasio: ΚΑ´ΡΑΛΛΙΣ ἢ Καράλλεια, L. π. In Concilio in Trullo Act. XIII. καραλλία Παμφυλίας dicitur.

— Ἔστι καὶ Καραλία διὰ τοῦ ἑνὸς λ, Λιβυκὴ πόλις] Suspicor auctorem *Caralin* Sardiniæ metropolin hic designare, quam Carthaginiensium fuisse coloniam auctor in Phocicis Pausanias. Ejus autem cives *Caralitani* & *Caralitæ*. In veteri nummo apud Goltzium: ΚΑΡΑΛΙΤΩΝ. Unde puto & hic pro καραλία rescribendum κάραλις. Confirmat hanc conjectu-

jecturam id, quod habet noster infra v. Σόλλιοι. Nec refert, quod *Libycam* dicat civitatem, quæ Carthaginiensium imperio subjecta esset extra *Libyam*; sic enim solet noster impingere, ut jam ante monuimus vv. Ἀσπαλεῖοι & Ἴτυκα.

ΚΑ'ΡΑΝΝΑ, πόλις Γαλατίας ὑπὸ Ῥωμαίων συνοικισθεῖσα] Ex gentili, tum Strabone lib. XII. pag. 560. apparet scribendum: ΚΑ'ΡΑΝΑ. Strabonis autem locus vicissim hinc emendandus, in quo perperam editur: ταύτην μὲν τὴν μερίδα ἡ πόλιν οὖσαν, ὑπὸ Ῥωμαίους εἶναι συμβαίνει καλουμένην ἐπαρχίαν, καὶ ἔστι σύστημα καθ' αὐτὸν τὸ πολίχνιον, συνοικισάντων τὰ Κάρανα. pro, ὑπὸ Ῥωμαίων. alias enim participium συνοικισάντων, quod sequitur, quo referatur non habet. Pyrrhus Ligorius coloniam facit Romanam ex nummo Hadriani Imperatoris, in quo aquila legionaria cum quatuor signis militaribus & hac inscriptione: COLONIA. AELIA. CARANA. AUGUSTA. MARTIALIS. Sed ego istum de Hispanica aliqua colonia vel Africana potius acceperim.

ΚΑΡΒΑΝΙ'Σ, γέγονε καὶ ἀπὸ γλυκῆς εὐθεῖα ὁ κάρβανος. ἔστι καὶ Κάρβανα πόλις Λυκίας. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Καρβανεύς] Hinc apud Hesychium: Ἐκαρβάνιζεν, ἐβαρβάριζεν. καρβάνων γὰρ ὁ βάρβαρος. Vide item vv. κάρβανοι. καρβανίζει. καρβαΐζει. Quod postremum explicat: καρικῶς λαλεῖ καὶ βαρβάρως. Eustathius item ad Homeri Iliad. Β. pag. 368. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον ἡ τῶν καρβάνων ἤτοι βαρβάρων λέξις ἐκ τῶν καρῶν εἰλῆφθαι δοκεῖ, ἀλλὰ καὶ οἱ παρὰ Παυσανίᾳ κάρδακες. Etymologus: καρβᾶνες, οἱ βάρβαροι οἱ ἔχοντες καρὸς βολιῶ. Λυκόφρων, κάρβανον ὄχον.

ΚΑΡΔΑΜΥ'ΛΗ, Ὅμηρος, Καρδαμύλην Ἐνόπην τε. Ἡρόδοτος δὲ Λακωνικὴν αὐτὴν φησιν] Herodotus lib VIII. cap. 73. *Cardamylam* dicit *Laconicam*. Ex eo autem, quod ex Herodoto auctor affirmat, sequitur in principio hujus vocis aliquid omissum, quod omittendum non fuit, scilicet Καρδαμύλη, πόλις Μεσσηνίας. Eustathius ad Homerum Iliad. Ι. pag. 743. Τούτων δὲ Καρδαμύλην μὲν, ὁ τὰ ἐθνικὰ συγγράψας πόλιν Μεσσηνίας φησὶν, ἢ κατὰ Ἡρόδοτον Λακωνικήν. Similiter supra. Ἐνόπη, πόλις τῆς Μεσσηνίας, Ὅμηρος, Καρδαμύλην Ἐνόπην τε. Ex Iliad. Ι. v. 150.

ΚΑΡΔΙ'Α, πόλις τῆς ἐν Θρᾴκῃ χερρονήσου.

— Ἢ ὅτι τῇ Σκυθῶν γλώττῃ οὕτω κεκλῆσθαι] Hesychius: Καρδίαι, οἱ Ἕλληνες περὶ Σκύθαις. διὰ τὸ πόλιν αὐτοῖς Ἑλληνίδα Καρδίαν διαρπάσαι.

ΚΑΡΔΟΥ'ΧΟΙ, ἔθνος Μηδίας, ὡς Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσεως γ'. Ἐς Καρδούχους ἄγει] Apud Xenophontem lib. III. de Exped. Cyri pag. 315. legitur: ὅτι εἰς Καρδούχους ἄγει.

— Τούτους δὲ πολεμικοὺς εἶναι, καὶ βασιλέως οὐκ ἀκούειν καὶ Σοφαίνετος ἐν Κύρου ἀναβάσει φησὶ περὶ αὐτῶν] Xenophon lib. VII. de Exped. Cyri pag. 427. eos appellat αὐτονόμους.

ΚΑΡΗ'ΝΗ, πόλις Μυσίας· Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ] Apud Herodotum lib. VII. cap. 42. hodie scribitur Καρίνη.

— Ὡς Καρτερὸς γ'. Περὶ ψηφισμάτων χωρὶς σπαρτεναῖοι, Καρηναῖοι] Scribe: ὡς Κρατερὸς γ'. περὶ ψηφισμάτων. uti corrigit Xylander in Indice Scriptorum. Sed sequentia verba pariter corrupta sunt: pro quibus Salmasius legebat, χωρὶς, Πιταναῖοι, κ.

ΚΑ'ΡΘΕΙΑ, μία τῶν ἐν Κῷ τετραπόλεως] Supra v. Ἀναία scribitur, Καρθαία. & sic pariter apud Antoninum Liberalem Metamorph. cap. 1. Apud Suidam v. Βακχυλίδης, Κάρθαια. Legendum autem hic, μία τῶν ἐν Κέῳ. Suidas dicto loco: Βακχυλίδης Κεῖος. ἀπὸ Κέω τῆς νήσου. πόλεως δὲ Ἰουλίδος. ἔχει δὲ πόλεις τέσσαρας, Ἰουλίδα, Κάρθαιαν, Κορησσίαν, Ποιήεσσαν.

— Ἔστι καὶ Ἰβηρίας Κάρθαια] Ad hanc refero nummum, quem possidet Franc. Gotifredus, in quo circum caput turritum legitur, CARTEIA. in aversa conspicitur piscator hamo piscem attrahens.

ΚΑΡΙ'Α, ἡ χώρα. τὸ ἐθνικὸν, Κάρ.

— Τὸ ἐθνικὸν κατὰ τέχνην Κάειρα, ἡ χρῆσις δὲ τὴν ει δίφθογγον ἔχει] MSS. τὸ ἐθνικὸν κατὰ τέχνην Κάϊρα. Recte. Sed totus locus ex Eustathio ad Homeri Iliad. Β. pag. 367. sic ordinandus restituendusque est: τὸ δὲ θηλυκὸν ἐθνικὸν κατὰ τέχνην, Κάειρα· καὶ ἐν διαλύσει, Κάϊρα διὰ τοῦ ι. ἡ δὲ χρῆσις τὴν ει δίφθογγον ἔχει· ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα. Nam Eustathius ibi hunc auctorem citat. Vide eundem ad Iliad. Δ. pag. 456. ad illud, Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα. Sic Herodotus lib. 1. cap. 92. Κροῖσος μὲν γὰρ ἐκ Καείρης ἦν γυναικὸς Ἀλυάττῃ. *Crœsus enim matre erat Carica, Alyattis uxore.* & cap. 146. Οὗτοι δὲ οὐ γυναῖκας ἠγάγοντο ἐς τὴν ἀποικίην, ἀλλὰ Καείρας ἔσχον τῶν ἐφόνευσαν τοὺς γονέας. *Hi uxores secum non adduxerunt, quum in coloniam migrarent, sed Caricas habuerunt, quarum parentes jam ante interemerant.*

— Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ Μεγαλόπολις Καρία, ἀπὸ Καρὸς τοῦ Φορωνέως] Lege: ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ Μεγάρων ἀκρόπολις Καρία, &c. Hausta hæc sunt ex Pausania, qui lib. 1. pag. 75. Μετὰ δὲ τοῦ Διὸς τὸ τέμενος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθοῦσι καλουμένην ἀπὸ Καρὸς τοῦ Φορωνέως καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι Καρίαν, ἔστι μὲν Διονύσου ναὸς Νυκτελίου. *A Jovis luco, cum in arcem ascenderis, quam à Care Phoronei filio ætate etiam nostra Cariam nominant, Bacchi Nyctelii ædes est.* Et sic ex nostro descripsit quondam Eustathius d. l. Ἦν δὲ Ἑλληνικός φασι Κάρ, υἱὸς Φορωνέως, ἀφ' οὗ Καρία ἐκαλεῖτο, ἡ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις.

— Ἔστι καὶ Καρίνη] Occurrit apud Plutarchum

de Virt. mulierum pag. 246. Ἔτυχε δὲ Καρί-νη παρθένος ἐρῶσα τοῦ Νυμφαίου. *Forte virgo quædam Caria Nymphæum amabat.* Et apud Hesychium: Καρίναι, Θρηνῳδοὶ μουσικαί, αἱ τοὺς νεκροὺς τῷ θρήνῳ παραπέμπουσαι πρὸς τὰς ταφὰς καὶ τὰ κήδη. παρελαμβάνοντο δὲ αἱ ἀπὸ Καρίας γυναῖκες. Sic apud Græcos forte ob cantum sonumque barbarum appellatæ hæ mulieres: apud Romanos vero *præficæ*.

— Ἔστι καὶ Φρυγίας πόλις Ἀκαρὶς, καὶ Καρίδες] Videtur legendum: Ἔστι καὶ Φρυγίας πόλις Καρὶς καὶ Καρίδες. Meminit hujus urbis ex Ephoro Athenæus lib. III. pag. 105. sed circa *Chium* ponit: Περὶ δὲ τῶν καρίδων, ὅτι καὶ πόλις ἦν Καρίδες περὶ Χίον τὴν νῆσον, Ἔφορος ἐν τῇ πρώτῃ ἱστορεῖ, κτίσαι φάσκων αὐτὴν διασωθέντας ἐκ τοῦ ἐπὶ Δευκαλίωνος γενομένου κατακλυσμοῦ, μετὰ Μάκαρας καὶ μέχρι νῦν τὸν τόπον καλεῖσθαι Καρίδας. *Quod ad squillas pertinet, Ephorus libro primo refert, circa Chium insulam, urbem fuisse Caridas, quam condiderint, qui diluvio Deucalioneo superstites fuerint post Macaras, & locum huc usque Caridas,* id est, Squillas, *nominari.*

— Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ, τὸ Καρικὸν ἔθνος δοκιμώτατον] Apud Herodotum lib. I. cap. 171. Τὸ Καρικὸν ἦν ἔθνος λογιμώτατον τῶν ἐθνέων ἁπάντων κατὰ τοῦτον ἅμα τὸν χρόνον, καὶ μακρῷ μάλιστα. *Carica gens super omnes alias, quæ tum erant, maxime celebris erat.* Unde hic pro δοκιμώτατον rescribendum, λογιμώτατον.

ΚΑΡΙΚΟ'Ν, τόπος ἰδιάζων ἐν Μέμφιδι] Addi potest hoc loco ex Tzetze ad Lycophronem pag. 29. Καρικὸς, ποταμὸς καὶ τόπος Λακωνικῆς.

ΚΑΡΙΚΟ'Ν ΤΕΓΧΟΣ, πόλις Λιβύης ἐν δεξιᾷ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν] Hanc urbem condidit pro Carthaginiensibus Hanno, uti testatur ipse in Periplo: Τὴν τε λίμνην παραλλάξαντες ὅσον ἡμέρας πλοῦν, κατῳκίσαμεν πόλεις πρὸς τῇ θαλάττῃ καλουμένας Καρικόν τε τεῖχος, καὶ Γύττην, καὶ Ἄκραν, καὶ Μέλιτταν καὶ Ἀραμβυν.

ΚΑΡΚΙΝΙ'ΤΗΣ, πόλις Σκυθική] Herodoto dicitur ΚΑΡΚΙΝΓΤΙΣ lib. IV. cap. 99. Αὕτη ἤδη ἀρχαίη Σκυθίη ἐστὶ πρὸς μεσαμβρίην τε, καὶ νότον ἄνεμον κειμένη, μέχρι πόλιος καλεομένης Καρκινίτιδος. *Ab istro hæc jam vetus Scythia est meridiem versus & austrum posita usque ad urbem Carcinitidem.*

ΚΑ'ΡΜΗΛΟΣ, ὄρος δυσχείμερον.

— Καὶ κύριον ἐντεῦθεν] Nam & Καρμήλιος vocatur.

ΚΑ'ΡΝΑΝΑ, πόλις Μιναίων, ἔθνος πλησίον ἐρυθρᾶς θαλάσσης] Strabo lib. XVI. pag. 768. Μιναῖοι μὲν ἐν τῷ πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν μέρει, πόλις αὐτῶν ἡ μεγίστη Κάρνα ἢ Καρνανά. *Minæi in parte ad Rubrum mare sita: maxima eorum civitas Carna sive Carana.* Unde apparet pro ἔθνος hic legendum ἔθνους.

— Σίνιος δὲ Καρνανίαν καὶ Καρνανίτης φησί] Lege: Οὐράνιος δὲ κ. κ. κ. φ. in MSS. fuit οὔνιος. Qui istum scribendi modum non intelligebant, inde fecere Σίνιος. Simili modo erratum supra v. Ἐδυμαῖοι.

ΚΑ'ΡΝΗ, πόλις Φοινίκης, ἀπὸ Κάρνου τοῦ Φοίνικος] In Collectionibus Pyrrhi Ligorii nummus extat, in cujus una parte caput Apollinis, altera sagitta, arcus & pharetra cum hac epigraphe: ΚΑ'ΡΝΗ, quæ ad Asiaticam *Carnem* sine dubio referenda.

— Ὁ πολίτης, Καρνίτης] Vide supra v. Αὖλαι.

— Λυκόφρων,

Ὤλοντο ναῦται πρῶται Καρνῖται κύνες] Lycophron Cassandra v. 1291.

— Ἔστι καὶ ἄλλη Αἰολίδος] Hæc est procul dubio Καρνία Ἰωνίας, quæ sequitur.

— Ἔστι Κάρνος καὶ συνεχῶς Πάλτος, εἶτα Γάβαλα πόλις] Hæc de Syriæ sive Phœniciæ oppido accipienda, uti ex adjunctis locis apparet.

ΚΑ'ΡΝΟΣ, νῆσος Ἀκαρνανίας] Scylax in descriptione *Acarnaniæ*: Μετὰ ταύτην πόλις Ἀλυζεία, καὶ κατὰ ταύτην νῆσος Κάρνος καὶ πόλις Ἀστακὸς καὶ λιμὴν καὶ ποταμὸς Ἀχελῷος καὶ Οἰνειάδαι πόλις. *Post hæc urbs Alyzia & circa hanc est Carnus insula & urbs Astacus cum portu & fluvius Achelous & urbs Oeniadæ.*

— Ἀρτεμίδωρος β' γεωγραφουμένων] Vereor ne idem sit locus, qui paullo ante ex libro decimo citatus est. Notum quomodo passim in MSS. confundantur β, κ, μ. Quod si verum est, perperam hic *Artemidori* adducitur auctoritas. Videtur autem hoc potius, quam aliud, ex eo, quod infra v. Πάλτος *Artemidorus* pariter adducitur.

— Τὸ ἐθνικὸν, Κάρνειος] Hesychius: Καρνεῖος, ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, ἴσως ἀπὸ Κάρνου τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης. Vide eundem v. Καρνεάται. Et similiter cognominatur apud Callimachum. Sed an *Apollo* ab hac insula sic denominatus videndum amplius. Apud Herodotum lib. VIII. cap. 72. occurrunt Κάρνεια, tamquam ludus sacer: Τοῖσι δὲ ἄλλοισι Πελοποννησίοισι ἔμελε οὐδέν. Ὀλύμπια δὲ καὶ Κάρνεια παροιχώκεε ἤδη. *Cæteris enim Peloponnensibus id nihil admodum curæ erat & Olympia jam & Carnia præterierant.*

ΚΑΡΟ'Σ κῆποι, χωρίον Θρᾴκης] An sunt Καρῶν λιμὴν Arriani, Κάραι sive Καρίαι Anonymi?

ΚΑ'ΡΠΑΘΟΣ, νῆσος πλησίον τῆς Κῶ. Ὅμηρος, Κάρπαθος αὖ ἐπὶ νῆσι πρὸς ζόφον-] Ex Scholiaste Apollonii patet, quis Homeri locus hic fuerit adductus: sic enim is commentatur ad lib. IV. v. 1636. Κάρπαθος, νῆσός ἐστι τῶν Σποράδων, πλησίον τῆς Κῶ. περὶ ἧς Ὅμηρος εἴρηκε. Κράπαθόν τε Κάσον τε καὶ Κῶν. Ἄλλοι πλησίον Κρήτης αὐτὴν εἶναι λέγουσιν. extat autem is Iliad. B. v. 676. Nec refert, quod Κράπαθον

dixerit metatheſi ξρ, pro Κάρπαθον. Præterquam enim quod metri ratio hoc poſtularit, (uti & in ſequenti voce in verſu Dionyſii Κραπάσειαν pro Καρπάσειαν) nihilominus Doribus hæc literarum permutatio uſurpata fuit, teſte eodem Scholiaſte veteri ad Apollonii lib. 1. v. 332. Κρατυνόμενος. Δωρικὸν δέ ἐστι τὸ κατ' ἐναλλαγὴν στοιχείων διαλέγεσθαι· ὡς καὶ κραδίαν καὶ κάρτος λέγουσιν. Similiter Romæ vulgus *Frebe*, *Craſtato*, *Crapiccio* dicit, pro *Febre*, *Caſtrato*, *Capriccio*. Verum hæc occaſione verſus *Homeri*, qui hic omiſſus eſt. Nam qui *Homero* hic ſubjicitur, *Dionyſii* eſt, non *Homeri*. Apud illum autem pro αὖ ἐπὶ τῇσι legitur, αὖθ' ἱππημοῖσι.

— Ὁ οἰκήτωρ, Καρπάθιος, καὶ Καρπαθία, καὶ Κάρπαθον] Pro Κάρπαθον lege, Καρπάθιος. Ita enim Καρπάθιον πέλαγος.

ΚΑΡΠΑΣΙ'Α, πόλις Κύπρου] Strabo hanc urbem commemorat lib. XIV. pag. 682.

— Ἰδ' αἰπεινὴν Κραπάσειαν] De hac metatheſi jam diximus ad vocem ſuperiorem.

— Ἔστι καὶ νῆσος Καρπασία κατὰ τὴν ἄκραν τὴν Σαρπηδονίαν] Strabo d. l. de urbe *Carpaſia*, κεῖται δ' ἐπὶ τὴν ἄκραν τὴν Σαρπηδόνα. *Jacet è regione promontorii Sarpedonii*. Unde & hic ſic ſcribendum videtur.

— Ξεναγόρας δὲ Κάρπαθον αὐτὴν φησι] An non ſcripſit, Κάρπασον? Certe Conſtantino Κάρπασος dicitur lib. 1. de Themat. Themat. 15. Apud Hieroclem & in Notitia Leonis Imperatoris Κάρπασον ſcribitur pro Καρπάσιον more poſterioris Græciæ. Hujus loci Epiſcopus fuit Philo, ille, cujus expoſitio celebris in Cantica Canticorum extat, quem vulgo male *Carpathium* vocant, cum in Græco MS. Καρπάσιος nominetur.

— Ὅτι πρὸς τὴν καλλίμβρον Καρβᾶν ἄνεμον κεῖσθαι δοκεῖ] MS. Καρπάσιον ἄνεμον κ. δ.

— Ὁ πολίτης Καρπασιώτης] Apud Goltzium duo extant nummi, in quibus legitur, ΚΑΡΠΑΣΙΕΩΝ. Unde apparet Καρπασιεὺς uſitatam fuiſſe formam.

ΚΑΡΠΗΊΑ, εἴρηται ἐν τῷ Κάλπαι. ὅτι τινὲς Κάρπειαν τὴν πόλιν φασί] Henricus Valeſius Notis ad Excerpta Nicolai Damaſceni pag. 72. conjicit pro Κάρπειαν legendum, Κάλπειαν, quoniam ſupra v. Κάλπαι, Κάλπη, urbs ad montem *Calpen* ſita, dicitur etiam Κάλπεια appellata (pro hypotheſi ſcilicet habens Καρπηΐαν hoc loco eandem eſſe cum *Calpe*, *Calpen* eandem cum *Carteja* Latinorum & Græcorum Καρπηΐᾳ) additque *Carteiam* ab Appiano appellari Καρπησσόν, priſciſque temporibus Strabone, Pauſania, Mela & Plinio teſtibus appellatam fuiſſe Ταρτησσόν. Ultimum, ſcilicet *Carteiam Tarteſſum* ante appellatam, licet hoc nonnulli è veteribus putaverint, erudite redarguit Salmaſius in Excercitat. ad Solinum pag. 285. Sed quantum ad reliqua omnibus recte perpenſis ita ſtatuendum exiſtimo, tria diverſa eſſe loca, Καρπηΐαν vel Κάρπειαν vel Καρπίαν (ita enim appellatur Pauſaniæ lib. II. Eliac. pag. 378.) *Carpejam*; Καρτηΐαν, *Carteiam*; Κάλπην vel Κάλπειαν, *Calpen*. *Carpeja* in meditullio Hiſpaniæ fuit, *Carpetanorum* urbs, validiſſimæ gentis, Olcadibus Vaccæiſque vicinæ, quæ Καρπήσιοι Polybio lib. III. pag. 169. & noſtro voce ſequenti, *Carpetani* Livio lib. XXI. cap. 5. apud quem pro *Carteiam urbem*, non dubitaverim *Carpejam* reponere. *Carteja* ad fretum Herculis ſita fuit non longe à *Calpe*, nobilis olim Romanorum colonia, quam auctor ſupra vocat Καρθαίαν Artemidori auctoritate. Denique *Calpe*, quæ & Κάλπεια, à ſuperiore diverſa in ipſo freto jacet. Strabo lib. III. pag. 140. Καὶ πρὸς αὐτῇ Κάλπη πόλις ἐν τετταράκοντα σταδίοις, ἀξιόλογος καὶ παλαιά, ναύσταθμόν ποτε γενομένη τῶν Ἰβήρων. *Et ad quadraginta inde ſtadia urbs Calpe vetuſta & memorabilis, olim ſtatio navibus Hiſpanorum.* Quem locum infeliciter ſollicitaſſe Caſaubonum, dum pro Κάλπη ſupponit Καλπηΐα recte Valeſio monitum, ut jam ſupra diximus, quamquam à falſa hypotheſi inducto. Ipſe enim ideo correctionem putavit ſupervacaneam, quoniam Κάλπη & Καρπηΐα una eademque urbs; quod eſt aliter, uti jam ante oſtendimus. Ex Stephani autem locis nihil certi conſtitui poteſt, quoniam omnia truncata & mutila maleque cohærent.

— Καὶ Καρπησιανός, τὸ ἐθνικόν] Salmaſius legebat: Καρπητανός. Sed Polybius licet Καρπησίους primum vocet, poſtea tamen lib. X. pag. 581. appellat Καρπησιανούς. Livio etiam *Carpetani* dicuntur.

ΚΑ'Ρ'Ρ'ΑΙ, πόλις Μεσοποταμίας ἀπὸ Κάρρα ποταμοῦ Συρίας] Nummus Decii Mediceus habet inſcriptam coronæ quernæ:

COL.
AY. KAP.
KOMM.
P. F.

— Τὸ ἐθνικὸν, Καρρηνός] Hinc Ἀνδρόμαχος Καρρηνός Craſſi adulator & proditor ex Nicolao Damaſceno apud Athenæum lib. VI. pag. 252. Et in nummis Gordiani apud Triſtanum: ΜΗΤΡΟΠ. ΚΑΡΡΗΝΩΝ. & in alio: ΜΗΤΡΟΠ. ΚΟΛ. ΚΑΡΡΗΝΩΝ. In cujus explicatione mire hallucinatur Sebaſtianus Erizus.

ΚΑ'ΡΥΑ, χωρίον τῆς Λακωνικῆς] Supra v. Βοῖον. legitur Κάρυαι numero plurium. Sed Vitruvius *Caryam* nominat & *Caryatides* ab illa dici in architectura docet lib. I. cap. I. *Carya civitas Peloponneſi, cum Perſis hoſtibus contra Græciam conſenſit, poſtea Græci per victoriam glorioſe bello liberati, communi conſilio Caryatibus bellum indixerunt. Itaque oppido capto, viris interfectis,*

sectis, civitate deleta, matronas eorum in servitutem abduxerunt. Nec sunt passi stolas neque ornatus matronales deponere: uti non uno triumpho ducerentur, sed æterno servitutis exemplo gravi contumelia pressæ, pœnas dare viderentur pro civitate. Ideo qui tunc architecti fuerunt, ædificiis publicis designaverunt earum imagines oneri ferundo collocatas, ut etiam posteris nota pœna peccati Caryatium memoriæ traderetur. In veteri lapide Neapoli apud Julium Cæsarem Capaccium pag. 356. Τῇ Ἑλλάδι τὸ τρόπαιον ἐστάθη καταπολεμηθέντων τῶν Καρυατῶν. Josephus Scaliger in Animadversionibus ad Eusebium pag. 20. duas ait fuisse Κάρυας, alteram Laconicam, alteram Arcadiam. Sed tandem fatetur alteram templum Dianæ fuisse non civitatem. Hesychius Καρύαν dicit à Laconibus appellatam.

ΚΑΡΥΑΝΔΑ, πόλις καὶ λίμνη ὁμώνυμος, πλησίον Μύνδου καὶ Κῶ] Salmasius legit: καὶ λιμὴν. Et ita Scylax Caryandensis.

ΚΑΡΥΣΤΟΣ, πόλις ὑπὸ τῇ Ὄχῃ, πόλει τῆς Εὐβοίας ἀπὸ Καρύστου τοῦ Χείρωνος] Lege: Κ. π. ὑπὸ τῇ Ὄχῃ, ὄρει, &c. Sic enim Strabo lib. x. pag. 446. unde hic locus desumptus est: Κάρυστος δέ ἐστιν ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ Ὄχῃ. *Carystus sub monte Ocha sita est.* licet ibi Codd. scripti habeant, Ὄχθῃ. quod Casaubonus ex nostro & Eustathio recte emendavit. Nam Eustathius ad Iliad. Β. pag. 297. Ἡ δὲ Εὔβοια, ἐκλήθη ὥς ἀπὸ μέρους φασί ποτε, καὶ Ὄχη. Καλεῖται καὶ οὕτω τὸ μέγιστον ἐν αὐτῇ ὄρος τὸ κατὰ Κάρυστον. Dicitur autem *Carystus* appellata ἀπὸ Καρύστου τοῦ Χείρωνος. Scholiastes vetus Pindari Pyth. Od. IV. pag. 244. ἐκ τῆς Χαρικλοῦς καὶ Χείρωνος Κάρυστος. Apud Eusebium lib. VI. Præparat. Euang. cap. 7. ex Oenomao oraculum refertur, de condenda urbe *Carysto* datum:

> *Χείρωνος φίλε τέκνον ἀγακλυτοῖο Κάρυστε,*
> *Πήλιον ἐκ προλιπὼν, Εὐβοίας ἄκρον ἱκέσθαι,*
> *Ἔνθ' ἱερὸν χῶρον κτίζειν σοι θέσφατόν ἐστι.*
> *Ἀλλ' ἴθι, μηκέτι μέλλε.*

quod vertunt:

> *Chironis magni soboles germana, Caryste,*
> *Desere Peliacum montem, Euboæque jumentis*
> *Alta subi: sacram hic fatum est tibi ponere sedem.*
> *Ergo age, rumpe moras.*

vulgo Κάρυστε ibi scribitur, sed perperam, ut jam Vigerus monuit.

— Θεοδωρίδας Χειρωνίαν αὐτήν φησι] Procul dubio ideo *Theodoridas Carystum* appellavit *Chironiam*, quoniam ejus conditor *Chironis* esset filius.

— Ἐκλήθη δὲ τὸ ὄρος ἀπὸ τῆς τῶν θεῶν μίξεως, Διὸς καὶ Ἥρας· ἢ διὰ τὸ τὰ πρόβατα κυίσκεσθαι ὀχευόμενα ἐν τῷ τόπῳ· οἱ γὰρ Ἀχαιοὶ τὴν τροφὴν ὄχην φασί] Eustathius ad dictum Homeri librum pag. 280. Ἐκλήθη δὲ Ὄχα, ἢ διὰ τὸ ἐξέχειν, ἐξ οὗ ὡς εἴρηται καὶ τὸ ὄχα ἐπίρρημα, ἢ κατὰ τὴν παλαιὰν ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ὀχείας ἤτοι μίξεως Διὸς καὶ Ἥρας· ἢ διὰ τὴν αὐτόθι τῶν προβάτων ὀχείαν, ἤδη δὲ καὶ τροφήν. Ἀχαιοὶ γὰρ τὴν τροφὴν, ὄχην λέγουσιν ἐξωτικῶς εἰς διαστολὴν τῆς ὀρεινῆς ὄχης.

— Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει γίγνεται λίθος, ἡ ξαινομένη, καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τῇ ὑφῇ χειρόμακτρα γίγνεσθαι· ῥυπωθέντα δὲ εἰς φλόγα βάλλεσθαι, καὶ ἀποκαθαίρεσθαι τὸν πίνον τῇ πλύσει παραπλησίως] Plutarchus hunc lapidem defecisse ait paullo ante sua tempora lib. de Oraculorum Defectu pag. 434. Τῆς δὲ ἐν Καρύστῳ πέτρας, χρόνος οὐ πολὺς ἀφ' οὗ πέπαυται, μηρύματα λίθων μαλακὰ νηματώδη συνεκφέρουσα. καὶ γὰρ ὑμῶν ἑωρακέναι τινὰς οἴομαι χειρόμακτρα καὶ δίκτυα καὶ κεκρυφάλους ἐκεῖθεν, οὐ προσκαομένους, ἀλλ' εἰ ἂν ῥυπανθῇ χρωμένων, ἐμβαλόντες εἰς φλόγα, λαμπρὰ καὶ διαφανῆ κομίζονται. *Neque diu est, quod Carystia rupes desiit simul cum marmore proferre stamina quædam mollia ac quasi fila lapidea. Existimo enim quosdam vestrum vidisse mantilia, retia & involucra capitis ea ex materia confecta: quæ neque uruntur, & cum usu sordes contraxerint, in ignem conjecta nitorem splendoremque suum recipiunt.* Meminit & Eustathius.

— Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Αἰγαία, ἀπὸ Αἰγαίωνος τοῦ δυναστεύοντος. ἀφ' οὗ καὶ τὸ πέλαγος Αἰγαῖον] Eustathius ad dictum librum pag. 281. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Κάρυστος καὶ Αἰγαία, ἀπὸ Αἰγαίωνος δυνάστου. ἀφ' οὗ καὶ πέλαγος Αἰγαῖον. Unde apparet hoc loco legendum: Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Αἰγαία ἀπὸ Αἰγαίωνος, &c. Solinus cap. XI. *Titanas in Chalcide antiquissime regnasse ostendunt ritus religionum: Briareo enim rem divinam Carystii faciunt, sicut Ægæoni Chalcidenses. Nam omnis ferme Eubœa Titanum fuit regnum.* Vide & Apollonii Scholiasten à Salmasio ad illum Solini locum adductum.

— Ἔστι καὶ Καρυστὸς, τόπος τῆς Αἰγύπτου, πρὸς Ἀγραδίαν, ἀφ' οὗ Καρύστιον οἶνον Ἀλκμὰν ἔφη, καθὰ Στράβων δεκάτῃ] Verba Strabonis lib. x. pag. 446.

— Τῆς προτέρας τὸ ἐθνικὸν, Καρυστίας] Scribe omnino, Καρύστιος, ut in exemplo subjecto apparet. Hinc Antigonus *Carystius*. In nummo Trajani Imperatoris Mediceo circum caput Jovis legitur, ΚΑΡΥϹΤΙΩΝ. Item in alio apud Goltzium.

ΚΑΡΧΗΔΩΝ, μητρόπολις Λιβύης.

— (Χαλκηδὼν δὲ τῆς Βιθυνίας διὰ τοῦ λ, κ)] Scribe, Καλχηδών. sic v. Ζάρηξ, Καλχηδόνιος. & Herodotus lib. IV. cap. 85. sic Etymologus, Καλχηδών. Et eodem modo Memnon apud Photium cap. XX. XXXIX. & XLI. utrumque scribit; & ita pariter alii, pro Χαλκηδὼν & Χαλκηδόνιος. quomodo scribitur supra v. Δημόνησος. Vide & v. Θαψίπολις.

— Ἐκαλεῖτο δὲ καινὴ πόλις] *Carthago* nunquam fuit appellata Καινὴ πόλις. Sed Καρχηδὼν vel *Carthado* Punico sermone significat *civitatem*

veram. De etymologia hujus vocis videndus Cl. Salmasius in Exercitat. ad Solinum pag. 322.

— Ἔςι δὲ καὶ Ἀρμενίας Καρχηδὼν] Καρχηδὼν καὶ Βεῤῥοίας τῆς Κοίλης Συρίας Abbates Paulus & Acacius, quorum epistola Epiphanii libris præmittitur.

— Ὁ πολίτης, Καρχηδόνιος, σοφὸς μέγας, καὶ Κλειτόμαχος] Videtur locus hic esse mutilus & sic forte explendus: ὁ πολίτης, Καρχηδόνιος· ἦν δὲ Καρχηδόνιος σοφὸς μέγας Κλειτόμαχος. Nam hunc solum commemorat Eustathius ad Dionysium pag. 30. ubi hunc locum exscripsit. Salmasii etiam hæc fuit sententia. In imaginibus illustrium virorum Romæ editis occurrit Ξενοκράτης Ἀγαθίνου Καλχηδόνιος. sed apud Clementem Alexandrinum Καρχηδόνιος vocatur.

— Καὶ ταύτῃ μανθάνειν ἀκροάσασθαι Καρνεάδου] Salmasius legebat: ἠκροάσατο. & sic habet Eustathius dicto loco.

ΚΆΣΙΟΝ, ὄρος καὶ πόλις Αἰγύπτου πρὸς τῷ Πηλουσίῳ] Adeo editus dicitur mons *Casius* ut quarta noctis vigilia Solis ortus in ipsius vertice animadvertatur. Ab aliis autem Ægypto, ab aliis Arabiæ tribuitur propter harum regionum collimitium. Est & in Syria *Casius*; sed nulla ad eum urbs cognominis. Vide Salmasium in Exercit. ad solin. pag. 568.

— Ἡ ἀπὸ Κασίου τοῦ Κλεομάχου ἀφ' οὗ καὶ Κασίου Διὸς ἱερόν] Epiphanius in Ancor. cap. 108. Κάσιος ὁ Ναύκληρος παρὰ Πηλουσιώταις τιμᾶται.

— Ἀφ' οὗ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὰ Κασιωτικὰ ἱμάτια] Dicuntur eadem & *Pelusiaca lintea* à vicina urbe *Pelusio.*

ΚΆΣΟΣ, μία τῶν Κυκλάδων.

— Ἔςι καὶ ἑτέρα Πιερίδος, καὶ πόλις] In nummo Herenniæ Ætruscillæ apud Franc. Gotifredum circum quadrigam Solis legitur: ΚΑΣΑΤΩΝ. Horum oppidum existimo *Casas* esse Ciliciæ, apud Ptolemæum lib. v. Geogr. cap. 5.

ΚΑΣΠΑ'ΠΥΡΟΣ, πόλις Γανδαρική] Herodoto lib. IV. cap. 44. dicitur Κασπάτυρος. Ab hac urbe profectus est Scylax Caryandensis à Dario, Hystaspis filio, missus ad Indi fluminis ostia inspicienda.

ΚΆΣΠΕΙΡΟΣ, πόλις Πάρθων προσεχὴς τῇ Ἰνδικῇ.

— Ἐν δέ τισι Κάσπειροι παρὰ κλεινοῖ, ἐν δ' Ἀρμηνοῖς] MSS. περὶ κλεινοῖ. Recte.

ΚΑΣΠΙ'Α, θάλασσα, οἱ ἐξ αὐτῆς Κάσπιοι.

— Λέγεται καὶ Ὑρκανία ἡ Κασπία] Ita Basilius Magnus Homilia III. in Hexaëmeron, sed male.

— Φασὶ δὲ τὴν ἔξω θάλασσαν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων, Ὠκεανόν. οἱ δὲ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες, μεγάλην θάλασσαν. οἱ δ' Ἕλληνες Ἀτλαντικὸν πέλαγος] Hic locus est Favorini, qui infra, v. Ὠκεανός, integer, hic male mulcatus extat.

ΚΑΣΣΑ'ΝΔΡΕΙΑ, πόλις Μακεδονίας, πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, ἥ ποτε Ποτίδαια λεγομένη, ἀπὸ Κασσάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου] Ovidio dicitur Κασσάνδρη in Ibin v. 463.

Aut ut Cassandræ dominus non mitior illo,
Saucius ingesta contumulere humo.

Coloniam fuisse juris Italici docet nos *l.* 8. §. 8. *D. de Censibus.* & Plinius lib. IV. cap. 10. *In Pallenensi isthmo quondam Potidæa nunc Cassandria colonia.* In Museo Mediceo extat nummus Nervæ Imperatoris, in cujus aversa parte circum caput Jovis Hammonis claris literis legitur: COL. JUL. AUG. CASSANDRENS. in quo legendo & explicando operam ludit Erizus pag. 170. Inde autem patet Augustum ejus Coloniæ auctorem esse. Eadem plane epigraphe in alio Trajani nummo legitur apud Franc. Gotifredum. Cedrenus, qui ab Ænea urbem hanc conditam atque à filia ejus Cassandra sic denominatam, asseverat, pro more sæculi, quo scripsit, nugatur.

— Ὁ πολίτης, Κασσανδρεύς] Apud Goltzium in duobus nummis legitur, ΚΑΣΣΑΝΔΡΙΕΩΝ. Sed in nummo Ligorii, ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΩΝ.

ΚΑΣΣΩ'ΠΗ, πόλις ἐν Μολοσσοῖς, ἐπώνυμος τῇ Κασσωπίᾳ χώρᾳ] Videtur scribendum, πόλις ἐν Μολοσσοῖς vel τῶν Μολοσσῶν. *Cassopia* autem regio Thesprotiæ est tria habens oppida Eleorum colonias, Pandosiam, Buchesium & Elatiam, teste Demosthene in Orat. de Halonneso. Primæ et ultimæ meminit noster suo loco: item Harpocration, quem corrigendum supra monui v. Ἐλάτεια. Male enim apud illam Κασιοπία pro Κασσωπία vel Κασσωπία editur, quomodo ipse Harpocration scribit v. Πανδοσία.

— Ἡρόδωρος δὲ Κασσώπας αὐτούς φησιν] Sic pariter Scylax: παράπλους δ' ἐςὶ τῆς Κασσωπῶν χώρας ἥμισυ ἡμέρας. *Præternavigatio Cassoporum regionis est dies dimidiati.*

ΚΑΣΤΑ'ΒΑΛΑ, Κιλικίας καὶ Φοινίκης πόλις Στράβων δυοκαιδεκάτῃ] Illud, καὶ Φοινίκης, neque ex Strabone desumptum, libro XII. pag. 537. (unde reliqua hausta sunt) neque huic loco convenit. Ille enim *Castabala* Cappadociæ urbem vocat in præfectura *Cilicia*, quæ satis magno terrarum intervallo à *Phœnicia* disjungitur. In Append. Constantini Porphyrogennetæ: Καστάβαλα Κιλικίας, ἡ νῦν Μάμισα. In nummo Diadumeniani apud Eminentissimum Cardinalem Franciscum Barberinum circum vasculum munerarium cum duabus facibus legitur, ΙΕΡΑΠΟ. ΚΑΣΤΑΒΑ. & sub ipso vasculo, ΙΕΡΟΣ.

Puto

Puto sacrum certamen sive Agonem intelligi in honorem Dianæ *Perasiæ* celebrari solitum.

— Ο' πολίτης, Κασταβαλεύς] Forte & Κασταβαλίτης, corrigendusque Dioscorides lib. I. cap. 79. ubi Στύραξ Καζαβαλίτης, pro Κασταβαλίτης.

— Η' καὶ Περασία ἐκαλεῖτο] Locus hic misere est mutilatus. Neque enim Κάσταβαλα, urbs, Περασία dicta, ut verba sonant, sed *Diana*. Strabo dicto loco : ἐν τοῖς Κασταβάλοις ἐστὶ τὸ τῆς Περασίας Α'ρτέμιδος ἱερόν. *Apud Castabala Perasiæ Dianæ fanum est.* Unde hic supplendum : ἔνθα Α'ρτέμιδος ἱερὸν, ἣ, &c. Pergit Strabo : ὅπου φασὶν τὰς ἱερείας γυμνοῖς τοῖς ποσὶ δι' ἀνθρακιᾶς βαδίζειν ἀπαθεῖς. *ubi ajunt sacrificas mulieres illæsis pedibus per prunas ambulare.* Hoc pariter habes apud Jamblichum de Mysteriis Ægypt. cap. 4. ubi perperam scribitur ἐν Κασταβάλλοις, pro, ἐν Κασταβάλοις. Simile quid legitur de *Hirpis*, familia Italiæ in Faliscorum agro apud Plinium lib. VII. cap. I. *Haud procul urbe Roma in Faliscorum agro familiæ sunt paucæ, quæ vocantur Hirpi: hæ sacrificio annuo, quod fit ad montem Soractem Apollini super ambustam ligni struem ambulantes non aduruntur.* De iisdem Servius ad lib. XI. Æneid. v. 787. *Varro, ubique expugnator religionis, ait, cum quoddam medicamentum describeret : Eo uti solent Hirpini, qui ambulaturi per ignes, medicamento plantas ungunt.*

ΚΑΣΤΑΛΩ'Ν, μεγίστη πόλις Ω'ρητανίας] MSS. Ω'ρητανίας. & sic infra v. Ω'ρησία, scribitur Ω'ρητανός. Urbis meminit Polybius lib. XI. pag. 639. Aliis *Castulo* dicitur.

ΚΑΣΤΑΝΑΙ'Α, Εὔδοξος δὲ διὰ τοῦ θ φησί. Λυκόφρων,

Καὶ Κασταναίαν ἀκτίεργον ἐν πέτραις] Herodoto pariter lib. VII. cap. 183. & 188. Καθαναία scribitur per θ & sic Straboni quoque lib. IX. pag. 443. Epitomator autem male urbis hujus situm omisit, quem Tzetzes suppeditat ad allegatum hic Lycophronis versum pag. 147. Κασταναία, πόλις Μαγνησίας τῆς Θετταλικῆς. eumque confirmat Etymologus, Καναστρα, dicens, ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης. & ipse Herodotus dictis locis. Scholiastes Græcus in Alexipharm. Nicandri pag. 62. Κασταναίς, πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν τὰ Κάστανα, ἀπὸ τῆς Καστανίδος γῆς. ἢ Κασταναίς, πόλις Ποντική, ὅπου πλεονάζει τὸ Κάστανον.

ΚΑ'ΣΤΑΞ, Κάστακος, ὡς νάρυξ νάρυκος, πόλις Ι'βηρίας. τὸ ἐθνικὸν, Καστακαῖος, ὡς ναρυκαῖος, ὁ Α'ππιανός φησι] Locus *Appiani* est in Ibericis pag. 272. πολεμικῶς δ' αὐτῷ τῶν Καστακαίων ἐχόντων, περιεστρατοπέδευε, καὶ τοῦτο ἐμήνυσε τῷ Σκιπίωνι. *Postquam apud Castacæos omnia ad bellum inclinarent, parabat eos obsidere, suumque consilium Scipioni significavit.* & mox iterum eodem loco.

— Κάστνιον ὄρος ἐν Α'σπένδῳ τῆς Παμφυλίας] Hæc vox separanda à superiori, nihil enim cum illa habet commune. MS. autem Καστνιον. Perperam : uti ex subjecta gentilium scriptura colligitur, tum infra v. Μέλισσα.

ΚΑΤΑ'ΝΑ, πόλις Σικελίας.

— Κέκληται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ κατέβη περὶ τὸν Α'μελιανὸν ποταμὸν ἡ Θεοκλέους τοῦ Χαλκιδέως ναῦς, ἣν Δωριεῖς χωρὶς τοῦ υ νᾶν φησί] Philippus Cluverius lib. I. Sicil Antiq. cap. 9. recte monuit ex nummo antiquo, Strabone & Ovidio, legendum hic : περὶ τὸν Α'μενανόν. Proclives enim in hoc librarii, ut pro N pingant ΛΙ, uti in Scylace sæpius observare est. Quod autem dicit *Dorienses* pro ναῦν, dicere νᾶν, sine υ, verum est. Hesychius : κατὰ νᾶν, κατὰ ναῦν. ex emendatione Cl Salmasii, quem, si lubet, consule in Exercit. ad Solinum pag. 110.

ΚΑΤΑΟΝΙ'Α, μοῖρα ἐσχάτη τοῦ Ταύρου. Στράβων δὲ καππαδοκίαν ταύτην φησίν] Lege : Καππαδοκίας. Neque enim tota *Cappadocia* vocata est *Cataonia*; sed *Cataonia*, quæ olim peculiaris erat regio, postea facta est una ex decem *Cappadociæ* præfecturis. Vide Strabonem in princ. lib. XII.

ΚΑ'ΤΡΗ, πόλις οὐκ Ι'ωνικὸν ἔχουσα τρόπον] Delenda particula negativa ante Ι'ωνικόν. Supra v. Α'σκρη, Ι'ωνικῶς σχηματισθεῖσα. Et sic Salmasius.

— Περὶ τῆς Ο'λύκρης] Infra occurrit Ο'λυκα & Ο'λύκραι.

ΚΑΤΤΑΒΑΝΙ'Α, κατοικία τῆς εὐδαίμονος Α'ραβίας] Alii καταβανία scribunt per τ simplex.

— Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ. Φέρει δὲ τὸν λιβανωτὸν ἡ καττabανία, σμύρναν δὲ ἡ Χατραμωτίτης] Strabo lib. XV. pag. 768. Φέρει δὲ λιβανωτὸν ἡ καταβανία, σμύρναν δὲ ἡ Χατραμωτῖτις. *Catabania thus gignit, myrrham vero Chatramotitis.* Unde & sic hoc loco reponendum est. uti & infra v. Χατραμωτίτης.

ΚΑ'ΤΤΟΥΖΑ, ὅθεν δὲ τὰς γεράνους ὁρμᾶν, τὸ χωρίον. Ρ'ακώλην περιεχώρισε. ὑπὸ δὲ καρῶν, Τυασύλοι ἐκαλοῦντο] Lege ex MSS. ΚΑ'ΤΤΟΥΣΑ, πόλις Θρᾴκης, ἐν ᾗ κατῴκουν οἱ Πυγμαῖοι. ὅθεν καὶ τὰς γεράνους, &c.

ΚΑΛΤΔΙΟΝ, ὡς Ρ'ήγιον, πόλις Ι'ταλίας] Mirum quantum sibi librariorum imperitia indulget. Scribe omnino, ΚΑΥ'ΔΙΟΝ. & in gentilibus subjectis dele pariter Λ. Cluverius similes corruptiones in aliis auctoribus commissas à librariis in hac voce notat lib. IV. Ital. Antiq. cap. 7.

— Τὸ ἐθνικὸν, Καυδῖνος, ὡς αὐτός φησι· καὶ Καυδῖνα θηλυκόν] Hinc *Furculæ Caudinæ* ignominiosa Romanorum clade per Samnites nobilitatæ. Apud Plutarchum in Parallelis parvis

pag.

pag. 306. perperam editur Φορκῶντας Κλαυδίνας, pro Φορκύλας Κλαυδίνας. Interpres tamen recte vertit.

ΚΑΝΙ'ΝΔΑΝΑ, Ἰσαυρίας κώμη] Ordo postulat, ut legatur: ΚΑΤΙ'ΝΔΑΝΑ.

ΚΑΥ'ΚΑΣΟΣ, τὸ ὄρος ὀρῶν μέγιστον.

— καὶ Καυκασία, θηλυκῶς] Hinc apud Apollonium lib. IV. v. 135.

Καυκασίην ἅλα δ' εἰς ἓν ἐλαυνόμενοι προχέουσιν.

ad quem locum Scholia, cum prius de mari Caspio exposuissent, addunt per correctionem: Βέλτιον Καυκασίαν θάλασσαν νῦν τὸν Εὔξεινον νοεῖν, τὸν πλησιάζοντα τῷ Καυκάσῳ. οὐ γὰρ εἰς τὴν Καυκασίαν, ἀλλ' εἰς τὸν Εὔξεινον ἐκδίδωσιν ὁ Φάσις.

— Ὡς Κασπιανός] Κασπιανός.

— Ὡς τὸ, Ὑασίτης, τοῦ Ὑάσιος] Lege: ὡς τὸ, Αὐασίτης, τοῦ Αὐάσιος. Vide supra v. Αὔασις.

ΚΑΥΚΩ'ΝΕΙΑ, χώρα τῶν Καυκώνων.

— Βυζάντιος Βυζαντία] Βύζαντος.

— Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ βασιλέως Καύκωνος, ἢ ποταμοῦ] Est & Arcadiæ mons. Scholiastes vetus ad Callimachi Hymnum in Jovem v. 39. ὄρος Ἀρκάδων ὁ Καύκων. Fluvius autem hoc nomine occurrit etiam supra v. Δύμη.

— Λέγεται καὶ Καυκωνίς] Supra Ἀρραβύζα, πόλις Καυκωνίδος.

— καὶ Καυκωνίτης] Extat apud Strabonem lib. XII. pag. 542.

ΚΑΥΛΙΚΟΙ', ἔθνος κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον.

— Κέκληται δ' ἀπὸ ὄρους] Forte: ὃ κέκληται δ' ἀπὸ ὄρους.

— Ἀπολλώνιος μετὰ δὲ Καυλιακῶν φησι] Scribe: Καυλιακόν. Apollonius lib. IV. v. 324.

——— ἄπωθεν ἐόντα

Ἀγγούρου ὄρεος σκόπελον παρὰ Καυλιακοῖο.

Legitur ibidem & Καυκασίοιο, cujus diversitatis meminit & Scholiastes; sed noster legit, ut posuimus.

ΚΑΥΛΩΝΙ'Α, πόλις Ἰταλίας.

— καὶ αἱ Κλαζομέναι] MSS. Πλαζόμεναι.

— Ὁ πολίτης, Καυλωνιάτης] Sic in aliquot nummis apud Goltzium, & in præclaro nummo Mediceo, in quo figura virilis capite tæniato, dextra laurum tenens, sinistra puerulum nudum, ante pedes cervus adstat retrospiciens.

ΚΑΥ'ΝΟΣ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Καύνου, οὗ Βίβλις ἦν ἀδελφὴ, ἐρασθεῖσα, φθάρτος ἐκείνου] Historiam Cauni & Biblidis narrat Antoninus Liberalis cap. XXX. Eustathius ad Dionysium pag. 77. unde patet hoc loco legendum: ἀπὸ Καύνου, οὗ Βίβλις ἡ ἀδελφὴ ἐρασθεῖσα, φθάρτος ἐκείνου ἀπήγξατο. Βύβλις autem scribitur apud Eustathium dicto loco, Suidam v. Καύνιος ἔρως, Cononem Narrat. II. apud Photium, Parthenium Erot. cap. II. Ab hac autem fons & oppidum quoque Caria denominata sunt. Utriusque mentio apud Liberalem. Oppidi territorium Βυβλησίη, pro Βιβλησίη, occurrit apud Herodotum lib. I. cap. 174.

— Ὅθεν ἡ παροιμία, ὁ Καύνιος ἔρως] Vide Eustathium ad Dionysium d. l.

— καὶ Καυναῖος] Hoc gentile deduci analogia vetat à vocabulo proposito, Καῦνος. Formatur autem à Καῦναι, quæ Æolidis urbs, ut ab Ἀθῆναι Ἀθηναῖος, Θῆβαι Θηβαῖος. Vide Casaubonum in Animadvers. ad Athenæum lib. III. cap. 3. Unde patet hæc perperam mutilata esse.

ΚΑΥ'ΣΤΡΙΟΝ, πεδίον τῆς Ἐφεσίας, ἀπὸ Καΰστρου ποταμοῦ] Meminit hujus campi etiam Eustathius ad Dionysium pag. III. Ἀπὸ δὲ Καΰστρου καλεῖται καὶ πεδίον Καΰστριον, τὸ καὶ Καϋστριανόν. Aristophanes in Acharnens. Act. I. Sc. 2. plurali numero effert: διὰ τῶν Καϋστρίων πεδίων. per campos Caystrios. Ad quem locum Scholiastes: Κάϋστρος, ποταμὸς τῆς Λυδίας περὶ Μίλητον πλησίον Λυδίας, παρ' ᾧ καὶ ὁ Ἄσιος λειμών. Et de Caystro longe plura habes apud Eustathium d. l. Ab his campis diversum Καΰστρου πεδίον, mediterranea Phrygiæ civitas apud Xenophontem lib. I. de Exped. Cyri pag. 246. vocat enim diserte πόλιν οἰκουμένην.

ΚΑΦΗΡΕΥ'Σ, ἐπίνειον Εὐβοίας.

— καὶ τὸ θηλυκὸν, Καφηρίς] Sic in Epigrammate Bassi lib. I. Antholog. pag. 108.

Οὐλόμεναι νήεσσι Καφηρίδες.

— καὶ κτητικὸν, Καφήρειος] Euripid. in prologo Troad. Καφήρειος.

Σκῦρός τε, Λῆμνός θ', αἱ Καφήρειοι τ' ἄκραι.

Et in Epigrammate Crinagoræ ἀνεκδότῳ in Nauplium:

Τὸν σκοπὸν Εὐβοίης ἁλικύμονος ἦστε Ἀργεῖοι
Ναύπλιον, ἐκ μολπῆς τῆς ὁ Θρασοὺς ἐφλεγόμεθα.
Ὀψὲ δύσεις δ' ὑπὸ νύκτα Καφηρείης ἀπὸ πέτρης,
Πυρσὸς ἐμὴν μετέβη δύσμορος εἰς κεφαλήν.

Latini Caphareus. Propertius lib. III. eleg. 7.

Saxa triumphales fregere Capharea puppes
Naufraga cum vasto Græcia tracta salo.

ΚΑΦΥΓ'Α, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Κάπυος, τοῦ πατρὸς Ἀγχίσου, ἢ ἀπὸ Κηφέως. ὁ πολίτης Καφυεὺς, καὶ Καφυάτης, ὡς Καρυάτης] Apud Strabonem lib. XIII. pag. 608. scribitur nomen Arcadicæ hujus urbis, Καπύαι. Tum ex gentili apparet hic transpositione literarum peccatum legendumque procul dubio: ΚΑΦΥ'ΑΙ. Nam quæ γ habent illud retinent in gentilibus, ut Ἀγυιαὶ, Ἀγυιεὺς & Ἀγυιάτης.

ΚΑ'ΨΑ, πόλις Χαλκιδικῆς χώρας, κατὰ Παλλήνην] Videtur scribendum: ΚΑΜΨΑ, π. Χ. χ. κ. Παλλήνην. Capsa enim notissima Africæ civitas. Κάμψα inter urbes Pallenæ vicinas enumeratur ab Herodoto lib. VII. cap. 123. quæ sunt Λίπαξος, Κώμβρεια, Λισαὶ, Γίγωνος, Κάμψα, Σμίλα, Αἴνεια, quarum regionem suo tempore Crossæam dicit appellatam.

ΚΕΡΔΑΝΙ'ΤΑΙ, ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας] Hæc quoque vox mihi suspecta ob turbatum literarum ordinem. Puto scribendum: ΚΕΒΡΑΝΙ'ΤΑΙ.

ΚΕΒΡΗΙ'Α, χώρα τῆς Τρωάδος] Lege: ΚΕΒΡΗ'ΝΙΑ. Auctor vitæ Homeri cap. 20. Τὰ δὲ Κεβρήνια τοῦτον τὸν χρόνον κτίζειν οἱ Κυμαῖοι παρεσκευάζοντο πρὸς τῇ Ἴδῃ καὶ γίνεται αὐτόθι σίδηρος. *Eo autem tempore Cumani Cebrenia ad Idam montem ædificare parabant, unde ferrum effoditur.* Plinius lib. v. cap. 30. *Troadis primus locus Amaxitus, dein Cebrenia, ipsaque Troas Antigonia dicta, nunc Alexandria, colonia Romana*, &c.

— Ἀπὸ Κεβρένου, τοῦ Πριάμου] Κεβρένης filius spurius fuit Priami, cujus & Homerus meminit. Strabo lib. XIII. pag. 596.

— Δίδυμος δὲ Κέβρενα τὴν πόλιν φησίν] Videtur legendum: Κεβρῆνα pro Κέβρενα. Harpocration. Κεβρῆνα, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, πόλις ἐστὶ τῆς Τρωάδος Κεβρήν, Κυμαίων ἀποικία, ὥς φησιν Ἔφορος ἐν τῇ πρώτῃ. Scylax: Αἰολίδες δὲ πόλεις ἐν αὐτῇ εἰσιν ἐπὶ θαλάττῃ αἵδε· Κεβρήν, Σκῆψις, Νεάνδρεια, Πιτύεια. *Civitates in ea Æolica ad mare sunt hæ; Cebren, Scepsis, Neandria, Pityia.* Apud auctorem Carm. Sibyll. lib. III. pag. 243. vocis hujus nomen corrupte legitur Κεβρη, pro Κεβρήν. Sed pleraque locorum nomina isthic tam vitiose extant, ut frustra certi aliquid ac veri inde exsculpere labores. Strabo lib. XIII. pag. 596. urbem appellat Κεβρήνην. Vide & Parthenium Erot. cap 4.

— Ἀπὸ Κεβρῆνος ποταμοῦ] Ἀπὸ Κεβρῆνος.

— Ὁ οἰκήτωρ, Κεβρηνεύς, καὶ Κεβρηνίς, καὶ Κεβρήνιος] Strabo dicto libro pag. 597. Κεβρηνίας & Κεβρηνίτας vocat. Homerus Epigramm. εἰς Πόλιν, Κεβρηνίους. & sic etiam auctor de Vita Homeri.

ΚΕΓΧΡΕ'ΑΙ, πόλις Τρωάδος.

— Ὡς Κεραστάτης] Κοραστάτης. Vide infra v. Κόρσεαι.

— Λέγεται καὶ Κέγχρειος ὁ Ποσειδῶν, ἀπὸ τοῦ υἱοῦ ἥρωος Κεγχρέως] Est quoque Κέγχρειος fluvius prope Ephesum, per sylvam Ortygiam fluens. Strabo lib. XIV. pag. 641. Ἐν δὲ τῇ αὐτῇ παραλίᾳ μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἐστὶ καὶ ἡ Ὀρτυγία, διαπρεπὲς ἄλσος παντοδαπῆς ὕλης, κυπαρίττου δὲ τῆς πλείστης· διαῤῥεῖ δὲ ὁ Κέγχρειος ποταμός. *In eadem ora paullulum supra mare Ortygia est, locus elegans omnis generis arboribus, plurima tamen cupresso. Per eam Cenchrius labitur fluvius.* Apud Tacitum lib. III. Ann. cap. 61. ipsi Ephesii memorant, *esse apud se Cenchrium amnem, lucum Ortygiam.* Meminit & Pausanias in Achaicis pag. 406. Item nummus Ephesiorum præclarus cum imagine Sept. Severi Imperatoris apud Franc. Gotifredum, in cujus aversa parte duo fluvii circum Dianam Ephesiam cum inscriptione: ΚΑΤΣΤΡΟϹ ΚΕΝΧΡΙΟϹ. & subtus: ΕΦΕϹΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

ΚΕΔΡΩΣΣΟΙ, ἔθνος πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης] Supra v. Γεδρωσία jam docuit Polyhistorem scripsisse hanc vocem per κ, ut hoc loco. Juxta autem illum per simplex σ scribendum ΚΕ'ΔΡΩΣΟΙ. quomodo fit in fragm. Eusebii Lat. Idem & Ortelio visum.

ΚΕΙΡΙΑ'ΔΑ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς] Scribe: ΚΕΙΡΙΑ'ΔΑΙ, ut Harpocration & Hesychius.

ΚΕΚΡΥΦΑ'ΛΕΙΑ, ἄκρα τις, περὶ ἣν ἐνίκησαν Αἰγινῆται Ἀθηναίους] Contra historiæ veritatem, si sic legas. Quare corrige: περὶ ἣν ἐνίκησαν Αἰγινήτας Ἀθηναῖοι. Vide Diodorum lib. XI. pag. 59. ubi Κεκρυφαλία scribitur minus bene. Verum ad hanc non victi sunt *Æginetæ* ab Atheniensibus, sed ad *Æginam* ipsam, postquam Peloponnenses paullo ante ad *Cecryphaleam* ab iisdem essent victi. Thucydides lib. I. pag. 68. Καὶ ὕστερον Ἀθηναῖοι ἐναυμάχησαν ἐπὶ Κεκρυφαλείᾳ Πελοποννησίων ναυσί· καὶ ἐνίκων Ἀθηναῖοι. Πολέμου δὲ καταστάντος πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοις, μετὰ ταῦτα ναυμαχία γίγνεται ἐπ' Αἰγίνῃ μεγάλη Ἀθηναίων καὶ Αἰγινητῶν· καὶ οἱ ξύμμαχοι ἑκατέροις παρῆσαν. καὶ ἐνίκων Ἀθηναῖοι, καὶ ναῦς ἑβδομήκοντα λαβόντες αὐτῶν, ἐς τὴν γῆν ἀπέβησαν καὶ ἐπολιόρκουν, Λεωκράτους τοῦ Στροίβου στρατηγοῦντος. *Et postea Athenienses navali pugna ad Cecryphaleam cum Peloponnensium classe conflixerunt: ubi victores fuerunt Athenienses. Moto vero postea adversus Æginetas bello, ingens inter hos ad Æginam extitit pugna navalis, suis utrosque sociis juvantibus. Victoria penes Athenienses fuit, captis hostium septuaginta navibus, qui egressi in terram urbem oppugnare cœperunt, duce Leocrate Strœbi filio.*

— Τινὲς δὲ νῆσον αὐτήν φασι Πελοποννήσου] Scholiastes Græcus ad dictum Thucydidis locum: Κεκρυφάλεια, νῆσος αὐτὴ περὶ τὰ δυτικὰ τῆς Πελοποννήσου.

ΚΕΛΑΔΩ'ΝΗ, πόλις Λοκρίδος.

— Τὸ ἐθνικόν, Κελαδωναῖος] Nummus Titi apud Goltzium, item Hadriani apud Pyrrhum Ligorium circum Jovem cum fulmine & Dianam Venatricem cum arcu & sagittis: ΚΕΛΑΔΩΝΑΙΩΝ.

ΚΕΛΑΙ'ΘΡΑ, πόλις Βοιωτίας, Ἄρνης πλησίον, ἀπὸ Κελαίθρου] Pyrrhus Ligorius exhibet nummum L. Septimii Severi, in quo circum Minervam galeatam cum hasta & scuto & dracone ad pedes legitur: ΚΕΛΑΙΘΡΑΙΩΝ. Colebant enim Minervam Poliadem.

ΚΟ'ΡΑΚΟΣ πέτρα, τόπος ἐν Ἰθάκῃ. Ὅμηρος] Homerus Odyss. N. v. 408. ad quem locum vide Eustathium pag. 1746. Meminit & Plu-

& Plutarchus lib. Cum principibus viris philosophandum pag. 776.

ΚΟ'ΡΑΞΟΙ, ἔθνος Κόλχων, πλησίον Κόλων.

— Κοράξικον τεῖχος, καὶ Κοραξικὴ χώρα] Sic *Coraxici* montes Plinio.

ΚΟΡΙΣΣΟ'Σ, πόλις τῆς Ἐφεσίας] Ordo literarum postulat, ut scribatur, ΚΟΡΗΣΣΟ'Σ. quomodo scribitur Xenophonti lib. I. Hist. Græc. pag. 433. licet ibi perperam edatur: ἐν τῷ Κορυασσὸν in Leunclavii editinne. Alii tamen ut hic scribunt.

— Τῆς δὲ πυθομένης, τίνος ἐστὶν; Κορησσὸς εἰπεῖν] Lege: Κόρη σὸς, εἰπεῖν. Et sic etiam Salmasius.

— Καὶ Κορασσία πολίχνιον τῆς Κέω, καὶ ἀπόνειον] Apud Suidam v. Βακχυλίδας legitur: Κορεσσία. sed apud Strabonem lib. x. pag. 486. Κορησσία, ut hic.

ΚΟ'ΡΙΝΘΟΣ, πόλις ἔσω τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Πελοποννήσου.

— Ἡ αὐτὴ ἐκαλεῖτο Ἔφυρα, ἀπὸ Ἐφύρας τοῦ Μύρμηκος, τῆς Ἐπιμηθέως γυναικός] Supra v. Ἔφυρα legitur, ἀπὸ Ἐφύρας τοῦ Ἀμάραχος, τοῦ Θεοπεωΐου. sed perperam pro, τοῦ Ἄμβραχος τ. Θ. ut ibi diximus. Sed Eustathius ad Iliad. B. pag. 290. longe aliter, quam aut hic, aut ibi. Ἐκαλεῖτο δέ φασι ἡ Κόρινθος, ποτὲ καὶ Ἔφυρα, ἀπὸ Ἐφύρης τινὸς ἡρωΐνης. Heraclides de Politiis *Ephyren* quidem primo, dein *Corinthum* à *Corintho* rege dictam fuisse auctor est, sed prioris nominis non detegit originem. Quidquid sit, pro, τῆς Ἐπιμηθέως γυναικὸς, MSS. habent τοῦ Ε. γ. Cæterum *Corinthi* primum triremes ædificatas auctor est Thucydides lib. I. pag. 10. Excisa autem vetus *Corinthus* à Romanis anno V. C. 708. Deinde iterum condita deductis eo colnnis à Julio Cæsare annn V. C. 710. cum ipse consul esset quintum collega M. Antonio teste Dione lib. XLIII. pag. 238. & aliis. Hinc in nummo rarissimo Julii apud Tristanum Tom. I. pag. 28. LAUS JUL. CORINT. & in aliis passim occurrentibus, COL. JULIA COR.

— Ἐκαλεῖτο δὲ ἀκροκόρινθος Ἐπωπὴ, διὰ τὸ Σίσυφον ἐντεῦθεν ἐπιδεῖν τὴν τῆς Αἰγίνης ὑπὸ Διὸς ἁρπαγήν] Hinc *Corinthus* alicubi in Anthologia Σισυφὶς αἶα dicitur.

— Εἶτα Ἡλιόπολις, διὰ τὸ ξηρὰν εἶναι εἶτα πάγος· εἶτα Ἔφυρα] Vide supra v. Ἡλιόπολις.

— Οἱ πολῖται, Κορίνθιοι, καὶ θηλυκῶς, Κορινθιάς] Hoc antiquæ urbis gentile fuit, restauratæ vero *Corinthiensis*, si fides habenda Festo, apud quem hæc extat: *Corinthienses ex eo dici cœperunt, ex quo coloni Corinthum sunt deducti, qui antea Corinthii sunt dicti. Quam consuetudinem servamus etiam, cum Romanenses & Hispanenses & Sicilienses negotiatores dicimus, qui in alienis civitatibus negotiantur.*

— Καὶ σύνθετον, Κορινθιουργὸς, ὡς Ἀττικουργὸς] Lege: Κορινθιουργὲς, ὡς Ἀττικουργές. Sic Καρανουργέος ὀχάνου citat ex Anacreonte Eustathius ad Iliad. B. pag. 367. & Καρικοεργέος ὀχάνοιο apud Scholiasten Homeri ἀνεκδότων ad Iliad. Θ. Sic Κράνος Βοιωτιουργὲς apud Ælianum lib. III. cap. 24. & apud eundem lib. XII. cap. 58. Κάτοπτρον Κορινθιουργές. Sic apud Aristophanem Irene pag. 632. Ναξιουργὴς κάνθαρος. ubi Scholiastes: πλοῖα ἦν οὕτω λεγόμενα, κάνθαροι ἐν Νάξῳ γινόμενα τῇ νήσῳ, καὶ Κνιδιουργεῖς αἱ ἄλλαι ναῦς ἀπὸ Κνίδου. Sic apud Suidam Λυκιουργεῖς de poculis in Lycia factis, & κλίνη Μιλησιουργὴς, *lectus à Milesiis factus*, aliaque passim occurrunt similia.

— Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος Κανώπου δευτέρῳ] Scribe: Κανώπῳ δευτέρῳ. Infra v. χώρα idem opus citatur, ἐν Κανώβῳ. è quo loco apparet jambicis versibus illud conscriptum fuisse.

ΚΟΡΙ'ΛΛΑ, πόλις Λατίνων· Διονύσιος πέμπτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας] Ordo literarum postulat, ut scribatur, ΚΟΡΙ'ΟΛΑ. Apud Dionysium tamen lib. IV. Antiq. Rom. pag. 247. adhuc legitur, ἐν πόλει Κορίλλῃ. Eadem tamen videtur urbs, quæ Latinis *Cortoli*, quæque voce insequente Κορίολλα dicitur. Hæc pariter sententia fuit Cluverii.

ΚΟΡΙ'ΟΛΛΑ, πόλις τῆς Ἰταλίας· Διονύσιος καὶ τῆς ἐπιτομῆς] In copulativa καὶ videtur numerus absconditus, quo indicabatur epitomes hujus liber, scribendumque: Διονύσιος ε' τῆς ἐπιτομῆς. *Dionysius libro quinto epitomes.* Nam Dionysius Halicarnassensis libros XX. historiarum, quot composuerat, ipse in compendium redegit librorum quinque: quos legit Photius, de iisque judicat in Biblioth. Cod. LXXXIV.

— Ὡς μύρλεια μυρλεανὸς καὶ ὕφεσιν τοῦ ι] Ὡς Μύρλεια Μυρλεανός. Vide infra h. v.

ΚΟ'ΡΙΟΝ, τόπος ἐν Κρήτῃ, ἀπὸ κόρης τινός.

— Καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν, Κορησίας] Pausanias lib. VIII. pag. 487. meminit Ἀθηνᾶς Κορίας. Cicero lib. III. de Natura Deor. cap. 23. *Quarta* (Minerva) *Jove nata & Coryphe, Oceani filia: quam Arcades Coriam nominant, & quadrigarum inventricem ferunt.* Callimachus Hymno in Dianam v. 234. etiam Dianæ Κορίης meminit. ubi vide quæ notarunt eruditi.

ΚΟΡΚΥΡΙ'Σ, πόλις Αἰγύπτου.

— Ἡ ἡ Ψενύρις Αἰγύπτιος κώμη, βαρυνέται] Hæc infra Ψενυρὸς dicitur.

ΚΟ'ΡΝΙΚΛΟΣ, πόλις Λατίνων· Διονύσιος τρίτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Κορνικλανός] Apud Dionysium lib. III. & IV. scribitur Κορνίκολος, & gentile Κορνικολανός. Latini *Corniculum* vocant.

ΚΟΡΙΚΟΝ ΔΑ'ΜΗ, πλησίον Σινώπης] Straboni

boni lib. XI. pag. 494. ΚΟΡΟΚΟΝΔΑ'ΜΗ scribitur: & sic pariter Ptolemæo: idque literarum ordo postulat.

— Κορακονδαμίτης] Strabo d. l. Υ'πέρκειται δὲ τῆς Κορονκονδάμης εὐμεγέθης λίμνη, ἣν καλοῦσιν ἀπ' αὐτῆς Κορονκονδαμῆτιν. *Supra Corotondamen lacus est justa magnitudinis, quem ab eo vocant Corotondametim.*

ΚΟΡΟΜΑ'ΝΗ, πόλις πρὸς τῷ Περσικῷ κόλπῳ] Apud Ptolemæum lib. VI. cap. 7. legitur Κορομανὶς πόλις Α'ῤῥαβίων.

— Μαρκιανὸς ἐν Περίπλῳ αὐτῆς] Scribe: αὐτοῦ. refertur enim ad *sinum Persicum*, cujus *Periplum Marcianus* conscripsit. Infra v. Μαλλάδα. Μαρκιανὸς ἐν Περίπλῳ τοῦ Περσικοῦ κόλπου.

— Τὸ ἐθνικὸν, Κορομάνιος, διὰ τὸ τύπον τῶν Περσῶν. Παραιζακηνοὶ γὰρ, τῆς Παραιτάκης] Salmasius legit, Κορομανηνός. Supra tamen v. Δαρσανία, occurrit Κορομάνιοι. Unde, ut cum sequentibus hæc conveniant, scribendum existimo: Κορομάνιος ἢ Κορομανηνὸς, &c. ut alterum ex usu sit, alterum ex analogia.

ΚΟΡΟ'ΠΗ, πόλις Θεσσαλίας.

— Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς·

——— ἢ ἐν Α'πόλλων

Μαντείας Κοροπαῖος ἐθήκατο καὶ θέμιν ἀνδρῶν] Versus est 613. sed ibi hodie legitur:

——— ἢ ἐν Α'πόλλων

Μαντοσύνας Κορυπαῖος ἐθήκατο καὶ Θέμιν ἀνδρῶν.

Ad quem Scholia antiqua nihil habent eorum, quæ inde hic adducuntur: habent enim: Κορυπαῖος. τοὺς Θεσσαλικός. Κορύπη γὰρ πόλις Θεσσαλίας. γράφεται καὶ Ο'ρόπειος. Ο'ρέπειαι γὰρ πόλις Βοιωτίας, ὅπου διασημότατον ἱερὸν Α'πόλλωνος.

— Οἱ δὲ ὑπομνηματίσαντες αὐτὸν, Θέων καὶ Πλούταρχος καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεύς φασι, Νίκανδρος Ο'ροπαῖος, καὶ Ο'ροπαῖος Α'πόλλων. ἀγνοεῖ δὲ τὸ Α'μφιαράειον ἱερὸν Α'πόλλωνός ἐστι. λέγεται δὲ καθ' ἔλλειψιν τοῦ ο, Κοροπαῖος, Κορόπη. Κορόπη δὲ Θεσσαλίας πόλις] Scribe: ἱερὸν Α'πόλλωνος, Νικάνδρου Ο'ροπαῖος ὁ Κοροπαῖος Α'πόλλων. ἀγνοεῖ δ' ὅτι Α'μφιαράειον ἱερὸν καὶ οὐκ Α'πόλλωνός ἐστι. cum Salmasio. Deinde sequentia sic lego: Λέγεται δὲ καθ' ἔλλειψιν τοῦ κ Ο'ροπαῖος. Κορόπη δὲ Θεσσαλίας πόλις.

ΚΟ'ΡΟΝΤΑ, πόλις Α'καρνανίας· Θουκυδίδης δευτέρᾳ] Sub finem lib. II. pag. 170.

— Τὸ ἐθνικὸν Κορυκεὺς, ὡς Σαμόσατα Σαμοσατεύς] Lege: Κοροντεύς.

ΚΟΡΟΤΙΩ'Ν, πόλις Αἰκανῶν ἐν Ι'ταλίᾳ. Διονύσιος Ρ'ωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας] Numerus procul dubio excidit, legendumque cum Cluverio: Διονύσιος ι Ρ'ωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Bis enim apud Dionysium lib. X. extat. Sed in nostris codicibus non Κορυτὼν, sed Κορβιὼν legitur. Livio etiam semper *Corbio* dicitur, non *Corvio*. Fuit autem hæc urbs prope *Algidum* in *Æquis*, sive *Æquanis*, ubi nunc *monte Fortino*: vel, ubi *Rocca Priora*.

ΚΟΛΠΗΔΟΙ', Θρᾳκῶν. * τοὺς Α'γρίων ζ. ἡ χώρα Κολπιλική, ἡ γὰρ Αἶνος κεῖται κατὰ τὸ πρότερον Α'ψυνθίδα. νῦν δὲ Κολπιλικῶν λεγομένην] Ordo literarum postulat, ut legatur, ΚΟΡΠΙ'ΛΟΙ. qui procul dubio sunt *Corpilli* Plinii lib. IV. cap. II. & *Corpili* Solini. Deinde remoto asterisco videtur scribendum: Θρᾳκῶν ἔθνος· Στράβων ζ. Nam Strabonem lib. VII. in fine, ubi hodie lacuna est satis magna, verisimile gentem hanc descripsisse. Deinde reliqua verba sic ordinat Salmasius ad Solinum pag. 158. ἡ χώρα Κορπιλική. ἡ γὰρ Αἶνος κεῖται κατὰ τὴν πρότερον Α'ψυνθιάδα, νῦν δὲ Κορπιλικὴν λεγομένην. MSS. νῦν δὲ Κολπηδικῶν λεγομένων. Apud Ptolemæum lib. III. cap. II. inter Thraciæ Strategias versus Macedoniam & mare Ægæum enumeratur Κορπιαλική. ubi sorte scribendum: Κορπιλική. ut jam Salmasio monitum.

ΚΟ'ΡΣΕΑΙ, νῆσος τῆς Ι'ωνίας ἀντικρὺ Σάμου] Ita quoque scribitur supra v. Αἴνεια.

— Η'ρωδιανὸς Κορσία διὰ τοῦ ι] Strabo lib. XIV. pag. 636. numero plurium Κορσίαι.

ΚΟΡΥ'ΔΑΛΛΟΣ, δῆμος τῆς Ι'πποθοωντίδος φυλῆς] Apud Strabonem uno Λ scribitur, diciturque mons, lib. IX. pag. 395. Υ'πὲρ δὲ τῆς ἀκτῆς ταύτης ὄρος ἐστὶν, ὃ καλεῖται Κορυδαλὸς, καὶ ὁ δῆμος οἱ Κορυδαλεῖς. Similiter scribitur Æliano lib. III. Histor. Anim. cap. 35. & Athenæo lib. IX.

ΚΟΡΥΦΑΙ'ΟΝ, ὄρος ἐπὶ τῷ Ε'πιδαυρίῳ, ἐν ᾧ τιμᾶται Α'ρτεμις Κορυφαία· Παυσανίας δευτέρῳ] Videtur scribendum: ὄρος ἐπὶ τῇ Ε'πιδαυρίᾳ. quomodo vocatur territorium *Epidauri* apud Pausaniam lib. II. pag. 131. vel, τῶν Ε'πιδαυρίων. *Diana* autem *Coryphea* meminit idem Pausanias eodem libro pag. 136. Ε'πὶ δὲ τῇ ἄκρᾳ τοῦ ὄρους, Κορυφαίας ἐστὶν ἱερὸν Α'ρτέμιδος, οὗ καὶ Τελέσιλλα ἐποιήσατο ἐν ᾄσματι μνήμην. *In summo monte eminet Coryphææ Dianæ templum: cujus in cantico quodam suo Telesilla mentionem fecit.* Occurrit & Κορυφαῖος Ζεὺς, quod *Capitolinus* vertit, sed non à loco dictus, apud eundem pag. 92.

ΚΟΡΥΦΑ'ΣΙΟΝ, χωρίον Λακωνικὸν, πλησίον Πύλου· Θουκυδίδης πέμπτῃ] Pro πέμπτῃ Stephanus videtur scripsisse τετάρτῃ. Sequentem enim Thucydidis locum innuere videtur, qui libro IV. non longe à principio legitur: Α'πέχει γὰρ σταδίους μάλιστα ἡ Πύλος τῆς Σπάρτης τετρακοσίους, καὶ ἔστιν ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ ποτὲ οὔσῃ γῇ. Καλοῦσι δὲ αὐτὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι Κορυφάσιον. *Abest namque Pylus à Sparta stadia circiter quadringenta, sita in eo agro, qui olim Messenius, quem Lacedamonii vocant Coryphasium.* Quem pariter respexit infra v. Πύλος. Quamquam ibi

 videa-

videatur dicere *Pylum* ipsam, *Coryphasium* dictam. *Coryphasii* meminit & Antoninus Liberalis in Metamorph. cap. XXIII.

— Τρεῖς δέ εἰσιν αἱ Πύλοι] Eustathius loca de *Coryphasio* & *Pylo* apud nostrum multo legit ampliora, quam nos facimus, uti patet ex iis, quæ commentatur ad Homeri Iliad. Β. pag. 296. Πύλοι δὲ τρεῖς κατὰ τὰ ἐθνικὰ γράψαντα, Μεσσηνίας, Τριφυλίας, Ἀρκαδίας. Scholiastes Pindari ad Pyth. Od. VI. pag. 283. Τριῶν γὰρ ὄντων τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Πύλων, εἷς μέν ἐστιν, ὁ περὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν ἐν Ἤλιδι Πύλος· ὃν καὶ ὑπὸ Ἡρακλέους πεπορθῆσθαί φασιν. Ἕτερος ὁ Τριφυλιακὸς Πύλος, ἐν ᾧ ὁ Ἀμαθόεις ποταμός. Τρίτος ἐν Μεσσήνῃ, περὶ τὸ Κορυφάσιον.

— Ἐν παροιμίᾳ. Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλος] Eustathius loco paullo ante adducto in parœmia Πύλος facit feminini generis:

Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλη.

Docet tamen Strabonem masculini facere. Quod verum est, facit enim id lib. VIII. pag. 339. ubi æque ἄλλος ac hic legitur.

ΚΟΡΩΝΕΙΑ, πόλις Βοιωτίας] Vide Eustathium ad Homeri Iliad. Β. pag. 268.

— Ἐν ταύτῃ οὐ φαίνονται ἀσπάλακες, πάσης τῆς Βοιωτίας ἐχούσης τὸ ζῷον] Idem testatur Aristoteles lib. de Mirab. Auscult. §. 134. Ἐν Κορωνείᾳ δὲ τῆς Βοιωτίας λέγεται τοὺς ἀσπάλακας τὰ ζῷα μὴ δύνασθαι ζῆν, μηδ' ὀρύσσειν τὴν γῆν, τῆς λοίπης Βοιωτίας πολὺ πλῆθος ἐχούσης. *In Coronea Bœotiæ urbe talpa nec vivere nec terram fodere posse dicuntur, magna alioquin copia per totam Bœotiam redundante.* Idemque tradit Antigonus Carystius cap. X.

— Κἂν τις ἔξωθεν ἐνέγκῃ εἰς τὴν Κορωνείαν χώραν, οὐ δύναται ζῆν] Scribe, Κορωναϊκήν. vel Κορωνείας. Antigonus vocat Κορωνικήν.

— Ε, πόλις λιμένων Καρήνη] Forte auctor hic iterum enumeravit *Cypri* urbem, quam quarto loco jam recensuerat, legendumque, έ, πόλις Σαλαμινίων Κορώνη. Certe hoc errorum genus ipsi non infrequens. Salmasius legebat: πόλις καὶ λιμὴν Κορώνη.

— Ὁ πολίτης, Κορωναῖος καὶ Κορωνεύς] Strabo lib. IX pag. 411. *Coroneæ Bœotiæ* incolas appellari docet Κορωνεῖς. *Messeniaca* Κορωνέας. Idemque habes ex Strabone apud Eustathium. Nihil tamen propterea mutandum existimo. Diversimode enim hæc gentilia formata: supra v. Αἰγαὶ occurrit, Κορωνεάτης.

— Οἱ δέ φασι περὶ τὴν Κορωνίαν, Κορωνιδεῖς] Videtur legendum: περὶ τὴν Κορώνειαν Κορωνειδεῖς. Infra tamen v. Μεθώνη videtur adduci Κορωναιδεῖς.

ΚΟΡΩΝΗ, πόλις Μεσσήνης] Vocabuli superioris loco secundo urbis hujus jam meminit. Vide Pausaniam lib. IV. pag. 281. An ad hanc pertinet nummus Sabinæ Augustæ à Franc. Gotifredo possessus, in quo circum figuram muliebrem stolatam: ΚΟΡΩΝΙC ΕΠΙ CΤΡ. ΠΩΛΛΙΩΝΟC. & ad dextrum mulieris latus.

Π

Ε

Ρ

Inter Æsculapii matres nominatur Κορωνίς, Phlegyæ filia, quæ in oraculo Apollophani Arcadi dato apud Pausaniam lib. II. pag. 133. Ἱμερόεσσα Κορωνίς dicitur. Templum autem Æsculapii *Coronæ* fuisse idem refert alibi.

— Ἔστι καὶ Κορώνη μοῖρα τῆς Σαλαμῖνος τῆς ἐν Κύπρῳ] Hujus jam mentio facta ante, & quidem, si conjectura nostra vera est, non semel. Porphyrius autem non Κορώνην, sed Κορωνίδα appellatam ait *Salaminem*, ante Troïca tempora, lib. II. de Abstin. §. 54. Ἐν δὲ τῇ νῦν Σαλαμῖνι, πρότερον δὲ Κορωνίδι ὀνομαζομένῃ, μηνὶ κατὰ Κυπρίους Ἀφροδισίῳ, ἐθύετο ἄνθρωπος τῇ Ἀγραύλῳ τῇ Κέκροπος καὶ νύμφης Ἀγραυλίδος. *In insula vero nunc Salamine dicta, olim Coronide, mense secundum Cyprios Aphrodisio, homo Agraulo Cecropis & nymphæ Agraulidis filiæ mactabatur.* Locus ante male versus erat. Eum autem allegant Patres Græci, Eusebius lib. IV. de Præparat. Euang. cap. 16. sed ibi Κορωνείᾳ scribitur pro Κορωνίδι. Cyrillus lib. IV. contra Julianum, Theodoretus lib. VII. Therapeut.

— Ἔστι καὶ πόλις Βιθυνίας] Apud Scylacem ponitur in *Paphlagonia* Κορωνὶς πόλις, sed longius à *Bithynia*, unde corruptum existimo legendumque pro eo, Κιμωλίς.

ΚΟΣΣΑ, πόλις Οἰνώτρων, ἐν τῷ μεσογείῳ] Hæc est *Compsa*, Samnii sive Hirpinorum civitas. Neque enim ullo modo referri potest ad *Cosam* sive *Cossam*, coloniam maritimam Hetruriæ. Scilicet Græci asperam appellationem mollierunt. Immo Cluverius etiam apud Latinos scriptores *Compsa* nomen minus notum aliquoties in *Cosam* mutatam ostendit.

ΚΟΣΣΕΑ, μέρος Περσίδος] Plutarcho in Alexandro pag. 704. Κοσσαῖον ἔθνος. Quam gentem ad internecionem delevit Alexander in Hephæstionis parentationem.

ΚΟΣΤΡΟΣ, νῆσος κατὰ Σελινοῦντα, καὶ Σικελίας ποταμὸς, καὶ πόλις ὁμώνυμος. καὶ Λιβύης νῆσος Κόσυρα] Philippus Cluverius lib. I. Sicil. Antiq. cap. 18. mirum in modum torquet se in loco hoc explicando, tandemque nimis violentam adhibet mediciuam, verba sic transferendo: ΚΟΣΤΡΟΣ, Σικελίας ποταμὸς, καὶ Λιβύης νῆσος Κόσυρα κατὰ Σελινοῦντα καὶ πόλις ὁμώνυμος. Sed aut ego vehementer fallor, aut tali medicina opus non est. *Costrum*, inquit,

quit, *insula est*, intellige Africæ, cui illam tribuit Scylax in descriptione Carthaginis, *objacens Selinunti, Siciliæ fluvio.* Nam pro καὶ Σικελίας ποταμὸς legendum omnino, τοῦ Σικελίας ποταμόν. verba enim sunt Strabonis desumpta ex lib. XVII. pag. 834. Ἀπὸ δὲ τῆς Ταφίτιδος ἐν τετρακοσίοις σταδίοις νῆσός ἐστι Κόσσουρα κατὰ Σελινοῦντα τῆς Σικελίας ποταμὸν καὶ πόλιν ἔχουσαν ὁμώνυμον, ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα σταδίων οὖσα τὴν περίμετρον, διέχουσα τῆς Σικελίας περὶ ἑξακοσίους σταδίους. *Stadiis quadringentis à Taphitide est Cossura insula contra Selinuntem Siciliæ fluvium posita, ambitum habens centum quinquaginta stadiorum & urbem eodem nomine: distat à Sicilia ad sexcenta circiter stadia.* Dicta autem insula hæc *Cosyrus* & *Cosyra.* Unde ex duplici hac terminatione duplex etiam juxta analogiam exsurgit gentilitium; è Κόσυρος Κοσύριος, ut è Σύρος Σύριος aliisque similibus: è Κόσυρα Κοσυραῖος, ut è Κόρκυρα Κορκυραῖος, Κέρτυρα Κερτυραῖος. Nec illud Κόσσουρα, quod apud Strabonem legitur, vitiosum est: nam & sic appellatam patet ex quinque nummis apud Philippum Parutam in Numism. Sicil. pag. 106. in quibus omnibus COSSURA legitur. Errat autem Stephanus, quando Κόσυραν Africæ insulam facit diversam à Κοσύρῳ κατὰ Σελινοῦντα. una enim eademque insula, cui hodie nomen est *Pantalaria.* Corruptum autem insulæ hujus nomen vetus apud Epiphanium in Ancorato cap. CXV. ubi pro monstrosa voce Κυρκυδαλοπαίδων, legendum, Κόσσουρα, Λοπαδοῦσα.

— Τῆς δὲ δευτέρας, Κοσύραιος] Scribe, ut jam ante exemplis ostendimus, Κοσυραῖος.

ΚΟΣΎΤΗ, πόλις Ὀμβρική. Κτησίας τρίτῃ περιηγήσεως] Puto cum Cluverio à *Ctesia* scriptum fuisse, Κοτύλη. Ita enim hæc urbs à reliquis omnibus appellatur.

— Ὡς Μοτυαῖος, τῆς Μοτύης, Σικελίας πόλις] Lego cum Cluverio, ἡ Σικελίας πόλις.

ΚΟΤΤΑΈΙΟΝ, πόλις τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας. Στράβων ιβ´] Ordo literarum, tum formatio gentilium postulat ΚΟΤΙΑΈΙΟΝ. & sic supra vv. Γορδίειον & Δάρειον. infra v. Μιδάειον scribitur. Apud Strabonem tamen, cujus auctoritatem adducit, etiam in nostris exemplaribus lib. XII. pag. 572. legitur Κοτυάειον. MSS. etiam hic Κοτυάειον. & sic pariter scribitur apud Constantinum Porphyrogennetam, ubi MS. Reg. Κοτύαειον. Chronicon Alexandrinum pag. 642. Κοτύσειον pro Κοτυάειον. Manifeste corrupta lectio apud Eustathium ad Dionys. pag. 108. Κατυδάειον ex Strabone adducentem. Et hinc gentile quoque sic scribitur. Ἀλέξανδρος ὁ Κοτυαεὺς aliquoties laudatur à Porphyrio in Quæstionibus Homericis. Apud Aristidem Oratio Funebris in Alexandrum inscribitur: Ἀλεξάνδρῳ ἐπιτάφιος τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν Κοτυαέων. Immo infra v. Φιλομήλιον. in ipso gentili hæc scriptura occurrit.

— Τὸ ἐθνικὸν, Κοτιαεὺς] Hanc scripturam constanter exprimunt nummi. Apud R. P. Sirmondum extat nummus cum inscriptione: ΚΟΤΙΑΕΩΝ. Alius Agrippinæ Augustæ possidetur à Franc. Gotifredo, in quo circum figuram sedentem cum patina: ΚΟΤΙΑΕΩΝ ΕΠΙ ΟΥΑΡΟΥΤΙΟΥ. Cujus similem vidi in Gazophylacio Mediceo, in quo evidentissime legitur: ΕΠΙ ΟΥΑΡΟΥΤΙΟΥ. Item alium Alexandri Severi in eodem Gazophylacio, in quo circum Cybelen currui leonum insidentem: ΕΠΙ ΜΑΥ. ΚΟΙΝΤΟΥ ΚΥΙΝΤΙΑ. & subtus: ΚΟΤΙΑΕΩΝ. Item alium pulcherrimum Macrini ibidem, in quo circum Fortunam vel Abundantiam: ΕΠΙ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΥ ΚΕΛΕΡΟC ΑΡΧ. ΚΟΤΙΑΕΩΝ. & alium Gallieni, in quo circum Abundantiam: ΕΠΙ ΠΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΥ ΙΠΠΙΑΡΧ. ΚΟΤΙΑΕΩΝ. Denique apud Tristanum Tom. II. pag. 207. extat nummus, in quo circum Bacchum Satyro innitentem: ΚΟΤΙΑΕΩΝ. ubi vide virum doctum prolixe de hac urbe disserentem.

ΚΟΤΎΛΑΙΟΝ, ὄρος Εὐβοίας, ἀνακείμενον Ἀρτέμιδι, ὥς φησιν Ἀντίμαχος ἐν Ἀρτέμιδος ϛ´] Salmasius legit: ἐν Θηβαΐδος ϛ´. Et sic citantur Antimachi libri infra v. Κωῦθος.

ΚΟΎΡΤΥΤΑ, χωρίον Λακωνικόν· Θουκυδίδης] Thucydides lib. IV. pag. 288.

ΚΟΥΡΗ͂Σ, ὁ Ἀκαρνανίας. Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο, καὶ Αἰτωλοί. Ὅμηρος] Supra v. Ἀκαρνανία. *Acarnania* dicitur regio divisa à *Curetibus* juxta Acheloum amnem. Eustathius ad Homeri versum, qui hic adducitur ex Iliad. I. digitum intendit in loca, in quibus *Curetes* habitarunt, quando pag. 771. dicit: Ἰστέον δὲ ὅτι Κουρῆτες οἱ τὴν Πλευρῶνα οἰκοῦντες, δῆλον δὲ ὅτι πόλις Αἰτωλικὴ καὶ ἡ Πλευρὼν, Εὐβοέων ἦσαν ἄποικοι, παραφερόμενοι τῷ τόνῳ καὶ τῇ κλίσει, ὡς τὸ ἀβλὴς ἀβλῆτος, οὕτω γὰρ καὶ Κουρὴς Κουρῆτος.

ΚΟΥΡΙΟΙ, ἔθνος Σαβίνων, πολεμήσαν Ῥωμαίοις. Χάραξ ιβ´] Infra Κύρεις dicitur *Sabinorum* metropolis.

— Οἱ φυλέται, Κυρῖται] Philippus Cluverius corrigit οἱ πολῖται Κ. Sed non cogitavit φυλὴν & φῦλον significare δῆμον & ἔθνος, ut noster docet infra, indeque formari φυλέτης. Nihil ergo mutandum.

— Καὶ οἱ Ῥωμαῖοι Κύριτες πρὸς ἐκείνους ἐκλήθησαν] Cluverius pro ἐκείνους vult ἐκείνων. Sed æque commode ad ἔθνος referri, quam ad φυλέται potest. *Quirites* autem Romanos dici notum est.

ΚΟΧΛΙΟΎΣΣΑ, νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ] Aliis hæc insula dicitur Κοχλία. Sed

utroque modo appellata est, ut Ταφιοῦς, Ταφίνασα.

ΚΡΑΓΟΣ, ὄρος Λυκίας] Tzetzes ad Lycophronem pag. 94. *Cragum* dicit Jovem in *Lycia* cultum: Κράγον τὸν Δία τίμιον ἐν Λυκίᾳ.

ΚΡΑΜΒΟΥΣΑ, νῆσος περὶ Σελεύκειαν τῆς Ἰσαυρίας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Κραμβούσης ἢ *] MSS. Κραμβούσιος, ἢ Κραμβουσαῖος.

ΚΡΑΝΑΗ, νῆσος Λακωνική. Ὅμηρος· Νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην] Locus Homeri extat Iliad. Γ. v 445. ad quem Eustathius pag. 453. dicit alios *Cranaen* de *Cythera*, alios de *Helena* exponere.

— Ἥτις πρόκειται τοῦ Γυθείου] Sic Pausanias lib. III. pag. 204. Ἡ δὲ νῆσος Κραναὴ πρόκειται Γυθείου· καὶ Ὅμηρος Ἀλέξανδρον ἁρπάσαντα Ἑλένην, ἐνταῦθα ἔφη συγγενέσθαι οἱ πρῶτον. *Gytheo objacet insula Cranae: in qua Alexandrum rapta Helena cum ea primum congressum Homerus auctor est.*

— Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ Κραναοῦ] Eustathius ad Dionysii Perieg. pag. 60. Ἀττικὴ δὲ ἡ κατὰ Ἀθήνας χώρα λέγεται καὶ Ἀτθίς. τοῦτο μὲν ἀπὸ Ἀτθίδος τῆς θυγατρὸς Κραναοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Κραναὴ λέγεται. Et quem Eustathius sequutus est Strabo lib. IX. pag. 397. Ἀττικὴν μὲν γὰρ ἀπὸ Ἀκταίωνός φασιν· Ἀτθίδα δὲ καὶ Ἀττικὴν ἀπὸ Ἀτθίδος τῆς Κραναοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Κραναοὶ οἱ ἔνοικοι. *Regionem quippe Atticam dicunt ab Actaeone: Atthidem & Atticam ab Atthide Cranai F. à quo incola Cranai.* Hinc apud Aristophanem Acharnens. Act. I. Sc. 2. ὦ Κραναὰ πόλις, dicitur de *Athenis*.

— Ἑλένη καλεῖται νῦν] Strabo lib. IX. pag. 399. Πρόκειται δὲ τῆς παραλίας ταύτης πρὸ μὲν τοῦ Θορικοῦ καὶ τοῦ Σουνίου νῆσος Ἑλένη, τραχεῖα καὶ ἔρημος, παραμήκης, ὅσον ἑξήκοντα σταδίους τὸ μῆκος· ἧς φασι μεμνῆσθαι τὸν ποιητὴν, ἐν οἷς Ἀλέξανδρος λέγει πρὸς τὴν Ἑλένην. *Ante oram hanc & Thoricum ac Sunium jacet insula Helena, aspera & deserta, in longum porrecta spatio circiter LX. stadiorum. Ejus ajunt meminisse Homerum in his Alexandri ad Helenam verbis.* deinde subjicitur locus Homeri de *Cranaë* ab Stephano paullo ante adductus.

— Ἐμοὶ δοκεῖ Ἀλέξανδρος δηλοῦν οὐ τὴν διὰ τῆς νήσου πλοῦν πεποιημένος τῶν εἰσαγόντων, ἀλλὰ τῆς ἔξω] Videtur legendum: δηλοῦν οὐ τὴν, &c. deinde pro τῶν εἰσαγόντων, τῆς εἴσω Αἰγαίου. aut potius, τῆς εἰσάγοντος. & porro, ἀλλὰ τῆς ἔξω.

— Τὸ ἐθνικὸν, εἰ μὲν τῆς Λακωνικῆς, Κραναάτης, ὡς Καρυάτης· εἰ δὲ τῆς Ἀττικῆς, Κραναῖος, ὡς Ἀθηναῖος] ΚΡΑΝΑΑΤΩΝ nummus habetur apud Goltzium cum vespertilione, qualis etiam in ΕΛΕΝΙΤΩΝ nummo visitur. Unde omnino existimo cum ipso Goltzio eosdem isthic esse Ἑλενίτας καὶ Κραναάτας. Non autem cum Nonio censeo istum Κραναατῶν nummum ad Laconicam insulam referendam. Nec me movet quod noster hic gentilia diversa facit: in his enim sæpissime fallitur.

ΚΡΑΝΕΙΑ, χωρίον Ἀμβρακιωτῶν.

— Ὡς φησι Σοφοκλῆς Λαρισσαίῳ] Lege cum MSS. Λαρισσαίοις. Et sic corruptum dramatis nomen jam restituit Meursius lib. de fabulis Sophoclis, & Maussacus ad Harpocrationem.

ΚΡΑΝΙΔΕΣ, συνοικία πρὸς τῷ Πόντῳ. Παρθένιος ἐν Ἀνθίππῃ] Lege, ἐν Ἀνθίππῃ.

ΚΡΑΝΙΟΝ, πόλις ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ νήσῳ· τετράπολις δὲ ἡ νῆσος] Thucydides lib. II. pag. 119. κεῖται δὲ ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν καὶ Λευκάδα, τετράπολις οὖσα, Παλῆς, Κράνιοι, Σαμαῖοι, Πρόναιοι. *Sita autem est Cephallenia Acarnaniam versus & Leucadem, quatuor habens civitates, Pallenses, Cranios, Samaos, Pronaos.* In quo loco postrema vox per ω scribenda, Πρώναιοι. Παλῆς autem dicitur pro Παλεῖς, ut Μεγαρῆς pro Μεγαρεῖς, ut notat Scholiastes Thucydidis ad lib. I. pag. 20. Παλῆς ὡς Μεγαρῆς. dein addit: Πόλις δὲ ἡ Πάλη τῆς Κεφαλληνίας. Τετράπολις γάρ ἐστιν ἡ Κεφαλληνία, Πάλη, Κράνιοι, Σάμαια, Πρώναια. Tzetzes ad Lycophronem pag. 125. Θουκυδίδης εἰς τέσσαρα φῦλα διαιρεῖ τὴν Κεφαλληνίαν, Προνίους, Σαμίους, Παλεῖς καὶ Κρανίους. Hesychius: Κράνιοι, τῆς Κεφαλληνίας αὗται τέσσαρες Κράνιοι. Et paullo post apud eundem *Cephallenia* mentio in Κραντῆρες ἐδόντες. οἱ δὲ τόπος Κεφαλληνίας. Existimo autem verba hæc non suo loco posita, referendaque ad præcedens Κράνιοι. Livio quoque quatuor populi in *Cephallenia* commemorantur lib. XXXVIII. cap. 28. *Nesiota, Cranii, Pallenses & Samai.* & in sequentibus describitur *Samaeorum* excidium. Unde Plinius lib. IV. cap. 12. de *Cephallenia*: *Same diruta à Romanis, adhuc tamen oppida tria habet.* & Strabo lib. X. pag. 455. Τὴν δὲ Κεφαλληνίαν τετράπολιν οὖσαν, οὔτ' αὐτὴν εἴρηκε τῷ νῦν ὀνόματι, οὔτε τῶν πόλεων οὐδεμίαν, πλὴν μιᾶς εἴτε Σάμης εἴτε Σάμου· ἣ νῦν μὲν οὐκέτ' ἐστὶν, ἴχνη δ' αὐτῆς δείκνυται κατὰ μέσον τὸν πρὸς Ἰθάκῃ πορθμόν. οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς Σαμαῖοι καλοῦνται. αἱ δ' ἄλλαι καὶ νῦν εἰσιν ἔτι μικραὶ πόλεις τρεῖς, Πρώνησος καὶ Κράνιοι. *Cephallenia, cum habeat quatuor urbes, ne illam quidem suo adfecit* (Homerus) *nomine, quod nunc habet, neque ullam urbium, Same sive Samo excepta, cujus hodie tantum vestigia extant, ad medium versus Ithacam trajectum: cives Samai dicuntur. Supersunt alia ejus exigua oppida, Pronesus & Cranii.* In ultimis verbis Casaubonus existimat Πάλην omissam.

— Ἀπὸ τῶν Κεφάλου παίδων, Προνήσου, Σάμου, Παλέως, Κρανίου] Scribe: Προνήσου. ut Strabo d. l. Apud Heraclidem in Excerpt. Polit. Πρόμνησος dicitur.

— Τὸ

— Τὸ ἐθνικὸν, Κρανιεύς] Lege: Κρανιεύς. Hesychius: Κρηνίας, Κεφαλλῆνας τινές.

ΚΡΑ'ΝΩΝ, πόλις τῆς Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδος, ἐν τοῖς Τέμπεσιν.

— Ἐν ταύτῃ δύο κόρακας εἶναί φασι μόνους, ὡς Καλλίμαχος ἐν τοῖς Θαυμασίοις, καὶ Θεόπομπος. ὅταν δ' ἄλλους ἐκνεοσσεύσωσιν, ἴσους αὐτοὺς καταλιπόντες, ἀπέρχονται] Intellige hæc de *Cranone* Thessaliæ: uti patet ex Antigono Hist. Paradox. cap. xv. (ubi pariter *Theopompus* adducitur) & Aristotele Mirab. Auscult. cap. 136. Legendum autem hic, ἴσους αὐτοῖς κ. α.

— Ὁ πολίτης, Κρανώνιος] Hinc Scopas *Crannonius* apud Diogenem Laërtium in Socrate, qui male ab Aldobrandino *Cranonis filius* redditus.

— Ἡρόδοτος ἕκτῃ. Ἐκ δὲ Θετταλίης ἦλθε τῶν Σκοπαδέων Διακτορίδης ὁ Κρανώνιος] Verba sunt Herodoti è lib. vi. cap. 127. sed in iis ὁ desideratur: quare hic delendum est.

— Ἀπέχει δὲ σταδίους ἑκατὸν τῆς Γυρτῶνος ἡ Κράνιον πόλις, ὥς φησι Στράβων] MSS. ἡ Κραννὼν πόλις. quomodo rescribendum. Locus autem apud ipsum Strabonem hodie desideratur in fine lib. vii. Vestigia tamen ejus supersunt in Excerptis, sed parum sincera. Scilicet: ἀπέχει δ' ἡ Γυρτὼν τῆς Τύῤῥηνος πόλεως Κρανωνῶν. quæ ex Stephano sic corrigenda: ἀπέχει δὲ σταδίους ρ' τῆς Γυρτῶνος πόλεως Κραννών. Sequentia quoque: Καὶ Ὅμηρός φησιν Ἐφύρους Κραννωνίους· Φλεγύας δὲ τοὺς Γυρτωνίους. inde deprompta sunt: dicunturque pariter lib. ix. pag. 442.

ΚΡΕ'ΜΗ, πόλις Πόντου] Videndum an hæc civitas sit Plinii *Cremniscos* lib. iii. cap. 12. variant enim ibi codices, & alii *Cremense*, alii *Crene* præferunt. Herodoto lib. iv. cap. 20. Κρημνοὶ dicuntur emporium ad paludem Mæotim; & rursus cap. 110. ejusdem libri.

ΚΡΕΜΜΥΩΝ, κώμη Κορίνθου] Pausaniæ scribitur Κρομμύων lib. ii. pag. 86. Τῆς δὲ Κορινθίας ἐστὶ γῆς καὶ ὁ καλούμενος Κρομμύων ἀπὸ τοῦ Κρόμμου τοῦ Ποσειδῶνος. *In Corinthiaco agro vicus est, cui Cromyon nomen, à Cromo Neptuni filio.* Rursus eidem lib. i. pag. 50. Κρομμυῶνα. Plutarcho Κρομμυών. Quam scripturam Ovidius sequutus est lib. vii. Metam. ubi de *Theseo* v. 435. canit:

Quodque suis securus arat Cromyona colonus,
Munus opusque tuum est.

— Καὶ τῶν Θησέως ἄθλων] Videtur legendum: καὶ τὸ Θησέως ἄθλον. Salmasius addebat ἐν. καὶ ἐν τῶν Θησέως ἄθλων.

ΚΡΗΝΙ'ΔΕΣ, πόλις Σικελίας, ἃς Φίλιππος μετωνόμασε Φιλίππους] In MS. supra vocem Σικελίας. recentiori manu additum Θρᾴκης. Verum infra v. Φίλιπποι. apparet legendum Μακεδονίας. etsi proprie *Thraciæ* fuerit.

ΚΡΗ'ΣΤΩΝ, πόλις Θρᾴκης. ἔοικε δὲ εἶναι ἡ Κρηστώνη παρ' Ἡροδότῳ] Puto eandem esse cum Γρηστωνίᾳ & Γαστωνίᾳ, de quibus supra. Apud Herodotum lib. i. cap. 57. Κρηστὼν occurrit, pro Κροτῶνα, oppido Pelasgorum ὑπὲρ Τυρσηνῶν, in Italia; & gentile Κρηστωνιῆται.

— Λυκόφρων,

Ὀρχωμοσῆσαι τήν τι Κρηστώνης θεόν] Lycophron Cassand. v. 937. ad quem locum Tzetzes Κρηστώνης explicat, ἡ Θρᾴκης, ἀπὸ μιᾶς πόλεως οὕτω καλουμένης. Vide eundem etiam pag. 88.

— Ὁ πολίτης Κρηστωναῖος] Sic pariter apud Herodotum lib. v. cap 3. & lib. vii. cap. 124. Thucydidem lib. iv. pag. 325.

ΚΡΗ'ΤΗ, ἡ μεγίστη νῆσος, ἣν Κρήτην ἔφη Ἀρχίλοχος, κατὰ πλεονασμόν] Eustathius hoc tribuit Archiæ ad Dionys. pag. 71. Ἀρχίας δέ τις, ὡς λέγεται, Κρήτην αὐτὴν ὀνόμασε, πλεονασμῷ τοῦ ε.

— Οἱ δὲ ἀπό τινος γηγενοῦς Κρητός] Hoc Scymnus affirmat ex Ephoro in Perieg. v. 550.

——— εἶναί φησί τι
Ἐπώνυμον τὴν νῆσον ἀπὸ Κρητός τινος,
Τοῦ δὴ γενομένου βασιλέως αὐτόχθονος.
——— *esseque ait*
Nomen nactam insulam à Crete quodam,
Existente rege indigena.

— Καὶ Χιλώνη] Hoc cognomentum Dianæ fuit. Infra enim, Χιλώνη, οὕτως ἡ Ἄρτεμις. & Callimachus Hymno in Jovem v. 77.

———, ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
Ἀρτέμιδος.

Ubi Scholiastes docet sic dictam: ὅτι τικτομένων τῶν βρεφῶν ἀνετίθεσαν τὰ ἱμάτια τῇ Ἀρτέμιδι. Ergo vult venise à χιτὼν, χιτῶνος.

— Καὶ Εὐφρόνη] Epitheton est noctis. Hesychius: Εὐφρόνη νὺξ καὶ εὐφροσύνη. Et sic etiam Suidas.

— Λέγεται καὶ πληθυντικῶς Κρῆται] Homerus ipsam insulam plurali numero Κρήτας vocat. Eustathius ad Iliad. Δ. pag. 490. Κρήτην καὶ Κρήτας τὴν αὐτὴν νῆσον λέγει Ὅμηρος. Item ad Iliad. Ξ. & Π. Hic tamen pro gentili accipere videtur.

— Καὶ Κρηταῖος, καὶ θηλυκοῦ καὶ οὐδετέρως] Virgilius in Ciri v. 114.

——— *Gortynius heros*
Attica Cretæa sternebat rura sagitta.

Vetus poëta apud Charisium lib. iv. Instit. Gramm. in fine:

Seu Cretæa magis, seu tu Dictynna vocaris,
Huc descende.

Apollonius Rhodius lib. ii. v. 1237. Κρηταῖον ἄντρον. ubi Scholiastes. Κρηταῖον ὄρος, τὸ Κρητικὸν, λέγονται δὲ καθ' ὁμοιότητα τοῦ Σιναῖον. Denique apud Goltzium extat nummus cum epigraphe, ΚΡΗΤΑΙΩΝ.

— Καὶ Κρησσίς] Diversum ab hoc gentile est

κρηϊσὸς, quod in Sept. Severi nummo extat apud Tristanum Tom. II. pag. 93. in quo circum Cererem serpentibus vectam legitur: ΚΡΗΤΙΕΩΝ ΦΛΑΟΤΙ. Quod nequaquam ad Cretam insulam referendum, ut facit vir doctus, sed ad *Cretiam* sive *Critiam* Bithyniæ, cognomento *Flaviopolin*. Varie autem ea scribitur, Κρῆτια Ptolemæo; Κρῆτια Hierocli; in nummo Juliæ Severi apud Franc. Gotifredum: ΚΡΙΤΙΑ ΦΛΑΟΤΙΟΠΟΛΙΣ. sed omnium rectissime in dicto Severi nummo Κρῆτια. Atque ita in Juliæ nummo olim quoque excusum fuerat: sed qui ab ærugine eum expurgavit, crus inter Ρ & Η compendio hoc ꟷ factum sustulit: cujus adhuc vestigia apparent accuratius consideranti. Apud eundem Franc. Gotifredum in nummo Antonini Caracallæ sub Europa tauro vecta: ΚΡΗΤΙΕΩΝ.

— καὶ Κρήσιος, ἀπὸ τοῦ Κρής] Hesychius: Κρήσιος, Κρηϊκός, ἀπὸ Κρήτης. Unde Salmasius sic corrigendum hoc loco putabat. Mihi Hesychius medicina potius indigere videtur, quam noster. Κρήσιον enim πέλαγος habes apud Sophoclem in Trachin. pag. 335. &, Κρησίοις ἐν ῥυθμοῖς παῖδα μέλψωμεν, apud Dionysium Halicarn. lib. περὶ Συνθέσ. Ονομ. & Κρήσια φῦλα ἵππων, apud Oppianum lib. I. κυνηγ. v. 299.

— καὶ ἀπὸ τῆς Κρητικῆς φωνῆς, Κρητικὸς καὶ τρόπος τοῦ τεῖσε, Κρητικός] Hinc εἶδος Κρητικὸς apud Nicandrum Alexipharm. pag. 163.

— καλεῖται δὲ ἡ νῆσος καὶ Ἀερία] Vide supra ad v. Ἀερία.

ΚΡΗΤΗΝΙ'Α, τόπος Ῥόδου, ἐν ᾧ ᾤκουν οἱ περὶ Ἀλθημένην] Historiam *Althemenis* habes apud Cononem Narrat. XLVII. in Biblioth. Photii. Unde hic corrigendum Ἀλθαιμένην. Sic enim scribitur quoque hujus viri nomen ab Eustathio ad Iliad. Β. pag. 313. In Cononis autem narratione perperam Ἰλιάδων legitur pro Ἡλιάδων, ut jam monuimus supra v. Κάμιρος.

ΚΡΗΘΩΤΗ', πόλις Ἑλλησπόντου, ὀγδοήκοντα σταδίους ἀπέχουσα τῆς Καρδίας] Scribe, ΚΡΙΘΩ'ΤΗ. sic postulantibus & literarum ordine & gentili subjecto; denique Demosthene, Strabone, Harpocratione, Marciano, Suida. Apud Scylacem tamen & Plinium scribitur ut hic.

ΚΡΙ'ΜΙΣΑ, πόλις Ἰταλίας, πλησίον Κρότωνος καὶ Θουρίων. Λυκόφρων ἀπὸ Κριμίσης νύμφης] Apud Lycophronem pag. 148. scribitur Κρίμισσα.

Κρίμισσα φιτρὸς δέξεται μιαιφόνον.

In nummo tamen apud Pyrrhum Ligorium, qui nympham exhibet cannis coronatam, legitur, ΚΡΙΜΙΣΑ. In aversa illius parte caput Herculis cum clava expressum, additumque ΚΡΟΤΩΝ. Hyginus Fab. CXXCVIII. dicit Theophanen Bysaltidis filiam à Neptuno raptam in insulam *Crumissam* ab eo translatam: mox cives *Crumissenses* vocat. Ubi editores *Cromnusam* substituunt, quæ infra Iberiæ insula dicitur. Sed puto rectius ad *Italiæ* vel *Siciliæ* locum insulam istam referri. Nam & in Sicilia fluvius fuit Κριμισός, cujus meminit Lycophron & ad eum Tzetzes pag. 154. qui perperam apud eundem Κριμισσὸς scribitur pag. 83.

ΚΡΙ'ΣΑ, πόλις Φωκίδος. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἀπὸ Κρίσου Φωκέως] A plurimis per duplex σ nomen hujus urbis scribitur, Κρίσσα. A Sophocle tamen in Electra pag. 89. per σ simplex. Deinde MSS. hic porro legunt, ἀπὸ Κρίσου Φώκου υἱοῦ. Quomodo hic rescribendum. Nam Eustathius similiter ad Homeri Iliad. Β. pag. 274. Κρίσσα δὲ πεδίον καὶ πόλις ἐν Λοκροῖς ἢ ἐν Δελφοῖς ἀπὸ Κρίσσου τινὸς τυραννοῦ, ἢ ὡς Ἑκαταῖός φησι, παιδὸς Φώκου. Vide & Euripidis Scholiasten ad Oresten pag. 120.

— Τὸ ἐθνικὸν, Κρισσαῖος, καὶ Κρισσαῖον πεδίον] Eustathius d. l. ἐξ ἧς καὶ πεδίον Κρισσαῖον, καὶ κόλπος ἐκεῖ Κρισσαῖος. Corruptum hoc gentile in Hymno Homeri ad Apollinem, ubi vulgo legitur v. 446.

αἱ δ' ὀλόλυξαν
Κρισσαγῶν ἄλοχοι καλλίζωνοί τε θύγατρες.

pro Κρισσαίων.

ululaverunt
Crissensium mulieres beneque cinctæ filiæ.

— Τινὲς δ' αὐτὴν τῇ Κίῤῥᾳ φασί] Per αὐτὴν intelligit *Crisam* Phocidis. Hanc enim nonnulli veterum cum *Cirrha* confuderunt. Athenæus lib. XIII. pag. 560. καὶ ὁ Κρισαϊκὸς δὲ πόλεμος ὀνομαζόμενος, ὥς φησι Καλλισθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, ὅτε Κιῤῥαῖοι πρὸς Φωκεῖς ἐπολέμησαν, δεκαέτης ἦν. *Bellum id, quod Crisaicum est nominatum, ut refert Callisthenes libro de bello sacro, in quo Cirrhæi adversus Phocenses bellarunt, decennale fuit.* Etymologus item satis animose reprehendit Leocrinem, qui diversas statuerat. v. Κρίσα. Λεωκρίνης δὲ ἡγεῖται δύο εἶναι πόλεις, ἄλλην τὴν Κρίσαν, καὶ ἄλλην τὴν Κίῤῥαν. ἀντίκειται δὲ ἀπὸ πολλῶν ὅτι γὰρ τῶν γεωγράφων εἰπέ τις πόλεις δύο διαφόρους, ἀλλ' οὐδὲ τῶν προειρημένων, μέρος δὲ αὐτῆς καὶ τόπος δὲ ἀγνοῶν τοῦ ἰδιωτισμοῦ τοῦ πάθους. Sed Etymologum temere pronuntiasse contra Leocrinem Strabonis evincit auctoritas, qui lib. IX. pag. 418. Ὑποπέπτωκε δὲ τῇ Κίῤῥᾳ πόλις ἀρχαία Κίῤῥα, ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ἱδρυμένη· ἀφ' ἧς ἀνάβασις εἰς Δελφοὺς ὀγδοήκοντά που σταδίων· ἵδρυται δ' ἀπαντικρὺ Σικυῶνος· πρόκειται δὲ τῆς Κίῤῥας τὸ Κρισσαῖον πεδίον εὔδαιμον· πάλιν δ' ἐφεξῆς ἐστιν ἄλλη πόλις Κρίσσα, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος Κρισσαῖος. *Infra Cirphim jacet urbs antiqua Cirrha, sita ad mare è regione Sicyoni: unde ascensus Delphos est stadio-*

stadiorum circiter XXC. *Ante Cirrham situs est Crissæus campus felix. Sequitur inde alia urbs Crissa, unde Crissæo sinui nomen.* Cum Strabone concinunt Plinius & Ptolemæus.

ΚΡΟΒΥΖΟΙ, ἔθνος πρὸς νότον ἀνέμου, τοῦ Ἴστρου] Mentio hujus populi apud Etymologum v. Ζαμολξις. Hesychius, Κροβυζοὶ, γένος Θρᾳκῶν. Et Anonymus in descriptione Ponti Euxini, Κρόβυζοι, ἔθνος Θρᾳκῶν.

ΚΡΟΚΕΆ, πόλις Λακωνικὴ, τῶν ἑκατὸν πόλεων μία. λέγεται οὖν ἑνικῶς] Lege numero plurium, ΚΡΟΚΈΑΙ. uti evincitur verbis sequentibus: λέγεται οὖν ἑνικῶς. In quibus particula καὶ omissa est: nusquam enim alio referri possunt: λέγεται οὖν καὶ ἑνικῶς. Plurali autem numero extulit Pausanias in Laconicis, pag. 203. & Corinthiacis pag. 90.

ΚΡΟΚΟΔΕΊΛΩΝ πόλις, πόλις ἐν τῇ Μοιρίδι λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ· Ἡρόδοτος δευτέρᾳ] Herodotus lib. II. cap. 148. Δόξαν δέ σφι ἐπεποίηντο λαβύρινθον, ὀλίγον ὑπὲρ τῆς λίμνης τῆς Μοίριος κατὰ Κροκοδείλων καλεομένην πόλιν μάλιστά κῃ κείμενον. *Ex placito autem eo fecerunt labyrinthum, paullo supra stagnum Mœridis, maxime urbem versus, quæ dicitur Crocodilorum.*

— Ἐκλήθη δὲ οὕτως ὁ μὲν * ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν διωκόμενος, μεθ' ἵππου φυγεῖν. καταποθέντος δὲ τοῦ ἵππου ἐν τῇ Μοιρίδι λίμνῃ, ὑπὸ κροκοδείλου ἀναληφθῆναι, καὶ ἐξενεχθῆναι εἰς τὸ πέραν, καὶ οὕτως ὀνομασθῆναι, καὶ πόλιν κτίσαι, καὶ καθιερῶσαι τοὺς κροκοδείλους. ἀπειπεῖν τε μηδένα ἀποκτείνειν τὸ ζῶον, ἡγεῖσθαί τε ὡς θεόν] Lacuna hujus loci suppleri facile potest ex Diodori Siculi, unde depromptus, lib. I. pag. 56. Φασὶ γάρ τινες τῶν ἀρχαίων τινὰ βασιλέων τὸν προσαγορευόμενον Μηνᾶν, διωκόμενον ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν καταφυγεῖν εἰς τὴν Μοίριδος καλουμένην λίμνην, ἔπειθ' ὑπὸ κροκοδείλου παραδόξως ἀναληφθέντα εἰς τὸ πέραν ἀπενεχθῆναι, τῆς δὲ σωτηρίας χάριν ἀποδιδόναι βουλόμενον τῷ ζῴῳ, πόλιν κτίσαι πλησίον ὀνομάσαντα Κροκόδειλον. καταδεῖξαι δὲ τοῖς ἐγχωρίοις ὡς θεοὺς τιμᾶν ταῦτα τὰ ζῶα, καὶ τὴν λίμνην αὐτοῖς εἰς τροφὴν ἀναθεῖναι. *Vetustorum regum quendam, qui Menas nominatur, dicunt nonnulli canum suorum insectatione in Myridis lacum esse compulsum, quem crocodilus, mirabile dictu, in litus transportarit. Qui ut gratiam pro donata salute bestiæ reponeret, urbem Crocodili nomine juxta ædificarit, & divinis crocodilos honoribus affici jusserit, lacumque eorum alimentis dedicarit.* Eandemque historiam ex Diodoro habes apud Eusebium lib. II. de Præpar. Euang. cap. I. ubi ait fuisse τινὰ τῶν παρ' αὐτοῖς βασιλέων. Ergo legendum, deleto asterisco, aut: Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι Μηνᾶς ὑπὸ τῶν ἰδίων, &c. aut: ὅτι βασιλεύς τις ὑπὸ τῶν ἰδίων.

ΚΡΟΚΎΛΑΙΟΝ, νῆσος Ἰθάκης· Θουκυδίδης τρίτῃ] Κροκύλειον apud Thucydidem lib. III. pag. 238. non insula, sed in opposita continente *Ætolia* oppidum est. Homerus Iliad. B. v. 633. τὰ Κροκύλεια vocat. Quem locum Strabo interpretans lib. VIII. pag. 376. in *Acarnania* esse dicit. Eustathius ad dictum Homeri locum pag. 307. nostrum transscripsit, ut solet.

— Τὸ ἐθνικὸν, Κροκυλεύς] Cl. Salmasius volebat, Κροκυλειδεύς. sed ut hic ita pariter Eustathius: & recte.

— Τὸ τέταρτον Αἰγιρῆα] Non dubito quin legendum sit Αἰγίλιπα. quam Homerus Iliad. B. eodem versu cum Κροκυλείοις conjungit. Αἰγίλιψ enim Suidæ πόλις Κεφαλληνίας, quæ vicina *Ithaca*, dicitur.

ΚΡΌΤΩΝ, πόλις Ἰταλίας ἐπίσημος, περὶ τὸ Ῥήγιον.

— Τὸ μὲν τοι ἐπὶ τοῦ φθαρτοῦ τῶν κυνῶν ὀξύνεται] Cl. Salmasius: ἐπὶ τοῦ φθαρτοῦ τῶν κυνῶν.

ΚΡΟΥΣΊΣ, μοῖρα τῆς Μυγδονίας. Στράβων ἑβδόμῃ, ἡγεμονικῆς Κρουσίδος, ἀπὸ Κρουσέως, τοῦ Μυγδόνος υἱοῦ] Hæc verba Strabonis nunc desiderantur in libro VII.

— Ἔστι δὲ καὶ *] An ἔστι δὲ καὶ Κρουσαῖος?

ΚΡΥΑΣΣΌΣ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Κρυάσσου τοῦ κτίσαντος] Apud Plutarchum lib. de Virt. Mulier. pag. 246. ἡ Κρύασσα dicitur. Ubi narrat quomodo hæc urbs occupata à Meliis fuerit mulierum auxilio, quomodoque paullò post alia urbs, quæ νέα Κρύασσα appellata, ab iisdem sit condita.

ΚΡΩΒΊΑΛΟΣ, πολίχνιον πρὸς τῇ Ποντικῇ. Ἀπολλώνιος τρίτῳ,
Κρωβίαλον, &c.] Eustathius ad Iliad. B. pag. 362. Ἀπολλώνιος δὲ γράφει ἐν τοῖς ἑαυτοῦ.

ΚΡΩ͂ΜΝΑ, πόλις Παφλαγονίας, ἡ νῦν Ἄμαστρις, ὡς εἴρηται] Vide quæ notavimus supra v. Ἄμαστρις. Quibus adde Tzetzem ad Lycophron. pag. 92. item Eustathium ad Iliad. B. dicto paullo ante loco.

— Καὶ Κρωμναδεύς] Eustathius: καὶ Κρωμνιεύς.

— Ἔστι καὶ Πελοποννήσου πόλις, ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς, καὶ ἑνικῶς, καὶ πληθυντικῶς, ἀπὸ Κρώμου τοῦ Λυκάονος] Tzetzes d. l. Κρῶμνα δὲ χωρίον Κορίνθου, ἐξ οὗ οἱ στρατεύσαντές φησιν οἱ περὶ Ἴδαν. Pausaniæ Κρῶμοι dicuntur ἀπὸ Κρώμου lib. VIII. pag 458. & pag. 498. Corrupte vero bis pag. 510. genitivus occurrit Κρώμνου pro Κρώμου, ut jam Sylburgio notatum. Ibidem etiam regio bis Κρωμῖτις dicitur, quomodo & vocatur supra v. Γαθέαι.

ΚΡΩΠΊΑ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.

— Ὁ δημότης, Κρωπίδης] Aristophanes in Equitib. Act. I. Sc. I. appellat Κλωπίδας. ubi Scholiastes: ἐναλλαγὴ παρὰ στοιχεῖον τοῦ ρ εἰς τὸ λ. Κρωπίδαι γὰρ δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Polybio gentile est Κρώπιος in Excerpt. lib. XXVII. pag. 130. ubi Aulum Hostilium Consulem in Phanotensium oppido diversatum dicit παρὰ Νεσίᾳ τῷ Κρωπίῳ.

ΚΤΗ-

ΚΤΗΜΕ´ΝΗ, πόλις Θετταλίας, ὑπὸ Πηλέως Φοίνικι δωρηθεῖσα, ἧς τοὺς πολίτας Ὅμηρος Δόλοπας φησιν, &c. καὶ Κτημένην Δολοπηΐδα] Nequaquam Homerus Κτημένην appellat Δολοπηΐδα, ut mutila hæc Stephani verba sonant, sed Apollonius Rhodius, cujus locum procul dubio citavit Stephanus. Verum is non Κτημένην vocavit urbem, sed Κτιμένην. Locus est in lib. I. v. 68.

—— ὄγχι δὲ λίμνης
Ξυνιάδος Κτιμένην Δολοπηΐδα ναιετάασκεν.
—— qui prope stagnum
Xyneium Ctimenam Dolopeida habitabat.

Ubi Scholiastes: Κτιμένη, πόλις τῆς Θεσσαλίας. Δολοπηΐδα δὲ τὴν Θεσσαλίαν εἶπε. Homerus feminam quidem hoc nomine commemorat Odyss. O. v. 363. sed pariter scribit Κτιμένην. Verum Stephanus Ptolemæum sequutus videtur scribentem Κτημέναι numero plurium. Immo & sic ab illo quoque scriptum suspicor ex exemplo τῶν Κλαζομενῶν adducto.

ΚΤΗΣΙΦΩ´Ν, πόλις Ἀσσυρίας] Vide nummum Titi apud Goltzium.

ΚΥ´ΑΛΟΣ, πόλις Λυδίας, κληθεῖσα ἀπὸ Διός] Locus procul dubio corruptus, legendusque: ὑπὸ Κυάλου τοῦ Διός. aut similiter.

ΚΥ´ΑΡΔΑ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Κυάρδου βασιλέως Καρῶν, υἱοῦ Βαργάσου] Existimo esse Κύδρα, oppidum in finibus Lydiæ & Phrygiæ situm, apud Herodotum lib. VII. cap. 30.

ΚΥ´ΒΑΣΣΟΣ, πόλις Καρίας, ὡς Κύβησσος] Vide supra v. Καβησσός.

ΚΥΒΕ´ΛΕΙΑ, πόλις Ἰωνίας] Straboni Κυβέλλεια lib. XIV. pag. 645. qui apud Erythras ponit.

— Ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας] Scribe: Ἔστι καὶ Κύβελα Φρυγίας. per λ simplex; uti ex voce Κυβέλη apparet, tum ex antiquis monumentis. Marmor Arundellianum Chronicon v. 19. ΕΓΚΥΒΕΛΟΙΣ clare per Λ simplex. Orpheus in Argonaut. v. 22. ἐν Κυβέλοις ὄρεσιν. Præterea Riani, veteris Poëtæ, Epigramma hactenus non editum.

Ἀνάθημα τῇ Ῥέᾳ παρὰ Ἀρχύλου.
Ἀρχύλος ἡ Φρυγίη θαλαμηπόλος, ἡ περὶ πεύκας
Πολλάκι τὰς ἱερὰς χευαμένη πλοκάμους,
Γαλλαίῳ Κυβέλης ὀλολύγματι πολλάκι δοῦσα
Τὸν βαρὺν εἰς ὠμοὺς ἦχον ἀπὸ στομάτων.
Τὰς δὲ Θεῇ χαίτας παρὰ δικλίδι θῆκεν ὁραίας,
Θερμὸν ἐπεὶ λύσσης ὧδ' ἀνέπαυσε πόδα.

Scholion marginale: Γαλλαίῳ, τῷ τῶν Γάλλων ἦχον ἐνήχων. Κυβέλης δὲ τῆς Ῥέας. Κύβελα γὰρ ὄρη Φρυγίας, ἐν οἷς τιμᾶται ἡ αὐτή. Item simile Dioscoridis itidem ἀνέκδοτον,

εἰς τὸν αὐλὸν τοῦ Φρυγὸς ὑάγνιδος.
Αὐλοὶ τοῦ Φρυγὸς ἔργον Ὑάγνιδος, ἡνίκα μητρὸς
Ἱερὰ τὰ ἐν Κυβέλοις πρῶτ' ἀνέδειξε θεῶν.
Καὶ πρὸς ἐμὸν φώνημα καλὸν ἀνεδύσατο χαίταν
Ἔκφρων Ἰδαίης ἀμφίπολος θαλάμης.
Εἰ δὲ Κελαινίτης τιμὴν πάρος ὕστερ' ἀοιδὰς
Ἐγνώσθη, Φοῖβε κοῖνον ἔδειξεν ἔρις.

ΚΥ´ΒΟΣ, πόλις Ἰώνων ἐν Λιβύῃ Φοινίκων] Ex exemplis Σωβὼ & Βιζὼ legendum videtur Κυβώ. nisi potius utroque modo dictum fuit: ut Βύζος & Βιζώ.

ΚΥ´ΔΝΑ, πόλις Μακεδονίας.

— Ἔστι καὶ Κύδνος ποταμὸς Βιθυνίας] Lege: Κιλικίας. Plinius lib. XXXI. cap. 2. *Cydnus Ciliciæ amnis podagricis medetur.*

ΚΥ´ΔΡΑΙ, πόλις τῶν * Στρύμων β'] Apud Strabonem lib. VII. pag. 327. legitur Κύδραι Βρυσῶν· sive Βρυγῶν, uti Casaubonus mavult legere. Deinde corrige, Στρύμων ζ. ut prima Editio & ipse Strabo habet.

ΚΥ´ΔΡΑΡΑ, πόλις. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ] MSS. legunt, ΚΥ´ΔΡΑ, πόλις. Atque ita legendum. Nam & sic apud Herodotum, cujus auctoritas adducitur, scribitur lib. VII. cap. 30. Ἐκ δὲ Κολοσσέων ὁρμεώμενος ὁ στρατὸς ἐπὶ τοὺς οὔρους τῶν Φρυγῶν καὶ τῶν Λυδῶν, ἀπίκετο ἐς Κύδραρα πόλιν. *Movens autem è Colossis exercitus venit ad oppidum Cydra, quod est in finibus Phrygum & Lydorum.*

ΚΥΔΩΝΙ´Α, πόλις Κρήτης] Florus *Cydoniam, urbium matrem*, id est, metropolin, appellat lib. III. cap. 7.

— Ἀπὸ Κύδωνος τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Ἀκακαλλίδος τῆς Μινώος θυγατρός] MSS. καὶ Ἀκάλλιδος. Male. Scholiastes Græcus ad Apollonii lib. IV. v. 1492. Ἀλέξανδρος δὲ ἐν πρώτῳ Κρητικῶν τῇ Ἀκακαλλίδι συνελθεῖν φησι τὸν Ἑρμῆν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα· καὶ ἐκ μὲν Ἀπόλλωνος γενέσθαι Νάξον, ἐκ δὲ Ἑρμοῦ Κύδωνα, ἀφ' οὗ ἡ πόλις Κυδωνία καλεῖται ἐν Κρήτῃ.

— Δευτέρα Σικελίας τῆς Λιβύης] Videtur scribendum, τρίτη Λιβύης. uti & Salmasio visum.

ΚΥ´ΖΙΚΟΣ, πόλις τῆς Προποντίδος, κειμένη ἐπὶ χεῤῥονήσῳ]. *Cyzicus* non jacet in peninsula, ut auctor hic dicit, sed in insula duobus pontibus continenti juncta, teste Strabone lib. XII. pag. 575. Ἔστι καὶ νῆσος ἐν Προποντίδι ἡ Κύζικος συναπτομένη γεφύραις δυσὶ πρὸς ἤπειρον, ἀρετῇ κρατίστη, μέγεθος δὲ ὅσον πεντακοσίων σταδίων τὴν περίμετρον· ἔχει δὲ ὁμώνυμον πόλιν πρὸς αὐταῖς ταῖς γεφύραις καὶ λιμένας δύο κλειστοὺς καὶ νεωσοίκους πλείους τῶν διακοσίων. *Insula in Propontide est Cyzicus, duobus pontibus continenti juncta, virtute præstans admodum, ambitu ad quingenta stadia. urbem ejusdem nominis habet ad ipsos pontes duosque portus, qui claudi possunt & navalia plura ducenta.*

— Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἄρκτων νῆσος] Multa hoc loco recisa esse patet ex eo, quod supra v. Ἄρκτων νῆσος, promisit se hic caussam denominationis hujus esse redditurum, cum tamen nihil tale hoc loco fiat.

— Τὸ

— Τὸ ἐθνικὸν, Κυζικηνός] Occasione gentilis adducendi nummi videntur ad *Cyzicum* pertinentes. Egregium talem habet Franc. Gotifredus Caracallæ Imperatoris effigie signatum, in cujus altera parte circum navem Prætoriam : ΑΥΡ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΙΑΝΩΝ ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ Δ. ΝΕΟΚΟΡΩΝ. Item alium, in cujus una parte circum caput Proserpinæ : ΚΟΡΗ ΣΩΤΕΙΡΑ ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ. in aversa circum Cererem serpentibus vectam : ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Similiter quoque inveni in nummo L. Veri, quem asservat Gazophylacium Mediceum, circum Proserpinam duas faces gestantem. Item in alio magno & præclaro Commodi circum Cybelen leone vectam, ab iisdem *Cyzicenis* cuso : CΤΡΑ. ΛΟ. . . . . ΗΛΙΟΥ ΑCΙΑΡΧΟΥ.

— Ὅμηρος δὲ τοὺς κατοικοῦντας Κύζικον Δολίονάς φησιν] Vide quæ notata supra v. Δολίονες. Orpheus in Argonaut. v. 530. contra Homeri, Apollonii & reliquorum veterum auctoritatem Δολίονας vocat Δόλοπας.

— Λέγεται καὶ κτητικὸν, Κυζικηνικός. κέχρηνται δὲ καὶ τῷ Κυζικηνὸς ἁπλοῦ ἀντὶ κτητικοῦ] Apud Aristophanem in Pace pag. 711. occurrit βάμμα Κυζικηνικόν. Quæ vox corrigenda apud Hesychium, apud quem perperam βάμβα scribitur pro βάμμα, & βάμβα Κυζικηνόν pro βάμμα Κυζικηνόν aut Κυζικηνικόν.

— Διὰ τὸ ληΐζεσθαι] MSS. λῃστρικοὺς εἶναι.

ΚΥ'ΘΗΡΑ, νῆσος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα πρὸς τῇ Κρήτῃ.

— Ἐκαλεῖτο δὲ Πορφύρουσα διὰ τὸ κάλλος τῶν περὶ τὰς πορφυρῶν] Eustathius ad Dionysium pag. 71. Ἐκαλεῖτο δέ φασι, καὶ Πορφυροῦσά ποτε, διὰ τὸ καλλίστας ἔχειν πορφύρας. MSS. hic, περὶ τοὺν π.

ΚΥ'ΘΝΟΣ, νῆσος πρὸς τῇ Δρυόπιδι τῶν Κυκλάδων] Harpocration v. Κύθνιοι. Κύθνος μία τῶν Κυκλάδων νήσων, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυθνίων πολιτείᾳ. Vulgo perperam ibi scribitur Κυθνίων.

— Ὁ νησιώτης, Κύθνιος, καὶ Κύθνιος τυρός] *Cythnii casei* tamquam optimi & delicatissimi mentio extat apud Diogenem Laërtium in vita Epicuri; sed perperam ibi legitur : Καὶ πέμψον μοι τυροῦ, φησὶ, Κυθρίδιου, ἵν' ὅταν βούλωμαι πολυτελεύσασθαι δύνωμαι. pro Κυθνίου. *Et mitto ad me, inquit, casei aliquantulum Cythnii, ut, cum velim, sumptuose convivari possim.* Corrupta pariter hujus insulæ vox in *casei* mentione apud Lucianum in Dialogo Dorionis & Myrtales : καὶ τυρόν ποτε μέμνημαι δύο μέγαν ἐκ Γυθίου. pro ἐκ Κύθνου. *Magnum etiam caseum aliquando memini afferre me tibi ex Cythno.* & mox in eodem dialogo idem vitium adhuc bis repetitur.

— Καὶ Κύθνιος ὁ ζωγράφος] Eustathius ad Dionysium pag. 67. Ἐξ ἧς καὶ ζωγράφος ὄνομα ἔχων ὁ Κυδίας. Meminit hujus *pictoris* hoc etiam nomine Plinius lib. xxxv. cap. 11. *Eodem tempore fuit & Cydias, cujus tabulam Argonautas Hortensius orator mercatus est eique ædem fecit in Tusculano suo.*

ΚΥΚΝΙ'ΤΙΣ, ἧς ὁ Κύκνος ἐβασίλευσε] De *Cygno* Martis filio videndus Pindari Scholiastes ad Olymp. pag. 97. ubi pro θαλασσίας rescribendum Θεσσαλίας. Nam *Thessaliæ* loca insidebat transeuntesque spoliabat *Cygnus*, uti clare ex Hesiodo colligitur in scuto Herculis, ubi certamen adversus *Cygnum* prolixe describitur circa Pagasas, Pharsala, Arnen aliasque *Thessaliæ* urbes. Ergo *Cygnitis* Thessaliæ regio.

ΚΥΛΛΗ'ΝΗ, ὄρος Ἀρκαδίας, σταδίων ἐννέα πόδας ὀγδοήκοντα, ἀπὸ Κυλλήνης παιδὸς νύμφης] Eustathius ad Iliad. Β. pag. 300. locum hunc describens omittit *stadia* & *pedes*, quorum hic est mentio.

— Ἐν τούτῳ δέ φασι τῷ ὄρει τοὺς κοσσύφους λευκοὺς γίνεσθαι, ἄλλοθι δὲ μηδαμοῦ. καὶ φωνὰς ποικίλας προΐεσθαι, θηρᾶσθαι δὲ πρὸς τῇ σελήνῃ. τὴν δὲ ἡμέραν εἴ τις ἐπιχειροίη, ὑφάδεσθαι δυσθηράτους εἶναι] Eustathius d. l. idem de *merulis* hujus montis affirmat. At pro τὴν δὲ ἡμέραν, legit τὸ δι' ἡμέρας. *Merulas* autem omnes in monte *Cyllene* albas esse ex Sostrato refert etiam Ælianus lib. v. de Animal. cap. 27. item Scholiastes Græcus Antholog. Græc. Epigr. lib. III. pag. 314.

— Ἔστι δὲ καὶ Ἠλείων ἐπίνειον Κυλλήνη] Eustathius inserit : Ἔστι δὲ καὶ Κύμης Κυλλήνη. cujus meminit Xenophon lib. VII. Cyropæd. pag. 179. *Eleensium* vero *Cyllenæ* meminit Thucydides lib. I. pag. 22. Κυλλήνην affirmans, τὸ Ἠλείων ἐπίνειον. Ubi Scholiastes: ἄλλη Κυλλήνη τῆς Ἀρκαδίας.

ΚΥ'ΜΗ, πόλις Αἰολίδος πρὸς τῇ Λέσβῳ, ἀπὸ Κύμης Ἀμαζόνος.

— Ἐντεῦθεν ἦν Ἔφορος ὁ ἱστορικὸς, καὶ Ἡσίοδος] *Ephorum* & *Hesiodum* Cumæos fuisse pariter Strabo testatur lib. XIII. pag. 627. nec refert, quod *Hesiodus* à Græcis Ascræus dicitur. *Cumæ* enim natus, Ascræ educatus est. Strabo d. l. Καὶ ἔτι πρότερος τούτου Ἡσίοδος ὁ ποιητής. αὐτὸς γὰρ εἴρηκεν ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Δῖος μετῴκησεν εἰς Βοιωτοὺς, Κύμην Αἰολίδα προλιπών.

Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέποτ' ἐσθλῇ.

Ante hunc (Ephorum) *ibidem editus est Hesiodus poeta : ipse enim narrat Dium patrem suum Æolica relicta Cuma in Bœotos commigrasse, ubi quidem*

Habitavit pone Heliconem misero in pago
Ascra per hiemem mala, per æstatem molesta, nunquam bona.

— Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Φρικωνῖτις λεγομένη] Falsum, quod *Cuma Phriconis* diversa à *Cuma Æolidis*,

quàm ante descripserat. Eadem plane urbs, sic appellata à monte Locridis *Phricio*, quoniam Græci inde profecti *Cumam* in Æolide condiderant. A Strabone autem lib. XIII. pag. 621. non Φρικωνῖτις sed Φρικωνὶς appellatur; & sic pariter ante Strabonem ab Herodoto dicta est lib. I. cap. 149. Corrigendus itaque Tzetzis Commentarius ad Hesiodi Ἔργα & Ἡμέρ. pag. 143. Φρικώνιδα appellans, pro Φρικωνίδα. Φρικωνὶς enim pariter in Hesiodi vita dicitur.

— Αὕτη δὲ ἡ ἡ Λέσβ☉ ἐκαλεῖτο εἰς ἀναισθησίαν] Vide Strabonem lib. XIII. pag. 622.

— Ταύτης τὸ ἐθνικὸν, Κυμαῖος] Contra usum. Nam nummi veteres, ΚΥΜΑΙΩΝ, præferunt. Et sic Græci scriptores ac Latini omnes *Cumæos* & *Cumanos* appellant. Ita sæpe ineptit hic noster Grammaticus, dum regulas suæ artis ἢ τῆ ἐγχωρίου τύπον usu neglecto sequitur.

— Πέμπτη, τῆς Εὐβοίας] Nullus antiquorum præter Stephanum id oppidum refert. Sed puto suo more falli. Legerat ille haud dubie apud aliquem poëtam Græcum *Cumas Euboicas*, quod epitheton apud Latinos satis est frequens, indeque nobis hasce in *Eubœa Cumas* confinxit.

— Καὶ Παμφυλίας] Pro ἢ procul dubio scripsit auctor, ς', sive ἕκτη.

— Ἔστι ἢ νῆσ☉ πλησίον Σικελίας] Hanc insulam nostro simul confingit nobis ex Pindaro ejus Scholiastes, Pyth. Od. I. pag. 190. Κύμη, νῆσ☉ παρακειμένη Σικελίᾳ. Sed non perceperunt Pindari mentem: loquitur enim de *Cuma* prope Neapolin sita & incendiis vicinis.

ΚΥΝΑΙΘΑ, πόλις Ἀρκαδίας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Κυναιθεύς] Tzetzes ad Lycophronem pag. 71. Κυναιθεὺς ὁ Ζεὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ τιμᾶται.

— Ἔστι καὶ Κύναιθα πόλις Θρᾴκης ὑπὸ τῷ Νηρίτῳ ὄρει] Suspicor legendum: πόλις Ἰθάκης ὑπὸ τῷ Νηρίτῳ ὄρει. *Neritus* enim *Ithacæ* mons Plinio lib. IV. cap. 12.

ΚΥΝΗΤΙΚΟ'Ν, Ἰβηρίας πόλ☉, πλησίον Ὠκεανοῦ Ἡρόδωρ☉ δεκάτῳ τῶν καθ' Ἡρακλέα] *Herodori* locus, unde hæc hausta sunt, pro magna parte conservatus nobis à Constantino Porphyrogenneta lib. de Administr. Imp. cap. XXIII. adductusque jam à nobis est supra v. Γλῆτες.

— Οἱ οἰκοῦντες, Κυνῆτες καὶ Κυνήσιοι] Κυνῆτες *Herodoro* apud Constantinum, sed Herodoto Κύνητες lib. IV. cap. 49. & Κυνήσιοι lib. II. cap. 33. *Cynetes* Avieno.

ΚΥ'ΝΘΟΣ, παρ' Ἀνθιμάχῳ ἐν πρώτῳ Θηβαΐδ☉] *Cynthus*, mons insulæ Deli, unde ipsa insula *Cynthia* dicta. Homerus Hymno in Apollinem v. 141.

Ἄλλοτε μὲν τ' ἐπὶ Κύνθου ἐβήσαο παιπαλόεντ☉.

Interdum quidem Cynthum ascendisti saxis asperum.

Erratum igitur eodem Hymno v. 26.

Κλινθεὶς πρὸς Κύνθ☉ ὄρ☉ κραναῇ ἐνὶ νήσῳ.

corrigendumque Κύνθου ὄρ☉.

Procumbens ad montem Cynthum aspera in insula.

Κύνθιος enim ὄχθον vocat v. 17. Tzetzes ad Lycophronem pag. 96. Κύνθ☉ ὄρ☉ Δήλου, ὅθεν ὁ Ἀπόλλων Κύνθι☉ καλεῖται. Vide quæ notata sunt supra v. Δῆλ☉.

ΚΥ'ΝΝΑ, πολίχνιον πλησίον Ἡρακλείας.

— Τὸ ἐθνικὸν Κυνναῖ☉] *Cynnensis* Episcopus occurrit in Subscript. Concilii Nicæni in Vaticano. In Cod. Canon. *Cynensis* & *Cynon*.

ΚΥ'ΝΟΣ, ἐπίνειον Ὀπόεντ☉, ὡς Φίλων ἢ Παυσανίας· Ἐκαλεῖτ☉ ἢ πόλιν αὐτὴν φησὶν Ὅμηρ☉, Οἳ Κῦνόν τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά τε Καλλίαρόν τε] Eustathius ad Iliad. B. v. 531. qui is est, qui hic adducitur, pag. 277. Ἡ ἢ Κῦν☉ ἄκρα τις περιφανὴς τῶν Ὀπούντιων κόλπων. Ἐπίνειον Ὀπόεντ☉ πόλεως Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων τῶν πέραν Εὐβοίας κἢ τῆ ἀντικρύ.

ΚΥΝΟ'ΣΑΡΓΕΣ, γυμνάσιον ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἢ δῆμ☉, ὑπὸ Διόμου, ἀφ' οὗ ὁ χορὸς Διόμεια καλεῖται] Videtur scribendum Διόμος. Διόμεια. Διόμ☉. per o. uti jam monuimus supra v. *Διόμεια*.

— Τὰ * ξενίσασι ἱερὰ Ἡρακλεῖ Ἥρωι θύσαι, ἢ κύων λαθὼν ἁρπάσας τὰ μηρία εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἤνεγκεν] MSS. τὰ ξενίσων Ἡρακλεῖ ἥρωι ἱερὰ ἔθυσε ἢ αὐτῷ κύων, &c.

ΚΥΝΟ'Σ κεφαλαὶ, λόφ☉ τῆς Θετταλίας] In Vita Pindari una voce legitur: ὑπὸ κώμης Κυνοσκεφάλων.

ΚΥΝΟ'ΣΟΥΡΑ, ἄκρα Ἀρκαδίας, ὑπὸ Κυνοσούρου Ἑρμῶ. τὸ ἐθνικὸν, Κυνοσουρεὺς, ἢ Κυνοσουρὶς θηλυκόν] Hesychius: Κυνόσουρα, φυλὴ Λακωνική ἢ ἄκρα τῆς Μαραθῶν☉ πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ περιμήκης. Callimachus Hymno in Dianam v. 94. Κυνοσουρίδας canes appellat Laconicas juxta Scholiasten: qui addit, Κυνοσουρὶς γὰρ τόπ☉ Λακωνικῆς. Similiter Clemens Alexandrinus in Protrept. pag. 18. postquam adduxisset Euripidis versus, in quibus Æsculapius fulmine percussus dicitur, addit: οὗτ☉ μὲν οὖν κεῖται κεραυνωθεὶς ἐν τοῖς Κυνοσουρίδ☉ ὁρίοις. *Hic ergo ictus fulmine jacet in finibus Cynosuridis.*

ΚΥΝΟ'ΣΣΗΜΑ, τόπ☉ Λιβύης.

— Ἔστι καὶ ἄλλο χωρίον] Meminit Euripides Hecuba v. 1273.

Κυνὸς ταλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ.

Canis miseræ sepulcrum, nautis signum.

Ubi Scholiastes Græcus: Περὶ ἢ Κυνὸς σήματ☉ καὶ Ἀσκληπιάδης φησὶν, ὅτι Κυνὸς καλεῖται δυσμόρου σῆμα.

ΚΥ'ΝΟΥΡΑ, πόλις Ἄργους, ὑπὸ Κυνούρου, παιδὸς Περσέως· Παυσανίας τρίτῳ] Pausanias lib. II I. pag. 160. Λέγονται ἢ οἱ Κυνουρεῖς Ἀργεῖοι, τὸ ἀνέκα-

αἰτίαν ἔχειν εἶναι καὶ οἰκισὴν φασιν αὐτῆς Κύνουρον γενέσθαι τὸ Περσέως. *Cynurenses quidem ab Argivis oriundos esse & in coloniam à Cynuro Persei filio deductos, memoria proditum est.* In Pyrrhi Ligorii Collectionibus nummus extat, in quo circum juvenis, quem ipse *Cynurum* putat, imaginem legitur: ΚΥΝΟΥΡΑΙΩΝ. In aversa parte caput Minervæ conspicitur, cum duabus hinc inde literis Ο Φ.

— Καὶ Κυνούριος, καὶ Κυνουρία] Sic appellantur Herodoto bis lib. VIII. cap. 73. Formarunt & Κυνουραῖος, ut ex nummo constat, tum Pausania lib. VIII. pag. 498.

ΚΥΝΟΣ νῆσος, Λιβυκὴ νῆσος.

— Ο' νησιώτης, Κυνοσνησίτης] In nummo apud Goltzium occurrit: ΚΥΝΟΝΗΣΙΩΝ.

ΚΥΝΩΝ πόλις, Αἰγυπτία πόλις. ὁ οἰκῶν, Κυνοπολίτης· ἐν ᾗ πάλι Ἄννβις τιμᾶται] Scribe, Ἄνυβις per υ simplex: Græcis enim Latinisque poëtis prior syllaba corripitur. In Collectionibus Ligorii visitur Hadriani nummus, in cujus aversa parte *Anubis* expressus est sinistra sistrum, dextra crucem ansatam gestans, cum hac inscriptione: ΚΥΝΟΠΟΛΙΤΩΝ. *Anubis* autem forma canina pingebatur: de quo videndus Plutarchus lib. de Iside & Osiride pag. 356. & 368.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΑΙΑ, πόλις Τριφυλίας, ἥτις Ἐρανα ἐκαλεῖτο] Eustathio ad Iliad. Β. pag. 297. ex Strabone Κυπαρισσία dicitur altera illa *Messeniæ*, sive *Triphyliæ*, civitas, diversa à *Cyparissiente*; de qua mox: & ita Straboni ipsi lib. VIII. pag. 349.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΗΕΙΣ, πόλις τῆς Μεσσηνίας. Ο' μηρος.

Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον] Homerus Iliad. Β. v. 593.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ, πόλις ἐν Παρνασσῷ κατὰ τοὺς Δελφούς, ἡ πρότερον Ἔραννος] Eustathius ad Iliad. Β. v. 519. pag. 274. ἐκάλουν δὲ αὐτὴν καὶ Κυπαρισσόεντα, καὶ Ἀπολλωνιάδα· πρότερον δέ ποτε καὶ Ἔρανον ἐν δυσὶ ν. Et ante quoque à nostro *Cyparissia* olim Ἔρανα dicitur appellata.

ΚΥΠΑΣΙΣ, πόλις περὶ Ἑλλήσποντον] Apud Scylacem in Thraciæ descriptione legitur: Κύπασις.

ΚΥΠΡΟΣ, νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ, ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου] Constantinus lib. I. de Them. Themate XV. Ἡ μὲν Κύπρος νῆσος ἐστι μεγάλη καὶ ἐπιφανεστάτη, κειμένη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ, καθώς φησιν ὁ περιηγητὴς Διονύσιος.

Κύπρος δ' εἰς αὐγὰς Παμφυλίῳ ἔνδεθι πόντῳ.

Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου. *Porro Cyprus insula est magna & illustris in sinu Pamphylio sita, quemadmodum scribit Dionysius Periegetes:*

Pamphylio in ponto Cyprus se tendit ad ortum.

Appellationem vero suam accepit à Cypro filia Cinyræ. Eustathius vero ad Dionysium pag. 72. Τινὲς δέ φασι Κύπρον κληθῆναι αὐτὴν ἀπὸ Κύπρου τῆς Κινύρου.

— Ἀσίνομος δέ φησι, κρύπτον κεκλῆσθαι διὰ τὸ κρύπτεσθαι πολλάκις ὑπὸ τῆς θαλάσσης] Rescribe cum MSS. Κρύπτεν. Eustathius d. l. Οἱ δὲ Κρύπτον ποτὲ κληθῆναι αὐτὴν λέγουσι διὰ τὸ κεκρύφθαι ὑπὸ θαλάσσης. Immo Plinius ex ipso *Astynomo* sic appellatam dicit lib. V. cap. 31. *Vocatam ante Acamantida* (tradit) *Philonides; Cerastin Xenagoras & Aspeliam & Amathusiam & Macariam; Astynomus Crypton & Colinian.*

— Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεράστις, ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἄκρας ἔχειν, καὶ Κεραστίας] Κεραστιάς etiam dicitur Hesychio. Κεραστιάς ἡ Κύπρος ποτέ. Lycophroni tamen, Etymologo, Eustathio d. l. & Tzetzi ad Lycophronem pag. 79. Κεραστία. Nostro Κεράστεια, infra v. Σφήκεια.

— Καὶ Σφήκεια, καὶ Ἀκαμαντίς] Hunc Stephani locum laudat Etymologus: Σφήκεια, ἡ Κύπρος, πρότερον γὰρ Σφήκεια ἐκαλεῖτο, ὥς φησι Στέφανος. Verum contextum Etymologi ibi corruptum esse existimo, scribendumque: ὡς Φιλοστέφανος. Nam & à Constantino Porphyrogenneta lib. I. de Them. Themate XV. post verba paullo ante ex eo adducta additur: ὡς Φιλοστέφανος ἐν τῷ περὶ νήσων. & Tzetzes ad Lycophronem d. l. pariter: ἡ Κύπρος πρότερον Σφήκεια ἐκαλεῖτο, ὥς φησι Φιλοστέφανος.

ΚΥΡΑΥΝΙΣ, νῆσος κατὰ Γύζαντας, τῶν ἐν Λιβύῃ. Ἡρόδοτος τετάρτῃ] Κύραυνις hodie scribitur apud Herodotum lib. IV. cap. 195. præterea κατὰ Ζύγαντας. non Γύζαντας, ut hic. Vide quæ notata de gentis hujus nomine supra v. Γύζαντες.

ΚΥΡΒΑΣΑ, ὡς Πόδασα, Μέδμασα, πόλις Καρίας] Lege: ὡς Πήδασα. uti scribitur infra v. Πήδασα.

ΚΥΡΗΝΗ, πόλις Λιβύης, ἀπὸ Κυρήνης τῆς Ὑψέως] Scholiastes Græcus verba Apollonii Rhodii lib. II. v. 502.

Κυρήνη πέφαταί τις ἕλος πάρα Πηνειοῖο
Μῆλα νέμειν προτέροισι παρ' ἀνδράσιν.

Cyrena quapiam juxta Penei paludem, ut perhibuit
Antiquitas, pavit oves.

sic explicat: ὑγιῶς λέγεται, ὅτι Κυρήνην τὴν Ὑψέως ὁ Ἀπόλλων θεασάμενος περὶ Πηνειόν, εἰς Λιβύην ἐκόμισεν. Ἔνθα μιγεὶς αὐτῇ (ὅπου καὶ Κυρήνη πόλις ἔκτισται) τὸν Ἀρισταῖον ἐγέννησε. Λέγουσι δὲ Κυρήνην οἱ μὲν Πηνειοῦ, οἱ δὲ Ὑψέως τοῦ Πηνειοῦ. Hinc *Cyrene* Ὑψηΐς dicitur. Et in *Cyrenensium* nummo, in cujus uno latere laserpitium conspicitur, quod circa hanc civitatem proveniebat, unde succus exprimebatur lacteus, qui inter delicias erat antiquitatis, teste Theophrasto,

phrasto, circa plantam hanc legitur, ΚΥΡ. ab altera parte caput muliebre expressum est additumque, Κ. unde *Cyrenes* esse colligo.

— Ἡ Κυρῆς πηγῆς ἐγχωρίας] Eustathius ad Dionysium pag. 32. ἡ ἀπὸ Κυρήνης πηγῆς ἐγχωρίου. Sed Callimachus Hymno in Apollinem v. 88. vocat plane ut hic:

Οἱ δ' οὔπω πηγῆς Κυρῆς ἐδυνάσαντο πελάσσαι Δωριέες.

Sed ad fontem Cyren accedere nondum poterant Heraclidæ.

In quo loco Nicodemus Frischlinus Κυρσῆς legit contracte pro Κυρήνης. Sed nihil mutandum censeo, tum propter Scholiasten, tum propter nostrum, quibus fons iste Κυρὴ dicitur. At pro ἐγχωρίας legendum, ἐγχωρίου.

ΚΥΡΙΣ, μητρόπολις Σαβίνων.

— Τὸ κτητικὸν, Κυρήτιος, καὶ Κυρητία ἡ Ἥρα] Scribe, Κυρίτιος καὶ Κυριτία per ι.

ΚΥΡΟΥ πόλις, ἡ καὶ Κυρίχωτα καλεῖται, πόλις πρὸς τοῖς ἐσχάτοις Περσίδος] Lege, ἡ καὶ Κυρέσχατα. Strabo lib. XI. pag. 517. Κύρα appellat numero plurali: καὶ τὰ Κύρα, ἔσχατον ὂν Κύρου κτίσμα ἐπὶ τῷ Ἰαξάρτῃ ποταμῷ κείμενον, ὅπερ ἦν ὅριον τῆς Περσῶν ἀρχῆς. *Cyra, ultimum eorum, quæ Cyrus condidit ad Iaxartem fluvium sita & terminum Imperii Persici.* Inde Κυρέσχατα dicta, quasi Κύρου τὰ ἔσχατα, Ptolemæo lib. VI. cap. 12. Immo ex ipsius Stephani verbis, in quibus rationem nominis reddere conatur, Κυρέσχατα eum scripsisse patet. Similiter Ἀλεξανδρέσχατα ἐν Σκύθαις apud, Appianum in Syriac. pag. 125.

— Κυρεχατηνοί] Scribe: Κυρεσχατηνοί.

— Καμβυστηνοί] Scribe: Καμβυσηνοὶ per σ simplex. Vide supra h. v.

ΚΥΡΡΟΣ, πόλις Συρίας] Duplex hujus urbis scriptura est, Κύρρος & Κύρος. eandemque varietatem in gentilitiis observare est. Procopius lib. II. de Ædific. Justiniani dicit urbem hanc conditam à Judæis è captivitate Babylonica à *Cyro* dimissis, nomenque Regis liberatoris grati animi signum à reversis urbi huic inditum. Scribitur autem ibi Κύρος. & sic pariter apud Gennadium in Catalogo Viror. Illustr. v. *Theodoretus*. Et ita idem Theodoretus, qui fuit Episcopus hujus loci, ὁ Κύρου passim vocatur. Apud Epiphanium Hæresi LXXIII. cap. 26. occurrit Αὔγαρος, ἐπίσκοπος Κύρου Εὐφρατησίας. ubi haud dubie corrigendum Εὐφρατησίας. Nam Hierocles manu exaratus in Synecdemo loco XLVIII. Εὐφρατησίας ponit provinciam, cujus metropolis Hierapolis, cui deinde primo loco Κύρος subjungitur.. De *Euphratesia* vide quæ notata supra v. Γερμανίκεια. Κύρρος autem per duo ρρ præterquam apud nostrum scribitur etiam apud Ptolemæum lib. V. cap. 15. & in Theodoreto ὁ Κύρρου ipse dicitur. Quam scripturam Illustr. Card. Perronius mutat.

— Ἡ ἀκρόπολις Σίνδαρος] Lege: Γίνδαρος. Hæc enim vicina omnino erat *Cyrro*, uti ex Tabulis Ptolemaicis videre est. Deinde Strabo, unde hic locus expressus est, dubitare plane non patitur lib. XVI. pag. 751. Ἐνταῦθα δ' ἐστὶ πόλις Γίνδαρος, ἀκρόπολις τῆς Κυρρηστικῆς καὶ λῃστήριον εὐφυές. *Hoc in loco est Gindarus civitas, Cyrestica regionis arx & aptum latronibus receptaculum.* Sed notandum Strabonem arcem hanc regioni tribuere; nostrum ad solam urbem *Cyrum*, unde regioni nomen, eandem restringere, nescio an satis recte. Postea Ἁγιόπολις dicta est, unde Ἐπαρχία Εὐφρατησίας καὶ Ἁγιοπόλεως Provincia *Euphratensis* & *Cyrestica*.

— Ὁ πολίτης, Κυρρίστης, ὡς Πολύβιος πέμπτῃ] Apud Franc. Gotifredum nummus est Philippi Imperatoris, in cujus aversa parte templum Jovis excusum est, in cujus fastigio legitur, ΔΙΟC ΚΤΕΒΑΤΟΥ. subtus, ΚΥΡΗCΤΩΝ. Nummus Aleppo deportatus est. Huic similem vidi alium apud Franc. Angelonum, in quo, ΚΑΤΕΒΑΤΟΥ, rectius & distinctius scribitur. Nam Aristophanes princ. Irenes pag. 626. meminit Διὸς Καταιβάτου. Ubi Scholiastes denominationis originem pandere conatur: Καταιβάτης τιμᾶται Ζεὺς διὰ τὸ καταβιβάζειν τοὺς κεραυνούς. ἢ ἀπὸ τοῦ καταβαίνειν δι' ἔρωτα τῶν γυναικῶν. Et Pausanias lib. V. pag. 314. meminit aræ Καταιβάτου Διός. Uterque autem nummus sincerus est, nec mala manu contaminatus, ut regioni aut seculo scriptionis vitium imputandum videatur. Clarissime autem in nummo Commodi apud eundem Gotifredum circum Jovem monti insidentem, qui dextra fulmen, sinistra hastam tenet: ΔΙΟC ΚΑΤΗΒΑΤΟΥ ΚΥΡΙCΤΩΝ. Item in alio Antonini Pii circum Jovem sedentem cum fulmine, & in alio Philippi circum templum: ΔΙΟC ΚΑΤΗΒΑΤΟΥ. subtus: ΚΥΡΙCΤΩΝ. Apud Polybium lib. V. pag. 394. Κυρρηστῶν.

— Καὶ Κυρρέστης ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ἡ χώρα Κυρρεστική. Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ] Straboni lib. XIII. pag. 571. *Minerva* Κυρρηστὶς scribitur, regio ipsa Κυρηστική. In Subscript. Concilii Nicæni & Cod. Can. *Cyrestes.* in Cod. L. Rom. *Cyresticensis.* ita enim legendum non *Cyreticensis.* In Chronico Alexandrino pag. 605. legitur Κυροθιωτῶν. Sed Ἀθηνᾶ Κυρρηστὶς *Dea Cyrestis* dicitur in antiquo lapide apud Pyrrhum Ligorium in Fregellarum Antiquitatibus, quem hic pariter subjicimus:

PRO SALVTE
C. RVFI. SERENI. ARAM. ET. BAS
DEAE. CYRIST. DONVM. DEDIT
XI. KAL. MAII
L. IVVENIO. PACCIO. ET. P. IVNIO.

— Δημήτριος δ' ὁ Ἀντιγόνου, τὸ Κυρρήσιος διὰ δύο η φησί] Lege: τὸ κυρρήσιος.

ΚΥΡΤΑΓΑ, πόλις ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, εἰς ἣν μετῴκισεν Ἀρτοξέρξης Μεγαβάζον Κτησίας τρίτῳ Περσικῶν] In numero libri error est manifestus. Nam ex Photii Excerptis apparet *Ctesiam* res *Artaxerxis* Longimani, in quibus mentio hujus urbis à *Ctesia* facta est, descripsisse libris XIV. XV. XVI. & XVII. Unus igitur ex istis libris hic allegatus est. Sed urbs ibi non appellatur κυρταία, sed κύρται. & relegatus non Μεγάβαζος, sed Μεγάβυζος. Verba Excerpt. Ἀμύστριος δὲ καὶ Ἀμύτιος καὶ τῶν ἄλλων τῇ παραιτήσει, τὸ μὲν θανάτου ῥύεται (Μεγάβυζος) ἀνάσπαστος δὲ γίνεται εἰς τὴν ἐρυθρὰν ἔν τινι πόλει, ὀνόματι Κύρται. *Sed Amystrii & Amytis aliorumque precibus mortis pœna ei condonata, ad urbem quandam cui Cyrta nomen circa mare rubrum relegatur.*

— Ὡς Σοφηνός] Scribe: Σωφηνός. Vide infra h. v.

— Καὶ Ἀρσηνός] Vide supra v. Δώρος. & v. κύρου πόλις.

ΚΥΡΤΟΣ, πόλις Αἰγύπτου ἐν τῷ μεσογείῳ.

— Ἑρμίππος Φίλων ἐν τῷ περὶ ἰατρικῶν] Scribe: Ἑρμίππος.

ΚΥΤΑΙΑ, πόλις Κολχική, πατρὶς Μηδείας] Ita Tzetzes ad Lycophronem pag. 35. Κύταια, πόλις Κολχίδος, ὅθεν αὐτὴν (Μήδειαν) Κυταΐδα ἔφη. Οἱ δὲ Κόλχοι, Ἰνδικοὶ Σκύθαι εἰσὶν, οἱ καὶ Λαζοὶ καλούμενοι, πλησίον οἰκοῦντες Αὐγῶν τῶν περὶ Μασσαγετῶν. Ubi corrigendum Σινδικοὶ pro Ἰνδικοὶ, & dein Ἀβασγῶν pro Αὐγῶν. uti idem Tzetzes ad Lycophronem pag. 193.

— Ἔστι καὶ ἄλλη Σκυθίας] Imperite Κύταιαν Κολχικὴν & Σκυθικὴν distinguit, cum eadem plane urbs fuerit, sed quæ promiscue modo *Colchidi* modo *Scythiæ* tribuitur à veteribus: Colchi enim Scythæ sunt. Scholiastes vetus Apollonii lib. II. v. 401. Κύταια, πόλις Κολχίδος. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πόλις τῆς Εὐρώπης Κύταια ὁμώνυμος τῇ Σκυθικῇ, ἀφ' ἧς φασι καὶ τὴν Κολχικὴν ᾠκηκέναι τὴν ἀρχήν. Et paullo post ostendit etiam situm *Cytæ* in Europa, quando dicit: Ἔστι οὖν καὶ ἑτέρα Κύταια πόλις τῆς Εὐρώπης κατὰ τὸ εἴσπλουν τοῦ Εὐξείνου. Videtur autem hic Scholiastis locus auctori ob oculos fuisse, quando duas esse *Cytæas* scripsit: verum ut mentem illius nobis exprimeret non laboravit.

— Πύργους εἰσίκεσθε Κυταιέος Αἰήταο] Versus est Apollonii Rhodii 405. lib. II.

— Λυκόφρων,
Ὅς εἰς Κυταίαν τὴν Λιβυστικὴν μολών] Hodie apud Lycophronem v. 1312. legitur, Λιγυστικήν. sed quæ hic occurrit scriptura verior est. Vide infra v. Λιβυστινοι.

— Οἱ Λιβυστινοὶ γὰρ ἔθνος παρακείμενον Κόλχοις] Tzetzes ad allegatum hunc Lycophronis versum & Eustathius ad Dionysium pag. 16. videndi. Dicemus autem infra de vera scriptura v. Λιβυστινοι.

— Λέγεται καὶ Κυταεῖς] Urbs ipsa Κυταεῖς dicitur Apollonio lib. II. v. 401.

— Οἱ δὲ ὅτι δύο εἰσὶ ταῦται, καὶ τῆς Εὐρώπης] MSS. Οἱ δὲ ὅτι δύο εἰσὶ Κύται τ' αὐταὶ, καὶ τῆς Εὐρώπης. Unde Salmasius: Οἱ δὲ ὅτι δύο εἰσὶ Κύταιαι, καὶ τῆς Εὐρώπης. Ego vero: Οἱ δὲ ὅτι δύο εἰσὶ Κύταιαι, αὕτη καὶ ἄλλη τῆς Εὐρώπης. vel simpliciter: αὕτη, καὶ τῆς Εὐρώπης.

ΚΥΤΙΝΑ, πόλις Θεσσαλίας, ὡς Θέων ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος· ὁ πολίτης, Κυτιναῖος] Lycophron v. 1389.

Λακμώνιοί τε καὶ Κυτιναῖοι κόδροι.

— Ἔστι καὶ Κυτίνιον μία τῶν τεσσάρων τῶν Δωρικῶν] Tzetzi ad Lycophronis locum modo adductum Κύτινον dicitur πόλις Δωρίδος. Dein pro τελῶν existimo scribendum τεττάρων: fuit enim Δωρικὴ aliquando τετράπολις. Vide quæ notata supra v. Ἀκύφας.

ΚΥΤΩΡΟΣ, πόλις Παφλαγονίας] Supra v. Ἄμαστρις scribitur τὸ Κύτωρον. Catullus Carm. IV.

Amastri Pontica & Cytore buxifer
Tibi hac fuisse & esse cognitissima
Ait Phaselus.

Et Virgilius lib. II. Georg. v. 437.

Et juvat undantem buxo spectare Cytorum.

Ubi Servius fallitur, dum *Cytorum*, Macedoniæ montem facit: & sic pariter Eustathius ad Iliad. B. pag. 361.

— Ἀπὸ Κυτώρου τοῦ Φρίξου παιδός] Apud Scholiasten Apollonii ad lib. II. v. 390. perperam hujus viri nomen scribitur, Κυτίσωρος.

— Τὸ ἐθνικὸν, Κυτωρεύς] Videtur, Κυθωριεύς. Nihilominus ut editur citat ex nostro Eustathius d. l.

— καὶ Κυτώριος] Apud Goltzium in duobus nummis legitur: ΚΥΤΩΡΙΩΝ.

ΚΥΦΟΣ, πόλις Περραιβίας·
Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας] Versus est 748. Iliad. B. Homeri.

— Δύο δ' εἰσὶ Κῦφοι, ἡ μὲν Περραιβίας ἡ δὲ Θετταλίας] Similiter commentatur Eustathius ad dictum versum pag. 335. Sed ambo insigniter falluntur. Una enim tantum Κῦφος fuit in *Perrhabia*, Thessaliæ regione. Certe Strabo lib. IX. pag. 441. docet *Perrhebos* partem Hestiæotidis tenuisse; Hestiæotis autem una ex quatuor Thessaliæ partibus. Sed omne dubium Tzetzes eximit, qui ad Lycophronem pag. 146. Κῦφος, πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν ἦν ὁ Γουνεύς. deinde adducit Homeri versum hic addu-

adductum, quem de *Perrhæbis* Strabo explicat. Ergo una tantum Κῦφος.

ΚΥΧΡΕΙ͂ΟΣ, πάγος περὶ Σαλαμῖνα· Σοφοκλῆς Τεύκρῳ. ἀπὸ Κυχρέως τοῦ Σαλαμῖνος, καὶ Ποσειδῶνος, ὃς ὄφις ἐπεκλήθη, διὰ τὸ τραχύτητα τῶν τρόπων· ὃν λυμαινόμενον τὴν νῆσον ἀπήλασεν Εὐρύλοχος. ἐδέξατο δ' ἐν Ἐλευσῖνι Δημήτηρ καὶ ἀμφίπολον ἐποίησεν] Tzetzes ad Lycophronem pag. 80. ὁ Κυχρεὺς ἢ Κυγχρεὺς Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος ὑπῆρχεν υἱός. ἐβασίλευσε δὲ Σαλαμινίων. & paullo post: Ὄφις ποτὲ ἐλυμαίνετο τὴν Σαλαμῖνα καὶ ἀοίκητον αὐτὴν ἐποίει, ὃν ὁ Κυχρεὺς ἀνεῖλεν, ὅθεν καὶ ἄναξ ὄφις ἐκλήθη. At noster propter *morum asperitatem* hoc cognomentum *Cychreo* hæsisse scribit. Eustathius ad Dionysium διὰ τραχύτητα τῶν τύπων perperam pro τρόπων. Strabo lib. IX. pag. 393. Ἀφ' οὗ δὴ καὶ Κυχρειώδης ὄφις, ὅν φησιν Ἡσίοδος τραφέντα ὑπὸ Κυχρέως, ἐξελαθῆναι ὑπὸ Εὐρύλοχου λυμαινόμενον τὴν νῆσον, ὑποδέξασθαι δὲ αὐτὸν τὴν Δήμητραν εἰς Ἐλευσῖνα καὶ γενέσθαι ταύτης ἀμφίπολον. *Hinc & Cychreodes serpens, quem alitum à Cychreo Hesiodus ait, ab Euryclo vero profligatum cum insulam infestaret, ipsum vero à Cerere Eleusine in locum administri receptum.* ubi Εὐρύκλος dicitur qui à nostro Εὐρύλοχος. Ergo tres diversæ de *Cychrei* cognomento extant narrationes. Nostri autem veritati convenientior videtur. Similiter Apulejus lib. IX. Metam. *Nosti quemdam Barbarum, nostræ civitatis decurionem, quem Scorpionem præ morum acritudine vulgus appellat.*

— Ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ Σαλαμὶς Κυχρεία ἐκλήθη, ὡς Στράβων] Apud Strabonem d.l. hodie scribitur Κυχρεία.

ΚΥΨΕΛΑ, φρούριον πολισμένον ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀπὸ Μαντινέων.

— Τὸ ἐθνικὸν, Κυψελῖνος, ἢ Κυψελινός] MSS. ἢ Κυψελητός. Recte.

ΚΩ͂ΒΡΥΣ, πόλις Θρᾴκης] Apud Scylacem per *o* scribitur Κόβρυς.

— Ὡς Λίγυς, Λίγυος] Vide supra v. Λίγυς.

ΚΩΛΙΑ͂Σ, ἄκρα, ἤτοι Φαληροῖ ἀκτὴ, ὅπου καὶ Ἀφροδίτη Κωλιάς] In hoc promontorio figlinæ erant eximiæ. Hinc Plutarchus lib. de Audit. pag. 42. Ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μὴ τοῖς πράγμασιν ἐμφυόμενος, ἀλλὰ τὴν λέξιν Ἀττικὴν ἀξιῶν εἶναι καὶ ἰσχνὴν, ὅμοιός ἐστι μὴ βουλομένῳ πιεῖν ἀντίδοτον, ἂν μὴ τὸ ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀττικῆς Κωλιάδος ᾖ κεκεραμευμένον. *Qui autem statim ab initio non rebus ipsis inhæret, sed orationem requirit Atticam atque subtilem, perinde facit, ac si quis antidotum nolit bibere, nisi testa sit in Attica Coliade facta.* *Phalerum* autem versus sitam fuisse intelligi potest ex Pausania, qui lib. I. pag. 2. Ἀπέχει δὲ καὶ σταδίους εἴκοσιν ἄκρα Κωλιάς. ἐς ταύτην φθαρέντος τοῦ ναυτικοῦ τῶν Μήδων, κατήνεγκεν ὁ κλύδων τὰ ναυάγια. Κωλιάδος δέ ἐστιν ἐνταῦθα Ἀφροδίτης ἄγαλμα, καὶ Γενετυλλίδες ὀνομαζόμεναι θεαί. *Viginti fermè stadia Colias promontorium abest* (à Phaselo) *quo Persarum classe deleta navium fragmenta æstu delata sunt. Illic & Veneris Coliadis, & dearum, quibus Genetyllides nomen, signa sunt.*

— Ἔστι δὲ καὶ τόπος ἐγκείμενος, ὅμοιος ἀνθρώπου κώλῳ] Delenda omnino copulativa: de eodem enim loco agitur. Hesychius v. Κωλιάς. Ὁ δὲ τόπος λέγεται Κωλιάς, ἐπεὶ ἐγκείμενός ἐστιν ὅμοιος ἀνθρώπου κώλῳ. Harpocration: Ἐπιθαλάσσιος ἄκρα Ἀττικὴ ἐστιν ἡ Κωλιάς, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κώλου ὠνομασμένη. Suidas quoque habet, ut noster ἐγκείμενος. Sed Eustathius ad Dionysium pag. 85. ἐκκείμενος. quod magis placet. Habet autem: ὁ δὲ τοιοῦτος Ἀττικὸς τόπος ὅμοιός ἐστι, φασὶν, ἀνθρώπου κώλῳ, δηλαδὴ τῷ κατὰ τὸν πόδα ἐκκείμενος εἰς θάλασσαν.

ΚΩ͂ΛΟΙ, ἔθνος πρὸς τῷ Καυκάσῳ.

— Ἡ χώρα Κωλική] Apud Scylacem mendose legitur, Κορακή. Apud Melam lib. I. cap. ult. ubi vulgatæ habent *sexsolite*, codex manu exaratus, quem contuli, *sexcolite*.

ΚΩ͂ΜΗ, ἐν ταῖς μακραῖς ὁδοῖς μέσον χωρίον ἵκανον πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι νυκτὸς ἐπιγεγραμμένης.

— Ἡσίοδος,

Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο] Apud Hesiodum Operibus & Diebus v. 344. vulgo editur:

Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται.

Et sic jam olim ibi legerunt Moschopulus & Tzetzes. Verum Proclus legit ut noster, ἐγκώμιον, uti ex ipsius interpretatione colligitur.

— Καὶ ὁ δῆμος, κώμη εἴρηται] Hinc Κώμιον diminutivum apud Strabonem dici notat Eustathius ad Iliad. Β. pag. 268. Ὁ δὲ Στράβων λέγει, ὅτι Εὔτρησις, κώμιον Θεσπιέων. ἔνθα Ζῆθος καὶ Ἀμφίων ᾤκησαν πρὶν βασιλεῦσαι Θηβαίων. καὶ ὅρα τὸ κώμιον ὑποκοριστικῶς λεχθὲν καὶ προπαροξυτόνως. ὡς καὶ λύρα λύριον. καὶ θύρα θύριον.

ΚΩΝΩ͂ΠΗ, πόλις Ἀκαρνανίας] Lacum etiam hoc nomine commemorat in Ætolia Antoninus Liberalis cap. XII. Metam. ubi Cygnum in eo semet submersisse narrat.

— Ἔστι καὶ Κωνώπιον τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ὅπου φασὶ τοὺς λύκους παρὰ τῶν ἁλιέων λαμβάνοντας τροφὴν, φυλάττειν τὴν θήραν. ἐὰν δὲ ἀπολάβωσιν ἀδικεῖσθαι, λυμαίνεσθαι καὶ τὰ λίνα, καὶ τοὺς ἰχθύας αὐτῶν] Hæc totidem verbis extant apud Antigonum Carystium Mirab. Narrat. cap. XXXIII. Meminit & Plinius lib. X. cap. 8. *Simile quiddam lupi apud Maotin paludem faciunt. Nam nisi partem à piscantibus suam accepere expansa eorum retia lacerant.* Item alii, quos vide in notis ad Antigonum Jo. Meursii.

ΚΩ͂ΠΑΙ, πόλις Βοιωτική] Κωπαΐαι ipsum oppidum dicitur à Nicandro in Theriac. pag. 63.

ad

ad quem locum Scholiastes: Αἱ δὲ Κωπαῖαι, πόλις Βοιωτίας, αἳ καὶ Κῶπαι λέγονται.

— Ὅμηρος,

Κώπας, Εὔτρησίν τε.

Ἀπὸ Κωπέως τοῦ Ἀπαλαλέως] Eustathius ad hunc Homeri locum ex Iliad. Β. v. 502. pag. 267. Αἱ δὲ Κῶπαι ἀπὸ Κωπέως ἢ Κωπεῶνος, οὕτω καλοῦνται, υἱοῦ Ὀγχηστοῦ. MSS. pro ἀπαλαλέως habent, ἀπελαιέως.

— Ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ Κωπαῖος] In nummo Vespasiani apud Tristanum Tom. I. pag. 290. legitur: ΚΩΠΑΙΩΝ.

— Καὶ ἡ λίμνη Κωπαΐς] Hinc ἐγχέλεις Κωπαΐδας, *anguillas Copaicas* vocat, Aristophanes in Acharnens. pag. 413. ubi Scholiastes: Λίμνη ἐν Βοιωτίᾳ Κωπαΐς, ἐν ᾗ ἐγχέλεις πλεῖσται. ἔστι δὲ καὶ πόλις ὁμώνυμος.

ΚΩΡΥΚΟΣ, πόλις Κιλικίας.

— Ὡς ὁμώνυμον Παρνάσσῳ] *Corycii* in Parnasso meminit Plutarchus in princip. lib. Cur Pythia oracula versu nunc non edat. pag. 394.

— Λέγεται καὶ Κωρυκιώτης] In Collectionibus Ligorii extat Severi nummus, in cujus aversa parte mulier stolata expressa visitur, legiturque, ΚΩΡΥΚΙΩΤΩΝ ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ.

— Πλησίον Τέω τῆς Ἰωνίας, καὶ ἐρυμνός] Editio Aldi & MSS. habent: καὶ ἐρυθρόν, quod à Xylandro temere mutatum est: veræ enim lectionis vestigium manifestum in illa servabatur. Legendum enim, καὶ Ἐρυθρῶν. Eustathius ad Dionysium pag. 113. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ παροιμία ἡ λέγουσα, τοῦ δ' ἄρα ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάζετο, οὐκ ἀπὸ ταύτης τῆς Κωρύκου εἴρηται, ἀλλ' ἀπὸ νησίου τινὸς, καὶ λιμένος ὄντος πλησίον τῆς Τέω νήσου, καὶ τῶν Ἐρυθρῶν.

— Καὶ ἀκρωτήριον Κρήτης Κωρυκίη] Hinc apud Goltzium in nummo: ΚΩΡΥΚΙΩΝ.

ΚΩΣ, τὰ ὀρύγματα τὰ ἐν Κορίνθῳ.

— Κώους γὰρ τὰ κοιλώματα τῆς γῆς] Hesychius: Κόοι, τὰ χάσματα τῆς γῆς, καὶ τὰ κοιλώματα.

ΚΩΣ, πόλις καὶ νῆσος] Apud Plinium insulæ hujus nomen corruptum est lib. VI. cap. 17. legitur enim vulgo: *Alexandri Magni comites in eo tractu Indiæ, quem subegerunt, scripserunt quinque millia oppidorum fuisse, nullum cominus, gentium novem: Indiamque tertiam partem esse terrarum omnium, multitudinem populorum innumeram, probabili sane ratione.* pro, *nullum Co minus.* Nam eadem comparatione ex Apollodoro utitur Strabo lib. XV. pag. 686. Ἐκεῖνος δὲ αὐτὰ τὰ μεταξὺ ἔθνη τοῦ τε Ὑδάσπου καὶ τοῦ Ὑπάνιος τὸν ἀριθμὸν ἐννέα, πόλεις τε σχεῖν πεντακισχιλίας, ὧν μηδεμίαν εἶναι Κῶ τῆς Μεροπίδος ἐλάττω. *Illas autem ipsas gentes, quæ sunt numero novem inter Hydaspin & Hypanin ac urbes quinquies mille, quarum nulla Co Meropide esset minor.*

& libro eodem pag. 701. Ἡ μὲν οὖν μεταξὺ τοῦ Ὑπάνιος, καὶ τοῦ Ὑδάσπου λέγεται ἐννέα ἔχειν ἔθνη· πόλεις δὲ εἰς πεντακισχιλίας, οὐκ ἐλάττους Κῶ τῆς Μεροπίδος. *Regio quæ inter Hypanin & Hydaspin novem nationes habere dicitur, urbes vero ad quinquies mille, non minores Co Meropide.*

— Ἡ Μέροπος ἐκαλεῖτο, ἀπὸ γηγενοῦς Μέροπος, Κῶς δὲ ἀπὸ Κῶ τῆς Μέροπος θυγατρός] Scribe: ἡ Μεροπὶς ἐκαλεῖτο. Straboni lib. XV. pag. 686. Κῶς ἡ Μεροπὶς conjunctim appellatur. Ad quem locum vide Isaaci Casauboni Commentarium. Similiter Thucydides lib. VIII. pag. 582. Ἔπλει εἰς τὴν Καῦνον καὶ εἰς Κῶν τὴν Μεροπίδα ἐν τῷ παράπλῳ ἀποβάς. *Navigabat in Caunon & Con Meropidem, expositus in terram sæpius dum prætervehitur.* Ubi Scholiastes: τὴν Μεροπίδα περιττῶς προστέθεικεν. οὐ γάρ ἐστι καὶ ἄλλη, ἀλλὰ μόνη αὕτη. Antoninus Liberalis cap. XV. Metam. Καὶ ᾤκουν Κῶν τὴν Μεροπίδα νῆσον. *Et habitabant Con Meropidem insulam.* Aristides Orat. in Asclepiadas pag. 77. πλεύσαντες εἰς Κῶν τὴν Μεροπίδα γῆν, οἰκουμένην ὑπὸ Μερόπων. *navigantes in Con Meropidem, terram à Meropibus habitatam.* & mox: καὶ οὕτω τῆς Μεροπίδος τότε ἐπιβάντες, &c. Callimachus Hymno in Delum v. 160.

Ὠγυγίην δ' ἤπειτα Κόων Μεροπηΐδα νῆσον.
Ἵκετο.

Ubi Scholiastes triplicem nominis caussam adfert: ἢ ὅτι ὑπὸ Μέροπος ἐβασιλεύθη, ἢ ὅτι Μέροπες αὐτὴν ᾤκησαν, ἢ ὅτι Μέροπος θυγάτηρ ἡ Κῶς. Eustathius pariter de nominis origine anquirit aliquoties: ad Iliad. Β. pag. 318. Ἰστέον καὶ ὅτι ἡ Κῶς αὕτη Μερόπη καὶ Μεροπὶς ἐλέγετο, ἀπὸ Μερόπων ἔθνους ἢ γένους οἰκησάντων αὐτὴν, ἢ ἀπὸ Μέροπος. item ad Iliad. Α. pag. 97. & ad Odyss. Δ. pag. 1478. Denique ne de emendatione hic dubitetis, ipse Stephanus infra v. Μέροψ. ἀφ' οὗ Μέροπες οἱ Κῷοι καὶ νῆσος Μεροπίς. Μέροπες autem dicti sunt *Coi.* Quod non observarunt interpretes Latini Homeri, qui in Hymno Apollinis v. 42.

Μίλητός τε, Κόως τε, πόλις Μερόπων ἀνθρώπων.

vertunt perperam:

Miletusque Coosque urbs mortalium hominum.

Nec Pindari, qui in Isthm. Od. VI. pag. 471. Μερόπων ἔθνεα traducunt *hominum gentes.* Cum tamen Scholiastes Græcus admoneat illic esse τῶν Κώων. Pertinet huc etiam illud Epigramma in Meleagrum supra adductum ad v. Γάδαρα.

— Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Καρία] Supra v. Καρία dicitur appellata Καρίς.

— Λέγεται ἡ Κόως διὰ δύο ο, ἡ Κόως] Scribe: Λέγεται ἡ Κόως διὰ δύο ω, ἡ Κόως. Eustathius ad Iliad. Β. pag. 318. Καὶ ὅτι διουλλάβως Κόως λέγεται διὰ δύο μεγάλα ω. ἡ Κόως διὰ μικροῦ ο ἡ μεγάλου. deinde subjicitur idem Homeri locus,

locus, qui hic ſequitur. Apud Goltzium etiam in ſex nummis legitur: ΚΩΩC.

— Τῆς δὲ Κῶ μονοσυλλάβου, Κῷος καὶ Κῷιος] Apud Goltzium extant plurimi nummi, in quibus legitur: ΚΩΙΩΝ. Apud Franciſcum Gotiſredum inſignem vidi nummum M. Lepidi, in cujus averſa parte caput Herculis expreſſum cum hac epigraphe: ΕΥΚΑΡΠΟC ΚΩΙΩΝ. Quod utrum Herculis an inſulæ cognomen dicam neſcio. Inſulæ tribuendum videtur propter Strabonem, qui lib. XIV. pag. 657. Τῆς δὲ νήσου τὸ μέγεθος, ὅσον πεντακοσίων σταδίων καὶ πεντήκοντα· εὔκαρπος δὲ πᾶσα. *Inſula magnitudo eſt ſtadiorum circiter quingentorum quinquaginta: tota frugum eſt ferax.* In alio tamen parvo Auguſti nummo circum caput Herculis legitur: ΚΩΙΩΝ ΠΥΘΟΝΙΚΟC. & in alio ejuſdem: ΚΩΙΩΝ ΝΙΚΑΓΟΡΑC. item ejuſdem apud Leonardum Auguſtinum circum clavam Herculis virgamque Æſculapii ſerpente obvolutam: ΣΟΦΟΚΛ. ΚΩΙΩΝ. Unde apparet Prætorum ſive Magiſtratuum eſſe nomina.

— Οὕτω δὲ ἐχρημάτιζον Ἱπποκράτης καὶ Ἐρασίστρατος τῶν καλουμένων Νεβριδῶν. Νεβρὸς γὰρ ἐπίσημος ὁ διασημότατος τῶν Ἀσκληπιαδῶν] Galenus lib. I. de Meth. Med. cap. I. dicit tres fuiſſe *Aſclepiadarum* familias, ex quibus una in Co, altera in Cnido, tertia in Rhodo habitavit. *Nebridarum* autem appellata illa eſt, quæ in *Co*, à *Nebro* Hippocratis Magni avo. Arnobius vero *Nebridas* etiam ponit in Attica lib. V. *Eleuſinia illa myſteria & ſacrorum reconditi ritus, cujus memoriam continent? nonne illius erroris, quo in filiæ conquiſitione Ceres feſſa, oras ut venit ad Atticas, triticeas attulit fruges, Nebridarum familiam pellicula cohoneſtavit hinnula & illud ſpectaculum maximum Baubonis in inguinibus riſit?* Quod Salmaſius per errorem eum feciſſe putat, natum ex eo, quod qui Cereris myſteriis initiabantur, hinnuli pellicula, quam Græci νεβρίδα vocant, cingerentur.

— Ἔστι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις Κῶς] Supra ex Hecatæo hæc eadem, ut videtur, urbs Κρῶς appellatur, rurſus v. Ἑρμούπολις, quædam Ἑρμούπολις, ἐν Κῷ, τῇ νήσῳ ponitur.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΕΙΑ, ἡ ἐν Κύπρῳ Σαλαμίς· γέγονεν ἀπὸ τῆς Κώνσταντος φρονήσεως] Sic Majomam Gazæorum navale *Conſtantiam* dictam à Conſtante Imperatore narrat Hiſtoria Tripartita lib. VI. cap. 4. Similiter & Gazam *Conſtantiam* appellatam, cum ea fidem Chriſtianam amplexa fuiſſet, à *Conſtantia* Conſtantini Magni ſorore auctor eſt Euſebius lib. IV. de Vita Conſtantini cap. 37. Item aliam Phœniciæ urbem eodem libro cap. 39.

— Ἔστι καὶ Βρεττανίας ἄλλη] MSS. Βρεττίας.

Λ.

ΛΑ͂, πόλις Λακωνική. Λυκόφρων,

Καὶ Λᾶν πορήσεις] Euſtathius ad Iliad. B. pag. 230. Τὸ δὲ λάαν ὅ ἐστι λίθον, ὀκτώ μετὰ τὸ παραλήγουσαν καὶ κλίνεται παρὰ τοῖς τρισυλλάβως, λάαος. κραθὲν δὲ γίνεται λᾶς. ὅθεν Λᾶ πόλις τραχεῖα, ὡς τὸ Λᾶν πορήσεις παρὰ Λυκόφρονι. Locus Lycophronis extat in Caſſand. v. 95.

— Ταύτην ἑλόντες οἱ Διόσκουροι, Λαπέρσαι ἐκλήθησαν] Vide infra v. Λαπέρσαι.

— Ταύτην διαλύσας Ὅμηρος φησὶν,

Οἵ τε Λάαν εἶχον, οἱ δ᾽ Οἴτυλον] Apud Homerum Iliad. B. v. 585. hodie legitur:

Οἵ τε Λάαν εἶχον, ἠδ᾽ Οἴτυλον ἀμφενέμοντο.

— Οἱ κατοικοῦντες, Λᾶοι] Infra v. Χυᾶ, accentus in priore notatur ſyllaba, Λάοι; ſed Euſtathius ad Homeri Iliad. B. pag. 295. Οἱ δὲ οἰκοῦντες ἄδηλον εἴτε Λαοὶ ὀξυτόνως, εἴτε Λᾶοι προπερισπωμένως. ἡ γὰρ ἀμφιβολία διὰ τὸ τὸν ἀναγραφέα διαφωνίαν.

ΛΑ´ΒΑΙ, πόλις, ὡς Σάβαι, Χαττηνίας πόλις.

— Ἡ γὰρ Χαττηνία, τῶν Γερραίων ἐστὶ χώρα] Vide infra h. v. ubi pariter modo per duplex modo per ſimplex τ ſcribitur; ſed rectius per duplex.

ΛΑ´ΒΑΡΑ, πόλις Καρίας.

— Ὡς Παζαρβοῦς] Vide infra v. Πάταρα.

ΛΑ´ΒΔΑΛΟΝ, ἄκρον τῶν Ἐπιπολαίων, Συρακουσίων πλησίον] Puto legendum: τῶν Ἐπιπολῶν Συρακουσῶν πλησίον. De ſitu & natura hujus caſtelli vide Bovannum contra Cluverium & Mirabellam diſputantem.

ΛΑΒΙ´ΝΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας, Αἰνείου κτίσμα.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λαβινιάτης. λέγονται καὶ Λαβινιάται] Salmaſius legit primo loco Λαβινάτης, ſecundo Λαβινῖται. Ego nihil mutandum cenſeo primo, at ſecundo legendum, Λαβινᾶται. vel vice verſa: τὸ ἐθνικὸν, Λαβινάτης, λέγονται καὶ Λαβινιᾶται.

ΛΑ´ΒΡΑΝΔΑ, κώμη Καρίας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λαβρανδηνός, καὶ Λαβράνδιος, καὶ Λαβρανδεύς] Pyrrhus Ligorius in antiquo Hadriani nummo circum Jovem ſedentem cum haſta & corona ſe legiſſe teſtatur: ΛΑΒΡΑΝΔΑΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. & in alio ejuſdem Imperatoris circum Junonis & Jovis capita: ΟΜΟΝΟΙΑ ΛΑΒΡΑΝΔΑΙΩΝ.

ΛΑΓΑΡΙ´Α, φρούριον Σικελίας, πλησίον Θουρίων, τοῦ Ἐπειοῦ καὶ Φωκέων κτίσμα] Lycophroni pag. 150. ſcribitur Λαγαρεία, dicenti de Epeo:

Ὁ δ᾽ ἱπποτέκτων Λαγαρείας ἐν ἀγκάλαις.

Equi fabricator in Langaria ſinu.

Ubi Tzetzes poſtquam *Langariam* dixiſſet Ἰταλικὴν πόλιν, addit porro: ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· ὁ δ᾽ ἱπποτέκτων Ἐπειὸς, καὶ οὗτος ἀμφὶ Κῖριν καὶ Κυλιστάρνας καὶ ὕδωρ καὶ ξένος ἔπηλυς καὶ

ξένος

ξένος νάσσεται ἢ καπηλικόν οἶκος τῆλε τῆς πατρίδος αὐτοῦ Φωκίδος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς πόλεως Λαζαρίας, ἤτοι ἐν τῇ Λαζαρίᾳ πόλει. Vide Cluverium lib. IV. Ital. Antiq. cap. 14. pag. 1272.

ΛΑΓΙΝΙ´Α, πολίχνιον Καρίας] In Concil. Chalced. Act. VI. vocatur Λαγανία. Sed in veteri nota ὁ Λαγίνων Episcopus dicitur. Strabo pariter lib. XIV. pag. 663 Λάγινα vocat & in Caria ponit.

ΛΑ´ΓΟΤΣΑ, νῆσος περὶ Κρήτην] Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag. 306. Λαγοῦσαι ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἐκεῖ λαγωῶν.

ΛΑ´ΔΕΣΤΑ, ἢ Λάδεστον, μία τῶν Λιβυρνίδων νήσων] Hodie dicitur Labosta.

ΛΑΔΕΨΟΙ´, ἢ Τρανιψοί, ἔθνη Βιθυνῶν] Salmasius ΛΑΔΡΕΨΟΙ´. Τρανιψοὶ vero apud Xenophontem lib. VII. Ἀναβ. pag. 401. scribuntur Θρανίψαι. sed Codd. scripti variant in scriptura: nonnulli enim Τρανίψαι habent. Dicuntur autem Thranipsæ Xenophonti Thraciæ populi, vicini Thynis. Unde hoc loco pro ἔθνη Βιθυνῶν legendum existimo, ἔθνη Θυνῶν. Certe Odrysiis eos vicinos fuisse ex Xenophonte apparet: & Hesychius expresse: Τρανιψοί, ἔθνος Θρᾴκιον.

ΛΑ´ΔΗ, νῆσος Αἰολίδος] Insula hæc Mileto objacet. Pausanias lib. I. pag. 66. Ἔστι δὲ Μιλησίοις πρὸ τῆς πόλεως Λάδη νῆσος, ἀπεῤῥώγασι δὲ ἀπ' αὐτῆς νησῖδες. Ἀστερίου τὴν ἑτέραν ὀνομάζουσι, καὶ τὸν Ἀστέριον ἐν αὐτῇ ταφῆναι λέγουσιν. Apud Milesios vero ante ipsam urbem est Lade insula: ea in duas parvas scinditur insulas, quarum alteram Asterii dicunt, quod fuerit in ea sepultus Asterius. Polybius in Excerptis lib. XVI. pag. 70. meminit ναυμαχίας, quæ inter Philippum & Rhodios decertata est, περὶ Λάδην. Ad quem locum vide Henrici Valesii Adnotationes. Meminerunt Lade & Strabo lib. XIV. pag. 635. & Arrianus lib. I. pag. 18.

ΛΑΕ´ΡΤΗΣ, Κιλικίας χωρίον Στεφάνου ιδ´. Ἀλέξανδρος δὲ, καὶ ὄρος καὶ πόλιν φησί] Strabo lib. XIV. pag. 669. Εἶτα Λαέρτης φρούριον ἐπὶ λόφου μαστοειδοῦς, ὕφορμον ἔχον. Deinde Laertes est castellum colli impositum mamilla formam habente, statione præditum.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λαερτῖνος, ἄμεινον δὲ Λαέρτιος] Hinc Diogenes Λαέρτιος, qui tamen Λαερτιεὺς dicitur infra v. Χολλίδαι.

ΛΑΖΟ´Ι, Σκυθῶν ἔθνος ἐστί] Tzetzes ad Lycophronem pag. 144. Οἱ δὲ Κόλχοι, οἱ καὶ Λαζοὶ λεγόμενοι Αἰγυπτίων ἄποικοί εἰσι, πλησίον οἰκοῦντες τῶν Ἀβασγῶν, τῶν Μασσαγετῶν λεγομένων. Λέγονται δὲ οἱ Κόλχοι καὶ Σκύθαι Ἀσιανοὶ καὶ Ἀβασγοὶ... Procopius princ. lib. III. Gothic. Colchos suo tempore Lazos dictos fuisse testatur.

— Καὶ * λαιὰ, Λαζική, ὡς Ἀῤῥιανός] Exple lacunam: καὶ χωρίον ἐν πόντῳ παλαιὰ Λαζική. ex Arriani Periplo Ponti Euxini, qui pag. 11. ἐνθένδε εἰς τὴν καλουμένην παλαιὰν Λαζικὴν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν στάδιοι. Inde ad eam, qua dicitur vetus Lazica centum & viginti stadia.

ΛΑΙΣΤΡΥΓΟ´ΝΕΣ, πρῶτοι μετὰ Κυκλώπων ᾤκησαν Σικελίαν.

— Λέγεται καὶ Λαιγκγονίς] Scribe: Λαιστρυγονίς.

ΛΑΚΕΔΑΙ´ΜΩΝ, πόλις ἐνδοξοτάτη τῶν ἐν Πελοποννήσῳ.

— Καὶ τὸν λαχόντα πρώτην ταύτην λαβεῖν, καὶ Λακεδαίμονα κληθῆναι] Videtur scripsisse: καὶ τὸν λαχόντα πρῶτον ταύτην λαβεῖν Λαβεδαίμονα ἢ Λαχεδαίμονα κληθῆναι. Nam sic Eustathius ad Iliad. B. pag. 293. Καὶ ὁ λαχὼν πρῶτος λαβὼν ταύτην, ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ πράγματος. ὅθεν Λαβεδαίμων ἢ Λαχεδαίμων, διότι ἀγαθῷ δαίμονι τοῦτ' ἔστι τύχῃ ταύτην ἔλαβεν ὁ λαβών. ἢ ἔλαχεν ὁ λαχών. καὶ τροπῇ τοῦ β ἢ τοῦ χ εἰς κ, Λακεδαίμων.

— Τινὲς δὲ τὸ Λάκων ὑποκοριστικῶς φασιν, οὗ τὸ θηλυκὸν, Λάκαινα] Rectius videtur legi: ὑποκοριστικόν. Sic enim Eustathius ad Iliad. B. pag. 284. τινὲς δὲ ὑποκοριστικὸν εἶπον τὸ Λάκων, οὗ θηλυκὸν Λάκαινα.

— Ἔστι καὶ ὄρχησις Λακωνική, ὡς ἐν τῷ περὶ Μαντινείας εἴρηται] Non extat ibi amplius.

— Στομωμάτων γὰρ τὸ μὲν Χαλυβδικὸν, τὸ δὲ Σινωπικὸν, καὶ Χαλυβδικὸν εἰς τὰ τεκτονικά] Enumerantur variæ chalybis species. Sed locus hic mutilus sic ex nostro legitur apud Eustathium d. l. τῶν γὰρ στομωμάτων φασὶ τὸ μὲν Χαλυβδικὸν, τὸ δὲ Σινωπικὸν, τὸ δὲ Λύδιον, τὸ δὲ Λακωνικόν. Καὶ Σινωπικὸν μὲν καὶ Χαλυβδικὸν, χρήσιμον εἰς τὰ τεκτονικά.

ΛΑΚΕ´ΡΕΙΑ, πόλις Μαγνησίας] Meminit Apollonius Rhodius lib. IV. v. 616.

—— τὸν ἐν λιπαρῇ Λακερείῃ
Δῖα Κορωνὶς ἔτικτεν ἐπὶ προχοῇς Ἀμύροιο.
—— quem (Æsculapium) in beata Lacerta
Pulchra Coronis peperit ad fluenta Amyri.

& Pindarus Pyth. Od. III. pag. 219. ubi Scholiastes ex Pherecyde ad fontes Amyri in Thessalia Laceriam sitam fuisse docet.

— Ἔστι καὶ Ἰταλίας ἄλλη] Innuit Luceriam.

— Ὁμοφώνως τῷ πρωτοτύπῳ] Scribe: προτύπῳ.

ΛΑΚΙ´ΝΙΟΝ, ὄρος Κρότωνος] Scholiastes Theocriti ad Idyll. IV. v. 32.

Καὶ τὸ ζῴον τὸ Λακίνιον.
Et orientale promontorium Lacinium.

commentatur: Τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κροτωνιάδος. Τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρώρειά τίς ἐστιν, ἔχουσα ἱερὸν Ἥρας. Et aliter: Τὸ Λακίνιον ἀκρωτήριόν ἐστι τοῦτο ἀπό τινος Λακίνου Κερκυραίου τοῦ ὑποδεξαμένου Κρότωνα φεύγοντα. In Junonem Laciniam, cujus Scholiastes meminit, extat Epigramma Nossidis ἀνέκδοτον in MS^to Barberino, quod hic subjicimus:

Ἤρα τιμήεσσα, Λακίνιον ᾗ τὸ θυῶδες
Πολλάκις οὐρανόθεν νεισομένα καθορῇς.
Δέξαι βίοσινον εἷμα, τό τοι μετὰ παιδὸς ἀγανᾶς.
Νοσσίδος ὕφανεν Θεοφιλὴς αἰκλεόχας.

— Λυκόφρων,

Καὶ Λακινίου μυχοὺς] Apud Lycophronem pag. 139. legitur.

Καὶ Λακινίου μυχούς.

atque ita hic rescribendum. Apud Tzetzem vero perperam dicitur sic appellatum, ἀπὸ Λακινίου Κροτωνιάτου. pro Λακίνου. quomodo bis scribitur apud modo laudatum Theocriti Scholiasten. Idemque vitium obsidet Jamblichi codices lib. 1. de Vita Pythagoræ cap. 9.

ΛΑ'ΚΜΩΝ, ἄκρα τοῦ Πίνδου ὄρους, ἐξ ἧς ὁ Ἴναχος καὶ Αἴας ῥεῖ ποταμός] Hinc Lycophron pag. 160. Λακμώνιον Αἴαντα vocat:

Ἔνθα πλανήτην λυπρὸν ὕψονται βίον
Λακμωνίου πίνοντες Αἴαντος ῥόας.

Ubi erraticam degent miseram vitam,
Lacmonii bibentes Æantis aquam.

Ubi videndus Tzetzes, apud quem Λακμωνία scribitur pro Λάκμων.

ΛΑ'ΜΙΑ, πόλις Θεσσαλίας.

— Τὸ ἐθνικόν, Λαμιεῦς] In nummis apud Ligorium & Goltzium, ΛΑΜΙΕΩΝ.

ΛΑΜΗΤΙ'ΝΟΙ, πόλις, ἀπὸ Λαμήτου ποταμοῦ πρὸς Κρότωνα.

— Ὁ πολίτης, Λαμητῖνος] Item Λαμήτιος apud Lycophronem pag. 167.

——— ἐν Λαμητίαις
Δίναισιν οἰκήσουσι Λευκανῶν πλάκας.
——— *in Lametiis*
Vorticibus Lucanorum tenebunt arva.

ubi Tzetzes: ὁ Λάμητος, ὥς φησι Φιλοστέφανος, Ἰταλίας πόλις.

ΛΑ'ΜΟΣ, ποταμὸς Κιλικίας, καὶ ἡ παρ' αὐτὸν χώρα Λαμουσία] Ex terminatione gentilis videtur dicendum ab auctore scriptum fuisse Λαμοῦς· licet non ignorem à Ptolemæo fluvium hunc & urbem Λάμον appellari. Sed illi regio non Λαμουσία sed Λαμῶτις dicitur: unde Antiochia τοῦ Λαμώτιδος, in Concil. Chalced. Act. III. In Italia etiam fuit Λάμος, urbs antiquissima, unde originem habuit gens Ælia. Hesychius: Λάμος, ἡ χώρα τῶν Λαιστρυγόνων, ἢ ἐπιχώριός τις ἥρως, ἀφ' οὗ ἡ χώρα ὠνομάσθη.

ΛΑ'ΜΕΙΑ, ὄρος Ἀρκαδίας] Lege: ΛΑ'ΜΠΕΙΑ. Meminit Apollonius Rhodius lib. 1. v. 127. ubi Scholiastes: Λάμπεια, ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ καὶ ποταμὸς ῥεῖ Ἐρύμανθος.

— Τὸ ἐθνικὸν διαίτης καὶ Λαμεάτης, δίχα τοῦ ι] MSS. PP. καὶ Λαμπεάτης καὶ δίχα τοῦ ι.

ΛΑΜΠΕ'ΤΕΙΑ, πόλις Βρεττίας] Lycophroni Λαμπέτης promontorium circa Temessam ponitur in *Bruttiis*, pag. 165.

——— ἔνθα Λαμπέτης
Ἱππωνίου πρηὼν εἰς Τηθὺν κέρας
Σκληρὸν νένευκεν.
——— *ubi Lampetes,*
Hipponii montis asperum cornu
In mare vergit.

ΛΑ'ΜΠΗ, πόλις Κρήτης, Ἀγαμέμνονος κτίσμα, ἀπὸ Λάμπου τοῦ Ταρραίου] Suspicor hunc esse, qui ab Eusebio ad annum DLIV. dicitur Λάπης, *Cretæ* Rex; quem Scaliger ex iis, qui exstant, scriptoribus putavit erui non posse. Duplex urbis appellatio Λάμπης & Λάππης facit, ut censeam hunc Λάμπην Ταρραῖον esse Eusebii Λάπην.

— Ξενίων δὲ ἐν Κρήτῃ, καὶ διὰ δύο π τὴν γράφει τὴν πόλιν, τὴν Κρητικήν] Salmasius legit: ἐν Κρητικοῖς. quæ lectio verissima est. Nam ita citantur *Xenionis* Κρητικὰ supra vv. Ἀρκάδες & Δρυμός. Non tantum autem *Xenioni* Λάππα dicta hæc urbs per duo π π. verum & Dioni princip. lib. XXXV. Ptolemæo & Synodo Constantinop. VI. sæpius. In nummo etiam apud Goltzium: ΛΑΠΠΑΙΩΝ.

— Καὶ διὰ δύο λ λ, καὶ διὰ τοῦ η] Scribe: καὶ διὰ δύο α α. hoc est, Λάππα. sequentia verba: καὶ διὰ τοῦ η. indicant etiam Λάππη scribi.

ΛΑΜΠΩ'ΝΕΙΑ, πόλις Τρωάδος] Straboni lib. XIII. pag. 610. dicitur Λαμπωνία, ubi auctoritate *Hellanici*, quæ à nostro pariter adducitur, *Æolidi* tribuitur.

— Ἑλλανικὸς δὲ Λαμπώνιον αὐτήν φησι] Ita quoque Herodotus lib. V. cap. 26. urbem hanc vocat.

ΛΑ'ΜΥΡΑ, πόλις Λυκίας, καὶ ποταμὸς Λάμυρα ἀπὸ θαλάσσης ὑπὲρ μετεώρου λόφου] Urbis hujus mentio extat Concil. Chalced. Act. 1. Straboni & aliis Λίμυρα urbs & Λίμυρος fluvius dicitur. Sed locus hic Stephani infeliciter est mutilatus, uti colligi potest ex Strabonis loco, unde est desumptus, lib. XIV. pag. 666. Εἶτα Μύρα, ἐν εἴκοσι σταδίοις ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἐπὶ μετεώρου λόφου· εἶθ' ἡ ἐκβολὴ τοῦ Λιμύρου ποταμοῦ, καὶ ἀνιόντι πεζῇ σταδίους εἴκοσι τὰ Λίμυρα πολίχνη. *Deinde Myra sunt* XX *stadiis supra mare in excelso colle. Sequuntur ostia Limyri amnis, & si terra stadia* XX *ab iis adscenderis Limyra oppidum.*

ΛΑ'ΜΨΑΚΟΣ, πόλις κατὰ τὴν Προποντίδα, ἀπὸ Λαμψάκης ἐπιχωρίας τινὸς κόρης. ἔστι δὲ Φωκαέων κτίσμα] De *Lampsace* Mandronis filia & *Phocaeensibus Pityoëssam* incolentibus vide elegantem narrationem apud Plutarchum lib. de Virtut. mulier. pag. 255.

— Πάλαι Πιτύουσα λεγομένη] Plutarchus d. l. Πιτυόεσσα.

— Ὡς Δηΐοχος ὁ Κυζικηνός] Joannes Meursius legit: Δηΐλοχος, qui sæpe citatur à Scholiaste Apollonii: quod omnino probo.

— Ἐπαφρόδιτος δὲ Πιτύειαν ὑφ' Ὁμήρου ταύτην κλη-

κληθῆναι, διὰ τὸ πίτυν ἔχειν πολλήν.] Scholiastes ad lib. I. Apollonii Rhodii v. 933. Ἡ Λάμψακος τὸ πρότερον Πιτύεια προσηγορεύετο. ἤ ὥς τινες Πιτύαν ὀνομάζουσι. τινὲς δέ φασιν ὅτι Φρίξος γενόμενος ἐνταῦθα θησαυρὸν ἔθηκεν, καὶ ἀπὸ τούτου ἡ πόλις ὠνομάσθη. Θρᾶκες γὰρ τὸν θησαυρὸν πίτυαν λέγουσι. Vide infra v. Πιτύεια.

— Ἐστὶ δὲ οἶνος· ὅθεν Θεμιστοκλεῖ παρὰ τοῦ Περσῶν ἐδόθη βασιλέως εἰς οἰνίαν] Lege: εἰς οἶνον. Plutarchus in Themistocle pag. 127. Πόλεις δ' αὐτῷ τρεῖς οἱ πλεῖστοι δοθῆναι λέγουσιν, εἰς ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ὄψον, Μαγνησίαν καὶ Λάμψακον καὶ Μυοῦντα. *Urbes tres tradunt plerique ei in panem, vinum & esculenta datas, Magnesiam, Lampsacum, Myunta.*

ΛΑ'ΜΨΟΣ, μοῖρα τῆς Κλαζομενίων χώρας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λαμψηνὸς ὡς Σάψιος] Videtur legendum, ὡς Θάψιος. C enim & Θ sæpe confunduntur in vetustis codicibus.

— Καὶ Κάψος] An scripsit Σκῆψος? Variat tamen, nam Σκῆψις dicitur: sed noster non adeo religiosus analogiæ ubique observator est.

ΛΑΟΔΙ'ΚΕΙΑ, πόλις τῆς Συρίας, ἡ πρότερον Λευκὴ ἀκτὴ λεγομένη] Hæc Laodicea à Theodoro Rhœtensi dicitur Λαοδίκεια τῆς Συρίας τῆς παράλου. Apud Epiphanium Hæres. LXXIII. pag. 845. Λαοδίκεια dicitur ἡ πρὸς Ἀντιόχειαν Δάφνης, ἤγουν Κοίλης Συρίας. In quo loco sanissimo mirum quantum se torquet interpres; cum Epiphanius hac nota vicinæ Antiochiæ ab aliis ejusdem nominis oppidis distinguat, non solum Asiæ Minoris, sed etiam ipsius Syriæ. Fuit enim in mediterraneis Syriæ alia *Laodicea* cognomento *Cabiosa*, quæ à situ *Laodicea ad Libanum* dicitur Plinio lib. v. cap. 23. & Straboni lib. XVI. pag. 755. Λαοδίκεια ἡ πρὸς Λιβάνῳ. Similiter enim idem Epiphanius paullo ante Hæres. LXX. pag. 828. Chalciden τὴν πρὸς Ἀντιόχειαν vocat. Cæterum prior illa ad Orontem, *splendidissima civitas Laodicenorum* dicitur in *l.* 10. *C. de incolis.* ubi haudquaquam audiendi interpretes ex Alciato *Laodiceorum* rescribentes, contra consuetam Syriæ terminationem. Procul dubio cum Syriæ *Laodicea* & quidem illa maritima ibi intelligitur, quæ colonia facta jus Italienim ob belli civilis merita à D. Severo accepit, ut dicitur in *l.* 1. *D. de censibus.* Hinc in nummo Caracallæ apud Tristanum Tom. II. pag. 177. COL. LAODIC. ASMA. . . ubi Tristanus male eam cum *Laodicea Cabiosa* confundit. Similiter in Philippi nummo apud Occonem pag. 445. COL. LAOD. METROPOLEOS. Ad hanc etiam referendus videtur Juliæ Domnæ nummus, in cujus aversa parte figura triformis Triviæ notata est (similis plane statuæ æneæ Cardinalis Barberini) cum hac epigraphe: ΛΑΟΔΙΚΑΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Statua enim Dianæ Tauricæ eo translata fuit permissu Seleuci fundatoris, teste Pausania lib. III. pag. 192.

— Καὶ περὶ τούτου ῥάμμα· κεραυνωθείς γάρ τις ποιμὴν, ἔλεγε ῥαμάνθας, τουτέστιν ἀφ' ὕψους ὁ Θεός· ῥάμαν γὰρ τὸ ὕψος· ἄθας δὲ ὁ Θεός] Cl. Salmasius legit: ῥαμανάθας. idque esse verum sequentia indicant. In quibus ῥάμαν dicitur esse ὕψος, ἄθας vero Θεός. Vide Josephum Scaligerum in Animadvers. ad Eusebium pag. 130.

— Λέγεται δὲ ἀπὸ Λαοδίκης τῆς μητρὸς Σελεύκου τοῦ Νικάτορος] Τοῦ Νικάνορος. Sic Scholiastes Epigramm. pag. 434.

— Ἔστι δὲ οἰνοποτὶν] *Vinum Laodicenorum* in Indiam transportatum docet nos Arrianus in Periplo Maris Erythræi. Strabo lib. XVI. pag. 751. Εἶτα Λαοδίκεια, ἐπὶ τῇ θαλάττῃ κάλλιστα ἐκτισμένη καὶ εὐλίμενος πόλις, χώραν τε ἔχουσα πολύοινον πρὸς τῇ ἄλλῃ εὐκαρπίᾳ. Τοῖς μὲν οὖν Ἀλεξανδρεῦσιν αὕτη παρέχει τὸ πλεῖστον τοῦ οἴνου, τὸ ὑπερκείμενον τῆς πόλεως ὄρος πᾶν κατάμπελον ἔχουσα, μέχρι σχεδόν τι τῆς κορυφῶν. *Sequitur Laodicea ad mare sita, urbs optime exstructa & portu prædita, agrum habens præter ceteram frugum ubertatem vini feracissimam, unde maximam vini partem Alexandrinis præbet, cum totum supra se montem habeat vineis plenum usque ad vertices fere.*

— Ἐστι δὲ καὶ ἑτέρα Λυδίας, Ἀντιόχου κλῆμα τοῦ παιδὸς Στρατονίκης, τῇ γὰρ γυναικὶ αὐτοῦ ὄνομα Λαοδίκη] Hæc *ad Lycum* fluvium fuit sita, mediterranea, potens, ut Philostratus lib. I. de Vitis Sophistarum in Polemone; qui eam *Cariæ* ob vicinitatem tribuit: sed ibi Καρπία male legitur pro Καρία. Similiter auctor Sibyll. Orac. lib. III. pag. 255.

Τῆμος Λαοδίκεια καλαπτηνὴς ἔρπυσε
Καρῶν ἀγλαὸν ἄστυ Λύκου παρὰ θεσκελὸν ὕδωρ.

Hujus item meminit antiquissima inscriptio sequens, Romæ hoc anno M. DC. XXXVII. in palatio Barberino ad Quirinalem montem reperta:

POPVLVS. LAODICENSIS. AF. LYCO
POPVLVM. ROMANVM. QVEI. SIBEI
SALVTI. FVIT
BENEFICII. ERGO. QVAEI. SIBEI
BENIGNE. FECIT.
Ο ΔΗΜΟС Ο ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟС ΤΩΙ ΛΥΚΩΙ
ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΑ
ΕΑΥΤΩΙ ΣΩΤΗΡΑ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΑΡΕΤΗС ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑС
ΤΗС ΕΙС ΑΥΤΟΝ

In Tab. Peutingerorum corrupte, *Laudicium Pylicum*, pro *Laodicea epi Lycum*. Oraculo Jovis urbem hanc conditam nummi docere videntur;

dentur; nam apud Franc. Angelonum vidi duos, alterum M. Aurelii, alterum L. Veri, in quibus circum Dianam Ephesiam, & Jovem sedentem: ΕΦΕCΙΩΝ ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ. Hinc *Diospolis* appellata. Plinius lib. v. cap. 19. *Celeberrima urbs Laodicea imposita est Lyco flumini, latera alluentibus Asopo & Capro, appellata primo Diospolis, dein Rhoas.* Hæc in Actis Concilii Chalced. cognominatur *Trimitaria*, nisi potius Phrygiæ Pacatianæ, cujus metropolis erat *Laodicea*, id cognomentum fuerit. Referam & alios nummos à me visos ad hanc pariter referendos: ut insignem Caracallæ à Franc. Gotifredo possessum, in quo circum forum, in quo celebrantur ludi: Α. ΑΙΑ. ΠΙΓΡΗC. ΑCΙΑΡΧΗC. ΑΝΕΘΗΚΕΝ. & subtus: ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. quem male repræsentat Erizus pag 446. ut M. Aurelii, in quo circum duos luctatores: LAUDICEON. apud Illustrem Equitem de Puteo. & simili Mediceo similiter. At in Gaza Medicea extat & Caracallæ nummus, in quo circum caput turritum Deæ Phrygiæ, Latinis literis: LADICEON. & apud Franc. Gotifredum Domitiani, in quo circum idem caput: ΙΟΤΑΙΕΩΝ ΤΩΝ ΚΑΙ ΛΑΟΔΙΚΑΙΩΝ. similemque epigraphen in Trajani pariter & Antonini Pii nummis invenire est. In Sept. Severi itidem coronæ inscriptum legitur: ΙΟΤΑ. ΛΑΟΔΙ,... ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩC. Qui omnes quorsum referendi, videndum amplius.

— Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Λυκαονίας] Hæc est Λαοδίκεια cognomento κατακεκαυμένη. de qua Strabo lib. XIV. pag. 663. quam Notitiæ Prov. *Pisidiæ* tribuunt. Cæterum præter has ab auctore enumeratas fuit & in Orestide Arcadiæ regione *Laodicea*, ad quam Mantineenses & Tegeates pugnasse narrat Thucydides lib. IV. pag. 342.

ΛΑΟΥ´ΝΤΙΟΝ, μητρόπολις τῶν Λατίνων. Διονύσιος ἐν Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας· τὸ ἐθνικὸν, Λαυντῖνος] Ed. ant. Λαουίνιον. & ita Dionysius Halicarn. lib. v. inde Salmasius ita hic legit in Plin. Exerc. pag. 69. Verum Cluverius recte suspicatur auctorem confinitate nominum *Lavinii & Lanuvii* lapsum: illud enim ex gentili Λαυντῖνος, quod procul dubio erit Λανυβῖνος, patet. Nam à Λαουίνιον vel Λαβίνιον, sub quo nomine ante urbem hanc descripsit, formatur Λαβινιάτης.

ΛΑΠΕ´ΡΣΑ, θηλυκῶς, ὄρος Λακωνικῆς] Hinc Ζεὺς Λαπέρσιος apud Lycophronem pag. 199. ubi Tzetzes: Λαπέρσαι, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα Διὸς Ἀγαμέμνονός ἐστιν ἱερόν. ὁμώνυμος ὢν τῷ Λαπερσίῳ Διῒ Ἀγαμέμνων, ὅτε ἐπὶ Τροίαν ἐστράτευσεν. sed valde vereor Tzetzem populum hunc nobis commentum; neque enim quisquam illius meminit ex omni antiquitate. Deinde non de Attica sed de Laconica regione isthic Lycophron loquitur, ut dubio procul Ζεὺς Λαπέρσιος ab hac *Lapersa* vocatus fuerit. Agamemnon enim Jovis nomine à Spartanis celebratus, uti jam ante poëta cecinerat pag. 171.

Ἐμὸς δ' ἀκοίτης δμωΐδος νύμφης ἄναξ,
Ζεὺς Σπαρτιάταις αἱμύλοις κληθήσεται.
Meus deinde maritus, captivæ dominus sponsæ
Jupiter à Spartanis argutis vocabitur.

— Ἀπὸ τῶν Λαπερσῶν Διοσκούρων] Lycophron pag. 89. de *Dioscuris*:

Τοῖς ἡμιθνήτοις διπτύχοις Λαπερσίοις.
Semideis geminis Lapersiis.

ubi Tzetzes sic dictos vult, παρὰ τὸ πέρσαι τὴν Λᾶν, πόλιν Λακωνικῆς· ἢ παρὰ τὸ πέρθειν τοὺς λαοὺς, ἤτοι πολεμικούς. Idem duobus locis scribit Eustathius totidem verbis ad Iliad. B.

ΛΑ´ΠΗΘΟΣ, πόλις Κύπρου.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λαπήθιος, καὶ Λαπηθεύς] ΛΑΠΗΘΕΩΝ nummus extat apud Goltzium.

ΛΑΠΙ´ΘΗ, πόλις Θεσσαλίας.

— Λαπίθαι γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας] In nummo elegantissimo argenteo apud Franc. Gotifredum ab una parte effigies Apollinis repræsentatur, addita inscriptione: ΣΩΤΗΡ ΑΠΟΛΛΩΝ. ab altera lyra in corona conspicitur, & in utroque lyræ latere additum: ΛΑΠΠΙΘΩΝ.

ΛΑ´ΡΑΝΔΑ, πόλις Λυκαονίας· πολίτης, Λαρανδεύς] Nestoris Λαρανδέως epigrammata leguntur in Anthologia, quibus hoc ἀνέκδοτον addo ex Codice Barberino.

Ἐπείσατέ μοι μοῦσαι λιγυρὴν ὀτιέρπεα φωνὴν
 Ἥδιον ἀπὸ στομάτων ἑλικωνίδος ὄμβρον ἀοιδῆς.
Ὅσοι γὰρ προχέουσιν ἀοιδοτόκα πόμα πηγῆς
 Ὑμετέρων ἐπέων λιγυρῇ τέρπονται ἀοιδῇ.

ΛΑ´ΡΙΝΑ, πόλις Λαβινίων] Lege: Δαυνίων.

ΛΑ´ΡΙΣΣΑ, πόλις τρίτη Θεσσαλίας, ἡ πρὸς τῷ Πηνειῷ] Scribe: πρώτη Θεσσαλίας. uti sequentia evincunt. Locus autem hic totus descriptus est ex Strabonis partim lib. IX. pag. 440. partim lib. XIII. pag. 620. Vide si lubet, de hac prima & aliis *Larissis* apud Scholiasten Apollonii ad lib. I. v. 40. Eustathium ad Iliad. B. pag. 357. & 358. Suidam v. Πίασος. Cyrillum contra Julianum Serm. X. pag. 342.

— Πέμπτη, Αἰολίδος, περὶ Κύμην τὴν * νίδα] Exple: περὶ Κύμην τὴν Φρικωνίδα. notantibus etiam Casaubono & Salmasio. Sic enim *Cuma* appellatur, ut jam ante notavimus, Herodoto & Straboni. Sed Herodoto numero plurium Λήρισαι, lib. I. cap. 149. Αἵδε αἱ Αἰολίδες, Κύμη ἡ Φρικωνὶς καλεομένη, Λήρισαι &c. auctori vero Vitæ Homeri singulari, cap. XI. Ἀπίκετο εἰς τὴν Κύμην, διὰ Λαρίσσης. & sic pariter

pariter Straboni lib. XIII. pag. 620. ubi de versu Homeri ex Iliad. P. v. 301. Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης, dicit: *ἀλλὰ μᾶλλον τῆ περὶ Κύμην· Χίλιοι γὰρ που στάδιοι μεταξύ. magis hoc Larissa juxta Cumam sita convenit: nam ad mille stadia interveniebant.*

— Ἕκτη, Συρίας, ἣν Σύροι Σίτπεραν καλοῦσιν] Hujus mentio apud Suidam v. Δομνῖνος.

— Ἑβδόμη Λυδίας] Hæc postea *Tralles* vocata est, teste Etymologo v. Εὔδωνος.

— Καὶ ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἄργους Λάρισσα] Hujus meminit Antoninus Liberalis Metam. cap. XXIII.

— Καὶ ὁ πολίτης, Λαρισσαῖος] In nummis scribitur per Σ simplex. Certe ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ in duobus Cl. Menestrier, totidemque aliis Hieron. de Grandis, tum in quatuor apud Goltzium legitur.

— Καὶ Λαρισσαῖος Ζεὺς] Straboni lib. IX. pag. 440. ὁ Λαρίσσιος Ζεὺς dicitur, & rursus lib. XVI. pag. 649. in descriptione *Trallium* meminit Διὸς τοῦ Λαρισσαίου. quo confirmari videtur, quod ante ex Etymologo adduximus ad *Larissam* septimo loco ab auctore commemoratam.

— Στεφάνων δὲ κώμην φησὶν Ἐφέσου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων Λαρισσηνός] Strabo lib. XIII. pag. 620.

ΛΗΜΝΟΣ, νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, δύο πόλεις ἔχουσα, Ἡφαιστίαν, καὶ Μύριναν] Scholiastes Apollonii ad lib. I. v. 604. Δίπολίς ἐστιν ἡ Λῆμνος. Ἔχει γὰρ Ἡφαιστίαν καὶ Μυρίνην.

— Ἢν Λῆμνόν φησι] MSS. φασί.

— Ταύτῃ δὲ καὶ παρθένους ἔθυον] MSS. θύεσθαι.

— Ὠκίσθη δὲ πρῶτον ὑπὸ Θρᾳκῶν, οἳ Σίντιες ἐκαλοῦντο] Hinc Apollonius Rhodius lib. I. v. 608. Σιντηΐδα Λῆμνον vocat. (ubi vide si lubet Scholiasten) & Σινιηΐδα Λῆμνον lib. IV. v. 1759. Strabo in Epit. lib. VII. pag. 331. Σίντοι, ἔθνος Θρᾳκικόν, κατῴκει τὴν Λῆμνον νῆσον· ὅθεν Ὅμηρος Σιντίας αὐτοὺς καλεῖ, λέγων, ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες. Apud Aretæum Cappadocem pag. 151. v. 2. mentio fit Λημνίσιδος. videndum quid nominis & unde formetur. pag. 178. legitur Λιμνήσιδος. & sic alibi apud eundem.

— Ὁ οἰκήτωρ, Λήμνιος] Plauto Cistell. act. I. sc. I. v. 112. *Lemniensis*. Nicander in Theriacis pag. 63. μίλτου Λημνίδος meminit, quam Scholiastes, τὴν Λημνίαν σφραγῖδα exponit.

ΛΗΝΟΣ, χώρα τοῦ Πισσίου] Scribe: χώρα τῆς Π.

— Ὁ πολίτης Ληναῖος] In nummo Caracallæ Mediceo circum Victoriam Imperatorem coronantem: ΕΠΙ ΣΤΡΑΓΑΜΟΥ ΕΠΙΜΑΧΟΥ. subtus: ΛΗΝΑΙΩΝ.

ΛΗΤΗ, πόλις Μακεδονίας] Apud Harpocrationem in vulgatis codd. civitas hæc Λιτὴ dicitur: verum in MS. Vat. Λητὴ, ut hic.

ΛΗΤΟΥΣ, πόλις Αἰγύπτου] Apud Ptolemæum lib. IV. cap. 5. Λητοῦς πόλις, *Latonæ civitas*, vertitur ab interpretibus, quasi eadem sit, quæ supra Εἰλειθυίας πόλις dicitur. Verum ex Theodoreto Serm. III. Therap. pag. 51. apparet sic dictam à *Lato* pisce, qui isthic colebatur.

— Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχεφίως λεγόμενος] Videtur scribendum: ὁ Ἀρχεβίου. Suidas: Ἀπολλώνιος, Ἀφροδισιεὺς, Ἀρχιερεὺς καὶ ἱστορικός.

ΛΙΒΑΝΑΙ, πόλις Συρίας, ταῖς Ἄτραις γειτνιάζουσα.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λιβανίτης] Hinc Venus Λιβανῖτις apud Lucianum lib. Ad indoctum & multos libros ementem. Λιβανίσιος etiam, quod in Notitiis Imperii occurrit, hinc postea formatum est.

ΛΙΒΥΗ, χώρα πολυώνυμος, ὡς Πολυΐστωρ.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λίβυσσα] Lego, Λίβυς. ut mox.

ΛΙΒΥΡΝΟΙ, ἔθνος προσεχὲς τῷ ἐνδοτέρῳ μέρει τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου] Λιβύρνιοι vocantur à Nicolao Damasceno apud Stobæum Serm. XLII. ubi corrupte Λιμύρνιοι scribitur.

— Ὠνομάσθησαν δὲ ἀπό τινος Λιβυρνοῦ Ἀττικοῦ· εὕρηται τὰ Λιβυρνικὰ σκάφη] Vox Ἀττικοῦ mihi suspecta est, suspicorque conflatam ex ἀνδρὸς τοῦ, legendumque ut apud Eustathium ad Dionysium pag. 55. ἀπό τινος Λιβυρνοῦ ἀνδρὸς τοῦ εὑρόντος τὰ Λιβυρνικὰ λεγόμενα σκάφη.

ΛΙΒΥΣ κύριον, κλίνεται Λίβυος.

— Καὶ κτητικὸν, Λιβυστικὰς πλάκας, Λυκόφρων. οἵτινες διὰ τοῦ γ γράφουσι] Videtur excidisse Λιβυστικὸς post κτητικόν. Ad Lycophronis vero locum pag. 105. mirum in modum nugatur Tzetzes, dum Λιβυστικὸν & Λιγυστικὸν unum idemque facit; quam scribendi rationem auctor recte hic reprehendit.

ΛΙΒΥΣΤΙΝΟΙ, ἔθνος παρακείμενον Κόλχοις] Eustathius ad Dionys. pag. 16. Λίγυας Κολχικοὺς commemorat auctoritate Lycophronis, quem ἐν τοῖς Κόλχοις Κυταίαν Λιγυστικὴν πόλιν ait ponere. Sed deceptus est Eustathius vitiosa Lycophronis lectione, quæ adhuc vulgatos codices obsidet v. 1312.

Ὃς εἰς Κυταίαν τὴν Λιγυστικὴν μολών.

legendum enim Λιβυστικὴν, ut scribitur supra v. Κυταία. Nam apud Harpocrationem v. Μακροκέφαλοι & apud Suidam v. eodem, Palæphatus Λιβύην regionem vocat *Colchis* vicinam. Abrahamus Ortelius frustra Λιγύην substituit.

ΛΙΓΥΡΟΣ, ἔθνος προσεχὲς τοῖς Τυρρηνοῖς] MSS. Λίγυρες. Sed Græcis frequentius Λίγυες dicebantur. Herodotus lib. V. cap. 9. Λίγυες, οἱ ἄνω ὑπὲρ Μασσαλίης οἰκέοντες. *Ligures, qui*

supra Massiliam incolunt. Scylax: Ἀπὸ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ ἔχονται Λίγυες μέχρι Ἀντίου. *A Rhodano fluvio Ligures sunt usque ad Antium.*

ΑΙΓΥΣΤΙΝΗ, πόλις Λιγύων, τῆς δυτικῆς Ἰβηρίας ἐγγὺς, καὶ τῆς Ταρσοῦ πλησίον] MSS. pro Ταρσοῦ habent Ταρτησσοῦ quomodo rescribendum judicat Salmasius in Exercit. Plin. pag. 286. Λιγυστῖνοι autem vocantur Lycophroni pag. 198.

ΑΙΘΗΣΙΟΣ, ὁ Ἀπόλλων ἐν τῷ Μαλίᾳ λίθῳ περιστεφόμενος ἐκεῖ.

— Ἀπὸ δὲ Μάρσου Μαρσήσιος] Infra h. v. legitur, Μαρσήσιος.

ΑΙΛΑΙΑ, πόλις Φωκίδος] In Scholiis Homeri Manuscriptis Bibliothecæ Mediceæ Λίλαια dicitur τόπος περὶ τὸν Παρνασσὸν ἀπὸ Λιλαίας τῆς Κηφισοῦ θυγατρὸς, οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος. Scholiastes Pindari Pyth. Od. 1. pag. 195. Λίλαιον scribit & ad Δωρίδα ἑξάπολιν refert: cujus urbes ipsi Ἐρινεὸν, Κύτινον, Βοιὸν, Λίλαιον, Κάρφαια, Δρυόπη.

— Ὁ πολίτης, Λιλαιεύς] Et adverbium locale Λιλαιῆθεν ex Hesiodo citatur Eustathio ad Hom. Iliad. Β. pag. 275. Homero quoque usurpatum Hymno in Appollinem v. 241.

ΛΙΛΥΒΑΙΟΝ, ἡ πρὸς δύσιν ἄκρα τῆς Σικελίας] Fuit huc postea Colonia deducta ab Helvio Pertinace, ut testantur antiquæ inscriptiones apud Gualtherum pag. 19. & 20. è quibus unam hic subjicio:

HEL. AVG.
RESP. COL. HELV.
AVG. LILYBIT.
DEVOTA NVMINI
EORVM.

id est, HELVIO AVGVSTO RESPVBLICA COLONIAE HELVIAE AVGVSTAE LILYBITANAE. ut contra Gualtherum recte explicat Tristanus Tom. II. pag. 16. in alia ibidem: POPVLVS LILYBITANVS.

— Καὶ Λιλυβαίτης] Videtur scribendum, Λιλυβαΐτης. Certe in nummo Mediceo circum caput Pompeii velatum legitur: ΛΙΛΥΒΑΙΙΤΑΝ. & in aversa parte circum tripodem serpente obvolutum: ΑΥΡΑΤΙΝΟΥ ΠΥΘΙΑ. Similiter Polybio lib. 1. pag. 41. Λιλυβαΐτις χώρα.

ΛΙΜΝΑΙ, πόλις Ἑλλησπόντου περὶ Σηστόν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ] MS. Vatic. addit: Καὶ ὄνομα τόπος τῆς Ἀττικῆς, Λίμναι καλούμενος, ἔνθα ὁ Διονύσιος ἐτιμᾶτο, καὶ οἱ Λιμναῖοι χοροστάδας ἦγον ἑορτάς. quæ omnino vulgatis addenda. Scholiastes Aristophanis ad Ranas pag. 222. Λίμναι δὲ χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερός. Καλλίμαχος, Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς. & Scholiastes Callimachi Hymno in Dianam v. 172. Λίμναι, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τιμᾶται ἡ Ἄρτεμις.

ΛΙΜΥΡΑ, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Λιμύρου ποταμοῦ· ὁ πολίτης, Λιμυρεύς] In nummo Gordiani apud Franc. Gotifredum circum Abundantiam legitur: ΛΙΜΥΡΕΩΝ.

ΛΙΝΔΟΝΙΟΝ, πόλις τῆς Βρεττανίας. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς] Hodie in Marciani Codicibus desideratur.

ΛΙΝΔΟΣ, πόλις ἐν Ῥόδῳ] De hujus urbis solo locus extat egregius apud Philostratum lib. II. Icon. in Theodamante pag. 819.

— Κερκάφου δὲ Ἡλίου καὶ Κυδίππης, τῆς Ὀρχίμου θυγατρός] Omnino verbis hisce præmittendæ voces tres, ἀπὸ Λίνδου δὲ, dein pro Ἡλίου scribendum Ἡλίου, pro Ὀρχίμου vero Ὀχίμου. Supra ad v. Κάμειρος jam enumeravimus ex Diodoro septem *Solis* filios, quos inter Κέρκαφος & Ὄχιμος. Plutarchus in Quæstionibus Græcis pag. 297. narrat *Cercaphum* cum filia fratris *Ochimi* aufugisse, cum illa à patre desponsata Ocridioni esset. Scholiastes Pindari ad Olymp. Od. VII. pag. 62. Ἐκγονοι δὲ Ἡλίου. ἀφ' ὧν αἱ πόλεις ὠνομάσθησαν, Λίνδος, Ἰήλυσος, Κάμειρος, παῖδες Κερκάφου δὲ Ἡλίου καὶ Κυδίππης τῆς Ὀχίμου θυγατρός. Tzetzes ad Lycophronem: Λίνδος καὶ Ἰήλυσος καὶ Κάμειρος πόλεις εἰσὶ Ῥόδου, ἀπὸ τῶν ἐκγόνων Ἡλίου καὶ Ῥόδης τῆς Ποσειδῶνος. sic enim legendum, non, καὶ Ποσειδῶνος. Apud Eustathium ad Hom. Iliad. Β. pag. 315. perperam legitur Λυσίππης pro Κυδίππης. Nescio autem quid sibi velint verba ejus paullo ante allata: ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ συλλέξας, καὶ Σικελικὴν πόλιν Λίνδον ἱστορεῖ. nihil enim quidquam tale apud nostrum extat. An Λίχνδος pro *Lindo* accepit? Videndum amplius.

ΛΙΝΟΝ, χωρίον τῆς Ἑλλησποντίας· Στράβων τρισκαιδεκάτῃ· μεταξὺ δὲ κεῖται τοῦ Παρίου, καὶ τοῦ Πριάπου] Strabonis verba sunt, lib. XIII. pag. 588. Μεταξὺ δὲ κεῖται Πριάπου καὶ Παρίου καὶ τὸ Λῖνον χωρίον ἐπὶ θαλάττῃ. loquitur de Pilyea. *sita est inter Parium & Priapum propter Linum maritimum locum.*

ΛΙΠΑΞΟΣ, πόλις Θρᾴκης] Orpheus in Argonaut. v. 154.

Ἀγχόθι Παλλήνης τε καὶ εὐύδροιο Λιπάξου.

in quo versu bis à librariis peccatum est, scribendumque:

Ἀγχόθι Παλλήνης τε καὶ εὐύδροιο Λιπάξου.

ad posteriorem correctionem præit codex MS. in quo scribitur Λιπάξου. Ne autem dubites consule Herodotum lib. VII. cap. 123. ubi vicinæ *Pallenæ* urbes enumerantur Λίπαξος, Κώμβρεια, Λίσαι, Γίγωνος, Κάμψα, Σμίλα, Αἴνεια, regionis Crossææ omnes.

ΛΙΠΑΡΑ, νῆσος μεγίστη τῶν ἑπτὰ τοῦ Αἰόλου] Quoniam *Lipara* præcipua est insularum *Æolidum*, inde omnes reliquæ ab ea Λιπαραῖαι νῆσοι appellantur Polybio lib. 1. pag. 26.

— Λέγεται καὶ πληθυντικῶς] Λιπάραι scilicet.

Arche-

Archestratus de astacis apud Athenæum lib. III. pag. 105.

Εἰσὶ δ' πλεῖστοι μὲν πάγῳ ἀρετῇ τε κράτιστοι
Ἐν Λιπάραις.

Frequentissimi sunt & sapore omnium præstantissimi
In Liparis.

Dioscorides lib. v. cap. 123. de alumine: Γεννᾶται δὲ καὶ ἐν ἄλλοις τόποις ἐν Μήλῳ, ἐν Μακεδονίᾳ, ἐν Λιπάραις, &c.

ΛΙΡΝΥΤΤΕΙΑ, πόλις Παμφυλίας] Eandem suspicor, quæ infra Λυρνατία. ut & Scylaci.

ΛΙΣΣΟΣ, πόλις Ἰλλυρίας, καὶ ἄκρος Λίσσου] Lege: καὶ Ἀκρόλισσος una voce. Constantinus Porphyrog. lib. II. de Them. Th. 9. Μετὰ δὲ τὸ Ῥιζονικὸν Λισσός ἐστι πόλις καὶ Ἀκρόλισσος καὶ Ἐπίδαμνος Κερκυραίων κτίσμα. Quæ hausta ex Strabonis lib. VII. pag. 316. Μετὰ δὲ τὸν Ῥιζονικὸν κόλπον Λισσός ἐστι πόλις καὶ Ἀκρόλισσος καὶ Ἐπίδαμνος Κερκυραίων κτίσμα. *Post sinum Rhizacum Lissus est urbs & Acrolissus & Epidamnus à Corcyræis condita.*

ΛΙΤΑΓΑΙ, πόλις Λακωνική· Ἀπολλόδωρος ἑβδόμῳ· οἱ πολῖται Λιταιεῖς] MSS. ΛΙΤΑΙ. quod rectius videtur ex gentili.

ΛΟΓΓΩΝΗ, Σικελίας πόλις] Λόγγων, ωνος, Diodoro lib. XXIV. dicitur Catanæ castellum.

ΛΟΚΟΖΟΣ, πόλις Φρυγίας, ἣν ᾤκουν Θρᾷκες Λοκόζιοι] Paullo post Λυκόζιοι commemorantur, Thraciæ populus, quem unum eundemque cum his Λακοζίοις esse non dubito.

— Ὡς Ξάνθος ὁ Λυδὸς, ὃς καὶ διὰ τὸ ξ γράφει ἐν πόνοις] Cl. Salmasius legit: γράφει ἐν τύπῳ τῆς χώρας. Sed propius accedit: ἐν πονίοις· malo tamen ἐν τοῖς Λυδιακοῖς. *Lydiaca* enim scripsit hic *Xanthus Lydus*. infra v. Λυκαθέση.

ΛΟΚΡΟΙ Ἐπιζεφύριοι, πόλις Ἰταλίας] Hæc urbs etiam Λοκρίς dicitur Platoni in Timæo pag. 20. Τίμαιός τε γὰρ ὅδε εὐνομωτάτης ὢν πόλεως τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρίδος, οὐσίᾳ καὶ γένει οὐδενὸς ὕστερος ὢν τῶν ἐκεῖ. *Hic nimirum Timæus Locris oriundus omnium quæ sunt in Italia optime morata & legibus constituta urbe, civium suorum nemini generis nobilitate & divitiarum copia postremus.*

— Τὸ ἐθνικὸν, Λόκρος] A Latino *Locrensis*. Postea etiam Λοκρήσιος inde factum est. Unde Λοκρησία ἁρμονία (nam ita scribendum pro Λοκρισία) apud Pindari Scholiasten ad Olymp. Od. x. pag. 97. Extat & Λόκρισσα femininum in elegantissimo Nossidis epigrammate in Sappho nondum edito, quod legitur in codice Barberino:

Ὦ ξεῖν' εἰ τύγε πλεῖς ποτὶ καλλίχορον Μιτυλήναν,
Τὰν Σαπφῶς χαρίτων ἄνθος ἐναυσόμενος,
Εἰπεῖν ὡς Μούσαισι φίλα τήνα τε Λόκρισσα
Τίκτεν ἴσαις ὅτι μοι τοὔνομα Νοσσὶς ἴθι.

ΛΟΠΑΔΟΥΣΣΑ, νῆσος κατὰ Θάψον τῆς Λιβύης.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λοπαδουσσαῖος] Ita habet nummus apud Goltzium.

ΛΟΥΓΔΟΥΝΑ, πόλις Κελτογαλατίας.

— Καὶ Λυγδουνισία ἐπαρχία] Scribe: Καὶ Λυγδουνησία Ε. ex Ptolemæo & Marciano. & sic ipse auctor supra v. Βίρνος estque hæc formatio Galliæ huic consueta, ut patet in gentilibus Αὐενίωνος, Καβελλίωνος, Ναρβῶνος.

ΛΟΥΚΑΡΙΑ, πόλις Ἰταλίας. Πολύβιος τρίτῳ· περὶ δὲ Διονύσου διὰ τοῦ ε γράφεται] Λουκερία scribitur hodie apud Polybium lib. III. atque ita appellatur ubique, etiam in nummis. Certe apud Franc. Gotifredum extat nummus ab hac urbe olim cusus, qui ab una parte rotam habet octo radiolorum, interque singulos radiolos has literas octo: LOUCERIA. in aversa caput Minervæ vel Romæ expressum est. Item alius apud eundem in aversa circum clavam, arcum cum capite Herculis & pharetra habet itidem: LOUCERIA. Vide Antoninum Caracciolum in Nomenclatore in quatuor Chronologos antiquos.

ΛΟΥΣΙΑ, τῶν Ὑακίνθου θυγατέρων μία· ἀφ' ἧς ὁ δημότης Οἰνηΐδος φυλῆς Λουσιεύς] MS. Α. Τ. Υ. θυγατέρων ἡ Λουσία μία. Supra v. Ἀζηνιά. Sequentia verba Meursius ita restituenda putat: ἀφ' ἧς ὁ δῆμος φυλῆς, ἧς ὁ δημότης Λουσιεύς. Sed frequens est hujuscemodi confusio apud Stephanum.

ΛΟΥΣΙΤΑΝΙΑ, μέρος τῆς Βαιτικῆς· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς] Spero auctorem scripsisse τῆς Ἰβηρίας. Nihil enim tale vel somnianti Marciano in mentem venit. Affirmat eum *Lusitaniam* terminari, ἀπὸ μεσημβρίας περιγεγραμμένην Βαιτικῇ, καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάσσῃ. pag. 73. quomodo ergo potest dici *Bætica* pars?

ΛΟΥΣΣΟΙ, πόλις Ἀρκαδίας] Apud Antigonum Hist. Parad. cap. 152. scribitur, ἐν Λούσοις. per simplex σ. Apud Callimachum Hymno in Dianam v. 235. utroque modo scribitur Λούσοις & Λούσσοις. Sed ibi Scholiastes rectum casum auctore Herodiano esse ait τοὺς Λούσους. Ἡ εὐθεῖα τοὺς Λοῦσοι, ὡς Ἡρωδιανός. Situm habes apud Polybium lib. IV. pag. 288.

— Ὁ πολίτης, Λούσιος, καὶ Λουσεὺς, καὶ Λουσιάτης] Apud Xenophontem lib. IV. Ἀναβ. pag. 322. legitur: Εὐρύλοχος Λουσιεὺς Ἀρκάς. pro Λουσεύς. & lib. VII. Εὐρύλοχος ὁ Λουσιάτης Ἀρκάς. Ultimum occurrit etiam apud Polybium d. l.

ΛΥΓΚΟΣ, πόλις Ἠπείρου· Στράβων ἑβδόμῃ. ἐκλήθη ἀπὸ Λυγκέως. τὸ ἐθνικὸν, Λυγκηστεί] Perperam urbem hanc Epiro Stephanus tribuit, auctoritate, ut putat, Strabonis. Ille enim *Lyncestas* supra *Epirum* & Macedoniam commemorat, ita tamen ut superiori Macedoniæ

doniæ eos disertim tribuat lib. VII. pag. 326. Appellantur autem Λυγκισταὶ Straboni: Thucydidi lib. IV. pag. 334. & Ptolemæo Λυγκησταί, per η. rectius, ni fallor. Cæterum in urbis hujus nomine non temere fidendum recentissimis Græciæ tabulis aliam nobis *Lyncum* in Epiro, aliam *Lycum* in *Lyncestide* Macedoniæ comminiscentibus. Ista enim non ex veritate, sed libidine profecta sunt.

— Ὡς Λύττιος] Scribe: ὡς Λύκιος.

ΛΥ'ΓΞ, πόλις Λιβύης, πρὸς τοῖς Γαδείροις μετὰ τὸν Ἄτλαντα] Hæc eadem urbs, quæ supra jam bis descripta, sed aliter appellata, semel Λίγξ, semel Λίξα, vel Λίξ. ut Salmasius in Exercit. Plin. pag. 303.

— Καὶ νῆσος Ἀτλαντὸς, καὶ πόλις Λυγξῶ· Ἀρτεμίδωρος] Legendum videtur: καὶ πόλις Λύγξ, ὡς Ἀρτεμίδωρος. Nam Strabo lib. XVII. pag. 829. expresse testatur urbem hanc Λίγκα ab *Artemidoro* vocatam: Ἀρτεμίδωρος δ' Ἐρατοσθένει μὲν ἀντιλέγει, διότι Λίξον τινά φησι πόλιν περὶ τὰ ἄκρα τῆς Μαυρουσίας τὰ ἑσπέρια, ἀντὶ Λίγκος.

ΛΥΔΙ'Α, ἡ χώρα.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λυδὸς, καὶ Λυδαῖος] Et Λύδιος etiam. Unde Λύδιον ἅρμα.

ΛΥ'ΞΕΙΑ, πόλις Ἀκαρνανίας.

— Ἀπὸ Λύξεός τινος] Salmasius: ἀπὸ Λύξεως τ.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λυξεὺς, καὶ Λύξα] Salmasius: Λυξιεὺς καὶ Λυξεάτης.

ΛΥΚΑΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας.

— Καὶ Λύκειος ὁ Ἀπόλλων] Apud Sophoclem in Electræ princip. pag. 79. *Apollo* dicitur Λυκοκτόνος Θεός.

> Αὕτη δ' Ὀρέστα τοῦ Λυκοκτόνου Θεοῦ
> Ἀγορὰ Λύκειος.
> *Hoc, Oreste, divi Lupicidæ*
> *Forum est Lyceum.*

Ubi Scholiastes: Λυκοκτόνος ὁ Ἀπόλλων καλεῖται, ὡς ποτε λύκον κτείνας. Τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει, Ἀπόλλων ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον, οὗ τῇ παρουσίᾳ τὸ λυκόφωνος ἀφανίζεται, λύκη χροιὰν ἔχον, διὸ καὶ τοὔνομα ἔχει. τόπος οὖν ἐν Ἄργει ἦν Λυκοκτόνου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἔχων, καὶ προσαγορευόμενος ἐντεῦθεν Λύκειος ἀγορά. Sed & *Lycius Apollo* dictus est. De quo cognomine anquirit Macrobius lib. I. Saturn. cap. 17. Eustathius ad Iliad. B. pag. 354. & hinc pariter in Inscript. Neap. apud Constantin. pag. 327. Λυκοφόρος pro *lucifera* ponitur.

ΛΥ'ΚΑΣΤΟΣ, πόλις Κρήτης· Ὅμηρος, Λύκτον Μίλητόν τε, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον] Meminit Parthenius Erot. cap. XXXV. Locus vero Homeri est ex Iliad. B. v. 648. ad quem Eustathius pag. 313. postquam attulisset ea, quæ adhuc hic leguntur, subjungit: ἔστι δὲ καὶ πολικὴ Λύκαστος κατὰ τὴν γραφὴν τῶν ἐθνικῶν. ὅς λέγει καὶ ὅτι τὴν Κρητικὴν Λύκαστον ὀξύνουσιν οἱ ἐγχώριοι. οὐκ ἐπιτρέπει δέ φησιν ἡ ἐθνικὴ παράδοσις. Unde apparet quantum hoc loco deperditum sit. *Lycasti Pontica* mentio infra v. Χαδισία.

— Ὁ πολίτης, Λυκάσιος] Hujus gentilis mentio in Epigrammate nondum edito Leonidis Tarentini.

> Εἰς Περιταλίδαν Κρῆτα τὸν Λυκάσιον.
> Περιταλίδα τὸ μνῆμα Λυκασίῳ, ἄκρον ἐράτων
> Εἰδότος, ἄκρα μάχας, ἄκρα λινοστασίης
> Ἄκρα χοροιτυπίης χθόνιοι . . . .
> Τοῦτον Κρηταιεῖς Κρῆτα παρακίσατε.
> Περιταλίδα παιδίον ἐρῶς πόθει, Ἄρτεμις ἄγρας,
> Μοῦσαι χορὸς, Ἄρης ἐγχυάλιξο μάχαν.
> Πῶς οὐκ ἄλιον ὁ Λυκάσιος, ὃς καὶ ἔραζε
> Ἄρχο καὶ ἐν μολπᾷ, καὶ δορὶ καὶ σύλικι.

ΛΥ'ΚΑΨΟΣ, κώμη, πλησίον Λυδίας.

— Ὡς δαγόψιος] Scribe: ὡς Λαδήψιος.

ΛΥ'ΚΕΙΟΝ, τὸ γυμνάσιον· καὶ Λύκειος ὁ Ἀπόλλων] Paullo ante: Λύκειος ὁ Ἀπόλλων. Statius: *Templa, Lycie, dabis.*

ΛΥΚΙ'Α, ἡ χώρα, ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίονος] Antoninus Liberalis Metamorph. cap. XXXVI. fabulatur *Lyciam* nomen accepisse à *lupis*, qui *Latonæ* ad Xanthum viam monstrarunt, cum regio illa ante Τερμιλὶς appellaretur.

— Ἔστι καὶ Λυκία, ἡ πρὸς Κιλικίαν] An non eadem hæc *Lycaonia*, quam descripsit ante? Vide Eustathium ad Dionys. pag. 113.

— Ἧς ἦρχε Σαρπηδών] Leo Philosophus Epigrammate ἀνεκδότῳ in Proclum & Theonem.

> Χαίροις δὲ καί συ, Πρόκλε, τοῦ Σαρπήδονος
> Ἄρειον αἷμα τοῖς ὅλοις βοώμενον.

ΛΥ'ΚΟΑ, πόλις Ἀρκαδίας] Meminit hujus urbis Suidas v. Ἀλφειός, in nobili fragmento Polybii: quod extat in Excerpt. lib. XVI. pag. 74. apud Constantinum Porphyrogennetam.

ΛΥΚΟ'ΖΕΙΑ, πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν, Λυκόζειοι] Gentile hoc sic etiam extat apud Suidam. & tamen non dubito, quin eadem gens sit, quæ Λακόζιοι appellata supra v. Λάκοζος.

ΛΥΚΟΣΘΕ'ΝΗ, πόλις Λυδίας.

— Ὁ πολίτης, Λυκοσθενεύς] In nummis apud Goltzium: ΛΥΚΟCΘΕΝΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ.

— Ὡς Δικαιαρχίτης] Supra h. v. Δικαιαρχείτης.

ΛΥ'ΚΤΟΣ, πόλις Κρήτης, ἀπὸ Λύκτου τοῦ Λυκάονος] Hæc alio nomine Καρνησσόπολις dicta. Hesychius: Καρνησσόπολις, Λύκτος ἡ Κρητικὴ οὕτως ἐκαλεῖτο.

— Ἔνιοι Λύττον φασὶν αὐτήν] Similiter Eustathius ad Iliad. B. pag. 313. Hinc in lapidibus antiquis apud Gruterum pag. MLXXXV. aliquoties ΛΥΤΤΙΩΝ ΠΟΛΙC scribitur.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λύκιος] Hinc apud Virgilium Ecl. v. v. 72. *Lyctius Ægon.* Apud Proclum lib. v. Polit. Plat. pag. 418. Λυπιακῶν corrupte legitur, pro Λυκτίων.

ΛΥ'ΚΩΝ, πόλεις δύο.

— Ἡ δ᾽ ἑτέρα, τῆς Συβεννύτου νόμου] Σεβεννύτου.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λυκοπολίτης] Apud Diodorum Siculum lib. I. pag. 56. νομὸς Λυκοπολίτης à lupis dicitur appellatus. & ex eo apud Eusebium lib. II. Præpar. Euang. cap. I. Apud Macrobium lib. I. Saturn. cap. 17. *Lycopolitana Thebaidos civitas.*

ΛΥΚΩ'ΝΗ, πόλις Θρᾴκης.

— Ὡς Κιώνη, Κιωναῖος] Lege: Σκιώνη, Σκιωναῖος. infra h. v.

ΛΥΚΩ'ΡΕΙΑ, κώμη ἐν Δελφοῖς· Καλλίμαχος τετάρτῳ· ἀπὸ Λυκωρέως τοῦ βασιλέως] Apud Apollonium Rhodium lib. IV. v. 1490. Caphaurus dicitur nepos Φοίβοιο Λυκωρείοιο, quod Phœbi epithethon Scholiastes dicit esse, ἀπὸ τοῦ Δελφικοῦ. οἱ γὰρ Δελφοὶ τὸ πρῶτον Λυκωρεῖς ἐκαλοῦντο, ἀπό τινος κώμης Λυκωρείας. Apud Plutarchum princ. lib. Cur oracula non reddantur carmine. pag. 394. Λυκώρεια scribitur, in codice tamen Vulcobii Λυκώρεια. In hac regnasse Deucalionem tradit marmor Parium à Clarissimo Seldeno vulgatum: Ἀφ᾽ οὗ Δευκαλίων παρὰ τὸν Παρνασσὸν ἐν Λυκωρείᾳ ἐβασίλευσε, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Κέκροπος, ἔτη ΧΗΗΗΔ. *Ex quo Deucalion apud Parnassum in Lycoria regnavit, regnante Athenis Cecrope, anni* MCCCX. Vide & Pausaniam lib. x. pag. 619.

— Καὶ Λύκωρος] Puto legendum Λυκώρειος. Ad ejus enim differentiam mox subjicit Jovem Λυκώρειον per diphthongum vocari: nam verba ista alio referri nequeunt.

— Ἔστι καὶ Λυκωραῖος Ζεὺς, καὶ Λυκώρειον διὰ διφθόγγου] Scribe: καὶ Λυκώρειος. Ita enim Phœbum appellat Apollonius dicto paullo ante loco.

ΛΥΤΑΗ', πόλις Ἀρκαδίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Λυκωρείας] Pausanias meminit Λυκαίας, Arcadiæ vici, lib. VIII. pag. 486.

ΛΥ'ΡΚΕΙΟΝ, ὄρος Ἄργους] Scholiastes Apollonii Rhodii ad lib. I. v. 125. ubi *Argos* appellatur Λυγκήϊον vel Λυρκήϊον, posterius sic explicat: ἐὰν δὲ Λυρκήϊον, ἀπὸ ὄρους Ἀργείου Λυρκείου, ἀφ᾽ οὗ Ἴναχος καταφέρεται ποταμός. Mons iste, in quo *Inachi* fontes, Pausaniæ dicitur *Artemision*, verum in hujus vicinia ponitur eidem Λύρκεια, χωρίον lib. II. pag. 130. Apud Hesychium per ι scribitur Λύρκιον.

— Λύρκειον ὕδωρ] Intelliguntur fontes Inachi in monte *Lyrceo*, uti ex Apollonii Scholiaste, cujus locum paullo ante adduximus, apparet. Hinc Statius lib. IV. Thebaid. v. 711.

Aret Lerna nocens, aret Lyrceus & ingens
Inachus.

— Καὶ Λυρκήϊον] Forte alludit ad dictum Apollonii locum, in quo nonnulli Λυρκήϊον Ἄργος, uti ex Scholiaste apparet, legerunt.

ΛΥΡΝΑΤΙ'Α, χερρόνησος, καὶ χωρίον Λυκίας] Eadem, quæ paullo ante Λιρνύτεια.

— Ἀρκάδιος δὲ διὰ τοῦ ει διφθόγγου] Sic quoque apud Scylacem, quamquam prior vocabuli pars ibi perierit.

ΛΥΡΝΗΣΣΟ'Σ, πόλις Τρωϊκή] Hanc urbem ab Achille simul cum Thebe Hypoplacia multisque aliis ad Priami regnum pertinentibus vastatam Homerus canit. Unde Dictys lib. II. *Achilles haud consensu eorum, quæ gesserat, Cilicas aggreditur, ibique Lyrnessum paucis diebus pugnando cepit.* De his Cilicibus vetus Homeri Scholiastes, qui vulgo Didymus audit, ad Iliad. Α. v. 366. Κίλικες ἔθνος βάρβαρος τῆς ὑπὸ τῷ Πλάκῳ ὄρος Θήβης· τούτων ἦρχε τῶν Κιλίκων Ἠετίων, ἔχων υἱοὺς ἑπτὰ, θυγατέρα δὲ τὴν Ἀνδρομάχην τὴν γαμηθεῖσαν Ἕκτορι τῷ υἱῷ Πριάμου. Κατὰ δὲ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἐπιστρατεύσας Ἀχιλλεὺς τῇ Θήβῃ, καὶ τὴν πόλιν πορθήσας πάντα Ἠετίωνα ἀνεῖλε σὺν τοῖς τέκνοις. μεθ᾽ ὃς Λυρνησσὸν πορθήσας, καὶ τὴν πόλιν ἐξολέσας, αἰχμάλωτον ἦγεν ἐκ Λυρνησσοῦ μὲν Βρισηΐδα. Quem locum emendatum adduxi: nam in vulgatis codicibus mendose legitur Δύρνησσον & Δυρνησσοῦ. Hesychius Λυρνησσὸν etiam *Tenedum* dictam affirmat.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λυρνήσσιος] Et femininum Λυρνησσὶς vel Λυρνησίς. Ovidius lib. II. de Arte v. 403.

Audierat, Lyrnesi, tuos abducta labores.

de Briseide.

— Ὡς ἀπὸ τοῦ Λύρνα, ἢ Λύρνη, Λυρναῖος] Annon scribendum: ἡ Λύρνη, Λυρναῖος. Eustathius ad Iliad. Β. pag. 322. dicit Æschylo forte per syncopen gentile hoc formatum.

ΛΥΣΙΜΑ'ΧΕΙΑ, πόλις τῆς ἐν Θρᾴκῃ Χερρονήσου] De *Lysimachia* commodissimo situ ad trajectum ex Europa in Asiam prohibendum locus extat insignis in Excerptis Diodori apud Porphyrogennetam pag. 298. in quo notatur Antiochi peccatum urbem hanc post prœlium ad Thermopylas deserentis, quo factum est, ut is impedire paullo post non potuerit, quo minus Romani ex Europa copias in Asiam trajicerent.

— Ἡ πρότερον Καρδία] Confuse auctor hic geographica tractat: nam *Lysimachia* ante non fuit appellata *Cardia*. Excerpta enim Strabonis in fine lib. VII. In Isthmo Cherronesi tres ponunt urbes Καρδίαν ad Melanem sinum, Πακτύαν ad Propontidem, Λυσιμαχίαν vero πρὸς τῇ μεσογείᾳ sive in medio Isthmi inter Καρδίαν & Πακτύαν. Isthmi vero latitudo in iisdem dicitur esse stadiorum XL, id est, quinque millium passuum: quam longitudinem

tudinem Plinius quoque tribuit longis muris, quos comprehendisse has tres civitates scribit lib. IV. cap. 11. Verum Pausanias lib. 1. pag. 17. auctor est *Cardiam* à Lysimacho disjectam, dum *Lysimachia* ab eo conderetur, & pag. 18. in fine *Cardiam* suo tempore vicum fuisse testatur.

— Ο' πολίτης, Λυσιμαχεὺς] Hinc in nummo apud Goltzium: ΛΥΣΙΜΑΧΕΩΝ.

ΛΥΤΑΙ', χωρίον Θεσσαλίας] Hinc apud Hesychium: Λυταίη, Θετλάλη.

ΛΥΧΝΙ'ΔΟΣ, πόλις Ἰλλυρίας] Rectius ΛΥΧΝΙΔΟ'Σ accentu in ultima. ut Μιμνηδός. ad quam vocem pro exemplo nomen hoc adducitur, licet eodem quo hic accentu notatum. Straboni lib. VII. pag. 327. Λυχνιδός. Dicit enim: αὗται λίμναι, εἰσὶν περὶ Λυχνιδοῦντα. *Lacus sunt circa Lychnidunτem.* De urbis hujus origine sic ait vetus epigramma in Antholog. lib. III. cap. 1.

Εἶχε δ' ἀπ' εὐσεβέων προγόνων ἱερδυνέα πάτρην
Λυχνιδὸν, ἣν Φοῖνιξ Κάδμος ἔδειμε πόλιν.
Habuit vero natus piis parentibus laudatam patriam
Lychnidum, quam Phœnix Cadmus construxit urbem.

ubi perperam in vulgatis legitur Λύχνιδον. Catalogus Urbium MS. Vatic. Ἀχρίδα ἡ πρώην Σαρῖπς καὶ Πρέβαλις καλουμένη, ἔχουσα λίμνην προκειμένην Λυχνιδὸν καλουμένην.

— Καὶ Λυχνία λίμνη, ἣ Λυχνίτης] Scribe: καὶ Λυχνῖτις. Scymnus in Perieg. v. 434.

Ἔχει δὲ λίμνην δὲ μαλ' ἡ χώρα τινὰ
Μεγάλην, παρ' αὐτοῖς τὴν Λυχνῖτιν λεγομένην.
Habet vero paludem quandam regio bene
Magnam, apud illos Lychnitim dictam.

Loquitur de Illyriis.

ΛΩΜΕΝΤΟ'Σ, πόλις Ἰταλίας, ὀξυτόνως καὶ ὅσαι εἰς τος τῇ ἐν συλλαβῇ παραλήγει. ἣν καὶ Λωρεντὸν φασι μετὰ τοῦ ρ] Aut omnia me fallunt, aut auctor Λωμεντὸν hic per errorem appellat, quod infra recte Νωμεντὸν *Nomentum*. Deinde alio errore oppidum hoc confundit cum *Laurento*. Vide supra v. Ἄντεια.

ΛΩ'ΡΥΜΑ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ἔστι καὶ λιμὴν Ῥόδου· ὃς Λώρυμα λέγεται] Livius lib. XLV. cap. 10. *Cum prætervéherentur Asiam legati & Loryma venissent, qui portus viginti paullo amplius millia ab Rhodo abest ex adverso urbi ipsi positus, principes Rhodiorum occurrunt.* Unde apparet Stephanum vel ejus Epitomatorem suo more errasse, dum duo nobis *Loryma* faciunt, cum una tantum fuerint, Cariæ ad Rhodios pertinentia.

ΛΩΤΟΦΟ'ΡΟΣ, χώρα, ἡ Λωτοφαγῖτις γυνὴ] Immo insula Africæ, alio nomine *Meninx*, *Lotophagitis* appellata est. Plinius lib. V. cap. 7. *Insulas non ita multas complectuntur hæc maria. Clarissima est Meninx, longitudine XXXV M. passuum, latitudine XXV, ab Eratosthene Lotophagitis appellata. Oppida habet duo, Meningem ab Africæ latere & altero Thoar: ipsa à dextro Syrtis minoris promontorio passibus CC sita.*

M.

ΜΑ'ΓΑΡΣΟΣ, μέγιστος ὄχθος ἐν Κιλικίᾳ, πρὸς τῷ Μαλλῷ] Supra v. Ἀγάθυρσοι scribitur Μέγαρσος. atque ita etiam apud Lycophronem pag. 78. ubi Tzetzes: Μέγαρσος, πόλις Κιλικίας μέσον τοῦ τάφου Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου καὶ Μεγαρσίας Ἀθηνᾶς ἱερόν. pag. 157. ubi de Mopso historiam repetit, perperam legitur: τῆς Μεγάρας πόλεως, pro τῆς Μεγάρσου.

— Καὶ Μεγαρσία Ἀθηνᾶ ἐκεῖ ἵδρυται] In ruinis Calatiæ in via Appia octo millia passuum à Capua reperta est basis cum signo Minervæ sinistra hastam dextra clypeum tenentis cum hac inscriptione apud Pyrrhum Ligorium:

ΘΕΑΝ ΜΑΓΑΡΣΙΔΑ
ΤΙ. ΙΟΥΛΙΟC. ΣΥΡ.
ΑΝΕ'ΘΗΚΕΝ.

Arrianus quoque lib. II. de Exped. Alexandri pag. 33. Alexandrum cum Μαγαρσὸν pervenisset τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Μαγαρσίδι sacrificasse narrat.

ΜΑΓΔΩΛΟ'Σ, πόλις Αἰγύπτου.

— Διολβίτης] Scribe: Διολκίτης. uti scribitur infra v. Ὠρεός.

ΜΑΓΙ'Α, πόλις Ἰλλυρίας.

— Εἰσὶ καὶ Μάγοι, ἔθνος περὶ Μηδίαν] Herodotus lib. 1. cap. 101. Δηϊόκης μὲν νῦν τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνέστρεψε μοῦνον καὶ τούτου ἦρξε· ἔστι δὲ Μήδων τοσάδε γένεα, Βουσαὶ, Παρητακηνοὶ, Στρούχατες, Ἀριζαντοὶ, Βούδιοι, Μάγοι. *Deioces igitur solam Medicam subegit nationem, eique soli imperavit. Cujus nationis tot numero gentes sunt, Busæ, Paretaceni, Struchates, Arizanti, Budii, Magi.*

ΜΑΓΝΗΣΙ'Α, πόλις παρὰ τῷ Μαιάνδρῳ, καὶ χώρα, ἀπὸ Μάγνητος] Duæ celebres fuere in Asia minore civitates hoc nomine: una *Cariæ* ad fluvium *Mæandrum*, altera *Phrygiæ* ad montem *Sipylum*. Hæc à Ptolemæo Μαγνησία πρὸς Σιπύλῳ, illa Μαγνησία ἡ πρὸς Μαιάνδρῳ dicitur. Conon apud Photium Narrat. XXIX dicit hanc ad *Mæandrum* sic appellatam à *Magnetibus*, qui ad Peneum fluvium montemque Pelium habitarunt ductuque & auspiciis Prothei contra Trojanos militaverunt. Hanc vero *Magnesiam* Thessaliæ à *Magnete* Argi filio nomen sortitam auctor est Antoninus Liberalis Metam. cap. XXIII. A Dioscoride *Magnesia ad Mæandrum* diserte Καρίας dicitur lib. V. cap. 131. Non longe ab hac fuit Παλαιμαγνησία, sive *Vetus Magnesia* oppidulum vel castellum, cujus mentio in Fœdere

inter

inter Smyrnæos & Magnetes icto, quod conservarunt nobis Arundelliana Marmora. Altera *Magnesia* ad *Sipylum* Μεγάλη appellatur ab Hegesia apud Dionysium περὶ Συνθέσ. Ὀνομ. pag. 17. ἀπὸ Μαγνησίας εἶμι τῆς μεγάλης Σιπυλέως.

— Ὁ πολίτης Μάγνης, ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῇ] Apud Tristanum Tom. II. pag. 429. extat nummus ad *Magnesiam Phrygiæ* pertinens, in cujus uno latere effigies Ciceronis repræsentata est, addita epigraphe: ΜΑΡΚΟΣ ΤΥΛΛΙΟΣ ΚΙΚΕΡΩΝ. in averso latere manus tenens uvam, spicam, lauream & corollam oleagineam, cum inscriptione: ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΑΠΟ ΣΙΠΥΛΟΥ. qui procul dubio percussus est, cum Cicero Proconsul esset Ciliciæ. Nummum hunc rarissimum ostendit mihi Gulielmus Setonius CL. IC. ab Ill. Card. Cobellutio sibi relictum,

— Τὸ ἐθνικὸν, Μάγνησσα παρὰ Καλλιμάχῳ] Cl. Salmasius legit, Θηλυκὸν, Μάγνησσα. Recte. Apollonius Rhodius lib. I. v. 584.

Μαγνησσά θ' ὑπέδυ…ἠπείροιο
Ἀκτή.

Et magneticum serenum continentis
Littus.

Horatius lib. III. Carm. Od. 7.

Narrat pene datum Pelea Tartaro,
Magnessam Hippolyten dum fugit abstinens.

— Καὶ Μαγνῆτις παρὰ Σοφοκλεῖ] Et Μαγνῆδας accusativo plurali de Europæis apud Homerum Hymno in Apollinem v. 217.

ΜΑΔΡΗΝΟΙ, καὶ Μαδιανῖται, ἔθνος Ἀραβίας] Apud Nonnosum in Biblioth. Photii Cod. III. appellantur Μααδηνοὶ, gens Saracenica. Apud Procopium lib. I. Perf. Μαδηνοί. Utrobique haud dubie legendum Μαδηνοί: facile enim Δ & Λ confunduntur. Nisi potius & ibi Μαδηνοὶ & hic scriptum olim fuerit Μαδηνοὶ καὶ Μαδιανῖται. Ptolemæo enim lib. VI. cap. 7. Μαδιάνα eorum civitas dicitur (sic enim ibi scribendum pro Μοδιάνα) Josepho lib. II. Antiq. cap. 5. pag. 59. Μαδιὰν urbs, gens Μαδιανῖται & Μαδηνῖται. Eusebio in Top. urbs Μαδιὰμ, regio Μαδιηνὴ, populus Μαδιηναῖοι.

ΜΑΔΥΤΤΟΣ, πόλις Ἑλλησποντία.

— Καὶ ἀπὸ τοῦ Μάδυζ, Μαδυδὸς] Posteriores auctores & Notitiæ Episc. Μάδυζ appellant neutro genere, quæ à prioribus Μάδυτος dicta est.

ΜΑΣΑΚΑ, πόλις Καππαδοκίας, ἡ νῦν Καισάρεια] Vide quæ notavimus supra v. Καισάρεια, ubi Μάζα perperam scriptum pro Μάζακα monuimus. Philostorgius tamen lib. IX. Hist. Eccles. cap. 12. scribit: Ὅτι Μάζα τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο ἡ Καισάρεια, ἀπὸ Μοσὸχ τοῦ Καππαδοκῶν γενάρχου ἐπικληθεῖσα τὸ ὄνομα· τοῦ χρόνου δὲ προϊόντος, τὸ παρήγχησιν ἤδη Μάζακα μετωνόμασται. *Quod Cæsarea ab initio Maza vocata fuerit à Mosoch Cappadocum gentis principe nomen trahens: procedente vero tempore per productionem jam Mazaca cognominetur.* Vitruvius *Mazacam* appellat lib. VIII. cap. 3. describens lacum mirabilem inter *Mazacam* & *Tuanam*: cum apud Græcos Μάζακα & Τύανα neutra sint pluralia. Vide & Hieronymum Catal. Illustr. Script. cap. 116.

ΜΑΖΥΕΣ, οἱ Λιβύης νομάδες] *Mazaces* aut *Mazices* dicti Romanis hi *Numidæ*. Apud Suetonium Nerone cap. 30. *Nunquam carrucis minus mille fecisse iter traditur solets mulorum argenteis, canusinatis mulionibus, armillata phalerataque Mazacum turba atque cursorum.* Vulgo scribitur *Mazacum*, minus bene. Ad quem locum non est sequendus vir doctus de Cappadocibus *cursores* istos interpretans. Μάζυες enim οἱ Λιβύης νομάδες, *Mazaces* aut *Mazyces* dicti Latinis, quos Ptolemæus proxime sequutus est Μάζικας eos appellans lib. IV. cap. 2. aliique posterioris Græciæ scriptores, ut Philostorgius lib. XI. Hist. Ecclesiast. cap. 8. Μάζικες καὶ Αὐξωριανοὶ μεταξὺ τῆς Λιβύης καὶ Ἀφρων ἔθνη νέμονται, τὸ μὲν τὸ ἑωθινὸν αὐτῶν κλίμα τὴν Λιβύην ἐξηρήμωσαν. *Mazices & Auxoriani inter Libyam & Afros habitantes juxta Orientalem eorum plagam Libyam vastaverunt.* ubi infeliciter interpres reddidit *Mazaces.*

— Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι Μάζυες] Horum meminit Herodotus lib. IV. cap. 191. & 193.

— Καὶ ἕτεροι Μάχμες] Scribe: Μάχλυες, & quidem ex Herodoto, qui illorum hoc nomine facit mentionem lib. IV. cap. 178.

ΜΑΙΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ, Μαγνησίας πόλις, ὡς Φλέγων ἐν Ὀλύμπιω] Lege: ἐν Ὀλυμπιάσι, uti recte monuit Xylander in Scriptorum Indice.

— Εἰ δ' εἴη Μαίανδρος ἡ πόλις, τὸ ἐθνικὸν, Μαιανδριος] Athenæus lib. II. pag. 57. ex *Simonidis lib. II. Jamborum,*

Οἷόν τι χηνὸς ὠὸν Μαιανδρίου.
Velut anseris ovum Meandrii.

qui versus itidem adducitur ab Eustathio ad Odyss. A. pag. 1686.

ΜΑΙΔΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης, πλησίον Μακεδονίας] Apud Appianum princ. Illyric. Μαῖδος perhibetur *Illyrii* filius, quem verisimile genti huic dedisse nomen.

ΜΑΙΝΑΛΟΣ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Λυκάονος] Scholiastes Theocriti Idyll. I. pag. 21. *Manalum* quoque *Lycaonis* filium vocat, sed Apollonii Scholiastes *Arcadis, Lycaonis* scilicet nepotem, ad lib. I. v. 770.

— Καὶ Μαιναλῖτις] Puto Μαιναλίτης.

ΜΑΙΟΝΙΑ, ἡ Λυδία, ἀπὸ Μαίονος ποταμοῦ, τοῦ περὶ τὴν Ἀχαΐδα γῆν ῥέοντος· τὸ ἐθνικὸν Μαιόνιος, καὶ Μαιονία θηλυκόν. καὶ Μαίων ὁμωνύμως τοῦ

τῇ οἰκιστῇ, ἀφ' ἧς ἡ χώρα] In veteri nummo apud Franç. Gotifredum circum caput muliebre turritum: ΜΑΙΩΝΙΑ. In aversa circum figuram mulicbrem sinistra cornu copiæ, dextra gubernaculum tenentem: ΜΑΙΟΝΩΝ. Sic quoque in alio apud eundem circum Mercurium: ΜΑΙΟΝΩΝ. In aversa caput Herculis expressum est. Fluvii autem Μαίονος meminit quoque Hesychius v. Μαιώτιν λίμνην, his verbis: Μαιωτά φασιν εἶναι ποταμὸν τῆς Ἀχαΐας καὶ Μαιῶτιν λίμνην ἐν Ἑλλάδι.

ΜΑΙΩ͂ΤΑΙ, ἔθνος Σκυθικὸν, μέγιστον, καὶ πολυάνθρωπον] Eadem de hac gente habes apud Eustathium ad Dion. pag. 26. & pag. 89. Corruptum autem hoc nomen apud Athenæum lib. XIII. pag. 575. ubi Ὀμάρτης βασιλεὺ Μαραθῶν, pro Μαιωτῶν, legitur; nisi quis malit Σαρματῶν.

— Καὶ τὸ θηλυκὸν εἰς Μαιῶτις λίμνη, ἣν φασι κληθῆναι ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου πόντου] An non legendum: ἀπὸ τοῦ μαῖαν, ἢ μητέρα εἶναι τοῦ Εὐξείνου. Vide Eustathium d. l. & Tzetzem Chiliad. VIII. v. 224. Salmasius legit brevius: ἣν φασι κληθῆναι μητέρα τοῦ Εὐξείνου. ut vitium ex abbreviatione μρα habeat ortum. Apud Suidam, Μαιωτόλιμνος, ὄνομα τόπου dicitur: ego potius gentile esse existimo.

— Ἔστι δὲ Μαιῶτις ἰχθύς τις] Athenæus lib. VII. pag. 312. Φέρει δὲ καὶ τοὺς Μαιώτας καλουμένους, ὧν μνημονεύει Ἄρχιππος ἐν Ἰχθύσι διὰ τούτων,

Τοὺς Μαιώτας, καὶ σαπέρδας καὶ γλάνιδας.

Fert etiam (Nilus) *quos Maotas vocant, ab Archippo in Piscibus his verbis memoratos*,

Maotas, Saperdas, ac Glanidas.

ΜΑ'ΚΗ, Κελτικὴ πόλις. ὤρισται καὶ Μαινάκη Κελτικὴ πόλις] *Manaca* oppidum fuit Hispaniæ. *Celtica* autem dicitur propter originem: colonia enim fuit Massiliensium, teste Strabone lib. III. pag. 157. sed diruta ante ipsius tempora. Vide supra v. Ἐμπόριον.

ΜΑ'ΚΕΛΛΑ, πόλις Ἰταλίας] MSS. legunt, Μάκαλλα. & sic hoc loco rescribendum est, & apud Aristotelem de Mirab. Auscultat. cap. 115. ubi vulgo legitur Μαλακά. qui rectissime prodit urbem hanc cxx stadiis, hoc est xv m. passuum à Crotone distare. Nam & Lycophron sic appellavit v. 927. uti ex Tzetze apparet pag. 150. Μάκαλλα πόλις Ἰταλίας, ὅπου τάφος καὶ ἱερὸν Φιλοκτήτου ἀφιδρυμένον παρὰ τῶν ἐγχωρίων καὶ θυσίας βοῶν διχομένου, ὥσπερ οἱ θεοὶ αἰώνιος ὑπερέχει. & mox ἐν Μακάλλοις. Miror autem locum hunc in Italiæ descriptione effugisse Cluverii diligentiam. Μάκελλα autem oppidum fuit Siciliæ circa Messanam, teste Dione in Excerptis apud Porphyrogennetam pag. 637. quod occupavit Athenio fugitivorum in Sicilia dux; & quo munito Mamertinorum agrum incursionibus populatus est. Polybius lib. I. pag. 24. narrat illud à C. Duillio expugnatum, ejusdemque mentio extat in ipsa Columna Rostrata, cujus inscriptionem Petrus Ciacconius edidit & supplevit.

— Κέκληται ἀπὸ τοῦ μαλακισθῆναι ἐν αὐτῇ Φιλοκτήτην] Μαλακισθῆναι, id est, *infirmari, ægrotare*: ut μαλακῶς ἔχειν, & μαλακία pro *morbo*. Suidas ex nescio quo Atticista μαλακίζεσθαι affirmat de feminis proprie dici, ἀσθενεῖν de viris.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μακελλαῖος] Scribe: Μακαλλαῖος. Siculi autem oppidi gentile in veteri nummo extat apud Parutam in Numism. Sicil. pag. 104. ΜΑΚΕΛΛΑΙΝΕΩΝ.

— Ὡς Γολγολαῖος] An legendum: Λογγυλαῖος. *Longula* enim Volscorum oppidum apud Livium, Λογγύλα Dionysio Halicarnasseo dictum; unde Plinio *Longulani*. An potius, Ἀγυλαῖος?

ΜΑΚΑΡΕ'ΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μακαρέως τοῦ Λυκάονος.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μακαρεδεύς] Salmasius: Μακαρεύς.

ΜΑΚΕΔΝΟ'Ν, χωρίον ἐν Πίνδῳ, ὡς Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ] Herodotus lib. I. cap. 56.

ΜΑΚΕΔΟΝΙ'Α, ἡ χώρα, ἀπὸ Μακεδόνος τοῦ Διὸς καὶ Θυίας τῆς Δευκαλίωνος] Salmasius in Exercit. Plin. pag. 155. legit, Μακεδόνος. Recte. Nam & sic Constantinus Porphyrogenneta lib. II. de Them. Them. 2. & Eustathius ad Dionysium pag. 37. & 61. & sequentia verba, τὸ ἐθνικὸν, Μακεδὼν, ὁμοφώνως τῷ κτητικῷ, hoc manifeste probant.

— Καὶ Μακεδὼν, ἀντὶ τοῦ Μακεδονικός] Hinc γῆ Μακεδὼν in epitaphio Euripidis:

Μνᾶμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου. ὀστέα δ' ἴσχει
Γῆ Μακεδών· ᾗ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.

— Καὶ Μακετία διὰ δύο τ τ, καὶ δι' ἑνός] Hinc Μακητία, ἡ Μακεδονία apud Hesychium.

ΜΑ'ΚΙΣΤΟΣ, πόλις τῆς Τριφυλίας, ἣν ᾤκησαν Καύκωνες, ἀπὸ Μακίστου τοῦ ἀδελφοῦ Φρίξου] Apud Herodotum lib. IV. cap. 149. nomen hujus urbis corrupte legitur, Μάγιστος aut Μάσιγος.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μακίστιος καὶ Μακιστία] Hinc Μακιστία regio *Triphyliæ* Straboni lib. VIII. pag. 343.

ΜΑ'ΚΑΡΑ, νῆσος Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν περίπλῳ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Μακαρονησίτης, καὶ Μακαραῖος, καὶ Μακαρήσιος] Ordo literarum postulat, ut legatur Μάκρα, & pro gentilibus Μακρονησίτης, καὶ Μακραῖος καὶ Μακρήσιος. Et puto hanc esse *Macram*, quam Plinius in Pamphylio mari commemorat; aut *Macrin*, quam in Rhodiensi, lib. V. cap. 31. nisi sit una eademque insula *Macris* & *Macra*.

ΜΑ'ΚΡΙΣ, ἡ Εὔβοια· οἱ οἰκοῦντες, Μάκρωνες· ὁ οἰκήτωρ, Μακριεύς] Scholiastes Apollonii

ad lib. I. v. 1024. Μακρωνῶν, τῶν καλουμένων Μακρώνων, οἵ εἰσιν ἄποικοι Εὐβοέων. ἀφ' οὗ καὶ Μάκρωνες ἐκλήθησαν. καὶ Μάκρις γὰρ ἡ Εὔβοια ὀνομάζεται.

ΜΑΚΡΟΚΕΦΑΛΟΙ, πρὸς τοῖς Κόλχοις] *Macrocephali* Colchis vicini populi sunt Harpocrationi, apud quem Palæphatus: ἐν τῇ Λιβύῃ φησὶν ὑπὲρ τῶν Κόλχων οἰκεῖν τοὺς Μακροκεφάλους. de qua *Libya* supra v. Λιβυστῖνοι. Meminit hujus gentis Hippocrates lib. de Aëre, locis & aquis, de longitudine capitum, quibus fuit prædita anquirens. Meminerunt & nummi duo apud Goltzium.

— Ὡς γὰρ ἡμίκυνες, καὶ Μακροκέφαλοι, ἢ Πυγμαῖοι] Hausta hæc ex Strabone lib. I. pag. 43. Ἡσιόδῳ δ' οὐκ ἂν τις αἰτιάσαιτο ἄγνοιαν Ἡμίκυνας λέγοντος καὶ Μακροκεφάλους καὶ Πυγμαίους. *Hesiodo nemo ignorationem objecerit, Hemicynes nominanti & Macrocephalos & Pygmæos.* & lib. VII. pag. 299. iisdem fere verbis, nisi quod ibi μεγαλοκεφάλους vocet, quos priore loco μακροκεφάλους vocaverat.

ΜΑ'ΚΡΥΕΣ, ἔθνος Λιβύης] Numquid sunt Μάχλυες Herodoti lib. IV. cap. 180.

ΜΑ'ΚΡΩΝΕΣ, οἱ νῦν Σάννοι· Στράβων ἑνδεκάτῃ] Immo δωδεκάτῃ. Locus enim est lib. XII. apud Strabonem pag. 548.

ΜΑΚΤΩ'ΡΙΟΝ, πόλις Σικελίας] Sita fuit hæc urbs super Gelam, teste Herodoto lib. VII. cap. 153.

— Ἦν ἔκτισε μόνον] Deest hic conditoris nomen, aut in voce μόνον delitescit: quod & Cluverius monuit.

ΜΑΚΡΥ'ΝΕΙΑ, πόλις Αἰτωλίας. Στράβων δεκάτῃ] Apud Strabonem lib. X. pag. 451. legitur hodie Μακυνία. & paullo post Μακύνιον. rursus pag. 460. Μακυνία. & in hoc loco in MSS. est Μακυνία & Μακυνιεύς. idque sincerum esse clamat literarum series. Nihil ergo apud Strabonem auctoritate Stephani mutandum, uti vir doctus censuit. Dicta & Μακυνή, teste Plutarcho in Quæst. Græc. pag. 295. ubi Archytas Amphissensis:

Τὴν βοτρυοστέφανον μυρόπνουν Μακύναν ἐραννήν.

& Μακύνον, teste Scholiaste Græco ad Epigramma Alcæi Messenii lib. I. Anthol. pag. 15.

Μακυνῶν τείχη, Ζεῦ Ὀλύμπιε, ῥῆξε Φίλιππος
Ἀμβατά. χαλκείας κλεῖε πύλας μακάρων.

Macyni muros, Jupiter Olympie, fecit Philippus
Pervios: æreas claude portas beatorum.

Ex quo loco apparet oppidum hoc situm fuisse loco arduo atque inexpugnabili. Vincentius Opsopœus dum Μακυνῶν accipit pro verbo Epigrammatis sensum haud collegit.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μακρυνεύς, τῷ κοινῷ τύπῳ] Salmasius: Μακυνιεύς. MSS. ut dictum, Μακυνιεύς.

ΜΑΛΑ'ΝΙΟΣ, πόλις φρουγίας τῆς Οἰνώτρων] MSS. πόλις μία μ. τ. Ο.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μιλάνιος καὶ Μιλανιεύς] Scribe: Μαλάνιος καὶ Μαλανιεύς.

ΜΑΛΕ'Α, ἄκρα πρὸς Πελοποννήσῳ] Scholiastes Græcus Euripidis pag. 153. Μαλίας ἀκρωτήριόν ἐστι περὶ Λακεδαιμονίαν λεγόμενον ᾠδήν τινα ἰδιωτικῶς ὅτι καθεμάγυλον. Idem in Paraphrasi pag. 155. masculino genere, ὁ Μαλίας vocat, ut & alii.

— Καὶ Μάλεια διὰ διφθόγγου, καὶ Μηλιάτης, ὡς Ἀσιάτης] Puto scribendum, Μαλεάτης, ut conveniat exemplo Ἀσιάτης. & supra v. Αἴγειρα legitur Μαλεάτης.

— Καὶ Μηλεάτης] Apud Orpheum Argonaut. v. 203. mendose legitur.

Ταινάριος δ' Εὔφημος ἔβη Μηλεάπιδος ἄκρης.

pro Μαλεάπιδος. & iterum alio modo v. 1360.

Μαλειάπιδας ἱκόμεθ' ἄκρας.

pro Μαλεάπιδας.

ΜΑΛΛΑ'ΔΑ, πόλις Περσική] Apud Ptolemæum lib. VI. cap. 7. legitur Μαλλάβα sed ejus interpretes jam olim ex suis codicibus vertere *Mallada.*

ΜΑΛΛΟ'Σ, πόλις Κιλικίας] Fuit Argivorum colonia, teste Arriano lib. II. pag. 33. ideoque Alexander ibidem Amphilocho tamquam Heroi parentavit. Fuit etiam aliud hoc nomine oppidum in *Pisidia*, quod in Hieroclis aliorumque Notitiis occurrit; nisi id potius Μαλός, unico Λ, scribendum sit, ut in veteri Notitia Episcopat. scriptum extat; forte & gentili differebat. Nam Attalus Μαλλεωτῶν Episcopus hinc dicitur Tom. I. Concil. Græcorum pag. 190. qui in epistolis Concilio Chalcedonensi subjunctis *Malinopolitæ*, sive Μαλλινοπόλεως dicitur.

— Ὁ πολίτης, Μαλλώτης] Apud Photium in Excerptis Damascii de Vita Isidori, Soranus medicus Cilix male scribitur Μαλεώτης, pro Μαλλώτης. Sic Crates Μαλλώτης apud Suidam & alios. Proclus Philosophus Μαλλώτης apud Proclum in Timæum.

ΜΑΛΟ'ΕΙΣ Ἀπόλλων ἐν Λέσβῳ] Meminit Apollinis Μαλόεντος à Mitylenæis culti Thucydides lib. III. in princ.

— Καὶ ὁ τόπος τοῦ ἱεροῦ Μαλόεις· ἀπὸ τοῦ μήλα τῆς Μαντοῦς] Apud Strabonem lib. XIII. pag. 603. Μαλιοῦ locus est *Troadis* inter Palæscepsin & Achaium: sed videndum an *Lesbi* promontorium Μαλία, quod apud Ptolemæum Μανία scribitur, hic debeat intelligi.

ΜΑΛΟΙ', ἔθνος Ἰνδικὸν, τῶν ἀνθεστηκότων τῷ Διονύσῳ μετὰ Δηριάδου] Editio Aldina habet, ut Xylander dedit, Μαλοί. Verum tres MSS. Μαλλοί, & sic appellantur à Strabone, Diodoro, Curtio, Arriano. Habitaverunt autem circa Hydraotem fluvium.

ΜΑΜΑΡΚΙΝΑ, πόλις Ἰταλική] MSS. Μαμαρκίνα π. Αὐσονική.

ΜΑΜΕΡΤΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας] Apud Strabonem lib. VI. pag. 261. *Mamertium* dicitur urbs *Bruttiorum* inter Regium & Locros. Ab hac deducti coloni urbem Messanam in Sicilia occuparunt, teste eodem pag. 268. quæ *Mamertina* aliquantisper inde dicta est, ut notat Scaliger in Animadvers. ad Eusebium pag. 21.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μαμερτῖνος] Apud Dioscoridem lib. V. cap. 10. occurrit οἶνος Μαμερτινός.

ΜΑΝΔΑΡΑΙ, μέρος τῆς Μακεδονικῆς Κύρου] Meminit hujus *Cyri Macedonica* Thucydides in fine lib. II. sed ibi per duplex ρρ scribitur Κύῤῥου.

— Οἱ οἰκήτορες Μανδάραι] Salmasius legit Μανδαραῖοι.

ΜΑΝΘΥΡΕΑ, κώμη Ἀρκαδίας] Sic apud Pausaniam lib. VIII. pag. 528. Μανθυρεῖς dicuntur. Ibidemque occurrit πεδίον τὸ Μανθυρικόν.

ΜΑΝΤΙΝΕΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας. Ὅμηρος,
Οἱ Τεγέαν τ' εἶχον, καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν] Apud Homerum Iliad. Β. v. 607. hodie legitur,
Καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν.

— Τὸ κτητικὸν, Μαντινικός] Apud Diogenem Laërtium in vita Platonis legitur tamquam gentile: Λασθένεια, scortum Arcadicum, Μαντινικὴ dicitur. ubi nulla correctione opus. Similiter enim Plato in Symposio pag. 211. Μαντινικὴ ξένη de Diotima, & recte pag. 201. pro Μαντικῆς Διοτίμας emendant Μαντινικῆς. Versio autem Latina utrobique emendanda est.

ΜΑΝΤΥΑ, πόλις Ῥωμαίων] Eustathius ad Iliad. Β. pag. 302. adducit ex nostro Μάντυη καὶ Μάντυα, πόλις Ῥωμαίων. Cluverius lib. I. Ital. Antiq. cap. 26. pag. 257. existimat à Stephano & quidem ex Polybio scriptum fuisse Μαντόα & Μαντωανός, uti apud eundem scribitur Γενόα & apud Polybium Ἀδόας & Παδόας. Sed hæc tanti non sunt.

— Ἐξ αὐτῆς ἦν Βεργίλιος ὁ ποιητὴς Μαντυάτης] MSS. Βεργίλιος ὁ ποιητὴς Μαντυεάτης. At Μαντυάτης quamvis ineptum, probatur sequenti exemplo.

ΜΑΡΑΘΗΣΙΟΝ, πόλις Καρίας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μαραθήσιος] In nummo Neronis apud Goltzium legitur: ΜΑΡΑΝΘΗϹΙΩΝ.

ΜΑΡΑΘΟΣ, πόλις Ἀκαρνανίας, ὁ πολίτης Μαραθηνός] *Marathus* Phœniciæ urbs dicitur Melæ, Ptolemæo & Arriano lib. II. de Exped. Alex. pag. 41. Unde apparet sitam fuisse in continenti Phœniciæ è regione Aradi. Diodorus Siculus in Excerptis apud Porphyrogennetam pag. 349. scribit *Marathenos* octo circiter stadiorum freto ab *Aradiis* fuisse disjunctos. Ad quem locum probare nequeo Henrici Valesii Adnotationes, incolas oppidi hujus Phœnicii Μαραθίους potius appellandos censentis, quam Μαραθηνούς. Nam quod Stephani auctoritate se tueri cupit, facile ex ipso Stephano convincitur, cum formatio illa in ηνὸς Syris sit admodum familiaris & ἐγχώριος. Sed omnino hunc Stephani locum nimis mutilatum & detruncatum ab Epitomatore existimo, qui omissa alterius *Marathi*, quæ in Phœnicia fuit, mentione, utramque deinde in gentilibus permiscuit.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μαραθώνιος, ὡς Κάδος, Καδώνιος] Supra v. Αἰθήνιος, scribitur Μαραθήνιος.

ΜΑΡΑΘΩΝ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς] In nummo apud Pyrrhum Ligorium circum caput Minervæ galeatum legitur: ΜΑΡΑΘΩΝ. in aversa circum caput Mercurii: ΔΗΜΟϹ. Plura Suidas hac voce.

ΜΑΡΑΧΗ, πόλις Ἰνδική· τὸ ἐθνικὸν, Μαράχος, τῷ κοινῷ τύπῳ] Ante hanc vocem MSS. PP. habent: Μαράφιον, ἔθνος ἐν Περσίδι, ἀπὸ Μαράφιος βασιλέως. Citatur hic locus infra v. Μάσπιοι. quare editis codicibus inserendus est. Meminit autem hujus gentis Herodotus lib. I. cap. 125. licet ibi scribatur Μαράφιοι.

ΜΑΡΓΑΓΑΙ, πόλις Ἠλείας] Videndum an Μάργανα Diodori, Μαργανεῖαι Xenophontis, Μαργάλαι Strabonis una eademque Elidis urbs. MSS. hic habent Μαργαίαι.

ΜΑΡΔΟΙ, ἔθνος Ὑρκανῶν] Vide supra v. Ἄμαρδοι. & Suidam h. v.

ΜΑΡΔΟΝΕΣ, Ἠπειρωτικὸν ἔθνος. Εὔπολις, πόλεσι] Πόλεις nomen fabulæ Eupolidis, cujus mentio apud Athenæum lib. IX. & Pollucem sæpius.

ΜΑΡΕΙΑ, πόλις καὶ λίμνη τῇ Ἀλεξανδρείᾳ προσκειμένη, ἣ καὶ Μαρεῶτις λέγεται· ἀφ' ἧς καὶ Μαρεώτης οἶνος] Μαρεώτης occurrit etiam supra vv. Αἴπεια & Βύζεια. Sed Μαρειώτης v. Ἀζειῶται. & sic quoque ipsa regio vocatur in quodam Justiniani Imperatoris edicto.

ΜΑΡΕΣ, ἔθνος προσεχὲς τοῖς Μοσσυνοίκοις] Apud Herodotum lib. VII. cap. 79. scribitur Μᾶρες.

ΜΑΡΙΑΒΑ, μητρόπολις Σαβαίων, πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ] Scribe: ἑκκαιδεκάτῃ. libro enim XVI. pag. 778. extat, sed ibi scribitur Μαρίαβα. Apud Ptolemæum lib. VI. cap. 7. communi scripturæ vitio Μαραμάμα.

ΜΑΡΙΑΜΜΙΑ, πόλις Φοινίκων· οἱ πολῖται, Μαριαμῖται] Ex gentili videtur scriptum Μαριαμία per μ simplex: & Ptolemæo est Μαριάμη. Nihilominus auctor Chronici Alexandrini pag. 642. Μαριάμμην scribit per duo μμ, vicumque appellat propinquum Heoli-

Heliopoli: agens enim de miraculosa Gelasini mimi ad Christianismum conversione simul & martyrio, addit: καὶ λαβόντες τὸ λείψανον αὐτοῦ οἱ ἐκ γένους αὐτοῦ ἀπήγαγον αὐτὸ εἰς τὴν κώμην τὴν λεγομένην Μαριάμμην· ὅθεν ὑπῆρξεν ἔξω Ἡλίου πόλεως καὶ ἐκεῖ ἔκτισαν αὐτῷ εὐκτήριον οἶκον. *Reliquiasque ejus propinqui in vico Mariamme, unde erat oriundus, extra Heliopolin sepeliverunt, sacello ipsi condito.* Vide Notit. Episcop. Pro Φοινίκων autem MSS. hic habent Φοινίκης.

ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΙ'Α, χώρα. Εὔπολις. Χρυσοῦ γένει ἐρῶ] De *Mariandynis* vide plenius Eustathium ad Dionysium pag. 104. *Eupolidis* autem fabulæ χρυσοῦ γένος appellatæ mentio apud Athenæum lib. IX. Pollucem lib. VII. cap. 22. Apollonii Scholiasten & alios.

— Ἀπὸ Μαριανδυνοῦ τινος Αἰολέως] Scholiastes Apollonii Rhodii lib. II. v. 140. Φινέως παῖδες, ἐκ μὲν Κλεοπάτρας, Παρθένιος καὶ Κράμβις· ἐκ δὲ Ἰδαίας τῆς Δαρδάνου, ἢ Σκυθικῆς τινος παλλακίδος, Θυνὸς καὶ Μαριανδυνός. ἐξ ὧν τὰ ἔθνη κέκληνται. Οἱ δέ φασι κεκλῆσθαι τοὺς Μαριανδυνοὺς ἀπὸ Μαριανδυνοῦ υἱοῦ Κιμμερίου.

— Τοῦ Μαριανδυνοῦ κτητικόν] Mallem: Τὸ δὲ κ. pro τοῦ. Gentile autem ipsum mendose legitur apud Orpheum Argonaut. v. 742.

Ἠχί τε Μαῦροι ἔασι Μαριανδύροισι ὅμηροι.

Scribendum autem:

Ἠχί τε Ταῦροι ἔασι Μαριανδυνοῖσι ὅμηροι.
Et ubi Tauri erant Mariandynis vicini.

Nam illud Μαῦροι pariter vitiosum: nisi quis pro Ταῦροι, quomodo rescripsi, malit Μάκρωνες, sed tum major mutatio facienda, ut versus constet.

ΜΑ'ΡΙΟΝ, πόλις Κύπρου.

— Ὅθεν καὶ τὸ κύριον ὁ Κινύρης Μαριεύς] Salmasius: Κινύρου.

ΜΑ'ΡΚΑΙΟΝ, ὄρος τῆς Τρωάδος, πρὸς τῇ Γέργιθι] Apollonio lib. I. Argonaut. v. 1112. Μακριάδες σκοπιαὶ ponuntur in agro Troadis Thraciæ opposito.

Τοῖσι δὲ Μακριάδες σκοπιαὶ καὶ πᾶσα περαίη
Θρηϊκίης ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς προὐφαίνετ' ἰδέσθαι.
Illis vero Macriades speculæ & omnis adversa regio
Thraciæ apparebat videri in manibus ipsorum.

Ubi Scholiastes *Macrones*, Ponticam gentem, intelligit. Sed de his Apollonii verba accipi longissimum terrarum intervallum prohibet. Non dubito autem, quin Μακριάδες σκοπιαὶ Apollonii sint Μάρκαιον ὄρος nostri.

ΜΑΡΜΑ'ΡΙΟΝ, πόλις Εὐβοίας· ὁ πολίτης Μαρμάριος] Apud Strabonem lib. X. pag. 446. legitur Μαρμαρίνου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Ubi forte Μαρμαρίου scribendum, ut hoc loco. Nisi potius adjectivum id esse malis à μάρμαρος: erat enim hoc loco τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων. *Lapicidina Carystiarum columnarum.* Atque hæc sententia mihi magis probatur.

ΜΑ'ΡΜΗ, πόλις Φοινίκης] Plinio lib. VI. cap. 28. *Marma* oppidum est Arabiæ Felicis in littore Rubri maris.

ΜΑ'ΡΠΗΣΣΑ, ὄρος Πάρου, ἀφ' οὗ οἱ λίθοι ἐξαίρονται· ὁ οἰκήτωρ, Μαρπήσσιος] Hinc Virgilius lib. VI. Æn. v. 471.

Quam si dura silex, aut stet Marpesia cautes.

ΜΑ'ΡΣΟΙ, ἔθνος Ἰταλικὸν, τὸ ἐθνικὸν, Μαρσικοί] Scribe: Μαρσικός.

ΜΑΡΣΥ'Α, πόλις Φοινίκης.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μαρσυηνὸς, τῷ τῆς Ἀσίας τύπῳ] Nimis hoc generale, nec verum ubique. Mallem Συρίας pro Ἀσίας.

ΜΑΡΩ'ΝΕΙΑ, πόλις Κικονίας, κατὰ τὴν ἐν Θρᾴκῃ Χερρόνησον] Præter hanc *Maroneam Thraciæ*, adhuc aliam Atticæ commemorat Harpocration & ex eo Suidas.

— Ἐν δὲ, λίμνη Μάρεια· ἐν δὲ, Μαρώνεια, πόλις] Verba hæc suspicor esse Hellanici.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μαρωνείτης] Sic in Hadriani nummo circum capricornum apud Franc. Gotifredum: ΜΑΡΩΝΕΙΤΩΝ. Item in alio antiquo circum Bacchum: ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΜΑΡΩΝΙΤΩΝ. quales duo apud Goltzium extant. Similemque Augusti Tristanus exhibet Tom. I. pag. 98. in quo ΔΙΟΝΥϹΟϹ ΜΑΡΩΝΙΤΩΝ. Harpocration v. Στρύμη, Μαρωνείτας ex Philochoro appellat, sed MS. Vat. Μαρωνίτας habet. Apud Suidam Σωτάδης, Κρὴς Μαρωνείτης Ἰαμβογράφος dicitur.

— Καὶ Μαρωνίς, ἀπὸ τοῦ Μάρωνος γυναικῆς] Suidas: Μάρων, Μάρωνος. ὄνομα κύριον. ὁ πρῶτος οἰκιστὴς Μαρωνείας. Plura de hoc *Marone* habes apud Eustathium ad Odyss. I. pag. 1623.

ΜΑΣΑΝΩ'ΡΑΔΑ, πόλις Καρίας] Meminit hujus urbis nummus Titi Imperatoris.

ΜΑ'ΣΗΣ, πόλις Ἀργείων· Παυσανίας δευτέρῳ, Ὁδός ἐστιν ἐπὶ Μάσῃ] Rescribe ex Pausania lib. II. pag. 154. ὁδός ἐστιν ἐπὶ Μάσητα. ubi Pausanias addit: Μάσητι δὲ οὔσῃ πόλει τὸ ἀρχαῖον, καθὰ καὶ Ὅμηρος ἐν Ἀργείων καταλόγῳ πεποίηκεν, ἐπινείῳ καθ' ἡμᾶς ἐχρῶντο Ἑρμιονεῖς. *Fuit olim Mases oppidum, cui locum tribuit suum Homerus, ubi Argivorum civitates enumerat, ætate vero hac pro navali utuntur Hermionenses.* Julianus describit Μάσητα tamquam montem seu collem fontibus irriguum ante Argos, Orat. III. pag. 222. Ἥκιστα δέ ἐστι τῶν πηγῶν ἔνεκα τὸ Ἄργος πολυδίψιον. πολλαὶ γὰρ ἐν αὐτῷ τῷ ἄστει, πολλαὶ δὲ καὶ πρὸ τοῦ ἄστεος περὶ τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον Μάσητα. *Neque Argos, quod ad ejusmodi fontes pertinet, siticulosum est. Multi enim in urbe ipsa, multi ante urbem ad priscum illum Maseten fontes sunt.*

— Ὅμηρος,

Οἵ τ' ἔχον Αἰγιναν, Μάσητά τε κοῦροι Ἀχαιῶν] Homerus Iliad. B. v. 562.

— Ἔστι καὶ λίμνη, καὶ κώμη Μασῆτις, καὶ νῆσος] Eusta-

Eustathius ad d. l. pag. 288. Ἔστι δὲ κώμη Μασιὸς καὶ λίμνη φησὶ καὶ νῆσος.

ΜΑ'ΣΙΟΝ, ὄρος ὑπὲρ τῆς Νισίβιος] Eustathius d. l. Τόδε μάσιον τρισυλλάβως, ὡς Πάριον, ὄρος φασὶ Μεσοποταμίας, περὶ τὴν ἐκεῖσε Νίσιβιν.

— Στράβων ἑνδεκάτῃ] Mentio quidem hujus montis apud Strabonem libro XI. sed lib. XVI. pag. 747. *Nisibi* impendere dicitur: an igitur ἑκκαιδεκάτῃ scribendum?

— Ἢ ὡς Πάριον, Παριανός] Addendum cum Salmasio, Μασιανός.

ΜΑ'ΣΠΙΟΙ, ἔθνος Περσικὸν, ὡς εἴρηται ἐν τῷ περὶ μαραφ... * ἐνταῦθα, καὶ Πασαργάδων] Lacuna explenda hoc modo: ἐν τῷ περὶ Μαραφίων, Ἀρτεάτων, κ. π. Herodotus lib. I. cap. 125. Ἔστι δὲ Περσέων συχνὰ γένεα· καὶ τὰ μὲν αὐτέων ὁ Κῦρος συναλίσας καὶ ἀνέπεισε ἀπίστασθαι ἀπὸ Μήδων· ἔστι δὲ τάδε ἐξ ὧν ἄλλοι πάντες Ἀρτεάται, Πέρσαι, Πασαργάδαι, Μαράφιοι, Μάσπιοι. *Persarum complura sunt genera. Eorum quædam Cyrus congregavit & à Medis ad desciscendum induxit: sunt autem hæc, à quibus alii omnes pendent, Arteata, Persæ, Pasargada, Meraphii, Maspii.* Sed apud Herodotum scribitur hodie Μαράφιοι. Supra periit hæc vox in vulgatis Stephani exemplaribus, sed non in MSS. PP. ut ibi monuimus. Sed Ἀρτεάται adhuc extant supra & Πασαργάδαι infra, verum scribitur ibi, Πασαργάδαι.

ΜΑΣΣΑΛΙ'Α, πόλις τῆς Λιγυστικῆς, κατὰ τὴν Κελτικὴν, ἄποικος Φωκαέων] Vide Harpocrationem v. Μασσαλία. ubi ex MS. Vat. pro Φωκαίων rescribe, ut hic legitur, Φωκαέων.

— Ὅτι περιπλέων ὁ κυβερνήτης, καὶ ἰδὼν ἁλιέα, κελεύσαι μάσσαι τὸ ἀπόγειον σχοινίον· μάσσαι γὰρ τὸ δῆσαι φασὶν Αἰολεῖς] Apud Eustathium ad Dionysium pag. 16. bis terve scribitur μάσαι per duo σσ. & credo verius, cum ipsum urbis nomen gemino σσ scribatur.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μασσαλιώτης, καὶ Μασσαλιῶτις] Lege: Μασσαλιώτης καὶ Μασσαλιῶτις, gemino σσ. ita enim nummi ab hac urbe olim cusi, quos inter inveniuntur, qui habent: ΜΑΣΣΑΛΙΗΤΩΝ. qualis extat apud Goltzium, & à me visus est non unius in armario.

ΜΑ'ΣΣΑΚΑ, πόλις Ἰνδῶν] Straboni lib. XV. pag. 698. dicitur Μασόγα. Sed locus iste corruptus est: Εἶθ' ἡ Ἀσσακανῶ, ὅπου Μασόγα πόλις τὸ βασίλειον τῆς χώρας. legendum: Εἶθ' ἡ Ἀσσακανή. *Sequitur Assacene, in qua Masoga urbs & regia regionis.* Nam per hanc adjectionem clare ostendit se non de principe aliquo, sed de regione locutum. Vide Ortelium v. *Masoga*.

ΜΑΣΣΙ'Α, χώρα ἀπονεμηθεῖσα τοῖς Ταρτησίοις] Scribe: Ταρτησσίοις. Videtur autem hæc esse Μασσία, de qua Polybius lib. III. pag. 179. & infra v. Μασσιανοί.

ΜΑ'ΣΤΑΥΡΑ, πόλις Λυδίας] Notitiæ Episcopatuum Græciæ duo hujus nominis oppida exhibent, unum Asiæ, quod hic *Lydia* tribuitur, alterum *Lycia*.

— Ποταμὸς δὲ διὰ μέσης πόλεως ῥεῖ, Χρυσορρόας λεγόμενος] *Pactolus*, testibus Solino, Vibioque Sequestre *Chrysorrhoas* dictus ab aureis arenis, quas spargebat: sed iste Syriæ est fluvius Damascenam regionem irrigans, ac propterea de hoc *Lydia* intelligi non potest. Verum in *Caria* urbs fuit Χρυσαορὶς, teste Stephano infra. quæ à fluvio hoc videtur appellata. Lydia enim Cariæ vicina. Vide Salmasium in Exercit. Plin. pag. 837.

— Εἴρηται καὶ Μασταυρίτης] In nummo Philipp. Junioris apud Franc. Gotifredum circum corvum legitur: ΜΑΣΤΑΥΡΕΙΤΩΝ. Sed apud Tristanum Tom. I. pag. 602. ΜΑΣΤΑΥΡΙΤΩΝ.

ΜΑΣΤΙΑΝΟΙ', ἔθνος πρὸς τῇ Ἡρακλείας στήλαις] Μασιανοὶ scribitur supra v v. Ἐλβέστιοι. Μαστιανοὶ infra, v. Μολυβδάνα. Σίξος.

— Εἴρηται δὲ ἀπὸ Μαστίας πόλεως] Hujus meminit Polybius lib. III. pag. 176. eadem cum Μασσία, quam noster paullo ante descripsit.

ΜΑΣΤΡΑΜΕΛΛΗ, πόλις καὶ λίμνη τῆς Κελτικῆς] Apud Plinium urbis hujus nomen mendose legitur lib. III. cap. 4. *Ultra fossa ex Rhodano C. Marii opere & nomine, insigne stagnum: Astromela oppidum maritima Avaticorum.* Corrigendum enim *Mastromela*, ut jam Ortelius monuit; deinde ex hoc loco videtur etiam transpositione opus, *stagnum & oppidum Mastromela maritima Avaticorum.*

ΜΑΣΣΥ'ΛΟΙ, Λιβύης ἔθνος Ἀπὸ Μασσύλου. Πολύβιος ἐν ἑβδόμῳ, Μασσυλεῖς αὐτούς φησι] Polybius lib. III. pag. 188. vocat Μασσυλεῖς. Apud Plutarchum in Histor. Parall. pag. 311. corrupte scribitur Μισσύλης pro Μασσύλης. Alter vero Polybii locus è libro VII. non extat amplius apud illum. Sed apud Eustathium ad Dionysium pag. 29 Πολύβιος δὲ Μασσυλεῖς γράφει αὐτούς. Apud Nicolaum Damascenum in Excerpt. apud Stobæum Serm. XLII. Μασσυλεῖς nominantur, ubi corrupte Βασυλεῖς scribitur.

ΜΑ'ΤΑΥΡΟΣ, πόλις Σικελίας, Λοκρῶν κτίσμα] A Suida v. Στησίχορος vocatur, Ματαυρία ἡ ἐν Ἰταλίᾳ. Sed noster illam Italiæ partem *Siculæ* appellatione comprehendit. Ab aliis *Metaurus*.

— Στησίχορος Εὐφήμου παῖς Ματαυρῖνος γένος] Vide Suidam d. l.

ΜΑΤΙΑΝΗ', ὅμορος τῇ Μηδίας. Στράβων ἑνδεκάτῃ· τοῦτο δὲ γίνεται καὶ τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ματιανῇ] Verba quæ hic adducuntur ex Strabone leguntur lib. XI. pag. 509. ergo rescribe, ἑνδεκάτῃ. Cæterum infra Ματιηνοὶ vocantur hi populi v. Μῆχοι. & sic pariter apud Dionysium v. 1002. Herodotum lib. I. cap. 72. Apud quem tamen mendose lib. III. cap. 94.

cap. 94. Μαυλιλευσῖτι scribitur pro Μαλιλευσῖτι. ut in margine fit: ita enim rursus appellantur lib. VII. cap. 72.

ΜΑΥΡΟΥΣΙΟΙ, ἢ Μαῦροι, ἔθνος μέγα Λιβύης.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μαυρουσίς] Supplendum haud dubie: Μαυρούσιος ἢ θηλυκὸν Μ.

ΜΑΥΣΩΛΟΙ, οἱ Κᾶρες, ἀπὸ Μαυσωλοῦ.

— Δαίδαλος Μαυσωλοῦ] Lege, Δαιδάλα, ut MSS. & Aldi Editio.

ΜΑΧΑΙΡΟΥΣ, φρούριον τῆς Ἰουδαίας, ὡς Ἰώσηπος] Meminit & Strabo lib. XVI. pag. 763.

— Ὡς Ἱεριχόντιος] Scribe: Ἱεριχοῦντος. ut supra hac voce & passim in Sacris Literis.

ΜΕΓΑΛΗ πόλις, Ἀρκαδίας· ἣν συνῴκισαν ἄνδρες Ἀρκάδες μετὰ τὰ Λευκτρικά] Alii distinctis vocibus μεγάλη πόλις scribunt, alii una composita μεγαλόπολις. Composita etiam de aliis urbibus usi sunt: sic Pindarus μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι· sic Constantinus Porphyrogenneta in Epistola ad Georgium Patriarcham C P. Macarium vocat Archiepiscopum τῆς Ἀντιοχέων μεγαλοπόλεως· & alibi ὁ Ἀποστολικὸς θρόνος τῆς Ῥωμαίων μεγαλοπόλεως de eadem *Antiochia* dicitur.

— Ὠνομάσθη δὲ Νεσόη, ἀπὸ Νεσου] Vide infra v. Νεσόη.

— Ἔστι δὲ μεγάλη νῆσος, ἡ νῦν Λυκιακή] Plinius *Megalen insulam* ante Smyrnam commemorat. lib. v. cap. 31.

ΜΕΓΑΡΑ, πόλις περὶ τὸν Ἰσθμὸν, μέση Πελοποννήσου, καὶ Ἀττικῆς, καὶ Βοιωτίας· ἧς ἐπίνειον ἡ Νισαία] Hinc Νισαῖοι Μεγαρῆες apud Apollonium Rhodium lib. II. v. 749.

— Ὁ πολίτης, Μεγαρεύς] In nummo veteri apud Franc. Angelonum circum effigiem Philosophi cujus caput panno obtectum est, quem suspicor Euclidem esse, legitur: ΜΕΓΑΡΕΩΝ. sed in duobus aliis apud Goltzium: ΜΕΓΑΡΑΙΩΝ.

— Τὸ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς χώρας, Μεγαρίς] Plutarchus Quæst. Græc. pag. 295. Τὸ παλαιὸν ἡ Μεγαρὶς ᾠκεῖτο κατὰ κώμας εἰς πέντε μέρη νενεμημένων τῶν πολιτῶν. ἐκαλοῦντο δὲ Ἡραεῖς, καὶ Πιραεῖς, καὶ Μεγαρεῖς, καὶ Κυνοσουρεῖς, καὶ Τριποδισκαῖοι. *Antiquitus Megaris regio colebatur per pagos, in quinque partes distributis civibus: dicebantur autem Heraenses, Piraenses, Megarenses, Cynasurenses & Tripodiscæi.*

— Ἔκτη ἐν Σικελίᾳ, ἡ πρότερον Ὕβλη, ἀπὸ Ὕβλωνος βασιλέως] Infra v. Ὕβλαι legitur ἀπὸ Ὕβλου τοῦ βασιλέως. Cogitavi aliquando an Μεγαλεῖον μύρον, cujus meminit Suidas, ad hanc urbem pertineret; dicit enim illud nomen habere ἀπὸ τοῦ ἑρμηνεύσαντος τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ Μεγαλλου Σικελιώτου. Videbatur enim ea voce Σικελιώτης ἀπὸ Μεγάρων significari. Sed postea deprehendi locum Suidæ corruptum esse legendumque, ἀπὸ Μεγάλλου Σικελιώτου, ex Athenæo lib. XV. pag. 690. ipsumque unguentum dictum fuisse Μεγάλλιον. licet apud Suidam, Hesychium ipsumque Athenæum semel per λ simplex inveniatur scriptum.

ΜΕΓΑΡΙΚΟΝ, πολίχνιον, ὃ συγκαταλέγεται τῶν Βιθυνῶν πόλεσιν· Ἀρριανὸς πέμπτῳ] Intelligit: πέμπτῳ Βιθυνιακῶν, ut supra v. Βιθυνόπολις. & v. Ἀστακός.

— Ἀστακός τε, καὶ Ἡραία, καὶ τὸ Μεγαρικὸν ἔθνος] Illud ἔθνος, quod in fine loci ex Arriano adducti legitur, haud dubie corruptum est: neque enim de gente hoc loco, sed de oppidulo agit Arrianus. Locus autem est mutilus explendusque sic videtur: τὸ ἐθνικὸν, Μεγαρικός. vel τὸ ἐθνικόν.

ΜΕΓΙΣΤΗ, πόλις, καὶ νῆσος τῆς Λυκίας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μεγιστεύς] Apud Goltzium duo extant nummi ΜΕΓΙΣΤΕΩΝ.

ΜΕΔΕΩΝ, Βοιωτικὴ πόλις, καὶ Φωκικὴ ἑτέρα] Eadem habes apud Eustathium ad Iliad. Β. pag. 267.

ΜΕΔΜΑΣΟΣ, πόλις Καρίας] Scribe, Μέδμασα, uti legitur supra v. Κύρβασα. Similiterque desinunt Δίδμασα, Κάνδασα, Πήδασα, aliaque ejusdem *Cariæ* oppida. Apud Plinium autem perperam scribitur, *Medmassa*, lib. v. cap. 29. pro, *Medmasa*.

ΜΕΔΥΛΛΑΙΑ, πόλις Ἀλβανῶν κτίσις, Ῥωμαίων ἀποικία· Διονύσιος Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας] Numerus libri Dionysiani excidit, legitur autem lib. III. princ. ergo scribe, Ἀρχαιολογίας γ'.

ΜΕΘΟΥΡΙΑ, νῆσος μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἀττικῆς] Μεθυριάς dicitur in Epigrammate Simonidis, quod vulgavit Cl. Salmasius in Exercitat. Plin. pag. 139. hoc modo:

Ἠερίη Γεράνεια κακὸν λέπας, ὤφελες Ἴστρον
Τῆλε, καὶ ἐκ Σκυθέων μακρὸν ὁρᾶν Τάναϊν,
Μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης
Ἄγκεα νειφομένας ἀμφὶ Μεθυριάδος.

ΜΕΘΥΔΡΙΟΝ, πόλις Ἀρκαδίας] Meminerunt hujus oppidi Porphyrius lib. II. de Abstin. cap. 16. Thucydides lib. v. alii.

ΜΕΘΩΝΗ, πόλις Θρᾴκης· Ὅμηρος Ἰλιάδι β',
Οἳ δ' ἄρα Μηθώνην, καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο.

— Ὁ πολίτης, Μεθωναῖος. ἔστι καὶ Μακεδονίας] Est & alia *Thraciæ Methone*, quam Philippus evertit, diversa ab illa Philoctetis, cujus meminit Homerus Iliad. Β. v. 716. qui is est qui hic adducitur, teste Strabone, Harpocratione, Eustathio. Videtur autem hæc Homeri eadem esse cum illa *Macedoniæ*, cujus secundo loco Stephanus meminit. Nam Θαυμακίη, quæ cum *Methona* propter viciniam in Homeri carmine conjungitur, *Magnesiæ* tribuitur supra. *Magnesia* autem Macedoniæ provincia. In hac ad sinum Pagasæticum Μεθώνη. Demetrius Magnus apud Harpocrationem h. v. dicit qua-

quatuor fuisse *Methonas*: hic enumerantur quinque.

— Ὡς Κυρωναιδᾶς] Scribe, Κυρωναιδᾶς. ut Eustathius d. l.

ΜΕΛΑΓΧΛΑΙΝΟΙ, ἔθνος Σκυθικὸν] Herodotus lib. IV. cap. 20. *Melanchlænos Scythas* esse negat. Τὰ δὲ κατύπερθε πρὸς βορέην ἄνεμον τῶν βασιληΐων Σκυθέων οἰκέουσι Μελάγχλαινοι, ἄλλο ἔθνος καὶ οὐ Σκυθικόν. *At quæ superiora sunt, ad ventum aquilonem, Scythis regiis, ea incolunt Melanchlæni, alia gens, non Scythica.*

— Καὶ Μοσσυνοίκοι, περὶ τοὺς οἰκήσεις] MSS. Μοσυνοικοι. & sic etiam invenitur infra v. Μοσυνοικοι. Nihilominus per duplex σσ scribitur frequentius.

ΜΕΛΑΙΝΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μελαινέως τοῦ Λυκάονος, ὡς Παυσανίας] Apud Pausaniam lib. VIII. pag. 496. scribitur numero plurium Μελαινέαι & genitivo Μελαινέων.

— Ῥιανὸς ἐν Ἰλιακῶν πέμπτῳ] Scribendum videtur Ἠλιακῶν π. ut infra v. Νώνακρις. Agitur enim tam hic, quam ibi de *Arcadia* urbe.

— Γόρτυναν, Ἡραίαν τε, πολυδρόμους τε Μελαινάς] De hac *Gortyna* videndus Pausanias. Pro πολυδρόμους autem Salmasius legit, πολυδρύμους aut πολυδύμους. ut apud Callimachum, ἀμφίδυμος pro ἀμφίδρυμος.

ΜΕΛΑΙΝΕΙΣ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς· Καλλίμαχος δὲ Μελαινάς φησι τὸν δῆμον καλῶν] MS. optimus Palatinus: Μελαινὰς φησι τὸν δῆμον ἐν Ἑκάλῃ. Optima sane lectio: sic enim Callimachus sæpius citatur, ut supra vv. Αἰθυῖα, Ἰαπίς. Ἀνεκτοι. Infra v. Τετραμνεῖς. Cæterum hic est ille locus, de quo celebri duello decertarunt inter se Melanthus, qui regnum Athenarum propterea meruit, & Xanthus Rex Bœotiorum. Erant enim Μελαιναὶ, χωρίον μεθόριον Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, ut loquitur Polyænus lib. I. Strat. pag. 25. ubi μονομαχίαν hanc describit: Harpocration v. Ἀπατούρια. & Apostolius Cent. III. Prov. 74. describentes itidem hoc duellum, locum eodem modo appellant, quo Polyænus & Stephanus: ut nollem viros doctissimos tam temere Aristophanis Scholiastæ ejusque exscriptori Suidæ, Κελαιναὶ locum appellantibus, habuisse fidem. Casaubonus enim apud Polyænum in Notis rescribit: Κελαινῶν πέρι. & Κελαιναί. pro Μελαινῶν πέρι. & Μελαιναί. quomodo in vulgatis exemplaribus legitur: & Maussacus adeo hujus auctoritate motus est, ut non temperaverit, quin audacter, ur scribit, pro τῆς Μελαινίας χώρας apud Harpocrationem, in contextu repponeret ὑπὲρ τῆς Κελαινῶν χώρας. Ambo infelicissime. Nemo enim Geographorum veterum, præter Aristophanis Scholiasten Κελαινὰς in Attica commemorat. Suidæ enim, qui vitia codicum suorum solet transscribere & hoc præstitit fideliter vv. Ἀπατούρια & Κελαιναί, auctoritas nihil momenti habet. Immo aliter apud Scholiasten illum, aut quem iste descripsit, lectum olim ex Apostolio liquet, qui κατὰ λέξιν eadem narrat, sed emendatius. Præterea Bacchi cognomentum Μελαναιγίδος tam apud Scholiasten & Suidam, quam Apostolium legitur. Locus etiam Ephori, quem apud Harpocrationem Maussacus temere mutavit, ejusdem Apostolii auctoritate asseritur. Bacchus autem hic Μελανθίδης appellatur à Conone apud Photium Narrat. XXXIX. Ἀθηναῖοι δ' ὕστερον Διονύσῳ Μελανθίδῃ κατὰ χρησμὸν ἱερὸν ἱδρυσάμενοι θύουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος. *Athenienses vero postea Baccho Melanthide ex oraculo fanum dedicarunt & quotannis rem divinam faciunt.* Ubi quis de mendo suspicari posset: nihil tamen certi affirmo, cum Grammaticos rationem hujus appellationis diversam adferre videō, à *nigra pelle caprina*, qua tectus is, quem Xantho à tergo astitisse Melanthus finxit, deducendo Μελαναιγίς. Quorum sententiæ Pausanias lib. II. pag. 151. calculum videtur adjicere, Διονύσου Μελαναιγίδος templum apud Trœzenios commemorans. Cæterum Conon d. l. apud Photium super *Oenoë* dicit inter Athenienses & Bœotios certatum, non super *Melænis*, ut reliqui omnes, idque Proclus sequitur in Timæum.

ΜΕΛΑΜΠΕΙΑ, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Μελάμπου ὡς Ξάνθος ἐν Λυκιακοῖς] Lege: Λυδιακοῖς. uti passim.

ΜΕΛΑΝΔΙΑ, χώρα Σικυωνίας] MSS. Σιθωνίας. quomodo vocatur *Thraciæ* regio apud Herodotum lib. VIII. cap. 122.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μελάνδιος, καὶ Μελανδία] Apud Xenophontem lib. VII. de Exped. Cyri pag. 401. recte meo judicio corrigunt Μελανδίταις, pro Μελανδίταις. Ii autem huc pertinere videntur,

ΜΕΛΗΤΟΥ κόλπος, ὃς Σμυρναῖος ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Μέλητος ποταμοῦ] Apud Homerum Hymno in Dianam v. 3. legitur βαθυσχοίνοιο Μέλητος, nescio an satis recte pro Μέλητι vel Μέλητος gignendi casu. Apud Antoninum Liberalem cap XXXV. Metamorph. hoc loco ponitur Μέλιτη κρήνη. idemque fons *Meles* Probo Grammatico dicitur. Sic forte Homeri locus defendi potest. Cæterum fluvium Μέλητα vocant, quotquot Homeri vitam scripserunt, eumque describit egregie Philostratus lib. II. Icon. item in oraculo, quod Smyrnæis redditum apud Pausaniam lib. VII. pag. 405.

Τετράκις ὄλβιοι κεῖνοι καὶ πεντάκις ἄνδρες ἔσονται
Οἳ Πάγον οἰκήσουσι πέρην ἱεροῖο Μέλητος.

Terque quaterque beati erunt illi viri
Qui Pagum habitabunt trans sacrum Meletem.

Ab

Ab hoc fluvio Homerus Μελησιγενὴς dicitur, & Homeri Poësis à Meleagro Μελήτειαι χάριτες.

ΜΕΛΙ΄ΒΟΙΑ, πόλις Θετταλίας] Meminit Orpheus Argonaut. v. 165.

Α᾽γχόθι Πηνειοῖο καὶ εἰλάτεος Μελιβοίης.

Homerus Iliad. B. v. 717. ubi videndus Eustathius pag. 329. Scholiastes vetus Homeri MS. Mediceus: Μάγνης εἷς τῶν Αἰολίδων ὑπὸ τὸ Πήλιον κτίσας πόλιν ἀπὸ τῆς γυναικὸς Μηλιβοίαν ἐκάλεσεν. ὕστερον δὲ τὴν πᾶσαν χώραν Μαγνησίαν. Quæ omnia etiam leguntur apud Eustathium ad Iliad. B. pag. 338. Vide & Philostratum Juniorem Icon. in Philoctete pag. 863. Tzetzem ad Lycophronem pag. 114.

ΜΕΛΙΓΟΥΝΙ΄Σ μία τῶν Αἰόλου νήσων. Καλλίμαχος ἐν τῷ Α᾽ρτέμιδος ὕμνῳ] Meminit auctor supra v. Λιπάρα. Et Parthenius Amat. Narrat. cap. 11. Hesychius h. v. Liparam sic scribit appellatam. MSS. autem legunt, ἐφ᾽ Α᾽ρτέμιδα ὕμνῳ.

ΜΕ΄ΛΙΣΣΑ, πόλις Λιβύων.

— Ε῎στι καὶ ἐν Κυρηνικῇ κώμη Μέλισσα] MSS. legunt ἐν Κυρηνῷ. & intelligitur Κύρου πεδίον Cyri campus, qui à Strabone lib. XIII. pag. 629. in Mysia ponitur. Melissam etiam Phrygiæ pagum Athenæus dicit inter Synada & Metropolin lib. XIII. pag. 574. ibique Pharnabazi insidiis interfectum Alcibiadem & à Theodote funeratum commemorat. Fuit & Μέλισσος, κώμη τῆς Κορινθίων χώρας, à quo nomen impositum infelici isti Melisso Abronis filio, qui cum injuriam Archiæ ulcisci non posset, per Isthmiorum ludicrum de templo Neptuni se præcipitem jecit, teste Plutarcho in Amat. Narrat. cap. 2.

ΜΕΛΙΤΤΑΙ΄Α, πόλις Θετταλίας] Ex literarum ordine apparet scribendum esse Μελιταία per τ simplex, idque confirmatur duabus subsequentibus vocibus Μελίτεια & Μελιταιεὺς. Unde & quod sequitur Μελιτταιεὺς per unum τ scribendum. Cæterum Antoninus Liberalis in Metamorph. XIII. bis urbem hanc Μελίτην vocat, conditamque refert a Meliteo Jovis & Othreidis filio, cui nomen hoc impositum, διότι ὑπὸ μελισσῶν ἐτράφη, quod ab apibus esset nutritus. Incolæ autem ibidem Μελιταιεῖς appellantur.

ΜΕΛΙ΄ΤΕΙΑ· Φίλων οὕτω γράφει, τὰ αὐτὰ πράγματα τῇ ἑρμηνείᾳ στρογγύλων· τὸ ἐθνικὸν, Μελιτιεύς] Salmasius pro Μελιτιεὺς legebat Μελιταιεύς. Sed perperam. Nam eodem modo Α᾽λεξάνδρεια facit Α᾽λεξανδρεύς, Σελεύκεια Σελευκεύς.

ΜΕΛΙ΄ΤΗ, νῆσος μεταξὺ Η᾽πείρου καὶ Ι᾽ταλίας, ὅθεν τὰ κυνίδια Μελιτταῖα φασίν] Hanc insulam Nicephorus P. CP. in Breviar. Hist. pag. 76. appellat Γαυδομελέτην, in quam Heraclius Theodorum nepotem ex fratre relegavit. Nisi quis potius vicinam insulam Γαῦδον, sive Γαῦλον velit intelligere, quam hac ratione eo sæculo distinxisse videntur ab altera Gaudo Plinii & Melæ, quæ juxta Cretam insulam est. Fontem quoque Lyciæ hoc nomine commemorat Antoninus Liberalis Metamorph. cap. XXXV. Quod autem huic Melitæ tribuit canes, licet alii eos alteri tribuant, in mari Siculo positæ, non caret auctoritate. Plinius lib. III. cap. 26. *Inter Corcyram & Illyricum est Melita: unde catulos Melitæos appellari Callimachus auctor est.* Nisi forte excidit: ἔστι καὶ ἄλλη πλησίον τῆς Σικελίας. & Strabonem sequutus fuit, apud quem lib. VI. pag. 277. Πρόκειται δὲ τοῦ Παχύνου Μελίτη, ὅθεν τὰ κυνίδια, ἃ καλοῦσι Μελιταῖα. *Ante Pachynum jacet Melita, unde catelli Melitæi.*

— Ο᾽ οἰκήτωρ, Μελιταῖος] In duobus veteribus nummis legitur, ΜΕΛΙΤΑΙΩΝ. Apud Suidam v. Μελιταῖον κυνίδιον, legitur etiam Μελιτηνοὶ (nam sic scribendum, non Μελιτηροὶ) κύνες, οἱ ἐπὶ τέρψει τρεφόμενοι. Et illa ipsa maris Hadriatici insula, quæ Melida hodie, Ptolemæo Μελιτηνὴ νῆσος dicitur.

— Ε῎στι καὶ πόλις ἄποικος Καρχηδονίων] Mirum quam Epitomator cuncta mutilat. Verba enim hæc referenda ad alteram Melitam, quæ in Africo mari jacet. Unde aut deletum paullo ante fuit aliquid, uti jam monuimus; aut hic prius scriptum: Ε῎στι καὶ ἄλλη νῆσος καὶ πόλις ἄποικος Καρχηδονίων. quod putabat Cluverius.

— Καὶ δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς] Meminit hujus populi Plato in Parmenide princ. & Plutarchus de Exilio pag. 601. Harpocration non Οἰνηΐδος sed Κεκροπίδος tribus populum facit.

— Ο᾽ δημότης, Μελιτεύς] Hinc apud Hesychium: Μελιτεὺς Κάπρος. & Μελιτέων οἶκος. Nam pro Μελίτεια, ὀθόνια τινὰ διάφορα ἐκ Μελίτης τῆς νήσου. quod apud eundem occurrit, legendum Μελιταῖα, uti & ex ordine literarum apparet.

— Ε᾽κ Μελίτης] Sic Epigramma ineditum: εἰς κύνα Μελιταῖον Εὐμήλου.

Τῇ δὲ τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα φησὶν ὁ Πέτρος
Ι῎σχειν Εὐμήλου πιστότατον φύλακα.
Ταῦρον μιν καλέεσκον ὅτ᾽ ἦν ἔτι, νῦν δὲ τὸ κείνου
Φθέγμα σιωπηραὶ νυκτὸς ἔχουσιν ὁδοί.

ΜΕΛΙΤΗΝΗ΄, πόλις Καππαδοκίας· Στράβων ἑνδεκάτῃ· τὸ δ᾽ Α῎μανον ὄρος μέχρι τοῦ Εὐφράτου, καὶ τῆς Μελιτηνῆς στρέφει, καθ᾽ ἣν ἡ Κομμαγηνὴ Καππαδοκίᾳ παράκειται] Strabo lib. XI. pag. 521. unde hic locus descriptus est, non oppidum sed provinciam vocat Melitenen. Verum autem, quod postea ibi à Romanis hoc nomine conditum sit oppidum. De quo vide Salmasium in Exercit. Plin. pag. 630. & ad Hist. August. pag. 96. le-

 gitur

supra Massiliam incolunt. Scylax : Ἀπὸ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ ἔχονται Λίγυες μέχρι Ἀντίου. *A Rhodano fluvio Ligures sunt usque ad Antium.*

ΑΙΓΥΣΤΙ'ΝΗ, πόλις Λιγύων, τῆς δυτικῆς Ἰβηρίας ἐγγὺς, καὶ τῆς Ταρσοῦ πλησίον] MSS. pro Ταρσοῦ habent Ταρτησσοῦ quomodo rescribendum judicat Salmasius in Exercit. Plin. pag. 286. Λιγυστῖνοι autem vocantur Lycophroni pag. 198.

ΑΙΘΗ'ΣΙΟΣ, ὁ Ἀπόλλων ἐν τῷ Μαλιέᾳ λίθῳ περιστεφόμενος ἐκεῖ.

— Ἀπὸ δὲ Μάραθος Μαραθήσιος] Infra h. v. legitur, Μαραθήσιος.

ΑΙ'ΛΑΙΑ, πόλις Φωκίδος] In Scholiis Homeri Manuscriptis Bibliothecæ Mediceæ Λίλαια dicitur τόπος παρὰ τὸ Παρνασσὸν ἀπὸ Λιλαίας τῆς Κηφισοῦ θυγατρὸς, οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος. Scholiastes Pindari Pyth. Od. I. pag. 195. Λίλαιος scribit & ad Δωρίδα ἑξάπολιν refert : cujus urbes ipsi Ἐρινεὸν, Κύτινος, Βοιὸς, Λίλαιος, Κάρφαια, Δρυόπη.

— Ὁ πολίτης, Λιλαιεύς] Et adverbium locale Λιλαίηθεν ex Hesiodo citatur Eustathio ad Hom. Iliad. B. pag. 275. Homero quoque usurpatum Hymno in Appollinem v. 241.

ΑΙΛΥΒΑΙΟΝ, ἡ πρὸς δύσιν ἄκρα τῆς Σικελίας] Fuit huc postea Colonia deducta ab Helvio Pertinace, ut testantur antiquæ inscriptiones apud Gualtherum pag. 19. & 20. è quibus unam hic subjicio :

HEL. AVG.
RESP. COL. HELV.
AVG. LILYBIT.
DEVOTA NVMINI
EORVM.

id est, HELVIO AVGVSTO RESPVBLICA COLONIAE HELVIAE AVGVSTAE LILYBITANAE. ut contra Gualtherum recte explicat Tristanus Tom. II. pag. 16. in alia ibidem : POPVLVS LILYBITANVS.

— Καὶ Λιλυβαίτης] Videtur scribendum, Λιλυβαίτης. Certe in nummo Mediceo circum caput Pompeii velatum legitur : ΛΙΛΥΒΑΙΙΤΑΝ. & in aversa parte circum tripodem serpente obvolutum : ΑΥΡΑΤΙΝΟΥ ΠΥΘΙΑ. Similiter Polybio lib. I. pag. 41. Λιλυβαΐτις χώρα.

ΛΙ'ΜΝΑΙ, πόλις Ἑλλησπόντου περὶ Σηστόν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ] MS. Vatic. addit : Καὶ ἕτερος τόπος τῆς Ἀττικῆς, Λίμναι καλούμενος, ἔνθα ὁ Διονύσιος ἐτιμᾶτο, καὶ οἱ Λιμναῖοι χοροστάδας ἦγον ἑορτάς. quæ omnino vulgatis addenda. Scholiastes Aristophanis ad Ranas pag. 222. Λίμναι δὲ χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. Καλλίμαχος, Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς. & Scholiastes Callimachi Hymno in Dianam v. 172. Λίμναι, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τιμᾶται ἡ Ἄρτεμις.

ΛΙ'ΜΥΡΑ, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Λιμύρου ποταμοῦ· ὁ πολίτης, Λιμυρεύς] In nummo Gordiani apud Franc. Gotifredum circum Abundantiam legitur : ΛΙΜΥΡΕΩΝ.

ΛΙΝΔΟ'ΝΙΟΝ, πόλις τῆς Βεστιανίας. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς] Hodie in Marciani Codicibus desideratur.

ΛΙ'ΝΔΟΣ, πόλις ἐν Ῥόδῳ] De hujus urbis solo locus extat egregius apud Philostratum lib. II. Icon. in Theodamante pag. 819.

— Κερκάφου δὲ Ἡλίου καὶ Κυδίππης, τῆς Ὀρχίμου θυγατρός] Omnino verbis hisce præmittendæ voces tres, ἀπὸ Λίνδου δὲ, dein pro Ἡλίου scribendum Ἡλίου, pro Ὀρχίμου vero Ὀχίμου. Supra ad v. Κάμειρος jam enumeravimus ex Diodoro septem *Solis* filios, quos inter Κέρκαφος & Ὄχιμος. Plutarchus in Quæstionibus Græcis pag. 297. narrat *Cercaphum* cum filia fratris *Ochimi* aufugisse, cum illa à patre desponsata Ocridioni esset. Scholiastes Pindari ad Olymp. Od. VII. pag. 62. Ἔκγονοι δὲ Ἡλίου. ἀφ' ὧν αἱ πόλεις ὠνομάσθησαν, Λίνδος, Ἰήλυσος, Κάμειρος, παῖδες Κερκάφου δὲ Ἡλίου καὶ Κυδίππης τῆς Ὀχίμου θυγατρός. Tzetzes ad Lycophronem : Λίνδος καὶ Ἰήλυσος καὶ Κάμειρος πόλεις εἰσὶ Ῥόδου, ἀπὸ τῶν ἐκγόνων Ἡλίου καὶ Ῥόδης τῆς Ποσειδῶνος. sic enim legendum, non, καὶ Ποσειδῶνος. Apud Eustathium ad Hom. Iliad. B. pag. 315. perperam legitur Λυσίππης pro Κυδίππης. Nescio autem quid sibi velint verba ejus paullo ante allata : ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ συλλέξας, καὶ Σικελικὴν πόλιν Λίνδον ἱστορεῖ. nihil enim quidquam tale apud nostrum extat. An Αἰγινδον pro *Lindo* accepit ? Videndum amplius.

ΛΙ'ΝΟΝ, χωρίον τῆς Ἑλλησποντίας· Στράβων τρισκαιδεκάτῃ· μεταξὺ δὲ κεῖται τῆς Παρίου, καὶ τῆς Πριάπου] Strabonis verba sunt, lib. XIII. pag. 588. Μεταξὺ δὲ κεῖται Πριάπου καὶ Παρίου καὶ τὸ Λῖνον χωρίον ἐπὶ θαλάττῃ. loquitur de Pilyea. *sita est inter Parium & Priapum propter Linum maritimum locum.*

ΛΙ'ΠΑΞΟΣ, πόλις Θρᾴκης] Orpheus in Argonaut. v. 154.

Ἀγχόθι Πελλήνης τε καὶ εὐύδροιο Λιπάξου.

in quo versu bis à librariis peccatum est, scribendumque :

Ἀγχόθι Παλλήνης τε καὶ εὐύδροιο Λιπάξου.

ad posteriorem correctionem præit codex MS. in quo scribitur Λιπάξου. Ne autem dubites consule Herodotum lib. VII. cap. 123. ubi vicinæ *Pallenæ* urbes enumerantur Λίπαξος, Κώμβρεια, Λίσαι, Γίγωνος, Κάμψα, Σμίλα, Αἴνεια, regionis Crossœæ omnes.

ΛΙΠΑ'ΡΑ, νῆσος μεγίστη τῶν ἑπτὰ τοῦ Αἰόλου] Quoniam *Lipara* præcipua est insularum *Æolidum*, inde omnes reliquæ ab ea Λιπαραῖαι νῆσοι appellantur Polybio lib. I. pag. 26.

— Λέγεται καὶ πληθυντικῶς] Λιπάραι scilicet.

Arche-

Archestratus de astacis apud Athenæum lib. III. pag. 105.

Εἰσὶ δὲ πλεῖστοι μὲν πάγ͂ιον ἀρετῇ τε κράτιστοι
Ἐν Λιπάραις.

Frequentissimi sunt & sapore omnium præstantissimi
In Liparis.

Dioscorides lib. v. cap. 123. de alumine: Γεννᾶται καὶ ἐν ἄλλοις τόποις ἐν Μήλῳ, ἐν Μακεδονίᾳ, ἐν Λιπάραις, &c.

ΛΙΡΝΥΤΕΙΑ, πόλις Παμφυλίας] Eandem suspicor, quæ infra Λυρνατία. ut & Scylaci.

ΛΙΣΣΟΣ, πόλις Ἰλλυρίας, καὶ ἄκρον Λισσον] Lege: καὶ Ἀκρόλισσος una voce. Constantinus Porphyrog. lib. II. de Them. Th. 9. Μετὰ δὲ τὸν Ῥιζονικὸν Λισσός ἐστι πόλις καὶ Ἀκρόλισσος καὶ Ἐπίδαμνος Κερκυραίων κτίσμα. Quæ hausta ex Strabonis lib. VII. pag. 316. Μετὰ δὲ τὸν Ῥιζονικὸν κόλπον Λισσός ἐστι πόλις καὶ Ἀκρόλισσος καὶ Ἐπίδαμνος Κερκυραίων κτίσμα. *Post sinum Rhizicum Lissus est urbs & Acrolissus & Epidamnus à Corcyræis condita.*

ΛΙΤΑΓΑΙ, πόλις Λακωνική· Ἀπολλόδωρος ἑβδόμῳ· οἱ πολῖται Λιταγεῖς] MSS. ΛΙΤΑΙ. quod rectius videtur ex gentili.

ΛΟΓΓΩΝΗ, Σικελίας πόλις] Λόγγων, ωνος, Diodoro lib. XXIV. dicitur Catanæ castellum.

ΛΟΚΟΖΟΣ, πόλις Φρυγίας, ἣν ᾤκουν Θρᾷκες Λοκόζιοι] Paullo post Λυκόζιοι commemorantur, Thraciæ populus, quem unum eundemque cum his Λοκοζίοις esse non dubito.

— Ὡς Ξάνθος ὁ Λυδὸς, ὃς καὶ διὰ τοῦτο ἔγραφεν ἐν τόποις] Cl. Salmasius legit: γράφει ἐν τύπῳ τῆς χώρας. Sed propius accedit: ἐν τοπίοις· malo tamen ἐν τοῖς παλαιοῖς. *Lydiaca* enim scripsit hic *Xanthus Lydus*. infra v. Λυκοθόνη.

ΛΟΚΡΟΙ Ἐπιζεφύριοι, πόλις Ἰταλίας] Hæc urbs etiam Λοκρίς dicitur Platoni in Timæo pag. 20. Τίμαιός τε γὰρ ὅδε εὐνομωτάτης ὢν πόλεως τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρίδος, οὐσίᾳ καὶ γένει οὐδενὸς ὕστερος ὢν τῶν ἐκεῖ. *Hic nimirum Timæus Locris oriundus omnium quæ sunt in Italia optime morata & legibus constituta urbe, civium suorum nemini generis nobilitate & divitiarum copia postremus.*

— Τὸ ἐθνικὸν, Λόκρος] A Latino *Locrensis*. Postea etiam Λοκρήσιος inde factum est. Unde Λοκρησία ἁρμονία (nam ita scribendum pro Λοκρισία) apud Pindari Scholiasten ad Olymp. Od. x. pag. 97. Extat & Λόκρισσα femininum in elegantissimo Nossidis epigrammate in Sappho nondum edito, quod legitur in codice Barberino:

Ὦ ξεῖν' εἰ τύ γε πλεῖς ποτὶ καλλίχορον Μιτυλάναν,
Τὰν Σαπφῶς χαρίτων ἄνθος ἐναυσόμενος,
Εἰπεῖν ὡς Μούσαισι φίλα τήνα τε Λόκρισσα
Τίκτεν ἴσαις ὅτι μοι τ' ὄνομα Νοσσὶς ἴθι.

ΛΟΠΑΔΟΥΣΣΑ, νῆσος κατὰ Θάψον τῆς Λιβύης.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λοπαδουσσαῖος] Ita habet nummus apud Goltzium.

ΛΟΥΓΔΟΥΝΑ, πόλις Κελτογαλατίας.

— Καὶ Λυγδουνοσία ἐπαρχία] Scribe: Καὶ Λυγδουνησία ε. ex Ptolemæo & Marciano. & sic ipse auctor supra v. Βίβρυνος. estque hæc formatio Galliæ huic consueta, ut patet in gentilibus Αὐενίωνος, Καβελλίωνος, Ναρβῶνος.

ΛΟΥΚΑΡΙΑ, πόλις Ἰταλίας. Πολύβιος τρίτῳ· περὶ δὲ Διονύσου διὰ τοῦ ε γράφεται] Λυκερία scribitur hodie apud Polybium lib. III. atque ita appellatur ubique, etiam in nummis. Certe apud Franc. Gotifredum extat nummus ab hac urbe olim cusus, qui ab una parte rotam habet octo radiolorum, interque singulos radiolos has literas octo: LOUCERIA. in aversa caput Minervæ vel Romæ expressum est. Item alius apud eundem in aversa circum clavam, arcum cum capite Herculis & pharetra habet itidem: LOUCERIA. Vide Antoninum Caracciolum in Nomenclatore in quatuor Chronologos antiquos.

ΛΟΥΣΙΑ, τῶν Υακίνθου θυγατέρων μία· ἀφ' ἧς ὁ δημότης Οἰνηΐδος φυλῆς Λυσιεύς] MS. Λ. τ. Υ. θυγατέρων ἡ Λυσία μία. Supra v. Ἀζηνιά. Sequentia verba Meursius ita restituenda putat: ἀφ' ἧς ὁ δῆμος φυλῆς, ἧς ὁ δημότης Λυσιεύς. Sed frequens est hujuscemodi confusio apud Stephanum.

ΛΟΥΣΙΤΑΝΙΑ, μέρος τῆς Βαιτικῆς· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς] Spero auctorem scripsisse τῆς Ἰβηρίας. Nihil enim tale vel somnianti Marciano in mentem venit. Affirmat eum *Lusitaniam* terminari, ἀπὸ μεσημβρίας περιορισμένην Βαιτικῇ, καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάσσῃ. pag. 73. quomodo ergo potest dici *Bætica* pars?

ΛΟΥΣΣΟΙ, πόλις Ἀρκαδίας] Apud Antigonum Hist. Parad. cap. 152. scribitur, ἐν Λύσοις. per simplex σ. Apud Callimachum Hymno in Dianam v. 235. utroque modo scribitur Λύσοις & Λύσσοις. Sed ibi Scholiastes rectum casum auctore Herodiano esse ait τὰ Λοῦσα. Ἡ εὐθεῖα τὰ Λοῦσα, ὡς Ἡρωδιανός. Situm habes apud Polybium lib. IV. pag. 288.

— Ὁ πολίτης, Λούσιος, καὶ Λουσεύς, καὶ Λουσιάτης] Apud Xenophontem lib. IV. Ἀναβ. pag. 322. legitur: Εὐρύλοχος Λουσιεὺς Ἀρκάς. pro Λουσεύς. & lib. VII. Εὐρύλοχος ὁ Λουσιάτης Ἀρκάς. Ultimum occurrit etiam apud Polybium d. l.

ΛΥΓΚΟΣ, πόλις Ἠπείρου· Στράβων ἑβδόμῃ. ἐκλήθη ἀπὸ Λυγκίως. τὸ ἐθνικὸν, Λυγκισταί] Perperam urbem hanc Epiro Stephanus tribuit, auctoritate, ut putat, Strabonis. Ille enim *Lyncestas* supra *Epirum* & Macedoniam commemorat, ita tamen ut superiori Macedoniæ

doniæ eos disertim tribuat lib. VII. pag. 326. Appellantur autem Λυγκισταὶ Straboni: Thucydidi lib. IV. pag. 334. & Ptolemæo Λυγκησταὶ, per η. rectius, ni fallor. Cæterum in urbis hujus nomine non temere fidendum recentissimis Græciæ tabulis aliam nobis *Lyncum* in Epiro, aliam *Lycum* in *Lyncestide* Macedoniæ comminiscentibus. Ista enim non ex veritate, sed libidine profecta sunt.

— Ὡς Λύτιος] Scribe: ὡς Λύκιος.

ΛΥΓΞ, πόλις Λιβύης, πρὸς τοῖς Γαδείροις μετὰ τὸν Ἀτλαντα] Hæc eadem urbs, quæ supra jam bis descripta, sed aliter appellata, semel Λίγξ, semel Λίξα, vel Λίξ. ut Salmasius in Exercit. Plin. pag. 303.

— Καὶ νῆσος Ἀτλαντικὸς, καὶ πόλις Λυγξῶ· Ἀρτεμίδωρος] Legendum videtur: καὶ πόλις Λυγξ, ὡς Ἀρτεμίδωρος. Nam Strabo lib. XVII. pag. 829. expresse testatur urbem hanc Λίγκα ab *Artemidoro* vocatam: Ἀρτεμίδωρος δὲ Ἐρατοσθένει μὲν ἀντιλέγει, διότι Λίξον τινά φησι πόλιν περὶ τὰ ἄκρα τῆς Μαυρουσίας τὰ ἑσπέρια, ἀντὶ Λιγκός.

ΛΥΔΙΑ, ἡ χώρα.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λυδὸς, καὶ Λυδαῖος] Et Λύδιος etiam. Unde Λύδιον ἅρμα.

ΛΥΞΕΙΑ, πόλις Ἀκαρνανίας.

— Ἀπὸ Λυξεὸς τινὸς] Salmasius: ἀπὸ Λύξεως τ.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λυξεὺς, καὶ Λύξα] Salmasius: Λυξειεὺς καὶ Λυξεάτης.

ΛΥΚΑΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας.

— Καὶ Λύκειος ὁ Ἀπόλλων] Apud Sophoclem in Electræ princip. pag. 79. *Apollo* dicitur Λυκοκτόνος Θεός.

> Αὕτη δ᾽ Ὀρέστα τοῦ Λυκοκτόνου Θεοῦ
> Ἀγορὰ Λύκειος.
> *Hic, Oreste, divi Lupicida*
> *Forum est Lyceum.*

Ubi Scholiastes: Λυκοκτόνος ὁ Ἀπόλλων καλεῖται, ὡς ποτε λύκον κτείνας. Τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει, Ἀπόλλων ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον, οὗ τῇ παρουσίᾳ τὸ λυκόφωτος ἀφανίζεται, λύκη χροιὰν ἔχον, διὸ καὶ τοὔνομα ἔχει. τόπος οὖν ἐν Ἄργει ἦν Λυκοκτόνου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἔχων, καὶ προσαγορευόμενος ἐντεῦθεν Λύκειος ἀγορά. Sed & *Lycius Apollo* dictus est. De quo cognomine anquirit Macrobius lib. I. Saturn. cap. 17. Eustathius ad Iliad. B. pag. 354. & hinc pariter in Inscript. Neap. apud Constantin. pag. 327. Λυκοφόρος pro *lucifera* ponitur.

ΛΥΚΑΣΤΟΣ, πόλις Κρήτης· Ὅμηρος, Λύκτον Μίλητόν τε, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον] Meminit Parthenius Erot. cap. XXXV. Locus vero Homeri est ex Iliad. B. v. 648. ad quem Eustathius pag. 313. postquam attulisset ea, quæ adhuc hic leguntur, subjungit: ἔστι δὲ καὶ Ποντικὴ Λύκαστος κατὰ τὴν γραφὴν τῶν ἐθνικῶν. ὃς λέγει καὶ ὅτι τὴν Κρητικὴν Λύκαστον ἐξῴκισαν οἱ ἐγχώριοι. οὐκ ἐπιμερίζει δέ φησιν ἡ ἐθνικὴ παράδοσις. Unde apparet quantum hoc loco deperditum sit. *Lycasti Pontica* mentio infra v. Χαδισία.

— Ὁ πολίτης, Λυκάστιος] Hujus gentilis mentio in Epigrammate nondum edito Leonidis Tarentini.

> Εἰς Πολυκλείδαν Κρῆτα τὸν Λυκάστιον.
> Πολύκλειδα τὸ μνῆμα Λυκαστίου, ἄκρον ἐρώτων
> Εἰδότος, ἄκρα μάχας, ἄκρα λινοστασίης
> Ἄκρα χοροιτυπίης χθόνιοι . . . .
> Τοῦτον Κρηταιεῖς Κρῆτα παρῳκίσατε.
> Πολύκλειδα παιδίον ἔρως πόθεεν, Ἄρτεμις ἄγρας,
> Μοῦσα χορὸς, Ἄρης ἐξωπάλιξε μάχαν.
> Πῶς οὐκ ὄλβιος ὁ Λυκάστιος, ὃς καὶ ἔρωσι
> Ἄρχε καὶ ἐν μολπαῖς, καὶ δορὶ καὶ σάλικι.

ΛΥΚΑΨΟΣ, κώμη, πλησίον Λυδίας.

— Ὡς δαγύψιος] Scribe: ὡς Λαδύψιος.

ΛΥΚΕΙΟΝ, τὸ γυμνάσιον· καὶ Λύκειος ὁ Ἀπόλλων] Paullo ante: Λύκειος ὁ Ἀπόλλων. Statius: *Templa, Lycie, dabit.*

ΛΥΚΙΑ, ἡ χώρα, ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίονος] Antoninus Liberalis Metamorph. cap. XXXVI. fabulatur *Lyciam* nomen accepisse à *lupis*, qui *Latonæ* ad Xanthum viam monstrarunt, cum regio illa ante Τερμιλὶς appellaretur.

— Ἔστι καὶ Λυκία, ἡ πρὸς Κιλικίαν] An non eadem hæc *Lycaonia*, quam descripsit ante? Vide Eustathium ad Dionys. pag. 113.

— Ἧς ἦρχε Σαρπηδών] Leo Philosophus Epigrammate ἀνεκδότῳ in Proclum & Theonem.

> Χαίροις δὲ καί συ, Πρόκλε, τοῦ Σαρπήδονος
> Ἄρειον αἷμα τοῖς ὅλοις βεβρωμένον.

ΛΥΚΟΑ, πόλις Ἀρκαδίας] Meminit hujus urbis Suidas v. Ἀλφειός, in nobili fragmento Polybii: quod extat in Excerpt. lib. XVI. pag. 74. apud Constantinum Porphyrogennetam.

ΛΥΚΟΖΕΙΑ, πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν, Λυκοζειοι] Gentile hoc sic etiam extat apud Suidam. & tamen non dubito, quin eadem gens sit, quæ Λακόζιοι appellata supra v. Λάκοζος.

ΛΥΚΟΣΘΕΝΗ, πόλις Λυδίας.

— Ὁ πολίτης, Λυκοσθενεύς] In nummis apud Goltzium: ΛΥΚΟCΘΕΝΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ.

— Ὡς Δικαιαρχίτης] Supra h. v. Δικαιαρχείτης.

ΛΥΚΤΟΣ, πόλις Κρήτης, ἀπὸ Λύκτου τοῦ Λυκάονος] Hæc alio nomine Καρνησσόπολις dicta. Hesychius: Καρνησσόπολις, Λύκτος ἡ Κρητικὴ οὕτως ἐκαλεῖτο.

— Ἔνιοι Λύττον φασὶν αὐτήν] Similiter Eustathius ad Iliad B. pag. 313. Hinc in lapidibus antiquis apud Gruterum pag. MLXXXV. aliquoties ΛΥΤΤΙΩΝ ΠΟΛΙC scribitur.

— Τὸ

— Τὸ ἐθνικὸν, Λύκιος] Hinc apud Virgilium Ecl. v. v. 72. *Lyctius Ægon*. Apud Proclum lib. v. Polit. Plat. pag. 418. Λυπταιῶν corrupte legitur, pro Λυκτίων.

ΛΥΚΩΝ, πόλεις δύο.

— Ἡ δὲ ἑτέρα, τοῦ Συβεννύτου νόμου] Σεβεννύτου.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λυκοπολῖται] Apud Diodorum Siculum lib. 1. pag. 56. νομὸς Λυκοπολίτης à lupis dicitur appellatus. & ex eo apud Eusebium lib. 11. Præpar. Euang. cap. 1. Apud Macrobium lib. 1. Saturn. cap. 17. *Lycopolitana Thebaidos civitas*.

ΛΥΚΩΝΗ, πόλις Θρᾴκης.

— Ὡς Κιώνη, Κιωναῖος] Lege: Σκιώνη, Σκιωναῖος. infra h. v.

ΛΥΚΩΡΕΙΑ, κώμη ἐν Δελφοῖς· Καλλίμαχος τετάρτῳ· ἀπὸ Λυκωρέως τοῦ βασιλέως] Apud Apollonium Rhodium lib. iv. v. 1490. Caphaurus dicitur nepos Φοίβοιο Λυκωρείοιο, quod Phœbi epithethon Scholiastes dicit esse, ἀντὶ τοῦ Δελφικοῦ. οἱ γὰρ Δελφοὶ τὸ πρῶτον Λυκωρεῖς ἐκαλοῦντο, ἀπό τινος κώμης Λυκωρείας. Apud Plutarchum princ. lib. Cur oracula non reddantur carmine. pag. 394. Λυκώρεια scribitur, in codice tamen Vulcobii Λυκώρεια. In hac regnasse Deucalionem tradit marmor Parium à Clarissimo Seldeno vulgatum: Ἀφ' οὗ Δευκαλίων περὶ τὸν Παρνασσὸν ἐν Λυκωρείᾳ ἐβασίλευσε, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Κέκροπος, ἔτη ΧΗΗΗΔ. *Ex quo Deucalion apud Parnassum in Lycoria regnavit, regnante Athenis Cecrope, anni* MCCCX. Vide & Pausaniam lib. x. pag. 619.

— Καὶ Λύκωρος] Puto legendum Λυκώρειος. Ad ejus enim differentiam mox subjicit Jovem Λυκώρειον per diphthongum vocari: nam verba ista alio referri nequeunt.

— Ἔστι καὶ Λυκωραῖος Ζεὺς, καὶ Λυκώρειον διὰ δίφθογγου] Scribe: καὶ Λυκώρειος. Ita enim Phœbum appellat Apollonius dicto paullo ante loco.

ΛΥΑΗ, πόλις Ἀρκαδίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Λυκωρείας] Pausanias meminit Λυκωρείας, Arcadiæ vici, lib. viii. pag. 486.

ΛΥΡΚΕΙΟΝ, ὄρος Ἄργους] Scholiastes Apollonii Rhodii ad lib. i. v. 125. ubi *Argos* appellatur Λυγκήιον vel Λυρκήιον, posterius sic explicat: ἐὰν δὲ Λυρκήιον, ἀπὸ ὄρους Ἀργείας Λυρκείου, ἀφ' οὗ Ἴναχος καταφέρεται ποταμός. Mons iste, in quo *Inachi* fontes, Pausaniæ dicitur *Artemision*, verum in hujus vicinia ponitur eidem Λύρκεια, χωρίον lib. 11. pag. 130. Apud Hesychium per ι scribitur Λύρκιον.

— Λύρκειον ὕδωρ] Intelliguntur fontes Inachi in monte *Lyrceo*, uti ex Apollonii Scholiaste, cujus locum paullo ante adduximus, apparet. Hinc Statius lib. iv. Thebaid. v. 711.

Aret Lerna nocens, aret Lyrceus & ingens
Inachus.

— Καὶ Λυρκήιον] Forte alludit ad dictum Apollonii locum, in quo nonnulli Λυρκήιον Ἄργος, uti ex Scholiaste apparet, legerunt.

ΛΥΡΝΑΤΙΑ, χερρόνησος, καὶ χωρίον Λυκίας] Eadem, quæ paullo ante Λυρνύτεια.

— Λυρκάδιος δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου] Sic quoque apud Scylacem, quamquam prior vocabuli pars ibi perierit.

ΛΥΡΝΗΣΣΟΣ, πόλις Τρωική] Hanc urbem ab Achille simul cum Thebe Hypoplacia multisque aliis ad Priami regnum pertinentibus vastatam Homerus canit. Unde Dictys lib. 11. *Achilles haud contentus rerum, quæ gesserat, Cilicas aggreditur, ibique Lyrnessum paucis diebus pugnando cepit.* De his *Cilicibus* vetus Homeri Scholiastes, qui vulgo Didymus audit, ad Iliad. Α. v. 366. Κίλικες ἔθνος βάρβαρον τῆς ὑπὸ τὸ Πλάκιον ὄρος Θήβης· τούτων ἦρχε τῶν Κιλίκων Ἠετίων, ἔχων υἱοὺς ἑπτὰ, θυγατέρα δὲ τὴν Ἀνδρομάχην τὴν γαμηθεῖσαν Ἕκτορι τῷ υἱῷ Πριάμου. Κατὰ δὲ τὸν Τρωικὸν πόλεμον ἐπιστρατεύσας Ἀχιλλεὺς τῇ Θήβῃ, καὶ τὴν πόλιν πορθήσας πάντα Ἠετίωνα ἀνεῖλε σὺν τοῖς τέκνοις. μεθ' ὃς Λυρνησὸν πορθήσας, καὶ τὴν πόλιν ἑξελὼν, αἰχμάλωτον ἦγεν ἐκ Λυρνησοῦ μετὰ Βρισηίδα. Quem locum emendatum adduxi: nam in vulgatis codicibus mendose legitur Δύρνησον & Δυρνησῷ. Hesychius Λυρνησὸν etiam *Tenedum* dictam affirmat.

— Τὸ ἐθνικὸν, Λυρνήσσιος] Et femininum Λυρνησσὶς vel Λυρνησίς. Ovidius lib. 11. de Arte v. 403.

Audierat, Lyrnesi, tuos abducta labores.

de Briseide.

— Ὡς ἀπὸ τοῦ Λύρνας, ἡ Λύρνη, Λυρναῖος] Annon scribendum: ἡ Λύρνη, Λυρναῖος. Eustathius ad Iliad. Β. pag. 322. dicit Æschylo forte per syncopen gentile hoc formatum.

ΛΥΣΙΜΑΧΕΙΑ, πόλις τῆς ἐν Θρᾴκῃ Χερρονήσου] De *Lysimachia* commodissimo situ ad trajectum ex Europa in Asiam prohibendum locus extat insignis in Excerptis Diodori apud Porphyrogennetam pag. 298. in quo notatur Antiochi peccatum urbem hanc post prœlium ad Thermopylas deserentis, quo factum est, ut is impedire paullo post non potuerit, quo minus Romani ex Europa copias in Asiam trajicerent.

— Ἡ πρότερον Καρδία] Confuse auctor hic geographica tractat: nam *Lysimachia* ante non fuit appellata *Cardia*. Excerpta enim Strabonis in fine lib. vii. in Isthmo Cherronesi tres ponunt urbes Καρδίαν ad Melanem sinum, Πακτύαν ad Propontidem, Λυσιμαχίαν vero πρὸς τῇ μεσογείᾳ sive in medio Isthmi inter Καρδίαν & Πακτύαν. Isthmi vero latitudo in iisdem dicitur esse stadiorum xl, id est, quinque millium passuum: quam longi-

tudinem

tudinem Plinius quoque tribuit longis muris, quos comprehendisse has tres civitates scribit lib. IV. cap. 11. Verum Pausanias lib. I. pag. 17. auctor est *Cardiam* à Lysimacho disjectam, dum *Lysimachia* ab eo conderetur, & pag. 18. in fine *Cardiam* suo tempore vicum fuisse testatur.

— Ὁ πολίτης, Λυσιμαχεύς] Hinc in nummo apud Goltzium: ΛΥΣΙΜΑΧΕΩΝ.

ΛΥΤΑΙ', χωρίον Θεσσαλίας] Hinc apud Hesychium: Λυταίη, Θετταλη.

ΛΥΧΝΙ'ΔΟΣ, πόλις Ἰλλυρίας] Rectius ΛΥΧΝΙΔΟ'Σ accentu in ultima. ut Μυρμιδός. ad quam vocem pro exemplo nomen hoc adducitur, licet eodem quo hic accentu notatum. Straboni lib. VII. pag. 327. Λυχνιδοῦς. Dicit enim: αἵτε λίμναι, εἰσὶν περὶ Λυχνιδοῦντα. *Lacus sunt circa Lychniduntem.* De urbis hujus origine sic ait vetus epigramma in Antholog. lib. III. cap. 1.

> Εἶχε δ' ἀπ' εὐσεβίων προγόνων ἱερὰ δυκία πάτρην
> Λυχνιδὸν, ἣν Φοῖνιξ Κάδμος ἔδειμε πόλιν.
> *Habuit vero natus piis parentibus laudatam patriam*
> *Lychnidum, quam Phœnix Cadmus construxit urbem.*

ubi perperam in vulgatis legitur Λύχναδον. Catalogus Urbium MS. Vatic. Ἀχρίδα ἡ πρώην Σαρδικῆς καὶ Πρέβαλις καλουμένη, ἔχουσα λίμνην παρακειμένην Λυχνιδὸν καλουμένην.

— Καὶ Λυχνία λίμνη, καὶ Λυχνίτης] Scribe: καὶ Λυχνῖτις. Scymnus in Perieg. v. 434.

> Ἔχει δὲ λίμνην ἡ χώρα τινὰ
> Μεγάλην, παρ' αὐτοῖς τὴν Λυχνῖτιν λεγομένην.
> *Habet vero paludem quandam regio bene*
> *Magnam, apud illos Lychnitim dictam.*

Loquitur de Illyriis.

ΛΩΜΕΝΤΟ'Σ, πόλις Ἰταλίας, ὀξυτόνως· καὶ ὅσαι εἰς τος τῇ ἐν συλλαβῇ παραλήγει. ἣν καὶ Λαυρεντὸν φασὶ μετὰ τοῦ ρ] Aut omnia me fallunt, aut auctor Λωμεντὸν hic per errorem appellat, quod infra recte Νωμεντὸς *Nomentum*. Deinde alio errore oppidum hoc confundit cum *Laurento*. Vide supra v. Ἄντεια.

ΛΩ'ΡΥΜΑ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ἔστι καὶ λιμὴν Ῥόδου· ὃς Λώρυμα λέγεται] Livius lib. XLV. cap. 10. *Cum prætervehrentur Asiam legati & Loryma venissent, qui portus viginti paullo amplius millia ab Rhodo abest ex adverso urbi ipsi positus, principes Rhodiorum occurrunt.* Unde apparet Stephanum vel ejus Epitomatorem suo more errasse, dum duo nobis *Loryma* faciunt, cum una tantum fuerint, Cariæ ad Rhodios pertinentia.

ΛΩΤΟΦΟ'ΡΟΣ, χώρα, ἡ Λωτοφαγῖτις νῆσος] Immo insula Africæ, alio nomine *Meninx*, *Lotophagitis* appellata est. Plinius lib. V. cap. 7. *Insulas non ita multas complectuntur hæc maria. Clarissima est Meninx, longitudine XXXV M. passuum, latitudine XXV, ab Eratosthene Lothophagitis appellata. Oppida habet duo, Meningem ab Africæ latere & altero Thoar: ipsa à dextro Syrtis minoris promontorio passibus CC sita.*

M.

ΜΑ'ΓΑΡΣΟΣ, μέγιστος ὄχθος ἐν Κιλικίᾳ, πρὸς τῷ Μαλλῷ] Supra v. Ἀγάθυρσοι scribitur Μέγαρσος. atque ita etiam apud Lycophronem pag. 78. ubi Tzetzes: Μέγαρσος, πόλις Κιλικίας μέσον τοῦ τάφου Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου καὶ Μεγαρσίας Ἀθηνᾶς ἱερόν. pag. 157. ubi de Mopso historiam repetit, perperam legitur: τῆς Μεγάρας πόλεως, pro τῆς Μεγάρσου.

— Καὶ Μεγαρσία Ἀθηνᾶ ἐκεῖ ἵδρυται] In ruinis Calatiæ in via Appia octo millia passuum à Capua reperta est basis cum signo Minervæ sinistra hastam dextra clypeum tenentis cum hac inscriptione apud Pyrrhum Ligorium:

ΘΕΑΝ ΜΑΓΑΡΣΙΔΑ
ΤΙ. ΙΟΥΛΙΟΣ. ΣΥΡ.
ΑΝΕ'ΘΗΚΕΝ.

Arrianus quoque lib. II. de Exped. Alexandri pag. 33. Alexandrum cum Μάγαρσον pervenisset τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Μαγαρσίδι sacrificasse narrat.

ΜΑΓΔΩΛΟ'Σ, πόλις Αἰγύπτου.

— Διολιβίτης] Scribe: Διολχίτης. uti scribitur infra v. Ὠρεός.

ΜΑΓΙ'Α, πόλις Ἰλλυρίας.

— Εἰσὶ καὶ Μάγοι, ἔθνος περὶ Μηδίαν] Herodotus lib. I. cap. 101. Δηιόκης μὲν νῦν τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνέστρεψε μοῦνον καὶ τούτου ἦρξε· ἔστι δὲ Μήδων τοσάδε γένεα, Βοῦσαι, Παρητακηνοί, Στρούχατες, Ἀριζαντοί, Βούδιοι, Μάγοι. *Deioces igitur solam Medicam subegit nationem, eique soli imperavit. Cujus nationis tot numero gentes sunt, Busæ, Paretaceni, Struchates, Arizanti, Budii, Magi.*

ΜΑΓΝΗΣΙ'Α, πόλις παρὰ τῷ Μαιάνδρῳ, καὶ χώρα, ἀπὸ Μάγνητος] Duæ celebres fuere in Asia minore civitates hoc nomine: una *Cariæ* ad fluvium *Mæandrum*, altera *Phrygiæ* ad montem *Sipylum*. Hæc à Ptolemæo Μαγνησία πρὸς Σιπύλῳ, illa Μαγνησία ἡ πρὸς Μαιάνδρῳ dicitur. Conon apud Photium Narrat. XXIX dicit hanc ad *Mæandrum* sic appellatam à *Magnetibus*, qui ad Peneum fluvium montemque Pelium habitarunt ductuque & auspiciis Prothei contra Trojanos militaverunt. Hanc vero *Magnesiam* Thessaliæ à *Magnete* Argi filio nomen sortitam auctor est Antoninus Liberalis Metam. cap. XXIII. A Dioscoride *Magnesia ad Mæandrum* diserte Καρίας dicitur lib. V. cap. 131. Non longe ab hac fuit Παλαιμαγνησία, sive *Vetus Magnesia* oppidulum vel castellum, cujus mentio in Fœdere

inter

inter Smyrnæos & *Magnetes* icto, quod conservarunt nobis Arundelliana Marmora. Altera *Magnesia* ad *Sipylum* Μεγάλη appellatur ab Hegesia apud Dionysium περὶ Συνθέσ. Ὀνομ. pag. 17. ἀπὸ Μαγνησίας εἰμὶ τῆς μεγάλης Σιπυλέως.

— Ὁ πολίτης Μάγνης, ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῇ] Apud Tristanum Tom. II. pag. 429. extat nummus ad *Magnesiam Phrygiæ* pertinens, in cujus uno latere effigies Ciceronis repræsentata est, addita epigraphe: ΜΑΡΚΟΣ ΤΥΛΛΙΟΣ ΚΙΚΕΡΩΝ. in averso latere manus tenens uvam, spicam, lauream & corollam oleagineam, cum inscriptione: ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΑΠΟ ΣΙΠΥΛΟΥ. qui procul dubio percussus est, cum Cicero Proconsul esset Ciliciæ. Nummum hunc rarissimum ostendit mihi Gulielmus Setonius Cl. IC. ab Ill. Card. Cobellutio sibi relictum.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μάγνησσα παρὰ Καλλιμάχῳ] Cl. Salmasius legit, Θηλυκὸν, Μάγνησσα. Recte. Apollonius Rhodius lib. I. v. 584.

Μαγνησσὶ δ' ὑπεύδιος ἠπείροιο
Ἀκτή.

Et magneticum serenum continentis
Littus.

Horatius lib. III. Carm. Od. 7.

Narrat pene datum Pelea Tartaro,
Magnessam Hippolyten dum fugit abstinens.

— Καὶ Μαγνῆτις παρὰ Σοφοκλεῖ] Et Μαγνήτιδας accusativo plurali de Europæis apud Homerum Hymno in Apollinem v. 217.

ΜΑΔΡΗΝΟΙ', καὶ Μαδιανῖται, ἔθνος Ἀραβίας] Apud Nonnosum in Biblioth. Photii Cod. III. appellantur Μααδηνοὶ, gens Saracenica. Apud Procopium lib. I. Pers. Μαδδηνοί. Utrobique haud dubie legendum Μαδιηνοί: facile enim Δ & Λ confunduntur. Nisi potius & ibi Μαδηνοὶ & hic scriptum olim fuerit Μαδηνοὶ καὶ Μαδιανῖται. Ptolemæo enim lib. VI. cap. 7. Μαδιάνα eorum civitas dicitur (sic enim ibi scribendum pro Μοδιάνα) Josepho lib. II. Antiq. cap. 5. pag. 59. Μαδιάνη urbs, gens Μαδιανῖται & Μαδιηνῖται. Eusebio in Top. urbs Μαδιάμ, regio Μαδιανή, populus Μαδιαναῖοι.

ΜΑΔΥΤΤΟ'Σ, πόλις Ἑλλησποντία.

— Καὶ ἀπὸ τοῦ Μάδυτος, Μαδύτιος] Posteriores auctores & Notitiæ Episc. Μάδυτα appellant neutro genere, quæ à prioribus Μαδυτὸς dicta est.

ΜΑ'ΣΑΚΑ, πόλις Καππαδοκίας, ἡ νῦν Καισάρεια] Vide quæ notavimus supra v. Καισάρεια, ubi Μάζα perperam scriptum pro Μάζακα monuimus. Philostorgius tamen lib. IX. Hist. Eccles. cap. 12. scribit: Ὅτι Μάζα τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο ἡ Καισάρεια, ἀπὸ Μοσὸχ τοῦ Καππαδοκῶν γενάρχου ἑλκυσαμένη τὸ ὄνομα· τοῦ χρόνου δὲ προϊόντος, καὶ παρέγκλησιν ἤδη Μάζακα προσονομάζεται. *Quod Cæsarea ab initio Maza vocata fuerit à Mosoch Cappadocum gentis principe nomen trahens: procedente vero tempore per productionem jam Mazaca cognominetur.* Vitruvius *Mazacam* appellat lib. VIII. cap. 3. describens locum mirabilem inter *Mazacam* & *Tuanam*: cum apud Græcos Μάζακα & Τύανα neutra sint pluralia. Vide & Hieronymum Catal. Illustr. Script. cap. 116.

ΜΑ'ΖΥΕΣ, οἱ Λιβύης νομάδες] *Mazuces* aut *Mazaces* dicti Romanis hi *Numidæ*. Apud Suetonium Nerone cap. 30. *Nunquam carrucis minus mille fecisse iter traditur soleis mulorum argenteis, canusinatis mulionibus, armillata phalerataque Mazacum turba atque cursorum.* Vulgo scribitur *Mazacum*, minus bene. Ad quem locum non est sequendus vir doctus de Cappadocibus *cursores* istos interpretans. Μάζυες enim οἱ Λιβύης νομάδες, *Mazuces* aut *Mazyces* dicti Latinis, quos Ptolemæus proxime secutus est Μάζικας eos appellans lib. IV. cap. 2. aliique posterioris Græciæ scriptores, ut Philostorgius lib. XI. Hist. Ecclesiast. cap. 8. Μάζικες καὶ Αὐξωριανοὶ μεταξὺ τῆς Λιβύης καὶ Ἀφρῶν ὄντες νέμονται, καὶ μὲν τὸ ἀνατολικὸν αὐτῶν κλίμα τὴν Λιβύην ἐξηρήμωσαν. *Mazices & Auxoriani inter Libyam & Afros habitantes juxta Orientalem eorum plagam Libyam vastaverunt.* ubi infeliciter interpres reddidit *Mazaces*.

— Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι Μάξυες] Horum meminit Herodotus lib. IV. cap. 191. & 193.

— Καὶ ἕτεροι Μάχμυες] Scribe: Μάχλυες, & quidem ex Herodoto, qui illorum hoc nomine facit mentionem lib. IV. cap. 178.

ΜΑΙΑΝΔΡΟΥ'ΠΟΛΙΣ, Μαγνησίας πόλις, ὡς Φλέγων ἐν Ὀλύμπῳ] Lege: ἐν Ὀλυμπιάσι, uti recte monuit Xylander in Scriptorum Indice.

— Εἰ δὲ ἐστι Μαίανδρος ἡ πόλις, τὸ ἐθνικὸν, Μαιάνδριος] Athenæus lib. II. pag. 57. ex *Simonidis lib. II. Jamborum*.

Οἷόν τι χηνὸς ᾠὸν Μαιανδρίου.
Velut anseris ovum Meandrii.

qui versus itidem adducitur ab Eustathio ad Odyss. Λ. pag. 1686.

ΜΑΙΔΟ'Ι, ἔθνος Θρᾴκης, πλησίον Μακεδονίας] Apud Appianum princ. Illyric. Μαῖδος perhibetur *Illyrii* filius, quem verisimile genti huic dedisse nomen.

ΜΑΙ'ΝΑΛΟΣ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Λυκάονος] Scholiastes Theocriti Idyll. I. pag. 21. *Mænalum* quoque *Lycaonis* filium vocat, sed Apollonii Scholiastes *Arcadis*, *Lycaonis* scilicet nepotem, ad lib. I. v. 770.

— Καὶ Μαιαλίτης] Puto Μαιναλίτης.

ΜΑΙΟΝΙ'Α, ἡ Λυδία, ἀπὸ Μαίονος ποταμοῦ, τοῦ περὶ τὴν Ἀχαΐδα γῆν ῥέοντος· τὸ ἐθνικὸν Μαιόνιος, καὶ Μαιονία θηλυκόν. καὶ Μαίων ὁμωνύμως τοῦ

τῇ οἰκιστῇ, ἀφ' ἧς ἡ χώρα] In veteri nummo apud Franc. Gotifredum circum caput muliebre turritum : ΜΑΙΩΝΙΑ. In aversa circum figuram muliebrem sinistra cornu copiæ, dextra gubernaculum tenentem : ΜΑΙΟΝΩΝ. Sic quoque in alio apud eundem circum Mercurium : ΜΑΙΟΝΩΝ. In aversa caput Herculis expressum est. Fluvii autem Μαίονος meminit quoque Hesychius v. Μαιῶτιν λίμνην, his verbis : Μαιωτά φασιν εἶναι ποταμὸν τῆς Ἀχαΐας καὶ Μαιῶτιν λίμνην ἐν Ἑλλάδι.

ΜΑΙΩΤΑΙ, ἔθνος Σκυθικὸν, μέγιστον, καὶ πολυάνθρωπον] Eadem de hac gente habes apud Eustathium ad Dion. pag. 26. & pag. 89. Corruptum autem hoc nomen apud Athenæum lib. XIII. pag. 575. ubi Ὁμάρτη βασιλεῖ Μαραθῶν, pro Μαιωτῶν, legitur; nisi quis malit Σαρματῶν.

— Καὶ τὸ θηλυκὸν εἰς Μαιῶτις λίμνη, ἣν φασι κληθῆναι ἀπὸ τῆς Εὐξείνου πόντου] An non legendum : ἀπὸ τῆς μαίας, ἢ μητέρα εἶναι τῆς Εὐξείνου. Vide Eustathium d. l. & Tzetzem Chiliad. VIII. v. 224. Salmasius legit brevius : ἣν φασι κληθῆναι μητέρα τῆς Εὐξείνου. ut vitium ex abbreviatione μητ. habeat ortum. Apud Suidam, Μαιωτόλιμνος, ὄνομα τόπου dicitur : ego potius gentile esse existimo.

— Ἔστι δὲ Μαιώτης ἰχθύς τις] Athenæus lib. VII. pag. 312. Φέρει δὲ (Nilus) καὶ τοὺς Μαιώτας καλουμένους, ὧν μνημονεύει Ἄρχιππος ἐν Ἰχθύσι διὰ τούτων,

Τοὺς Μαιώτας, καὶ σαπέρδας, καὶ γλάνιδας.

Fert etiam (Nilus) *quos Maotas vocant, ab Archippo in Piscibus his verbis memoratos,*

Maotas, Saperdas, ac Glanidas.

ΜΑΚΗ, Κελτικὴ πόλις. εὕρηται καὶ Μαινάκη Κελτικὴ πόλις] *Manaca* oppidum fuit Hispaniæ. *Celtica* autem dicitur propter originem : colonia enim fuit Massiliensium, teste Strabone lib. III. pag. 157. sed diruta ante ipsius tempora. Vide supra v. Ἐμπόριον.

ΜΑΚΕΛΛΑ, πόλις Ἰταλίας] MSS. legunt, Μάκαλλα. & sic hoc loco rescribendum est, & apud Aristotelem de Mirab. Auscultat. cap. 115. ubi vulgo legitur Μαλακά. qui rectissime prodit urbem hanc CXX stadiis, hoc est XV m. passuum à Crotone distare. Nam & Lycophron sic appellavit v. 927. uti ex Tzetze apparet pag. 150. Μάκαλλα πόλις Ἰταλίας, ὅπου τάφος καὶ ἱερὸν Φιλοκτήτου ἀφιδρυμένον παρὰ τῶν ἐγχωρίων καὶ θυσίας βοῶν δεχόμενον, ὥσπερ οἱ θεοὶ αἰώνιος ὑπάρχων. & mox ἐν Μακάλλοις. Miror autem locum hunc in Italiæ descriptione effugisse Cluverii diligentiam. Μάκελλα autem oppidum fuit Siciliæ circa Messanam, teste Dione in Excerptis apud Porphyrogennetam pag. 637. quod occupavit Athenio fugitivorum in Sicilia dux ; & quo munito Mamertinorum agrum incursionibus populatus est. Polybius lib. I. pag. 24. narrat illud à C. Duillio expugnatum, ejusdemque mentio extat in ipsa Columna Rostrata, cujus inscriptionem Petrus Ciacconius edidit & supplevit.

— Κέκληται ἀπὸ τοῦ μαλακισθῆναι ἐν αὐτῇ Φιλοκτήτην] Μαλακισθῆναι, id est, *infirmari*, *ægrotare* : ut μαλακῶς ἔχειν, & μαλακία pro *morbo*. Suidas ex nescio quo Atticista μαλακίζεσθαι affirmat de feminis proprie dici, ἀσθενεῖν de viris.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μακελλαῖος] Scribe : Μακαλλαῖος. Siculi autem oppidi gentile in veteri nummo extat apud Parutam in Numism. Sicil. pag. 104. ΜΑΚΕΛΛΑΙΝΕΩΝ.

— Ὡς Γολγυλαῖος] An legendum : Λογγυλαῖος. *Longula* enim Volscorum oppidum apud Livium, Λογγίλα Dionysio Halicarnasseo dictum; unde Plinio *Longulani*. An potius, Ἀγυλαῖος ?

ΜΑΚΑΡΕΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μακαρέως τοῦ Λυκάονος.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μακαρεύς] Salmasius : Μακαρεδεύς.

ΜΑΚΕΔΝΟΝ, χωρίον ἐν Πίνδῳ, ὡς Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ] Herodotus lib. I. cap. 56.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, ἡ χώρα, ἀπὸ Μακεδόνος τοῦ Διὸς καὶ Θυίας τῆς Δευκαλίωνος] Salmasius in Exercit. Plin. pag. 155. legit, Μακεδνός. Recte. Nam & sic Constantinus Porphyrogenneta lib. II. de Them. Them. 2. & Eustathius ad Dionysium pag. 37. & 61. & sequentia verba, τὸ ἐθνικὸν, Μακεδὼν, ὁμοφώνως τῷ κτίστῃ, hoc manifeste probant.

— Καὶ Μακεδὼν, ἀντὶ τοῦ Μακεδονικός] Hinc γῆ Μακεδὼν in epitaphio Euripidis :

Μνᾶμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου. ὀστέα δ' ἴσχει
Γῆ Μακεδών· ᾗ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.

— Καὶ Μακέτα διὰ δύο τ τ, καὶ Μακετίς] Hinc Μακεττία, ἡ Μακεδονία apud Hesychium.

ΜΑΚΙΣΤΟΣ, πόλις τῆς Τριφυλίας, ἣν ᾤκισαν Καύκωνες, ἀπὸ Μακίστου τοῦ ἀδελφοῦ Φρίξου] Apud Herodotum lib. IV. cap. 149. nomen hujus urbis corrupte legitur, Μάγιστος aut Μάσιστος.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μακίστιος καὶ Μακιστία] Hinc Μακιστία regio *Triphyliæ* Straboni lib. VIII. pag. 343.

ΜΑΚΑΡΑ, νῆσος Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν περίπλῳ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Μακαρονησίτης, καὶ Μακαραῖος, καὶ Μακαρήσιος] Ordo literarum postulat, ut legatur Μάκρα, & pro gentilibus Μακρονησίτης, καὶ Μακραῖος, καὶ Μακρήσιος. Et puto hanc esse *Macram*, quam Plinius in Pamphylio mari commemorat; aut *Macrianam* quam in Rhodiensi, lib. V. cap. 31. nisi sit una eademque insula *Macra* & *Macria*.

ΜΑΚΡΙΣ, ἡ Εὔβοια· οἱ οἰκοῦντες, Μάκρωνες· ὁ οἰκήτωρ, Μακρεύς] Scholiastes Apollonii ad

ad lib. I. v. 1024. Μακρώνων. τῶν κολυμβίων Μακρώνων, οἵ εἰσιν ἄποικοι Εὐβοέων. ἀφ' οὗ καὶ Μάκρωνες ἐκλήθησαν. καὶ Μάκρις γὰρ ἡ Εὔβοια ἐκαλεῖτο.

ΜΑΚΡΟΚΕΦΑΛΟΙ, περὶ τοὺς Κόλχους] *Macrocephali* Colchis vicini populi sunt Harpocrationi, apud quem Palæphatus: ἐν τῇ Λιβύῃ φησὶν ὑπερέχειν Κόλχων οἰκεῖν τοὺς Μακροκεφάλους. de qua *Libya* supra v. Λιβυστῖνοι. Meminit hujus gentis Hippocrates lib. de Aëre, locis & aquis, de longitudine capitum, quibus fuit prædita anquirens. Meminerunt & nummi duo apud Goltzium.

— Ὡς γὰρ ἡμίκυνες, καὶ μακροκέφαλοι, καὶ Πυγμαῖοι] Hausta hæc ex Strabone lib. I. pag. 43. Ἡσιόδῳ δ' οὐκ ἄν τις αἰτιάσαιτο ἄγνοιαν Ἡμίκυνας λέγοντι καὶ μακροκεφάλους καὶ Πυγμαίους. *Hesiodo nemo ignorationem objecerit, Hemicynes nominanti & Macrocephalos & Pygmæos.* & lib. VII. pag. 299. iisdem fere verbis, nisi quod ibi μεγαλοκεφάλους vocet, quos priore loco μακροκεφάλους vocaverat.

ΜΑ΄ΚΡΥΕΣ, ἔθνος Λιβύης] Numquid sunt μάχλυες Herodoti lib. IV. cap. 180.

ΜΑ΄ΚΡΩΝΕΣ, οἱ νῦν Σάννοι· Στράβων ἑνδεκάτῃ] Immo δωδεκάτῃ. Locus enim est lib. XII. apud Strabonem pag. 548.

ΜΑΚΤΩ΄ΡΙΟΝ, πόλις Σικελίας] Sita fuit hæc urbs super Gelam, teste Herodoto lib. VII. cap. 153.

— Ἣν ἔκτισε μόνην] Deest hic conditoris nomen, aut in voce μόνην delitescit: quod & Cluverius monuit.

ΜΑΚΡΥ΄ΝΕΙΑ, πόλις Αἰτωλίας. Στράβων δεκάτῃ] Apud Strabonem lib. x. pag. 451. legitur hodie μακυνία. & paullo post μακύνιον. rursus pag. 460. μακυνίαν. & in hoc loco in MSS. est μακυνία & μακυνεύς. idque sincerum esse clamat literarum series. Nihil ergo apud Strabonem auctoritate Stephani mutandum, uti vir doctus censuit. Dicta & Μακυνία, teste Plutarcho in Quæst. Græc. pag. 295. ubi Archytas Amphissensis:

Τὴν βοτρυοστέφανον μυρίπνουν Μακύναν ἐρατεινήν.

& Μακύνιον, teste Scholiaste Græco ad Epigramma Alcæi Messenii lib. I. Anthol. pag. 15.

Μακυνίας τείχη, Ζεῦ Ὀλύμπιε, ῥῆξε Φίλιππος·
Ἀμβαίνει. χαλκείας κλεῖε πύλας μακάρων.
Macynia muros, Jupiter Olympie, fecit Philippus
Pervios: æreas claude portas beatorum.

Ex quo loco apparet oppidum hoc situm fuisse loco arduo atque inexpugnabili. Vincentius Opsopœus dum μακυνίας accipit pro verbo Epigrammatis sensum haud collegit.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μακρυνεύς, τοῦ κοινοῦ τύπου] Salmasius: μακυνεύς. MSS. ut dictum, μακυνεύς.

ΜΑΛΑ΄ΝΙΟΣ, πόλις μεσογείας τῶν Οἰνώτρων] MSS. πόλις μία μ. τ. Ο.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μιλάνιος, καὶ Μιλανιεύς] Scribe: Μαλάνιος καὶ Μαλανιεύς.

ΜΑΛΕ΄Α, ἄκρα περὶ Πελοπόννησον] Scholiastes Græcus Euripidis pag. 153. Μαλέας αἱ κρατηρέες ἐστὶ περὶ Λακεδαιμονίαν λεγόμεναι τόποι ποιοῦσι ἰδιοτικῶς ὡς κατάμεγάλα. Idem in Paraphrasi pag. 155. masculino genere, ὁ Μαλέας vocat, ut & alii.

— Καὶ Μάλεια διὰ διφθόγγου, καὶ Μαλειάτης, ὡς Ἀσιάτης] Puto scribendum, Μαλεήτης, ut conveniat exemplo Ἀσιήτης. & supra v. Αἴγειον legitur Μαλεήτης.

— Καὶ Μαλεάτης] Apud Orpheum Argonaut. v. 203. mendose legitur.

Ταιναρίδης δ' Εὔφημος ἔβη Μηλεάπεδος ἄκρης.

pro Μαλεάπεδος. & iterum alio modo v. 1360.

Μαλεώπεδας ἰκόμεθ' ἄκρας.

pro Μαλεάπεδας.

ΜΑΛΛΑ΄ΔΑ, πόλις Περσική] Apud Ptolemæum lib. VI. cap. 7. legitur Μαλλάβα: sed ejus interpretes jam olim ex suis codicibus vertere *Mallada*.

ΜΑΛΛΟ΄Σ, πόλις Κιλικίας] Fuit Argivorum colonia, teste Arriano lib. II. pag. 33. ideoque Alexander ibidem Amphilocho tamquam Heroi parentavit. Fuit etiam aliud hoc nomine oppidum in *Pisidia*, quod in Hieroclis aliorumque Notitiis occurrit; nisi id potius Μαλός, unico λ, scribendum sit, ut in veteri Notitia Episcopat. scriptum extat; forte & gentili differebat. Nam Attalus Μαλλωτῶν Episcopus hinc dicitur Tom. I. Concil. Græcorum pag. 190. qui in epistolis Concilio Chalcedonensi subjunctis *Malinopoleos*, sive Μαλλωνπόλεως dicitur.

— Ὁ πολίτης, Μαλλώτης] Apud Photium in Excerptis Damascii de Vita Isidori, Soranus medicus Cilix male scribitur Μαλλαώτης, pro Μαλλώτης. Sic Crates Μαλλώτης apud Suidam & alios. Proclus Philosophus Μαλλώτης apud Proclum in Timæum.

ΜΑΛΟΕΙ΄Σ Ἀπόλλων ἐν Λέσβῳ] Meminit Apollinis Μαλόεντος à Mitylenæis culti Thucydides lib. III. in princ.

— Καὶ ὁ τόπος τοῦ ἱεροῦ Μαλόεις· ἀπὸ τῆς Μήλας τῆς Μαντοῦς] Apud Strabonem lib. XIII. pag. 603. Μαλοῦς locus est *Troadis* inter Palæscepsin & Achaiam: sed videndum an *Lesbi* promontorium Μαλία, quod apud Ptolemæum Μανία scribitur, hic debeat intelligi.

ΜΑΛΛΟΙ΄, ἔθνος Ἰνδικόν, τῶν ἀνθεστηκότων τῷ Διονύσῳ μετὰ Δηριάδου] Editio Aldina habet, ut Xylander dedit, Μαλοί. Verum tres MSS. Μαλλοί, & sic appellantur à Strabone, Diodoro, Curtio, Arriano. Habitaverunt autem circa Hydraotem fluvium.

ΜΑΜΑ'ΡΚΙΝΑ, πόλις Ἰταλική] MSS. Μαμαρκεῖνα π. Αὐσονική.

ΜΑΜΕ'ΡΤΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας] Apud Strabonem lib. VI. pag. 261. *Mamertium* dicitur urbs *Bruttiorum* inter Regium & Locros. Ab hac deducti coloni urbem Messanam in Sicilia occuparunt, teste eodem pag. 268. quæ *Mamertina* aliquantisper inde dicta est, ut notat Scaliger in Animadvers. ad Eusebium pag. 21.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μαμερτῖνος] Apud Dioscoridem lib. V. cap. 10. occurrit οἶνος Μαμερτινός.

ΜΑΝΔΑΡΑΙ', μέρος τῆς Μακεδονικῆς Κύρου] Meminit hujus *Cyri Macedonicæ* Thucydides in fine lib. II. sed ibi per duplex ρρ scribitur Κύρρου.

— Οἱ οἰκήτορες Μανδάραι] Salmasius legit Μανδαραῖοι.

ΜΑΝΘΥΡΕ'Α, κώμη Ἀρκαδίας] Sic apud Pausaniam lib. VIII. pag. 528. Μανθυρεῖς dicuntur. Ibidemque occurrit πεδίον τὸ Μανθυρικόν.

ΜΑΝΤΙ'ΝΕΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας. Ὅμηρος, Οἱ Τεγεάν τ' εἶχον, ϗ Μαντινέην ἐρίμορτον] Apud Homerum Iliad. B. v. 607. hodie legitur,

Καὶ Τεγέην εἶχον ϗ Μαντινέην ἐρατεινήν.

— Τὸ κτητικὸν, Μαντινικός] Apud Diogenem Laërtium in vita Platonis legitur tamquam gentile: Λασθένεια, scortum Arcadicum, Μαντινικὴ dicitur. ubi nulla correctione opus. Similiter enim Plato in Symposio pag. 211. Μαντινικὴ ξένη de Diotima, & recte pag. 201. pro Μαντικῆς Διοτίμας emendant Μαντινικῆς. Versio autem Latina utrobique emendanda est.

ΜΑ'ΝΤΥΑ, πόλις Ῥωμαίων] Eustathius ad Iliad. B. pag. 302. adducit ex nostro Μαντύη ϗ Μάντυα, πόλις Ῥωμαίων. Cluverius lib. I. Ital. Antiq. cap. 26. pag. 257. existimat à Stephano & quidem ex Polybio scriptum fuisse Μαντύα & Μαντυανός, uti apud eundem scribitur Γενύα & apud Polybium Ἀδύας & Παδύα. Sed hæc tanti non sunt.

— Ἐξ αὐτῆς ἦν Βεργίλιος ὁ ποιητὴς Μαντύτης] MSS. Βεργίλιος ὁ ποιητὴς Μαντυάτης. At Μαντύτης quamvis ineptum, probatur sequenti exemplo.

ΜΑΡΑΘΗ'ΣΙΟΝ, πόλις Καρίας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μαραθήσιος] In nummo Neronis apud Goltzium legitur: ΜΑΡΑΝΘΗΣΙΩΝ.

ΜΑ'ΡΑΘΟΣ, πόλις Ἀκαρνανίας, ὁ πολίτης, Μαραθηνός] *Marathus* Phœniciæ urbs dicitur Melæ, Ptolemæo & Arriano lib. II. de Exped. Alex. pag. 41. Unde apparet sitam fuisse in continenti Phœniciæ è regione Aradi. Diodorus Siculus in Excerptis apud Porphyrogennetam pag. 349. scribit *Marathenos* octo circiter stadiorum freto ab *Aradiis* fuisse disjunctos. Ad quem locum probare nequeo Henrici Valesii Adnotationes, incolas oppidi hujus Phœnicii Μαραθεῖς potius appellandos censentis, quam Μαραθηνούς. Nam quod Stephani auctoritate se tueri cupit, facile ex ipso Stephano convincitur, cum formatio illa in ηνὸς Syris sit admodum familiaris & ἐγχώριος. Sed omnino hunc Stephani locum nimis mutilatum & detruncatum ab Epitomatore existimo, qui omissa alterius *Marathi*, quæ in Phœnicia fuit, mentione, utramque deinde in gentilibus permiscuit.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μαραθούσιος, ὡς Κάδος, Καδούσιος] Supra v. Αἰθίοπες, scribitur Μαραθήσιος.

ΜΑΡΑΘΩ'Ν, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς] In nummo apud Pyrrhum Ligorium circum caput Minervæ galeatum legitur: ΜΑΡΑΘΩΝ. in aversa circum caput Mercurii: ΔΗΜΟϹ. Plura Suidas hac voce.

ΜΑΡΑ'ΧΗ, πόλις Ἰνδική. τὸ ἐθνικὸν, Μαράχιος, τοῦ κοινοῦ τύπου] Ante hanc vocem MSS. PP. habent: Μάραφιοι, ἔθνος ἐν Περσίδι, ἀπὸ Μαράφιος βασιλέως. Citatur hic locus infra v. Μάσπιοι. quare editis codicibus inserendus est. Meminit autem hujus gentis Herodotus lib. I. cap. 125. licet ibi scribatur Μαράφιοι.

ΜΑΡΓΑΓΑΙ, πόλις Ἠλείας] Videndum an Μάργανα Diodori, Μαργανέας Xenophontis, Μαργάλαι Strabonis una eademque Elidis urbs. MSS. hic habent Μαργαίαι.

ΜΑ'ΡΔΟΙ, ἔθνος Ὑρκανῶν] Vide supra v. Ἄμαρδοι. & Suidam h. v.

ΜΑ'ΡΔΟΝΕΣ, Ἠπειρωτικὸν ἔθνος. Εὔπολις, πόλεσι] Πόλεις nomen fabulæ Eupolidis, cujus mentio apud Athenæum lib. IX. & Pollucem sæpius.

ΜΑ'ΡΕΙΑ, πόλις ϗ λίμνη τῇ Ἀλεξανδρείᾳ παρακειμένη, ἣ ϗ Μαρεῶτις λέγεται· ἀφ' ἧς ϗ Μαρεώτης οἶνος] Μαρεώτης occurrit etiam supra vv. Αἴπεια & Εὔγεια. Sed Μαρειώτης v. Ἀζαῶται. & sic quoque ipsa regio vocatur in quodam Justiniani Imperatoris edicto.

ΜΑ'ΡΕΣ, ἔθνος προσεχὲς τοῖς Μοσσυνοίκοις] Apud Herodotum lib. VII. cap. 79. scribitur Μᾶρες.

ΜΑΡΙ'ΑΒΑ, μητρόπολις Σαβαίων, πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ] Scribe: ἑκκαιδεκάτῃ. libro enim XVI. pag. 778. extat, sed ibi scribitur Μαρίαβα. Apud Ptolemæum lib. VI. cap. 7. communi scripturæ vitio Μαραμα.

ΜΑΡΙΑΜΜΙ'Α, πόλις Φοινίκων· οἱ πολῖται, Μαριαμῖται] Ex gentili videtur scriptum Μαριαμία per μ simplex: & Ptolemæo est Μαριάμη. Nihilominus auctor Chronici Alexandrini pag. 642. Μαριάμμην scribit per duo μμ, vicumque appellat propinquum Heoli-

Heliopoli: agens enim de miraculosa Gelasini mimi ad Christianismum conversione simul & martyrio, addit: καὶ λαβόντες τὸ λείψανον αὐτοῦ οἱ ἐκ γένους αὐτοῦ ἀπήγαγον αὐτὸ εἰς τὴν κώμην τὴν λεγομένην Μαριάμμην· ὅθεν ὑπῆρξεν ἔξω Ἡλίου πόλεως καὶ ἐκεῖ ἔκλεισαν αὐτῷ εὐκτήριον οἶκον. *Reliquiasque ejus propinqui in vico Mariamme, unde erat oriundus, extra Heliopolin sepeliverunt, sacello ipsi condito.* Vide Notit. Episcop. Pro Φοινίκων autem MSS. hic habent Φοινίκης.

ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΙΑ, χώρα. Εὔπολις. Χρυσῷ γένει ἑρῶ] De *Mariandynis* vide plenius Eustathium ad Dionysium pag. 104. *Eupolidis* autem fabulæ χρυσοῦ γένος appellatæ mentio apud Athenæum lib. IX. Pollucem lib. VII. cap. 22. Apollonii Scholiasten & alios.

— Ἀπὸ Μαριανδυνοῦ τινος Αἰολέως] Scholiastes Apollonii Rhodii lib. II. v. 140. Φινέως παῖδες, ἐκ μὲν Κλεοπάτρας, Παρθένιος καὶ Κράμβις· ἐκ δὲ Ἰδαίας τῆς Δαρδάνου, ἢ Σκυθικῆς τινος παλλακίδος, Θυνὸς καὶ Μαριανδυνός. ἐξ ὧν τὰ ἔθνη κέκληνται. Οἱ δέ φασι κεκλῆσθαι τοὺς Μαριανδυνοὺς ἀπὸ Μαριανδυνοῦ υἱοῦ Κιμμερίου.

— Τοῦ Μαριανδυνὸς κτητικόν] Mallem: Τὸ δὲ κ. κ. pro τοῦ. Gentile autem ipsum mendose legitur apud Orpheum Argonaut. v. 742.

Ἠχί τε Μαῦροι ἔασι Μαριανδύνοισιν ὅμουροι.

Scribendum autem:

Ἠχί τε Ταῦροι ἔασι Μαριανδυνοῖσιν ὅμουροι.

Et ubi Tauri erant Mariandynis vicini.

Nam illud Μαῦροι pariter vitiosum: nisi quis pro Ταῦροι, quomodo rescripsi, malit Μάκρωνες, sed tum major mutatio facienda, ut versus constet.

ΜΑΡΙΟΝ, πόλις Κύπρου.

— Ὅθεν καὶ τὸ κύριον ὁ Κινύρης Μαριεύς] Salmasius: Κινύρα.

ΜΑΡΚΑΙΟΝ, ὄρος τῆς Τρωάδος, πρὸς τῇ Γέργηθι] Apollonio lib. I. Argonaut. v. 1112. Μακριάδες σκοπιαὶ ponuntur in agro Troadis Thraciæ opposito.

Τοῖσι δὲ Μακριάδες σκοπιαὶ καὶ πᾶσα περαίη
Θρηϊκίης ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς προὐφαίνετ' ἰδέσθαι.
Illis vero Macriades specula & omnis adversa regio
Thraciæ apparebat videri in manibus ipsorum.

Ubi Scholiastes *Macrones*, Ponticam gentem, intelligit. Sed de his Apollonii verba accipi longissimum terrarum intervallum prohibet. Non dubito autem, quin Μακριάδες σκοπιαὶ Apollonii sint Μάρκαιον ὄρος nostri.

ΜΑΡΜΑΡΙΟΝ, πόλις Εὐβοίας· ὁ πολίτης Μαρμάριος] Apud Strabonem lib. X. pag. 446. legitur Μαρμαρίνου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Ubi forte Μαρμαρίου scribendum, ut hoc loco. Nisi potius adjectivum id esse malis à μάρμαρος: erat enim hoc loco τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων. *Lapicidina Carystiarum columnarum.* Atque hæc sententia mihi magis probatur.

ΜΑΡΜΗ, πόλις Φοινίκης] Plinio lib. VI. cap. 28. *Marma* oppidum est Arabiæ Felicis in littore Rubri maris.

ΜΑΡΠΗΣΣΑ, ὄρος Πάρου, ἀφ' οὗ οἱ λίθοι ἐξαίρονται· ὁ οἰκήτωρ, Μαρπήσσιος] Hinc Virgilius lib. VI. Æn. v. 471.

Quam si dura silex, aut stet Marpesia cautes.

ΜΑΡΣΟΙ, ἔθνος Ἰταλικόν, τὸ ἐθνικόν, Μαρσικοί] Scribe: Μαρσικός.

ΜΑΡΣΥΑ, πόλις Φοινίκης.

— Τὸ ἐθνικόν, Μαρσυηνός, τῷ τῆς Ἀσίας τύπῳ] Nimis hoc generale, nec verum ubique. Mallem Συρίας pro Ἀσίας.

ΜΑΡΩΝΕΙΑ, πόλις Κικονίας, κατὰ τὴν ἐν Θράκῃ Χερρόνησον] Præter hanc *Maroneam Thraciæ*, adhuc aliam Atticæ commemorat Harpocration & ex eo Suidas.

— Ἐν δὲ, λίμνη Μάρεια· ἐν δὲ, Μαρώνεια, πόλις] Verba hæc suspicor esse Hellanici.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μαρωνείτης] Sic in Hadriani nummo circum capricornum apud Franc. Gotifredum: ΜΑΡΩΝΕΙΤΩΝ. Item in alio antiquo circum Bacchum: ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΜΑΡΩΝΙΤΩΝ. quales duo apud Goltzium extant. Similemque Augusti Tristanus exhibet Tom. I. pag. 98. in quo ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΜΑΡΩΝΙΤΩΝ. Harpocration v. Στρύμη, Μαρωνήτας ex Philochoro appellat, sed MS. Vat. Μαρωνίτας habet. Apud Suidam Σωτάδης, Κρὴς Μαρωνείτης Ἰαμβογράφος dicitur.

— Καὶ Μαρωνίς, ἀπὸ τοῦ Μάρωνος γυναικῆς] Suidas: Μάρων, Μάρωνος. ὄνομα κύριον. ὁ πρῶτος οἰκιστὴς Μαρωνείας. Plura de hoc *Marone* habes apud Eustathium ad Odyss. I. pag. 1623.

ΜΑΣΑΝΩΡΑΔΑ, πόλις Καρίας] Meminit hujus urbis nummus Titi Imperatoris.

ΜΑΣΗΣ, πόλις Ἀργείων· Παυσανίας δευτέρῳ, Ὁδός ἐστιν ἐπὶ Μάσην] Rescribe ex Pausania lib. II. pag. 154. ὁδός ἐστιν ἐπὶ Μάσητα. ubi Pausanias addit: Μάσητα δὲ οὖσαν πόλιν τὸ ἀρχαῖον, καθὰ καὶ Ὅμηρος ἐν Ἀργείων καταλόγῳ πεποίηκεν, ἐπινείῳ καθ' ἡμᾶς ἐχρῶντο Ἑρμιονεῖς. *Fuit olim Mases oppidum, cui locum tribuit suum Homerus, ubi Argivorum civitates enumerat, ætate vero hac pro navali utuntur Hermionenses.* Julianus describit Μάσητα tamquam montem seu collem fontibus irriguum ante Argos, Orat. III. pag. 222. Ἥκιστα δέ ἐστι τῶν πηγῶν ἔνδεια τὸ Ἄργος πολυδίψιον. πολλαὶ γὰρ ἐν αὐτῷ τῷ ἄστει, πολλαὶ δὲ καὶ πρὸ τοῦ ἄστεος περὶ τὸ παλαιὸν ἐκεῖνον Μάσητα. *Neque Argos, quod ad ejusmodi fontes pertinet, siticulosum est. Multi enim in urbe ipsa, multi ante urbem ad priscum illum Maseton fontes sunt.*

— Ὅμηρος,

Οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν, Μάσητά τε κοῦροι Ἀχαιῶν] Homerus Iliad. B. v. 562.

— Ἔστι καὶ λίμνη, καὶ κώμη Μασῆτις, καὶ νῆσος] Eusta-

Eustathius ad d. l. pag. 288. Ἔστι δὲ κώμη Μάσιλος καὶ λίμνη φησὶ καὶ νῆσος.

ΜΑ'ΣΙΟΝ, ὄρος ὑπὲρ τῆς Νισίβεως] Eustathius d. l. Τόδε Μάσιον περιστάλλεται, ὡς Πάριον, ὄρος φασὶ Μεσοποταμίας, περὶ τὴν ἰσίαν Νίσιβιν.

— Στρεφίβων ἐνδεκάτῃ] Mentio quidem hujus montis apud Strabonem libro XI. sed lib. XVI. pag. 747. *Nisibi* impendere dicitur: an igitur ἑκκαιδεκάτῃ scribendum?

— Ἡ ὡς Πάριον, Παριανός] Addendum cum Salmasio, Μασιανός.

ΜΑ'ΣΠΙΟΙ, ἔθνος Περσικὸν, ὡς εἴρηται ἐν τῷ περὶ μαραφί * ρετιάων, καὶ Πασαργαδῶν] Lacuna explenda hoc modo: ἐν τῷ περὶ Μαραφίων, Ἀρτεατῶν, κ. Π. Herodotus lib. I. cap. 125. Ἔστι δὲ Περσέων συχνὰ γένεα· καὶ τὰ μὲν αὐτέων ὁ Κῦρος συνάλισε καὶ ἀνέπεισε ἀπίστασθαι ἀπὸ Μήδων· ἔστι δὲ τάδε ἐξ ὧν ἄλλοι πάντες Ἀρτεάται, Πέρσαι, Πασαργάδαι, Μαράφιοι, Μάσπιοι. *Persarum complura sunt genera. Eorum quadam Cyrus congregavit & à Medis ad deficiendum induxit: sunt autem hæc, à quibus alii omnes pendent, Arteata, Persa, Pasargada, Maraphii, Maspii.* Sed apud Herodotum scribitur hodie Μαράφιοι. Supra periit hæc vox in vulgatis Stephani exemplaribus, sed non in MSS. PP. ut ibi monuimus. Sed Ἀρτεᾶται adhuc extant supra & Πασαργάδαι infra, verum scribitur ibi, Πασσαργάδαι.

ΜΑΣΣΑΛΙ'Α, πόλις τῆς Λιγυστικῆς, κατὰ τὴν Κελτικὴν, ἄποικος Φωκαίων] Vide Harpocrationem v. Μασσαλία. ubi ex MS. Vat. pro Φωκαίων rescribe, ut hic legitur, Φωκαέων.

— Ὅτι προσπλέων ὁ κυβερνήτης, καὶ ἰδὼν ἁλιέα, κελεῦσαι μάσσαι τὸ ἀπόγειον σχοινίον· μάσσαι γὰρ τὸ δῆσαι φασὶν Αἰολεῖς] Apud Eustathium ad Dionysium pag. 16. bis terve scribitur μάσσαι per duo σσ. & credo verius, cum ipsum urbis nomen gemino σσ scribatur.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μασσαλιώτης, καὶ Μασσαλιεύς] Lege: Μασσαλιώτης καὶ Μασσαλιεὺς, gemino σσ. ita enim nummi ab hac urbe olim cusi, quos inter inveniuntur, qui habent: ΜΑΣΣΑΛΙΗΤΩΝ. qualis extat apud Goltzium, & à me visus est non unius in armario.

ΜΑ'ΣΣΑΚΑ, πόλις Ἰνδῶν] Straboni lib. XV. pag. 698. dicitur Μασόγα. Sed locus iste corruptus est: Εἶθ' ἡ Ἀσσακανὸς, ὅπου Μασόγα πόλις τὸ βασίλειον τῆς χώρας. legendum: Εἶθ' ἡ Ἀσσακηνή. *Sequitur Assacene, in qua Masoga urbs & regia regionis.* Nam per hanc adjectionem clare ostendit se non de principe aliquo, sed de regione locutum. Vide Ortelium v. *Masoga*.

ΜΑΣΣΙ'Α, χώρα ἀποκειμένη τοῖς Ταρτησίοις] Scribe: Ταρτησσίοις. Videtur autem hæc esse Μασία, de qua Polybius lib III. pag. 179. & infra v. Μασιανοί.

ΜΑ'ΣΤΑΥΡΑ, πόλις Λυδίας] Notitiæ Episcopatuum Græciæ duo hujus nominis oppida exhibent, unum Asiæ, quod hic *Lydia* tribuitur, alterum *Lycia*.

— Ποταμὸς δὲ παραρρεῖ μέσης πόλεως ὤν, Χρυσορρόας λεγόμενος] *Pactolus*, testibus Solino, Vibioque Sequestre *Chrysorrhoas* dictus ab aureis arenis, quas spargebat: sed iste Syriæ est fluvius Damascenam regionem irrigans, ac propterea de hoc *Lydia* intelligi non potest. Verum in *Caria* urbs fuit Χρυσαορὶς, teste Stephano infra. quæ à fluvio hoc videtur appellata. Lydia enim Cariæ vicina. Vide Salmasium in Exercit. Plin. pag. 837.

— Εἴρηται καὶ Μασαυρείτης] In nummo Philipp. Junioris apud Franc. Gotifredum circum corvum legitur: ΜΑCΤΑΥΡΕΙΤΩΝ. Sed apud Tristanum Tom. I. pag. 602. ΜΑCΤΑΥΡΙΤΩΝ.

ΜΑΣΤΙΑΝΟΙ', ἔθνος πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις] Μαστιανοὶ scribitur supra v v. Ἐλβέστιοι. Μαστιανὸς. infra, Μελυβδάνα. Σίξος.

— Εἴρηται δὲ ἀπὸ Μαστίας πόλεως] Hujus meminit Polybius lib. III. pag. 176. eadem cum Μασσία, quam noster paullo ante descripsit.

ΜΑΣΤΡΑΜΕΛΛΗ, πόλις καὶ λίμνη τῆς Κελτικῆς] Apud Plinium urbis hujus nomen mendose legitur lib. III. cap. 4. *Ultra fossa ex Rhodano C. Marii opere & nomine, insigne stagnum: Astromela oppidum maritima Avaticorum.* Corrigendum enim *Mastromela*, ut jam Ortelius monuit; deinde ex hoc loco videtur etiam transpositione opus, *stagnum & oppidum Mastromela maritima Avaticorum.*

ΜΑΣΣΥ'ΛΟΙ, Λιβυκὸν ἔθνος. Ἀπολλόδωρος. Πολύβιος ἐν ἑβδόμῳ, Μασσυλεῖς αὐτούς φησι] Polybius lib. III. pag. 188. vocat Μασσυλίους. Apud Plutarchum in Histor. Parall. pag. 311. corruptè scribitur Μεασύλης pro Μασσύλης. Alter vero Polybii locus è libro VII. non extat amplius apud illum. Sed apud Eustathium ad Dionysium pag. 29 Πολύβιος δὲ Μασσυλεῖς γράφει αὐτούς. Apud Nicolaum Damascenum in Excerpt. apud Stobæum Serm. XLII. Μασσυλιεῖς nominantur, ubi corrupte Βασυλιεῖς scribitur.

ΜΑ'ΤΑΥΡΟΣ, πόλις Σικελίας, Λοκρῶν κτίσμα] A Suida v. Στησίχορος vocatur, Μάταυρία ἡ ἐν Ἰταλίᾳ. Sed noster illam Italiæ partem *Siciliæ* appellatione comprehendit. Ab aliis *Metaurum*.

— Στησίχορος Εὐφήμου παῖς Ματαυρῖνος γένος] Vide Suidam d. l.

ΜΑΤΙΑΝΗ', μοῖρα τῆς Μηδίας. Στράβων δυοκαιδεκάτῃ· τοῦτο δὲ γίνεται καὶ τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ματιανῇ] Verba quæ hic adducuntur ex Strabone leguntur lib. XI. pag. 509. ergo rescribe, ἑνδεκάτῃ. Cæterum infra Ματιηνοὶ vocantur hi populi v. Μάχοι. & sic pariter apud Dionysium v. 1002. Herodotum lib. I. cap. 72. Apud quem tamen mendose lib. III. cap. 94.

cap. 94. Μαλλωεῖται scribitur pro Μαλλωεῖται. ut in margine fit: ita enim rursus appellantur lib. VII. cap. 72.

ΜΑΤΡΟΥΣΙΟΙ, καὶ Μαῦροι, ἔθνος μέγα Λιβύης.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μαυρουσίς] Supplendum haud dubie: Μαυρούσιος καὶ θηλυκὸν Μ.

ΜΑΥΣΩΛΟΙ, οἱ Κᾶρες, ἀπὸ Μαυσωλοῦ.

— Δαίδαλος Μαυσωλοῦ] Lege, Δαιδάλα, ut MSS. & Aldi Editio.

ΜΑΧΑΙΡΟΥΣ, φρούριον τῆς Ἰουδαίας, ὡς Ἰώσηπος] Meminit & Strabo lib. XVI. pag. 763.

— Ὡς Ἱερυχύντιος] Scribe: Ἱεριχόντιος. ut supra hac voce & passim in Sacris Literis.

ΜΕΓΑΛΗ πόλις, Ἀρκαδίας· ἣν συνῴκισαν ἄνδρες Ἀρκάδες μετὰ τὰ Λευκτρικά] Alii distinctis vocibus μεγάλη πόλις scribunt, alii una composita μεγαλόπολις. Composita etiam de aliis urbibus usi sunt: sic Pindarus μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι· sic Constantinus Porphyrogenneta in Epistola ad Georgium Patriarcham C P. Macarium vocat Archiepiscopum τῆς Ἀντιοχέων μεγαλοπόλεως· & alibi ὁ Ἀποστολικὸς θρόνος τῆς Ῥωμαίων μεγαλοπόλεως de eadem *Antiochia* dicitur.

— Ὠνομάσθη καὶ Νεαπόλις, ἀπὸ Νίνου] Vide infra v. Νινόη.

— Ἔστι καὶ μεγάλη νῆσος, ἡ νῦν Λιμνεάς] Plinius *Megalen insulam* ante Smyrnam commemorat. lib. v. cap. 31.

ΜΕΓΑΡΑ, πόλις περὶ τὸν Ἰσθμὸν, μέση Πελοποννήσου, καὶ Ἀττικῆς, καὶ Βοιωτίας· ἧς ἐπίνειον ἡ Νισαία] Hinc Νισαῖοι Μεγαρῆες apud Apollonium Rhodium lib. II. v. 749.

— Ὁ πολίτης, Μεγαρεύς] In nummo veteri apud Franc. Angelonum circum effigiem Philosophi cujus caput panno obtectum est, quem suspicor Euclidem esse, legitur: ΜΕΓΑΡΕΩΝ. sed in duobus aliis apud Goltzium: ΜΕΓΑΡΑΙΩΝ.

— Τὸ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς χώρας, Μεγαρίς] Plutarchus Quæst. Græc. pag. 295. Τὸ παλαιὸν ἡ Μεγαρὶς ᾠκεῖτο κατὰ κώμας εἰς πέντε μέρη νενεμημένων τῶν πολιτῶν. ἐκαλοῦντο δ᾽ Ἡραεῖς, καὶ Πειραεῖς, καὶ Μεγαρεῖς, καὶ Κυνοσουρεῖς, καὶ Τριποδίσκιοι. *Antiquitus Megaris regio colebatur per pagos, in quinque partes distributis civibus: dicebantur autem Heraënses, Piraënses, Megarenses, Cynosurenses & Tripodiscai.*

— Ἔστι ἐν Σικελίᾳ, ἡ πρότερον Ὕβλη, ἀπὸ Ὕβλωνος βασιλέως] Infra v. Ὕβλαι legitur ἀπὸ Ὕβλου τοῦ βασιλέως. Cogitavi aliquando an μεγαλεῖον μύρον, cujus meminit Suidas, ad hanc urbem pertineret; dicit enim illud nomen habere ἀπὸ τοῦ εὑρηκότος τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ Μεγαλοσικελιώτου. Videbatur enim ea voce Σικελιώτης ἀπὸ Μεγάρων significari. Sed postea deprehendi locum Suidæ corruptum esse legendumque, ἀπὸ Μεγάλλου Σικελιώτου, ex Athenæo lib. XV. pag. 690. ipsumque unguentum dictum fuisse Μεγάλλειον. licet apud Suidam, Hesychium ipsumque Athenæum semel per λ simplex inveniatur scriptum.

ΜΕΓΑΡΙΚΟΝ, πολίχνιον, ὃ συγκαταλέγεται τῶν Βιθυνῶν πόλεσιν· Ἀρριανὸς πέμπτῳ] Intelligit: πέμπτῳ Βιθυνιακῶν, ut supra v. Βιθυνόπολις. & v. Ἀστακός.

— Ἀστακός τε, καὶ Ἡραία, καὶ τὸ Μεγαρικὸν ἔθνος] Illud ἔθνος, quod in fine loci ex Arriano adducti legitur, haud dubie corruptum est: neque enim de gente hoc loco, sed de oppidulo agit Arrianus. Locus autem est mutilus explendusque sic videtur: τὸ ἐθνικὸν, Μεγαρικός. vel τὸ ἐθνικόν.

ΜΕΓΙΣΤΗ, πόλις, καὶ νῆσος τῆς Λυκίας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μεγιστεύς] Apud Goltzium duo extant nummi ΜΕΓΙΣΤΕΩΝ.

ΜΕΔΕΩΝ, Βοιωτικὴ πόλις, καὶ Φωκικὴ ἑτέρα] Eadem habes apud Eustathium ad Iliad. Β. pag. 267.

ΜΕΔΜΑΣΟΣ, πόλις Καρίας] Scribe, Μέδμασα, uti legitur supra v. Κύρβασα. Similiterque desinunt Δέδμασα, Κάνδασα, Πήδασα, aliaque ejusdem *Cariæ* oppida. Apud Plinium autem perperam scribitur, *Medmassa*, lib. v. cap. 29. pro, *Medmasa*.

ΜΕΔΥΛΛΑΙΑ, πόλις Ἀλβανῶν κτίσις, Ῥωμαίων ἀποικία· Διονύσιος Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας] Numerus libri Dionysiani excidit, legitur autem lib. III. princ. ergo scribe, Ἀρχαιολογίας γ΄.

ΜΕΘΟΥΡΙΑ, νῆσος μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἀττικῆς] Μεθυριάς dicitur in Epigrammate Simonidis, quod vulgavit Cl. Salmasius in Exercitat. Plin. pag. 139. hoc modo:

Ἠερίη Γεράνεια κακὸν λέπας, ὤφελες Ἴστρον
Τῆλε, καὶ ἐκ Σκυθίων μακρὸν ὁρᾷν Τάναϊν,
Μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης
Ἄγκεα νειφομένης ἀμφὶ Μεθυριάδος.

ΜΕΘΥΔΡΙΟΝ, πόλις Ἀρκαδίας] Meminerunt hujus oppidi Porphyrius lib. II. de Abstin. cap. 16. Thucydides lib. v. alii.

ΜΕΘΩΝΗ, πόλις Θρᾴκης· Ὅμηρος δ᾽ ἔξω,
Οἳ δ᾽ ἄρα Μηθώνην, καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο.

— Ὁ πολίτης, Μεθωναῖος. ἔστι καὶ Μακεδονίας] Est & alia *Thraciæ Methone*, quam Philippus evertit, diversa ab illa Philoctetis, cujus meminit Homerus Iliad. Β. v. 716. qui is est qui hic adducitur, teste Strabone, Harpocratione, Eustathio. Videtur autem hæc Homeri eadem esse cum illa *Macedoniæ*, cujus secundo loco Stephanus meminit. Nam Θαυμακίη, quæ cum *Methona* propter viciniam in Homeri carmine conjungitur, *Magnesiæ* tribuitur supra. *Magnesia* autem Macedoniæ provincia. In hac ad sinum Pagaseticum Μεθώνη. Demetrius Magnus apud Harpocrationem h. v. dicit

quatuor fuisse *Methonas*: hic enumerantur quinque.

— Ὡς Κιρωνειδής] Scribe, Κυρωνειδής. ut Eustathius d. l.

ΜΕΛΑΓΧΛΑΙΝΟΙ, ἔθνος Σκυθικόν] Herodotus lib. IV. cap. 20. *Melanchlænos Scythas* esse negat. Τὰ δὲ κατύπερθε πρὸς βορέην ἄνεμον τῶν βασιληΐων Σκυθέων οἰκέουσι Μελάγχλαινοι, ἄλλο ἔθνος καὶ οὐ Σκυθικόν. *At quæ superiora sunt, ad ventum aquilonem, Scythis regiis, ea incolunt Melanchlæni, alia gens, non Scythica.*

— Καὶ Μοσσυνοικοι, παρὰ τὰς οἰκήσεις] MSS. Μοσυνοικοί. & sic etiam invenitur infra v. Μοσσύνοικοι. Nihilominus per duplex σσ scribitur frequentius.

ΜΕΛΑΙΝΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μελαινέως τοῦ Λυκάονος, ὡς Παυσανίας] Apud Pausaniam lib. VIII. pag. 496. scribitur numero plurium Μελαιναὶ & genitivo Μελαινῶν.

— Ῥιανὸς ἐν Γ'λιακῶν πρώτῳ] Scribendum videtur Ἠλιακῶν π. ut infra v. Νώνακρις. Agitur enim tam hic, quam ibi de *Arcadiæ* urbe.

— Γόρτυναν, Ἡραίαν τε, πολυδρόμους τε Μελαινάς] De hac *Gortyna* videndus Pausanias. Pro πολυδρόμους autem Salmasius legit, πολυδρύμους aut πολυδύμους. ut apud Callimachum, ἀμφίδυμος pro ἀμφίδρυμος.

ΜΕΛΑΙΝΕΙΣ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς· Καλλίμαχος δὲ Μελαινάς φησι τὸν δῆμον καλεῖσθαι] MS. optimus Palatinus: Μελαινάς φησι τὸν δῆμον ἐν Ἑκάλῃ. Optima sane lectio: sic enim Callimachus sæpius citatur, ut supra vv. Αἰδηψός. Γαπίς. Ἀυρκειον. Infra v. Τελμησσός. Cæterum hic est ille locus, de quo celebri duello decertarunt inter se Melanthus, qui regnum Athenarum propterea meruit, & Xanthus Rex Bœotiorum. Erant enim Μελαιναὶ, χωρίον μεθόριον Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, ut loquitur Polyænus lib. I. Strat. pag. 25. ubi μονομαχίαν hanc describit: Harpocration v. Ἀπατούρια. & Apostolius Cent. III. Prov. 74. describentes itidem hoc duellum, locum eodem modo appellant, quo Polyænus & Stephanus: ut nollem viros doctissimos tam temere Aristophanis Scholiastæ ejusque exscriptori Suidæ, Κελαινὰς locum appellantibus, habuisse fidem. Casaubonus enim apud Polyænum in Notis rescribit: Κελαινῶν περί. & Κελαιναί. pro Μελαινῶν περί. & Μελαιναί. quomodo in vulgatis exemplaribus legitur: & Maussacus adeo hujus auctoritate motus est, ut non temperaverit, quin audacter, ut scribit, pro τῆς Μελανίας χώρας apud Harpocrationem, in contextu reponeret ὑπὲρ τῆς τῶν Κελαινῶν χώρας. Ambo infelicissime. Nemo enim Geographorum veterum, præter Aristophanis Scholiasten Κελαινὰς in Attica commemorat. Suidæ enim, qui vitia codicum suorum solet transferibere & hoc præstitit fideliter vv. Ἀπατούρια & Κελαιναί, auctoritas nihil momenti habet. Immo aliter apud Scholiasten illum, aut quem iste descripsit, lectum olim ex Apostolio liquet, qui κατὰ λέξιν eadem narrat, sed emendatius. Præterea Bacchi cognomentum Μελαναιγίδος tam apud Scholiasten & Suidam, quam Apostolium legitur. Locus etiam Ephori, quem apud Harpocrationem Maussacus temere mutavit, ejusdem Apostolii auctoritate asseritur. Bacchus autem hic Μελανθίδης appellatur à Conone apud Photium Narrat. XXXIX. Ἀθηναῖοι δ' ὕστερον Διονύσῳ Μελανθίδῃ κατὰ χρησμὸν ἱερὸν ἱδρυσάμενοι θύουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος. *Athenienses vero postea Baccho Melanthidæ ex oraculo fanum dedicarunt & quotannis rem divinam fecerunt.* Ubi quis de mendo suspicari posset: nihil tamen certi affirmo, cum Grammaticos rationem hujus appellationis diversam adferre video, à *nigra pelle caprina*, qua tectus is, quem Xantho à tergo astitisse Melanthus finxit, deducendo Μελαναιγίς. Quorum sententiæ Pausanias lib. II. pag. 151. calculum videtur adjicere, Διονύσου Μελαναιγίδος templum apud Trœzenios commemorans. Cæterum Conon d. l. apud Photium super *Oenoë* dicit inter Athenienses & Bœotios certatum, non super *Melanis*, ut reliqui omnes, idque Proclus sequitur in Timæum.

ΜΕΛΑΜΠΕΙΑ, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Μελάμπου ὡς Ξάνθος ἐν Λυκιακοῖς] Lege: Λυδιακοῖς. uti passim.

ΜΕΛΑΝΔΙΑ, χώρα Σικυωνίας] MSS. Σιθωνίας. quomodo vocatur *Thraciæ* regio apud Herodotum lib. VIII. cap. 122.

— Τὸ ἐθνικὰ, Μελάνδιος, καὶ Μιλανδία] Apud Xenophontem lib. VII. de Exped. Cyri pag. 401. recte meo judicio corrigunt Μιλανδίτας, pro Μελανδέπτας. Ii autem huc pertinere videntur.

ΜΕΛΗΤΟΥ κόλπος, ὃς Σμυρναῖος ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Μέλητος ποταμοῦ] Apud Homerum Hymno in Dianam v. 3. legitur βαθυσχοίνοιο Μέλητος, nescio an satis recte pro Μέλητι vel Μέλητος gignendi casu. Apud Antoninum Liberalem cap XXXV. Metamorph. hoc loco ponitur Μέλιτη κρήνη. idemque fons *Melis* Probo Grammatico dicitur. Sic forte Homeri locus defendi potest. Cæterum fluvium Μέλητα vocant, quotquot Homeri vitam scripserunt, eumque describit egregie Philostratus lib. II. Icon. item in oraculo, quod Smyrnæis redditum apud Pausaniam lib. VII. pag. 405.

Τρισμάκαρες κεῖνοι καὶ τετράκις ἄνδρες ἔσονται
Οἳ Πάγον οἰκήσουσι πέρην ἱεροῖο Μέλητος.
Terque quaterque beati erunt illi viri
Qui Pagum habitabunt trans sacrum Meletem.

Ab

Ab hoc fluvio Homerus Μελησιγενὴς dicitur, & Homeri Poësis à Meleagro Μελήτειαι χάριτες.

ΜΕΛΙΒΟΙΑ, πόλις Θετταλίας] Meminit Orpheus Argonaut. v. 165.

Α'γχόθι Πλωνησῖο ϗ̀ ἄλλαγε Μελιβοίης.

Homerus Iliad. B. v. 717. ubi videndus Eustathius pag. 329. Scholiastes vetus Homeri MS. Mediceus: Μάγνης εἷς τῶν Αἰολιδῶν ἀπὸ τῦ Πήλιον κτίσας πόλιν ἀπὸ τῆς γυναικὸς Μηλιβοίαν ἐκάλεσεν. ὕστερον δὲ τὴν πᾶσαν χώραν Μαγνησίαν. Quæ omnia etiam leguntur apud Eustathium ad Iliad. B. pag. 338. Vide & Philostratum Juniorem Icon. in Philoctete pag. 863. Tzetzem ad Lycophronem pag. 114.

ΜΕΛΙΓΟΥΝΙΣ μία τῶν Αἰόλυ νήσων. Καλλίμαχος ἐν τῷ Α'ρτέμιδος ὕμνῳ] Meminit auctor supra v. Λιπάρα. Et Parthenius Amat. Narrat. cap. 11. Hesychius h. v. *Liparam* sic scribit appellatam. MSS. autem legunt, ἐφ' Α'ρτέμιδα ὕμνῳ.

ΜΕΛΙΣΣΑ, πόλις Λιβύων.

— Ε'στι ϗ̀ ἐν Κυρακῷ κώμη Μέλισσα] MSS. legunt ἐν Κυρικῷ. & intelligitur Κύρυ πεδίον *Cyri campus*, qui à Strabone lib. XIII. pag. 629. in *Mysia* ponitur. *Melissam* etiam *Phrygiæ* pagum Athenæus dicit inter *Synada* & *Metropolin* lib. XIII. pag. 574. ibique Pharnabazi insidiis interfectum Alcibiadem & à Theodote funeratum commemorat. Fuit & Μέλισσος, κώμη τῆς Κορινθίων χώρας, à quo nomen impositum infelici isti *Melisso* Abronis filio, qui cum injuriam Archiæ ulcisci non posset, per Isthmiorum ludicrum de templo Neptuni se præcipitem jecit, teste Plutarcho in Amat. Narrat. cap. 2.

ΜΕΛΙΤΤΑΙΑ, πόλις Θετταλίας] Ex literarum ordine apparet scribendum esse Μελιταία per τ simplex, idque confirmatur duabus subsequentibus vocibus Μελίτεια & Μελιτιεύς. Unde & quod sequitur Μελιταιεὺς per unum τ scribendum. Cæterum Antoninus Liberalis in Metamorph. XIII. bis urbem hanc Μελίτην vocat, conditamque refert a *Meliteo* Jovis & Othreidis filio, cui nomen hoc impositum, διότι ὑπὸ μελισσῶν ἐτράφη, *quod ab apibus esset nutritus*. Incolæ autem ibidem Μελιτεῖς appellantur.

ΜΕΛΙΤΕΙΑ· Φίλων ὅτω γράφει, τὰ αὐτὰ πράγματα τῇ εἰρημένῃ προσάπτων· τὸ ἐθνικὸν, Μελιτιεύς] Salmasius pro Μελιτιεὺς legebat Μελιτειεύς. Sed perperam. Nam eodem modo Α'λεξάνδρεια facit Α'λεξανδρεύς, Σελεύκεια Σελευκεύς.

ΜΕΛΙΤΗ, νῆσος μεταξὺ Ηπείρυ ϗ̀ Ι'ταλίας, ὅθεν τὰ κυνίδια Μελιταῖα φασίν] Hanc insulam Nicephorus P. CP. in Breviar. Hist. pag. 76. appellat Γαυδομελίτην, in quam Heraclius Theodorum nepotem ex fratre relegavit. Nisi quis potius vicinam insulam Γαῦδον, sive Γαῦλον velit intelligere, quam hac ratione eo sæculo distinxisse videntur ab altera *Gaudo* Plinii & Melæ, quæ juxta Cretam insulam est. Fontem quoque *Lyciæ* hoc nomine commemorat Antoninus Liberalis Metamorph. cap. XXXV. Quod autem huic *Melitæ* tribuit canes, licet alii eos alteri tribuant, in mari Siculo positæ, non caret auctoritate. Plinius lib. III. cap. 26. *Inter Corcyram & Illyricum est Melita: unde catulos Melitæos appellari Callimachus auctor est.* Nisi forte excidit: ἔστι ϗ̀ ἄλλη πλησίον τῆς Σικελίας. & Strabonem sequutus fuit, apud quem lib. VI. pag. 277. Πρόκειται δὲ τῦ Παχύνυ Μελίτη, ὅθεν τὰ κυνίδια, ἃ καλῦσι Μελιταῖα. *Ante Pachynum jacet Melita, unde catelli Melitæi.*

— Ο' οἰκήτωρ, Μελιταῖος] In duobus veteribus nummis legitur, ΜΕΛΙΤΑΙΩΝ. Apud Suidam v. Μελιταῖον κυνίδιον, legitur etiam Μελιτηνοὶ (nam sic scribendum, non Μελιτηροὶ) κύνες, οἱ ἐπὶ τέρψει τρεφόμενοι. Et illa ipsa maris Hadriatici insula, quæ *Melida* hodie, Ptolemæo Μελιτηνὴ νῆσος dicitur.

— Ε'στι ϗ̀ πόλις ἄποικος Καρχηδονίων] Mirum quam Epitomator cuncta mutilat. Verba enim hæc referenda ad alteram *Melitam*, quæ in Africo mari jacet. Unde aut deletum paullo ante fuit aliquid, uti jam monuimus; aut hic prius scriptum: Ε'στι καὶ ἄλλη νῆσος ϗ̀ πόλις ἄποικος Καρχηδονίων. quod putabat Cluverius.

— Καὶ δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς] Meminit hujus populi Plato in Parmenide princ. & Plutarchus de Exilio pag. 601. Harpocration non Οἰνηΐδος sed Κεκροπίδος tribus populum facit.

— Ο' δημότης, Μελιτεύς] Hinc apud Hesychium: Μελιτεὺς Κάπρος. & Μελιτέων οἶκος. Nam pro Μελίτεια, ἐθνικὰ τινὰ διαφορα ἐκ Μελίτης τῆς νήσυ. quod apud eundem occurrit, legendum Μελιταῖα, uti & ex ordine literarum apparet.

— Ε'κ Μελίτης] Sic Epigramma ineditum: εἰς κύνα Μελιταῖον Εὐμήλυ.

Τῇ δὲ τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα φησὶν ὁ Πέτρος
Ι'σχειν Εὐμήλυ πιςότατον φύλακα.
Ταῦρον μιν καλέεσκον ὅτ' ἦν ἔτι, νῦν δὲ τὸ κείνυ
Φθέγμα σιωπηραὶ νυκτὸς ἔχυσιν ὁδοί.

ΜΕΛΙΤΗΝΗ, πόλις Καππαδοκίας· Στράβων ἑνδεκάτῃ· τὸ δ' Α'μανος ὄρος μέχρι τῦ Εὐφράτυ, ϗ̀ τῆς Μελιτηνῆς πρόεισι, καθ' ἣν ἡ Κομμαγηνὴ Καππαδοκία παράκειται] Strabo lib. XI. pag. 521. unde hic locus descriptus est, non oppidum sed provinciam vocat *Melitenen*. Verum autem, quod postea ibi à Romanis hoc nomine conditum sit oppidum. De quo vide Salmasium in Exercit. Plin. pag. 630. & ad Hist. August. pag. 96. legitur

gitur autem apud Strabonem: καθ' ἣν ἡ Κομμαγηνὴ τῇ Καππαδοκίᾳ περαίνει].

— Οἱ πολῖται, μελιτηνοί, ὡς Κομμαγηνοί] Apud Nicephorum P. CP. in Brev. Hist. pag. 204. occurrit ἐθνικὸν, μελιτηναῖος.

ΜΕΛΙΤΟΥΣΣΑ, πόλις Ἰλλυρίας· Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, μελιτουσσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος] Puto rectius per σ simplex scribi μελίτουσα, ut apparet ex gentilibus. & infra v. Σκότουσα. ex horum scriptura forte & alterum σ delendum.

ΜΕΜΦΙΣ, ἡ διασημοτάτη Αἰγύπτου μητρόπολις] Memphis Regia fuit Ægyptiorum, antequam Alexandria esset condita, & postquam hæc Regia facta est, mansit nihilominus mos, ut Reges ibi inaugurarentur. De quo vide Valesium ad Excerpta Diodori p. 55.

— Καὶ κλίνεται μέμφιδος, καὶ μέμφιος] Et μέμφεως. ut docet infra v. Ψένεφις.

— Ὁ πολίτης, μεμφίτης] In nummo Antonini Pii apud Franc. Gotifredum, in quo Dea Isis stolata cum hasta & juxta eam Apis, legitur: ΜΕΜΦΕΙΤΗϹ.

ΜΕΜΝΟΝΕΣ, ἔθνος Αἰθιοπικὸν, ὃ ἑρμηνεύεται, ὡς ὁ Πολυΐστωρ φησὶν, ἀγρίους τινάς] Locus hic corruptus est, uti ostendit Syntaxis vitiosa.

ΜΕΝΔΑΙ, πόλις Σικελίας, ἐγγὺς Παλικῶν· Ἀπολλόδωρος ἐν ϛ' χρονικῶν· τὸ ἐθνικὸν, μενδαῖος, ὡς Λυκαὶ, Λυκαῖος] Philippus Cluverius lib. II. Sic. Antiq. cap. 9. docet legendum μέναι, & pro gentilitio μεναῖος, ex Diodoro, Apollodoro, Ptolemæo & aliis. Verum non satis liquet. In nummis enim diversimode scribitur apud Philippum Parutam in Numism. Siciliæ, pag. 86. in duobus enim legitur: ΜΗΝΑΝΙΝΩΝ. in uno: ΜΕΝΑΙΝΙΝΩΝ. in tribus: ΜΕΝΑΙΝΩΝ. & Plinius *Menaninos* vocat, Cicero *Menenios*. Ex quibus apparet aliquid aliud vitii latere. Cum autem pro Λύκαι, procul dubio scribendum sit Λύκαια, videtur sequi, pro μέναι, vel quod in vulgatis est, μενδαὶ, rescribendum μέναια. Quamvis fateat nec hoc nummis respondere, sed inter se, ut jam ostendi, discordibus: quibus addendus videtur Franc. Angeloni elegans nummus, in cujus una area sub Plutone bigis invecto, prævolante Cupidine, legitur: ΜΕΑΝΙΝΟΝ. in altera circum effigiem Lauretanam Vulcani: VOLCANOM.

ΜΕΝΔΗ, πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Μένδης γυναικός· Ἀπολλόδωρος Μένδην αὐτὴν φησι. τὸ ἐθνικὸν, μενδαῖος οἶνος] Una ex quatuor urbibus in peninsula Pallenæ. Photius in lexico Rhetorico MS. Μένδη, ἡ ἐν Παλλήνῃ πόλις· καὶ μενδαῖος ἄνθρωπος καὶ οἶνος ὁ ἐκ ταύτης. Thucydides lib. IV. pag. 334. *Eretriensium* vocat coloniam.

ΜΕΝΔΗΣ, πόλις Αἰγύπτου περὶ τὴν Λύκων πόλιν. Στράβων ιζ. καὶ Λύκων πόλις, καὶ μένδης, ὅπου τὸν Πᾶνα τιμῶσι, καὶ τὸν τράγον] Idem Photius dicto loco pergit: μένδης δὲ ὁ ἐν Αἰγύπτῳ νόμος, καὶ ὁ ἐνθένδεν Μενδήσιος. Sed apud Strabonem lib. XVII. pag. 802. unde hic locus descriptus est, legitur Λύκου πόλις. Verba: Ἔστι καὶ Ἑρμοῦ πόλις καὶ Λύκου πόλις, καὶ Μένδης, ὅπου τὸν Πᾶνα τιμῶσι, καὶ τῶν ζώων τράγον. Nihilominus eodem libro pag. 813. appellatur Λύκων πόλις, ut hoc loco & supra apud nostrum hac voce. Cæterum Suidas v. μένδης, docet Ægyptios Pana appellare *Menden*, ὡς τραγοπρόσωπον. τὸ καὶ τὸν τράγον τῇ αὐτῶν διαλέκτῳ οὕτω καλεῖν. *tamquam caprino vultu præditum, quod etiam sua lingua sic hircum vocent.* Meminerunt hujus *hirci* Eusebius lib. II. Præparat. Euang. cap. I. Clemens Alexandrinus in Protreptico & Plutarchus in Gryllo pag. 989. cujus verba adscribam: Οὐ θαυμαστὸν μὲν οὖν ἐστιν εἰ καθάπερ ὁ Μενδήσιος ἐν Αἰγύπτῳ τράγος λέγεται πολλαῖς καὶ καλαῖς συνειργνύμενος γυναιξὶν, οὐκ εἶναι μίγνυσθαι πρόθυμος, ἀλλὰ πρὸς τὰς αἶγας ἐπτόηται μᾶλλον, οὕτω σὺ χαίρων ἀφροδισίοις συνήθεσιν, οὐ θέλεις ἄνθρωπος ὢν θεᾷ συγκαθεύδειν. *Itaque admiratione dignum est, si quemadmodum Mendesius in Ægypto caper inclusus cum multis ac formosis mulieribus coitu abhorret & capras desiderat; ita tu venere consueta utens, homo cum sis, concumbere cum Dea noluisti.* Ita Gryllus ad Ulyssem. Rursus meminit in, de Iside & Osiride pag. 380.

— Καὶ μενδίτης] Hoc gentilitium restituendum puto apud Suidam, & pro Μαναίθως Μένδης, legendum Μενδίτης.

ΜΕΝΕΚΙΝΗ, πόλις Οἰνώτρων, ἐν μεσογείᾳ] Meminit hujus urbis supra v. Γξιάς.

— Μενεκηνὸς διὰ τὴν χώραν] Μενεκῖνος potius. Salmasius, Μενεκινηνός. sed forma non est Italica.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ, πόλις Αἰγύπτου.

— Ἔστι καὶ χωρίον Σπάρτης Μενελαΐον· τὸ ἐθνικὸν, Μενελαΐδις, ὡς Κολιάειον, Κολιάδις] Salmasius scribit: Μενελάειον. Ex hoc autem loco apparet supra perperam scribi Κολυάειον, pro Κολιάειον, ut ibi monuimus.

— Τῆς δὲ Αἰγυπτίας, Μενελαΐτης] Communi hoc nomine & regionem & civitatem appellat Justinianus Imperator Edicto XIII. cap. I. & 19. ubi πρὸ τῆς Αἰγύπτου εἶναι. sive *Ægypto prajacere* dicitur, & cum *Maneote* conjungitur. Ptolemæo lib. IV. Geogr. cap. 5. Μενελαΐτου μητρόπολις vocatur Κάνωβος.

ΜΕΝΟΥΘΙΣ, Αἰγυπτία κώμη πρὸς τῷ Κανώβῳ] Epiphanius in Ancorato cap. 108. Κάνωβός τε ὁ Μενελάου Κυβερνήτης καὶ ἡ τούτου γυνὴ Εὐμενουθὶς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τεθαμμένοι τιμῶνται πρὸς τῇ ὄχθῃ τῆς θαλάσσης ἀπὸ δεκαδύο σημείων

μάιων λιγύων. Uxor hujus *Canobi* fine dubio nomen loco dedit: & videndum an non legendum apud Epiphanium: ϰὴ ἡ τέτε γυνὴ ἡ Μενϑὶς, &c.

ΜΕ´ΝΤΟΡΕΣ, ἔϑνος πρὸς τοῖς Λιβύρνοις] Regio horum Μεντορικὴ dicitur Aristoteli in, de Mirab. Auscult. cap. 112.

ΜΕ´ΝΤΥΡΝΑ, πόλις ἐν Ἰταλίᾳ Σαυνίτων· Διονύσιος ἑκκαιδεκάτῳ] Ipsi Dionysio, cujus auctoritatem Stephanus citat lib. 1. pag. 8. sicut aliis auctoribus scribitur nomen hujus urbis Μιλτύρνα. Porphyrio in Vita Plotini Μιλτύρναι & postea Μιλτύρναι, falsa haud dubie scriptura.

ΜΕΡΜΗΣΣΟ´Σ, πόλις Τρωϊκὴ, ἀφ᾽ ἧς ἡ Ἐρυθραία Σίβυλλα, ἣν φασὶ ϰὴ ἡ πόλις αὐτῆ ἐρυθρᾷ τῷ χρώματι] Apud Pausaniam in Phocicis pag. 630. scribitur Μαρπησσὸς, nescio quam recte. Vide prolixe de hoc loco disserentem Salmasium ad Solinum, pag. 79. ubi Tibulli & Martiani Capellæ loca emendat; & Henricum Valesium ad Excerpta Nicolai Damasceni pag. 69.

ΜΕΡΟ´Η, πόλις Αἰθιόπων. Ἡρόδοτος ἀδελφῆς, ἀπὸ Μερόης] Mater Cambysis *Meroë* fuit, unde Rex civitati à se conditæ nomen dedit, Diodoro teste lib. 1. pag. 20.

— Ὁ πολίτης, Μεροΐτης] Et Μεροΐς, infra v. Φολόη. Sic supra Ἀρσινοΐτης ϰὴ Ἀρσινοΐς, ab Ἀρσινόη.

ΜΕΡΟΥ´ΣΙΟΝ, χωρίον, ὡς Θεόπομπος Φιλιππικῶν τεσσαρακοστῷ ἐνάτῳ, &c. ἀπέχει δ᾽ ὁ τόπος Συρακουσῶν σάδια ἑβδομήκοντα] Legendum cum Philippo Cluverio Συρακουσῶν.

ΜΕ´ΡΟΨ, Τελόσσε παῖς, ἀφ᾽ ὃ Μέροπες οἱ Κῶοι, ϰὴ νῆσος Μεροπίς] Scribe, Τελόσσε παῖς, uti scribitur infra v. Τελόσσιον. & apud Porphyrium in Vita Pythagoræ, pag. 187. Salmasius legebat, Τελόπος. *Coos* autem dictos *Meropes* & *Coon* insulam *Meropida* supra jam observavimus v. Κῶς. Eustathius ad Hom. Iliad. A. pag. 97. Εὑρίσκω δὲ ϰὴ οἱ Κῶοι τινὲς οἱ τὴν Κῶ τὴν νῆσον ἔποικοι, Μέροπες ἰδίως καλούμενοι, ὅνομα ἐϑνικόν. ϰὴ ἡ νῆσος αὐτῶν Κῶς Μεροπίς. Alios *Meropes* commemorat Ælianus lib. III. Var. Hist. cap. 18.

ΜΕΣΗΜΒΡΙ´Α, πόλις Ποντική.

— Πολτυμβρία, ἡ Πόλτυος] Πόλτυος meminit Apollonii Scholiastes ad lib. I. v. 216. ubi dicitur frater Σαρπηδόνος, ὃ τῆς Θρᾴκης βασιλέως. Plutarch. in Apophthegm. Reg. pag. 174. Πόλτυς ὁ Θρᾳκῶν βασιλεὺς ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ πρεσβευσαμένων πρὸς αὐτὸν ἅμα τῶν Τρώων ϰὴ τῶν Ἀχαιῶν, ἐκέλευσε τὸν Ἀλέξανδρον ἀποδόντα τὴν Ἑλένην, δύο παρ᾽ αὐτοῦ λαβεῖν καλὰς γυναῖκας. *Poltys Thraciæ rex, cum bello Trojano ad ipsum simul & à Trojanis & à Græcis venissent legati, Paridi suasit, ut Græcis Helenam redderet, se ei daturum duas formosas fœminas pollicens.*

— Ὁ πολίτης, Μισημβριανός] Sic in nummo Philippi patris apud Tristanum Tom. II. pag. 560. ΜΗΣΑΜΒΡΙΑΝΩΝ. & sic in eodem apud Ill. Cassianum de Puteo in Schedis Æneæ Vici. Apud occonem: ΜΕΣΑΜΒΡΙΑΝΩΝ.

ΜΕ´ΣΗ τῶν ποταμῶν, χώρα μεταξὺ Εὐφράτε ϰὴ Τίγριδος, ϰὴ Ἀλαζωνὴ ἐκαλεῖτο, ὡς ἱστορεῖ Κυάδρατος. τὸ ἐϑνικόν, Μεσοποταμίτης] Dionysius in Perieg. v. 992.

Ὅσση δ᾽ Εὐφρήτε ϰὴ Τίγριδος ἔνδοϑι γαῖα,
Τὴν δ᾽ ἄρ᾽ περικτίονες μέσσην ποταμῶν ἐνέπουσιν.
Quacumque vero Euphratem & Tigrim inter tellus,
Eam accolæ mediam amnium perhibent.

Lampridius in Severo cap. 56. vocat *terras interamnanas*. De *Adiabene* autem Suidas: αὕτη ἡ χώρα κεῖται περὶ τῆς Μεσοποταμίας, ὡς ἐπὶ ἀνατολὴν πέραν τὸ Τίγριδος. Pro Gentilitio in Fragmentis Sallustii occurrunt *Mesopotameni*.

ΜΕ´ΣΜΑ, πόλις Ἰταλίας.

— Τῆς Νώλης Νωλανός] Scribe: Νώλης.

ΜΕΣΟ´ΛΑ, πόλις Μεσσήνης, μία τῶν πέντε] Similiter infra: Τάμεια, πόλις Μεσσήνης, τῶν πέντε μία. Similiter Strabo lib. VIII. pag. 361. ex Ephoro tradit *Messenen* in quinque partes fuisse divisam, sed illas non enumerat.

— Ὡς τῆς Μεσίας, Μεσιάτης] Scribe per σ geminum, Μεσσόας, Μεσσοάτης. uti paullo post suo loco scribitur.

ΜΕΣΟΠΟ´ΝΤΙΟΣ Ποσειδῶν, ὁ Ἐρέσιος. οὕτω γὰρ ἐν Ἐρέσῳ τιμᾶται, πόλει τῆς Λέσβε] MSS. ὁ Ἐνέσιος, οὕτω γὰρ ἐν Ἐνέσῳ τ. sed male.

ΜΕΣΣΑΠΙ´Α, χώρα Ἰαπυγίας, συστηϑεῖς Τάραντι. τὸ ἐϑνικὸν, Μεσσάπιος· Παυσανίας δεκάτῳ] Lege, Μεσσαπία per σ duplex; quemadmodum non modo nummi testantur reponendum, sed ipse etiam literarum ordo postulat. Apud Pausaniam lib. x. pag. 626. etiam scribitur per σ simplex.

ΜΕΣΣΑ´ΠΙΟΝ, ὄρος Εὐβοίας. ϰὴ Μεσσαπικὸς, ἀπὸ Μεσσάπε τὸ μετοικήσαντος εἰς Ἰταλίαν] Strabo lib. IX. pag. 405. Ἐν δὲ τῇ Ἀνϑηδονίᾳ Μεσσάπιον ὄρος ἐστὶν, ἀπὸ Μεσσάπε, ὃς εἰς τὴν Ἰαπυγίαν ἐλϑὼν Μεσσαπίαν τὴν χώραν ἐκάλεσεν. *In Anthedonia regione est etiam Messapius mons à Messapo dictus, qui cum in Iapygiam venisset, nomen regioni Messapiæ dedit. Anthedonia* autem regio non *Eubœa*, sed *Bœotia* Straboni & Pausaniæ. In Lexico vero MS. Photii Μεσάπιον scribitur, per unum σ.

ΜΕΣΣΗ´ΝΗ, ϰὴ χώρα, ϰὴ πόλις· Στράβων ὀγδόῳ. χώρα δὲ ἡ Μεσσήνη, ϰὴ Μέση κατὰ συγκοπὴν, ἡ Μέση, ϰὴ Μεσήνη, ὥς τινες] Legendum: ϰὴ Μέσση κατ᾽ ἀποκοπήν. Sic Homerus Iliad. B. v. 582.

Φᾶρίν τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην;

qui adducitur infra v. Φᾶρις. Occurrit etiam

 hæc

hæc *apocope* de *Messene* Siciliæ apud Scymnum vel Marcianum in Periegesi. v. 296.

> Μεγαρεῖς Σελινοῦντ', οἱ Γελῷοι δ' ἔκτισαν
> Ἀκράγαντα καὶ Μέσσην δ' Ἴωνες ἐκ Σάμου.
>
> *Megarenses Selinuntem, Geloi verò condidere*
> *Agrigentum, Messem vero Iones ex Samo.*

In quo loco Scaliger & Cluverius frustra pro Μέσσην scribunt Μεσσήνην. Strabo lib. VIII. pag. 364. agens de *Messe* Homerica multa adducit similis *apocopes* exempla; quæ Eustathius ad dictum Homeri versum pag. 294. inde transscripsit. Quod vero addit: ἡ Μέση, καὶ Μεσσήνη, ὥς τινες. videtur de illa Μέσῃ τῶν ποταμῶν, cujus antea meminit intelligendum: infra enim, Σπασίνου χάραξ, πόλις ἐν τῇ μέσῃ τοῦ Τίγρητος Μεσσήνη dicitur.

— Τὸ ἐθνικὸν, καὶ ὁ πολίτης, Μεσσήνιος, καὶ θηλυκὸν, Μεσσηνίς] In veteri nummo circum Jovem hastatum dextra Victoriam sustinentem: ΑΧΑΙΩΝ ΜΕΣΣΑΝΙΩΝ. in adverso latere circum Junonem sedentem item cum hasta & Victoria, ΔΕΞΙΑΙ. legitur.

— Ἔστι καὶ ἄλλη Μεσσήνη τῆς Σικελίας, καὶ χώρα Μεσσήνη δι' ἑνὸς σ, ὑπὸ τῶν δύο ποταμῶν αὐτῆς μεσαζομένη] Hic locus ex MSS. ita legendus est: Ἔστι καὶ ἄλλη Μεσσήνη τῆς Σικελίας· καὶ χώρα Περσίδος Μεσήνη δι' ἑνός σ ὑπὸ τῶν δύο ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Τίγρητος μεσαζομένη. De *Messana* Siciliæ videri potest Casaubonus in Commentario ad Polybium pag. 69. & 98. De *Mesene* inter Euphratem & Tigrim Salmasius ad Solinum pag. 698. Verum non audiendus in eo, quod Stephanum τὴν Μεσήνην cum Mesopotamia dicat confundere: neque enim ex eo, quod Stephanus ponit *Mesenen* inter dictos duos fluvios sequitur eum *Mesenen* cum Mesopotamia confundere. *Mesene* enim fuit in inferiore regione interamnana, Mesopotamia in superiore. Ut si Hollandiam Australem inter Rhenum & Mosam sitam dicerem, non propterea cum Juliacensi & Clivensi Ducatu confunderem.

ΜΕΣΣΟΑ, τόπος Λακωνικῆς] Sic Suidas: sed Strabo & Pausanias Μέσσα. & ita paullo ante v. Μέσσα bis legitur. Ordo tamen literarum & Suidas hanc lectionem firmant.

ΜΕΣΣΩΓΙΣ, ὄρος Λυδίας· τὸ τοπικὸν, Μεσσωγίτης Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. ὅθεν ἄριστος Μεσσωγίτης οἶνος, ὁ Ἀρομεὺς]. Apud Strabonem lib. XIV. per σ simplex scribitur Μεσωγὶς & Μεσωγίτης. semel etiam Μεσωγίς. In voce etiam Ἀρομεὺς, ω in ο mutandum est, prout apud Strabonem d. l. pag. 650. scribitur: venit enim à loco, cui nomen τὰ Ἀρόματα, per ο breve.

ΜΕΤΑΟΝ, πόλις Λέσβου, ἣν Μέτας Τυῤῥηνὸς ᾤκησεν] Salmasius legit: ᾤκισεν. recte.

ΜΕΤΑΠΑ, πόλις Ἀκαρνανίας· Πολύβιος πέμπτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μεταπαῖος, ἢ Μεταπεῖος, διὰ τὸ ἐπιχώριον] Forte scripsit, ἢ Μετάπιος. quod occurrit infra v. Χάλαιον, in loco Thucydidis: Μεταπίους καὶ Τολαίους καὶ Χαλαίους, καὶ Κολοφωνίους, καὶ Ἴσιους, καὶ Οἰανθεῖς. Unde libri Thucydidis vulgati corrigendi sunt, in quibus lib. III. pag. 240. scribitur, Μεσσαπίους, pro Μεταπίους. Sita autem fuit *Metapa* ad Trichonidem lacum, Polybio teste lib. v. pag. 357.

ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σίρις, ἀπὸ Μετάβου τοῦ Σισύφου, τοῦ Αἰόλου· τὸ γὰρ Μεταπόντιον οἱ βάρβαροι Μέταβον ἔλεγον] Hunc errorem errat etiam Eustathius ad Dionysium. Verum infra v. Σίρις, *Sirin* non eandem cum *Metaponto* civitatem facit, sed illi vicinam; quod verissimum. Vide, si lubet, Philippum Cluverium lib. IV. Ital. Antiq. cap. 14. A *Metabo* vero nomen accepisse *Metapontum* etiam dixit supra v. Καυλωνία. Sed quod hic addit, verum hujus urbis nomen fuisse *Metapontum*, indeque à barbaris factum *Metabum*, merito in dubium revocat Salmasius in Exercit. Plinian. pag. 65. duobus præcipue argumentis: primo quoniam ipsi auctores Græci passim eum *Metabum* vocant, non *Metapontum*; deinde quoniam Antiochus apud Strabonem, urbem hanc primo Μέταβον nominatam, postea παρονομασθῆναι Μεταπόντιον auctor est.

ΜΕΤΑΧΟΙΟΝ, φρούριον Βοιωτίας, μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Κορωνείας] In Collectionibus Pyrrhi Ligorii extat nummus, in cujus una area Avis expressa est cum corona quernea; cui inscripta litera N. in margine circum legitur: ΜΕΤΑΧΟΙΟΝ. Avis Ligorio coccyx est, mihi potius cornix videtur, ob vicinam Κορώνην. In altera area caput Junonis velatum conspicitur, quæ Ligorio Ἥρα Μεταχοιώτης.

— Ἡ Μεταχοιώτης] Scribe: ἡ Μεταχοιώτης.

— Ἀνδροτίων δὲ τὴν ζ. Μεταχοιρον αὐτῆς φησι, καὶ ἴσως περιφραστικῶς] MSS. Ἀνδροτίων ἐν τῷ ζ &c. Sed quod sequitur, Μεταχοιρον αὐτῆς procul dubio etiam corruptum est. Salmasius pro eo legebat: Μεταχοιρονώτης. Sed non video, quomodo huic lectioni respondere possit illud, quod sequitur de *periphrasi*. Unde potius scribendum existimo: Μεταχοίου ναίτης. Sic lib. VI. Anthol. Epigr. I. Ῥόδου ναίτας Δωριεὺς. pro Ῥόδιοι. & apud Suidam v. Κολαβρισμός. Simonides Λίνδου ναίταν Κλεόβουλον vocat apud Diogenem Laërtium. Et oraculum Methymnæis datum:

> Ἀλλὰ καὶ Μηθύμνης ναίταις πολὺ λώϊον ἔσται,
> Φαλληνὸν τιμῶσι Διωνύσοιο κάρηνον.
>
> *Sed & Methymnes incolis multo melius erit,*
> *Phalenum colentibus Dionysii caput.*

Item

Item aliud Cretensium legatis datum apud Eusebium lib. v. Præparar. Euang. cap. 31.

Φαισοῦ καὶ Τάῤῥας ναίεται Δίου τε πολύῤῥου.

quod in Collectione Oraculorum veterum pag. 25. perperam vertitur:

Phæsti & Tarenti incola, Diique multiflui.

pro, *Tarrha*, quæ Cretæ est civitas, uti *Phæstus* & *Dium*. Denique in oraculo Achæis dato apud Pausaniam in Phocicis, Γῆς Πέλοπος ναίεται καὶ Ἀχαιΐδος. pro Πελοποννήσιοι καὶ Ἀχαιοί. Periphrasis similis meminit noster supra vv. Ἀθῆναι & Ἐρύθεια.

ΜΕΤΗΛΙΣ, πόλις Αἰγυπτία, πλησίον Ἀλεξανδρείας, ἣ νῦν Βῆχις λέγεται] Meminere Ptolemæus, Hierocles, & aliæ Notitiæ veteres, & in Concilio Ephesino legitur Macarius Episcopus Μεληλιτῶν τῆς Αἰγύπτου.

ΜΗΔΙΑ, χώρα ταῖς Κασπίαις παρακειμένη πύλαις.

— Καὶ Μήδιοι λέγονται] An non scribendum Μήδειοι, uti est apud Eustathium ad Dionysium pag. 129. qui Homerico exemplo id confirmat.

— Ἡ Μηδικὴ βοτάνη] Hesychius: Μηδική, πόα ἢ τρίφυλλος, οἱ δὲ λωτὸν κτηνῶν τροφὴν ἁρμόζοντα.

— Στρέφων· φέρει δὲ σίλφιον ἡ χώρα, ἀφ' οὗ ὁ Μηδικὸς καλούμενος ὀπὸς, οὐ πολὺ λειπόμενος τοῦ Κυρηναϊκοῦ] Extant hæc apud Strabonem lib. XI. pag. 525. verum negatio ante πολὺ λειπόμενος, ibi desideratur, sed reponenda tum postulante sensu, tum flagitante hoc loco, ut Salmasius etiam monuit in Exercitat. Plinian. pag. 360.

— Καὶ πάλιν· καὶ τὴν βοτάνην τὴν μάλιστα τρέφουσαν τοὺς ἵππους, ἣν Μηδικὴν καλοῦμεν] Verba itidem Strabonis, paullo ante priora dicto loco occurrentia. De *herba* autem hac *Medica* vide notata Salmasio ad Solin. pagina 243.

ΜΗΘΥΜΝΑ, πόλις ἐν Λέσβῳ τῇ νήσῳ, ἀπὸ Μηθύμνης τῆς Μάκαρος θυγατρὸς, καὶ γυναικὸς Λεπτύδου] Eustathius ad Hom. Iliad. B. pag. 329. dictam vult κατὰ τὸν μῦθον. noster à *Methymna* τῆς Μάκαρος θυγατρὸς καὶ γυναικὸς Λεπτύδου. Ultimum nomen mihi suspectum est, legendumque pro illo existimo: Λεπετύμνου. Id enim montis nomen, qui *Methymnæ* imminet apud Plinium, Theophrastum, Philostratum & Antigonum Carystium. Immo Antigonus in hoc monte etiam fanum *Lepetymni* commemorat, Narrat. XVII. Μύρσιλος ὁ Λέσβιος ἐν τῷ ὄρει φησὶν Λεπετύμνῳ ἱερὸν Ἀπόλλωνος εἶναι, καὶ ἡρῷον Λεπετύμνου, ἐφ' ᾧ, καθάπερ ἐν τῷ Κράννωνι δύο μόνον εἶναι κόρακας, ὄντων οὐκ ὀλίγων ἐν τοῖς πλησίον τόποις. *Myrsilus Lesbius in monte Lepetymno ait templum esse Apollinis & fanum Lepetymni, in quo sicuti Crannone duo tantum sunt corvi, cum non pauci in vicinia sint.*

— Ὁ πολίτης, Μηθυμναῖος] Apud Pyrrhum Ligorium extat nummus L. Veri, in cujus aversο latere Arion conspicitur delphino insidens, cum hac inscriptione: ΜΗΘΥΜΝΑΙΩΝ. Item alius Commodi cum tropæo & eadem inscriptione. Item in nummo Getæ circum Providentiæ figuram vel Fortunæ apud Tristanum Tom. II. pag. 279. eadem occurrit inscriptio. In nummo vero Alexandri Severi in Gazis Sereniss. Magni Ducis circum Jovem hastatum coronam dextra porrigentem: ΕΠΙ.... ΛΟΛΛΙΑΝΟΥ ΜΗΘΥΜΝΑΙΩΝ.

— Οὕτω γὰρ ἀναγράφει Ἐχεκρατίδης πεποιηκώς] MSS. ἀναγράφεται.

ΜΗΚΙΣΤΟΝ, πόλις Τριφυλίας] Idem cum Μάκιστος supra. & dubito an non scribendum Μήκιστος, ut formatio sit Ionica.

ΜΗΚΥΒΕΡΝΑ, πόλις Παλλήνης, τῆς ἐν Θράκῃ χεῤῥονήσου] Urbem hanc in Thracia etiam ponunt Harpocration & Suidas. *Pallene* autem hic vocatur ἐν Θράκῃ χεῤῥόνησος, uti supra v. Αἰγαί, Θρακησίων χεῤῥόνησος, in qua Μηλοβότειραν ibi dicit sitam.

— Οὕτω γὰρ ἀναγράφει Ἡγήσιππος] MSS. ἀναγράφεται.

ΜΗΛΟΣ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ὁμώνυμον ἔχουσα πόλιν. Φοίνικες αὐτὴν οἰκίσαι πρότερον· ὅθεν καὶ Βύβλος ἐκλήθη, ἀπὸ τῶν Βυβλίων Φοινίκων] Hesychius: Μεμβλίς, Μῆλος ἡ νῆσος. Item, Μίμαλις ἡ νῦν Μῆλος. unde Cl. Salmasius hic quoque Βυβλὶς legendum existimat pro Βύβλος.

— Ἀλλὰ καὶ Ζεφυρία] MSS. Ἔλλη Ἐφυρία. sed male.

— Ὁ πολίτης, Διαγόρας ὁ Μήλιος, καὶ Σωκράτης, καὶ Ἀριστοφάνης] Lege, ὡς Ἀριστοφάνης. Nam Aristophanes in Nebulis Act. III. Sc. I. Socratem appellat Μήλιον, cum tamen revera Atheniensis esset; cujus rei plures caussas adfert Scholiastes Græcus: videlicet ἐπεὶ Διαγόρας Μήλιος ὢν διεβάλλετο ὡς θεομάχος, καὶ τὸν Σωκράτην δὲ ὡς ἄθεον διαβάλλει. διὰ τοῦτο Μήλιον αὐτὸν ἔφη. vel ὁ Μήλιος ἀντὶ τοῦ ἀσεβής. Ἀριστογόρου γὰρ τοῦ Μηλίου μαθητὴς ὁ Σωκράτης. διεβέβληντο δὲ ἐπεὶ ἄθεοι οἱ Μήλιοι ἀπὸ Διαγόρου, &c. Salmasius etiam ita legit.

— Οἱ δ' ἐν Θετταλίᾳ, Μηλιεῖς. ἔστι καὶ κώμη τῆς Ἀκαρνανίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν, Μηλιεύς. ἢ διὰ τοῦ α Δωρικῶς] Apud Scylacem Μηλιεῖς & Μαλιεῖς recensentur tamquam diversæ gentes, ambæ tamen eundem sinum *Maliacum* accolentes in Thessalia: *Malienses* à Lamia usque ad Echinum; *Melienses* à dextra Sperchii ripa usque ad Thermopylas.

— Γίνεται καὶ ἀπὸ τοῦ Μήλιος, Μηλιεύς] Apud Cononem Narratione XXXVI. in Bibliotheca Photii gentilitium hoc corruptum legitur in his verbis: ἐν τῷ περίπλῳ δὲ τοῦ στόλου, Μῆλον Ἀπόδασμος οἰκίζει, καὶ τὸ τῶν Πηλιέων γένος

γῆρ@ ἐσθίει σικυώτης Σπαρτιάτης. Scribendum, Μηλίων γ. ε. ε. Σπαρτιάταις. Sed dum classis praenavigat, Apodasmus Melum habitatoribus instruit, atque hinc illa familiaritas sive cognatio Meliensium generi cum Spartanis. Apud Suidam: μηλίων πολιτεία.

— Καὶ μηλιακὸς] Suidas. Μηλιακὸν πλοῖον.

— Καὶ μηλὶς, ἡ χώρα] Forte legendum: καὶ μηλὶς, ἡ χρόα. Μηλὶς enim coloris genus, uti patet ex Æliano lib. II. cap. 2. παιδάριά τε τοῦ Ζεύξιδ@ τὴν μηλίδα τρίβοντα. pueri Zeuxidis Melinum terram terentes. Verum Sophocles Trachin. pag. 353. μηλίδα λίμναν vocat μηλιακὸν κόλπον περὶ Τραχῖνα. & apud Herodotum lib. VIII. cap. 31. μηλιὰς dicitur regio Thessaliæ, inter quam & Phocidem situs Doricæ regionis aditus angustus, latitudine patens ad millia passuum circiter quatuor: ut forte μηλὶς, ἡ χώρα, tolerari possit.

ΜΗ'ΝΙΓΞ, νῆσ@ περὶ τὰς Σύρτεις, καὶ πόλις] Apud Hesychium hac voce pro δῆμ@ forte scribendum νῆσ@.

ΜΗΤΡΟ'ΠΟΛΙΣ, Φρυγίας, ἀπὸ μητρὸς τῶν θεῶν οἰκισθεῖσα, ὡς Ἀλέξανδρ@ ἐν τῷ περὶ τῆς Φρυγίας. ἔστι καὶ ἄλλη Φρυγίας ὁμώνυμ@. τρίτη, Λυδίας] Duas hoc nomine civitates in Asia Minore commemorat Ptolemæus, alteram Phrygia ad Mæandrum, alteram Lydia ad Caystrum Ioniæ fluvium: indeque duplices Metropolitæ occurrunt apud Plinium, quorum priores ad Apameensem pertinent conventum; posteriores ad Ephesinum lib. V. cap. 29. Ephesus enim Ioniæ est caput. Suidas Μητροπόλεις docet dictas, ὅσαι πόλεις ἀποικίας ἔστειλαν. hic vero Μητρόπολις Φρυγίας ἀπὸ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν οἰκισθεῖσα. idque confirmat nummus, quem apud R. P. Jacobum Sirmondum vidi, in cujus una area caput extat turritum Matris Deorum, in altera legitur: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΙΕΡΑΣ. Apud Strabonem lib. XII. pag. 576. inter Phrygiæ urbes enumerantur Ἀφροδισιάς, Κολοσσαί, Θεμισώνιον, Σαναὸς, Μητρόπολις, Ἀπολλωνιάς. ubi interpres nomen civitatis proprium perperam tamquam appellativum adjunctum Apolloniadi tribuit. Metropolis vero Lydia Ioniæ attributa videtur, uti apparet in insigni prorsus nummo apud Franc. Angelonum, in quo circum figuram Priapi & Dianæ Ephesiæ in uno latere: ΚΟΙΝΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΕΝ ΙΩΝΙΑ. in altero vero circum imaginem legitur: ΣΟΛΩΝΟΣ. quam fictitiam peritiores Antiquarii existimant ex Imperatoris alicujus effigie & inscriptione male intellecta deformatam. Tristanus Tom. II. pag. 548. Gordiani exhibet nummum, in quo pariter ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΙΩΝΙΑ. Nulla enim alia Metropolis ad Ioniam referri potest, quam illa Lydia. Et errat proculdubio Erizus, quando Mileto, quæ metropolis Ioniæ proprie dictæ, nummum hunc attribuit.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μητροπολίτης] Hujus gentilitii duos nummos exhibet Goltzius.

ΜΙΑ'ΚΩΡΟΣ, πόλις Χαλκιδική] Eadem, quæ infra Μίλκωρ@ scribitur, Α in Λ commutato.

ΜΙΔΑ'ΕΙΟΝ, πόλις Φρυγίας. Ἑλλάνικ@ ἐν δ' Δευκαλιωνείας. καὶ Μιδαὶ λέγε). τὸ ἐθνικὸν, Μιδαεὺς, καὶ Μιδαεῖς] Aliis dicitur Μίδαιον. Nomen accepit ἀπὸ Μιδίας Φρυγίας τινὸς γυναικὸς, teste Pindari Scholiaste ad Olymp. Od. VII. pag. 62. existimo autem esse Μίδαιον Phrygiæ oppidum Cedreni & aliorum. Μίδαι autem legitur in MSS. retracto in primam syllabam accentu, non Μιδαὶ, ut in vulgatis scribitur exemplaribus. Pro Gentili autem Μιδαεὺς Salmasius legit Μιδαεύς. & sic scribitur in Caracallæ nummo circum Æsculapium, ΜΙΔΑΕΩΝ. & in alio ejusdem Principis apud Ill. Equitem de Puteo circum Mercurium cum caduceo marsupioque: item in tertio præclaro ejusdem in Gazis Medices circum Jovem Serapidem sedentem cum Cerbero ante pedes: ΜΙΔΑΕΩΝ.

ΜΙ'ΔΕΙΑ, πόλις ἐν Ἄργει, ἡ νῦν κώμη, ἡ πρότερον Περσέως πόλις, ἀπὸ Μιδείας τῆς Ἀλκαίου θυγατρὸς] Omnia hæc habes etiam apud Eustathium ad Homeri Iliad. B. pag. 270.

— Λέγε) καὶ χωρὶς τοῦ ι, Μίδεα] Hinc Μιδέαθεν apud Pindarum Olymp. Od. X. pag. 102. ad quem locum Scholiastes: Μιδέα, πόλις καλουμένη τῆς Ἄργους. Ὅμηρ@.

— Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, οἵ τε Μίδειαν] Versus 507. ex Homeri Iliad. B.

— Ἔστι καὶ Λυκίας ἄλλη] Hanc existimo esse Μίδαιον Phrygiæ, cujus ante meminimus ex Pindari Olymp. Od. VII.

ΜΙ'ΕΣΑ, πόλις Μακεδονίας, ἡ Στρυμόνιον ἐκαλεῖτο.

— Βέρης γὰρ τρεῖς ἐγένοντο, Μίεζαν, Βέῤῥοιαν, Ὄλγανον] Forte legendum Ὄλκιμον. unde forte Ὄλκιμον nomen montis & fluvii in Macedonia apud Dioscoridem.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μιεζεὺς, καὶ Μιεζαῖ@· οὕτω γὰρ χρηματίζει Νικάνωρ καθὰ Λύκι@] MSS. una voce legunt: Νικάνωρ καθαλύκι@. Xylander in Indice auctorum καθὰ Λύκι@. Suidas Nicanorem facit Stagiritem.

ΜΙ'ΛΗΤΟΣ, πόλις ἐπιφανὴς ἐν Καρίᾳ τῆς Ἰώνων] De Mileto videndi Strabo lib. XIV. princ. Scholiastes Apollonii pag. 10. Eustathius ad Dionys. pag. 109. Antoninus Liberalis Metamorph. cap. 111.

— Δίδυμ@ δ' ἐν συμποσιακῷ φησιν, ὅτι πρῶτον Λελεγηῒς ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τοῦ ἐνοικίσαντος] Eustathius

ſtathius legit Λελεγὶς dicto loco his verbis: ἐκλήθη δὲ πόλις καὶ Λελεγὶς διὰ τοὺς ἐποίκους Λέλεγας. Et *Leleges* tenuiſſe *Miletum* aliaque Ioniæ loca, antequam Athenienſes Neleo duce illa inſederint, etiam Ælianus refert lib. VIII. Var. Hiſt. cap. 5. Νηλεὺς δὲ εἰς τὴν Ἰωνίαν ἀφίκετο. καὶ πρῶτον μὲν ᾤκησε Μίλητον, Κᾶρας ἐξελάσας καὶ Μυγδόνας καὶ Λέλεγας. *Neleus autem pervenit in Ioniam; & primum conſedit Mileti, ejectis Caribus, Mygdonibus, Lelegibus.*

— Οἱ γὰρ * ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις πίτυος κλάδον ὑπὸ τὴν στιβάδα] Excidit hic vox Ἴωνες, aut Ἀθηναῖοι· horum enim colonis *Miletum* erat, teſte Ælio Dionyſio apud Euſtathium ad Homeri Iliad. B. pag. 368.

— Καὶ ἐπὶ τοῦ τοῦ Δημητρίου ἱερῷ κλῶνον πίτυος ἐτίθεσαν διὰ τὸ ἀρχαῖον τῆς γενέσεως] Scribe: κῶνον πίτυος. altera enim vox non eſt Græca. Κλὼν enim & diminutivum κλωνίον idem ſignificat quod κλάδος· κῶνος autem proprie de *pinu* dicitur.

— Μετὰ δὲ ταῦτα ἀπὸ Ἀνάκτορος τοῦ γῆς καὶ οὐρανοῦ ὀνομάσθη Ἀνακτορία] Euſtarhius ad Homeri Iliad. A. pag. 21. pro Ἀνάκτορος legit hoc loco Ἄνακτος, a recto Ἄναξ, his verbis: ἐν δὲ τῷ τῶν ἐθνικῶν καταγραφῇ, καὶ κύριον ὄνομα φέρεται Ἄναξ, υἱὸς γῆς καὶ οὐρανοῦ. ἀφ' οὗ καὶ ἡ Μίλητος Ἀνακτορία ἐκλήθη ποτέ. & quo verior videatur Euſtathii lectio Pauſanias facit, qui in Aſteria inſula prope *Miletum* repertum fuiſſe cadaver giganteum refert Aſterii, cujus pater fuit *Anax* Terræ filius, in Atticis pag. 66.

— Ὁ πολίτης, Μιλήσιος] Sic in nummo Caji circum Druſillæ caput: ΘΕΑ ΔΡΟΥΣΙΛΛΑ ΜΙΛΗΣΙΩΝ. In Antonini Pii, apud Triſtanum Tom. I. pag. 600. circum Æſculapium & Venerem nudam: ΚΩΙΩΝ ΜΕΙΛΗϹΙΩΝ.

— Οὕτω καὶ Θαλῆς Ἐξαμίε πατρὸς Μιλήσιος ἐχρημάτιζε] MSS. habent Ἐξαμείε. Sed *Examii* filium *Thaletem* faciunt Diogenes, Hieronymus in Chronico Euſebii, & alii.

— Καὶ Τιμόθεος κιθαρῳδὸς, ὃς ἐποίησε νόμων κιθαρῳδικῶν βίβλους ὀκτωκαίδεκα εἰς ἐπῶν ὀκτακισχιλίων τὸν ἀριθμὸν καὶ προνόμια ἄλλων χίλια] Ultima verba hic in mendo cubare pridem obſervetum viris doctis eſt. Salmaſius prius legebat, ἄλλων ἐς χίλια: poſtea in Prolegomenis ad Solinum, ἄλλων χιλίων. Verum Meurſius lib. III. de Archontibus Athenienſium cap. 16. docet ſcribendum, αὐλῶν χίλια: quod verum eſſe exiſtimo. Προνόμια autem αὐλῶν & προοίμια νόμων appellabant teſte Proclo lib. II. in Timæum pag. 108. quæ propria voce προσφθλάφισμάτα.

— Πάτρα Μίλητος τίκτει, &c.] Hoc Epigramma legitur etiam ita apud Euſtathium ad Homeri Iliados B. pag. 313.

ΜΙΛΗΤΟΥΠΟΛΙΣ, πόλις μεταξὺ Κυζίκου καὶ *. Βιθυνίας, περὶ Ῥύνδακον] MSS. nullam hic lacunam agnoſcunt. Apud Suidam voce Μιλητοπολίτης, legitur perperam, ὁ ἀπὸ τῆς Μιλήτου πόλεως, pro Μιλητουπόλεως: quem errorem ſupra etiam correximus v. Ἄφνειον.

— Ὁ πολίτης, Μιλητοπολίτης] Hinc in nummis, ΜΙΛΗΤΟΠΟΛΙΤΩΝ, ut ſupra Ἀλωπολῖται à Ἀλῆς πόλις. Apud Triſtanum in Gordiani nummo Tom. II. pag. 522. perperam ſculptum, ΝΕΙΛΗΤΟΠΟΛΙΤΩΝ, pro ΜΕΙΛΗΤΟΠΟΛΙΤΩΝ. Nam & apud Franc. Gotifredum in nummo M. Aurelii circum figuram Herculis & Martis legitur perſpicue; ΕΥΤΥΧΟΥϹ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΕΙΛΗΤΟΠΟΛΙΤΩΝ. & in alio M. Commodi circum Mercurium ſedentem cum caduceo plane eodem modo: ΕΥΤΥΧΟΥϹ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. & ſubtus, ΜΕΙΛΗΤΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Item in alio ejuſdem Imperatoris in theſauris Mediceis circum caput muliebre turritum eodem modo. Extat etiam lucerna ærea antiqui & elegantis operis apud Joannem Petrum Bellorium, cujus anſa lunæ creſcentis formam referens hanc habet inſcriptionem: ΑΡΤΕΜΙϹ ΕΦΕϹΙΩΝ ΕΥΤΥΧΟΥϹ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. ΜΕΙΛΗΤΟΠΟΛΕΙΤΩΝ.

ΜΙΛΥΑΙ, οἱ πρότερον Σόλυμοι, ὧν Τιμαγένης πρώτῳ βασιλέων· καὶ ἡ χώρα Μιλυὰς, ὡς Μινυάς] Herodotus lib. I. cap. 173. Τὴν γὰρ νῦν Λύκιοι νέμονται, αὕτη τὸ παλαιὸν ἦν Μιλυάς. οἱ δὲ Μιλύαι, τότε Σόλυμοι ἐκαλέοντο. τέως μὲν δὴ αὐτῶν Σαρπηδὼν ἦρχε. οἱ δὲ ἐκαλέοντο τό περ τι ἠνείκαντο οὔνομα, καὶ νῦν ἔτι καλέονται ὑπὸ τῶν περιοίκων οἱ Λύκιοι, Τερμίλαι. *Quam enim nunc Lycii incolunt, olim erat Milyas: & Milyæ tunc appellabantur Solymi. Dum igitur ipſis imperitaret Sarpedon, eo, quod attulerant, nomine vocabantur & nunc adhuc vocantur à vicinis, Termilæ.* Quem locum adducit etiam Strabo lib. XII. pagina 573. Rurſus meminit Herodotus libro VII. cap. 77. & Polybius lib. V. pagina 415. Ptolemæo inter *Pamphyliæ* civitates ponitur Μιλυάς; unde in Hieroclis Noticia Χωρομυλιαδικὰ inter *Pamphyliæ* civitates legitur. Arrianus lib. I. de Exped. Alexandri pag. 24. Μυλιάδα vocat *Phrygiæ Majoris* regionem, ſed *Lyciæ* jubente Magno Rege olim contributam. Unde videtur dupliciter nomen hujus gentis ab auctoribus ſcriptum: infra enim pariter Μυλιὰς & Μυλιεῖς exaratum videtur.

— Λέγονται καὶ Μίλυες ἀπὸ Μιλύης τῆς γυναικὸς Σολύμου καὶ ἀδελφῆς, ὕστερον δὲ Κράγου γυναικός] Claudius Salmaſius legit ex conjectura: τῆς Σολύμου ἀδελφῆς, ὕστερον &c. ſed nihil mu-

mutandum existimo. Præterquam enim quod illud ὕστερον ἦ, emendationem hanc respuat, etiam legibus illorum licuisse; sororem propriam habere uxorem, patet in illustri exemplo Adæ Cariæ Reginæ apud Arrianum dicto loco: hæc enim Hidriei soror & uxor juxta ejus regionis legem fuisse proditur.

ΜΙΜΑΛΚΕϹ, ἔθνος Λιβυκόν] Ptolemæo dicuntur Μίμακες, uti & Anonymo Geographo MS.

ΜΙΝΝΑΓΟΙ, ἔθνος ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς] Sic Dionysius in Perieg. v. 959.

Μινναῖοί τε Σάβαι τε, καὶ ἀγχίγυοι Κλεοβάτοι.

Supra tamen v. Κάρναναι, vocantur Μιναῖοι, per ν simplex, uti & Ptolemæo lib. VI. Geogr. cap. 7. quem Marcianus transcripserat. Apud Strabonem lib. XVI. pag. 768. vocantur Μιναῖοι, an satis recte dubito.

ΜΙΝΥΑ. πόλις Θετταλίας, ἡ πρότερον Ἀλμωνία, ἀφ' ἧς ἡ Μινύα, ἀπὸ Μινύου κληθεῖσα] Videtur scribendum, πόλις Μακεδονίας: supra enim *Almoniam* in *Macedonia* posuit: deinde, ἀφ' ἧς Μινυάς, uti paullo ante v. Μιλύαι, scribitur. Nomen accepisse dicit ἀπὸ Μινύου. Μινυὸς autem, *Minyarum* parens, ὁ Θετταλὸς dicitur, ἐκ Καλλιρρόης τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Ποσειδῶνος, apud Scholiasten Pindari, Olymp. Od. XIV. pag. 124. qui alibi apud eundem Μινύας vocatur, Pyth. Od. IV. pag. 240. & Isthm. Od. I. pag. 441.

— Καὶ Μινύειον, καὶ Μινυηΐς, καὶ Μινυήϊος] Minyeia, ludi fuerunt apud *Orchomenum* teste Scholiaste Pindari, Isthm. Od. I. pag. 436. & ipse Pindarus Olymp. Od. XIV. Ὀλυμπιόνικος ἁ Μινύεια σεῦ ἕκατι. *Victrix in Olympus Minyea urbs propter te.* alloquitur autem Asopichum *Orchomenium*. Unde Ὀρχομενὸς Μινύειος, apud Tzetzem ad Lycophronem pag. 142. ubi vulgo perperam editur: δύο ἦσαν Ὀρχομενοί, ὅπε ἐν Βοιωτίᾳ, οὗτος ὁ Μινύειος, καὶ ὁ πολύμηλος, ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ pro ὅπε ἐν Βοιωτίᾳ. uti patet ex Apollonii Scholiaste ad lib. I. v. 230. & aliis. Et Ὀρχομενὸς Μινυήϊος apud Pausaniam lib. IX. pag. 598. ex Auctore carminum, quæ Eœæ magnæ sunt appellatæ:

Ἶξεν δ' Ὀρχομενὸν Μινυήϊον.

Et in epitaphio, quod *Orchomenii* posuerunt Hesiodo, postquam ossa ejus apud se tumulassent, apud eundem pag. 600.

Ἄσκρη μὲν πατρὶς πολυλήϊος, ἀλλὰ θανόντος
Ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει
Ἡσιόδου, τοῦ πλεῖστον ἐν Ἑλλάδι κῦδος ὀρεῖται
Ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασάνῳ σοφίης.

quod à Lilio Gyraldo sic conversum legimus:

Fertilis Ascra quidem patria est: verum morientis
Pugnaces Minyæ condita membra tenent
Hesiodi, cujus supra omnes plurima laus est,
Spectatosque viros judicio sophiæ.

Clymene autem Μινυηΐς dicitur apud Apollonium lib. I. v. 233.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μινύαι] Et Μινύδαι, teste Scholiaste Pindari, Olymp. Od. XIV. pag. 114.

ΜΙΝΩΑ, ἐν Ἀμοργῷ τῇ νήσῳ, μία τῶν Κυκλάδων.

— Ἔχει δὲ μι * κρήνην] Salmasius explebat, ἔχει δὲ Μινώαν κ.

— Ἔστι καὶ ἄλλη νῆσος οὐ πόῤῥω Μεγάρων] Apud Strabonem lib. IX. pag. 391. & 392. *Nisæa*, navale Megarensium, octodecim ab urbe distans stadiis, etiam *Minoa* dicitur appellatum.

ΜΙΣΚΕΡΑ, πόλις Σικανίας] Puto legendum Σιθωνίας, & idem esse oppidum, quod *Miscella* à Mela & Plinio dicitur: unde tamen *Physcella* apud illos à correctoribus factum est.

ΜΙΣΠΙΛΑ, πόλις Μήδων. Ξενοφῶν τρίτῳ ἀναβάσεως] Apud Xenophontem lib. III. Ἀναβ. pag. 308. Μέσπιλα scribitur, per ε.

ΜΟΛΟΣΣΙΑ, ἡ χώρα τῆς Ἠπείρου] Meminit Pindarus Nem. Od. VII. Μολοσσίᾳ δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον χρόνον.

— Τὸ θηλυκὸν, Μολοττικός] Aristophanes in Thesmophoriaſ. pag. 787.

Καὶ προσέτι Μολοττικοὺς
Τρέφουσι, μορμολύκεια τοῖς μοιχοῖς, κύνας.

ΜΟΝΟΙΚΟΣ, πόλις Λιγυστική. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Τὸ ἐθνικὸν, Μονοίκοις] Scribe in fine, Μονοίκιος.

ΜΟΡΓΕΝΤΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Μοργήτων· λέγεται καὶ Μοργέντια] Philippus Cluverius lib. II. Sic. Antiq. cap. 8. recte observat ab auctore hic confundi duo diversa oppida, *Murgantiam* Italiæ & *Morgentium* vel *Morgantium* Siciliæ. Certe Livius lib. X. cap. 17. *Murgantiam* Samnii facit oppidum, & idem lib. XXIV. cap. 27. *Murgantiam* aliam in Sicilia commemorat. Strabo lib. VI. pag. 259. Φασὶ δέ τινες καὶ τὸ Μοργάντιον ἐνθένδε τὴν προσηγορίαν ἀπὸ τῶν Μοργήτων ἔχειν. *Ajunt nonnulli & Morgantium Siciliæ urbem à Morgetibus nomen habere.* & pag. 270. Καὶ τὴν Μοργάντιον δὲ, εἰκὸς ὑπὸ τῶν Μοργήτων ᾠκίσθαι. *At verisimile Morgantium à Morgetibus conditum.* Ad quæ loca Stephanus respexisse videtur, licet ipse Italiæ oppido tribuat, quod Strabo Siciliæ. Polybio lib. I. pag. 8. *Murgantia* vel *Morgentium* Siciliæ, Μοργάνη dicitur, Diodoro Μοργαντίνα.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μοργεντῖνος] Apud Diodorum in Excerptis apud Constantium Porphyrogenetam pag. 373. occurrit Γοργὸς quidam Μοργαντῖνος. Apud Philippum Paruram extat nummus, in quo priores hujus gentilitii

litii literæ tantum comparent, scilicet, ΜΟΡΓΑΝ.....

— Καὶ μοργήτης λέγεται] Scribe, μοργήτης. ante enim, ἀπὸ μοργήτων.

ΜΟΡΓΥΝΑ, πόλις Σικελῶν] Non dubito, quin eadem sit cum Polybii Μοργάνη. Illa autem non videtur alia quam *Morgantium*, uti jam diximus. Vide Casaubonum in Polybium pag. 82.

ΜΟΣΥΝΟΙΚΟΙ, ἔθνος, περὶ τὸ Εὔδοξος ἐν πρώτῳ γῆς περιόδου] Scribe per σσ geminum, Μοσσύνοικοι, prout postulat ordo literarum, & scribitur supra v v. Μελάγχλαινοι & Μηκώπολις: infra v. Τιβαρηνία. Atque ita apud Apollonium lib. II. Argonaut. v. 379. ejusque Scholiasten & reliquos fere omnes auctores gentis hujus nomen scriptum legitur. Per unum tamen σ apud Eustathium exaratum extat ad Dionysium pag. 100. licet apud ipsum Dionysium per σσ duplex scribatur.

οἱ Μόσσυνας ἔχουσι
Δουρατέους.

Melæ lib. I. cap. 19. *Mossyni*, Orpheo etiam Μόσυνοι dicuntur per σ simplex, v. 770.

λαοί τ' Ἐπίχαρες,
Μίγδην ἐν Μοσύνοισι πέδον περιναιετάουσι.

ΜΟΣΤΑΟΝ, ἀκρωτήριον ἢ ἐμπόριον Αἰθιοπίας. Μαρκιανὸς ἐν πρώτῳ περίπλου] Hinc βλάκιον Μοσυλῖτις apud Dioscoridem lib. I. cap. 12. quæ rectius capite sequenti Μοσυλῖτις dicitur.

ΜΟΣΧΟΙ, Κόλχων ἔθνος, προσεχὲς τοῖς Μακρώνεσι] Vide quæ notata supra v. Μακρωνία.

ΜΟΤΥΗ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Μοτύης γυναικός, μηνυσάσης Ἡρακλεῖ τοὺς ἐλάσαντας τοὺς αὐτοῦ βόας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μοτυαῖος] Lege, Μοτυαῖος, ut supra v. Κοσύρα. Hinc in tribus nummis apud Parutam, pag. 91. ΜΟΤΥΑΙΟΝ.

ΜΟΤΥΛΑΙ, Σικελίας φρούριον, περὶ τὴν Μοτύλην] Cluverius existimat Epitomatoris vitio unum eundemque locum in duo diversa secretum. Valguarnera corrigendo sanare locum conatur hoc modo: Μότυον Σικελίας φρούριον περὶ τὴν Μοτύλην. Verum quidem, *Motyum* castellum fuisse Siciliæ, uti patet ex Diodoro, sed ab urbe *Motya* tanto intervallo dissitum, ut neque περὶ, neque πρὸς Μοτύλην jacuisse commode dici possit.

ΜΟΥΝΥΧΙΑ, λιμὴν Ἀττικῆς, ἀπὸ Μουνύχου] Harpocration: Μουνυχία, τόπος παραθαλάσσιος ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἑλλάνικος δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ Ἀτθίδος, ὀνομασθῆναί φησιν ἀπὸ Μουνύχου τινὸς βασιλέως τοῦ Παντακλέους. Quæ omnia extant etiam apud Suidam.

— Καὶ ἱερὸν Μουνυχίας Ἀρτέμιδος] Callimachus de Diana in Hymno ejus v. 259.

Πότνια Μουνυχίη, λιμενοσκόπε χαῖρε Φεραίη.
Sancta Munychia, portus tutans salve Pheræa.

Photius P. C P. in lexico MS. etiam Minervam vocat *Munychiam*, his verbis: Μουνυχία, τόπος τοῦ Πειραιῶς, ἀπὸ Μουνυχίας Ἀθηνᾶς, ἥτις ἐπωνομάσθη ἀπὸ Μουνύχου τοῦ Παντακλέους.

ΜΟΥΡΣΑ, πόλις Γαυλίας, κλίσμα Ἀδρίας] Josephus Scaliger ad Eusebium pag. 254. docet legendum Παιονίας vel Παννονίας. utroque enim modo regio hæc appellata est a veteribus. *Mursam* autem *Pannoniæ* urbem esse cum ex aliis tum è Juliano patet, Orat. I. pag. 65. & Orat. II. pag. 110. & 111. describente prœlium ad *Mursam*, quo Magnentius à Constantio victus. Sed Juliano Μύρσα dicitur, non Μοῦρσα.

— Λέγεται, καὶ Μούρσιον] Theophylacto Simocattæ. Μούρσια Ptolemæo.

ΜΟΨΙΟΝ, πόλις, τῆς Πελασγιώτιδος χώρας Θεσσαλίας. Στράβων ἐνάτῃ.

— Ἄλλος δέ ἐστι Μόψος, ἀφ' οὗ οἱ Ἀττικοὶ Μοψοπίαι] En oscitantiam Epitomatoris! Utique ex his ipsis verbis sequitur in prioribus mentionem factam alterius *Mopsi*, unius scilicet a Lapithis, unde illa Thessaliæ urbe denominata sit. Quæ per nimiam festinationem hic omissa sunt. Res ex Strabone, unde hæc deprompta sunt, luce meridiana clarius apparet, lib. IX. pag. 443. Μόψιον δ' ὠνόμασται οὐκ ἀπὸ Μόψου τοῦ μάντεως, τοῦ Τειρεσίου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Λαπίθου τοῦ συμπλεύσαντος τοῖς Ἀργοναύταις· ἄλλος δ' ἐστὶ Μόψος ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία. *Porro Mopsium nomen habere non à Mopso vate Tiresiæ filio, sed à Mopso Lapitha, qui Argonautis expeditionis socius. Est & alius Mopsus, à quo Attica, Mopsopia.* Sed apud Strabonem meliores codices in postremo loco habent Μόψοπος, & similiter ante, eodem lib. pag. 397. Ἀτθίδα δ' ἀπὸ Ἀτθίδος τοῦ Κραναοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Κραναοὶ οἱ ἔνοικοι. Μοψοπίαν δ' ἀπὸ Μόψοπος. *Attidem vero & Atticam* (dicunt) *ab Atthide Cranai filia, à quo & incolæ Cranai: Mopsopiam à Mopsope.* Et certe Atticus iste si *Mopsus* fuisset appellatus, Attica non Μοψοπία sed Μοψία dicta esset. Unde sequitur aut Μόψοπος esse legendum in priore Strabonis loco, aut potius Μόψοψ, uti mox probabimus amplius. Quod si errorem hunc Stephani Epitomatori adscribamus (occurrit enim pariter apud Eustathium) saltem in sequentibus verbis emendandum videtur, ἀφ' οὗ οἱ Ἀττικοὶ, Μοψοπίοι, pro Μοψοπίαι. vel scribendum quomodo apud Strabonem: ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία.

ΜΟΨΟΠΙΑ, ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ Μόψοπος. Καλλίμαχος, δεύτερος ἡ Μόψοψ] Suidas v. Εὐφορίων. Ἡ Ἀττικὴ τὸ πρὶν Μοψοπία ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς Μοψοπίας. *Attica olim vocabatur Mopsopia ab Oceani filia Mopsopia.* Stra-

bo duobus locis lib. IX. ἀπὸ Μόψοπος. Eustathius ad Dionysium pag. 60. ἀπὸ Μόψου. sed Lycophron cum Callimacho concinit, Cassandrâ v. 733.

Κραίνων ἁπάσης Μόψοπος ναυαρχίας.

Imperator totius Mopsopii classis.

Unde videtur Strabo corrigendus ex hoc Stephani loco, & *Mopsops* nomen esse verum illius, à quo Attica *Mopsopia* dicta.

ΜΟΨΟΥ ἑστία, Κιλικίας, ἐπὶ τῷ Πυράμῳ ποταμῷ, ἀπὸ τοῦ Μόψου μάντεως] Hieronymus in Epitaphio Nepotiani locum hunc *Mopsi viculum* vocat: *Constantius Arianæ fautor hæreseos, dum contra inimicum paratur & concitus fertur ad pugnam, in Mopsi viculo moriens, magno dolore hosti reliquit imperium.* Per *inimicum* intelligit Julianum. Sed alii non *Mopsuestia* defunctum Constantium, sed *Mopsucrenis* scribunt, ut Ammianus lib. XXI. pag. 199. Chronicon Alexandrinum pag. 684. cæterum Plinio lib. v. cap. 27. *Mopsuestia* dicitur *Mopsos* in Ciliciæ descriptione: *oppida Mallos, Magarsos & intus Tarsos, campi Alei; oppida Cassipolis, Mopsos liberum Pyramo impositum.* Quæ verba Vincentius Riccardus in Notis ad Epistolas S. Procli pag. 606. frustra sollicitat. Liberum enim oppidum fuisse patet ex lapide apud Gruterum pag. 255. in quo sequens inscriptio:

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΚΑΙΣΑΡΙ
.·.·.·.ΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΥΙΩ .·.·.·. ΟΥ
ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΠΑΡΘΙΚΟΥ ΥΙΩΝΩ .·.·.·. ΟΥ
ΝΕΡΟΥΑ ΕΚΓΟΝΩ ΤΙΤΩ ΑΙΛΙΩ ΑΔΡΙΑΝΩ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΩ ΣΕΒΑΣΤΩ ΕΥΣΕΒΕΙ
ΑΡΧΙΕΡΕΙ ΜΕΓΙΣΤΩ ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥ.ΣΙΑΣ
ΤΟ. Γ. ΥΠΑΤΩ ΤΟ. Γ. Π. Π. ΤΩ ΕΥΕΡΓΕΤΗ ΚΑΙ
ΣΩΤΗΡΙ ΑΔΡΙΑΝΗΣ ΜΟΨΟΥΕΣΤΙΑΣ ΤΗΣ
ΚΙΛΙΚΙΑΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ
ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΗΣ ΚΑΙ ΣΥΜΜΑΧΟΥ
ΡΩΜΑΙΩΝ ΗΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ ΔΙΑ ΤΗΣ
ΘΕΙΑΣ ΑΥΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ ΒΕΒΑΙΑ
ΤΗΡΗΣΑΝΤΟΣ ΑΥΤΗ ΤΑ ΕΞΑΡΧΗΣ ΔΙΚΑΙΑ

Nomen urbs hæc accepisse dicitur, ἀπὸ Μόψου τοῦ μάντεως a quo illam conditam tradit Procopius lib. v. de Ædific. Justin. Duo autem *Mopsi* fuere, vates ambo; alter Thessalus, alter Argivus: verum de Argivo hic sermo est. Cicero lib. I. de Divin. cap. 40. *Amphilochus & Mopsus Argivorum reges fuerunt, sed iidem augures; iisque urbeis in ora maritima Ciliciæ Græcas condiderunt.* Vide plura apud Henricum Valesium ad Ammianum pag. 40. *Mopsuestia* autem vel una conjuncta, vel duabus distinctis vocibus scribitur. In lapide autem ante adducto *Hadriana* cognominatur.

— Ὁ πολίτης, Μοψεάτης, κατὰ τὸν ἐγχώριον χαρακτῆρα τῶν λέξεων] Hinc in nummo insigni Caracallæ, circum Juliæ Domnæ caput, apud Franc. Gotifredum: ΜΟΨΕΑΤΩΝ. & in Subscript. Concilii Nicæni occurrit *Mopseates* quidam Episcopus, qui tamen in nonnullis codd. *Mopsuestiensis.* Et Theodori *Mopsuestiensis* cognomen satis ostendit ἐθνικὸν, etiam fuisse Μοψυεστηνός.

ΜΥΓΔΟΝΙΑ, Μοῖρα Μακεδονίας· καὶ ἑτέρα Φρυγίας τῆς μεγάλης ἀπὸ Μύγδονος τινὸς ἢ Μάρδυς αὐτοὺς φασι] Lege, Μαιδοὺς α. quomodo etiam legit Salmasius. Vide supra v. Μαιδοί.

ΜΥΗΣ, Μύητος, ὡς Φρύγης, Φρύγητος, πόλις Ἰωνική. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Τὸ ἐθνικὸν, Μυήσιος, ὡς Φρυγήσιος] Scribe, Φάγρης, Φάγρητος. & Φαγρήσιος. Vide infra vv. Φάγρης & Τύρης.

ΜΥΚΑΛΗ, πόλις Καρίας. Ἡρόδοτος ἕκτῃ] Videtur legendum, πρώτῃ. Nam lib. I. cap. 148. *Mycalen* describit *Herodotus.*

— Τρύφων δὲ Μυκαλσὸς φησιν, ἐν παρωνύμοις] Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag. 266. Μυκαλησσὸν Διὸς ἱερὸν in *Mycalesso* Cariæ commemorat. Unde liquido apparet *Mycalen* & *Mycalessum*, quamvis in eo sibi non constet ipse Eustathius, eafdem esse.

— Λέγεται καὶ θηλυκῶς Μυκαλησὶς, ὡς Σωσίστρατος ὁ φαναγορίτης] Scholiastes Græcorum Epigrammatum totum hunc locum descripsit, lib. III. pag. 361. sed pleraque vitiosius quam hic leguntur; ita autem hæc verba: λέγεται καὶ θηλυκῶς Μυκαλὶς, ὡς Σωσίστρατος ὁ Φαναγορίτης. Unde posset aliquis putare scriptum hic fuisse, Μυκαλὶς. Quo pertinet etiam versus Oraculi apud Eusebium lib. v. De Præparat. Evang. cap. 16. pag. 204.

Ἐν Διδύμων γυάλοις Μυκαλήιον ἔνθεον ὕδωρ.

In Didymorum cavitatibus Mycalcia divina aqua.

quem locum ex Pausania lib. v. pag. 299. optime illustrat Vigerus. Nihil tamen mutandum patet ex Callimacho, apud quem Hymno in Delum, v. 50.

Οὔπω γὰρ ἦν Σάμος, ἧχί σε νύμφαι

Γείτονες Ἀγκαίου Μυκαλησσίδες ἐξείνισσαν.

Nam tunc Samus nondum erat, ubi te nympha

Vicina Ancæi Mycalesides hospitio exceperunt.

Ergo ἀπὸ τῆς Μυκαλῆς fiunt Μυκαλσὶς, Μυκαλήσιος & Μυκάλειος seu Μυκαλήιος. Quod postremum etiam apud Claudian. invenitur lib. II. in Eutrop. v. 264.

Icarium Pelagus Mycaleaque littora juncto

Marsya Mæanderque petunt.

Deinde ita scribitur mox:

— Δίδυμος δ' ὄρος τὴν Μυκάλην φησίν· ἐκλήθη δὲ, ἐπεὶ αἱ λοιπαὶ γραῖαι ἐπὶ τόπῳ μυκώμεναι, τὴν κεφαλὴν Μεδούσης ἀνεκάλυπτο] Dictus Scholiastes simpliciter una voce: ἐπιμυκώμεναι. Eustathius ad Homeri Iliad. B. pagina 368. tamquam ex nostro: ἐπεὶ αἱ γραῖαι ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου μυκώμεναι, τ. κ. μ. α. Forte scripsit: ἐπὶ τῷ τόπῳ μυκώμεναι. ut v.

Κά-

Κάρυστος & passim alibi. Referri huc etiam illa ratio potest, quam Eustathius *Mycalesso* Bœotiæ adsignat, ad eundem librum pagina 266. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ γεγονυίας τὰς γεράνους μυκήσασθαι.

ΜΥΚΑΛΗΣΣΟΣ, πόλις μεσογεία Βοιωτίας.

— Ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας] Non est alia quam Μυκάλη, quam ante descripsit.

— Ἔστι καὶ ὄρος Μυκαλησσός, ἀπαντικρὺ Σάμου· καὶ Μυκαλησσίς, τὸ θηλυκόν] Puto esse eundem cum *Mycale*, & confinxisse propter sequens gentile, quod & à *Mycale* formari supra ostendit.

ΜΥΚΗΝΑΙ, πόλις Πελοποννήσου· Ὅμηρος, Οἳ δὲ Μυκήνας εἶχον] Homer. Iliad. B. v. 569.

Οἳ δὲ Μυκήνας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον

Qui autem Mycenas tenebant bene ædificatam urbem.

Scholiastes vetus ad tertium Sophoclis versum in Electra, Τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος οὐ πόθεις, τόδε· hæc habet: Ἄργος, τὰ περὶ τὰς Μυκήνας χωρία λέγει· καὶ αὐταὶ αἱ Μυκῆναι λέγονται Ἄργος. Μυκῆναι δὲ ἡ προκαθεζομένη τοῦ Ἄργους πόλις· ὥσπερ Σπάρτη, ἡ προκαθεζομένη πόλις τῆς Λακεδαιμονίας· Λακεδαιμονία δὲ, τὰ περὶ αὐτὴν χωρία.

— Ἀπὸ Μυκηναίου τοῦ Σπάρτωνος, τοῦ Φορωνέως ἀδελφοῦ] MSS. ἀπὸ Μυκηνέως. & ita Eustathius ad Iliad. B. pag. 289. in fine.

— Ἢ ἀπὸ μύκητος τοῦ ξίφους, ὃ ἐφόρει Περσεὺς, οὗ πεσόντος κατὰ κέλευσιν Ἑρμοῦ τὴν πόλιν ἔκτισεν] Ita & Eustathius dicto loco. Quod Nicander sequutus est in Alexipharm. v. 103. agens de arbore Persea:

Περσεὺς ἣν ποτε ποσσὶ λιπὼν κηφηΐδα γαῖαν,
Αὐχέν' ἀποτμήξας ἀρπηγονόεντα Μεδούσης,
Ῥεῖα Μυκηναίῃσιν ἐνεστήριξεν ἀρούραις,
Κηφῆος νέα δῶρα, μύκης ὅθι καππεσεν ἄρπης,
Ἄκρον ὑπαὶ πρηῶνα Μελανθίδος.

Hanc olim Perseus postquam Cepheia liquit
Arva & fœcunda præcidit colla Medusa
Cephei nova dona, Mycenis intulit agris,
Ensis ubi capulus cecidit, quem Græca Mycetem
Lingua vocat, super alta Melanthidis.

Ad quem locum Scholiastes: Μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλεῖον τὴν θήκην. Ἀπὸ δὲ μύκητος τοῦ ξίφους φησὶ πεσόντος, ὀνομάσθαι τὰς Μυκήνας· τινὲς δὲ ἀπὸ Ἡρωΐδος νύμφης, ἧς μέμνηται καὶ Ὅμηρος Τυρώ τ', Ἀλκμήνη τ' ἐϋστέφανός τε Μυκήνη.

— Καὶ Μυκηνεύς] Meminit hinc Eustathius dicto loco.

ΜΥΚΟΙ, ἔθνος· περὶ οὗ Ἑκαταῖος ἐν Ἀσίᾳ, Ἐκ Μυκῶν εἰς Ἀραξηνὸν πεδίον] Apud Herodotum lib. III. cap. 93. in contextu Μέκων perperam legitur, in margine recte Μύκων. & ita bis scribitur lib. VII. cap. 68. In verbis autem *Hecatæi* forte scribendum: εἰς Ἀραξηνὸν πεδίον.

ΜΥΚΟΝΟΣ, μία τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ Μυκόνου, τοῦ Αἰνείου, τοῦ Καρύστου καὶ Ῥοιοῦς τῆς Ζάρηκος] Strabo & Eustathius ad Dionysium pag. 76. Μύκονος, scribunt per ο parvum: reliqui fere per ω, Μύκωνος. Sed priorem scripturam tuetur Lucilii Hemistichion apud Donatum in Terentii Hecyram, Act. III. Sc. IV.

Myconi calva omnis juventus.

Videtur etiam Μύκων recto casu appellata. Zenobius Cent. V. Prov. 21. Μυκώνιος γείτων. quod explicat: αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν διαβεβλημένων ἐπὶ σμικρότητι καὶ μικροπρεπείᾳ διὰ τὴν σμικρότητα τῆς Μυκωνος νήσου καὶ εὐτέλειαν. *Usurpatum adagium in homines ob exilitatem vilitatemque contemptos à Mycone insula exigua admodum.* MSS. autem hic habent: τοῦ Αἰνίου τοῦ Καρύστου, &c.

— Καὶ Στράβων τρίτη] Immo, δεκάτῃ. ut observavit etiam Schottus ad Zenobium Cent. V. Prov. 17. Μία Μύκωνος. quem, si lubet, adi. Extat autem hic locus apud Strabonem lib. X. pag. 487.

— Μύκονος δέ ἐστιν, ὑφ' ᾗ μυθεύουσι κεῖσθαι τῶν γιγάντων τοὺς ὑστάτους ὑφ' Ἡρακλέους καταλυθέντας] Pro ὑστάτους in vulgatis Strabonis exemplaribus legitur ὑπάτους, sed in quibusdam veteribus codicibus, teste Casaubono, ut hic. Petavius ad Themistium pagina 522. reponendum censet δεινοτάτους. Ego ὑγιεινοτάτους rectum censeo; explico autem *robustissimos, valentissimos* vel *validissimos.*

— Ἀφ' ὧν ἡ παροιμία· Πάντα ὑπὸ μίαν Μύκονον, ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγαγόντων τὰ διῃρημένα τῇ φύσει] Ex hoc loco corrigendus Strabo, apud quem perperam διηρτημένα legitur pro διῃρημένα.

— Καὶ τοὺς φαλακροὺς δέ τινες Μυκονίους καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωριάζειν τῇ νήσῳ] Donatus ad dictum modo Hecyræ locum, in quo *Callidemides hospes Myconius* dicitur

Magnus, rubicundus, crispus, crassus, cæsius,
Cadaverosa facie.

Imperite Terentium de Myconio crispum *dixisse ajunt, cum Apollodorus calvum dixerit: quod proprium Myconis est, ut Lucilius,* Myconi calva omnis juventus. *Unde etiam proverbium Græcum* Μυκώνιος φαλακρός. *Sed ego Terentium puto scientem facetius Myconium* crispum *dixisse.*

— Ὁ νησιώτης, Μυκόνιος] Sic Μυκώνιος γείτων apud Zenobium d. l.

ΜΥΛΑΙ, πόλις Σικελίας.

— Εἰσὶ γὰρ οὕτω λέγουσι] MSS. λέγονται.

— Καὶ θηλυκὸν, Μυλαΐτης] Scribe, Μυλαΐτις. Occurrit apud Polybium lib. I. pag. 23. sed ibi perperam ediderunt, τὴν Μυλαιεῖτιν χώραν, pro Μυλαΐτιν.

— Εἰσὶ δὲ Μυλαὶ καὶ Θετταλίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν, Μυλαῖος] Suidas: Μυλαῖος, ἀπὸ τόπου.

ΜΥΛΑΚΕΣ, ἔθνος Ἠπειρωτικόν. Λυκόφρων, Καὶ τὶς δὲ γείτων ἤδη Μυλάκων ὅροι] Apud Lycophro-

cophronem v. 1021. in hodiernis exemplaribus legitur ὄρεις.

ΜΥΛΑΝΤΙ´Α, ἄκρα ἐν Καμίρῳ τῆς Ῥόδου] Scribe: ἐν Καμίρῳ vel Καμείρῳ τ. ρ. & ita Salmasius.

— Ἀπὸ Μύλαντος ἀμφότερα, ὃ καὶ * πρῶτος εὑρέτης ἐν τῷ βίῳ τὴν μύλην χρῆσιν] Nihil in his verbis videtur deesse, & MSS. nullam lacunam agnoscunt.

ΜΥΛΑΣΑ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Μυλάσου τοῦ Χρυσάορος] Pausanias lib. VIII. pag. 471. Καὶ Καρῶν οἱ Μύλασα ἔχοντες. *Et Cares qui Mylasa habitant.* Vide Strabonem lib. XIV. pag. 658.

— Λέγεται καὶ Μύλας, ὡς Αἰσχύλος ἐν Καρσὶν ἢ Εὐρώπῃ] Sub duplici hoc titulo citatur hæc tabula in Catalogo Tragœdiarum Æschyli.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μυλασεύς] Hoc gentile restituendum puto Gellio lib. 1. cap. 13. ubi de Crasso obtinente Asiam: *scripsit ad magistrum architectonem Mylasensium sociorum amicorumque populi Romani, ut ex malis duobus, quos apud eos vidisset, uter major esset eum mittendum curaret.* In vulgatis legitur, *Moleathensium.* in Gryphiana editione, *molis Athenienfium.* Apud Franc. Gotifredum nummus in honorem Augusti cusus sub viro hastato quadrigis invecto habet: ΜΥΛΑΣΕΩΝ. super: ΣΕΒΑΣΤΩ. in aversa area intra coronam querneam: ΘΑΛΛΣΤΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ. In alio Caracallæ circum templum Jovis legitur: ΜΥΛΑΣΕΩΝ. Vide & alium nummum ΜΥΛΑΣΕΩΝ apud P. Firm. in cujus altera parte Ὕβρις Γεγραμμένον.

— Οὕτω γὰρ ἀναγράφουσι πολλοὶ, ὡς Μένανδρος τῷ Ψευδομένῳ] Scribe una voce, Καταψευδομένῳ. titulus Fabulæ Menandri.

ΜΥΛΙΣΙΝ, ἔθνος Φρυγίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ] Existimo scriptum hic fuisse olim, μυλιεῖς, & hos esse eosdem, qui supra μιλύαι vocantur. Unde regio *Lycia* apud Ptolemæum lib. v. Geogr. cap. 3. μυλιὰς, & apud Arrianum lib. 1. pag. 24. qui illam quidem ad *majorem Phrygiam* pertinere, sed *Lycia* à Magno Rege contributam scribit.

ΜΥΝΔΟΣ, πόλις Καρίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· ἔστι καὶ πόλις Καρίας ἄλλη παλαιὰ Μύνδος] Scribe: ἔστι καὶ πόλις Ἀρκαδίας α. π. Μ. Scholiastes Græcus ad Theocriti Idyll. 11. pag. 26. Μύνδος γὰρ Ἀρκαδίας ἔνθα ἦν ὁ νεανίας. οἱ δὲ Καρίας φασὶ τὴν Μύνδον. Isaacus Casaubonus in Lection. Theocrit. cap. 2. mendi hujus admonuit.

— Ἧς τὸ ἐθνικὸν, Μύνδιος] In nummo L. Veri apud Franc. Gotifredum circum Minervam: ΜΥΝΔΙΩΝ.

— Καὶ Μυνδία] Hinc Pallas Μυνδία bis apud Lycophronem, sed male vulgo editur Μυδία & Μυδία. Regionem etiam Μυνδίαν appellat Polybius in Excerpt. lib. XVI. pag. 73. apud Constantinum Porphyrogenetam. Et Strabo lib. XIV. pag. 658.

ΜΥΟΝΙ´Α, πόλις Φωκίδος. Παυσανίας ἰ. οἱ πολῖται Μύονες· Θουκυδίδης Μυονέας αὐτούς φησι] Infra eadem hæc urbs Μύων dicitur, cives Μύωνες· unde apparet, quo judicio hæc consarcinata sint. Locus autem Thucydidis, qui utrobique adducitur, extat lib. III. pag. 240.

ΜΥΟ´ΝΗΣΟΣ, πόλις μεταξὺ Τέω καὶ Λεβέδου] Strabo lib. XIV. pag. 643. postquam pariter inter *Teum* & *Lebedum* posuisset, addit: καὶ ἡ Μυόννησος ἐφ' ὕψους χερρονησίζοντος κατοικεῖται. *& Myonnesus quidem in excelso loco peninsulam referente sita est.*

ΜΥΡΩΝ, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Μύρου, ἢ ἀπὸ Μύρωνος, ἢ ἀπὸ Μύρου ποταμοῦ παραρρέοντος] Ordo literarum postulat, ut legatur, Μύρα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ μύρων, ἢ, &c. Hujus Archiepiscopus S. Nicolaus, τὸ εὐῶδες καὶ πολύτιμον τῶν Μύρων μύρον, in Encomio ejus MS. dicitur: quem prædicat etiam urbis hujus occasione Imperator Constantinus lib. 1. de Themat. Themate 14. Εἶτα τὴν Λυκίων πόλιν, τὴν μυρίπνουν τε, καὶ τρισόλβιον. ἐν ᾗπερ ὁ μέγας Νικόλαος, ὁ τοῦ Θεοῦ θεράπων, ἀναβλύζει τὰ μύρα κατὰ τὸ τῆς πόλεως ὄνομα. *Deinde Lyciorum urbem, unguenta spirantem & valde beatam, in qua magnus ille Nicolaus, Dei servus unguenta illa scaturit juxta urbis nomen.*

— Τὸ ἐθνικὸν, Μυρεύς] Apud Franciscum Gotifredum extat Gordiani nummus, in quo Diana Ephesis, & aliud nescio quod numen sive genius, continens pro inscriptione, ΜΥΡΕΩΝ. Item in alio ejusdem Principis circum Dianam Ephesiam arbori insidentem, sub qua duo homines nudi duos serpentes recidunt: ΜΥΡΕΩΝ.

ΜΥΡΓΕ´ΤΑΙ, ἔθνος Σκυθικὸν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Εἶναι ποτὲ τοῦ Ἡρωδιανοῦ γέγραφε κακῶς] MSS. Εὕρηται δὲ τ. Η. γ. κ. διὰ τὸ γ΄ γελων.

ΜΥΡΙ´ΑΝΔΡΟΣ, πόλις Συρίας, πρὸς τῇ Φοινίκῃ] Situm hujus urbis indicat Arrianus lib. II. de Exped. Alexandri pag. 33. fuisse sub angustiis Amani montis Syriam versus.

— Τὸ κτητικὸν, Μυριανδρικὸς κόλπος] Apud Herodotum lib. IV. cap. 38. corrupte legitur: Τὰ δὲ πρὸς νότον, ἡ αὐτὴ αὕτη ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαριανδυνῶν κόλπου τοῦ πρὸς Φοινίκην κειμένου τείνει τὰ ἐς θάλασσαν μέχρι Τριοπίου ἄκρης. pro Μυριανδρικοῦ. *Austrum autem versus eadem ora à sinu Myriandrico, qui Phœnicæ adjacet protenditur secundum mare ad promontorium usque Triopium.* Gentile igitur; Μυριανδρικός.

ΜΥΡΙ´ΝΑ, πόλις ἐν Λήμνῳ] Apud Eustathium ad Homeri Iliad. Ξ. pag. 980. scribitur Μύριννα, per duplex νν. Scholiastes Apollonii,

nii, ad lib. I. v. 604. Πόλις δέ ἐστιν ἡ Μυρίνη πρὸς τῷ τέλει τῆς Λήμνου. Δίπολις γάρ ἐστιν ἡ Λῆμνος· ἔχει γὰρ Ἡφαιστίαν καὶ Μυρίνην. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μυρίνης τῆς Θόαντος γυναικὸς, Κρηθέως δὲ θυγατρός. Apud Nonium in Goltzii Græciam male: Μύρινα πολίχνη Τρωίας.

— Ἔστι καὶ τῆς Αἰολίδος ἄλλη] Hæc fuit patria Agathiæ Historici, de qua ipse in principio Historiæ suæ ita fatur: Μύρινα δὲ πατρὶς, Μεμνόνιος πατήρ. Τέχνη δὲ τὰ Ῥωμαίων νόμιμα καὶ οἱ τῶν δικαστηρίων ἀγῶνες. Μύριναν δέ φημι, οὐ τὸ Θρᾴκιον πόλισμα, οὐδὲ εἴ τις ἑτέρα κατὰ τὴν Εὐρώπην τυχὸν ἢ Λιβύην τῷ δὲ κέκληται τῷ ὀνόματι· ἀλλὰ τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πάλαι ὑπὸ Αἰολέων ἀπῳκισμένην, ἀμφὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πυθικοῦ ποταμοῦ, ὃς δὴ ῥέων ἐκ Λυδίας τῆς χώρας, ἐς τὸ ἔσχατον αὐλῶνα τοῦ κόλπου τοῦ Ἐλαΐτου ἐμβάλλει. *Myrina mihi patria, Memnonius pater, Ars vero, Romanorum instituta ac leges & fori certamina. Myrinam autem dico, non illam Thracicam urbem, nec si qua alia per Europam aut Africam hoc nomine vocatur; sed quæ est in Asia, veterum Æolensium colonia, ad ostia Pythici fluminis sita; qui quidem fluvius ex Lydia regione fluens in extremum Elaitidis sinus alveum fertur.* Vitiosa igitur est scriptura apud Suidam; qua Agathias Σμυρναῖος dicitur, pro Μυριναῖος, uti jam olim notavit Ortelius. Et ἁμάρτημα est μνημονικὸν insigne Salmasii ad Solinum pagina 865. *Smyrnaum* nihilominus affirmantis; castigatum recte Petavio, in Miscellaneis Exercitationibus, Juliano subjunctis, pag. 383. Cæterum ex Agathiæ loco pater non omnes *Myrinas* hic a Stephano enumerari.

— Ἀπὸ Μυρίνης ἀμφότεραι] Diodorus Siculus lib. III. pag. 130. & seqq. meminit *Myrinæ* reginæ Amazonum, quæ de suo nomine urbem in Æolide condidit. Cum quo concinit Strabo lib. XIII. pag. 623. Scholiastes vetus Apollonii loco paullo ante adducto *Thoantis* facit uxorem, *Crethei* filiam. Vide & Tzetzem ad Lycophronem pag. 49. & Hesychium.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μυριναῖος] Apud Goltzium extat nummus ΜΥΡΙΝΑΙΩΝ, in quo Apollo Gryneus conspicitur ab una parte, ab altera vero flaminica ejus ramum myrti vittis comptum prætendens, quem Goltzius perperam Lemno tribuit: nam in Lemniorum nummis Vulcanus cum incude & malleis conspicitur, eadem addita inscriptione ΜΥΡΙΝΑΙΩΝ.

ΜΥΡΚΙΝΝΟΣ, τόπος καὶ πόλις κληθεῖσα παρὰ τῷ Στρυμόνι ποταμῷ] Scribe Μύρκινος per ν simplex: ita enim scribitur apud Herodotum, Thucydidem & alios. Herodotus lib. V. cap. II. vocat Μύρκινον τῶν Ἠδωνῶν, narratque Histiæum Milesium locum hunc à Dario condendæ urbi petiisse & impetrasse. Supra v. Ἀμφίπολις male scribitur Μυρίνην, & adhuc pejus *Myrcinus* cum *Amphipoli* confunditur. Distinctas enim civitates fuisse luce meridiana clarius apparet ex Thucydide, lib. IV. pag. 324.

ΜΥΡΛΕΙΑ, πόλις Βιθυνίας, ἡ νῦν λεγομένη Ἀπάμεια.

— Ὁ πολίτης, Μυρλεανός] Supra v. Ἀλεξάνδρεια, etiam legitur Μυρλεανός.

— Ὡς Ἀσκληπιάδης Μυρλεανὸς ἀναγράφεται] De hoc *Asclepiade* videndus omnino Suidas v. Ἀσκληπιάδης, ubi inter alia docet genere illum fuisse *Nicaenum*: unde infra v. Νίκαια, inter claros illius urbis cives etiam recensetur. Apud Scholiasten autem Theocriti Idyll. I. pag. 21. mendose legitur Ἀσκληπιάδης ὁ Μιρλεανός. Occasione autem mendi in gentilitio hujus *Asclepiadis* nomine commissi apud dictum Scholiasten, recordor Cleophanis *Myrleani* rhetoris, cujus meminit Strabo lib. XII. pag. 566. & erroris non modo in gentilitio nomine ejus verum & proprio admissi, in Theopompi Excerptis apud Photium pag. 393. ibi enim appellatur Κλεοχάρης ὁ Σμυρλεανός, qui Straboni, nisi omnia me fallunt, dicto loco, Κλεοφάνης ῥήτωρ ὁ Μυρλεανός.

ΜΥΡΜΙΔΟΝΙΑ, χώρα τῶν Μυρμιδόνων· οὕτω γὰρ ἡ Αἴγινα ἐκλήθη] Vide Eustathium ad Dionysium pag. 73. & ad Homeri Iliad. A. pag. 67. ad B. pag. 320. Tzetzem ad Lycophronem pag. 37. Scholiasten Pindari Nem. Od. III. pag. 347.

ΜΥΡΜΙΣΣΟΣ, πόλις περὶ Λάμψακον, ὡς Παλέμων] Scribe, Πολέμων.

ΜΥΡΡΙΝΟΥΣ, δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς· ὁ δημότης Μυρινούσιος] Lege, Μυρρινούσιος. In veteri Inscriptione visa Cyriaco Anconitano: ΔΩΡΟΘΕΑ ΙΣΙΓΕΝΟΥΣ ΜΥΡΡΙΝΟΥΣΙΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ.

— Ὁ δημότης ἐκ Μυρινούτης, διὰ δύο ττ] Apud Gruterum Inscripr. pag. 405. occurrit non modo per duo ττ, sed etiam duo ρρ. in fine longe Inscriptionis Græcæ, quæ Venetiis hodie conspicitur: ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟΣ ΕΚ ΜΥΡΡΙΝΟΥΤΤΗΣ.

ΜΥΡΣΙΝΟΣ, πόλις Ἤλιδος.

— Καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα] Hemistichium ex Homeri Iliad. B. v. 616.

— Ὕστερον δὲ Μυρσίνιον ἐκλήθη] MSS. Μυρσίνιον. Sed Eustathius ad Homeri allegatum versum pag. 304. ut editur. Verba ejus, hinc procul dubio descripta, subjiciam: ἡ δὲ Μύρσινος ἐσχατόωσα μὲν εἴρηται, καθάπερ καὶ ἡ Ἀνθηδών. Ἐκλήθη δέ φασιν ὕστερον, Μυρσίνιον· ἐθνικὸν δὲ αὐτῆς εὕρηται, Μυρσίνιος.

ΜΥΡΤΟΥΣΣΑ, ὄρος Λιβύης] Rectius scriberetur per σ simplex, ut apparet in altero gentili, imprimis vero ex Callimacho, Hymno

Hymno in Apollinem v. 91. Σπῖς ἔπὶ Μυρτούσσης κερατώδεος. ubi Scholiastes: Μυρτούσσα, ὄρος Λιβύης.

— Ὁ οἰκήτωρ, Μυρτουσαῖος, καὶ Μυρτώσιος.] Scribe, Μυρτώσιος vel potius Μυρτώσιος· nam Μυρτώσιος haud quaquam ἀνάλογον est. Apud Apollonium lib. II. v. 507. legitur Μυρτώσιος·

Αἳ Λιβύην ἐνέμοντο παραὶ Μυρτώσιον αἶπος.
Qui Libyam incolebant juxta Myrtosium promontorium.

ΜΥΣΙΑ, χώρα καὶ πόλις. Ἀπὸ δὲ τῆς ὀξύνης μυσὸν φασί] Strabo lib. XII. pag. 572. docet ex Xantho Lydo & Menecrate Elaita, *Mysos* nomen accepisse ab arbore *oxya*, quæ circa Olympum copiosa nascitur & Lydorum lingua *Mysus* dicitur. Hesychius: μυσόν, τὴν ὀξύην. nam ita ibi legendum, non ἀξίνην. Utroque autem modo reperitur scriptum arboris hujus nomen ὀξύη & ὀξύνη· item duplici Μυσὸς & Μυσή, si Eustathio fides; qui inter alias nominis *Mysorum* caussas etiam hujus meminit ad Dionysium pagina 46. his verbis: ἢ ἀπὸ δὲ φυτοῦ τοῦ μυσοῦ, ἢ δὲ Μυσοῦ (ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται) ὅπερ τὴν ὀξύην δηλοῖ, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Λυδῶν, ὡς καὶ ὁ Γεωγράφος φησίν.

— Λέγεται καὶ Μυσὶ καὶ Μύσιοι] Apud Apollonium Rhodium occurrit etiam Μυσὶς γαῖα, lib. I. v. 1349. ubi Scholiastes τὴν Μυσίδα γαῖαν explicat Μυσῶν χώραν· ὥσπερ καὶ τὸ Ἀσίδα ἀντὶ τοῦ Ἀσίαν.

— Καὶ Μυσίδιος Αἰολικῶς] Claudius Salmasius legit, Μυσίδιος. Aut dicendum Μυσίδιος nomen esse proprium non gentile Αἰολικῶς formatum à Μύσιος, ut Λεξίδιος, Ἐξάδιος.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ, πόλις ἐν Λέσβῳ μεγίστη.

— Οἱ δὲ, ὅτι Μυλήνης λέγουσιν οἰκιστής] Salmasius legit, Μύτλου.

— Καὶ Μυτιληναῖος] Franc. Gotifredus nummum habet in utraque area effigiem continentem; uni adscriptum, ΦΙΤΤΑΚΟϹ. alter, ΑΛΚΑΙΟϹ ΜΥΤΙ. In Cimeliarchio Mediceo nummus habetur, in cujus uno latere circum Jovem, Neptunum & Plutonem: ΘΕΟΙ ΑΚΡΑΙΟΙ ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΩΝ. in averso circum caput Jovis: ΖΕΥϹ ΒΟΥΛΑΙΟϹ. quinam sint Θεοὶ ἀκραῖοι, ut hoc obiter addam, docet Pollux lib. IX. cap. 5. his verbis: Τὰ δὲ δημόσια, ἀκρόπολις· ἣν καὶ ἄκραν ἂν εἴποις καὶ πόλιν· καὶ οἱ ἐν αὐτῇ θεοὶ, ἀκραῖοι καὶ πολιεῖς. *Publica autem sunt, acropolis, quam & arcem vocaveris & urbem; & deos in hac existentes, castrenses & tutelares, &c.* Item alius in eadem Gaza plane præclarus, qui in una parte circum caput muliebre turritum, ΟΥΑΠΙΑϹ ϹΕΟΥ ΜΥΤΙΛΗΝΗϹ. in alia circum Fortunam cum Victoriola quadrigis vectam: ΕΠΙ ϹΤΡ. ΒΑΛ. ΑΡΙϹΤΟ ΜΑΧΟΥ ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΩΝ ΠΕΡΓ. ΟΜΟΝΟΙΑ. Item in alio magno Alexandri Severi ibidem circum Dianam venatricem: ΕΠΙ ϹΤΡΑ. ΑΥ ΠΡΟϹ ΔΕΚΤΟΥ ΠΑΡΔΟΛΟ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΩΝ. Plures vide vulgatos apud Goltzium & Tristanum.

ΜΥΤΙΣΤΡΑΤΑ, φρούριον Σικελίας Φίλιστος δωδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Μυτιστρατῖνος, ὡς αὐτός] MSS. Μυτιστρατῖνος. Sed scribendum Μυτίστρατα· & Μυτιστρατῖνος· Certe ita scripsisse *Philistum* non sine ratione suspicatur Philippus Cluverius lib. II. Sic. Antiq. cap. 12. supra idem locus Ἀμήστρατος dicitur ex Apollodoro, gentile Ἀμηστρατῖνος· infra mox, Μυτίστρατον.

ΜΥΤΙΣΤΡΑΤΟΝ, πολίχνιον περὶ Καρχηδόνα· Πολύβιος πρώτῳ] Falsum, quod Epitomator hic ex Polybio affirmat, *Mytistratum oppidulum* esse *circa Carthaginem*, Polybius lib. I. pag. 29. Μυττίστρατον per duplex ττ dicit oppidum Siciliæ bello Punico primo a Carthaginiensibus possessum, deinde post longam obsidionem cum aliis pariter oppidis a Romanis captum. Error properanti Grammatico inde natus, quod Polybius dicto loco capta ista oppida vocet πολισμάτια τῶν Καρχηδονίων, eo quod in potestate *Carthaginensium* essent; hic enim propterea putavit in Africa sita fuisse *circa Carthaginem*, simili plane ratione, qua ante Ἀμπελος ex Hispania, Γόννοι ex Sicilia, Κάραλις ex Sardinia in Africam transtulit. De loco autem hoc egit jam Meursius ad Antigonum Carystium cap. 153. ubi perperam ἐν Κυλιστράτῳ legitur pro ἐν Μυλιστράτῳ· ut ille monnit, & post illum Salmasius in Exercitat. ad Solinum pag. 126.

— Τὸ ἐθνικὸν, Μυτιστρατῖνος] Apud Antigonum d. l. Μυλιστρατῖνον oleum occurrit, vel Μυλιστράτιον, ut vult Meursius.

— Ὡς Στεγῖος, Στεγῖνος] Scribe, Στεγῖνος.

ΜΥΩΝ, πόλις Λοκρῶν ἐν τῇ Ἠπείρῳ, οἱ πολῖται, Μυωνεῖς, ὡς Θουκυδίδης τρίτῃ] Supra hæc urbs appellatur Μυωνία· & Thucydidi lib. III. pag. 240. incolæ, Μυωνεῖς.

ΜΩΒΑ, μοῖρα τῆς Ἀραβίας] Eusebius in Topicis scribit Μωάβ eoque nomine & urbem & regionem appellatam ait. Vide infra v v. Ῥαββάθμωβα & Χαράχμωβα.

— Ἔστιν δὲ ἐκεῖθεν τὸ πρῶτον ἦν τῶν Μωαβα] In MSS. fuit, τὸ Α. Unde scribendum apparet: Ἔστι δ' ἐκεῖθεν τὸ α· πρῶτον ἦν τῆς Μώαβα.

— Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Μωαβίτης] Apud Eusebium lib. IX. de Præpar. Euang. cap. 30. Μωαμίτης legitur solemni errore μ pro β posito.

— Τὸ θηλυκὸν, Μωαβῖτις] Ita regio ipsa dicitur Epiphanio Hæres. XIX.

ΜΩΛΑΙΣ, Λιβυστα πόλις· Κρατεῦς Περιηγήσει Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν Μωλύτης, τῷ τύπῳ τῶν Λιβυστῶν πόλεων, ἢ Μωλυάτης] Ex gentilibus apparet pro Μῶλις scribendum esse Μώλυς, ut animadvertit Salmasius.

ΜΩΝΥΧΙΑ, λιμὴν τῆς Ἀττικῆς, ὃ τὴν εἰς τόπον θέσιν φησὶ Θουκυδίδης, ὁ τῶν Μουνιχιάσι περιγραμμένος ἀρχων] Ultima verba in MSS. sic scripta sunt: ἡ τῶν Μουνιχιάσι περιγραμμένων α.

ΜΩΡΙΕΙΣ, ἔθνος Ἰνδικὸν, ἐν ξυλίνοις οἰκοῦντες οἴκοις, ὡς Εὐφορίων] Hesychius aliter: Μωριεῖς, οἱ τῶν Ἰνδῶν βασιλεῖς. Cæterum post hæc auctoris nostri verba, in MS. Palatino recentiori perscriptum est: Τέλος τοῦ λϛ. ἀρχὴ τοῦ λγ´ βιβλίου.

N.

NΑΆΡΔΑ, πόλις Συρίας, πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, ὡς Ῥιανὸς Παρθικῶν ἐν δεκάτῳ] Scribe, Ἀῤῥιανός. Vide supra vv. Ἄτραι, Γάζακα, & alibi.

— Τὸ ἐθνικὸν, Νααρδανὸς, τῷ ἐγχωρίῳ τύπῳ] Pyrrhus Ligorius adducit Trajani nummum, in quo circa tropæum legitur: ΝΑΑΡΔΑΝΩΝ.

ΝΑΒΑΤΑΙΟΙ, ἔθνος τῶν εὐδαιμόνων Ἀράβων, ἀπὸ Ναβάτου τινός] Suidæ ipsa gens Ναβάται, idque probat antiqui auctoris loco, gentile Ναβαταῖοι. Verba ipsius: Ναβάται, ἔθνος Ἀράβων. ὁ δὲ πέμπτος πρὸς Ἄραβας, οὓς λεγομένους Ναβάτας. ἢ Ναβαταῖοι, ἐθνικόν. Sed ut hic, ita etiam appellantur supra v. Θαμυδᾶ.

— Ναβάτης δέ ἐστιν ὁ ἐκ μοιχείας γενόμενος] MSS. N. δ. ε. ἀράβεσι, &c. Primogenitus filiorum Ismaelis Ναβαιώθ scribitur Genes. c. XXV. v. 13. & c. XXXVI. v. 3. & Esaiæ c. LX. v. 7. ἢ κριοὶ Ναβαιὼθ ἥξουσι. ubi regio ipsa intelligitur. In Textu autem Hebræo ibi legitur *Nebaioth*: in Chaldaica versione *Nabath*. Eusebius in Topicis, Ναβεώθ, χώρα ἐν Ἡσαΐᾳ. Hac autem voce apud Hebræos non *spurius*, sed σύνετος καὶ προφήτης significatur, uti habet Libellus Manuscriptus de significatione nominum Hebraicorum in Sacris literis. Quod si Hebræam originationem sequamur, rectius scribemus Ναβαθαίους quam Ναβαταίους. Josepho lib. 1. Antiq. cap. 13. Ναβαιώθης dicitur Ismaëlis filius primogenitus, qui tamen regionem ipsam Ναβατηνὴν ibidem appellatam scribit. Eupolemus apud Eusebium lib. IX. Præpar. Euang. cap. 30. Ναβαταίους pariter vocat.

— Ἀπὸ δὲ τοῦ Ναβάτου, Ναβαταῖος] Hinc apud Ovidium lib. 1. Metamorph. v. 61.

Eurus ad Auroram, Nabathæaque regna recessit.

& lib. V. v. 163. *Nabathæus Ethemon.* & Juvenalem Sat. XI. v. 126.

Et quos deposuit Nabathæo bellua saltu.

— Καὶ Ναβατηνὴ ἡ χώρα] Videtur, Ναβατηνή. Sed Ναβατηνὴ occurrit apud Josephum. Epiphanio Hær. XIX. Ναβατικη. XXXV. Ναβατὶς dicitur.

ΝΑΓΙΔΟΣ, πόλις μεταξὺ Κιλικίας καὶ Παμφυλίας] Sic quoque vocatur hæc urbs Straboni lib. XIV. pag. 670. Ἐν τούτῳ ἐστὶ Ναγιδὸς πόλις πρώτη μετὰ τὸ Ἀνεμούριον, ut recte emendavit Isaacus Casaubonus.

ΝΑΙΣΣΟΣ, πόλις Θρᾴκης, κτίσμα καὶ πατρὶς Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως] Ex gentilibus subjectis, tum ex aliis scriptoribus apparet Ναϊσὸς esse scribendum, per σ simplex. Hierocli in Notit. Provinc. civitas est *Daciæ mediterraneæ*: Marcellino Comiti, *Illyrici*: aliis *Mœsiæ*, nostro *Thraciæ*. Una tamen eademque urbs & Constantini Magni patria: sed cujus nomen diversimode corruptum extat passim apud auctores. Sic Lex ultima Cod. de dolo malo, quæ Constantini est, data legitur *Nesso*, pro *Naiso*: nam Cod. Theod. *Nasso* habet. Passim alibi *Nessus* dicitur. Sed nusquam corruptius hujus loci nomen extat, quam in Excerptis Olympiodori apud Photium pag. 193. ubi de Constantio Imperatore, Placidiæ marito, hæc habentur: Κωνστάντιος Ἰλλυριὸς ἦν τὸ γένος, ἀπὸ Παναίσου πόλεως τῆς Καδίας, Quod vertitur: *Constantius genere Illyrius fuit, à Panaso urbe Cadia.* Sed quis fando audivit unquam *Cadiam* esse, esse *Panasum*? monstrosa hæc sunt vocabula & omnibus Geographis incognita. Procul dubio rescribendum, ἀπὸ Ναΐσου πόλεως τῆς Δακίας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ναισσηνός] In nummo vel sigillo potius plumbeo, quod apud Equitem Gualdum vidi Romæ, legitur: ΝΑΙΣΙΤΑΝΙ.

ΝΑΡΚΑCΟC, δῆμος καὶ πόλις Καρίας. Ἀπολλόδωρος δεκάτῳ Καρικῶν. ὁ δημότης καὶ ὁ πολίτης, Μαρκασεὺς] Ordo literarum videtur postulare, ut legatur Νάκασος, vel Νάκκασος. Sed Pyrrhus Ligorius Augusti profert nummum, in cujus adversa parte templum rotundum Apollinis repræsentatum est & intra templum ipsius Dei effigies lyram manu tenentis, cum inscriptione: ΝΑΡΚΑCΕΩΝ. Nihilominus puto scriptum fuisse hoc loco Νακρασὸς & intelligi quæ aliis auctoribus Ἄκρασος, Hierocli Ἀκρασὸς, Ptolemæo, qui illam *Lydiæ* tribuit, Νάκρασα dicitur. Et ad hanc pariter pertinere existimo Severi nummum à Tristano adductum Tom. II. pag. 94. in quo circum Æsculapium legitur, ΑΚΡΑCΙΩΤΩΝ. Vide quæ notavimus supra ad v. Ἀκρασσός.

ΝΑΚΟΛΙΑ, πόλις Φρυγίας· Στράβων δυωκαιδεκάτῃ· καὶ ἔστιν οὐδέτερον] Straboni lib. XII. pag. 576. & Ptolemæo dicitur Νακόλεια.

— Ἀπὸ Νακόλεις νύμφης] Puto scribendum, ἀπὸ Νακόλης ν. Suidas uti scribit Νακώλεια per ω, ita etiam, ἀπὸ Νακώλης. quod & Salmasius notaverat.

— Τὸ ἐθνικὸν, Νακολεὺς] Pyrrhus Ligorius in diversis nummis antiquis se legisse scribit, ΝΑΚΟΛΑΙΩΝ. Sed ego in praeclaro Trajani nummo, quem Gaza Medicea servat, oculis meis vidi sequentem epigraphen: ΝΑΚΟΛΕΩΝ ΕΠΙ ΑΚΥΛΑΤΟΥ ΠΡΟΚΛΟΥ.

— Εἰ δ᾽ ἐστι Νακόλεια διὰ διφθόγγου, παρὰ τὸ Νάκολον, τὸ Δασκύλου παῖδα] Per diphthongum in penultima scribitur apud Strabonem, Ptolemaeum & Suidam.

ΝΑΚΩ΄ΝΗ, ὡς Ἀλκώνη, πόλις Σικελίας] Suidas: Νακώνη, πόλις Σικελίας παρὰ τῷ ἐθνογράφῳ. Ergo juxta Suidam scribendum Νακώνη. Deinde legendum, ὡς Ἀλώνη, cujus mentio supra suo loco: quamvis voce βινδικὸς, per ο parvum Ἀλόνη sit scriptum.

ΝΑ΄ΞΟΣ, νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἡ διάσημος ἀπὸ τοῦ Νάξου Καρῶν ἡγεμόνος.

— Εὐφορίων παρὰ τὸ νάξαι, ὅ φασι θῦσαί τινες] Ita pariter hic legit olim Eustathius, uti patet ex Commentario ipsius ad Dionysium pag. 76. Nihilominus Salmasius in Exerc. Plin. pag. 183. ex Hesychio pro θῦσαι olim βῦσαι scriptum docet, quod *implere, sarcire, stipare* significat. Ratio autem cur sic appellata fuerit non apparet.

— Ἀσκληπιάδης ἱστορεῖ, τὰς Ναξίτας γυναῖκας μόνας ὀκτάμηνα τίκτειν] Scribe, τὰς Ναξίας. uti apud Suidam v. Νάξος. utque mox in gentilibus scribitur.

— Τὰ ἐθνικὰ, Νάξιοι· ἀφ᾽ οὗ καὶ Ναξία λίθος ἡ Κρητικὴ ἀκόνη] Suidas v. Νάξος hunc locum producit, sed ipse mutilus valde & corruptus: Νάξος, πόλις. καὶ Ναξία λίθος, ἡ Κρητικὴ ἀκόνη. Νάξος γὰρ πόλις Κρήτης. ὁ γράψας ὅτι Ναξία πόλις Καρίας, &c. Existimo autem legendum, ὁ γὰρ ἐν τοῖς ἐθνικοῖς γράψας, aut ὁ γὰρ ἐθνογράφος. aut forte ipsum Stephani nomen excidit. Emendandus praeterea Hesychius, apud quem Ναξιάλιλος, ἡ ἀκόνη ἀπὸ Νάξου πόλεως. perperam legitur pro Ναξία λίθος. De *Cote* autem *Naxia* videndus Dioscorides lib. v. cap. 168. Pindarus Isthm. Od. vi. pag. 475.

Φαίης κέ νιν ἄνδρ᾽ ἐν ἀθληταῖσιν ἔμμεν
Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις
Χαλκοδάμαντ᾽ ἀκόναν.
Diceres illum virum inter athletas
Naxiam inter alios lapides
Cotem, aeris domitricem.

Ubi Scholiastes: εἴποι δ᾽ ἄν τις αὐτὸν τὸν Λάμπωνα εἶναι τοιοῦτον ἄνδρα ἐν τοῖς ἀθληταῖς, οἵαν ἐν πέτραις ἐπιτρέφει Ναξίαν ἀκόνην· δυνατὴν μάλιστα παραθῆξαι. Νομίζονται γὰρ διαφορώτεραι τῶν ἄλλων ἀκονῶν αἱ κατὰ τὴν ἐν Κρήτῃ Νάξον.

— Ἡ δὲ κρητικὴ ἀκόνη, ἐὰν διὰ τοῦ γράφηται, ἡ διαφέρουσα καὶ φανερῶς σημαίνει] MSS. ἐὰν διὰ ι χ. & sic Suidas d. l. & sententia postulat.

ΝΑ΄ΠΗ, πόλις Λέσβου. Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Λεσβιακῶν] Mirum quod hic in testimonium de *Nape* adducitur à Stephano *Hellanicus*, cum is erroris insimuletur à Strabone lib. ix. pag. 426. quod *Lapen* hanc urbem appellaverit. Verba Strabonis: Νάπη ἐν τῷ Μηθύμνης πεδίῳ, ἣν Ἑλλάνικος ἀγνοῶν Λάπην ὀνομάζει. *Nape in Methymnaeo campo, quam Hellanicus ignoratione lapsus Lapen vocat.* Unde suspicor non testem de *Nape* adductum fuisse a Stephano Hellanicum, sed occasione hujus erroris nominatum. Quod appareret, si Stephanum haberemus integrum.

— Εἰσὶ καὶ Ναπαῖοι Ἠπείρου] Scholiastes Pindari ad Pyth. Od. 1. pag. 187. *Pythia* appellata docet à loco, ὃς ἐκαλεῖτο πρότερον Νάπη, εἶτα Πετρήεσσα, εἶτα Κρίσα, εἶτα Πυθώ.

ΝΑ΄ΠΙΣ, κώμη Σκυθίας] Suidas: Νάπις, πόλις Σκυθίας.

ΝΑΡΒΩ΄Ν, ἐμπόριον καὶ πόλις Κελτική. Στράβων τετάρτῃ· Μαρκιανὸς δὲ Ναρβωνησίαν αὐτήν φησι] Locus hic pariter contra Stephani sensum ab Epitomatore mutilatus est. Strabo enim lib. iv. meminit quidem *Narbonis*, sed propterea eum non fuisse allegatum ex illis, quae de *Marciano* adferuntur, patet. Verum Stephanus Galliam *Narbonensem* Ναρβωνῖτιν dixerat à *Strabone* appellari, ut appellatur lib. iv. pag. 178. deinde addidit eandem à *Marciano* Ναρβωνησίαν dici. Ita enim *Marciani* temporibus appellabatur: nec Ptolemaeus aliter appellat. Dioscorides vero lib. iv. cap. 80. hanc eandem Provinciam Ναρβωνίαν τὴν κατὰ τὴν Ἱσπανίαν dicit. Suidas non videtur animadvertisse hanc labem. Νάρβων, inquit, ἡ Ναρβωνησία, ἐμπόριον καὶ πόλις Κελτική. Caeterum vel ex Suida apparet rescribendum hoc loco Ναρβωνησίαν.

— Ἔστι καὶ λίμνη Ναρβωνῖτις ὡς Ἀσκαλωνίτης] Verba, ὡς Ἀσκαλωνίτης hic perperam repetita videntur ab oscitante librario ex superiore versu.

— Καὶ ποταμὸς Αἰακὸς] MSS. καὶ τόπος Αἰακός. sed perperam. Scribe, καὶ ποταμὸς Ἄτακος. scilicet etiam Νάρβων dicitur. Fluvii *Atacis* meminit Strabo lib. iv. pag. 181. Ἡ μὲν οὖν Νάρβων ὑπέρκειται τῶν τοῦ Ἄτακος ἐκβολῶν καὶ τῆς λίμνης τῆς Ναρβωνίτιδος, μέγιστον ἐμπόριον τῶν ταύτῃ. *Narbo supra Atacis fluvii ostia & lacum Narbonensem situs est, maximum eorum, quae ibi sunt locorum, emporium.* Plinius lib. iii. cap. 4. *Flumen Atax è Pyrenaeo Rubrensem permeans lacum: Narbo Martius, decumanorum colonia.*

lonia, *duodecim millibus passuum à mari distans.* Polybius autem *Ataciam* vocat *Narbonem*, lib. III. pag. 191. Κεῖται δ' αὐτῆς τὸ μὲν ὁλοσχερέστατον καὶ βαθύτερον μέρος, ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ἄρκτους, μεταξὺ τῶν Τανάϊδος ποταμοῦ καὶ τοῦ Νάρβωνος, ὃς οὐ πολὺν ἀπέχει τόπον ὡς πρὸς δύσεις ἀπὸ Μασσαλίας καὶ τῶν τοῦ Ῥοδανοῦ στομάτων, δι' ὧν εἰς τὸ Σαρδόνιον πέλαγος ἐξίησιν ὁ προειρημένος ποταμός. *Pars ejus* (Europæ) *potissima atque amplissima subjacet septentrionibus inter fluvium Tanaim & Narbonem, qui in occasu non longe abest à Massilia & Rhodani ostiis, quibus in Sardonium pelagus ille amnis influit.* Et lib. XXXIV. teste Athenæo lib. VIII. pag. 332. Πολύβιος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ καὶ τριακοστῇ τῶν ἱστοριῶν, μετὰ τὴν Πυρήνην φησὶν ἕως τοῦ Νάρβωνος ποταμοῦ πεδίον εἶναι, δι' οὗ φέρεσθαι ποταμοὺς Ἰλλίβεριν καὶ Ῥόσκυνον ῥέοντας παρὰ πόλεις ὁμωνύμους κατοικουμένας ὑπὸ Κελτῶν. Ἐν οὖν τῷ πεδίῳ τούτῳ εἶναι τοὺς λεγομένους ἰχθῦς ὀρυκτούς. *Polybius libro quarto & tricesimo historiarum, juxta Pyrenen usque ad fluvium Narbonem campos esse scribit, per quos Iliberis & Ruscino juxta civitates cognomines à Celtis habitatas decurrunt: & in eis fossiles, ut vocant, reperiri pisces.* Idem de piscibus fossilibus refert Strabo lib. IV. pag. 182. Per *Narbonem* autem fluvium apud Polybium *Atacem* intelligendum, fluviorum à dextro & sinistro urbis *Narbonis* latere in mare decurrentium enumeratio à Strabone dicto loco facta ostendit. Dicit enim: Ἑκατέρωθεν δὲ τοῦ Νάρβωνος ἄλλοι ποταμοὶ ῥέουσιν, οἱ μὲν ἐκ τῶν Κεμμένων ὀρῶν, οἱ δ' ἐκ τῆς Πυρήνης, πόλεις ἔχοντες εἰς ἃς ἀνάπλους οὐ πολύς ἐστι μικροῖς πλοίοις· ἐκ μὲν τῆς Πυρήνης ὅ, τε Ῥουσκίνων καὶ ὁ Ἰλλυβίρρις, πόλιν ἔχων ὁμώνυμον ἑκάτερος αὐτῶν. & paullo post: οὗτοι μὲν ἐκ τῆς Πυρήνης ῥέουσιν οἱ ποταμοί, μεταξὺ Νάρβωνος, ἐκ δὲ τῶν Κεμμένων φέρονται πρὸς τὴν θάλατταν, ἐξ ὧνπερ καὶ ὁ Ἄταξ, ὅ, τε Ὄβρις καὶ ὁ Ῥαύραρις. *Ab utraque Narbonis parte alii feruntur amnes, partim è Cemmeno, partim è Pyrena delapsi, & sitæ ad has urbes sursum navigiis adiri possunt exiguis. E Pyrena fluunt Ruscino & Ilybirris, uterque urbem habens cognominem*, &c. *Hi ergo è Pyrena defluunt amnes inter Narbonem & Aphrodisium. Ab altera parte Narbonis è Cemmeno in mare delabuntur Atax, Obris & Rauraris.*

ΝΑΡΘΗΚΙ'Σ, νησίδιον ἐγγὺς Σάμου ἐν δεξιᾷ τοῖς προσπλέουσι πρὸς τὴν πόλιν] Hæc mutilata sunt ex Strabone, apud quem de *Samo* hæc extant lib. XIV. pag. 637. Ἐν δεξιᾷ μὲν οὖν προσπλέουσι πρὸς τὴν πόλιν ἐστὶ τὸ Ποσείδιον, ἄκρα ἣ ποιεῖ πρὸς τὴν Μυκάλην τὸν ἑπταστάδιον πορθμόν· ἔχει δὲ νεὼν Ποσειδῶνος· πρόκειται δ' αὐτοῦ νησίδιον ἡ Ναρθηκίς. *Ad dextram qua intro navigatur ad urbem* (Samum) *est Posidium promontorium, quod cum opposita Mycala fretum includit septem stadiorum, templum habens Neptuni: ante id exigua sita est insula, Narthecis.*

— Τὸ ἐθνικόν, Νάρθη] Locus mutilus. Scribe, Ναρθηκίς. ut à Κάβαλις, Καβαλίς.

ΝΑ'ΡΜΑΛΙΣ, πόλις Πισιδίας, ὡς Κάβαλις] Accentus suo loco moti videntur, scribendique: Ναρμαλὶς π. Π. ω. Καβαλίς. Genitivus enim in ιδος terminans hoc prodit, indice nostro supra v. Καβαλίς.

— Οἱ πολῖται, Ναρμαλεῖς] Pyrrhus Ligorius nummum profert Claudii Imperatoris, in cujus parte aversa ΝΑΡΜΑΛΕΩΝ Apollinis effigies visitur.

ΝΑΡΝΙ'Α, πόλις Σαυνιτῶν, ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Νάρνου, ὡς Διονύσιος ὀκτωκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας] Dionysii libros post undecimum invidit nobis tempus: sed æqualibus ejus, ut Straboni, fluvius *Narniam* præterfluens non aliter quam à Latinis appellatus, Νάρ. de quo Virgilius,

Sulfurea Nar albus aqua, fontesque Velini.

At posterioribus Græcis dictus est Νάρνος. Procopius lib. I. Gothic. Κεῖται μὲν ἡ Ναρνία ἐν ὑψηλῷ ὄρει, ποταμὸς δὲ Νάρνος εἰς τὸ τοῦ ὄρους παρὰ ῥίζαν πρόεισι. *Narnia in edito sita est monte, ad cujus radices Narnus fluvius præterfluit.*

ΝΑ'ΡΥΞ, πόλις Λοκρίδος, θηλυκῶς λεγομένη· τινὲς δὲ Ναρύκιον τὴν πόλιν φασὶν ἐξ ἧς Αἴας] Claudius Salmasius in Exercit. Plinian. pag. 66. legit τινὲς δὲ Νάρυκον τὴν πόλιν φ. præterea emendat in urbis hujus nomine Strabonem & Diodorum. Ipsi autem Νάρυξ, Ναρύκη & Νάρυκος. *Ajacis Locri* patria dicta creditur. Apud Lycophronem v. 1148. occurrit Ναρύκειον ἄστυ.

— Ὁ πολίτης, Ναρύκιος] Virgilius lib. III. Æneid. v. 399.

Hic & Narycii posuerunt mœnia Locri.

Et lib. II. Georg. v. 438.

Et juvat undantem buxo spectare Cytorum,
Naryciaque picis lucos.

— Καὶ Ναρυκία δ' οὐδετέρως] Forte: Καὶ Ναρυκία, καὶ οὐδετέρως.

ΝΑΣΑΜΩ'ΝΕΣ, ἔθνος ἐν Λιβύῃ, ὡς Καλλίμαχος· καὶ Νασαμωνὶς ἀπὸ Νασάμωνός τινος] Gentem hanc illustrat Epigramma vetus ἀδέσποτον nondum quod sciam editum:

Ὅτι Καῖσαρ ἐξεκάθηρε τὴν Λιβύην τῶν ἰοβόλων θηρίων καὶ ἐποίησεν οἰκεῖσθαι.

Ἔσχατοι Λιβύων Νασαμωνίδες, οὐκ ἔτι θηρῶν
  Ἔθνεσιν ἠπείρου νῶτα βαρυνόμεναι.
Ἠχοῖ ἐρημαίαισιν ἐπιπτύσσεσθε λεόντων
  Ὠρυγαῖς ψαμάθους ἄχρις ὑπὲρ Νομάδων.
Φῦλον ἐπεὶ ἀνήριθμον ἐνιχνοπέδαισιν ἀγρευθὲν
  Ἐς μίαν αἰχμηταῖς Καῖσαρ ἔθηκεν ὁ παῖς.
Αἱ δὲ πρὶν ἀγραύλων ἐγκοιτάδες ἀκρώρειαι
  Θηρῶν νῦν ἀνδρῶν εἰσὶ βοηλασίαι.

ΝΑ'ΣΤΟΣ, πόλις Θρᾴκης· γράφεται καὶ Νεστός] MSS. Νάστος. perperam. Existimo eandem, quæ supra Ναῖσος vel Ναϊσσὸς dicitur.

ΝΑΥ'ΚΡΑΤΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Μιλησίων τότε θαλασσοκρατούντων] Eusebius Chron. n.

MCCLXV. *Mari obtinent Milesii, construxeruntque urbem in Ægypto Naucratim.* Unde non sine ratione affirmat Scaliger Stephani verba ex ipso Eusebii Chronico deprompta, quæ egregie illustrat adjecto Strabonis loco è libro XVII. pag. 801. Πλεύσαντες γὰρ ἐπὶ Ψαμμιτίχου τριάκοντα ναυσὶ Μιλήσιοι κατὰ Κυαξάρην, οὗτος δ' ἦν τῶν Μήδων, κατέσχον εἰς τὸ στόμα τὸ Βολβίτινον· εἶτ' ἐκβάντες ἐτείχισαν τὸ λεχθὲν κτίσμα· χρόνῳ δ' ἀναπλεύσαντες εἰς τὸν Σαϊτικὸν νομὸν καταναυμαχήσαντες Ἴναρον πόλιν ἔκτισαν Ναύκρατιν οὐ πολὺ τῆς Σχεδίας ὕπερθεν. *Mylesii enim navigantes sub Psammiticho temporibus Cyaxaris, qui Medorum Rex fuit, triginta navibus ad Bolbitinum ostium appulerunt, ibique egressi dictum opus confecerunt: progressu temporis in Saiticam præfecturam navigantes, Inarone navali prælio superato, Naucratim urbem non multum supra Schediam condiderunt.* Vide dicto loco Scaligerum.

ΝΑΥ΄ΠΑΚΤΟΣ, πόλις Αἰτωλίας, ἀπὸ ναυπηγίας τῶν Ἡρακλειδῶν, ὡς Ἔφορος καὶ Στράβων] Respicit Temeniacta, qui *Naupacti* classem exstruxit, quacum trajecit in Peloponnesum, teste Eusebio lib. v. Præpar. Euang. cap. 20. Sed locus iste magnopere corruptus sanabitur à nobis infra ad v. Ῥύπαι. Meminit ejusdem exstructionis Strabo lib. IX. pag. 426. & ex eo Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag. 276.

— Ὁ πολίτης, Ναυπάκτιος] Extat hoc gentile in nummo apud Goltzium.

ΝΑΥΠΛΙΑ΄, πόλις Ἄργους· Στράβων εἰρῆσθαι, ἀπὸ τοῦ ταῖς ναυσὶ προσπλεῖσθαι· Οἱ οἰκοῦντες, Ναυπλιεῖς ὡς Στράβων, καὶ Ναυπλία] Ultima vox videtur corrupta. Apud Euripidem occurrit Ναύπλιος in Orestis Prologo v. 54.

Ἀμφὶ δὲ Ναυπλίειον ἐκπληροῖ πλάτη.

Portum vero Naupliecum implens remo.

ubi Scholiastes Græcus: Ναύπλιος Ἀργεῖος ἀνὴρ, ναυτικῆς ἔμπειρος λιμένα κατασκευάσας, ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκάλεσε Ναύπλιον.

ΝΕ΄ΑΙ, νῆσος πλησίον Λήμνου] Antigonus Hist. Mirab. cap. IX. Ἐν δὲ ταῖς τῶν Λημνίων νήσοις ταῖς καλουμέναις Νέαις, Πέρδικες οὐ γίνονται, ἀλλὰ κἂν ἴδῃ τις, ἀπόλλυνται. *In Lemniorum insulis, quæ Neæ, seu Novæ, vocantur, neque nascuntur perdices: & si importentur, pereunt.*

— Ἐν ᾗ Φιλοκτήτης κατά τινας ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου] Huc pertinet quod in Inscriptione Aræ Dosiadæ legitur:

Καθαρὸς γὰρ ἐγὼ
Ἰὸν ἵελαν περίων· οἷα κέκευθ' ὁ κεῖνος
Ἀμφὶ Νέαις Θρηκίαις ὃν χαδέθεν Μυρίνης
Σοὶ Τελμισσεῦ πορφυρέα φωρ ἀνέθηκε κεῖρ.

Vide quomodo Salmasius hoc explicet pag. 137.

— Ἔστι καὶ Νέα κώμη καὶ Φρούριον Μυσίας] Strabo lib. XIII. pag. 603. Ἐν δεξιᾷ δὲ τοῦ Αἰσήπου μεταξὺ Πολίχνας τε καὶ Παλαισκήψεως ἡ Νέα κώμη καὶ Ἀργυρεῖα. *Ad dextram Æsepi inter Polichnam & Palæscepsin Novus est pagus & fodina argenti.* in sequentibus argenti fodinas confictas docet ab iis, qui Homerica omnia suis locis attribuunt.

ΝΕΑ΄ΝΔΡΕΙΑ, πόλις Τρωάδος ἐν Ἑλλησπόντῳ.

— Ἐν ποτε δὲ Λέανδρος γέγραφε διὰ τὸ λ κακῶς] Suidas hac voce: ἔνιοι τινες διὰ τὸ λ Λεάνδρειαν γράφουσι κακῶς. MSS. ἐν ποτε δὲ Λέανδρος γέγραπται διὰ τὸ λ κακῶς. Ergo scribendum, ἐν ποτε δὲ Λεάνδρεια γέγραπται, &c. idque Salmasius probabat.

— Λέγεται καὶ Νεάνδρεια οὐδετέρως] Scribe ex Suida, Νεάνδρειον.

— Ὁ πολίτης, Νεανδρεύς] Pyrrhus Ligorius Valeriani Imperatoris laudat nummum, in cujus altera area circum Dianæ caput cum pharetra post collum per geminam diphthongum legitur: ΝΕΑΝΔΡΕΙΑΙΩΝ. Apud Antigonum Carystium cap. CLXXXVII. scribitur, περὶ τῶν Νεανδρειάδων, nescio an pro Νεανδρειέων.

ΝΕΑ΄ΠΟΛΙΣ, πόλις Ἰταλίας διάσημος, ἐν ᾗ Παρθενόπη ἦρισται, μία τῶν Σειρήνων] De Parthenope vide sis Eustathium ad Dionysium pag. 50. & Tzetzen ad Lycophronem pag. 117. Sed quid est illud ἦρισται? num quid ab ἠρίον? Ita credidit Benedictus Ægius Spoletinus, qui in versione MS. quæ in Vaticana Bibliotheca servatur, vertit, *sepulta est.* Verum Suidas: ἐν ᾗ Παρθενόπης ἵδρυται Σειρῆνος ἄγαλμα. Unde Joannes Meursius hoc loco ita restituendum putat: & infra v. Σειρηνοῦσσαι similiter: ἐν ᾗ καὶ νεὼς αὐτῶν ἵδρυται.

— Ὁ πολίτης, Νεαπολίτης] In omnibus antiquis nummis, quos profert Julius Cæsar Capacius in Historia sua Neapolitana, qui non pauci sunt, scriptum est: ΝΕΟΠΟΛΙΤΩΝ.

— Ἔστι καὶ ἄλλη Λιβύης καὶ ἄλλαι] Inter has etiam est una in Syria Palæstina vel Samaria, Justini Martyris patria, *Flavia* vel *Flaviopolis* cognominata; cujus ipse Justinus meminit in Princ. Apol. II. Ἰουστῖνος Πρίσκου, τοῦ Βακχείου, τῶν ἀπὸ Φλαουΐας Νέας πόλεως τῆς Συρίας Παλαιστίνης. In nummo Caracallæ apud Franc. Gotifredum circum templum in monte. ΑΥΡ. ΦΛ. ΝΕΑΣ. ΠΟΛΕΩΣ. CAM. Est autem mons Garizim, de quo videndus Procopius lib. I. de Ædif. Justin. Item in Vespasiani nummo apud eundem circum templum: ΕΠΙ ΜΙΡΦ-ΝΕΑCΠΟ.... ΑΥΤ. & à latere: ΗΡΑC. In Domitiani vero, apud Illustrem Eq. Cassianum Puteum, Coronæ inscriptum legitur: ΦΛΑΟΥ. ΝΕΑΠΟΛ. ΣΑΜΑΡΕΙΑC. Alios vide apud Goltzium.

ΝΕ-

ΝΕΔΩΝ, πόλις καὶ ποταμὸς τῆς Λακωνικῆς. τὸ ποταμόν, Νεδίτης καὶ Νεδουσία ἡ Ἀθηνᾶ· κλίνεται δὲ Νέδοντος] Suidæ Νέδων, ποταμὸς καὶ τόπος dicitur: & sic quoque legendum hoc loco ex Strabone evincitur; apud quem lib. VIII. pag. 360. Παρὰ δὲ Φηρὰς Νέδων ἐκβάλλει, ῥέων διὰ τῆς Λακωνικῆς, ἕτερος ὢν τῆς Νέδας· ἔχει δ' ἱερὸν ἐπίσημον Ἀθηνᾶς Νεδουσίας· καὶ ἐν Ποιηέσσῃ δ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς Νεδουσίας ἱερὸν, ἐπώνυμον τόπου τινὸς Νέδοντος. *Apud Pheras Nedon fluvius in mare exit, lapsus per Laconicam, diversus à Neda: habet autem nobile templum Nedusiæ Minervæ: sed & Pœeessa habet Minervæ Nedusiæ Templum, nomen habens à Nedonte loco quodam.* Tzetzæ ad Lycophronem pag. 67. mons dicitur Eubœæ.

ΝΕΙΛΟΣ, πόλις Αἰγύπτου. Ἐκαλεῖτο περιρρηοῦσ' αὐτῆς· καὶ ἱερὸν Νείλου ποταμοῦ] Ptolemæo lib. IV. Geogr. cap. 5. dicitur Νειλόπολις. Eusebio lib. VI. Histor. Eccles. ἡ τοῦ Νείλου καλουμένη πόλις. ubi Rufinus recte *Nilopolis* vertit. & sic in nummo Hadriani, quem Gaza Medicea servat, circum caput Isidis: ΝΕΙΛΟΥ. ΛΙΑ. Stephanus aut Epitomatór non observavit nomina hæc in obliquo non in recto formari.

— Τὸ ἐθνικὸν τῆς πόλεως Νειλοπολίτης] Apud Goltzium in nummo legitur: ΝΕΙΛΟΠΟΛΕΙΤΩΝ.

— Εἰ δὲ ἡ πόλις μόνη κέκληται, ὀφείλει ἐπιθῆναι τοῦ κτητικοῦ τοῦ ποταμοῦ Νειλαῖος, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν] Alia possessiva à *Nilo* ducta Tzetzes habet, Chiliad. X. c. 300. Νειλαῖος, Νειλῷος & Νείλιος. In isto autem carmine per Νειλώους ῥύακας, *Niliaca fluenta*, intelligit Tzetzes S. Nili Epistolas, ut apparet ex præfixo in MSS. epigrammate. Apud Hesychium v. Τυφλῶς legitur Νειλώτης. Invenitur & Νειλῶτις & Νειλῶτις in feminino: ut in Oraculo apud Eusebium lib. IX. de Præpar. Evang. pag. 242.

Οἱ τε καλὸν πίνοντες ὕδωρ Νειλώτιδος αἴης.

— Ὅσα γὰρ τῆς κτητικῶν * ἐστι, ἢ τὴν γενικὴν ποιεῖ τοῦ πρωτοτύπου, ἢ τὴν εὐθεῖαν] Supple cum Salmasio: Ὅσα γὰρ τῶν κτητικῶν παραλήγεται τῷ ι, &c.

— Σάβιος] Scribe, Σάκιος. Vide infra h. v. Error natus ex eo, quod β & κ eodem fere modo in MSS. pinguntur.

ΝΕΜΑΥΣΟΣ, πόλις Γαλλίας, ἀπὸ Νεμαύσου Ἡρακλείδου, ὡς Παρθένιος] Apud Suidam h. v. Νέμαυσος, πόλις Ἰταλική, ἀπὸ Νεμαύσου Ἡρακλείδου. mendose videtur scriptum Ἰταλικὴ pro Κελτικὴ. Neque enim existimo ideo *Italicam* dixisse, quoniam colonia erat Romanorum: nam Stephani verba eum transcribere satis evidenter apparet. Sic autem legitur in Aldina Editione: nam in illa, quam Æmilius Portus dedit, plane ut apud Stephanum scribitur.

ΝΕΜΕΑ, Χώρα τῆς Ἤλιδος· ἐν ταύτῃ Δρύοπες ᾤκησαν] In Argumento tertio Nemeorum Pindari pag. 330. Ἔστι δὲ ἡ Νεμέα τῶν Ἀργείων τῆς χώρας μοῖρα. ὀνομασμένη ἀπὸ τῆς Σελήνης καὶ Διός. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ὑπὸ Ἄργου νεμομένων ἐν τῷ χωρίῳ. αἳ ἦσαν Ἥρας ἱεραί. οἱ δὲ, ἀπὸ τῶν Δαναοῦ παίδων. οἳ κατενείμαντο καὶ ἐκληρούχησαν τὸ χωρίον.

— Καὶ Νεμέα λέγεται καὶ Νεμεήτης Ζεὺς καὶ Νεμεῆται] Huc pertinet etiam fœmininum Νεμεάς. Unde Νεμεάδα χαράδραν apud Æschinem in Orat. περὶ τῆς παραπρεσβείας. ubi tamen Harpocration legisse videtur Νεμέαν χαράδραν. sed apud Pindarum Nem. Od. III. ἐν ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι.

— Οἱ πολῖται τῆς Λοκρίδος πόλεως, Νέμειοι] Ex his verbis satis apparet præcedentia mutila esse. Cæterum in libello, qui Hesiodi & Homeri Agon inscribitur, in Οἰνόῃ, *Locridis* oppido, dicitur locus esse, qui Διὸς Νεμείου ἱερὸν vocatur, ubi Hesiodus interfectus est: Ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ τῆς Πελοποννήσου μὲν ἀνεχώρει, νομίσας τὴν ἐκεῖ Νεμέαν τὸν θεὸν λέγειν· εἰς δὲ Οἰνόην τῆς Λοκρίδος ἐλθὼν καταλύει παρὰ Ἀμφιφάνει καὶ Γανύκτορι, τοῖς Φηγέως παισὶν, ἀγνοήσας τὸ μαντεῖον. ὁ δὲ τόπος οὗτος ἐκαλεῖτο Διὸς Νεμείου ἱερόν. Meminit hujus loci etiam & illius occasione quoque necis Hesiodi Thucydides lib. III. & Plutarchus in Convivio septem Sapientum, pag. 162. ubi Λοκρικὸν Νέμειον dicitur.

ΝΕΟΚΑΙΣΑΡΕΙΑ, Ποντικὴ πόλις] Metropolis fuit Ponti Polemoniaci. In Gaza Medicea nummus asservatur Severi, in quo circum templum legitur: ΚΟΙΝΟΝ ΝΕΟΚΑΙ. ΜΗΤΡΟ. & subtus: ΕΤ. ΡΑΒ. Quibus literis fortassis annus à condita vel denominata urbe, & quidem CXLII, scilicet post consecrationem Augusti, cujus hoc templum, denotatur.

— Τὸ ἐθνικὸν, Νεοκαισαρεύς] Scribe, Νεοκαισαρεύς. Sic enim supra v. Καισάρεια gentile formatur: & apud Suidam similiter Νεοκαισαρεῖς vocantur.

— Ὡς Φλέγων πεντεκαιδεκάτῳ Ὀλυμπιάδος] Salmasius legit: πεντεκαιδεκάτῃ Ὀλυμπιάδι.

ΝΕΟΝ ΤΕΙΧΟΣ, τῆς Αἰολίδος, ὡς Χηλὸν τεῖχος] Meminit hujus urbis Herodotus lib. I. cap. 149. Fuit etiam Thraciæ oppidum hoc nomine, cujus meminit Xenophon lib. VII. de Exped. Cyri pag. 411. ὡς ἐπειδὰν ἐπὶ θάλατταν ἀπέλθῃ, παραδώσει αὐτῷ Βισάνθην, καὶ Γάνον καὶ Νέον Τεῖχος. *Posteaquam ad mare pervenisset Bisanthem, Ganum, Castellum Novum ei traditurum.*

— Τὸ ἐθνικὸν Νεοτειχίτης, ὡς Χηλοτειχίτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν Ὁμήρου βίῳ] Apud Herodotum de Vita Homeri cap. 10. nominantur Νεοτειχεῖς

τειχεῖς à singulari Νεοτειχεὺς, non Νεοτειχίτης. Unde apparet hunc locum mutilum esse & supplendum, καὶ Νεοτειχεὺς, ὡς Ἡρόδοτ☉, &c.

ΝΕ´ΣΠΕΤΟΣ, πόλις Ἰταλίας. Διονύσι☉ τεσσαρακαιδεκάτῃ Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας] Rescribe ocyus, Νέπετ☉. uti apparet ex Suida, qui Stephanum fere verbotenus transcripsit. Cluverius & Salmasius concedunt quidem à Dionysio urbem sic appellatam, vitium tamen commissum ab ipso Stephano promanasse existimant ob literarum ordinem. Qua in re humanitus aliquid passi sunt: nam literarum ordo tam Νέπετ☉, quam Νέσπετ☉ patitur. Straboni lib. v. pag. 226. Νέπιτα dicitur, Ptolemæo Νέπιτα, Latinis Nepet uti docet Sigonius ad Livium lib. VI. cap. 9. Sed apud Livium in Codicibus Manuscriptis legitur *Nepete* & semel *Nepe*. Apud Velleium Paterculum lib. I. cap. 14. pariter *Nepe* scribitur. Priscianus lib. VI. pag. 687, *Git, μελάνθιον, & Nepet, nomen oppidi Italici, indeclinabilia sunt.* A Nepet autem vel *Nepete* formatum Stephani Νέπετ☉, ut à Præneste Πραίνεσ☉. Apud Frontinum in libro de Coloniis occurrit Colonia *Nepensis* & *Nepis*; ubi Onuphrius, in Collectaneis Coloniarum, putat reponendum *Nepet*. Sed nihil temere mutandum: diversimode enim urbis hujus nomen jam olim scriptum esse certum est.

— Τὸ ἐθνικὸν Νεσπετῖν☉] Scribe, Νεπετῖν☉. & sic apud Livium lib. VI. cap. 10. *Nepesini.*

— Ἡ πρώτη δὲ τοῖς ε, ἰδιάζουσα καὶ σεσημείωται] Sic à Μίλητ☉, Μιλήσι☉.

ΝΕ´ΣΣΩΝ, πόλις Θεσσαλίας· Διονύσι☉ τρίτῳ γιγαντίδ☉] Hinc Νεσσωνὶς λίμνη apud Suidam hac voce. Apud Strabonem lib. IX. aliquoties scribitur Νεσωνὶς per σ simplex, sed in MSS. ubique Νεσσωνίς. Tamen Pindari Scholiastæ Pyth. Od. III. pag. 219. quoque Νεσωνίς. Verba ipsius: Ἡ δὲ Βοιβιάς, καὶ Κορωνὶς ἡ κατ' ἐνίας Νεσωνὶς λέγεται. Strabo autem libro IX. pag. 430. Bœbeidem paludem à *Nessonide* diversam facit. & pag. 441. dicit *Nessonidis* paludis mentionem ab Homero non fieri, cum *Bœbeidis* fiat, quoniam hæc perpetuo maneret, illa contra modo impleretur modo iterum exaresceret.

ΝΕΥ´ΡΟΙ, ἔθν☉ τῆς Σαρματίας. Διονύσι☉ ἐν Περιηγήσει· καὶ Νευρίς, ἡ χώρα] Herodotus lib. IV. cap. 17. ponit hanc gentem juxta Hypanin ad occidentale Borysthenis latus. Postea eodem libro cap. 51. Tyren fluvium separare dicit Scythicam καὶ Νευρίδα γῆν.

ΝΕΦΕΛΟΚΟΚΚΥΓΙ´Α, πόλις κωμικῶς ἀνατυπωθεῖσα παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ ἐνικῶς καὶ πληθυντικῶς λεγομένη] Suidas v. Εἰ τὸ μέσον κτίζειν Κορίνθου καὶ Σικυῶν☉. ait conditam esse hanc civitatem, μεταξὺ ἀέρος καὶ γῆς, *medio inter cœlum terramque spatio.* Una città in aria.

ΝΕΦΘΑΛΙ´ΤΑΙ, ἔθν☉ κατοικοῦν τῆς Εὖ, ὡς Γουττ☉] Hujus gentis nomen corrupte legitur in Excerptis de Legationibus Menandri Protectoris pag. 106. ubi pro Ἐφθαλιτῶν scribendum Νεφθαλιτῶν, retracto N à præcedente voce.

ΝΕ´ΩΝ, πόλις Φωκίδ☉. Ἡρόδοτ☉ ὀγδόῃ] Harpocrationi Νεὼν dicitur his verbis: Νεών, Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου· πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Φωκίδι, ἣν Ἡρόδοτ☉ μὲν ἐν ὀγδόῃ, Νέωνα ὀνομάζει. Ἀνδροτίων δὲ ἐν ἕκτῃ Ἀτθίδ☉ Νεῶνας. Herodoti locus extat lib. VIII. cap. 33.

ΝΗ´ΙΟΝ, ὄρ☉ Ἰθάκης, ἀφ' οὗ, καὶ Κρήνη, αἱ Νηϊάδες. Οἱ δὲ τοῖς διαλεκτέοις ἐπὶ τὰ νάματα] Posteriorem sententiam sequitur Porphyrius, de antro Nympharum pag. 256. Διὸ καὶ ἱερὸν νυμφῶν, οὐκ Ὀρεστιάδων, οὐδ' ἀκραίων, ἢ τοιῶν τοιούτων, ἀλλὰ Ναϊάδων. αἱ ἀπὸ τῶν ναμάτων οὕτω κέκληνται. *Eamque ob caussam non montanis nec jugicolis, aliusve hujusmodi, sed Naiadibus sacrum est, quæ à fontibus* (νάματα Græci vocant) *sic appellantur.*

— Τὸ δὲ Ὑπερήιον σφάλλον, ὥσπερ τὸ ἐθνικὸν μέσιον] Scribe, Ὑπονήιον. Sic enim Suidas: Νήιον, τὸ ναυπηγήσιμα ξύλα. καὶ Νήιον ὄρ☉ Ἰθάκης· τὸ δὲ Ὑπονήιον. Salmasius etiam notavit hanc correctionem. Apud Homerum Odyss. A. v. 186. in pluribus exemplaribus legitur,

Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ ὑπὸ Νηίῳ ὑλήεντι.

In portu Rethro sub Neio sylvoso.

Sed in nonnullis una voce exprimitur Ὑπονηίῳ· uti & Odyss. Γ. v. 81.

Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης Ὑπονηίου εἰλήλουθμεν.

Nos ex Ithaca Hyponeio venimus.

Ubi Scholiastes: τῆς ὑπὸ τὸ Νήιον ὄρ☉ κειμένης: quibus verbis ostendit ideo sic appellatam, quoniam *Neius* mons in *Ithaca* eminebat. Strabo lib. X. pag. 454. dubitat, utrum *Neius* & *Neritus*, qui in eadem insula ab Homero ponitur, idem sint. Apud Homerum enim Odyss. I. v. 22.

Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρ☉ αὐτῇ

Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές.

Habito autem Ithacam clarissimam: in ipsa vero mons est

Neritus arboribus abundans, valde celebris.

Sed Crates & Philoxenus apud Homerum Νήιον legerunt Eustathio teste ad dictum locum pag. 1613. Τὸ δὲ Νήριτον περὶ οὗ καὶ προεγράφη, Κράτης μὲν ἐν τῷ περὶ λιμένων Νήιον γράφει. καὶ Φιλόξεν☉ δὲ ὁμοίως. ὡς καὶ τὴν Ἰθάκην Ὑπονήιον ἐντεῦθεν εἰρῆσθαί φησιν.

ΝΗΚΟΥ´ΓΑ, πόλις Ὀμβρικῶν· Διονύσι☉ ἑπτακαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικόν,

ἐθνικὸν, Νηκυϊάτης] Philippus Cluverius lib. 11. Ital. Antiq. cap. 7. existimat scripsisse, si non Stephanum, saltem ipsum Dionysium Νηκυϊνάται & pro civibus, quorum oppidum erat Νηκυΐνον, *Nequinum*, sive Νηκυΐνα, *Nequina*. *Nequinum* autem Romanis appellatum primo ex Livio & Plinio patet; postea *Narnia* dici cœpit.

ΝΗΡΙΚΟΣ, πόλις Ἀκαρνανίας] Salmasius in Exercitationibus Plinianis pag. 715. docet quomodo Plinius lib. IV. cap. 1. oppidum hoc perperam *Neritum* vocet, quod nomen montis esse in *Ithaca* paullo ante audivimus. Scilicet alios eundem errorem errantes Plinius sequutus est, cujus admonuerat idem Strabo lib. x. pag. 454. Ὁ μὲν γὰρ ἀντὶ Νηρίτου γράφων Νήρικον, ἢ ἀνάπαλιν, παρέπαιει πλείως. *Qui vero pro Nerito Nericum aut contra scribit, is omnino errat.*

— Ἣν Ὀμηρ⊕ ἀκτὴν φησὶν Ἠπείροιο, ἥτις ἐστὶν Ἀκαρνανία] Odyss. Ω. v. 376.

Οἷος Νήρικον εἷλον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Ἀκτὴν Ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων.
Qualis Nericum cepi bene ædificatam urbem,
Littus Epiri, Cephallensibus imperans.

Ad quem locum videndus Eusthatii commentarius, pag. 1964. & ejusdem ad Dionysium pag. 70. Quod autem noster *littus* istud *Epiri* facit *Acarnaniam*, à Strabone hausit, lib. x. pag. 451. & seq.

— Ἀμαρτάνε⊕ ὃ ταύτην Νήριτόν φησι] Hanc sententiam damnat Strabo, uti modo diximus.

— Ἡ Νήρι⊕, ὡς τὸ ὄρ⊕] MSS. Νήριτος. quomodo rescribendum: ita enim mons Ithacæ insulæ à quibusdam dictus est. Vide Eusthathium ad Homeri Iliad. B. pag. 307. Videtur autem Stephanus dixisse in superioribus *Neritum* Ithacæ esse montem, & ista verba ab Epitomatore relicta. Adde Tzetzen ad Lycophronem pag. 123. & 126.

ΝΗΣΑΙΟΝ, πεδίον· ἀφ' οὗ οἱ Μῆδοι οἱ Νησαῖοι ἵπποι] Apud Strabonem lib. XI. pag. 525. & 530. scribitur Νισαῖοι, & sic pariter apud Eusthathium aliosque. Rursus apud Dionem, Eusthathium, alios Νησαῖοι. Vide de hac ὀρθογραφίᾳ & de his ipsis equis Henricum Valesium ad Ammianum Marcellinum, pag. 269.

ΝΗΣΟΣ, ἡ ἐν θαλάσσῃ πόλις] Poetas notat Pollux, *insulas* appellare *urbes* lib. IX. cap. 9. in fine: Τοῖς γὰρ ποιηταῖς καὶ τὰς κώμας λέγουσι πόλεις, ὡ καὶ νησιῶτιν. ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἴωνι, Εὔβοια Ἀθήναις ἐστί τις γείτων πόλις. καὶ πάλιν ἐν Τημενίδαις, Ἅπασα Πελοπόννησ⊕ εὐτυχεῖ πόλις.

ΝΙΣΩΠΗ, νῆσ⊕ Λιβύης, ἡ τὴν Σίγειν λιμένα ποιεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Νισωπαῖ⊕] MSS. habent Νισωπίτης. optime. Deinde pro Σίγειν videtur rescribendum Σίγειον, uti scribitur infra v. Σίγειον. Cæterum post hanc vocem in MSS. legitur: Ἀρχὴ τὸ ἀδ βιβλίου.

ΝΙΒΙΣ, πόλις Αἰγύπτου· Φλίγων ἰκανιστῷ περὶ Ὀλυμπιάδ⊕] Scribe, ἰκανοστῇ τεσσαρακοστῇ Ὀλυμπιάδι, vel Ὀλυμπιάδων. ut vv. Ἄπ⊕ & Ταμιαθις.

ΝΙΓΡΗΤΕΣ, ἔθν⊕ Λιβύης, ἀπὸ ποταμοῦ Νίγρητ⊕] Aliis Νιγρῖται appellantur hi populi & Plinio *Nigritæ*: fluvius Latinis *Niger*, Ptolemæo Νίγειρ, aliis Νίγρης, Νίγρ⊕.

— Διονύσι⊕· καὶ ἀγχίμαχοι Νίγρητες] Apud Dionysium v. 215. in nostris exemplaribus legitur: καὶ ἀγχίγυοι Νίγρητες.

ΝΙΚΑΙΑ, πόλις Βιθυνίας, Βοττιαίων ἄποικ⊕] Memnon apud Photium cap. XLIII. pag. 737. refert urbem hanc nomen habere à Naide nympha, cui nomen *Nicæa*, Sangarii & Cybelæ filia, è qua Bacchus Satyrum aliosque liberos genuit. Quod illustrat Neronis nummum apud Franc. Gotifredum à me visum, in cujus altera area circa aram legitur: ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΚΤΙΣΤΟΥ. subtus: ΝΙΚΑΙΑ.

— Ἐκαλεῖτο ὃ πρότερον Ἀγκώρη] Ἐλικόρη legitur in antiquo Scholio Notitiæ Episcopatuum Leonis Imperatoris inserto, Tom. I. Juris Græco-Romani pag. 92. quod ex Stephano adhuc integro concinnatum videtur.

— Εἶτα Ἀντιγόνεια· Ὕστερον ὃ ἀπὸ τῆς Λυσιμάχου γυναικὸς Νίκαια ἐκλήθη] MSS. μετεκλήθη. Eusthathius ad Iliad. B. pag. 365. Νίκαια, κτίσμα πάλαι μὲν Ἀντιγόνου, ὅθεν καὶ Ἀντιγόνεια ἐκλήθη. Εἶτα Λυσιμάχου, ὃς ἀπὸ τῆς γυναικὸς μετωνόμασε, Νίκαιαν.

— Δευτέρα τῆς Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν] Situs hujus urbis clare patet, ex Strabone lib. IX. pag. 426. Μετὰ ὃ ταῦτα, Σκάρφη σταδίοις ἀπέχουσα μὲν τῆς θαλάσσης, δέκα, διέχουσα ὃ τῆς Θρονίου τριάκοντα· εἶτα Νίκαια καὶ αἱ Θερμοπύλαι. *Sequitur Scarphe à mari decem, à Thronio triginta stadiis dissita: deinde Nicæa & Thermopylæ.* Unde apparet Stephanum errare, quando postea adhuc aliam commemorat ad *Thermopylas*. Erravit hunc errorem etiam Suidas, &, quod pejus est, hanc *Locridis* cum illa etiam *Bithynia* confudit.

— Τετάρτη, ἐν Ἰνδοῖς] Ad *Hydaspem* ab Alexandro condita Arriano teste lib. V. pag. 114. Fuit & alia apud *Paropamisadas*, eodem referente lib. IV. pag. 93.

— Ἑβδόμη, Κελτικῆς, Μασσαλιωτῶν ἄποικ⊕] Coloniam eo deduxisse Augustum Pyrrhus Ligorius putat.

— Ὁ πολίτης, Νικαιεὺς καὶ Νικαεὺς λέγεται] Miror tertium & usitatissimum Latinis ἐθνικὸν omitti, quod est Νικαηνός· unde Epiphanius Νικαηνὰ σκεύη χαλκᾶ. Latini pro *Nicænum* male *Nicanum*, quasi Νικανὸς esset

Græ-

Græce, quod nullam ἀναλογίαν habet. Reliqua autem duo in nummis occurrunt uti & alia; quorum inscriptiones indigeste subjicio. In nummo magno Antonini Pii inter Thesauros Mediceos circum Hygeam & Æsculapium, ΤΡΕΙΑ ΚΑΙ ΑΣΚΛΗΠΙΩ. subtus, ΝΙΚΑΙΕΙϹ. In nummo vero Commodi ibidem circum caput Herois Leonina opertum, ΘΗΣΕΑ ΝΙΚΕΙϹ. perspicuis plane literis: quæ eadem plane inscriptio visitur etiam in alio Commodi apud Franc. Gotifredum circum Herculem cum clava. In nummo Commodi apud Tristanum, Tom. 1. pag. 744. supra Bacchum quadrigâ elephantorum invectum, ΤΟΝ ΚΤΙϹΤΗΝ. infra, ΝΙΚΑΙΕΙϹ. ubi vide Tristanum ex Memnone ante laudato nummum hunc recte interpretantem: eodemque pertinet Neronis nummus ante adductus, in quo circa aram, ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΚΤΙϹΤΟΥ. subtus, ΝΙΚΑΙΑ. Alludit & eodem alius in Mediceis Gazis, in quo Satyrus vel Faunus conspicitur caprum proculcans, cum inscriptione, ΝΙΚΑΙΕΩΝ. Apud Pyrrhum Ligorium reperiuntur octo cum hac epigraphe, ΝΙΚΑΙΕΩΝ. & diversos tales habent Franc. Gotifredus & P. Mareschallus. In tribus aliis legitur. ΝΙΚΑΙΑΤΩΝ. In duobus, ΝΙΚΑΙΩΝ. In Domitiani nummo apud Franc. Gotifredum circum caduceum, ΝΕΙΚΑΙΕΙϹ ΠΡΟΤΟΙ ΤΗϹ ΕΠΑΡΧ. De controversia Primatus inter *Nicæam* & Nicomediam videndus Tristanus, Tom. 1. pag. 592. & infra v. Νικομήδεια. In nummo Antonini Pii circum Cybelam turritam leoni insidentem apud eundem Gotifredum, ΝΕΙΚΑΙΕΩΝ. Item in alio ejusdem Antonini, in cujus averso latere M. Aurelius Cæsar hastatus in equo conspicitur, epigraphe hæc: ΑΥΡΗΛΙΟΝ ΚΑΙϹΑΡΑ ΝΕΙΚΑΙΕΙϹ. In alio Faustinæ, in quo Hercules cum Cupidine leoni insidet, ΝΙΚΑΙΕΩΝ. In alio M. Aurelii circum figuram militis hastati, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΝΙΚΑΙΕΙϹ. In alio circum Hygeam & Æsculapium, ΝΙΚΑΙΕΩΝ. Rursus in Juliæ Domnæ nummo circum figuram muliebrem sedentem cui Victoria retro stans coronam imponit, ΝΙΚΑΕΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΚΙΑΒΙΑΝΩΝ. In alio Gordiani rarissimo circum equitem equo insidentem crura anteriora humana habenti, quibus Æsculapii virgam serpente obvolutam sustinet, ΙΠΠΟΝ ΒΡΟΤΟΠΟΔΑ ΝΙΚΑΙΕΩΝ. In alio Commodi circum vas agonale, ΝΙΚΑΙΕΩΝ ΙΕΡΟϹΑΓΩΝ. Tandem in Anniæ Faustinæ, ΤΥΧΗ ΝΙΚΑΙΕΩΝ. circum fortunam stantem.

— Ἐξ αὐτῆς, Ἀρηγόνος] Scribe, Ἰσίγονος qui Plinio *Isigonus Nicaensis*, cujus libri, de Incredibilibus, passim citantur.

— Καὶ Ἀσκληπιάδης] Hic *Asclepiades* Diotimi filius, teste Suida patria fuit Myrleanus, genere *Nicaensis*. Vixit, eodem auctore, sub Attalo & Eumene Pergami Regibus & Romæ docuit Pompeji Magni temporibus. Sed cum hæc duo sint ἀσύστατα, existimat Vossius duos fuisse *Asclepiades* Myrleanos. Quod omnino dicendum, si Suidas verum tradidit.

— Καὶ Παρθένιος] Hic pariter, Suida teste, Νικαεὺς ἢ Μυρλεανός. *Nicaensis aut Myrleanus*. Poeta Tiberio Cæsari quondam in deliciis.

ΝΙΚΑΣΙ'Α, νησίδιον μικρὸν πλησίον Νάξου. Τὸ ἐθνικὸν Νικασιεύς] ΝΙΚΑϹΙΩΝ meminit nummus apud R. P. Sirmondum.

ΝΙΚΑ'ΤΟΡΙϹ, πόλις Συρίας πρὸς τῷ Εὐφράτῃ] Puto legendum, πρὸς τῷ Εὐφράτῃ. quæ erat ad Euphratem.

— Κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος] Pyrrhus Ligorius nummum adfert ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩϹ. in cujus aversa parte Apollinis figura visitur cum inscriptione, ΝΙΚΑΤΟΡΕΙΤΩΝ.

— Τὸ ἐθνικὸν, Νικατορείτης] Occurrit apud Goltzium in Vespasiani nummo, ΝΙΚΑΤΟΡΙΤΩΝ.

ΝΙΚΗΦΌΡΙΟΝ, ὕτως ἡ Κωνσταντῖνα ἡ περὶ Ἔδεσσαν πόλις] Suidas: Νικηφόριον· ὕτω φασὶν ἐκαλεῖτο ἡ περὶ Ἔδεσσαν Κωνστάντεια. Occurrit etiam *Nicephorium* apud Diodorum in Excerpt. lib. XXV. apud Constantinum pag. 294. sed templum erat sub ipsis Pergami mœniis situm, ut apparet ex iisdem Excerptis, dicto loco & pag. 337. Polybius dicit lucum in Excerpt. lib. XVI. pag. 66. & pag. 169.

ΝΙΚΙ'ΟΥ ΚΩ'ΜΗ, Αἰγύπτυ] Dubito an Κώμη ad loci nomen pertineat, an simpliciter locus Νικίυ vocatus fuerit, quemadmodum infra Χαμῶν. ubi hujus vocis gentile pro exemplo adducitur. & supra Ἀργύν. Atque ita absolute Νικίυ in Hieroclis Notitia scribitur, & apud Ptolemæum lib. IV. Geogr. cap. 5. Προσωπίτης νομὸς ἢ μητρόπολις Νικίυ. quæ nostram conjecturam plane confirmant.

— Ο' οἰκήτωρ, Νικιώτης] In Jure Græco-Romano pag. 190. occurrit Plusammon Νικιωτῶν episcopus.

ΝΙΚΟΜΗ'ΔΕΙΑ, πόλις Βιθυνίας] De controversia primatus inter *Nicomediam* & Nicæam intelligendus nummus Antonini Pii apud Tristanum T. 1. pag. 592. in quo circum serpentem aræ insistentem legitur: ΜΗΤΡΟΠ. ΠΡΩΤΗϹ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑϹ. *Nicomedia* enim tunc primatus videtur

videtur fuisse restitutus. Item alius ejusdem Antonini apud Illustr. Eq. Cass. Puteanum, in quo circum Isidem expanso velo quasi navigantem: ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ. quomodo pariter legitur in alio ejusdem Principis circum triremem cum velis, inter Gazas Mediceas servato.

— Α'πὸ Νικομήδης ἢ Ζήλα παιδὸς, ἐπονομασθέντος βασιλέως] Nicomedes Magnus, Nicomedia conditor filius fuit Zipœtæ, pater Zela. Vide nostrum supra v. Ζῆλα. Tzetzes Chiliad. III. v. 950.

Ο' ἢ Ζειποίτε μὲν υἱὸς ἐκεῖνος Νικομήδης,
Ο' κτίσας Νικομήδειαν, πατὴρ ὁ ἢ Προυσίου.
Zipœta filius iste Nicomedes,
Qui condidit Nicomediam, pater Prusiæ.

— Η' καὶ Ο'λβία ἐκλήθη] Supra ad v. Α'στακος diximus Nicomediam prius Astacum fuisse dictam, aut Α'σίκειαν, uti ait Chronici Alexandrini auctor, pag. 406. Quomodo autem *Olbia* etiam potuerit appellari pariter supra traditur. Astacus enim, urbis conditor, Neptuni & *Olbia* nymphæ filius ibi dicitur.

ΝΙΚΟ'ΠΟΛΙC, πόλις Η'πείρου, ὡς Μαρκιανός] De Nicopoli à Cæsare Augusto condita elegans extat Epigramma ἀνέκδοτον Antipatri sequens:

Λευκάδος ἀντί με Καῖσαρ, ἰδ' Α'μβρακίης ἐριβώλου,
Θυῤῥείου τε πόλιν, ἀντί τ' Α'νακτορίου·
Α'ργεος Α'μφιλόχου, καὶ ὁππόσα ῥαίσατο κύκλῳ·
Α'στεα ἐπιθρώσκων δυρομανὴς πόλεμος,
Εἵσατο Νικόπολιν θείην πόλιν· ἀντὶ ἢ Νίκης
Φοῖβος ἄναξ ταύτην δέχνυται Α'κτιάδος.

Ad hanc urbem pertinere videtur Augusti nummus apud Franc. Gotifredum in cujus una area corona rostrata circa palmam continet: ΙΕΡΑ ΝΙΚΟΠΟΛΙC. in altera circum Augusti caput legitur, ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΚΤΙΣΤΟΥ. Item Caracallæ, in quo caput turritum cum alis tribus montibus fusfultum cum his verbis: ΙΕΡΑ ΝΕΙΚΟΠΟΛΙC. apud eundem. Geræ etiam, in quo circum Annonam sive Abundantiam: ΙΕΡΑC ΝΕΙΚΟΠΟΛΕΩC. Et ne turbet scripturæ diversitas in his duobus nummis, Goltzius quoque aliquos adducit, in quibus constante errore scribitur: ΝΕΙΚΟΠΟΛΕΩC. & ΝΕΙΚΟΠΟΛΕΙΤΩΝ.

— Ε'στι καὶ Βιθυνίας] Condita à Pompeio eo loci, ubi Mithridatem vicerat. Videndus Dio lib. XXXVI. pag. 25. & Historia Miscella lib. VI. pag. 167.

— Ε'στι καὶ ἄλλη τῆς μικρᾶς Α'ρμενίας] Ex Basilii Magni Epist. 292. apparet *Nicopolim Minoris Armeniæ* olim fuisse metropolim, quamvis Sebastia in Hieroclis aliorumque Notitiis primo loco ponatur. Meminit hujus urbis Procopius lib. III. de Ædif. Justiniani. Verum præter has ab auctore commemoratas fuit & *Nicopolis* ad Istrum in inferiore Mœsia: ad quam nummus pertinet Gordiani Imperatoris à Franc. Gotifredo possessus, in quo circum castellum: ΥΠ. CΑΙΝΟΛΕCΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΠΚΟC ΙCΤΡΟΝ. Item Macrini apud eundem, in quo, ΥΠΑΓΡΙΠΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΠΡΟC ΙC. circum figuram Abundantiæ cum Copiæ cornu. Et alius ejusdem Imperatoris in Instrumento Mediceo in quo circum nudam figuram hastæ vel conto innitentem: ΥΠ ΑΓΡΙΠΠΑ ΝΙΚΟΠΟΛΙΤΩΝ ΠΡΟC ΙCΤΡΩ. Item alius Caracallæ plane insignis apud Franc. Gotifredum, in quo circum figuram muliebrem una manu stateram bilancem, altera cornu Copiæ tenentem, legitur: ΟΥΑΠ. ΝΙΚΟΠΟΛΕΩC ΠΡΟC ΜΕCΤC. Ex quo apparet vetustos codices Plinii & Solini, in quibus fluvius hic appellatur *Mestus* non vitiosos, ut putat Salmasius ad Solinum pag. 158. sed sinceros esse. In Peutingerorum Tabula hæc *Nicopolis* dicitur *Nicopolistro*. Meminit hujus urbis & Jornandes de Reb. Get. cap. XVIII. *Circa Nicopolim accedit, quæ juxta Iatrum fluvium est constituta notissima; quoniam devictis Sarmatis Trajanus eam fabricavit & appellavit Victoria civitatem.* In quo loco pro *Iatrum* omnino reponendum est *Istrum*. Rursus aliam *Nicopolim* Ptolemæus recenset ad montem Æmum sitam, cujus mentio in Antonini Caracallæ nummo, in quo effigies Dianæ turritæ monti Æmo insidens, cornu Copiæ manu tenens, post collum habens lunulam, ad pedes arietis figuram; inscriptio vero sequens ex fide Pyrrhi Ligorii: ΝΕΙΚΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΑΙΜΩΝΕΙΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Apud Franc. Gotifredum vidi nummum Juliæ Domnæ, in quo circum figuram rupi insidentem, quasi in habitu pastoris aut venatoris cum urso, ut videtur, aut apro, scriptum extat: ΝΙΚΟΠΟΛΙΤΑΝ ΕΠΙ CΤΡΑ... ΤΕΡΤΥΛΛΟΥ. & in medio nummo ΑΙΜΟC.

ΝΙΚΩΝΙ'Α, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ παρὰ τὰς ἐκβολὰς ἢ Ι'στρου· Στραβων ἑβδόμῃ] Ex Strabone lib. VII. pag. 306. scribendum ἢ Τύρα. Urbs autem Νικώνειον Scylaci, Νικώνιον Ptolemæo dicitur.

— Ω'ς Ρ'ιθυμίατης] Lege Ρ'ιθυμνιάτης. Vide infra h. v. & supra v. Βοβαῖνεια.

ΝΙΝΟ'Η, ἡ ἐν Καρίᾳ Α'φροδισιάς.

— Εἶτα ἐκλήθη Μεγαλόπολις] MSS. εἶτα ἢ Μεγάλη πόλις. atque ita vocatur supra h. v.

— Ὅθεν Πυλαϊκὸς ἀγοραί] Sophocles in Trachiniis, pag. 353. ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες καλέονται. *Thermopylas* intelligit, ubi Amphictyonum conventus habebantur. Vide & Hesychium vv. Πυλάτιδες ἀγοραὶ & Πυλαγόραι.

NI'NOC, πόλις Ἀσσυρίων, ἀπὸ ἐκλήθη Νίνος Σεμιράμιδος ἀνὴρ ἐν τῇ Ἀτυρίᾳ] Dio *Assyriam* à barbaris dicit *Atyriam* appellatam lib. LXVIII. pag. 783. Καί τι καὶ Ἀτυρία διὰ τοῦτο βαρβαρικῶς τῶν Σίγμα ἐς τὸ Ταῦ μεταπεσόντων ἐκλήθη. *Quæ etiam more barbarorum Atyria dicta est, duobus* Σ Σ *in* T *transmutatis*.

— Ὁ πολίτης Νίνιος] Restituendum hoc gentile Philostrato est in vita Apollonii cap. 3. ubi τῷ Νίνῳ perperam legitur pro τῷ Νινίῳ. & ὁ Νῖνος pro Νίνιος. Damis enim, cui hoc gentile tribuitur, ex urbe *Nino* oriundus erat.

NICAI'A, ἐπίνειον Μεγαρίδος· καὶ αὕτη ἡ Μεγαρὶς, ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος] An non leni spiritu, καὶ αὐτὴ ἡ Μεγαρὶς? unde apud Theocritum Idyll. XII: Νισαῖοι Μεγαρῆες. ubi Scholiastes: ἐπίνειον γὰρ Μεγαρέων ἡ Νίσαια, ἀφ' οὗ Νισαῖοι καλοῦνται οἱ Μεγαρεῖς· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος. Apud Apollonium Rhodium lib. II. v. 749. perperam legitur Νεισαῖοι Μεγαρῆες, pro Νισαῖοι. & eodem lib. v. 849. Νεισαίοισι pro Νισαίοισι. Strabo lib. IX. pag. 392. Pandionem quatuor ait reliquisse filios Ægea, Lycum, Pallantem & *Nisum*. hos inter se divisisse Atticam & *Nisum Megaridem* obtinuisse, *Nisæamque* condidisse. Idem habes apud Suidam v. Παρέλων.

— Ἑλλάνικος ἐν Ἱερείων πρώτῳ, καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ· καὶ Νισαίαν εἷλε, καὶ Νίσον τὸν Πανδίονος καὶ Μεγαρέα τὸν Ὀγχήστιον] Locum hunc illustrat Plutarchus in Quæst. Græcis pag. 295. Νῖσος ἀφ' οὗ προσηγορεύθη Νισαία, βασιλεύων ἐκ Βοιωτίας ἔγημεν Ἀβρώτην Ὀγχήστου θυγατέρα, Μεγαρέως δὲ ἀδελφὴν γυναῖκα καὶ τὸ φρονεῖν (ὡς ἔοικε) περιττὴν καὶ σώφρονα διαφερόντως. *Nisus rex Megaridis, quæ ab eo Nisæa fuit cognominata è Bœotia uxorem duxit Abrotam, Onchesti filiam, Megarei sororem, mulierem insigniter prudentem juxta atque pudicam.*

NI'CIBIC, πόλις ἐν τῇ Περαίᾳ τῇ πρὸς τῷ Τίγρητι ποταμῷ] Dio Cassius lib. XXXV. pag. 3. *Nisibis* describit situm & coloniam Romanam fuisse testatur: idque confirmat Alexandri Severi nummus apud Illustrem Equitem de Puteo, in quo circum caput turritum cum duabus stellis, quorum altera post verticem, altera ante os conspicitur, extat .... ΚΟΛ. ΝΕCΙΒΗΝΩΝ. Ad hanc pariter urbem pertinere videtur Seleuci Nicatoris nummus à Tristano prolatus, in Addendis ad T. II. in quo ab utraque parte Minervæ hastatæ cum Victoriola legitur : ΒΑCΙΛΕΩC ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥC ΝΙΚΑΤΟΡΟC· & sub dextra Minervæ : ΝΕΙCΙ. quod ad *Nisibenos* videtur referendum. Sed omnium clarissime Philippi Imperatoris, quem Medicea Gaza servat, ad hanc urbem pertinet, in quo circum templum, cum nescio quo Numine : ΙΟΥ. CΕΠ. ΚΟΛΩΝ. ΝΕCΙΒΙ. ΜΗΤ. Numen forte explicari potest ex nummo simili apud Franc. Gotifredum, in quo lagena ansata, cui Capricornus super impositus, cernitur.

— Οὐράνιος δὲ διὰ τοῦ ε Νέσιβις] In Chronico Alexandrino pag. 674. Νήσιβις & Νησιβινοὶ aliquoties legitur : sed corruptissime ille liber scriptus est. Vide & pag. 696.

— Σημαίνει δὲ, ὥς φησι Φίλων, Νάσιβις τὰς στήλας· ὡς δὲ Οὐράνιος, Νέσιβις, φησὶ, σημαίνει δὲ τῇ Φοινίκων φωνῇ, λίθοι συντεθειμένοι, συμφόρητοι] Claudius Salmasius legit, λίθους συγκειμένους, συμφορήτους. Sed vulgata lectio ferri potest, nec offendit Scaligerum ad Eusebium pag. 257. Videtur autem urbis hujus nomen deductum ab Hebræo נצב quod est statuit, collocavit : unde נציב statua. Quo nomine etiam oppidum commemoratur tribus Judæ, apud Josuam cap. XV. v. 43. quæ Vulgato Interpreti *Nesib*. LXX Νασίβ dicitur. Eusebius in Topic. Νεσίβ, φυλῆς Ἰούδα· ἔστι Νασὶβ ἀπὸ θ' σημείων Ἐλευθεροπόλεως ἐπὶ Χεβρών. id est, D. Hieronymo interprete, *Nesib in tribu Juda, quæ nunc vocatur Nasib, in septimo milliario Eleutheropoleos pergentibus Chebron. Explicatur autem significatio hujus nominis stans seu statio vel erectio.*

— Ὡς Σωφηνὸς, Ταξηνός] Scribe, Ταβηνός. Vide infra v. Τάβαι.

NI'CYPOC, μία τῶν Κυκλάδων. Ὅμηρος· Οἵ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον] Hemistichion est Homeri Iliad. B. v. 676.

— Πολυβώτης γὰρ εἷς τῶν γιγάντων, ὑπὸ Διὸς βληθεὶς ἠνείχετο] MSS. ἐνήχετο. recte. *Polybotes enim unus è gigantibus, à Jove fulminatus, enatabat.*

— Ποσειδῶν δὲ ἐπ' αὐτὸν ἀφεὶς τὴν τρίαιναν, οὐ μὴν ἥμαρτε] Strabo lib. X. pag. 489. aliter hanc fabulam narrat : videlicet *Neptunum* cum Polybotem persequeretur frustum insulæ Coæ tridente defractum in eum conjecisse, idque insulam *Nisyron* esse factum, sub qua situs ille gigas. Atque ita pariter Apollodorus & Eustathius ad Dionys. pag. 76.

— Γέγονε γὰρ νῆσος τὸ βληθὲν Νίσυρος] Verba Strabonis dicto loco : καὶ γένοιτο νῆσος τὸ βληθὲν ἡ Νίσυρος. Eustathius dicto loco addit etymologiam : οὕτω κεκλημένη ἀπὸ τοῦ νέω καὶ τοῦ σύρω, διότι ἀποκοπεῖσα τῆς νήσου τῆς Κῶ τῇ τοῦ

Ποσει-

Ποσειδῶνος τελαίνη, ἱστορίη τῷ γίγαντι Πολυβώτῃ νῆσον, ὅ ἐστιν, οἰχομένων.

— Ἐκαλεῖτο καὶ Πορφυρὶς, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν] Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag. 318. pro πορφυρῶν habet πορφυρίων. Abundabat hæc insula molari lapide teste Strabone lib. x. pag. 488. unde βάρος Πέτρης Νισυρίηδος in Antholog. Græc. Epigr. lib. 1. pag. 76.

ΝΙ'ΤΡΑΙΑΙ, τόπος Αἰγύπτου] Ex gentili videtur scribendum, Νίτρεια vel Νίτριαι.

— Τὸ ἐθνικὸν, Νιτρήτης καὶ Νιτριαίτης] MSS. Νιτρίτης καὶ Ν. recte. Vide Heribertum Rosweidum ad Vitas SS. Patrum.

ΝΙ'ΨΑ, πόλις Θρᾴκης· ὁ πολίτης, Νιψαῖος] Hunc locum esse mutilum apparet ex illis, quæ infra v. Σίρις, tamquam hic dicta allegantur.

— Ἡρωδιανὸς πεντέρτῃ] Scribe, Ἡρόδοτος τ. ita enim Suidas: Νίψα, πόλις Θρᾴκης παρὰ Ἡροδότῳ. Et ipse Herodotus lib. iv. cap. 93. *Nipsæorum* meminit, licet in nostris exemplaribus perperam Μυψαῖοι hodie scribatur pro Νιψαῖοι.

ΝΟΜΑ'ΝΤΙΑ, πόλις Ἰβηρίας] Diodorus in Excerptis pag. 241. Νομαντίαν, τὴν Κελτιβηρίας πόλιν, vocat.

ΝΟ'ΜΒΑ, πόλις τῆς Ἰουδαίας· Ἰώσηπος ἕκτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς Ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν, Νομβαῖος] Pyrrhus Ligorius Claudii Imperatoris laudat nummum, in cujus altera area coronæ laureæ inscriptum legitur: ΚΟΙΝΟΝ ΝΟΜΒΑΙΩΝ.

ΝΟ'ΣΟΡΑ, νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ] Arriano dicitur Νόσαλα. Plinio & Solino *Solis insula*.

— Οὐράνιος Ἀραβικῶν] Deest numerus libri.

ΝΟΣΤΙ'Α, κώμη Ἀρκαδίας.

— Ἔφορος τὸ ἐθνικὸν, Ἐστιακὸς, ἔφη, ὥστε κατ' αὐτὸν Ἐστιανίαν λέγεσθαι] Lege omnino Νεστιακὸς & Νεστανίαν ex Suida, apud quem: Νοσία, κώμη Ἀρκαδίας. Ἔφορος δὲ τὸ ἐθνικὸν Νεστανίους εἰπὼν, δοκεῖ Νεστανίαν αὐτὴν εἰδέναι. *Nostea, pagus Arcadia. Ephorus autem cum gentile dixit Nestanios, videtur sensisse Nestaniam ipsam dici.* Scilicet prima litera à præcedentis vocis ultima absorpta est.

ΝΟ'ΤΙΟΝ, πόλις Ἰωνίας] Meminit hujus urbis Xenophon lib. 1. Hist. Græc. pag. 433. Harpocration dicit esse χωρίον προσκείμενον τῆς Κολοφωνίων πόλεως. Verum Herodotus lib. 1. cap. 149. inter civitates *Æolia* diserte numerat.

ΝΟΥ'ΒΑΙ, ἔθνος Λιβύης παρὰ Νείλῳ· Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περὶ γῆς] Gentem Νουβῶν ex Ptolemæo commemorat incertus Geographus Græcus MS. eaque occurrit apud Ptolemæum lib. iv. cap. 8. & 6. ubi interpretes male *Nuborum* vertunt.

— Λέγονται καὶ Νουβαῖοι, ὡς Δαβαῖοι, καὶ Νούμιδες οἱ αὐτοί] Legendum Δαμαῖοι. Hos enim supra in eadem regione commemorat ex eodem Apollodoro. Pro Νούμιδες autem Salmasius legit Νοῦβιδες.

ΝΟΥΚΡΙ'Α, πόλις Τυρσηνίας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Νουκρῖνος] Pyrrhus Ligorius nummum adfert, in cujus uno latere equus stans repræsentatur, additum: ΝΟΥΚΡΙΝΩΝ. in altero caput, puto, Apollinis coronatum.

ΝΥΜΦΑΙ'Α, θηλυκὸν ἡ νῆσος Καλυψοῦς, περὶ τῷ Ἀδρίᾳ] Eustathius ad Dionysium pag. 109. insulam hanc prius Μίλητον dicit appellatam. *Nymphæam* appellat Apollonius Rhodius lib. iv. v. 574. *Ogygia* dicitur Homero Odyss. M. in fine. Sedes *Calypsus*, quæ immortalitatem frustra Ulyssi obtulisse dicitur, ut Penelopen relinqueret, teste Jamblicho lib. 1. de vita Pythagoræ cap. 11.

— Νυμφὰς Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ] Pausanias lib. viii. pag. 510. Νυμφάδα recenset inter Cromonis urbis rudera & Hermæum: dicit autem locum fuisse aquis valde irriguum & arboribus condensum.

ΝΥ'ΣΑΙ, πόλεις πολλαί] Eustathius ad Dionysium pag. 88. scribi Νύσσαι per σ duplex. & supra v. Ἄθυμβρα ipse noster Νύσσα.

— Δευτέρα, ἐν Θρᾴκῃ] Supra v. Θεσίδιον occurrit, Νύσα χωρίον Θρᾴκης.

— Τρίτη, ἐν Καρίᾳ] Supra: Ἄθυμβρα, πόλις Καρίας πρὸς Μαιάνδρῳ, Ἀθύμβρου κτίσμα, ἥτις μετὰ ταῦτα Νύσσα ἐκλήθη.

— Πέμπτη, ἐν Αἰγύπτῳ] De hac vide Scholiasten Apollonii ad lib. ii. v. 1218.

— Δεκάτη, ἐν Εὐβοίᾳ, ἔνθα διὰ μιᾶς ἡμέρας τὴν ἄμπελόν φασιν ἀνθεῖν καὶ τὸν βότρυν πεπαίνεσθαι] Eustathius ad Dionysium v. 626. Νύσσαι δέ φασι, διάφοροι, Αἰθιοπικὴ, Ἀραβικὴ, Εὐβοϊκὴ, περὶ ἣν λέγεται καὶ τὸ τῆς ἀμπέλου περισσὸν, βότρυων ἐκφερούσης καθημέριον.

— Ἀφ' οὗ κτητικὸν, Νυσήϊος] Homero Iliad. Z. v. 123. scribitur per σ geminum Νυσσήϊον. & sic pariter apud Apollonium Rhodium loco paullo ante adducto. Apud Sophoclem Ajace pag. 42. occurrunt Νύσια ὀρχήματα. & Aristophanes in Ranis pag. 222. Ἣν ἀμφὶ Νυσήϊον Διὸς Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσαμεν. *Quo* (cantu) *Nysæum Jovis Dionysum apud Limnas memoravimus*. ubi Scholiastes: Νύσιος δὲ ὁ Διόνυσος παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς ὀνομάζεται, ἀπὸ τῆς ἐν Ἰνδοῖς Νύσης.

— Λέγεται καὶ Νυσαῖος] Tristanus T. ii. pag. 209. adducit nummum elegantem, in cujus uno latere Pax repræsentata cum hac epigraphe, ΕΙΡΗΝΗ ΝΥΣΑΙΩΝ. in altero figura nuda manu sinistra tripodi innixa, dextram super caput elevans,

Bacchum significans, cum his verbis, ΕΠ. ΑΓΛ. ΠΑΙΑΝΙΟΥ. Verum Tristanus in Commentariis à nummi scriptura dissentiens, quod aliquando ipsi accidit, scribit, ΝΥΣΑΕΩΝ. quomodo deinceps pag. 236. ejusdem Tomi in Caracallæ nummo legitur. Νυσαῖος θεὸς vocatur Bacchus apud Philostratum lib. II. cap. 3.

— Ἐς αὐτῷ Νυσαιδῖς τελεσθέντα, καὶ Νυσαῖος θεὸς] Ultimum hoc gentile admodum frequens est in veteribus nummis. Ligorius producit quatuor, in quibus ΝΥΣΑΕΩΝ. Pariter in illo admirabili C. IVL. VA. MAXIMI C. apud Franciscum Gotifredum in quo septem pueri ducunt bovem, in uno latere, additum: ΝΥΣΑΕΩΝ. in altero circum effigiem. Γ. ΙΟΥ. ΟΥΑ. ΜΑΞΙΜΟΣ. Κ. Similiter apud Erizum pag. 336. extat nummus Divorum Fratrum Lunum Deum exhibens cum inscriptione: ΕΠ. ΣΤΡ. ΑΤΡ. ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΝΥΣΑΕΩΝ. Et alius similis in Hadriani nummis apud Tristanum T. I. pag. 500. in quo patrium istius Dei nomen extritum est, hoc modo, Κ..... ΝΥΣΑΕΩΝ. Cujus nominis pars aliquanto major conservata est in ejusdem typi nummo apud Franc. Gotifredum, in quo legitur, ΚΑΜΑ...... ΝΥΣΑΕΩΝ. Perperam autem nummum istum ad Mesopotamiam[illegible] trahere Tristanus videtur, cum idem Deus Lunus isto habitu reperiatur in Ancyranorum nummo apud ipsum T. I. pag. 546. Extat & Gordiani nummus magnus in Thesauris Mediceis, in quo circum Cererem serpentum biga vectum: ΕΠ. ΣΤΡ. ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΝΥΣΑΕΩΝ.

ΝΩΛΑ, πόλις Αὐσόνων.

— Τὸ ἐθνικὸν, Νωλαῖος· Πολύβιος δὲ Νωλανοὺς αὐτούς φησι] Index nummorum Cl. Menetrierii, ΝΩΛΑΙΩΝ. sed quomodo in nummis, nescio. Suidas: Νῶλα, πόλις Αὐσόνων, &c. οἱ πολῖται Νωλαῖοι καὶ Νωλανοί. Et Νωλανός occurrit supra v v. Ἄπιολα & Μίσημα· infra v. Νῶρα. Atque ita pariter habet Polybius lib. III. pag. 242. quem hic auctorem citat.

ΝΩΜΕΝΤΟΣ, πόλις οὐ πόῤῥω Ῥώμης] Hæc eadem urbs quæ supra ab auctore dicta Λαμεντός, quæ vulgo adhuc hodie dicitur *Lamentano*.

— Τὸ ἐθνικὸν, Νωμεντῖνος. Διονύσιος ἐν δεκάτῃ Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας] Scribe, Νωμεντανός. Sic enim Dionysius passim, aliique. Suidas autem ut hic.

ΝΩΡΑ, πόλις ἐν Σαρδοῖ τῇ νήσῳ] Pyrrhus Ligorius lib. XXVIII. Antiq. Rom. qui est de nummis Imperatorum, adfert Domitiani nummum cum hac Inscriptione, COLONIA FLAVIA NORA AUGUSTA. Ptolemæo etiam Νῶρα dicitur.

ΝΩΡΑΚΟΣ, πόλις Παιονίας] Accentus à Suida notatur in priore syllaba, Νώρακος. nisi forte in ultima Νωρακός, ut Ὠρεός. MSS. autem & editio Aldina pro Παιονίας habent Παννονίας.

— Ὁ πολίτης, Νωράκιος, ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς φησιν· ὅτι γίγνεται ἐν Παιονίᾳ σίδηρος, ὃς ἀκονηθεὶς λαμπρότατός ἐστι] Hæc quæ ex *Epaphrodito* hic adferuntur habet etiam Suidas v. Νώροψ. MSS. autem & editio Aldina hic iterum habent, ἐν Παννονίᾳ, pro Παιονίᾳ. Quæcumque autem hæc fuerit urbs, *Noricum* provincia inde nomen habere videtur: unde Νωρικοὶ & Νωρίκιοι. Suidas Νωρικία, ὄνομα χώρας. καὶ Νωρικοὶ, ἔθνος. & sic Appianus in Illyricis sub finem, more Latinorum. Dionysius in Periegesi v. 321.

Πρὸς δ' νότον Γέῤῥαι τε Νωρικά τ' ἄστ' ἐρυμνά,
Παννόνιοι, Μυσοί τε βορειότεροι Θρηΐκων.
Ad austrum autem Gerra & Norica urbes munita,
Pannonii, Mysique magis boreales Thracibus.

ad quem locum plane cespitat Eustathius, dum *Noricum* & Ὠρικὸν confundit. Clemens Alexandrinus, atque ex illo Eusebius lib. X. de Præp. Euang. pag. 476. Ἀλλὰ καὶ Νώροπες, ἔθνος δέ ἐστι Παιονικὸν· νῦν δὲ Νωρικοὶ καλοῦνται, κατειργάσαντο χαλκὸν καὶ σίδηρον πρῶτοι. Huc etiam pertinet *Noricus ensis* apud Horatium.

— Ἀφ' οὗ καὶ τὸ, Νώροπι χαλκῷ] Homeri est Iliad. B. v. 578.

ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσετο νώροπα χαλκὸν
Κυδιόων ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν.
& ipse induebat splendidissima arma
Exultans quod omnes inter eluceret heroas.

& alibi sæpius.

— Καὶ Θηλυκὸν, Νωρακία· καὶ ὑδάτιοι Νωράκιοι] Post hæc verba in MSS. sequitur: Ἀρχὴ τοῦ Ξ βιβλίου.

Ξ.

ΞΑΝΘΟΙ, ἔθνος Θρᾳκικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ] Straboni lib. XIII. pag. 590. appellantur Ξάνθιοι.

ΞΑΝΘΟΣ, πόλις Λυκίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· παρ' ἣν Ξάνθος ἐξίησι ποταμός] Supra v. Ἄρνα dicit *Xanthum*, civitatem *Lyciæ*, *Arnam* fuisse appellatam, ab *Arno*, qui Protogonum oppugnavit. Eustathius ad Dionysium pag. 112. urbis hujus meminit, & ad Iliad. B. pag. 396. hæc descripsit ad verbum.

— Ὁ πολίτης Ξάνθιος, ὡς Εὐριπίδης] MSS. ὡς Εὐριπίδης. In nummo autem Vespasiani apud

apud Goltzium: ΞΑΝΘΙΝΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ.

— Καὶ τὸ πεδίον τὸ κτιλωδὲς ὁμοίως] Hinc apud Herodotum lib. 1. cap. 176. Τὸ Ξάνθιον πεδίον.

ΞΕΡΞΗΝΗ, ἀπὸ Ξέρξου, ὡς Καμβυσηνὴ ἀπὸ Καμβύσου] Supra v. Καμβυσηνὴ, utraque hæc vox corrupte edita hinc corrigenda est.

ΞΙΦΗΝΗ, χώρα Παλαιστίνης. Ἰώσηππος ἕκτῳ Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας] Apud Josephum lib. VI. Antiq. Jud. cap. 13. legitur hodie Ζιφήνη. Sed vide de hac ἀλλογραφίᾳ Ortelii notam in Thesauro h. v.

ΞΙΦΩΝΙΑ, πόλις Σικελίας] Hujus oppidi nummum antiquum vide elegantissimum in Thesauro Nummario Eminentissimi Cardinalis Barberini, cum inscriptione supra triremem, ΞΙΦΩΝΙΑ. cui subjunguntur literæ aliquot Punicæ: in adversa parte caput mulieris turritum visitur. Verum in aliis clarius expressis legitur: ΣΙΔΩΝΙΑ. idque verum esse credimus.

ΞΟΗΣ, πόλις καὶ νῆσος Αἰγυπτία] Scribe, Ξόϊς, ut supra v. Θμοῦις. & apud Ptolemæum. In Oraculis Sibyllinis lib. v. pag. 307.

Θμοῦις καὶ Ξοῦις θλίβεται, καὶ κρύπτεται βουλὴ
Ἡρακλέους τε Διός τε καὶ Ἑρμείαο.
Opprimitur Thmuis & Xuis, consiliumque frangitur
Herculis, Jovis & Mercurii.

Similiter Strabo lib. XVII. pag. 802. Plutarchus lib. de Iside pag. 368. Unde in Notitia Episcop. ὁ Ξόεως, & in Jure Græc. Rom. pag. 190. ὁ Ξοΐτων Episcopus legitur.

— Ἐν τῷ μεσογειότῃ ἀπὸ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Φατνικοῦ στόματος] Scribe, ἐν τῇ μεσογαίᾳ τῇ, &c. uti apud Strabonem, cujus hæc sunt verba, loco paullo ante allegato.

ΞΟΥΧΗΣ, πόλις Λιβύης] Scribe: Ξοῦχις, in forma Ægyptiorum, & prout alibi scribitur.

ΞΥΝΙΑ, Θετταλίας πόλις.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ξυνιεύς, ὡς Ἠλιεύς] Lege, Ἰλιεύς. supra h. v.

— Καὶ Ξυνιὰς λίμνη, ἣν Βοιβηΐδα φασί] Apollonius Rhodius lib. 1. v. 67. ἄγχι δὲ λίμνης Ξυνιάδος. ad quæ verba Scholiastes vetus: Ξυνιὰς, λίμνη τῆς Θεσσαλίας. Τινὲς δὲ πόλιν παρακειμένην τῇ Βοιβηΐδι λίμνῃ. ἀπὸ δὲ τῆς πόλεως εἴρηκε Ξυνιάδα, ἐπειδὴ πλησίον αὐτῆς ἐστιν ἡ πόλις.

ΞΥΠΕΤΗ, δῆμος Κεκροπίδος φυλῆς. ὁ δημότης Ξυπετίων] Ξυπέτη pariter δῆμος dicitur apud Harpocrationem, sed δημότης, Ξυπεταίων. Verum apud Strabonem lib. XIII. pag. 604. ipse δῆμος, Ξυπετίων dicitur, quem Τρώων prius appellatum docet.

— Φιλόχορος δὲ Ξυπετίωνον, τὸν δῆμόν φησι διὰ τοῦ ω καὶ τοῦ ο μικροῦ ἐν τέλει] MSS. Ξυπετίωνον.

ΞΥΣΤΙΣ, ὡς Σάρδις, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ξυστιανός] *Xystiani* commemorantur à Plinio lib. v. cap. 29. Cæterum post hanc vocem quæ ultima est literæ Ξ in MSS. legitur: Ἀρχὴ τοῦ λς' βιβλίου.

O.

ΟΑΝΟΣ, πόλις Λυδίας. Διονύσιος ἐν τρίτῳ Βασσαρικῶν] Huc pertinet *Oanesia* Diana in nummo Julii Philippi Imperatoris apud P. Ligorium.

ΟΑΞΟΣ, πόλις Κρήτης, Ἐλευθέρας οὐ πόῤῥω.

— Τινὲς δὲ διὰ τὸ κατὰ γῆν εἶναι τὸν τόπον, καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν] CL. Salmasius legit κατάκρημνον pro illis κατὰ γῆν εἶναι. Ego legendum existimo, καταγῆναι, *contractum esse*, à κατάγνυμι. Nisi quis καταγῆ εἶναι malit: ut καταγῆς dicatur, quemadmodum πελαγῆς, sitque idem, quod καταγεὶς vel καταγείς; unde apud Galenum καταγὲν & καταγὲν ὀστοῦν, *os confractum*. & Heliodorus statim in princ. lib. 1. ἔκειντο δὲ ὁ μὲν πελέκει τετρωμένος, ὁ δὲ κάχληκι βεβλημένος αὐτόθεν ἀπὸ τῆς ῥαχίας πεπορισμένος, ἕτερος ξύλῳ καταγεὶς, ὁ δὲ δαλῷ καταφλεχθεὶς καὶ ἄλλος ἄλλως. *Jacebant vero hic securi vulneratus, ille littorea testa ictus, qua indidem ex littore suppeditarat, alius ligno confractis membris non nemo forte adustus, alii alio modo.* Glossæ, *confragosus*, καταγεὶς. Certe hanc lectionem sequentia manifestissime confirmant.

— Καλοῦσι γὰρ οὗτοι τοὺς τόπους ἄξους, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἀγμούς] Hinc forte ratio petenda, cur noster supra hanc ipsam urbem vocaverit Ἄξον; cujus tamen testem falso ibi laudat Herodotum. Apud Hesychium Ἄξος dicitur ὕλη, παρὰ Μακεδόσιν.

— Ὁ πολίτης, Ὀάξιος] Hinc Ὄαξις, & Poëtice Οἴαξις γῆ, quomodo occurrit apud Apollonium lib. 1. v. 1131.

οὕς ποτε νύμφη
Ἀγχιάλη Δικταῖον ἀνὰ σπέος, ἀμφοτέρῃσιν
Δραξαμένη γαίης Οἰαξίδος ἐβλάστησε.
quos olim nympha
Anchiala circa Dictæum antrum ambabus manibus
Tenens terram Oaxidem peperit.

Ad quem locum respexit auctor Etymologici Magni his verbis: Οἴαξις, χωρίον Κρητικὸν ὑψηλόν. τινὲς δὲ ὅτι, πλεονασμός ἐστι τοῦ ι. Ὄαξις γὰρ ἦν. Δραξάμενος γαίης Οἰαξίδος.

ΟΓΚΑΙΑΙ, πύλαι Θηβῶν. Εὐφορίων Θρακί] Ὄγκαι fuere vicus Bœotiæ prope *Thebas*, testibus Scholiaste Pindari ad Olymp. Od. 11. pag. 20. & Tzetze ad Lycophronem pag. 182. Inde Ὀγκαῖαι πύλαι Θηβῶν. Ὀγκαῖαι autem πύλαι & σκαιαὶ πύλαι numero

plurium dicuntur, quod olim portæ civitatum duplices vel bifores essent, ne intrantes & exeuntes sibi invicem incursitarent. Atque ita omnes Coloniarum Romanarum portæ exstruebantur: immo ipsius urbis portæ tales erant; uti adhuc videre est in Portuensi porta, quamvis altera jam obstructa: & similiter porta, quæ vulgo *Maggiore* dicitur, duas maximas fornices sive arcus habet: atque ita sæpe civitates in antiquissimis nummis depictas videmus, videlicet geminas portas inter duas turres.

ΟΓΚΑ, γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ Φοίνικας] Apud Scholiasten Pindari loco paullo prius citato dicitur Ὀγκαία ἡ Ἀθηνᾶ. Sed Hesychius: Ὄγκα, Ἀθηνᾶ ἐν Θήβαις ἐστὶ χωρίον ἐπώνυμον ἔχουσα. & paullo post: Ὄγκας Ἀθήνας, τὰς Ὠγυγίας πύλας λέγει. Vide plura de hac voce notata à V. CL. Joanne Seldeno lib. II. de diis Syris cap. 4. P. Ligorius Dianam Ὀγκαίαν dictam existimat ἀπὸ τῶν Ὄγκων, hoc est, *asellis*; unde & Ὄγκιον pro *pharetra* sumitur.

ΟΓΚΕΙΟΝ, χωρίον Ἀρκαδίας ἀπὸ Ὄγκου δυναστεύσαντος] Etymol. M. Ὄγκαι, πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀπὸ Ὄγκου τινὸς ὀνομασθεῖσα.

ΟΓΧΗΣΤΟΣ. Ὅμηρος· Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος] Iliad. B. v. 506. De hoc nemore diversa produnt Strabo & Pausanias: ille dicit nullum esse, hic suo tempore superfuisse.

— Κεῖται δὲ ἐν τῇ τῶν Ἁλιαρτίων χώρᾳ] MSS. Ἁλιαρτῶν. male. Strabo lib. IX. pag. 412. ἐν τῇ Ἁλιαρτίᾳ πρὸς τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ, καὶ τῷ Τηνερικῷ πεδίῳ.

— Ἱδρυθῆναι δὲ ὑπὸ Ὀγχηστοῦ τοῦ Βοιωτοῦ, ὥς φησιν Ἡσίοδος] Eustathius ad Iliad. B. pag. 270. recte ἱδρυθὲν legit. Aliter locus erit hiulcus.

— Ἔστι καὶ πόλις Βοιωτίας, ὡς Παυσανίας ἐνάτῳ] Est unus idemque locus, urbs scilicet cum nemore. Vide Scholiasten Pindari Isthm. Od. I. pag. 439.

— Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος πόλιν μεγάλην φησὶ τὸν Ὀγχηστόν, μεταξὺ Ἁλιαρτίων καὶ Ἀκραιφίων] MSS. in posterioribus variant: habent enim Ἁλιαρτῶν καὶ Κεραιφίων. male. Verum priora omnino corrupta & miserum in modum confusa sunt. Nam quod *Apollonio Rhodio* hic tribuitur, id nusquam apud eum reperies. Apollonius lib. III. v. 1241. semel *Onchesti* meminit his verbis:

Ἠὲ καὶ ἄλσος Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο.
Aut ad lacum Hyantis Onchesti.

ubi Scholiastes hæc addit: Ὑαντίου. τοῦ Εὐβοϊκοῦ. Ὕαντες γὰρ τὸ πρὶν ᾤκουν τὴν Βοιωτίαν. Ὀγχηστὸς δὲ, πόλις τῆς Βοιωτίας, ἱερὰ Ποσειδῶνος. additque Homeri versum paullo ante hic adductum. Apud Eustathium, qui locum hunc exscripsit, sic legitur: Ἔστι δὲ καὶ πόλις μεγάλη κατά τινας. Unde sic hoc loco legendum exstimo: ὡς Παυσανίας ἐνάτῳ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος· τινὲς δὲ πόλιν μεγάλην φασὶ τὸν Ὀγχηστόν. Illud quod sequitur, esse *Onchestum* inter *Haliartum* & *Acrephiam*, id ex Strabone liquet, qui dicto libro Bœoticas urbes sic enumerat: Ἀκραιφίαι, Φοινικὶς, Ὀγχηστὸς, Ἁλίαρτος.

ΟΓΧΟΗ, πόλις Φωκίδος: Τὸ ἐθνικὸν, Ὀγχαῖος, ὡς τῆς Οἰνόης Οἰνοαῖος] Videtur scribendum, Ὀγχοαῖος, ex sequentis exempli analogia. Sed Pyrrhus Ligorius se vidisse scribit Alexandri Magni nummum cum inscriptione: ΟΓΧΑΙΩΝ.

ΟΔΗΣΣΟΣ, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, πρὸς τῷ Σαλμυδησσῷ] Apud Nicephorum Callistum lib. XVI. Hist. Eccl. cap. 38. ubi interpres Latinus vertit *Ulyssopolim* satis infeliciter.

— Ὀδησσίτης, Ὀδησσίτης] In nummo Gordiani apud Franc. Gotifredum legitur circum Cererem: ΟΔΕCCΕΙΤΩΝ. & in alio M. Aurelii circum figuram equestrem: ΟΔΗCCΕΙΤΩΝ. & in alio Gordiani apud M. Ducem, circum Æsculapium: ΟΔΗΣΣΕΙΤΩΝ. & in alio simili ejusdem circum providentiam similiter.

ΟΔΟΣ, παρὰ τὸ ἕδος, ἡ πεπατημένη τρίβος. Τὸ παράγωγον, ὅδιος, καὶ ἐνόδιος, καὶ ὅδιος Ἑρμῆς] Et ὁδίτης· unde τελοδίτης *Trivia* apud Athenæum in Chariclidis versibus lib. VII. pag. 325.

ΟΔΟΜΑΝΤΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης] Herodoto lib. V. & VII. Ὀδόμαντοι. Apud Aristophanem Acharnens. A. I. Sc. 4. quater occurrit Ὀδομάντων, in secundo casu: Suidæ Ὀδόμαντες. Dicti haud dubie ab *Odomante*, cujus mentio supra v. Βισαλτία.

— Καὶ Ὀδομαντὶς] Occurrit apud Parthenium in Erotic. cap. 6.

ΟΔΡΥΣΑΙ, ἔθνος Θρᾴκης· Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ] Scribe, ἑβδόμῃ. Fuit enim lib. VII. quo loco Macedoniæ & *Thraciæ* descriptio nobis deperiit. Ὀδρυσῶν autem τῶν Θρᾳκῶν στρατόπεδον appellat Epiphanius lib. I. Panar. c. 7.

— Λέγεται Ὀδρύσιος καὶ Ὀδρυσία καὶ Ὀδρυσίδαι καὶ Ὀδρυσιάδες θηλυκῶς καὶ Ὀδρυσίς] Lib. I. Epigr. pag. 18. legitur γᾶς Ὀδρεμίδος, pro quo Joannes Brodæus reponit, Ὀδρυσίδος. sed mihi rectius videtur Ὀδρυσίας vel Ὀδρυσίδος. Nam Ὀδρυσία, Ὀδρυσὶς & Ὀδρυσιὰς gentilia fœminina sunt.

— Λέγεται καὶ Ὀδρύσης] Orpheus ἀνὴρ Ὀδρύσης dicitur Theodoreto Serm. I. Therapeut. Est & fluvius hoc nomine in Ponto de quo Strabo lib. XII. pag. 551.

ΟΖΟΛΑΙ, Λοκρῶν μοῖραι τρεῖς εἰσιν. Ἐπικνημίδιοι, Ἐπιζεφύριοι, οἱ καὶ Ὀπούντιοι, ὧν ἦν Αἴας.

λίας· οἱ δὲ Ὀζόλαι]. Immo, μᾶλλον πίσυρες. Deinde nihil ineptius dici potest, quam *Epizephyrios* dictos etiam *Opuntios*. Unde Salmasius trajectione restituebat hunc locum: Ἐπιζεφύριοι, Ἐπικνημίδιοι οἱ καὶ Ὀπούντιοι. id enim verissimum. Eustathius utrumque sic habet ad Dionysium pag. 61. Τῶν δὲ Ἐπικνημιδίων μέρος ὀνομαστὸν Ὀπουντίους φασὶν, οὕτω λεγομένους ἀπὸ πόλεως Ὀπόεντος, τῆς τοῦ Πατρόκλου πατρίδος, ἣν σεμνολογεῖ ὁ Πίνδαρος. ὅτι τε σημαντέον ποσαχῶς Λοκρῶν εἶναι γένος, τρία μὲν ταῦτα, τὸ τῶν Ὀπουντίων καὶ τὸ τῶν Ἐπικνημιδίων καὶ τὸ τῶν Ὀζόλων· τέταρτον δὲ, τὸ τῶν Ἰταλικῶν, ἤτοι τὸ τῶν Ἐπιζεφυρίων.

ΟΘΡΩΝΟΣ, πόλις. οἱ δὲ νῆσος πρὸς νότον Σικελίας] MSS. νῆσοι. & sic vetus editio.

— Ἄλλοι δὲ Μελιτηνῆς] Est principium versus, quantum judico, Lycophronis, sed corruptum, & ex eo restituendum: legitur autem apud illum v. 1027.

Ἄλλοι Μελίτην νῆσον Ὀθρωνοῦ πέλας
Πλαγκτοὶ κατοικήσουσιν.
Alii Meliten insulam juxta Othronum
Errones occupabunt.

ad quem locum videri potest Tzetzes.

ΟἸΑ'ΝΘΗ, πόλις Λοκρῶν. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ] Infra v. Χάλαιον, quæ pariter urbs *Locrensium* citatur Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

— Οἰανθεὺς δ' ἐστὶ, καὶ Οἰάνθειον καὶ Οἰανθὶς ἐξ αὐτοῦ Οἰάνθιος] Videtur scripsisse Οἰανθεὺς δ' ἐστὶν ἐθνικόν. Οἰανθέας enim commemorat Thucydides lib. III. pag. 240. quos noster infra v. Χάλαιον ex Thucydide vocat Οἰανθίους. Pyrrhus Ligorius ΟΙΑΝΘΕΙΩΝ nummum se vidisse testatur. & hinc *Oeanthia* Juno apud eundem.

ΟἼΚΟΣ. Ἡρωδιανὸς μὲν παρὰ τὸ εἴκω, ἐν ᾧ εἰκομεν. δύναται δὲ εἶναι τὸ ἴδιον ἐνδιαίτημα, παρὰ τὸ οἶον, τὸ μόνον ἐῶ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ] MSS. παρὰ τὸ οἶον, τὸ μόνος, ἐῶ μονούμενος. Salmasius duo posteriora vocabula censet esse delenda.

— Παρὰ τὸ Οἶκος, Οἰκία καὶ Θεικιάτης κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ] MSS. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α. recte.

ΟἼΝΑ, πόλις Τυῤῥηνίας ἐχυρὰ λίαν· μέσον δὲ αὐτῆς λόφος ἐστὶν ὑψηλὸς τετάρων σταδίων, ἔχων ἄνω ὕδατα καὶ ὕλην παντοδαπήν, ὡς Ἀριστοτέλης] Locus hic verbotenus descriptus est ex Aristotele de Mirab. Auscult. cap. 99. è quo pro Ἐχυρὰ rescribendum Ὀχυρά. Verum apud Aristotelem locus hic non Οἶνα sed Οἰναρέα dicitur. De quo anquirendum ulterius.

ΟἸΝΕΙΑ'ΔΑΙ, πόλις Ἀκαρνανίας πρὸς τῷ Ἀχελώῳ] Apud Scylacem, Dionysium Halicarnassensem, Pausaniam lib. 1. pag. 20. & Sophoclem in Trachin. pag. 348. scribitur Οἰνιάδαι cum ι. supra v. Ἐρυσίχη, Οἰνειάδαι & Οἰνιάδαι. MSS. Catalogus Urbium Vaticanus: Ἀκαρνανία ἔθνη οἱ Οἰνειάδαι.

— Ἡ καὶ Ἐρυσίχη καλουμένη] Supra hac voce scribitur Ἐρυσίκη. male.

ΟἸΝΙΩ'Ν, Λοκρίδος λιμήν· Θουκυδίδης τρίτῃ] Apud Thucydidem hodie legitur Οἰνεῶν. In Homeri & Hesiodi agone hic *portus* vocatur Οἰνόη. & paulo post ἐν τῆς Οἰνοῶσιν Hesiodus interfectus fuisse dicitur. Nec dubium esse potest quin idem sit locus. nam ibidem Οἰνόη τῆς Λοκρίδος vocatur, additurque occisi corpus in mare projectum, quod est inter Eubœam & *Locridem*. Vide supra v. Νεμέα.

— Τὸ ἐθνικὸν, Οἰνωνδεύς] Οἰνεωνεύς.

ΟἼΝΗ, πόλις Ἄργους· Ἑκαταῖος.

— Ὄρος δὲ Οἰνοῶνα αὐτὴν φησιν] Apud Pausaniam lib. II. pag. 130. bis scribitur Οἰνόη per ε μικρὸν: & sic pariter apud Apollodorum lib. I. MSS. tamen non abeunt hic à codicibus vulgatis.

— Οἰνοάτις, Ἄρτεμις, ἡ ἐν Οἰνόῃ τῆς Ἀργείας ἱδρυμένη ὑπὸ Προίτου] MSS. Ἀργίας.

ΟἸΝΟΉ, μία τῶν ἐν Ἰκαρίᾳ δύο πόλεων] Hausta hæc ex Strabone lib. XIV. pag. 639. Ἔστι δὲ καὶ Ἀρτέμιδος ἱερὸν καλούμενον Ταυροπόλιον ἐν τῇ νήσῳ καὶ πολισμάτιον Οἰνόη καὶ ἄλλο Δράκανον, ὁμώνυμον τῇ ἄκρᾳ ἐφ' ᾗ ἵδρυται, πρόσορμον ἔχον. *Est etiam templum Dianæ nomine Tauropolium in insula* (Icaria) *& oppidulum Oenoë & aliud Dracanum, ejusdem cum promontorio nomine cui incumbit, & habet locum appellentibus aptum navibus.* Sed præter hanc aliæ *Oenoe* fuere. Supra v. Ἔφυρα ex Strabone patuit *Ephyram* sub monte Pholoe ad Selleentem fluvium prope Elidem aut *Oenoëm* fuisse dictam aut hujus nominis urbem habuisse vicinam. Præterea fuit tribus Attica hoc nomine, cujus gentile Οἰναῖος Harpocrationi: quod frustra mutat Joannes Meursius libro de Populis Atticæ. Nam veteri Inscriptione, in fine, apud Gruterum pag. 405. confirmatur. ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟΣ ΕΚ ΜΥΡΡΙΝΟΥΤΤΗΣ ΞΕΝΟΦΙΛΟΣ ΟΙΝΑΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΕΠΕΨΗΦΙΣΤΗ ΚΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΗΣΙΝ. Vulgo editum ibi ΘΙΝΑΙΟΣ. sed perperam.

ΟἸΝΟΥ'ΣΑΙ, νῆσος τῇ Χίῳ προσεχὴς] Herodotus libro I. cap. 165. & Thucydides lib. VIII. pag. 571. scribunt Οἰνοῦσσαι. Fuerunt autem plures, uti appatet ex Herodoti verbis: Οἱ δὲ Φωκαιέες ἐπεὶ σφι Χῖοι τὰς νήσους τὰς Οἰνούσσας καλεομένας οὐκ ἐβούλοντο ὠνεομένοισι πωλέειν. *Phocæenses autem quum ipsis Chii insulas, quæ Oenussæ vocantur, licitantibus addicere nollent.* Et propterea Ferd. Nonius ad Melam hic legit νῆσοι τῇ Χίῳ προσεχεῖς. Sed puto hanc auctoris nostri oscitantiam esse.

ΟἸΝΩ΄-

ΟἸΝΩΝΗ, νῆσος μία τῶν Αἰακιδῶν] MSS. destituuntur v. *μία*. & supra v. *Αἰγίναι*, *Oenone* dicitur una ex tribus insulis, quæ communi nomine *Ægina* dicuntur.

ΘΙΟΝ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς] Supra v. *Μετέχοιον* pariter dicitur *Οἶον*: verum apud Eustathium *Οἰός*. Diogenes Laërtius in Polemone: τὸν δῆμον Οἴηθεν.

ΟἸΣΥΜΗ, πόλις Μακεδονίας. Θουκυδίδης τετάρτῃ] Supra v. *Γαληψός*, *Oesyme* dicitur deinceps appellata *Galepsus*: sed ibi ἡ Σύμη corrupte legitur pro *Οἰσύμη*.

— Ἡ νῦν Ἠμάθεια] Scymnus Chius v. 660.

Μετ' Ἀμφίπολιν δὴ πρότερον Οἰσύμη πόλις
Θασίων ὑπαρχοῦσα, μετὰ δὲ ταῦτα Μακεδόνων
Ἀπὸ τῆς Μακέσσης, Ἠμαθίας τε λεγομένης.
Post Amphipolim olim Oesyma urbs
Thasiorum existens, postea vero Macedonum
A Macessa Emathiaque dicta.

Vulgo apud Scymnum legitur, fere ut supra apud nostrum, ἡ Συβή. Ἠμαθίας autem supra πόλις καὶ χώρα, ἡ νῦν Μακεδονία.

ΟἸΤΗΣ, ὄρος περὶ Τραχῖνα] Scribe, *Οἴτη*. Ita enim a Scylace, Philostrato, Ptolemæo, Pausania, Plinio aliisque dicitur. Vide & infra v. *Τραχίς*.

— Ἔστι καὶ πόλις Μηλιέων] Antoninus Liberalis Narrat. XXXII. *Ἐπεὶ δὲ ἔγημεν αὐτὴν ὕστερον Ἀνδραίμων ὁ Ὀξύλου, γεννᾷ παῖδα ἐξ Ἀπόλλωνος Ἀμφισσον. Οὗτος ἐπεὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀνὴρ ἐγένετο πάντων κράτιστος· καὶ ἔκτισε παρὰ τὴν Οἴτην, πόλιν ὁμώνυμον τῷ ὄρει, καὶ τῶν ἐκεῖ τόπων ἐβασίλευσε.* *Post cum eam* (Dryopen) *Andræmon Oxyli F. duxisset, puerum ex Apolline conceptum parit, Amphissum. Hic, cum virilem ætatem attigisset, omnibus prævaluit: urbem ad Oetam condidit, monti isti cognominem, ibique regnavit.*

— Σοφοκλῆς· Ἐγὼ μὲν γένεθλον Οἰταῖος πατρός] MSS. Ἐγὼ μὲν οὖν γ. recte. Nam sic in *Philoctete* adhuc extat. pag. 402. Præter autem gentilia ab auctore commemorata possessivum *Οἰταϊκός* occurrit apud Nicandrum.

ΟἸΤΥΛΟΣ, πόλις Λακωνικῆς. οἱ δὲ Οἴτυλον ὡς δάκτυλον, ἀπὸ τοῦ Οἰτύλου ἥρωος] Vereor Stephanum humanitus aliquid hoc loco passum, aut potius Epitomatorem, qui exemplum adjecit aut mutavit. Verba enim, *οἱ δὲ Οἴτυλον*, ab auctore videntur allata pro exemplo ex Homero. Supra enim v. *Λᾶ* ita adduxit Homericum versum,

Οἵ τε Λάαν εἶχον, οἱ δ' Οἴτυλον.

qui apud Poëtam, ut ibi diximus, legitur hodie,

Οἵ τε Λάαν εἶχον, ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο.

— Τινὲς δὲ τὸ οἱ ἄρθρον φασί] Salmasius censet legendum, *τινὲς δὲ τὸ ὁ*, ut nomen ipsum sit *Ἴτυλος*. sed falso. Legendum omnino, ut editur: respicit enim ad diversam lectionem superioris Homerici versus, quem quidam codices ita scribebant etiam olim, uti nunc faciunt nostri; quidam vero,

Οἵ τε Λάαν εἶχον, ἠδ' οἱ Τύλον ἀμφενέμοντο.

uti colligere licet ex Strabone lib. VIII. pag. 360. *Μεταξὺ δὲ ἀπὸ τῶν Θυρίδων ἀρξαμένοις, ὁ Τύλος ἐστί. καλοῦσι δὲ ὑπό τινων Οἴτυλος.* *Medio loco, si à Thyridibus initium sumas, Tylus est, quem nonnulli Oetylum vocant.* Immo clare hæc *γραφὴ διάφορος* notatur ab Eustathio ad istum Homeri versum pag. 295. Cujus verba propterea, tum etiam propter illa quæ dicta sunt ante, subjicio: *Οἴτυλος δὲ τετρασυλλάβως, ὡς δάκτυλος. ἀπὸ Οἰτύλου ἥρωος ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας φησίν. Ἕτεροι δὲ τὸ, Οἴτυλον ἀμφενέμοντο, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου ἀναγινώσκουσιν. ἄρθρον μὲν τιθέντες τὸ οἱ· πόλιν δὲ τὴν Τύλον.*

ΟἸΧΑΛΙΑ, πόλις ἣν Ὅμηρος.

— Οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου] Hic locus legitur Iliad. B. v. 730. Sophocles in Trachin. pag. 340. appellat *πόλιν τὴν Εὐρυτείαν*.

— Οἱ δὲ νεώτεροι, μετέθηκαν αὐτὴν ἐν Εὐβοίᾳ] Hæc deprompta sunt ex Apollonii Scholiaste lib. 1. v. 87. quæ deinde iterum Eustathius ad dictum Homeri locum pag. 298. totidem verbis transcripsit. Sophocles in Trachin. *Oechaliam*, quam Homerus in *Thessalia* ponit, ipse in *Eubœa* collocat, notatque hoc discrimen Strabo. Scholiastes Sophoclis ad Trachin. pag. 343. ex Pherecyde *Oechaliam* Arcadicam sitam fuisse ait in *Arcadiæ Thule* his verbis: *Φερεκύδης φησὶν οὕτω, μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα Ἡρακλῆς ἀφικνεῖται πρὸς Εὔρυτον τὸν Μέλανος τοῦ Ἀρκεσιλάου εἰς τὴν Οἰχαλίαν. ᾤκειτο δὲ αὕτη ἐν Θύλῃ τῆς Ἀρκαδίας.* Locus manifestissime corruptus: an legendum, *ἐν Φελόῃ τ. A.* Sophocles autem ipse pag. 333. *Εὐβοΐδα χώραν φασὶν Εὐρύτου πόλιν.* ad quem locum Scholiastes notat nonnullos *Thessaliæ* urbem hanc tribuere, quos ipse conciliare conatur, dicendo duo esse ejusdem nominis oppida, pag. 354. idem Sophocles *νασιῶτιν ἑστίαν* vocat. Rursus Hecatæus Milesius apud Pausaniam lib. IV. pag. 218. *Oechaliam* facit *ἐν Σκίῳ μοῖραν τῆς Ἐρετρικῆς*.

— Ἔστι καὶ Μεσσηνίας Οἰχαλία] Eustathius, *Μεσσήνης*. Vid. Pausaniam lib. IV. pag. 218.

— Καὶ Οἰχαλίηθεν ἐκ τόπου] Homerus Iliad. B. v. 596.

Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.

ΟΚΡΙΚΟΛΑ, πόλις Τυῤῥηνίων] Immo, *Sabinorum*.

— Τὸ ἐθνικὸν Ὀκρικολανός] Pyrrhus Ligorius aliquot Inscriptionibus antiquis confirmat.

ΟΛΒΗΛΟΣ, πόλις Μακεδονίας] Antipater memi-

meminit Ὀρβήλου, montis Macedoniæ lib. vi. Anthol. pag. 569.

ὈΛΒΙΆ, πόλις Λιγυστική.

— Δεύτερα, πόλις ἐν Πόντῳ. Τρίτη Βιθυνίας ἀπὸ Ὀλβίας νύμφης] Videtur una eademque urbs *Olbia*, *Pontica* & *Bithynica*. Pyrrhus Ligorius ex veteri nummo adfert: COLONIA. AUGUSTA. OLBIA. LEGIO. GEM. SARM. unde apparet Augusti Coloniam fuisse. Sed quod is eam distinguit à Pontica, haud probo; existimo enim secundam & tertiam apud nostrum eandem esse. Vide infra v. Χαλχηδών.

— Τετάρτη, Παμφυλίας, ὡς Φιλόξενος. οὐκ ἔστι δὲ Παμφυλίας, ἀλλὰ τῆς τῶν Σολύμων γῆς· καὶ οὐδὲ Ὀλβία, ἀλλὰ Ὄλβα καλεῖται] MSS. habent, ὡς Φίλων. recte. Sed temere reprehendit *Philonem*. Nam Ὀλβία *Pamphyliæ* & Ὄλβα *Ciliciæ* distincta oppida sunt. Strabo lib. xiv. pag. 672. Ὑπέρκειται τούτων τε καὶ τῆς Σόλων, ὀρεινὴ ἐστιν, ἐν ᾗ Ὄλβη πόλις, Διὸς ἱερὸν ἔχουσα, Αἴαντος ἵδρυμα τοῦ Τεύκρου. *Supra Quinda & Solos montana sunt & urbs Olbus, Jovis habens templum, à Teucri F. Ajace dedicatum.* Ptolemæo pariter Ὀλβία adscribitur *Pamphyliæ*, Ὄλβασα vero Pisidiæ. Ut certo certius sit Stephanum suo more duo diversa oppida hic confundere: per *Solymorum* enim regionem *Pisidiam* intelligit, ut ipse infra h. v. explicat. Distinguenda igitur videntur Ὀλβία, Ὄλβασα & Ὄλβα. illa *Pamphyliæ*, ista *Pisidiæ*, hæc *Ciliciæ*, à quibus diversi Ὄλμοι sive Ὀλμιαὶ *Ciliciæ Trachiæ* urbs, quæ postea *Seleucia* dicta, de qua infra v. Σελεύκεια. Vide Salmasium in Exercitat. ad Solinum pag. 619. ubi quæ Ptolemæo Ὄλβασα eandem censet, quæ aliis Ὄλβα vel Ὄλβη dicitur.

— Ἕκτη Σαρδοῦς] *Olbia* in Sardinia mentio apud Florum lib. II. cap. 2. *L. Cornelio Scipione, quum jam Sicilia esset urbana populi Romani provincia; serpente latius bello Sardiniam annexamque Corsicam transiit: Olbiæ hic ibi Aleriæ urbis excidio incolas terruit.* uti ex vestigiis Veteris scripturæ locum hunc emendavit Salmasius.

— Λέγεται καὶ Ὀλβηνὸς καὶ Ὀλβιανός] An pro Ὀλβηνὸς non legendum Ὀλβανός, ut legitur supra v. Ἄγκυρα. Ὀλβιοπολίτης vero, quod in principio commemoravit, occurrit apud Herodotum lib. iv. cap. 18. Ἀτὰρ διαβάντι τὸν Βορυσθένεα ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Ὑλαίη· ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω ἰόντι οἰκέουσι Σκύθαι γεωργοί· τοὺς Ἕλληνες οἱ οἰκέοντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι ποταμῷ καλέουσι Βορυσθενεΐτας· σφέας δὲ αὐτοὺς Ὀλβιοπολίτας. *Verum transmisso Borysthene, à mari prima est Hylæa: dehinc habitant Scythæ agricolæ, quos Græci, qui ad Hypanim incolunt, Borysthenitas appellant, ipsi vero se Olbiopolitas.*

ὈΛΒΊΣΙΟΙ, ἔθνος ἐπὶ Ἡρακλείων στηλῶν. Καὶ Ὀλβισῖνοι ἄλλοι] Non dubito, quin hic *Olbisii* iidem sint, qui supra *Elbesthi* vocantur ex Hecatæo: falso enim illic Africæ tribuuntur. Nec puto alios esse *Olbisinios* quamvis noster distinguat. Nisi pro ἄλλοι scripserit ἄλλως· quod mihi verum videtur. In Fragmento Stephani apud Constantinum Imperatorem de Administr. Imperio cap. xxiii. dicuntur Ἐλβέστιοι. MSS. autem hic pro ἐπὶ Ἡρακλείων habent ἀπό.

ὈΛΙΖΏΝ, πόλις Θετταλίας.

— Καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν] Apud Homerum Iliad. B. v. 717. in hodiernis exemplaribus legitur:

Καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν.

— Ὀξύνεται δὲ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ,] Excidit vox Ὀλίζων. Vult enim dicere, Ὀλιζὼν habere accentum acutum in ultima ad discrimen nominis appellativi Ὀλίζων. Hesychius: Ὀλίζονες, ἥττονες, ἐλάσσονες. & Ὀλιζών, πόλις καὶ ὁ ἐλάσσων.

ὈΛΜΙΟΝ, πόλις Βοιωτίας· ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς] Scholiastes Homeri calamo exaratus in Bibliotheca Medicea: Ὄλμος, Πορφυρίας Ἀθάμας οἱ Σισύφου παῖδες περὶ τὸν Ἑλικῶνα πολιοίκισαν τὴν ὀνόματι Ὀλμόν. Ὄλμου δὲ υἱὸς Μινύας, ἀφ' ἑαυτοῦ Μινύας αὐτοὺς ἐκάλεσεν. Τούτου παῖς τὴν Ὀρχομενὸς, ὃς τὴν πόλιν ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν. Apud Hesiodum in Theogon. princ. occurrit Ὀλμειὸς fluvius Heliconis: de musis enim canit.

Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χρόα Περμησσοῖο,
Ἢ Ἵππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο.

Atque ablata tenero corpore in Permesso
Aut in Hippocrene, aut in Olmeo sacro:

ad quem locum antiquus Scholiastes: Ὀλμειὸς ποταμὸς ἐν Ἑλικῶνι τῆς Βοιωτίας· ἀπὸ Ὀλμείου τοῦ Σισύφου παιδός. Meminit & Lucianus ad Indoct. & multos libros ement. non longe à principio: & Callistratus in Exposit. Statuarum, post Philostratum, pag. 874. In Orphei statuam: Ἐν τῷ Ἑλικῶνι, τέμενος δὲ τῶν Μουσῶν σκιερὸς ὁ χῶρος παρὰ τοῦ Ὀλμειοῦ τοῦ ποταμοῦ ῥύακας, καὶ τὴν ἰοειδῆ Πηγάσου κρήνην, Ὀρφέως ἄγαλμα. *In Helicone, qui locus umbrosum Musarum delubrum est, prope Olmi fluminis rivos & violaceum Pegasi fontem, Orphei statua, &c.*

ὈΛΜΟΙ, πόλις τραχείας Κιλικίας, ὅπου πρότερον ᾤκουν οἱ νῦν Σελευκεῖς] Hæc deprompta sunt ex Strabone lib. xiv. pag. 670. qui hinc corrigendus est: legitur enim apud illum, εἶτ' Ὄλμος ὅπου πρότερον ᾤκουν οἱ νῦν Σελευκεῖς. pro, Εἶτ' Ὄλμοι, &c. Nam jam ante numero plurium appellavit eodem libro pag. 663. supra v. Σελεύκεια dicitur Ὀλβία appellata pro Ὀλμία. Pyrrhus Ligorius ait se vidisse nummum, in cujus una parte Trajani effigies, in altera Diana & Apollo repræsentati erant cum hac In-

 scri-

scriptione ΩΑΜΑΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Idem Ligorius testatur se alium vidisse nummum, cujus una pars habebat caput Minervæ, adversa Taurum habitu procedentis cum inscriptione ΟΛΜΙΑΙΩΝ. quod ἀπὸ τῆς Ὄλμης formatum existimat.

ΟΛΜΩΝΕΣ, κώμη Βοιωτίας ἀπὸ [Ὄλμου τοῦ Σισύφου. Παυσανίας ἐνάτῳ] Idem haud dubie locus, quem ante ex Epaphrodiro appellavit Ὄλμιον, juxta Hesiodi Scholiasten sic appellatum ἀπὸ Ὀλμιοῦ, juxta vero Homeri necdum editum, ἀπὸ Ὄλμου. Apud Pausaniam vero lib. IX. pag. 577. Ὀλμωνεῖς & Ὄλμος cum aspiratione legit Amasæus.

ΟΛΟΒΑΓΡΑ, πόλις Μακεδονίας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ὀλόβαγρος] Γένους, Ὀλοβαγρίδος, ut Μεγαρίδος.

ΟΛΟΟΣΣΩΝ, πόλις Μαγνησίας] MSS. PP. Ὀλοσσοὶς. male. Nec melius Hesychius: Ὀλοσσὸν, πόλις Θεσσαλίας. Apud Lycophronem Ὀλοσσὼν & quidem numero plurium Ὀλοσσόνες scribitur v. 906.

Γόννοι Φαλάννα τ', ἠδ' Ὀλοσσόνων γύαι.

ubi Tzetzes: Φάλαννα καὶ Ὀλοσσὼν πόλεις Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας. ἡ δὲ Ὀλοσσὼν νῦν Ἐλασσὼν λέγεται. Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag. 333. sive v. 740. qui is est, qui hic adducitur, notat urbem hanc Straboni dici Περραιβικὴν, quæ nostro Μαγνησίας, deinde addit: δοκεῖ δὲ φυλάσσειν καὶ νῦν τὴν κλῆσιν ἀσυμφθορμένη βαρβαρισμοῖς. ἴσως γὰρ αὕτη ἐστὶν, ἡ ἄρτι λεγομένη Ἐλασσών.

ΟΛΟΥΣ, πόλις Κρήτης. Ἐστίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. Ὁ πολίτης Ὀλούντιος, ὡς Σολοῦντιος] In veteri Inscriptione nuper Venetiis edita, quæ hujus civitatis fœdus cum Latiis continet, aliquoties scribitur ΟΛΟΝΤΙΟΙ. Atque ita in Siculis nummis legitur ΣΟΛΟΝΤΙΝΩΝ. ut infra ad h. v. notavi. Præterea P. Ligorius se vidisse testatur nummos, in quibus ΩΛΟΝΤΙΩΝ legitur.

ΟΛΟΦΥΞΟΣ, πόλις ἐν Θρᾴκῃ περὶ Ἄθω. ὁ πολίτης, Ὀλοφύξιος. Ἡρόδοτος περὶ νυμφῶν καὶ θεῶν γεγράφας] Apud Suidam hæc sic scribuntur: Ὀλόφυξις. Θρᾳκία πόλις, περὶ Ἄθω. τῆς πολίτης Ἡρόδοτος Ὀλοφύξιος περὶ νυμφῶν, ὥς φασι, γεγράφας, καὶ ἱερῶν. Sed apud Thucydidem lib. IV. pag. 325. scribitur Ὀλόφυξος, ut hoc loco.

ΟΛΠΑΙ, φρούριον Ἀκαρνάνων, καὶ Ἀμφιλόχων δικαστήριον. Θουκυδίδης τρίτῃ] Thucydides lib. III. pag. 243. Καὶ ἐσβαλόντες ἐς τὴν Ἀργείαν καταλαμβάνουσι Ὄλπας, τεῖχος ἐπὶ λόφου ἰσχυρὸν πρὸς τῇ θαλάσσῃ, ὅ ποτε Ἀκαρνᾶνες τειχισάμενοι, κοινῷ δικαστηρίῳ ἐχρῶντο. *Et Argiam ingressi Olpas capiunt validum in colle castellum ad mare, quod Acarnanes quondam cum munivissent communi juridici conventus loco utebantur.* Unde apparet distinctionem ponendam post φρούριον, non vero post Ἀκαρνάνων: & sic MSS. PP. in quibus: Ὄλπαι, φρούριον κοινὸν Ἀκαρνάνων, &c. legitur. Deinde pro Ἀμφιλόχων scriberetur melius Ἀμφιλόχοις, ut respondens magis voci Ἀκαρνάνων.

ΟΛΥΚΡΑΙ, πόλις περὶ Ναύπακτον.

— Τὸ ἐθνικὸν Ὀλυκραῖος] Pyrrhus Ligorius adducit nummum Gordiani, in quo circa navem Argo ΟΛΥΚΡΑΙΩΝ.

ΟΛΥΜΠΗ, πόλις Ἰλλυρίας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ὀλυμπαῖος] Idem Ligorius nummum profert ΟΛΥΜΠΑΙΩΝ in quo serpens expressus est multis involutus spiris, capite radiato.

ΟΛΥΜΠΙΑ, ἡ πρότερον Πίσα λεγομένη, ἔνθα Ὀλύμπιος Ζεὺς τιμᾶται· ἀφ' οὗ τὰ Ὀλύμπια, ὁ ἀγών] Philostratus lib. II. Icon. in Palæstræ descriptione: ὁ μὲν χῶρος Ἀρκαδία, καὶ τὸ κάλλιστον Ἀρκαδίας καὶ ᾧ μάλιστα ὁ Ζεὺς χαίρει, Ὀλυμπίαν αὐτὸ ὀνομάζομεν. *Locus quidem Arcadia, & Arcadiæ optimum, quo maxime gaudet Jupiter, Olympiam ipsum appellamus.*

— Λέγεται καὶ Ἄρπινα, ὡς Νικάνωρ, ἀπὸ τῆς Οἰνομάου μητρός] Pausanias lib. VI. pag. 385. Ἔτι δὲ καὶ ἄλλος Ἀρπινάτης καλούμενος ποταμὸς καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, πόλεως Ἀρπίνης ἄλλα τε ἐρείπια καὶ μάλιστα οἱ βωμοί. Οἰκίσαι δὲ Οἰνόμαον τὴν πόλιν καὶ θέσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίνης. *Est ibi & alius fluvius Arpinates dictus & non procul à fluvio Arpinæ urbis cum alia rudera tum imprimis aræ. Urbem istam condidisse Oenomaum & de matris Arpinæ nomine appellasse dicunt.* Strabo lib. VIII. pag. 356. Παρὰ δὲ τὴν Ὀλυμπίαν ἐστὶ καὶ ἡ Ἔπινα (Ἄρπινα) καὶ αὐτὴ τῶν ὀκτὼ, δι' ἧς ῥεῖ ποταμὸς Παρθενίας, ὡς εἰς Φηραίαν ἰόντων. *Juxta Olympiam est etiam Arpina & ipsa in octo urbium numero, per quam labitur Parthenias fluvius, qua itur ad Pheraam.* Quo in loco dubitantis Casauboni conjectura, qua pro Ἔπινα scriptum fuisse Ἄρπινα suspicatus est, egregie adstruitur hocce Stephani loco.

ΟΛΥΜΠΙΕΙΟΝ, τόπος ἐν Δήλῳ, ὃν ἔκτισαν τῆς Ἀθηναίων χρήμασιν Ἀδριανοῦ, νέας Ἀθήνας Ἀδριανὰς ἐκάλεσαν, ὡς Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων πεντηκαιδεκάτῳ] Scribe, πεντηκαιδεκάτῃ ut referatur non ad librum, sed ad *Olympiadem* non librum. Ita enim semper citat *Olympiadem* non librum. Idemque Salmasius ad Historiæ Augustæ scriptores jam monuit.

ΟΛΥΜΠΟΣ, ὄρος Μυσίας· Ἀρριανὸς Βιθυνιακῶν πρώτῃ] Meminit Callimachus Hymno in Dianam v. 117. Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ. ubi Scholiastes vetus: Ἔστι γὰρ καὶ Μακεδονίας. Est item Lyciæ mons Chimeræ incendio nobilitatus, cui ejusdem nominis civitas ad

ad mare subjacet, de quo insignem Methodii locum, *Olympi* olim Episcopi, ex Photio adjiciam: Ὅτι φησὶν ἐθεασάμην ἐν Ὀλύμπῳ ἐγὼ (ὄρος δέ ἐστιν ὁ Ὄλυμπος τῆς Λυκίας) πῦρ αὐτομάτως κατὰ τὴν ἀκρώρειαν τοῦ ὄρους κάτωθεν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόμενον, περὶ ὁ πύραγνος φυτόν ἐστιν, οὕτω μὲν εὐθαλὲς καὶ χλοερὸν, οὕτω δὲ σύσκιον, ὡς ὑπὸ πηγῆς μᾶλλον αὐτὸ βεβλαστηκέναι. *Vidi, inquit, in Olympo monte Lyciæ ignem sponte sua in montis cacumine ex imo terra enascentem, juxta quem stirps, pyragnus nomine existit adeo florida, virens & opaca, ut è fonte potius nata videatur.*

— Οἱ Ὀικοῦντες, Ὀλυμπηνοί] Ita & Eustathius ad Iliad. A. pag. 27. & ad Iliad. B. pag. 364. Apud Herodotum autem lib. VII. cap. 74. dicuntur Ὀλυμπηνοί.

ὌΛΥΝΘΟΣ, πόλις Θρᾴκης, πρὸς τῇ Σιθωνίᾳ τῆς Μακεδονίας] *Olynthus* in regione Χαλκιδικῇ sita fuit prope montem Atho: unde Thucydides lib. IV. pag. 334. Ὄλυνθον τὴν χαλκιδικὴν vocat.

— Ἀπὸ Ὀλύνθου τοῦ Ἡρακλέους] Conon apud Photium Narrat. IV. *Olynthum* Strymonis Thracum regis dicit filium.

ὌΛΒΟΙ, πόλις Αἰγύπτου πρὸς τῇ Λιβύῃ] Ordo literarum perturbatus hanc vocem mihi suspectam reddit. Is enim postulare videtur Ὄλφοι.

ὌΜΑΝΑ, πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ὀμανεύς] Apud Ptolemæum, Ὀμανῖται. quod cum formatione istius regionis convenit, de qua supra vv. Ἄδανα & Δαύη. infra v. Ὤγυρις.

ὈΜΒΡΙΚΟΙ, ἔθνος Ἰταλικὸν περὶ τὸν Ἀδριανὸν κόλπον, μέσον τοῦ Παίδου καὶ Πικεντικοῦ] MSS. περὶ τὸν Ἀδριανὸν. rectius.

— Λέγονται καὶ Ὄμβροι] Ita Lycophron v. 1360.

> καὶ δορύκτητον χθόνα
> Πᾶσαν κατειργάσαντο τῶν Ὄμβρων πέλας.
> *captivamque terram*
> *Omnem subegerunt prope Umbros sitam.*

ubi Scholiastes: Ὄμβρα (scribo Ὄμβροι) γένος Γαλατῶν καὶ Σαλπίων. satis inepte ut solet.

— Ἔστι καὶ ποταμὸς Ἰταλίας Ὄμβρος] MSS. Οὔμβρος.

— Καὶ σὺν καρποὺς πολλαπλασίους τὴν γῆν ἀνιέναι τῶν καταβαλλομένων] MSS. τὴν καταβαλλομένων.

ὈΜΗΡΙ'ΤΑΙ, ἔθνος Αἰθιόπων. Μαρκιανὸς ἐν Περίπλῳ α'] Videndum an *Homeritæ* non acceperint nomen ab Ὀμήρῳ, filio Aliphazæ, nepote Esavi. Josepho enim teste lib. II. Antiquit. Judaic. cap. I. Πολλὴ γὰρ γινομένη ποτὲ ἡ Ἰδουμαία, τότε πάσης αὐτῆς ἀπέσωζεν ὄνομα καὶ τοῖς μέρεσι τὰς ἀπὸ τῶν οἰκητόρων προσηγορίας διεφύλαξεν. *Quondam enim late patentem terram Idumææ nomen complectebatur, cujus partes à primis colonorum deductoribus denominatæ appellationes eas postea retinuerunt.* Ὄμηρος autem ibidem recensetur. Pro Αἰθιόπων autem hoc loco legendum est Ἀράβων, uti apud ipsum *Marcianum* & Ptolemæum legitur. Procopius lib. I. Persicorum pag. 32. Ὁμηριτῶν δὲ καταντικρὺ μάλιστα ἐν τῇ ἀντιπέρας ἠπείρῳ Αἰθίοπες οἰκοῦσιν. Ea gens Justiniani Imperatoris temporibus longe lateque per Felicem Arabiam dominabatur, uti ex ejus sæculi Historia videre licet.

Ὁ'ΜΟΛΗ, ὄρος Θετταλίας· Παυσανίας ἐνάτῳ. λέγεται καὶ Ὄμολος] Montis hujus nomen corrupte legitur apud Orpheum in Argonauticis v. 460.

> Ἀγχίαλος θ' ὁμαλὴ, ῥεῖθρον θ' ἁλιμυρὲς
> Ἐναύλη.

scribendum enim, Ἀγχίαλος θ' Ὀμόλη. Ab hujus autem loci corrupta Lectione deceptus Ortelius *Anchialum* facit nobis locum circa sinum Pelasgicum, seductus ante ab Hermolao Barbaro: infeliciter. Quod si quis ordinem itineris, quem Argonautæ tenuerunt, respiciat apud Apollonium lib. I. v. 594. deprehendet & in sequentibus verbis Orphei mendum esse legendumque

> ῥεῖθρον θ' ἁλιμυρὲς Ἀναύρου.

— Καὶ Θηβῶν αἱ πρὸς τῷ ὄρει Ὁμολωΐδες] Post Θηβῶν addendum πύλαι, sensu manifeste id requirente. Vide Tzetzem ad Lycophronem v. 520.

Ὁ'ΜΟΛΙΟΝ, πόλις Μακεδονίας καὶ Μαγνησίας. Στράβων ἑβδόμῃ] Idem cum præcedente. Scholiastes vetus Apollonii ad librum I. v. 594. Ὁμόλη, ὄρος Θετταλίας οὕτω καλούμενον, ἢ πόλις Θρᾴκης.

— Τὸ δὲ Ὁμολώϊος, τιμίνικόν ἐστι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ω] Pertinet huc etiam Ὁμολωΐς, quod occurrit apud Lycophronem v. 520.

> καὶ τελχίνιος θεὰ
> Βουαρμία Λογγᾶτις Ὁμολωῒς βία.
> *ac Tritonia Dea*
> *Juga Longatis Homolois potens.*

ubi Tzetzes: Ὁμολωῒς δὲ τιμᾶται παρὰ Θηβαίοις, ἀπὸ Ὁμολωΐδος τῆς Νιόβης θυγατρός. Ὁμολωΐδες γὰρ πύλαι Θηβῶν.

Ὁ'ΜΦΑΚΗ, πόλις Σικελίας.

— Τὸ ἐθνικὸν Ὀμφακαῖος, ἔδει δὲ Ὀμφακηνὸς τῷ τύπῳ τῆς χώρας] Scribe, Ὀμφακῖνος. supra enim vv. Ἀμβρακία & Ἴνυκον, docuit hanc esse terminationem apud Siculos usitatam.

Ὁ'ΜΦΑΛΙΟΝ, τόπος Κρήτης, πλησίον Θεννῶν καὶ Κνωσοῦ] Callimachus Hymno in Jovem v. 42. unde hæc deprompta sunt.

Εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρων,
Ζεῦ πάτερ, ἡ νύμφη σε, Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσσοῦ,
Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός. ἔνθεν ἐκεῖνο
Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.
Postquam vero Thenas reliquit, ad Cnossum deferens,
Jupiter pater, te nympha, Thenæ autem proxima Cnosso,
Ibi tum decidit tibi, Deus, Omphalos. Hinc istum
Omphalum deinceps locum nominant Cydones.

ex quo loco pariter apparet pro Θεννῶν apud Stephanum legendum esse Θενῶν, uti jam monuimus supra v. Θενναί. Meminit hujus loci etiam Nicandri Scholiastes vetus, ad Princip. Alexipharm. sed ex Callimacho pariter: Ὀμφαλὸς γὰρ τόπος ἐν Κρήτῃ, ὡς καὶ Καλλίμαχος, Πέσε δαῖμον ἀπ' ὀμφαλός. ἔνθεν ἐκεῖνο Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες. ita enim locus ille ex Callimacho apud Scholiasten, ubi mendose editur, reformandus est. Fuit & alius locus Delphis, qui credebatur terræ *umbilicus*. Hesychius: Μεσομφαλία, ἡ μέσος τῶν Δελφῶν πόλις. Pindarus Pyth. Od. IV. pag. 241. Ἦλθε δ' οἱ κρυόεν πυκινῷ μάντευμα θυμῷ. παρὰ μέσον Ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ῥηθὲν ματέρος. *Venit autem horrendum vaticinium prudenti animo ejus, editum apud medium umbilicum matris fœcundæ arboribus.* ubi Scholiastes Græcus παρὰ μέσον ὀμφαλὸν explicat: τουτέστι, κατὰ τὸ Δελφικὸν χρηστήριον. τὸ ἐν μέσῳ τῆς οἰκουμένης τῆς εὐδένδρου γῆς. Et Euripidi in Oreste v. 591.

Ὁρᾷς δ' Ἀπόλλων' ὃς μεσομφάλους ἕδρας
Ναίων, βροτοῖσι στόμα σαφέστατον νέμει.
Vides Apollinem, qui sedem mediam
Inhabitans, tribuit hominibus certissima oracula.

qui locus adducitur etiam à Clemente in Protreptico. Et in eadem fabula v. 331.

Τρίποδος ἀπὸ φάτιν, ἃν ὁ Φοῖβος
Ἔλακεν, ἔλακε, δεξάμενος ἀνὰ δάπεδον,
Ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοὶ γᾶς.
Oraculum ex tripode, quod Phœbus
Dixit, dixit, accipiens in solo,
Ubi dicitur esse umbilicus terræ.

Ad quem locum Scholia antiqua Græca notant: Ὀμφαλὸς λέγεται ἡ Πυθὼ, παρὰ τὸ τὰς ὀμφὰς τὰς ἀπὸ Θεοῦ χρηστηριαζομένας λέγειν, ἢ παρὰ τὸ εἶναι ἐν μέσῳ τῆς οἰκουμένης. Λέγεται γὰρ τὸν Δία μαθεῖν βουλόμενον τὸ πέλος τῆς γῆς, δύο ἀετοὺς ἰσοταχεῖς ἀφεῖναι, τὸν μὲν ἀπὸ δύσεως, τὸν δὲ ἀπὸ ἀνατολῆς, καὶ ἐκεῖ αὐτοὺς συναντῆσαι, ὅθεν Ὀμφαλὸς ἐκλήθη. ἀνακεῖσθαί τε χρυσοῦς ἀετούς φασι τῶν μυθευομένων ἀετῶν ὑπομνήματα. Denique Manilius apud Varronem lib. VI. de L. L. pag. 68. *O sancte Apollo, qui umbilicum certum terrarum obtines.* ubi Varro: *Umbilicum dictum ajunt ab umbilico nostro, quod is medius locus sit terrarum ut umbilicus in nobis. Quod utrumque est falsum. Neque hic locus est terrarum medius; neque noster umbilicus est hominis medius.* & paullo post: *terræ medium non hoc, sed quod vocant Delphis in æde, μεσομφαλίαν, foramen alatum est quoddam in teusari speciem, quod Græci Ὀμφαλὸν dixerunt:* sic enim locus iste legendus est. Romæ item in Regione VIII. quæ Forum Romanum dicitur apud P. Victorem, locus quidem *Umbilicus Urbis Romæ* appellatur.

— Ἔστι καὶ Θετταλίας] Hinc gentile Ὀμφαλιεῖς Infra v. Παραυαῖοι, in Rhiani versu

Σὺν δὲ Παραυαίους, καὶ ἀμύμονας Ὀμφαλιῆας.

ut ab Ὀμάρειοι, Ὀμαρειεῖς, aliaque.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ὀμφαλίτης] Nummus ΟΜΦΑΛΙΤΩΝ cum imagine Herculis extat apud Goltzium.

ΟΝΕΙΑΒΑΤΗΣ, πόλις Αἰγύπτου· Ἑκαταῖος Περιηγήσει Λιβύης. ὁ πολίτης, Ὀνειβιάτης τῷ τῆς χώρας ἔθει] Hæc civitas videtur esse illud castrum apud Leontopolin præfecturæ Heliopolitanæ, in quo Onias, Oniæ Pontificis filius, ex Ptolemæi Philometoris concessione templum excitavit ad Hierosolymitani similitudinem. De quo videndus Josephus lib. XIII. Antiq. cap. 6. ubi literas Oniæ ad Ptolemæum petitorias & Ptolemæi responsorias adfert, in quibus locus, in quo templum hoc exstructum, dicitur, τῆς ἀγρίας Βουβάστεως, *agrestis Bubastis.* In gentili autem videtur hic erratum scriptumque prius, Ὀνειαβάτης. ut idem sit cum urbis nomine. Sic supra: Διοχίτης, κώμη Αἰγύπτου, ἐν ᾗ τέθαπται Ὄσιρις. Ἐθνικὸν τὸ αὐτὸ, Διοχίτης.

ΟΝΘΥΡΙΟΝ, πόλις Θεσσαλικὴ περὶ τὴν Ἄρνην.
— Τὸ ἐθνικὸν. Ὀνθυριεύς] Pyrrhus Ligorius laudat nummum argenteum ΟΝΘΥΡΙΑΙΩΝ. cujus una pars caput Minervæ, altera Thessali sive bovis præfert.

ΟΞΥΔΡΑΚΑΙ, ἔθνος Ἰνδικὸν, ὑφ' ὧν σώσας Ἀλέξανδρον Πτολεμαῖος σωτὴρ ἐκλήθη] Describit hanc historiam Plutarchus lib. II. de Fortitud. Alexandri pag. 343. narrans *Alexandrum* cum tribus desiluisse in urbis *Oxydracarum* planitiem, scalas eo ipso momento confractas, alterum ex sociis ejus statim interfectum, alterum graviter vulneratum & mox etiam ipsum securi in capite, sagitta in pectore: tandem Lemnæum vel Limnæum, *Ptolemæum*, Leonnatum & alios vel superato vel perrupto muro tulisse suppetias. Sed hæc historia diversimode traditur. Curtius lib. IX. cap. 5. primo Peucestam, dein Timæum, paullo post Leonnatum, tandem Aristonum subvenisse periclitanti Alexandro scribit, *Ptolemæi* non meminit.

— Oi

— Οἱ δὲ Ψεῦδος τὸ περὶ τῶν Ὀξυδρακῶν] MSS. Οἱ δὲ Ψεῦδος τῶν. Dicit nonnullos negare, accidisse Alexandro istud infortunium apud *Oxydracas*. Inter illos autem est Arrianus qui apud Mallos hoc factum refert, lib. VI. de Exped. Alexandri pag. 129. & seq.

ΟʼΞΥΡΥΓΧΟΣ, πόλις Αἰγύπτου, τιμῶσα τὸν ὁμώνυμον ἰχθὺν] Plutarchus de Iside & Osiride pag. 353. Ἰχθύων δὲ θαλαττίων, πάντες μὲν οὐ πάντων ἀλλ' ἐνίων ἀπέχονται. Καθάπερ Ὀξυρυγχῖται τῶν ἀπ' ἀγκίστρου. Σεβόμενοι γὰρ τὸν Ὀξύρυγχον ἰχθὺν, δεδίασι μή ποτε τὸ ἄγκιστρον οὐ καθαρόν ἐστιν Ὀξυρύγχου περιπεσόντος αὐτῷ. *Piscibus autem marinis non omnes omnibus, sed quibusdam abstinent: ut Oxyrynchitæ hamo captis. Quia enim Oxyrynchum piscem venerantur, metuunt ne hamus aliquando ab Oxyryncho tactus polluatur.* & rursus in eodem libro pag. 380. Οἱ δὲ Ὀξυρυγχῖται καθ' ἡμᾶς τῶν Κυνοπολιτῶν τὸν Ὀξύρυγχον ἰχθὺν ἐσθιόντων, κύνας συλλαβόντες καὶ θύσαντες, ὡς ἱερεῖον κατέφαγον. Ἐκ δὲ τούτου καταστάντες εἰς πόλεμον, ἀλλήλους τε διέθηκαν κακῶς, καὶ ὕστερον ὑπὸ Ῥωμαίων κολαζόμενοι διετέθησαν. *Nostra vero tempestate cum Cynopolitæ piscem Oxyrynchum ederent, Oxyrynchitæ canes comprehensos ac mactatos victima in morem comederunt. Eaque de caussa conflato bello, cum ipsa gravibus sese invicem damnis affecerunt urbes, tum adfecta à Romanis pœnam iis infligentibus fuerunt.* Petrus Bellonius lib. II. Observ. cap. 32. existimat *Oxyrynchum* esse piscem *Lucium*, qui admodum frequens est in Nilo: à qua sententia vocis originatio non abludit.

— Ὁ πολίτης, Ὀξυρυγχίτης] Pyrrhus Ligorius nummum Antonini Pii profert, in cujus averso latere circum tres figuras Osiridis, Isidis & Harpocratis legitur, ΟΞΥΡΥΧΙΤΩΝ.

ΟʼΠΙΚΟΙʼ, ἔθνος Ἰταλίας· Εὔδοξος ἕκτῳ γῆς περιόδου· γλώσσας συνέμιξαν. οἱ δὲ, ὅτι Ὀφικοὶ, ἀπὸ τῶν ὄφεων] Quid hoc loco sibi volunt verba, γλώσσας συνέμιξαν? An sunt initium loci ex Eudoxo adducti, qualia non raro apud nostrum occurrunt? Existimo potius locum esse mutilum: nam illud, οἱ δὲ; ostendit præcessisse οἱ μὲν: & Cluverius lacunam etiam hoc loco agnovit lib. III. Ital. Antiq. cap. 9. pag. 1056. sed non explevit. Ego vero sic illam explendam existimo: οἱ μὲν, ὅτι γλώσσας συνέμιξαν. Οἱ δὲ, ὅτι, &c. Nam, ut doctissimus Geographus dicto capite plurimis probat, Ausones, Aurunci, *Opici*, una eademque gens fuit inter se confusa & permixta tam lingua quam habitatione. Ὢψ autem ὄπος, unde Ὀπικοὶ, & visum & vocem significat, uti Hesychius & alii docent, notante Julio Cæsare Capaccio Histor. Neap. pag. 9. Altera vero Etymologia, qua Ὀπικοὶ dicuntur appellati quasi Ὀφικοὶ ἀπὸ τῶν ὄφεων extat etiam apud Servium ad lib. VII. Æneid. Virgilii v. 730. *Oscorumque manus. Capuenses dicit, qui ante Ophici appellati sunt, quod illic plurimi abundavere serpentes: nam Græce Ὄφις dicitur serpens.* uti legitur in Servii editione à Georgio Fabricio procurata: nam in Stephani & Danielis paullo aliter extat. Apud Gellium *Opicus* bis pro rustico ponitur: semel lib. XIII. cap. 9. in fragmento Tyronis, Ciceronis liberti: Ὑάδες, οὐκ ἀπὸ τῶν ὑῶν, *ita ut nostri Opici putaverunt; sed ab eo, quod est* ὕειν, *appellatur.* iterum lib. XI. cap. 16. *Tum ille Opicus verbis meis inchoatis & inconditis adductus virtutem esse* πολυπραγμοσύνην, *hortatur, inquit, nos profecto nescio quis hic Plutarchus ad negotia capessenda & ad res obeundas plurimas cum industria & celeritate.* Quæ adferre lucem possunt Aristidi Quintiliano lib. II. de Musica pag. 72. Δυοῖν δὲ καὶ περὶ τὴν ψυχὴν, ὡς γ' ἔνι φάναι, θεωρουμένων παθῶν, θυμοῦ τε καὶ ἐπιθυμίας, οἱ μὲν ἄγευστοι παντάπασι τῶν ἐκ μουσικῆς καλῶν, εἰ μὲν τὸ ἐπιθυμητικὸν κολακεύοιεν, ἀναισθητοί τε εἰσὶ, καὶ βοσκηματώδεις, ὡς οἵτε περὶ τὴν Ὀπικίαν καὶ Λευκανίαν· εἰ δὲ τὸ θυμικὸν ἐγείροιεν, ἄγριοί τε καὶ θηριώδεις, οἷοί τε περὶ τὴν Γαραμαντίδα καὶ τὴν Ἰβηρίαν. *Cumque circa animam duæ, ut ita dicam, spectentur adfectiones, Ira scilicet & Concupiscentia; illi, qui bona ex Musices provenientia nullo modo degustarunt, si quidem cupiditatem adsectentur & sensu carent & pecudum ritu degunt; ut Opicia & Lucaniæ populi. Quod si irascentem partem excitent, immanes sunt ac feri; ut qui Garamantidem incolunt & Iberiam.*

ΟʼΠΟʼΕΙΣ, πόλις Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων] In veteri Epigrammate Anonymi εἰς τινας τῶν ἐν Θερμοπύλαις πεσόντων vocatur hæc urbs Μητρόπολις Λοκρῶν. Epigramma legitur in Append. Anthol. pag. 15. & apud Strabonem lib. IX. pag. 425.

> Τοὺς δέ ποτε φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων
> Μητρόπολις Λοκρῶν κεύθει Ὀποῦς.

Et Pindarus in Olymp. Od. IX. pag. 84. Ὅθεν στεφάνων ἄωτοι κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείροντι ματέρ' ἀγλαόδενδρον. *Unde coronarum flores inclytam Locrorum extollunt matrem, pulchrarum arborum feracem.* ubi Scholiastes: Μητέρα τὴν Ὀποῦντα, ἣν Ἐφαρμόστου πατρίδα. μητρόπολιν δὲ τὴν Ὀποῦντα τῶν Λοκρῶν λέγει. Nec aliter Strabo dicto loco, qui ex Epigrammate prius allato hoc adstruit: & ex Strabone Eustathius ad Iliad B. pag. 277. Ὁ δὲ γεωγράφος, καὶ μητρόπολιν Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, τὴν Ὀποῦντα λέγει. Orpheus τρηχεῖαν cognominat, Argonaut. v. 178.

Τρηχεῖαν Ὀπέντος λίπων, σὺν δ᾽ ἤλυθεν Ἴδας.

— Ἀπὸ Ὀπίεντος] Ὀπὺς, Locri & Protogeniæ filius, Scholiasti Pindari Olymp. Od. IX. pag. 87.

— Τὸ ἐθνικὸν Ὀπούσιος, Ὀπουσία] Ita etiam Eustathius ad Iliad. B. pag. 277.

— Οἱ πολῖται, Ὀπούντιοι] Nummi, in quibus legitur, ΟΠΟΝΤΙΩΝ extant plures; apud R. P. Sirmondum unus, apud CL. Menestrier duo, apud Goltzium quatuor.

ὈΡΒΙ´ΤΑΙ, ἔθνος Ἰνδικὸν, ὡς Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περὶ Ἀλεξανδρείας] Hos credo eosdem esse populos, qui supra v. Ἄρβις, dicuntur Ἀρβῖται. Deinde existimo Apollodorum hic citari non δευτέρῳ περὶ Ἀλεξανδρείας, *libro secundo de Alexandria*, uti verba citra distinctionem sonant: sed δευτέρῳ, scilicet περὶ γῆς. Verba autem, περὶ Ἀλεξανδρείας puto referenda ad *Orbitas*. Prius patet infra v. Ὠρεῖται. ubi similiter addunrur, Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ. *Oritæ* enim & *Arbitæ* vicini erant, uti ostendimus supra v. Ἄρβις ex Dionysio. Posterius ex eo clarum quod in isto tractu fuit *Alexandria*, quam ipse supra v. Ἀλεξάνδρεια quarto loco commemorat, & cujus meminit Plinius lib. VI. cap. 23. in Onesicriti & Nearchi navigatione: *Alexandria condita à Leonato jussu Alexandri in finibus gentis.* Apud Pyrrhum Ligorium extat nummus Trajani Imperatoris, in cujus aversa area rhinoceros effigiatus visitur cum hac inscriptione: ΟΡΒΙΤΑΙΩΝ ΚΟΙΝ.

ὈΡΓΑ´ΔΗΜΑ, πόλις ἐπὶ τῷ Ἴστρῳ] Scriptura hæc non convenit cum gentili.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ὀργομεναῖος] MSS. Ὀργαμαῖος. an Ὀργαδημαῖος?

ὈΡΕ´ΣΤΑΙ, Μολοσσικὸν ἔθνος.

— Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς φησι] Scribe cum Salmasio, Θεαγένης ἐν Μ. φ.

— Αὐτὸς δὲ ὑπὸ ἐχίδνης δηχθεὶς, θνήσκει εἰς χωρίον τῆς Ἀρκαδίας τὸ λεγόμενον Ὀρέστειον] Euripidi locus iste Ὀρέστειον dicitur, in Oreste v. 1645.

σὲ δ᾽ αὖ χρεὼν

Ὀρέστα, γαίας τῆσδ᾽ ὑπερβαλόνθ᾽ ὅρους,
Παῤῥάσιον οἰκεῖν δάπεδον, ἐνιαυτοῦ κύκλον.
Κεκλήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον,
Ἀζᾶσιν, Ἀρκάσιν τ᾽ Ὀρέστειον καλεῖν.

Te autem oportet

Oresta, postquam hujus terra fines superaveris,
Habitare solum Parrhasium, per circulum anni:
Vocabitur autem locus à tuo nomine ab exilio,
Ut vocetur Azanibus & Arcadibus Oresteum.

unde apparet eundem esse, de quo paullo post v. Ὀρεστία. Vide Salmasium in Exercitationibus ad Solinum pag. 154.

— Λέγεται καὶ Θηλυκὸν Ὀρεστίς] Thucydides lib. IV. pag. 342. Μαντινεῖς δὲ καὶ Τεγεᾶται, καὶ οἱ ξύμμαχοι ἑκατέρων ξυνέβαλον ἐν Λαοδικείᾳ τῆς Ὀρεστίδος. *Mantinæi autem & Tegeatæ & utrorumque socii ad Laodiceam, quæ est in Orestide conflixerunt & victoria anceps extitit.*

— Καὶ Ὀρεστίας] *Orestias* regio apud Strabonem lib. VII. pag. 326. Ab hac diversi *Orestiades*, Comani Cappadociæ montis incolæ, quorum meminit Damascius in vita Isidori apud Photium pag. 1041.

ὈΡΕ´ΣΤΗ, πόλις. Ἐκαλεῖτο Εὐρώπης περιηγήσει. Τὸ ἐθνικὸν Ὀρέστιοι ὁμοίως] Videtur excidisse Εὐβοίας post πόλις. Hesychius, Ὀρέστη, χωρίον Εὐβοίας.

ὈΡΕΣΤΙ´Α, πόλις ἐν Ὀρεσταῖς, ἐν Ὀρεστείᾳ ὑπερκειμένῃ τῆς Μακεδονικῆς γῆς, ἐν ᾗ Πτολεμαῖος ὁ Λαγοῦ] MSS. τῆς Μακεδονικῆς γῆς ἐξ ἧς καὶ ἐν ᾗ Πτολεμαῖος ὁ Λαγοῦ.

— Γεγράφασι, τὸ Ὀρέστειον] Post hanc vocem procul dubio lacuna est, uti videre est ex iis, quæ ex voce Ὀρνειαὶ citat Eustathius ad Iliad. B. pag. 291. Ὀρνειαὶ δὲ, ἢ δίχα τοῦ ι Ὀρνεαί. τοῦτο γὰρ μάλιστα ἐν κοινῇ χρήσει κεῖται, κώμη ἐστὶν Ἀργείας κατὰ τὸν γεωγράφον. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. Ταύτην δὲ ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας, πόλιν λέγει οὐ κώμην.

Π.

ΠΑΛΙΚΗ´, πόλις Σικελίας.

— Ἱερὸν παλικῶν, οἵ εἰσι δαίμονές τινες, ὡς Αἰσχύλος ἐν Αἰτναίοις γενεαλογεῖ Διὸς καὶ Θαλείας τῆς Ἡφαίστου] MS. Αἴτναις. & ita Anonymus in Æschyli vita, Αἴτνας. quod non mutandum esse in Αἰτναίοις, prout aliquoties apud Hesychium citatur vel hinc apparet. In catalogo autem Dramatum pariter Αἰτναῖοι scribitur. Apud Hesychium v. Κρείττονας, numero singulari. Αἰσχύλος Αἴτνῃ. & sic pariter apud Macrobium lib. V. Saturn. cap. 19. apud quem versus ex hac tragœdia occurrunt huc facientes: Æschyli tragœdia est, quæ inscribitur Ætna: in hac cum de Palicis loqueretur sic ait:

Τί δῆτ᾽ ἐν αὐτοῖς ὄνομα τίθενται βροτοί;
Σεμνοὺς παλικοὺς Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν,
Ἦ καὶ παλικῶν εὐλόγως μένει φάτις,
πάλιν γὰρ ἥκουσ᾽ ἐκ σκότους τόδ᾽ εἰς φάος.

— Διὸς καὶ Θαλείας τῆς Ἡφαίστου] Ita Macrobius dicto loco ex Æschylo & Servius in lib. IX. Æneid. Virg. v. 585.

— Σιληνὸς δὲ ἐν δευτέρῳ· Αἴτνης τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Ἡφαίστου] Labuntur viri docti, qui inducti prava loci hujus distinctione *Silenum* duos pluresve libros de Ætna scripsisse putant. Sunt enim hi Sicularum rerum libri, quorum meminit Athenæus lib. XII. pag. 542. Σιληνὸς δ᾽ ὁ Καλακτινὸς ἐν τρίτῳ Σικελικῶν περὶ Συρακούσας φησὶ κῆπον εἶναι πολυτελῶς κατε-

κατεσκευασμένον, καλεῖσθαι δὲ μῦθον, ἐν ᾧ χρηματίζειν Ἱέρωνα τὸν βασιλέα. quæ verba vertunt: *Silenus Calactianus libro tertio de Sicilia rebus ait, circa Syracusas hortum fuisse magnifice instructum, quem Confabulationem appellabant: in eo Hieronem illos audire solitum, qui de publicis rebus conveniebant.* In quo loco pro Καλαλιανὸς scribendum existimo Καλακτῖνος, & *Silenum* hunc Calacte, Siciliæ urbe, puto fuisse oriundum: de qua vide, quæ notavimus supra v. Καλὴ ἀκτή.

— Ἔστι δὲ καὶ κρήνη ἐν ἐν Παλικοῖς τῆς Σικελίας, εἰς δεκάκλινος· αὕτη δ' ἀναῤῥιπτεῖ ὕδωρ εἰς ὕψος ἓξ πήχεις, ὥστι ὑπὸ τῶν θεωρούντων νομίζειν καταλυθήσεσθαι τὸ πεδίον] Locus hic verbotenus descriptus ex Aristotelis libro de Mirabil. Auscult. cap. 61. apud quem ultima verba leguntur: ὥστε ὑπὸ τῶν ἰδόντων νομίζεσθαι κ. τ. λ. rectius quam hic. *ut videntibus appareat inundaturus planitiem.*

— Ἔστι δὲ καὶ ὅρκος ἅγιος αὐτόθι· ὅσα γὰρ ὀμνύει τις εἰς πινάκιον γράψας βάλλει αὐτὸ εἰς τὸ ὕδωρ· ἐὰν μὲν οὖν εὐορκῇ, ἐπιπολάζει· ἐὰν δὲ μὴ εὐορκῇ, τὸ μὲν πινάκιον ἀφανίζεται, αὐτὸς δὲ πίμπραται] Etiam hæc Aristotelis verba sunt, sed aliquantulum interpolata. Pro βάλλει αὐτὸ videtur scribendum βάλλειν αὐτὸ, sic requirentibus sequentibus & constructione ipsa, tum Polemonis loco apud Macrobium.

— Ὁ πολίτης παλικινὸς, ὡς τῆς Ἔρυκος, Ἐρυκινὸς, καὶ τὸ θηλυκὸν παλικινή] Videtur scribendum, παλικηνὸς, uti apparet ex fœminino παλικηνή. aut legendum, Ἐρυκῖνος & παλικῖνος. ante enim ex Theophilo jam adduxit παλικίνην κρήνην. Cluverius tamen lib. 11. Sic. Antiq. cap. 9. mavult prius & pro exemplo quoque adducit Ὀμφακηνὸς ab Ὀμφάκη, supra h. v. Polemoni apud Macrobium dicto loco παλικηνοὶ oppidani vocantur; nisi pro eo rescribendum, παλικινοί.

ΠΑΛΑΝΤΊΑ, πόλις Ἰβηρίας. Ὁ πολίτης παλαντῖνος] Ordo literarum postulat, παλλαντία & παλλαντῖνος per λ geminum.

ΠΑΛΑΝΤΙΟΝ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Παλαντος ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων, ὡς Ἡσίοδος] Puto & hic alterum λ excidisse, scribendumque ut apud Eustathium, παλλάντιον. &, ἀπὸ πάλλαντος. Hanc scripturam Salmasius adstruit in Plinian. Exercit. pag. 13.

— Τοὺς δὲ παλαντιάδα καλοῦσιν, ὡς ἐν τῷ περὶ Ἑστίας εἴρηται] Atqui istic nihil tale extat.

ΠΑΛΛΗΝΗ, πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Παλλήνης τῆς Σίθωνος μὲν θυγατρὸς, Κλείτε δὲ γυναικὸς, ὡς Ἡγήσιππος ἐν τοῖς Παλληνιακοῖς] Similiter Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag. 291. παλλήνη, πόλις καὶ αὐτὴ Ἀχαΐας. ταύτης ἐθνικὸν, παλληνεὺς καὶ παλληνίς. Ἡ μὲν τοι παλλήνη δὲ ἄ, πόλις ἐν Θρᾴκης. Corrigenda Orphei Argonautica, in quibus v. 464. perperam editur,

καὶ Ἀλιδεν δρύδεα κάμψαν
Πελλήνην τ' ὄρειαν.

pro παλλήνην. Apud Suidam v. Ἀλκυονίδες, παλλήνη dicitur fuisse una filiarum Alcyonis, quæ ex Canastræo promontorio sese in mare præcipitarunt: ubi παλλήνη scribendum existimo. Nomen enim loco, si quis in fabulis conjecturæ locus esse debet, ab hac *Pallene* impositum videtur; cum Methone ejusdem oræ oppidum ex ejus sorore nomen acceperit. Licet enim noster ἀπὸ δὲ μῖθω supra deducat: tamen apud Suidam: Μεθώνη πόλις, ἢ μία τῶν Ἀλκυονίδων. ita enim legendum; copulativa in vulgatis Suidæ exemplaribus excidit. Cæterum quæ παλλήνη hic & apud Suidam dicitur, *Palla* vocatur à Junio Philargyrio in Virg. lib. IV. Georg. v. 390. *Pallene insula secundum Thermodontem dicta à Palla Sithonis filia, quæ nunc Chersonesus vocatur.* Deinde pro Σίθωνος apud nostrum scribendum videtur Σιθῶνος per ι. Latini enim corripiunt. Ovidius in Epist. Phyllidis ad Demophoontem:

Nec velut Actæas Sithonis unda rates.

Parthenius tamen in Erotic. cap. VI. scribit per ω. & apud Eustathium ad Dionysium pag. 47. licet corrupta scriptura huic lectioni velificetur. Legitur enim ibi in vulgatis: παλλήνη πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Παλλήνης θυγατρὸς Τιθῶνος. Sed in MS. scribitur, Σίθωνος. Tzetzes quoque in Lycophronem v. 1161. *Pallenen* Σιθῶνος καὶ Ἀχιρόης filiam vocat. Vicina item regio Σιθωνία dicitur infra hac v. Quæ omnia vulgatam Stephani lectionem firmant.

— Παλλήνη δ' ἐστὶ χεῤῥόνησος, τρίγωνος, τὴν βάσιν ἔχουσα πρὸς μεσημβρίαν ἐσπαρμένην· ἐκαλεῖτο δὲ Φλέγρα τὸ παλαιὸν, ἢ ὤκειτο ὑπὸ τῶν γιγάντων] Videtur hic excidisse copulativa καὶ præcessit enim πόλις. Certe sic Eustathius d. l. pergit: Καὶ χεῤῥόνησος δὲ τρίγωνος, ἡ Φλέγρα λεγομένη. περὶ ἣν Ἡρακλῆς τοὺς γίγαντας κατηναλώκει. Habuit autem hæc Chersonesus antiquitus quatuor civitates, Μένδην, Μηκύβερναν, Σκιώνην καὶ Ποτίδαιαν.

— Τὸ ἐθνικὸν, παλληνιος] Hinc apud Hesychium: παλληνίας, ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Χαλκίτη. quæ Παλληνὶς vocatur à Lycophrone in Cassandra v. 1261.

Δόμους δὲ σεμνὸν Μυνδία Παλληνίδι.

Extructa autem æde Myndiæ Pallenidi.

Et ab Euripide à Gulielmo Cantero ad Lycophronis locum adducto. Meminit & Herodotus fani Παλληνίδος Ἀθηναίης lib. I. cap. 62.

Ἔστι

— Ἔστι δὲ καὶ δῆμος Ἀττικὸς τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ὅτω λεγόμενος Παλλήνη] Hæc Παλληνὶς dicitur Polyæno lib. 1. pag. 28. agens de Stratagematibus Pisistrati: Πεισίστρατος ἀπ' Εὐβοίας ἐστράτευσεν εἰς Ἀττικὴν ἐπὶ Παλληνίδος. *Pisistratus ab Eubœa expeditionem fecit in Atticam versus Pallenidem.* Scholiastes Aristophanis Acharn. pag. 383. οἱ Παλληνεῖς δῆμός ἐστι τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα Πεισιστράτῳ βουλομένῳ τυραννεῖν καὶ Ἀθηναῖος ἀμυνόμενοι αὐτὸν πόλεμος συνέστη. Harpocration: Παλλήνη δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος· τὸ δὲ ἐντεῦθεν ἐπίρρημα, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου Παλλήνηθεν φησιν, ὁ δὲ δημότης Παλληνεύς.

— Ὁ δημότης, Παλληνεύς] Huc pertinet Παλληνὶς Ἀθηναίη Herodoti, de qua paullo ante.

ΠΑ'ΛΜΥΡΑ, φρούριον Συρίας, οὗ μέμνηται Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ] Procopius in fine lib. II. de Ædific. Justiniani in Phœnicia ponit juxta Libanum.

ΠΑ'ΛΤΟΣ, πόλις Συρίας] Dissita fuit hæc urbs millibus passuum viginti à Laodicea teste Cassio apud Ciceronem lib. XII. ep. 13. nam cum dixisset Dolabellam castra habuisse ante oppidum Laudiceam posita, subjicit: *Cassius noster cum decem legionibus & cohortibus viginti auxiliariis & quatuor millium equitatu à millibus passuum viginti castra habet posita* Πάλτῳ *& existimat se sine prælio posse vincere.*

— Ὁ πολίτης, Παλτηνός] Occurrit hoc gentile in Inscript. Concilii Chalcedon.

ΠΑΜΒΩΤΑ'ΔΗΣ, δῆμος Ἀττικὸς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς] Joannes Meursius numero plurium legit: Παμβωτάδαι. & sic solet in cæteris Atticæ populis. Harpocration: Παμβωτάδαι, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον. Παμβωτάδαι τῆς Ἐρεχθηΐδος δῆμος. Pro Ἀττικὸς autem in MSS. est, Ἀττικῆς.

ΠΑΜΦΥΛΙ'Α, χώρα προσεχὴς τῇ Ἰσαυρίᾳ, ἀπὸ Παμφύλης τῆς Ῥακίου καὶ Μαντοῦς.

— Ὁ φυλέτης, Πάμφυλος, ἀλλὰ καὶ Παμφύλιος] Eustathius ad Dionysium pag. 111. Ὅτι ὥσπερ Πάμφυλος καὶ Παμφύλιος τὸ ἐθνικὸν καὶ Σύρος, Σύριος, οὕτω καὶ Λυδὸς, Λύδιος. Verum cum in superioribus nullius plane tribus meminerit, attente locum hunc legenti suborietur suspicio male illum ab Epitomatore mutilatum: idque evidenter confirmat Herodotus lib. v. cap. 68. ubi cum ante apud Sicyonios Hyatas, Oneátas & Chœreatas, diversos tribules commemorasset, subjicit: τούτοισι τοῖσι οὐνόμασι τῶν φυλέων ἐχρέωντο οἱ Σικυώνιοι καὶ ἐπὶ Κλεισθένεος ἄρχοντος, καὶ ἐκείνου τεθνεῶτος, ἔτι ἐπ' ἔτεα ἑξήκοντα. Μετέπειτα μέντοι λόγον σφίσι δόντες, μετέβαλον ἐς τοὺς Ὑλλέας καὶ Παμφύλους καὶ Δυμανάτας. *His tribuum nominibus Sicyonii, & Clisthene imperante & eo defuncto ad sexaginta annos usi sunt, quæ postea quum apud se expendissent, in alia transtulerunt, Hylleas, Pamphylos, Dymanates.* Et noster supra: Δυμᾶν, φῦλον Δωριέων· ἦσαν δὲ τρεῖς, Ὑλλεῖς καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμᾶνες, ἐξ Ἡρακλέους.

ΠΑΝΑΪ'ΟΥΡΑ, πόλις Ἰνδικὴ, περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν.

— Καὶ ὡς Βαῦρα, Βαυραῖος, Παναύρα, Παναυραῖος] Scribe: Βοῦρα, Βουραῖος. ut supra hac voce.

— Καὶ Ἀγυρα, Ἀγυραῖος, Παναγυραῖος] Repone: Ἀργυρα, Ἀργυραῖος. Vide supra h. v.

ΠΑ'ΝΑΚΡΑ, ὄρη Κρήτης. Καλλίμαχος· Ἰδαίοις ἐν ὄρεσιν, ἅ τε κλείουσι Πάνακρα.] Locus hic extat adhuc apud Callimachum Hymno in Jovem v. 51.

ΠΑ'ΝΑΚΤΟΝ, φρούριον Ἀττικὸν, ὡς Ἀνδροτίων ἐν τρίτῳ Ἀτθίδος] Suidas: Πάνακτος, πόλις μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας. Θουκυδίδης δὲ καὶ οὐδετέρως καλεῖ τὸ χωρίον. Μένανδρος δὲ ἀρσενικῶς. *Panactus, urbs inter Atticam & Bœotiam. Thucydides vero etiam neutro genere locum hunc effert, sed Menander masculino.*

ΠΑ'ΝΔΑΙ, ἔθνος Ἰνδικὸν, κατὰ Διονύσιον μετὰ Δηριάδην στρατευόμενον, καθὰ Διονύσιος] Arrianus Indic. pag. 574. ex Megasthene *Pandæam* apud Indos regionem sic appellatam scribit à *Pandæa* Herculis filia.

ΠΑΝΔΟΣΙ'Α, φρούριον Βρεττίων.

— Τὸ ἐθνικὸν, Πανδοσιεύς] Repone, Πανδοσῖνος.

— Ἔστι καὶ πόλις Θεσπρωτίας] Hesychius: Πανδοσία, πόλις τῆς Ἠπείρου καὶ Ἰταλίας. Hæc una fuit ex tribus Cassopeæ oppidis, quorum Demosthenes meminit Orat. de Halonesо, Eleorum colonia. Harpocration: Πανδοσία, Φιλιππικοῖς Δημοσθένης, περὶ τῆς ἁλώσεως τῶν ἐν Κασσωπαίᾳ πόλεων, ὧν ἐστι καὶ Πανδοσία, similiter Suidas h. v.

ΠΑΝΕΑ'Σ, πολίχνιον Φοινίκης. Ὁ πολίτης Πανεάτης] Apud Ptolemæum lib. v. Geogr. cap. 15. in mediterraneis *Phœnicia* ponitur, sed mendose scribitur Καισάρεια Πανίας. & adhuc pejus vertitur *Cæsarea Fania.* Corrigendum autem Καισάρεια Πανεάς. Philippus enim Tetrarcha Josepho teste *Paneadem* in Tiberii Cæsaris honorem *Cæsaream* appellavit & alio nomine ad distinctionem alterius Cæsareæ, *Philippi* cognominavit. Eusebius lib. XII. Hist. Eccles. cap. 17. Ἐπὶ τῆς Φιλίππου Καισαρείας, ἣν Πανεάδα Φοίνικες προσαγορεύουσι, φασὶ παρὰ τῶν αὐτόθι δεικνυμένας ἐν ταῖς ὑπωρείαις τοῦ καλουμένου Πανείου ὄρους πηγαῖς, ἐξ ὧν καὶ τὸν Ἰορδάνην προχεῖσθαι. *Apud Cæsaream Philippi, quam Phœnices Paneada nominant, ad pedes Panei montis fontes visuntur, ex quibus profluit Jordanis.* De ejus origine & nomine subinde mutato Philostorgius

gius lib. VII cap. 3. sic ait: Ἡ μὲν πόλις Πανεάδα ἐπονομάζεται τὸ παλαιὸν, τὸ πρότερον Λεσὰμ ὑπὸ δὲ παιδὸς Ἰακὼβ Δὰν ἐπικληθεῖσα τοῦ φυλάρχου τῆς ταύτης νικήσαντος. εἶτα δὲ Καισάρεια ἡ Φιλίππου ἐπεκέκλητο. τῶν δὲ Ἑλλήνων Πανὸς ξόανον αὐτῇ καθιδρυσάντων, εἰς τὴν τοῦ Πανεάδος ἐπωνυμίαν μετέβαλεν. *Caeterum Paneas antiquitus Dan vocabatur, appellationem à filio Jacobi Dan, Phylarcho eorum, qui eam incolebant, nacta: inde Caesarea Philippi vocata fuit: cum Gentiles vero simulacrum Panis in ea posuissent, in Paneadis nomen transiit.* Vide plura de hac urbe supra v. Καισάρεια, ubi haec tertio loco commemoratur, tum apud Salmasium in Exercitat. Plinian. pag. 575. & seq.

ΠΑΝΕ'ΛΛΗΝΕΣ, ὡς Πανάχαιοι, ἀπὸ μέρους τῶν * τοῦ ποιητῇ] Forte scripsit Stephanus: ἀπὸ μέρους τοῦ παντὸς λεγομένου τ. π.

— Ω'ς

——— Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρων] Apud Homerum Iliad. Υ. v. 96. legitur hodie:

Εἴχοι χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.

Πανέλληνας vero extat apud Poëtam Iliad. B. v. 530. loquentem de Ajace Oilei:

Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς.

ad quem locum Eustathius: Τὸ Πανέλληνας δὲ, οὐ κατὰ Ζηνόδοτον, ἀλλ' Ὁμηρικῶς ἑρμηνευτέον κατὰ τὸν παλαιὸν, λέγοντας τὸ Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς, ἀντὶ τοῦ Θεσσαλοὺς καὶ Ἀργείους. ἵνα ἀντιδιαιρῇ τοῖς ὅλοις Ἀργείοις τοὺς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεγομένους ἰδίως Ἕλληνας κατά τινα ἐξοχήν.

ΠΑΝΙ'Α, ὄρειον Κιλικίας περὶ τὸ Ἀλήϊον πεδίον.

— Ἔστι δὲ καὶ Πάνιον σπήλαιον Παλαιστίνης, ἀφ' οὗ ῥεῖ ὁ ποταμὸς Ἰορδάνης] Polybius in Excerptis lib. XVI. pag. 97. Τὸ Πάνιον ponit in *Syria Coele* & ad illud Antiochum cum Scopa confixisse commemorat. Videndum an hic locus idem cum *Paneade*, de qua egimus paullo ante. Vincentius Riccardus in Notis ad Proclum pag. 188. de *Paneade* Polybii locum accipit, apud quem vide multa de *Paneade* congesta. Nec videtur *Paneas* à Gaza, cujus Polybius tamquam *Panio* vicinae meminit, multum fuisse dissita.

ΠΑΝΙΩ'ΝΙΟΝ, τέμενος καὶ πόλις ἐν τῇ συντελείᾳ τῶν Ἐφεσίων καὶ Σαμίων] Herodotus lib. I. cap. 148. Τὸ δὲ Πανιώνιον χῶρός ἐστι ἱρὸς, πρὸς ἄρκτον τετραμμένος, κοινῇ ἐξαραιρημένος ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδέωνι Ἑλικωνίῳ. *Panionium vero locus est Mycales sacer, ad Septentrionem vergens, communiter ab universis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus.*

— Ὁ πολίτης, Πανιώνιος, &c. ὡς Βυζάντιον, Βυζαντινός] Corrige ex MSS. Βυζάντιος.

ΠΑΝΔΑΤΑΡΙ'Α, νῆσος ἐν ᾗ ἐξώρισεν Ἀγριππῖναν τὴν γυναῖκα Τιβέριος Νέρων. Τὸ ἐθνικὸν, Πανδαταρίτης καὶ Πανδαταρειανός] MSS. Πανδατηρία & Πανδατηριανός. & ita ordo literarum postulat. Sed deceptus procul dubio auctor confusione literarum Δ & Λ. Insula enim, quae indigitatur Πανδατερία vel Πανδατηρία dicta est. Verum *Agrippina* non fuit uxor *Tiberii* sed Germanici; nec Tiberius uxorem suam Juliam insula *Pandateria* sepsit, sed ejus pater Augustus ob impudicitiam. Tiberius vero nurum suam, *Agrippinam*, Germanici viduam, in illam relegavit. Unde patet, quanta historiae Romanae ignorantia auctor hic laboraverit.

ΠΑΝΟ'ΠΗ, πόλις Φωκίδος· κέκληται δὲ ἀπὸ Πανοπέως τοῦ Φώκου παιδός] MSS. Πανοπέως. atque ita quoque Eustathius ad Iliad. B. pag. 274. & Scholiastes vetus Euripidis pag. 120. unde sic hoc loco corrigendum est.

ΠΑ'ΝΟΡΜΟΣ, πόλις Σικελίας καὶ λιμὴν, ὡς Πολύβιος. οἱ κατοικοῦντες Πανορμῖνοι] Hunc locum mutilum esse duabus rationibus manifeste colligo: primum, quia Πανορμῖνοι non est Sicula terminatio, sed Πανορμίτης, ut mox subjungit; deinde quia sequentia verba, ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ πολίτης, alterius loci mentionem praecessisse ostendunt. Quoniam autem apud Scholiastem Apollonii Rhodii lib. I. v. 954. Πάνορμος λιμὴν τῆς Κυζίκου, οὗ ὁμώνυμος πόλις ἐν Σικελίᾳ. existimo, post verba ὡς Πολύβιος, inserendum: ἔστι καὶ λιμὴν τῆς Κυζίκου. Nam quemadmodum ex Κύζικος fit Κυζικηνός, ex Βέσβικος, Βεσβικηνός· sic ex Πάνορμος, Πανορμηνός. Fuerunt & alii portus hoc nomine ad internum mare, quos in Thesauro recenset Ortelius: in quibus *Panormus* insulae Cephaleniae, commemoratus Porphyrio lib. de Antro Musarum ex Artemidoro, cujus meminit hoc antiquum ineditum epigramma Antipatri in Bibliotheca Barberina:

Φοῖβε Κεφαλλήνων λιμενοσκόπε, θῖνα Πανόρμου
Ναίων τρηχείης ἀντιπέρην Ἰθάκης.
Δός με δι' εὐπλώτοιο πρὸς Ἀονίδα κύματος ἐλθεῖν
Πείσωνος δολιχῇ νηὶ συνεσπόμενον.
Καὶ τὸν ἐμὸν βασιλῆα τὸν ἄλκιμον, εὖ μὲν ἐκείνῳ
Ἵλαον ἀΐδ' ὕμνοις ἄρμενον ἡμετέροις.

Polybius autem *Panormi Siciliae* meminit lib. I. pag. 39.

— Ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ πολίτης, Πανορμίτης] In nummo Augusti apud Franc. Gotifredum legitur: PANHORMITANORUM. Ligorius in nummo Commodi legit: COL. COMMODIANA. AVG. PANORM.

— Τὸ θηλυκὸν, Πανόρμιτις] Rescribe cum MSS. Πανορμῖτις. Polybius lib. I. pag. 41. τῆς Πανορμίτιδος χώρας mentionem facit, quam mox Πανορμῖτιν vocat.

ΠΑΝΟC, κώμη περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, ἥτις καὶ Πανοῦ λέγεται. Τὸ ἐθνικὸν Πανοκωμίτης:] Forte pro Πανοῦ legendum Πανώ, ut Ἡρώ, Κυνώ, Λυκώ. Ptolemæo lib. IV. Geogr. cap. 5. Πανόπολις. Antonino in Itinerario *Pano* pro *Panopolis*.

ΠΑΝΟ'C, πόλις Αἰγύπτου] MS. Αἰγυπτία.

— Ἐπαίρει τε μάστιγας τῇ δεξιᾷ σελήνῃ, ἧς εἴδωλόν φασιν εἶναι τὸν Πᾶνα] MSS. σελήνην.

ΠΑΝΤΙΚΑ'ΠΑΙΟΝ, πόλις μεγίστη τῆς περὶ Βόσπορον μητρόπολις] Eustathius ad Dionysium pag. 45. Ἀπὸ δὲ Παντικάπου τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ ἐκεῖ ὀνομάζεται Παντικάπαιον, πόλις μεγάλη, κτίσμα παιδὸς Αἰήτου, λόφῳ κύκλῳ περιοικούμενος, σταδίων εἴκοσι, μητρόπολις τῶν ἐκεῖ Βοσπορανῶν.

— Ὠκίσθη δὲ παρὰ Αἰήτου παιδὸς, λαβόντος τὸν τόπον παρὰ Ἀγαίτου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως] Cl. Salmasius legit: Ὠκίσθη δὲ ὑπὸ Παρυσάδου. Verum hanc emendationem neutiquam probare possum, nec satis scio unde eam hauserit. Strabo lib. VII. pag. 310. Milesiorum facit coloniam, diuque dicit fuisse sub monarchia Dynastarum, Leuconis, Sagauri & *Parysada*: sed nusquam legi *Parysaden* urbis hujus fuisse conditorem. Meminit quidem Strabo adhuc alius *Parysada*, unde Dynastarum imperium primum cœpit, qui pro Deo cultus fuerit; sed neque hunc conditorem facit: Ἐκαλοῦντο δὲ τύραννοι, καίπερ οἱ πλείους ἐπιεικεῖς γεγονότες, ἀρξάμενοι ἀπὸ Παρισάδου καὶ Λεύκωνος. Παρισάδης δὲ καὶ θεὸς νενόμισται. *Appellabantur autem tyranni, quamquam plerique juste imperabant. Primo fuerunt Parisades & Leuco: ex quibus Parisades pro Deo consecratus est.* Unde non dubito, quin vulgata lectio hoc loco vera sit, præcipue cum Eustathius jam olim sic legerit, uti patet ex verbis paullo ante ex illo adductis.

— Καὶ καλεῖσθαι τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Παντικάπου] *Panticapen* fluvium præterfluxisse urbem *Panticapæum* proprie dici non potest. *Panticapæum* enim ad Bosporum Cimmerium situm fuit, *Panticapes* Borysthen immiscetur circa ejus finem; ergo non nisi longissimo præterlabitur urbem hanc intervallo. Herodotus lib. IV. cap. 54. Μετὰ δὲ τούτους πέμπτος ποταμὸς ἄλλος, τῷ οὔνομα Παντικάπης. Ῥέει μὲν γὰρ οὗτος ἀπὸ βορέω τε καὶ ἐκ λίμνης, καὶ τὸ μεταξὺ τούτου τε καὶ Βορυσθένεος νέμονται οἱ γεωργοὶ Σκύθαι· ἐκδιδοῖ δὲ ἐς τὴν Ὑλαίην. Παραμειψάμενος δὲ ταύτην τῷ Βορυσθένεϊ συμμίσγεται. *Post hos alius qui quintus est, nomine Panticapes & ipse ab aquilone fluens atque è palude: inter quem & Borysthenem incolunt Scythæ agricolæ. Idem in Hylaam ingreditur, qua transmissa Borystheni immiscetur.* In uno autem ex MSS. legitur hic Παντικάπα. perperam. Nam & Herodotus & Dionysius & Eustathius Παντικάπης, Παντικάπου.

— Καὶ Παντικαπαΐτης] MSS. Παντικαπαιάτης.

— Ἔστι δὲ Παντικαπαΐδος] MSS. hic augent: ὡς ἀπὸ τοῦ Παντικάπου. Lego autem. Ἔστι δὲ Παντικαπαΐδος ὡς ἀπὸ Παντικάπου.

— Τὸ δὲ Παντικαπαΐτης κεῖται παρὰ Εὐστοχίῳ] MSS. Παντικαπίτης. recte.

ΠΑΝΤΟΜΑ'ΤΡΙΟΝ, πόλις Κρήτης.

— Ὡς Βυτράσιος, Βυτρασιόδος] Scribe, Βυτράσιον, Βυτρασιεύς. ut supra hac voce.

— Καὶ Δολίχιον, Δολιχιεύς] Repone, Δουλίχιον, Δουλιχιεύς. ut supra h. v. & infra v. Πελιναῖος.

ΠΑΠΡΙΜΙ'C, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Παπρεμίτης] Apud Herodotum lib. II. cap. 59. scribitur Πάπρημις. cap. 71. & 165. Παπρημίτης.

ΠΑ'ΡΑΙCΟC, περὶ ἧς Ἡρωδιανὸς ἐν ὀγδόῃ. Τὸ μέντοι Πάραισος ὀξύνεται. Ἐγένετο δὲ ὁ Πάραισος Μίνῳ συγγενὴς, ἀφ' οὗ ἡ πόλις ἡ Παραισὸς, ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῇ] Non dicit quo terrarum loco urbs hæc sita fuerit. Verum infra v. Στῆλαι, patet Cretæ oppidum fuisse, situs etiam ostenditur prope scilicet *Stelas* & *Rhithymniam*. Unde existimo idem plane esse oppidum, quod Πραῖσος & Πρίανσος infra dicitur.

ΠΑΡΑΙ'ΤΑΚΑ, πόλις Μηδική. Τὸ ἐθνικὸν Παραιτακηνός] Apud Arrianum lib. IV. mendose editur Παραίτακα. & paullo post Παραιτακηνοί.

ΠΑΡΑΙΤΟ'ΝΙΟΝ, πόλις πλησίον Ἀλεξανδρείας ἣν Ἀμμωνίαν καλοῦσι] Hausta hæc è Strabone, apud quem lib. XVII. pag. 799. Ἀπὸ μὲν οὖν Καταβαθμοῦ εἰς Παραιτόνιον εὐθυπλοοῦντι, στάδιοι εἰσιν ἐνακόσιοι ὁ δρόμος· πόλις δ' ἐστὶ καὶ λιμὴν μέγας τετταράκοντά που σταδίων· καλοῦσι δ' οἱ μὲν Παραιτόνιον τὴν πόλιν, οἱ δ' Ἀμμωνίαν. *A Catabathmo Paratonium usque recta navigatione cursus est stadiorum nongentorum. Paratonium civitas est & portus magnus XL fere stadiorum. Hanc alii Paratonium, alii Ammoniam vocant.* Vide Scaligeri Animadv. in Eusebii Chronicon pag. 126. & Bocharti Phaleg lib. I. cap. I.

ΠΑ'ΡΑΛΟC, ἐν Θετταλίᾳ πόλις τῶν Μηλιέων.

— Ἔστι δὲ καὶ Παραλία τῆς Ἀττικῆς. οἱ οἰκήτορες λέγονται καὶ Παράλιοι] MS. uterque Πάραλοι. Forte scriptum à Stephano: καὶ Παράλιοι καὶ Πάραλοι. Posteriore enim modo effert Herodotus lib. I. cap. 59. ubi agens de Pisistrati tyrannide docet civitatem Atheniensium divisam fuisse in tres factiones vel tria genera civium, τῶν Παράλων, τῶν ἐκ τοῦ Πεδίου, καὶ τῶν Ὑπερακρίων. & similiter Plutarchus in Amator. pag. 763. Ἦσαν ποτὲ τρεῖς στάσεις Ἀθήνησιν, Παράλων, Ἐπακρίων, Πεδιέων, χαλεπῶς ἔχουσαι καὶ διαφερόμεναι πρὸς ἀλλήλας.

ἀλλήλας· ἐπεὶ δὲ πάντες ἐν ταυτῷ γενόμενοι καὶ τὰς ψήφους λαβόντες ἤνεγκαν πίστεις Σόλωνι καὶ τοῦτον εἵλοντο κοινῇ διαλλακτὴν καὶ ἄρχοντα καὶ νομοθέτην ὃς ἔδοξε τῇ ἀρετῇ τῆς ἔχειν ἀδηρίτως τὰ πρωτεῖον. *Fuerunt olim Athenis tres factiones Paralorum, Epacriorum, Pediceorum, inter se discordes & animis abalienatis: quæ tamen in unum coëuntes communibus suffragiis Solonem compositorem, arbitrum & legum latorem delegerunt, qui citra controversiam omnibus aliis virtute videbatur anteire.* Rursus Dionysius Halicarnassensis Παράλιες vocat, lib. I. pag. 11. & alteram partem Ὑπεράκριες, ut Herodotus, quæ suprà ab auctore, ab Hesychio etiam & Etymologo Διάκρια dicitur. Vide supra v. Διάκρια.

ΠΑΡΑΠΟΤΑΜΙ´Α, πόλις Φωκίδος. ὁ πολίτης Παραποτάμιος] Meminit hujus urbis Herodotus lib. VIII. cap. 34. ubi enumerat arces Phocensis agri a Persis incensas, Δρύμον, Χαράδραν, Ἔρωχον, Τεθρώνιον, Ἀμφίκαιαν, Νέωνα, Πεδιέας, Τριτέας, Ἐλάτειαν, Ὑάμπολιν, Παραποταμίους, καὶ Ἄβας. Plutarchus situm ejus ostendit in Sulla pag. 462. Εἰ δὲ ὄντως ἔχουσιν ἀγωνιστῶς. ἐκέλευσεν ἤδη μετὰ τῶν ὅπλων ἐλθεῖν ἐκεῖσε· δείξας αὐτοῖς τὴν πρότερον μὲν γενομένην ἀκρόπολιν τῶν Παραποταμίων, τότε δὲ ἀνῃρημένης τῆς πόλεως, λόφος ἐλείπετο πετρώδης καὶ περίκρημνος ὃ Ἡδυλίου διωρισμένος ὄρους ὅσον ὁ Ἄσσος ἐπέχει ῥέων, εἶτα συμπίπτων ὑπὸ τὴν ῥίζαν αὐτὴν τῷ Κηφισῷ καὶ συνεκτραχυνόμενος, ὀχυρὰν ἐνστρατοπεδεῦσαι τὴν ἄκραν ποιεῖ. *Quod si revera pugnandi tenerentur desiderio* (Sulla respondit militibus) *jussit ut extemplo armati illuc pergerent: ostendens illis locum ubi arx quondam Parapotamiorum fuerat, tunc vero exciso oppido collis restabat saxosus & abruptus, ab Edylio monte tanto diremptus spatio quantum Assus fluvius occupat, qui deinde admistus sub ipsam radicem Cephiso, redditusque cum eo torrentior munitum efficit castris ponendis cacumen.* Quem locum ideo adscripsi, quoniam corrupto Strabonis loco, qui legitur lib. IX. pag. 424. lucem afferre potest. Τὰ δὲ στενὰ τὰ περὶ τὴν Παραποταμίους ἢ τὴν Παραποταμίαν, λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως, περιμάχητα ὑπῆρξεν ἐν .... μίαν ἐχόντων ταύτην εἰσβολήν. *Angustiæ vero apud Parapotamios vel Parapotamiam regionem, utroque enim modo dicitur, contentionibus materiam præbuerunt, cum in .... unus hic pateret ingressus.* Παραποτάμιοι autem quoniam Cephissum Phocidis accolebant alio nomine Ἐπικηφίσιοι appellabantur Eustathio teste ad Homeri Iliad. B. pag. 275. Οἱ δὲ παρὰ τὸν Κηφισὸν ποταμὸν, Ἐπικηφίσιοι λέγονται· ὑπὸ δέ τινων Παραποτάμιοι. Polybius lib. V. pag. 412. partem Syriæ Euphrati proximam vocat Παραποταμίαν.

ΠΑΡΑΤΑΙ´ΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν] Infra v. Χαονία, corrupte legitur Ταραῦλοι. Apud Arrianum lib. I. de Exped. Alex. pag. 8. perperam item editur Παρυαίας, pro Παραυαίας, de regione. Vocabantur autem *Ænianes* Παραυαῖοι, Plutarcho teste in Quæst. Græc. pag. 293. cujus verba pariter medicina indigent: Πλεονες γεγόνασιν Αἰνιάνων μεταναστάσεις. πρῶτον μὲν γὰρ οἰκοῦντες περὶ τὸ Δώτιον πεδίον, ἐξέπεσον ὑπὸ Λαπιθῶν εἰς Αἴθικας· ἐκεῖθεν τῆς Μολοσσίας τὴν περὶ τὸν Ἄραυον χώραν κατέσχον· ὅθεν ὠνομάσθησαν Παραυαῖοι. corrige: περὶ τὸν Αὖον χ. κ. ὁ. ω. Παραυαῖοι. *sæpius migraverunt Æneanes. Principio enim cum habitarent circa Dotium campum, inde a Lapithis ad Æthicas fuerunt expulsi. Post Molossia regionem, quæ est circa Auum occuparunt: inde iis nomen Paraueæ factum fuit.*

— Ῥιανὸς ἐν τετάρτῳ Θεσσαλικῶν·

Σὺν δὲ Παραυαίοις, καὶ Ἀμύνονας Ὀμφαλιῆας]. MSS. Ἀμφαλιῆας.

ΠΑ´ΡΕΜΦΙC, πόλις Αἰγύπτου] MSS. PP. ΠΑΡΕ´ΜΜΥΦΙC.

— Ὁ πολίτης, Παρεμφίτης] Occurrit in nummo Caji apud Occonem pag. 106. ΠΑΡΕΜΦΙΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

ΠΑΡΘΕ´ΝΙΟΝ, πόλις Εὐβοίας. Ἔστι δὲ καὶ Θρᾴκης] Fuit etiam hoc nomine mons in *Arcadia* testibus Scholiastis, Callimachi pag. 28. Pindari pag. 56. Æliano item lib. XIII. V. H. cap. 1. ubi Atalantam in *Parthenio Arcadiæ* monte a patre expositam narrat. Denique Ptolemæo Hephæstionis apud Photium Cod. CXC. pag. 480. Καὶ ὡς κυνηγοῦσαν Ἑλένην ἔνιοί φασιν ἐν τῷ Παρθενίῳ ὄρει ἀρπασθεῖσαν ὑπ' Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐκπλαγεῖσαν τὸ κάλλος, ἀκολουθῆσαι ὡς θεῷ. Quæ verba minus bene vertit Andreas Schottus: *Helenam quosdam referre ait venantem in virginali monte raptam a Paride & hujus pulchritudine captam tamquam Deum esse secutam.*

ΠΑΡΘΕ´ΝΙΟC, ποταμὸς ἐν μέσῳ τῆς Ἀμαστριανῶν πόλεως ῥέων. Ἐκλήθη δ' ἐκ τοῦ συνεχῶς περὶ αὐτὸν τὴν παρθένον Ἄρτεμιν κυνηγετεῖν. ἢ διὰ τὸ ἠρεμαῖον καὶ παρθενῶδες τοῦ ῥεύματος] Scholiastes Apollonii lib. II. v. 938. Παρθένιος. ποταμὸς Παφλαγονίας. Ἐκβάλλει δὲ τὰ ῥεύματα περὶ πόλιν Σήσαμον. τὸ δὲ ὕδωρ αὐτοῦ ἐν πᾶσι παρθένιον. Παρθένιον δέ φησιν αὐτὸν ὠνομάσθαι Καλλισθένης, διὰ τὸ τὴν Ἄρτεμιν ἐν αὐτῷ λούεσθαι. ἔνιοι δὲ διὰ τὸ ἤρεμον τοῦ ῥεύματος καὶ ἠρεμαῖον, φασὶν οὕτω προσαγορευθῆναι. & lib. III. v. 875.

Ὥς ἀκαλὰ προρέων] Hinc apud Hesychium: Ἀκαλαρρείταο, ἀκυμάντου, πρᾴως ῥέοντος. & Orpheum in Argon. v. 1056. ἀκαλαρρείτης ποταμοῖο.

— Ὅτι ἐν αὐτῷ ἐπαίζεν ἡ παρθένος Παλαιστῖνος βασιλέως θυγάτηρ] MSS. τινὲς ὅτι ἐν αὐτῷ &c. In voce autem corrupta Παλαιστῖνος videtur regis aut puellæ nomen delitescere. Apud Scholiasten Apollonii lib. II. v. 140. Φοίνιος παῖδες

παῖδες ἐκ μὲν Κλεοπάτρας, Παρθένιος καὶ Κάραμβις (nam sic scribendum, non Κεράμβις) dicuntur: unde quis suspicari posset in postrema parte vocis pro πνοι scribendum Φινεως. Salmasius quam minima mutatione legit: πάλαι πρὸς β. θ.

— Ἔστι καὶ ἀκρωτήριον πλησίον Ἡρακλείας, οὗ μέμνηται Ἀρτεμίδωρος ἐν ὀκτὼ γεωγραφουμένων] Nicander in Theriac. pag. 44.

Ἀνέρες, οἱ Τμώλοιο παρὰ κλιτὺν Γυγαῖό τε σῆμα
Παρθένιον ναίουσι λέπας.

ubi Scholiastes: Καὶ τὸ Παρθένιον δὲ λέπας, ἀκρωτήριον τῆς Λυδίας οὕτω καλούμενον. *Lydiæ* autem hoc *promontorium* videtur idem cum eo cujus meminit *Artemidorus*, *prope Heracleam*. Supra enim v. Ἡράκλεια tertio loco recensetur *Heraclea Lydiæ*, decimo *in Tauro Lydiæ*.

ΠΑΡΘΕΝΟΠΗ, πόλις ἐν Ὀπικοῖς τῆς Ἰταλίας, κτίσμα Ῥοδίων] Strabo lib. XIV. pag. 654. scribit *Rhodios* condidisse, ἐν τοῖς Ὀπικοῖς τὴν Παρθενόπην. Sed lib. V. pag. 246. Μετὰ δὲ Δικαιαρχίαν ἐστὶ Νεάπολις Κυμαίων· ὕστερον δὲ καὶ Χαλκιδεῖς ἐπῴκησαν καὶ Πιθηκουσαίων τινὲς καὶ Ἀθηναίων, ὥστε καὶ Νεάπολις ἐκλήθη διὰ τοῦτο. *Post Dicaarchiam est Neapolis Cumanorum: postea & Chalcidensium nonnulli & Pithecusaeorum & Atheniensium immigrarunt, unde urbi hoc nomen factum.*

— Ὁ πολίτης Παρθενοπαῖος, ὁμωνύμως τῷ κυρίῳ] *Parthenopaeus* Atalantæ filius, Argivorum dux, de quo Euripides in Phœnissis v. 152.

Ὁ δ' ἐστὶ Παρθενοπαῖος, Ἀταλάντης γόνος.
Hic est Parthenopaus, Atalanta filius.

ΠΑΡΘΕΝΟΠΟΛΙΣ, Μακεδονίας πόλις, ἀπὸ τῆς θυγατέρων Γεραιοῦ τοῦ Μύγδονος παιδός] MSS. habent Γεραίου. & supra v. Γεραιστὸς, Jovis filius dicitur Γέραιστος. unde apparet diversos intelligi.

ΠΑΡΘΕΝΟΥ ἱερὸν, ναὸς καὶ ἄκρα, περὶ τῆς Χερρονήσου πόλεως Βοσπόρου, ὡς Στράβων. ἔστι δὲ δαίμονός τινος ἐπώνυμον καὶ ἄκρα καὶ νεὼς, καὶ τὸ ξόανον ἔχον σταδίους ἑκατόν] Posteriora hæc verba *Strabonis* sunt, sed misere luxata, mutilata atque transposita. Apud illum enim lib. VII. pag. 308. legitur: Ἐν ᾗ τὸ τῆς Παρθένου ἱερὸν, δαίμονός τινος, ἧς ἐπώνυμος καὶ ἡ ἄκρα ἡ πρὸ τῆς πόλεως ἐστὶν ἐν σταδίοις ἑκατὸν, καλουμένη Παρθένιον, ἔχον νεὼν τῆς δαίμονος καὶ ξόανον. *In ea* (urbe Cherroneso) *templum est Virginis, dæmonis cujusdam, a qua nomen etiam habet promontorium quod ante urbem est ad centum stadia, & Parthenium dicitur, fanum ejus genii habens & simulacrum.* Mela lib. II. cap. 1 *In Euxinum mare* (vergentia tenent) *Taurici: super eos sinus portuosus & ideo* Καλὸς λιμὴν *appellatus, promontoriis duobus includitur. Alterum* Κριοῦ μέτωπον *vocant, Carambico quod in Asia diximus par & adversum: Parthenion alterum. Oppidum adjacet Cherronesus, a Diana, si creditur, conditum, & Nymphao specu, quod in arce ei sacratum est, maxime illustre.* MSS. autem Stephani non multo vulgaris saniores sunt: habent enim, καὶ ἄκρα καὶ ὁ νεὼς, καὶ τὸ ξόανον Παρθένιον ἔχον σ. ρ.

ΠΑΡΘΟΣ, πόλις Ἰλλυρική. Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς. Λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς, ὡς Πολύβιος. Τὸ ἐθνικὸν, Παρθηνός] Apud Appianum in princ. Illyricorum, inter filias Illyrii, Cyclopis filii, recensetur Παρθώ, & ab hac conditi dicuntur Παρθηνοί. & infra apud nostrum: Σάρδος, ὡς Πάρθος, πόλις Ἰλλυρίας. Οἱ πολῖται Σαρδηνοί. Unde hæc vera videtur hujus gentilitii scriptura. Supra tamen scribitur Παρθίνη. pro regione, v. Βρυγικιον. & apud Strabonem lib. VII. pag. 326. Παρθῖνοι. item in Fastis Capitolinus: C. ASINIVS. CN. F. POLLIO. PRO. COS. EX. PARTHINEIS. AN. DCCXIV. VII. K. NOVEM. Nam triumphus iste Asinii ad hanc gentem pertinere videtur. & Mela lib. II. cap. 3.

ΠΑΡΘΥΑΙΟΙ, ἔθνος πάλαι μὲν Σκυθικὸν, ὕστερον δὲ φυγὸν, ἢ μετοικίσαν ἐπὶ Μήδου] Scribendum procul dubio ἐπὶ Μήδους. Salmasius etiam disjunctivam particulam ἢ, mutabat in copulativam καί. Eustathius ad Dionysium pag. 130. ἐπὶ Μήδους.

— Λέγονται δὲ καὶ Πάρθοι, καὶ Πάρθιοι, καὶ Παρθυαῖοι] Primum & ultimum nota sunt, Πάρθιοι vocantur ab Anacreonte Carm. LV.

Καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
Ἐγνώρισεν τιάραις.
Et Parthios quis viros
Novit de tiaru.

— Καὶ Παρθυαία ἡ χώρα, καὶ Παρθυηνή] Παρθυηνή. Sic Isidorus Characenus.

— Καὶ Παρθυηνοί] Salmasius scribit: Καὶ Παρθυηνικός. Hinc Quadrati libri Παρθυηνικῶν. ita enim semper MSS. pro Παρθικῶν, quod in vulgatis legitur.

ΠΑΡΙΚΑΝΗ, πόλις Περσική. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

— Τὸ ἐθνικὸν, Παρικάνιοι λέγονται] Apud Herodotum lib. III. cap. 94. & lib. VII. cap. 68. nominantur Παρικάνιοι.

— Καὶ Παρικανοί] Pomponius Mela lib. I. cap. 2. *Interiora terrarum multa variaque gentes habitant, Candari & Paricani, Bactri & Sogdiani &c.* quamvis MS. *Partani* habeat.

ΠΑΡΙΟΝ, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ κληθεῖσα ἀπὸ Πάρου τοῦ Ἰασίωνος] Eustathius ad Homeri Odyss. E. pag. 1528. Ὁ δὲ Ἀρριανὸς ἱστορεῖ καὶ ὅτι Ἰασίων, ἀδελφὸς Ἠετίωνος καὶ Δαρδάνου, πρόγονος Πελάμου, ἐκ Δήμητρος καὶ κόρης κάτοχος γενόμενος, εἰς τε Σικελίαν ἦλθε, καὶ ἐπὶ πολλὴν ἄλλην γῆν ἐπλανήθη τὰ ἐκείνης ὄργια δεικνύων. διὸ λόγον ἔχει, ὡς Δημήτηρ αὐτῷ μίσγεται. Τούτου φησὶν υἱὸς, Πάριος· οὗ ἐπώνυμος, τὸ ἐν Ἑλλησπόντῳ Πάριον ὡς εἰκός.

ως οἰκισῆ. Apud Pyrrhum Ligorium extat nummus, in cujus una area Phryxus ariete Hellespontum trajiciens vuitur, in altera caput cujusdam juvenis, cum his literis, ΠΑ. quas ego ad *Parium* pertinere existimo potius, quam ad *Phasin*, ut Ligorius opinatur.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Πάριος.] Apud Priscianum lib. x. Varronis verba, ex lib. I. Rer. Human. ex hoc gentili lucem accipiunt: *Vt habent Parii, qui vocantur Ophiogenes, & in Africa Psylli: quorum Ophiogenes, cum arbitrantur suppositum esse aliquem in stirpe, ei admovent, ut pungat, colubrum: cum pupugerit, si de genere sit, vivere: si non sit, mori.* Nam *Parii*, non est opus ut secundi casus statuamus, pro, in urbe *Pario*, uti facit Salmasius in Exercit. Plinian. pag. 348. cum ex Πάριον (cujus certo generi, hoc quod Varro, etiam tribuit Strabo) fiat Πάριος & Παριανός. Strabonis in hanc rem verba adducere operæ pretium ex lib XIII. pag. 588. Ἔστι δὲ καὶ τὸ Πάριον πόλις ἐπὶ θαλάττῃ, λιμένα ἔχουσα μείζω τῆς Πριάπου· καὶ ηὐξήθη γε ἐκ ταύτης θεραπεύοντες γὰρ οἱ Παριανοὶ τοὺς Ἀτταλικοὺς, ὑφ' οἷς ἐτέτακτο ἡ Πριαπηνή, πολλὴν αὐτῆς ἀπετέμοντο ἐπιτρεπόντων ἐκείνων. Ἐνταῦθα μυθεύουσι τοὺς Ὀφιογενεῖς συγγένειάν τινα ἔχειν πρὸς τοὺς ὄφεις. φασὶ δ' αὐτῶν τοὺς ἄῤῥενας τοῖς ἐχιοδήκτοις ἄκος εἶναι, συνεχῶς ἐφαπτομένους ὥσπερ τοὺς ἐπῳδοὺς, πρῶτον μὲν τὸ πελίωμα εἰς ἑαυτοὺς μεταφέροντας, εἶτα καὶ φλεγμονὴν παύοντας καὶ τὸν πόνον. *Parium quoque urbs est ad mare, portum habens quam Priapus majorem: & quidem rebus Priapenis aucta est. Nam Pariani Attalicis regibus operam suam navantes, quibus suberat Priapene, illorum permissu multa hujus ad se traxerunt. Ibi locorum fabulantur Ophiogenes esse, qui cum serpentibus quandam habeant cognationem: nam mares eorum medicari ajunt iis, qui a vipera morsi sunt, continenter tangendo tamquam incantatores solere, ac primum in se transferre livorem, deinde inflammationem etiam doloremque sedare.*

—— Ὁ πολίτης, Παριανός.] Supra v. Ἄδραστος occurrit Παριανή. Apud Herodotum lib. IV. cap. 128. Παριηνός. non solum Ionice sed forma loci.

ΠΑ'ΡΜΗ, πόλις Γαλλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Παρμαῖος, ἢ Παρμανός, ὡς Ἀλβανός.] Ultima vox in mendo cubat unius literæ perperam exaratæ culpa: legendum enim Ἀλβανός. Vide supra v. Ἄλβα.

ΠΑΡΝΑΣΣΟ'Σ, ὄρος Δελφῶν.

—— Λέγεται καὶ Παρνασσίς, παρὰ τὸ Παρνασσός, ὡς ὁ Τόμαρος, Τομαρίς.] Scribe: Τόμαρος, Τομαρίς. ut infra h. v.

—— Ὡς Ἀλέξανδρός φησιν ἐν πρώτῳ περὶ τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον] MSS. ὃ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίῳ. optime.

ΠΑ'ΡΝΗΣ, Πάρνηθος, τὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. τῷ γὰρ ἀριστερῷ λέγεται] Apud Hesychium confunditur *Parnassus* cum *Parnetho*. & Πάρνηθος etiam dicitur Πάρνησος.

—— Ἔμφαντις ἐν Πυραύνῳ] Cl. Salmasius legit, Εὔφαντις, qui citatur ἐν Μύσαις apud Athenæum lib. VIII. pag. 343. Quemadmodum autem hic adducitur *Euphantis* Πυραύνου, sic apud Athenæum lib. VI. pag 258. legitur Ἄλεξις ἐν Πυραύνῳ. *Alexis in Furno.* Πυραύνους inter μαγειρικὰ σκεύη recenset Pollux lib. VI. cap. 13.

—— Ἐς κόρακας ἴθι, φέρων δεῦρο τὸ Πάρνηθ' ὅλον] Scribe: φέρων τι δεῦρο τ. Π. ὅ. ut versus constet.

—— Καὶ Ἡλιακῶς περὶ Ἀριστοφάνη ἐν Νεφέλαις] Item apud Plutarchum de Genio Socratis pag. 581. περὶ τὴν Πάρνηθα

—— Καὶ ἀπὸ τοῦ Πάρνηθος γενικῆς τὸ θηλυκόν, Παρνηθίς] Lege: Παρνηθίς. Πάρνηθος autem non modo est genitivus a Πάρνης, sed & rectus casus, ut constat non modo ex Hesychio sed & Etymologo vv. Ἐπάκριος Ζεύς. & Ἐπὶ Αἰθυίᾳ.

ΠΑΡΟΠΑ'ΜΙΣΣΟΣ, πόλεως ὄρος Ἰνδικῆς, ἀφ' οὗ Παροπαμισσάδαι παρονομάζονται] Scribe: ἀφ' οὗ Παροπαμισσάδαι οἱ π. & ita quoque Salmasius. Cæterum apud Arrianum scribitur uno σ, Παροπάμισος.

ΠΑ'ΡΟΣ, νῆσος, ἀφ' ἧς καὶ πόλις Ἀρχίλοχος αὐτὴν καλεῖ ἐν τοῖς Ἐπῳδοῖς] *Archilochus* in Lycambæ filias *epodas* scripsit, quasi *Paron* patriam dedecorassent. De quibus vetus Epigramma Dioscoridis extat lib. III. Anthol. cap. 12. quo Lycambides contra *Archilochi* calumnias se tuentur. Est autem sequens:

Οὐ μὰ τόδε φθιμένων σέβας ὅρκιον, αἵδε Λυκάμβεω
Αἳ λάχομεν στυγερὴν κληδόνα θυγατέρες,
Οὔτε ἢ παρθενίην ᾐσχύναμεν, οὔτε τοκῆας,
Οὔτε Πάρον, νήσων αἰπυτάτην ἱερῶν.
Ἀλλὰ καθ' ἡμετέρης γενεῆς ῥιγηλὸν ὄνειδος
Φήμην τε στυγερὴν ἔφλυσεν Ἀρχίλοχος.

Certe per mortuorum jusjurandum, hæ Lycambæ,
Quæ nactæ sumus gravem famam, filiæ,
Neque virginitatem dedecoravimus, neque parentes,
Neque Paron, insularum sublimissimam sanctarum.
Sed contra nostram domum tremendum probrum
Famamque horrendam evomuit Archilochus.

—— Τὸ πρῶτον μὲν λέγεται ὑπὸ Πάρου, ὃ Παρασίου, ἀνδρὸς Ἀρκάδος, ἔχει, ὡς Καλλίμαχος] Similiter Heraclides de Politiis: Πάρον τὴν νῆσον ᾤκισε Πάρος, Ἀρκαδίας λαὸν ἄγων. *In Parum insulam coloniam deduxit Parus, adducto populo ex Arcadia.*

— Νικάνωρ δὲ ἐν μετονομασίαις κεκλῆσθαί φησιν αὐτὴν Πακτίαν] Salmasius legit: Ἀκτίαν, quasi *littoralem*.

— Καὶ Καβαρνὶν ἀπὸ Καβάρνου τοῦ μηνύσαντος τῷ Δήμητρι τῆς θυγατρός] Videtur legendum, ἀπὸ Καβάρνου &c. quod si verum, & Καβαρνεῖν rescribendum: certe Hesychio Κάβαρνοι, ἱερεῖς Δήμητρος dicuntur.

— Ὁ πολίτης, Πάριος, οἷον πάνυ τὸ ἐθνικὸν τῆς Πάρου ὁ τεχνικὸς Ἀπολλώνιος Παριανὸς εἴρηκεν, ἐν τῷ περὶ Παρωνύμων] Joannes Meursius ex oscitanti loci hujus lectione *Apollonium Parianum* finxit nobis auctorem. Sed intelligitur *Apollonius Dyscolus*, qui Alexandrinus, in cujus operibus apud Suidam recensetur, περὶ Παρωνύμων ἐν βιβλίον.

— Οἷς ὁ Μιλτιάδης, τῶν μὲν ἄλλων νήσων πολὰς ἀποβάσεις ποιησάμενος, ἐπόρθησε] Cornelius Nepos in Miltiade cap. VII. *Post hoc prælium classem LXX navium Athenienses eidem Miltiadi dederunt, ut insulas quæ barbaros adjuverant, bello persequeretur. Quo imperio plerasque ad officium redire coëgit: nonnullas vi expugnavit. Ex his Parum insulam opibus elatam, quum oratione reconciliare non posset, copias e navibus eduxit, urbem operibus clausit, omnique commeatu privavit.* Reliqua ibi, ut quæ hic sequuntur.

— Ἤδη δὲ τῶν τειχῶν πεσόντων, καὶ ἐπὶ τὸ παραδιδόναι τὴν πόλιν ὡμολογημένων] MSS. τῶν Παρίων ὡμολογημένων.

— Ὕλης τινὸς ἐξ αὐτομάτου περὶ τὴν Μύκονον ἐξαφθείσης] Nepos: *Quum jam in eo esset ut oppido potiretur, procul in continenti lucus, qui ex insula conspiciebatur, nescio quo casu, nocturno tempore incensus est.* Ex quo loco posset quis suspicari pro, περὶ τὴν Μύκονον, hoc loco scribendum, περὶ τὴν Μυκάλην, vel περὶ τὴν Μυκάλην. nam & sic pars Tauri Samo objacens vocata est, teste Arriano apud Eustathium in Dionysium pag. 89. Ἀρριανὸς δέ φησιν οὕτως, ὁ Ταῦρος τὸ ὄρος ἀπείργει τὴν Ἀσίαν, ἀρχόμενος ἀπὸ Μυκάλης τοῦ καταντικρὺ Σάμου τῆς νήσου ὄρους· ἀποτεμνόμενος δὲ τὴν Παμφυλίων καὶ Κιλίκων γῆν, ἔνθεν μὲν ὡς εἰς Ἀρμενίους περαιοῖ, ἀπὸ δὲ Ἀρμενίων, ὡς ἐπὶ Μήδους.

— Ὥς φησι Σκύμνος ὁ Χῖος ἐν πρώτῳ περιηγήσεως] MSS. Χῖος. optime.

ΠΑΡΠΑ'ΡΩΝ, χώρα ἐν Ἀσίᾳ Αἰολικῇ] MSS. Αἰολικῇ.

— Ἔνθα ἱστοροῦσι Θουκυδίδην ἀποθανεῖν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν δευτέρῳ] Mirum est Marcellinum in vita Thucydidis nihil hac de re prodidisse.

— Τινὲς δὲ Περίνην τοῦτο καλοῦσι] Legendum syllaba una auctius, Περπερίνην τ. κ. vel potius, Περπερίνην. quod Æolicum oppidum fuit, Straboni & Plinio commemoratum. Idem oppidum corrupte pariter scriptum apud Ptolemæum extat lib. V. cap. 2. Τεγμίνη. sed MSS. Græci & veteres interpretes Latini Περπερίνη expresse agnoscunt. Erudite de hoc oppido disserit Jacobus Sirmondus ad veterem nummum, in quo legitur: ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΠΕΡΠΕΡΗΝΩΝ. In Notitiis Episcopatuum Græcis occurrit, ὁ Θεοδοσίας πόλεως ἤτοι Περπερίνης Episcopus. Pyrrhus Ligorius in opere calamo exarato, quod asservant plures in Italia Bibliothecæ, tres alios adfert nummos ad hanc urbem pertinentes: unum M. Aurelii Antonini, in quo circa Bacchum craterem vini effundentem in Lyncem, legitur: ΠΕΡΠΕΡΗ. & in circulo marginali: ΠΕΡΠΕΡΗ ΑΝΕΘΗΚΕ ΙΕΡΕΩΣ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΤΩ ΣΕΒ ΓΛΑΥΚΩΝΟΣ ΕΤΟΥΣ. Duo reliqui L. Commodi Cæsaris sunt: in quorum uno Amor alatus tigre vectus vini fert cantharum; in altero Bacchus ebrius a Cupidine sustinetur dextra super caput porrecta racemum uvæ tenens: in utroque legitur, ΠΕΡΠΕΡΗΝΩΝ. Hos nummos Sirmondus a me sibi summissos edidit in Anti-Tristano, seu Responsione ad Tristanum de Triplici nummo antiquo.

— Ἀπόρριον δ' ἐν τρίτῳ Ἀτθίδος, Παρπαρωνίτας φησίν· ἔστι δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ Παρπαρεία] Scribe: Παρπαρωνία.

ΠΑΡΡΑ'ΣΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας. Ὅμηρος.

Στύμφηλον, καὶ Παρρασίην ἐνέμοντο] Versus 608. Iliad. B. sed inde sic supplendus. Στύμφηλόν τ' εἶχον καὶ Παρρασίην ἐνέμοντο.

— Κέκληται ἀπὸ Παρρασοῦ, ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων] Scholiastes Græcus Callimachi Hymno in Iovem v. 10. Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Παρράσιον, ἀπὸ Παρρασίου τοῦ Λυκάονος.

— Νικάνωρ δὲ Παρμασίαν φησὶν αὐτὴν κεκλῆσθαι, διὰ τὴν Λυκάονος εἰς τὸν Δία παρανομίαν] Eustathius ad Iliad. B. pag. 302. Νικάνωρ δέ τις φησιν, ὡς ἐκ τῶν ἐθνικὰ γράψας λέγει, Παρβασίαν αὐτὴν κεκλῆσθαι διὰ τὴν τοῦ Λυκάονος εἰς τὸν Δία παρανομίαν, καὶ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ β, παρρασίαν. Τὴν δὲ τοῦ Λυκάονος ἐπὶ τῷ Διὶ παραβασίαν εἰπεῖν, καθ' Ἡσίοδον, οἱ τοῦ Λυκάονος δηλοῦσιν ὑπομνηματίσαι. Quæ ideo hic adscripsi, quoniam olim hinc sunt petita: tum quod ex illis apparet, pro Παρμασίαν rescribendum Παρβασίαν. Solent autem hæc duo elementa β & μ sæpe confundi in MSS. Ita autem corrigendum ex Eustathio etiam etymologia clamat: venit enim a παραβαίνειν, quod παρανομεῖν, ut παράβασις, παρανομία.

— Καὶ Παρράσιος] Lucanus lib. II. v. 237.

Parrhasis obliquos Helice cum verteret axes.

— Δίξονται Φιλωρέης ὕρεα Παρρασίδος] Salmasius, Φυλόης. Ovidius,

Testis erat Phyloë, testes Stymphalides undæ.

ΠΑΡΩ'ΡΕΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας

— Ἔστι καὶ Μακεδόνων πόλις] Livius lib. XXXIX. cap.

cap. 27. *Paroreiam* tribuit *Thraciæ*, quæ est illa, quæ hic indigitatur.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Παρωρεῖται. ἀλλὰ καὶ Παρωρίτας, ὡς Δικαιαρχίτας καὶ Σαμαρείτας] Scribe: Παρωρείτας, & Δικαιαρχείτας, uti ex ultimo patet exemplo, Σαμαρείτας, tum supra v. Δικαιαρχία. Herodotus lib. IV. cap. 148. Παρωρεάτας vel Παρωρεήτας vocat.

ΠΑ'ΣΣΑ, πόλις Θρᾴκης

—— Ἔστι δὲ καὶ Πασσάνδα χωρίον περὶ Ἀφαμύτιον πόλιν καὶ Κισθήνην] *Cisthena* meminerunt Strabo, Plinius, Mela.

ΠΑ'ΣΣΑΛΑ, Μυλασσέων ἐπίνειον] Μυλασέων. supra h. v.

ΠΑΣΣΑΡΓΑ'ΔΑΙ, πόλις Περσική] Supra v. Μάγοι scribitur Πασαργάδαι. simulque ibi apparet locum hunc mutilatum esse.

ΠΑ'ΤΑΛΑ, πόλις Ἰνδική. Λέγεται καὶ Παταλήνη] Scribe: καὶ Παταληνή. Eustathius ad Dionysium pag. 134. Φησὶ γοῦν Ἀρριανὸς, δίστομός ἐστιν ὁ Ἰνδὸς, καὶ Δέλτα ποιεῖ καὶ οὗτος ἐν τῇ τῶν Ἰνδῶν γῇ, τῷ Αἰγυπτίῳ Δέλτα παραπλήσιον. πόλις δὲ ἐν αὐτῇ ἀξιόλογος τὰ Πάταλα, ἀφ' οὗ ἡ νῆσος Παταληνὴ ὀξυτόνως, ὡς οἱ ἀκριβεῖς λέγουσι. Τινὲς δὲ καὶ βαρυτόνως Παταλήνην ὡς Πελλήνην ἀναγινώσκουσιν. Similiter Strabo lib. XV. pag 701. nisi quod apud illum Πάτταλα & Παττάληνὴ inveniatur scriptum.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Παταληνός] Salmasius ante hæc verba putabat excidisse: τὸ ἐθνικὸν Παταλεύς.

ΠΑ'ΤΑΡΑ, πόλις Λυκίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

—— Ἀλέξανδρος Σαλακίαν κόρην ἐξ Ὠφιονίδος φησὶ φέρειν ἱερὰ τῷ Ἀπόλλωνι ἐν Πατάροις] MSS. ἐν Πατάροις. atque ita legendum ex sequentibus videtur. Cl. Salmasius hinc faciebat: ἐς Πάταρα. *Apollinis* Παταρέως meminit Lycophron p. 149.

—— Ἔστι δὲ ταῦτα πέμματα, λύραι τε, καὶ τόξον, καὶ βέλη, οἷς παίζειν νηπίους ὄντας] Cl. Salmasius legit παίγματα, pro πέμματα. MSS. pro λύραι τε habent λύρας τε. Sed Eustathius ad Dionysium pag. 22. πέμματα sanum pronuntiat: Πάταρα καλεῖται ὁ πιστὸς τόπος, ἢ ἀπὸ Πατάρου υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Λυκίας τῆς Ξάνθου· ἢ ἀπὸ τῶν Παταρῶν, ὃ δηλοῖ Ἑλληνιστὶ τὴν κίστην, ἤτοι κιβώτιον. Φασὶ γὰρ ὅτι Πατάραν ἀθύρματα τῷ Ἀπόλλωνι περιεῖχουσαν, πέμματά τινα ἐν σχήματι λύρας, καὶ τόξου καὶ βελῶν ἄνεμος ἁρπάσας ἀπό τινος παιδίσκης καὶ ἀναλαβὼν εἰς θάλασσαν ἔβαλε τὴν Λυκιακὴν, καὶ τῇ ἐκεῖ χερρονήσῳ προσήγαγεν. Similiter Suidas v. Αναπάταρον, λύρας vocat πέμμα.

—— Μεθερμηνευθεῖσα δὲ ἡ Πάταρα Ἑλληνιστὶ κίστιν] Eustathius κίστην. sed utroque modo dicitur.

—— Ὁ πολίτης, Παταρεύς] Apud Tristanum Tom. II. pag. 512. adducitur Gordiani nummus, in quo Apollo vel potius Apollinis sacerdos habitu fœmineo stans inter tripodem & corvum globo insidentem conspicitur, circum legitur ΠΑΤΑΡΕΩΝ Erat enim *Pataris* delubrum Apollinis & oraculum teste Mela lib. I. cap. 15. *Illam nobilem facit delubrum Apollinis, quondam opibus & oraculi fide, Delphico simile.* Sacerdotem autem fœminam fuisse scribit Herodotus, quæ non perpetuo templo concluderetur, sed tantum quoties oraculum celebraretur, lib. I. cap. 182. quod Servius explicat in Virgilii lib. IV. Æn. v. 143. *hybernam Lyciam. Constat Apollinem sex mensibus hiemalibus apud Pataram Lyciæ civitatem dare responsa (unde Patareus Apollo dicitur) & sex mensibus æstivis apud Delum.*

ΠΑ'ΤΟΥΜΟΣ, πόλις Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πατούμιος· μᾶλλον δὲ Πατουμηνὸς, τῷ τῆς χώρας ἔθει] *Patumius*, sive *Patumenus* Episcopus Provinciæ Arabiæ subscripsit Concilio Nicæno. Illud enim *Bethamensis*, quod in Romana Editione legitur, nihili est.

ΠΑ'ΤΡΑ, ἓν τῶν τριῶν τῶν παρ' Ἕλλησι κοινωνίας εἰδῶν, ὡς Δικαίαρχος, ἃ δὴ καλοῦμεν Πάτραν, Φρατρίαν, Φυλήν] Nota tres Κοινωνίας species apud Græcos. Infra v. Φυλή. Ἔστι καὶ Φυλὴ τὸ τρίτον εἶδος τῶν παρ' Ἕλλησι κοινωνιῶν. nam sic legendum, non Κοινωνικῶν. *Dicæarchum* autem, cujus auctoritas hic adducitur, puto hoc argumentum tractasse in libris de Vita Græciæ.

ΠΑ'ΤΡΑΙ, πόλις Ἀχαΐας, ἀπό τινος Πατρέως] Civitas hæc Πατρέες sive Πατρέες dicitur Herodoto lib. I. cap. 145. Pausaniæ Πάτραι, qui in conditore pariter cum nostro consentit lib. III. pag. 160. Ἐπὶ τούτου Πατρεῖ τῷ Πρευγένους κτίζοντι ἐν Ἀχαΐᾳ πόλιν, ἥντινα Πάτρας καὶ ἐς ἡμᾶς καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ Πατρέως τούτου συνεπελάβοντο Λακεδαιμόνιοι τοῦ οἰκισμοῦ. *sub hoc* (Agide) *Patream Preugenis filium in condenda urbe in Achaia, quam de nomine Patrei hac etiam ætate Patras vocant, adjuverunt Lacedæmonii.*

—— Ὁ πολίτης, Πατρεύς] Extant apud Goltzium duo nummi ΠΑΤΡΕΩΝ. Sed posterioris epigraphe rectius legitur in nummo apud Franc. Angelonium: ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ. ΜΕΝΕΚΛΕΟΣ. ΠΑΤΡΕΩΝ. Alius apud eundem: ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ. ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ. ΠΑΤΡΕΩΝ. Rursus alius, qui in cimeliis Mediceis, habet: ΑΙΣΧΡΙΩΝ. ΑΥΞΙΑ. ΠΑΤΡΕΩΝ.

ΠΑ'ΤΡΑΣΙΣ, πόλις Ποντική, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Πατρασίτης καὶ Πατράσιος, καὶ Πατρασιεύς] MSS. PP. Παταρεύς. Πατρασίτης. Πατρασιος. Πατρασιεύς. probante Salmasio.

ΠΑΤΡΟ'ΚΛΟΥ νῆσος. ὡς Πρωτογένειος, ἔτω Πατροκλέους νῆσος, περὶ τὴν Ἀττικήν.] Straboni lib. IX. pag. 398. insula hæc appellatur ὁ Πατρόκλου χάραξ. Ita enim legitur ibi in MSS.

MSS. Πρόκλυ, quod est in vulgatis, ex compendiosa scribendi ratione natum est.

ΠΑΙΣΑΡΚΑΙ, ἔθνος ὑπὸ τῷ Καυκάσῳ] Ordo literarum exigit, ΠΑΥΣΑΡΚΑΙ.

ΠΑΙΤΑΛΙΑ, μοῖρα Θρᾴκης] Scribe, ΠΑΥΤΑΛΙΑ. Id enim cum series elementorum flagitat, tum Ptolemæus, Marcellinus, veteresque nummi suadent. In quorum uno, qui M. Aurelii Antonini ostentat typum, à Sirmondo mihi concesso: ΟΥΛΠΙΑC ΠΑΥΤΑΛΙΑC. In alio Caracallæ circum figuram Imperatoris hastatam pariter: ΟΥΛΠΙΑC ΠΑΥΤΑΛΙΑC. Item in alio ejusdem Principis sub Jove serpente alato subvecto: & alio Faustinæ apud Tristanum Tom. 1. pag. 670. circum Deam Hygeam: & alio ejusdem Augustæ Mediceo circum Providentiam seu Fortunam: tandem in Severi nummo, apud Cassianum de Puteo, circum serpentem in spiras convolutum & erectum. In quibus omnibus ΟΥΛΠΙΑC ΠΑΥΤΑΛΙΑC. Quibus adde, qui apud Erizum pag. 562. Fuit autem *Pautalia* sedes Episcopalis, uti videre est apud Marcellinum Comitem pap. 57. Nomen hoc aliquoties corruptum est apud Malchum in Legationum Excerptis pag. 79. & seq. Ed. Reg. ubi Πανταλία male editur pro Παυταλία. Situs autem regionis accurate ibi ostenditur his verbis: Παρεγγυήλας χώραν μὲν αὐτῷ δοῦναι ἐν Πανταλίᾳ, ἣ τῆς (perperam editur, ἣ τὸ) μὲν Ἰλλυρικῆς μοίρας ἐστὶν ἐπαρχία, οὐ πολὺ δὲ ἀπέχουσα τῆς εἰσβολῆς τῆς Θρᾴκης. Erat enim Daciæ mediterraneæ civitas, sed in ultimo Thraciæ confinio.

— Τὸ ἐθνικὸν, Πανταλιώτης] Corrige, Παυταλιώτης. ut jam ostendimus, Legitur autem hoc gentile in egregio M. Aurelii Antonini nummo apud Franc. Gotifredum circum Cybelem leone vectam: ΕΠΙ Μ ΤΟΥΛΛΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΠΑΥΤΑΛΙΩΤΩΝ. In altero apud Cl. Menestrier: ΠΑΥΤΑΛΙΩΤΑΝ. Item in duobus Getæ, in quorum uno Cupido faci inversæ innitens visitur, in altero canistrum frugum: ΠΑΥΤΑΛΙΩΤΩΝ.

ΠΑΦΛΑΓΟΝΙΑ, ἀπὸ Παφλάγου τοῦ Φινέως παιδός] Eustathius ad Dionysium pag. 104. scribit, ἀπὸ Παφλαγόνος οὕτω κληθέντος υἱοῦ Φινέως. & similiter ad Homeri Iliad. B. pag. 360. Vide Scholiasten Apollonii.

ΠΕΔΙΕΙΣ, πόλις Καρική.

—— Ἡ Πεδιεῖτις, ὡς Ἀταρνεῖτις] Vide supra v. Ἀτάρνα.

ΠΕΔΙΟΝ, τόπος πλατὺς καὶ ὁμαλός] Hinc in Asia minore, Ἕρμου πεδίον, Μαιάνδρου πεδίον, (de quibus supra suo loco) Καΐκου πεδίον & Καΰστρου πεδίον. Sic apud Latinos *Campania*, & *Campani*. Sic in Belgio *Rijnland*, *Maasland*: in Saxonia nostra *Cremper Marsch*, *Stor-Marsch*, *Wilster Marsch*. Strabo lib. xv. pag. 689. Ἐκ δὲ τούτων πάρεστιν ὁρᾶν, ὅσον διαφέρουσιν αἱ τῶν ἄλλων ἀποφάσεις. Κτησίας μὲν οὐκ ἐλάττω τῆς ἄλλης Ἀσίας τὴν Ἰνδικὴν λέγων, Ὀνησίκριτος δὲ τρίτον μέρος τῆς οἰκουμένης, Νέαρχος δὲ μηνῶν ὁδὸν τεττάρων τὴν δι' αὐτοῦ τοῦ πεδίου. *Ex his autem perspici potest, quantum reliquorum sententia discrepent. Ctesias dicit Indiam non esse minorem reliqua Asia: Onesicritus, eam esse trientem orbis habitati: Nearchus quatuor mensium iter per campum.*

Τὸ ἐθνικὸν, Πεδιεύς] Ex Πεδιαῖοι. Sic enim dicebantur Cilices ad differentiam τῆς Τραχείας. Vide infra v. Τραχεῖα. & supra v. Πάραλος.

ΠΕΔΝΙΑΙΣΣΟΣ, πόλις Πισιδίας. τὸ ἐθνικὸν, Πεδνιαισσεύς] Scribe, Πεδνηλισσός. & Πεδνηλισσεύς. Ita aliquoties apud Polybium scribitur lib. v. pag. 415.

ΠΕΙΡΑΙΟΣ, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ λιμὴν Ἀττικῆς] Philisci versus de *Piraeo* in MS. Barberino:

Ὁ Πειραιεὺς κάρυον μέγ' ἐστὶ καὶ κενόν.

ostendit, jam olim ipsum portum Πειραιᾶ vel Πειραιᾶ dictum. Cui concinit Terentius in Eunucho Act. III. Sc. 4.

Heri aliquot adolescentuli coïimus in Piraeo.

—— Ὕστερον δὲ Πειραιεὺς, δῆμος Ἱπποθοωντίδος φυλῆς] Hæc non conveniunt cum illis, quæ Pausanias in operis sui princ. tradit: Ὁ δὲ Πειραιεὺς δῆμος μὲν ἦν ἐκ παλαιοῦ· πρότερον δὲ, πρὶν ἢ Θεμιστοκλῆς Ἀθηναίοις ἦρξεν, ἐπίνειον οὐκ ἦν. *Pyraeus vero à longo tempore antequam Themistocles ad remp. accederet, non navale, sed populus erat Atticæ.* Unde aliquis putare posset legendum hoc loco: Πρότερον δὲ Πειραιεύς. Deinde sequentia verba cum his non satis cohærere videntur. Quare Salmasius inserebat Πειραιεὺς, ἐστὶ καὶ δῆμος Ἀττικῆς l. φ. Sed sufficeret: ἐστὶ καί. quoniam vox Ἀττικῆς jam præcessit, & ipse δῆμος Πειραιεὺς dicebatur, uti jam ex Pausania ostendimus.

— Τὰ τοπικά, ἐκ Πειραιῶς] Xenophon lib. 1. Hist. Græc. pag. 434. Καὶ χειμὼν ἐπῄει, ἐν ᾧ οἱ αἰχμάλωτοι Συρακούσιοι εἰργμένοι ἐν Πειραιῶς ἐν λιθοτομίαις διορύξαντες τὴν πέτραν ἀποδράντες νυκτὸς, ᾤχοντο εἰς Δεκέλειαν, οἱ δ' εἰς Μέγαρα. *Aderat jam hiems, qua captivi Syracusani, qui in Pyraeo lapicidinis inclusi erant, saxo perfosso, noctu partim fuga Deceleam, partim Megara delapsi sunt.*

—— Λέγεται καὶ κτητικῶς, Πειραϊκός] Extat hoc *possessivum* in antiquo Epigrammate, quod quoniam hactenus ἀνέκδοτον est, hic subjiciam:

Θεοδωρίδα εἰς τὸν Εὐφορίωνος τάφον τοῦ μύστου τῶν Ἐλευσινιακῶν μυθολογημάτων ἢ πλασματουργημάτων.

Εὐφορίων ὁ περισσὸν ἐπιστάμενός τι ποιῆσαι
Πειραϊκοῖς κεῖται τοῖσδε παρὰ σκόλοψιν.
Ἀλλὰ σὺ τῷ μύστῃ ῥοιὰν ἢ μῆλον ἄπαρξαι
Καὶ μύρτον· καὶ γὰρ ζῶος ἐὼν ἐφίλει.

ΠΕΙ-

ΠΕΙΡΑΣΙ'Α, πόλις Μαγνησίας] Apud Apollonium Rhodium lib. 1. v. 584. scribitur numero plurium,

Πείρεσιαί, Μάγνησά θ' ὑπόδειλ@. ἠπείροιο Α'κτή.

Apud Orpheum Argon. v. 162. singulari,

Πειρεσίην ἔς ἔναιεν ἐπ' Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις.

— Τὸ ἐθνικὸν, Πειρεσιεὺς, ὡς Υ'δρεσιεὺς καὶ Υ'σιεὺς] Scribe: Ι'δρεσιεὺς καὶ Υ'σιεύς. Vide singula suis locis.

— Αἴγειαι καὶ Πείρεσι@] Existimo scriptum ab auctore: Πειρεσία, vel Πειρεσίαι. ita enim scribitur urbis hujus nomen apud Apollonium & Orpheum: & supra Α'στέριον, ἡ νῦν Πειρεσία. ubi vide.

ΠΕΛΑΓΟΝΙ'Α, χώρα Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πελαγονεῦ@] Locus manifeste corruptus. Lege, χώρα Μακεδονίας. vel Σιθωνίας. quomodo etiam legit Casaubonus. Salmasius tamen contra putat, quia Πελαγονία & Πηλαγονία diversa scriptura, diversa etiam diversorum locorum esse nomina.

ΠΕΛΑΣΓΙ'Α, ἡ χώρα τῆς Α'ργους] Scholiastes Apollonii ad lib. 1. v. 580. Πελασγῶν. τῶν Θεσσαλῶν, ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ Ι'νάχου, ἢ ἀπὸ Πελασγῶν, ἔθνους βαρβαρικοῦ οἰκήσαντ@ τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὸ Α'ργ@ &c.

— Πελασγιῶτις δὲ θηλυκὸν καὶ Πελασγία] Et Πελασγίς. Sic enim Pelopennesus prius dicebatur teste Apollonii Scholiaste ad lib. 1. v. 1024.

ΠΕΛΕΘΡΟ'ΝΙΟΝ, ὄρ@ Θετταλίας. Ο'ι οἰκήτορες Πελεθρόνι@] Scholiastes Nicandri pag. 22. *Pelethronium* partem esse *Pelii* docet: Ο' Δράκων ἐτράφη μὲν ὑπὸ τοῦ Α'σκληπιοῦ, κατά τινα τόπον τοῦ Πηλίου καλούμενον Πελεθρόνιον.

ΠΕ'ΛΗ, πόλις Θεσσαλικὴ διττή. μία μὲν ὑπὸ Εὐρυπύλῳ, ἑτέρα δὲ ὑπὸ Α'χιλλεῖ.] MSS. PP. ὑπὲρ Εὐρυπύλου.

ΠΕ'ΛΙΝΝΑ, πόλις Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι. Κέκληται ἀπὸ Πελίνου τοῦ Οἰχαλιέως] Hujus civitatis nomen corruptum apud Arrianum lib. 1. de Exped. Alex. pag. 8. in Πελλήνην. pro quo Πελίνναν rescribas. Interpretes errorem auxerunt *Pellam* vertendo. Pindarus Pyth. Od. x. Πελινναῖον appellat.

— Ε'στι δὲ καὶ Πελλιναῖον, ὄρ@ Χίου] Scribe, Πελινναῖον. Scholiastes Pindari ad Pyth. d. l. pag. 310. Πελινναῖον, πόλις Θεσσαλίας ἡ πατρὶς τοῦ Νικηφόρου, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ἐν Χίῳ ὄρ@ ἐκλήθη. Dionysius in Perieg. v. 535.

Καὶ Χί@, ἠλιβάτου Πελινναίου ὑπὸ πέζαν.

Et Chios, altissimi Pelinnei sub pede.

ubi vulgo, Πελληναίου. Sed apud Eustathium Πελινναῖον. Dionysii codicum scriptura occurrit etiam infra v. Χῖος. sed v. Φέρυννα emendatius pro gentili scribitur, Πελινναῖος. Hanc enim scripturam nummus præfert apud R. P. Jacobum Sirmondum, extans in quo, ΠΕΛΙΝΝΑΙΕΩΝ, legitur. Unde apparet gentile fuisse Πελινναιεὺς, non a Πελίννα, sed Πελινναῖον. Salmasius pariter hic rescribebat, Πελινναῖον.

— Καὶ τὸ θηλυκὸν, Πελλιναῖ@] Scribe, Πελινναῖ@. Hesychius: Πελινναῖ@, ὁ Ζεὺς ἐν Χίῳ.

ΠΕ'ΛΛΑ, πόλις Μακεδονίας] Facta a Romanis colonia Plinio teste lib. iv. cap. 10. quod confirmat Alexandri Severi nummus in Gazis Mediceis, in quo circum mulierem stolatam cathedræ insidentem, legitur: COL. IVL. AVG. PELLA. Hoc tempore vocatur τὰ Παλατίσια, id est *Parva Palatia*, & est locus sub ditione Berœensium, ubi quotidie marmora cum inscriptionibus & regiarum ædium fundamenta effodiuntur. Incolæ Regiam Philippi & Alexandri ibi fuisse credunt.

— Κοίλης Συρίας] Eidem & Ptolemæus tribuit: erat autem τῆς Περαίας civitas, ut testatus Eusebius lib. iii. Hist Eccles. cap. 5. in regione *Decapoleos*, teste Epiphanio libro de Mensuris cap. xv. & sic apud Ptolemæum quoque MSS. PP. & Barberini legunt. Inde ortus fuit Aristo *Pellæus* citatus Eusebio ibidem cap. 6. *Pella* hujus in *Syria* ab Antiocho occupatæ meminit Polybius lib. v. pag 414. ubi eam Arabiæ vicinam affirmat.

— Η' Βοῦτις λεγομένη] Supra v. Δῖον, scribit Δῖον fuisse appellatam. Apud Ptolemæum tamen lib. v. cap. 15. *Pella* & *Dium* diversæ *Decapoleos* civitates sunt, sed vicinæ.

— Τὸ ἐθνικὸν Πελλαῖοι, ὡς ἀπὸ μὲν τῆς Κάρα] Lege: Κάῤῥαι.

ΠΕΛΛΗ'ΝΗ, πόλις Α'χαΐας] Scholiastes Apollonii ad lib. 1. v. 177. Η' Α'χαϊκὴ Πελλήνη διὰ τοῦ ν. ἡ δὲ ἑτέρα ἡ τῆς Α'ρκαδίας διὰ τοῦ α γράφε) Πελλάνη.

— Λέγε) καὶ Πελλῖνα, ὡς Μιτυλῖνα] Numquid legendum, Πελλάνα, ὡς Μυκαλάνα. ut infra, Τ'ρμίνη & Τ'ρμίνα? Pindaro Olymp. Od. vii. & ix. Πελλάνα, Dorice. Quamvis Πελλάνα Laconicæ urbs apud Pausaniam diversa sit ab hac, uti ex Strabone quoque discimus lib. viii. pag. 386. quæ in confiniis Arcadiæ sita erat. Straboni autem dicitur τὰ Πελλάνα. Eadem, ni fallor, quæ Παλλήνη Diodoro lib. xv. pag. 492. Apollonii Scholiastæ d. l. & Plinio. Polybio lib. iv. pag. 344. ἡ ἐν τῇ Τριπόλει προσαγορευομένη Πελλήνη. *Pellene dicta in Tripoli.*

— Καὶ ἡ μὲν Πελλήνη, δύο μόνα ἐθνικὰ ἔχει. τὸ εἰς ευς, καὶ τὸ διὰ τοῦ ιος] Similiter Eustathius in Hom. Iliad. B. pag. 291. Πελλήνη δὲ, πόλις καὶ αὐτὴ Α'χαΐας. ταύτης ἐθνικὸν, Πελληνεὺς καὶ Πελλήνι@. Sed infra v. Ω'λενα scribitur Πελληναῖος, pro Πελληναῖος, ut videtur. Falsa igitur Grammatici nostri regula. Similiter Πελληνῖται legitur infra v. Φενεός. nisi corruptus locus sit, quod suspicor. Πελληνικὸν etiam hinc deducitur. Unde Πελλη-

νικαὶ χλαῖναι apud Eustathium d. l. ex Aristophanis Avibus, quæ corrupte Πελλικαὶ scribuntur apud Hesychium v. Πελλήνη. Denominationis caussam reddit Pindari Scholiastes ad Olymp. Od. VII. pag. 74. Τελεῖται δὲ ἐν μὲν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας ἀγὼν ὁ καλούμενος Θεοξένια· τινὲς δὲ, καὶ τὰ Ἕρμαια· τὸ δὲ ἆθλον ἐστὶ χλαῖνα. & in eundem sensum Od. IX. pag. 93. Πελληνεὺς, quod alterum ex gentilibus ab auctore expressis, occurrit apud Harpocrationem v. Μασῆρες. ubi citatur Ἀριστοτέλης, ἐν τῇ Πελληνέων πολιτείᾳ.

ΠΕΛΟΠΟ'ΝΝΗΣΟΣ τρεῖς ἐπωνυμίας. ἐπὶ μὲν γὰρ Ἄπιος τοῦ Φορωνέως ἐκαλεῖτο Ἀπία· ἐπὶ δὲ Πελασγοῦ Πελασγία· ἐπὶ δὲ Ἄργου ὁμωνύμως Ἄργος ἐκαλεῖτο. ἐπὶ δὲ τῶν Πελοπιδῶν, Πελοπόννησος] Locus hic ex Nicolao Damasceno olim depromptus male deinceps ab Epitomatore mutilatus est. Damnum autem datum resarcire potest Imperator Constantinus, apud quem lib. II. de Themat. cap. 6. ita legitur: Ἡ δὲ Πελοπόννησος τρεῖς ἔσχε ἐπωνυμίας, ὡς ὁ Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς γράφει ἐν τετάρτῃ ἱστορίᾳ. μέγιστον οὖν τῶν τότε ἴσχυον οἱ Πελοπίδαι. καὶ ἡ Πελοπόννησος εἰς αὐτοὺς ἀφεώρα, καὶ αὐτὸ τοὔνομα ἔσχηκε ἀπ' ἐκείνων τρεῖς ἤδη πρότερον ἀλλάξασα τὰς ἐπωνυμίας. ἐπὶ μὲν γὰρ Ἄπιος, τοῦ Φορωνέως, ἐκαλεῖτο Ἀπία. ἐπὶ δὲ Πελασγοῦ, τοῦ αὐτόχθονος, Πελασγία. ἐπὶ δὲ Ἄργου, καὶ αὐτὸ ὁμωνύμως ἐκαλεῖτο Ἄργος. ἐπὶ δὲ Πέλοπος, τοῦ τὸν Οἰνόμαον νικήσαντος Πελοπόννησος ἔσχε τοῦτο τὸ κύριον ὄνομα. *Peloponnesus autem tres appellationes obtinet, ut Nicolaus Damascenus scribit in IV. Histor. Itaque maxime inter illius temporis principes Pelopidæ pollebant; ac Peloponnesus ipsos spectabat & ab ipsis pendebat, nomenque suum retinebat; cum tribus jam ante nominibus appellata fuisset. etenim sub Apio, filio Phoronei, vocabatur Apia. Sub Pelasgo indigena, Pelasgia. Sub Argo vero etiam Argos cognominata est. Denique sub Pelope, qui OEnomaum vicerat, Peloponnesus proprium hoc nomen vindicavit.* Qui Ἄπιος dicitur in hoc loco, ab Stephano & reliquis Ἄπις audit, *Phoronei* etiam filius vocatur a pluribus, a Pausania vero & Eusebio *Telchinis.* Vide notas Scaligeri ad Eusebium pag. 16. & Eustathium ad Dionysium pag. 59. De *Argo* Scholiastes Pindari ad Isthm. Od. II. p. 445. ἡ πᾶσα Πελοπόννησος, Ἄργος καλεῖται ὁμωνύμως τῇ πόλει. Ὅμηρος γοῦν τὴν Ἑλένην Ἀργείαν φησὶν, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Λακεδαιμονίαν. Ἀργείαν δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ Πελοποννησιακήν.

—— Τὸ θηλυκὸν, Πελοπία, καὶ Πελοπηΐς] Callimachus Hymno in Delum v. 72.

Φεῦγε δ' ὅλη Πελοπηῒς ὅσῃ προσκέκλιται
Ἰσθμῷ.

*Fugitque tota Pelopeis quanta inclinatur ad
Isthmum.*

ΠΕ'ΛΤΑΙ, πόλις Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πελτηνός] Xenophon lib. I. de Exped. Cyri pag. 146. ponit *Peltas* inter Celænas & Forum Ceramorum in *Mysia.* Meminit & Hierocles Notit. aliique.

ΠΕΝΕ'ΣΤΑΙ, ἔθνος Θεσσαλικόν. ὁ τόνος βαρὺς, ὡς Ὀρέστης, Θυέστης] Dionysius Halicarnassensis lib. II. pag. 84. agens de Romuli instituto, quo alios in civitate sua voluit esse patronos, alios clientes, addit: Ἔθος Ἑλληνικὸν καὶ ἀρχαῖον, ᾧ Θετταλοί τε μέχρι πολλοῦ χρώμενοι διετέλεσαν, καὶ Ἀθηναῖοι κατ' ἀρχὰς, ἐπὶ τὰ κρείττω λαβεῖν. Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ὑπεροπτικῶς ἐχρῶντο τοῖς πελάταις, ἔργα τε ἐπιτάττοντες οὐ προσήκοντα ἐλευθέροις, καὶ ὁπότε μὴ πράξειάν τι τῶν κελευομένων, πληγὰς ἐντείνοντες καὶ τἆλλα ὥσπερ ἀργυρωνήτοις χρώμενοι. ἐκάλουν δὲ Ἀθηναῖοι μὲν Θῆτας τοὺς πελάτας, ἐπὶ τῆς λατρείας· Θετταλοὶ δὲ, Πενέστας, ὀνειδίζοντες αὐτοῖς εὐθὺς ἐν τῇ κλήσει τὴν τύχην. *Mos sane Græcus & antiquus, quo diu Thessali usi sunt & Athenienses prisci; sed tum receptus in melius. Illi enim superbe utebantur clientibus, opera eis injungentes, quæ non conveniunt liberis; & si quando jussa non fecissent, intentantes verbera: ad cætera quoque abutentes tamquam emptitiis. Hos Athenienses Thetas vocabant, Thessali vero Penestas, ipso vocabulo fortunam eis exprobrantes.* Nam πένεσθαι Græcis significat *parperem esse.* Vide quæ notavit ad hunc egregium locum Samuel Petitus de LL. Atticis pag. 170.

ΠΕΝΤΕ'ΛΗ, δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Πεντεληθεύς] Joannes Meursius emendat Πεντεληθεν ἢ Πεντελεύς. atque ita etiam Salmasius.

—— Τὸ κτητικὸν, Πεντελικὸς, τὸ θηλυκὸν, Πεντελική] Mons Atticæ, pago imminens, in quo lapicidinæ, Πεντελικὸν dicitur Pausaniæ lib. I. pag. 60. & pag. 34. ἡ λιθοτομία ἡ Πεντέλησιν. Hinc apud eundem lib. IX. aliquoties Πεντελήσιος λίθος. Apud Athenæum lib XIII. pag. 591. Κίων Πεντηλικός, pro Πεντελικός Apud Platonem in Eryxia pag. 394. Πεντελικοὶ λίθοι.

ΠΕΠΑ'ΡΗΘΟΣ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ὁμώνυμον ἔχουσα πόλιν] Immo, τῶν Σποράδων, cæteris omnibus. Vid. Harpocration.

ΠΕΡΑΙ'Α, πολίχνιον Συρίας] Videtur regiuncula esse apud Epiphanium Hæres. III. pag. 126. ita Trans-Jordana regio apud Eusebium.

ΠΕ'ΡΓΑΜΟΣ, πόλις Ἀσίας. ὁ πολίτης, Περγαμηνός] In nummo antiquo apud Franc. Gotifredum circum caput Augusti cum Capricorno: ΠΕΡΓΑΜΟΣ ΣΕΒΑCΤΟΝ. & in aversa area circum templum: ΚΑΙCΑΡΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ. In alio apud eundem circum templum: ΘΕΟΝ CΕΒΑCΤΟΝ ΠΕΡΓΑΜΗΝΩΝ. In alio Commodi circum Jovem Serapidem sedentem: ΠΕΡΓΑΜΗΝΩΝ. In ectypis

Æneæ

Æneæ Vici apud Equitem Illustrem Cassianum Puteum in Trajani nummo circum Jovis templum: ΦΙΛΙΟΣ Ζ ΥC . . . . ΠΕΡΓΑΜΗΝΩΝ Ibidem in Antonini Pii circum Æsculapium: Ε Π Ι C Τ . . . . . ΝΕΩΚΟΡΟΥ ΠΕΡΓΑΜΗΝΩΝ Tandem in Augusti Mediceo circum Junonem sedentem cum hasta: ΣΕΒΑΣΤΗΝ ΠΕΡΓΑΜΗΝΩΝ ΓΡ ΜΗΝΟ . . . . . .

ΠΕΡΓΑ'ΝΤΙΟΝ, πόλις Λιγύων. Τὸ ἐθνικὸν, Περγάντιος, ὡς Α'λάντιος, Βυζάντιος] Scribe, Α'βάντιος.

ΠΕΡΓΑ ΣΗ, ἐξυπόνως, δῆμος τῆς Ε'ρεχθηΐδος φυλῆς] Salmasius ad hunc populum refert Περγασίαν Α'ρτεμιδα, quæ ad sequentem vocem adducitur.

ΠΕ'ΡΓΗ, πόλις Παμφυλίας] Scholiastes Callimachi Hymno in Dianam v. 187. μητρόπολιν Παμφυλίας vocat. Extat & Τυρσηνῶν ὄρος hoc nomine apud Lycophronem, pag. 128. ubi vide Tzetzem philosophantem.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Περγαῖος. Τὸ θηλυκὸν Περγαία] In nummo Heliogabali apud Franc. Angelonum circum figuram nudam, quam Genium repræsentare existimo: ΠΕΡΓΑΙΩΝ. & sic quoque in Volusiani circum mensam tripodem, cui tria vasa aut potius sacculi impositi videntur. Nummus Cæsaris Augusti Mediceus circum Dianam Venatricem habens: ΑΡΤΕΜ. ΠΕΡΓΑΙΑ Stephani lectionem plane confirmat. Item Gallieni apud Cassianum Puteum, in quo circum mensam: ΠΕΡΓΑΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Sed imprimis hoc facit præclarus plane M. Aurelii Antonini in Gazophylacio Ducali Florentino, in quo ad utrumque latus templi, in quo tabernaculum, ut vocamus, cum duabus figuris:

ΑΡΤΕΜΙΔ   ΟΣ ΠΕΡΓΑΙΑC.

In alio ibidem asservato duo conspiciuntur capita bovina, subtus legitur: Π ΡΓΑ. In alio magno, pariter ibidem, circum mensam cui vas agonale impositum cernitur: ΠΕΡΓΙΑΩΝ ΑCΤΛΟC ΙΕΡΟC.

—— Καὶ Περγαία Α'ρτεμις] Salmasius verba hæc ad præcedentem vocem referenda monet. Ε'ποχον. Nam Callimachus Hymno in Dianam *Pergen* ut præcipue huic Deæ devotam nominat, idque confirmant penitus nummi Medicei paullo ante allati.

ΠΕ'ΡΙΝΘΟC, ἀπὸ Περίνθου Ε'πιδαυρίου, τοῦ μετὰ Ο'ρέστου στρατευσαμένου. ἔστι δὲ πόλις Θρᾴκης] Hæc urbs, quoniam ab Hercule condita est, etiam *Heraclea* dicta est. Hinc in nummo apud Franc. Gotifredum circum clavam: ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ Β ΝΕΩΚΟΡΩΝ. in averso latere circum Herculis caput: ΤΟΝ ΚΤΙΣΤΗΝ. Sed quo tempore nomen hoc obtinuerit non satis inter doctos exploratum est. Vide Tristanum Tom. II. pag. 80.

—— Ο' πολίτης, Περίνθιος. τὸ θηλυκὸν, Περινθία] Satis est frequens urbis hujus gentile in nummis antiquis. Duos plane egregios illud continentes vidi apud Franc. Gotifredum: alter erat Alexandri Severi, in quo circum Martis hastati figuram: ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ ΙΩΝΩΝ ΔΙC ΝΕΩΚΟΡΩΝ. alter Gordiani, in quo circum figuram muliebrem duo templa utraque manu sustinentem cum duobus ludorum vasis, sub quibus a dextris, ΑΚΤΙΑ. a sinistris, ΠΥΘΙΑ. scriptum: ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ ΙΩΝΩΝ Β ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Accepit enim *Perinthus* Samiorum coloniam Rursus in præclaro nummo Septimii Severi Mediceo, circum triremem, cujus proræ Severus insistit cum templo: ΕΠΙΔΗΜΙΑ Β. ΣΕΥΗΡΟΥ. *Adventus II. Severi.* subtus: ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Item in ejusdem Principis, in iisdem Thesauris, circum figuram muliebrem utraque manu duo templa sustinentem: ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Quæ inscriptio totidem verbis reperitur in alio ejusdem Severi ibidem circum Herculem poma Hesperidum auferentem Ambo valde præclari sunt & loco, in quo asservantur, digni.

ΠΕΡΚΩ ΤΗ, καὶ πάλαι Περκώπη, πόλις Τρῳάδος. Ο' πολίτης. Περκώσιος] *Percota* meminit Scholiastes Aristophanis in Equit. pag. 292. ubi Themistocli ab Artaxerxe donatas dicit tres civitates, Μαγνησίαν εἰς σῖτον, Λάμψακον εἰς οἶνον, Μυοῦντα εἰς ὄψα. ὡς δὲ Κλεάνθης, καὶ Περκώτην εἰς στρωμνὴν, καὶ Παλαίσκηψιν, εἰς σκηνήν. Apud Eustathium ad Iliad. B. pag. 356. ubi hæc transcripta, male legitur Περκώπη secundo loco, pro Περκώτη. Gentile, Περκώσιος, est apud Homerum.

ΠΕΡ'Ρ'ΑΙΒΟ'C, πόλις Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Περραιβαῖοι] Περραιβοὶ Appiano princ. Illyric. dicuntur *Illyrica* gens. Eustathius ad Iliad. B. pag. 535. Περραιβοὶ δὲ ἐκλήθησαν μὲν ἀπό τινος Περραιβοῦ, ἐνδόξου ὡς εἰκὸς ἀνδρός. Θετταλικὸν δὲ τὸ γένος εἰσί. Φησὶν οὖν ὁ γεωγράφος. ὅτι Περραιβοὶ κατεῖχόν ποτε τὰ πρὸς τῷ Ο'λύμπῳ. Vide Strabonem.

ΠΕΡ'Ρ'ΑΙ'ΣΙΟΝ, πόλις μία τῶν δυοκαίδεκα τῶν ὑπὸ τοῖς Τυρρηνοῖς ἀρχηγετίδων καλουμένων] Intelligit *Perusium* vel potius *Perusiam* aliorum, unde nescio qua ratione fecit Περραίσιον. Hanc fuisse unam ex XII principibus Etruriæ urbibus testatur etiam Appianus lib. V. Civil. bell. pag. 699. Universa enim Etruria in duodecim ἡγεμονίας divisa fuit teste Dionysio Halicarnassensi lib. VI. quas deinceps lib. IX. πόλεις, seu *civitates* vocat. Livius libro IV. V. & VII. duodecim populos appellat. Fuerunt autem XII hæ civitates, sequentes: *Perusia*, Cortona, Aretium, Clusium, Volaterra, Vetulonia, Volsinium, Rusellæ, Tarquinii, Cære, Veji, Falerii.

— Τὸ ἐθνικὸν, Περραιζηνὸς, ὡς τὸ Α'γκυρα, τὸ Α'γκυρηνός] Scribe: Περραισῖνος, ὡς τ. Α. τ. Α'γκυ-

Ἀσπορηνός. ut supra h. v. & infra v. Ταρχώνιον.

ΠΕ'ΡΣΑΙ, τὸ ἔθνος, ἀπὸ Πέρσου τοῦ Μηδείας] Scribe: τοῦ Ἀνδρομέδας. uti infra v. Χαλδαῖοι.

—— Λέγεται δὲ Πέρσης ὄνομα] Hesychius: Πέρσης, καθόλου βέλους ὄνομα.

—— Καὶ Περσίδιον ὑποκοριστικὸν ἀντὶ τοῦ Περσικῶν] Claudius Salmasius ex codicum calamo exaratorum vestigiis pro Περσικῶν legit, Περσικόν. aut Περσὶς κόρη. Cæterum Πέρσαι dicuntur Περσεΐδαι in oraculo Spartiatis à Pythia reddito sub Persarum in Græciam transitum, apud Herodotum lib. VII. cap. 220.

Ὑμῖν δ' ὦ Σπάρτης οἰκήτορες εὐρυχόροιο,
Ἢ μέγα ἄστυ ἐρικυδὲς ὑπ' ἀνδράσι Περσεΐδῃσι
Πέρθεται· ἢ τὸ μὲν, οὐκὶ, ἀφ' Ἡρακλέος δὲ γενέθλης
Πενθήσει βασιλῆα φθίμενον Λακεδαίμονος οὖρος. &c.

Vobis vero o Sparta habitatores spatiosa,
Aut magna urbs clara a viris Persidis
Evertitur; aut hoc quidem non, ab Herculis autem genere
Lugebit regem extinctum Lacedæmonis ora.

quod refertur etiam ab Eusebio.

ΠΕΡΣΕ'ΠΟΛΙC, πόλις Περσίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Περσεπολίτης] Epiphanius Hæres. LXVI. cap. 4. vocat τὴν βασιλεύουσαν Περσίδος πόλιν.

ΠΕΣΣΙΝΟΥ'Σ, πόλις Γαλατίας, ἀπό τινος Γάλλου Πεσσινοῦντος. τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς ῥύσεως τοῦ λίθου, τοῦ ἐν ᾧ ἐτάφη Μαρσύας] Ammianus lib. XXVI. pag. 327. *Pessinunta, Phrygia quondam, nunc Galatia oppidum* vocat. De nominis origine idem lib. XXII. pag. 219. *Quam autem ob rem hoc nomine oppidum sit appellatum, variant rerum scriptores. Quidam enim figmento deæ cælitus lapsa* ἀπὸ τοῦ πεσεῖν, *quod cadere nos dicimus, urbem asseruere cognominatam. Alii memorant Ilum Trois filium Dardaniæ regem, locum sic appellasse. Theopompus non Ilum id egisse sed Midam affirmat, Phrygiæ quondam potentissimum regem.* Herodianus lib. I. cap. 11. Πεσσινοῦς δὲ ὄνομα αὐτῷ· τὴν δὲ προσηγορίαν λαβεῖν τὸν τόπον ἐκ τοῦ πεσόντος ἀγάλματος ἐξ οὐρανοῦ καὶ πρῶτον ἐκεῖσε ὀφθέντος. *Nomen ei Pessinunti, a casu simulacri factum putant: ibi enim in principio comparuisse.* & ita Tzetzes ad Lycophronem pag. 64. sed pag. 60. idem deducit ἀπὸ τοῦ πεσεῖν, quod multi ibi bello ceciderunt ob Ganymedem raptum. Quam sententiam tangit pariter Herodianus in sequentibus verbis: καὶ ἤδη γε ἑτέροις εὕρομεν, Ἴλου τοῦ Φρυγὸς καὶ Ταντάλου τοῦ Λυδοῦ πόλεμον ἐκεῖ γενέσθαι λέγουσιν, οἱ μὲν περὶ ὅρων, οἱ δὲ περὶ τῆς Γανυμήδους ἁρπαγῆς. Γενομένης δὲ ἐπὶ πολὺ τῆς μάχης γενομένης, ἑκατέρωθεν πεσεῖν ἱκανούς· καὶ τὴν συμφορὰν ὄνομα δοῦναι τῷ χωρίῳ. *Licet apud alios comperiam pugnam illic Ilum Phryga Tantalumque Lydum inter se conseruisse, sive de via ortam, sive potius ob raptum Ganymedis. Cumque diu æquis viribus decertatum foret, ac permulti utrimque cecidissent, nomen ex ea clade loco esse impositum.*

—— Τὸ ἐθνικὸν, Πεσσινούντιος] Occurrit hoc gentile in nummis aliquot antiquis. In L. Veri circum Cybelem Leone vectam in museo Mediceo: item in Caracallæ circum Cererem apud Franc. Gotifredum, legitur: ΠΕC-CINOYNTIΩN.

ΠΕΤΕΩ'Ν, πόλις Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πετεώνιος· καὶ τὸ οὐδέτερον, Πετεώνιον] Suidæ & Straboni non urbs sed vicus est juxta viam, quæ Thebis Anthedonem ducit. Et hinc Eustathio ad Homeri Iliad. B. pag. 267. Πετεὼν, κώμη Θηβαΐδος κατὰ τὸν Στράβωνα πρὸς τῇ ἐπ' Ἀνθηδόνα ὁδῷ κειμένη.

ΠΕΤΗΛΙ'Α, πόλις Ἰταλική. Τὸ ἐθνικὸν, Πετηλῖνος] In nummo Mediceo circum Jovem fulmen vibrantem legitur: ΠΕΤΗΛΙΝΩΝ. similis extat apud Franc. Gotifredum.

ΠΕ'ΤΡΑ, πόλις νῦν τῆς τρίτης Παλαιστίνης] Apud Josephum urbis hujus nomen effertur singulariter genere fœminino: supra v. Γέα etiam pluraliter, Πετρῶν & ἐν Πέτραις. Apud Dioscoridem lib. I. cap. 18. 80. 91. & alibi, Πέτρα Πέτρας. & sic pariter apud Strabonem. Josephus Arabum metropolim suo tempore habitam scribit, & olim *Arcen* dictam lib. IV. cap. 4. pag. 110.

—— Ὁ πολίτης, Πετραῖος] Hinc Arabia *Petræa*. Vide notata Salmasio in Exercit. ad Solin. pag. 470.

ΠΕΥΚΕΤΙ'ΑΝΤΕC] Ἔθνος τοῖς Οἰνώτροις προσεχὲς, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ] Iisdem, qui sequenti voce Πευκέτιοι, & infra v. Χαονία appellantur Πευκαῖοι, ex ipso *Hecatæo*.

ΠΕΥΚΕ'ΤΙΟΙ, ἔθνος περὶ τὸν Ἰόνιον πέλαγος. Τὸ ἐθνικὸν, Πευκετιεὺς, ὡς τοῦ Δουλίχιον τὸ Δουλιχιεύς. Ἡρόδωρος δὲ καὶ Πευκετίους αὐτοὺς καλεῖ· καὶ ἐπιθετικῶς, Πευκέτιος] Ultimum ex gentilibus non dubito quin corruptum sit apud Clementem Alexandrinum, lib. IV. Strom. pag. 496. ubi Postumius, Romanus dux, captus dicitur ὑπὸ Πευκετίωνος, pro ὑπὸ Πευκετίων. Regio ipsa *Peucetia* dicitur.

ΠΕΥ'ΚΗ, νῆσος ἐν τῷ Ἴστρῳ] De hac insula Scholiastes Apollonii lib. IV. v. 310. Ἐρατοσθένης ἐν γ' γεωγραφικῶν νῆσον εἶναι ἐν τῷ Ἴστρῳ φησὶ τρίγωνον, ἴσην τῇ Ῥόδῳ· ἣν Πεύκην λέγει διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πεύκας. καὶ τὴν μὲν κορυφὴν τοῦ τριγώνου αὐτῆς πρὸς τὸ ῥεῦμα ἔχειν τοῦ ποταμοῦ, αἰγιαλὸν ἐκάλεσε· τὴν δὲ βάσιν τὴν πρὸς τὴν θάλασσαν, εὖρος.

—— Οἱ οἰκήτορες, Πευκεῖνοι] Ptolemæo dicuntur Πευκῖνοι. recte. & à Strabone Βαστάρναι Πευκινοὶ vocantur lib. VII. pag. 305. & hic est typus orientalium potius regionum,

uti

uti infinitis exemplis ostendi potest.

ΠΗΓΑΙ`, παροικία Μεγαρέων. οἱ οἰκήτορες Πηγαῖοι.] Meminit hujus loci Thucydides lib. 1. pag. 6-. ubi Scholiastes: Πηγαί, ἐμπόριον πλησίον Μεγάρων. Harpocration: Πηγαί, τόπος ἐν Μεγαροῖς. Meminit & Pausanias lib. 1. pag. 77. sed non animadversum ab interprete Latino, uti jam monuimus supra v. Δαυλίς. Est & fontis nomen proprium prope Cium, ubi Hylas periit apud Apollonium Rhodium lib. 1. v. 1222.

ἣν καλέουσι
Πηγὰς ἄγχιγυοι περιναιέται.
quem appellant
Pegas circa habitantes cultores.

—— Ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Κυρηνείᾳ τῆς Κύπρου] Κυρηνείαν enumerat Constantinus Porphyrogenneta inter tredecim *Cypri* urbes lib. 1. de Themat. pag. 45. Meminit & Scylax pag. 146.

ΠΗ'ΔΑΣΑ, πόλις Καρίας] Strabo lib. XIII. pag. 611. Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ τῆς Ἁλικαρνασσέων τὰ Πήδασα ὑπ᾽ αὐτῶν ὀνομασθέντα ἦν πόλις, καὶ ἡ νῦν χώρα Πηδασὶς λέγεται. *In mediterraneis Halicarnassi Pedasa urbs fuit ab ipsis nominata & nunc regio Pedasis dicitur.* Sed imprimis Eustathius videndus ad Iliad. Z. pag 623. ubi multa ad hujus loci illustrationem facientia adfert, hinc forte, antequam mutilatum esset opus, petita: item ad Iliad. Y. pag. 1198. Scholiastes Græcus in Nicandri Theriaca pag. 45. Πήδασα explicat, ἢ τὰ πηγάζοντα χωρία φησίν, ἢ τὰ ὄρεινά, πήδασος γὰρ τὸ ὄρος. Sed in Nicandri contextu legitur Πήδασα, quod Joannes Gorræus vertit *monte in Pedaseo.* Et quamvis putem Nicandrum loca humida intellexisse, existimo tamen non male de *Caria* oppido accipi posse. Nam pleraque ejus regionis loca scorpiis abundasse ex Strabone discimus lib. XIV. pag. 660. præcipue Alabanda & Mylasa. Sed MSS. PP. hic legunt ΠΗ'ΓΑΣΑ. atque hoc verum proculdubio urbis hujus nomen; denominata enim ἀπὸ Πηγάσου, qui Bargylum, à quo Βάργυλα *Caria* pariter urbs, denominata supra dicitur, interfecit. Vide supra v. Βάργυλα.

—— Καὶ Πηδασεὺς, τὸ ἐθνικόν] Occurrit in nummo apud Tristanum Tom. 1. pag. 602. ΠΗΔΑΣΕΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΚΑΙ ΜΑΣΤΑΥΡΙΤΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ.

—— Δεῖ δὲ οὐ διὰ τοῦ δ γράφειν Πήδασα, ἀλλὰ διὰ τοῦ γ Πήγασα. οἱ πολῖται, Πηγασεῖς] Jam diximus MSS. PP. sic habere etiam in principio & sic scribitur urbis hujus nomen supra vv Λίδμασα & Κάνδασα· & gentile Πηγασεὺς v. Μίδμασος. Rursus Πήδασα, nam sic ibi legendum non Πίδασα, legitur v. Κύρβασα.

—— Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Πηδασὶς ὑπὲρ τὴν Ἴδην, ἣν Λέλεγες ᾤκησαν] Strabo d. l. Ἐπ᾽ ἄλλοις μὲν τισὶν τῶν Καρῶν ὑπῆρξαν· ᾤκουν δὲ μεταξὺ τῆς ὑπὸ τῷ Αἰνείᾳ καὶ τῆς καλουμένης ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Κιλίκων· ἐκπορθηθέντες δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, μετέστησαν εἰς τὴν Καρίαν καὶ κατέσχον τὰ περὶ τὴν νῦν Ἁλικαρνασσὸν χωρία. Ἣν μέντοι νῦν ἐκλειφθεῖσα ὑπ᾽ αὐτῶν πόλις Πήδασος οὐκέτ᾽ ἐστίν. *Diversi ergo à Caribus Leleges, habitabant inter Æneæ regionem & Cilices poëtæ: ab Achille autem evastati in Cariam transiverunt & occupaverunt, quæ circa Halicarnassum sunt loca. Urbs, quæ excesserunt, Pedasus non extat amplius.* Vide Eustathium d. l. & Suidam. Herodotus lib. 1. cap. 175. dicit prope Πήδασα *Caria*, montem fuisse nomine Λίδην: sed qui nihil huc facit.

—— Ὁ πολίτης, Πηδασεὺς· καὶ πατρωνυμικῶς, Πηδασίδης] Pertinet huc & Πηδασία, Aristotelis Mirab. Auscult. c. 148.

ΠΗΛΑΓΟΝΙ'Α, μοῖρα Μακεδονίας. οἱ οἰκήτορες, Πηλαγόνες. Ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον] Suidas: Πηλαγονία, μοῖρα Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πηλαγών. καὶ ὄνομα γίγαντος.

ΠΗ'ΛΗ, μικρὰ νῆσος. βαρύνεται δέ] Non exprimit situm. Sed juxta Clazomenas fuit.

ΠΗ'ΛΗΚΕΣ, δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. ὁ δημότης Πήληξ.

—— Καὶ θαυμαστὸν τοῦτο, ὅτι ὁ δῆμος, πληθυντικῶς λέγεται, ἑνικῶς δὲ τὰ τοπικά] Suidas tamen: Πήληξ. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος, δῆμος τῆς Λεοντίδος.

ΠΗ'ΛΙΟΝ, πόλις Θετταλίας. τὸ ἐθνικὸν, Πηλιεύς, καὶ Πηλιώτης] Eadem habes apud Eustathium ad Hom. Iliad. B. pag. 334.

—— Καλεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ Θείπδος ἡ πόλις] Θειπδεῖον.

—— Τὸ ἐθνικὸν, τὸ θηλυκὸν τοῦ ὄρους Πηλιάς, καθὰ τοῦ Ἴλιον Ἰλιεὺς καὶ Ἰλιάς] Apollonius lib. 1. v. 581.

Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐρίπνας.

—— Λέγεται καὶ κτητικὸν Πηλιωτικὸν, ἀπὸ τοῦ Πηλιώτης] Ex Πηλιακός· unde Πηλιακὸν δόρυ, in Epigramm.

—— Ἔστι δὲ καὶ Πήλιον Ἰλλυρίας πόλεως; ἧς μέμνηται Κράτερος] Scribe, Ἰλλυρίας πόλις.

ΠΗΛΟΥ'Σ, νῆσος περὶ Χίον] MSS. Χεῖον.

ΠΗΛΟΥ'ΣΙΟΝ, πόλις Αἰγύπτου] De *Pelusio* vide notata Apollonii Scholiastæ lib. II. v. 1215.

—— Εἰς ἣν ἔρχεται τὸ πρῶτον στόμα] Intellige τοῦ Νείλου. Suidas hinc vocat, κλεῖδα τῆς Αἰγύπτου καὶ εἰσόδου καὶ ἐξόδου.

ΠΙΑΛΙ'Α, πόλις Θετταλική, ὑπὸ τὸ Κερκέτιον ὄρος. Τὸ ἐθνικὸν Πιαλεύς] MS. ὑπὲρ τῶν Κερκετίων ὄρων. Alius MS. ὑπὲρ τὸ Κερκέτιον ὄρος.

ΠΙΑ'ΣΤΑΙ, ἔθνος πρὸς τῷ πόντῳ.

—— Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Διέσται] Supra v. Δῖον appellantur Διασταί.

—Μακε-

— Μακεδονικὰ δὲ εἰσιν ἔθνη] Hæc verba in parentheſi ponenda ſunt.

— Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὅτι οὐ φησὶ καὶ τοὺς Πιάστας Μακεδονικὸν ἔθνος εἶναι, ἀλλὰ συμβαρυνομένους τοῖς Διέσταις καὶ Ὀρέσταις] *Sciendum autem quod non dicit Piaſtas eſſe Macedonicam gentem, ſed accentu gravi notatos, ut Dieſta & Oreſta.* Sed quis hoc dixit? Locus hic, ut innumeri alii, oſtendit nos habere Stephanum non integrum, ſed mutilatum. Verba enim quæ hæc præceſſerunt ex aliquo auctore allata erant.

ΠΙΕΡΙ'Α, πόλις ἐν ὁμωνύμῳ χώρᾳ] In nummo Commodi circum Jovem Serapin ſedentem cum haſta: ΠΙΕΡΙΑ ΜΗΝΟ Æliano lib. III. Hiſt. Anim. cap. 37. Πίερος dicitur.

— Ὁ πολίτης, Πιερεώτης, καὶ Πιερίτης καὶ Πιερίδης] Vocantur & Πίερες Herodoto lib. VII aliiſque.

ΠΙΘΗΚΟΥ'ΣΣΑΙ, νῆσος περὶ Τυῤῥηνίαν. Οἱ οἰκήτορες Πιθηκουσαῖοι] Vide unde denominatæ hæ inſulæ apud Harpocrationem & Suidam v. Κέρκωπες.

ΠΙ'ΘΟΣ, ὁμωνύμως τῷ αἰγείῳ, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς] Proclus ad Heſiodi Ἔργ. B. pag. 101. Τὸν δὲ τῶν Πιθέων δῆμον διὰ τοῦτο οὕτως ὀνομάσθη, διότι τῶν Πίθων ἐπενοήσαντο τὴν πλάσιν· ὥστε μὴ τὴν πολυτέλειαν παρεισῆχθαι θαυμάζειν, ἀλλὰ τὴν τῶν χειλωδῶν, κἂν εὐτελῆ τυγχάνῃ, περιποιεῖσθαι.

— Κέκληται δὲ ἀπό τινος Πίθου, τῶν πίθων αὐτόθι γινομένων,] Cl. Salmaſius legit: ἀπό τινος πίθου.

ΠΙΚΕΝΤΙ'Α, πόλις Τυῤῥηνίας.

— Οἱ ἐνοικήτορες, Πικεντῖνοι] Scribe potius: Πικεντῖνοι.

ΠΙΚΙ'ΑΝΤΕΣ, ἔθνος Ἰταλίας] Eadem gens cum præcedenti. Cl. Salmaſius notat ab MSS. PP. abeſſe, & lacunam ejus loco conſpici, in qua recentiori deinde manu ſcriptum, Πικίαντες.

ΠΙ'ΛΩΡΟΣ, πόλις περὶ τὸν Ἄθων. Τὸ ἐθνικὸν, Πιλωρίτης, ὡς Ἀλωρίτης] Apud Herodotum lib. VII. cap. 122. unde hæc deſumpta, Πίλωρος nunc vulgo ſcribitur. Vitium ex literarum Λ & Δ ſimilitudine natum.

ΠΙ'ΝΑΡΑ, πόλις μεγίστη, ὑπερκειμένη τῷ Κράγῳ ὄρει τῆς Κιλικίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πιναρεὺς ὡς Μεγαρεύς] Apud Epiphanium Hær. LXXIII. cap. 26. occurrit Euſtathius Epiſcopus Πιναρῶν καὶ Διδύμων. Hæc Διδύμα exiſtimo eſſe Δίδυμον τεῖχος Stephani, de quo ſupra. Apud Euſtathium vero ad Homeri Iliad. Δ. pag 448. ſcribitur Πίναρα. Deinde pro ὑπερκειμένη legendum videtur ὑποκειμένη. Strabonis enim hæc ſunt verba lib. XIV. pag. 665. Ὑπόκειται δὲ τῷ Κράγῳ Πίναρα ἐν μεσογαίᾳ τῶν μεγίστων οὖσα πόλεων ἐν τῇ Λυκίᾳ. *Intra Cragum jacent Pinara, una de Lyciæ urbibus maximis.* qui locus adducitur etiam ſic ab Euſtathio d. l. Tamen vulgata Stephani lectio firmari videtur loco Menecratis, qui extat ſupra v. Ἀρτυμνησός, in quo *Pinara* in vertice *Cragi* ponitur. Nullum autem dubium, quin pro Κιλικίας ſcribi debeat Λυκίας. Strabo enim d. l. *Cragum* in *Lycia* ponit: & ipſe Stephanus ſupra v. Κράγος. & Πιναρεὺς ſupra v. Ἄρυξα inter aliarum *Lyciæ* civitatum gentilia recenſentur. & infra v. Τρεμίλη, Tlous, Xanthus, *Pinarus*, *Cragus*, Tremili, unde *Lycia* dicta Τρεμίλη, & Praxidicæ filii, adducuntur ex Panyaſe. & Arrianus lib. I. de Exped. Alex. pag. 24. inter celebres *Lyciæ* civitates enumerat Πίναρα, καὶ Ξάνθον τὴν πόλιν καὶ Πάταρα.

ΠΙ'ΣΑ, πόλις καὶ κρήνη τῆς Ὀλυμπίας. Ἔστι καὶ χωρίον, ἐν ᾧ ὁ τοῦ Διὸς ναὸς ἵδρυται, καὶ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν τελεῖται] Scholiaſtes Pindari ad Olymp. Od. I. pag. 4. Περὶ δὲ τῆς Πίσης ὅτι ὄρος ἐν Ἤλιδι ὑπὸ ὑψηλῶν ὄχθων περιεχόμενος Πολέμων φησίν. Ἔνιοι δὲ συγχέουσι τὴν Πίσαν, καὶ τὴν Ἦλιν. οὐκ ὀρθῶς δέ. Διεστήκασι γὰρ ἀπ᾽ ἀλλήλων αἱ χῶραι, καθάπερ προείρηται. Ὠνόμασται δὲ Πίσα, ἀπὸ τῆς Πίσης τῆς Ἐνδυμίωνος θυγατρός.

— Τὸ ἐθνικὸν, Πισαῖος. Τὸ θηλυκὸν, Πισάτις] Scribe: τ. θ. Πισᾶτις. ut Infra v. Σαλμώνη. Hinc μυῖαι Πισάτιδες apud Ælianum lib. V. H. A. cap. 17. & apud Orpheum Argonaut. v. 211:

Ἤλυθε δ᾽ Ἀλφειοῖο λιπὼν Πισάτιδας ὄχθας.

ubi perperam nunc editur Πισσάτιδας ὄχθας.

— Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον τῆς Πίσης μακρά ἐστι] Contra Scholiaſtes Pindari notat apud Pindarum & Simonidem corripi, loco paullo ante allegato.

ΠΙΣΙΔΙ'Α, οἱ Πισίδαι, πρότερον Σόλυμοι, ἀπὸ Σολύμου τοῦ Διὸς καὶ Χαλδήνης] Apud Pyrrhum Ligorium extat nummus, in quo Minerva duos leones tenens conſpicitur, additum: ΠΙΣΙΔΑΙΩΝ.

— Καὶ, Πισίδης μετ᾽ ἐκτάσεως τοῦ ι] Ita Georgius Πισίδης.

ΠΙΣΑ'ΟΝ, Πελαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πισαῖος] Ordo literarum partim, partim gentile videtur ſuadere Πισσαῖον legendum. Polybius lib. V. pag. 445. meminit Πισσαίου *Pelagoniæ* oppidi, & apud Orpheum Argon. v. 458. legitur:

Πισσαίη δ᾽ ἀπέκρυφθεν ἄκρη καὶ σκοπιὰς ἀκτή.

Nihilominus exiſtimo à Stephano fuiſſe ſcriptum diſtinctis vocibus: ΠΙ'ΣΣΑ, ὄρος Πελαγονίας. Quem montem Valerius Flaccus *Piſen* vocat lib. I. v. 664.

Salmoneus: nondum ille furens, cum fingeret alti
Quadrifida trabe tela Iovis, contraque ruentem
Aut Athon, aut Rhodopen, mæſta nemora ardua Piſa
Æmulus & miſeros ipſe ureret Elidis agros

Unde *Piſæa Diana* apud eundem lib. II. v. 7.

Jamque

Iamque fretis summas aquatum Pelion ornos,
Templaque Pisaa mergunt obliqua Diana.
Apollonius Rhodius lib. I. v. 568. Τισαίην ἄκρην appellat, & in hac *Dianam* etiam cultam canit. Scholiastes Apollonii Τισαῖον dicit ἀκρωτήριον Θεσσαλίας· & Polybius lib. x. pag. 614. Τίσαιον, τὸ Θετταλίας ὄρος, εὐφυῶς κείμενον πρὸς τὰς τῶν πυρσευμένων τόπων ἐκφάνσεις. *Tisæum, Thessalia mons, commode situs ad significandum aliquid dictis locis per faces lucentes.* E quibus apparet, vocabulum hoc inter ἀπ᾽ ἀρχῆς φερόμενα reponendum.

ΠΙ'ΣΤΙΡΟΝ, ἐμπόριον Θρᾴκης] Herodotus lib. VII. cap. 109. Πίστυρον vel Πίσυρον facit unam e mediterraneis Thraciæ urbibus, & in ea lacum fuisse dicit triginta ferme stadia in circuitu complectentem. Apud Harpocrationem & Suidam v. Μάσιερ, legitur Πίσιρα.

ΠΙΣΥ'Η, πόλις Καρίας. Λέγεται καὶ Πίλυα. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως Πισυήτης] *Pisueta* occurrunt apud Livium lib. XXXIII. cap. 18.

ΠΙΤΑ'ΝΗ, πόλις Αἰολίδος] Strabo lib. XIII. pag. 614. Εἶτα Πιτάνη πόλις Αἰολικὴ, δύο ἔχουσα λιμένας· καὶ ὁ παραρρέων αὐτὴν ποταμὸς Εὔηνος, ἐξ οὗ τὸ ὕδωρ ὑδραγωγεῖται τοῖς Ἀδραμυττηνοῖς. *Sequitur Pitane, urbs Æolica, duos habens portus: & fluvius Euenus eam præterfluens: e quo per aquaductus Adramytteni aquam sibi comparant.* Supra v. Βοῖον numero plurium scribitur Πιτάναι. & inde Πιτανάτης. Quod occurrit etiam apud Hesychium v. Πιτανάτης, ὁ Πιτανάτης λόχος. Apud Scholiasten Callimachi pag. 20. occurrit Πιτάνη, πόλις Μακεδονίας. Fuit & alia in Peloponneso ad Eurotam fluvium, de qua Pindarus Olymp. Od. VI. pag. 48. πρὸς Πιτάναν δὲ παρ᾽ Εὐρώτα πόρον δεῖ σαμερὸν γ᾽ ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ. *ad Pitanam autem juxta Eurota meatum oportet hodie venire tempestive.* Oppidum Spartanorum, cujus mentio in Thrasybuli epitaphio lib. III. Antholog. cap. 5. pag. 289.

Τὸ Πιτάνᾳ Θρασύβουλος ἐπ᾽ ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους
Ἑπτὰ πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξάμενος.

Pitanam Thrasybulus super clypeum venit mortuus
Septem ab Argivis vulneribus acceptis.

quo loco videndus Brodæus.

—— Ὁ πολίτης, Πιταναῖος.] Hinc Arcesilaus, & Autolycus mathematicus Πιταναῖοι: quorum ultimus perperam apud Simplicium lib. II. de Cœlo pag. 122. Πυθναῖος scribitur, uti ex Diogene apparet. Extat præterea hoc gentile in magno & pulcherrimo Imperatoris Severi Alexandri nummo, apud Eminentiss. Cardinalem Barberinum, circum Abundantiam hoc modo: ΕΠΙ ΣΤΡ. ΑΥΡ. ΠΟΠΑΙΟΥ ΠΙΤΑΝΑΙΩΝ.

ΠΙΤΑ'ΟΝ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Πιτάου. Πίταος ὁ Φρὺξ, Μίδα φίλος. Τὸ ἐθνικὸν, Πιταεύς. Ἔστι δὲ ἀπὸ δυοῖν ἐθνικὸν, ὡς τὸ Μόψου ἑστία, Μοψεάτης] Ex exemplo adducto videtur legendum, Πιταιάτης. Simile autem ei Παρθενιάτης, a Παρθένου ἱερόν. de quo vide suo loco.

ΠΙΤΝΙ'ΣΣΑ, πόλις Λυκαονίας] Πιγνισὸν vocat Strabo lib. XII. pag. 568. Πιτνισὸν Ptolemæus.

ΠΙΤΥ'ΕΙΑ, πόλις μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου] Sic *Lampsacum* prius dicta. Scholiastes Apollonii ad lib. I. v. 933. Ἡ Λάμψακος τὸ πρότερον Πιτύεια προσηγορεύετο. ἣν τινὲς Πιτύαν ὀνομάζουσιν. τινὲς δὲ φασιν ὅτι Φρίξος γενόμενος ἐνταῦθα θησαυρὸν ἔθηκεν, καὶ ἀπὸ τούτου ἡ πόλις ὠνομάσθη. Θρᾷκες γὰρ τὸν θησαυρὸν πίτυαν λέγουσι. Μνημονεύει δὲ αὐτῆς καὶ Ὅμηρος, καὶ Πιτύαν. Strabo lib. XIII. pag. 588. *Pityeiam* ponit inter *Parium* & *Priapum* juxta Linum: *Lampsacum* vero ad mare CLXX stadiis ab Abydo, eamque non *Pityeiam* sed *Pityusam* dictam prodit. Idque auctor sequutus est supra v. Λάμψακος. Orpheus Πιτύην vocat Argon. v. 484.

Ἴλιον Δαρδανίην, Πιτύην ἐπὶ δεξιὸν ἔχοντας.

ΠΙΤΥ'Η, πόλις Καρίας. Ὁ πολίτης Πιτυάτης. Καλεῖται δ᾽ αὐτὴν διὰ δύο ε λέγ. Πιτύεσσαν] Cl. Salmasius ex antiquis MSS. legit: διὰ ε λέγ Πισύαν. Recte. Eadem enim est quæ supra jam descripta est: atque ita clare habet Eustathius ad Hom. Iliad. B. pag. 356. Ἔστι δὲ φασι Πισύη, καὶ πόλις Καρίας. ἥτις καὶ Πισύα διὰ τοῦ ε λέγεται. Appellatur autem Πισύη & a Constantino Porphyrogenneta lib. I. de Themat. pag. 43. & inde a Livio *Pisueta.*

ΠΙΤΥΟΥ'ΣΣΑΙ, νῆσοι διάφοροι, ἃς Πιτυώδεις καλεῖ Ἀλκμάν. Τὸ ἐθνικὸν, Πιτυώσιος] Eustathius ad Iliad. B. pag. 355. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τῆς πίτυος, οὐχ ἡ Πιτύα παρωνόμασται μόνον, ἀλλὰ καὶ νῆσοι διάφοροι Πιτυοῦσσαι λέγονται. ἃς Ἀλκμὰν Πιτυώδεις καλεῖ. Nec *Alcman* tantum ita vocavit sed & alii, teste Artemidoro, infra v. Χαλκίτης. Gentile autem Πιτυώσιος supra v. Γύμνησα corrupte legitur. Sed præter hoc inveniuntur adhuc alia. Supra vv. Ἀγριάδεσσα & Πίτυεσσα, Πιτυουσσαῖος· apud Plutarchum, Πιτυουσσηνοί. In libro enim de Virt. Mulier. pag. 255. meminit Βεβρύκων τῶν Πιτυουσσηνῶν, hoc est, τῆς Πιτυούσσης, postea *Lampsacum* dictam, incolentium. Formatio autem illa locis istis familiaris est.

ΠΛΑΔΑΡΑΓΟΙ, ἔθνος ἐπὶ Δρίλῳ κείμενον. Τὸ ἐθνικὸν, καθ᾽ ἡμᾶς Πλαδαραῖος, καὶ Πλαδαρίτης] MSS. PP. ΠΛΑΣΤΑΝΑΙ'ΟΙ. &, Πλαστανίτης.

ΠΛΑ'ΚΗ, πόλις Ἑλλησποντία. Ὁ πολίτης, Πλακηνός. Τὸ ἐθνικὸν, Πλακιανός] Herodotus lib. I. cap. 57. Πλακίην appellat urbem, incolas

incolas Πλακιῶνες, Ionice. Apud Scylacem πόλις Πλακίη dicitur. Quo confirmari videtur eorum sententia, qui Πλάκιον montem hoc tractu esse existimant, unde regio Ὑποπλάκος & Θήβη Ὑποπλακίη ab Homero vocetur Iliados Z. De qua re Eustathius sic commentatur pag. 649. ἔνθα καὶ ἀπορεῖται ὁ Πορφύριος ὄρος εἶναι Πλάκιον. εἴπερ δὲ ἐστιν ὡς ὁ πλείων λόγος κρατεῖ, ἀπὸ τοῦ Πλακὸς ἔχει τὴν κλῆσιν, ὡς καὶ ἡ Ὑποπλακία Θήβη, καὶ Ὑλήεσσα Ὑπόπλακος, ὅ ἐστιν ἡ ὀρεινὴ καὶ δασεῖα. Πλάκας δέ φασι πάντα τὰ πλατέα &c. Athenæus lib. XIV. pag. 644. ex Demetrio Scepsio scriptore ἐπιχωρίῳ adducit Πλακοῦντα pagum, sex tantum stadiis τῶν Ὑποπλακίων Θηβῶν distantem. Strabo nihilominus negat ullum hic locum vel tractum esse, cui Πλακὸς vel Πλὰξ nomen sit, lib XIII. pag 614 quem locum adduximus supra v. Θήβη.

ΠΛΑ'ΡΑΣΣΑ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πλαρασσεύς] Infra v. Χρυσάορις, citatur ex Apollonii lib. VII. Caric. Ταυροπολῖται μὲν συνεμάχουν καὶ Πλαρασσεῖς, ἔτι καὶ Χρυσαορεῖς δέ.

ΠΛΑΤΑΙΑΙ', πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος ἑνικῶς,

Οἵ τε Πλάταιαν ἔχον] Versus est 504. Iliad. B.

> Οἵ τε Πλάταιαν ἔχον, ἠδ' οἳ Γλίσαντ' ἐνέμοντο.

Similiter in Epigrammate Nicomachi ἀσπιδότου,

> Εἰς Πλάταιαν ὑπὸ στομὸν κατέπεσεν.
> Ἅδ' ἐστ' ἅδε Πλάταια, τίνι λέγω ἄντα τι στομός
> Ἐλθὼν ἐξ ἀπίνας κάββαλε Πανουδίη.
> Λείφθη δ' αὖ μοῦνον τυτθὸν γένος· οἱ δὲ θανόντες
> Σᾶμ' ἐρατὰν πέτραν κείμεθ' ἐφ' ἱστάμενοι.

—— Εὔδοξος δὲ γῆς περιόδῳ, πληθυντικῶς] Forte scribendum: Εὔδοξος δὲ ϛ' γῆς π. π. ut libri numerus coaluerit cum particula, cujus ultima litera eadem, quæ numeri.

Πλαταιὰς δὲ διὰ τὸ ταῖφας καὶ τρίπαια ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔχειν, τὴν τὴν Ἑλλάδα γῆν ἐλευθερωσάντων καὶ τὸ βασίλειον στράτευμα δυλωσάντων.] Multo integrior legitur locus hic apud Eustathium ad adductum paullo ante Homeri versum pag. 269. Postquam enim dixisset utroque numero urbis hujus nomen dici, subjicit: πολὺς δὲ ὁ τῆς πόλεως ταύτης λόγος. τίπτε ἄλλα, καὶ ὅτι ταῖφας φασὶ καὶ τρόπαια εἶχεν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, τὴν Ἑλλάδα ἐλευθερωσάντων, καὶ τὸ βασίλειον στράτευμα δυλωσάντων. & paullo post: ὁ δὲ γεωγράφος φησὶ Πλάταια ἀπὸ τῆς πλάτης τῆς κωπῶν. καὶ Πλαταιεῖς ἀπὸ κωπηλασίας ζῶντες, οἱ καὶ ὕστερον ἄποθεν τῆς λίμνης οἰκοῦντες εἰκότι ἐτύμως προσαγορεύονται. Innuit Strabonis locum, qui legitur lib. IX. pag. 406. Πλαταιὰς γὰρ ἀπὸ τῆς πλάτης τῆς κωπῶν εἰρῆσθαι πιθανόν. καὶ Πλαταιέας τοὺς ἀπὸ κωπηλασίας ζῶντας· ἀλλὰ νῦν ἄπωθεν τῆς λίμνης οἰκοῦντες, οὐκέτ' ἂν προσαγορεύοιντο ἐτύμως. *Etenim probabile est dictas fuisse Plataeas a remorum palma* (seu *latitudine*) *ac Plataeenses appellatos qui remigio victum quærerent: quod nomen nunc in eos proprie non competeret, cum procul a palude habitent.*

—— Τὸ πληθυντικὸν, ὀξύτονον. Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τὴν τοῦ ἀριθμοῦ ἐπικρατεῖν οἱ μὲν τι μεταβάλλει τὸν ἀριθμὸν, καὶ τὸν τόνον μεταβάλλει] Videtur legendum: διὰ τόνου ἀριθμὸν ἐπικρατεῖν. quia in singulari accentum habet in prima, in plurali vero in extrema syllaba. Eustathius d. l. Καὶ ὅτι ὥσπερ ἡ Θέσπια προπαροξύνεται μὲν ἐν τοῖς ἑνικοῖς, ὀξύνεται δὲ ἐν τοῖς πληθυντικοῖς. οὕτω καὶ αὕτη. ἑνικῶς μὲν γὰρ ἡ Πλάταια. πληθυντικῶς δὲ, αἱ Πλαταιαί.

—— Κέκληται δὲ ἀπὸ τῆς πλάτης τῆς κώπης, ὡς Ἀπολλόδωρος πρώτῳ τοῦ Καταλόγου, ἐκλιμνασθείσης Βοιωτίας, τοὺς παροικοῦντας τὰς λίμνας Βοιωτοὺς πλῷ προσδιαγ ἀπ' ἀλλήλων ὅθεν παρὰ τὴν πλάτην καὶ τὴν κώπην τὰς πόλεις κληθῆναι] MSS. PP. pro ἐκλιμνωθείσης, habent ἐκγυμνωθείσης. Eustathius d. l. pag. 267. ἀπολιμνωθείσης. Deinde pro ἀπ' ἀλλήλων, legendum ἐπ' ἀλλήλων.

—— Οἱ πολῖται, Πλαταιεῖς καὶ συναιρέσει Ἀττικῶς τοὺς Πλαταιᾶς. καὶ Πλαταιάτις τὸ θηλυκὸν καὶ Πλαταιΐς] Distingue & scribe: οἱ πολῖται, Πλαταιεῖς· κατὰ συναίρεσιν Ἀττικῶς τοὺς Πλαταιᾶς καὶ Πλαταιάτις τ. θ. κ. Π. Ita enim Eustathius pag. 269. Ὁ πολίτης αὐτῆς, Πλαταιεύς· ἡ αἰτιατικὴ ἑνικὴ, τὸν Πλαταιᾶ ὡς τὸν Πειραιᾶ. Πληθυντικὴ εὐθεῖα οἱ Πλαταιεῖς· αἰτιατικὴ τοὺς Πλαταιεῖς καὶ Πλαταιᾶς.

—— Ἔστι καὶ ὁμώνυμος περὶ τῆς Λιβύης, ταύτης οἱ πολῖται, Πλαταιεῖς] Scylax hujus insulæ meminit sub Marmaridis, pag. 150. ἐν δὲ τῷ μέσῳ Πετράντος καὶ Χερσονήσου εἰσὶ νῆσοι Αἰδωνία καὶ Πλάτεια. *In medio vero Petrantis & Chersonesi, insulæ sunt Dedonia & Platea.* Ita ibi legitur pro Πλάτεια. Existimo enim Πλάτειαν, quæ infra describitur, intelligi.

—— Καὶ ἡ χώρα, Πλαταιική] Hæc de *Bœotica* accipienda, cujus hoc possessivum est. Sic Πλαταιϊκὸν μαρτύριον apud Lysiam Orat. II. & Πλαταιϊκὸς λόγος Hyperidæ laudatur Plutarcho de Glor. Athen. pag. 350.

—— Δεῖ δὲ τὸ πρωτότυπον ἐθνικὸν προπαροξύνειν Πλάτειαν, ὡς λίμναιαν, ἑστίαιαν, δίκαιαν] Videtur delenda vox ἐθνικὸν, aut pro ea legendum, τοῦ ἐθνικοῦ.

ΠΛΕΥΡΩ'Ν, πόλις Αἰτωλίας] Vide Eustathium ad Hom. Iliad B. pag. 311.

ΠΛΗΜΥ'ΡΙΟΝ, φρούριον Συρακουσῶν] Supra v. Δάσκων scribitur. Πλημμύριον.

ΠΛΙΝΘΙ'ΝΗ, πόλις τῆς Αἰγυπτίας, ἀπὸ τῆς Σαμαρείας. Ὁ πολίτης, Πλινθινίτης] Athenæus lib. I. pag. 34. Ἑλλάνικος δέ φησιν ἐν τῇ Πλινθίνῃ πόλει Αἰγύπτου πρώτην εὑρεθῆναι τὴν ἄμπελον. *Hellanicus scribit in Plinthine oppido Ægypti primum inventam fuisse vitem.* Ad quem locum Isaacus Casaubonus existimat

apud

apud Stephanum legendum: ΠΛΙΝΘΙΝΗ, πόλις τῆς Αἰγυπτίας ἀπὸ τῆς ἐν Σαμαρείᾳ. id est, *Plinthine vocatur urbs quædam Ægypti*; nomen habens *ab illa quæ est in finibus Samariæ*. dicens putasse Stephanum *Plinthinen Ægyptiam* nomen habuisse ab urbe *Libna*, cujus Sacra Historia meminit Josuæ cap. x. & alibi. Quoniam *Libna* Græce sonat πλινθίνη, quasi dicas *Lateritia*. Verum ego potius arbitror, ἀπὸ τῆς Μαρείας scribendum. *Prope* enim hunc lacum fuisse urbem *Plinthinen* ex Scylace patet pag. 149. Ἐν δὲ Φάρῳ λιμένες πολλοί. ὕδωρ δὲ ἐκ τῆς Μαρείας λίμνης ὑδρεύονται, ἔστι γὰρ πότιμον. Ὁ δὲ ἀνάπλους εἰς τὴν λίμνην βραχὺς ἐκ Φάρου. Ἔστι δὲ καὶ χερρόνησος καὶ λιμὴν, ἔστι δὲ ὁ παράπλους στάδια σ. ἀπὸ δὲ χερρονήσου δὲ Πλινθίνη (Πλινθῖνος) ἐστὶ κόλπος. τὸ δὲ στόμα ἐστὶ τοῦ Πλινθινοῦ (Πλινθίνου) κόλπου εἰς Λευκὴν ἀκτὴν πλοῦς ἡμέρας καὶ νυκτός. Τὸ δὲ εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Πλινθίνου κόλπου δὶς τοσοῦτον, περιοικεῖται δὲ κύκλῳ. *In Pharo autem multi portus. Aquam vero ex Maria palude per aquæductum accipiunt: potabilis enim hæc est. Navigatio in hanc paludem e Pharo est brevis. Est ibi & Chersonesus cum portu: prætervectio ejus stadia capit ducena. Chersonesum excipit sinus Plinthinus: cujus os ab Alba Acte navigatione diei noctisque distat: ab extremo vero Plinthini sinus recessu duplo majore spatio: circum habitatur vero hic sinus.* Athenæus d. lib. pag. 33. Μαρείαν appellat fontem, non lacum, idque Eustathius sequitur, reliqui lacum. Vide supra v. Μάρεια. Gentile autem Πλινθινίτης occurrit in nummo Othonis apud Goltzium, hoc modo: ΠΛΙΝΘΙΝΕΙΤΩΝ.

ΠΝΥ'Ξ, τὸ παρ' Ἀθηναίοις δικαστήριον] Scholiastes vetus Aristophanis in Equit. pag. 290. Πνὺξ γὰρ τόπος ἐν Ἀθήναις, ἔνθα ἡ ἐκκλησία συνεκροτεῖτο. τὸν δῆμον δὲ ὥσπερ πολίτην τῆς Πνυκὸς εἶπε. Πνὺξ δὲ λέγεται παρὰ τὸ πυκνοῦσθαι ἐκεῖ τοὺς βουλευτὰς, ἢ ἀπὸ τοῦ πεπυκνῶσθαι τὰς καθέδρας. Hesychius: Πνὺξ (nam sic legendum non Πνίξ, quod literarum ordo recusat) τόπος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι ἤγοντο πάλαι μὲν πᾶσαι, νυνὶ δὲ ἅπαξ, ὅταν στρατηγὸν χειροτονῶσιν.

—— Περὶ οὗ φησιν Ἡρακλείδης, ἐν τοῖς περὶ πόλεων, οὕτως· Ἔστιν οὖν Πύκνη * κυρ * οὐ δύναται δὲ καταλῆξαι, καὶ ὑπεστράφη τὸ υ. καὶ ἐτράπη τὸ κ εἰς ξ, Πνύξ. τὴν παράθεσιν ἀρχὴν ἔχει διὰ τὴν κατάληξιν] MSS. in hoc loco non juvant: nisi quod parum deesse utrinsque asterisci locis prodant. Suspicor scriptum fuisse: Ἔστιν οὖν Πύκνη τὸ μὲν κύριον &c.

—— Ἐν δὲ τῇ γενικῇ ἀπέλαβε τὴν τάξιν μετὰ τοῦ κ, Πνύξ, Πνυκός] An legendum ἀνέλαβε?

—— Τῆς Πνυκὸς τὰς ἡνίας] Sic Plato in Critia pag. 120. Τὸ δὲ πρὶν ἐν ἑτέρῳ χρόνῳ μέγεθος μὲν ἦν πρὸς τὸν Ἠριδανὸν καὶ τὸν Ἰλισσὸν ἀποβεβηκυῖα, καὶ περιειληφυῖα ἐντὸς τὴν Πνύκα καὶ τὸν Λυκαβηττὸν, ὅρον ἐκ τοῦ καταντικρὺ Πνυκὸς ἔχουσα. *Prius autem (aqua) alio quodam tempore tanta vastitate pervagata erat, ut ad Eridanum usque & Elissum exunderet, immo latius progressa Pnycem & Lycabetum circumplecteretur, termino e regione definito.*

—— Ἀριστοφάνης. ὁ λίθος ταύτῃ Πυκνί, ἢ Πυκνάκάληται δὲ παρὰ τὸ πυκνοῦσθαι τοὺς πάλαι συναγομένους οἰκετῶν. ὁ ἐν τούτῳ οἰκῶν, Πυκνίτης λέγεται, καὶ Πυκναία] Apud Aristophanem Equit. pag. 290. Δῆμος Πυκνίτης· ad quem locum ea habet Scholiastes, quæ ante attulimus.

ΠΟΔΑ'ΛΕΙΑ, πόλις Λυδίας, πλησίον Λιμύρων] Scribe, πόλις Λυκίας. *Limyra* enim *Lyciæ* civitas. Apud Ptolemæum lib. v. cap. 3. similiter ambæ hæ urbes *Lyciæ* tribuuntur, & una post alteram enumerantur, sed scribitur ibi Ποδαλλία.

ΠΟΙΗ'ΕΣΣΑ, πόλις τῆς Κέω. Ὁ πολίτης, Ποιήεσσιος] Strabo lib. x. pag. 486. Κέως δὲ τετράπολις μὲν ὑπῆρξε· λείπονται δὲ δύο ἥ τε Ἰουλὶς καὶ ἡ Καρθαία, εἰς ἃς συνεπολίσθησαν αἱ λοιπαί· ἡ μὲν Ποιήεσσα εἰς τὴν Καρθαίαν· ἡ δὲ Κορησσία εἰς τὴν Ἰουλίδα. *Ceos urbes habuit olim quatuor: nunc duæ restant, Iulis & Carthæa, in quas reliquæ sunt translatæ: Pœessa, in Carthæam, Coressia in Iulidem.*

ΠΟΙΜΗ'Ν, ὄρος τῆς Ποντικῆς, ἀφ' οὗ καταῤῥεῖ ὁ Παρθένιος, ἀρχὴν τὴν Ἀμαστριν] Scholiastes Apollonii ad lib. II. v. 354. Ἄνδρων δὲ ὁ Τήϊος ἐν τῷ περίπλῳ φησὶν Ἀχέροντά τινα βασιλεῦσαι τῶν τόπων, οὗ θυγατέρας γενέσθαι Δαρδανίδας· ταύτῃ δὲ Ἡρακλέα πλησιάσαντα ἐγεννῆσαι υἱὸν Ποιμένα λεγόμενον· ἀποθανόντων δὲ τῶν τὴν αὐτὴν χώραν τε Δαρδανίδος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ποιμένος, τὰς τόπους ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι κατὰ τὴν Ἡρακλέους Δαρδανίδα τε καὶ Ποιμένα.

—— Οἱ οἰκοῦντες Ποιμάνιοι· ἔστι καὶ ὄρος Ποιμάνιον ἐν Μακεδονίᾳ] Cl. Salmasius putabat legendum, Ποιμένιοι. aut Ποιμάνιοι. & mox, Ποιμένιον.

ΠΟ'ΛΑ, πόλις Ἰλλυρίας] Immo potius, Ἰστρίας.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Πολάτης. καὶ ἀκριβέστερον, Πολατικόν, καὶ τὸ Πολεατικόν] Mallem, τὸ καὶ Πολεατικόν.

ΠΟΛΑΛΗ'ΣΙΟΙ, πόλις, καὶ οἱ πολῖται, ὡς Λόκροι, Δέλφοι· οἱ οἰκήτορες, ὁμοίως] Scribe, ΠΟΛΗ'ΣΙΟΙ, una litera Λ, ut Aldus, propter literarum ordinem. Tamen apud Phlegontem de Longævis cap. 1. occurrit Πόπλιος Φούλβιος Φρὺξ, Λευκίου ἀπελεύθερος, πόλεως Πολισσίας. *Publius Fulvius Phryx Lucii libertus ex urbe Pollisia.* Apud Polybium in Excerptis lib. XVI. pag. 73. occurrit Πολιάσιον Peloponnesi locus.

ΠΟΛΙ'ΕΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σῖρις καλουμένη] Etymologus: Πολίειον, πόλις ἐστὶν Ἰταλίας, πρότερον Σῖρις καλουμένη· ἀπὸ Πολίειος ἐμπόρου· ἢ ὅτι Ἀθηνᾶς Πολιάδος ἱερὸν ἐν αὐτῇ

ἐν αὐτῇ ἐστιν. Apud Aristotelem in Mirab. Auscult. perperam scribitur, Πλαῖον pro Πολίειον. & Σίγλον pro Σίριν. Deinde male Cluverius pro Ἰώνων legit Χώνων lib. IV. Ital. Antiq. pag 1273. locus est sequens: Ἐν Τάραντι ἐναγίζειν κατά τινας χρόνους φασὶν Ἀτρείδαις καὶ Τυδείδαις καὶ Αἰακίδαις καὶ Λαερτιάδαις· καὶ Ἀγαμεμνονίδαις δὲ χωρὶς θυσίαν ἐπιτελεῖν ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ ἰδίᾳ· ἐν ᾗ νόμιμον εἶναι ταῖς γυναιξὶ μὴ γεύσασθαι τῶν ἐκείνοις θυομένων. Ἔστι δὲ καὶ Ἀχιλλέως νεὼς παρ' αὐτοῖς. Λέγεται δὲ μετὰ τὸ παραβαλεῖν τοὺς Ταραντίνους, Ἡράκλειαν τὸν τόπον καλεῖσθαι, ὃν νῦν κατοικοῦσιν· ἐν δὲ τοῖς ἄνω χρόνοις τῶν Ἰώνων κατεχόντων, Πλαῖον (leg. Πολίειον) ἔτι δὲ ἐκείνων ἔμπροσθεν ὑπὸ τῶν κατασχόντων αὐτὴν, Σίγλον (leg. Σίριν) ὠνομάσθαι. *In Tarento solent interdum parentare Atridis, Æacidis, Tydidisque, & Laërtiadis: Agamemnoniadis autem seorsumque die constituta alia sacrificia agere, quibus mulieribus immolata tangere lege interdicitur. Est & templum apud ipsos Achillis. Ferunt hunc locum olim Ionibus obtinentibus Policon vocatum esse: verum postquam a Tarentinis habitari coeptus est, Heracleam: caeterum jam inde remotius a primis incolis Sirim.* Utraque emendatio, tum Iones adstruuntur a Strabone lib. VI. pag. 264. Εἶθ' Ἡράκλεια πόλις, μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης· καὶ ποταμοὶ δύο, πλωτοὶ Ἄκιρις, καὶ Σῖρις, ἐφ' οὗ πόλις ἦν, ὁμώνυμος Τρωική. χρόνῳ δὲ τῆς Ἡρακλείας ἐντεῦθεν οἰκισθείσης ὑπὸ Ταραντίνων, ἐπίνειον αὐτὴ τῶν Ἡρακλεωτῶν ὑπῆρξε. διεῖχε δ' Ἡρακλείας μὲν τετταράκοντα καὶ εἴκοσι σταδίους, Θουρίων δὲ περὶ λ' καὶ τ'. Τῆς δὲ τῶν Τρώων κατοικίας τεκμήριον ποιοῦνται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιάδος ξόανον, ἱδρυμένον αὐτόθι, ὅπερ καταμῦσαι μυθεύουσιν ἀποσπωμένων τῶν ἱκετῶν ὑπὸ Ἰώνων τῶν ἑλόντων τὴν πόλιν. τούτους γὰρ ἐπελθεῖν οἰκήτορας φεύγοντας τὴν Λυδῶν ἀρχὴν, καὶ βίᾳ λαβεῖν τὴν πόλιν Χώνων οὖσαν, καλέσαι δὲ αὐτὴν Πολίειον· δείκνυσθαι δὲ καὶ νῦν καταμῦον τὸ ξόανον. *Sequitur Herculis urbs sive Heraclea paullulum supra mare quoque: amnes navigabiles Aciris & Siris, superque eo urbe Trojana cognominis: qua postmode Heraclea ibi a Tarentinis condita, navale Heracleotarum exstitit. Distat Heraclea stadiis XXIV, a Thuriis circiter CCCXXX. Trojana porro colonia indicium ponunt Minervæ Iliacæ simulacrum ibi dedicatum. Idque ferunt oculos palpebris clausis sole defixisse, cum Iones urbe capta supplices ab eo simulacro avellerent: hos enim Lydos initio eo pervenisse, urbemque eam, quæ indigenarum erat, vi cepisse: dictam autem fuisse Polium: sed & hodieque monstrari simulacrum illud connivens.* Similiter *Siris* urbis nomen corruptum extat in alio Aristotelis loco, lib. VII. Politic. cap. 10. Ὤικουν δὲ τὸ μὲν πρὸς τὴν Τυῤῥηνίαν Ὀπικοὶ, καὶ πρότερον καὶ νῦν καλούμενοι τὴν ἐπωνυμίαν Αὔσονες. τὸ δὲ πρὸς τὴν Ἰαπυγίαν καὶ τὸν Ἰόνιον Χῶνες, τὴν καλουμένην Σύρτιν. (scribe Σῖριν.) ἦσαν δὲ καὶ οἱ Χῶνες Οἰνωτροὶ τὸ γένος. *Habitabant autem in ea quidem parte, qua a mare Tyrrheno alluitur, Opici, qui & olim cognomento Ausones dicebantur & nunc etiam dicuntur. In ea vero qua Iapygiam & Ionium attingit, qua Siris appellatur, Chaones. Erant autem etiam Chaones genere OEnotri.* Vide Salmasium in Exercitat. in Solin. pag. 57. & 58.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Πολιεοῦς, ὡς ἐκ Σίγλου, τὸ Σιγλοῦς] Juxta exemplum scribendum igitur, Πολιεῦς.

ΠΟ'ΛΙΟΝ, ἐν Λέσβῳ τόπος, ὅπου τὸ ἡρῷον Ταντάλου] Existimo esse Πόλιον Nicolai Damasceni in Excerptis pag. 442. Ὅτι Σκαμάνδριος ὁ βασιλεὺς πρῶτος τῶν Τρώων, Σάμωνι χρησάμενος συνεργῷ τοὺς ἐν Τρωάδι ἐνίκησεν. ἀποθανόντος δὲ Σάμωνος κατὰ τὴν μάχην, τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Δάδαν μητέρα τῶν νεανίσκων εἰς τὸ Πόλιον ἐξέπεμψεν διὰ κήρυκος, ὡς ἂν ἐκεῖ συνευνασθείη ὅτῳ βούλοιτο. ὁ δὲ κῆρυξ κατὰ τὴν ὁδὸν βιασάμενος αὐτὴν ᾔσχυνεν. ἡ δὲ τὸ ξίφος ἔχουσα τὸ τοῦ ἀνδρὸς αὐτὴν διεχρήσατο. *Scamander, qui primus Trojanis imperavit, Samonis opera usus barbaros, qui Troadem incolebant, subegit. Samone autem in pugna interfecto uxorem illius Dadam matrem adolescentum, una cum caduceatore Poleum misit, uti eo loci nuberet, cui vellet. Sed cum caduceator in itinere eam vi illata constuprasset, mulier gladio mariti, quem secum habebat seipsam transfixit.* Valesius oppidum Trojani agri significari opinatur, quod Astypalæenses ad Simoëntem condiderunt, quod Πόλιον initio, postea Πόλισμα dictum fuerit Strabone teste lib. XIII. Sed temporis ratio admittere non videtur hanc sententiam. Oppidum enim illud cujus Strabo meminit post Trojæ halosin ab Astypalæensibus conditum est. Verba Strabonis hæc sunt pag. 601. Εἰκάζουσι δὲ οἱ ὕστερον ἀνακτίσαι διανοηθέντες οἰωνίσασθαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, εἴτε διὰ τὰς συμφοράς, εἴτε καὶ καταρασαμένου τοῦ Ἀγαμέμνονος κατὰ παλαιὸν ἔθος· &c. ἐκεῖνο μὲν οὖν ἀπέστησαν τοῦ χωρίου, ἕτερον δὲ ἔκτισαν. Πρότερον μὲν οὖν Ἀστυπαλαιεῖς οἱ τὸ Ῥοίτειον κατασχόντες συνῴκισαν πρὸς τῷ Σιμόεντι Πόλιον ὃ νῦν καλεῖται Πόλισμα· οὐκ ἐν εὐερκεῖ τόπῳ διὸ κατεσπάσθη ταχέως. *Conjiciunt porro, eos qui postmode instaurare Ilium intenderunt, locum antiqui Ilii abominatos fuisse sive ob calamitates, sive quod Agamemnon in reperterem pristini Ilii exsecratus fuisset veteri quadam consuetudine &c. Itaque isto loco urbem aliam posuisse. Primi adeo Astypalæenses qui Rhœteum occuparunt, Poleum ad Simoëntem condidere, quod nunc Polisma dicitur; loco non satis firmo, unde & mox dirutum est.* MSS. autem hic habent ΠΟΛΙ'ΟΝ, cum accentu in penultima.

—— Λέγεται

— Λέγεται δὲ ὁ πολίτης, Πολιεύς] MS. Λέγεται δὲ Ζεὺς ὁ πολίτης, Πολιεύς. Sed alter recentior verba, δὲ Ζεὺς, penitus omittit. Non tamen plane spernenda videntur. Nam in sequenti voce mentio fit τοῦ Πολιέως Διός· & sacrorum τῶν Διιπολιείων apud Porphyrium lib. II. cap. 30. Ἀπὸ δ' ἐκείνου μέχρι καὶ νῦν, ἀεὶ τοῖς Διιπολιείοις Ἀθήνησιν ἐν ἀκροπόλει οἱ εἰρημένοι τὸν αὐτὸν τρόπον ποιοῦνται τὴν τοῦ βοὸς θυσίαν. *Ex illo tempore ad hunc usque diem semper in Diipolia, Athenis in Acropoli celebratis, qui secundum ea quæ diximus adhuc designantur, eodem modo bovem sacrificant.*

ΠΟΛΙΣ, ὄνομα πόλεως Αἰγυπτίας· ὁ οἰκήτωρ, Πολίτης, ἢ Πολιεύς. οὕτω γὰρ τιμᾶται ὁ Ζεύς, ἀπὸ τῆς πόλεως γενικῆς, κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς ευς. Τὸ δὲ θηλυκὸν τοῦ Πολιεύς, Πολιεῖα. λέγεται καὶ ἄλλο θηλυκὸν πολιάς, ὡς Συνιάς] Pertinet ad hanc urbem etiam civis fœminæ nomen Πολιῆτις apud Suidam v. Ἀλιζωνες. in epigrammate:

> Λαΐδ' ἔχω πολιῆτιν Ἀλιζώνοιο Κορίνθου.
> *Laidem teneo civem maritima Corinthi.*

& Apollonium lib. I. v. 867. ὀνοσσάμεναι Πολιήτιδας. ubi Scholiastes: Κυρίως τὰς πολίτιδας γυναῖκας ἔπεξεν, &c. Πολιάς autem etiam Minervæ cognomentum apud Ilienses & Athenis. Livius *Arcis præsidem* vertit.

ΠΟΛΙΤΩΡΙΟΝ, πόλις Λατίνων, ἣν ἑλὼν Μάρκιος ὁ βασιλεὺς, μετήγαγεν εἰς Ῥώμην. Τὸ ἐθνικὸν, Πολιτωρῖνος] Servius oppidum hoc conditum scribit a Polite Priami filio sequutus Catonis auctoritatem: nam ad lib. v. Æneid. v. 564.

> *Una acies juvenum, ducit quam parvus ovantem*
> *Nomen avi referens, Priamus; tua clara Polite*
> *Progenies, auctura Italos:*

hæc commentatur: *Illum dicit quem supra a Pyrrho introduxit occisum; de quo Cato in Originibus dicit, quod ad Italiam venerit & segregatus ab Ænea condiderit oppidum Politorium a suo nomine.* & in Schedis Fuldensibus ad lib. I. v. 6. *Sane bene addidit Lavina, ut ostenderet ad quam partem Italiæ venisset Æneas; quia & multi alii eo tempore ad Italiam venerant, ut Capis, qui Capuam: Polites, qui Politorium condiderunt.* Quod vero additur de urbe hac capta a *Marcio Rege* hausta sunt ex Dionysio lib. III. pag. 178. & seq. narratque Livius lib. I. cap. 33.

ΠΟΛΙΧΝΑ, πόλις τῆς Τρωάδος. Οἱ πολῖται, Πολιχναῖοι] *Polichnæi* occurrunt apud Plinium lib. v. cap. 30.

— Ἔστι καὶ Κρήτης Πολίχνη, πόλις, ἧς ὁ πολίτης Πολιχνίτης] Herodotus lib. VII. cap. 170. Λέγεται γὰρ Μίνων κατὰ ζήτησιν Δαιδάλου ἀπικόμενον ἐς Σικανίην, τὴν νῦν Σικελίην καλεομένην, ἀποθανεῖν βιαίῳ θανάτῳ· ἀνὰ δὲ χρόνον Κρῆτας, θεοῦ σφε ἐποτρύναντος, πάντας πλὴν Πολιχνιτέων τε καὶ Πραισίων, ἀπικομένους στόλῳ μεγάλῳ ἐς Σικανίην, πολιορκέειν ἐπ' ἔτεα πέντε πόλιν Κάμικον. *Fertur enim Minoëm, quum Dædalum vestigans in Sicaniam, quæ nunc Sicilia dicitur, pervenisset, vi ejus vita allata occubuisse; interjecto deinde tempore omnes Cretes præter Polichnitanos & Præsios, divinitus instinctos, cum magna classe in Sicaniam trajecisse & quinquennio obsedisse Camicum.* Meminit & Thucydides lib. II. pag. 157. Νικίας γὰρ Κρὴς Γορτύνιος πρόξενος ὢν, πείθει αὐτοὺς ἐπὶ Κυδωνίαν πλεῦσαι, φάσκων προσποιήσειν αὐτὴν οὖσαν πολεμίαν. Ἐπῆγε δὲ Πολιχνίταις χαριζόμενος ὁμόροις τῶν Κυδωνιατῶν. *Nicias enim Cretensis Gortynius, qui erat (Atheniensium) hospes, ipsis persuasit ut in Cydoniam navigarent, dicens fore, ut eam, quæ ipsis erat inimica in ipsorum potestatem redigeret. Illos autem ad hoc induxit, Polichnitis, qui Cydoniatis erant finitimi, gratificari cupiens.* Ex quo loco apparet propinquam fuisse *Cydoniæ.*

ΠΟΛΥΔΩΡΑ, νῆσος, πρὸς τῇ Κυζίκῳ. Τὸ ἐθνικὸν Πολυδωρεύς] MS. σὺν τῇ Κυζίκῳ.

ΠΟΛΥΡΗΝ. πόλις Κρήτης, ἀπὸ τοῦ πολλὰ ῥῆνα, τουτέστι πρόβατα ἔχειν] Scribe: ΠΟΛΥΡΡΗΝ. cum Strabone, Ptolemæo, Scylace, Plinio & juxta gentile subjectum.

— Ὁ πολίτης, Πολυῤῥήνιος] In nummis tamen Cl. Menestrier & in uno apud Hier. Grand legi: ΠΟΛΥΡΗΝΙΩΝ.

ΠΟΜΠΗΙΟΥΠΟΛΙΣ, πόλις Παφλαγονίας. τινὲς δὲ δίχα τοῦ υ Πομπηιόπολιν λέγουσι, καὶ Πομπηιοπολίτης] Posteriore modo occurrit apud Dionem lib. XXXVI. pag. 18. Καὶ ἄλλαι τε ἐκ τούτου συνῳκίσθησαν καὶ ἡ Πομπηιόπολις ἐπικληθεῖσα· ἔστι δὲ ἐν τῇ Κιλικίᾳ τῇ παραθαλασσίᾳ. καὶ ἐπεπόρθητο ὑπὸ τοῦ Τιγράνου, Σόλοι πρότερον ὀνομαζομένη. *Itaque & aliæ urbes ex eo habitari cœperunt & quam Pompejopolim appellarunt, Solos prius dictam, sitamque in Cilicia maritima, quam Tigranes ante vastaverat.* Similiter in nummo apud Goltzium. Apud Lucianum in lib. Quomodo Historia conscribenda sit, occurrit Κρεπέρειος Καλπουρνιανὸς Πομπηιουπολίτης. quod inepte vertitur: *Creperius Calpurnius Pompeji civis.* pro, *Pompejopolita.* vel *Pompejopolitanus.* In nummo Franc. Gotifredi ab una parte circum caput Pompeji: ΓΝ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ. ab adversa circum mulierem stolatam & sedentem capite turrito: ΠΟΜΠΗΙΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Et sic quoque in Divorum Fratrum nummo apud eundem Gotifredum circum Neptunum stantem, qui dextra hastam, sinistra patinam tenet, pede sinistro proram premit navis, legitur: ΠΟΜΠΗΙΟΠΟΛΕΙΤΩΝ.

ΠΟΝΗΡΟΠΟΛΙΣ, πόλις ἐν Θρᾴκῃ. Ὁ πολίτης, Πονηρο-

Πονηροπολίτης] Videri posset Καλύβη, *Astorum urbs supra Byzantium.* Strabo lib. VII. pag. 520. Ὑπέρκειται δὲ τοῦ Βυζαντίου τὸ μὲν Ἀστῶν ἔθνος, ἐν ᾧ πόλις Καλύβη Φίλιππος ὁ Ἀμύντου τοὺς πονηροτάτους ἐνταῦθα ἱδρύσεν αὐτός. *Supra Byzantium est Astorum gens, in qua est urbs Calybe, in qua Philippus Amyntæ filius pessimos homines collocavit.* Sed Plinius lib. IV. cap. 11. *oppidum sub Rhodope Poneropolis antea, mox a conditore Philippopolis, nunc a situ Trimontium dicta.*

ΠΟΠΛΩΝΙΟΝ, πόλις Τυῤῥηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ποπλώνιος, τοῦ τῆς χώρας ἔθ.] Aristoteles in Mirab. Auscult. cap. 98. Ἐν δὲ τῇ Τυῤῥηνίᾳ λέγεταί τις νῆσος Αἰθάλεια ὀνομαζομένη, ἐν ᾗ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου πρότερον μὲν χαλκὸς ὠρύσσετο ἐξ οὗ φασι πάντα κεχαλκευμένα παρ' αὐτοῖς εἶναι, ἔπειτα μηκέτι εὑρίσκεσθαι· χρόνου δὲ διελθόντος πολλοῦ φαίνεσθαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου σίδηρον ᾧ νῦν ἔτι χρῶνται Τυῤῥηνοὶ, οἱ τὸ καλούμενον Ποπλώνιον οἰκοῦντες. *In Tyrrhenia ferunt insulam esse quam Æthaliam vocant, in qua ærifodina est, unde æs eruitur, omne scilicet illud ex quo istbic ærea vasa conflantur: deficere autem nec reddere quidquam aliquamdiu, cæterum temporum procursu, non æs, utante, sed ferrum provenire, id nempe quo etiamnum utuntur Tyrrheni, Poplonium incolentes.*

ΠΟΡΔΟΣΕΛΗΝΗ. νῆσος περὶ τὴν Λέσβον, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. ὁ πολίτης, Πορδοσεληνίτης. Τινὲς δὲ ἐκκλίνοντες τὸ δύσφημον τοῦ ὀνόματος, Ποροσελήνην ἐκάλεσαν] Apud Ælianum lib 11. H. A. cap. 6. scribitur corrupte Πληροσέληνον, hoc modo: Λέγει δὲ καὶ Βυζάντιος ἀνὴρ Λεωνίδας ὄνομα, ἰδεῖν αὐτὸς παρὰ τὴν Αἰολίδα πλέων ἐν τῇ καλουμένῃ Πληροσελήνῃ πόλει δελφῖνα ἠθάδα καὶ ἐν λιμένι τῶν ἐκεῖνον οἰκοῦντα καὶ ὥσπερ ἂν ἰδιοξένοις χρώμενον τοῖς ἐκεῖθι. Scribe: Πορδοσελήνῃ. vel Ποροσελήνῃ. *Leonides autem Byzantius in urbe Poroselene nuncupata se quum Æolida navigando prætervcheretur, Delphinum in illius portu urbis habitantem, civibusque hujus tamquam hospitibus suis utentem vidisse confirmat.* Pausanias tangit eandem historiam lib. III. pag. 212. Τὸν ἐν Ποροσελήνῃ δελφῖνα τῷ παιδὶ σῶστρα ἀποδιδόντα, ὅτι συντρωθέντα ὑπὸ ἁλιέων αὐτὸν ἰάσατο· τοῦτον τὸν δελφῖνα εἶδον, καὶ καλοῦντι τῷ παιδὶ ὑπακούοντα καὶ φέροντα ὁπότε ἐποχεῖσθαι οἱ βούλοιτο. *Ego sane in Poroselene delphinum vidi, qui puero a quo sanatus fuerat cum a piscatoribus vulnus accepisset quasi mercedem curationis venderet dicto se audientem præbebat & eundem quocumque ille jussisset dorso transvehebat.*

ΠΟΡΦΥΡΕΩΝ, πόλις Φοινίκης. Τὸ ἐθνικὸν Πορφυρεώνιος, καὶ Πορφυρεωνίτης] Meminit Scylax pag 147. Procopius pagum maritimum suo tempore fuisse docet in Hist. Arc. pag. 133. Τῶν ἐν Καισαρείᾳ ῥητόρων Εὐάγγελός τις ἦν οὐκ ἄσημος ἀνήρ. ὥσπερ ἐπιφορᾶς δὲ τῆς τύχης πνεύματος γενομένης, χρημάτων τε ἄλλων, καὶ χώρας πολλῆς κύριος γέγονεν ὕστερον δὲ καὶ κώμην ἐπιθαλασσίαν, Πορφυρεῶνα ὄνομα, τριῶν χρυσίων κεντηναρίων ἐπρίατο. *Cæsariensium caussidicorum unus fuit Euangelius, vir non ignobilis, qui prospera usus fortunæ aura, & pecunias, & prædia complura possedit: tandem & Porphyreonem maritimum pagum, pondo auri tercentum coëmit.*

ΠΟΣΙΔΕΙΟΝ, πόλις μεταξὺ Κιλικίας καὶ Συρίας. — Τὸ ἐθνικὸν, Ποσιδεύς] Existimo legendum, ΠΟΣΕΙΔΙΟΝ. Ita enim alia loca vocantur, quod Neptuni fana haberent, & ordo literarum omnino postulat. Herodoto Ποσιδήιον dicitur lib. III. cap. 91. Ἀπὸ δὲ Ποσιδηίου πόλιος, τὴν Ἀμφίλοχος ὁ Ἀμφιάρεω οἴκισε ἐπ' οὔροισι τοῖσι Κιλίκων τε καὶ Σύρων, ἀρξάμενον ἀπὸ ταύτης μέχρι Αἰγύπτου, πλὴν μοίρης τῆς Ἀραβίων (ταῦτα γὰρ ἦν ἀτελέα) πεντήκοντα καὶ τριηκόσια τάλαντα φόρος ἦν. *Ab urbe Posideio, quam coloniam Amphilochus Amphiarai filius deduxit in montibus Cilicum ac Syrorum, ab hac ad Ægyptum usque, præter Arabum partem (hæc enim erat immunis) trecenta & quinquagena talenta erat tributum.* Apollonius Rhodius lib. I. v. 1279. Ποσιδήιον versus caussa scripsit:

τῆλε δ' ἀπ' ἀκτῆς
Γηθόσυνοι φορέοντο παρὲξ Ποσιδήιον ἄκρην.
longe vero a littore
Læti prænavigarunt Posideum promontorium.

Apud Diodorum in Excerptis apud Constantinum Porphyrogennetam pag. 378. oppidum nescio quod Πισίδιον occurrit haud procul a Seleucia dissitum: Τῆς δὲ φήμης αὐτὸν καταταχούσης, οἱ Σελευκεῖς ἀκούσαντες τὰ περὶ τὴν ἱεροσυλίαν, ἀπέκλεισαν αὐτὸν τῆς πόλεως. ὁ δὲ ἀποπεσὼν καὶ ταύτης τῆς ἐπιβολῆς, ὥρμησε φεύγειν ἐπὶ τὸ Πισίδιον, ἀντεχόμενος τῶν παραθαλαττίων τόπων. *Sed Seleucenses jam ante ejus adventum comperta sacrilegii fama, et portas clausere; proinde ea spe frustratus Alexander, Pisidium petiit, ab ora maritima nusquam recedens.* Existimo autem in hoc loco Ποσειδιον legendum. Nam ex historia Alexandri, cognomento Zabinæ vel Zebennæ, ibi commemorata, apparet in hac ora locum illum ponendum.

ΠΟΤΙΔΑΙΑ. πόλις Θρᾴκης· ἡ δ' αὐτὴ ἐκλήθη καὶ Κασσάνδρεια] Sita fuit hæc urbs in isthmo peninsulæ Pallenæ. & Corinthiorum fuit colonia, uti patet ex Thucydide, lib. 1. pag. 37. Τῶν γὰρ Κορινθίων πράσσοντων ὅπως τιμωρήσονται αὐτοὺς, ὑποτοπήσαντες τὴν ἔχθραν αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι, Ποτιδαιάτας, οἳ οἰκοῦσιν ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης, ὄντας Κορινθίων ἀποίκους, ἑαυτῶν δὲ ξυμμάχους φόρου ὑποτελεῖς, ἐκέλευον τὸ ἐς Παλλήνην τεῖχος καθελεῖν, καὶ ὁμήρους δοῦναι. *Cum enim Corinthii hoc studerent,*

studerent, ut ipsos (Athenienses) ulciscerentur, Athenienses, quod eorum inimicitias haberent suspectas, Potidæatas, qui in Pallenes isthmo habitant, Corinthiorum colonos, suosque socios, & vectigales, muros Pallenen versus (ædificatos) *demoliri, & obsides dare jusserunt.* & lib. IV. pag. 332. Καὶ προσέτι φάσκων ἀξιωτάτους αὐτοὺς εἶναι ἐπαίνου, οἵτινες, τῆς Παλλήνης ἐν τῷ ἰσθμῷ ἀπειλημμένης ὑπὸ Ἀθηναίων Ποτίδαιαν ἐχόντων, καὶ ὄντες οὐδὲν ἄλλο ἢ νησιῶται, αὐτεπάγγελτοι ἐχώρησαν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, καὶ οὐκ ἀνέμειναν ἀτολμίᾳ ἀνάγκην σφίσι προσγενέσθαι περὶ τοῦ φανερῶς οἰκείου ἀγαθοῦ. *Addebat præterea ipsos maxima laude dignos esse, qui cum Pallene in isthmo ab Atheniensibus Potidæam tenentibus sit intercepta, cumque nihil aliud sint quam insulani, tamen sua sponte ad libertatem transierint, neque per ignaviam exspectarint, ut sibi necessitas imponeretur, qua manifestum domesticum bonum sequi cogerentur.*

—— Ὁ πολίτης Ποτιδαιάτης, καὶ Ποτιδαιεύς] Scribe: Ποτιδαιάτης.

ΠΟΤΙΔΑΝΙ'Α, πόλις Αἰτωλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ποτιδανιάτης] Meminit Thucydides lib. III. pag. 238.

ΠΟΤΙ'ΟΛΟΙ, πόλις Τυῤῥηνίας, κτίσμα Σαμίων, ἥτις καὶ Δικαιαρχία] Supra v. Δικαιαρχία. ταύτην δέ φασι κεκλῆσθαι Ποτιόλους. *A Samiis* autem conditam notat etiam Eusebius in Chronico ad annum IV. Olymp. LXII *Samii Dicaarchiam condiderunt, quam nunc Puteolos vocant.*

—— Τὸ ἐθνικὸν, Ποτιολεῖς, καὶ Ποτιολήσιοι] Scribe: Ποτιολήσιοι. Cæterum Capacius Hist. Neap. pag. 189 adducit ΠΟΤΤΕΟΛΙΤΩΝ ex nummis Sed apud Goltzium, unde Capacius hoc hausit, scribitur, ΠΥΤΕΟΛΙΤΩΝ

ΠΟ'ΤΝΙΑΙ, πόλις Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ποτνιεὺς καὶ τὸ θηλυκὸν, Ποτνιάς] Eumenides Euripidi vocantur Ποτνιάδες θεαὶ in Oreste v. 318. ad quem locum Scholiastes vetus: Ποτνιάδες δὲ μανιοποιοί. Ποτνιαὶ γὰρ χωρίον ἐστὶ Βοιωτίας, ἔνθα φαγοῦσαι βοτάνην αἱ Γλαύκου ἵπποι καὶ μανεῖσαι, διεσπάσαντο τὸν ἴδιον δεσπότην Γλαῦκον ἐν τῷ ἐπιταφίῳ Πελίου. Ποτνίαι γοῦν πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Γλαῦκος ἐμμανὴς γέγονε καὶ ἥλατο εἰς τὴν θάλασσαν.

ΠΡΑ'ΑΣΠΑ, πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Πρασπηνός] Eadem urbs, quæ infra cum aspiratione scribitur, ΦΡΑ'ΑΣΠΑ.

ΠΡΑΙ'ΣΟΣ, πόλις Κρήτης, θηλυκῶς] MSS. Πλαῖσος. mox infra scribitur Πράισος. Supra vero appellata est Πάραισος.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Πραίσιος καὶ Πραισεύς] Puto scriptum fuisse ab auctore, καὶ Πραισεύς: aut καὶ Πραισία. quomodo legitur infra Ῥαύκιος καὶ Ῥαυκία. in v. Ῥαῦκος. & Φαιστος καὶ Φαιστία. v. Φαιστός.

ΠΡΑΙΤΕΤΙ'Α, χωρίον ἀπὸ τῆς Ἀδρίας] Forte legendum: ἐπὶ τῆς Ἀδρίας. Plinio lib. III. cap. 13. *Prætutiana regio.*

—— Ἧς ὁ οἰκήτωρ Πραιτετιανὸς καὶ Πραιτετιανή] Polybius lib. III. pag. 239. Διελθὼν δὲ καὶ καταφθείρας τήν τε Πρετετιανὴν καὶ τὴν Ἀδριανὴν, ἔτι δὲ τὴν Μαρρουκίνην καὶ Φρεντανὴν χώραν, ὥρμησε ποιούμενος τὴν πορείαν ὡς ἐπὶ Ἰαπυγίαν. *Ubi deinde pertransiit devastavitque Præpatianum, Adrianumque agrum, necnon Marrucinorum & Ferentanorum, in Apuliam avertit iter.* Hinc οἶνος Πραιτετιανός, quod ter corrupte legi apud Dioscoridem Cluverius recte notavit lib. II. Ital. Antiq. pag. 745. Plinio *vinum Prætutium*, lib. XIV. cap. 6. *Ex reliquis vinis a supero mari Prætutia & Ancone nascentia.* & cap. seq. *Apamenum vinum mulso præcipue convenire dicitur, sicut Prætutium in Italia.* Ptolemæus autem Πραιτούτιοι vocat agri hujus cultores, Latinos imitatus.

ΠΡΑΣΣΑΙΒΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν] Hos Tzetzes ad Lycophronem pag. 147. perperam appellat Περραιβοὺς, confundens scilicet Πρασσαιβοὺς Epiri cum Thessaliæ Περραιβοῖς. uti jam notavi supra v. Γόννοι.

ΠΡΙ'ΑΙΣΟΣ. πόλις Κρήτης. Οἱ πολῖται, Πριαίσιοι καὶ Πριαισιεῖς] Apud Strabonem Πρᾶσος appellatur: apud Scylacem Πρᾶσος: supra semel Πάραισος, semel Πραῖσος. Ut mirifice corruptum passim extet hujus urbis vocabulum apud auctores Vera autem illius scriptura conservata est in Marmore Arundelliano, in quo Fœdus inter Hierapytnios & *Priansios* Cretæ populos olim factum perscriptum est, a Joanne Pricæo Anglo ad Apuleji Apologiam vulgato. Appellantur enim in hoc insigni & antiquissimo monumento identidem ΠΡΙΑΝΣΙΟΙ. Unde non dubito quin hic apud Stephanum legendum sit: ΠΡΙ'ΑΝΣΟΣ, πόλις Κρήτης. Οἱ πολῖται. Πριάνσιοι καὶ Πριανσιεῖς Certe ultimum gentile, ΠΡΙΑΝΣΙΕΥΣ, in eodem lapide etiam legitur. Hierapytnios autem urbem hanc postea evertisse Strabo tradit lib. X. pag. 478. Μεταξὺ δὲ τοῦ Σαμωνίου καὶ τῆς Χεῤῥονήσου ἡ Πρᾶσος ἵδρυται, ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἑξήκοντα σταδίοις διέχουσα, τῆς Γορτύνης δὲ ἑκατὸν καὶ ὀγδοήκοντα· κατέσκαψαν δ' Ἱεραπύτνιοι. *Inter Samonium & Cherronesum sita est Prasos, supra mare LX stadiis, a Gortyne CXXC: deleverunt eam Hierapytnii.*

ΠΡΙ'ΑΠΟΣ, πόλις Ἑλλησποντίας. θηλυκῶς] Corrupte legitur nomen hujus urbis apud Arrianum lib. I. de Exp. Alex. pag. 13. Κατὰ δὲ τὴν πάροδον Πελάμπ πόλιν ἐνδοθεῖσαν πρὸς τῶν ἐνοικούντων, τοὺς παραληψομένους ἀπέστειλε σὺν Πανηγόρῳ τῷ Λυκαγόρου, ἑνὶ τῶν ἑταίρων. Scribe, Πρίαπον. *In transitu Panegorum Lycagoræ filium cum aliquo comitatu misit qui Priapum oppidum, quod incolæ dediderant, reciperet.*

 —— Ὁ πο-

—— Ὁ πολίτης, Πριαπηνὸς καὶ Πριαπηνή] Plutarchus in Lucullo pag. 499. meminit Ἀρτέμιδος Πριαπηνῆς, nam sic legendum, non Πριαπίνης, cujus fanum & statuam violata refert a Ponticis. Vide Strabonem & Solinum Petro Fabro laudatos lib. III. Semestr. cap. 3. pag. 50.

—— Ἔστι καὶ ἄλλο ἐθνικὸν, Πρίηπος, καὶ Πριαπεῖς πληθυντικῶς. καὶ ἡ χώρα Πριαπίς] Nescio an non pro Πρίηπος legendum sit Πριήπιος. Ionice. ΠΡΙΑΠΕΩΝ vero occurrit in veteri nummo apud Cl. Menestrier. Apud Tzetzen in Lycophronem pag. 9. occurrit Πριηπησκιος Ἀπόλλων. quod nescio quid sit. Forte, Πριηπαῖος, prius fuit scriptum.

ΠΡΙΗΝΗ, πόλις Ἰωνίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πριηνεὺς καὶ Πριήνιος καὶ Πριηνικός] In nummo Augusti apud Franc. Gotifredum circa mulierem stolatam legitur: ΠΡΙΗΝΕΩΝ ΤΡΙΣ. in margine . . . . . ΡΑΣ ΦΙΛΟΠΑΙΣ.

ΠΡΙΟΛΑ, πόλις πλησίον Ἡρακλείας. Τὸ ἐθνικὸν, Πριολαεὺς] Scholiastes vetus Apollonii ad lib. II. v. 782. Πριόλας δὲ ἀδελφὸς Λύκου. καὶ Πριόλα πόλις πλησίον Ἡρακλείας. Meminit & Nicander Principio Alexipharm.

Ἄστυρά τι Πριόλαο καταστρεφθέντος ἀδελφοῦ.

Ad quem locum Scholiastes pag. 52. sequentia adfert: Τὰ ἄστυρα πολίσματά εἰσι καὶ χωρία οὕτω λεγόμενα. Ὁ δὲ Πριόλαος, υἱὸς Λύκου βασιλέως Μαριανδυνῶν, ὃς ἀπέθανεν ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ, Ἡρακλέους πολεμοῦντος τοῖς πλησίον, οὗ εἰς ὄνομα ὁ πατὴρ τὴν πόλιν ἐκάλεσεν ἕως οὗ νῦν Ἡρακλείας.

ΠΡΟΒΑΛΙΝΘΟΣ, δῆμος Πανδιονίδος φυλῆς] Ita legitur hoc nomen in nummo apud Pyrrhum Ligorium, in quo Delphin alabastrum dorso ferens expressus est.

ΠΡΟΓΑΣΕΙΑ, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Προγάσου τοῦ υἱοῦ Μελάμπου. Τὸ ἐθνικὸν, Προγασεὺς] Apud eundem Ligorium extat nummus, in cujus una parte Neptunus, in aversa tridens cum inscriptione, ΠΡΟΓΑΣΕΙΑ.

ΠΡΟΚΟΝΝΗΣΟΣ, μία τῶν Σποράδων ἐν τῇ Προποντίδι. Ὁ πολίτης, Προκοννήσιος] Eadem quæ supra nomine Ἐλαφοννήσου descripta est. Scilicet quod cervos, ἐλάφους ἢ πρόκας, magna copia ferret. Scholiastes Apollonii ad lib. II. v. 279. Διονύσιος δέ φησιν ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ κτίσεσι τὰς ἐλάφους οὕτω λέγεσθαι πρόκας. ὅθεν καὶ Προκόννησος, ἐπεὶ καὶ ἐν ταύτῃ πληθύνουσιν ἔλαφοι. Οἱ δὲ Προχόννησον λέγουσιν εἰρῆσθαι, ἀπὸ τοῦ προχόου, ᾧ ἔχουσα τοῖς Μιλησίοις ἀπήντησεν ἡ παρθένος, ὅτι τὴν ἀποικίαν ἐστέλλοντο. Οἱ δὲ Προχόννησον ὑπομολογοῦσι, καθὸ πρότερον οὖσα νῆσος προσεχώσθη· ὑπὸ τινῶν δὲ Προκόννησος καὶ Ἐλαφόννησος ἐκλήθη. Φιλητᾶς δέ φησι πρόκας λέγεσθαι τὰς ἐλάφους τὰς πρώτως τικτούσας, οἷον πρωτοτόκους. Mirum autem quod *Sporades* eo usque extendat. Cæterum quemadmodum apud Apollonii Scholiasten aliquoties scribitur Προκόννησος, per duplex ν, sic in Memnonis Excerptis apud Photium legitur Προκοννησία πέτρα. & Salmasius in scriptis codd. *Proconnesius* & *Proconnensis* exaratum testatur ad Solinum pag. 28 & 703. *Proconnensis* autem contractum docet ex *Proconnesensis*, ut *Peloponnensis* ex *Peloponnesensis*.

ΠΡΟΞΕΝΟΥΠΟΛΙΣ, περὶ Ναυκρατίαν. Ὁ πολίτης, Προξενοπολίτης. ὡς Ἑρμοπολίτης] In nummo Imperatoris Titi apud Goltzium legitur: ΠΡΟΞΕΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

ΠΡΟΣΕΛΗΝΟΙ, οἱ Ἀρκάδες· καὶ Προσεληνία, τὸ θηλυκόν] Scholiastes Aristophanis Nub. pag. 149. Συνθέτως δὲ εἶπε τὴν λέξιν βεκκεσέληνε· ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀρκάδες, οἱ καὶ παλαιότατοι, προσεληναῖοι ὑδέονται. τούτου δὲ τεκμήριον οἱ περὶ τὸν Λύκιλλον τὸν Ταρραῖον καὶ Σοφόκλειον καὶ Θέωνα ἑρμηνεύοντες τάδε φασίν. οἱ Ἀρκάδες δοκοῦσι πρὸ τῆς σελήνης γεγονέναι ὡς καὶ Εὔδοξος ἐν τῇ περιόδῳ. Θεόδωρος δὲ ἐν τῇ εἰκοστῇ δευτέρᾳ, ὀλίγῳ πρότερόν φησι τῆς πρὸς γίγαντας πολέμου Ἡρακλέους τὴν σελήνην φανῆναι. Καὶ Ἀρίστων ὁ Χῖος ἐν ταῖς θέσεσι, καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς ἐν πρώτῳ κτίσεως. καὶ ἔθνος φησὶν Ἀρκαδίας Σεληνίτας εἶναι. Μνασέας δέ φησι Προσέληνον Ἀρκάδων βασιλεῦσαι. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Τεγεατῶν πολιτείᾳ φησὶν ὅτι βάρβαροι τὴν Ἀρκαδίαν ᾤκησαν. οἵτινες ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τῶν νῦν Ἀρκάδων πρὸ τοῦ ἐπιτεῖλαι τὴν σελήνην· διὸ καὶ προσωνομάσθησαν Προσέληνοι. Δοῦρις δὲ ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ τῶν Μακεδονικῶν Ἀρκάδα φησὶν ἀφ᾽ οὗ ἡ Ἀρκαδία καλεῖται, Ὀρχομενοῦ υἱόν. Διὸ καὶ ποταμὸν τῆς Ἀρκαδίας Ὀρχομενόν. τινὲς δέ φασι Ἐνδυμίωνα εὑρηκέναι τὰς περιόδους τῆς σελήνης· ὅθεν καὶ Προσεληναίους τοὺς Ἀρκάδας κληθῆναι. Ἔνιοι δὲ ὑπὸ Τυφῶνος· ὑπὸ δὲ Ἄτλαντος καὶ Ξεναγόρας εἴρηκεν. Quæ omnia fere verbo tenus adhuc leguntur in præstantissimis Apollonii Scholiis ad lib. IV. v. 264. unde citatis illorum auctoribus, *Lycillo Tharraeo*, *Sophocleo*, qui nostro solet appellari *Sophocles*, & *Theone*, adducuntur.

ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΑ, πόλις Σικελίας, οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν, Προστροπαῖος] Distinctis vocibus: *ad tropea*.

ΠΡΟΣΩΠΙΣ, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν τοῦ Προσωπίτης, ὡς Ναυκρατίτης, καὶ ὅσα τοιαῦτα, λέγεται· καὶ Προσωπίτις] Hinc νῆσος ἡ Προσωπίτις καλεομένη apud Herodotum lib. II. cap. 165. & supra v. Ἀταρβῆχις occurrit Προσωπίτης. In nummo L. Aurelii Veri apud Tristanum Tom. I. pag. 692. ΑΝΑΘω ΠΡΠΙΤΗΣ ΙΕΡ. Κ. ΑCΥΛΟΥ. id est, ΑΝΑΘΩ ΠΡΟΣΩΠΙΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ. Ad quem vide dis-

differentem Tristanum, qui recte quidem judicat apud Strabonem corrupte legi Ἀπρεσσυπίτης νόμος, pro Προυσιπίτης. Ptolemæi vero locum frustra sollicitat, uti ex antecedentibus & sequentibus attendenti patet.

ΠΡΟΥ͂ΣΑ, τῆς Προυσιάδος διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ Προυσιὰς Βιθυνίας ἀπὸ Προυσίου τοῦ Ζηλαΐτου Βιθυνῶν βασιλέως, ἡ Κιῶς πρότερον ὀνομασθεῖσα· ἧς ὁ πολίτης, Προυσιεύς. ἡ δὲ Προῦσα καὶ αὐτὴ μὲν πόλις μικρὰ Βιθυνίας, κτίσμα Προυσίου τοῦ Κῦρον πολεμήσαντος· ταύτης τὸ ἐθνικὸν Προυσαεύς, ὡς τῆς Νύσσας, Νυσσαεύς.] In una eademque *Bithynia* duæ *Prusa* fuerunt, una ad *Hypium* flumen, altera sub monte *Olympo*, & præter has duas tertia *Prusias* sub monte *Arganthonio*. Auctor hic *Prusiadem* describit & *Prusam* sub *Olympo*, *Prusa* ad *Hypium* non meminit, sequutus Strabonem lib. XII. pag. 563. Κατέσκαψε δὲ τὴν Κίον ὁ Φίλιππος ὁ Δημητρίου μὲν υἱός, Περσέως δὲ πατήρ, ἔδωκε δὲ Προυσίᾳ τῷ Ζήλα, συγκατασκάψαντι καὶ ταύτην καὶ Μύρλειαν ἀστυγείτονα πόλιν, πλησίον δὲ καὶ Προύσης οὖσαν. ἀναλαβὼν δ' ἐκεῖνος ἐκ τῶν ἐρειπίων αὐτάς, ἐπωνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ μὲν Προυσιάδα πόλιν τὴν Κίον, τὴν δὲ Μύρλειαν Ἀπάμειαν ἀπὸ τῆς γυναικός. *Cium evertit Philippus Demetrii filius, Persei pater, deditque eream Prusia Zela F. qui in ea evertenda ipsum adjuverat & Myrleam vicinam urbem Prusa. Hic Prusias has urbes e ruderibus excitatas, Cium Prusiadem a se, Myrleam ab uxore Apameam denominavit.* & pag. seq. Προῦσα δὲ ἐπὶ τῷ Ὀλύμπῳ ἵδρυται τῷ Μυσίῳ πόλις εὐνομουμένη, τοῖς τε Φρυξὶν ὅμορος, καὶ τοῖς Μυσοῖς, κτίσμα Προυσίου τοῦ πρὸς Κροῖσον πολεμήσαντος. *Prusa vero ad Olympum Mysia posita est, qua legibus bonis gubernatur, Phrygibus Mysisque finitima, condita a Prusia, qui bellum contra Crœsum gessit.* Ex quibus locis apparet, quomodo menda ex hoc loco sint tollenda. Videlicet pro Ζηλαΐτου legendum Ζήλα, τοῦ. Ita enim appellatum regem hunc patet supra v. Ζῆλα· Ἔστι καὶ Ζίηλα τρισυλλάβως, πόλις Καππαδοκίας, ἣν ἔκτισεν ὁ Νικομήδους υἱὸς Ζιήλας. Deinde pro Κιῶς reponendum Κίος, licet supra v. Βρύλλιον sic pariter extet, quoniam præter Strabonem ita & Scylaci scribitur non semel pag. 140. & 141. Eustathio item ad Dionysium pag. 107. & Scholiastæ Theocriti pag. 112. Apud quem *Prusias* perperam rex Ἀθηναίων dicitur pro Βιθυνῶν. Tum ipsa urbs Προυσιὰς appellatur Προῦσα. Quod fecisse etiam Strabo videtur, nisi librariorum culpa hoc acciderit. Unde Scaliger a Strabone nullam *Prusiadem* agnitam per errorem affirmavit in Animadv. ad Eusebium pag. 84. exserte enim ait: ἐπωνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ μὲν Προυσιάδα πόλιν τὴν Κίον. Tertium item apud Stephanum vitium ex Strabone detegitur: nam pro verbis, τοῦ Κῦρον πολεμήσαντος, pro quibus Salmasius legebat, τοῦ πρὸς Κῦρον π. apud Strabonem legitur, τοῦ πρὸς Κροῖσον πολεμήσαντος. Cæterum *Prusiadem*, quam Κίον ante appellatam plerique auctores scribunt, Memnon apud Photium primitus Κίερον ait nominatam, cap. XXIX. pag. 727. Προυσίας ὁ Βιθυνῶν βασιλεύς, δραστήριος ὤν, καὶ πολλὰ πράξας, μετὰ τῶν ἄλλων καὶ Κίερον, πόλιν Ἡρακλεωτῶν οὖσαν, ὑφ' ἑαυτὸν ἔθετο τῷ πολέμῳ, ἀντὶ Κιέρου Προυσιάδα καλέσας. Εἷλε δὲ καὶ τὴν Τῖον, καὶ αὐτὴν ὑπήκοον αὐτοῖς οὖσαν, ὥστε ἐκ θαλάττης εἰς θάλασσαν τὴν Ἡράκλειαν περιγράψαι. *Prusias Bithynorum rex, mirifice industrius & gnavus multisque rebus gestis clarus, inter alia etiam Cierum, Heracleensium urbem, bello subjecit pro Ciero Prusiadem nuncupans. Tium etiam eorundem jurisdictioni obnoxiam cepit: ut sic undique mari circumscriberet Heracleam.* Iterum sic appellat cap. XLIII. & cap. XX. Κιεριανοί, inde dicti, occurrunt. Capite autem XLIII. pag. 737. nos turbat hic auctor in situ urbis. Nam cum dixisset *Prusam*, ad *Olympum* Asiæ montem sitam, a Romanorum exercitu occupatam, addit statim eosdem accessisse *Prusiadem*, atque ab hac fuisse receptos. Verba ipsa adjicio: Εἷλον δὲ καὶ Προῦσαν τὴν πόλιν αἱ Ῥωμαίων δυνάμεις· κεῖται δὲ πρὸς Ἀσιανὸν Ὄλυμπον ἐκκειμένη. Ἐκεῖθεν ὁ Τριάριος ἐπὶ Προυσιάδα τὴν ἐπιθαλάσσιον μετὰ τῆς δυνάμεως παραγίνεται· αὐτὴ δὲ Κίερος τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο, ἐν ᾗ καὶ ἡ τῶν Ἀργοναυτῶν ἄφιξις λέγεται, καὶ ὁ τοῦ Ὕλα ἀφανισμὸς καὶ ἡ τοῦ Ἡρακλέους ἐπὶ τὸν τούτου ἀναζήτησιν πλάνη, καὶ πολλὰ τοιαῦτα ἕτερα. παραγενομένου δὲ, ῥᾳδίως οἱ Προυσιεῖς ἐδέξαντο, τοὺς Ποντικοὺς ἀπωσάμενοι. *Prusam etiam urbem Romanus exercitus cepit. Jacet hac ad Olympum Asiæ montem. Hinc Prusiadem mari impositam cum exercitu petit; Cierum olim nominabant. Quo etiam Argonautas appulisse & evanuisse Hylam & Herculem, dum requirit eum, circumvagatum, multaque id genus alia contigisse fama est. Ut urbi appropinquavit facile Prusienses eum receperunt, Ponticis ejectis.* Secundum enim hunc auctorem tres erunt civitates hoc nomine. Sed vereor ut Memnoni tuto fidendum sit, adeo ille in re Geographica sæpe ineptit. Addo & hoc, cum cap. XXIX *Prusiam* Bithyniæ regem Heracleæ oppugnationem meditantem, Κίερον, ut ipse vocat, mox *Prusiadem* dictam, tum etiam Tium, duo Heracleensium ditionis oppida occupasse, atque ita Heracleam ipsam ἐκ θαλάττης εἰς θάλασσαν circumscripsisse testetur, ea quæ de *Prusiade* refert ad *Prusam Hypio* amni impositam intelligenda esse patet. Hæc enim *Prusa* ab occidente proxima erat Heracleæ, sicuti Tios ab oriente. *Prusias* autem ad Propontidem in intimo *Ciano* sinu sita, quinam ad Heracleenses Ponticos pertinere potuit? Ita nominum similitudo & locorum ignorantia huic scriptori

ptori imposuit. Cæterum Κῖον & *Prusiadem* duo distincta non unum idemque oppidum fuisse ex Plinio, Tabula Itineraria aliisque certum est. Et hoc etiamnum tempore *Scio* & *Brusa* vicina quidem sed distincta sunt. Idque nummus testatur apud Franc. Gotifredum, in quo circum duos hircos coniscantes, quos inter vas aut crater positus, legitur: ΚΕΙΑΝΩΝ. Et Nautica Græcorum Προυσίαν & Κῖον ut distincta loca commemorat eorumque intervalla notat. *Prusa* vero ad *Olympum*, Othomannici Imperii aliquando sedes, hodie *Bursa* dicitur. De hac Nicephorus Gregoras lib. 11. ἡ περὶ τὸ ὄρος τὸν Ὄλυμπον κειμένη τῶν Προυσαέων μητρόπολις. Laonicus Chalcondulas lib. 1. pag. 9. Προῦσαν τὴν ἐν Μυσίᾳ πόλιν εὐδαίμονα vocat. Diversa igitur & ab hac *Prusias* est. De *Prusa* ad *Olympum* accipio sequentes nummos eorumque gentilia: unum Veri Maximi apud Franc. Gotifredum, in quo circum Hygeam magnis & extantibus literis legitur: ΠΡΟΥΣΗΝΩΝ. alterum Commodi, in quo circum serpentem baculo obvolutum: ΠΡΟΥΣΙΑΙΩΝ. tertium Caracallæ; in quo circum Ajacem gladio incumbentem: ΠΡΟΥΣΑΕΩΝ. item Severi Mediceum, in quo circum templum pariter: ΠΡΟΥΣΑΕΩΝ. Quod ultimum tantum a Stephano adducitur, quem in ultimo vocabulo ut monstrose corruptum sic facile sanari posse quilibet videt. MSS. autem recte: ὡς τῆς Νύσσας, Νυσαεύς. Ad alteram *Prusam* quæ ad amnem *Hypium* pertinet nummus apud Pyrrhum Ligorium, qui extat apud Illustr. Equitem de Puteo, in quo: ΠΡΟΥΣΙΕΩΝ ΠΡΟΣ ΥΠΙΩ cum Hercule elidente Hydram. Quæ inscriptio pariter occurrit in M. Aurelii nummo apud Franc. Gotifredum circum caput Alexandri M. item Anneæ Faustinæ apud eundem Gotifredum nummus, in quo circum Deam Fortunam: ΠΡΟΥΣΙΕΩΝ ΠΡΟΣ ΥΠΙΩ. Item Macrini, qui a Tristano exhibetur Tom. 11. pag. 299. in quo circum Herculem clavam & cervum tenentem: ΜΗΤΡ. ΠΡΟΥΣΙΕΩΝ ΠΡΟΣ ΥΠΙΩ. & L. Veri apud Goltzium in Thesauro: ΠΡΟΥΣΙΕΩΝ ΠΡΟΣ ΥΠΙΩ. qui apud Gotifredum extat. A Προυσιὰς vero format auctor Προυσιεύς. quod adducitur supra v. Ἐλαιθέρσον, sed tanquam a Πρύσιον formatum. Apud Goltzium occurrit in duobus numismatibus: ΠΡΟΥΣΙΕΩΝ. & in uno: ΠΡΟΥΣΙΕΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΘΑΛΑΣΣΑΝ. Vide de his tribus urbibus notata Salmasio in Exercitationibus ad Solinum pag. 877.

ΠΡΟΧΥ´ΤΗ, νῆσος πρὸ τῆς Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Προχυταῖος] Accuratius Strabo lib. v. pag. 247. *Prochytam* ponit ante Misenum: Τοῦ μὲν οὖν Μισηνοῦ πρόκειται νῆσος ἡ Προχύτη, Πιθηκουσῶν δ' ἐστὶν ἀπόσπασμα. *Ante Misenum sita est Prochyta, pars a Pithecusis avulsa.*

Apud Scholiasten Pindari insulæ hujus nomen corrupte legi observavit Cluverius lib. IV. Ital. Antiq. pag. 1103. simulque alios errores ab ipso, non librariis, profectos notavit. Verba Scholiastæ ad Pyth. Od. 1. pag. 190. Κύμη, νῆσος παρακειμένη τῇ Σικελίᾳ. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα τῶν Αἰολέων. Φαίνεται δὲ οὐχ ἡ Κύμη πῦρ ἀναδιδοῦσα, ἀλλ' ἡ καλουμένη στρογγύλη· (Scribe, Προχύτη·) ἣν καὶ Πιθηκούσας ὀνομάζουσι. Συμβαίνουσι γὰρ αὐτόθι, κυμάτων ἐξαισίων κινήσεις, καὶ ἀνέμων σφοδροτάτων ἐπιπνοίαι, καὶ πρηστήρων ἐπιφάνειαι, καὶ πυρὸς καταφλέξεις, μυθολογεῖται ὑποκεῖσθαι τὸν Τυφῶνα.

ΠΡΥΜΝΗΣΙ´Α, πόλις Καρίας. ἣν ἔκτισε Μίμαιθος. Τὸ ἐθνικὸν, Πρυμνησιεὺς, ὡς Θεοδοσιεύς] Occo nummum profert Caracallæ, cum hac epigraphe: ΠΡΥΜΝΗCCΕΩΝ. Quod formatum videtur ex Πρυμμησσός. Quomodo Pausaniæ lib. v. pag. 329. vocatur urbs Phrygiæ. Τοῦτον τὸν Νικόστρατον νήπιον παῖδα ἔτι ἐκ Πρυμνησσοῦ λῃσταὶ τῶν Φρυγῶν ἥρπασαν, οἰκίας ὄντα οὐκ ἀφανοῦς. *Hunc Nicostratum adhuc pene infantem, neque obscuro loco natum e Prymnesso (quæ Phrygiæ urbs est) prædones abduxerunt.*

ΠΡΩ´ΑΝΑ, πόλις Θεσσαλική, οὐδετέρως λεγομένη. Τὸ ἐθνικὸν, Πρωανεὺς, ὡς Τυανεὺς, Ἀδανεύς.] Videtur eadem, quæ supra Πρόερνα vocata est. Illa enim inter *Thessaliæ* oppida recensetur a Strabone lib. IX. pag. 434. sed Πρόερνα ibi scribitur. Nam Πρωμόνα vel Προμόνα, quod præterea accedit ad scripturam, Illyrici fuit civitas primaria ad Sarum fluvium; ab Augusto Cæsare expugnata, cujus Appianus sæpe in Illyr. meminit.

ΠΤΕΛΕ´Α, δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πτελεάσιος] Sic vetus lapis a Cyriaco Anconitano Athenis descriptus: ΕΥΟΔΟΥ ΕΚ ΠΤΕΛΕΑCΙΩΝ ΓΥΝΗ.

—— Ἔστι καὶ πόλις. οὕτω γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν, Πτελαῖος] Scholiastes ad verba Theocriti Idyll. Z. v. 65.

Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ.

Vinum in Ptelea natum e cratere hauriam.

inter alias explicationes adfert: ἡ Ἐφέσιον. Πτελέα γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. & paullo post: ἡ ἀπὸ τόπου. ἔστι δὲ τόπος, μέσον Ἐφέσου καὶ Μιλήτου. Et Eustathius ad Dionysium pag. 109. ἡ Ἔφεσος ἡ καὶ Τραχεῖα ποτὲ κληθεῖσα καὶ Ὀρτυγία καὶ Πτελέα, πόλις Ἰώνων, κατὰ δὲ Ἡρόδοτον Λυδίας. Item supra v. Ἔφεσος.

ΠΤΕΛΕ´ΟΝ, πόλις Ἰωνίας, καὶ Τρωάδος, καὶ τῶν παραθαλαττίων Ἀχαιῶν, οὐδετέρως. καλεῖται δὲ ὅτι πολλὰς ἔχει Πτελέας] Scribe: καὶ τῶν περὶ Θετταλίαν Ἀχαιῶν. Sic enim Eustathius ad Iliad. B. pag. 297. Πτελεὸς δὲ ἡ Πτελεὸν οὐδετέρως, ἔστι καὶ Ἰωνίας πόλις καὶ Τρωάδος. ἔτι δὲ καὶ τῶν περὶ Θετταλίαν Ἀχαιῶν. & pag. 324. ἕτεροι δὲ οὐδετέρως φασὶ τὸ Πτελεὸν, πόλιν

λιν

λιν αὐτὴ εἰπόντες Ἀχαιῶν τῶν ἐν Θετταλίᾳ.

—— Ὁ πολίτης, Πτελεάτης καὶ Πτελεάσιος· καὶ Πτελεεύς, ὡς Φονεύς] Supra v. Ἄδεια occurrit & possessivum, Πτελεατικός.

ΠΤΕΡΙΟΝ, πόλις Μήδων. Τινὲς δὲ Πτερὰ δευτέρως, τὴν ἀκρόπολιν Βαβυλῶνος] Hesychius: Πτερά, πτέρυγες, ἢ οἰκοδομήματα ἱερῶν ἐκ λίθων.

—— Ἔστι καὶ Πτερία, πόλις Σινώπης] Ex Herodoto, qui tamen χώραν non oppidum vocat lib. I. cap. 76. Κροῖσος δὲ, ἐπείτε διαβὰς σὺν τῷ στρατῷ ἀπίκετο τῆς Καππαδοκίης ἐς τὴν Πτερίην καλεομένην, (ἡ δὲ Πτερίη ἐστὶ τῆς χώρης ταύτης τὸ ἰσχυρότατον, κατὰ Σινώπην πόλιν τὴν ἐν Εὐξείνῳ πόντῳ μάλιστά κειμένην) ἐνταῦθα ἐστρατοπεδεύετο, φθείρων τῶν Συρίων τοὺς κλήρους. καὶ εἷλε μὲν τῶν Πτερίων τὴν πόλιν καὶ ἠνδραποδίσατο. *Crœsus igitur exercitu trajecto venit in Cappadocia locum, qui dicitur Pteria, omnium ejus regionis tutissimum, juxta urbem Sinopen, fere ad pontum Euxinum situm. Hic stativa habens prædia Syrorum vastat & urbem Pteriorum expugnat deripitque.*

—— Τὸ ἐθνικὸν τῆς Μηδικῆς, Πτεριηνός] Πτερίηνός.

—— Τῆς δ' ἐν τῇ Σινώπῃ, Πτέριος] Sic Herodotus loco paullo ante adducto.

ΠΤΟΛΕΜΑΪΣ, πόλις Φοινίκης] In nummo Latino Alexandri Severi apud Franc. Gotifredum circum hominem equo insidentem, dextra coronam, sinistra hastam gestantem, legitur: COLO. PTOLE. Fuit autem facta Colonia a Claudio Cæsare, Plinio teste lib. v. cap. 9. *Juxta Colonia Claudii Cæsaris, Ptolemais, quæ quondam Ace.* ejusque mentio l. I. §. 3. D. de Censibus.

—— Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀκή· ἀπὸ τῆς ἰάσεως τοῦ γενομένου δήγματος Ἡρακλεῖ ὑπὸ ὄφεως] LXX Interpretibus Jud. cap. I. v. 31. Ἀκχώ. atque ita apud Patres, qui inde sumpserunt. Vide quæ notavimus supra v. Ἀκή.

ΠΥΓΕΛΑ, πόλις Ἰωνίας. Ὁ πολίτης, Πυγελεύς] Meminit hujus urbis Xenophon lib. I. Hist. Græc. pag. 433. Θρασύλος δὲ τά τε ψηφισθέντα πλοῖα λαβὼν, καὶ πεντακισχιλίους τῶν ναυτῶν πελταστὰς ποιησάμενος, ὡς ἅμα καὶ πελτασταῖς ἐσομένοις ἐξέπλευσεν ἀρχομένου τοῦ θέρους ἐς Σάμον. ἐκεῖ δὲ μείνας τρεῖς ἡμέρας, ἔπλευσεν ἐς Πύγελα. *Thrasylus vero sumptis navibus sibi decretis & nautis quinquies mille cetratorum instar armatis, ut iis simul tanquam cetratis uteretur, æstate ineunte ad Samum navigavit.* Harpocration v. Πύγελα. πόλις ἐστὶ ἐν τῇ Ἰωνίᾳ τὰ Πύγελα, ἥν Θεόπομπός φησιν ἐν ἴσχῃ λαβεῖν τοὔνομα, ἐπειδὴ τῶν μετ' Ἀγαμέμνονός τινες διὰ νόσον τὴν περὶ τὰς πυγὰς ἐνταῦθα κατέμειναν. Quam sententiam etiam Strabo sequutus est lib. XIV. pag. 639. Εἶτα Πύγελα, πολίχνιον ἱερὸν ἔχον Ἀρτέμιδος Μουνυχίας ἵδρυμα Ἀγαμέμνονος, οἰκούμενον ὑπὸ μέρους τῶν ἐκείνου λαῶν. Πυγαλγίας γάρ τινας καὶ γενέσθαι καὶ κληθῆναι· κάμνοντας δ' ὑπὸ τοῦ πάθους καταμεῖναι καὶ τυχεῖν, οἰκείου τοῦδε τοῦ ὀνόματος τὸν τόπον. *Post Pygela oppidulum inque eo templum Munychiæ Dianæ, conditum ab Agamemnone & a parte eorum qui ipsi suberant habitatum: nam quosdam natium dolore correptos inde Pygalgias vocatos ajunt, qui morbo defatigati ibi manserint locoque a se id nomen fecerint.* Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag 310. Πυγῆς δὲ παρώνυμα καὶ τὰ περὶ τὴν ἄνδρου Χίου, πάλαι μὲν, Πύγελλα. ὕστερον δὲ τοῖς μεθ' ὕστερον, Φύγελλα λόγῳ παραφθορᾶς. Postea tamen pag. 363. iterum Πύγελα scribit. Nihilominus verum esse quod Eustathius dicit, Dioscorides facit fidem: apud quem lib. v. cap. 10. οἶνος Φυγελίτης: & cap. II per duplex λ, Φυγελλίτης. Unde oppidum hoc Epheso vicinum fuisse patet. Concinunt, Mela lib. I. cap. 17. *Ibi est Panionium sacra regio & ob id eo nomine appellata, quod eam communiter Iones colunt. Ibi a fugitivis, ut ajunt, condita (nomen fama annuit) Phygela.* & Plinius lib. v. cap. 39. *Regio omnibus sacra & ideo Panionia appellata. Juxta fugitivis conditum (uti nomen indicio est) Phygela fuit & Marathesium oppidum.* De hoc diverso urbis hujus etymo a superiore vide Salmasii judicium in Exercit. Plin. pag. 100.

ΠΥΔΝΑ, πόλις Μακεδονίας. Ὁ πολίτης, Πυδναῖος] Thucydides lib. I. pag. 40. urbem hanc temporibus Perdiccæ ab Atheniensibus obsessam memorat. Ad hanc urbem contigit prælium anno V. C. IↃLXXXVI, quo Perseus ab Æmilio Paullo devictus est. Strabo in Excerptis lib. VII: pag. 330. Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἡ πρὸς βορρᾶν τοῦ κόλπου παραλία, Πιερία καλεῖται· ἕως τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ· ἐν ᾗ καὶ πόλις Πύδνα· ἡ νῦν Κίτρον καλεῖται· εἶτα Μεθώνη καὶ Ἄλωρος πόλις. Εἶτα Ἐρίγων καὶ Λυδίας ποταμοί. Ἀπὸ δὲ Λυδίου εἰς Πέλλαν πόλιν ἀνάπλους σταδίων ρκ'. Ἀπέχει δ' ἡ Μεθώνη τῆς μὲν Πύδνης σταδία μ'. Τῆς Ἀλώρου δὲ ο' σταδίων· ἡ μὲν οὖν Πύδνα, Πιερική ἐστιν πόλις· ἡ δὲ Ἄλωρος, Βοττιαϊκή· ἐν μὲν οὖν τῷ πρὸ τῆς Πύδνης πεδίῳ Ῥωμαῖοι Περσέα καταπολεμήσαντες καθεῖλον τὴν τῶν Μακεδόνων βασιλείαν. Citrum, quomodo Strabonis tempore jam appellabatur, adhuc vocatur hodie, addita duntaxat adspiratione in prima syllaba, teste Sophiano.

ΠΥΗΝΙΣ, πόλις Κόλχων] Eadem urbs, quæ infra ΤΥΗΝΙΣ dicitur: ubi aliquid de ea notabimus.

ΠΥΘΙΟΝ, τὸ πάλαι, μεταίτιον τῆς ἐν Κρήτῃ Γορτύνης] Uterque MS. habet, Γορτῦνος. Supra, Γόρτυν, πόλις Κρήτης. Sed utroque modo urbis hujus nomen scriptum invenitur Γόρτυν & Γορτύνη.

—— Καὶ Πύθιον πλησίον τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου] MSS. Ἔστι καὶ Πύθιον π. τ. Α. κ.

ΠΥΘΟΠΟΛΙΣ, Καρίας πόλις, ἡ μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Νῦσα. Πυθόπολις ὑπὸ Πυθοῦ στρα-

πεπαμένους, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ γενικῆς Ἑρμόπολις. Ὁ δὲ Πυθὴς τοσοῦτον πλουσιώτατος ἦν, ὅτι τὴν Ξέρξου ὑποδεξάμενος ἑκάστῳ τῶν στρατιωτῶν ἀνὰ ἓξ δαρεικοὺς χρυσοῦς παρέσχεν] Qui hic appellatur Πυθὴς Herodoto Πύθιος dicitur lib. VII. cap. 27. Plutarcho lib. de Virt. Mulier. pag. 262. Πύθης. Plinio lib. XXXIII. cap. 10. *Pythius Bithynus.* Cæterum immensas fuisse hujus *Pythii* divitias Herodotus testatur dicens apud Xerxem, eum professum: ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας ἐούσας μοι ταλάντων, χρυσίου δὲ τετρακοσίας μυριάδας στατήρων Δαρεικῶν, ἐπιδεούσας ἑπτὰ χιλιαδέων. καὶ τούτοισί σε ἐγὼ δωρέομαι. *Argenti quidem mihi duo millia talentorum, auri vero myriadas quadringentas staterum Daricorum, septem millibus minus: quæ tibi dono do.* Plinius d. lib. *Quota vero ille ipse (neque enim de regibus loquor) portio fuit Pythii Bithyni, qui platanum auream vitemque nobilem illam Dario regi donavit: Xerxis copias, hoc est, septies centena LXXXVIII millia hominum excepit epulo, stipendium quinque mensium frumentumque pollicitus, ut e quinque liberis senectuti sua in delectu unus saltem concederetur.* Plutarchus aurarias fodinas habuisse hunc *Pythium*, indeque tantam auri vim extractam, aliaque de hoc viro ejusque uxore notat lectu non injucunda, libro ante allegato.

—— Ὁ πολίτης, Πυθοπολίτης] Ita & fluvius, civitatem hanc perfluens vocabatur, teste Plutarcho.

—— Ἔστι καὶ ἄλλη Πυθόπολις Μυσίας] Videtur eadem cum superiore. Corruptum autem hujus urbis nomen apud Antigonum Histor. Mir. cap. 178. Λέγειν δὲ τὸν Εὔδοξον, καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ Μυθοπόλει φρεάτων, ὅτι παραπλήσιόν τι τῷ Νείλῳ πάσχουσι· τὸ μὲν γὰρ θέρος, ὑπὲρ τὰ χείλη πληροῦσθαι. τὸ δὲ χειμῶνος, οὕτως ἐκλείπειν, ὥστε μηδὲ βάψαι ῥᾴδιον εἶναι. Scribe, Πυθοπόλει. *Eudoxum porro de puteis, qui sunt Pythopoli, scribere; simile eos cum Nilo aliquid habere: æstate enim ultra labra impleri, hieme, ita deficere, ut tingere quoque non sit facile.*

ΠΥΘΩ', ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος πόλις] Pindari Scholiastes Pyth. Od. 1. pag. 187. Πύθια μὲν οὖν ἐκλήθη ὁ ἀγὼν, ἀπὸ τοῦ τόπου. τῷ δὲ τόπῳ ἦν τὸ ὄνομα Πυθὼ, ἤτοι παρὰ τὸ πυνθάνεσθαι αὐτοῦ ἀφικνουμένους, ἢ παρὰ τὸ σήπεσθαι τὸν Πύθωνα ἐν αὐτῇ. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Νάπη· εἶτα Πετρήεσσα· εἶτα Κρίσσα· εἶτα Πυθώ. Dionysio in Perieg. v. 441. dicitur Πυθών·

Τῷ πάρος, Πυθῶνος θυόεν πέδον, ἦχι δράκοντος
Δελφύνης τριπόδεσσι Θεοῦ παρακέκλιται ὁλκός.
Apud quem Pythonis odorum solum, ubi draconis
Delphynes tripodibus Dei adjacet spira.

Homero item Iliad. B. v. 519.

Οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν.
Qui Cyparissum tenebant Pythonaque petrosam.

Ad quem locum Eustathius pag. 274. Ἡ δὲ Πυθὼ, πάλαι μέν ποτε, Παρνασσία ἐκαλεῖτο Νάπη, ἀπὸ Παρνασσοῦ ὄρους παρακειμένου. εἶτα Πυθὼν ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐκεῖ τοξευθέντα ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ σαπῆναι δράκοντα. Et paullo post: ὕστερον μέντοι Δελφοὶ ἡ Πυθὼν ἐκλήθη. ὅτι καὶ Δελφοί τι ἐκεῖ ἔθνος. & infra v. Σαρδώ. Λέγεται καὶ Σαρδὼν, ὡς τῇ Πυθοῖ παράκειται τὸ Πυθών. Scholiastes Apollonii ad lib. 1. v. 207. Ἡ δὲ Πυθὼ πόλις Φωκίδος, ἔνθα τὸ μαντεῖον, ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι τοῦ μαντείου οὕτω κληθεῖσα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ σεσῆφθαι τὸν δράκοντα.

—Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ] Ex Homero Odyss. Θ. v. 80.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Πυθῷος, ὡς Λητὼ, Λητῷος] MSS. Λητώϊος. Unde Salmasius legebat: Πυθῷος καὶ Πυθώϊος, ὡς Λητὼ, Λητώϊος.

—— Καὶ Πύθιον καὶ Πυθιάζειν] Eustathius dicto modo loco: ἔτι δὲ καὶ πυθαΐζειν τὸ μαντεύεσθαι. Unde Salmasius hic quoque legebat: Πυθαΐζειν.

—— Καὶ τοπικὸν, Πυθῶθεν, διὰ τοῦ ω, ὡς Κρισῶθεν] Pindarus Pyth. Od. v. Πυθωνόθεν.

—— Καὶ ἀπὸ τοῦ Πυθίου γενικῆς Ἰωνικῆς Πυθίοιο, ἐξ ἧς τὸ Πυθιοῖος κτητικόν] MSS. Καὶ ἀπὸ τοῦ Πυθοῦς γενικῆς Ἰωνικῆς Πυθοῖο ἐξ ἧς τὸ Πυθώϊος κτητικόν. Rectius.

ΠΥ'ΛΑΙ, τόπος Ἀρκαδίας, καὶ Πυλαΐα. Τὸ ἐθνικὸν, Πυλαιΐτης.] Meminit Plinius lib. IV. cap. 6. sed singulari numero *Pyle.* quomodo supra v. Νινόη. ὡς τὸ Πύλη, Πυλήτης. Fuerunt & in *Thessalia* Πύλαι, ubi templum τῆς Πυλαίας Δήμητρος, Erotiano teste in Hippocratis lexico: quæ alio nomine Θερμοπύλαι appellabantur. Harpocration v. Πύλαι. Πύλαι μὲν καλοῦνται αἱ Θερμοπύλαι. Hæ Leonidæ & trecentorum Laconum clade nobilitatæ sunt. Notandus autem hic Scholiastæ Aristophanis error Πύλας hasce *Thessalicas* confundentis cum *Pylo*, ad Equit. pag. 291.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Πυλαΐτης. Τὸ θηλυκὸν Πυλαΐτις] Supra v. Νινόη ex Πύλη Πυλῆτις, unde Πυλάτιδες ἀγοραί· quod extat apud Sophoclem Trachin. pag. 353. Ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες καλέονται. Ubi Scholiastes: ὅπου συνάγονται οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν· περὶ ἧς Ἀγάθων φησὶ, Πυλαίαν τὴν στροφὴν πρῶτον κεκλῆσθαι ἐν τῇ Φωκίδι, καθαιρόμενον τὸ ἐπὶ Κλυταιμνήστρᾳ μύσος· καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὴν σύνοδον Πυλαίαν φησὶ προσαγορευθῆναι. ἢ ὅτι ὁ τόπος Πύλαι τῆς Ἑλλάδος. Vide & Hesychium vv. Πυλάτιδες ἀγοραί. & Πυλαγόραι.

ΠΥΛΗ'ΝΗ, πόλις Αἰτωλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πυλήνιος. Τὸ θηλυκὸν, Πυληνίς] Vicinam fuisse Oleno ex versu Homerico patet, qui adducitur infra v. Ὤλενος ex Iliad. B. v. 640.

Οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο, καὶ Ὤλενον, ἠδὲ Πυλήνην.
Qui Pleuronem incolebant, & Olenum, aut Pylenem.

ubi

ubi vide Eustathium.

ΠΥ'ΛΟΣ, πόλις ἐν Μεσσήνῃ. Ἐκαλεῖτο δὲ Κορυφάσιον] Hausit hæc ex Thucydide, qui lib. IV. pag. 252. Ἀπέχει γὰρ σταδίους μάλιστα ἡ Πύλος τῆς Σπάρτης τετρακοσίους, καὶ ἔστιν ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ ποτὲ οὔσῃ γῇ. Καλοῦσι δὲ αὐτὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι Κορυφάσιον. *Pylus enim a Sparta distat stadia circiter quadringenta & sita est in agro, qui olim erat Messenius, quem Lacedamonii Coryphasion vocant.* Sed Thucydides non *Pylum*, sed agrum, in quo *Pylus* sita, a Lacedæmoniis *Coryphasion* ait appellatum. Mimnermus in Elegia apud Strabonem conservata lib. XIV pag. 634. appellat Πύλος Νηλήιον ἄστυ.

Ἡμεῖς δ' αἰπὺ Πύλον Νηλήιον ἄστυ λιπόντες,
Ἱμερτὴν Ἀσίην νηυσὶν ἀφικόμεθα.
Non Pylum excelsam Nelei urbem linquentes
In desideratam Asiam navibus venimus.

Videtur autem hic locus apud Stephanum multo fuisse amplior quam nunc in his Excerptis legitur. Eustathius namque ad Iliad. B. pag. 296. Πύλοι δὲ τρεῖς κατὰ τὰ ἐθνικὰ χαράγματα, Μεσσηνίας, Τριφυλίας, Ἀρκαδίας. Nisi potius per hæc respici velimus ad ea, quæ leguntur supra v. Κορυφάσιον. Quæ hausta omnia ex Strabone lib. VIII. pag. 339. Vide & Pindari Scholiasten Pyth. Od. VI. pag. 283.

ΠΥΞΟΥ'Σ, πόλις Σικελίας κτίσμα Μιαύθου. Ὁ οἰκήτωρ Πυξούντιος] MSS. PP. κτίσμα Μικύθου. Atque ita ex Strabone & Diodoro hic rescribendum recte jam monuit Cluverius. Præterea *Pyxus* non *Siciliæ* fuit urbs sed *OEnotriæ*. Strabo lib. VI. pag. 253. Μετὰ δὲ Παλίνουρον, Πυξοῦς, ἄκρα καὶ λιμὴν καὶ ποταμός· ἓν γὰρ τῶν τριῶν ὄνομα. ᾤκισε δὲ Μίκυθος ὁ Μεσσήνης ἄρχων τῆς ἐν Σικελίᾳ. *Post Palinurum Pyxus arx eodemque nomine portus & flumen: duxit eo coloniam Micythus Messana in Sicilia Princeps.* Hic est iste *Micythus*, qui regnum Anaxilai liberorum pro curatore administravit fideliterque restituit; de quo Herodotus lib. VII. cap. 170. Diodorus Siculus lib. XI. pag. 276. Justinus lib. IV. cap. 2. In Collectionibus Olympiad. in Eusebii editione Scaligeriana pag. 319. Olymp. LXXVII. anno II. Μίαυθος, δυνάστης Ῥηγίου καὶ Ζάγκλης, πόλιν ἔκτισε Τόξουντα. Scribe, Πυξοῦντα. Sed ista Collectio Josephi Scaligeri est, ex variis auctoribus deprompta iisdem verbis & erroribus servatis: quod & Salmasius in Solinum testatur.

ΠΥΡΑΙ'Α, μοῖρα Θεσσαλίας ὀνομασθεῖσα ἀπὸ Πύρας. Ὁ οἰκήτωρ, Πυραῖος.] Scribe, ΠΥΡ'ΡΑΙ'Α, μ. Θ. ὀ. ἀ. Πύῤῥας. Ὁ οἰκήτωρ, Πυῤῥαῖος. Strabo lib. IX. pag. 443. Καθόλου δ' ἔτι πρότερον, ἐκαλεῖτο Πυῤῥαία ἀπὸ Πύῤῥας τῆς Δευκαλίωνος γυναικός. *In universum olim Pyrrhaa nuncupabatur a Pyrrha Deucalionis uxore.* Apud Scholiasten Apollonii lib. III. v. 1089. extant Rhiani versus de diversis *Thessalia* nominibus, in quibus Πύῤῥα appellatur; sed Scaliger ad Eusebium pag. 20. ex Strabone legit Πυῤῥαίαν ποτὲ &c. Versus supra adduximus v. Αἱμονία.

ΠΥΡΑΜΙ'ΔΕΣ, ἐν Αἰγύπτῳ κτίσμα, εἰς ὃ λέγεται ἀνηλωκέναι κρομμύων καὶ σκορόδων καὶ τυροῦ τάλαντα μύρια πεντακόσια] Plinius in hac summa non convenit cum auctore lib. XXXVI. cap. 12. *Aliqui ex his prodiderunt in raphanos & allium ac capas mille octingenta talenta erogata.* Sed *casei* non meminit.

— Ὠνομάσθησαν δὲ Πυραμίδες, ἀπὸ τῶν πυρῶν, οὓς ἐκεῖ συναγαγὼν ὁ βασιλεὺς, ἐνδείαν ἐποίησε σίτου κατὰ τὴν Αἴγυπτον] Similiter Etymologici auctor *Pyramides Ægypti* facit *horrea* a Josepho exstructa: Πυραμίδες δὲ πάλιν λέγονται ὡρεῖα βασιλικὰ σιτοδόχα, ἃ κατεσκεύασε Ἰωσήφ. Eadem opinio adhuc hodie apud multos regnat. Sed erronea procul dubio.

ΠΥ'ΡΑΣΟΣ, πόλις Φθίας. ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ τὴν χώραν εἶναι πυροφόρον. Τὸ ἐθνικὸν, Πυρασαῖος] Homerus Iliad. B. v. 695.

Οἳ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύῤῥασον ἀνθεμόεντα,
Δήμητρος τέμενος.
Qui vero tenebant Phylacen & Pyrason floridam,
Cereris lucum.

Ad quem locum Eustathius pag. 324. Πύρασος, πόλις Φθίας κατὰ τὸ ἐθνικογράφον· κληθεῖσα οὕτω διὰ τὸ τὴν χώραν εἶναι πυροφόρον ἤτοι σιτοποιόν. διὸ καὶ Δήμητρος αὐτὴν τέμενος ἐκάλεσεν ὁ ποιητὴς, ὡς πολύκαρπον δηλαδὴ καὶ εὔκαρπον. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἀγαθοῖς, ἡ Δημήτηρ ἐπιστάτις ἐλέγετο. Vide Strabonem lib. IX. pag. 435.

ΠΥ'ΡΓΟΙ, πόλις Μεσσήνης. Τὸ ἐθνικὸν Πυργίτης] Existimo Πύργον esse *Elidis* aut *Triphyliæ* oppidum, ut nos docet Herodotus lib. IV. cap. 148. Συγχωρησάντων δὲ τῇ γνώμῃ τῶν Λακεδαιμονίων, τρισὶ τριηκοντέροισι ἐς τοὺς Μεμβλιάρεω ἀπογόνους ἔπλωσε· οὔτι πάντας ἄγων τοὺς Μινύας, ἀλλ' ὀλίγους τινάς. Οἱ γὰρ πλεῦνες αὐτῶν ἐτράποντο ἐς τοὺς Παρωρεάτας, καὶ Καύκωνας. τούτους δ' ἐξελάσαντες ἐκ τῆς χώρης, σφέας ἑωυτοὺς ἐς ἓξ μοίρας διεῖλον· καὶ ἔπειτα ἔκτισαν πόλιας τάσδε ἐν αὐτοῖσι, Λέπρεον, Μάκιστον, Φρίξας, Πύργον, Ἔπιον, Νούδιον. Τουτέων δὲ τὰς πλεῦνας ἐπ' ἐμέο Ἠλεῖοι ἐπόρθησαν. *Et huic postulato Lacedamoniis assentientibus, cum tribus biremibus ad posteros Membliaris navigavit, ducens secum non universos Minyas (plerique enim ex ipsis ad Paroreatas Cauconasque diverterunt) sed paucos quos in sex partes distribuerunt, & totidem illic oppida condiderunt, Lepreum, Magistum, Phrixas,*

Pyrgum, Epium, Nudium. Quorum pleraque Elei memoria mea deleverunt. Polybius clare in *Triphylia* vel *Tryphalia* ponit lib. IV. pag. 340. Ἡ δὲ μὲν προσηγορίας τέτυχε ταύτης ἀπὸ Τριφύλου τῶν Ἀρκάδων παιδός· κεῖται δὲ τῆς Πελοποννήσου παρὰ θάλατταν, μεταξὺ τῆς Ἠλείων καὶ Μεσσηνίων χώρας· τέτραπται δὲ εἰς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος ἐσχατεύουσα τῆς Ἀχαΐας ὡς πρὸς χειμερινὰς δύσεις. ἔχει δ' ἐν αὐτῇ πόλεις ταύτας, Σαμικὸν, Λέπρεον, Ὕπαναν, Τυπανέαν, Πύργον, Αἴπυον, Βώλακα, Στύλλάγιον, Φρύξαν. *Ea regio nomen invenit a Tryphalo ex Arcadia puero. Sita est in maritima Peloponnesi parte, inter Eleorum & Messeniorum fines, spectatque mare Libycum, in extremo Achaia, quod ad hibernum occasum vergit. Urbes regionis hujus sunt, Samicum, Lepreum, Hypana, Typanea, Pyrgus, Æpyum, Bolax, Styllagium, Phryxa.* Livius *Eludi* videtur tribuere lib. XXVII. cap. 34. Sed confinia harum regionum ut parum stabilia sic difficulter internoscuntur.

ΠΥΡΓΥ'ΝΗ, ὄρος Εὐρώπης] Scribe, ΠΥΡΗ'ΝΗ. Intelliguntur *Pyrenai* montes.

—— Καὶ Πυρηναία, πόλις Λοκρίδος] Proclus ad Hesiodum, pag. 24. Κλέψας ὁ Προμηθεὺς τὸ πῦρ, εἰς πόλιν ἦλθεν Αἰτωλίαν· ἀφ' οὗ συνέβη τὴν πόλιν κληθῆναι Πυρηναίαν. Videtur autem hic aliquid omissum a librario vel Epitomatore, ante hæc verba; & forte: Τὸ ἐθνικὸν, Πυρηναῖος καὶ Πυρηναία. Ἔστι δὲ καὶ Πυρηναία, πόλις Λοκρίδος. Neque enim verisimile hæc omissa a Stephano, cujus præcipuus in hoc opere fuit scopus ἐθνικῶν formationem docere. Strabo lib. IV. pag. 178. meminit fani τῆς Πυρηναίας Ἀφροδίτης in *Pyrenes* promontorio, quod Galliæ & Hispaniæ collimitium.

ΠΥ'ΡΝΟΣ, ὡς ὕρνος, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται, Πύρνιοι] Plinius lib. V. cap. 28. *Amnis Ninus in Cybiritarum jugis ortus recipit* LX *perennes fluvios, torrentes vero amplius centum. Oppidum Caunos liberum, deinde Pyrnos.* Vide supra v. Καῦνος.

ΠΥΡΩΝΑΙ'Α, πόλις Λοκρίδος, ἀπὸ Πύρωνος.

—— Λοκρῶν ἀγυιαὶ καὶ Πυρωναῖαι νάπαι] MSS. καὶ Πυρωναῖοι νάπαι. Versus est Lycophronis in Cassandra 1149. Sed ibi hodie legitur:

Λοκρῶν ἀγυιαὶ καὶ Πυράνθιοι νάπαι.

Locrenses vici & Pyranthii saltus.

Πυράνθιοι autem sunt a Πύρανθος, de qua supra. Unde videtur dicendum, quod Thomas Aldobrandinus in suo Codice notavit, Stephanum a corrupto Lycophronis exemplari in hunc errorem inductum.

ΠΩ"ΛΙΣ, καὶ Σλεῦος, πόλις ἐν νήσοις. Ὁ μὲν Πολίτης. Ὁ δὲ Σλευικός] Scribe: ΠΩ"ΛΑΙΣ καὶ Σλεῦος, πόλεις ἐν νήσοις. Ὁ μὲν Πωλίτης, ὁ δὲ Σλευικός. Fuerunt autem urbes Ægypti, uti apparet infra v. Σλεῦος. unde etiam ibi formatur Σλευικός.

P.

Ρ'Α'ΒΑ, πόλις πρὸς τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαβαῖος, ὡς Βάββα, Βαββαῖος] Βάβα supra. vel Βάβαι, & Βαβαῖος scribitur. Sed apud Plinium lib. V. cap. I. pariter *Babba.*

Ρ'ΑΒΑ'ΘΜΩΜΑ, πόλις τρίτης Παλαιστίνης, ἡ νῦν Ἀρεόπολις. Ὁ πολίτης, Ῥαβαθμωμηνός] Scribe: Ρ'ΑΒΑ'ΘΜΩΒΑ, &, Ῥαβαθμωβηνός. Similiter corruptum urbis hujus nomen apud Ptolemæum lib. V. Geogr. cap. 17. ubi scribitur Ῥαβμαθμώμα. adscribitur autem recte *Arabia Petraa*, uti hic *Tertia Palastina.* Scribendum autem ut dixi, patet supra v. Μώβα. & infra Χαραγμωβα. Ῥαβάθμωβα autem, quæ Eusebio in Topicis Ῥαββὰθ Μωάβ, ut & interpreti ejus Hieronymo, quasi *grandis Moab.* Eusebius: Μωάβ, ἀπὸ Μωὰβ υἱοῦ Λὼτ, πόλις τῆς Ἀραβίας, ἡ νῦν Ἀρεόπολις. Κοινῶς καὶ ἀνωτέρω. Καλεῖται δὲ Μωὰβ καὶ ἡ χώρα. ἡ δὲ πόλις Ῥαββὰθ Μωάβ. Hieronymus: *Moab ab uno filiorum Lot, qui vocabatur Moab, civitas Arabia, qua nunc Areopolis dicitur, sic vocata est, cujus & supra meminimus; vocatur autem Moab ex nomine urbis & regio. Porro ipsa civitas, quasi proprium vocabulum possidet Rabbath Moab, id est, grandis Moab.* Nostro supra d. l. ex Uranio Μωάβ vocatur, ubi rectius Μωάβα scribendum existimat. Posteriores *Petram Arabia* metropolin interpretantur, sed perperam. *Petra* enim est *Selah*, uti omnes vertunt interpretes, cujus frequens in Scriptura mentio: Ῥαββὰθ Μωάβ alia ejusdem *Arabia* civitas. Notitia Episcopatuum Orientis, quæ Gulielmo Tyrio subjungitur, ubi agit de Episcopatibus Hierosolymitano Patriarchatui attributis in quinta Synodo Constantinopolitana, habet: *Subtraxerunt ergo Antiocheno, Casariensem & Scythopolitanum, metropolitanos: Alexandrino vero Rabbensem & Beterensem item metropolitanos.* Ubi per *Rabbensem* intelligit *Petraum*, per *Beterensem* vero *Bostrensem*, uti ex suffraganeis, qui deinceps enumerantur, attendenti apparet. Prioris sedes sive Metropolis *Ratba Moabitis* dicitur pro *Rhabbath*: posterioris *Bitira Arabia* pro *Bostra.*

Ρ'ΑΒΒΑΤΑ'ΜΜΑΝΑ, πόλις τῆς ὀρεινῆς Ἀραβίας. Λέγεται δὲ οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαββαταμμανός.] Polybio lib. V. pag. 414. dicitur Ῥαβατάμανα τῆς Ἀραβίας his verbis: Μετὰ δὲ ταῦτα πυνθανόμενος εἰς τὰ Ῥαβατάμανα τῆς Ἀραβίας πλείους ἠθροισμένους τῶν πολεμίων παρεῖναι καὶ κατατρέχειν τὴν τῶν προσκεχωρηκότων Ἀράβων αὐτῷ χώραν. Quod Casaubonus vertit: *Secundum hac factus certior magnum hostium numerum in urbem Arabia Rhabathban-Ammon (Rhabatama alii vocant) convenisse, & agros eorum Arabum, qui se illi conjunxerant popularl*

populari atque incursionibus infestare, &c. Eusebius in Topicis: Ῥαββᾶ, πόλις βασιλείας Ἀμμὼν· αὕτη ἐστὶ Φιλαδελφία· μέμνηται αὐτῆς καὶ Ἱερεμίας. Hieronymus: *Rabbath civitas regni Ammon, nunc Philadelphia, cujus meminit Hieremias.* Vide Theodoretum ad cap. XI. Hieremiæ, & infra v. Φιλαδέλφια. Et in eodem Onomastico urbium & Locorum S. S. Eusebius: Ἀμμὼν, ὑπὲρ τὸν Ἰορδάνην πόλις φυλῆς Γάδ. Αὕτη ἐστὶν ἡ Ἀμμὰν ἡ καὶ Φιλαδελφία πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀραβίας. Hieronymus: *Ammon trans Iordanem in tribu Gad, hæc est Amman, de qua supra, Philadelphia civitas illustris Arabiæ.* Ῥαββὰθ Ἀμμὼν significat *grandem* seu *frequentem Ammon*, ut ante Ῥαββὰθ Μωὰβ, *grandem Moab.* Ῥαββὰθ Ἀμμὼν autem celebris fuit lecto Ogi, Basanitarum reguli, ferreo, novem cubitos habente longitudinis & quatuor latitudinis ad mensuram cubiti virilis manus. Deuteron. cap. III. v. 11.

ῬΑ'ΒΕΝΝΑ, πόλις Ἰταλίας. Ἕρμιππος ὁ Βηρύτιος Ῥάβενναν αὐτὴν καλεῖ] Puto distinctis literis ab *Hermippo* Ῥούενναν fuisse appellatam, atque ita rescribendum. De ipsa urbe videndus Strabo lib. v. pag 213. & seqq.

—— Διονύσιος δ' ἐν ἑνδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας, καὶ πληθυντικῶς, καὶ διὰ τοῦ η, καὶ δι' ἑνὸς ν. Ἀμφότεροι ἀπήντησαν Φλαμίῳ περὶ τὴν καλουμένην Ῥαβέννην] Verba, quæ adducuntur ex Dionysio pro exemplo prius dictorum, iis non conveniunt. MSS. nihil mutant, nisi quod pro Φλαμίῳ habent Φλαβίῳ, facili literarum μ & β permutatione. Itaque in hac saltem voce sanandus est locus.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαβεννάτης] Et Ῥαβεννὶς gentile fœmininum apud Dionem extat in Excerpt. lib. LXI. pag. 689.

—— Παρ' Ἰταλοῖς, Ῥαβεννήσιος] Certe posterior terminatio est Italorum.

ῬΑ'ΓΑ, πόλις ἐν Μηδίᾳ] Isidorus Characenus pag. 187. Ῥάγα καὶ Χάραξ, ὧν μεγίστη τῶν κατὰ τὴν Μηδίαν ἡ Ῥάγα· εἰς δὲ τὴν Χάρακα πρῶτος βασιλεὺς Φραάτης τοὺς Μάρδους ᾤκισεν. Straboni lib. XI. pag. 524. Ῥάγαι. quem vide.

—— Τὸ ἐθνικὸν, τῶν μὲν Ῥαγὸς, Ῥάγιος, τῶν δὲ Ῥάγας Ῥαγηνὸς, ὡς Καρρηνὸς] Hæc, quoniam leguntur inferius, male hic inserta videntur.

—— Ἔστι νῆσος Λυκίας Ῥάξ, ἀλλὰ ταύτης μὲν τὸ ἐθνικὸν, Ῥάγιος, τῆς δὲ πόλεως, Ῥαγηνός] Sed veteres regionem vocant Ῥαγιανήν.

ῬΑΔΑΝΟΥΣΙ'Α, πόλις Μασσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαδανουσιεύς] Eadem urbs quæ infra ῬΟΔΑΝΟΥΣΙΑ scribitur, sic appellata a fluvio *Rhodano*. Unde dicendum hanc scripturam e male emendatis Codicibus a Stephano depromptam. Marcianus vel potius Scymnus Chius in Periegesi v. 207.

μεθ' οὓς ἐλθόντες εἰς Ἰβηρίαν
Οἱ Μασσαλίαν κτίσαντες ἔσχον Φωκαεῖς,
Ἀγάθην, Ῥοδανουσίαν τε, Ῥοδανὸς ἣν μέγας
Ποταμὸς παραρρεῖ.

post quos delati in Hispaniam
Qui Massiliam condiderunt, obtinuerunt Phocaenses
Agathen, Rhodanusiamque, Rhodanus quam magnus
Fluvius præterfluit.

ῬΑΙΤΟΙ', Τυῤῥηνικὸν ἔθνος] *Rhæti* appellantur *gens Tyrrhenica*, quoniam e *Tyrrhenis* fuerunt oriundi. Justinus lib. XX. cap. 5. *Thusci quoque duce Rhæto, avitis sedibus amissis Alpes occupavere, & ex nomine ducis gentes Rhætorum condiderunt.*

ῬΑ'ΚΗΛΟΣ, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥακήλιος] Lycophroni dicitur Ῥαίκηλος, v. 1236. agenti de Æneæ a Troja fuga:

Ὃς πρῶτα μὲν Ῥαίκηλον οἰκήσει μολὼν,
Κίσσου παρ' αἰπὺν πρῶνα.
Qui primum quidem veniens Rhacelum habitabit
Apud altum Cissi montem.

ubi Tzetzes: Ῥαίκηλος δὲ Μακεδόνων πόλις.

ῬΑΚΩ'ΤΗΣ, οὕτως ἡ Ἀλεξάνδρεια πρότερον ἐκαλεῖτο. Ὁ οἰκήτωρ, Ῥακωλίτης] Supra v. Ἀλεξάνδρεια scribitur Ῥακώτης. atque ita pariter apud Clementem Alexandrinum in Protrept. pag. 31. legitur appellatum promontorium juxta *Alexandriam*: ὃς δεξάμενος τὸν ἀνδριάντα, καθίδρυσεν ἐπὶ τῆς ἄκρας, ἣν νῦν Ῥακῶτιν καλοῦσιν. *qui acceptam statuam posuit in promontorio, quod nunc appellant Rhacotim.* Tacitus lib. IV. Histor. cap. 84. *Mirum inde dictu, tertio die tantum mari emensi, Alexandriam appelluntur. Templum pro magnitudine urbis exstructum, loco, cui nomen Rhacotis. Fuerat illic sacellum Serapidi atque Isidi antiquitus sacratum.* Unde sic hoc loco pariter rescribendum existimo. Ægyptius enim hic typus, ut patet supra v. Πασνεύς. Cedreno autem perperam Ῥακάστης dicitur in Compendio Historiar. pag. 127. Ὁ μέντοιγε Ἀλέξανδρος μετὰ τὴν ἀπὸ Βραχμάνων ὑποστροφὴν, καταλαβὼν τὴν Αἴγυπτον κτίζει τὴν μεγάλην Ἀλεξάνδρειαν εἰς ἴδιον ὄνομα πάλαι Ῥακάστην λεγομένην. *Cæterum Alexander a Branchmanibus reversus, Ægypto occupata, Alexandriam de suo nomine condidit, antiquitus Rhacastam dictam.*

ῬΑΜΝΟΥ'Σ, δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς] Pausanias lib. I pag. 62. Μαραθῶνος δὲ σταδίους μάλιστα ἑξήκοντα ἀπέχει Ῥαμνοῦς τὴν παρὰ θάλασσαν ἰοῦσιν ἐς Ὠρωπόν· καὶ αἱ μὲν οἰκήσεις ἐπὶ θαλάσσῃ τοῖς ἀνθρώποις εἰσὶ, μικρὸν δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω, Νεμέσεώς ἐστιν ἱερόν. *A Marathone stadia sexaginta Oropum versus per littus progressis Rhamnus occurrit. Ubi habitationes ad mare hominibus sunt, paullo vero supra a mari,*

mari, Nemesis est fanum. Quemadmodum autem Μαραθὼν nomen accepit παρὰ τὸ μαράθρον, quod magnus ibi *fœniculi* esset proventus, sic Ῥαμνοῦς dicta ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ῥάμνου teste Eustathio ad Dionysium pag. 65. Οὕτω γὰρ ἡ Ἐρέχθεια λέγεται, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἐρείκας· καὶ ἡ Μίλητος Πιτυοῦσσα ποτὲ, διὰ τὰς πίτυς ἐκλήθη· καὶ ἐν Ἀθήναις δὲ πολλοὶ τόποι ἐντεῦθεν ἐκλήθησαν, ὡς ἡ Ῥαμνοῦς, ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ῥάμνου· καὶ ἡ Ποτλικὴ δὲ Κεραμεῦς, ἀπὸ τῶν φυτῶν τῶν κεραμέων κέκληται· καὶ ἀπὸ τῶν μυῤῥινῶν, οἱ Μυῤῥινούσιοι. A *rhamno* frutice locum hunc fuisse dictum testatur etiam vetus poeta Græcus, qui de herbarum viribus scripsit, qui calamo exaratus extat apud V. CL. Isaacum Vossium, in sequentibus versibus:

Ῥάμνον ἔχει Πανάκεια ἐν οἴκοισιν παναρίστην,
Φυομένην φαρμοῖσιν ἄκανθαν δὲ πλάλεαν
Ὧρα δ' ἐστὶ φυτὸν, τόδε σύμφορόν ἐστι βροτοῖσι
Βαστάζειν τὸ τεμόμενον ὅταν φθίνουσα σελήνη
Δέρκηται πάντοσε βροτοῖς κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον
Κρημναμένη· δύναται γὰρ ἀποστρέψαι κακότητας
Φαρμακίδων τε κακῶν καὶ βάσκανα φῦλ' ἀνθρώπων·
Πρώτη γὰρ μακάρων γ' ἐχρήσατο τῷδε φυτείᾳ
Παλλὰς Ἀθηναίη κόρη Διὸς Αἰγιόχοιο
Πάλλαντος κλείνασα μαχαῖς κρατερῇφι βίηφι,
Τῆμος ὅτ' ἀθάνατοί τε θεοὶ, θνητοί τε γίγαντες
Σύμβαλον εἰς ἔριδα κρατερὴν κάρτεσι ἰόντες.
Πανδαρκὴς δ' ἄρ' ἔπειτα θεὸς Νέμεσις πολύμορφος
Καὶ νηὸς ἐκάθηρε θεῶν καὶ ἀγάλματα ῥάμνῳ·
Θρέμματα γοῦν ἥπας τε καλὸν φυτόν ἐστι φορῆσαι
Πρός τε πόνον κεφαλῆς καὶ δαίμονας, ἠδ' ἐπιπομπάς.
Πάντα γὰρ ἠδ' ἰᾶσθαι βροτοφθόρα φάρμακα λυγρά.

— Ὁ δημότης, Ῥαμνούσιος καὶ Ῥαμνουσία, καὶ Ῥαμνουσίς] Sic Helena apud Callimachum dicitur Ῥαμνουσὶς Hymno in Dianam, v. 232. ubi Scholiastes: Ῥαμνοῦς, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τῇ Νεμέσει ὁ Ζεὺς συνεκαθεύδησεν. ἥτις ἔτικτεν ᾠόν· ὅπερ εὑροῦσα ἡ Λήδα ἐθέρμανε καὶ ἐξέβαλε τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ἑλένην.

— Τὰ τοπικὰ Ῥαμνουντόθεν, Ῥαμνουντάδε καὶ Ῥαμνοῦντι] Prius occurrit in veteri lapide Romæ, qui hanc habet inscriptionem:

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΤΗΙ ΝΕΜΕΣΕΙ
ΡΑΜΝΟΥΝΤΟΘΕΝ ΝΕΑΙΡΑ
ΑΘΗΝΑΙΑ ΧΑΡΙΤΟΒΛΕΦΑ
ΡΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ.

In quo marmore etiam illud notandum, quod *Neæra* vocetur Ἀθηναία, contra quam scribunt fieri Athenis solitum plures Grammatici. De quo videndus Eustathius ad Homeri Iliad. A. pag. 84.

ῬΑΊΠΤΑΙ, μητρόπολις τῶν ἐν τοῖς Αἰθιόπων] Intelliguntur Ῥάπτα Ptolemæi, Marciani, & Arriani: deinde scribendum τῶν ἐσωτάτω Αἰθιόπων. uti constat ex Ptolemæo lib. IV. Geograph. cap. 9. quem vide.

— Οἱ οἰκήτορες, Ῥάψιοι] Cl. Salmasius legebat: Ῥάπτιοι. Sed apud Ptolemæum dicto loco: Ῥάψιοι Αἰθίοπες.

— Καὶ Ῥάπτος ὅρμος καὶ Ῥάπτος ποταμός] Scribe, Καὶ Ῥάπτα, ὅρμος. Non dubito autem quin hic locus ex Marciano fuerit descriptus, qui sua ex Ptolemæo deprompserat. Apud hunc autem occurrunt lib. IV. Geogr. cap. 7. Ῥάπτου ποταμοῦ ἐκβολαί. Ῥάπτα μητρόπολις τῆς Βαρβαρίας, μικρὸν ἀπὸ θαλάσσης. Ῥάπτον ἄκρον.

— Ἔστι δὲ καὶ μητρόπολις τῆς Βαρβαρίας τὰ Ῥάπτα καὶ αὐτὴ καλουμένη] Scribe, Ῥάπτα. Eadem urbs cum præcedenti.

ῬΑΡΕΝΤΟΣ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαρεντῖνος] Forte corruptum hoc est nomen ex Φαβεντία, cujus ἐθνικὸν, Φαβεντῖνος. Vide infra v. Φαβεντία.

ῬΑΥ͂ΚΟΣ, πόλις ἐν μεσογείῳ τῆς Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαύκιος καὶ Ῥαυκία] Apud Scylacem pag. 126. vitiose legitur Βαῦκος. Apud Ælianum lib. XVII. Hist. Anim. cap 35. perperam item Ῥακίων & Ῥᾶκος. qui tamen interpreti recte *Rhaucii* & *Rhaucus* vertuntur. Apud Lycophronem v. 1304. pro

Καὶ σὺν Σκαμάνδρῳ Δραυκίῳ, φυτοσπόρῳ.

scribe, Ῥαυκίῳ.

Et cum genitore Scamandro Raucio.

Nam Tzetzes plane ridiculus est, quando Δραυκίῳ explicat Κρητικῷ. Δραύκη γὰρ πόλις Κρήτης. Solet autem non raro hic interpres sua nobis commenta obtrudere & insulsi cerebri somnia.

ῬΑΦΑΝΕΆΙ, πολίχνιον Συρίας. Ὁ πολίτης, Ῥαφανεώτης. Τῶν εἰς ωτης ἐθνικῶν τὰ πολλὰ τὸ ι πρὸ τοῦ ω ἔχει· Πηλιώτης, Φθιώτης. Σπάνια δὲ τὰ ε, ὡς χεδὸν ἀπὸ τοῦ ει συσταλέντος. Ἡρακλεώτης, οὕτως Ῥαφανεώτης] Scribe, ΡΑΦΑΝΕΊΑ. Scilicet transpositione literarum hic peccatum eodem modo, quo supra v. Βατανέα. ubi vide: & sic clare scribitur supra v. Ἀγβάτανα. Hierocles, Notit. Ῥαφαναῖς, qui ex Stephano emendandus est. In Subscript. Synodicæ Episcoporum Syriæ II. in Concilio CP. sub Menna Zoilus legitur Ῥεφάνης Episcopus.

ΡΑ-

ῬΑ´ΦΕΙΑ, πόλις Συρίας. Ὁ πολίτης Ῥαφιώτης. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς ἱερείας, τῆς περὶ τὸν Διόνυσον] Urbs *Syriæ Cavæ* prima post Rhinocrura ex Ægypto Syriam petentibus occurrens, teste Polybio lib. v. pag. 422. ad quam contigit nobile prælium inter Antiochum Magnum & Ptolemæum Philopatorem, in quo victor Ptolemæus, quod ibi a Polybio enarratur. Scribitur autem apud hunc, Strabonem etiam, Ptolemæum, item Hieroclem, & in aliis duabus Notitiis, ΡΑΦΙ´Α. atque ita pariter in nummo Commodi apud Tristanum Tom. I. pag. 733. in quo circum Dianam venatricem legitur: ΡΑΦΙΑC ΑC. quod Tristanus recte reddit, ΡΑΦΙΑC ΑCΥΛΟΥ. Per diphthongum tamen etiam scribi solitum vel ex eo patet, quod apud Plinium *Raphea* lib. v. cap. 13. scribatur: *ει* enim Græcorum tam per *i* quam per *e* a Latinis redditur, ut apparet in *museum* & *musium* a μουσεῖον. Gentile autem, quod hic Ῥαφιώτης, supra v. Ἀζωτος, scribitur Ῥαφειώτης. v. Αἴπεια, Ῥαφειώτης. utroque modo v. Αὐλαί.

ῬΕΑ´ΤΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥεατῖνος] Straboni lib. v. pag. 228. dicitur Ῥέατον. apud quem celebrantur ἡμίονοι Ῥεατῖνοι. *muli Reatini.* Latinis *Reate*: hodie *Rieti*.

—— Ὡς τὸ Ῥήγιον, Ῥηγῖνος] Passim prototypo hoc gentile adducitur, ut supra v. Ἀβροίνιον.

ῬΕΣΑ´ΛΑ, πόλις Ὀμβρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥεσαλίτης τῷ τῆς χώρας ἔθει] Puto scriptum fuisse, Ῥεσαλῖνος. Is enim est Italiæ typus, ut docet v. Ἀβροίνιον.

ῬΕ´ΣΙΝΑ, πόλις περὶ τὸν Ἄβορον ποταμὸν] Apud Ptolemæum lib. v. Geograph. cap. 18. in *Mesopotamia* post Ζῦμα enumeratur Ῥίσινα, & paullo post eodem capite post Ἀρφαδάνα recensetur Ῥαισίνα, vel quemadmodum rectius in Palatinis & Barberinis MSS. legitur Ῥεσαίνα, cum priore haudquaquam confundenda. Prior, Ῥέσινα, vel potius Ῥήσινα, *Ressania* in tabulis Peutingerorum dicitur, in itinere, quod a Zeugmate Nisibin ducit. Altera, colonia facta a Septimio Severo, ut apparet ex Decii nummo apud Franc. Gotifredum, in quo templum cum bove conspicitur, legitur autem: CΕΠ. ΡΗCΑΙΝΗΣΙΩΝ ΚΟΛ. quem nummum male interpretati sunt Goltzius & Occo. Fuit ergo verum urbis hujus gentile Ῥησαινήσιος, sive *Resaenensis*. Tristanus tres Decii nummos exhibet Tom. II. pag. 588. in quorum uno circum duas Deas stantes: CΕΠ. ΚΟΛ. ΡΗCΑΙΝΗΣΙΩΝ L. ΤΙΡ. atque ita pariter circum mulierem sacrificantem in secundo: in tertio vero circum templum cum noctua: CΕΠ. ΡΗCΑΙΝΗΣΙΩΝ L. ΤΙΡ. E quibus duos perperam lectos exhibet Occo pag. 451. Similiter in alio ejusdem Imperatoris, in Instrumento Ducali Florentino, circum colonum cum bove & aquila supravolitante: CΕΠ. ΡΗCΑΙΝΗΣΙΩΝ ΚΟΛ. Item in Herenniæ Etruscillæ nummo apud Franc. Angelonum circum colonum cum bobus & aquila CΕΠ. ΚΟΛ. ΡΗCΑΙΝΗΣΙΩΝ.

—— Περὶ τὸν Ἄβορον ποταμὸν] Strabo lib. xvi. pag. 747. fluvium hunc vocat Ἀβόῤῥαν his verbis: Μεταξὺ δὲ τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Τίγριος ῥεῖ καὶ ἄλλος ποταμὸς, Βασίλειος καλούμενος. καὶ περὶ τὴν Ἀνθεμουσίαν ἄλλος Ἀβόῤῥας. *Inter Euphratem atque Tigrim fluit aliud flumen, quod Basilius appellatur, & circa Anthemusiam aliud nomine Aborrhas.* Ptolemæo lib. v. Geogr. cap. 18. Χαβώρας dicitur. LXX Interpretibus Ἀβώρ. IV. Reg. 17, 6. Ἐν ἔτει ἐννάτῳ Ὡσηὲ συνέλαβε βασιλεὺς Ἀσσυρίων τὴν Σαμάρειαν καὶ ἀπῴκισεν Ἰσραὴλ εἰς Ἀσσυρίους καὶ κατῴκισεν αὐτοὺς ἐν Ἀλαὲ καὶ ἐν Ἀβὼρ ποταμοῖς Γωζὰν καὶ Ὄρη Μήδων. *Anno nono Osea, cepit rex Assyriorum Samariam & transtulit Israël in Assyrios & collocavit eos in Alaë & in Abor fluvius Gozan & Ore Medorum.* In Hebræo est *Chabor*.

—— Καὶ ἡ μέχρι εἰς Αἴγυπτον τεινόντων] Scribe, καὶ οἱ μέχρι εἰς Α. τ.

—— Τὸ ἐθνικὸν Ῥεσινάτης· ὡς δὲ εἰς Τίερνα, Ῥεσιναῖος· Ῥεσινάτης δὲ ἄμεινον] In Cod. Canon. in Subscript. Concilii Nicæni occurrit Antiochus *Resinatus.* ubi rescribendum *Resinates.* Formatur ibidem & *Resinitanus* & in Romana editione *Rhesinatensis*, & ex Græcis nummorum Inscriptionibus, *Rhesanensis*.

ῬΗ´ΒΑΣ, ποταμὸς παρὰ τῷ Πόντῳ. Ἔστι καὶ χώρα, ἧς τὸ ἐθνικὸν, Ῥηβαῖοι] Dionysium Perieg. v. 794.

> Ἄγχι δὲ Βιθυνοὶ λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσι,
> Ῥήβας ἔνθ' ἐρατεινὸν ἐπιπροΐησι ῥέεθρον,
> Ῥήβας, ὃς Πόντοιο παρὰ στομάτεσσιν ὁδεύει,
> Ῥήβας, οὗ κάλλιστον ἐπὶ χθονὶ σύρεται ὕδωρ.
> *Prope autem Bithyni pinguem terram incolunt,*
> *Rhebas, qui amabile immittit fluentum,*
> *Rhebas, qui Ponti juxta ostia incedit,*
> *Rhebas, cujus pulcherrima super terram trahitur unda.*

ad quem locum videndus Eustathius. Orpheo Ῥηβανὸς dici videtur, recto casu, in Argonaut. v. 711.

> Καὶ τότε δὴ προφυγόντες ἀειδελα πήματ' ὀλέθρου
> Ῥηβανοῦ προχοαῖσι μέλαιν' ἐξικόμεθ' ἀκτήν.

sed legendum omnino Ῥηβαντος.

> *Et tunc quoque fugientes amara damna stragis*
> *Rhebantis ostiis pervenimus ad Nigrum littus.*

aut Ῥηβαίου. uti vocatur Apollonio lib. II. v. 791.

Φυλαί τ'

Φῦλά τ' Βιθυνῶν αὐτῇ κτεατίσσατο γαίῃ,
Ἔς τ' ἐπὶ Ῥηβαίου προχοὰς, σκόπελόν τε Κολώνης.
Et possedit gentes Bithynorum simul cum ipsa terra
Usque ad ostia Rhebei & scopulum Celone.

Cui tamen alibi etiam Ῥήβας. lib. II. v. 349.

εἰσόκεν αὖτε
Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμὸν, ἀκτήν τε μέλαιναν
Γνάμψαντες νήσου Θυνηΐδος ὅρμον ἵκησθε.
donec ulterius
Rhebantem fluvium velocis cursus & littus Nigrum
Circumvecti perveniatis ad insula Thyneidis portum.

Valerio Flacco *Rhebus* dicitur lib. IV. v. 698.

Nec prius obsessum scopulis respexit ad aequor
Aut sociis tentata quies, nigrantia quam jam
Littora longinquique exirent flumina Rhebi.

ῬΉΓΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας. Ὁ πολίτης Ῥηγῖνος. Τὸ θηλυκὸν, Ῥηγίνη· καὶ Ῥήγινον, τὸ οὐδέτερον] *Brutiorum* intelligit metropolin; a Chalcidensibus quondam conditam teste Strabone lib. VI. pag. 257. Præter hoc aliud fuit *Regium*, quod *Lepidi* cognominatur, in Gallia Togata: cujus itidem gentile Ῥηγῖνος. quod corrupte legitur apud Polybium lib. II. pag. 104. Τὸν δ' Ἀπέννινον ἀπὸ μὲν τῆς ἀρχῆς τῆς ὑπὲρ Μασσαλίαν καὶ τῆς πρὸς τὰς Ἄλπεις συμπτώσεως, Λιγυστινοὶ κατοικοῦσι, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος πλευρὰν αὐτοῦ κεκλιμένην, καὶ τὴν ἐπὶ τὰ πεδία· παρὰ θάλατταν μὲν, μέχρι πόλεως Πίσης, ἣ πρώτη κεῖται τῆς Τυρρηνίας, ὡς πρὸς τὰς δυσμάς· κατὰ δὲ τὴν μεσόγαιαν, ἕως τῆς Ἀρρητίνων χώρας. Quod Casaubonus vertit: *Apenninum a fronte quidem supra Massiliam & qua Alpibus jungitur, Ligures habent ex utroque latere. & quod Etruscum mare spectat & quod superiorem planitiem: illic quidem, Pisam usque, primam Etruriæ urbem: hinc vero usque ad fines Arretinorum.* Sed quomodo quæso Ligures usque ad *Arretinorum* fines pertingere potuerunt, nisi totam Hetruriam circa Arnum, Fæsulas & Florentiam usque obtinuerint? Deinde Polybius distinguit Ligures ad inferum & superum Apennini latus habitantes: inferos ad Pisam usque pertinere ait; superos ad agrum sive regionem *Arretinorum*. At nonne *Arretini* & ipsi ad inferum seu meridionale Apennini latus sunt siti? Quomodo igitur Ligures eos contingere potuerunt, nisi universam Galliam Cispadanam & magnam Piceni partem obtinuerint? Ex quibus apparet locum hunc Polybii manifeste esse corruptum, scribendumque, ἕως τῆς Ῥηγίνων χώρας. *usque ad Reginorum (vel Regiensium) fines. Liguria* enim in mediterraneis, sive supero Apennini latere, agris ad *Regium Lepidi* pertinentibus terminabatur. Fuit & in *Thracia* Ῥήγιον prope Constantinopolin, cujus mentio supra v. Δαφνοῦς.

ῬΗΝΗ, νῆσος μικρὰ, πλησίον Δήλου. Λέγεται καὶ Ῥῆνις, καὶ Ῥήναια, καὶ Ῥηναιεὺς καὶ Ῥήνιος] Ita dicitur Scylaci pag. 129. Harpocrationi Ῥήναια ex Hyperide: Theocrito etiam Idyll. XVII. v. 70.

Ἶσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων,
Sicut & rex Apollo coluit Rheneam.

Ubi Scholiastes: νῆσος οὕτω λεγομένη, ἣν καὶ Δῆλον φασί. τὴν δὲ Ῥήναιαν προσέδησε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίων βασιλεύς. Thucydidi Ῥήνεια, lib. I. pag. 11. Καὶ Πολυκράτης Σάμου τυραννῶν ἐπὶ Καμβύσου, ναυτικῷ ἰσχύων, ἄλλας τε τῶν νήσων ὑπηκόους ἐποιήσατο, καὶ Ῥήνειαν ἑλὼν, ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ. *Polycrates quoque, qui Cambysis tempore Sami tyrannus erat, classe pollens, cum alias insulas in suam potestatem redegit, tum etiam Rheneam, quam subactam Apollini Delio consecravit.* & lib. III. pag. 242. Ἀπέχει δὲ ἡ Ῥήνεια τῆς Δήλου οὕτως ὀλίγον ὥστε Πολυκράτης ὁ Σαμίων τύραννος, ἰσχύσας τινὰ χρόνον ναυτικῷ, καὶ τῶν τε ἄλλων νήσων ἄρξας καὶ τὴν Ῥήνειαν ἑλὼν, ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ, ἁλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον. *Rhenea autem tam parvo intervallo a Delo distat, ut Polycrates Samiorum tyrannus, qui quondam ad aliquod tempus & classe polluit & aliis insulis imperavit. Rheneam etiam captam Apollini Delio consecraverit, ad Delum catena religatam.* Atque ita pariter scribitur apud Thucydidis Scholiasten ad priorem locum. Antigono item sic vocatur Hist. Mirab. cap. II. Ἐν Ἀστυπαλαίᾳ δὲ ὄφεις οὐ γίνονται, οὐδὲ ἐν Ἰθάκῃ λαγωοί· οὐδὲ ἐν Λιβύῃ ὗς ἄγριος, οὐδ' ἔλαφοι. οὐδὲ ἐν Ῥηνείᾳ τῇ πρὸς Δήλῳ, γαλῆ· οὐδὲ μελεαγρὶς οὐδαμοῦ ἄλλη ὁρᾶται. *In Astypalea serpentes non nascuntur, nec lepores in Ithaca, neque in Africa sus sylvestris, neque cervi, neque felis in Rhenea Delo propinqua, neque meleagris aliunde usquam conspicitur.* Æliano etiam lib. V. Hist. Anim. cap. 8. Ἀριστοτέλης ὄφεσιν ἐχθρὰν εἶναι τὴν Ἀστυπαλαιέων γῆν λέγει. καθάπερ καὶ τὴν Ῥήνειαν τῶν γαλῶν. *Aristoteles auctor est terram circa Astypalaam serpentibus adversariam esse & similiter Rheneam felibus.* Plutarchus in Nicia pag. 525. bis appellat Ῥήνειαν. Unde existimo olim hoc loco scriptum fuisse: Λέγεται καὶ Ῥῆνις καὶ Ῥήνεια. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥηναῖος καὶ Ῥηναία, καὶ Ῥηναιεὺς, καὶ Ῥήνιος. Sic a Κρήτη formatur Κρηταῖος, Κρητεὺς, Κρηταιεὺς, Κρήσιος. supra v. Κρήτη. Ῥήνιος, gentile, occurrit in Maximi Cæsaris nummo apud Tristanum Tom. II. pag. 455. in quo circum Palladem hastatam legitur: ΡΗΝΙΩΝ.

ῬΗ͂ΝΟΙ, ἔθνος παροικοῦν τῷ Ῥήνῳ τῷ ποταμῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ καλούμενοι] *Rheni* pro Rhenani, a fluvio quod accolunt, dicti, ut Istri & Iberi. Persius Sat. VI. v. 46.

Jam

Jam chlamydes regum, jam lutea gausapa captis,
Essedaque ingentesque locat Cæsonia Rhenos.

ῬΗΓΙ'ΛΛΟΣ. Σαβίνων πόλις] Latinis *Regillum* & *Regilli*, Claudiorum patria. Suetonius Tib. cap. I. *Patricia gens Claudia (fuit enim & alia plebeia nec potentia minor, nec dignitate) orta est ex Regillis, oppido Sabinorum.*

ῬΙ'ΣΙΣ, ἄκρα μεγάλη, ἣν οἰκοῦσι Τρωγλοδύται. Οἱ κατοικοῦντες, Ῥιζῖται· ϗ Ῥίζις, Ῥίζιος, Ῥιζιανὸς, ὡς Φασιανός.] Ῥίζις, quod secundo loco adfertur, locus est in Ponto, ut colligere est ex Arriani Periplo, in quo post Trapezuntem se præternavigasse scribit fluvios, Hyssum, Ophin, Psychrum, Calum & Rhizium: ἐχόμενος δὲ τοῦ Ψυχροῦ ἐστιν ὁ Ῥίζιος ποταμὸς, ἑκατὸν εἴκοσι στάδια διέχων ἀπὸ τοῦ Καλοῦ. *Psychro autem vicinus est Rhizius a Calo centum & viginti distans stadia.*

ῬΙΖΟΥ͂Σ, πόλις Θεσσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥιζοπόνιος] Scribe, Ῥιζούντιος.

ῬΙ'ΖΩΝ, πόλις τῆς Ἰλλυρίας, καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. Ὁ πολίτης, Ῥιζωνίτης] Ita quoque appellatur & urbs & fluvius supra v. Βουθόη. item apud Polybium lib. II. pag. 100. & alios. Apud Scylacem etiam Ῥιζοῦς. ait enim pag. 115. Ἰλλυριῶν ἔθνος εἰσὶν οἱ Ἐγχελεῖς ἐχόμενοι τοῦ Ῥιζοῦντος. *Post Rhizonem sequuntur Encheleï, Illyriorum gens.* Ad denominativa autem hujus urbis pertinet Ῥιζωνικὸς κόλπος apud Ptolemæum lib. II. Geogr. cap. 17. vel potius Ῥιζονικός. apud Strabonem lib. VII. pag. 316. Ῥιζικὸς & Ῥιζαῖος. nisi & ibi Ῥιζονικὸς prius fuerit.

ῬΙΘΥΜΝΙ'Α, πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥιθυμνιάτης, καὶ Ῥιθύμνιος] Supra vv. Βοβαίνδα & Νικωνία scribitur quoque Ῥιθυμνιάτης. Sed apud Lycophronem v. 76.

Ῥειθυμνιάτης κέπφος ὡς ἐνήξατο.
Tanquam Rithymnia fulica enatavit.

ubi Scholiastes: Ῥείθυμνα, πόλις Κρήτης.

ῬΙΝΟΚΟΥ'ΡΟΥΡΑ, πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ τῶν οἰσοικισμένων ἐκεῖ τὸ παλαιὸν ἀνθρώπων, τὰς ῥῖνας ἠκρωτηριασμένων, οὕτω καλουμένη] Straboni lib. XVI. pag. 759. & 781. Ῥινοκόλουρα. In priore loco unde hæc hausta: Εἶτα Ῥινοκόλουρα, ἀπὸ τῶν οἰσοικισμένων * τὰς ῥῖνας οὕτω καλουμένη· τῶν γὰρ Αἰθιόπων τις ἐπελθὼν ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, ἀντὶ τοῦ ἀναιρεῖν αὐτοὺς κακούργους, ἀποτέμνων τὰς ῥῖνας ἐνταῦθα κατῴκισεν, ὡς οὐκ ἂν ἔτι πλησιάσοντας διὰ τὴν αἰσχύνην τῆς ὄψεως. In his verbis loco asterici e Stephano inserenda: ἐκεῖ τὸ παλαιὸν ἀνθρώπων, τὰς ῥῖνας ἠκρωτηριασμένων. *Postea sunt Rhinocolura, ab iis dicta hominibus, qui illuc olim sunt translati, nares truncati: nam Æthiopum quidam Ægyptum invadens non nece sed nasi mutilatione maleficia coërcens eos ibi collocavit, ut propter oris deformitatem redire domum non auderent.*

ῬΙ'ΟΝ, πόλις Μεσσήνης, ἢ Ἀχαΐας καὶ ἄλλη Αἰτωλίας, ἡ καὶ Μολυκρεία ἐκαλεῖτο] Duo igitur *Rhia*: unum in extremo *Peloponnesi* angulo ad sinus Crisæi os, alterum in Ætolia plane ex adverso, quod Μολυκρικὸν vocat Thucydides, atque sic habent hoc loco MSS. pro Μολυκρεία, quod in vulgatis est. Verba Thucydidis lib. II. pag. 157. subjicio: Παρέπλει δὲ καὶ ὁ Φορμίων ἐπὶ τὸ Ῥίον τὸ Μολυκρικὸν, καὶ ὡρμίσατο ἔξω αὐτοῦ ναυσὶν εἴκοσιν αἷσπερ καὶ ἐναυμάχησεν. Ἦν δὲ τοῦτο μὲν τὸ Ῥίον φίλιον τοῖς Ἀθηναίοις, τὸ δ᾽ ἕτερον Ῥίον ἐστὶν ἀντιπέρας, τὸ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ· διέχετον δ᾽ ἀπ᾽ ἀλλήλων σταδίους μάλιστα ἑπτὰ τῆς θαλάσσης. τοῦ δὲ Κρισαίου κόλπου στόμα τοῦτό ἐστιν. *Ipse quoque Phormio ad Rhium Molycricum ivit, ac extra ipsum cum viginti navibus stationem habuit, quibus etiam in prælio navali est usus. Hoc autem Rhium Atheniensibus erat amicum. Alterum vero Rhium quod est in Peloponneso, est e regione: maris autem intervallo stadiorum fere septem alterum ab altero distat. Hoc vero est Crisæi sinus os.* Strabo *Rhium Peloponnesi* etiam *Drepanum* vocari ait, Ætoliæ vero *Antirrhium* lib. VIII. pag. 335. Ἔστι δὲ μὲν Ῥίον τῶν Ἀχαιῶν ἀλιτενὴς ἄκρα, δρεπανοειδῆ τινα ἐπιστροφὴν εἰς τὸ ἐντὸς ἔχουσα· καὶ δὴ ϗ καλεῖται Δρέπανον. Κεῖται δὲ μεταξὺ Πατρῶν καὶ Αἰγίου, Ποσειδῶνος ἱερὸν ἔχουσα. Τὸ δ᾽ Ἀντίρριον, ἐν μεθορίοις τῆς Αἰτωλίας ϗ Λοκρίδος ἵδρυται· καλοῦσι δὲ Μολύκριον Ῥίον. *Rhium Achaiæ est promontorium in mare prominens introrsus falcis instar reflexum, unde & Drepanum dicitur. Situm est inter Patras & Ægium, templum Neptuni habens. Antirrhium in confinio Ætoliæ & Locridis jacet, diciturque Rhium Molucrium.* Vide supra v. Μολυκρεία.

ῬΙΠΑΙ'Α, ὄρος Ὑπερβορέων. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥιπαῖος, οὗ παρώνυμον τὸ Ῥιπαιδὶς] Hesychius: Ῥίπαια, ὄρη Σκυθικὰ, ὅθεν Βορρᾶς ὁ ἄνεμος πνεῖ. Sed Strabo jam olim montes hos fabulosos esse pronuntiavit lib. VII. pag. 295.

ῬΙ'ΠΗ, Ἀρκαδικὴ πόλις, βαρυτόνως. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥιπαῖος, ὁμοίως.] Homerus Iliad. B. v. 606.

Ῥίπην τε, Στρατίην τε, καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην.
Rhipenque, Stratienque, & ventis expositam Enispen.

Ad quem locum Eustathius pag. 301. Ῥίπη δὲ, ὥσπερ ϗ ἡ μετ᾽ αὐτὴν Στρατίη, βαρυτόνως λέγονται παρὰ τὴν ῥιπὴν τῆς ῥιπῆς, ὃ δηλοῖ τὴν ὁρμὴν, καὶ τῆς στρατιᾶς τοῦ λαοῦ. Τάχα δὲ καὶ πληθυντικῶς λέγονται Ῥίπαι, ἐὰν ὁ Στράβων περὶ ταύτης λέγῃ, ὅτι Ῥίπαι οὐκ οἰκοῦνται. Τὴν δὲ χώραν Ῥιπίδα καλοῦσιν. Vide ipsum Strabonem lib. VIII. pag. 388. Apud Ligorium autem extat nummus, qui ad hanc urbem pertinere videtur; in cujus una area circum caput

Mm Dianæ

Πονηροπολίτης] Videri posset Καλύβη, *Astorum* urbs supra *Byzantium*. Strabo lib. VII. pag. 320. Ὑπέρκειται δὲ τῶν Βυζαντίων τὸ μὲν Ἀστῶν ἔθνος, ἐν ᾧ πόλις Καλύβη Φίλιππος ὁ Ἀμύντου τοὺς πονηροτάτους ἐνταῦθα ἱδρύσατο. *Supra Byzantium est Astorum gens, in qua est urbs Calybe, in qua Philippus Amynta filius pessimos homines collocavit.* Sed Plinius lib. IV. cap. 11. *oppidum sub Rhodope Poneropolin antea, mox a conditore Philippopolin, nunc a situ Trimontium dicta.*

ΠΟΠΛΩΝΙΟΝ, πόλις Τυῤῥηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ποπλώνιος, τῷ τῆς χώρας ἔθει] Aristoteles in Mirab. Auscult. cap. 98. Ἐν δὲ τῇ Τυῤῥηνίᾳ λέγεταί τις νῆσος Αἰθαλία ὀνομαζομένη, ἐν ᾗ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου πρότερον μὲν χαλκὸς ὠρύσσετο, ἐξ οὗ φασι πάντα κεχαλκευμένα παρ' αὐτοῖς εἶναι, ἔπειτα μηκέτι εὑρίσκεσθαι· χρόνου δὲ διελθόντος πολλοῦ φανῆναι ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου σίδηρον ᾧ νῦν ἔτι χρῶνται Τυῤῥηνοὶ, οἱ τὸ καλούμενον Ποπλώνιον οἰκοῦντες. *In Tyrrhenia ferunt insulam esse quam Æthaliam vocant, in qua ærifodina est, unde æs eruitur, omne scilicet illud ex quo istbic ærea vasa conflantur: deficere autem nec reddere quidquam aliquamdiu, caterum temporum procursu, non æs, ut ante, sed ferrum provenire, id nempe quo etiamnum utuntur Tyrrheni, Poplonium incolentes.*

ΠΟΡΔΟΣΕΛΗΝΗ. νῆσος περὶ τὴν Λέσβον, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. ὁ πολίτης, Πορδοσεληνίτης. Τινὲς δὲ ἐκκλίνοντες τὸ δύσφημον τοῦ ὀνόματος, Ποροσελήνην ἐκάλεσαν] Apud Ælianum lib 11. H. A. cap. 6. scribitur corrupte Πληροσελήνῃ, hoc modo: Λέγει δὲ καὶ Βυζάντιος ἀνὴρ Λεωνίδας ὄνομα, ἰδεῖν αὐτὸς παρὰ τὴν Αἰολίδα πλέων ἐν τῇ καλουμένῃ Πληροσελήνῃ πόλει δελφῖνα ἥθάδα καὶ ἐν λιμένι τῷ ἐκείνων οἰκοῦντα καὶ ὥσπερ ἰδιοξένοις χρώμενον τοῖς ἐκεῖθι. Scribe: Πορδοσελήνῃ vel Ποροσελήνῃ. *Leonides autem Byzantius in urbe Poroselene nuncupata se quum Æolida navigando prætervehe retur, Delphinum in illius portu urbis habitantem, civibusque hujus tamquam hospitibus suis utentem vidisse confirmat.* Pausanias tangit eandem historiam lib. III. pag. 212. Τὸν ἐν Ποροσελήνῃ δελφῖνα τῷ παιδὶ σῶστρα ἀποδιδόντα, ὅτι συντετριμμένον ὑπὸ ἁλιέων αὐτὸν ἰάσατο· τοῦτον τὸν δελφῖνα εἶδον, καὶ καλοῦντι τῷ παιδὶ ὑπακούοντα καὶ φέροντα ὁπότε ἐποχεῖσθαι οἱ βούλοιτο. *Ego sane in Poroselene delphinum vidi, qui puero a quo sanatus fuerat cum a piscatoribus vulnus accepisset quasi mercedem curationis venderet dicto se audientem præbebat & eundem quocumque ille jussisset dorso transvehebat.*

ΠΟΡΦΥΡΕΩΝ, πόλις Φοινίκης. Τὸ ἐθνικὸν Πορφυρεώνιος, καὶ Πορφυρεωνίτης] Meminit Scylax pag 147. Procopius pagum maritimum suo tempore fuisse docet in Hist. Arc. pag. 133. Τῶν ἐν Καισαρείᾳ ῥητόρων Εὐάγγελός τις ἦν οὐκ ἄσημος ἀνήρ. ὅσπερ ἐπιφορᾶς τοῦ τῆς τύχης πνεύματος γενομένου, χρημάτων τε ἄλλων, καὶ χώρας πολλῆς κύριος γέγονεν. ὕστερον δὲ καὶ κώμην ἐπιθαλασσίαν, Πορφυρεῶνα ὄνομα, τριῶν χρυσίου κεντηναρίων ἐπρίατο. *Cæsariensium causidicorum unus fuit Euangelius, vir non ignobilis, qui prospera usus fortuna aurea, & pecunias, & prædia complura possedit: tandem & Porphyrionem maritimum pagum, pondo auri tercentum coëmit.*

ΠΟΣΙΔΕΙΟΝ, πόλις μεταξὺ Κιλικίας καὶ Συρίας. — Τὸ ἐθνικὸν, Ποσιδεάτης] Existimo legendum, ΠΟΣΕΙΔΙΟΝ. Ita enim alia loca vocantur, quod Neptuni fana haberent, & ordo literarum omnino postulat. Herodoto Ποσιδήιον dicitur lib. III. cap. 91. Ἀπὸ δὲ Ποσιδηίου πόλιος, τὴν Ἀμφίλοχος ὁ Ἀμφιάρεω οἴκισε ἐπ' οὔροισι τοῖσι Κιλίκων τε καὶ Σύρων, ἀρξάμενον ἀπὸ ταύτης μέχρι Αἰγύπτου, πλὴν μοίρης τῆς Ἀραβίων (ταῦτα γὰρ ἦν ἀτελέα) πεντήκοντα καὶ τριηκόσια τάλαντα φόρος ἦν. *Ab urbe Posideio, quam coloniam Amphilochus Amphiarai filius deduxit in montibus Cilicum ac Syrorum, ab hac ad Ægyptum usque, præter Arabum partem (hæc enim erat immunis) trecenta & quinquagena talenta erat tributum.* Apollonius Rhodius lib. I. v. 1279. Ποσιδήιον versus caussa scripsit:

τῆλε δ' ἀπ' ἀκτῆς
Γηθόσυνοι φορέοντο παρὲξ Ποσιδήιον ἄκρην.
longe vero a littore
Læti prænavigarunt Posideum promontorium.

Apud Diodorum in Excerptis apud Constantinum Porphyrogennetam pag. 378. oppidum nescio quod Πόσιδιον occurrit haud procul a Seleucia dissitum: Τῆς δὲ φήμης αὐτὸν καταταχούσης, οἱ Σελευκεῖς ἀκούσαντες τὰ περὶ τὴν ἱεροσυλίαν, ἀπέκλεισαν αὐτὸν τῆς πόλεως. ὁ δὲ ἀποτυχὼν καὶ ταύτης τῆς ἐπιβολῆς, ὥρμησε φεύγειν ἐπὶ τὸ Πόσιδιον, ἀντεχόμενος τῶν παραθαλαττίων τόπων. *Sed Seleucenses jam ante ejus adventum comperta sacrilegii fama, ei portas clausere; proinde ea spe frustratus Alexander, Posidium petiit, ab ora maritima nusquam recedens.* Existimo autem in hoc loco Ποσείδιον legendum. Nam ex historia Alexandri, cognomento Zabinæ vel Zebennæ, ibi commemorata, apparet in hac ora locum illum ponendum.

ΠΟΤΙΔΑΙΑ, πόλις Θράκης· ἡ δ' αὐτὴ ἐκλήθη καὶ Κασσάνδρεια] Sita fuit hæc urbs in isthmo peninsulæ Pallenæ, & Corinthiorum fuit colonia, uti patet ex Thucydide, lib. 1. pag. 37. Τῶν γὰρ Κορινθίων πρασσόντων ὅπως τιμωρήσονται αὐτοὺς, ὑποτοπήσαντες τὴν ἔχθραν αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι, Ποτιδαιάτας, οἳ οἰκοῦσιν ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης, ὄντας Κορινθίων ἀποίκους, ἑαυτῶν δὲ ξυμμάχους φόρου ὑποτελεῖς, ἐκέλευον τό ἐς Παλλήνην τεῖχος καθελεῖν, καὶ ὁμήρους δοῦναι. *Cum enim Corinthii hoc studerent,*

studerent, ut ipsos (Athenienses) ulciscerentur, Athenienses, quod eorum inimicitias haberent suspectas, Potidæatas, qui in Pallenes isthmo habitant, Corinthiorum colonos, suosque socios, & vectigales, muros Pallenen versus (ædificatos) *demoliri, & obsides dare jusserunt.* & lib. IV. pag. 332. Καὶ προσέτι φάσκων ἀξιωτάτους αὐτοὺς εἶναι ἐπαίνου, οἵτινες, τῆς Παλλήνης ἐν τῷ ἰσθμῷ ἀπειλημμένης ὑπὸ Ἀθηναίων Ποτίδαιαν ἐχόντων, καὶ ὄντες οὐδὲν ἄλλο ἢ νησιῶται, αὐτεπάγγελτοι ἐχώρησαν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, καὶ οὐκ ἀνέμειναν ἀτολμίᾳ ἀνάγκην σφίσι προσγενέσθαι περὶ τοῦ φανερῶς οἰκείου ἀγαθοῦ. *Addebat præterea ipsos maxima laude dignos esse, qui cum Pallene in isthmo ab Atheniensibus Potidæam tenentibus sit intercepta, cumque nihil aliud sint quam insulani, tamen sua sponte ad libertatem transierint. neque per ignaviam exspectarint, ut sibi necessitas imponeretur, qua manifestum domesticum bonum sequi cogerentur.*

— Ὁ πολίτης Ποτιδαιάτης, καὶ Ποτιδαιεύς] Scribe: Ποτιδαιᾶτις.

ΠΟΤΙΔΑΝΙΑ, πόλις Αἰτωλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ποτιδανιάτης] Meminit Thucydides lib. III. pag. 238.

ΠΟΤΙΟΛΟΙ, πόλις Τυρρηνίας, κτίσμα Σαμίων, ἥτις καὶ Δικαιαρχία] Supra v. Δικαιαρχία. ταύτην δέ φασι καλεῖσθαι Ποτιόλους. A Samiis autem conditam notat etiam Eusebius in Chronico ad annum IV. Olymp. LXII *Samii Dicæarchiam condiderunt, quam nunc Puteolos vocant.*

— Τὸ ἐθνικὸν, Ποτιολεῦς, καὶ Ποτιολήσιος] Scribe: Ποτιολανοί. Cæterum Capacius Hist. Neap. pag. 189 adducit ΠΟΥΤΕΟΛΙΤΩΝ ex nummis Sed apud Goltzium, unde Capacius hoc hausit, scribitur, ΠΥΤΕΟΛΙΤΩΝ.

ΠΟΤΝΙΑΙ, πόλις Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ποτνιεὺς καὶ τὸ θηλυκὸν, Ποτνιάς] Eumenides Euripidi vocantur Ποτνιάδες θεαὶ in Oreste v. 318. ad quem locum Scholiastes vetus: Ποτνιάδες δὲ μανιοποιοί. Ποτνιαὶ γὰρ χωρίον ἐστὶ Βοιωτίας, ἔνθα φαγοῦσαι βοτάνην αἱ Γλαύκου ἵπποι, καὶ μανεῖσαι, ἀνεσπάραξαν τὸν ἴδιον δεσπότην Γλαῦκον ἐν τῷ ἐπιταφίῳ Πελίου. Ποτνίαι γ' οὖν πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Γλαῦκος ἐμμανὴς γέγονε καὶ ἥλατο εἰς τὴν θάλασσαν.

ΠΡΑΑΣΠΑ, πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Πραασπηνός] Eadem urbs, quæ infra cum aspiratione scribitur, ΦΡΑΑΣΠΑ.

ΠΡΑΙΣΟΣ, πόλις Κρήτης, θηλυκῶς] MSS. Πλαῖσος. mox infra scribitur Πρίανσος. Supra vero appellata est Πάριος.

— Τὸ ἐθνικὸν, Πραίσιος καὶ Πραισεύς] Puto scriptum fuisse ab auctore, καὶ Πραισίς: aut καὶ Πραισία. quomodo legitur infra Ῥαύκιος καὶ Ῥαυκία. in v. Ῥαῦκος. & Φαίστιος καὶ Φαιστία. v. Φαιστός.

ΠΡΑΙΤΕΤΙΑ, χωρίον ἀπὸ τοῦ Ἀδρία] Forte legendum: ἐπὶ τοῦ Ἀδρία. Plinio lib. III. cap. 13. *Prætutiana regio.*

— Ἧς ὁ οἰκήτωρ Πραιτουτιανὸς καὶ Πραιτουτιανή] Polybius lib. III. pag. 239. Διελθὼν δὲ καὶ καταφθείρας τήν τε Πραιτουτιανὴν καὶ τὴν Ἀδριανήν, ἔτι δὲ τὴν Μαρρουκίνην καὶ Φρεντανὴν χώραν, ὥρμησε ποιούμενος τὴν πορείαν ὡς ἐπὶ Ἰαπυγίαν. *Ubi deinde pertransiit devastavitque Prætutianum, Adrianumque agrum, necnon Marrucinorum & Frentanorum, in Apuliam avertit iter.* Hinc οἶνος Πραιτουτιανός. quod ter corrupte legi apud Dioscoridem Cluverius recte notavit lib. II. Ital. Antiq. pag. 745. Plinio *vinum* Prætutium, lib. XIV. cap. 6. *Ex reliquis vinis a supero mari Prætutia & Ancone nascentia.* & cap. seq. *Apamenum vinum mulso præcipue convenire dicitur, sicut Prætutium in Italia.* Ptolemæus autem Πραιτούτιοι vocat agri hujus cultores, Latinos imitatus.

ΠΡΑΣΣΑΙΒΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν] Hos Tzetzes ad Lycophronem pag. 147. perperam appellat Περραιβοὺς, confundens scilicet Πρασσαιβοὺς Epiri cum Thessaliæ Περραιβοῖς. uti jam notavi supra v. Γόννοι.

ΠΡΙΑΙΣΟΣ, πόλις Κρήτης. Οἱ πολῖται, Πριαίσιοι καὶ Πριαισιεῖς] Apud Strabonem Πρᾶσος appellatur: apud Scylacem Πρίανσος: supra semel Πάριος, semel Πραῖσος. Ut mirifice corruptum passim extet hujus urbis vocabulum apud auctores Vera autem illius scriptura conservata est in Marmore Arundelliano, in quo Fœdus inter Hierapytnios & *Priansios* Cretæ populos olim factum perscriptum est, a Joanne Pricæo Anglo ad Apuleji Apologiam vulgato. Appellantur enim in hoc insigni & antiquissimo monumento identidem ΠΡΙΑΝΣΙΟΙ. Unde non dubito quin hic apud Stephanum legendum sit: ΠΡΙΑΝΣΟΣ, πόλις Κρήτης. Οἱ πολῖται, Πριάνσιοι καὶ Πριανσιεῖς Certe ultimum gentile, ΠΡΙΑΝΣΙΕΥΣ, in eodem lapide etiam legitur. Hierapytnios autem urbem hanc postea evertisse Strabo tradit lib. X. pag. 478. Μεταξὺ δὲ τοῦ Σαμωνίου καὶ τῆς Χερρονήσου ἡ Πρᾶσος ἵδρυται, ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἑξήκοντα σταδίοις διέχουσα, τῆς Γορτύνης δὲ ἑκατὸν καὶ ὀγδοήκοντα· κατέσκαψαν δ' Ἱεραπύτνιοι. *Inter Samonium & Cherronesum sita est Prasos, supra mare LX stadiis, a Gortyna CXXC: deleverunt eam Hierapytnii.*

ΠΡΙΑΠΟΣ, πόλις Ἑλλησποντίας. θηλυκῶς] Corrupte legitur nomen hujus urbis apud Arrianum lib. I. de Exp. Alex. pag. 13. Καὶ δὲ τὴν πάροδον Πελάμα πόλιν ἐνδοθεῖσαν πρὸς τῶν ἐνοικούντων, πέμψας παραληψομένους ἀπέστειλε σὺν Πανηγόρῳ τῷ Λυκαγόρου, ἑνὶ τῶν ἑταίρων. Scribe, Πρίαπον. *In transitu Panegorum Lycagoræ filium cum aliquo comitatu mittit qui Priapum oppidum, quod incolæ dediderant, reciperet.*

—— Ὁ πολίτης, Πελαπλωὸς καὶ Πελαπλωνή] Plutarchus in Lucullo pag. 499. meminit Ἀρτέμιδος Πελαπλωνῆς, nam sic legendum, non Πελαπίνης, cujus fanum & statuam violata refert a Ponticis. Vide Strabonem & Solinum Petro Fabro laudatos lib. III. Semestr. cap. 3. pag. 50.

—— Ἔστι καὶ ἄλλο ἐθνικὸν, Πείνπος, καὶ Πελαπεῖς Πληθυντικῶς. καὶ ἡ χώρα Πελαπίς] Nescio an non pro Πείνπος legendum sit Πελήπος. Ionice. ΠΡΙΑΠΕΩΝ vero occurrit in veteri nummo apud Cl. Menestrier. Apud Tzetzen in Lycophronem pag. 9. occurrit Πελημπαῖος Ἀπόλλων. quod nescio quid sit. Forte, Πελημπαῖος, prius fuit scriptum.

ΠΡΙΗΝΗ, πόλις Ἰωνίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πριηνεὺς καὶ Πριήνιος καὶ Πριηνιάς] In nummo Augusti apud Franc. Gotifredum circa mulierem stolatam legitur: ΠΡΙΗΝΕΩΝ ΤΡΙΣ. in margine . . . . . ΡΑΣ ΦΙ-ΛΟΠΑΙΣ.

ΠΡΙΟΛΑ, πόλις πλησίον Ἡρακλείας. Τὸ ἐθνικὸν, Πριολαεὺς] Scholiastes vetus Apollonii ad lib. II. v. 782. Πριόλας δὲ ἀδελφὸς Λύκου. καὶ Πριόλα πόλις πλησίον Ἡρακλείας. Meminit & Nicander Principio Alexipharm.

> Ἄστυρά τε Πριόλαο καταστρεφθέντος ἔδεκτο.

Ad quem locum Scholiastes pag. 52. sequentia adfert: Τὰ ἄστυρα πολίσματά εἰσι καὶ χωρία οὕτω λεγόμενα. Ὁ δὲ Πριόλαος, υἱὸς Λύκου βασιλέως Μαριανδυνῶν, ὃς ἀπέθανεν ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ, Ἡρακλέους πολεμοῦντος τοῖς πλησίον, οὗ εἰς ὄνομα ὁ πατὴρ τὴν πόλιν ἐκάλεσεν ἥτις νῦν Ἡρακλείας.

ΠΡΟΒΑΛΙΝΘΟΣ, δῆμος Πανδιονίδος φυλῆς] Ita legitur hoc nomen in nummo apud Pyrrhum Ligorium, in quo Delphin alabastrum dorso ferens expressus est.

ΠΡΟΓΑΣΕΙΑ, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Προγάσου τοῦ υἱοῦ Μολάμπου. Τὸ ἐθνικὸν, Προγασεὺς] Apud eundem Ligorium extat nummus, in cujus una parte Neptunus, in aversa tridens cum inscriptione, ΠΡΟΓΑΣΕΙΑ.

ΠΡΟΚΟΝΝΗΣΟΣ, μία τῶν Σποράδων ἐν τῇ Προποντίδι. Ὁ πολίτης, Προκοννήσιος] Eadem quæ supra nomine Ἐλαφοννήσου descripta est. Scilicet quod *cervos*, ἐλάφους ἢ πρόκας, magna copia ferret. Scholiastes Apollonii ad lib. II. v. 279. Διονύσιος δέ φησιν ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ κτίσει τοὺς ἐλάφους οὕτω λέγεσθαι πρόκας. ὅθεν καὶ Προκόννησος, ἐπεὶ καὶ ἐν ταύτῃ πληθύνουσιν ἔλαφοι. Οἱ δὲ Προχόννησον λέγουσιν εἰρῆσθαι, ἀπὸ τοῦ προχόου, ἣν ἔχουσα τοῖς Μιλησίοις ἀπήντησεν ἡ παρθένος, ὅτε τὴν ἀποικίαν ἐστέλλοντο. Οἱ δὲ Προχόννησον ἐτυμολογοῦσι, καθὸ πρότερον οὖσα νῆσος προσεχώσθη· ὑπὸ τινῶν δὲ Προκόννησος καὶ Ἐλαφόννησος ἐκλήθη. Φιλητᾶς δέ φησι πρόκας λέγεσθαι τὰς ἐλάφους τὰς πρώτως τεκούσας, εἶναι πρωτοτόκους. Mirum autem quod *Sporades* eo usque extendat. Cæterum quemadmodum apud Apollonii Scholiasten aliquoties scribitur Προκόννησος, per duplex ν, sic in Memnonis Excerptis apud Photium legitur Προκοννησία πέτρα. & Salmasius in scriptis codd. *Proconnesius* & *Proconnensis* exaratum testatur ad Solinum pag. 28 & 703. *Proconnensis* autem contractum docet ex *Proconnesensis*, ut *Peloponnensis* ex *Peloponnesensis*.

ΠΡΟΞΕΝΟΥΠΟΛΙΣ, περὶ Ναύκρατιν. Ὁ πολίτης, Προξενοπολίτης. ὡς Ἑρμοπολίτης] In nummo Imperatoris Titi apud Goltzium legitur: ΠΡΟΞΕΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

ΠΡΟΣΕΛΗΝΟΙ, οἱ Ἀρκάδες· καὶ Προσεληνιάς, τὸ θηλυκόν] Scholiastes Aristophanis Nub. pag. 149. Συνθέτως δὲ εἶπε τὴν λέξιν βεκκεσέληνε· ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀρκάδες, οἱ καὶ πρόσθε σελήνης ὑδέονται. τοῦτο δὲ τοῦτο οἱ περὶ τὸν Λύκιλλον τὸν Ταῤῥαῖον καὶ Σοφόκλειον καὶ Θέωνα ἑρμηνεύοντες τάδε φασίν. οἱ Ἀρκάδες δοκοῦσι πρὸ τῆς σελήνης γεγονέναι ὡς καὶ Εὔδοξος ἐν τῇ περιόδῳ. Θεόδωρος δὲ ἐν τῇ εἰκοστῇ δευτέρᾳ, ὀλίγα πρότερόν φησι τοῦ πρὸς γίγαντας πολέμου Ἡρακλέους τὴν σελήνην φανῆναι. Καὶ Ἀρίστων ὁ Χῖος ἐν τῇ θέσει, καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς ἐν πρώτῳ κτίσεως. καὶ ἔθνος φησὶν Ἀρκαδίας Σεληνίτας εἶναι. Μνασέας δέ φησι Προσέληνον Ἀρκάδων βασιλεῦσαι. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Τεγεατῶν πολιτείᾳ φησὶν ὅτι βάρβαροι τὴν Ἀρκαδίαν ᾤκησαν. οἵτινες ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τῶν νῦν Ἀρκάδων πρὸ τοῦ ἐπιτεῖλαι τὴν σελήνην· διὸ καὶ προσωνομάσθησαν Προσέληνοι. Δοῦρις δὲ ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ τῶν Μακεδονικῶν Ἀρκάδα φησὶν ἀφ' οὗ ἡ Ἀρκαδία καλεῖται, Ὀρχομενοῦ υἱόν. Διὸ καὶ ποταμὸν τῆς Ἀρκαδίας Ὀρχομενόν. τινὲς δέ φασι Ἐνδυμίωνα εὑρηκέναι τὰς περιόδους τῆς σελήνης· ὅθεν καὶ Προσεληνίους τοὺς Ἀρκάδας κληθῆναι. Ἔνιοι δὲ ὑπὸ Τυφῶνος· ὑπὸ δὲ Ἄτλαντος καὶ Ξεναγόρας εἴρηκεν. Quæ omnia fere verbo tenus adhuc leguntur in præstantissimis Apollonii Scholiis ad lib. IV. v. 264. unde citatis illorum auctoribus, *Lycillo Tharræo*, *Sophocleo*, qui nostro solet appellari *Sophocles*, & *Theone*, adducuntur.

ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΑ, πόλις Σικελίας, οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν, Προστροπαῖος] Distinctis vocibus: *ad tropæa*.

ΠΡΟΣΩΠΙΣ, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Προσωπίτης, ὡς Ναυκρατίτης, καὶ ὅσα τοιαῦτα, λέγεται· καὶ Προσωπῖτις] Hinc νῆσος ἡ Προσωπῖτις καλεομένη apud Herodotum lib. II. cap. 165. & supra v. Ἀτάρβηχις occurrit Προσωπίτης. In nummo L. Aurelii Veri apud Tristanum Tom. I. pag. 692. ΑΝΑΘω ΠΡΟΣΩΠΙΤΗΣ ΙΕΡ. Κ. ΑΣΥΛΟΥ. id est, ΑΝΑΘΩ ΠΡΟΣΩΠΙΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ. Ad quem vide dis-

differentem Tristanum, qui recte quidem judicat apud Strabonem corrupte legi Ἀπεσσυπίτης νόμος, pro Προυσιεῖς. Ptolemæi vero locum frustra sollicitat, uti ex antecedentibus & sequentibus attendenti patet.

ΠΡΟΥΣΑ, τῇ Προυσιάδι ἀδελφή. ἡ μὲν γὰρ Προυσιὰς Βιθυνίας ἀπὸ Προυσίου τοῦ Ζηλαΐτου Βιθυνῶν βασιλέως, ἡ Κῖος πρότερον ὀνομαζομένη· ἧς ὁ πολίτης, Προυσιεύς. ἡ δὲ Προῦσα καὶ αὐτὴ μὲν πόλις μικρὰ Βιθυνίας, κτίσμα Προυσίου τοῦ Κῦρον πολεμήσαντος· ταύτης τὸ ἐθνικὸν Προυσαεύς, ὡς τῆς Νίκαιας, Νικαιεύς.] In una eademque Bithynia duæ Prusa fuerunt, una ad Hypium flumen, altera sub monte Olympo, & præter has duas tertia Prusias sub monte Arganthonio. Auctor hic Prusiadem describit & Prusam sub Olympo, Prusa ad Hypium non meminit, sequutus Strabonem lib. XII. pag. 563. Κατέσκαψε δὲ τὴν Κῖον ὁ Φίλιππος ὁ Δημητρίου μὲν υἱός, Περσέως δὲ πατήρ, ἔδωκε δὲ Προυσίᾳ τῷ Ζήλα, συγκατασκάψαντι καὶ ταύτην καὶ Μυρλείαν ἀστυγείτονα πόλιν, πλησίον δὲ καὶ Προύσης οὖσαν. ἀναλαβὼν δ' ἐκεῖνος ἐκ τῶν ἐρειπίων αὐτάς, ἐπωνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ μὲν Προυσιάδα πόλιν τὴν Κῖον, τὴν δὲ Μυρλείαν Ἀπάμειαν ἀπὸ τῆς γυναικός. *Cium evertit Philippus Demetrii filius, Persei pater, deditque eam Prusiæ Zelæ F. qui in ea evertenda ipsum adjuverat & Myrleam vicinam urbem Prusæ. Hic Prusias has urbes e ruderibus excitatas, Cium Prusiadem a se, Myrleam ab uxore Apameam denominavit.* & pag. seq. Προῦσα δὲ ἐπὶ τῷ Ὀλύμπῳ ἵδρυται τῷ Μυσίῳ πόλις εὐνομουμένη, τοῖς τε Φρυξὶν ὅμορος, καὶ τοῖς Μυσοῖς, κτίσμα Προυσίου τοῦ πρὸς Κροῖσον πολεμήσαντος. *Prusa vero ad Olympum Mysiæ posita est, quæ legibus bonis gubernatur, Phrygibus Mysisque finitima, condita a Prusia, qui bellum contra Crœsum gessit.* Ex quibus locis apparet, quomodo menda ex hoc loco sint tollendæ. Videlicet pro Ζηλαΐτου legendum Ζήλα, τοῦ. Ita enim appellatum regem hunc patet supra v. Ζῆλα· Ἔστι καὶ Ζίηλα τρισυλλάβως, πόλις Καππαδοκίας, ἣν ἔκτιζεν ὁ Νικομήδους υἱὸς Ζιήλας. Deinde pro Κῖος reponendum Κίος, licet supra v. Βρύλλιον sic pariter extet, quoniam præter Strabonem ita & Scylaci scribitur non semel pag. 140. & 141. Eustathio item ad Dionysium pag. 107. & Scholiastæ Theocriti pag. 112. Apud quem *Prusias* perperam rex Ἀβλυκῶν dicitur pro Βιθυνῶν. Tum ipsa urbs Προυσιὰς appellatur Προῦσα. Quod fecisse etiam Strabo videtur, nisi librariorum culpa hoc acciderit. Unde Scaliger a Strabone nullam *Prusiadem* agnitam per errorem affirmavit in Animadv. ad Eusebium pag. 84. exserte enim ait: ἐπωνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ μὲν Προυσιάδα πόλιν τὴν Κῖον. Tertium item apud Stephanum vitium ex Strabone detegitur: nam pro verbis, τοῦ Κῦρον πολεμήσαντος, pro quibus Salmasius legebat, τοῦ πρὸς Κῦρον π. apud Strabonem legitur, τοῦ πρὸς Κροῖσον πολεμήσαντος. Cæterum *Prusiadem*, quam Κῖον ante appellatam plerique auctores scribunt, Memnon apud Photium primitus Κίερον ait nominatam, cap. XXIX. pag. 727. Προυσίας ὁ Βιθυνῶν βασιλεύς, δραστήριος ὤν, καὶ πολλὰ πράξας, μετὰ τῶν ἄλλων καὶ Κίερον, πόλιν Ἡρακλεωτῶν οὖσαν, ὑφ' ἑαυτὸν ἔθετο τῷ πολέμῳ, ἀντὶ Κιέρου Προυσιάδα καλέσας. Εἷλε δὲ καὶ τὴν Τῖον, καὶ αὐτὴν ὑπήκοον αὐτοῖς οὖσαν, ὥστε ἐκ θαλάττης εἰς θάλασσαν τὴν Ἡράκλειαν περιγράψαι. *Prusias Bithynorum rex, mirifice industrius & gnavus multisque rebus gestis clarus, inter alia etiam Cierum, Heracliensium urbem, bello subjecit pro Ciero Prusiadem nuncupans. Tium etiam eorundem jurisdictioni obnoxiam cepit; ut sic undique mari circumscriberet Heracleam.* Iterum sic appellat cap. XLIII. & cap. XX. Κιερηνοί, inde dicti, occurrunt. Capite autem XLIII. pag. 737. nos turbat hic auctor in situ urbis. Nam cum dixisset *Prusam*, ad *Olympum* Asiæ montem sitam, a Romanorum exercitu occupatam, addit statim eosdem accessisse *Prusiadem*, atque ab hac fuisse receptos. Verba ipsa adjicio: Εἷλον δὲ καὶ Προῦσαν τὴν πόλιν ἡ Ῥωμαίων δύναμις· κεῖται δὲ ὑπὸ τὸν Ἀσιανὸν Ὄλυμπον λεγόμενον. Ἐκεῖθεν ὁ Τριάριος ἐπὶ Προυσιάδα τὴν ἐπιθαλάσσιον μετὰ τῆς δυνάμεως παραγίνεται· αὕτη δὲ Κίερος τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο. ἐν ᾗ καὶ ἡ τῶν Ἀργοναυτῶν ἄφιξις λέγεται, καὶ ὁ τοῦ Ὕλα ἀφανισμὸς καὶ ἡ τοῦ Ἡρακλέους ἐπὶ τὸν τούτου ἀναζήτησιν πλάνη, καὶ πολλὰ τοιαῦτα ἕτερα. παραγενομένου δέ, ῥᾳδίως οἱ Προυσαεῖς ἐδέξαντο, τοὺς Ποντικοὺς ἀπωσάμενοι. *Prusam etiam urbem Romanus exercitus cepit. Jacet hæc ad Olympum Asiæ montem. Hinc Prusiadem mari impositam cum exercitu petit; Cierum olim nominabant. Quo etiam Argonautas appulisse & evanuisse Hylam & Herculem, dum requirit eum, circumvagatum, multaque id genus alia contigisse fama est. Ut urbi appropinquavit tacite Prusienses eum receperunt, Ponticis ejectis.* Secundum enim hunc auctorem tres erant civitates hoc nomine. Sed vereor ut Memnoni tuto fidendum sit, adeo ille in re Geographica sæpe ineptit. Addo & hoc, cum cap. XXIX *Prusiam* Bithyniæ regem Heracleæ oppugnationem meditantem, Κίερον, ut ipse vocat, mox *Prusiadem* dictam, cum etiam Tium, duo Heracleensium ditionis oppida occupasse, atque ita Heracleam ipsam ἐκ θαλάττης εἰς θάλασσαν circumscripsisse testetur, ea quæ de *Prusiade* refert ad *Prusam Hypio* amni impositam intelligenda esse patet. Hæc enim *Prusa* ab occidente proxima erat Heracleæ, sicuti Tios ab oriente. *Prusias* autem ad Propontidem in intimo *Ciano* sinu sita, quinam ad Heracleenses Ponticos pertinere potuit? Ita nominum similitudo & locorum ignorantia huic scriptori

ptori imposuit. Cæterum *Κῖον* & *Prusiadem* duo distincta non unum idemque oppidum fuisse ex Plinio, Tabula Itineraria aliisque certum est. Et hoc etiamnum tempore *Scio* & *Brusa* vicina quidem sed distincta sunt. Idque nummus testatur apud Franc. Gotifredum, in quo circum duos hircos coniscantes, quos inter vas aut crater positus, legitur: ΚΕΙΑΝΩΝ. Et Nautica Græcorum Προυσίαν & Κῖον ut distincta loca commemorat eorumque intervalla notat. *Prusa* vero ad *Olympum*, Othomannici Imperii aliquando sedes, hodie *Bursa* dicitur. De hac Nicephorus Gregoras lib. 11. ἡ παρὰ τὸ ὄρος τὸν Ὄλυμπον κειμένη τῶν Προυσαίων μητρόπολις. Laonicus Chalcondulas lib. 1. pag. 9. Προῦσαν τὴν ἐν Μυσίᾳ πόλιν εὐδαίμονα vocat. Diversa igitur & ab hac *Prusias* est. De *Prusa* ad *Olympum* accipio sequentes nummos eorumque gentilia: unum Veri Maximi apud Franc. Gotifredum, in quo circum Hygeam magnis & extantibus literis legitur: ΠΡΟΥΣΗΝΩΝ, alterum Commodi, in quo circum serpentem baculo obvolutum: ΠΡΟΥΣΙΑΙΩΝ. tertium Caracallæ; in quo circum Ajacem gladio incumbentem: ΠΡΟΥΣΑΕΩΝ. item Severi Mediceum, in quo circum templum pariter: ΠΡΟΥΣΑΕΩΝ. Quod ultimum tantum a Stephano adducitur, quem in ultimo vocabulo ut monstrose corruptum sic facile sanari posse quilibet videt. MSS. autem recte: ὡς τὸ Νύσας, Νυσαεύς. Ad alteram *Prusam* quæ ad amnem *Hypium* pertinet nummus apud Pyrrhum Ligorium, qui extat apud Illustr. Equitem de Puteo, in quo: ΠΡΟΥΣΙΕΩΝ ΠΡΟΣ ΥΠΙΩ. cum Hercule elidente Hydram. Quæ inscriptio pariter occurrit in M. Aurelii nummo apud Franc. Gotifredum circum caput Alexandri M. item Anneæ Faustinæ apud eundem Gotifredum nummus, in quo circum Deam Fortunam: ΠΡΟΥΣΙΕΩΝ ΠΡΟΣ ΥΠΙΩ. Item Macrini, qui a Tristano exhibetur Tom. II. pag. 299. in quo circum Herculem clavam & cervum tenentem: ΜΗΤΡ. ΠΡΟΥΣΙΕΩΝ ΠΡΟΣ ΥΠΙΩ. & L. Veri apud Goltzium in Thesauro: ΠΡΟΥΣΙΕΩΝ ΠΡΟΣ ΥΠΙΩ. qui apud Gotifredum extat. A Προυσιάς vero format auctor Προυσιεύς. quod adducitur supra v. Ἐλευθέριον, sed tanquam a Προύσιον formatum. Apud Goltzium occurrit in duobus nummismatibus: ΠΡΟΥΣΙΕΩΝ. & in uno: ΠΡΟΥΣΙΕΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΘΑΛΑΣΣΑΝ. Vide de his tribus urbibus notata Salmasio in Exercitationibus ad Solinum pag. 877.

ΠΡΟΧΥ'ΤΗ, νῆσος πρὸ τῆς Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Προχυταῖος] Accuratius Strabo lib. v. pag. 247. *Prochytam* ponit ante Misenum: Τοῦ μὲν οὖν Μισηνοῦ πρόκειται νῆσος ἡ Προχύτη, Πιθηκουσῶν δ' ἐστὶν ἀπόσπασμα. *Ante Misenum sita est Prochyta, pars a Pithecusis avulsa.* Apud Scholiasten Pindari insulæ hujus nomen corrupte legi observavit Cluverius lib. IV. Ital. Antiq. pag. 1103. simulque alios errores ab ipso, non librariis, profectos notavit. Verba Scholiastæ ad Pyth. Od. 1. pag. 190. Κύμη, νῆσος παρακειμένη τῇ Σικελίᾳ. Ἔστι δὲ καὶ ἐπίνειον τῶν Αἰολέων. Φαίνεται δὲ οὐχ ἡ Κύμη πῦρ ἀναδιδοῦσα, ἀλλ' ἡ καλουμένη Πρεσσύλη· (Scribe, Προχύτη·) ἣν καὶ Πιθηκούσας ὀνομάζουσι. Συμβαίνουσι γὰρ αὐτόθι, κυμάτων ἐξαισίων κινήσεις, καὶ ἀνέμων σφοδροτάτων ἐπιπνοίαι, καὶ πρηστήρων ἐπιφάνειαι, καὶ πυρὸς καταφλέξεις, μυθολογεῖται ὑποκεῖσθαι τὸν Τυφῶνα.

ΠΡΥΜΝΗΣΙ'Α, πόλις Καρίας, ἣν ἔκτισε Μίμαιθος. Τὸ ἐθνικὸν, Πρυμνησσεύς, ὡς Θεοδοσιεύς] Occo nummum profert Caracallæ, cum hac epigraphe: ΠΡΥΜΝΗCCΕΩΝ. Quod formatum videtur ex Πρυμνησσός. Quomodo Pausaniæ lib. v. pag. 329. vocatur urbs Phrygiæ. Τοῦτον τὸν Νικόστρατον νήπιον παῖδα ἔτι ἐκ Πρυμνησσοῦ λῃσταὶ τῶν Φρυγῶν ἥρπασαν, οἰκίας ὄντα οὐκ ἀφανοῦς. *Hunc Nicostratum adhuc pene infantem, neque obscuro loco natum e Prymnesso (quæ Phrygiæ urbs est) pradones abduxerunt.*

ΠΡΩ'ΑΝΑ, πόλις Θεσσαλική, ὑστέρως λεγομένη. Τὸ ἐθνικὸν, Πρωανεύς, ὡς Τυανεύς, Ἀδανεύς.] Videtur eadem, quæ supra Πρόαρνα vocata est. Illa enim inter *Thessaliæ* oppida recensetur a Strabone lib. IX. pag. 434. sed Πρόερνα ibi scribitur. Nam Πρωμόνα vel Προμόνα, quod præterea accedit ad scripturam, Illyrici fuit civitas primaria ad Sarum fluvium; ab Augusto Cæsare expugnata, cujus Appianus sæpe in Illyr. meminit.

ΠΤΕΛΕ'Α, δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πτελεάσιος] Sic vetus lapis a Cyriaco Anconitano Athenis descriptus: ΕΥΟΔΟΥ ΕΚ ΠΤΕΛΕΑCΙΩΝ ΓΥΝΗ.

—— Ἔστι καὶ πόλις. οὕτω γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν, Πτελαῖος] Scholiastes ad verba Theocriti Idyll. Z. v. 65.

Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ.

Vinum in Ptelea natum e cratere hauriam.

inter alias explicationes adfert: ἢ Ἐφέσιον. Πτελέα γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. & paullo post: ἢ ἀπὸ τόπου. ἔστι δὲ τόπος, μέσον Ἐφέσου καὶ Μιλήτου. Et Eustathius ad Dionysium pag. 109. ἡ Ἔφεσος ἡ καὶ Τραχεῖα ποτὲ κληθεῖσα καὶ Ὀρτυγία καὶ Πτελέα, πόλις Ἰώνων, κατὰ δὲ Ἡρόδοτον Λυδίας. Item supra v. Ἔφεσος.

ΠΤΕΛΕ'ΟΝ, πόλις Ἰωνίας, καὶ Τρωάδος, καὶ τῶν παραθαλαττίων Ἀχαιῶν, ὑστέρως. καλεῖται δὲ ὅτι πολλὰς ἔχει Πτελέας] Scribe: καὶ τῶν περὶ Θετταλίαν Ἀχαιῶν. Sic enim Eustathius ad Iliad. B. pag. 297. Πτελεὸς δὲ ἡ Πτελεὸν οὐδετέρως, ἔστι καὶ Ἰωνίας πόλις καὶ Τρωάδος. ἔτι δὲ καὶ τῶν περὶ Θετταλίαν Ἀχαιῶν. & pag. 324. ἕτεροι δὲ οὐδετέρως φασὶ τὸ Πτελεὸν, πόλιν

λιν αὐτὴ εἰπόντες Ἀχαιῶν τῶν ἐν Θετταλίᾳ.

— Ὁ πολίτης, Πτελεάτης καὶ Πτελεάσιος· καὶ Πτελεεύς, ὡς Φενεεύς] Supra v. Ἀδείω occurrit & possessivum, Πτελεατικός.

ΠΤΕΡΙΟΝ, πόλις Μήδων. Τινὲς δὲ Πτερὰ ὑδεπίρους, τῆς ἀκροπόλεως Βαβυλῶνος] Hesychius: Πτερὰ, πτέρυγες, ἡ οἰκοδομήματα ἱερῶν ἐκ λίθων.

— Ἔστι καὶ Πτερία, πόλις Σινώπης] Ex Herodoto, qui tamen χώρην non oppidum vocat lib. 1. cap. 76. Κροῖσος δὲ, ἐπείτε διαβὰς σὺν τῷ στρατῷ ἀπίκετο τῆς Καππαδοκίης ἐς τὴν Πτερίην καλεομένην, (ἡ δὲ Πτερίη ἐστὶ τῆς χώρης ταύτης τὸ ἰσχυρότατον, κατὰ Σινώπην πόλιν τὴν ἐν Εὐξείνῳ πόντῳ μάλιστά κη κειμένη) ἐνταῦθα ἐστρατοπεδεύετο, φθείρων τῶν Συρίων τοὺς κλήρους. καὶ εἷλε μὲν τῶν Πτερίων τὴν πόλιν καὶ ἠνδραποδίσατο. *Crœsus igitur exercitu trajecto venit in Cappadocia locum, qui dicitur Pteria, omnium ejus regionis tutissimum, juxta urbem Sinopen, fere ad pontum Euxinum situm. Hic stativa habens prædia Syrorum vastat & urbem Pteriorum expugnat diripitque.*

— Τὸ ἐθνικὸν τῆς Μηδικῆς, Πτεριηνός] Πτεριεύς.

— Τῆς δ' ἐν τῇ Σινώπῃ, Πτέριος] Sic Herodotus loco paullo ante adducto.

ΠΤΟΛΕΜΑΪΣ, πόλις Φοινίκης] In nummo Latino Alexandri Severi apud Franc. Gotifredum circum hominem equo insidentem, dextra coronam, sinistra hastam gestantem, legitur: COLO. PTOLE. Fuit autem facta Colonia a Claudio Cæsare, Plinio teste lib. v. cap. 9. *Juxta Colonia Claudii Cæsaris, Ptolemais, quæ quondam Ace.* ejusque mentio l. 1. §. 3. D. de Censibus.

— Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀκὴ, ἀπὸ τῆς ἰάσεως τοῦ γενομένου δήγματος Ἡρακλεῖ ὑπὸ ὄφεως] LXX Interpretibus Jud. cap. 1. v. 31. Ἀκχώ. atque ita apud Patres, qui inde sumpserunt. Vide quæ notavimus supra v. Ἀκή.

ΠΥΓΕΛΑ, πόλις Ἰωνίας. Ὁ πολίτης, Πυγελεύς] Meminit hujus urbis Xenophon lib. 1. Hist. Græc. pag. 433. Θράσυλλος δὲ τά τε ψηφισθέντα πλοῖα λαβὼν, καὶ πεντακισχιλίους τῶν ναυτῶν πελταστὰς ποιησάμενος, ὡς ἅμα καὶ πελτασταῖς ἐσομένοις ἐξέπλευσεν ἀρχομένου τοῦ θέρους εἰς Σάμον. ἐκεῖ δὲ μείνας τρεῖς ἡμέρας, ἔπλευσεν εἰς Πύγελα. *Thrasylus vero sumptis navibus sibi decretis & nautis quinquies mille cetratorum instar armatis, ut iis simul tamquam cetratis uteretur, æstate ineunte ad Samum navigavit.* Harpocration v. Πύγελα. πόλις ἐστὶ ἐν τῇ Ἰωνίᾳ τὰ Πύγελα, ἣν Θεόπομπός φησιν ἐντεῦθεν λαβεῖν τοὔνομα, ἐπειδὴ τῶν μετ' Ἀγαμέμνονός τινες διὰ νόσον τὴν περὶ τὰς πυγὰς ἐνταῦθα κατέμειναν. Quam sententiam etiam Strabo sequutus est lib. xiv. pag. 639. Εἶτα Πύγελα, πολίχνιον ἱερὸν ἔχον Ἀρτέμιδος Μουνυχίας ἵδρυμα Ἀγαμέμνονος, οἰκούμενον ὑπὸ μέρους τῶν ἐκείνου λαῶν. Πυγαλίας γάρ τινας καὶ γενέσθαι καὶ κληθῆναι· κάμνοντας δ' ὑπὸ τοῦ πάθους καταμεῖναι καὶ τυχεῖν, οἰκείου τοῦδε τοῦ ὀνόματος τὸν τόπον. *Post Pygela oppidulum inque eo templum Munychiæ Dianæ, conditum ab Agamemnone & a parte eorum qui ipsi suberant habitatum: nam quosdam natium dolore correptos inde Pygaleas vocatos ajunt, qui morbo defatigati ibi manserint locoque a se id nomen fecerint.* Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag 310. Πυγῆς δὲ παρώνυμα καὶ τὰ περὶ τὴν ἀντικρὺ Χίου, πάλαι μὲν, Πύγελλα. παρὰ δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα, Φύγελλα λόγῳ παραφθορᾶς. Postea tamen pag. 363. iterum Πύγελα scribit. Nihilominus verum esse quod Eustathius dicit, Dioscorides facit fidem: apud quem lib. v. cap. 10. οἶνος Φυγελίτης: & cap. 11 per duplex λ, Φυγελλίτης. Unde oppidum hoc Epheso vicinum fuisse patet. Concinunt, Mela lib. 1. cap. 17. *Ibi est Panionium sacra regio & ob id eo nomine appellata, quod eam communiter Iones colunt. Ibi a fugitivis, ut ajunt, condita (nomen fama annuit) Phygela.* & Plinius lib. v. cap. 39. *Regio omnibus sacra & ideo Panionia appellata. Juxta fugitivis conditum (uti nomen indicio est) Phygela fuit & Marathesium oppidum.* De hoc diverso urbis hujus etymo a superiore vide Salmasii judicium in Exercit. Plin. pag. 100.

ΠΥΔΝΑ, πόλις Μακεδονίας. Ὁ πολίτης, Πυδναῖος] Thucydides lib. 1. pag. 40. urbem hanc temporibus Perdiccæ ab Atheniensibus obsessam memorat. Ad hanc urbem contigit prælium anno V. C. IↃLXXXVI, quo Perseus ab Æmilio Paullo devictus est. Strabo in Excerptis lib. VII: pag. 330. Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἡ πρὸς Βορρᾶν τοῦ κόλπου παραλία, Πιερία καλεῖται· ἕως τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ· ἐν ᾗ καὶ πόλις Πύδνα· ἡ νῦν Κίτρον καλεῖται· εἶτα Μεθώνη καὶ Ἄλωρος πόλις. Εἶτα Ἐρίγων καὶ Λυδίας ποταμοί. Ἀπὸ δὲ Λυδίου εἰς Πέλλαν πόλιν ἀνάπλους σταδίων ρκ΄. Ἀπέχει δ' ἡ Μεθώνη τῆς μὲν Πύδνης σταδίους μ΄. Τῆς Ἀλώρου δὲ ο΄ σταδίους· ἡ μὲν οὖν Πύδνα, Πιερική ἐστι πόλις· ἡ δὲ Ἄλωρος, Βοττιαϊκή· ἐν μὲν οὖν τῷ πρὸ τῆς Πύδνης πεδίῳ Ῥωμαῖοι Περσέα καταπολεμήσαντες καθεῖλον τὴν τῶν Μακεδόνων βασιλείαν. *Citrum*, quomodo Strabonis tempore jam appellabatur, adhuc vocatur hodie, addita duntaxat adspiratione in prima syllaba, teste Sophiano.

ΠΥΗΝΙΣ, πόλις Κόλχων] Eadem urbs, quæ infra ΤΥΗΝΙΣ dicitur: ubi aliquid de ea notabimus.

ΠΥΘΙΟΝ, τὸ πάλαι, μεσαίτατον τῆς ἐν Κρήτῃ Γορτύνης] Uterque MS. habet, Γορτῦνος. Supra, Γόρτυν, πόλις Κρήτης. Sed utroque modo urbis hujus nomen scriptum invenitur Γόρτυν & Γορτύνη.

— Καὶ Πύθιον πλησίον τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου] MSS. Ἔστι καὶ Πύθιον π. τ. Α. κ.

ΠΥΘΟΠΟΛΙΣ, Καρίας πόλις, ἡ μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Νύσσα. Πυθόπολις ὑπὸ Πυθοῦ προσ-

περιεμένως, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ γενικῆς Ἑρμόπολις. Ὁ δὲ Πυθὴς πρῶτον πλουσιώτατος ἦν, ὅτι τὴν Ξέρξου ὑποδεξάμενος ἑκάστῳ τῶν στρατιωτῶν ἀνὰ ἐξ δαρεικοὺς χρυσοῦς παρέσχεν] Qui hic appellatus Πυθὴς Herodoto Πύθιος dicitur lib. VII. cap. 27. Plutarcho lib. de Virt. Mulier. pag. 262. Πύθης. Plinio lib. XXXIII. cap. 10. *Pythius Bithynus*. Cæterum immensas fuisse hujus *Pythii* divitias Herodotus testatur dicens apud Xerxem, eum professum: ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας ἐούσας μοι ταλάντων, χρυσίου δὲ τετρακοσίας μυριάδας στατήρων Δαρεικῶν, ἐπιδεούσας ἑπτὰ χιλιάδων. καὶ ταῦτά σε ἐγὼ δωρέομαι. *Argenti quidem mihi duo millia talentorum, auri vero myriadas quadringentas staterum Daricorum, septem millibus minus: quæ tibi dono do.* Plinius d. lib. *Quota vero ille ipse (neque enim de regibus loquor) portio fuit Pythii Bithyni, qui platanum auream vitemque nobilem illam Dario regi donavit: Xerxis copias, hoc est, septies centena LXXXVIII millia hominum excepit epulo, stipendium quinque mensium frumentumque pollicitus, ut e quinque liberis senectuti sua in delectu unus saltem concederetur.* Plutarchus aurarias fodinas habuisse hunc *Pythium*, indeque tantam auri vim extractam, aliaque de hoc viro ejusque uxore notat lectu non injucunda, libro ante allegato.

—— Ὁ πολίτης, Πυθοπολίτης] Ita & fluvius, civitatem hanc perfluens vocabatur, teste Plutarcho.

—— Ἔστι καὶ ἄλλη Πυθόπολις Μυσίας] Videtur eadem cum superiore. Corruptum autem hujus urbis nomen apud Antigonum Histor. Mir. cap. 178. Λέγειν δὲ τὸν Εὔδοξον, καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ Μυθοπόλει φρεάτων, ὅτι παραπλήσιόν τι τῷ Νείλῳ πάσχει· τὸ μὲν γὰρ θέρους, ὑπὲρ τὰ χείλη πληροῦσθαι. τὸ δὲ χειμῶνος, οὕτως ἐκλείπειν, ὥστε μηδὲ βάψαι ῥᾴδιον εἶναι. Scribe, Πυθοπόλει. *Eudoxum porro de puteis, qui sunt Pythopoli, scribere; simile eos cum Nilo aliquid habere: æstate enim ultra labra impleri, hieme, ita deficere, ut tingere quoque non sit facile.*

ΠΥΘΩ', ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος πόλις] Pindari Scholiastes Pyth. Od. I. pag. 187. Πύθια μὲν οὖν ἐκλήθη ὁ ἀγὼν, ἀπὸ τοῦ τόπου. τῷ δὲ τόπῳ ἦν τὸ ὄνομα Πυθὼ, ἤτοι παρὰ τὸ πυνθάνεσθαι τοὺς ἀφικνουμένους, ἢ παρὰ τὸ σαπῆναι τὸν Πύθωνα ἐν αὐτῇ. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Νάπη· εἶτα Πετρήεσσα· εἶτα Κρίσσα· εἶτα Πυθώ. Dionysio in Perieg. v. 441. dicitur Πυθών·

Τῷ πάρα, Πυθῶνος θυόεν πέδον, ἧχι δράκοντος

Δελφύνης τριπόδεσσι Θεοῦ παρακέκλιται ὁλκός.

Apud quem Pythonis odorum solum, ubi draconis

Delphynes tripodibus Dei adjacet spira.

Homero item Iliad. B. v. 519.

Οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν.

Qui Cyparissum tenebant Pythonaque petrosam. Ad quem locum Eustathius pag. 274. Ἡ δὲ Πυθὼ, πάλαι μέν ποτε, Παρνασσία ἐκαλεῖτο Νάπη, ἀπὸ Παρνασσοῦ ὄρους παρακειμένου. εἶτα Πυθὼν ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐκεῖ πεπλάσθαι τὸν ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ σαπέντος δράκοντος. Et paullo post: ὕστερον μέντοι Δελφὶς ἡ Πυθὼν ἐκλήθη. ὅτι καὶ Δελφοὶ τὸ ἐκεῖ ἔθνος. & infra v. Σαρδώ. Λέγεται καὶ Σαρδὼν, ὡς τῇ Πυθοῖ παράγεται τὸ Πυθών. Scholiastes Apollonii ad lib. I. v. 207. Ἡ δὲ Πυθὼ πόλις Φωκίδος, ἔνθα τὸ μαντεῖον, ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι τῶν μαντείων οὕτω κληθεῖσα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ σαπῆναι τὸν δράκοντα.

—— Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ] Ex Homero Odyss. Θ. v. 80.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Πυθῷος, ὡς Λητὼ, Λητῷος] MSS. Λητώιος. Unde Salmasius legebat: Πυθῷος καὶ Πυθώιος, ὡς Λητὼ, Λητώιος.

—— Καὶ Πύθιον καὶ Πυθαΐζειν] Eustathius dicto modo loco: ἔτι δὲ καὶ πυθαΐζειν τὸ μαντεύεσθαι. Unde Salmasius hic quoque legebat: Πυθαΐζειν.

—— Καὶ τοπικὸν, Πυθῶθεν, διὰ τοῦ θ, ὡς Κρισῶθεν] Pindarus Pyth. Od. V. Πυθωνόθεν.

—— Καὶ ἀπὸ τοῦ Πυθίου ζωικῆς γενικῆς Πυθίου, ἐξ ἧς τὸ Πυθιικὸν κτητικόν] MSS. Καὶ ἀπὸ τοῦ Πυθοῦς γενικῆς γενικὴ Πυθοῦς ἐξ ἧς τὸ Πυθῷος κτητικόν. Rectius.

ΠΥ'ΛΑΙ, τόπος Ἀρκαδίας, καὶ Πυλαεία. Τὸ ἐθνικὸν, Πυλαιίτης.] Meminit Plinius lib. IV. cap. 6. sed singulari numero *Pyle*. quomodo supra v. Νινόη. ὡς τὸ Πύλη, Πυλήτης. Fuerunt & in *Thessalia* Πύλαι, ubi templum τῆς Πυλαίας Δήμητρος. Erotiano teste in Hippocratis lexico: quæ alio nomine Θερμοπύλαι appellabantur. Harpocration v. Πύλαι. Πύλαι μὲν καλοῦνται αἱ Θερμοπύλαι. Hæ Leonidæ & trecentorum Laconum clade nobilitatæ sunt. Notandus autem hic Scholiastæ Aristophanis error Πύλας hasce *Thessalicas* confundentis cum *Pyle*, ad Equit. pag. 291.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Πυλαίτης. Τὸ θηλυκὸν Πυλαΐτις] Supra v. Νινόη ex Πύλη Πυλήτης. unde Πυλαΐτιδες ἀγοραί· quod extat apud Sophoclem Trachin. pag. 353. Ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες καλέονται. Ubi Scholiastes: ὅπου συνάγονται οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν· περὶ ἧς Ἀγάθων φησὶ, Πυλάδην τὸν Στροφίου πρῶτον κριθῆναι ἐν τῇ Φωκίδι, καθαιρόμενον τὸν ἐπὶ Κλυταιμνήστρᾳ φόνον· καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὴν σύνοδον Πυλαίαν φησὶ προσαγορευθῆναι. ἢ ὅτι ὁ τόπος Πύλαι τῆς Ἑλλάδος. Vide & Hesychium vv. Πυλάτιδες ἀγοραί. & Πυλαγόραι.

ΠΥΛΗ'ΝΗ, πόλις Αἰτωλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πυλήνιος. Τὸ θηλυκὸν, Πυληνίς] Vicinam fuisse Oleno ex versu Homerico patet, qui adducitur infra v. Ὤλενος ex Iliad. B. v. 640.

Οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο, καὶ Ὤλενον, ἠδὲ Πυλήνην.

Qui Pleuronem incolebant, & Olenum, aut Pylenen.

ubi

ubi vide Eustathium.

ΠΥ'ΛΟΣ, πόλις ἐν Μεσσήνῃ. Ἐκαλεῖτο ἡ Κορυφάσιον] Hausit hæc ex Thucydide, qui lib. IV. pag. 252. Ἀπέχει γὰρ μάλιστα ἡ Πύλος τῆς Σπάρτης σταδίους τετρακοσίους, καὶ ἔστιν ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ ποτὲ οὔσῃ γῇ. Καλοῦσι δὲ αὐτὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι Κορυφάσιον. *Pylus enim a Sparta distat stadia circiter quadringenta & sita est in agro, qui olim erat Messenius, quem Lacedæmonii Coryphasion vocant.* Sed Thucydides non *Pylum*, sed agrum, in quo *Pylus* sita, a Lacedæmoniis *Coryphasion* ait appellatum. Mimnermus in Elegia apud Strabonem conservata lib. XIV pag. 634. appellat Πύλον Νηλήιον ἄστυ.

Ἡμεῖς δ' αἰπὺ Πύλον Νηλήιον ἄστυ λιπόντες,

Ἱμερτὴν Ἀσίην νηυσὶν ἀφικόμεθα.

Nos Pylum excelsam Nelei urbem linquentes

In desideratam Asiam navibus venimus.

Videtur autem hic locus apud Stephanum multo fuisse amplior quam nunc in his Excerptis legitur. Eustathius namque ad Iliad. B. pag. 296. Πύλοι δὲ τρεῖς καὶ τὰ ἐθνικὰ χαράξεις, Μεσσηνίας, Τριφυλίας, Ἀρκαδίας. Nisi potius per hæc respici velimus ad ea, quæ leguntur supra v. Κορυφάσιον. Quæ hausta omnia ex Strabone lib. VIII. pag. 339. Vide & Pindari Scholiasten Pyth. Od. VI. pag. 283.

ΠΥΞΟΥ'Σ, πόλις Σικελίας κτίσμα Μικύθου. Ὁ οἰκήτωρ Πυξούντιος] MSS. PP. κτίσμα Μικύθου. Atque ita ex Strabone & Diodoro hic rescribendum recte jam monuit Cluverius. Præterea *Pyxus* non *Sicilia* fuit urbs sed *Oenotria*. Strabo lib. VI. pag. 253. Μετὰ δὲ Παλίνουρον, Πυξοῦς, ἄκρα καὶ λιμὴν καὶ ποταμός· ἓν γὰρ τῶν τριῶν ὄνομα. ᾤκισε δὲ Μίκυθος ὁ Μεσσήνης ἄρχων τῆς ἐν Σικελίᾳ. *Post Palinurum Pyxus arx eodemque nomine portus & flumen: duxit eo coloniam Micythus Messana in Sicilia Princeps.* Hic est iste *Micythus*, qui regnum Anaxilai liberorum pro curatore administravit fideliterque restituit; de quo Herodotus lib. VII. cap. 170. Diodorus Siculus lib. XI. pag. 276. Justinus lib. IV. cap. 2. In Collectionibus Olympiad. in Eusebii editione Scaligeriana pag. 319. Olymp. LXXVII. anno II. Μίκυθος, δυνάστης Ῥηγίου καὶ Ζάγκλης, πόλιν ἔκτισε Πύξουντα. Scribe, Πυξοῦντα. Sed ista Collectio Josephi Scaligeri est, ex variis auctoribus deprompta iisdem verbis & erroribus servatis: quod & Salmasius in Solinum testatur.

ΠΥΡΡΑΙ'Α, μοῖρα Θετταλίας ὀνομασθεῖσα ἀπὸ Πύρρας. Ὁ οἰκήτωρ, Πυρραῖος.] Scribe, ΠΥΡ'-Ρ'ΑΙ'Α, μ. Θ. ω. α. Πύρρας. Ὁ οἰκήτωρ, Πυρραῖος. Strabo lib. IX. pag. 443. Καθόλου δ' ἐν ἐπέτερον, ἐκαλεῖτο Πυρραία ἀπὸ Πύρρας τῆς Δευκαλίωνος γυναικός. *In universum olim Pyrrhaa nuncupabatur a Pyrrha Deucalionis uxore.* Apud Scholiasten Apollonii lib. III. v. 1089. extant Rhiani versus de diversis *Thessalia* nominibus, in quibus Πυρρία appellatur; sed Scaliger ad Eusebium pag. 20. ex Strabone legit Πυρραίαν ποτὲ &c. Versus supra adduximus v. Αἱμονία.

ΠΥΡΑΜΙ'ΔΕΣ, ἐν Αἰγύπτῳ κτίσμα, εἰς ὃ λέγεται ἀνηλωκέναι χρημάτων καὶ σκορόδων καὶ τυροῦ τάλαντα μύρια πεντακόσια] Plinius in hac summa non convenit cum auctore lib. XXXVI. cap. 12. *Aliqui ex his prodiderunt in raphanos & allium ac capas mille octingenta talenta erogata.* Sed *casei* non meminit.

— Ὠνομάσθησαν δὲ Πυραμίδες, ἀπὸ τῶν πυρῶν, οὓς ἐκεῖ συνάγων ὁ βασιλεὺς, ἐνδεὲς ἐποίησε ἔτει κατὰ τὴν Αἴγυπτον] Similiter Etymologici auctor *Pyramides* Ægypti facit *horrea* a Josepho exstructa: Πυραμίδες δὲ πάλιν λέγονται σιρὰ βασιλικὰ σιτοδόχα, ἃ κατεσκεύασε Ἰωσήφ. Eadem opinio adhuc hodie apud multos regnat. Sed erronea procul dubio.

ΠΥ'ΡΑΣΟΣ, πόλις Φθίας. ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ τὴν χώραν εἶναι πυροφόρον. Τὸ ἐθνικὸν, Πυράσιος] Homerus Iliad. B. v. 695.

Οἳ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα,

Δήμητρος τέμενος.

Qui vero tenebant Phylacen & Pyrason floridam,

Cereris lucum.

Ad quem locum Eustathius pag. 324. Πύρασος, πόλις Φθίας κατὰ τὸν ἐθνικογράφον· κληθεῖσα οὕτω διὰ τὸ τὴν χώραν εἶναι πυροφόρον ἤτοι σιτοποιόν. διὸ καὶ Δήμητρος αὐτὴν τέμενος ἐκάλεσεν ὁ ποιητὴς, ὡς πολύκαρπον δηλαδὴ καὶ εὔκαρπον. πᾶς γὰρ τοιοῦτος ἀγαθοῖς, ἡ Δημήτηρ ἐπιστατεῖν ἐλέγετο. Vide Strabonem lib. IX. pag. 435.

ΠΥ'ΡΓΟΙ, πόλις Μεσσήνης. Τὸ ἐθνικὸν Πυργίτης] Existimo Πύργον esse *Elidis* aut *Triphylia* oppidum, ut nos docet Herodotus lib. IV. cap. 148. Συγχωρησάντων δὲ τῇ γνώμῃ τῶν Λακεδαιμονίων, τρισὶ τριηκοντέροισι ἐς τοὺς Μεμβλιάρεω ἀπογόνους ἔπλωσε· οὐ πάντας ἄγων τοὺς Μινύας, ἀλλ' ὀλίγους τινάς. Οἱ γὰρ πλεῦνες αὐτῶν ἐτράποντο ἐς τοὺς Παρωρεάτας, καὶ Καύκωνας. τούτους δ' ἐξελάσαντες ἐκ τῆς χώρης, σφέας αὐτοὺς ἐς ἓξ μοίρας διεῖλον· καὶ ἔπειτα ἔκτισαν πόλιας τάσδε ἐν αὐτοῖσι, Λέπρεον, Μάκιστον, Φρίξας, Πύργον, Ἔπιον, Νούδιον. Τουτέων δὲ τὰς πλεῦνας ἐπ' ἐμέο Ἠλεῖοι ἐπόρθησαν. *Et huic postulato Lacedæmoniis assentientibus, cum tribus biremibus ad posteros Membliaris navigavit, ducens secum non universos Minyas (plerique enim ex ipsis ad Paroreatas Cauconasque diverterunt) sed paucos quos in sex partes distribuerunt, & totidem illic oppida condiderunt, Lepreum, Magistum, Phrixas,*

Pyrgum, Epium, Nudium. Quorum pleraque Elei memoria mea deleverunt. Polybius clare in *Triphylia* vel *Tryphalia* ponit lib. IV. pag. 340. Ἡ δὲ μὲν προσηγορίας τέτυχε ταύτης ἀπὸ Τριφύλου ἑνὸς τῶν Ἀρκάδων παιδός· κεῖται δὲ τῆς Πελοποννήσου παρὰ θάλατταν, μεταξὺ τῆς Ἠλείων καὶ Μεσσηνίων χώρας· τέτραπται δὲ εἰς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος ἐσχατεύουσα τῆς Ἀχαΐας ὡς πρὸς χειμερινὰς δύσεις. ἔχει δ' ἐν αὐτῇ πόλεις ταύτας, Σαμικὸν, Λέπρεον, Ὕπανα, Τυπανέας, Πύργον, Αἴπυον, Βώλακα, Στυλλάγιον, Φρύξαν. *Ea regio nomen invenit a Tryphalo ex Arcadia puero. Sita est in maritima Peloponnesi parte, inter Eleorum & Messeniorum fines, spectatque mare Libycum, in extremo Achaia, quod ad hibernum occasum vergit. Urbes regionis hujus sunt, Samicum, Lepreum, Hypana, Typanea, Pyrgus, Æpyum, Bolax, Styllagium, Phryxa.* Livius *Eludi* videtur tribuere lib. XXVII. cap. 34. Sed confinia harum regionum ut parum stabilia sic difficulter internoscuntur.

ΠΥΡΓΝΗ, ὄρος Εὐρώπης] Scribe, ΠΥΡΗΝΗ. Intelliguntur *Pyrenai* montes.

—— Καὶ Πυρηναία, πόλις Λοκρίδος] Proclus ad Hesiodum, pag. 24. Κλέψας ὁ Προμηθεὺς τὸ πῦρ, εἰς πόλιν ἦλθεν Αἰτωλίαν· ἀφ' οὗ συνέβη τὴν πόλιν κληθῆναι Πυρηναίαν. Videtur autem hic aliquid omissum a librario vel Epitomatore, ante hæc verba; & forte: Τὸ ἐθνικὸν, Πυρηναῖος καὶ Πυρηναία. Ἔστι δὲ καὶ Πυρηναία, πόλις Λοκρίδος. Neque enim verisimile hæc omissa a Stephano, cujus præcipuus in hoc opere fuit scopus ἐθνικῶν formationem docere. Strabo lib. IV. pag. 178. meminit fani τῆς Πυρηναίας Ἀφροδίτης in *Pyrenes* promontorio, quod Galliæ & Hispaniæ collimitium.

ΠΥΡΝΟΣ, ὡς ὕρνος, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται, Πύρνιοι] Plinius lib. v. cap. 28. *Amnis Ninus in Cybiritarum jugis ortus recipit* LX *perennes fluvios, torrentes vero amplius centum. Oppidum Caunos liberum, deinde Pyrnos.* Vide supra v. Καῦνος.

ΠΥΡΩΝΑΙΑ, πόλις Λοκρίδος, ἀπὸ Πύρωνος.

—— Λοκρῶν ἀγυιαὶ καὶ Πυρωναῖαι νάπαι] MSS. καὶ Πυρωναῖοι νάπαι. Versus est Lycophronis in Cassandra 1149. Sed ibi hodie legitur:

Λοκρῶν ἀγυιαὶ καὶ Πυράνθιοι νάπαι.

Locrenses vici & Pyranthii saltus.

Πυράνθιοι autem sunt a Πύρανθος, de qua supra. Unde videtur dicendum, quod Thomas Aldobrandinus in suo Codice notavit, Stephanum a corrupto Lycophronis exemplari in hunc errorem inductum.

ΠΩΛΑΙΣ, καὶ Σλεῦος, πόλεις ἐν νήσοις. Ὁ μὲν Πολίτης. Ὁ δὲ Σλευικὸς] Scribe: ΠΩΛΑΙΣ καὶ Σλεῦος, πόλεις ἐν νήσοις. Ὁ μὲν Πωλίτης, ὁ δὲ Σλευικός. Fuerunt autem urbes Ægypti, uti apparet infra v. Σλεῦος. unde etiam ibi formatur Σλευικός.

P.

ῬΑΒΑ, πόλις πρὸς τῷ Ἰωνίῳ κόλπῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαβαῖος, ὡς Βάββα, Βαββαῖος] Βάβα supra, vel Βάβαι, & Βαβαῖος scribitur. Sed apud Plinium lib. v. cap. I. pariter *Babba*.

ῬΑΒΑΘΜΩΜΑ, πόλις τρίτης Παλαιστίνης, ἡ νῦν Ἀρεόπολις. Ὁ πολίτης, Ῥαβαθμωμηνός] Scribe ῬΑΒΑΘΜΩΒΑ, &, Ῥαβαθμωβηνός. Similiter corruptum urbis hujus nomen apud Ptolemæum lib. v. Georgr. cap. 17. ubi scribitur Ῥαβμαθμοῦμα. adscribitur autem recte *Arabia Petraa*, uti hic *Tertia Palastina*. Scribendum autem ut dixi, patet supra v. Μώβα. & infra Χαραχμωβα. Ῥαβάθμωβα autem, quæ Eusebio in Topicis Ῥαββὰθ Μωάβ, ut & interpreti ejus Hieronymo, quasi *grandis Moab*. Eusebius: Μωάβ, ἀπὸ Μωὰβ υἱοῦ Λώτ, πόλις τῆς Ἀραβίας, ἡ νῦν Ἀρεόπολις. Κεῖται καὶ ἀνωτέρω. Καλεῖται δὲ Μωὰβ καὶ ἡ χώρα. ἡ δὲ πόλις Ῥαββὰθ Μωάβ. Hieronymus: *Moab ab uno filiorum Lot, qui vocabatur Moab, civitas Arabia, qua nunc Areopolis dicitur, sic vocata est, cujus & supra meminimus; vocatur autem Moab ex nomine urbis & regio. Porro ipsa civitas, quasi proprium vocabulum possidet Rabbath Moab, id est, grandis Moab.* Nostro supra d. l. ex Uranio Μωάβ vocatur, ubi rectius Μωάβα scribendum existimat. Posteriores *Petram Arabia* metropolin interpretantur, sed perperam. *Petra* enim est *Selah*, uti omnes vertunt interpretes, cujus frequens in Scriptura mentio: Ῥαββὰθ Μωάβ alia ejusdem *Arabia* civitas. Notitia Episcopatuum Orientis, quæ Gulielmo Tyrio subjungitur, ubi agit de Episcopatibus Hierosolymitano Patriarchatui attributis in quinta Synodo Constantinopolitana, habet: *Subtraxerunt ergo Antiocheno, Casariensem & Scythopolitanum, metropolitanos: Alexandrino vero Rabbensem & Beterensem item metropolitanos.* Ubi per *Rabbensem* intelligit *Petraum*, per *Beterensem* vero *Bostrensem*, uti ex suffraganeis, qui deinceps enumerantur, attendenti apparet. Prioris sedes sive Metropolis *Ratba Moabitis* dicitur pro *Rhabbath*: posterioris *Bitira Arabia* pro *Bostra*.

ῬΑΒΒΑΤΑΜΜΑΝΑ, πόλις τῆς ἐρήμου Ἀραβίας. Λέγεται δὲ οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαββαταμμανός.] Polybio lib. v. pag. 414. dicitur Ῥαβατάμανα τῆς Ἀραβίας his verbis: Μετὰ δὲ ταῦτα πυνθανόμενος εἰς τὰ Ῥαβατάμανα τῆς Ἀραβίας πλείους ἠθροισμένους τῶν πολεμίων πορθεῖν καὶ κατατρέχειν τὴν τῶν προσκεχωρηκότων Ἀράβων αὐτῷ χώραν. Quod Casaubonus vertit: *Secundum hac factus certior magnum hostium numerum in urbem Arabia Rhabathbon-Ammon (Rhabatama alii vocant) convenisse, & agros eorum Arabum, qui se illi conjunxerant populari*

populari atque incursionibus infestare, &c. Eusebius in Topicis: Ῥαββᾶ, πόλις βασιλείας Ἀμμών· αὕτη ἐστὶ Φιλαδελφία· μέμνηται αὐτῆς καὶ Ἱερεμίας. Hieronymus: *Rabbath civitas regni Ammon, nunc Philadelphia, cujus meminit Hieremias.* Vide Theodoretum ad cap. XI. Hieremiæ, & infra v. Φιλαδέλφεια. Et in eodem Onomastico urbium & Locorum S. S. Eusebius: Ἀμμών, πέραν τοῦ Ἰορδάνου πόλις φυλῆς Γάδ. Αὕτη ἐστὶν ἡ Ἀμμὰν ἡ καὶ Φιλαδελφία πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀραβίας. Hieronymus: *Ammon trans Iordanem in tribu Gad, hæc est Amman, de qua supra, Philadelphia civitas illustris Arabiæ.* Ῥαββὰθ Ἀμμών significat *grandem* seu *frequentem Ammon*, ut ante Ῥαββὰθ Μωάβ, *grandem Moab.* Ῥαββὰθ Ἀμμών autem celebris fuit lecto Ogi, Basanitarum reguli, ferreo, novem cubitos habente longitudinis & quatuor latitudinis ad mensuram cubiti virilis manus. Deuteron. cap. III. v. II.

ῬΑ'ΒΕΝΝΑ, πόλις Ἰταλίας. Ἕρμιππος ὁ Βηρύτιος Ῥούενναν αὐτὴν καλεῖ] Puto distinctis literis ab *Hermippo* Ῥούενναν fuisse appellatam, atque ita rescribendum. De ipsa urbe videndus Strabo lib. v. pag 213. & seqq.

—— Διονύσιος δ' ἐν ἑπτακαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας, καὶ πληθυντικῶς, καὶ διὰ τοῦ η, καὶ δι' ἑνὸς ν. Ἀμφότεροι ἀπήντησαν Φλαμίνιοι περὶ τὰ καλούμενα Ῥάβεννα] Verba, quæ adducuntur ex Dionysio pro exemplo prius dictorum, iis non conveniunt. MSS. nihil mutant. nisi quod pro Φλαμίνιοι habent Φλαβῖοι, facili literarum μ & β permutatione. Itaque in hac saltem voce sanandus est locus.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαβεννάτης] Et Ῥαβεννὶς gentile fœmininum apud Dionem extat in Excerpt. lib. LXI. pag. 689.

—— Παρ' Ἰταλοῖς, Ῥαβεννήσιος] Certe posterior terminatio est Italorum.

ῬΑ'ΓΑ, πόλις ἐν Μηδίᾳ] Isidorus Characenus pag. 187. Ῥαγὰ καὶ Χάραξ, ὧν μεγίστη τῶν κατὰ τὴν Μηδίαν ἡ Ῥάγα· εἰς δὲ τὴν Χάραξ πρῶτος βασιλεὺς Φραάτης τοὺς Μάρδους ᾤκισεν. Straboni lib. XI. pag. 524. Ῥάγεια. quem vide.

—— Τὸ ἐθνικὸν, τῶν μὲν Ῥαγῶν, Ῥάγιος, τῶν δὲ Ῥάγας Ῥαγηνὸς, ὡς Καρρηνός] Hæc, quoniam leguntur inferius, male hic inserta videntur.

—— Ἔστι νῆσος Λυκίας Ῥάξ, ἀλλὰ ταύτης μὲν τὸ ἐθνικὸν, Ῥάγιος. τῆς δὲ πόλεως, Ῥαγηνός] Sed veteres regionem vocant Ῥαγιανήν.

ῬΑΔΑΝΟΥΣΙ'Α, πόλις Μασσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαδανουσιεύς] Eadem urbs quæ infra ῬΟΔΑΝΟΥΣΙ'Α scribitur, sic appellata a fluvio *Rhodano*. Unde dicendum hanc scripturam e male emendatis Codicibus a Stephano depromptam. Marcianus vel potius Scymnus Chius in Periegesi v. 207.

μεθ' οὓς ἐλθόντες εἰς Ἰβηρίαν
Οἱ Μασσαλίαν κτίσαντες ἔσχον Φωκαεῖς,
Ἀγάθην, Ῥοδανουσίαν τε, Ῥοδανὸς ἣν μέγας
Ποταμὸς παραρρεῖ.

post quos delati in Hispaniam
Qui Massiliam condiderunt, obtinuerunt Phocaenses
Agathen, Rhodanusiamque, Rhodanus quam magnus
Fluvius præterfluit.

ῬΑΙΤΟΙ', Τυρρηνικὸν ἔθνος] *Rhæti* appellantur *gens Tyrrhenica*, quoniam e *Tyrrhenis* fuerunt oriundi. Justinus lib. XX. cap. 5. *Thusci quoque duce Rhæto, avitis sedibus amissis Alpes occupavere, & ex nomine ducis gentes Rhætorum condiderunt.*

ῬΑ'ΚΗΛΟΣ, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥακήλιος] Lycophroni dicitur Ῥαίκηλος, v. 1236. agenti de Æneæ a Troja fuga:

Ὃς πρῶτα μὲν Ῥαίκηλον οἰκήσει μολὼν,
Κίσσου παρ' αἰπὺν πρῶνα.

Qui primum quidem veniens Rhæcelum habitabit
Apud altum Cissi montem.

ubi Tzetzes: Ῥαίκηλος δὲ Μακεδόνων πόλις.

ῬΑΚΩ'ΤΗΣ, οὕτως ἡ Ἀλεξάνδρεια πρότερον ἐκαλεῖτο. Ὁ οἰκήτωρ, Ῥακωλίτης] Supra v. Ἀλεξάνδρεια scribitur Ῥακῶτις. atque ita pariter apud Clementem Alexandrinum in Protrept. pag. 31. legitur appellatum promontorium juxta *Alexandriam*: ὃς δεξάμενος τὸν ἀνδριάντα, καθίδρυσεν ἐπὶ τῆς ἄκρας, ἣν νῦν Ῥακῶτιν καλοῦσιν. *qui acceptam statuam posuit in promontorio, quod nunc appellant Rhacotim.* Tacitus lib. IV. Histor. cap. 84. *Mirum inde dictu, tertio die tantum mari emensi, Alexandriam appelluntur. Templum pro magnitudine urbis exstructum, loco, cui nomen Rhacotis. Fuerat illic sacellum Serapidi atque Isidi antiquitus sacratum.* Unde sic hoc loco pariter rescribendum existimo. Ægyptius enim hic typus, ut patet supra v. Πασηρίς. Cedreno autem perperam Ῥακάστης dicitur in Compendio Historiar. pag. 127. Ὁ μέντοιγε Ἀλέξανδρος μετὰ τὴν ἀπὸ Βραχμάνων ὑποστροφὴν, καταλαβὼν τὴν Αἴγυπτον κτίζει τὴν μεγάλην Ἀλεξάνδρειαν εἰς ἴδιον ὄνομα πάλαι Ῥακάστην λεγομένην. *Cæterum Alexander a Branchmanibus reversus, Ægypto occupata, Alexandriam de suo nomine condidit, antiquitus Rhacastam dictam.*

ῬΑΜΝΟΥ͂Σ, δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς] Pausanias lib. I pag. 62. Μαραθῶνος δὲ σταδίους μάλιστα ἑξήκοντα ἀπέχει Ῥαμνοῦς τὴν παρὰ θάλασσαν ἰοῦσιν ἐς Ὠρωπόν· καὶ αἱ μὲν οἰκήσεις ἐπὶ θαλάσσῃ τοῖς ἀνθρώποις εἰσὶ, μικρὸν δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω, Νεμέσεώς ἐστιν ἱερόν. *A Marathone stadia sexaginta Oropum versus per littus progressis Rhamnus occurrit. Ubi habitationes ad mare hominibus sunt, paullo vero supra a*

 mari,

mari, *Nemesis est fanum*. Quemadmodum autem Μαραθὼν nomen accepit παρὰ τ μαράθου, quod magnus ibi *fœniculi* esset proventus, sic Ῥαμνοῦς dicta ἀπὸ τ̃ ἐκεῖ ῥάμνων teste Eustathio ad Dionysium pag. 65. Οὕτω γὰρ ἡ Ἐρέχθεια λέγεται, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἐρείκας· καὶ ἡ Μίλητος Πιτυοῦσα ποτὲ, διὰ τὰς πίτυς ἐκλήθη· καὶ ἐν Ἀθήναις δὲ πολλοὶ τόποι ἐντεῦθεν ἐκλήθησαν, ὡς ἡ Ῥαμνοῦς, ἀπὸ τ̃ ἐκεῖ ῥάμνων· καὶ ἡ Πουλικὴ δὲ Κεραμεῖς, ἀπὸ τ̃ φυτῶν τ̃ κεράσων κέκληται· καὶ ἀπὸ τ̃ μυῤῥινῶν, οἱ Μυῤῥινούσιοι. A *rhamno* frutice locum hunc fuisse dictum testatur etiam vetus poeta Græcus, qui de herbarum viribus scripsit, qui calamo exaratus extat apud V. CL. Isaacum Vossium, in sequentibus versibus:

> Ῥάμνον ἔχει Παιάνεια ἐν οἴκοισιν παναρίστην,
> Φυομένην φαρμοῖσιν ἄκανθαν δίπτάλεαν
> Ὥρη δ' ἐστὶ φυτὸν, τόδε σύμπορόν ἐστι βροτοῖσι
> Βασάζειν τὸ πέρασμον ὅταν φθίνουσα σελήνη
> Δέρκηται πάντεσσι βροτοῖς κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον
> Κρημναμένη· δύναται γὰρ ἀποστρέψαι κακότητας
> Φαρμακίδων τε κακῶν καὶ βάσκανα φῦλ' ἀνθρώπων·
> Πρώτη γὰρ μακάρων γ' ἐχρήσατο τῇδε φυτείᾳ
> Παλλὰς Ἀθηναίη κόρη Διὸς Αἰγιόχοιο
> Πάλλαντος κλείνασα μαχαῖς κρατερῇφι βίηφι,
> Τῆμος ὅτ' ἀθανατοῖσι θεοὶ, θνητοῖσι γίγαντες
> Σύμβαλον εἰς ἔριδα κρατερὴν κάρτιστοι ἐόντες.
> Πανδαρκὴς δ' ἐπ' ἔπειτα Θεὸς Νέμεσις πολύμορφος
> Καὶ νηὸς ἐκαθῆρε Θεῶν καὶ ἀγάλματα ῥάμνῳ·
> Θρέμματα γοῦν νῆας τε καλὸν φυτὸν ἐστὶ φορῆσαι
> Πρός τε πόνον κεφαλῆς καὶ δαίμονας, ἠδ' ἐπιπομπάς.
> Πάντα γὰρ ἠδ' ἰάσατο βροτοφθόρα φάρμακα λυγρά.

—— Ὁ δημότης, Ῥαμνούσιος καὶ Ῥαμνουσία, καὶ Ῥαμνουσίς] Sic Helena apud Callimachum dicitur Ῥαμνουσὶς Hymno in Dianam, v. 232. ubi Scholiastes: Ῥαμνοῦς, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τῇ Νεμέσει ὁ Ζεὺς συνεκαθεύδησεν. ἥτις ἔτεκεν ὠόν· ὅπερ εὑροῦσα ἡ Λήδα ἐθέρμανε καὶ ἐξέβαλε τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ἑλένην.

—— Τὰ τοπικὰ, Ῥαμνουντόθεν, Ῥαμνουντάδε καὶ Ῥαμνοῦντι] Prius occurrit in veteri lapide Romæ, qui hanc habet inscriptionem:

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΤΗΙ ΝΕΜΕΣΕΙ
ΡΑΜΝΟΥΝΤΟΘΕΝ ΝΕΑΙΡΑ
ΑΘΗΝΑΙΑ ΧΑΡΙΤΟΒΛΕΦΑ
ΡΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ.

In quo marmore etiam illud notandum, quod *Neæra* vocetur Ἀθηναία, contra quam scribunt fieri Athenis solitum plures Grammatici. De quo videndus Eustathius ad Homeri Iliad. A. pag. 84.

ῬΑ'ΠΤΑΙ, μητρόπολις τ̃ ἐν τοῖς Αἰθιόπων] Intelliguntur Ῥάπτα Ptolemæi, Marciani, & Arriani: deinde scribendum τ̃ ἐσωτ Αἰθιόπων. uti constat ex Ptolemæo lib. IV. Geograph. cap. 9. quem vide.

—— Οἱ οἰκήτορες, Ῥάψιοι] Cl. Salmasius legebat: Ῥάπτιοι. Sed apud Ptolemæum dicto loco: Ῥάψιοι Αἰθίοπες.

—— Καὶ Ῥάπτος ὅρμος καὶ Ῥάπτος ποταμός] Scribe, Καὶ Ῥάπτα, ὅρμος. Non dubito autem quin hic locus ex Marciano fuerit descriptus, qui sua ex Ptolemæo deprompserat. Apud hunc autem occurrunt lib. IV. Geogr. cap. 7. Ῥάπτου ποταμοῦ ἐκβολαί. Ῥάπτα μητρόπολις τ̃ Βαρβαρίας, μικρὸν ἀπὸ θαλάσσης. Ῥάπτον ἄκρον.

—— Ἔστι δὲ καὶ μητρόπολις τ̃ Βαρβαρίας τὰ Ῥάπτος καὶ αὐτὴ καλουμένη] Scribe, Ῥάπτα. Eadem urbs cum præcedenti.

ῬΑΤΕΝΤΟΣ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥατεντῖνος] Forte corruptum hoc est nomen ex Φαβεντία, cujus ἐθνικὸν, Φαβεντῖνος. Vide infra v. Φαβεντία.

ῬΑΥ΄ΚΟΣ, πόλις ἐν μεσογείῳ τ̃ Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαύκιος καὶ Ῥαυκία] Apud Scylacem pag. 126. vitiose legitur Βαῦκος. Apud Ælianum lib. XVII. Hist. Anim. cap 35. perperam item Ῥακίων & Ῥᾶκος. qui tamen interpreti recte *Rhaucii* & *Rhaucus* vertuntur. Apud Lycophronem v. 1304. pro

> Καὶ σὺν Σκαμάνδρῳ Δραυκίῳ, φυτοσπόρῳ.

scribe, Ῥαυκίῳ.

> *Et cum genitore Scamandro Raucio.*

Nam Tzetzes plane ridiculus est, quando Δραυκίῳ explicat Κρητικῷ. Δραύκη γὰρ πόλις Κρήτης. Solet autem non raro hic interpres sua nobis commenta obtrudere & insulsi cerebri somnia.

ῬΑΦΑΝΕ'ΑΙ, πολίχνιον Συρίας. Ὁ πολίτης, Ῥαφανεώτης. Τῶν εἰς ωτης ἐθνικῶν τὰ πολλὰ τὸ ι πρὸ τ̃ ω ἔχει· Πηλιώτης, Φθιώτης. Σπάνια δὲ τὸ ε, ὡς σχεδὸν ἀπὸ τ̃ ει συσταλέντος· Ἡρακλεώτης, οὕτω ὡς Ῥαφανεώτης] Scribe, ΡΑΦΑ'ΝΕΙΑ. Scilicet transpositione literarum hic peccatum eodem modo, quo supra v. Βατάνεια. ubi vide: & sic clare scribitur supra v. Ἀγβάτανα. Hierocles, Notit. Ῥαφαναῖς, qui ex Stephano emendandus est. In Subscript. Synodicæ Episcoporum Syriæ II. in Concilio CP. sub Menna Zoilus legitur Ῥεφάνης Episcopus.

ΡΑ-

ῬΑ΄ΦΕΙΑ, πόλις Συρίας. Ὁ πολίτης Ῥαφιώτης. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς ἱερείας, τῆς περὶ τὸν Διόνυσον] Urbs *Syriæ Cavæ* prima post Rhinocrura ex Ægypto Syriam petentibus occurrens, teste Polybio lib. v. pag. 422. ad quam contigit nobile prælium inter Antiochum Magnum & Ptolemæum Philopatorem, in quo victor Ptolemæus, quod ibi a Polybio enarratur. Scribitur autem apud hunc, Strabonem etiam, Ptolemæum, item Hieroclem, & in aliis duabus Notitiis, ῬΑΦΙ΄Α. atque ita pariter in nummo Commodi apud Tristanum Tom. I. pag. 733. in quo circum Dianam venatricem legitur: ΡΑΦΙΑC ΑC. quod Tristanus recte reddit, ΡΑΦΙΑC ΑCΥΛΟΥ. Per diphthongum tamen etiam scribi solitum vel ex eo patet, quod apud Plinium *Raphea* lib. v. cap. 13. scribatur: ει enim Græcorum tam per *i* quam per *e* a Latinis redditur, ut apparet in *museum* & *musium* a μυσεῖον. Gentile autem, quod hic Ῥαφιώτης, supra v. Ἀζεώτης, scribitur Ῥαφειώτης. v. Αἴπιον, Ῥαφιώτης. utroque modo v. Αὐλαί.

ῬΕΑ΄ΤΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥεατῖνος] Straboni lib. v. pag. 228. dicitur Ῥέατον. apud quem celebrantur ἡμίονοι Ῥεατῖνοι. *muli Reatini*. Latinis *Reate*: hodie *Rieti*.

—— Ὡς τὸ Ῥήγιον, Ῥηγῖνος] Passim pro typo hoc gentile adducitur, ut supra v. Ἀσκύριον.

ῬΕΣΑ΄ΛΑ, πόλις Ὀμβρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥεσαλίτης τῷ τῆς χώρας τύπῳ] Puto scriptum fuisse, Ῥεσαλῖνος. Is enim est Italiæ typus, ut docet v. Ἀσκύριον.

ῬΕ΄ΣΙΝΑ, πόλις περὶ τὸν Ἄβορον ποταμὸν] Apud Ptolemæum lib. v. Geograph. cap. 18. in *Mesopotamia* post Σῦμα enumeratur Ῥέσινα, & paullo post eodem capite post Ἀρτεφαδάνα recensetur Ῥαισίνα, vel quemadmodum rectius in Palatinis & Barberinis MSS. legitur Ῥεσαίνα, cum priore haudquaquam confundenda. Prior, Ῥέσινα, vel potius Ῥήσινα, *Ressania* in tabulis Peutingerorum dicitur, in itinere, quod a Zeugmate Nisibin ducit. Altera, colonia facta a Septimio Severo, ut apparet ex Decii nummo apud Franc. Gotifredum, in quo templum cum bove conspicitur, legitur autem: CΕΠ. ΡΗCΑΙΝΗΣΙΩΝ ΚΟΛ. quem nummum male interpretati sunt Goltzius & Occo. Fuit ergo verum urbis hujus gentile Ῥεσαινήσιος, sive *Resanensis*. Tristanus tres Decii nummos exhibet Tom. II. pag. 588. in quorum uno circum duas Deas stantes: CΕΠ. ΚΟΛ. ΡΗCΑΙΝΗΣΙΩΝ L. ΠΡ. atque ita pariter circum mulierem sacrificantem in secundo: in tertio vero circum templum cum noctua: CΕΠ. ΡΗCΑΙΝΗΣΙΩΝ L. ΠΡ. E quibus duos perperam lectos exhibet Occo pag. 451. Similiter in alio ejusdem Imperatoris, in Instrumento Ducali Florentino, circum colonum cum bove & aquila supravolitante: CΕΠ. ΡΗCΑΙΝΗΣΙΩΝ ΚΟΛ. Item in Herenniæ Etruscillæ nummo apud Franc. Angelonum circum colonum cum bobus & aquila CΕΠ. ΚΟΛ. ΡΗCΑΙΝΗΣΙΩΝ.

—— Περὶ τὸν Ἄβορον ποταμὸν] Strabo lib. XVI. pag. 747. fluvium hunc vocat Ἀβόῤῥαν his verbis: Μεταξὺ δὲ τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Τίγριος ῥεῖ καὶ ἄλλος ποταμὸς, Βασίλειος καλούμενος. καὶ περὶ τὴν Ἀνθεμουσίαν ἄλλος Ἀβόῤῥας. *Inter Euphratem atque Tigrim fluit aliud flumen, quod Basilius appellatur, & circa Anthemusiam aliud nomine Aborrhas.* Ptolemæo lib. v. Geogr. cap. 18. Χαβώρας dicitur. LXX Interpretibus Ἀβώρ. IV. Reg. 17, 6. Ἐν ἔτει ἐνάτῳ Ὠσηὲ συνέλαβε βασιλεὺς Ἀσσυρίων τὴν Σαμάρειαν καὶ ἀπῴκισεν Ἰσραὴλ εἰς Ἀσσυρίους καὶ κατῴκισεν αὐτοὺς ἐν Ἀλαὲ καὶ ἐν Ἀβὼρ ποταμοῖς Γωζὰν καὶ Ὄρη Μήδων. *Anno nono Osee, cepit rex Assyriorum Samariam & transtulit Israël in Assyrios & collocavit eos in Alaë & in Abor fluvius Gozan & Ore Medorum.* In Hebræo est *Chabor*.

—— Καὶ οἱ μὲν εἰς Αἴγυπτον τεθνεῶσι] Scribe, καὶ οἱ μὲν κ. λ. τ.

—— Τὸ ἐθνικὸν Ῥεσινάτης· οἱ δὲ ὡς Τέρινα, Ῥεσιναῖος· Ῥεσινάτης δὲ ἄμεινον] In Cod. Canon. in Subscript. Concilii Nicæni occurrit Antiochus *Resinatus*. ubi rescribendum *Resinates*. Formatur ibidem & *Resinitanus* & in Romana editione *Rhesinatensis*, & ex Græcis nummorum Inscriptionibus, *Rhesanensis*.

ῬΗ΄ΒΑΣ, ποταμὸς παρὰ τῷ Πόντῳ. Ἔστι δὲ χώρα, ἧς τὸ ἐθνικὸν, Ῥηβαῖοι] Dionysius Perieg. v. 794.

Ἄγχι δὲ Βιθυνοὶ λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσι,
Ῥήβας ἔνθ' ἐρατεινὸν ἐπιπροΐησι ῥέεθρον,
Ῥήβας, ὃς Πόντοιο παρὰ στομάτεσσιν ὁδεύει,
Ῥήβας, οὗ κάλλιστον ἐπὶ χθονὶ σύρεται ὕδωρ.
Prope autem Bithyni pinguem terram incolunt,
Rhebas, qui amabile immittit fluentum,
Rhebas, qui Ponti juxta ostia incedit,
Rhebas, cujus pulcherrima super terram trahitur unda.

ad quem locum videndus Eustathius. Orpheo Ῥηβαντὶς dici videtur, recto casu, in Argonaut. v. 711.

Καὶ τότε δὴ προφυγόντες ἀεθλεύοντα πήματ' ὀλέθρου
Ῥηβαντὸς προχοαῖσι μέλαιν' ἐξικόμεθ' ἀκτήν.

sed legendum omnino Ῥήβαντος.

Et tunc quoque fugientes amara damna stragis
Rhebantis ostiis pervenimus ad Nigrum littus.

aut Ῥηβαίου. uti vocatur Apollonio lib. II. v. 791.

φῦλά τ'

Jam chlamydes regum, jam lutea gausapa captis,
Essedaque ingentesque locat Caesonia Rhenos.

ῬΗΓΙΛΛΟΣ, Σαβίνων πόλις] Latinis *Regillum* & *Regilli*, Claudiorum patria. Suetonius Tib. cap. I. *Patricia gens Claudia* (*fuit enim & alia plebeia nec potentia minor, nec dignitate*) *orta est ex Regillis, oppido Sabinorum.*

ῬΙ'ΣΙΣ, ἄκρα μεγάλη, ἣν οἰκοῦσι Τρωγλοδύται. Οἱ κατοικοῦντες, Ῥιζῖται· καὶ Ῥίζις, Ῥίζιος, Ῥιζιανὸς, ὡς Φασιανός.] Ῥίζις, quod secundo loco adfertur, locus est in Ponto, ut colligere est ex Arriani Periplo, in quo post Trapezuntem se praeternavigasse scribit fluvios, Hyssum, Ophin, Psychrum, Calum & Rhizium: ἐχόμενος δὲ τοῦ Ψυχροῦ ἐστιν ὁ Ῥίζιος ποταμὸς, ἑκατὸν εἴκοσι στάδια διέχων ἀπὸ τοῦ Καλοῦ. *Psychro autem vicinus est Rhizius a Calo centum & viginti distans stadia.*

ῬΙΖΟΥ͂Σ, πόλις Θεσσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥιζονιος] Scribe, Ῥιζούντιος.

ῬΙ'ΖΩΝ, πόλις τῆς Ἰλλυρίας, καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. Ὁ πολίτης, Ῥιζωνίτης] Ita quoque appellatur & urbs & fluvius supra v. Βυθόη. item apud Polybium lib. II. pag. 100. & alios. Apud Scylacem etiam Ῥιζοῦς. ait enim pag. 115. Ἰλλυριῶν ἔθνος εἰσὶν οἱ Ἐγχελεῖς ἐχόμενοι τοῦ Ῥιζοῦντος. *Post Rhizonem sequuntur Encheleï, Illyriorum gens.* Ad denominativa autem hujus urbis pertinet Ῥιζωνικὸς κόλπος apud Ptolemaeum lib. II. Geogr. cap. 17. vel potius Ῥιζονικός. apud Strabonem lib. VII. pag. 316. Ῥιζικὸς & Ῥιζαῖος. nisi & ibi Ῥιζονικὸς prius fuerit.

ῬΙΘΥΜΝΙ'Α, πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥιθυμνιάτης, καὶ Ῥιθύμνιος] Supra vv. Βοβώνια & Νικώνιον scribitur quoque Ῥιθυμνιάτης. Sed apud Lycophronem v. 76.

Ῥειθυμνιάτης κέπφος ὡς ἐνήξατο.
Tanquam Rithymnia fulica enatavit.

ubi Scholiastes: Ῥείθυμνα, πόλις Κρήτης.

ῬΙΝΟΚΟΥ'ΡΟΥΡΑ, πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ τῶν αἰσωνισμένων ἐκεῖ τὸ παλαιὸν ἀνθρώπων, τὰς ῥῖνας ἠκρωτηριασμένων, οὕτω καλουμένη] Straboni lib. XVI. pag. 759. & 781. Ῥινοκόλουρα. In priore loco unde haec hausta: Εἶτα Ῥινοκόλουρα, ἀπὸ τῶν εἰσῳκισμένων * τὰς ῥῖνας οὕτω καλουμένη· τῶν γὰρ Αἰθιόπων τις ἐπελθὼν ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, ἀντὶ τοῦ ἀναιρεῖν τοὺς κακούργους, ἀποτέμνων τὰς ῥῖνας ἐνταῦθα κατῴκισεν, ὡς οὐκ ἂν ἔτι τολμήσοντας ἀνελθεῖν, διὰ τὴν αἰσχύνην τῆς ὄψεως. In his verbis loco asterici e Stephano inserenda: ἐκεῖ τὸ παλαιὸν ἀνθρώπων, ἠκρωτηριασμένων. *Postea sunt Rhinocolura, ab iis dicta hominibus, qui illuc olim sunt translati, nares truncati: nam Aethiopum quidam Aegyptum invadens non nece sed nasi mutilatione maleficia coërcens eos ibi collocavit, ut propter oris deformitatem redire domum non auderent.*

ῬΙ'ΟΝ, πόλις Μεσσήνης. ἡ Ἀχαΐας καὶ ἄλλη Αἰτωλίας, ἣ καὶ Μολυκρεῖα ἐκαλεῖτο] Duo igitur *Rhia*: unum in extremo *Peloponnesi* angulo ad sinus Crisaei os, alterum in Aetolia plane ex adverso, quod Μολυκρικὸν vocat Thucydides, atque sic habent hoc loco MSS. pro Μολυκρεῖα, quod in vulgatis est. Verba Thucydidis lib. II. pag. 157. subjicio: Παρέπλευσε δὲ καὶ ὁ Φορμίων ἐπὶ τὸ Ῥίον τὸ Μολυκρικὸν, καὶ ὡρμίσατο ἔξω αὐτοῦ ναυσὶν εἴκοσιν αἷσπερ καὶ ἐναυμάχησεν. Ἦν δὲ τοῦτο μὲν τὸ Ῥίον φίλιον τοῖς Ἀθηναίοις, τὸ δ' ἕτερον Ῥίον ἐστὶν ἀντιπέρας, τὸ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ· διέχετον δ' ἀπ' ἀλλήλων σταδίους μάλιστα ἑπτὰ τῆς θαλάσσης. τοῦ δὲ Κρισαίου κόλπου στόμα τοῦτό ἐστιν. *Ipse quoque Phormio ad Rhium Molycricum ivit, ac extra ipsum cum viginti navibus stationem habuit, quibus etiam in praelio navali est usus. Hoc autem Rhium Atheniensibus erat amicum. Alterum vero Rhium quod est in Peloponneso, est e regione: maris autem intervallo stadiorum fere septem alterum ab altero distat. Hoc vero est Crisaei sinus os.* Strabo *Rhium Peloponnesi* etiam *Drepanum* vocari ait, Aetoliae vero *Antirrhium* lib. VIII. pag. 335. Ἔστι δὲ μὲν Ῥίον τῶν Ἀχαιῶν ὀλιτενὴς ἄκρα, δρεπανοειδῆ τινα ἐπιστροφὴν εἰς τὸ ἐντὸς ἔχουσα· καὶ δὴ καὶ καλεῖται Δρέπανον. Κεῖται δὲ μεταξὺ Πατρῶν καὶ Αἰγίου, Ποσειδῶνος ἱερὸν ἔχουσα. Τὸ δ' Ἀντίρριον, ἐν μεθορίοις τῆς Αἰτωλίας καὶ Λοκρίδος ἵδρυται· καλοῦσι δὲ Μολύκρειον Ῥίον. *Rhium Achaia est promontorium in mare prominens introrsus falcis instar reflexum, unde & Drepanum dicitur. Situm est inter Patras & Aegium, templum Neptuni habens. Antirrhium in confinio Aetoliae & Locridis jacet, diciturque Rhium Molucrium.* Vide supra v. Μολυκρεία.

ῬΙΠΑΙ'Α, ὄρος Ὑπερβορέων. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥιπαῖος, οὐ παράγωγον τὸ Ῥιπαιεύς] Hesychius: Ῥίπαια, ὄρη Σκυθικὰ, ὅθεν Βορρᾶς ὁ ἄνεμος πνεῖ. Sed Strabo jam olim montes hos fabulosos esse pronuntiavit lib. VII. pag. 295.

ῬΙ'ΠΗ, Ἀρκαδικὴ πόλις, βαρυτόνως. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥιπαῖος, ὁμοίως.] Homerus Iliad. B. v. 606.

Ῥίπην τε, Στρατίην τε, καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην.
Rhipenque, Stratienque, & ventis expositam Enispen.

Ad quem locum Eustathius pag. 301. Ῥίπη δὲ, ὥσπερ καὶ ἡ μετ' αὐτὴν Στρατίη, βαρυτόνως λέγονται πρὸς διαστολὴν τῆς ῥιπῆς, ὃ δηλοῖ τὴν ὁρμὴν, καὶ τῆς στρατιᾶς τοῦ λαοῦ. Τάχα δὲ καὶ πληθυντικῶς λέγονται Ῥίπαι, ἐὰν ὁ Στράβων περὶ ταύτης λέγῃ, ὅτι Ῥίπαι οὐκ οἰκοῦνται. Τὴν δὲ χώραν Ῥιπίδα καλοῦσιν. Vide ipsum Strabonem lib. VIII. pag. 388. Apud Ligorium autem extat nummus, qui ad hanc urbem pertinere videtur; in cujus una area circum caput

 Dianae

Dianæ coronatum agno caſto legitur: ΡΙΠΗΝΩΝ. in altera circum caput cervi: ΠΙΣΑΝΔΡΟΣ. Vox autem ὁμοίως, quæ in fine hic legitur, videtur redundans, & mutilationis veſtigium.

ῬΟΒΕΙΑ, παρ' ἧς τὸ ἐθνικὸν Ῥοβειάτης, καὶ Ῥοβείτης· καὶ κατὰ Ἀλέξανδρον Ῥοβηίτης] Scribe, Ῥοβεῖτης. Ita notaverat etiam Salmaſius.

ῬΟΔΑΝΟΥΣΙΑ, πόλις ἐν Μασσαλίᾳ. Ὁ πολίτης, Ῥοδανούσιος· καὶ τὸ θηλυκὸν, Ῥοδανουσία] Eadem quæ ſupra Ῥαδανουσία vocata eſt. Iſaacus Caſaubonus ad Strabonis lib. IV. pag. 180. docet *Rhodanuſiam* ab aliis appellari *Rhoden*, per *Maſſiliam* hic intelligi *Maſſilienſium* regionem.

ῬΟΔΑΙ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥοδαιάτης] Straboni lib. VI. pag. 281. Ῥοδαίων πόλις. Ptolemæo Ῥυδία. Latinis *Rudia*, Ennii patria.

ῬΟΔΗ, πόλις Ἰβηρίας] Meminit Strabo lib. III. & XIV. Marcianus in Periegeſi v. 208.

Πρώτη μὲν Ἐμπόριον. Ῥόδη δὲ δευτέρα.
Ταύτην μὲν οὖν οἱ πρὶν κρατοῦντες ἔκτισαν
Ῥόδιοι.

Prima quidem Emporium. Rhode vero ſecunda.
Hanc equidem qui prius pollebant, condiderunt
Rhodii.

Similiter Livius lib. XXXIV. cap. 8. *Hoc Rhodam ventum: & præſidium Hiſpanorum, quod in caſtello erat, vi dejectum. Ab Rhoda ſecundo vento Emporios perventum.*

—— Τὸ ἐθνικὸν, Ῥοδαῖος, ὡς Μενδαῖος, Λυδαῖος] Apud R. P. Jacobum Sirmondum nummus extat, qui ad hanc urbem pertinere videtur: in cujus uno latere roſa repræſentata viſitur, in altero legitur: ΡΟΔΗΤΑΝ. Unde videtur, Ῥοδήτης etiam fuiſſe urbis hujus gentile.

ῬΟΔΟΣ, νῆσος ἐπιφανεστάτη· ἐκαλεῖτο Ὀφιοῦσα καὶ Αἰθραία. Οἱ κατοικοῦντες, Αἰθραῖοι, καὶ Ῥόδιοι καὶ Ῥοδία] Plinius lib v. cap. 31. *Pulcherrima & libera Rhodos circuitu CXXX mil. paſſ. aut ſi potius Iſidoro credimus, CIII. habitata urbibus, Lindo, Camiro, Ialyſo, nunc Rhodo, &c. Vocitata eſt antea Ophiuſa, Aſteria, Æthraa, Trinacria, Corymbia, Pœeſſa, Atabyria ab rege.* Diodorus Siculus lib. v. pag. 226. & ſeqq. late exſequitur inſulæ hujus antiquitates, in his etiam a *ſerpentibus* eam vexatam, quos extinxerit Phorbas Lapithæ filius. Heraclides in Excerptis de Politiis pag. 455. Ῥόδον τὴν νῆσον τὸ παλαιὸν κεκρύφθαι λέγουσιν ὑπὸ τῆς θαλάσσης· ἀναφανῆναι δὲ ὕστερον ξηρανθεῖσαν. Ἐκαλεῖτο δὲ Ὀφιοῦσα διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐνόντων ὄφεων. *Rhodum inſulam perhibent antiquitus in mari delituiſſe: poſtea areſactam, emerſiſſe. Dicta autem initio Ophiuſa, ob multitudinem ſerpentum, qui in ea exorti erant.* Hyginus in Aſtron. cap. de Ophiucho. *Polyzelus Rhodius hunc Phorbanta nomine demonſtrat, qui Rhodiis auxilio maximo fuiſſe demonſtratur. Nam cum eorum inſulam ſerpentium multitudine occupatam, cives Ophiuſam appellaſſent & in ea multitudine ferarum draco fuiſſet ingentis magnitudine, qui plurimos eorum interfeciſſet & patria denique deſerta carere coëgiſſet, dicitur Phorbas Triopa filius ex Hiſcilla Myrmidonis filia natus, eo tempeſtate delatus, omnes feras & eum draconem interfeciſſe, qui cum maxime Apollini dilectus eſſet, locatus inter ſidera dicitur, ut interficiens draconem laudis & memoriæ cauſa videretur.* Vide & Pindari Scholiaſten ad Olymp. Od. VII.

ῬΟΔΟΥΝΤΙΑ, χωρίον πλησίον Οἴτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥοδούντιος· τὸ οὐδέτερον, Ῥοδούντιον ἔπος] Livius lib. XXXVI. cap. 16. *Duo millia Heraclea ſubſtiterunt: duo triſariam diviſa, Callidromum & Rhoduntiam & Tichiunta (hæc nomina cacuminibus ſunt) occupavere.* Intelliguntur montis OEtæ. Hinc Claudius Salmaſius pro ἔπος hic legebat, αἶπος. quod & occurrit alibi.

ῬΟΙΤΕΙΟΝ, ὄρος ἄκρον εἶναί φησι] *Promontorium* etiam non obſcure facit Xenophon lib. I. Hiſt. Græc. pag. 428.

—— Καὶ πόλις. δὲ ἐστι Τρωάδος] Herodotus lib. VII. cap. 43. Ἅμα ἡμέρῃ δὲ ἐπορεύοντο ἐνθεῦτεν, ἐν ἀριστερῇ μὲν ἀπέργοντες Ῥοίτειον πόλιν καὶ Ὀφρύνειον, καὶ Δάρδανον, ἥπερ δὲ Ἀβύδῳ ὅμουρός ἐστι. *Simulatque illuxit illinc moverunt a læva ſtringentes Rhœteum urbem & Ophryneum & Dardanum, quæ Abydo conterminа eſt.*

—— Ὁ πολίτης, Ῥοιτειεύς, καὶ Ῥοιτιάς, καὶ Ῥοιτὶς διὰ τοῦ ι] Euſtathius ad Iliad. B. pag. 313. Ῥοιτιεύς gentile eſſe a Ῥοίτειον, ut Ῥυπεύς a Ῥύπον probare videtur. Ῥοιτειάς vero occurrit apud Apollonium lib. I. v. 929.

Τὸ δ' ἐννύχιοι Ῥοιτειάδος ἔνδοθεν ἀκτῆς
Μέτρεον, Ἰδαίην ἐπὶ δεξιὰ γαῖαν ἔχοντες.

Nocturni autem quod infra Rhœteum eſt promontorium
Mare emenſi ſunt, Idæam terram habentes ad dextram.

ῬΟΞΟΝΟΚΑΙΑ, πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥοξονοκαῖος, ἢ Ῥοξονοκαιάτης, καὶ Ῥοξονοκαιανός] Videtur eſſe Ῥωξανάκη Nicolai Damaſceni in Excerptis apud Conſtantinum Porphyrogennetam pag 437. quæ *Sacarum regia* dicitur: Καὶ ἐπεὶ πλησίον γίνεται ἀνὴρ Ῥωξανάκης τῆς πόλεως, ἔνθα Σάκαις τὸ βασίλειον ἦν, ὑπηντίαζεν αὐτῷ Ζαρειναία, καὶ θεασαμένη σὺν πολλῇ χαρᾷ ἐδεξιοῦτό τε αὐτὸν καὶ ἐφίλησε πάντων ὁρώντων. *Igitur cum Stryangaus haud procul ab urbe Roxanace eſſet, in qua Sacarum regia erat, Sarinaa obviam progreſſa, eum maxima hilaritate excepit atque in conſpectu omnium exoſculata, in currum illius tranſcendit.*

ῬΟΠΕΙ͂Σ, ἔθνος οὗ μέμνηται Φαβωρῖνος ἐν ἐπιτομῇ τετάρτῃ τῆς Παμφυλίας] Post τετάρτῃ puto ponendum κῶλον· ut τῆς Παμφυλίας ad ἔθνος ex intervallo referatur.

ῬΥ͂ΓΧΑΙ, χωρίον Εὐβοίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥυγχαῖος] Apud Athenæum lib. III. pag. 95. adducitur ex Polybio Ῥύγχος, sed Ætoliæ adscribitur: Καὶ τόπος δέ τις οὕτω καλεῖται Ῥύγχος, περὶ Στράτον τῆς Αἰτωλίας, ὥς φησι Πολύβιος ἐν ἕκτῃ ἱστοριῶν. *Est & locus circa Straton Ætoliæ, Rytichus, id est Rostrum, dictus, ut tradit Polybius libro sexto Historiarum.*

ῬΥ͂ΝΔΑΚΟΣ, πόλις μεταξὺ Φρυγίας καὶ Ἑλλησπόντου. Οἱ κατοικοῦντες Ῥυνδακηνοί, ὡς Κυζικηνοί. Λέγεται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ Ῥύνδακος θηλυκὸν Ῥυνδακὶς καὶ Ῥυνδακίτης] Rhyndacus pro fluvio Asiam Bithyniamque disterminante sæpe occurrit apud alios, pro urbe non item. Apud Scholiasten tamen Apollonii pag. 57. Ῥυνδακὸς τόπος ἐστὶ Φρυγίας, οὗ μνημονεύει Βακχυλίδης. Ταῖς δὲ ἀληθείαις τάφος ἐστὶ τοῦ Βριάρεω, κατὰ τὴν εἴσοδον. Καλλίμαχος δὲ ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ποταμῶν, καὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν τῷ αὐτῷ διακόσμῳ. Ἄλλως. Ῥύνδακος, ποταμὸς Φρυγίας, ὁ νῦν Μέγιστος, πρὸς ᾧ κατὰ τὴν ἔξοδον καὶ Αἰγαίωνος τινὸς ἥρωος, Μύσιε τάφος. Ῥύνδακος, ὁ ὡς Λιακός. In quibus verbis pro Μέγιστος scribendum Μάκεστος. Strabo lib. XII. pag. 576. Δι' ὧν χωρίων καὶ ὁ Ῥυνδακὸς ῥεῖ ποταμὸς, τὰς ἀρχὰς ἔχων ἐκ τῆς Ἀζανίτιδος· προσλαβὼν δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἀβρεττηνῆς Μυσίας ἄλλους τε καὶ Μάκεστον ἀπ' Ἀγκύρας τῆς Ἀβασίτιδος ἐκδίδωσιν εἰς τὴν Προποντίδα κατὰ Βέσβικον νῆσον. *Per has regiones Rhyndacus labitur fluvius, ortus in Azanitide, recipiensque ex Abrettena Mysia cum alios tum Macestum ab Ancyra Abasitidis fluentem, in Propontidem exit apud Besbicum insulam.* Plinius lib. V. cap. 32. *Rhyndacus ante Lycus vocatus: oritur in stagno Artynia juxta Miletopolim: recipit Maceston & plerosque alios, Asiam, Bithyniamque disterminans.* Hic est ille fluvius, ad quem sita Apollonia, quæ inde πρὸς Ῥυνδάκῳ cognominata, etiam in nummis; uti ostendimus supra v. Ἀπολλωνία. Ῥυνδακὶς etiam a fluvio formatur apud Apollonium lib. I. v. 1165.

> Ῥυνδακίδας προχοὰς μέγα τ' ἠρίον Αἰγαίωνος
> Τυτθὸν ὑπ' ἐκ Φρυγίης παρεμέτρεον εἰσορόωντες.
> *Rhyndacia ostia & magnum Ægaonis sepulchrum*
> *Paullum super Phrygiam præternavigarunt inspicientes.*

& Ῥυνδάκιος, apud Orpheum Argon. v. 631.

> Αἶψα δὲ Ῥυνδακίους προχοὰς ὑμεῖς θέον.

> *Statim vero Ryndacia ostia præteriis currens.*

ῬΥ͂ΠΑΙ, πόλις Ἀχαϊκή. Λέγεται καὶ Ῥυπαίη, ἐξ οὗ τὸ Ῥυπαῖος. Ὁ πολίτης Ῥύψ. Τὸ κτητικὸν, ἀπὸ τοῦ Ῥύπες, Ῥυπικόν.] Herodoto lib I. cap. 145. Ῥύπες. Straboni etiam lib. IX. pag. 385. Nicander Ῥύπαιον vocat in Theriacis v. 227. agens de viperis:

> Οἱ μὲν ὑπὸ Σκείρωνος ὄρη, Παμμώνιά τ' αἰπὰ,
> Ῥύπαιον, Κόρακός τε πάγον, πολιόν τ' Ἀσίλειον,
> *Hæ quidem sub Scironis montibus, & Pammoniis verticibus,*
> *Rhypæo & Coracis pago, canoque Aselena.*

Ad quem locum Scholiastes: Ῥύπαιον δὲ, Ἀντίγονος μὲν τῆς Ἀχαΐδος φησὶν εἶναι, ἐπεὶ καὶ Ῥύπαιοι, οἱ Ἀχαιοὶ ὀνομάσθησαν. Ἔστι δὲ τῆς Αἰτωλίας ὡς Νίκανδρος περὶ τινων εἰς Αἰτωλίαν ἐρχομένων διηγούμενος φησίν. Ἀπ' ἐκείνου τε κολώνην οἰωνοῦ τε Ῥύπαιον. Ὀφθιδάτ' αὖ λίμνην στείχοντες ἴσαν Ναύπακτον. Unde quis putare posset & hic quoque olim fuisse scriptum: λέγεται καὶ Ῥύπαιον. Ῥύπαι autem videntur dictæ Pausaniæ: habet enim lib. VII. pag. 443. Ὀλίγον δὲ ὑπὲρ τὴν λεωφόρον Ῥυπῶν ἐστι τὰ ἐρείπια. *Paullulum supra militarem viam cernuntur Rhyparum ruina.* Pessime autem urbis hujus nomen corruptum est apud Eusebium lib. V. de Præparat. Euang. cap. 20. pag. 210. ubi de Heraclidarum in Peloponnesum agit reditu: Ἐπειδὴ χαλεπὸν ἦν εἰπεῖν κατὰ τὴν θάλασσαν δόξαν ἐνεποίησας ὅτι κατὰ γῆν εἴσιοι, καὶ μέσον στρατοπεδεύεται ναυάτου καὶ τυπαίου, καὶ διακοντίζει Κάρνον ἱππότην Φυλάνδρου τὸν Αἰτωλόν· οὐ, ἐμοὶ δοκεῖ, κακῶς. Quod interpres vertit: *Quoniam molestum aut per mare nominatim dicere, idque si diceres, futurum videbas, uti maritimum iter ille susciperet, hanc ei mentem injecisti; ut terrestri itinere sibi proficiscendum putaret. Itaque nautam inter ac terrestrem medius, castra metatur & Carnum equitem, Ætolum genere, Phylandri filium jaculo trajicit. Nec injuria, ut mihi quidem videtur.* Scilicet contextus Græci vitia non perspexit vir doctus. Sed quomodo historiæ convenit, *nautum inter & terrestrem medius*: deinde an vox Græca τυπαῖος vel τυπαίης? quod si sit, an significare *terrestris* potest? Scribendum procul dubio: καὶ μέσον στρατοπεδεύεται Ναυπάκτου καὶ Ῥυπαίου. *Itaque Naupactum inter & Rhypæum castra metatur.* Apud *Rhypæum* enim trajecit Temenus, cum *Naupacti* classem exstruxisset. Vide quæ notavimus supra v. Ναύπακτος.

ῬΥ͂ΤΙΟΝ, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης, Ῥυτιεύς] Meminit hujus urbis Homerus Iliad. B. v. 648.

> Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε πόλεις εὖ ναιεταώσας.
> *Phæstumque & Rhytium, urbes bene habitatas.*

Ælianus urbem hanc aliquando a civibus desertam commemorat propter scolopendras, lib. xv. Hist. Anim. cap. 26. Λέγουσι δὲ καὶ ὑπὸ σκολοπενδρῶν ἐξαναστῆναι Ῥυτιεῖς· πλεῖστον πλῆθος αὐτοῖς ἐπιφοιτῆσαι τούτων. *Rhytienses ajunt a Scolopendris pulsos, quum infinita earum vis in regionem ingruisset.*

ῬΩ΄ΜΗ, διασημοτάτη πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥωμαῖος, ὡς Θηβαῖος. καὶ Ῥωμαία καὶ Ῥωμαΐς] S. Athanasius in Epistola ad Solit. Μητρόπολις ἡ Ῥώμη τῆς Ῥωμανίας. Vides eum more ejus sæculi ex *Romanus* formasse Ῥωμανίαν.

ῬΩ΄Ν. πόλις τῆς Γανδαρικῆς Σκυθίας] Supra v. Γάνδαραι, *Gandaridas*, ut appellantur Virgilio, gentem fecit *Indicam*.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Ῥώνιος, ἢ Ῥωνίτης, ὡς Θεωνίτης] Scribe, Θωνίτης. uti scribitur supra v. Θῶνις.

ῬΩ̃ΣΟΣ, τὸ ἐθνικὸν, Ῥώσιος· ἀλλὰ καὶ Ῥωσεὺς, ὡς ἀπὸ τοῦ Ταρσὸς, Ταρσεύς. Καὶ τὸ κτητικὸν, Ῥωσικός· Ῥωσικὸς σκόπελος] Non addit situm. Plinius *Syriæ Antiochenæ* tribuit lib. v. cap. 22. *Oppidum Rhosos & a tergo Portæ, quæ Syriæ appellantur; intervallo Rhosiorum montium & Tauri.* Et sic pariter Athenæus, apud quem Ῥωσσὸς scribitur, lib. XIII. pag. 586. ἐν Ῥωσσῷ δὲ καὶ εἰκόνα χαλκῆν αὐτῆς ἱστάναι τολμήσαι παρ' τὴν ἑαυτοῦ. *In Rhosso vero aneam imaginem suam ausum fuisse ponere prope ejus.* & pag. 595. ἐν Ῥωσσῷ τῆς Συρίας. Straboni inter Issum & Seleuciam ponitur & pariter scribitur Ῥωσσὸς lib. XVI. pag. 751. Πρὸς θαλάττῃ δὲ τούτων ἡ ἐστὶν Σελεύκεια, καὶ ἡ Πιερία, ὄρος συνεχὲς τῷ Ἀμάνῳ· καὶ ἡ Ῥωσσὸς μεταξὺ Ἰσσοῦ καὶ Σελευκείας ἱδρυμένη. *Hinc ad mare est Seleucia & Pieria, mons Amano continuus, & Rhyssus inter Issum & Seleuciam posita.*

Σ.

ΣΑ΄ΒΑΙ, πόλις μεγάλη, πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ Φοινίκων] Agatharchidi urbs hæc vocatur Σάβα apud Photium pag. 1372. Τὸ δὲ τῶν Σαβαίων ἄστυ τοῦ παντὸς ἔθνους προσηγορίαν δηλοῦν, ἐπ' ὄρους ἐστὶν οὐ μεγάλου, πολὺ κάλλιστον τῶν κατὰ τὴν Ἀραβίαν ὃ καλεῖται Σάβα. *Sabaorum vero oppidum totius gentis appellationem indicans monti incumbit non magno, omnium in Arabia pulcherrimum, quod vocatur Saba.* Sic enim legendum potius quam Σαβᾶς, Diodorus Siculus facit fidem, qui tanquam ex Agatharchide lib. III. pag. 125. Μετὰ τούτους Σαβαῖοι, πολυανθρωπότατοι τῶν Ἀραβικῶν ἐθνῶν. *Post hos, Carbes, Sabai præ aliis Arabiæ gentibus maxime numerosi.* & pag. seq. Τοῦ δὲ ἔθνους τούτου μητρόπολίς ἐστιν, ἣν καλοῦσι Σάβα, ἐπ' ὄρους ᾠκισμένη. *Gentis hujus urbs primaria, quam Saba vocant, est monti incumbens.* Vide de hac urbe plura apud Salmasium in Exercit. ad Solinum pag. 491.

—— Τὸ ἐθνικὸν τῆς πόλεως καὶ τοῦ Φοινίκων Σαβαῖοι] Et Σαβαΐται: quod occurrit infra v. Ὦγυρις. unde possessivum formatur Σαβαϊτικός. Dionysio Σαβαὶ incolæ ab oppido Σάβα in Perieg. v. 959.

> Αὐτὰρ Ἐρυθραίης παρὰ ῥόον αἴγιαλοῖο θαλάσσης
>
> Μιναῖοί τε Σάβαι τε.

quod Avienus vertit,

> *Persidis accedunt rutili contermina Ponti,*
>
> *Minai Sabataque tenent.*

ubi *Sabatæ*, qui nostro Σαβαῖται. Nisi malis cum Salmasio legere *Sabathæque*, a recto Σάβαθα, vel Σάββαθα Ptolemæi, Arriani & aliorum.

ΣΑ΄ΒΟΙ, ἔθνος Φρυγίας. Λέγονται καὶ αὐτοὶ οἱ Βάκχαι παρὰ Φρυξί] Puto locum mutilum esse aut corruptum. Apud Eustathium enim ad Dionysium pag. 132. legitur: ἦσαν δὲ καὶ ἔθνος Θρᾳκικὸν Σαβοι, ὅπερ τοὺς Βάκχους δηλοῖ, Φρυγίᾳ διαλέκτῳ. ἐξ οὗ καὶ ὁ Διόνυσος ἔοικε Σαβάζιος λέγεσθαι, διότι καὶ Βάκχος ὁ αὐτός. Vide & Harpocrationem hac v. & quæ ad eam notat Maussacus. Scholiastes Aristophanis in Vesp. pag. 432. Σαβάζιον δὲ τὸν Διόνυσον οἱ Θρᾷκες καλοῦσι καὶ Σαβοὺς τοὺς ἱερεῖς αὐτῶν. Idem ad Aves pag. 483. *Phrygibus* tribuit, sic enim ad verba, Καὶ Φρυγίλῳ Σαβαζίῳ, commentatur: Παίζει πρὸς τὸ ὄνομα ἐπεὶ οἱ Φρύγες τὸν Σαβάζιον τιμῶσι. τίς δὲ ἐστιν οὗτος ὁ θεὸς ὁ Ἡρακλεώτης περὶ Ἡρακλείας ἐν τῷ ιβ' φησί. & paullo post: Τὸ γὰρ εὐάζειν, οἱ βάρβαροι σαβάζειν φασίν. Ὅθεν καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὲς ἀκολουθοῦντες τὸν εὐασμὸν σαβασμὸν λέγουσιν. εἰς τὸ αὐτὸ, παίζει πρὸς τὸ ὄνομα, ἐπεὶ Φρύγες τὸ εὐάζειν σαβάζειν φασίν. ἐκ τούτου Σαβάζιον τὸν Διόνυσον. Σάβους δὲ ἔλεγον καὶ τοὺς ἀφιερωμένους αὐτῷ τόπους· καὶ τοὺς βάκχους τοῦ θεοῦ. Unde videmus commune utrique genti vocabulum fuisse. Sed posteriori hoc loco apud Scholiasten legendum puto: τίς δὲ ἐστιν οὗτος ὁ Θεὸς, Ἀμφίθεος ὁ Ἡρακλεώτης &c. ex Harpocratione, qui nominatim hunc auctorem citat. Repetitio vocis Θεὸς in Ἀμφίθεος imposuit librario. Etymologus: Σαβάζιος, ὁ Διόνυσος· διὰ τὸ γινόμενον περὶ αὐτὸν θειασμόν· Τὸ γὰρ εὐάζειν, οἱ βάρβαροι σαβάζειν λέγουσιν. ὅθεν καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὲς ἀκολουθοῦντες, τὸν εὐασμὸν σαβασμὸν προσηγόρευσαν. Hinc etiam venit σαβαοὶ, de quo vide infra v. Σαλμάκις. IOVIS SABAZII meminerunt duæ Inscriptiones antiquæ. Joannes Seldenus recte docet cognomentum hoc non aliunde ad Gentes pervenisse, quam a Jehovah *Sebaoth*, quod inculcante sæpius Jeremia proprium Dei Opt. Max. nomen, in Proleg. de Diis Syris cap. 3. Cæterum idem est Jupiter Βαζῖος sive Εὐάζιος, cujus lapis Neapolitanus meminit apud Capacium lib. I. Hist. Neapol. pag. 243. unde Hesychius Σα-

βάζειν

βάζειν reddit, εὐάζειν, βακχεύειν. Conjecturæ, quas Capacius adfert, nullius sunt pretii. Εὐάζειν autem deducitur a voce, εὐὰ sive εὖα, quæ est ἐπιφώνημα ἱλαρὸν καὶ μυστικόν. Adverbia ejusmodi Θαυμαστικὰ vocant Græci, εὐ, οἰ, εὐ. Nam ut Porphyrius ad Dionysium Thracem notat, Θιάζοντες τῷ Διονύσῳ, τουτέστιν ἐξελευθέρως ταῦτα ἐπιλέγοντες· ταῦτα ὖν ἢ Διονύσου ἐστὶν ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς μανίας ἐστὶ ποιητής· Κάτοχοι γὰρ τινες γινόμενοι καὶ Θιάζοντες τῷ Διονύσῳ, τουτέστιν ἐμφορούμενοι ὑπό τινος πνεύματος ταῦτα φθέγγονται. Vide plura huc pertinentia apud Casaubonum lib. I. de Satyr. Poësi pag. 56.

ΣΑ'ΒΩ, πόλις μεγάλη πέραν τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης] Scribe, Σαβώ. ut Ψεβώ, Ψιττακώ, Χοριζανώ, aliaque Ægyptiaca: hinc genitivus Σαβοῦς v. Βῦτος. & v. Κύβος.

—— Οἱ πολῖται, Σαβαῖοι] Claudius Salmasius ex hoc gentili Σάβω eandem facit urbem, quæ ante Σάβαι, in Exercit. ad Solin. pag. 491. quod vix puto. Immo Σαβοΐτης hinc fit infra vv. Ψεβώ & Χεμφώ. & supra v. Βῦτος. & Σαβίτης [v. Κύβος.

ΣΑΓΑΛΑΣΣΟΣ, πόλις Πισιδίας] In nummo M. Aurelii apud Tristanum Tom. I. pag. 650. circum Deam dextra manu Imperatori ante se stanti coronam imponentem, sinistra Copiæ cornu tenentem: ΛΑΚΕΔΑΙΗΩΝ. subtus: ΣΑΓΑΛΑССΟС. Forte fuit in nummo, ΛΑΚΕΔΑΙΜΩΝ. ut sit nomen ejus qui nummum in honorem Imperatoris cudi curavit: nisi quis Numen aut Genium ejus civitatis existimet.

—— Λέγεται καὶ Σέλγησσος] Salmasius conjiciebat Σελγησσὸς scribendum: ego vero, Σαλαγασσός, ut apud Arrianum scriptum occurrit lib. I. pag. 17. τὴν Τελμισσὸν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἐλπίζων ἂν ἐξελεῖν ἀλλ' ἐπὶ Σαλαγασσὸν ἀπᾶρεν. *Dehinc, quum Telmissi expugnatio non exiguum tempus requirere videretur Salagassum petit.*

—— Τὸ ἐθνικὸν, Σαγαλασσεὺς] Lucianus in de Hist. scrib. meminit Δημητρίῳ Σαγαλασσεῖ: In nummo Alexandri Severi apud Franc. Gotifredum circum mulierem turritam monti insidentem, ΣΑΓΑΛΑССΕΩΝ. Similiter in duobus præclaris Claudii Gothici nummis in Thesauro Mediceo circum leonem, telum ore gestantem: ΣΑΓΑΛΑССΕΩΝ. Item in altero circum Fortunæ templum: & in præclaro ejusdem Claudii Gothici apud Franc. Gotifredum circum Deum Lunum equo vectum, dextra pateram protendentem.

—— Καὶ Σαγαλασσηνὴ] Sic nummus Vespasiani apud Goltzium. Hinc autem Σαγαλασσὶς regio apud Ptolemæum in *Cilicia*, ut feliciſſime restituit Salmasius ad Solin. pag. 619.

ΣΑΓΑΡΤΙΑ, χερρόνησος πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σαγάρτιοι] Σαγαρτίων meminit Herodotus lib. III. cap. 93. & lib. VII. cap. 85.

ΣΑ'ΔΑΛΙΣ, Αἰγυπτία πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Σαδαλίτης] In Galbæ nummo apud Goltzium legitur: ΣΑΔΑΛΙΤΩΝ.

ΣΑ'ΕΟΙ, ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ] Putabam primo eandem esse gentem, quæ ΣΑΪΞΑΙ paulo post. Sed MSS. & vetus Editio habent, ΣΑ'ΖΟΙ. atque ita ordo literarum postulat. Forte autem sic auctor in quodam codice reperit, pro Ἄζοι.

ΣΑΪΞΑΙ, ἔθνος πρὸς τῷ Ἴστρῳ] MSS. ΣΑΙ'ΞΑΙ.

ΣΑ'ΙΣ, πόλις Αἰγύπτου κλίνεται δὲ Σάεως, ὡς Μέμφεως. Καὶ κτητικὸν, Σάϊος, καὶ Σαΐα, & Σαΐτης νόμος, καὶ ὁ πολίτης. Καὶ κτητικὸν, Σαϊτικόν. Τὸ θηλυκὸν, Σαΐτις καὶ Σαϊτιανός] In Arati vita duo diversa oppida hoc nomine commemorantur, unum *Thraciæ*, unde Σάϊοι, alterum *Ægypti*, unde Σαΐται. *Saitarum* in Ægypto colonos Athenienses facit Diodorus lib. I. pag. 17. item Charax, vetus scriptor, in Scholiis Græcis MS. ad Aristidis Panathenaicum, his verbis: Ο' Χάραξ ἱστορεῖ τοὺς Ἀθηναίους ἀποίκους εἶναι Σαϊτῶν. Σάϊς δὲ πόλις Αἰγυπτίων, ἧς οἰκιστὴς Ἐρεχθεύς. διὸ καὶ ἀφανὴς λέγεται, ὡς ὢν ἄγαλμα. ὅτι δὲ ἀποικίας ἐνόμιζον φασὶ πολιοῦχον τὴν Ἀθηνᾶν, Ἔστι γὰρ Σάϊς Αἰγυπτίων φωνῇ παρ' Ἕλλησιν Ἀθηνᾶ. Ἐκ τούτου πρὸς τὸν μαρτυρίαν τὸ τὴν Ἀθηνᾶν ἐπεχειρεῖς κρατεῖν περὶ τῆς ἀκροπόλεως, δηλοῦσαν τὴν ἀποικίαν, ὡς ἐκ τῆς πόλεως ἰσχύουσαν. Codex MS. Vatic. 1415. Ad hanc originem alludit Hadriani nummus, in quo circum Minervam cum noctua & hasta legitur: CAI. L.B. hoc est, CAITΩN. Proclus tamen Σάϊν *Ægyptiam* Atheniensium facit coloniam lib. I. in Timæum pag. 30.

ΣΑ'ΚΑΙ, ἔθνος· οὓς Σκύθας οὕτω φασί. Τὸ θηλυκὸν Σακίς] Hesychius: Σακαιοὶ, οἱ Σκύθαι. & Σακαία, ἡ Σκυθικὴ ἑορτή. Persæ autem *Scythas* appellabant *Sacas* teste Herodoto lib. VII. cap. 64. Τούτους δὲ ἐόντας Σκύθας Ἀμυργίους Σάκας ἐκάλεον. Οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας καλέουσι Σάκας. *Hos quum sint Scythæ Amyrgii, Sacas appellabant: quod cunctos Scythas Persæ Sacas appellant.* Plinius lib. VI. cap. 17. *Ultra sunt Scytharum populi, Persæ illos Sacas universos appellavere a proxima gente*: Σακὶς occurrit apud Clementem Alexandrinum lib. IV. Strom. pag. 498. Ἀκούω δ' ἔγωγε & Σαυρομάτιδας γυναῖκας πολέμου μεταποιεῖσθαι οὐδὲν ἧττον τῶν ἀνδρῶν· & Σακίδας ἄλλας, αἳ πεφεύγουσι εἰς τούπισω, φεύγειν σκηπτόμεναι, τὰς ἀσφαλεῖς τοξευούσας. *Audio autem mulieres quoque Sarmatidas non minus belligerari quam viros: & alias Sacides, quæ a tergo sagittant, simulantes fugere, æque ac viri.*

ΣΑ'ΚΧΗΝΟΙ, ἔθνος Ἀραβίων] Iidem, qui supra vocati, Α'ΚΧΗΝΟΙ'.

ΣΑΛΑΜΙ'Σ, ἡ πρὸς τῇ Ἀττικῇ νῆσος, καὶ πόλις] Strabo lib. IX. pag. 393. & seq. docet *Salaminem* prius *Sciram* & *Cychriam* & *Pityussam* fuisse dictam. De *Cychria* testis etiam noster supra v. Κυχρεῖος. Porphyrius lib. II. de Abstin. ab animal. nec. cap. 54. etiam *Coronidem* ante ait appellatam. Ad hanc insulam contigit nobile prælium Græcorum contra Persas navale.

—— Ὁ πολίτης, Σαλαμίνιος καὶ Σαλαμινία] In nummo Mediceo circum templum Veneris Paphiæ legitur: ΕΠΙ. CΤΡ. Ι. ΠΩΛΛΙΩΝΟC. Η. CΑΛΑΜΙΝΙΩΝ. ΠΑΦΙΑ. in aversa circum caput imberbe: ΗΡΩC ΕΤΡΥΠΤΛΟC. Similis extat etiam apud Franc. Gotifredum. Apud Strabonem lib. VIII. pag. 335. Σαλαμινιάτης κόλπος, qui aliter Saronicus.

ΣΑ'ΛΑΓΓΟC, ὡς Πέλαγος, ἔθνος Ἰταλίας] Videtur ex Lycophrone gentem hanc desumpsisse, apud quem in Cassandra v. 1058.

Ὅταν Σαλάγγων γαῖαν Ἀγγαίσων θ' ἕδη
Μόλοντες αἰτίζωσι κοιράνου γύας
Ἐσθλῆς ἀρούρης.

Quum ad Salangorum & Angasorum terram
Delati, domini petierint jugera
Bona telluris.

ΣΑ'ΛΑΡΣ, ὡς Μάκαρς, νῆσος Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν Σαλάρσιος, ὡς Τιρύνθιος] Ex Τιρύνθιος patet scribendum, Σαλάρθιος. idque notavit etiam Salmasius.

ΣΑΛΓΑΝΕΥ'C, μετὰ τὴν Χαλκίδα ἐστὶν ὁ Σαλγανεὺς ἀπέναντι τοῦ Εὐρίπου. Ἔστι δὲ πόλις Βοιωτίας] Mimimit Σαλγανέως Dicæarchus in descriptione Chalcidis pag. 176.

ΣΑΛΗ'ΣΙΟΙ, μοῖρα Παιόνων. Σαλησίοις δ' εἴπερ καὶ αὐτοὶ μοῖρα Παιόνων τυγχάνουσι] Forte: οἵπερ καὶ αὐτοὶ &c. Verba ex aliquo vetere auctore.

ΣΑ'ΛΥΕC, ἔθνος δυτικὸν, πολεμῆσαν Ῥωμαίοις, ὡς Χάραξ ἐν δεκάτῳ χρονικῶν] Ordo literarum postulat, ut scribatur, Σ'ΑΛΛΥΕC, geminato ΛΛ: atque ita apud Strabonem princ. lib. IV. MSS. codices habent constanter: & in triumphali columna Fastorum Capitolinorum a Pighio auctius edita:

M. Fulvius M. F. Q. N. FLACCUS. PRO AN. DCXXX
Cos. de LIGURIBUS. VOCONTIEIS. SALLVVEISQ. VI.
C. SEXTIUS. C. F. C. N. CALVIN. PRO. CO
DE LIGURIB. VOCONTIEIS. SALLVVEISQ.

Pro δυτικὸν autem legendum suspicor Λιγυστικόν. Strabo lib. IV. pag. 203. Τέρπουσι δ' ἤδη μέχρι Μασσαλίας καὶ μικρὸν προσωτέρω τὸ τῶν Σαλύων ἔθνος, οἰκοῦν τὰς Ἄλπεις τὰς ὑπερκειμένας, καί τινα τῆς αὐτῆς παραλίας ἀναμὶξ τοῖς Ἕλλησι. Καλοῦσι δὲ τοὺς Σάλυας οἱ μὲν παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων Λίγυας καὶ τὴν χώραν, ἣν ἔχουσιν οἱ Μασσαλιῶται Λιγυστικήν. *Inde jam ad Massiliam usque, atque non nihil ulterius, Salyes habitant ora maritima imminentes Alpes, partemque littoris, permixti Græcis: hos antiqui Græcorum Ligyas, id est Ligures, vocarunt & regionem, quam tenent, Massilienses, Ligusticam.*

ΣΑΛΜΑ'ΚΙΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαλμακίτης, καὶ Σαλμακίδης διὰ τὸ ἐπιχώριον] In Notitiis antiquis commemoratur *Heraclea Salbaci*, *Caria* civitas, quæ haud dubie prope *Salmacin* fuit, indeque cognomen traxit. *Salmacis* autem fons fuit apud Halicarnassum, Strabo lib. XIV. pag. 656. Postquam commemorasset Mausoli sepulchrum, addit: Καὶ ἡ Σαλμακὶς κρήνη διαβεβλημένη οὐκ οἶδ' ὁπόθεν, ὡς μαλακίζουσα τοὺς πιόντας ἀπ' αὐτῆς. Ἔοικε δ' ἡ τρυφὴ τῶν ἀνθρώπων αἰτιᾶσθαι τοὺς ἀέρας ἢ τὰ ὕδατα· τρυφῆς δ' αἴτια οὐ ταῦτα, ἀλλὰ πλοῦτος καὶ ἡ περὶ τὰς διαίτας ἀκολασία. *Et Salmacis fons, nescio qua de caussa infamis, quod ex eo bibentes mollitiem contraherent: Enimvero luxuria hominum videtur in aëris & aqua temperiem culpam referre: atqui non has caussam luxuria prabent, sed divitia & victus intemperans ratio.* Vitruvius aliam hujus infamiæ caussam assignat lib. II. de agricult. cap. 8: Hinc Cicero ex antiquo poëta lib. I. de Offic. cap. 18.

Salmaci da spolia sine sanguine & sudore.

Varie autem ubique depravata extat nominis hujus scriptura. Apud Hieroclem in MS. Farnes. *Heraclia Alaboconis*, Ἡρακλείας Ἀλαβοκόνος legitur. In alia, Ἡρακλείας Συαλβάκης. In Notitia Leonis, Ἡρακλείας Σαλβάκου. In Actis Concil. Chalced. Act. I. pag. 39. Ἡρακλείας Σαλβάκης. supra Ἡράκλεια Ἀλμάκιος. Sine dubio autem ubique legendum, Σαλμακίς. A gentili Σαλμακίδης fit etiam fœmininum Σαλμακίς. Unde in veteri Epigrammate lib. III. Antholog. cap. 12. Ep. II. in Trygonium meretricem:

Ἐνθάδε τὸ τρυφερῆς μαλακὸν ῥέθος, ἐνθάδε κεῖται
Τρυγόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα Σαλμακίδων.

Hic delicata mollis facies, hic jacet
Trygonium, debacchantium flos Salmacidum.

In quo versu Suidas σαβακῶν explicat, Διονυσιακῶν· Σαλμακίδων, ἑταιρῶν. v. Σαβακῶν.

ΣΑΛΜΗΝΟΙ', ἔθνος μοναδικὸν, ὥς φησι Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῶν ἀρχαιολογίᾳ] Scribe, νομαδικόν. quomodo notarat etiam Salmasius. Videntur autem iidem, qui postea Σαμψηνοὶ vocantur.

ΣΑ'ΛΜΟC, πόλις Βοιωτίας, ἧς οἱ πολῖται Σαλμώνιοι, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Δευκαλιωνείας] Supra v. Ἄλμων dicit *Almonem Bœotiæ* urbem

urbem perperam Σάλμων ab Hellanico appellari: ab Ἅλμων autem gentile Ἁλμώνιος. Unde hic Σαλμώνιοι ex mente ejusdem Hellanici scribendum videtur.

ΣΑ'ΛΜΥΚΑ, πόλις περὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας] Supra v. Ἀκκαβικὸν τεῖχος promisit se hac Voce pluribus de illo loco acturum: similiter infra v. Τρίτη huc remittit. Nihilominus Epitomator parum memor utriusque loci omnia hic omisit, quæ ibi promittuntur.

—— Τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τοῦ Σάλμυκος, Σαλμυκιεὺς ὡς Ἐρυκιεύς] Videtur legendum, ἀπὸ τῆς Σαλμύκης. aut postea. Σαλμυκῖνος ὡς Ἐρυκῖνος. ab Ἔρυκος scilicet: nam ab Ἐρύκη est Ἐρυκαῖος. Apud Oppianum lib. I. Cyneg. occurrit Σαλμυκίς.

ΣΑΛΜΩ'ΝΗ, πόλις τῆς Πισσάτιδος, καὶ κρήνη ὁμωνύμως, ἀπὸ τοῦ Σαλμωνέως τοῦ βασιλέως. Ὁ πολίτης, Σαλμωνεύς, ἢ Σαλμωνείτης, ὡς Ἀπαρνείτης· τὸ θηλυκὸν, Σαλμωνεῖτις.] Considerandum an Minerva *Salmonia*, in veteri fœdere Hierapytniorum apud Gruterum pag. DV, hinc quoque dicta fuerit.

ΣΑΛΩ'ΝΑ, πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαλωνίτης. Εἰσὶ καὶ Σαλῶναι πόλις Δαλματίας, ὧν Σαλωνεύς, τὸ ἐθνικὸν, ὡς Πρῖσκος ἐν ἕκτῳ] Stephanus ex una eademque urbe nobis hic & sequenti voce facit tres: nam quæ Σαλῶνα vel Σαλώνη appellatus a Dione, Σαλῶναι a Ptolemæo, Σάλων a Strabone dicitur. Hanc coloniam a Claudio factam Pyrrhus Ligorius ex nummis observavit, in quibus legitur: COL. CLAVDIA. AVGVSTA. PIA. VETER. SALONA. Distincta tamen ab hac urbe *Saloniana* apud Ptolemæum lib. II. Georgr. cap. 17. In ora enim *Dalmatiæ* enumerantur, Σικοῦν, Σαλῶνα, Κολώνια, Ἐπίτιον. In quo loco adhuc superest: nam in accuratissima Tabula Slavoniæ manuscripta, quæ penes me est, medio fere loco inter *Sebenico* & *Trau* conspicitur *Salona*. Σαλωνιάνα autem a Ptolemæo recensetus in *Dalmatiæ* mediterraneæ civitatibus inter Αἰκοῦον Κολωνίαν & Ναρβωνὰς Κολωνίαν.

ΣΑΛΩ'ΝΕΙΑ, πόλις Βιθυνίας] Hujus urbis mentionem fieri in Antinoi nummo Tristanus existimat Tom. I. pag. 546. in cujus aversa parte circum Deum Lunum, qui anchoram manu sustinet, legitur: ΙΟΥΛ. CΑΛΩΝΙ . . ΑΝΚΥΡΑΝΟΙC. *Iulienses* enim *Salonitas* & *Ancyranos* nummum hunc in Antinoi honorem cudisse putat. Sed procul dubio perperam. *Julius* enim *Salonius* intelligitur, qui *Ancyranorum* nomine nummum hunc in Antinoi honorem percussit. *Salonii* autem in Gruteri opere leguntur.

—— Τὸ τοπικὸν Σάλων Σάλωνος. Ὁ κατοικῶν, Σαλωνείτης. Οὐκέτι δὲ τοῦ Σάλωνος ὁ Σαλωνείτης, ἀλλὰ τῆς Σαλωνείας. Λέγεται καὶ Σαλωναῖος] Σάλων, est eadem *Dalmatiæ* civitas cum antecedente, uti ibi diximus: sed in *Bithynia* fuit etiam locus vel ager hoc nomine, unde non Σαλωνείτης, sed Σαλωνίτης. Strabo lib. XII. pag. 565. Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ τῆς Βιθυνίας, τό τε Βιθύνιον ἐστιν ὑπερκείμενον τοῦ Τιείου, καὶ ἔχον τὴν περὶ Σάλωνα χώραν ἀρίστην βουβοσίοις, ὅθεν ἐστὶν ὁ Σαλωνίτης τυρός. *In mediterraneis Bithyniæ Bithynium est, supra Teium situm & habens regionem circa Salonem, ubi optima sunt boum pascua, unde Salonites caseus.* Infra v. Σάνδων legitur & Σαλώνιος, tamquam a Σάλων formatum.

ΣΑΜΑ'ΡΕΙΑ, πόλις Ἰουδαίας, ἡ μετονομασθεῖσα Νεάπολις. Καὶ Ἐπαφρόδιτος μὲν τὸ ἐθνικὸν αὐτῆς Σαμαρεὺς εἶπε, καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐμήκυνεν. Ὁ δὲ Ἀντίοχος, Σαμαρείτης] Eusebius lib. Τοπικῶν, & D. Hieronymus ejus interpres *Samariam* non *Neapolim*, sed *Sebasten* scribunt fuisse appellatam, Josephum non uno loco id asseverantem sequuti. Idemque habet Procopius ad lib. III. Reg. cap. 16. pag. 229. Strabo quoque jam pridem ante alios hoc tradiderat lib. XVI. pag. 760. ubi ait: Τοιοῦτοι γὰρ οἱ τὴν Γαλιλαίαν ἔχοντες καὶ τὸν Ἱερικοῦντα καὶ τὴν Φιλαδέλφειαν καὶ Σαμάρειαν, ἣν Ἡρώδης Σεβαστὴν ἐπωνόμασεν. *Nam tales sunt, qui Galilæam habent & Hierichuntem & Philadelphiam & Samariam, quam Herodes Sebasten, id est Augustam, nominavit.* *Neapolis* autem dicta, quæ prius *Sichem* vocabatur. Hujus enim vestigia in suburbanis *Neapoleos* extitisse testantur Eusebius & Hieronymus in Τοπικοῖς. Itaque merito Stephani vel potius Epitomatoris supinum errorem Ortelius aliique docti viri hoc loco castigant. Gentile autem quod attinet, Σαμαρείτης, passim in S. L. occurrit, & alibi apud nostrum, ut supra v. Παρεμβολή.

ΣΑΜΙΚΟ'Ν, οὐδετέρως, Τριφυλιακὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμικεύς, ὡς ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου. ἢ Σαμικὸν, ὡς Ἀττικὸν, τῆς Ἀττικῆς] Polybius lib. IV. pag. 340. Ἡ τῆς μὲν προσηγορίας τέτευχε ταύτης ἀπὸ Τριφάλου τοῦ τῶν Ἀρκάδων παιδός· κεῖται δὲ τῆς Πελοποννήσου παρὰ θάλατταν μεταξὺ τῆς Ἠλείων καὶ Μεσσηνίων χώρας. Τέτραπται δὲ εἰς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος, ἐσχατεύουσα τῆς Ἀχαΐας ὡς πρὸς χειμερινὰς δύσεις. Ἔχει δ' ἐν αὐτῇ πόλεις ταύτας, Σαμικὸν, Λέπρεον, Ὕπαναν, Τυπανεάν, Πύργον, Αἰπυόν, Βώλακα, Στυλάγγιον, Φρίξαν. *Tryphalia nomen invenit a Tryphalo ex Arcadia puero. Sita est in maritima Peloponnesi parte inter Eleorum & Messeniorum fines, spectatque mare Libycum, in extremo Achaia quod ad hibernum occasum vergit. Urbes regionis hujus sunt Samicum, Lepreum, Hypana, Typanea, Pyrgus, Æpyum, Bolax, Styllagium, Phryxa.* Strabo lib. VIII. pag. 343. Εἶτα τὸ διεῖργον ὄρος τῆς Τριφυλίας τὴν Μακιστίαν ἀπὸ τῆς Πισάτιδος. εἶτ' ἄλλος ποταμὸς Χαλάδε, καὶ κρήνη Κρουνοὶ καὶ κατοικία

Χαλ-

Χαλκὶς καὶ τὸ Σαμικὸν μετὰ ταῦτα, ὅπου τὸ μάλιστα τιμώμενον τοῦ Σαμίου Ποσειδῶνος ἱερόν. *Sequitur mons, qui Macistia Triphyliam a Pisatide distinguit. Tum amnis Chalcis, & fons Cruni, & pagus Chalcis ac Samicum deinde, ubi Samii Neptuni est templum summa cultum veneratione.* Meminit & Pausanias lib. v. pag. 294. Ἰόντι δὲ ἀπὸ τῆς Ἠλείας, χωρίον ἐστὶν ἐπὶ θαλάσσῃ καθῆκον. ὀνομάζεται μὲν Σαμικόν, ἐν δεξιᾷ δὲ ὑπὲρ αὐτό, ἥ τε Τριφυλία καλουμένη. *Ex Eleo agro egredienti occurrit locus, cui Samicum nomen, ad mare situs: supra hunc ad dextram regio, quæ Triphylia dicitur.* Ex quibus locis situs *Samici* abunde perspicitur.

ΣΑ'ΜΝΙΟΝ, πόλις Βρεττανίας. Τὸ ἐθνικόν, Σάμνιος, καὶ Σαμνίτης, καὶ Σαμνιτικός, κτητικόν] Errat auctor, dum ex provincia nobis fingit urbem. Deinde MSS. pro Βρεττανίας habent Πρεττανίας. Sed legendum videtur Βρεττίας. Hoc enim nomine Græci *Bruttiorum* regionem appellabant. Nihilominus Olympiodorus apud Photium pag. 181. Ῥήγιον appellat μητρόπολιν τῆς Βρεττανίας. & Salmasius in Exercit. Plinian. pag. 321. vulgatam tuetur allatis ex Diodoro Siculo, Athenæo & Olympiodoro exemplis. Tamen puto potius scriptorum errorem esse, quam sic a Græcis appellatum *Bruttium*.

ΣΑΜΟΘΡΑ'ΚΗ, νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. Ἐκλήθη δὴ ἀπὸ τῶν Σαμίων καὶ τῶν Θρᾳκῶν. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Δαρδανία. Τὸ ἐθνικόν, Σαμοθρᾷξ καὶ Σαμοθρᾴκιος] Insignis de hac insula locus extat apud Suidam hac voce, quem subjicio; Σαμοθρᾴκη, νῆσος. κεῖται δὲ καταντικρὺ τῆς Θρᾴκης. Φασὶ δὲ Σαμίους οἰκίσαντας αὐτήν, τὸ ὄνομα θέσθαι τοῦτο. Καὶ ἔστι παρὰ Ἀντιφῶντι ἐν τῷ Σαμοθρᾳκικῷ λόγῳ οὕτως εἰρημένον. καὶ γὰρ οἱ τὴν ἀρχὴν οἰκήσαντες τὴν νῆσον, ἦσαν Σάμιοι, ἐξ ὧν ἡμεῖς ἐγενόμεθα. κατῳκίσθησαν δὲ ἀνάγκῃ, οὐκ ἐπιθυμίᾳ τῆς νήσου. Ἐξέπεσον γὰρ ὑπὸ τυράννων ἐκ Σάμου. καὶ τύχῃ ἐχρήσαντο ταύτῃ. λείαν λαβόντες ἀπὸ τῆς Θρᾴκης ἀφικνοῦνται εἰς τὴν νῆσον. *Samothracia, insula. Sita vero est e regione Thracia. Ajunt autem Samios, qui colonis eo missis eam occuparant, hoc nomen imposuisse. Hoc autem est apud Antiphontem in oratione Samothracica, sic appellata. Qui enim initio hanc insulam incoluerunt, Samii fuerunt, ex quibus nos sumus prognati. Necessitate vero, non cupiditate insulæ, suas sedes transtulerunt. Nam a tyrannis Samo pulsi hac fortuna usi sunt. Cum prædam ex Thracia cepissent, in insulam pervenerunt.* Hesychius, Σάμου, ὑληέσσης Θρηϊκίης (nam sic scribendum pro Θρηκίνης) explicat, τῆς Σαμοθρᾴκης. Sunt autem ea Homeri verba Iliad. N. v. 12.

ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
Θρηϊκίης.

Alte super summum verticem Sami sylvosæ
Threiciæ.

Dicitur autem prius Δαρδανία appellata. Marcianus in Perieg. v. 683.

Πέραν Σαμοθρᾴκη δ' ἐστὶ νῆσος Τρωϊκή,
Ἔχουσα τὴν οἴκησιν ἀναμεμιγμένην.
Πρότερον γὰρ εἶναί φασιν ἐν ταύτῃ τινὰς
Τοὺς Τρῶας, Ἠλέκτρας τεκούσης Δάρδανον
Τῆς λεγομένης Ἄτλαντος Ἰασίωνά τε.
Ὧν τὸν μὲν Ἰασίωνα δυσσέβημά τι
Πρᾶξαι περὶ Δήμητρος λέγουσ' ἄγαλμα, καὶ
Πληγῇ κεραυνωθέντα δαιμονίᾳ κτανεῖν.
Τὸν Δάρδανον δὲ λιπόντα σὺν τόπους πρὸ τοῦ
Πρὸς τὴν ὑπώρειάν γε τῆς Ἴδης κτίσαι
Πόλιν ἀφ' ἑαυτοῦ Δαρδανίαν καλουμένην.
Τοὺς δὲ Σαμοθρᾷκας Τρῶας ὄντας τῷ γένει
Αὐτοὺς τότε δὲ Τρῶας ἐπικαλουμένους,
Δι' εὐσέβειαν ἐγκαταμεῖναι τῷ τόπῳ.
Ἐν σιτοδείᾳ τῶν Σαμίων δ' αὐτοῖς ποτε
Ἐπαρκεσάντων, τηνικαῦτ' ἐν τῇ Σάμῳ
Ἐπιδεξάμενοι τινὰς συνοίκους ἔσχοσαν.

Ultra Samothracia vero est insula Troica,
Habens habitationem permixtam.
Olim enim esse ajunt in illa quidam
Trojanos, Electra enixa Dardanum,
Quæ dicitur Atlantis filia, Iasionemque.
Quorum quidem Iasionem piaculum quoddam
Fecisse circa Cereris ajunt simulacrum, &
Ictu fulminis percussum divino obiisse.
Dardanum vero relinquentem loca olim
Ad radicem montis Idæ condidisse
Urbem de se ipso Dardaniam vocatam.
Samothraces vero Trojanos appellatos
Per pietatem permansisse in loco.
In fame Samiis vero illis olim
Auxiliantibus, tunc ex Samo
Excipientes quosdam incolas habuere.

Scholiastes Apollonii ad lib. I. v. 916. Νῆσον ἐς Ἠλέκτρης. τὴν Σαμοθρᾴκην λέγει. ἐκεῖ γὰρ ᾤκει Ἠλέκτρα ἡ Ἄτλαντος, καὶ ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ὀρχηστῶν Στρατηγίς· ἥν φησιν Ἑλλάνικος Ἠλεκτρυώνην καλεῖσθαι &c. Vide & Eustathium ad Dionysium pag. 75. Dicta etiam fuit Λευκανία ob colorem *album*, sicut Albion: & hinc forte Λευκανία *Lucania*, cujus promontorium *Leucopetra*. Heraclides de Polit. Ἡ Σαμοθρᾴκη τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐκαλεῖτο Λευκανία διὰ τὸ λευκὴν εἶναι· ὕστερον δὲ Θρᾳκῶν κατασχόντων, Θρᾳκία. *Samathracia initio dicta Leucania, eo quod alba sit. Postea quum Thraces eam occupassent Thracia.* Et Λευκοσία teste Aristotele apud Apollonii Scholiasten lib. I. pag. 44. Ἡ δὲ Σαμοθρᾴκη ἐκαλεῖτο πρότερον Λευκοσία, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν Σαμοθρᾴκης πολιτείᾳ.

ΣΑ'ΜΟΡΝΑ, καὶ Σάμορνος, ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Σαμόρνης, Σαμορναῖος. Τῆς δὲ Σάμορνος, Σαμόρνιος] Hesychii loca huc pertinentia emendavi supra v. Ἔφεσος.

ΣΑΜΟΣ, ἐπιφανὴς πρὸς τῇ Καρίᾳ νῆσος· ἐκλήθη δὲ πρότερον Παρθενία] Callimachus Hymno in Delum v. 48.

ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδασι μαζὸν
Παρθενίης· οὔπω γὰρ ἔην Σάμος.

aut jugum aqua perfusum insulæ
Parthenia: nam Samus nondum appellabatur.

Scholiastes Apollonii lib. I. v. 185. Ἴμβρασος γὰρ ποταμὸς Σάμου, ὃς μετεκλήθη Παρθένιος, διὰ τὸ ἐκεῖ παρθένον οὖσαν τετράφθαι τὴν Ἥραν. Καὶ Καλλίμαχος μέμνηται. Ὁ δὲ Ταρραῖος οὕτως· Παρθενία δὲ ἡ Σάμος ἀπὸ Παρθενίας τῆς Σάμου γυναικὸς ὠνομάσθη. & lib. II. v. 868. Ἴμβρασος, ποταμὸς Σάμου πρότερον Παρθένιος λεγόμενος. Καλλίμαχος· ἀντὶ γὰρ ἐκλήθη Ἴμβρασος Παρθενίου. Nicander in Alexipharm. *Samiam terram* vocat Παρθενίην γαῖαν. ubi Scholiastes negat integram insulam Παρθενίαν fuisse dictam, sed certam quandam insulæ terram pag. 57. Παρθενίαν οὐχ ἡ ὅλη Σάμος, ἀλλά τις ἐν αὐτῇ ἀφορισθεῖσα γῆ. Sed Strabo cum Scholiaste facit Apollonii, lib. x. pag. 457. cui lib. XIV. pag. 637. Παρθενίας dicitur: Ἐκαλεῖτο δὲ Παρθενίας πρότερον οἰκούντων Καρῶν· εἶτα Ἀνθεμοῦς, εἶτα Μελάμφυλλος, εἶτα Σάμος, εἴτ' ἀπό τινος ἐπιχωρίου ἥρωος, εἴτ' ἐξ Ἰθάκης καὶ Κεφαλληνίας ἀποικισθέντος. *Olim dicta fuit Parthenias, Caribus eam tenentibus: deinde Anthemus, post Melamphylus, tandem Samus: sive ab heroë aliquo indigena, sive quod incola ex Ithaca & Cephallenia eo sunt traducti.*

— Καὶ Δρύουσα] Heraclidi in Fragm. de Polit. Δρυοῦσα.

— Καὶ Ἀνθέμουσα] Straboni loco paullo ante adducto, dicitur Ἀνθεμοῦς. Eustathio ad Dionysium pag. 771. Ἀνθεμίς. Scholiastæ Apollonii lib. II. v. 874. Μελάνθεμος & Ἀνθεμοῦς.

— Καὶ Μελάμφυλος] Apud Jamblichum lib. I de Vita Pythag. cap. 2. leviter hæc vox corrupta est: Καὶ τούτων ἁπάντων ἡγούμενον οἰκίσαι οὕτως, τὴν δ' ἀρετὴν τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς γῆς Μελάνφυλον καλουμένην. Scribe, Μελάμφυλον. *Eumque* (Ancæum) *horum omnium præfectum & quasi ducem insulam habitabilem redditurum, quæ ob soli terræque præstantiam Melamphylus vocitata est.* Interpres isthic non litavit veritati.

— Τὸ ἐθνικὸν, Σαμαῖος, καὶ Σάμιος, καὶ Σαμία, καὶ Σαμιακός] Videntur hic aliqua esse omissa: nam Σαμαῖος gentile est a *Same* vel *Samo Cephallenia* oppido, Σάμιος a *Samo Ionica*. Strabo lib. x pag 455. Τὴν δὲ Κεφαλληνίαν τετράπολιν οὖσαν, οὐδ' αὐτὴν εἴρηκε τῷ νῦν ὀνόματι, οὔτε τῶν πόλεων οὐδεμίαν, πλὴν μιᾶς εἴτε Σάμης εἴτε Σάμου· ἡ νῦν μὲν οὐκέτ' ἐστὶν, ἴχνη δ' αὐτῆς δείκνυται, κατὰ μέσον τὸν πρὸς Ἰθάκην πορθμόν. οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς Σαμαῖοι καλοῦνται. *Cephallenia autem cum habeat quatuor urbes, ne illam quidem suo adfecit nomine, quod nunc habet, neque ullam urbium, Same sive Samo excepta, cujus hodie tantum vestigia extant, ad medium versus Ithacam trajectum: cives Samai dicuntur.* Thucydides lib. II. pag. 119. Κεῖται δὲ ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν καὶ Λευκάδα· τετράπολις οὖσα, Παλῆς, Κράνιοι, Σαμαῖοι, Πρωναῖοι. *Cephallenia autem sita est e regione Acarnaniæ & Leucadis, & in ea sunt quatuor civitates Pallenses, Cranii, Samai, Pronai.* Ad quem locum Scholiastes: Σάμοιος, ὁ ἀπὸ Σάμου. Σαμαῖος, ὁ ἀπὸ Σάμης. Sed pro Σάμοιος scribendum Σάμιος. Eustathius ad Iliad. B. pag. 307. Λέγεται δὲ καὶ Σάμη, ἧς ὁ πολίτης Σαμαῖος. E quibus apparet hic quædam omissa de *Same* vel *Samo Cephallenica*. Apud Goltzium in nummo occurrit: ΔΗΜΟϹ ϹΑΜΕΙΩΝ. Apud Hesychium: Σαμιακὸς τρόπος. quod quid denotet apud ipsum vide.

ΣΑΜΟΣΑΤΑ, πόλις Κομμαγηνῆς ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ. Ὁ πολίτης, Σαμοσατεύς] Ammianus Marcellinus lib XVIII. pag. 130. *Hac operientibus illis & ancipiti cogitatione districtis, nobis apud Samosatam, Comageni quondam regni clarissimam sedem, parumper morantibus, repente novi motus rumoribus densis audiuntur & confertis.* Sed Strabo numero plurium effert lib. XVI. pag. 749. Καθίκουσι δὲ ἡ Κομμαγηνὴ μικρά τις ἐστίν· ἔχει δ' ἐρυμνὴν πόλιν Σαμόσατα, ἐν ᾗ τὸ βασίλειον ὑπῆρχε· νῦν δ' ἐπαρχία γέγονε. *Commagena perparva regio est & urbem habet natura munitam Samosata regni caput, nunc provincia facta est.* In veteri nummo apud R. P. Jacobum Sirmondum & apud Illustr. Equitem de Puteo, in corona legitur:

ΦΛΑ
ϹΑΜΟ
ΜΗΤΡΟ
ΚΟΜ

hoc est, ΦΛΑΒΙΑ ΣΑΜΟϹΑΤΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙϹ ΚΟΜΜΑΓΗΝΗϹ. ab altera parte: ΑΔΡΙΑΝΟϹ. Sic quoque in Philippi nummo apud Franc. Gotifredum. Apud Ligorium vero & Erizum pag. 549. in Julii Philippi nummo circum Deam Syriam, capite turrito, modio aut aræ insidentem cum aquila & Pegaso ΦΛ. ΣΑΜΟϹΑΤΕΩΝ ΜΗΤΡ. ΚΟΜΑ Nummus hic fuit Pamphili Pamphilii, Romani. Alium simillimum habet Franc. Gotifredus Aleppo allatum. A quo non multum abit Antonini Pii nummus apud Tristanum Tom. I. pag. 606. in quo circum Deam Syriam capite turrito colliculo insidentem, ad cujus radices aqua supra quam extat homo nudus pectore tenus, dextera spicas tenentem tres, legitur: Φ. ϹΑΜΟϹ. ΙΕΡ. ΑϹΤ ΑΥΤΟΝΟ. ΜΗΤΡ. ΚΟΜ. item Philippi, apud modo laudatum

datum Equitem, in quo: ΦΑ. CΑΜΟCΑΤΕΩΝ. ΜΗΤΡΟΠΟ. ΚΟΜ.

ΣΑ'ΜΦΗ, πόλις Φοινίκης. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμφαῖος] Gentile hoc legitur in nummo Titi apud Goltzium.

ΣΑ'ΜΨΑ, κώμη τῆς Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαμψηνός. Σάμψα δὲ, παρὰ τοῖς Ἄραψιν ὁ ἥλιος] Supra Βαισάμψα, quod in sacris literis *Bethsames*, dicitur οἶκος ἡλίου. Thomas Reinesius lib. I. Var. Lect. cap. 25. pag. 114. docet Σάμψα Arabum esse ex Hebræo שמש *schamasch* pro quo & שמשא *schamscha* efferunt, quo vocabulo etiam *sol* denotatur. Huc etiam pertinere videtur Σάψας, quod Hesychio redditur, ὁ ἀγαθὸς δαίμων παρὰ Ἄραψι. A Σάμψα formantur & Σαμψῖται apud Epiphanium, ubi de Ossenis & *Sampsæis*. Vide Catal. Hæret. Damascen.

ΣΑΝΔΑΛΙΟΝ, Πισιδίας χωρίον. Ὁ τῶν οἰκῶν, Σανδαλιώτης] Strabo lib. XII. pag. 569. Τὸ δὲ Σανδάλιον οὐδ᾽ ἐνεχείρησε βίᾳ στρατηγεῖν, μεταξὺ κείμενον τοῦ τε Κρήμνης καὶ Σαγαλασσοῦ. *Sandalium autem ne tentavit quidem vi, situm inter Cremnam & Sagalassum.* Fuit & *Lacedæmone* locus hoc nomine teste Ptolemæo Hephæstionis apud Photium pag. 480. Ὅτι ἐν Λακεδαίμονι τόπος τὸ Σανδάλιον, ἀπὸ τοῦ Ἑλένης σανδαλίου ἐκπεσόντος, αὐτῆς ἐν αὐτῷ διωκομένης ὑπ᾽ Ἀλεξάνδρου, ἔλαχε τὴν κλῆσιν. *Lacedæmone locum quendam Sandalium appellatum ab Helena sandalio, quod illic exciderit, dum illam Alexander persequitur.* Gentile autem Σανδαλιώτης in Claudii Imperatoris nummo legitur apud Goltzium hoc modo: ΣΑΝΔΑΛΙΕΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

ΣΑ'ΝΗ, πόλις Θρᾴκης, μεταξὺ Ἄθω καὶ Παλλήνης. Οἱ πολῖται, Σάνιοι. καὶ Σιναῖοι καὶ Σαναῖοι] Meminit hujus urbis Plutarchus in Quæst. Græc. pag. 298. Herodotus lib. VII. cap. 22. in ipsa cervice sive isthmo montis Atho sitam fuisse affirmare videtur; ait enim: Ἐν δὲ τῷ ἰσθμῷ τούτῳ, ἐς ὃν τελευτᾷ ὁ Ἄθως, Σάνη πόλις Ἑλλὰς οἴκηται. *In hoc isthmo, ubi Athos finitur, sita est urbs Græca nomine Sana.* tamen cap. 123. ejusdem libri in *Pallena* ponit his verbis: ὁ δὲ ναυτικὸς στρατὸς ὁ Ξέρξεω, συντάμνων ἀπ᾽ Ἀμπέλου ἄκρης ἐπὶ Καναστραίην ἄκρην, τὸ δὴ πάσης τῆς Παλλήνης ἀνέχει μάλιστα, ἐνθεῦτεν νέας τε καὶ στρατιὴν παρελάμβανε ἐκ Ποτιδαίης καὶ Ἀφύτιος καὶ Νέης πόλιος καὶ Αἰγῆς καὶ Θεράμβω καὶ Σκιώνης καὶ Μένδης καὶ Σάνης. αὗται γάρ εἰσι αἱ τὴν νῦν Παλλήνην, πρότερον δὲ Φλέγρην καλεομένην νεμόμεναι. *Nauticus autem Xerxis exercitus a promontorio Ampeli præcidens mare usque ad promontorium Canastræum totam fere Pallenem prætervectus est. Illic quoque & naves & commilitium sumpsit ex Potidæa, ex Aphyti, ex Nova urbe, ex Æga, ex Therambo, ex Sciona, ex Menda, ex Sana.* Sed Thucydides confirmat priore loco sitam fuisse lib. IV. pag. 325. Ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ βασιλέως διορύγματος ἔσω προὔχουσα. καὶ ὁ Ἄθως αὐτῆς ὄρος ὑψηλὸν τελευτᾷ ἐς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. πόλεις δὲ ἔχει, Σάνην μὲν, Ἀνδρίων ἀποικίαν, παρ᾽ αὐτὴν τὴν διώρυχα, ἐς τὸ πρὸς Εὔβοιαν πέλαγος τετραμμένην. *Hæc autem (Acte) a fossa, quam Rex fecerat introrsus prominet & Athos ipsius mons excelsus ad Ægæum pelagus terminatur. Urbes vero continet, Sanen, Andriorum coloniam, ad ipsam fossam, mare versus, quod Eubœam spectat.*

ΣΑ'ΝΝΙΓΑΙ, ἔθνος Σκυθίας, τοῖς Ἀβασγοῖς παρακείμενον] Memnoni Σάνηγαι in Excerptis apud Photium cap. LVI. Ταῦτα οἱ περὶ Κλεοχάρην θεασάμενοι καὶ πᾶσαν ἀπογνόντες, πλοῦτον πολὺν ταῖς ναυσὶν ἐνθέμενοι, καὶ τὴν πόλιν διαρπάζειν τοῖς στρατιώταις ἀφέντες (ὑπὸ νύκτα δὲ ταῦτα ἐπεπράττετο) διὰ τῶν πλοίων ἔφυγον, εἰς τὰ ἐσώτερα τοῦ Πόντου (Σάνηγες δὲ καὶ Λαζοὶ ἐνοικοῦντες εἶχον τὰ χωρία) τῶν ἀπολειφθεισῶν τῶν νεῶν πῦρ ἐνέντες. *Hæc ubi Cleocharis factio videt, spem omnem abjiciunt, magnisque in naves opibus congestis & urbe ad direptionem militibus concessa (sub noctem ista fiebant) navigiis ad interiora Ponti, quæ a Sanigis & Lazis incoluntur, aufugiunt, cum reliquam classem incendissent.* Arriano Σανίγαι in Ponti Euxini Periplo ad Hadrianum Imperatorem: Ἀβασκῶν δὲ ἐχόμενοι Σανίγαι. ἵνα περ καὶ ἡ Σεβαστόπολις ᾤκισται. Σανίγων βασιλεὺς Σπαδάγας, ἐκ σοῦ τὴν βασιλείαν ἔχει. *Abascis finitimi Saniga, ubi Sebastopolis sita, qui regi Spadaga parent, qui a te regnum habet.* Unde patet populum hunc non *Scythicum* fuisse sed *Ponticum*.

ΣΑ'ΝΤΩΝΕΣ, ἔθνος τῆς Ἀκυτανίας] Hinc ἀψίνθιον Σαντόνιον apud Dioscoridem lib. III. cap. 38.

ΣΑ'ΟΣ, ἡ τῶν Σαΐων νῆσος. Τὸ ἐθνικὸν, Σάϊος] Scribe: ἡ τῶν Σαμίων νῆσος. Scholiastes vetus in Nicandri Theriaca pag. 35. Καὶ ὁ Σάος δὲ καὶ ὁ Μόσυχλος, ὄρη εἰσὶ τῆς Σάμου. Μέμνηται δὲ τούτων τῶν τόπων τῆς Λήμνου καὶ Σαμοθρᾴκης, ἑκατέρας τὰς νήσους διὰ τούτων σημαίνων. Ἐκαλεῖτο δὲ Σάος καὶ ἡ ὅλη Θρᾳκικὴ Σάμος· καὶ Μόσυχλος δὲ, τὰ ὄρη τῆς Λήμνου, ὡς Ἀντίμαχος. Tzetzes pariter montem antrumque *Thraciæ* dicit ad Lycophronis v. 78.

Λιπὼν ἐρυμνὸν κτίσμα Κορυβάντων Σάον.

Relinquens Saum, munitum Corybantum ædificium,

his verbis: Σάον. ὄνομα ὄρους Θρᾳκικοῦ· οὗ μέμνηται Νίκανδρος, οὕτω πως λέγων ἐν Θηριακοῖς, ἢ Σάον, ἠὲ Μοσύχλην. Τὸ Σάον σπήλαιον Θρᾳκικὸν, σπήλαιον τῆς Ῥέας, ἢ τῆς Ἑκάτης, τῆς δεχομένης εἰς θυσίαν τοὺς κύνας.

ΣΑ'ΠΑΙ, ἔθνος Θρᾴκης. Λέγονται δὲ Σαπαῖοι] Strabo lib. X. pag. 457. Τινὲς δὲ Σάμον καλεῖσθαί φασιν, ἀπὸ Σαΐων, τῶν οἰκούντων Θρᾳκῶν

κῶν πλείονα, οἱ καὶ τὴν ἤπειρον εἶχον τὴν περιοχῇ· εἴτε οἱ αὐτοὶ Σαπαίοις ὄντες, ἢ τοῖς Σιντοῖς, ὡς Σίντιας καλεῖ ὁ ποιητὴς, εἴθ' ἕτεροι. *Quidam Samon nomen habere putant a Saiis Thracibus, qui eam olim habitaverint ut & finitimum continentem: sive hi iidem cum Sapais seu Sintis, quos Sintas Homerus vocat, sive diversi fuerunt.* *Sapaeos* recenset etiam Herodotus lib. VII. cap. 110. Ἔθνεα δὲ Θρηΐκων, δι' ὧν τῆς χώρης ὁδὸν ἐποιέετο, τοσάδε· Παῖτοι, Κίκονες, Βίστονες, Σαπαῖοι, Δερσαῖοι, Ἠδωνοὶ, Σάτραι. *Per quas autem gentes Thracia Provincia iter fecit, hæ sunt: Pati, Cicones, Bistones, Sapai, Dersai, Edoni, Satra.*

—— Καὶ Σιντοι] Scribo: Σαῖοι. Ita enim Strabo suspicatur *Sapaeos* etiam vocatos loco paullo ante allegato, idque exserte firmat deinceps lib. XII. pag. 549. Σίντιας γὰρ ὀνομάζουσί τινες τῶν Θρᾳκῶν, εἶτα Σίντοι, εἶτα Σαῖοι, παρ' οἷς φησὶν Ἀρχίλοχος τὴν ἀσπίδα ῥίψαι.

> Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνον
> Ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.

οἱ δ' αὐτοὶ οὗτοι Σάπαι νῦν ὀνομάζονται· πάντες γὰρ οὗτοι περὶ Ἄβδηρα τὴν οἴκησιν εἶχον καὶ τὰς περὶ Λῆμνον νήσους. *Nam Sinties quidam Thraces dicti fuerunt, post Sinti, inde Sai: apud quos Archilochus se scutum abjecisse dicit:*

> *Nunc aliquis clypeum, quem non ego sponte reliqui*
> *Ad veprem fugiens, eripuit Saius.*

qui iidem nunc Sapa dicuntur, circa Abderam habitantes & insulas apud Lemnum. Strabonem sequitur Eustathius ad Dionysium pag. 101. Οἷον οἱ παρ' Ὁμήρῳ, φασὶ, Σίντιες Θρᾷκες, Σίντοι ἐκλήθησαν ὕστερον. εἶτα παρὰ Ἀρχιλόχῳ Σαῖοι καὶ πάλιν Σάπαι.

—— Καὶ τὸ κτητικὸν, Σαϊπικόν] Videtur scribendum, Σαπαικόν. nisi quis malit, Σαϊακόν.

—— Καὶ Σαπαϊκή] Hinc apud Ptolemæum lib. III. Geogr. cap. 11. Σαπαϊκὴ στρατηγία in *Thracia*.

ΣΑ'ΠΕΙΡΕΣ, ἔθνος ἐν τῇ μεσογείᾳ τοῦ Πόντου] Herodotus lib. IV. cap. 37. inter *Colchos & Medos* his verbis: Τούτων δὲ ὑπεροικέουσι πρὸς βορέην ἄνεμον, Μῆδοι· Μήδων δὲ Σάσπειρες, Σασπείρων δὲ Κόλχοι, κατήκοντες ἐπὶ τὴν βορηΐην θάλασσαν, ἐς τὴν Φᾶσις ποταμὸς ἐκδιδοῖ. *Super hos ad ventum aquilonem habitant Medi, super Medos Sapires, super Sapires Colchi, ad septentrionale pertingentes mare, in quod influit Phasis.* Scholiastes Apollonii *Sapires* appellatos tradit a lapide *Sapirite*, qui apud eos provenit lib. II. v. 397. Ἐπὶ τοῖς Βεχείροις, Σάπειρες ἔθνος Σκυθικὸν, οὕτω κληθὲν διὰ τὸ πολλὴν παρ' αὐτοῖς γίνεσθαι τὴν Σαπφειρίτην λίθον.

—— Οἱ νῦν διὰ τοῦ β λεγόμενοι Σάββειρες] Theophani Byzantio apud Photium pag. 81. dicuntur Σάβειροι. Menandro Protectori in Excerptis Legat. pag. 100. Σάβηροι.

ΣΑ'ΡΑΚΑ, χώρα Ἀραβίας, μετὰ τὴν Ναβαταίων. Οἱ οἰκοῦντες, Σαρακηνοί] *Saracenorum* nomen post Strabonis tempora demum natum Salmasius notat In Exercitat. Plinian. pag. 484. ante vero Σκηνίτας Ἄραβας appellatos. Scaliger in Animavers. ad Eusebii Chronicon pag. 17. docet sic appellatos ab Arabica voce *Sarak*, quod *furaces* & ληστρικοὺς denotat, quales Turcis dicuntur Cosaki Tartariæ & nugari, qui a *Sara*, Abrahami uxore, sic dictos velint. Quod omnino probo.

ΣΑ'ΡΑΠΤΑ, πόλις Φοινίκης. Ὁ πολίτης, ὁ Σαραπτηνός, καὶ Σαραπτία, καὶ Σαραπτηνός] LXX Senes III. Reg. 17, 10. scribunt, Σαρεπτά. Inde Nazianzenus Oratione in Pentecosten meminit Σαρεφθίας χήρας· & Methodius apud Photium pag. 925. Σαρεφθίνης. Lycophron Cassandra v. 1301.

> Αὖθις γὰρ ὕβριν τὴν βαρεῖαν ἁρπαγῆς
> Κύρητες ἀντίποινον Ἴδαιοι κάπροι
> Ζητοῦντες, αἰχμάλωτον ἤμπλευσαν πόριν
> Ἐν ταυρομόρφῳ τράμπιδος τυπώματι
> Σαραπτίαν Δικταῖον εἰς ἀνάκτορον
> Δάμαρτα Κρήτης ἀστέρῳ στρατηλάτῃ.
> *Rursus enim injuriam gravem raptus*
> *Mutuam Curetes, Idai apri*
> *Persequentes, captivam traxerunt juvencam*
> *In tauriformi navigii vase*
> *Saraptiam, Dictaum in palatium,*
> *Uxorem, stellato Creta imperatori.*

Σαραπτίαν autem procul dubio hoc loco scribendum, non Σαραπίαν, uti habent pleræque editiones. Intelligitur autem Europa, quæ a Cretensibus rapta e *Sarapta*, *Phœnicia* urbe. Tzetzes: Ταῦρος ὁ Κνώσιος στρατηγὸς παρὰ Ἀστερίου, τοῦ καὶ Μινοταύρου, βασιλέως Κρήτης πεμφθεὶς, ἀφήρπαξεν αὐτὴν ἐκ Σαραπίας (Σαραπτίας) πόλεως Φοινίκης, μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Τύρου κειμένης. Quæ omnino *Sarapta* conveniunt. Josephus enim lib VIII. Antiquit. cap. 7. medio inter *Tyrum* & *Sidonem* itinere jacuisse docet.

ΣΑ'ΡΔΗΣΣΟΣ, πόλις Λυκίας, πλησίον Λυρνησσοῦ. Ὁ οἰκήτωρ, Σαρδησσεύς· καὶ Σαρδήσσιος Ζεὺς τιμᾶται] Gentile hujus urbis legitur in Vespasiani nummo apud Goltzium.

ΣΑ'ΡΔΙΣ, πόλις Λυδίας] Σάρδις numero singulari legitur quoque supra vv. Ἄσκυρα & Ἄμαστρις. Σάρδεις vero Attice vel Ionice contractum apud alios, & Σάρδεις plurali apud Herodotum, lib. I. cap. 15. & alibi sæpe pro Σάρδιες.

—— Ὁ πολίτης Σαρδιανὸς, καὶ Σαρδιανή] In Septimii Severi Imperatoris nummo apud Franc. Gotifredum gentile hoc legitur circum Deam Concordiam inter Caracallam & Getam his verbis: ΕΠΙ. ΕΠΙΓΕΝΟΥΣ. ΣΑΡ-

ΔΙΑΝΩΝ. ΔΙC. ΝΕΩΚΟΡΩΝ. subtus: ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ. Item in alio ejusdem Gotifredi, in cujus una area Victoria repræsentata est, additum, ΣΕΒΑΣΤΗ. in altera circum Herculis, ut videtur, caput: . . ΤΙΜΝΑCCΟΥ CΑΡΔΙΑΝΩΝ. Vetus item nummus apud Cl. Menestrier, qui in uno latere circum effigiem matronæ velatæ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΑΡΔΙC ΑΣΙΑC ΛΥΔΙΑC ΕΛΛΑΔΟC. in adverso habet: ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ Β. ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΕΠΙ CΟΥΛ. ΕΡΜΟΦΙΛΟΥ. Α. ΑΡΧ. cum bigis Lunæ, rapientis Endymionem. Huic fere similem, sed grandem, apud Franc. Gotifredum me vidisse memini, in cujus una parte circum caput muliebre turritum: ΣΑΡΔΙC ΑCΙΑC ΛΥΔΙΑC ΕΛΛΑΔΟC Α ΜΗΤΡΟΠΟΛΙC. in altera figura muliebris hastata sedens, dextera Victoriolam sustinens in circulo Zodiaco conspicitur cum epigraphe: CΑΡΔΙΑΝΩΝ Β. ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΕΠΙ ΑΤΡ. ΡΟΥΦΕΙΝΟΥ. Extat & alius apud eundem Gotifredum, in quo circum mulierem sedentem, quæ amphora porrecta vinum effundere videtur: ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ. altera pars caput virile pampinis redimitum offert cum inscriptione: ΤΜΩΛΟC. Item alius plane egregius Trajani Imperatoris, in quo circum Proserpinæ raptum: ΕΠΙ ΑΡΙΖΗΛΟΥ. Γ. CΑΡΔΙΑΝΩΝ. Nonnullis etiam *Sardus* gentile formatur a *Sardis*. Tertullianus lib. de Pœnit pag. 146. *Stuprum & idolothytorum esum Thyatirenis exprobrat: Sardos non plenorum operum incusat.*

— Τὸ ἐθνικὸν, Σαρδιανικὸς, Σαρδιανική] Apud Aristophanem in Acharnens. Act. I. Sc. 3. pag. 376. mendose scribitur:

Ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδονικόν.

pro Σαρδιανικόν.

Ne fors te tingam tinctura Sardianica.

uti recte legitur in ejusdem Irene pag. 710.

Ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν.

Quam ille dicit esse tincturam Sardianicam.

Vetus Scholiastes ad Acharnensium locum male a *Sardinia* derivare conatur. Suidas tamen βάμμα dicit Σαρδονικὸν a *Sardinia* v. Σαρδώ. ἐν ᾗ, inquit, γίνονται πορφύραι διάφοροι καὶ ὀξύταται. καὶ παροιμία, βάμμα Σαρδονικὸν, ἀντὶ τοῦ ἐρυθρὸν, φοινικοῦν. *In qua nascuntur insignes & acutissimæ purpuræ. Et proverbium. Tinctura Sardonica pro rubra & purpurea.* Σαρδιαῖοι, qui bis occurrunt apud Dionem in Excerptis Legat. cap. 12. non putandi sunt huc pertinere: uterque enim locus corruptus est, scribendumque Ἀρδιαίους & Ἀρδιαίων, pro Σαρδιαίους & Σαρδιαίων. uti etiam apud Strabonem lib. VIII. pag. 314. sicuti jam notavit Casaubonus, Ἀρδιαῖοι enim in Illyrico habitaverunt urbem Ἄρδιαν, de qua supra suo loco. Ἀρδιαίων meminit Aristoteles Mirab. Auscultat. cap. 149. & Appianus in princip. Illyricorum. Σαρδῶθεν autem Suidas ἀπὸ τῆς Σάρδεων πόλεως deducit.

ΣΑΡΔΩ', ἡ νῆσος. ὁ Σάρδος ὢν τῇ Σαρδοῖ ἀνάλογος. Λέγεται καὶ Σαρδὼν, ὡς τῇ Πυθοῖ παράκειται τὸ Πυθών] *Sardinia* Græcis Σαρδὼ, Σαρδοῦς. & Σαρδὼν, Σαρδόνος. Eustathius ad Dionysium pag. 66. A priore formantur Σάρδοι, a posteriore Σαρδόνες, pro incolis; quomodo apud Herodotum legitur lib. VII. cap. 165.

— Ἐκαλεῖτο δὲ Ἴχνοῦσα, διότι ἐοικυῖα ἦν ἀνθρώπου ἴχνει] Plinius lib. III. cap. 7. *Sardiniam Timæus Sandaliotin adpellavit ab effigie soleæ, Myrsilus Ichnusam a similitudine vestigii.* Sallustius in Fragm. lib. II. Histor. *Sardinia in Africo mari facie vestigii humani in orientem quam in occidentem latior prominet.* Apud Hesychium: Σανδαλῶπη, ἡ Σαρδὼ πάλαι. Scribe, Σανδαλιῶτις, vel Σανδαλιῶτις cum Salmasio in Exercit. in Sol. pag. 99. etsi Σανδαλῶτις æque formari possit a Σάνδαλον, quam Σανδαλιῶτις a Σανδάλιον. Hesychius enim: Σανδάλια, σάνδαλα, γυναικεῖα ὑποδήματα.

— Ὁ καλούμενος, Σαρδόνιος, καὶ Σαρδονία] Hinc Σαρδόνιος γέλως. *Sardonius risus.* de quo videndus Suidas, & Tzetzes ad Hesiodum pag. 12. Item Σαρδονία πόα. *Sardonia herba.* apud Dioscoridem in Alexipharm. cap. 14. & Σαρδόνιον πέλαγος. *Sardonium mare.* apud Herodotum lib. I. cap. 166. & Apollonium Rhodium lib. IV. Argonaut. v. 633.

Τῇ δ' ἐπὶ Σαρδόνιον πέλαγος καὶ ἀπείρονα κόλπον
Ἑπτὰ διὰ στομάτων ἱεὶς ῥόον.

Hac denique Sardonium in mare & amplum sinum
Per septem ostia dimittit fluctus.

Loquitur de Rhodano, quem in mare *Sardoum* effluere scribit ex mente antiquorum, qui totum internum mare ab Italia vel Sardinia usque ad fretum Herculis *Sardoum* appellabant. Aristoteles de Mundo: Πρῶτον μὲν οὖν λέγεται ἐσκολπῶσθαι ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας διχῶς, εἰς τὰς καλουμένας Σύρτεις. ὧν τὴν μὲν, μεγάλην, τὴν δὲ μικρὰν καλοῦσιν. Ἐπὶ θάτερα δὲ οὐκ ἔτι ὁμοίως ἀποκολπούμενος τρία ποιεῖ πελάγη, τό τε Σαρδόνιον, καὶ τὸ Γαλατικὸν καλούμενον καὶ Ἀδρίαν. Quod Apulejus vertit: *Primum igitur Columnis navigantibus dextrum latus duobus sinibus maximis cingitur: quorum primus duas Syrtes habet; alter imparibus quidem sinuatur figuris, sed in maxima divisus est maria: quorum unum Gallicum dicitur, alterum Africum, quod quidem Aristoteles Sardiniense maluit dicere, tertium, Adriaticum pelagus.* Et hinc Polybius æque ac Apollonius lib. III. pag. 200. Ὁ δὲ Ῥοδανὸς ἔχει μὲν τὰς πηγὰς ὑπὲρ τὸν Ἀδριατικὸν μυχὸν πρὸς τὴν ἑσπέραν νεύσας, ἐν τοῖς ἀποκλίνουσι μέρεσι τῶν Ἄλπεων, ὡς πρὸς τὰς ἄρκτους.

ἀρκτῷας. P' εἰ δὲ πρὸς τὰς χέιμερινὰς δύσεις, ἐκβάλλει δ' εἰς τὸ Σαρδῷον πέλαγος. *Rhodanus fontes habet supra sinum Hadriaticum in occasum versos, in partibus Alpium, quæ septentrionem spectant: fertur ad occasum hibernum: exonerat se in mare Sardoum*

—— Καὶ Σαρδῷος] Hinc Σαρδῷον πέλαγος apud Polybium.

—— Καὶ Σαρδονικὸς ἢ Σαρδονική] Suidas: Σαρδόνιον πέλαγος, ἢ Σαρδονικὸν ὁμοίως. Vide Tzetzen ad Lycophronem pag. 126. Delirat autem mirum in modum ineptus ille Geographus.

ΣΑΡΠΗΔΩ'Ν, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Σαρπηδόνιος, ἢ Σαρπηδονία] Apollonius Rhodius lib. I. v. 216.

Καί μιν ἄγων ἕκαθεν Σαρπηδονίην ἔθι πέτρην

Κλείουσιν, ποταμοῖο παρὰ ῥόας Ἐργίνοιο.

Et illam longe abducens, ubi saxum Sarpedonium

Celebrant, juxta fluctus fluvii Ergini.

loquitur de Orithyia ab Aquilone rapta. Ad quem locum Scholiastes: Πόλις τῆς Α'τ̓ικῆς, ἀπὸ Σαρπηδόντος δὲ τῆς Θρᾴκης βασιλέως, ἀδελφοῦ Πόλτυος. Τὰ δ' ἐφεξῆς σαφηνίζων ἐπεί ἢ ἑτέρα ἐστὶ Σαρπηδονία πέτρα τῆς Κιλικίας. In quo loco pro Α'τ̓ικῆς existimo legendum Α'κτῆς. *Actica enim Thracia regio est ad Hæmum montem.* Ptolemæus lib. III. Geogr. cap. II. Παρὰ δὲ τὴν ἀπὸ Περίνθου πόλεως μέχρις Α'πολλωνίας παράλιον, ἡ Α'κτικὴ Στρατηγία. *Juxta litteralia autem a Perintho civitate usque Apolloniam est Actica Præfectura.* Perperam vertitur, *Pratura urbana.* Plinius lib. IV. cap. II. *Mons Hæmus vasto jugo procumbens in Pontum, oppidum habuit in vertice Aristæum. Nunc in ora Mesembria, Anchialum, ubi Messa fuerat, Astice regio.* Σαρπηδονίην enim Πέτρην circa Hæmum fuisse idem Scholiastes paullo ante ex Pherecyde docet: περὶ δὲ τῆς Θρᾳκίας Σαρπηδονίας πέτρας, ὅτι πρὸς τῷ Αἵμῳ ὄρει ἐστὶ, Φερεκύδης φησὶ, περὶ τῆς ἁρπαγῆς ἱστορῶν τῆς Ὠρειθυίας. *Poltyis* autem mentio fit apud nostrum supra v. Μεσημβρία. Hæc ergo de *Sarpedone* & Πέτρᾳ Σαρπηδονίᾳ *Thraciæ*. Vide & eundem Scholiasten ad lib. I. v. 922. Fuit & in Cilicia *Sarpedon* urbs & Σαρπηδονία πέτρα. *Sarpedonium promontorium.* de quo præter auctores ab Ortelio allegatos videndus Oppianus lib. III. Halieut. v. 207. qui prope *Corycum* esse docet.

ΣΑ'ΡΤΗ, πόλις περὶ τὸν Α'θων. Τὸ ἐθνικὸν, Σαρταῖος] Apud Herodotum lib. VII. cap. 122. scribitur Σάργη, facili ex similitudine Γ & Τ literarum errore.

ΣΑ'ΡΩΝ, ποταμὸς Τροιζῆνος. Σαρώνιος δὲ, καὶ Σαρωνία, καὶ Σαρωνικὸς, καὶ Σαρωνική] Eustathius ad Dionysium pag. 60. Σάρωνα facit ποταμὸν Τροιζῆνος exonerantem se in sinum Saronicum. ut forte hoc loco pro πόρος, pariter scribendum sit πόρος: nato ex abbreviatura mendo.

ΣΑ'ΤΡΑ, πόλις Κρήτης, ἡ μετονομασθεῖσα Ε'λεύθερνα. Ο' πολίτης, Σατραῖος] Supra Ε'λεύθεραι urbs, quæ eadem, quæ hic Ε'λευθέρνα, Σάωρος dicitur appellata ἀπὸ Σαώρου τινος φίλης. Unde puto hic mendum aliquod subesse; vel inconsiderate sequutum diversas lectiones aut confudisse. Idque etiam literarum ordo, qui hic turbatur, subindicat.

ΣΑΤΑΛΑ, πόλις Α'ρμενίας, ὡς Α'λέξανδρος ἐν Α'σίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σαταλεύς] Meminit hujus urbis Procopius lib. III. de Ædific. Justiniani, & sæpius S. Basilius Magnus in Epist. 187. Gentile etiam Σαταλεύς apud eundem Basilium legitur Ep. 183.

ΣΑΤΙ'ΚΟΛΑ, πόλις Ι'ταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σατικολανὸς, ὡς Μεδιολανός] Isaacus Casaubonus putabat scribendum ΣΑΤΡΙ'ΚΟΛΑ, & Σατρικολανὸς, ex Livio lib. IX. cap. 21. Verum Sigonius ibi, partim ex nostro, partim ex Diodoro, cantinam exterit. Et hic quoque nihil mutandum ordo literarum suadet.

ΣΑ'ΤΡΑΙ, ἔθνος Θρᾴκης, ὡς Ε'κάταιος ἐν Εὐρώπῃ φησί] Hi *Satriani* sunt Q. Curtio lib. V. cap. 3. quod nomen postremæ Editiones perperam expungunt: recte enim in antiquis & in MS. Mediceo legitur: *Alexander amne superato cum novem millibus peditum & Agrianis Satrianisque Græcorum mercenariis tribus millibus, additis millibus Thracum in regionem Uxiorum pervenit.* Commemorantur Herodoto lib. VII. cap. CXI. Σάτραι δὲ οὐδενός κω ἀνθρώπων ὑπήκοοι ἐγένοντο, ὅσον ἡμεῖς ἴδμεν, ἀλλὰ διατελεῦσι τὸ μέχρι ἐμεῦ αἰεὶ ἐόντες ἐλεύθεροι μοῦνοι Θρηΐκων. Οἰκέουσί τε γὰρ ὄρεα ὑψηλὰ ἴδῃσί τε παντοίῃσι καὶ χιόνι συνηρεφέα, καὶ εἰσὶ τὰ πολέμια ἄκροι. *Satræ nulli olim hominum, quantum nos scimus, fuere subjecti, sed soli e Thracibus ad meam memoriam liberi semper perstitere. Editos enim montes incolunt omnigenis arboribus ac nivibus obsitos: suntque viri in re bellica eximii.*

ΣΑΤΡΙ'Α, πόλις Ι'ταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σατριανὸς, ὡς Διονύσιος] Isaacus Casaubonus legit: ΣΑ'ΤΡΙΚΑ. & Σατρικανός. atque ita pariter Philippus Cluverius lib. III. Ital. Antiq. pag. 1029. docens nostrum ex Gentilitio, Σατρικανὸν, quod occurrit apud Dionysium, formasse Σατρικαν urbem. Sed Romanis urbs dicitur *Satricum.* Vide Cluverium d. l.

ΣΑΤΤΥ'ΡΙΟΝ, χωρίον πλησίον Τάραντος. Τὸ ἐθνικὸν, Σατυρῖνος, ὡς Σατυρεύς] Extat loci hujus mentio in Oraculo dato Phalanto apud Strabonem lib. VI. pag. 279. aut in Collect. Orat. Vet. pag. 41.

Σατύριόν τοι δῶκα Τάραντά τε πίονα δῆμον

Οἰκῆσαι, καὶ πῆμα Ι'απύγεσσι γενέσθαι.

Sa-

Satyreum tibi do, Tarentumque, pinguem pagum,

Ut incolas & noxa Iapygibus fias.

Sed videtur in ultimo versu cum Salmasio legendum: καὶ ποιμὴν Ἰαπύγεσσι φυλάξῃ. *& pastor apud Iapyges fias.* A *Satyrio* autem agro vel *Satureo Saturejanus* caballus apud Horatium dicitur lib. I. Sat. VI.

Non ego me claro natum patre, non ego circum

Me Saturejano vectari rura caballo,

Sed, quod eram, narro.

ubi Acron: *Saturejani fundi sunt in Apulia fertiles & equorum nobilium genitores.*

ΣΑΥ'Α, ἐνδοτέρως, κώμη τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Οἱ κωμῆται, Σαυηνοί] Ptolemæo & Arriano Σαύη. Plinio *Saue.* Vide Salmasium in Exercit. Plin. pag. 491.

— Ἔστι δὲ καὶ Σαῦνις, πόλις Ἀραβίας, ἧς ἡ αἰγιαλικὴ, Σαῦνιν] Phlegonti hæc urbs Σαύνη dicitur cap. 34. Εὑρέθη ἐν Σαύνῃ τῆς Ἀραβίας πόλει ἱπποκένταυρος ἐπὶ ὄρους μάλα ὑψηλοῦ, ὅ ἐστι γέμον φαρμάκου θανασίμου. καλεῖται δὲ τὸ φάρμακον ὁμώνυμον τῇ πόλει. Ὀξύτατον δὲ καὶ ἀνυσιμώτατον τῶν ὀλεθρίων καθέστηκεν. *In Arabia urbe Sauna repertus est hippocentaurus, in monte admodum excelso, qui lethali abundat veneno, ejusdem cum urbe nominis, omnium lethiferorum acerrimo & efficacissimo.* & cap. 35. Ἐν δὲ τῇ προειρημένῃ πόλει Σαύνῃ ἐλέγοντο καὶ ἕτεροι εἶναι ἱπποκένταυροι. *Porro in urbe Sauna, quam diximus, etiam alii feruntur esse hippocentauri.* Videtur Phlegon agere eo loco de hippocentauro, quem Plinius lib. VII. cap. 3. dicit se vidisse allatum Claudii principatu ex Ægypto in melle. Σαυνίας regionis meminit Bardesanes Syrus.

ΣΑΥΝΙ'ΤΑΙ, τῶν Ἰαπύγων ὅμοροι] Plinius lib. III. cap. 12. *Samnitium, quos Sabellos & Græci Saunitas dixere.* Apud Nicolaum Damascenum Serm. 42. Stobæi Συνῖται male scribitur.

— Τὸ θηλυκὸν, Σαυνῖτις] Scribe, Σαυνίτις.

ΣΑΥ'ΡΑ, πόλις Σαυνιτῶν] Aliis scriptoribus Σῶρα, *Volscorum* oppidum. Ita Πλαῦτος Πλῶτος, Κλαῦδος Κλῶδος, Λαύρεντον Λώρεντον. Ita & Caurus Corus, Lora & Laura, aliaque ut Cluverius observat.

— Τὸ ἐθνικὸν, Σαυρανῶν δὲ οἱ κορυφαιότατοι] Puto deesse post τὸ ἐθνικὸν, Σαυρανός. Sequentia verba sunt alicujus Auctoris.

ΣΑΥΡΟΜΑ'ΤΑΙ, Σκυθικὸν ἔθνος· καὶ Σαυρομάτις ἡ γυνὴ καὶ ἡ χώρα] Supra Amazones dicit appellatas Σαυρομάτιδας.

ΣΑΧΑΛΙ'ΤΑΙ, ἔθνος Ἰνδικὸν, καὶ Σαχαλίτης κόλπος· κατὰ τοῦτον τὸν Σαχαλίτην κόλπον κεῖνται πελάγιοι νῆσοι ἑπτά] Immo ἔθνος Ἀραβικόν. quo nihil vulgatius. Sunt autem ad mare *Indicum*: de quo infra in Notis v. Χατραμωτῖται.

ΣΕΒΑΣΤΗ, πόλις Ἀρμενίας, ἡ νῦν Σεβαστία καλουμένη, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Ἐφέσιος] Σεβαστεία Historiæ Ecclesiasticæ Scriptoribus, & S. Basilio Magno ep. 8. ubi incolas Σεβαστηνοὺς vocat.

— Ἔστι καὶ ἐν Σαμαρείτιδι πολίχνιον] Immo ipsa *Samaria* sic appellata ab Herode teste Strabone lib. XVI. pag. 760. ut alios taceam, qui laudati supra v. Σαμάρεια. Perperam igitur πολίχνιον vocat ἐν Σαμαρείτιδι.

— Λέγεται καὶ ἡ πρὸς τῇ Κόρυκι χερρόνησος οὕτω] Scribendum πρὸς τῷ Κωρύκῳ. uti supra v. Ἐλαιοῦσα, notavimus. aut prout MS. habet, τῇ Κωρύκῳ. Hoc enim Ptolemæus confirmat in descriptone Ciliciæ lib. v. cap. 8. *Coryco* subjiciens statim *Sebasten.* In Notitia Episcopatuum Leunclavii, Ἡλίου Σεβαστὴ dicitur.

ΣΕ'ΘΡΟΝ, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Σεθροΐτης, ὡς Ἀρσινοΐτης. Ἀλέξανδρος τρίτῳ Αἰγυπτιακῶν] Claudius Salmasius putabat ΣΕΘΡΟΉ legendum, ut Ἀρσινόη, quod non improbo.

ΣΕΙΡΗΝΟΥ'ΣΣΑΙ, νῆσοι ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὸν πορθμὸν ἐπ' αὐτῆς τῆς ἄκρας κείμεναι τοῦ ἀποπεπλωκότος τόπου] Hæc ex Aristotele deprompta sunt de Mirab. Auscult. cap. CXI. quem cum hoc loco confer.

— Καὶ διαλαμβάνοντος τοὺς κόλπους τὸν μὲν ἔχοντα Κύμην, τὸν δὲ διειληφότα τὴν καλουμένην Ποσειδωνίαν] Scribe: τοῦ κόλπους τινι π. K. καὶ τὸν δ. τ. κ. Π. uti apud Aristotelem: quemadmodum notavit Salmasius in Exercitat. pag. 61. Vide Eustathium ad Dionysium pag. 50.

ΣΕΛΛΑ'ΣΕΙΑ, πόλις τῆς Λακωνικῆς. Τὸ ἐθνικὸν Σελλασιεὺς, ὡς τῆς Πλεραίας, Πλεραιεὺς] Scribe: ΣΕΛΑ'ΣΕΙΑ. & Σελασιεύς. jubente ordine literarum, Polybio aliisque Auctoribus, etiam Notitia. Ad hanc urbem contigit prælium quo Cleomenes ab Antigono Epitropo victus est. De quo vid. Livius lib. XXXIV. cap. 28.

ΣΕ'ΛΓΗ, πόλις Πισιδίας, ἄποικος Λακεδαιμονίων· οἱ πολῖται, Σελγεῖς· καὶ Σελγικὴ, κτητικόν] Ex Strabone lib. XII. pag. 570. quæ deinde etiam accepit Eustathius ad Dionysium pag. 113. Nummus autem Hadriani apud Franc. Gotifredum, in quo circum Mercurii caduceum: ΣΕΛΓ. huc spectare videtur. Cognationis *Selgensium* cum Lacedæmoniis meminit etiam Polybius lib. v. pag. 420.

ΣΕΛΕΥ'ΚΕΙΑ, πόλις ἐπὶ Κιλικίᾳ Τραχείᾳ λεγομένῃ· ὀνόματι δὲ Σελεύκειαν αὐτὴν Σέλευκος ὁ Νικάτωρ, ὡς Ἀλέξανδρός φησι· πρότερον δὲ Ὀλβία ἐκαλεῖτο καὶ Ὑρία· οἱ πολῖται ἀπὸ τῆς Ὑρίας, Ὑριεῖς, καὶ τῆς Ὀλβίας, Ὀλβιανοὶ, καὶ τῆς Σελευκείας, Σελευκεῖς καὶ Σελευκεὺς καὶ Σελευκιεὺς, καὶ Σελευκὶς ἡ χώρα ἐστὶ καὶ ποιμένων εἶδος σελευκὶς ἀπὸ Σελεύκου] Lege recto casu

Ὑρία

Τραχεία λεγομένη ex Ptolemæo. Plinius *Trachiotis* vocat. Certum est sitam fuisse in *Cilicia*, quæ Τραχεῖα, sive *Aspera* vocata est. Sed ita Σελεύκεια Πιερία, quæ Straboni Σελεύκεια ἡ ἐν Πιερίᾳ· ita Καισάρεια Καππαδοκίας· nec dissimili ratione Σελευκόβηλος pro Σελεύκεια πρὸς τῷ Βήλῳ. Epiphanius Hæres. LXXIII. cap. 23. meminit Synodi coactæ ἐν τῇ Σελευκείᾳ τῇ Τραχείᾳ καλουμένῃ κατὰ τὴν Ἰσαυρίαν. & cap. 25. vocatur Σελεύκεια τῆς Ἰσαυρίας. S. Athanasii de hac Synodo & Ariminensi Epistola prolixa extat Tom. I. pag. 869. Ammianus Marcellinus lib. XIV. cap. 8. *Superatis Tauri montis verticibus, qui ad solis ortum sublimius attolluntur, Cilicia spatiis porrigitur late distentis, dives bonis omnibus terra: ejusque lateri dextro adnexa Isauria, pari sorte uberi palmite viret & frugibus multis: quam navigabile flumen Calycadnus interscindit. Et hanc quidem præter oppida multa, duæ civitates exornant, Seleucia, opus Seleuci regis & Claudiopolis, quam deduxit Coloniam Claudius Cæsar.*

—— Πρότερον δὲ Ὀλβία ἐκαλεῖτο καὶ Ὑρία. Οἱ πολῖται ἀπὸ τῆς Ὑρίας Ὑριεῖς, καὶ τῆς Ὀλβίας Ὀλβιανοί] Supra v. Ὄλμοι jam monui pro Ὀλβία hic legendum Ὀλμία. Apud Plinium pariter nomen hoc corrupte extat. Sic tamen ut emendatio hæc a vitio, quod ibi contraxit, adjuvetur: legitur enim lib. v. cap. 27. *Seleucia supra amnem Calycadnum, Trachiotis cognomine, a mare relata, ubi vocabatur Hermia.* pro *Holmia*, vel *Olmia*. Et testatur Strabo habitatores ex *Olmis* eo traductos. Vide Salmasium In Exercit. pag. 619. Quod si medicina hoc loco displiceat, dicendum, imperite a Stephano Ὀλβίαν & Ὀλμίαν confusas. Certe fecit hoc supra h. v. negando Ὀλβίαν *Pamphyliæ* urbem esse. Idque gentile, Ὀλβιανοί, confirmare videtur.

—— Καὶ τῆς Σελευκείας, Σελευκεύς, καὶ Σελευκεῖς καὶ Σελεῦκις ἡ χώρα· ἔστι καὶ ποταμὸς εἶδος Σελεῦκις, ἀπὸ Σελεύκου] In nummo insigni Claudii Gothici apud Franc. Gotifredum circum figuram muliebrem hastatam, quam Lunam credo ob humeros cornutos, legitur: ΚΛΑΥΔΙΟΣΕΛΕΥΚΕΩΝ. In Gordiani, circum Venerem duosque Cupidines, apud Erizum pag. 516. ΣΕΛΕΥΚΕΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΚΑΛΥΚΑΔΝΩ ΕΛΕΥΘΕΡΑΟ sic enim explendæ literæ. Qui ad illam *Seleuciam* pertinet, *Ciliciæ Asperæ*, quæ sola ab auctore commemoratur. Uti & alius apud Tristanum Tom. II. pag. 525. in quo circum Palladem lancea hominis nudi guttur petentem: ΣΕΛΕΥΚΕΩΝ ΚΑΛ. *Seleucenes Mesopotamiæ* vocat Julius Capitolinus in Vero: & classis *Seleucena* legitur in Cod. Theod. lib. x. tit. de Classicis. Σελευκὶς gentile fœmininum bis corrupte scribitur apud Ptolemæum lib. v. cap. 8. Σελευκίδος Τραχείας χώρας. &, Μεσόγειοι δὲ εἰσι πόλεις τῆς Κιλικίας, τῆς μὲν Τραχείας Σελευκίδος. pro Σελευκίδος. Cæterum cum Appianus novem a *Seleuco* affirmet conditas *Seleucias*, mirum tantum unius hic fieri mentionem. De reliquis vide Ortelium in Thesauro. Ex omnibus autem maxime nummi celebrant, quæ in *Syria* sita & *Pieria* cognominata est. Qualis apud Franc. Gotifredum, in quo circum fulmen pulvinari sellæ impositum legitur: ΣΕΛΕΥΚ. ΠΙΕΡΙΑΣ. in aversa parte circum caput muliebre turritum: ΙΕΡΑΣ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ. Item Antonini Elagabali apud Goltzium, in quo: ΣΕΛΕΥΚΕΩΝ ΤΠΙΑΙΡΙΑΣ. male enim hic descriptus legendumque pariter, ΠΙΕΡΙΑΣ. Item diversi apud Ligorium, in quibus: ΣΕΛΕΥΚΕΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ. Trajani item apud eundem Gotifredum, in quo circum Jovis Casii templum: ΣΕΛΕΥΚΕΩΝ ΠΕΙΕΡΙΑΣ. & sub templo: ΖΕΥΣ. Α. ΚΑΣΙΟΣ. qualem publicavit Erizus pag. 195. & Tristanus Tom. I. pag. 425. At in alio simili apud Leonardum Augustinum legitur clarissimis literis, ΠΙΕΡΙΑΣ. & sic in alio Caracallæ apud Franc. Gotifredum circum Juliæ Matronæ caput: ΣΕΛΕΥΚΙΑΣ ΠΙΕΡΙΑΣ. Hæc autem *Seleucia Pieriæ*, ut dixi, *Syriæ* fuit civitas. Vide infra v. Φάλγα.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ, πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Ἀπαμείας, Φοινικῆς λεγομένη. Ὁ πολίτης, Σελευκίτης] Eadem, quæ *Seleucia Pieriæ*, de qua ante egimus, quæ *Seleucia Syriæ* Epiphanio dicitur Hæres. LXXIII. cap. 26. de qua plura vide apud Tristanum ad Elagabali nummum Tom. II. pag. 330. Gentile autem Σελευκηΐτης genuinum est. Extat enim in nummo apud Goltzium, ΣΕΛΕΥΚΗΙΤΩΝ.

ΣΕΛΕΥΚΟΒΗΛΟΣ, πόλις Συρίας πλησίον. Ὁ πολίτης, Σελευκοβηλίτης καὶ Σελευκοβηλαῖος. Λέγεται καὶ Σελευκὶς πρὸς τῷ Βήλῳ] Σελευκόβηλα dicitur in Notitia Episcop. Oriental. Σελεύκεια πρὸς Βήλῳ apud Ptolemæum lib. v. cap. 15., unde tertium hic ἐθνικόν. Historia Miscella castellum vocat in *Apamiensium* regione, sed corrupte ibi legitur lib. XIX. cap. 8. *Porro Sclavini ad hunc confluentes cum ipso descenderunt in Syriam numero quinque millia & habitabant in Apamiensium regione in castello Seleucobori.* Scribe, *Seleucobeli.*

—— Οὕτω γὰρ Παυσανίας ἐν τῷ περὶ Ἀντιοχείας φησί] Videtur idem esse *Pausanias*, cujus Græciam habemus. Hic enim lib. v. pag. 298. Syriam se peragrasse, ibique in Hebræorum regione Iordanem vidisse testatur.

ΣΕΛΗΝΗ, πόλις Τυῤῥηνίας. Τὸ ἐθνικόν, Σεληνοπολίτης] Latinis *Luna*. Strabo lib. v. pag. 222. Ἡ μὲν Λοῦνα πόλις ἐστὶ καὶ λιμήν· καλοῦσι δὲ οἱ Ἕλληνες Σελήνης λιμένα καὶ πόλιν. Ἡ μὲν οὖν πόλις οὐ μεγάλη· ὁ δὲ λιμὴν μέγιστός τε καὶ κάλλι-

ϛος ἐν

ς ἐν αὑτῷ περιέχων πλείους λιμένας ἀγχιβαθεῖς πάντας. *Luna urbs est & portus, quam Græci suo vocabulo vocant. Urbs quidem non magna sed portus maximus juxta ac pulcherrimus, plures includens portus, omnes prope littus profundos.*

— Καὶ ἑτέρα, μεγάλη μία τῶν ἑκατὸν νήσων] Scribe una voce, ἑκατοννήσων. Vide supra h. v.

— Ἐστὶ καὶ Σελήνη πόλις ἐν τῷ ἄστρῳ παραπλήσιον] Claudius Salmasius legit: τῷ ἄστρῳ.

— Ὁ οἰκήτωρ, Σεληνίτης καὶ Σεληναῖος] Annon, Σεληνήτης? ut supra v. Ἀδράνη.

ΣΕΛΙΝΟΥ͂Σ, πόλις Σικελίας, ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς λεγομένη] Alia est Σελινοῦς Ciliciæ: unde putabam olim Σελεντίδα dici apud Ptolemæum, pro Σελινουντίδα; sed nunc plane existimo, uti jam supra monui; apud Ptolemæum scribendum Σελευκίδος. Salmasius ad Solinum pag. 771. pro Σελεντίδος apud Ptolemæum legit Σολεντίδος, quam regionem facit ab urbe Σολοῦς. quæ *Cilicia* dicitur a Stephano infra. Verum iste Stephani locus in vitio cubat & pro Κιλικίας reponendum Σικελίας, uti ibi ostendo: quamvis non ignorem *Solos Cypri* a Strabone *Soluntem* appellari lib. XIV. pag. 683. Cæterum Trajanus Imperator mortuus *Selinunte Ciliciæ*. Dio Cassius lib. LXVIII. pag. 786. Καὶ ἐς Σελινοῦντα τῆς Κιλικίας ἐλθὼν, ἣν δὴ καὶ Τραϊανούπολιν καλοῦμεν, ἐξαίφνης ἀπέψυξε. *Tandem perlatus Selinuntem, urbem Ciliciæ, quam nos Trajanopolin appellamus, mortem illico obiit.* & Clemens Alexandrinus, ἐν Σελινοῦντι πόλει τῆς Σελευκείας. *Selinus* quoque fluvius est minoris Asiæ Pergamum intermeans teste Plinio lib. v. cap. 30. Unde in nummo M. Aurelii apud Tristanum Tom. I. pag. 641. circum Æsculapium inter duos fluvios stantem, legitur: ΣΕΛΕΙΝΟΤΙΩΝ ΠΕΡΓΑΜΗΝΩΝ. Extat hic nummus in Thesauro Mediceo, ejusque ectypon inde procul dubio hausit Tristanus. Sed interpolatum esse clare perspexi ex alio simili, sed purissimo, Serenissimi Principis Leopoldi, in quo duabus distinctis vocibus, sub uno fluvio: ΣΕΛΕΙΝΟΥΣ. sub altero: ΚΗΤΕΙΟΣ. legitur: & postea: ΠΕΡΓΑΜΗΝΩΝ. in basi, cui insistit Æsculapii signum: Β. ΝΕΩΚΟΡΩΝ. supra Æsculapii caput: ΕΠΙ CTP. ΚΛΑΛΙΟΤΕΟΥ. Cæterum alter fluvius Κῆτος Straboni dicitur lib. XIII. pag. 616. & χειμαῤῥώδης ποτάμιον. Ejus accolæ Κήτειοι sunt Homero Odyss. Λ. v. 518. quorum & Hesychius meminit, uti & Κήτεος ποταμοῦ.

— Ὁ πολίτης, Σελινούντιος, καὶ Σελινούσιος, καὶ Σελινουντία] In sex antiquis nummis legitur: ΣΕΛΙΝΟΝΤΙΩΝ. in uno: ΣΕΛΙΝΟΝΤΙΝΩΝ. in quinque: ΣΕΛΙΝΩΝΤΙΩΝ. Γῆ autem Σελινουσία occurrit apud Dioscoridem lib. v. cap. 175.

ΣΕΛΛΑΣΙ´Α, πόλις Λακωνική. Θεόπομπος ἐν πεντεκαιδεκάτῳ Ἑλληνικῶν] Eadem quæ paullo ante appellata Σελλασία. Uti autem hoc loco, sic scribitur apud Polybium in Excerpt. pag. 73. & alios.

— Ὁ πολίτης, Σελλασιεὺς, ὡς Ἀπιδεὺς] Legitur sic hoc gentile in Neronis nummo apud Goltzium: ΣΕΛΛΑCΙΕΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

ΣΕΛΛΟΙ´, οἱ Δωδωναῖοι] Plinius lib. IV. cap. I. *Epiros in universum appellata, Acrocerauniis incipit montibus. In ea primi Chaones, a quibus Chaonia: dein Thesproti, Antigonenses: locus Aornos & pestifera avibus exhalatio: Cestrini Perrhæbi, quorum mons Pindus, Caßiopæi, Dryopes, Selli, Hellopes, Moloßi, apud quos Dodonæi Jovis templum, oraculo illustre.*

— Ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ

Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται] Verba sunt Homeri ex Iliad. Π. v. 234.

Ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.

Circum autem Selli
Te habitant vates, illoti pedibus, humi cubantes.

Sophocles in Trachiniis pag. 372. Σελλῶν εἰσελθὼν ἄλσος. *Sellorum ingressus lucum.* Ad quem locum videndus vetus Scholiastes, cujus verba supra v. Ἑλλοπία a nobis sunt adducta.

— Λέγονται καὶ ἄνευ τοῦ σ Ἑλλοί] Vide Supra v. Ἑλλοπία.

ΣΕΝΟΕΣΣΑΝΟΙ´, ἔθνος Ἰταλικόν. Ὁ Πολύβιος ἐν τρίτῳ] Apud Polybium lib. III. pag. 242. in nostris exemplaribus legitur hodie, Σεγεσιανοί. In Antiquo lapide Carinolæ: SENUISSANIS. Iidem qui Σινουεσσανοὶ & Σινουεσσηνοὶ infra v. Σινόεσσα.

ΣΕ´ΡΙΦΟΣ, μία τῶν Σποράδων] Insula parva, in quam relegationes & deportationes a Romanis sæpe fiebant. Tacitus lib. II. ann. cap 85. Unde Juvenalis Sat. X. v. 168. de Alexandro:

Æstuat infelix angusto limine mundi,
Ut Gyaræ clausus scopulis parvaque Seripho.

Plutarchus de Exilio pag. 602. Στρατόνικος δὲ τὸν ἐν Σερίφῳ ξένον ἠρώτησεν ἐφ' ὅτῳ τῶν ἀδικημάτων φυγὴ τέτακται παρ' αὐτοῖς ἐπιτίμιον· ἀκούσας δ' ὅτι τοὺς ῥᾳδιουργοῦντας φυγαδεύουσι, τί οὖν, εἶπεν, οὐχ ἐῤῥᾳδιούργησας, ὅπως ἐκ τῆς στενοχωρίας ταύτης μεταστῇς; ὅπου φησὶν ὁ Κωμικὸς τὰ σῦκα ταῖς σφενδόναις τρυγᾶσθαι, καὶ πάντα ἔχειν ὅσων τὴν νῆσον. *Stratonicus autem in Seripho ex hospite quæsivit, quodnam flagitium apud ipsos exilio puniretur: respondentique, eos qui mala fraude egisset; Cur, inquit, ergo non falsum committis, ut ex his angustiis emigres? Et tamen Comicus ibi ait ficus fundis dejici, omniaque habere necessaria insulam.* Asperam autem & saxosam testatur hoc Hegesippi Epigramma ἀνέκδοτον in Barberino Manuscripto:

Ἐῤῥίπω

Ἔῤῥετω ἦμαρ ἐκεῖνο, καὶ ὀλομένη σκοτόμαινα,
Βρεμμός τε δεινὸς, ἠνεμωμένη σάλος,
Οἵ ποτε νῆ' ἐκύλισαν, ἐφ' ἧς ὁ τὰ πολλὰ μελίφρων
Ἀβδηρίων ἄπρηκτος ᾤχετο.
Ῥαισθη γὰρ διάπυστος, παρηνέχθη· ὁ δὲ κλύδων
Τρηχεῖαν εἰς Σέριφον αἰδοιεῦ θι.
Πρὸς ξείνων ὑπὸ χερσὶ λαχὼν πυρὸς ἴκετο πάτρην.
Ἄβδηρος κρωσσῷ χαλκέῳ περισταλείς.

— Ἐξ οὗ καὶ ὁ βάτραχος Σερίφιος· καὶ τὸ θηλυκὸν, Σεριφία καὶ Σεριφαία] Ælianus lib. III. Hist. Anim. cap. 37. Ἐν Σερίφῳ βάτραχοι τὸ παράπαν οὐκ ἂν αὐτῶν ἀκούσαις φθεγγομένων. Εἰ δὲ αὐτοὺς κομίσαις ἀλλαχόθι, διάτορόν τι καὶ τραχύτατον ἠχοῦσιν. *In Seripho ranæ prorsus muta sunt, si vero has alio importes acrem & asperrimam vocem edunt.* Deinde in sequentibus docet aquæ frigiditatem apud *Seriphios* hujus silentii ranarum caussam esse ex Theophrasto. Antigonus Carystius de Mirab. cap. IV. ἵνα δ' ἐν Σερίφῳ δὲ οἱ βάτραχοι φθέγγονται. Καὶ μυθῶδες καὶ παρὰ τοῖς Σεριφίοις ἐπέσχυσεν· πλὴν οἱ μὲν περὶ Ἡρακλέους, οἱ δὲ περὶ Περσέως. *Et Seriphi ranæ mutæ sunt. Et fabula ea de re apud Seriphios quoque obtinuit: utque ab illis ad Herculem, ita ab his res ad Perseum refertur.*

ΣΕΡΜΥΛΙΑ, πόλις περὶ τὸν Ἄθων, ὡς Ἑκαταῖος· ἔοικε δὲ εἶναι παρὰ τὸ Σερμύλιον, τὸ ἐθνικὸν. Σερμυλιαῖος, καὶ Σερμυλία καὶ Σερμυλιάς] Herodoto Σερμύλη dicitur lib. VII. cap. 122. Κάμψας δὲ Ἄμπελον τὴν Τορωναίην ἄκρην, παραμείβετο Ἑλληνίδας τάσδε πόλιας, ἐκ τῶν νέας τε καὶ στρατιὴν παρελάμβανε, Τορώνην, Γαληψὸν, Σερμύλην, Μηκύβερναν, Ὄλυνθον. Ἡ μὲν νυν χώρη αὕτη, Σιθωνίη καλέεται. *Circumvectusque Ampelon promontorium Toronæum, præternavigavit has Græcas urbes, unde & naves & commilitium sumpsit, Toronam, Galepson, Sermylam, Mecybernam Olynthum: quæ regio nunc Sithonia nominatur.* In quo loco pro Σερμύλην Phil. Jacobus Maussacus legit Οἰσύμην infelicissima conjectura, in Notis ad Harpocrationem pag. 231. Οἰσύμη enim ab altera parte *Strymonis* in *Thracia* fuit: Σερμύλη vero in Toronico sinu ab hac parte montis *Athonis*. Apud Scylacem corrupte legitur Ἰσμύρια, pro Σερμυρία, vel Σερμυλία. Scholiastæ Thucydidis. Σερμυλὶς dicitur, Χαλκιδικὴ πόλις· scilicet eorum *Chalcidensium*, qui prope *Athonem* habitaverunt; unde gentile Σερμύλιος apud Thucydidem lib. I. pag. 42. idem deductum existimat. Verisimile autem ita quoque apud Stephanum legendum in loci hujus fine: καὶ Σερμύλιος, καὶ Σερμυλιάς.

ΣΕΡΡΕΙΟΝ, ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης. Ἔστι καὶ πόλις Σαμοθρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Σερρείτης, καὶ Σερρειώτης] Harpocration: Σέῤῥειον. τεῖχος, καὶ Σίῤῥιον, ὀνόματος χωρίων. Herodotus lib. VII. cap. 59. Ἐν τῷ Σάλη τε Σαμοθρηΐκη πεπόλισται πόλις καὶ Ζώνη· τελευταία δὲ αὐτοῦ, Σέῤῥειον, ἄκρη ὀνομαστή. Ὁ δὲ χῶρος οὗτος τὸ παλαιὸν ἦν Κικόνων. *Ubi Sala urbs Samothracia & Zona sita sunt: cujus ultima Serrhium nominatur, celebre promontorium, qui locus quondam fuerat Ciconum.* Livius lib. XXXI. cap. 16. *Deinceps alia castella, Cypsela, & Doriscon, & Serrheum, occupat.* de Philippo. Denique Plinius lib. IV. cap. 11. *Mons Serrium & Zone, tum locus Doriscus decem millium hominum capax.*

— Ὡς τὸ Λαύρειον, Λαυρεώτης] Pausaniæ scribitur Λαύρειον in principio Operis: Πλέοντι δὲ ἐς τὸ πρόσω Λαύρειόν τε ἐστι, ἔνθα ποτὲ Ἀθηναίοις ἦν ἀργύρου μέταλλα. *A Sunio porro navigantibus brevis ad Laurium via, ubi olim argenti metalla Atheniensibus fuere.* E quo loco patet etiam *Laurii* situs.

ΣΕΣΑΡΗΘΟΣ, πόλις Ταυλαντίων, ὡς φησιν Ἑκαταῖος· καὶ τὸ ἐθνικὸν, Σεσαρήθιος] Infra v. Χελιδόνιοι ex Hecatæo: Σεσαρηθίων πρὸς βορέῳ οἰκεῦσι Χελιδόνιοι. *Sesarethiorum versus boream vicini sunt Chelidonii.* in *Illyrico* scilicet. Strabo lib. VII. pag. 326. Σεσαρησίους vocat; nisi ibi ex nostro Σεσαρηθίους sit corrigendum, uti Casaubonus ad eum locum notat.

ΣΕΣΤΙΟΝ, πόλις ἐν μεσογείᾳ Οἰνωτρῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Σεστιεὺς, ὡς τὰ εἰς ον οὐδέτερα] Scribe, Σεστιεύς.

ΣΗΚΟΑΝΟΣ, ποταμὸς Μασσαλιωτῶν, ἀφ' οὗ τὸ ἐθνικὸν, Σηκόανοι, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν πρώτῃ] MSS. non habent: ἀφ' οὗ. Proculdubio autem non adsecutus est Stephanus *Artemidori* locum. Σηκόανος enim, vel Σηκουανὸς, uti apud Strabonem, vel Σηκοάνα, Latinis *Sequana*, longo intervallo a *Massiliensibus* distat.

ΣΗΛΥΜΒΡΙΑ, πόλις Θρᾴκης· κέκληται δὲ ἀπὸ Σήλυος. Βρίαν γὰρ τοὺς Θρᾷκας τὴν πόλιν, ὡς Πολτυμβρίαν, ἡ Πόλτυος πόλις. Ὁ πολίτης, Σηλυμβριανός] Herodoto lib. VI. cap. 33. dicitur Σηλυβρίη. & ita pariter Straboni lib. VII. pag. 319. Εἶτα Μεσημβρία Μεγαρέων ἄποικος, πρότερον δὲ Μενεβρία, οἷον Μενάπολις· τοῦ κτίσαντος Μένα καλουμένου, τῆς δὲ πόλεως βρίας καλουμένης Θρᾳκιστί· ὡς καὶ ἡ τοῦ Σήλυος πόλις Σηλυβρία προσηγόρευται, ἥ τε Αἶνος Πολτυοβρία ποτὲ ὠνομάζετο. *Sequitur Mesembria Megarensium colonia, ante Menebria: id est, Menæ urbs dicta: quod conditori ejus Mene esset nomen: Bria autem vox Thracum lingua urbem significat: sicut & Selyos urbs Selybria appellatur, & Ænus aliquando Poltiobria dicta fuit.* Ex quo loco, quæ hic leguntur, deprompta sunt. Xenophonti vero, uti nostro dicitur, Σηλυμβρία, lib. I. Hist. Græc. pag. 430. & gentile, Σηλυμβριανός. Cæterum corrupte

urbis hujus nomen bis legitur apud auctorem Chron. Alexand. pag. 968. εἰς Ὀλυμβρίαν. &, ἀπ' Ὀλυμβρίας. quod hinc corrigas.

ΣΗΜΑΧΙΔΑΙ, δῆμος Ἀττικὸς, ἀπὸ Σημάχου, οὗ καὶ ταῖς θυγατράσιν ἐπεξενώθη Διόνυσος] MSS. ᾧ καὶ τῶν θ. ι. Δ. atque itaque omnino legendum censet Salmasius. Nam Eusebius quoque scribit *Bacchum* ab *Semacho* hospitio exceptum. Sed constructio Græci sermonis & loquendi consuetudo vulgatum probat.

ΣΗΝΗ, πόλις Κελτική. Ὁ πολίτης, Σηναῖος καὶ Σήνων] Supra: Σένονες, ἔθνος Γαλατικὸν, iidem, qui hic Σήνωνες.

ΣΗΝΟΣ, πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος ἐν αὐτῆς Περιηγήσει. Ὁ πολίτης, Σηνικός] Meminit hujus urbis auctor supra v. Πῶλις.

ΣΗΡΕΣ, ἔθνος Ἰνδικὸν ἀπρόσμικτον ἀνθρώποις, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῳ Ἀραβικῶν] De *Seribus* vide Eustathium ad Dionysium pag. 99.

ΣΗΣΑΜΟΝ, πόλις Παφλαγονίας, ἐν ᾗ ᾤκησεν ὁ πρῶτος Φινεύς. Δίδυμος δὲ νῆσον αὐτὴν φησι. Τὸ ἐθνικὸν, Σησαμηνοὶ καὶ Σησαμίτης] Meminit hujus urbis Homerus Iliad. B. v. 854.

> Οἵ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο.
>
> *Qui Cytorum tenebant, & Sesamum incolebant.*

Ad quem locum Eustathius pag. 362. eadem habet, quæ hic leguntur. Scholiastes vetus Apollonii ad lib. II. v. 943. Σήσαμος πόλις Παφλαγονίας. Ὅμηρος· καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο. Τὸ δὲ Σήσαμον μετωνομάσθη Ἄμαστρις (nam sic legendum pro Δάμαστρις, ut dictum supra v. Ἄμαστρις) ἀπὸ Δαρείου ἀδελφοῦ θυγατρός. Ἐκλήθη δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ Σησάμου λαβεῖν παρὰ Καρῶν ἀντὶ τῆς χώρας, βουλόμενοι κτίσαι τὴν πόλιν.

ΣΗΣΤΟΣ, πόλις περὶ τῇ Προποντίδι· λέγεται δὲ ἀρσενικῶς παρ' Ἐφόρῳ· Οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ἐν τῇ Σηστῷ φασιν] De *Atheniensium* & Abydenorum super hoc loco controversia vide Eustathium ad Iliad. B. pag. 263.

— Ὁ πολίτης Σήστιος. ἔστι δὲ ὡς Φαιστὸς, Φαίστιος] Et fœmininum Σηστιάς. Sic Herodotus. Statio hinc formatur *Sestiacus*, in Villa Tiburtina Manlii Vopisci:

> *Sestiacos nunc fama sinus, pelagusque natatum Jactet.*

ΣΗΤΑΙΟΝ, χώρα περὶ Σύβαριν, ἔνθα Σηταίαν, μίαν τῶν αἰχμαλώτων, πείσασαν τὰς ἄλλας τῶν Ἑλλήνων ἐμπρῆσαι τὰς ναῦς, αὐτὴν ἐσταύρωσαν] Hausta sunt hæc ex Lycophrone in Cassand. v. 1075.

> Σήταια τλῆμον, σοὶ δὲ πρὸς πέτραις μόρος
> Μίμνει δυσαίων ἔνθα γυγαίοις πέδαις
> Οἴκτιστα χαλκείῃσιν ὠργυιωμένη
> Θανῇ πυρὶ φλέξασα δεσποτῶν στόλον,
> Ἔκβλητον αἰάζουσα Κραθίδος πέλας
> Τέργοισιν αἰώρημα φοινίοις δέμας.
> Σπίλας δ' ἐκείνη σοῖς φερώνυμος τύχης
> Πόντον πρὸς αὐγάζουσα φημισθήσεται.
>
> *Tibi vero misera Setæa, mors ad petras*
> *Infelix impendet, ubi tenacibus compedibus*
> *Æneis deligata miserrime*
> *Morieris, combusta dominorum classe*
> *Expositum lugens prope Crathidem*
> *Corpus, vulturibus cruentis suspensum.*
> *Scopulus quoque ille, mare spectans*
> *Tua cognominis fortuna nuncupabitur.*

Uti Tzetzes: Αὕτη ἡ Σήταια μία τῶν Τρωάδων ἦν, ἥτις αἰχμάλωτος ἀγομένη, ὡς ὡρμίσαντο περὶ Σύβαριν, συνεβούλευσε ταῖς λοιπαῖς Τρωάσι καταφλέξαι τὰς ναῦς τῶν δεσποτῶν, ὑπομιμνήσκουσα αὐταῖς τὰ ἐν Ἑλλάδι μέλλοντα συμβήσεσθαι αὐταῖς κακά. Καὶ τούτου γενομένου, οἱ Ἕλληνες λαβόντες αὐτὴν, ἀνεσταύρωσαν καὶ προσήλωσαν πρὸς πέτραν, ἀφ' ἧς καὶ ἡ πέτρα Σήταια ἐκλήθη. Καὶ ὁ μὲν Λυκόφρων Σήταιαν λέγει τὴν τοῦτο συμβουλεύσασαν. Ἀπολλόδωρος δὲ, τὰς Λαομέδοντος θυγατέρας, Αἴθυλλαν, Ἀστυόχην, καὶ Μηδεσικάστην. Ὁ δὲ Πλούταρχος, Ῥώμην τινὰ μίαν τῶν αἰχμαλώτων, ἀφ' ἧς φασὶ καλά τινας καὶ τὴν Ῥώμην κληθῆναι. Αὐτὸς δὲ ἀπὸ Ῥωμύλου τὴν πόλιν φησὶ κληθῆναι. Pro αὐτὴν ἐσταύρωσαν MSS. hoc loco habent, αὐτοί. Sed rectius legeretur, οἱ Ἕλληνες.

— Τὸ ἐθνικὸν, Σηταῖος] Apud Lycophronem fœmininum Σήταια scribitur.

ΣΗΤΙΑ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σητῖνοι] Scribe omnino, Σητῖνοι. Ita enim omnes Italici scriptores: & οἶνος Σητῖνος passim commendatur.

— Ἔστι καὶ Σητὸ, πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, τῶν Σητῶν τῶν ἐν Βιθυνίᾳ, Σηταῖος· λέγονται καὶ Σητοὶ, ὡς Δελφοὶ καὶ Λοκροί] Excidit post τὸ, πόλις, τῆς Βιθυνίας, uti ex sequentibus patet.

ΣΙΒΑΙ, Ἰνδικὸν ἔθνος ἅμα Ὑδράκῃ μαχεσάμενον Διονύσῳ, καθά φησι Διονύσιος] Apud Dionysium in Perieg. v. 1141. corrupte legitur:

> Τῶν δὲ μέσοι ναίουσι Σάβαι καὶ Τοξίλοι ἄνδρες,
> Σκόδροι δ' ἑξείης.

Corrige, Σίβαι.

> *Inter hos autem fluvios medii habitant Sibæ & Toxili viri.*
> *Scodri vero deinceps:.*

Ita enim etiam Straboni dicuntur lib. XV. Verum hic Dionysius hoc loco non allegatur, sed alius, qui *Bassarica* metrice scripsit.

ΣΙΒΕΡΗΝΗ, πόλις Οἰνώτρων. Τὸ ἐθνικὸν, Σιβερηνός· περικατελήφθη γὰρ ὁ τόπος τῷ ποταμῷ] Hodie appellatur *S. Severina*, oppidum inter *Clibanum* montem amnemque *Neæthum* in *Brattio*: & jam sic appellatum Constantini Porphyrogennetæ temporibus. Hic enim lib. II. Them 10. Μόνη δὲ ἀνθύπατος ἡ Καλαβρία κρατεῖται παρὰ τῶν Χριστιανῶν. ἐν ᾗ καὶ τὸ Ῥήγιον ἐστὶ καὶ τὸ πολισμάτιον τῆς ἁγίας Κυριακῆς, καὶ τὸ ἁγίας Σεβηρίνης καὶ ὁ

Κρότων

Κρῆτον & ἄλλα τινὰ, ὥσπερ ὁ σρατηγὸς Καλαβρίας κυρεύει. *Sola vero trans mare Calabria a Christianis tenetur, in qua etiam Rhegium est, & oppidulum Sancta Cyriaca & Sancta Severina & Croto & alia quædam oppida, quibus Prætor Calabriæ dominatur.*

ΣΙΓΓΑΡΑ, πόλις Ἀραβίας πρὸς τῇ Ἐδέσσῃ, ὡς Οὐράνιος ἐν πρώτῳ Ἀραβικῶν. Ὁ πολίτης, Σιγγαρηνός] Meminit hujus urbis Julianus Orat. I. pag. 41. Οὐκοῦν οἶδα ὅτι πάντες ἂν μέγιστον φήσαιεν πλεονέκτημα τῶν βαρβάρων τὸ περὶ τὴν Σιγγάρων πόλεμον. *Igitur barbarorum successum maximum scio habituros omnes illud prælium quod ad Singara gessimus.* & pag. seq. ostendit prope Tigrim fuisse.

ΣΙΓΓΟΣ, πόλις περὶ τὸν Ἄθων. Τὸ ἐθνικὸν, Σίγγιος, καὶ Σιγγικὸς τὸ κτητικὸν, καὶ Σιγγαῖος] Herodotus lib. VII. cap. 122. Ὁ μὲν ναυτικὸς στρατὸς ὡς ἀπείθη ὑπὸ Ξέρξεω καὶ διέπλωσε τὴν διώρυχα τὴν ἐν τῷ Ἄθῳ γενομένην, διέχουσαν δὲ ἐς κόλπον, ἐν τῷ Ἄσσα τε πόλις καὶ Πίλωρος καὶ Σίγγος & Σάργη οἴκηνται. *Nauticus porro exercitus ubi a Xerxe discessit, fossam navigavit in Atho depressam ac productam ad sinum, in quo Assa & Pilorus & Singus & Sarga urbes sita sunt.* Σιγγαῖος autem legitur, aut legi debet, supra v. Ἄλγος.

ΣΙΓΕΙΟΝ, πόλις Τρωάδος, ὡς Στράβων τρίτῃ. Ὁ πολίτης, Σιγιεύς· τὸ θηλυκὸν, Σιγιάς & Σιγιακός] Immo τεσσαρεσκαιδεκάτῃ vel ιγ'. pro τρίτῃ vel γ'. De *Troade* enim agit Strabo lib. XIII. & pag. 595. τὴν Σιγιάδα ἄκραν vocat.

—— Ἔστι δὲ & ἄλλο ἐθνικὸν, Σίγιος] Pomponius Mela lib. II. cap. 7. *Tenedos Sigeis adversa litteribus.* Apparet autem supra v. Αἶλνα hic quædam deesse.

ΣΙΤΗ, πόλις Τρωάδος, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σιγίτης] Eadem cum præcedenti.

ΣΙΓΝΙΝΑ, πόλις Ἰταλίας, ὡς Στράβων τρίτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σιγνιανός] Scribe: ΣΙΓΝΙΑ π. Ι. ὡς Στράβων πέμπτῃ. Ita enim Strabo lib. V. pag. 237. & sic cæteri auctores.

ΣΙΓΡΙΟΝ, Λέσβου λιμήν. Τὸ ἐθνικὸν δισσὸν, καὶ Σιγριεὺς καὶ Σίγριος] Arrianus lib. II. de Exped. Alex. pag. 29. ἄκραν τῆς Λέσβου τὸ Σίγριον vocat, & Strabo lib. XIII. pag. 616. Σίγριον, τὸ πρὸς ἄρκτον αὐτῆς ἄκρον. *Sigrium Lesbi versus septentrionem promontorium.*

ΣΙΓΥΝΟΣ, πόλις Αἰγυπτίας, ὡς Κτησίας ἐν πρώτῳ Περσικῶν. Οἱ πολῖται Σίγυνοι] Apollonius Rhodius lib. IV. v. 320. Σιγύννους gentem facit *Scythicam*:

> Οὔτ' ἂν Θρήιξι μιγάδες Σκύθαι, οὔτε Σιγυννοι.
>
> *Neque Thracibus mistim habitantes Scythæ, neque Sigynni.*

& Herodotus lib. V. cap. 9. Σιγύννας vocat ponitque trans Istrum: Μοῦνος δὲ δύναμαι πυθέσθαι οἰκέοντας πέρην τοῦ Ἴστρου ἀνθρώπους, τοῖσι οὔνομα εἶναι Σιγύννας, ἐσθῆτι χρεωμένους Μηδικῇ. *De nullis autem possum quidquam accipere, qui trans Istrum habitent, præterquam de Sigynis.* & paullo post: Κατήκειν δὲ τούτων τὰ οὖρα ἀγχοῦ Ἐνετῶν τῶν ἐν τῷ Ἀδρίῃ. Εἶναι δὲ Μήδων σφέας ἀποίκους λέγουσι. Ὅκως δὲ οὗτοι Μήδων ἄποικοι γεγόνασι, ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω ἐπιφράσασθαι. Γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. Σιγύννας δ' ὦν καλέουσι Λίγυες οἱ ἄνω ὑπὲρ Μασσαλίης οἰκέοντες τοὺς καπήλους· Κύπριοι δὲ τὰ δόρατα. *Horum fines proxime accedere ad Enetos, qui sunt in Adria. Eos quoque se colonos Medorum dicere: qui quo pacto coloni Medorum fuerint equidem non queo dicere: sed nihil est quod non contingere possit intra longum tempus. Sigynas quidem certe Ligures, qui supra Massiliam incolunt, institores appellant: Cyprii jacula.* Nunc eosdem *Sigunos* & *Tartaros* vocamus. Ab his diversi sunt Σίγυννοι, *Caucasi* montis incolæ, apud Strabonem lib. XII. pag. 520. quos Orpheus Argonaut. v. 754. Σιγύμνους vocat inter *Byzeras* & *Colchos*:

> Βύζηράς τ' ἐπὶ τοῖσιν, ἰδ' ἄξενα φῦλα Σιγύμνων.
>
> *Byzeras super hos & inhospitales gentes Sigymnorum.*

Quid igitur hoc loco est Αἰγυπτίας? An *planos* intelligit, quos vulgo *Ægyptios* dicimus?

ΣΙΔΑΡΟΥΣ, πόλις καὶ λιμήν. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδαρούσιος, ὡς Τραπεζούσιος] *Lycia* portum & promontorium hoc nomine commemorat Scylax.

ΣΙΔΗ, πόλις Παμφυλίας, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ] Meminit Arrianus lib. I. de Exped. Alexand. pag. 26. ubi originem hujus urbis describit.

—— Κέκληται δὲ ἀπὸ Σίδης, τῆς θυγατρὸς Μεταύρου] Scribe: τῆς θυγατρὸς μὲν Ταύρου. Quamvis Scaliger ad Eusebium pag. 38. vulgatum sequitur: sed male.

—— Γυναικὸς δὲ Μήλου, ἀφ' ἧς ἡ νῆσος] MSS. Κιμώλου. Forte legendum; Τμώλου. Vide infra v. Τύμωλος pro Τμῶλος. Nisi potius scribendum sit Μήλου. Apud Photium enim in Excerpt. Ptolemæi, Hephæstionis, Cod. CXC. pag. 489. Μῆλος Scamandri dicitur filius & ab eo nata fabula de *malo* aureo his verbis: ὡς Σκαμάνδρου τοῦ ποταμοῦ υἱὸς Μῆλος γένοιτο καλὸς τὴν ὥραν, περὶ οὗ ἐρίσαι Ἥραν τε καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην, τὸν γενόμενον ἱερέας· Ἀλέξανδρον δὲ κρῖναι νικᾶν Ἀφροδίτην· ἐκ ταύτης γοῦν τῆς ἱστορίας ὁ περὶ τοῦ μήλου λόγος ἀνέδοθη. *Scamandro fluvnio natum ajunt filium Melum, insigni corporis forma, ejusque caussa contendisse ajunt Junonem, Palladem, & Venerem, cujus potissimum Sacerdos esset. Paridem vero judicando secundum Venerem sententiam dixisse, atque ex ea historia fabulam de malo esse ortam.* Verum insulam ab hoc denominatam me legisse non memini: hoc enim vult per verba: ἀφ' οὗ ἡ νῆσος. ut patet supra v. Θαυμακία.

 Sed

Sed Κίμωλος insula circa *Cretam* teste Strabone lib. x. pag. 484. unde MSS. hoc loco scriptura adstruitur.

—— Ὁ πολίτης, Σιδήτης· τὴν δὲ πόλιν συλλαβὴν ἔχει ἢ η, διὰ τὸ βαρὺν ἢ παροξύτονον εἶναι] Nummus Antonini Pii apud Pyrrhum Ligorium & Franciscum Gotifredum, in quo Minerva gradiens & hastam vibrans, habet: ΣΙΔΗΤΩΝ. in adversa caput laureatum Nymphæ conspicitur, quæ forte *Side*. Habebat autem hæc urbs celebre Minervæ templum Strabone teste lib. XIV. p. 667. Similiter legitur in Domitiani nummo apud eundem Gotifredum circum figuram muliebrem sedentem, quæ Victoriolam manu sustinet. Goltzius quoque nummum adfert cum inscriptione, ΣΙΔΗΤΩΝ. Item in Gallieni nummo, apud Gotifredum, coronæ inscriptum legitur: ΣΙΔΗΤΩΝ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΝΕΩΚΟΡΩΝ· & apud Tristanum Tom. II. pag. 47. in Albini nummo: ΣΙΔΗΤΩΝ. & in Gallieni, apud Ill. Camillum Maximum, circum navem veliferam: ΣΙΔΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Unde apud Arrianum lib. I. de Exped. Alex. pag. 26. male Σιδῖται aliquoties scribi videtur. Nihilominus in Philippi senioris nummo, in Mediceis Gazis, mensæ vas munerarium sustinenti inscriptum: ΣΙΔΙΤΩΝ.

ΣΙΔΗ'ΝΗ, πόλις Λυκίας, ὡς Ξάνθος ἐν Λυκιακῶν τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδηνός] Straboni lib. XIII. pag. 587. scribitur gravi cum accentu: Ἐπὶ δὲ Γρανικῷ πόλις ἦν Σιδήνη, χώραν ἔχουσα πολλὴν ὁμώνυμον· κατέσκαπται δὲ νῦν. *Ad Granicum sita fuit urbs Sidena, multum habens agri cognominis: nunc diruta est.*

—— Ὡς Σοφηνός] Scribe: Σωφηνός. ut infra v. Σωφηνή.

ΣΙΔΟΥ'Σ, κώμη Κορίνθου, ἢ Μεγαρίδος ἐπίνειον] Athenæus lib. III. pag. 82. Διάφορα δὲ μῆλα γίνεται ἐν Σιδοῦντι. Κώμη δ' ἐστὶν αὕτη Κορίνθου, ὡς Εὐφορίων ἢ Ἀρχύτας ἐν Γεράνῳ φησὶν &c. *Excellentia quidem mala nascuntur in Sidunte agri Corinthii vico, ut auctor est Euphorion sive Archytas in Grue.* Scylaci Τεῖχος Σιδοῦς. Plinio lib. IV. cap. 7. oppidum *Sidus*.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Σιδούντιος] Hesychius: Σιδουντιάς κώμη τῆς Κορινθίας.

ΣΙ'ΔΟΥΣΣΑ, πόλις Ἰωνίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἐν δὲ Σίδουσσα πόλις] Meminit Thucydides lib. VIII. pag. 571.

ΣΙ'ΔΥΜΑ, πόλις Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος μέμνηται ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Σιδύμου. Ὁ πολίτης, Σιδυμεύς] Ita Ptolemæo dicitur lib. v. cap. 3. (nisi apud illum Δίδυμα sit legendum) & in antiquo Hieroclis MS. Σίδυμα quoque scribitur, non Δίδυμα, ut editum: & sic Hypatius *Sidymensis* Episcopus subscripsit Synodicæ ad Leonem Imperatorem epistolæ.

ΣΙΔΩ'Ν, πόλις Φοινίκης. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ] In nummo Trajani circum figuram muliebrem proræ navis insidentem: ΣΙΔΩΝΟΣ ΝΑΥΑΡΧΙΔΟΣ. ΕΖΚΡ. Hunc nummum male intellectum profert Erizus pag. 326. habetque ab Ænea Vico delineatum Ill. Eques de Puteo: sed nec ille legere potuit. In alio Heliogabali circum figuram togatam duobus bobus coloniam describentem cum vexillo erecto supra boves: AVR. PIA. SIDON. COLONIA. in vexillo: III. CAC. Similem Juliæ Soëmiæ, in quo: COL. AVREL. PIA. METROPOL. SIDON. adfert Ortelius in Thesauro h. v. A quo non abit Gordiani, apud Sereniss. Principem Leopoldum, in quo circum carpentum: COL. AV. PIA. METP. SID.

—— Ὁ πολίτης, Σιδώνιος διὰ τοῦ ω μεγάλου καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ· καὶ Σιδωνὶς τὸ θηλυκὸν, ἀλλὰ καὶ Σιδὼν ἐθνικός] Apud Pyrrhum Ligorium octo conspiciuntur nummi, in quibus ΣΙΔΩΝΙΩΝ. &, ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ. Apud Franc. Gotifredum nummus extat Trajani in quo circum Europen tauro insidentem: CΙΔΩΝΟC ΘΕΑC. Atque sic pariter in alio in corona hederæ: item in alio super triremem. Extant quoque tales in Mediceis Thesauris.

ΣΙΘΗΝΟΙ', ἔθνος παρακείμενον τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ] Hinc forte Hesychius intelligendus, apud quem: Σιδόνιοι, Φοίνικες, καὶ οἱ τὴν ἐρυθρὰν οἰκοῦντες θάλασσαν. Nisi potius *Sidonii* a *Rubro* mari profecti, uti nonnulli tradiderunt teste Strabone lib. I. pag. 42. & lib. XVI. 764.

ΣΙΘΩΝΙ'Α, μέρος Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Σιθώνιος καὶ Σιθωνίη] Fuit ad *Toronicum* sinum teste Herodoto lib. VII. cap. 122. ubi postquam enumerasset urbes Toronen, Galepson, Sermylen, Mecybernam, Olynthum, ad *Toronicum* sinum sitas, addit: Ἡ μὲν νῦν χώρη αὕτη Σιθωνίη καλέεται. *Hæc autem regio nunc Sithonia nominatur.*

ΣΙΚΑΝΙ'Α, ἡ περίχωρος Ἀκραγαντίνων. Καὶ ποταμὸς Σικανὸς, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος] Tzetzes ad Lycophronis v. 951. Σικανὸς ποτὲ τὸν Σικελίας ἐδέξαντο παῖδες. Ἄλλοι δὲ μέρος Σικελῶν τὴν Σικανίαν φασὶ, πόλιν οὖσαν περὶ Ἀκραγαντίνους κειμένην.

ΣΙΚΕΛΙ'Α, ἡ χώρα, καὶ ἡ νῆσος] Distinguit *regionem* & *insulam*. *Regionis* meminit Hesychius: Σικελία, χώρα Θρᾴκης.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Σικελοὶ καὶ Σικελιῶται. Καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ &c. οἱ δ' ἐπιχώριοι &c] Suidas v. Ἰταλία verbotenus fere hæc transcripsit.

—— Οὕτω Ἰταλίας καὶ Σικελίας, Ἰταλιῶται καὶ Σικελιῶται] Scribe: οὕτως ἀπὸ τῆς Ἰταλίας &c. ut apud Suidam dicto loco. Quod Cluverius jam notavit.

ΣΙ'ΓΚΗΜΟΣ, πόλις Ἀραβίας καὶ Σίκημα. Τὸ ἐθνικὸν,

ἐθνικὸν, Σικήμιος καὶ Σικημίτης. ἢ δὲ Σίκημα, τὸ ἐθνικὸν Σίκημοι] Flavius Josephus lib. VI. Antiq. cap. 8. pag. 184. Σικιμιτῶν ἔθνος, ἔστι γὰρ ἐν τῇ Μαδιανῇ χώρᾳ μέσοι καθοικούμενοι. *Sicimitarum gens; qui in Madiana terra meditullio habitant. Madianitæ* autem supra *Arabia* tribuuntur. Idem lib. XI. Antiq. cap. 8. Σίκιμα & Σικιμίτας *Samaria* accenset. Vide Theodoti locum apud Eusebium lib. IX. Præparat. Euang cap. 32. E quibus videri posset, Σίκιμος & Σίκιμα hic legendum.

ΣΙ´ΚΗΝΟΣ, νῆσος περὶ τὴν Κρήτην, ὡς Στράβων δεκάτῃ. Αὕτη Οἰνόη πρότερον ἐκαλεῖτο] Ita pariter scribitur apud Strabonem lib. X. pag. 484. Sed utrobique corrupte: Σίκινος enim appellata, uti ex Solonis versib. patet apud Diogenem, in quo syllaba κι corripitur:

Εἴην δὴ τότ' ἐγὼ, Φολεγάνδριος, ἢ Σικινίτης
Ἀντί γ' Ἀθηναίου πατρίδ' ἀμειψάμενος.
Αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο,
Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμιναφετῶν.
Essem utinam tunc ego Pholegandrius aut Sicinites
Pro Atheniense; patriam immutans.
Cito enim fama hæc inter homines pervadet,
Atticus iste vir Salaminem prodentium.

Dicitur autem hæc insula sita *circa Cretam*, & *Oenoë prius appellata*. Apollonius Rhodius lib. I. v. 623. & 624.

Καὶ τὸν μὲν ἐς Οἰναίην ἐρύσαντο
Πρόσθεν, ἀτὰρ Σίκινόν γε μεθύστερον αὐδηθεῖσαν.
Et illum quidem in Oenœam traxerunt
Sic quondam, postea vero Sicinum dictam.

Ubi Scholiastes: Σίκινος δὲ ἐστι νῆσος ἡ περὶ τὴν Εὔβοιαν τὸ πρότερον Οἰνοίη καλουμένη, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ἀμπελόφυτον. Μνημονεύει δὲ τῆς μετονομασίας Ξεναγόρας, λέγων ὅτι μετωνομάσθη ἀπὸ Σικίνου υἱοῦ Θόαντος καὶ Νηΐδος νύμφης. Ὅτι δὲ ἐνθάδε Θόας ἐσώθη καὶ Κλέων ὁ Κυρεὺς ἱστορεῖ καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς, δεικνὺς ὅτι παρὰ Κλέωνος τὰ περὶ τοῦτο μετήνεγκεν Ἀπολλώνιος. Non pugnant autem περὶ τὴν Κρήτην & περὶ τὴν Εὔβοιαν. Sed utrumque verum, quia medio fere loco sita. Rectius tamen circa *Cretam* ponitur quam circa Euboeam. Distat enim sex tantum milliaribus ab *Io*, uti testatur Nautica Mediterranea Græcorum: *Ios* autem circa *Cretam*. Vide Strabonem d. l.

—— Ὁ Οἰκήτωρ, Σικινήτης, ὡς νῆσος νησιώτης] In Solonis carmine ante adducto: Σικινίτης.

ΣΙΚΥΩ´Ν, πόλις Πελοποννήσου. Λέγεται καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. Ἡ δὲ αὐτὴ ἐκλήθη Μήκων] Scribe, Μηκώνη. Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag. 291. Σικυὼν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν γεωγράφον Μηκώνη πρότερον ἐκαλεῖτο. Πρὸ δὲ τούτου Αἰγιαλοί. Μήκωνη] δὲ Μηκώνης καὶ Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ. Straboni ita dicitur lib. VIII. pag. 382. Τὴν δὲ Σικυῶνα πρότερον Μηκώνην ἐκάλουν, ἔτι δὲ πρότερον Αἰγιαλοὺς. *Sicyon prius Mecone fuit & ante Ægiali*. Hesiodo vero in Theogon. v. 536.

Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο Θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ.
Etenim quando disceptabant inter se Dii mortalesque homines
Mecona.

Ad quem locum bis corrupte Μηκώνη scribitur in Scholiis antiquis pag. 281. pro Μηκώνῃ. uti alio errore Μυκώνη bis aut ter apud Pindari Scholiasten Nem. Od. IX pag. 414.

—— Καὶ Τελχινία] A *Telchine* tertio *Sicyoniorum* Rege, quem recenset Eusebius.

—— Ὁ πολίτης, Σικυώνιος, καὶ ὑποδήματα Σικυώνια] Hinc in Plautillæ nummo circum hominem nudum fugientem, apud Franc. Gotifredum: ΣΙΚΥΩΝΙΩΝ. Hinc etiam Σικυωνόθεν apud Pindarum Nemeis.

ΣΙΜΟ´ΕΙΣ καὶ Σιμοῦς, ὡς Ὀπόεις, Ὀποῦς] Σιμοῦντος, genitivus, legitur apud Callimachum pag. 41.

—— Παρώνυμον, Σιμόεντος, καὶ θηλυκὸν, Σιμουντίς] In certamine Homeri & Hesiodi pag. 323.

Ἡμεῖς δ' ἀμπεδίον Σιμοέντιον ἥμενοι οὕτως.

Euripides Rhæso v. 826.

Οὐ μὰ τὰς Σιμουντίδας
Πηγὰς, μή μοι κότον ὦ ἄνα θῇς.
Non per Simoëntios
Fontes, ne mihi irascaris o Rex.

& Hecuba v. 642.

Κακὸν τᾷ Σιμουντίδι γᾷ
Ὀλέθριον ἔμολε.
Malum Simoëntidi terra
Exitiale venit.

Aristophanes Thesmophor. pag. 771. ridens Euripidem.

Ἄγε νῦν ὅπλιζε Μοῦσα
Χρυσέων ῥύτορα τόξων
Φοῖβον ὃς ἱδρύσατο χώρας
Γύαλα Σιμουντίδι γᾷ.
Age nunc arma Musa
Aureorum præsidem arcuum
Phœbum, qui extruxit regionis
Colles in terra Simoëntide.

ΣΙ´ΜΥΡΟΣ, πόλις Συρίων. Ἔφορος δὲ Σίμυραν οὐδετέρως αὐτὴν φησι. Τὸ ἐθνικὸν Σιμύριος τῆς δὲ οὐδετέρου, Σιμυρεύς] Mela quoque sic vocat, ut Ephorus; lib. I. cap. 12. *Tum Simyra castellum & urbs non obscura Marathos*. Eadem procul dubio, quæ supra Ἴμυρα dicitur, πόλις Φοινίκης. Mela enim d. l. & Ptolemæus lib. V. cap. 15. *Simyra* in *Phœnicia* ponunt.

ΣΙ´ΝΔΟΙ, ἀπὸ Μεσημβρίας τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἔθνος δὲ καὶ τὸ Σινδικὸν γένος φασὶν εἶναι Μαιωτῶν ἀποικισμόν] Strabo lib. XI. pag. 495.

Τῶν Μαιωτῶν δ' εἰσὶν αὐτοί τε οἱ Σίνδοι καὶ Δανδάριοι καὶ Τορεάται καὶ Ἄγροι καὶ Ἀῤῥηχοί. *De Maotis sunt Sindi, Dandarii, Toreata, Agri, Arrechi.* Scholiastes vetus Apollonii ad lib. IV. v. 322. de hac gente & hujus vocis scriptura hæc habet: Τὸ δὲ Σίνδοι Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ἐκλόγῳ τοῦ καθόλου βαρυτονεῖν, φησὶ δεῖν· τινὲς δὲ ὀξύνουσιν, οὐκ εὖ. Καὶ Ἱππῶναξ δὲ μνημονεύει, πρὸς τὸ Σινδικὸν διάσφαγμα. Ἑλλάνικος δὲ ἐν τῷ περὶ ἐθνῶν φησί· Βόσπορον δὲ παρελθόντι Σινδοί· ἄνω δὲ τούτων Μαιῶται (sic scribendum, non Μαλιῶται, ut editur) Σκύθαι. Hesychius: ἡ Σινδὶς, ἡ Σκυθία, καὶ ἡ πόρνη. Corrigendus autem in hac voce Herodotus lib. IV. cap. 28. Καὶ ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου οἱ ἐντὸς τάφρου Σκύθαι κατοικημένοι στρατεύονται, καὶ τὰς ἁμάξας ἐπελαύνουσι πέρην ἐς τοὺς Ἰνδούς. Scribe: Σινδούς. *Super quam glaciem omnes qui intra fossam incolunt Scytha exercitus ducunt & plaustra agunt usque ad Sindos.* & cap. 86. Ἐς δὲ Θεμίσκυραν τὴν ἐπὶ Θερμώδοντι ποταμῷ ἐκ τῆς Ἰνδικῆς (κατὰ τοῦτο γάρ ἐστι τοῦ Πόντου εὐρύτατον) τριῶν τε ἡμερέων καὶ δύο νυκτῶν πλόος. Scribe: ἐκ τῆς Σινδικῆς. *E Sindica autem* (Interpres vertit, *e Scythica*) *ad Themiscyram, qua est super flumen Thermodontem (hic namque Ponti latissimum est) trium dierum duarumque noctium est navigatio.*

—— Λέγεται καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον] Hesychius: Σινδικὸν, διάσφαγμα τὸ τῆς γυναικός. Ita Hipponax apud Apollonii Scholiasten loco paullo ante adducto.

ΣΙΝΘΟΣ, πόλις παρὰ τῷ Θερμαίῳ κόλπῳ. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σίνθιος] Apud Herodotum lib. VII. cap. 123. legitur: Πλέων δὲ ἀπίκετο ἔς τε τὴν προειρημένην Θέρμην καὶ Σίνδον τε πόλιν καὶ Χαλέστρην ἐπὶ τὸν Ἄξιον ποταμὸν, ὃς οὐρίζει χώρην τὴν Μυγδονίην τε καὶ Βοττιαιίδα. *Donec ad Thermam, quo preceptum erat, perventum est & ad urbem Sindum & ad Chalestram super Axium sitam flumen, quod Mygdoniam terram dirimit a Bottiaide.* Ergo noster ex Herodoto, vel is ex nostro corrigendus est.

ΣΙΝΟΕΣΣΑ, πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σινοεσσαῖος καὶ Σινοεσσηνός] Immo *Italia*. Sed magna Italiæ pars Stephani ætate *Sicilia* appellabatur.

ΣΙΝΤΙΑ, πόλις Μακεδονίας πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, ὡς Εὔδοξος ἐν τετάρτῳ γῆς περιόδου. Οἱ οἰκοῦντες Σιντοὶ ὀξυτόνως. Γίνεται δέ τι θαυμαστὸν παρ' αὐτοῖς, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Ποταμόν τινα εἶναι Πόντον προσαγορευόμενον, ἐν ᾧ καταφέρεσθαί τινας λίθους, οἱ καιόμενοι τοὐναντίον πάσχουσι τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἄνθραξι. Ῥιπιζόμενοι μὲν γὰρ ἀποσβέννυνται ταχέως· ὕδατι δὲ ῥαινόμενοι, ἀνάπτονται. Ὅταν δὲ δὴ καίωνται, πονηρὸν ὄζουσι, καὶ παραπλήσιον ἀσφάλτῳ· καὶ τὴν ὀσμὴν οὕτω δριμεῖαν ἔχουσιν, ὡς μηδὲν τῶν ἑρπετῶν ὑπομένειν καιομένων αὐτῶν.] Habet hæc *Aristoteles* in libro de Mirab. Auscult. cap. 123. his verbis: Λέγεται δὲ καὶ περὶ τὴν τῶν Σιντῶν καὶ Μαιδῶν χώραν καλουμένην τῆς Θρᾴκης, ποταμόν τινα Πόντον προσονομαζόμενον ἐν ᾧ καταφέρεσθαί τινας λίθους οἱ καίονται, καὶ τοὐναντίον πάσχουσι τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἄνθραξι. Ῥιπιζόμενοι γὰρ, σβέννυνται ταχέως· ὕδατι δὲ ῥαινόμενοι ἀναλάμπουσι καὶ ἀνάπτουσι κάλλιον· παραπλησίαν δὲ ἀσφάλτῳ, ὅταν καίωνται, καὶ πονηρὰν ὀσμὴν οὕτω καὶ δριμεῖαν ἔχουσιν, ὥστε μηδὲν τῶν ἑρπετῶν ὑπομένειν ἐν τῷ τόπῳ καιομένων αὐτῶν. Ita recte in Græco est editum pro Σκυθῶν καὶ Μεδῶν, quomodo perperam prius edebatur; versio corrigenda adhuc restat hoc modo: *Ferunt & circa Sintos Madosque Thracia fluvium, quem Pontum vocant, lapides deferre, qui ardent, contraria omnino natura prunis ligneis, quippe qui agitati sufflatique restinguuntur, aquis autem respersi exardescant resplendeantque. Cæterum ustis quemadmodum bitumini adeo gravis fœtor est, ut reptilia penitus omnia e locis iis abigat.* Utrumque enim vocabulum sic rescribendum ex nostro evincitur tam hic, quam supra v. Μαιδοί. Corrigendus & Nicandri Scholiastes, apud quem pag. 8. Ἡ δὲ Θρῇσσα, λίθος ἐστὶν, ἥτις βραχεῖσα τῷ ὕδατι καίεται· ὅτε δὲ εἰς αὐτὴν ἔλαιον βληθῇ, σβέννυται. Ἀριστοτέλης δέ φησι τὸν ποταμὸν τοῦτον ἐν Μηδικῇ καὶ Ἰνδικῇ εἶναι ἐν ᾧ καὶ ὁ λίθος οὗτος γεννᾶται. Scribe: ἐν Μαιδικῇ καὶ Σιντικῇ. Idem de hoc lapide refert Antigonus Hist. Mirab. cap. 151. qui *Pontum* fluvium ait περὶ τὴν τῶν Ἀγρίων Θρᾳκῶν χώραν. *in regione Thracum, qui Agrii appellantur.* Lapis Dioscoridi Θρᾳκίας dicitur lib. V. cap. 147. Ὁ δὲ λεγόμενος Θρᾳκίας γεννᾶται μὲν ἐν Σκυθίᾳ, ἐν ποταμῷ τῷ λεγομένῳ Πόντῳ. Δύναται δὲ τὰ αὐτὰ τῷ Γαγάτῃ. Ἱστορεῖται δὲ ἐκκαίεσθαι μὲν ὑπὸ ὕδατι, σβέννυσθαι δὲ ὑπὸ ἐλαίου. ὅπερ καὶ ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου γίνεται. Pro Σκυθίᾳ scribe in hoc loco, Σιντίᾳ. *Lapis Thracius dictus gignitur in fluvius quodam apud Sintiam, cui Ponto nomen est. Vis eadem qua Gagata. Traditur autem accendi aqua, oleo vero restingui: id quod etiam bitumini accidit.* Nicander in Theriacis v. 45.

Ἢ σύγε Θρηΐσσαν ἐνὶ φλέξας πυρὶ λᾶαν,
Ἥ θ' ὕδατι βρεχθεῖσα σελάσσεται, ἔσβεσε δ' αὐτὴν
Τυτθὸν ὅτ' ὀδμήσηται ἐπιῤῥανθέντος ἐλαίου.
Τὴν ἀπὸ Θρηϊκίου νομέες ποταμοῖο φέρονται,
Ὅν Πόντον καλέουσι, τόθι Θρήϊκες ἀμορβοὶ
Κριοφάγοι μήλοισιν ἀεργηλοῖσιν ἕπονται.

Quod Joannes Gorræus sic vertit:

Threicium pariter Vulcano trade lapillum,
Qui lymphis madidus flamma collucet, at idem
Protinus affuso flammam restinguit olivo,
Illum carnivori, pecudes dum rure sequuntur,
Pastores ad nos primum vexere repertum

Fluminis

Flumine Threicio, quem Pontum nomine dicunt.

— Λέγονται δὲ Σίντιοι, δὲ Σίντιον, τὸ ὕδατηρον] Σίντιες ab Homero & Hellanico vocantur *Lemnii* & ipsa *Lemnos* Σιντηΐς dicitur ab Apollonio lib. I. v. 608.

Εἰρεσίῃ κραναὴν Σιντηΐδα Λῆμνον ἵκοντο.
Remigando in asperam Lemnum Sintiacam venerunt.

Ubi Scholiastes: Ἐπιθετικῶς Σιντηΐς, ἡ Λῆμνος. Τυρσηνοὶ γὰρ αὐτὴν πρῶτοι ᾤκησαν, βλαπτικώτατοι ὄντες· ἢ τὴν ὑπὸ τῶν βαρβάρων οἰκισθεῖσαν. Καὶ Ὅμηρος, Ὦχοντο δ' ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους. Ἑλλάνικος δὲ φησιν Σίντιας ὀνομασθῆναι τοὺς Λημνίους, διὰ τὸ πρώτους ὅπλα ποιῆσαι πολεμικὰ πρὸς τὸ σίνεσθαι τοὺς πλησίον καὶ βλάπτειν. Unde patet apud Hesychium mendose legi: Σίντιες, Θρακῶν τι γένος, οἱ δὲ τοὺς τὴν λίμνην οἰκοῦντας. Scribendum autem: τοὺς τὴν Λῆμνον ο. Orpheus Argon. v. 469.

Σιντηΐσιν δ' ὀφρύσιν ἐκέλσαμεν ὠκύαλον ναῦν,
Λήμνου ἐν ἠγαθέῃ.
Sintiacis vero littoribus inde appulimus celerem navem,
In Lemno divina.

ΣΙΝΩΠΗ, πόλις διαφανεστάτη τοῦ Πόντου, κτίσμα Μακεστίου Κώου, ὥς φησι Φλέγων] MSS. κτίσμα Κρητίου K. atque ita legendum Eustathius docet ad Dionysium pag. 102. Ἡ Σινώπη, ἡ λεγομένη καὶ Σινωπικὴ χερρόνησος, κτίσμα, καθά τινες, Κρητίου, ἀνδρὸς Κώου ὄντος, κατὰ Διόδωρον, ἄποικος ἡ Τραπεζοῦς, πόλις Ἑλληνὶς, πρὸς τῇ τῶν Κόλχων χώρᾳ κειμένη. Ὁ δὲ αὐτὸς Διόδωρος καὶ Μιλησίων ἄποικον τὴν Σινώπην λέγει, μέγιστον ἀξίωμα ἔχουσαν. ἐν ᾗ καὶ τὰ Μιθριδάτου βασίλεια τοῦ πρὸς Ῥωμαίους διαπολεμήσαντος. (Quæ leguntur apud Diodorum lib. XIV. pag. 413.) Item Anonymus de Ponto Euxino. Natus autem error ex repetita perperam præcedentis vocis ultima syllaba.

ΣΙΠΤΑΟΣ, πόλις Φρυγίας· Ἑλλάνικος Ἱερειῶν πρώτῳ] Ἡ Σίπυλος urbs *Phrygiæ* alio nomine Τάνταλις. Ὁ Σίπυλος, & τὸ Σίπυλον ὄρος, mons, *Sipylus*: unde Μαγνησία ὑπὸ Σιπύλῳ, de qua supra v. Μαγνησία. Vide Salmasium in Exercit. pag. 863.

— Τὸ ἐθνικὸν, Σιπυληνός] In fœdere Smyrnensium & Magnesiorum, quod extat inter Marmora Arundelliana: Ὀμνύω Δία, Γῆν, Ἥλιον, Ἄρη, Ἀθηνᾶν Ἀρείαν καὶ τὴν Ταυροπόλον καὶ τὴν μητέρα τὴν Σιπυληνήν. *Juro Jovem, Terram, Solem, Martem, Minervam Martiam & Dianam & Matrem Sipylenen.* Ita enim Δία scribendum & explicandum est, non uti fit, διὰ Γῆν, *per Terram. Mater* autem *Sipylene* Magna Deum Mater est, uti ostendunt Magnesiorum nummi, sive Μαγνήτων ἀπὸ Σιπύλου, vel, ut in aliquo, ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΣΙΠΤΑ. quod ΣΙΠΥΛΗΝΩΝ interpretor, apud Tristanum Tom. II. pag. 428. Puto quoque huc referendum Goltzii nummum, in quo ΣΟΠΤΛΟΣ male expressum pro ΣΙΠΤΛΟΣ.

— Καὶ Σιπυλεῖνοι] Suspecta plane mihi hæc vox: forte scripsit: καὶ Σιπυλεύς. Ita Hegesias apud Dionysium Halicarn. Περὶ Συνθέσεως Ὀνομάτων pag. 5. Ἀπὸ Μαγνησίας εἰμὶ τῆς μεγάλης Σιπυλεύς.

ΣΙΡΕΣ, ἔθνος Θρᾴκης ὑπὲρ τοὺς Βυζαντίους, ὡς δεδήλωται ἐν τῷ περὶ Νίψων] Hodie nihil tale v. Νίψα reperitur.

ΣΙΡΙΣ, πόλις Ἰταλίας, πλησίον τοῦ Μεταποντίου] Apud Harpocrationem v. Σείριδα, pro Σείρις legendum Σίρις.

— Καὶ ποταμός] Maussacus ad Plutarchi libellum de Flumin. *Nilum* existimat hic intelligi. Verum Strabo lib. V. pag. 264. docet *Italiæ* fluvium esse juxta urbem cognominem: Εἶθ' Ἡρακλεόπολις, μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης· καὶ ποταμοὶ δύο πλωτοὶ Ἄκιρις καὶ Σίρις, ἐφ' οὗ πόλις ἦν ὁμώνυμος Τρωϊκή. Χρόνῳ δὲ τῆς Ἡρακλείας ἐντεῦθεν οἰκισθείσης ὑπὸ Ταραντίνων, ἐπίνειον αὕτη τῶν Ἡρακλεωτῶν ὑπῆρξε. *Sequitur Heracleopolis paululum supra mare: & duo fluvii navigabiles Aciris & Siris, superque eo urbs cognominis Trojanæ originis: quæ postmodo Heraclea ibi a Tarentinis condita, navale Heracleotarum exstitit.* Item Etymologus: Σίρις, πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον οὕτω καλουμένη, εἶτα Πολίειον. (Πολίειον) Σίρις δὲ ὠνόμασαι, ἀπὸ Σίριδος θυγατρὸς Μόργητος τοῦ Σικελίας βασιλέως, γυναικός τε Σκίνδου· ἢ ἀπὸ Σίριδος μιᾶς τῶν Νηρηΐδων· ἢ ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος αὐτῇ ποταμοῦ. Lycophron Cassand. v. 856.

Ἥξει δὲ Σῖριν καὶ Λακινίου μυχούς.
Adibit etiam Sirin & Lacinii sinus.

ubi Tzetzes: Σίρις ποταμὸς Ἰταλίας καὶ πόλις. Fluvius hodie *Sino* dicitur & est rapidus & vorticosus, ut ipse summo cum vitæ periculo expertus sum, cum vado eum transirem. Idem Maussacus Suidæ etiam verba: Σῖρις ὄνομα ποταμοῦ, ad *Nilum* trahit. De quo uti non contendo, ita Stephanum *Italiæ* fluvium intellexisse non dubito.

— Μετωνομάσθη δὲ καὶ Πολίειον, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἰλίῳ Πολιάδος Ἀθηνᾶς] Apud Etymologum loco paullo ante adducto perperam scribitur Πολιεῖον· sed litera Π, recte Πολίειον.

— Ὁ πολίτης Σιρίτης &c. καὶ Σιρῖνος] Scribe, Σιρῖνος, ut Ῥηγῖνος, Μεταποντῖνος, aliaque ejus regionis. Harpocration v. Σείριδα. Ἔστι δὲ καὶ Σεῖρις πόλις Ἰταλικὴ καὶ τάχα τὰ ἐνθεν ὑφάσματα, ἢ τινα Σείριδα εἶπεν ὁ Ῥήτωρ. ἐν ἐνίοις μέντοι χωρὶς τοῦ ι χειρίδα) Σείριδα. Ita gentile hujus urbis foret Σειρῖνος. Sed dubia sunt illa Harpocrationis & quærit quomodo se extricet ex obscuro loco. Hunc autem Harpocrationis locum totum Phavorinus trans-

transſcripſit ſed emendatius, quam apud illum editur: ultima enim verba ſic Phavorinus effert: *ἐν ἐνίοις μέντοι χωρὶς τοῦ ι γέγραπται Σίριον.* Quam lectionem veram omnino exiſtimo. Similiter pro Σεῖρις, ut jam monui, ibidem Σίρις ſcribendum puto, ut reliqui auctores omnes ſcribunt. Id enim Harpocration videtur probare voluiſſe; Σείριον forte dici a *Siri* oppido, quia quædam exemplaria Σίριον legunt.

—— Ἔστι καὶ Σίρις ἐν Παιονίᾳ, ἧς τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ τῆς χωρικῆς, Σιροπαίονες] Apud Herodotum lib. v. cap. 15. ſcribitur Σιροπαίονες, quod ab Interpretibus vertitur, *Syropaones*: quos ſequutus Ortelius, qui *Syropaones* Thraciæ facit populos ex *Paonibus*, auctore Herodoto. Sed Σιρηπαίονες non debent verti *Syropaones*. Aliud enim vitium contraxiſſe vocem hanc apud Herodotum ex hoc Stephani loco patet, emendandumque Σιριοπαίονες. qui *Siriopaones* dicendi. Cæterum etiam *Libyæ* fluvius Σίρις eſt dictus, ut patet infra v. Φασίλκαρα.

ΣΙ'ΣΤΡΒΑ, μέρος Ἐφέσου, ἀπὸ Σισύρβης Ἀμαζόνος. Τὸ ἐθνικὸν, Σισυρβίτης] Strabo lib. XIV. pag. 633. *Σμύρνα δ' ἦν Ἀμαζὼν ἡ κατασχοῦσα τὴν Ἔφεσον· ἀφ' ἧς τοὔνομα καὶ τοῖς ἀνθρώποις καὶ τῇ πόλει, ὡς καὶ ἀπὸ Σισύρβης Σισυρβῖταί τινες τῶν Ἐφεσίων ἐλέγοντο. Smyrna Amazon fuit, a qua nomen hominibus urbique factum: ſicut & a Siſyrba quidam Epheſiorum Siſyrbitæ dicuntur.*

ΣΙ'ΦΑΙ, ἐπίνειον τῆς Θεσπικῆς. Καὶ ἑνικῶς, Σίφη. Ἔστι δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ Κρητικοῦ, Κρητιάδης, οὕτω Σιφαῖος Σιφαιάδης] Vel legendum interpoſita voce: ὡς ἀπὸ τοῦ Κρήτης Κρηταῖος &c. aut delendæ voces: ἀπὸ τοῦ. Apollonius Rhodius non Σιφαιάδης effert, ſed Σιφαδὴς lib. I. v. 105.

> Τῖφυς δ' Ἀγνιάδης Σιφαέα κάλλιπε δῆμον
> Θεσπιέων.
> *Tiphys Agniades vero Siphenſem reliquit tribum*
> *Theſpiorum.*

ΣΙ'ΦΝΟΣ, περὶ τὴν Κρήτην νῆσος, Σίφνου τοῦ Σουνίου, ὡς Νικόλαος πέμπτῳ· Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Μερόπη] Eſt longius a *Creta*, una *Cycladum* inter Seriphon, Melon & Parum. Plinius lib. IV. cap. 12. *Siphnus ante Meropia & Acis appellata circuitu viginti octo mil. paſſ.* De fodinis hujus inſulæ vide Herodotum lib. III. cap. 57.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Σίφνιος, καὶ Σίφνιον περίεργον] Occurrit hoc gentile apud Herodotum d. l. item in duobus nummis apud Goltzium legitur: ΣΙΦΝΙΩΝ. Hinc lapis *Siphnius* apud Iſidorum lib. XVI. Orig. cap. 4. & Plinium lib. XXXVI. cap. 22.

—— *Καὶ Σιφνιάζειν*] Heſychius: Σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν· διαβεβλήκασι γὰρ οἱ Σίφνιοι ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. Σιφνιάσαι οὖν τὸ σκιμαλίσαι. Et Suidas adhuc apertius.

ΣΚΑΙΟΙ', ἔθνος μεταξὺ τῆς Τρωάδος καὶ τῆς Θρᾴκης, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ] Strabo lib. XIII. pag. 590. nomen hoc Thracibus & Trojanis commune eſſe docet: Πολλαὶ δ' ὁμωνυμίαι Θρᾳξὶ καὶ Τρωσίν· οἷον Σκαιοὶ Θρᾷκές τινες καὶ Σκαιὸς ποταμὸς, καὶ Σκαιὸν τεῖχος, καὶ ἐν Τροίᾳ Σκαιαὶ πύλαι. *Multa ſunt nomina Thracibus cum Troibus communia: ut Scai ſunt Thraces quidam & Scaus fluvius, Scaus murus: & in Troja Scaa porta.* De Σκαιαῖς πύλαις vide Euſtathium ad Homerum Iliad. Γ. pag. 394. Et Servium ad Virgilii lib. III. Æneid. v. 351. Sed omnino placet Bernaldini Baldi ſententia, qua rejectis Grammaticorum originationibus oſtendit ex Vitruvio nomen hoc ab obliquo ductu rebus impoſitum. Verba Vitruvii, unde hoc colligit, leguntur lib. I. cap. 5. & ſunt ſequentia: *Curandumque maxime videtur ut non facilis ſit aditus ad oppugnandum murum, ſed ita circumdandum ad loca præcipitia, & excogitandum, uti portarum itinera non ſint directa ſed σκαιά.*

ΣΚΑ'ΜΑΝΔΡΟΣ, ποταμὸς Τροίας, ἀπὸ Σκαμάνδρου] In Collectione manuſcripta Æneæ Vici apud Caſſianum de Puteo in nummo Getæ circum fluvium jacentem cum urna legitur: ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΣ. ſubtus: ΙΛΙΕΩΝ. Nomen autem ſortitus eſt hic fluvius a *Scamandro*, qui primus Trojanis imperavit: de quo videndus Nicolaus Damaſcenus in Excerptis pag. 442. & Servius ex Trogo Pompejo ad lib. III. Æn. v. 109.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Σκαμάνδριος, καὶ Σκαμανδρεία] Ariſtophanes in Theſmoph. pag. 814.

> Ψυχαὶ δὲ πολλαὶ δι' ἐμ' ἐπὶ Σκαμανδρίαις
> Ῥοαῖσιν ἔθανον.
> *Animæ autem multæ propter me in Scamandriis*
> *Fluentis perierunt.*

ΣΚΑ'ΝΔΕΙΑ, ἐπίνειον Κιθύρων, ὡς Παυσανίας τρίτῳ] Scribe, Κυθήρων. Pauſanias lib. III. pag. 207. Ἐν Κυθήροις δὲ ἀπὸ θαλάσσης, Σκάνδειά ἐστιν ἐπίνειον. Κύθηρα δὲ ἡ πόλις ἀναβάντι ἀπὸ Σκανδείας, στάδια ὡς δέκα. *Habent maritima Cytherorum Scandeam navale. A Scandea ad ipſa Cytherorum mœnia adſcenditur ſtadiorum decem via.* Lycophron Caſſand. v. 108.

> Θρέξεις ὑπὲρ Σκάνδειαν Αἰγίλου τ' ἄκραν.
> *Curres ultra Scandeam & Ægili promontorium.*

ubi Tzetzes: Σκάνδεια, πόλις Κυθήρων.

ΣΚΑΠΤΗΣΥ'ΛΗ, πόλις Θρᾴκης μικρὰ, ἀντικρὺ Θάσου. Τὸ ἐθνικὸν, Σκαπτησυλίτης.] Feſtus: *Scaptenſula locus ubi argentum effoditur in Macedonia dictus a fodiendo. Nam Græco σκάπτειν effodere dicitur. Lucretius: Quales exſpiret*

spiret Scaptensula subter udores. Atque ita habere veteres libros apud Lucretium lib. VI. v. 810. Obertus Gifanius testis est. Alias analogia postulare videtur eam scripturam, quæ hic legitur. Apud Marcellinum enim in Thucydidis vita divisis plane vocibus scribitur: Ἤγαγετο δὲ γυναῖκα ἀπὸ Σκαπτῆς ὕλης τῆς Θρᾴκης πλουσίαν σφόδρα καὶ μέταλλα κεκτημένην ἐν τῇ Θρᾴκῃ. *Duxit autem uxorem e Scapte hyle Thracia ditissimam & metallorum fodinas in Asia possidentem.* Et ne quis librariorum vitio hoc contigisse existimet cum Interprete isthic, ecce in eadem vita paullo post iterum: καὶ διατρίβων ἐν Σκαπτῇ ὕλῃ ὑπὸ πλατάνῳ ἔγραφε. *in Scapte hyle degens sub platano scripsit.* & deinceps: ὕστερον δὲ μετὰ τὴν ἐξορίαν ἐν Σκαπτῇ ὕλῃ τῆς Θρᾴκης χωρίῳ διατρίβων, συνέταξε μετὰ κάλλους ἃ ἐξ ἀρχῆς μόνον ἐσημειοῦτο διὰ τὴν μνήμην. *Postea vero exul, vitam in Scapte hyle, Thracia loco, agens dolavit perpolivitque, quæ initio memoriæ tantum caussa notaverat.* Neque enim verisimile toties librarii calamum aberrasse. Sed plane non aberrasse extra omnem controversiam Plutarchus ponit, in Cimone, pag. 480. Καὶ τελευτῆσαι μὲν ἐν τῇ Σκαπτῇ ὕλῃ (τοῦτο δ᾽ ἐστὶ τῆς Θρᾴκης χωρίον) λέγεται, φονευθεὶς ἐκεῖ. *Et mortuus* (Thucydides) *esse in Scapte hyle (castellum id est in Thracia) dicitur, ibidem interfectus.* Rursus de Exilio pag. 605. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων ἐν Θρᾴκῃ περὶ τὴν Σκαπτὴν ὕλην. *Thucydides Atheniensis bellum Peloponnesiorum & Atheniensium conscripsit in Thracia apud Scapten hylen.*

ΣΚΑ'ΡΦΕΙΑ, πόλις Λοκρίδος τῶν Θερμοπυλῶν ἐγγύς. Κέκληται ἀπὸ Σκαρφείας] Meminit Ptolemæus lib. III. Georg. cap. 15. in *Locris Epicnemidiis.* Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag. 277. hinc adducit, quæ non amplius hoc loco nunc comparent: Σκάρφη κεῖται, φασὶν, ἐγγὺς Θερμοπυλῶν. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Σκαρφείας ἐνδόξου τινὸς γυναικός. Κατὰ δὲ τὸν γεωγράφον, ἐφ᾽ ὕψους ἡ Σκάρφη κεῖται, χώραν εὔκαρπον, καὶ εὔδενδρον ἔχουσα. Καλεῖται δέ φησι νῦν Φαρύγαι· καὶ ἔχει Φαρυγαίας Ἥρας ἱερόν. Λέγει δὲ καὶ ὅτι Σκάρφεια εἴτε Νίκαια καὶ αἱ Θερμοπύλαι· καὶ ὅτι Σκάρφεια σταδίους δέκα ἀπέχεται θαλάσσης. Ἀπέχουσα Θρονίου, σταδίους τριάκοντα· καὶ ὅρα ὅτι καὶ Σκάρφην τὴν αὐτὴν λέγει καὶ Σκάρφειαν, ὡς δοκεῖ καὶ τῷ τὰ ἐθνικὰ γράψαντι. In Notit. Hieroclis Σκάρφια scribitur. Ad hanc urbem pertinere videtur Κυριακὸς Σκαρφιῶν Episcopus in Subscriptionibus Synodicis Gennadii Tom. I. Jur. Græc. Rom. pag. 189. inter alios Græciæ Episcopos; quamvis ibi vox male capite deminuta legatur, Καρφιῶν.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Σκαρφεὺς, καὶ Σκαρφιεὺς, καὶ Σκαρφαῖος, καὶ Σκάρφιος.] Secundo loco scribendum, Σκαρφαιεύς. quarto, Σκάρφειος. Scholiastes Græc. Epigr. lib. III. pag. 365. Σκάρφεια, πόλις Λοκρίδος τῶν Θερμοπυλῶν· κέκληται ἀπὸ (ὑπὸ) Σκαρφείας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαρφεὺς, καὶ Σκαρφαιεὺς, καὶ Σκαρφαῖος, καὶ Σκάρφειος. quæ verbotenus hinc sunt petita. Et in ipso Epigrammate Antipatri: Σκαρφαιεὺς ἀμφεκάλυψε λιμήν.

ΣΚΕ'ΜΨΑ, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Σκεμψαῖος καὶ Σκέψιοι Δαυνοτειχῖται] MSS. Σκέμψιοι. atque ita legendum: in sequenti voce iidem nil mutant: pro hac tamen rescribendum: Δαυνιοτειχῖται. uti legitur supra v. Δαύνιον.

ΣΚΙ'ΑΘΟΣ, νῆσος Εὐβοίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σκιάθιος] Puto excidisse voculam legendumque νῆσος ἐγγὺς Εὐβοίας. Sic Apollonii Scholiastes ad lib. I. v. 583. Νῆσος γὰρ ἡ Σκίαθος τῆς Θεσσαλίας ἐγγὺς Εὐβοίας· ἧς καὶ Σιμωνίδης μέμνηται.

ΣΚΙΑ'ΠΟΔΕΣ, ἔθνος Αἰθιοπικὸν, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Περιηγήσει Αἰγύπτου] Plinio lib. VII. cap. 2. *Sciopodes.* Alcmani apud Strabonem lib. VII. pag. 299. Στεγανόποδες.

ΣΚΙΑ'Σ, χώρα Ἀρκαδίας] Lib. I. Anthol. cap. 37. pag. 77. extat Epigramma Τρύφωνος τοῦ Ἑρμοῦ εἰς Τέρπην κιθαρῳδὸν, ἐν Σκιάδι τῇ Λακωνικῇ σύκῳ βληθέντος καὶ ἀποθανόντος.

> Τέρπης εὐφόρμιγγα κρέκων Σκιάδησιν ἀοιδὰς,
> Κάτθανεν ἐξαπίνης ἐν Λακεδαιμονίοις,
> Οὐκ ἄορι πληγεὶς, οὐδ᾽ ἐν βέλει, ἀλλ᾽ ἐνὶ σύκῳ
> Χείλεα. Φεῦ, προφάσεων οὐκ ἀπορεῖ θάνατος.

—— Καὶ Σκιάτης, τὸ ἐθνικὸν, ὡς Λιδκὰς, Λιδκάτης] Apud Lycophronem v. 562. Apollo vocatur Σκιαστής:

> Οὐδ᾽ ὁ Σκιαστὴς Ὀρχιεὺς Τελφούσιος
> Ἐμέμψατ᾽, ἐν χάρμαισι ῥαιβώσας κέρας,
> *Ne Sciastes quidem Orchieus Telphusius*
> *Contempsit, in pugna curvato cornu.*

Ubi Tzetzes: Σκιάστης, Ὀρχιεὺς, παρὰ Λάκωσιν ὁ Ἀπόλλων, Τελφούσιος δὲ παρὰ Βοιωτοῖς. Suspicor autem Apollinem sic dici a Σκιάς, & pro Σκιαστὴς legendum Σκιάτης: sequitur enim Ὀρχιεὺς, Τελφούσιος, quæ cognomenta a locis *Arcadicis* petita sunt.

ΣΚΙ'ΔΡΟΣ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σκιδρηνὸς, ὡς Λύκος ἐν τῷ περὶ Ἀλεξάνδρου] Meminit Herodotus lib. VI. cap. 21. Παθοῦσι δὲ ταῦτα Μιλησίοισι πρὸς Περσέων οὐκ ἀπέδοσαν τὴν ὁμοίην Συβαρῖται, οἳ Λάον τε καὶ Σκίδρον οἴκεον, τῆς πόλιος ἀπεστερημένοι. *Milesiis autem in hunc modum a Persis affectis, Sybaritæ qui urbe sua exacti Laon & Scidron incolebant, gratiam parem non rependerunt.*

ΣΚΙΛΛΟΥ'Σ, πόλις Τριφυλιακή] Plutarchus lib. de Exilio pag. 605. Σκιλλοῦντα τῆς Ἠλείας vocat. Hic Xenophon exul habitavit,

uti testatur ipse lib. v. de Exped. Cyri, pag. 350. & Themistius orat. I. ubi ille locus inter *Elidem* & *Arcadiam* fuisse scribitur. Suidas v. Κυψελιδῶν ἀνάθημα. Ἀγακλυτὸς ἐν τῇ π' Ὀλυμπιάδι φησὶν οὕτως· Ναὸς τῆς Ἥρας παλαιὸς, ἀνάθημα Σκιλλουντίων. Οὗτοι δέ εἰσιν Ἠλείων. *Agaclytus in LXXX Olympiade sic scribit: Antiquum Junonis templum, Scilluntiorum donarium. Hi autem sunt Eleorum.* Apud Xenophontem autem d. l. scribitur ἐν Σκιλλοῦντι per λ simplex.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Σκιλλούσιος, καὶ Σκιλλούντιος, καὶ Σκιλλουντεύς] Hinc Σκιλλουντίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν apud Strabonem lib. VIII. pag. 344. & Σκιλλουντία χώρα, in qua Xenophon consenuit, apud Plutarchum lib. de Exilio pag. 603.

ΣΚΙΡΟΣ, Ἀρκαδίας κατοικία, πλησίον Μαιναλείων καὶ Παῤῥασίων] Scribe, Μαιναλίων. ut supra v. Μαίναλος.

—— Οἱ κατοικοῦντες, Σκιρῖται] Hinc Σκιρίτης λόχος apud Lacedæmonios, de quo Diodorus lib. XV. pag. 473. vel Σκιρῖται ἱππεῖς, quorum mentio apud Xenophontem lib. IV. de Cyrop. pag. 91. ad quem locum vide Leunclavium, item Stephanum in Thesauro.

—— Τὸ θηλυκὸν, Σκιρῖτις] Hinc Σκιρῖτις χώρα apud Xenophontem lib. VI. Hist. Græc. pag. 607. & Diodorum lib. XV. pag. 490.

—— Ἔστι καὶ ἕτερον Σκίρον τόπος Ἀττικῆ] An legendum: τόπος Ἀττικῆς. Certe Eustathius ad Dionysium pag. 73. καὶ Σκίρα τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ. ex Strabone lib. IX. pag. 393. de Salamine: Ἐκαλεῖτο δ' ἑτέροις ὀνόμασι τὸ παλαιόν· καὶ γὰρ Σκιρὰς καὶ Κυχρεία, ἀπό τινων ἡρώων, ἀφ' οὗ μὲν Ἀθηνᾶ τε λέγεται Σκιρὰς καὶ τόπος Σκίρα ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Ἐπισκίρωσις ἱεροποιία τις καὶ ὁ μὴν ὁ Σκιροφοριών. *Antiquitus alia habuit nomina: dicebatur enim Sciras & Cychria a quibusdam heroibus: unde & Minerva Sciras locus Attica & Episcirosis sacrificium quoddam & mensis Scirophorion.*

—— Καὶ Σκιρωνίδες πέτραι] Meminit Suidas v. Ζώϊλος: Διὰ αὐτὸν διώξαντες οἱ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ κατὰ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ὤθησαν. *Quapropter Olympia spectatores ipsum persecuti de Scironiis saxis deturbarunt.* Herodotus lib. VIII. cap. 71. Σκιρωνίδα ὁδὸν commemorat.

—— Ἀπὸ Σκίρωνος] Scholiastes Nicandri pag. 14. Σκείρων μὲν, ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου κείμενον, ὅπερ τινὲς Σκειρωνίδας πέτρας καλοῦσι. Similiter autem Σκίρα Hesychio & Etymologo festum, quod aliis Σκίρα. de quo videndus Meursius. & Σκειρωνίδες πέτραι scribitur apud Strabonem lib. IX. pag. 391.

—— Ἴσως καὶ τὸ Σκιράφιον, ὅπερ δηλοῖ τὸ οἴκημα, εἰς ὃ οἱ κυβευταὶ συνίασιν] An Κυβευταὶ ut mox?

—— Σκίρα ἡ κέκληται, τινὲς μὲν ὅτι ἐπὶ Σκίρῳ Ἀθήνησι θύεται] MSS. habent ἐπὶ Σκίρῳ. atque ita legitur apud Harpocrationem v. Σκίρον. Pro Ἀθήνησι autem Meursius legit Ἀθηνᾶς. & Σκιράδος Ἀθηνᾶς meminit Strabo d. l. & Harpocration.

—— Καὶ ἡ ἑορτὴ ταύτῃ Ἐπισκίρα κέκληται] Joannes Meursius legit distinctis vocibus ἐπὶ Σκίρα. Cæteris enim auctoribus Σκίρα tantum vocatur, quorum loca vide apud Meursium libro de Festis Græcorum. Sed nihil temere mutandum. Nam apud Strabonem in princ. lib. IX. d. l. καὶ Ἐπισκίρωσις omnes libri habent; quod sollicitat Casaubonus frustra, uti ex hoc Stephani loco patet.

—— Λέγεται καὶ ὁ Σκῖρος, καὶ τὸ Σκίρειον, βαρύνεται δέ] Salmasius legit καὶ τὸ Σκίρον. idque ex sequentibus verum esse evincitur.

ΣΚΙΩΝΗ, πόλις Θρᾴκης] Arrianus lib. I. pag. 10. νησιωτικὸν πόλισμα vocat κακοζηλίᾳ quadam Thucydidis, ut puto: apud quem lib. IV. pag. 332. Brasidas *Scionæos* laudat, quod defecissent ab Atheniensibus. His enim Pallenæ isthmum occupantibus *Scionæi* in Chersoneso habitantes, οὐδὲν ἄλλο, ἢ νησιῶται, meri jam insulani erant, scilicet quibus nullum ex continenti auxilium ferri poterat. Itaque quod Thucydides certa tunc conditione scripserat, id absolute postea adseveravit Arrianus: quamvis sæpe insulæ & peninsulæ nomen promiscue accipiant Geographi. Unde & ipse Thucydides postea non semel de *Scionæis* tamquam in insula sitis loquitur.

—— Ἔνθα λέγεται τὰς Τρῳάδας αἰχμαλώτους &c.] Vide Cononis Narrat. XIII. apud Photium pag. 429.

—— Διὰ τὸ μὴ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς δουλείαν ἀπενεχθῆναι τῶν αὐτῶν γυναικῶν] MSS. τῶν αὐτῶν ὑδρευόντων κ. τ. λ. quod convenit cum Cononis verbis: καὶ πρὸς ὑδρείαν τῶν περὶ Πρωτεσίλαον ἀπιόντων τοῦ αἰγιαλοῦ ἄνωθεν πρὸς τὴν χώραν ἀναδραμόντων. *cumque aquatum Protesilaus cum suis omnibus longius a littore ad interiora regionis loca procurreret.* Salmasius legit: τῶν ναυτῶν συνεῖναι.

—— Οἱ δὲ πλοίων στερηθέντες, ἐξ ἀνάγκης καταμείναντες αὐτοῦ, πόλιν Σκιώνην οἰκίσαντες] Cononi καταμείνασι σὺν αὐταῖς. Sed hæc lectio non mutanda.

—— Ὁ πολίτης, Σκιωναῖος] Hinc Τιμόξενος ὁ τῶν Σκιωναίων στρατηγὸς apud Herodotum lib. VIII. cap. 128.

ΣΚΟΡΔΙΣΚΟΙ καὶ Σκορδίσοι ἔθνος Παιονίας, ὡς Φλέγων ἐν πεντεκαιδεκάτῃ Ὀλυμπιάδι] Appianus princ. Illyric. de *Scordiscis* omnino videndus.

ΣΚΟΡΠΙΑΝΟΣ, ἔθνος. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ· Ζυγιανὸς, Ταυρεανὸς, Σκορπιανός] Ζυγιανὸς & Σκορπιανὸς adducuntur supra v. Ἄγκυρα.

ΣΚΟ-

ΣΚΟΤΙΝΑ', τόπος ἐν Λακεδαίμονι, ἐν ᾧ τιμᾶται Ζεὺς Σκοτινᾶς, ὡς Παυσανίας δεκάτῳ] Scribe: Παυσανίας τρίτῳ. Sed apud Pausaniam lib. III. pag. 178. hodie legitur Σκοτιτάς, tam pro loco, quam pro Jovis cognomine.

—— Ἰόντι δὲ ἀπὸ τῶν Ἑρμῶν· ἔστι τόπος ὅτος δρυῶν πλήρης· ὄνομα δὲ τῷ χωρίῳ Σκοτινά. ὃ οὐ τὸ συνεχὲς τῶν δένδρων ἐποίησεν, ἀλλὰ Ζεὺς ἐπίκλησιν Σκοτινᾶς] Verba Pausaniæ d. l. sed quæ paullo aliter apud eum nunc leguntur, videlicet: Ἰόντι δὲ ἀπὸ τῶν Ἑρμῶν, ἔστιν ὁ τόπος ὅτος ἅπας δρυῶν πλήρης. τὸ δὲ ὄνομα τῷ χωρίῳ Σκοτιτάς. Τὸ δὲ σκότος οὐ τὸ συνεχὲς τῶν δένδρων ἐποίησεν, ἀλλὰ Ζεὺς ἐπίκλησιν ἔχει Σκοτίτας. *Ab Hermis descendentibus locus occurrit quercetis condensus: Scotitas ei nomen. Illud quidem non ab arborum continenti umbra, sed a Jove cognomento Scotita.* Polybius Pausaniæ lectionem confirmat in Excerptis lib. XVI. pag. 740. Συνέταξε ποιεῖσθαι τὴν ἀποχώρησιν ἐπὶ τὸ Σκοτίταν. *Ad Scotitam se ut reciperent jussit.*

ΣΚΟ'ΤΟΥΣΣΑ, πόλις καὶ χωρίον τῆς ἐν Θετταλίᾳ Πελασγίας] Antigonus Hist. Mirab. cap. 157. meminit fontis medicati, ἐν Σκοτούσσῃ.

—— Καὶ πληθυντικῶς Σκότους] Scribe: Σκοτοῦσσαι.

—— Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Σκοτουσσαῖος καὶ Σκοτυσσαῖοι] Ita clare in nummo antiquo apud Goltzium & alio apud Franc. Gotifredum, in cujus una parte caput Medusæ, in altera racemus conspicitur cum inscriptione: ΣΚΟΤΟΥΣΣΑΙΩΝ. Sed vide vv. Ἀγόρμισσα. Αἴγισσα. Ἀνάτυσσα. Θρίσσα. Μελίτυσσα. ubi Σκοτυσαῖος cum simplici σ scribitur.

ΣΚΟ'ΠΟΙ, πόλις Θρᾴκης. Λέπιδος ἐν ἱστορικῆς ἐπιτομῆς ὀγδόῃ. Τὸ ἐθνικὸν Σκοπηνοί] Ptolemæo Σκῦποι. *Dardania* metropolis, ut apparet ex Notitia MS. Hieroclis. Vide Rosweidum ad Paulinum Carm. XXX. pag. 871.

ΣΚΥ'ΔΡΑ, Μακεδονικὴ πόλις, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικῷ. Τὸ ἐθνικὸν, Σκυδραῖοι] Ptolemæus lib. III. cap. 13. *Scydram* in *Emathia* ponit. Meminit & Plinius lib. IV. cap. 10. Diversa ab hac est *Scodra* Dalmatiæ civitas, hodie *Scutari*, apud eundem Ptolemæum lib. II. cap. 17. quem Ligorius ex nummo Claudii coloniam facit, in quo legebatur: COL. CLAVDIA. AVGVSTA. SCODRA.

ΣΚΥ'ΘΑΙ, ἔθνος Θρᾴκιον· ἐκαλοῦντο δὲ πρότερον Νομαῖοι] Eustathius ad Dionysium pag. 97. Ἦσαν δὲ Σκύθαι καὶ Θρᾴκιον ἔθνος, οἱ καὶ Νομαῖοι ἐλέγοντο.

—— Σκύθαι, ἀπὸ Σκύθου παιδὸς Ἡρακλέους. Τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι· ὀργιλώτατοι γάρ] Quod de Herculis filio *Scytha* ait, Herodotus memorat lib. IV. cap. 10. Item Eustathius d. l. simul cum aliis originationibus: Καλεῖσθαι δὲ λέγονται Σκύθαι, ἢ παρὰ τὸ σκύτη ἃ περιβέβληνται· ἢ παρὰ τὸ σκύζεσθαι, ἤτοι ὀργίζεσθαι· ὀργίλοι γάρ εἰσιν. ἢ ἀπὸ Σκύθου υἱοῦ Ἡρακλέος, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ γέγραπται.

—— Καὶ Σκύθης ὅμιλος. Καὶ Σκύθην ἐς οἶμον. Καὶ Σκύθης ὁ σίδηρος] Hæc tria exempla petita sunt ex Æschylo: duo priora ex Prometheo Vincto, qui incipit:

Χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον,
Σκύθην ἐς οἶμον.
In extremum quidem venimus terræ solum,
Scythicam in viam.

& v. 417.

Καὶ Σκύθης ὅμιλος,
Οἳ γᾶς ἔσχατον τόπον ἀμφὶ
Μαιῶτιν ἔχουσι λίμναν.
Et plebs Scythia,
Qui extremum terræ tractum circa
Mæotim paludem occupant.

Tertium in Sept. ad Thebas legitur v. 822.

Διττοὶ στρατηγὼ διέλαχον σφυρηλάτῳ
Σκύθῃ σιδήρῳ, κτημάτων παμπησίαν.
Gemini duces sortiti sunt
Scythico ferro possessionum totam hereditatem.

Hoc æmulatus Martialis, quando lib. IV. epigr. 28.

Indos Sardonychas, Scythas Smaragdos.

ΣΚΥΘΗΝΟΙ', ἔθνος οὐ πόῤῥω τῶν Μακρώνων, ὡς Ξενοφῶν Ἀναβάσεως τετάρτῳ] Apud Xenophontem lib. IV. de Exped. Cyri pag. 358. scribitur, Σκυθινοί.

ΣΚΥΘΟ'ΠΟΛΙΣ, Παλαιστίνης πόλις, ἢ Νύσσης Κοίλης Συρίας] Claudius Salmasius in Exercit. Plin. pag. 618. pro ἢ Νύσσης Κ. Σ. legit, ἡ νῦν τῆς Κ. Σ. Sed miror, cum Plinius & Solinus *Scythopolin* scribant antea *Nysam* appellatam, cur id nomen hic expungat. Commodius sane locus restituetur, si legatur: ἡ Νύσσα Κοίλης Συρίας. ut simul & diversam appellationem innuat & differentiam regionum, in qua ponitur.

—— Σκυθῶν πόλις πρότερον λεγομένων Βαίσων ὑπὸ τῶν βαρβάρων] Rescribe: λεγομένη Βηθσάν, vel Βασάν, υ. τ. β. Et λεγομένη quidem hic legebatur ante Xylandrum. Βηθσάν vero Josephus adstruit lib. VI. Antiq. cap. 15. pag. 209. Τὰ δὲ σώματα ἀνεσταύρωσαν πρὸς τὰ τείχη τῆς Βηθσὰν πόλεως, ἣ νῦν Σκυθόπολις καλεῖται. *Porro corpora circa mœnia urbis Bethsan, quæ nunc est Scythopolis, crucibus affixerunt.* Eusebius de Locis S. S. Βασάν. quod propius accedit ad scripturam vulgatam. Cedrenus in Compend. pag. 64. Ὅτι ἡ Σκυθόπολις Βασὰν ἐλέγετο πρότερον. *Scythopolis antea Basan dicebatur.* Σκυθῶν πόλις autem, ut ἡ ἐπώνυμος τῶν Σκυθῶν πόλις apud S. Athanasium lib. de Synod. Ariminen. & Seleuciensi.

—— Ὁ πολίτης, Σκυθοπολίτης] Hinc *Scythopolitanum linificium* in l. 10. Cod. Theod. de Murilegulis: quo loco pro *lynifes* aliquis pu-

tare posset scribendum *linifarios*, ut sequitur in l. 16. eod.

ΣΚΥ'ΛΛΑΙΟΝ, ἄκρα, περὶ ἧς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Σκυλλαῖος] *Scyllæum* promontorium simul cum oppido *Bruttii* a *Scylla*, scopulo, nomen sortitum, hodie *Sciglio*: de quo videndus Cluverius lib. IV. Ital. Antiq. cap. 15. pag. 1293. Sed præter hoc aliud promontorium Σκύλλαιον fuit in Peloponneso, cujus meminit Strabo lib. VIII. pag. 373. Scylax & Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag. 287. quod Ptolemæo Σκύλλιον dicitur lib. III. Geogr. cap. 16.

ΣΚΥΛΛΗ'ΤΙΟΝ, πόλις Σικελίας, ὡς Εὔδοξος ἕκτῃ] Inferiorem *Italiæ* partem vocat *Siciliam*, ut supra v. Σινόεσσα. ut nunc Hispaniæ Rex utriusque Siciliæ se Regem vocat.

— Τὸ ἐθνικὸν, Σκυλλητῖνος. Τὸ κτητικὸν, Σκυλλητικός] In VI Synodo Constant. Act. IV subscripsit Paulus Episcopus Ἐκκλησίας Σκυλλακίνης, provinciæ *Bruttiorum*: quod vetus interpres vertit, *Ecclesia Scyllatiensis*.

ΣΚΥΛΛΗ'ΤΙΟΝ, ὄρος Κρήτης. Οἱ παροικοῦντες Σκυλλαῖοι] Claudius Salmasius in Exercit. in Solin. pag. 169. legit: Σκύλλιον, ὄρος Κρήτης. Ο. π. Σκύλλιοι.

— Σκύλλιος γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτοῦ τιμᾶται, ἔνθα φασὶν ἀποθέσθαι σὺν Κουρῆσι, μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν, τὸν Δία] Salmasius d. l. legit: μετὰ τῶν Κορυβάντων. *Curetes* autem & *Corybantes* sæpe junguntur.

ΣΚΥΜΝΙΑ'ΔΑΙ, ἔθνος πρὸ Γέταις. Εὔδοξος τετάρτῃ γῆς περιόδου Σκυμνιάδαι καὶ Γέται] Ἔθνος πρὸ Γέταις videri posset dictum, uti supra πόλις πρὸ Κυζίκῳ, ubi vulgati, πρὸς Κυζίκῳ. Inclino tamen in Salmasii conjecturam, qua legendum συνεχὲς existimat.

ΣΚΥ'ΡΟΣ, νῆσος, περὶ ἧς Νικόλαος ἐν περίπλῳ· Σκῦρον δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ᾤκουν Πελασγοί τε, καὶ Κᾶρες] Vide Philostrati Junioris Icones pag. 832. ubi Achillem in *Scyro* depingit. Thucydides lib. I. pag. 65. Dolopes scribit *Scyrum* habitantes inde ab Atheniensibus expulsos, hos autem insulam hanc deinceps incoluisse.

— Οἱ νησιῶται, Σκύριοι καὶ Σκυρία] Sic nummus apud Goltzium: ΣΚΥΡΙΩΝ.

ΣΚΩ~ΛΟΣ, πόλις Βοιωτίας· ἀρσενικῶς δὲ κώμη τις· ὁ πολίτης, Σκώλιος καὶ Σκωλιεύς] Diffusius hæc & dilucidius leguntur apud Eustathium ad Iliad. B. pag. 265. hoc modo: Σκῶλος δὲ ἀρσενικῶς, κώμης ὄνομα. καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς, Σκώλιος καὶ Σκωλιεύς. Reliqua Eustathii deprompta sunt ex Strabone, apud quem lib. IX. pag. 408. sequentia leguntur: Σκῶλος δ' ἐστὶ κώμη τῆς Παρασωπίας ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι, δυσοίκητος τόπος καὶ τραχὺς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία·

Εἰς Σκῶλον μήτ' αὐτὸς ἴμεν, μήτ' ἄλλῳ ἕπεσθαι.

Καὶ τὸν Πενθέα δὲ ἐνθένδε κομιζόμενον διασπασθῆναί φασιν. Ἦν δὲ καὶ τῶν περὶ Ὄλυνθον πόλεων ὁμώνυμος αὐτῇ Σκῶλος. *Scolus porro vicus est Parasopia regionis sub Cithærone, locus habitatu difficilis & asper, unde proverbium:*

Nec Scolum ipse ibis, aliumve sequeris euntem.

Pentheum quoque eo deductum ferunt discerptum fuisse. Fuit alia Scolus urbs ex iis, quæ circa Olynthum erant. Polemon apud Athenæum lib. III. pag. 109. ἐν Σκώλῳ τῷ Βοιωτιακῷ.

ΣΜΙ'ΛΑ, πόλις Θρᾴκης· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Μετὰ δὲ Σμίλα πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Σμιλαῖος] Meminit Herodotus lib. VII. cap. 123.

ΣΜΙ'ΝΘΗ, πόλις Τρωίας] Insula fuit, in qua Chryses sacerdos. Hyginus Fab. CXX. *Occasione Iphigenia nacta, signo sublato, cum fratre Oreste & Pylade in navem adscendit, vemoque secundo ad insulam Sminthen ad Chrysen sacerdotem Apollinis delati sunt.*

— Τὸ ἐθνικὸν, Σμινθαῖος καὶ Σμινθεύς. Γράφεται δὲ διὰ τοῦ ο, καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου] Eustathius ad Iliad. A. pag. 35. docet etiam Σμίνθιος formari, ex possessivo Σμινθιακὸς (unde Σμινθιακοὶ λόγοι) ut a Σάμιος Σαμιακὸς, a Ῥόδιος Ῥοδιακός. Hinc Scholiastes Homeri ad Iliad. A. v. 39. (qui idem locus ad quem Eustathium adduximus) Σμινθεῦ. ὦ Σμίνθιε. Ἔστι δὲ ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. Σμίνθος γὰρ τόπος Τρωάδος, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Σμινθίου, ἀπὸ αἰτίας τοιᾶσδε. Vide, si lubet, sequentia, & Servium ad lib. III. Æn. v. 108.

ΣΜΙ'ΝΘΙΟΝ, ἄλσος. Στράβων τρισκαιδεκάτῃ. Ὁ οἰκήτωρ, Σμίνθιος, καὶ διὰ διφθόγγου, ὡς Ἀχίλλειος. Καὶ Σμινθεῖον καὶ θηλυκῶς, Σμινθία ἡ χώρα] Non dicit ubi hoc nemus fuerit. Strabo, quem allegat, lib. XIII. pag. 605. Πολλαχοῦ δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Σμινθέως ὄνομα· καὶ γὰρ περὶ αὐτὴν τὴν Ἁμαξιτὸν χωρὶς τοῦ κατὰ τὸ ἱερὸν Σμινθίου, δύο τόποι καλοῦνται Σμίνθια· καὶ ἄλλοι δ' ἐν τῇ πλησίον Λαρισαίᾳ· καὶ ἐν τῇ Παριανῇ δ' ἐστὶ χωρίον τὰ Σμίνθια καλούμενα, καὶ ἐν Ῥόδῳ, καὶ ἐν Λίνδῳ καὶ ἄλλοθι δὲ πολλαχοῦ. *Nomen Sminthei multis in locis exstat. Nam & apud Hamaxitum extra templum Sminthium, duo alia loca Sminthia vocantur, & alia in Larissæo agro: sed & in Pariano locus est Sminthia nomine, & in Rhodo & Lindo, ac alibi multifariam.*

ΣΜΥ'ΡΝΑ, πόλις Ἰωνίας, ἣν πρώτην ἔκτισε καὶ ᾤκησε Τάνταλος. Καὶ τότε μὲν Ναύλοχος, ὕστερον δὲ Σμύρνα προσηγορεύθη, ἀπὸ Σμύρνης Ἀμαζόνος, κατασχούσης τὴν Ἔφεσον. Τὸ ἐθνικὸν, Σμυρναῖος] Herodotus, vel quicumque Auctor Vitæ Homeri cap. 2. *Smyrnam* a Cumæis scribit conditam, in ultimo *Hermei sinus* recessu, nomen autem illi impositum a Theseo quodam in memoriam conjugis. Valde urbs hæc celebris in nummis antiquis: quorum

aliquos

aliquos haud vulgares non pigebit adjicere. Ut Domitiani apud Franc. Gotifredum in quo literis retrogradis: ΑΙΤΙΜΟΔ. & in aversa: CAICA. ΤΗΜ. ΡΥΜC. circum templum. Item Gordiani magnum apud eundem, qui in corona mirtea præfert: ΠΡΩΤΑ ΚΟΙΝΑ ΑCΙΑC ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ. & circum coronam: ΕΠΙ. CΤΡ. ΠΟΥ. ΜΕΝΕΚΛΕΟΥC. Item Commodi grandem in Thesauris Mediceis, in quo circum duas mulieres coronantes Imperatorem habitu Apollinis: ΣΜΥΡΝΗ. ΚΥΖΙΚΟC. subtus: ΕΠΙ. CΤΡΑ. ΝΑΙΒ. ΚΥΙΝΤΟΥ. Gentile quoque Σμυρναῖος in nummis est frequens. Ut in Alexandri Severi apud Franc. Gotifredum, in quo: ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑCΙΑC ΤΡΙC ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΤΩΝ CΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Ut in Gordiani, in Gazis Mediceis, in quo: ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑCΙΑC. circum tria templa. Et subtus: ΕΠ. C. Π. ΜΕΝΕΚΛΕΟΥC. Ut in Hadriani, apud Illustrem Cassianum de Puteo, in quo circum arietem cum caduceo Mercurii: ΠΟΛΕΜΩΝ ΑΝΕΘΗΚΕ CΜΥΡΝΑΙΟΙC. Item in alio ejusdem Principis similiter circum navis proram legitur. Ut in magno Caracallæ, in Gazophylacio Ducali, in quo circum Imperatorem sacrificantem inter duo signa militaria: ΕΧΟΥ. ΥΠΑΤΟΥ. ΑΥΡ. ΑΝΤΟΝ. ΕΥΤΥΧΟΥ. ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ. ΕΠΙC. literarum origine confuso, sed valde perspicuo charactare.

—— Καὶ τὸ Σμυρναϊκὸν κάλλος] Hinc Σμυρναϊκὰ κάλλη apud Lucianum in Imaginibus, princip.

ΣΟ'ΑΝΕΣ, ἔθνος ἀνδρεῖον, ὡς Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ· Πλησίον δὲ καὶ οἱ Σόανες] Horum regio Σοανία & Συανία Menandro Protectori dicitur in Excerpt. Legat. de qua bellum Romanos inter & Persas fuit. Pro πεντεκαιδεκάτῃ autem scribendum, ἑνδεκάτῃ. Nam lib. XI. pag. 499. apud Strabonem extat. Natus autem error ex notarum ιε & ια confusione.

ΣΟΓΔΙΑΝΗ', χωρίον περὶ τὴν Βακτριανὴν ἧς οἱ οἰκήτορες, Σόγδιοι καὶ Σόγδοι] Σογδαΐται sæpius dicuntur apud Menandrum Protectorem in Excerpt. Legat. pag. 106.

ΣΟΛΚΟΙ, πόλις ἐν Σαρδοῖ, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν Ἐπιτομῇ. Ἀπὸ δὲ Καρβαλέως ἐπὶ Σολκούς] Scribe: Ἀπὸ Καράλεως ι. Σ. Vide supra v. Κάραλις. Σολκοὶ autem eadem urbs, quæ infra Σύλκοι. Utriusque urbis meminit Strabo lib. v. pag. v. 224. ubi de *Sardinia*: πόλεις δ' εἰσὶ μὲν πλείους, ἀξιόλογοι δὲ Κάραλις καὶ Σοῦλχοι. *Urbes habet plures, quorum præcipua Caralis & Sulchi.*

ΣΟ'ΛΛΙΟΝ, Κορίνθου πολίχνιον. Θουκυδίδης δευτέρᾳ] Apud Thucydidem lib. II. pag. 118. Σόλλιον hodie scribitur: item apud Græcum Scholiasten hoc modo: Τὸ Σόλλιον, πόλισμα τῆς Ἠπείρου ἐστὶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ.

ΣΟ'ΛΟΙ, Κιλικίας πόλις, ἡ νῦν Πομπηΐου πόλις. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ] Apud Suidam corrupte legitur: Σόλοι, Σικελίας πόλις καὶ Κύπρου. pro Κιλικίας. Melius Harpocration: Σόλοι, ἡ μὲν Κυπριακὴ πόλις, ἡ δὲ τῆς Κιλικίας. Apud nostrum autem una voce scribendum: Πομπηϊούπολις. ut supra h. v. & hic paullo post, licet scripturam vulgatam sequatur Eustathius ad Dionysium pag. 116. & Salmasius ad Solinum pag. 777.

—— Κέκληται δὲ ἀπὸ Σόλωνος, ὡς Εὐφορίων ἐν Ἀλε * ἀνεκτίσθη ἀπὸ Πομπηΐου, καὶ μετωνομάσθη Πομπηϊούπολις] MSS. PP. habent: ἐν Ἀλεξάνδρῳ. Idque jam notavit Salmasius loco paullo ante allegato, omissa tamen Manuscriptorum auctoritate. In Vita Arati: Ἄρατος πατρὸς μὲν ἦν Ἀθηνοδώρου, μητρὸς δὲ Δηλοδώρας (ὡς ἄλλοι Λητοφίλας) ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας. Ὠνόμασται δὲ ἡ πόλις ἀπὸ Σόλωνος, ὃ Λινδίου· ἔστι δὲ ἡ νῦν Πομπηϊούπολις. Extat nummus antiquus apud Ill. Camillum Maximi, in cujus una area circum mulierem turrito capite saxo insidentem legitur: ΠΟΜΠΗΙΟΠΟΛΙΤΩΝ, in altera circum Pompeji effigiem: ΓΝΗΙΟC ΠΟΜΠΗΙΟC. Præter autem *Solos Ciliciæ*, etiam in *Cypro* Σόλοι fuere, uti jam innuimus. Horum mentio fit apud Athenæum lib. XIII. pag. 576. sed Interpreti non animadversa. Nam verba: Εἰρήνην, ἣν ἔγημεν Εὔνοστος ὁ Σόλων τῶν ἐν Κύπρῳ βασιλεύς. vertit: *Eirenen fœminam, quæ Solonis Eunosti regis Cypriorum uxor fuit.* cum debuisset: *quæ Eunosti regis Solorum, quod est oppidum in Cypro insula.* uti notavit Casaubonus.

—— Ὁ πολίτης, Σολεύς] Extat hoc gentile in Callimachi Epigrammate ἀνεκδότῳ in Aratum, quod propterea subjicio:

Ἠσιόδου τό τ' ἄεισμα, καὶ ὁ τρόπος· αὐτὸν ἀοιδὸν
Ἔσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων, ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο, χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσιες Ἀρήτου, σύντονος ἀγρυπνίη.
Ἀλλὰ σὺ μηκέτ' Ἄρητον ἐπίβλεπε, διστὰ γὰρ ἀμφοῖν
Μάτρα ποιῶν ἄθρει πάντα τὰ Φαινόμενα.

Corrige autem ex ultimo hujus carminis disticho Antipatri Epigramma in Anthologia lib. I. cap. 46. pag. 96. ubi perperam scribitur:

Ἀλλὰ σὺ μηκέτ' ἐς Ἄρκτον ἐπίβλεπε.

—— Καὶ Σόλιος] Σόλιος proprie gentile a *Solis Cypri* deductum, Σολεὺς a *Cilicia*. Diogenes Laërtius in Solone: Ἐκεῖθέν τε ἀπελθὼν, ἐγένετο ἐν Κιλικίᾳ, καὶ πόλιν ᾤκισεν ἣν ἀπ' αὐτοῦ Σόλους ἐκάλεσεν· ὀλίγους τέ τινας τῶν Ἀθηναίων ἐγκατῴκισεν, οἳ τῷ χρόνῳ τὴν φωνὴν ἀποξενωθέντες σολοικίζειν ἐλέχθησαν. Καὶ εἰσὶν οἱ μὲν ἔνθεν, Σολεῖς· οἱ δ' ἀπὸ Κύπρου,

πῶν, Σόλιοι. *Inde quoque discedens, profectus est in Ciliciam, urbemque condidit, quam de suo nomine Solos vocavit; in eamque paucos quosdam Athenienses colonos deduxit, quorum cum postea vox peregrinum in sonum deflexisset, solœcizare dicti sunt. Atque hinc quidem Solenses: ex Cypro vero sunt Solii.* Et hoc ipse observavit *Solon* in Elegia apud Plutarchum in Solone pag. 93. qui postquam Philocyprum dixisset *Æpeam* a *Solonis* nomine appellavisse *Solos*, subjicit *Solonis* Carmen, sic incipiens:

> Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσων
> Τήνδε πόλιν ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον.
> *Nunc vero Soliis longum tempus istic imperans*
> *Urbem tu incolas & genus tuum.*

—— Διονύσιος δ' ἐν τρίτῳ Βασσαρικῶν Σόλλεαν λέγει, διὰ τὸ ε τὴν πρώτην, καὶ τὴν δευτέραν διὰ τὸ ι δίφθογγον] Σόλλεα ἀντὶ τοῦ Σόλων, ut Τάρσεια pro Ταρσός, Κωρύκεια pro Κώρυκος & similia. Salmasius.

ΣΟΛΟΥ͂Σ, πόλις Κιλικίας, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ] Scribe: πόλις Σικελίας. uti monuit jam Philippus Cluverius lib. III. Sicil. Antiq. cap. 3. pag. 279. Ex ethnicis enim hoc manifestum est.

—— Ἐκλήθησαν δὲ ἀπὸ Σολοῦντος κακοξένου, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς] Corrige cum Cluverio Κέκληται vel Ἐκλήθη. Præcedit enim nomen numero singulari.

—— Ὁ πολίτης, Σολοῦντιος, καὶ Σολουντῖνος μετὰ τοῦ ε, καὶ Σολουντεὺς, καὶ Σολουντιάς, καὶ Σολουντίς] In nummis quatuor antiquis, quos publicavit Marianus Valguarnera, & in uno apud Parutam constanter legitur: COΛON-ΤΙΝΩΝ. & ipse vidi in Sicilia nummum, cujus Cluverius meminit, in quo ita legebatur.

ΣΟ'ΛΥΜΑ, πόλις Ἀσσυρίων, μετὰ τὴν ἅλωσιν τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις κληθεῖσα, ὡς Κράτερος ἐνάτῳ Παρθικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Σολυμηνός] Apud Eusebium lib. IX. de Præparat. Euang. pag. 241. leguntur Chœrili antiqui poëtæ versus de *Solymis*, quos Eusebius de *Hierosolymis* ibidem interpretatur, καὶ μάλα εὔλογως. Vide locum. Eustathius ad Iliad. Z. pag. 635. Οὐδετέρως μέντοι Σόλυμα, πόλις φασὶν Ἀσσυρίων, κληθεῖσα μετὰ τὴν ἅλωσιν τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ἱεροῦ. Καὶ ὄνομα δὲ ὄρους Λυκιακοῦ, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γεωγράφος· Κόρυκος, Αἰγιαλὸς περὶ Λυκίαν· εἶτα Φάσηλις, τρεῖς ἔχουσα λιμένας, πόλις ἀξιόλογος καὶ λίμνη. Ταύτης ὑπέρκειται ὄρος, τὰ Σόλυμα.

ΣΟ'ΛΥΜΟΙ, οἱ νῦν Πισίδαι] Vide Eustathium ad Iliad. B. pag. 369. & Iliad. Z. pag. 635. Meminit horum etiam Pindarus Olymp. Od. XIII. pag. 121. ubi Scholiastes gentem bellicosam esse ait inter Lyciam & Pamphyliam.

—— Σολύμους καλουμένους παρελθὼν Μαυσώλου] Salmasius legit: παρελθόντος Μαυσώλου. Verba sunt ex aliquo auctore, sed manca & mutila, & propterea asteriscis insignienda.

ΣΟΥΑ'ΓΓΕΛΑ, πόλις Καρίας, ἔνθα ὁ τάφος ἦν τοῦ Καρὸς, ὡς δηλοῖ γὰρ τοὔνομα· καλοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες σοῦαν τὸν τάφον, γέλαν δὲ τὸν βασιλέα. Ὁ πολίτης, Σουαγγελεύς] Meminit hujus urbis Strabo lib. XIII. pag. 611. sed corrupte ibi scribitur Σωυαγέλα, pro Σουάγγελα.

ΣΟΥ'ΝΙΟΝ, δῆμος Λεοντίδος φυλῆς· Ὅμηρος δὲ ἄκρον καλεῖ,

Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἄκρον] Hemistichium hoc apud Homerum conceptum est paullo aliter Odyss. Γ. v. 278. videlicet,

> Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνῶν
> *Sed quum ad Sunium sacrum pervenimus promontorium Atheniensium.*

similiter Sophocles in Flagell. pag. 68. ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου. Quod Scholiastes explicat, ὑπὸ τὸ ἄκρον τῆς γῆς τοῦ Σουνίου.

—— Ὁ δημότης, Σουνιεὺς ὡς Ἰλιεύς. Τὰ τοπικὰ, Σουνιόθεν, Σουνιόνδε, Σουνιοῖ. Τὸ θηλυκὸν, Σουνιάς] Omittit possessivum Σουνιακὸς, quod extat apud Herodotum lib. IV. cap. 99. ὡς εἰ τῆς Ἀττικῆς ἄλλο ἔθνος καὶ μὴ Ἀθηναῖοι νεμοίατο τὸν γουνὸν Σουνιακόν. *Ut si Attica jugum Suniacum alia gens non Atheniensis incoleret.*

ΣΟΥ'ΡΑ, μαντεῖον Λυκίας, περὶ οὗ Πολύχαρμός φησιν ἐν Λυκιακοῖς, ὅπου νῦν φρέαρ θαλάσσης τόπος Σοῦρος καλούμενος. Τὸ ἐθνικὸν, Σουρηνός] Certissimum ante mentionem gentilis præcessisse nonnulla de *Sura* civitate Comagenæ sive Euphratensis provinciæ, cujus meminit Ptolemæus & Procopius lib. II. de Ædif. Justinian. qui τὸ Σοῦρον πόλισμα vocat. Idem nomen corruptum est lib. II. Persic. pag. 52. ubi πόλις Σύρων male editur: mox enim Σουρηνοὺς incolas aliquoties vocat.

—— Ὡς Καρρηνός] Scribe, Καρρηνός. ut supra v. Κάρραι.

—— Ἔστι καὶ Φοινίκης πόλις Σούρα. Τὸ ἐθνικὸν, Σουρανὸς ὡς Νωλανός] Videtur scribendum Ἰταλίας πόλις. *Sora* enim in Italia Livio: tum addit Italicum exemplum.

ΣΟΥ͂ΣΑ, πόλις ἐπίσημος Περσική, Μέμνονος κτίσμα] Strabo lib. XV. pag. 728. ait a Tithono *Memnonis* patre *Susa* condita: Λέγεται γὰρ δὴ καὶ κτίσμα Τιθωνοῦ τοῦ Μέμνονος πατρὸς, κύκλον ἔχουσα ἑκατὸν καὶ εἴκοσι σταδίων παραμήκης τῷ σχήματι· ἡ δ' ἀκρόπολις ἐκαλεῖτο Μεμνόνειον. *Susa enim a Tithono condita dicuntur, Memnonis patre, ambitus CXX stadiorum, figura oblonga, cujus arx Memnonium vocabatur.*

—— Κέκληται δὲ ἀπὸ τῶν κρίνων, ἃ πολλὰ ἐν τῇ χώρᾳ πεφύκει ἐκείνῃ] Eustathius ad Dionysium pag. 132. Τὰ δὲ Σοῦσα οὕτω καλοῦνται διὰ τὸ τοῦ τόπου ἀνθηρόν. Σοῦσα γὰρ ἐγχωρίως τὰ κρίνα.

κελίνα. Hinc Σύσινον, τὸ ἐκ κρίνου μύρον, apud Hesychium.

—— Σοῦσα τὸ αὐτὸ καλοῦσιν οἱ βάρβαροι] Salmasius legit: Σοῦσον δὲ αὐτὸ κ. ο. β.

—— Οἱ πολίται, Σύσιοι, ὡς καὶ Κισίους φησὶ κεκλῆσθαι ἀπὸ Κισσίας τῆς μητρὸς Μέμνονος] Apud Eustathium d. l. non Κίσιοι sed Κίσσιοι dicuntur: similiter apud Hesychium: Κίσσιοι, ἔθνος Περσῶν.

—— Καὶ Συσιανὴ ἡ χώρα] Et Συσὶς supra v. Ἐλύμαι.

ΣΟΥΤΡΙΟΝ, πόλις, ἡ πρότερον Τυῤῥηνῶν, ὕστερον δὲ Ῥωμαίων. Τὸ ἐθνικὸν, Σουτρινός] Σουτρῖνος forma requirit Italica.

ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ, πόλις Θρᾴκης· Ἐρατοσθένης ἐν Γαλατικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σπαρτάκιος, ἡ Σπαρτακηνὸς] Videtur legendum, ἢ Σπαρτακηνός.

ΣΠΑΛΑΥΘΡΗ, πόλις Θεσσαλίας. Ἑλλάνικος δὲ Σπαλαυθρὰν αὐτὴν φησι. Τὸ ἐθνικὸν, Σπαλαυθραῖος] Huc pertinet nummus Neronis Imperatoris apud Goltzium, in quo: ΣΠΑΛΑΕΘΡΑΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

ΣΠΑΡΤΗ, Λακωνικὸν χωρίον ἀπὸ τῶν μετὰ Κάδμου Σπαρτῶν] Scholiastes Euripidis ad Orestem pag. 177. *Spartam* appellatam ait a *Sparta* Eurotæ filia. De *Spartis* vide Scholiasten Pindari Isthm. Od. I. pag. 438. & Od. VII. pag. 477.

—— Περὶ ὧν Τιμαγόρας φησὶν, ἐκπεσόντας δὲ αὐτοὺς εἰς τὴν Λακωνικὴν, Σπάρτην ἀφ' ἑαυτῶν ὀνομάσαι] Salmasius legit, εἰσπεσόντας. Sed Eustathius ad Iliad. B. pag. 294. vulgatam lectionem sequitur.

ΣΠΑΡΤΩΛΟΣ, πόλις Μακεδονίας, ὡς Θουκυδίδης δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σπαρτώλιος] Suidas: Σπαρτωλός. πόλις ἐστὶ τῆς Βοττικῆς, ἡ Σπαρτωλός. quomodo etiam legitur apud Harpocrationem. Thucydides autem lib. II. pag. 151. Σπάρτωλον τὴν Βοττικὴν vocat. Ubi Scholiastes: ἔστι Βοττιαίων ἄποικοι Μακεδόνων. Εἰσὶ δὲ ἐν τῇ Θρᾴκῃ, πλησίον Χαλκιδέων. Gentile autem nummus Titi habet apud Goltzium: ΣΠΑΡΤΩΑΙΩΝ ΣΩΤΗΡΟΣ . . . . . .

ΣΠΑΣΙΝΟΥ Χάραξ, πόλις ἐν τῇ μέσῃ τοῦ Τίγρητος Μεσήνῃ] Dio in Excerpt. lib. LXVIII. pag. 713. ὅτι ὁ Σάμβηλος ὁ τῆς νήσου ἄρχων τῆς ἐν τῷ Τίγρητι οὔσης, πιστὸς διέμεινε τῷ Τραϊανῷ, καίπερ ὑποτελεῖν προσταχθείς. Καὶ οἱ τὸν Χάρακα τοῦ Σπασίνου καλούμενον οἰκοῦντες ἐπὶ φιλικῶς αὐτὸν ἐδέξαντο. *Sambelus, Mesenæ, quæ insula in Tigride est, regulus, fidem Trajano servavit, tametsi tributum ei impositum fuisset. Deinde Trajanus ab incolis oppidi quod Spasinu Charax dicitur, amice est exceptus.* Ex quo loco aliquis putare posset hic pro μέσῃ legendum esse νήσῳ. Sed nihil est mutandum. Erat enim hæc Μεσήνη inter duo *Tigridis* fluvii ostia, cujus exactam descriptionem habes apud Philostorgium lib. III. Hist. Eccles. cap. 7. Πρὶν ἤδη ἐπὶ θάλατταν καταβαίνειν, σχίζεται εἰς δύο μεγάλους ποταμοὺς, ἔπειτα δυσὶ τοῖς ἐσχάτοις στόμασιν ἀλλήλων διηρημένους, εἰς τὴν Περσικὴν θάλατταν ποιεῖται τὰς ἐκβολάς, γῆν ἐν μέσῳ πλείστην περιτεμνόμενος· καὶ νῆσον αὐτὴν ποιῶν, ποταμίαν τε ἅμα καὶ θαλαττίαν, ἣν ἔθνος ἐνοικεῖ τῶν Μεσηνῶν ἐπικαλούμενον. *Priusquam autem Tigris in mare sese effundat, scinditur in duo magna flumina, duobusque exinde extremis ostiis longe ab invicem dissitis in Persicum mare sese immittit, terram in medio plurimam intersecans, eamque insulam fluvialem simul & marinam efficiens, quam incolit gens, quæ Mesenorum vocatur.* Ad quem locum adi Jacobi Gothofredi Dissertationes. Ergo hoc loco, ἡ μέση τοῦ Τίγρητος Μεσήνη, idem est ac, ἡ ἐν μέσῳ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τίγρητος νῆσος. Salmasius ad Solinum pag. 699. legit Μεσήνης, ex libris, ut dicit. Est autem hæc Μεσήνη diversa plane ab illa, cujus meminit supra vv. Ἀπάμεια & Μεσσήνη. Vide ibi. De urbe *Charace* consule Plinium lib. VI. cap. 27.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Σπασίνου χάρακος ῥητέον· εἰ γὰρ τὸ συνήθη τύπον ἐκλάβοιμεν, ἀνάγκη Σπασινοχαρακηνὸς εἰπεῖν] Mallem legere: εἰ δὲ τὸ συνήθη τύπον &c.

ΣΠΙΝΑ, πόλις Ἰταλίας, ὡς Εὔδοξος, καὶ Ἀρτεμίδωρος. Τὸ ἐθνικὸν Σπινάτης, ὡς τοῦ Βομβῖνα, Βομβινάτης] Straboni & Dionysio a Σπῖνα formatur gentile Σπινήτης, & Stephano supra a Βομβῖνα Βομβινήτης.

—— Ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς, Σπῖνος καλούμενος] Dionysius ex Hellanico Σπινῆτα appellat lib. I. pag. 22. Οἱ Πελασγοὶ ὑφ' Ἑλλήνων ἀνίστανται, καὶ ἐπὶ Σπινῆτι ποταμῷ ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ τὰς νῆας καταλιπόντες, Κρότωνα πόλιν ἐν μεσογείῳ εἷλον. *Pelasgi a Græcis ex sedibus suis pulsi fuerunt & navibus ad Spinetem fluvium in Ionico sinu relictis, urbem Crotonem in locis mediterraneis sitam ceperunt.*

ΣΤΑΓΕΙΡΑ, πόλις οὐδετέρως πληθυντικῶς] Supra vv. Βέροιος & Κάσσωπος legitur numero singulari Στάγειρος.

ΣΤΑΜΕΝΗ, πόλις Χαλύβων. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ] Eadem, quæ Scylaci Στεφανίς, ut puto.

ΣΤΑΣΙΣ, πόλις Περσικὴ ἐπὶ πέτρας μεγάλης, ἣν ᾤκισεν Ἀντίοχος ὁ Σελεύκου. Τὸ ἐθνικὸν, Στασίτης· τῆς δὲ χώρας, Στασιηνός] In Indiculo Veterum nummorum Cl. Menestrier legitur ΣΤΑΣΙΩΝ. nescio cujus loci gentile. Sed apud Pyrrhum Ligorium Heliogabali nummus in parte aversa in corona quercea habet: ΔΗΜΟΙ. & exterius circum eandem coronam: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩC ΣΤΑCΕΩC. Illustris Nicolaus Heinsius ostendit mihi nummum, qui ab una parte caput folis habet, ab altera rosam, plane ut Rhodiorum nummi, cum inscriptione: ΣΤΑCΙΩΝ.

ΣΤΕΙ-

ΣΤΕΙΡΙΑ, δῆμος Ἀττικὸς Πανδιονίδος φυλῆς, θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. Ὁ δημότης Στειριεύς, Στειριέως, καὶ κατὰ συναίρεσιν, Στειριῶς. Τὸ κτητικὸν, Στειριακός] Possessivum hoc extat apud Platonem in Alcibiade II. ἡ Στειριακὴ ὁδός. ubi antiqua Scholia MSS. Bibliothecæ Sfortiæ: Στειρία, δῆμος Πανδιονίδος, ἀφ᾽ οὗ ἡ ὁδὸς οὕτω καλεῖται.

ΣΤΕΝΥΚΛΗΡΟΣ, πόλις Μεσσήνης. Τὸ ἐθνικὸν, Στενυκλάριος, τὸ θηλυκὸν, Στενυκλαρία] Straboni lib. VIII. pag. 361. Στενύκλαρος. quomodo & scripsisse nostrum ex Gentilibus apparet. Pausaniæ tamen Στενύκληρος & Στενυκλήριος. ut in disticho, quod adducit lib. IV. pag. 246.

Ἔς τε μέσον πεδίον Στενυκλήριον ἔς τ᾽ ὄρος ἄκρον

Εἵπετ᾽ Ἀριστομένης τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ΣΤΗΛΑΙ, πόλις Κρήτης, πλησίον Πραισοῦ καὶ Ῥυθίμνης] Videtur scribendum: Ῥιθύμνης. Vide supra v. Ῥιθυμνία.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Στηλαῖος, ὡς Λάμπη, Λαμπαῖος. Ἀλλὰ καὶ Στηλίτης, ὡς παρὰ τὸ ἀγαλματῖς τὸ λίθον· ἀφ᾽ οὗ καὶ σηλιτεύω] Numquid legendum: ὡς παρὰ τὸ ἄγαλμα, ἀγαλματίτης; est autem Ἀγαλματίτης, λίθου εἶδος, teste Hesychio. Non dubito, quin simile quid hic sit substituendum.

ΣΤΟΙΧΑΔΕΣ, νῆσοι τρεῖς πρὸς τῇ Μασσαλίᾳ. Καλοῦνται δὲ Λιγυστίδες] Apud Dioscoridem lib. III. cap. 31. Στιχάδες scribitur & herba inde dicta Στιχάς.

ΣΤΡΑΤΙΑ, βαρυτόνως, Ἀρκαδικὴ πόλις. Ὅμηρος

Ῥίπην τε, Στρατίην τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην] Versus est ex Iliad. B. 606.

ΣΤΡΑΜΒΑΙ, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Στραγγεῖται Στραμβαῖοι] Vix dubito quin sit eadem quæ Θράμβος, cujus ipse supra meminit, & Scylax.

ΣΤΡΑΤΙΟΝ, πόλις Ἀκαρνανίας. Ὁ πολίτης, Στρατιώτης καὶ Στράτιος] Eadem habes apud Eustathium ad Iliad. B. pag. 301.

ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΕΙΑ, πόλις Μακεδονίας, πλησίον Καρίας. Κέκληται δὲ ἀπὸ Στρατονίκης τῆς Ἀντιόχου γυναικός] Infra v. Ὑδρέλα corrupte scribitur urbis hujus nomen. Hic vero perperam dicitur Μακεδονίας, pro Μαιονίας. (nam Ptolemæus inter *Lydiæ*, quæ & *Mæonia* vocatur, civitates eam commemorat lib. V. cap. 2.) aut potius pro Μακεδόνων. Videtur enim Stephanus vel potius Epitomator ejus ex Strabonis verbis lib. XIV. pag. 660. Στρατονίκεια δ᾽ ἐστὶ κατοικία Μακεδόνων. *Stratonicea Macedonum est colonia.* nobis hunc locum tam pulchre concinnasse. Certe vulgata lectio stare nullo modo potest, nisi provincia integra ex Europa in Asiam transferatur.

—— Ὁ πολίτης Στρατονικεύς. Ἐκλήθη δὲ ὑπὸ Ἀδριανοῦ καὶ Ἀδριανόπολις ἀνομάσθη] In nummo P. Lic. Valeriani in Cimeliarchio Mediceo circum fortunam cum temone & Copiæ cornu legitur: ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ CΤΡΑΤΟΝΕΙΚΕΩΝ. *Stratonicensium* civitas Tacito teste lib. III. Ann. cap. 62. Tiberii temporibus Jovis & Triviæ religionem tuebatur.

ΣΤΡΑΤΟΣ, πόλις Ἀκαρνανίας, θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. Ὁ πολίτης Στράτιος] Στράτον τῆς Αἰτωλίας vocat ex Polybio Athenæus lib. III. pag. 45. item Livius lib. XLIII. cap. 21. *Et Perseus in Elimeam profectus & circa eam exercitu lustrato ad Stratum vocantibus Epirotis ducit. Stratus validissima tum urbs Ætoliæ erat: sita est super Ambracium sinum prope amnem Achelöum.* Sed Plinius pariter *Acarnaniæ* tribuit lib. IV. cap. 1.

ΣΤΡΟΒΟΣ, πόλις Μακεδονίας, Ῥωμαίων ἄποικος, Τὸ ἐθνικὸν, Στροβαῖος] Manifeste mendosos Codices sequutus est Stephanus. Scribendum enim Στόβος, vel potius, ut cæteri omnes, Στόβοι. Erat autem hæc metropolis *Macedoniæ Secundæ*, uti testatur Hieroclis Notitia: & juris Italici municipium, uti est in l. 8. D. de Censibus. ubi incolæ *Stovenses* vocantur, pro *Stobenses*. In quatuor enim nummis antiquis apud Franc. Gotifredum legitur: MVNICIPIVM STOBENSIVM. Quorum unus est Vespasiani Augusti, in quo figura muliebris succincta stans, capite turrito, sinistra cornu Copiæ, dextra Victoriolam sustinet, ad pedes clypeus. In reliquis tribus Sept. Severi, Caracallæ & Heliogabali victoria gradiens cum palma & corona. *Stoborum* quoque nomen corruptum est apud Malchum in principio Excerptarum Legationum, ubi refert, quomodo Valaminus Gothus diripuerit τὴν πρώτην τῆς Μακεδονίας πόλιν σὺν Τόβοις. ubi addita litera, quam absorpserat præcedentis vocis ultima, legendum σὺν Στόβοις. Interpretis etiam hallucinatio corrigenda, qui male vertit: *primam, quæ illi obvia fuit, Macedoniæ urbem Tobos evertit.* cum ita reddi locus debuisset: *& Stobos primam & præcipuam Macedoniæ urbem diripuit. Primam* enim non situs sed dignitatis ratione appellat, quippe quæ Provinciæ suæ caput atque metropolis erat. Doctissimus quoque Valesius recte existimat Joannem *Stobæum* ab hac urbe cognomen accepisse (qui minus recte a nonnullis Στωβαῖος per omega dicitur) ideoque Latina formatione *Stobensem* potius, ut in nummis est, quam *Stobæum* appellandum videri.

ΣΤΡΟΦΑΔΕΣ, νῆσοι πρὸς τῇ Ζακύνθῳ δύο. Τὸ ἐθνικὸν, Στροφαδεύς] Apud Harpocrationem Στρομβίδες & Στρομφίδες editur: at sine dubio isthic quoque Στροφάδες legendum. Apollonius Rhodius lib. II. v. 297. Στροφάδας ante Πλωτὰς appellatas ait. Ubi Scholiastes vetus videndus.

ΣΤΡΥ-

ΣΤΡΥ'ΜΗ, πόλις Θρᾴκης, ὡς Ἀνδροτίων ἑβδόμῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Στρυμαιεὺς, καὶ Στρυμαῖος, ἢ Στρυμιαῖος. Καὶ τὸ κτητικὸν, Στρυμαϊκός] Meminit hujus urbis Herodotus lib. VII. cap. 108. Harpocration etiam & Suidas; qui insulam & Thasiorum coloniam atque emporium facit.

ΣΤΡΥΜΩ'Ν, ποταμὸς Ἀμφιπόλεως, ἀφ' οὗ βορέας·

Στρυμονίου βορέαο.] Hemistichium Callimachi Hymno in Delum v. 26.

—— Οἱ οἰκοῦντες Στρυμόνιοι. Οὗτοι διαβάντες εἰς τὴν Ἀσίαν, Βιθυνοὶ ἐκλήθησαν] Hausta hæc sunt ex Herodoto lib. VII. cap. 75. Οὗτοι δὲ διαβάντες μὲν ἐς τὴν Ἀσίην ἐκλήθησαν Βιθυνοί· τὸ δὲ πρότερον ἐκαλέοντο (ὡς αὐτοὶ λέγουσι) Στρυμόνιοι, οἰκέοντες ἐπὶ Στρυμόνι. Ἐξαναστῆναι δέ φασι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Τεύκρων τε καὶ Μυσῶν. *Isti transgressi in Asiam, vocati sunt Bithyni, prius appellati (ut ipsi ajunt) Strymonii, quod Strymonem accolerent: a suisque sedibus exacti a Teucris & Mysis.*

ΣΤΥ'ΕΛΛΑ, φρούριον τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεγαρίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Στυελλεὺς, ὡς Ἐυπελλεύς] Scribe: Στυελλῖνος, ὡς Ἐυπελλῖνος. Vide supra, quæ notavimus, v. Ἔυπελλα.

ΣΤΥΛΛΑ'ΓΙΟΝ, πόλις Τριφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Στυλλάγιος καὶ Στυλλαγιεύς] Ex Polybio, apud quem lib. IV. pag. 340. Ἔχει δ' ἐν αὐτῇ πόλεις ταύτας, Σαμικὸν, Λέπρεον, Ὕπαναν, Τυπανέαν, Πύργον, Αἴπυον, Βώλακα, Στυλλάγιον, Φρύξαν. *Urbes Triphyliæ sunt Samicum, Lepreum; Hypana, Typanea, Pyrgus; Æpyum, Bolax, Styllagium; Phryxa.*

ΣΤΥ'ΜΦΑΛΟΣ, πόλις Ἀρκαδίας καὶ πεδίον ὁμώνυμον καὶ πηγή. Ἡ πόλις ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς] Eadem hæc leguntur apud Eustathium ad Iliad. B. pag. 302.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Στυμφάλιος καὶ Στυμφαλία Ἄρτεμις] Apud Georgium Conæum, amicum nostrum, insignem vidi nummum, in cujus una parte circum figuram Herculis sublata clava ictum meditantis: ΣΤΥΜΦΑΛΙΩΝ. in altera caput Dianæ pulcherrimum. Similiter in nummo apud Goltzium scribitur.

—— Καὶ λίμνη καὶ γυνή] Mirum si Στυμφαλὶς fœmininum omiserit. Ita enim palus & aves vocabantur ab Hercule interfectæ. Apollonius Rhodius lib. II. v. 1055.

Πλωΐδας ὄρνιθας Στυμφαλίδας ἔσθενε λίμνης
Ὤσασθαι τόξοισι.

Natatiles aves Stymphalides poterat lacu
Exigere sagittis.

ubi videndus vetus Scholiastes.

ΣΤΥ'ΡΑ, πλησίον Καρύστου, τῆς Εὐβοίας πόλις] Neutrum est plurale, uti patet ex Homero Iliad. B. v. 539.

Οἵ τε Κάρυστον ἔχον, ἠδ' οἳ Στύρα ναιετάασκον.

Quique Carystum tenebant; & qui Styra incolebant.

—— Ὁ πολίτης, Στυρεύς] Apud Eustathium ad d. l. pag. 281. scribitur Στυρεύς. Sed Herodoto lib. VIII. cap. 46. Στυρέες numero plurium. & Thucydidi lib. VII. pag 531. Στυρῆς καὶ Καρύστιοι. & Diogenes Laërtius Platone pag. 81. Ἀριστοτέλης δ' ἐν πρώτῳ περὶ ποιητῶν Ἀλεξαμενὸν Στυρέα ἢ Τήϊον, ὡς καὶ Φαβωρῖνος ἐν ἀπομνημονεύμασι. *Aristoteles in primo de poëtis Alexamenum Styrensem ait, vel, ut est apud Phaverinum in commentariis, Teium.*

ΣΤΥΡΑ'ΚΙΟΝ, ὄρος Κρήτης. Οἱ ἐνοικοῦντες, Στυρακῖται. Στυρακίτης γὰρ Ἀπόλλων] Eustathius ad Iliad. B. p. 281. Τὸ δέγε Στυράκιον, ἄλλο τι παρὰ τὰ Στύρα ἐστὶν, ὄρος Κρήτης ὄν.

ΣΤΥ'ΑΓΡΑ, χωρίον Κιλικίας, πλησίον Ἄδου καὶ Λαέρτου] Forte, Μαλλοῦ καὶ Ταρσοῦ. Nisi potius, Ἀδανῶν καὶ Ταρσοῦ. Sed hæc exigenda ad Tabulas Ptolemæi.

ΣΤΥ'ΑΛΙΣ, πόλις Μασυλιωτῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Συαλίτης, τῷ κοινῷ λόγῳ. Δύναται καὶ Συαλεύς] Ultimum gentile occurrit in inscriptione ἀνεκδότῳ.

ΣΥ'ΒΑΡΙΣ, πόλις Ἰταλίας, καὶ ποταμός. Ἡ δὲ πόλις ὕστερον ὠνομάσθη Θούριον] Antoninus Liberalis *Sybarim* ait conditam a *Locris*, qui sic illam vocaverint a fonte *Sybari*, qui apud montem *Parnassum* fuerit, Narrat. VIII. Ἐκ δὲ τῆς πέτρας ἐκείνης ἀνεφάνη πηγὴ καὶ αὐτὴν οἱ ἐπιχώριοι καλοῦσι Σύβαριν· ἐκ δὲ ταύτης καὶ Λοκροὶ πόλιν ἐν Ἰταλίᾳ Σύβαριν ἔκτισαν. *Cæterum iste e saxo fons erupit qui ab incolis Sybaris dicitur: e cujus nomine etiam Locri urbem Sybarim condiderunt in Italia.* Similiter loquitur Justinus lib. XX. cap. ultimo: *Thusci ex nomine ducis gentes Rhætorum condiderunt.* Scholiastes Theocriti ad Idyll. V. pag. 50. *Sybarim fluvium* ponit prope urbem: Σύβαρις, πόλις Ἰταλίας, ἢ ἀπὸ οἰκιστοῦ τινος, ἢ ἀπὸ Συβάρεως ποταμοῦ &c. & eodem Idyllio v. 126. Συβαρῖτις occurrit fons.

—— Ἔτυχεν αἰδοῦς] Salmasius legit: ἔτυχεν ἐλέους.

—— Ὁ πολίτης, Συβαρίτης, καὶ θηλυκὸν, Συβαρῖτις, καὶ Συβαριτικὸς, καὶ Συβαριτικὴ συμφορά] Pertinet huc etiam Συβαρίζειν, quod Hesychius explicat τρυφᾶν. item Συβαρὸς apud eundem v. Σοβαρὸς, & Συβαριτικὸς, τρυφηλός. Συβαριτικὸς, τρυφερός.

ΣΥ'ΒΟΤΑ, νῆσος καὶ λιμήν. Ὁ νησιώτης, Συβώτιος] MSS. auctius legunt: ΣΥ'ΒΟΤΑ, νῆσος πρὸς τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ καὶ λιμήν. Thucydides lib. I. pag. 32. Corcyræos castrametatos scribit, ἐν μιᾷ τῶν νήσων, αἳ καλοῦνται Σύβοτα. Ubi Scholiastes notat Σύβοτα tres exiguas insulas esse sic dictas, quod *porcos* multos alerent. His insulis in conti-

 nenti

nenti objacent, τὰ Σύβοτα, τῆς Θεσπρωτίδος λιμὴν ἐρῆμος, ut paullo post ait idem Thucydides pag. 34. Ubi iterum Scholiastes notat alia esse *Sybota* continentis ejusdem nominis cum insulis paullo ante commemoratis: & mox pag. 35. Τὸν ἐν τοῖς Συβότοις λιμένα de *Sybotis* Epiri sive continentis, accipiendum monet. Denique ipse Thucydides pag. 36. & seq. Τὰ ἐν τῇ Ἠπείρῳ Σύβοτα, καὶ τὰ ἐν νήσῳ, expresse distinguit.

ΣΥΕΔΡΑ, πόλις Ἰσαυρίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν τρίτῳ] *Ciliciæ Trachea* tribuit Strabo, *Pamphyliæ* Ptolemæus & Epiphanius, in Præfat. in Ancorat. ubi Σύεδρα scribitur. Refugium fuit piratarum. Florus lib. IV. cap. 2. de Pompejo: *pulsus Syedris, deserto Ciliciæ scopulo.* uti felicissime restituit Salmasius. Lucanus lib. VIII. v. 259. ex ejusdem emendatione:

sequitur pars magna senatus
Ad profugum collecta ducem, parvisque Syedris
Quo portu mittitque rates, recipitque Selinus.

Vide Salmasium in Exercitationibus in Solinum pag. 771.

—— Ὁ πολίτης, Συεδρεύς] Apud Franc. Gotifredum in nummo Maximini Cæsaris circum tres figuras, quarum media habitu militari: ΣΥΕΔΡΕΩΝ.

ΣΥΗΝΗ, πόλις Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας, ἐπὶ τῷ Νείλῳ. Μεθ' ἣν ἀνέμασαι Σιέρε, ὁ πλησμός] Vide Dionysium in Perieg. v. 223. & ibi Eustathium.

—— Ὁ πολίτης, Συηνίτης] Scribe, Συηνίτης. uti legitur supra v. Ἄβατον. Apud Plutarchum lib. de Iside & Osiride pag. 353. Συηνίτης. Apud Heliodorum lib. IX. Æthiop. pag. 429. Συηναῖοι.

ΣΥΡΙΑ, πόλις μικρὰ Κρήτης, ἐπίνειον ὄντα τῆς Ἐλύρου] *Elyri* meminit Pausanias lib. X. pag. 637. urbem dicens in montibus *Cretæ*. Vide supra v. Ἔλυρος.

ΣΥΚΑΙ, πόλις ἀντικρὺ τῆς νέας Ῥώμης, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἰουστινιαναὶ μετονομασθεῖσα] Cujacius ad l. 7. C. de Aquæductu, docet *Scalas* urbis Constantinopolis, unde vectigalia colligebantur, esse trajectus maritimos, qualis in regione sexta *Scala Sycena*, quæ περάματα *Justinianarum* dicitur in Nov. 69. sic vero appellatas, quoniam protensæ erant in mare trajiciendi caussa usque ad navigia, laudatque vehementer Petrum Gyllium, qui hoc docuerit. Quare adeundus omnino Gyllius lib. II. de Bosporo Thracio cap. 5. & lib. IV. Descript. Constantinop. cap. 10. ubi accuratissime de hoc loco disserit, docetque *Sycas* post *Justinianas* tandem *Peram* sive *Galatam* appellatas.

—— Στράβων ἱστορεῖ αὐτὴν λέγων Συκήν] Videtur respicere ad Strabonis locum lib. VII. pag. 319. Ἀπὸ μὲν οὖν τῆς ἄκρας τῆς τὸ στόμιον ποιούσης ἐπὶ τὸ ὑπὸ τῇ Συκῇ καλούμενον λιμένα, στάδιοι πέντε καὶ τριάκοντα. Ἐντεῦθεν δ' ἐπὶ τὸ Κέρας τὸ Βυζαντίων πέντε. *A promontorio itaque quod quinque stadiorum fretum facit ad portum, qui sub Fecum dicitur stadia sunt triginta quinque: inde ad cornu Byzantiorum quinque.*

—— Καὶ εἰς υς, Δαφνοῦς, Κορωνοῦς] Scribe: Κορωνοῦς.

—— Οὐδὲν τῶν τούτων εἰς η λήγει Συκῆ, ἀλλ' ἔχει] MSS. εἰς ες λήγει Συκῆς, α. ο.

—— Καὶ ἀπ' Συκῆ πλησίον Συρακουσῶν] Hujus *Syca prope Syracusas* meminit Thucydides lib. VI. pag. 482. agens de obsidione *Syracusarum*: Καὶ καταστήσαντες ἐν τῷ Λαβδάλῳ φυλακὴν, ἐχώρουν πρὸς τὴν Συκῆν οἱ Ἀθηναῖοι, ἵνα περ καθεζόμενοι ἐτείχισαν τὸν κύκλον διὰ τάχους. *Athenienses igitur, cum præsidium in Labdalo collocassent, adversus Sycam iverunt: ubi considentes, murorum ambitum celeriter adificarunt.*

—— Καὶ Κιλικίας] Συκέαν hanc vocat Athenæus ex Doride lib. III. pag. 78. Περὶ δὲ τῆς προσηγορίας τῶν σύκων λέγων Τρύφων ἐν δευτέρῳ Φυτῶν ἱστορίας, Δωρίωνά φησιν ἐν Γεωργικῷ ἱστορεῖν, Συκέαν ἕνα τινὰ Τιτάνων διωκόμενον ὑπὸ Διὸς τὴν μητέρα γῆν ὑποδέξασθαι, καὶ ἀνεῖναι τὸ φυτὸν εἰς διατροφὴν τῷ παιδί, ἀφ' οὗ καὶ Συκέαν πόλιν εἶναι ἐν Κιλικίᾳ. Φερένικος δ' ὁ ἐποποιὸς, Ἡρακλεώτης δὲ γένος, ἀπὸ Συκῆς τῆς Ὀξύλου θυγατρὸς προσαγορευθῆναι. *Tryphon secundo libro de agricultura de sycis, id est, ficuum appellatione differens, inquit, Dorionem in Georgico narrare, Syceam, unum ex Titanibus, insequente Ieve exceptum a matre fuisse, illamque gnato arborem emisisse, cujus fructu oblectaretur & aleretur: praterea nominatam ab illo Titane Syceam fuisse Ciliciæ civitatem: at Pherenicus epicus poëta Heracleotes genere, appellatam fuisse tradit a Syce Oxili filia.*

—— Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἀλεξανδρείας] Numquid *Alexandriam Ciliciæ* intelligit? ut sit eadem cum priori. Nam subsequentia verba ex Athenæo deprompta exserte de *Sycea Ciliciæ* intelligenda sunt.

—— Φασὶν, ἕνα τῶν Τιτάνων Συκέα διωκόμενον τὴν μητέρα γῆν ὑποδέξασθαι καὶ ἀνεῖναι τὸ φυτὸν τοῦτο] Hæc totidem fere verbis ex Dorionis libro de Agricultura narrat Athenæus, loco paullo ante adducto; unde Stephanus transcripsit.

ΣΥΑΚΟΙ, πόλις ἐν Σαρδοῖ, Καρχηδονίων κτίσμα] Vide supra v. Σολκοί.

ΣΥΛΕΙΟΝ, πόλις Φρυγίας, διὰ τὸ ἱ Λφθόγγου] Aliis Σύλλιον per duplex λ, & Σύλαιον teste Eustathio ad Dionysium pag. 108. Vide Salmasium ad Solinum pag. 781.

—— Τινὲς δὲ Παμφυλίας] *Syleum Pamphyliæ* civitas

civitas maritima fuit inter Attaliam & Pergen, ut eam describit Constantinus Porphyrogenneta lib. I. them. 10. Verum hæc ab omnibus Σύλαιον, & geminato λλ, Σύλλαιον scribitur. Nec dubito fere, quin apud Arrianum lib. I. de Exped. Alex. pag. 26. pro Σύλλιον olim scriptum fuerit Σύλλαιον. Locus postmodo celebris, cum Pergensis Archiepiscopatus eo translatus fuerit; ut ex Leonis & recentiorum Notitiis videre est, in quibus legitur, ὁ Συλαίου, ἤτοι ὁ Πέργης, qui postea absolute ὁ Συλαίου tantum dictus. Apud Scylacem quoque, ubi nunc Σύλλιον legitur, olim Σύλαιον vel potius Σύλλαιον fuisse non dubito.

ΣΥΑΙ'ΟΝΕΣ, ἔθνος Χαονίας, ὡς Ῥιανὸς ἐν τετάρτῳ Θεσσαλικῶν· Συλίονες θ' ἅμα τοῖσθ' ἅμα] MSS. habent: Συλίονες δ' ἕποντ' ὁμοῦ.

ΣΥ'ΒΡΑ, οὐδετέρως, Φρυγίας Φρούριον, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Συβρεανός] Ordo literarum postularet Σύμβρα. & Συμβρεανός.

ΣΥ'ΜΗ, νῆσος Καρική, ὡς Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. Καὶ πόλις ὁμώνυμος. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Σύμης, τῆς Ἰαλυσοῦ· καὶ πρότερον μὲν ἐκαλεῖτο Μεταποντίς, εἶτα Αἴγλη] Meminit *Syma* simul cum Rhodo Herodotus lib. I. cap. 174. Ἡ κατὰ Σύμην τε καὶ Ῥόδον θάλασσα. *Et circa Symen & Rhodum mare.*

—— Τὸ ἐθνικὸν, Συμαῖος, ὡς Κυμαῖος, Δυμαῖος· λέγεται καὶ Συμεύς] Prius agnoscunt nummi duo apud Goltzium in quibus: ΣΥΜΑΙΩΝ.

ΣΥ'ΝΔΙΚΟΣ, πόλις προσεχὴς τῇ Σκυθίᾳ, ἔχουσα λιμένα] Συνδικὸς λιμὴν Scylaci.

—— Ἔνιοι δὲ Γοργίππην καλοῦσι] Vide supra v. Γοργίππεια.

ΣΥ'ΝΝΑΔΑ, πόλις Φρυγίας] Posterioribus recto casu *Synnas* dicta fuit. Hinc Statius in villa Surrentina Pollii Felicis:

Synnade quod mœsta Phrygia fodere secures
Per Cybeles lugentis agros: ubi marmore picto
Candida purpureo distinguitur area gyro.

Martialis lib. IX. ep. 77.

Quod Phrygia Synnas, Afra quod Nomas mittit.

Prudentius lib. II. contra Symmachum, v. 247:

Quæ viridis Lacedæmon habet, maculosaque Synnas.

Et Sidonius Carm. XXII. v. 138.

Cedat puniceo pretiosus livor in antro
Synnados.

—— Καὶ Δοκίμεια, κώμη ὑπὲρ αὐτῆς· οἱ δ' ἐπιχώριοι Δοκιμίτην καὶ Δοκιμαίαν] Verba Strabonis tam male mutilata, ut non appareat eorum scopus. Sic autem Strabo habet lib. XII. pag. 577. Σύνναδα δ' ἐστὶν οὐ μεγάλη πόλις· πρόκειται δ' αὐτῆς ἐλαιόφυτον πεδίον, ὅσον ἑξήκοντα σταδίων· ἐπέκεινα δ' ἐστὶ Δοκιμία κώμη, καὶ τὸ λατόμιον τοῦ Συνναδικοῦ λίθου. οὕτω μὲν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν· οἱ δ' ἐπιχώριοι Δοκιμίτην καὶ Δοκιμαῖον. *Synnada urbs est non magna: ante eam campus jacet oleis consitus stadiorum circiter sexaginta: ab altera parte est Docimia pagus & lapicidinæ Synnadici lapidis, ut quidem Romani appellant: nam incolæ Docimitem & Docimæum vocant.* Sed vox ultima tam apud Strabonem quam nostrum corrupta videtur: & Salmasius pro ea legit Δοκιμέα. Sed supra v. Δοκίμειον, Δοκιμεύς dixit ἐθνικὸν κατὰ τέχνην, Δοκιμηνὸς κατὰ συνήθειαν· cui forte Δοκιμαῖος addendum, legendumque mutata duntaxat generis terminatione Δοκιμαῖον. Daniel Heinsius V. CL. in Notis ad Hesiodum pag. 98. jam pridem advertit loci hujus mutilationem & remedium attulit:

—— Λέγουσι δὲ Ἀκάμαντα &c. συναθροίσαντα δὲ πολλοὺς οἰκήτορας τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος Μακεδόνων κατὰ τὴν Ἀσίαν] Confirmat hanc de *Acamante* historiam M. Aurelii nummus, supra v. Δοκίμειον, adductus, in quo circum Cybelen cum tympano leone vectam legitur: ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ. & subtus: ΔΟΚΙΜΕΩΝ. & vicissim ab hac historia illustratur.

—— Ὁ πολίτης Συνναδεύς. Οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ προτέρου λέγεται] In veteri nummo apud Franc. Angelonum circum noctuam urnæ insidentem legitur: ΣΥΝΝΑΔΩΝ, in altera nummi area caput Minervæ conspicitur. Sed in alio apud eundem circum Minervam signum vel infantulum sustinentem cum clypeo ad pedes: ΣΥΝΝΑΔΕΩΝ. aversa habet caput muliebre turritum. Similiter in nummo Caracallæ apud Tristanum Tom. II. pag. 202. scribitur: ΣΥΝΝΑΔΕΩΝ. in aversa parte: ΔΩΡΙΕΩΝ ΙΩΝΩΝ. Item apud Franc. Gotifredum extat nummus, in quo circum figuram muliebrem hastatam sinistra infantulum sustinentem cum cervo ante pedes: ΣΥΝΝΑΔΕΩΝ. in aversa circum caput Iovis: ΠΑΝΔΗΜΟΣ ΖΕΥС. Et in nummo Macrini apud eundem circum duas figuras, quæ Victoriam manu sustinent: ΙΩΝΩΝ ΔΩΡΙΕΩΝ ΣΥΝΝΑΔΕΩΝ. Rursus Illustris Daniel Heinsius nummum mihi ostendit, in quo circum caput muliebre laureatum: ΙΕΡΑΝ СΥΝΚΛΗΤΟΝ ΣΥΝΝΑΔΩΝ. aversa circum figuram mulieris stolatæ habet: ΔΗΜΟΣ ΡΩΜΑΙΩΝ. Gentile autem non tantum Συνναδεύς, sed etiam Συνναδηνὸς dicebatur. Hinc in Actis Concilii CP. sub Flaviano occurrit Marinianus Episcopus τῆς Συνναδηνῶν πόλεως. Possessiva Συννάδιος & Συνναδικός. Inscriptio antiqua Arundelliana Συνναδίους κίονας commemorat pag. 36. & Συνναδικοῦ λίθου meminit Strabo, loco paullo ante adducto. Vide Capacium Hist. Neap. pag. 26.

ΣΥΡΑΚΟΥ'ΣΑΙ, πόλις Σικελίας μεγίστη, ὡς

Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Κτίσμα Ἀρχίου Κορινθίου, ἄποικος τῆς ἐν Σικελίᾳ καὶ Νάξῳ ὁμόχωρος] Locus hic male est affectus, quem Scaliger putat sanari posse, si pro, ἄποικος τῆς legatur, ἀποίκοις τοῖς. Posset quis putare potius ἀποικίαις τοῖς: vel ex Strabonis lib. VI. Μεγάροις τοῖς. Sed levissima mutatione legendum censeo: Κτίσμα Ἀρχίου, Κορινθίων ἄποικος, τῇ ἐν Σικελίᾳ Νάξῳ ὁμόχωρος. MSS. habent ἄποικος τῆς ἐν Σικελίᾳ.

—— Φασὶ δὲ Μίσκελλον τὸν Κρότωνος οἰκιστὴν &c. καὶ Μίσκελλον μὲν ὑγιαίνειν] Scribe Μύσκελλον, per υ in prima. Ita enim Eustathius, Suidas, Scymnus, Strabo; e cujus lib. VI. pag. 267. quæ hic dicuntur, hausta sunt.

—— Συρακουσίους δὲ πλουτεῖν ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ παροιμίαν ἐκπεσεῖν ἐπὶ τῶν πολυτελῶν &c.] MSS. ἐπὶ τῶν ἀπλῶν. Strabo: πρὸς τοὺς ἄγαν πολυτελεῖς.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Συρακούσιος] Virgilius Ecloga VI.

Prima Syracusio dignata est ludere versu.

Ubi Servius: *Syracusio Græco ait: nam Latine Syracusanos dicimus.*

—— Καὶ λίμνη, ἥτις καλεῖται Συρακώ] Ab hac *palude* urbs denominata. Strabo lib. VIII. pag. 364. Hujus etiam meminit auctor Etymologici, ubi: Συρακοῦς. Καὶ τὰς κλείνας Συρακοῦς. Videtur enim lectio ibi esse corrupta legendumque, Καὶ τᾶς κλεινᾶς Συρακοῦς· ut sit genitivus. Quod docti amplius expendant.

ΣΥΡΜΑ'ΤΑΙ, οἱ Σαυρομάται, ὡς Εὔδοξος τετάρτῳ· Ποταμὸν δὲ Τάναϊδος Συρματικὸν καλουμένων] Scylax: Καθήκουσι γὰρ ἐκ τῆς ἔξω θαλάσσης ὑπὲρ τῆς Ταυρικῆς εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην Συρμάται ἔθνος, καὶ ποταμὸς Τάναϊς ὁρίζει Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην. *Pertingit a mari extero super Tauricum usque Mæotim paludem gens Syrmatarum & fluvius Tanais Asiam & Europam dividit.*

ΣΥ'ΡΝΑ, πόλις Καρίας. Ἔκλήθη δὲ ἀπὸ Ποδαλειρίου· ἐκπεσόντος γὰρ αὐτοῦ εἰς Καρίαν, &c.] Pausanias in fine lib. III. pag. 215. Σύρνον τῆς Καρικῆς ἠπείρου vocat, occasione pariter *Podalirii*, quem deleto Ilio cum redirent Græci tempestate compulsum ibi consedisse scribit. Dioscorides lib. I. cap. 19. Συρίαν vocat ad imitationem forte Homeri, qui de sententia Strabonis lib. x. pag. 487. Σύρον vocavit Συρίην. vide quæ notavimus supra v. Ἀσταλαθίς.

—— Φασὶ δὲ οὕτως Ἀθυμβρος ὁ Δαμασθοῦ &c.] MSS. φησί.

—— Ἐν ᾗ δύο πόλεις κτίσαντος, τὴν μὲν ἀπὸ γυναικὸς Σύρνον] Annon, Σύρναν, ut supra.

—— Τὴν δὲ ἑτέραν, ἀπὸ τοῦ σώσαντος νέμοντος] Intelligitur Βύβασσος. de qua vide supra h. v.

ΣΥ'ΡΟΙ, κοινὸν ὄνομα πολλῶν ἐθνῶν] *Assyrii* prius dicti, ut Sacræ literæ & Justinus. Scylax *Assyriam* regionem facit post Chalybas ad Pontum Euxinum. Herodotus *Syrorum* vocem Græcam, *Assyriorum* barbaram existimat. Vide Prolegomena Joannis Seldeni de Diis Syris.

—— Λέγονται καὶ Λευκόσυροι] *Leucosyri* ad *Syrorum* nomen pertinebant: non tamen συνωνύμως omnes *Syri*, *Leucosyri*.

ΣΥ'ΡΟΣ, νῆσος Ἰωνική, ὡς Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. Τὸ υ μακρόν. Τὸ ἐθνικὸν, Σύριος· νῆσος Ἀκαρνανίας] Mirum quibus oculis Strabonem inspexerit Stephanus, si vitio locus careat. Σύρος enim *Cycladum* una describitur a Strabone lib. x. pag. 487. ordine cum reliquis. Ψύρος autem *Ionica* insula prope *Chium*, quæ Ψύρα nostro suo loco, Ψυρίη Homero, & τὰ Ψύρα neutro plurali Straboni lib. XIV. pag. 645. Hæ duæ manifeste hic confunduntur. Sed Epitomatorum potius vitium censeo & librariorum imperitorum quam Stephani Byzantii.

ΣΥΡΕ'ΝΤΙΟΝ, πόλις Τυῤῥηνίας καὶ Συρεκεντὶν] Puto legendum: Συῤῥεντόν. Ita enim Latinis dicitur: & in vetere Epigrammate Macedonii ἀνεκδότῳ de calicibus *Surrentinis* & Pollentinis atque Astensibus (de quibus Plinius lib. XXXV. cap. 12.)

Συρέντου τεύχεα μυρέπνοα χαῖρε κονίη
Καὶ Πολλεντίνων γαῖα μελιχροτάτη.
Αἷς ταῦθ' αἱ τριπόθητοι ἀφῆς βρομιώδεα πῆλον,
Φύρησαν Βάκχῳ τριζυγέες Χάριτες.
Πλούτου καὶ πενίης κοινὸν κλέαρ· οἷς μὲν ἀναλκὴς
Σκεῦος, τοῖς δὲ τρυφῆς χρῆσι προσανεστέρη.

Ubi in secundo disticho forte legendum: Ἄστου θ' αἱ &c.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Συρέντιος] An non Συρεντῖνος, ut alia?

ΣΥΩ'ΠΙΟΙ, ἔθνος πρόσοικον τοῖς Λιβυρνοῖς, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ] Meminit iterum hujus gentis infra v. Ὑθμῖται.

ΣΦΑΚΤΗ'ΡΙΑ, νῆσος πρὸς Πύλῳ. Ἔστι δὲ μεθόριον Ἠλείων, τῆς πρὸς Μεσσηνίων χώρας. Κέκληται δὲ οὕτως, ὥς φησιν Ἐχεφυλίδης, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ σφαγιαζομένους τοὺς Ἡρακλείδας &c.] MSS. σφαγιασμένους.

—— Ἔστι καὶ νῆσος Σφακτηρία, ἧς μνημονεύει Παυσανίας ἐν τρίτῳ περιηγήσεως Ἑλλάδος] Objacet *Sphacteria* Pyliorum portui: cujus situm accurate describit Thucydides lib. IV. pag. 255. & egregie illustrat eo loco Scholiastes. Pausanias autem non τρίτῳ sed τετάρτῳ π. Ε. pag. 286. insulæ hujus meminit, ubi pariter objacere Pyli portui, simul Lacedæmonios ad hanc accepisse cladem commemorat. Adde his Aristophanis Scholiasten ad Equites pag. 291. & Georgium Remum ad Themistii Orationes Augustales pag. 202. Accurate

rate autem depingit insulam hanc Belgarum Nautica Mediterranea.

—— Ἐκαλεῖτο δὲ Σφαγία, ὡς Φαβωρῖνος] Similiter Platoni dicitur in Menexeno, ubi locus male ab interprete vertitur.

ΣΦΗΚΕΙΑ, πόλις Εὐβοίας. Λυκόφρων,

Οἱ πέντε τὰν Σφηκείαν εἰς Κεραστίδα.] Apud Lycophronem vero legitur Κεραστίαν: atque ita Eustathius citat.

—— Οὕτω δὲ καὶ ἡ Κύπρος ἐκαλεῖτο] Supra v. Κύπρος locum hunc jam excussimus, correximusque Etymologici auctorem v. Σφήκεια, ubi *Stephanus* citatur pro *Philostephano* partim ex Tzetze ad Lycophronem pag. 79. partim ex Constantino Porphyrogenneta, quibus nunc addo etiam Clementem Alexandrinum in Admonitione ad Gentes pag. 38. ubi Pygmalionem Cyprium amavisse turpiter statuam Veneris eburneam e *Philostephano* refert.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Σφῆκες. Σφήκειαν δὲ Κεραστίαν τὴν Κύπρον] Repetit quasi Lycophronis verba. Salmasius legit: Σφήκειαν δὲ καὶ Κεραστίαν. Locus mutilus aut male compilatus: nec enim satis cohærent. Cur autem Κεράστια dicta fuerit pete ex Tzetze.

ΣΧΕΡΙΑ, ἡ Φαιακία κέκληται] Conon Narrat. III. apud Photium: Ἡ παρὰ τὸν Ἰόνιον πόντον Σχερία νῆσος, οὐχ' ἑκὰς οὖσα τῆς ἠπείρου, ἐπὶ τῶν Κεραυνίων ὀρῶν, λέγεται. Αὕτη Φαίακας ἔσχε οἰκήτορας, τὸ πρότερον αὐτόχθονας, ἔθνος λαχὸν τὴν ἐπωνυμίαν ἀπό τινος τῶν ἐπιχωρίων βασιλέως· ὕστερον δ' ἐπῴκησαν αὐτὴν μοῖρα Κορινθίων καὶ τότε ὄνομα εἰς Κέρκυραν μετέβαλε· καὶ τῆς περὶ ἐκεῖνα θαλάσσης ἦρξε. *Ad Ionium mare Scheria insula non procul ab Epiro & Cerauniis montibus sita dicitur. Hæc Phaacas incolas tenuit, qui initio quidem indigenæ fuerunt, imposito huic nationi nomine a quodam ejus regionis rege, donec post Corinthiorum pars eo commigravit, nomenque exinde commutavit, ut Corcyra diceretur, quæ & maris ibidem imperium habuit. Scheriæ* meminit & Crinagoræ Epigramma nondum vulgatum de sua in Italiam profectione ad Menippum:

Πλοῦς μοι ἐπ' Ἰταλίην ἐντύνεται, ὃς γὰρ ἑταίρους
Στέλλομαι, ὃν ἤδη δηρὸν ἄπειμι χρόνον.
Δηφέω δ' ἡγητῆρα περίπλοος, ὅς μ' ἐπὶ νήσους,
Κυκλάδας, ἀρχαίην τ' ἄξει ἐπὶ Σχερίην.
Σωτίμεε, ἀλλὰ Μένιππε λαβεῦ φίλος, ἱστορα κύκλον
Γράψας ὦ πάσης ἴδρι γεωγραφίης.

Item Vetus inscriptio, quam in *Corcyra* vidit & descripsit Cyriacus Anconitanus:

ΒΑΣΙΛΕΙΔΗΣ ΕΤΩΝ ΚΓ'.

Πωλεῖσαι τίς ἔφυ ξένε, τίς δ' ἐγγενέθλιν
Ἀρίθμει τὰ μαθὼν τοὺς ὀλίγον παρὰ τάφον.
Γέννα μὲν Γλαῦκος με πατὴρ, τίκτε δέ με μήτηρ
Χρυσογόνη καὶ μοῦ δύσμορος οὐκ ὄναιο
Τηλόθι γὰρ πάτρης Βιθυνίδος ὤλεσα θυμὸν
Ναυτιλίη .... νηΐτε μὴ πίσυνος.
Κεῖμαι δ' ἐν Σχερίῃ παρὰ θεῖν ἁλὸς ἠερόεσσαν
Ὕστατον λυχνὸν ἐμοὶ δερκόμενος πέλαγος.

Vide infra v. Φαίαξ. & Plinium lib. IV. cap. 12.

—— Ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν, ἀπὸ δὲ τὴν Δήμητραν φοβουμένην] Verba hæc Aristotelis deprompta sunt ex libro ejus de Κερκυραίων πολιτείᾳ, unde ea adducit Apollonii Scholiastes. Vide etiam Scholia Græca in Antholog. lib. 1. cap. 31. Epigr. 1. ubi hic Stephani locus transscribitur.

ΣΧΟΙΝΟΥΣ, Ἀρκαδίας χωρίον, ἀπὸ Σχοινέως τοῦ Ἀταλάντης πατρός.

—— Καὶ Σχοινοῦς ποταμὸς, ἀπὸ Σχοινέως τοῦ Ἀθάμαντος] Hoc loco desunt quædam de *Schœno Bœotiæ*. De illo enim sequentia accipienda. Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag. 265. Σχοῖνος δὲ, ἢ ἀπό τινος ὁμωνύμου ἀνδρὸς, ἢ ἀπὸ σχοίνων φυομένων αὐτόθι καθὰ καὶ ἐν τῇ Ἀρκαδικῇ Σχοινοῦντι διὰ τὸ ἑλῶδες τοῦ τόπου. Λέγεται δὲ ἀπὸ Σχοινέως τὴν κλῆσιν σχεῖν τοῦ πατρὸς Ἀταλάντης. Ὁ δὲ Στράβων, φησὶ Σχοῖνος χώρα Θηβαϊκὴ, ἐν ὁδῷ τῇ ἐπὶ Ἀνθηδόνα· διέχουσα Θηβῶν ὅσον πεντήκοντα σταδίους. Ῥεῖ δὲ ποταμὸς δι' αὐτῆς Σχοινοῦς καλούμενος. Vide Strabonem lib. IX. pag. 408. cui pariter Σχοινοῦς hic fluvius non Σχοινοῦς. Tamen supra v. Ἀγάθη hanc lectionem confirmat.

—— Ὁ δὲ Φωκαεὺς, οὐ παρὰ τὸ Φωκὸς γέγονεν, παρὰ μέντοι τὴν Φώκαιαν] Eustathius ad Dionysium pag. 63. Ἡ ἀπὸ Φώκου καλουμένη χώρα Φωκὶς, ἐληλαμένη πρὸς βορρᾶν κατὰ τὸ στόμα τῶν Θερμοπυλῶν, Παρνασσοῦ νιφόεντος ὑπὸ πτυχὶ, ἤγουν ὑποκειμένη τῷ Παρνασσῷ. Ταύτης οἱ οἰκήτορες Φωκεῖς λέγονται δισυλλάβως. Φωκαεῖς μέντοι τρισυλλάβως, οἱ τῆς Φωκαίας Ἰωνικῆς πόλεως, ἥτις καὶ Φώκαια λέγεται, ὡς Νίκη Νίκαια.

ΣΩΖΟΥΣΑΙ, πόλεις τρεῖς, Φοινίκης, Πισιδίας, Αἰθιοπίας] Apud Epiphanium Hæres. LXXIII. cap. 26. occurrit Heliodorus Episcopus τῆς Σωζούσης τῆς Πενταπόλεως.

ΣΩΣΑΝΔΡΑ, νῆσος περὶ Κρήτην. Ἐκλήθη δὲ ἐπειδή ποτε τῶν Λυκτίων τινῶν ἐπελθόντων τῇ πόλει, διασῶσαι λέγεται αὐτοὺς εἰς ἑαυτήν] MSS. εἰς ἑαυτόν.

ΣΩΦΗΝΗ, χώρα τῶν πρὸς Ἀρμενίαν, ὡς Στράβων ἑνδεκάτῃ] Josephus *Sophenen* in S. L. dici putat *Aram Soba*: cui contradicit Samuel

 Bochartus

Bochartus lib. I. Phaleg cap. 6.

— Παρὰ δὲ Ἀῤῥιανῷ, Σωφανὴν ἐπὶ τεσσάρακοντα λαίδων] Rectius videtur, Σωφανηνή. Ita enim bis scribitur apud Dionem lib. XXXVI. pag. 26.

ΣΩ'ΤΕΙΡΑ, πόλις Ἀρείων, Ἀντιόχου κτίσμα τοῦ Σελεύκου. Τὸ ἐθνικὸν, διὰ τὴν χώραν, Σωτηρηνός] Supra v. Κάσπειρος in versu e Dionysii Bassaricis, occurrunt Ἀρηνοί. Aliis Ἄριοι supra v. Ἀρία. Cæterum post hanc vocem in MSS. legitur: Ἀρχὴ τοῦ Τ βιβλίον ά.

T.

TA'BAI, πόλις Λυδίας.

— Ὁ πολίτης, Ταβηνός] TABHNΩN nummus extat apud . . . .

— Ἡσίοδος.

Παρ' ἱπποδάμοισι Γερηνοῖς] Salmasius legit: Ταβηνοῖς καὶ Γερηνοῖς. Sed frustra, uti apparet supra v. Γερηνία, ubi *Hesiodi* locus integer extat. Potius existimo excidisse aliquid ante *Hesiodi* verba; & forte: Ὁ πολίτης, Ταβηνὸς, ὡς Γερηνός. Ἡσίοδος &c.

— Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Καρίας Τάβαι, καὶ τρίτη τῆς Περαίας, ἣν Ἀλέξανδρος, ἐν τῷ περὶ Συρίας ἑρμηνεύει ἀγαθήν] Per tertiam τῆς Περαίας intelligo urbem *Judææ* trans Jordanem. Vide quæ notavimus supra v. Περαία. Nisi potius error subsit & pro τῆς Περαίης scriptum a Stephano fuerit τῆς Παραιτακηνῆς. *Paratacene* enim regio *Syriæ* Transtigritanæ: in hac autem *Tabæ* fuerunt, quas Τάβας τῆς Περσίδος Polybius dicit in Excerpt. lib. XXXI. pag. 145. Antiochum ibidem obiisse commemorans. Curtio lib. V. cap. 13. dicitur *Tabas*, si sincera lectio est: *Tabas oppidum est in Parætacene ultima: ibi transfugæ nunciant præcipitem fuga Bactra petere Darium.* Vide quæ notat Henricus Valesius ex Hieronymo ad superiorem Polybii locum pag. 25. Supra v. Ἐκβάτανα, ab hac urbe gentile adducitur.

TABHNOI', ἔθνος, κατὰ τὴν ἔρημον Καρμανίας οἰκοῦντες] An non Καρμανίαν rectius?

TA'BIOI, πόλις Ἰταλίας, ἐν ᾗ οἱ περὶ Ῥῶμον ἐπαιδεύθησαν] Intelliguntur ΓA'BIOI. Scilicet similitudo literarum T & Γ Stephanum fefellit, sed non solum. *Remum* autem & Romulum *Gabiis* literis institutos testantur Dionysius & Plutarchus in Romulo.

TA'BAΘPA, πόλις Λιβύης] An Τὰ Βάθρα fuit in ipso Auctore unde hæc *Libyæ* urbs deprompta? & Victor *Graduensis* Episcopus apud Optatum Milevitanum inde fuit? Similiter Matracha, oppidum circa ostium Mæotidis, Ταμάταρχα præposito articulo Constantino Porphyrogennetæ de Administr. Imperio.

— Πολ * δυοκαιδεκάτῳ] An Πολύβιος? ita quidem Casaubonus, qui inter Fragmenta recenset.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ταβαδρηνὸς, διὰ τὴν χώραν] Juxta primitivi scripturam legendum, Ταβαθρηνός.

TAI'NNOI, ἔθνος ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν πρὸς μεσημβρίαν, ὡς Οὐλπιανὸς ἐν Ἀραβικοῖς καὶ Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ] Ταινοὶ vocantur a Bandesune Syro apud Eusebium lib. VI. Præpar. Euang. cap. 10. qui eosdem cum Saracenis conjungit. Ex ordine literarum videtur Ταηνοὶ fuisse scriptum.

TAI'NAPOΣ, πόλις ἀπὸ Ταινάρου τοῦ Γεραίστου μετὰ ἀδελφοῦ, Διὸς δὲ παιδός. Ὃς πλέων σὺν Καλάβρῳ τῷ ἀδελφῷ, καὶ τόπον τῆς Πελοποννήσου καταλαβὼν τινα Ποσειδῶνος ἱερὸν ἱδρύσατο, ὃ καλεῖται Ταίναρον] Tzetzes ad Lycophronem pag. 20. τὸ Ταίναρ vocat.

— Ἔστι καὶ Ταίναρος ὁ Ἰκαρίου υἱὸς, ἀφ' οὗ καλεῖται ἡ ἄκρα καὶ ἡ πόλις καὶ ὁ λιμήν] Scholiastes Græcus Apollonii ad lib. I. v. 102. Φερεκύδης ἐν τῇ θ φησὶν ὅτι Ἔλατος ὁ Ἰκάρου γαμεῖ Ἐρυμήδαν τὴν Δαμασίκλου· τούτου δὲ γίνεται Ταίναρος· ἀφ' οὗ Ταίναρον καλεῖται ἡ πόλις καὶ ἡ ἄκρα καὶ ὁ λιμήν. Unde apparet hoc loco, pro Ἰκαρίου, legendum Ἰκάρου. Quamvis ille *Tænarum* Elati filium, *Icari* nepotem faciat.

— Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς] *Fœminine* legitur apud Pindarum Pyth. Od. IV. pag. 237: Ταίναρον εἰς ἱεράν.

TA'KOMΨOΣ, κώμη ἐν τοῖς ὁρίοις Αἰγυπτίων καὶ Αἰθιόπων, πρὸς τῇ Φιλίᾳ νήσῳ, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ] Scribe, πρὸς τῇ Φίλᾳ. uti scribitur infra h. v. & sic Salmasius notarat.

TAMA'ΣEOΣ, πόλις Κύπρου, διάφορον ἔχουσα χαλκὸν ἐν μεταλλείᾳ] Salmasius legit Ταμασσός. Straboni vero lib. XIV. pag. 689. Ταμασσὸς dicitur, & alibi Ταμασός. In Notitia Episc. & apud Constantinum de Thematibus Ταμασος. Quomodo scribendum esse analogia exemplorum postulare videtur. Plinio tamen, ut nostro, *Tamaseus* lib. V. cap. 31.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ταμασίτης] Apud Goltzium duo visuntur nummi, TAMAΣITΩN.

— Ἐπιτυθέντες τινὲς γεγράφασι,

Ἐς Ταμέσην μετὰ χαλκόν] Hemistichion Homericum ex Odyss. A. v. 184. quod Strabo lib. VI. pag. 256. pariter, ait tractum ad Italiæ *Temesen*.

— Ἔστι γὰρ καὶ Ταμέση πόλις Ἰταλίας καὶ ποταμός] Infra urbs *Italiæ* Τεμέση dicitur. Tzetzes ad Lycophronis v. 814.

Ταμάσιον κρατῆρα καὶ βοάγριον

Craterem ex ære Tamasio confectum scutumque bubulum.

Τάμασος, inquit, πόλις Καλαβρίας ἀρίστοχαλκος, περὶ ἧς φησὶν Ὅμηρος,

Ἐς

Ἐς Ταμάσσην μετὰ χαλκόν. ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον.

Ταύτην δὲ, καὶ οἱ βάρβαροι Καλαυροί τε καὶ ἕτεροι Τέμεσαν ἐπικαλοῦσιν, ὥσπερ αἰδέμενοι μεταποιῆσαι καθ' ἑλληνικὴν τὴν τοῦ Ὁμήρου φωνήν. Ὁ δὲ Λυκόφρων οὐκ αἰδεσθεὶς τὴν ποιητικὴν ἐκείνην φωνὴν, οὐδὲ τὴν περὶ τὸ ποιητὴν τῶν βαρβάρων αἰδῶ λογισάμενος, βαρβαρώτερος ἐκείνων φανεὶς, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν, κεχὸς περὶ τὰ προφανῆ λίθους Τάμασον, τὴν Τέμψαν ἐκάλεσεν. Unde patet Tzetzen *Italia* urbi tribuere, quod Stephanus *Cypriæ*.

ΤΑ'ΜΒΡΑΞ, πόλις Παρθυαίων. Τὸ ἐθνικὸν, Ταμβράκιος, διὰ δὲ τὴν χώραν Ταμβρακηνός] Apud Pyrrhum Ligorium Septimii Severi nummus extat pulcherrimus, in quo supra caput Apollinis & Dianæ legitur: ΤΑΜΒΡΑΚΗΝΩΝ. quem cusum puto, quod Severus isthic Parthici cognomen meruit.

ΤΑΜΙΕΙ'ΟΝ, οἶκος, ἐν ᾧ τὰ ἀναγκαῖα ἀποτίθεσαν, ὡς Ἀριστοφάνης, καὶ Ἴπνὸς καὶ ἄλλοι] An pro Ἴπνὸς scribendum Ἴσρὸς? Certe *Ister* sæpe nostro adducitur; *Ipnus*, nunquam.

—— Ὁ δὲ τοῦ Ταμίου οἰκήτωρ, Ταμιεὺς] Scribe, Ταμιείτης.

ΤΑ'ΜΥΝΑ, πόλις Ἐρετρίας. Στράβων δεκάτῃ, Καὶ πληθυντικῶς ἡ Ταμύνης] Apud Strabonem lib. x. pag. 447. Ταμύναι nunc legitur numero plurium: Ἐν δὲ τῇ Ἐρετρικῇ πόλις ἦν Τάμυναι, ἱερὰ δὲ Ἀπόλλωνος. *In Eretrica vero ditione urbs fuit Tamyna, Apollini sacra.* Sed cum post urbis nomen hoc loco vox sequatur ab ι incipiens, difficulter dici potest quomodo Strabo scripserit; aut utrum Stephanus per errorem sic apud eum legerit, vel librarii deinceps scripserint.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Ταμυνεὺς καὶ θηλυκῶς, Ταμυνήτις· ἐξ αὐτοῦ λέγεται Ταμυναῖος· οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς ἐν αὐτῇ τιμᾶται] Pyrrhus Ligorius nummum Septimii Severi producit, in quo circum caput Apollinis laureatum radiatumque legitur: ΤΑΜΥΝΑΙΩΝ.

—— Παυσανίας ἐν δεκάτῃ περιηγήσεως] MSS. καί.

ΤΑΜΙ'ΑΘΙΣ, πόλις Αἰγύπτου] Ταμιάθη habet Notitia Provinciarum MS. nunc *Damiata*. Inepti enim qui Pelusium ita nunc vocari existimant. Hinc Elpidius *Tamiatheos* Episcopus subscripsit Synodicæ Gennadii Tom. I. Jur. Gr. Ro. pag. 190. ubi male Ταμιαθίως editur.

—— Λέγεται καὶ θηλυκῶς] Etymologicum v. Ἐπαλξίτης. Ταμίαθις, Ταμιαθίτης.

ΤΑ'ΝΑΓΡΑ, πόλις Βοιωτίας, ἣν Ὅμηρος Γραῖαν καλεῖ, διὰ τὸ πλησίον εἶναι· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ποιμανδρία] Vide Eustathium ad Iliad. B. pag. 266.

—— Λυκόφρων,

Ἣν ἐς βαθεῖαν λαμψίσας Ποιμανδρίαν] Scribe, uti editur apud Lycophronem v. 326.

Ἢν ἐς βαθεῖαν λαιμίσας Ποιμανδρίαν.

—— Ὁ πολίτης, Ταναγραῖος, καὶ Ταναγρεὺς ἀπὸ τοῦ Τάναγρα] Apud Pyrrhum Ligorium quatuor extant nummi, in quibus legitur: ΤΑΝΑΓΡΑΙΩΝ. in quorum uno gallus gallinaceus; in altero figura sacrificantis sub porta, quam duæ hinc inde figuræ coronant, ad pedes autem figura Tritonis; in tertio Luna invecta bigis; in quarta Sol invectus quadrigis.

—— Ἡρόδοτος, πέμπτῃ, Ταναγρικὴ μοῖρα] Herodotus lib. v. cap. 57.

ΤΑ'ΝΑΙΣ, πόλις ὁμώνυμος τῷ ποταμῷ. Στράβων ἑβδόμῃ] Strabo lib. VII. pag. 310. & lib. x. pag. 493.

—— Ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ· κατὰ δὲ τὰς εἰς τὴν λίμνην τὴν Μαιῶτιν ἐκβολὰς τοῦ Τανάιδος, πόλις Ἑλληνικὴ ἔκτισται Τάναϊς, ἥτις καὶ ἐμπόριον ὀνομάζεται] Verba sunt *Alexandri Polyhistoris*, quibus probat ab eo similiter atque a Strabone, cujus verba in principio adduxerat, *Tanain* urbem dici & fluvium.

—— Τινὲς δὲ καὶ τὸν ποταμὸν Ἀκεσίνην εἶναι καὶ Ἰαξάρτην] Certum est, hic duos fluvios confundi. Nam *Iaxartes*, quem Græci *Tanain* quoque vocarunt, longe distat versus ortum ab altero, qui Asiam & Europam disterminat. Vide de his Salmasium ad Solinum pag. 790. Apud Suidam autem scribitur Ἰαζάρτης.

—— Ἑλληνιστὶ δὲ τὰ πολλὰ τῶν βαρβαρικῶν ὀνομάτων, ὡς Νικάνωρ φησί] Plura vide apud Eustathium in Dionysium pag. 10.

ΤΑ'ΝΙΣ, πόλις μεγάλη Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Ταvίτης. Τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό] Apud Scylacem occurrit τὸ Τανικὸν στόμα· Apud Strabonem τὸ Τανιτικὸν lib. XVII. pag. 802. Εἶτα τὸ Τανιτικὸν στόμα, ὅπερ τινες Σαϊτικὸν λέγουσι· καὶ ὁ Τανίτης νομὸς καὶ πόλις ἐν αὐτῷ μεγάλη Τάνις. *Postea Taniticum ostium, quod nonnulli Saiticum vocant, & Tanitica præfectura & Tanis maxima in eo urbs.* Apud Plutarchum lib. de Iside & Osiride pag. 356. διὰ τοῦ Ταναϊτικοῦ στόματος male editur pro Τανιτικοῦ. *Taneotanus* Episcopus Apollonius occurrit in Actis Ephesini Latrocinii Act. I. Concil. Chalc.

ΤΑ'ΝΟΣ πόλις Κρήτης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν τετάρτῳ γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν, Τάνιος] Non dubito, quin sit Ἴτανος, de qua vide supra h. v.

ΤΑ'ΝΤΑΛΟΣ, ὄρος Λέσβου, ἀπὸ Ταντάλου. Τὸ ἐθνικὸν, Ταντάλιος, ὡς Φαρσάλιος] *Tantalus* mons, *Tantalis* urbs alio nomine *Sipylus*. Vide Salmasium ad Solinum pag. 863.

ΤΑΞΓΑΝΑ, νῆσος περὶ τὸ Πηλώδη κόλπον τῆς Συσίας νήσου] Scribe: τῆς Σουσιανῆς. ex Ptolemæo.

ΤΑ'ΞΙΛΑ, πόλις Ἰνδική· Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ταξιλίτης τοῦ τῆς χώρας τύπου καὶ Ταξιλεὺς τοῦ δὲ παρ' ἡμῶν, Ταξιλεῖς]

λάδος] Strabo lib. xv. pag. 698. urbis hujus meminit. pag. 714. Ταξίλους gentem ipsam vocat. Dionysius vero Τοξίλους. vide Eustathium pag. 136.

ΤΑΌΧΟΙ, ἔθνος ἐνδοτέρω τοῦ Πόντου] Meminit Xenophon lib. IV. de Exped. Cyri pag. 333.

ΤΑΠΌΣΕΙΡΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, πλησίον Ἀλεξανδρείας. Ὁ πολίτης Ταποσειρίτης] Apud Eusebium Ταπόσιρις scribitur: procul dubio quæ infra Ταφόσιρις.

ΤΑΠΡΟΒΑΝΗ, νῆσος μεγίστη ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ. Ἀλέξανδρος ὁ καὶ Λύχνος,

Νῆσος πετράπλευρος, ὠλισθέφανος Ταπροβάνη

Θηροτόμων πέπληθεν εὐρρίνων ἐλεφάντων]

Eustathius paullo aliter ad Dionysium pag. 84. Ἡ Ταπροβάνη, ποτὲ Σαλικὴ ὀνομασθεῖσα, νῆσός ἐστι πελαγία οὐκ ἐλάττων τῆς Βρετανικῆς, κατὰ τὴν ἱστορίαν, πετράπλευρος θηροτόμος, πεπληθυῖα δὲ εὐρίνων ἐλεφάντων, ὥς φησιν Ἀλέξανδρος ὁ καὶ Λύχνος ἐπιλεγόμενος.

ΤΑ´ΠΥΡΟΙ, οἱ πέραν Ὑρκανίας ἔθνος]. Puto scribendum Τάπυροι. ut Dionysio v. 733.

Ἄγχι δὲ Μάρδοι

Ὑρκάνιοι, Τάπυροί τε· ἐπὶ δὲ σφίσιν ὅλκον ἐλίσσει

Μάρδος.

prope autem Mardi

Hyrcanii Tapyrique: post autem ipsos tractum sinuat

Mardus.

Similiter Athenæus lib. x. pag. 442. Βαίτων γοῦν ὁ Ἀλεξάνδρου βηματιστὴς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας καὶ Ἀμύντας ἐν τοῖς Σταθμοῖς τὸ τῶν Ταπύρων ἔθνος φησὶν οὕτω φίλοινον εἶναι, ὡς καὶ ἀλείμματι ἄλλῳ μηδενὶ χρῆσθαι, ἢ τῷ οἴνῳ. *Baton dimensor itinerum Alexandri in libro, quem inscripsit, Stationes expeditionis Alexandri & Amyntas in Stationibus adeo bibacem esse scribunt Tapyrorum nationem, ut alio nullo utantur unguento quam vino.* Idem deinde scribere ait Ctesiam. Similiter scribuntur apud Strabonem & Plinium: apud Ptolemæum lib. VI. cap. 2. Τάπυροι.

ΤΑ´ΡΑΝΔΡΟΣ, χώρα Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ταράνδριος] Scribe χῶρος, uti est in calamo exaratis, pro χώρα.

ΤΑ´ΡΑΣ, πόλις Ἰταλίας, καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος παρὰ θάλασσαν] Pausanias lib. x. cap. 628. Τάραντα δὲ τὸν ἥρω Ποσειδῶνός φασι καὶ ἐπιχωρίας Νύμφης παῖδα εἶναι· ἀπὸ δὲ τοῦ ἥρω τεθῆναι τὸ ὄνομα τῇ πόλει τε καὶ τῷ ποταμῷ. Καλεῖται γὰρ δὴ Τάρας κατὰ τὰ αὐτὰ τῇ πόλει καὶ ὁ ποταμός. *Taranta quidem heroëm Neptuni & indigena Nympha filium fuisse dicunt: ab eo vero nomen impositum & urbi & flumini: eodem enim fluvius, quo urbi nomine vocatur, Taras.* Vide ut Eustathium ad Dionysium pag. 53.

—— Ἀρσενικῶς δὲ κατ᾽ ἀναλογίαν· οὐδὲν γὰρ εἰς ρας θηλυκὸν διῄρηται. Τοῦτο δ᾽ εὕρηται καὶ θηλυκῶς] *Fœminine* occurrit apud Dionysium in Perieg. v. 376.

Τάρας δ᾽ ἁλὸς ἐγγύθι κεῖται,

Ἥν ποτ᾽ Ἀμυκλαίων ἐπολίσσατο κάρτερος Ἄρης.

Taras vero prope mare jacet,

Quam olim Amyclaeorum condidit fortis Mars.

—— Ὁ πολίτης, Ταραντῖνος. Καὶ ἀνεγράφησαν οὕτω πολλοὶ χρηματίζοντες, μάλιστα Πυθαγόρειοι καὶ Ἀριστόξενος μουσικὸς, καὶ Ῥίνθων Ταραντῖνος φλύαξ, τὰ τραγικὰ μεταρρυθμίζων ἐς τὸ γελοῖον.] Extat *Rhinthonis* Epitaphium in Anthologia Græc. Epigr. lib. III. cap. 6. pag. 302. in quo dicitur Συρηκόσιος. Φλύακες autem vel Φλύακες Hilarotragœdi dicebantur ut & Hilarotragœdiæ ipsæ, quæ tragica argumenta in jocos commutabant. Suidas de Sotade: Ἔγραψε Φλύακας ἤτοι Κιναίδους. Vide de hac voce Samuelem Petitum lib. VII. Miscell. cap. 14.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Ταραντῖνοι, καὶ Ταραντῖνοι ὑδατηροὺς· καὶ ταραντινίζειν, τὸ τὴν ἐνόπλιον, ἢ εἰς τὰς μάχας χρώμενοι, ἱππασίαν ποιεῖσθαι] Eustathius: ἱππηλασίαν· sed idem mox ἱππασίαν.

ΤΑΡΙΧΕΆΙ, πόλεις πολλαί· αἱ μὲν Μενδησίαι, αἱ δὲ Σελευκικαὶ, αἱ δὲ Κανωβικαί] Salmasius in Exercitat. ad Solinum pag. 578. docet urbes hoc nomine appellatas ἀπὸ τῆς ταριχείας, sive a conditura piscium vel salsura, ipsas tamen urbes non Ταριχείας sed Ταριχέας dictas, distinctionis caussa. *Scenas* autem varias in Ægypto commemorat Antoninus & Notit.

—— Ἔστι καὶ Ταριχέα καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς λεγομένη, πόλις τῆς Ἰουδαίας, ὡς Ἰώσηπος] Hæc sita fuit ad lacum *Genesaram*, qui & ipse Ταριχέα appellatus, teste ibidem Salmasio, διὰ τὸ πλείστας ταριχείας περιέχειν.

ΤΑΡΚΥΝΙ´Α, πόλις Τυρρηνίδος, ἀπὸ Τάρκωνος] Eustathio ad Dionysium pag. 48. scribitur Ταρκωνία. Cluverii autem emendatione pro Τυρρηνίδος legentis Τυρρηνῶν aut Τυρρηνίας nullo modo opus.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Ταρκύνιος, ἢ Ταρκυνιάτης, ὡς Δυλιχιάτης, ἢ Βυπευσιάτης] Scribe, Ταρκυνιάτης, cum Salmasio: idque ex exemplis patet tum ex Latinorum, *Tarquinienses.*

—— Ὡς Ἱεροκλῆς ἐν τοῖς Φιλίστορσι] Idem *Hieroclis* liber citatur etiam supra v. Βραχμᾶνες.

ΤΑ´ΡΝΗ, πόλις Ἀχαΐας. Ὁ οἰκήτωρ, Τάρνιος, ἢ Τάρνια ἔργα] Ita nonnulli pro Ἄρνη scribebant, teste Eustathio ad Homeri Iliad B. pag. 270. Alias *Tarne* proprie *Lydiæ* urbs, unde Hesychius oriundum ait Hermiam Aristotelis familiarem, quem Suidas Ἀταρνέα vocat.

ΤΑ´ΡΠΗ, πόλις Ἰταλίας. Καὶ Ταρπήιον ὄρος. Καὶ ἐθνικὸν, Ταρπηῖος, ὡς Ῥωμαῖος, τειχαῖος]

γῆν] In Capitolio sive *Tarpeio* monte antiquum oppidum fuisse nomine *Saturniam* testatur Varro lib. IV. de L. L. pag. 13. Solinus cap. 2. castellum vocat. Id Τάρπην quoque dictum Cluverius recte existimat. Putabam πόλιν hoc loco significare ἀκρόπολιν, ut de arce Athenarum ipse supra v. Ἀθῆναι; & de arce Thebarum v. Καδμεία. idque Meursius docet ex aliis lib. de Cecropia cap. 3. B. Hieronymus in Isaiam cap. XIV. v. 22. *Perdam Babylonis nomen: Arx*, inquit, *id est, capitolium illius urbis, est turris quæ ædificata post diluvium.* Eadem extant apud Bedam de Nominibus locorum in Actis Apost. v. *Babylon.* Ita Chalcidius in Timæum pag. 327. caput totius corporis *capitolium* vocat. Miror autem Justum Rycquium lib. de Capitolio cap. 3. Ταρφαῖον ex Stephano proferre, cum hic legatur Ταρπαῖον: nisi existimaverit Τάρπην & Τάρφην a nostro confundi.

ΤΑ'Ρ'Ρ'Α, πόλις Λυδίας, ἀφ' ἧς Λάκιος ὁ γραμματικός] Non sibi constat in sequentibus auctor.

—— Λάκιος δ' ἴσως ἀπὸ Τάῤῥης τῆς Κρητικῆς πόλεως] Scribe Λάκιος. Auctor Vitæ Apollonii, παραδέχεται τὰ χέλια ἐκ τῆς Λακίδας Ταῤῥαίου & Σοφοκλέους & Θέωνος. Τάῤῥα δὲ πόλις Κρήτης, ὥς φησι Λοξίας ἐν τοῖς Φιλολόγοις. & sic vocatur apud nostrum supra supra v. Θεσσαλονίκη & alibi.

ΤΑΡ'Ρ'ΑΚΗΝΑ', πόλις Ἰταλίας. Διονύσιος πεντεκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ταῤῥακηνός] Videtur scribendum Ταῤῥακινὰ per ι in penultima; & gentile Ταῤῥακῖνος. *Tarracina* enim Latinis dicitur, & paullo post Ταῤῥαχίνη, Ταῤῥαχῖνος.

ΤΑΡ'Ρ'Α'ΚΩΝ, πόλις δυσμικωτέρα τῆς Ταῤῥακωνίας χώρας. Ὁ πολίτης Ταῤῥακωνήσιος. Τὸ ἐθνικὸν, Ταῤῥακωνίτης] Utrumque gentile, alterum juxta regionis, alterum juxta Græcum typum, extat supra v. Καιεσάλιον.

ΤΑΡ'Ρ'ΑΧΙ'ΝΗ, πόλις Ἰταλίας. Φλέγων Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ ὀγδοηκοστῇ πρώτῃ· ὅτι παιδίον ἐκ δούλης γενόμενον τῇ ἐνάτῃ καὶ τεσσαρακοστῇ τῆς γενέσεως τὸ τεσσαρακοστὸν αὐλητὴς ἀγορευούσα] Extant hæc in Collectione Olympiadum ex *Phlegonte.*

ΤΑΡΣΗ'Ι'ΟΝ, πόλις περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλαις. Πολύβιος τρίτῳ] Puto eandem esse cum Tartesso, quæ deinde sequitur. Vide Polybium lib. III. pag. 179.

—— Νῦν δὲ καὶ τὰ ἐπιχώρειο, Ταρσιανοὶ λέγονται] Salmasius legit, Ταρσηΐτοι.

ΤΑΡΣΟ'Σ, ἐπισημοτάτη πόλις Κιλικίας] In nummo Caracallæ apud Franc. Gotifredum circum Lunam biga vectam: ΤΑΡΣΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΙΑΝΗΣ CΕΟΥΗΡΙΑΝΗΣ. sic disertim legitur non ΑΝΤΩΝΙΝΙΑΝΗΣ, ut apud Erizzum. Tristanus Tom. II. pag. 215. nummum exhibet, in quo circum triremem: ΤΑΡΣΟΥ ΜΗΤΡΟΠ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΙΑΝΗΣ ΣΕΟΥΗΡΑΣ. Rursus in alio Caracallæ apud Franc. Gotifredum circum leonem: ΑΝΤΩΝΙΑΝΗΣ. ΣΕΟΥ. ΑΔΡ. ΜΗΤ. ΤΑΡΣΟΥ. & intus: Κ. ΑΔΕ. Μ. Κ. In alio Antonini Pii apud Franc. Angelonum: ΑΔΡΙΑΝΩΝ ΤΑΡΣΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩC. & in medio templum, in cujus zophoro: ΚΟΙΝΟΝ ΚΙΛΙΚΙΑΣ. In alio M. Aurelii apud Franc. Gotifredum circum duos Imperatores dextras jungentes: ΑΔΡΙΑΝΩΝ ΤΑΡΣΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩC & in medio: ΟΜΟΝΟΙΑ ΣΕΒΑCΤΩΝ. In alio Gordiani circum Mithram taurocidam: ΤΑΡΣΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ. Et similiter in Herenniæ Etruscillæ apud Franc. Gotifredum circum Bacchum cum thyrso & tigre: ΤΑΡΣΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ. & in medio: Α. Μ. Κ. quod interpretor, *Prima Metropolis Ciliciæ*: vel, *Prima Metropolis Cilicia.* Similem huic Clodii Pupieni nummum profert Tristanus Tom. II. pag. 496. in quo circum Tritonem eadem legitur inscriptio: ΤΑΡΣΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Α. Μ. Κ. quod ipse interpretatur: ΑΜΑΝΟΙΔΙΚΗΣ ΚΙΛΙΚΙΑΣ. Sed illud *Cilicia* cognomentum nusquam, quod sciam, apud alios legi; quamvis id ab Amanoide promontorio vel Amano monte deducat, unde Amanides Portæ dicuntur. Similiter in egregio quoque Gordiani nummo apud Franc. Gotifredum circum leonem taurum discerpentem: ΤΑΡΣΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ. & subtus: Α Μ Κ Γ. Β. quod ego potius interpretarer: *Prima Metropolis Ciliciæ.* Apud eundem in alio magno Alexandri Severi nummo circum Apollinem dextra ramum, sinistra arcum tenentem: ΑΔΡ. ΣΕΟΥΗ. ΑΛΕΞΑΝ. ΜΗΤΡ. ΤΑΡΣΟΥ. & intus ad dextrum brachium Apollinis Α. Μ. Κ. ad sinistram sub arcu: Γ. Β. In nummo egregio in Gazis Mediceis circum Hadriani Imperatoris caput: ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΣΕΒΑΣΤΟΣ ΑΔΡΙΑΝΗΣ ΤΑΡΣΟΥ. in aversa circum Jovem sedentem, qui dextra coronam protendit: ΔΙΟΣ ΤΑΡΣΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Et in iisdem Gazis in egregio Caracallæ nummo circum elephantem: ΑΝΤΩΝΕΙΝΙΑΝΗΣ ΣΕΟΥΗΡ. ΑΔΡΙΑ. & subtus: ΤΑΡΣΟΥ. circa coronam super tergum elephantis: Μ. Α. Κ. & super ejus caput: Γ. Β. In alio Caracallæ circum Herculem excetricidam: ΤΑΡΣΟΥ . . . . . ΣΕΟΥΗΡΙΑΝΗΣ. Denique in Alexandri Severi apud D. Marescallum circum Imperatorem Victoriolam sustinentem & militem fundibularium: ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΝΩΝ ΑΔΡΙΑΝΩΝ & intus: Α. Μ. Κ. subtus: Γ. Β.

—— Διονύσιος δὲ ὁ Θρᾷξ ἐν τῷ περὶ Ῥόδου, ἀπὸ τοῦ Βελλεροφόντου πλάσεως] Dionysius in Perieg. v. 870.

Ταρσὸν εὐκτιμένην, ὅθι δήποτε Πήγασος ἵππος
Ταρσὸν ἀφεὶς, χώρῳ λίπεν οὔνομα, τῆμος ἀφ' ἵππου

Ἐς Διὸς ἱέμενος πίσυνος ἥρως Βελλεροφόντης.

Tarsum bene structam, ubi quondam Pegasus equus

Ungula amissa loco reliquit nomen, quando ex equo

Ad Jovis proficiscens decidit heros Bellerophontes.

Item Suidas vv. Γοργόνη & Μεδοῦσα. Sed alii a talaribus Persei ibi delapsis denominatam volunt. Vide Henrici Valesii notas ad Ammiani Marcellini lib. XIV cap. 8.

—— Μέρος γάρ τι τοῦ ποδὸς ταρσὸν καλεῖσθαι, τὸ ἐκείνου χωλείας ὑπόμνημα ποιουμένων τῶν ἀρχαίων] Hanc originationem ipsi *Tarsenses* expressisse videntur in nummo Alexandri Severi, quem Cimeliarchium servat Mediceum, in quo circum caligam aut crepidam legitur: ΑΔΡΙ-ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΙΓ, super pedem, ante tibiam: ΤΑΡ

infra:

ΣΟΣ.

In alio egregrio Severi nummo ibidem asservato in corona legitur: ΣΕΟΥΗΡΕΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑ ΕΠΙΝΕΙΚΙΑ. in margine circum: ΑΔΡ. ΣΕΥ. ΤΑΡ. ΕΝ ΚΟΔΡΕΙ. Μ.Η.Γ. ΠΑΙC. subtus: ΟΡΟΙC ΚΙΛΙΚΩΝ.

—— Ἐρατοσθένης δὲ Τερσὸν, διὰ τὸ πρότερον τῶν καρπῶν φθειρομένων ἐν τῷ ἀκμάζειν, τούτους πρώτους συναγαγόντας τερσῶσαι, καὶ εἰς τὸν χειμῶνα ἀποθέσθαι τὴν τροφήν] Ex Eustathio ad Dionysium pag. 115. patet locum hunc esse mutilum, & sic forte restituendum: Ἐρατοσθένης δέ φησι τὴν κλῆσιν τῇ πόλει εἶναι ἀπὸ Διὸς Τερσὸν τὸ ἐκεῖ καλουμένου. Οἱ δὲ φασι Τερσὸν, διὰ τὸ &c. MSS. nihil quidem in his mutant, sed post τῶν καρπῶν addunt χλωρῶν. Unde Salmasius legit: διὰ τὸ πρότερον τῶν καρπῶν φθειρομένων, ἐν τῷ ἀκμάζειν αὐτοὺς πρώτους χλωρὸν συναγαγόντας τερσῶσαι. Eustathius d. l. διὰ τὸ αὐτοὺς ἐκεῖ πρώτους συναγαγόντας καρπὸν χλωρὸν τερσῶσαι, ὅ ἐστι ξηρᾶναι, καὶ εἰς χειμῶνος ἀποθέσθαι τροφήν.

—— Ἔστι δ' ἄποικος Ἀργείων, κτίσμα Σαρδαναπάλου] Scholiastes Græcus ad lib. 1. Anthol. Græc. Epigr. pag. 3. ὁ δὲ Στέφανος ἀπὸ Σαρδαναπάλου οἰκοδομηθῆναι Ταρσὸν φησι. Κιλισσα δὲ εἶπεν, ὅτι ἐστὶν ἑτέρα ἐν Βιθυνίᾳ· ἣν καὶ αὐτός ποι Ταρσίαν λέγει. Τάχα δ' ὁ ποιητὴς τὴν Ἀργείων ἀποικίαν αἰνίττεται. Vide ibi & Brodæum.

—— ὁ πολίτης Ταρσεύς, ὡς Ἁλικαρνασσεύς. Ἐρατοσθένης δὲ καὶ Ταρσηνὸν φησιν] Pertinent etiam huc Ταρσικοὶ ποιηταί, quorum mentio apud Diogenem Laërtium lib. IX. in Bionis vita: quomodo Isaacus Casaubonus existimat dictos, qui *Tarsensium* characterem imitabantur, ut Λυκόφρων. Ῥόδωνος, lib. 1. de Satyr. Poësi pag. 201. & seqq.

—— Ἔστι δὲ καὶ Ταρσὸς ἄλλη τῆς Βιθυνίας] Hujus mentio apud Nicetam, Constantinum Porphyrogennetam & alios. Justus Lipsius lib. IV. de Magnit. Rom. cap. 11. putat in hac urbe natum Constantinum Magnum, deceptus corrupto Firmici loco, Naissi enim natum supra auctor docet. Vide Valesium ad Ammianum lib. XXI. cap. 10.

ΤΑ'ΡΤΑΡΟΣ, Κρήτης ἢ ὑπὸ τῆς πόλεως ἀέρος, &c.

—— Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως] Eustathius ad Homeri Iliad. A. pag. 108. Μεταβολὴ δὲ γένους καὶ ὁ ἰσθμὸς καὶ ὁ τάρταρος παρὰ Πινδάρῳ. καὶ παρὰ Ἡσιόδῳ οὐδετέρως, Τάρταρά τε ἠερόεντα.

—— Λέγεται καὶ παρὰ τὸ ταρτάριον, ταρταρίζειν, τὸ ταρταρίσασθαι] Eustathius ad Homeri Iliad. Θ. pag. 694. ταρταρίζειν aliter explicat, videlicet τὸ σφόδρα ῥιγοῦν.

ΤΑΡΤΗΣΣΟ'Σ, πόλις Ἰβηρίας ἀπὸ ποταμοῦ] Pausanias lib. VI. pag. 378. Ταρτησσὸν δὲ εἶναι ποταμὸν ἐν χώρᾳ τῇ Ἰβήρων λέγουσι, στόμασιν ἐς θάλασσαν κατερχόμενον δυσὶν καὶ ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν ἐν μέσῳ τοῦ ποταμοῦ τῶν ἐκβολῶν κειμένην. *Tartessum autem Hispania esse fluvium, ostiis duobus in mare descendentem: amnique cognominem urbem inter utrumque alveum sitam.* Vide & Tzetzem ad Lycophronem pag. 106. Orpheus vero restituendus est apud quem in Argonaut. v. 1246. pro ἀνὰ στόμα Τεργησσοῖο legendum Ταρτησσοῖο.

—— Τοῦ ἀπὸ τοῦ Ἀργυροῦ ὄρους ῥέοντος] Festus Avienus in Ora maritima:

At mons paludem incumbit Argentarius
Sic a vetustis dictus a specie sui:
Stanno iste namque latera plurimo nitet.

Inde ἀργυροπίζους πηγὰς Ταρτησσοῦ vocavit Stesichorus, quod orietur e pede montis Ἀργυροῦ. Vide prolixe de *Tartesso* disserentem Salmasium in Exercit. ad Solinum pag. 285.

—— Ὅστις ποταμὸς καὶ Κασσίτερον ἐν Ταρτησσῷ καταφέρει] Marcianus vel potius Scymnus in Periegesi v. 165.

Μετ' αὐτὴν δ' ἐστὶν ἡμερῶν δυοῖν
Τελέσαντι πλοῦν, ἐμπόριον εὐτυχέστατον,
Ἡ λεγομένη Ταρτησσὸς, ἐπιφανὴς πόλις,
Ποταμόρρυτον κασσίτερον ἐκ τῆς Κελτικῆς,
Χρυσόν τε καὶ χαλκὸν φέρουσα πλείονα.

Post illam vero est dierum duorum
Absolventi navigationem emporium opulentissimum,
Dicta Tartessus, illustris urbs,
Fluvio vectum plumbum ex Celtica
Aurumque & æs ferens plurimum.

Vide Eustathium ad Dionysium pag. 47.

ΤΑ'ΡΦΗ, πόλις Λοκρῶν. Ὅμηρος

Τάρφην τε, Θρόνιόν τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα] Isaacus Casaubonus ex hoc loco feliciter emendat Strabonem lib. IX. pag. 426. ubi male legitur Βράφη. Versus autem Homeri qui hic adducitur est ex Iliad. B. 533.

—— Λέγεται δ' αὐτὴν ὑπὸ τῶν περὶ Φαρύγας Γ κρήνης] Infra vi Φαρύγαι pro κρήνης legitur

Ταρ-

Τάρφης, male, ut puto: nisi forte utrumque nomen conjungendum.

— Τὰ πυκνὰ γὰρ Τάρφεα Ὅμηρος λέγει, Βαθείης τάρφεσιν ὕλης] Homerus Iliad. E. v. 555.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ταρφαῖος, ὡς Στύμφη Στυμφαῖος] Scribe: Τύμφη, Τυμφαῖος. atque ita pariter corrigendum apud Strabonem lib. VII. pag. 325. ubi de Arachtho fluvio: ἀρχόμενος ἐκ Στύμφης ὄρους, pro Τύμφης.

ΤΑΡΧΙΑ, πόλις Σικελική. Φίλιστος ἑβδόμῳ Σικελικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρχιάτης καὶ Ταρχιανὸς τῷ τύπῳ τῆς χώρας] Pro Ταρχιανὸς videtur scribendum Ταρχῖνος. Hic enim Siciliæ typus dicitur supra vv. Ἀμβρακία. Ἴνυκον. Ὀμφάκη. Et sic formantur Ἀσσωρῖνος, Ῥηγῖνος, Ταυανῖνος, Centuripinus aliaque. Nisi utroque modo legendum, ut infra v. Ταυρανία.

ΤΑΡΧΩΝΙΟΝ, πόλις Τυρσηνίας, ἀπὸ Τελέφου παιδὸς Τάρχωνος] Transponenda hæc: ἀπὸ Τάρχωνος παιδὸς Τελέφου. *Tarchon* enim & Tyrsenus secundum Lycophronem *Telephi* filii: aut interpretatione juvanda. Ταρχώνιον autem eadem, quæ ante Ταρκυνία, Romanis *Tarquinii*.

ΤΑΥΓΕΤΟΝ, ὄρος τῆς Λακωνικῆς.

— Ἀπὸ Ταυγέτης τῆς μητρὸς Εὐρώτα] Τηλεδίκην vocat Euripidis Scholiastes Græcus ad Orestem pag. 177.

ΤΑΥΛΑΝΤΙΟΙ, Ἰλλυρικὸν ἔθνος] Thucydides lib. I. pag. 17. Ἐπίδαμνος, ἐστὶ πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον· προσοικοῦσι δ' αὐτὴν Ταυλάντιοι βάρβαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος. *Epidamnus est urbs ad dextram sita navigantibus Ionium sinum versus. Huic autem finitimi sunt Taulantii barbari, gens Illyrica.*

— Παρὰ τούτοις ἐκ μέλιτος οἶνον γίνεσθαί φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Θαυμασίοις] Extant adhuc apud Aristotelem de Mirab. Auscult. pag. 22.

ΤΑΥΡΑΝΙΑ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ταυρανῖνος, ὡς Πλακεντῖνος, καὶ Ταυρανός] Ταυρασία Polybio, Appiano & Livio dicitur, quæ postea *Augusta Taurinorum* dicta fuit. Atque ita hoc loco corrigit Philippus Cluverius lib. I. Ital. Antiq. cap. 11. Quam conjecturam non improbarem nisi repugnaret gentilis formatio.

ΤΑΥΡΙΚΗ, νῆσος μεγάλη καὶ λίαν ἐπίσημος, καὶ πολλὰ ἔχουσα ἔθνη, καὶ περικλείουσα τῇ θέσει τὴν Μαιῶτιν λίμνην] Apud Orpheum in Argonaut. v. 742. corruptissime legitur:

Ἠχί τε Μαῦροι ἔσαν Μαριανδύνοισιν ὅμουροι.

ubi quondam legendum existimabam,

Ἠχί τε Καύκωνες Μαριανδύνοισιν ὅμουροι.

ex Strabone lib. XII. pag. 544. πρὸς δύσιν δὲ Βιθυνοὶ καὶ Μαριανδυνοί· τὸ γὰρ τῶν Καυκώνων γένος ἐξέφθαρται τελέως πάντοθεν· πρὸς ἄρκτον δὲ ὁ Εὔξεινός ἐστι. *Ad occasum Bithyni & Mariandyni: (nam Cauconum genus funditus ubique periit) ad septentrionem est mare Euxinum.* Fuit & cum Μάκρωνες legendum censerem pro Μαῦροι, tamquam propius ad vestigia corruptæ lectionis accedens. Postea pressius locum expendens, cum ab ora Pontica sinistrorsum Argonautas cursum tenuisse scribat hypobolimæus iste Orpheus, vidi omnino scribendum:

Ἠχί τε Ταῦροι ἔσαν Μαριανδύνοισιν ὅμουροι.

Taurorum enim Chersonesus *Mariandynis* opposita est, longa cervice a septentrione in austrum procurrens, quod sequenti hoc versu indicat:

Νέρθε δέ τι ἑλίκης δολιχὸς παρακέκλιται αὐχήν.

quem versum nemo interpretum adsequutus est, qui Helicen oppidum inde nobis confingunt. Hanc autem postremam emendationem nostram certissimam esse existimo. Cæterum quemadmodum hic Ταυρικὴ dicitur νῆσος· similiter Eustathius ad Dionysium pag. 44. Περὶ τούτους νῆσος ἡ Ταυρικὴ, ἡ καὶ Μαιωτική, μεγάλη καὶ ἐπίσημος. Proprie tamen χερρόνησος dicenda. Sed *insula* & *peninsula* a Ptolemæo confunduntur, & aliis sæpe.

— Ἧς οὐ πολὺ διεστῶσα ἡ Ἀλωπεκεία ἐστὶ μικρά] In MSS. desideratur negativa οὐ. Supra autem apud nostrum Ἀλωπεκία scribitur.

— Διὰ οὖν τὸ ζεῦγος τῶν ταύρων, τὸ ἔθνος κληθῆναι] Aliam hujus nominis rationem prodit Antoninus Liberalis Cap. XXVII. Ἄρτεμις δὲ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔθηκε μόσχον, αὐτὴν δὲ προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος ἀπῴκισεν εἰς τὸν Εὔξεινον λεγόμενον πόντον, παρὰ Θόαντα τὸν Βορυσθένους παῖδα· καὶ τὸ μὲν ἔθνος ἐκεῖνο, τῶν νομάδων ἐκάλεσε Ταύρους, ἐπεὶ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔθηκε ταῦρον· αὐτὴν * δοσαυροπόλω. Qui locus in fine corruptissimus antequam vertatur, emendandus hoc modo: αὐτὴν δὲ Ταυροπόλον. *Diana autem loco Iphigenia juvencum ad aram statuit, ipsa longissime a Græcia in Euxinum translata pontum, ad Thoantem Borysthenis filium, nomenque ei genti fecit Tauros, quia loco Iphigeniæ ad aram apparuisset Taurus: ipsa autem exinde Tauropolos dicta.* Ταυροπόλον autem & Ταυροπόλαν dictam Dianam vel ex Inscriptionibus antiquis notum est.

— Τινὲς Ταύναιν] Scribe, Τάναϊν· ita enim Ptolemæus Ἀλωπεκίαν vocari auctor est.

ΤΑΥΡΙΣΚΟΙ, ἔθνος περὶ τὰ Ἄλπεια ὄρη· λέγονται καὶ Ταυρῖνοι, ὡς Πολύβιος τρίτῳ] Aperte confunduntur Ταυρίσκοι hic & Ταυρῖνοι.

— Ἐρατοσθένης Τερίσκους αὐτούς φησι διὰ τοῦ ι] Num hi Τέραζοι, quos Etymologus & Suidas commemorant v. Ζάμολξις.

— Οἳ καὶ Τρῶσοι λέγονται] Salmasius legit: οἳ

καὶ Ταῦροι λ. Cluverius hunc locum non tangit, sed conjecturam Salmasii adjuvat, quod omnes Inalpinos *Tauros* dictos probat lib. de Vindelicia cap. 2.

ΤΑΥΡΟΈΙΣ, πόλις Κελτικὴ, Μασσαλιητῶν ἄποικος· ὁ πολίτης, Ταυροέντιοι] Scymnus Chius v. 219.

Εἶτ' ἐστὶ μετὰ ταύτην Ταυρόεις, καὶ πλησίον
Πόλις Ὀλβία καὶ Ἀντίπολις αὐτῶν ἐσχάτη.
Deinde post illam (Massiliam) *Taurois & propinqua*
Urbs Olbia & Antipolis earum extrema.

Apud Pomponium Melam lib. II. cap. 5. corrupte legitur: *Tunc post Athenopolis & Olbia & Glanon.* ubi MS. pro *Glanon* habet *Laurion.* Sed legendum haud dubie *Taurentum*, vel potius Græca terminatione *Taurois*, vulgo *la Ciotat.*

—— Ἀπολλόδωρος ἐν πρώτῳ γεωγραφουμένων φησὶν, ὅτι ταυροφόρος ἦν ἡ ναῦς ἡ διακομίσασα τοὺς τὴν πόλιν κτίσαντας, οἱ ἀπορριφθέντες ἀπὸ τοῦ στόλου τῶν Φωκαέων καὶ προσενεχθέντες, αὐτόθι, ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου τῆς νεὼς τὴν πόλιν ὠνόμασαν] Insigne navis *Taurus*, unde dicta Ταυροφόρος. Vide de hujusmodi *insignibus* vel ἐπισήμοις Salmasium ad Solinum pag. 571.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Ταυρεῖνοι] Hoc falsum, & contra analogiæ rationem.

ΤΑΥΡΟΠΌΛΙΟΝ, ἐν Σάμῳ Ἀρτέμιδος ἱερόν· Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ] Oscitanter aut obiter nimis Strabonem auctor inspexit: non enim in *Samo* templum hoc fuisse scribit, sed in *Icaria* insula, *Samo* adjacente, lib. XIV. pag. 639. Παράκειται δὲ τῇ Σάμῳ νῆσος ἡ Ἰκαρία, ἀφ' ἧς τὸ Ἰκάριον πέλαγος. *Samo adjacet Icaria insula, a qua nomen Icario mari.* paullo post: Τριακοσίων δ' ἐστὶ, τὴν περίμετρον σταδίων ἡ νῆσος ἀλίμενος δὲ ἀλίμενος, πλὴν ὑφόρμων, ὧν ὁ κάλλιστος Ἱστοὶ λέγονται· ἄκρα δ' ἐστὶν ἀνατείνουσα πρὸς ζέφυρον· ἔστι δὲ καὶ Ἀρτέμιδος ἱερὸν καλούμενον Ταυροπόλιον ἐν τῇ νήσῳ. *Insulæ totius ambitus est stadiorum trecentorum, portu caret, habet tamen stationes, quarum optima Histi appellantur: promontorium est versus favonium porrectum: est etiam templum Dianæ nomine Tauropolium in hac insula.*

ΤΑΥΡΌΠΟΛΙΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ταυροπολίτης] Christianis scriptoribus Σταυρόπολις dicitur.

ΤΑΥ͂ΡΟΣ, ὄρος διὰ μέσης Ἀσίας διῆκον· ὅθεν &c.] Similia habes apud Eustathium ad Dionysium pag. 112. & Homeri Iliad. B. pag. 259.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Ταυριανὸς, πλεονασμῷ τοῦ α, ὡς Ζυγιανός] Ταυριανὸς occurrit supra v. Πάρος.

ΤΑΥ͂ΧΕΙΡΑ, πόλις Λιβύης, θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως, ὡς Τάγειρα] Num legendum Στάγειρα. ut supra h. v.

—— Ἀπὸ Ταυχείρας τῆς Αὐτονόης θυγατρός] Salmasius legit: ἀπὸ Ταυχείρας.

—— Λέγεται δὲ νῦν Ἀρσινόη] Vide supra h. v.

ΤΆΦΟΣ, πόλις Κεφαλληνίας· νῦν δὲ Ταφίουσα] Strabo lib. X. pag. 456. reprehendit eos, qui *Cephalleniam* eandem existimabant cum *Tapho*, cum distincta sit insula. Vocat autem noster πόλιν Κεφαλληνίας, forte quod in ejus ditione esset & Veteres sæpe insulas πόλεις vocent, ut alibi ex Strabone & Harpocratione observavi. Straboni autem *Taphos* Ταφιοῦς, non ut hic Ταφίουσα, dicitur. Puto tamen hanc scripturam veriorem, quod exempla ad gentile allata comprobant: vel potius apud utrumque recte scribi, quod utroque modo dixerint, ut Κοχλιοῦς & Κοχλίουσα, supra h. v. Vide Salmasium ad Solinum pag. 714.

—— Ἔστι καὶ νῆσος, ἀπὸ τριάκοντα σταδίων Ταφιὰς καλουμένη] Scholiastes Græcus ad lib. I. Apollonii Rhodii v. 746. Ἡ Τάφος νῆσός ἐστι μία τῶν Ἐχινάδων, ἣν ᾤκησαν Τηλεβόαι, οἱ πρότεροι τὴν Ἀκαρνανίαν οἰκοῦντες, ἄνδρες λῃστρικώτατοι τὸν τρόπον. Joannes Diaconus ad Scutum Hesiodi pag. 189. Τάφιος υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἱπποθόης τῆς θυγατριδῆς Πέλοπος, κατ' ἀνάστασίν τινα τῆς Μυκήνης λιπὼν τὴν οἰκείαν πατρίδα, τὰ λοιπὰ ἔθνη, ἤγουν ἐν ταῖς Ἐχινάσι νήσοις καὶ ἀπὸ τοῦ οἰκείου ὀνόματος καὶ τοῦ συμβεβηκότος ἐκείνῳ τοὺς ὑπ' αὐτὸν Ταφίους καὶ Τηλεβόας ἐκάλεσεν.

—— Καὶ ἑτέρα] Τάφιοι in *Ponto* apud Strabonem lib. VII. pag. 308. nisi locus sit corruptus.

ΤΑΦΟΌΣΙΡΙΣ, πόλις Αἰγύπτου. ἐν ᾗ λέγεται Ὄσιριν τεθάφθαι] Apud Dioscoridem lib. III. cap. 27. scribitur Ταφόσειρις. Ἀψίνθιον θαλάσσιον, τινὲς δὲ καὶ Σερίφιον καλοῦσι ὅπερ πλεῖστον ἐν τῷ περὶ Καππαδοκίαν Ταύρῳ ὄρει γεννᾶται, καὶ ἐν Ταφοσίρει τῆς Αἰγύπτου. *Absinthium marinum quidam Seriphium vocant: quod quidem copiosissimum in Tauro monte juxta Cappadociam gignitur & in Taphusiri Ægypti.* Plutarchus *Osiridis* corpus multifariam ferri sepultum, sed in duabus tantum urbibus Abydo & Memphi sepulchrum ejus ostensum scribit lib. de Iside & Osiride pag. 359. Sed Procopius lib. VI. de Ædif. Just. Stephano consentit, urbemque hanc unius diei itinere ab Alexandria dissitam scribit.

ΤΆΦΡΑΙ, καὶ Τάφρη ἑνικῶς, χώρα περιφραχθεῖσα περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην, ὑπὸ δούλων ταῖς δεσποίναις συμμιχθέντων κατὰ τὸν πολυχρόνιον πόλεμον τῶν Σκυθῶν, τῶν δεσποτῶν πολεμούντων τοῖς Θρᾳξὶν, ἢ τοῖς ἐντὸς Ἴστρου, ὡς Καλλίστρατος ἐν τρίτῳ] Idem quod ex *Callistrato* Stephanus narrat habemus apud Herodotum libri IV. principio: ubi ait fossam hanc (ipse τάφρον εὐρέαν vocat) pertigisse a Tauricis montibus ad *Maotim paludem.* In eo differunt, quod Herodotus non contra *Thracas* sed contra *Me-*

dos

dos diuturnum hoc bellum gestum narret. Et forte *Callistratus* pro Μυδῶν legit aut intellexit Μαιδῶν, qui *Thraces*. Ego Herodoto magis crediderim.

—— Ταύτην τὴν χώραν κατοικοῦσι Σατροχαῖοι· οἱ οἰκοῦντες Σατροχαῖοι] Solinus appellat *Satarchas* qui hic *Satorchai*. Vide Salmasium in Exercit. pag. 191.

ΤΑΧΕΜΥΩ', τόπος Αἰθιοπίας πρὸς τῇ Λιβύῃ] Scribe: ΤΑΧΟΜΥΩ'.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Ταχεμψίτης, τῷ τύπῳ τῆς χώρας] Puto: Ταχομψοίτης. ut ubique in illa terminatione Vide infra v. Χομψώ.

ΤΕΑΝΟ'Ν, πόλις Ἰταλίας, ὡς Ἀρτεμίδωρος πεπτῶτα γενεχαρμυλύων. Τὸ ἐθνικὸν, Τεανός] Apud Polybium lib. III. pag. 242. Τεανῖται. & sic Latinis: quibus & *Teanenses*.

ΤΕ'ΓΕΑ, πόλις Ἀρκαδίας.

— Παυσανίας ἡ Μαιναλίας καὶ Τεγεάτης καὶ Μαίναλος Τέγεαν κτίζουσι καὶ Μαντίνεαν] Corrige ex Pausania lib. VIII. pag. 458. Τεγεάτης καὶ Μαίναλος.

—— Χρῆ δὲ αὐτοῖς ἡ Πυθία ἐπ' Ἀρκαδίης, ὧδε, Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς; &c] Oraculum hoc extat apud Herodotum lib. I. cap 65.

—— Ηςτ' ἄν κωλύσουσιν] Scribe, ut apud Herodotum d. l. Οἵ σ' ἀποκωλύσουσιν.

—— Δώσω τοι Τεγέην ποσσίκροτον ὀρχήσασθαι] Hic versus extat etiam apud Polyænum lib. I. pag. 16 sed legitur hoc modo: Δώσω τοι Τεγέην ποσὶ κρότον ὀρχήσασθαι.

—— Ἐχρῶντο δὲ καὶ πάλιν καὶ ἀφικνεῖται αὐτοῖς τάδε·

Ἔστι τις Ἀρκαδίης Τεγέη λευρῷ ἐνὶ χώρῳ, &c.]

Et hoc oraculum apud Herodotum legitur lib. I. cap. 67.

—— Τὰ σὺ κομισσάμενος, Τεγέης ἐπιτάῤῥοθος ἔσσῃ] MSS. Τεγέαις.

—— Ἦν δὲ μελοποιὸς Αὔγη Τεγεάτις] MSS. Ἀνύτη. Legendum Ἀνύτη. Fuit celebris poëtria, cujus Epigrammata aliquot exhibet Fulvius Ursinus inter Illustrium fœminarum Carmina. Quibus adjungo aliud hactenus non editum ex MS. Barberino, in quo patriæ suæ meminit *Tegea*. Unde perspicitur eam perperam Epidauriam ab Ursino appellari, qui Pausaniæ locum sententiæ suæ fundum habet. Est autem sequens:

Βυχάνδης ὁ λέβης, ὁ δὲ θεὶς ἐρασαμένης υἱὸς
Κλεῦβοτος· ἁ πάτρα δ' εὐρύχορος Τεγέα.
Τ' Ἀθάνᾳ δὲ τὸ δῶρον Ἀριστοτέλης δ' ἐποίησε
Κλειτόριος· γενέτᾳ τ' αὐτὸ λαχὼν ὄνομα.

—— Λέγεται καὶ Τεγεὰς, ὡς Ἰλιὰς ἐξύνεται, ὡς Σοφοκλῆς] Ut a Νεμέα est gentile Νέμεος & Νεμεαῖος, itaque quoque a Τέγεα Τέγεος & Τεγεαῖος. Utrumque apud Virgilium: prius lib. V Æneid. v. 299.

Alter ab Arcadia, Tegeæ de sanguine gentis. posterius lib. VIII. v. 459.

Tum lateri atque humeris Tegeæum subligat ensem.

ΤΕ'ΓΕΣΤΡΑ, οὐδετέρως, πόλις Ἰλλυρίας, πρὸς τῇ Ἀκυληΐᾳ. Ἀρτεμίδωρος δ' ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα, Τέργεστρον αὐτὴν καὶ κώμην οἶδεν. Ἀπὸ Τεργέστρου κώμης, καὶ τοῦ μυχοῦ ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν στάδιοι πεντακισχίλιοι εἰκοσιεννέα] Philippus Cluverius lib. I. Ital. Antiq. cap. 20. apertissimum putat esse mendum in hoc *Artemidori* fragmento, & pro vocibus: Ἀπὸ &c. τοῦ μυχοῦ ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν. legendum contendit: Ἀπὸ Τεργέστρου κώμης καὶ τοῦ μυχοῦ τοῦ Ἀδρίου ἐπὶ . . . . *A tergesto & intimo sinus Hadriæ recessu ad* . . . . quasi nomen alterius termini, a quo ad intimum sinus computat *quinquies mille & viginti novem stadia*, intercidisset. Verum hæc emendatio mihi haud probabilis videtur, nec videbitur cuiquam, qui fragmentum illud *Epitomæ Artemidori*, quod nobis superest, vel obiter inspexerit. Ita enim illi moris, non solum ordine littoralem oram describere, sed maris quoque trajectum & locorum quamvis maxime dissitorum distantiam indicare: ut exempli caussa, ab Heraclea Ponti ad Apolloniam Thraciæ, a Carambi ad Criumetopon. Itaque cum *Tergeste* e diametro opponatur *Adriæ* fluvio, ad quem *Adria* oppidum est, & numerus intervalli ab *Artemidoro* positus exactissime quadret, nihil temere mutandum censeo. Nomen autem hujus urbis diversimode scribitur Τέγεστρα, Τέργεστρον & Τέργεστον apud Appianum Illyr. & Τέγεστρον apud Eustathium ad Dionysium pag. 55. Τεργέστη & Τεργέστη apud Strabonem: Latinis *Tergeste*, *Tergestum* & *Tergistum*: hodie *Trieste*.

ΤΕ'ΓΥΡΑ, πόλις Βοιωτίας, ἐν ᾗ Ἀπόλλωνά φασι γεννηθῆναι] Apud Lycophronem pag. 105. Τέγυρα scribitur. Plutarchus τὰς Τεγύρας numero plurium effert, idemque de *Apolline* refert: quem vide prolixe narrantem de hujus loci Oraculo lib. de Oracul. defectu pag. 412.

—— Σῆμος δ' ὁ Δήλιος· τὴν Ἀπόλλωνος γένεσιν &c.] Nomen hujus *Semi Delii* corrupte scribitur supra v. Βιέλιον, uti ibi monuimus. Ex Suida autem constat eum scripsisse Δηλιακά· sed perperam ibi scribitur Ἡλεῖος pro Δήλιος.

—— Τὸ κτητικὸν, Τεγυρεὺς, καὶ Τεγύρειος καὶ Ἰωνικῶς, Τεγυρήιος] Salmasius pro Τεγύριος legebat, Τεγυρεῖος.

ΤΕΙ'ΧΟΣ, φρούριον Ἀχαΐας] Meminit Polybius lib. IV. pag. 345. ejusque situm describit.

ΤΕ'ΛΜΕΡΑ, πόλις Καρίας· Τὸ ἐθνικὸν, Τελμερεὺς. Τερμίλην δ' ἑξῆς παραθήσομαι ἑτέραν ἔχουσαν χαρακτῆρα, τὴν αὐτὴν οὖσαν, ὡς οἶμαι] Puto auctorem scripsisse Τερμέραν δ' ἑξῆς &c. vide infra h. v.

ΤΕΛΜΙΣΣΟ'Σ, πόλις Καρίας] Supra v. Γαλεῶται

λεῦσσῳ ſcribitur urbis hujus nomen ut hic, item apud Euſtathium ad Dionyſium pag. 144. ſed vv. Ἀγάθη, & Ἀγάρνησος, item apud Suidam v. Τελμισσεῖς, ex Dionyſio ἐν Κτίσεσι, per σ ſimplex. Rurſus per η etiam ſcriptum videri poteſt, Τελμησσός. ex Σινδησσὸς ſupra; tum Cicerone lib 1. de Divinat. cap. 40. *Telmeſſus in Caria eſt, qua in urbe excellit haruſpicum diſciplina.*

— Ὡς ὁ Φίλων καὶ Στράβων, Λυκίας· ἔστι γὰρ ἀμφοτέρων ὅριον μετὰ Δαίδαλα] Sic & Arrianus lib. 1. de Exped. Alex. pag. 27. ubi & ſitum ejus deſcribit.

— Ὁ πολίτης, Τελμισσεύς· καὶ δρᾶμα Ἀριστοφάνους, Τελμισσεῖς] *Telmiſſenſes* divinationibus celebres fuiſſe præter Ciceronem, cujus locum paullo ante adduximus, reſtatur Arrianus lib. 11. de Exped. Alex. pag. 30. Εἶναι γὰρ τοὺς Τελμισσέας σοφοὺς τὰ θεῖα ἐξηγεῖσθαι, καὶ σφίσιν ἀπὸ γένους δεδόσθαι αὐτοῖς καὶ γυναιξὶ καὶ παισὶ τὴν μαντείαν. *Eſſe enim Telmiſſenſes peritiſſimos prodigiorum interpretes & vaticinandi ſcientiam ipſis pariter atque uxoribus & liberis ab ortu inſitam eſſe.* Hinc Crœſus apud Herodotum lib. 1. cap. 78. miſit, ἐς τοὺς ἐξηγητὰς Τελμισσέων. *ad conjectores Telmiſſenſium.* ad portentum explicandum. Et Clemens Alexandrinus lib. 1. Strom. pag. 334. Τελμησσὸν ἐν Καρίᾳ inter celebriores recenſet vates. Nec prætereundus hoc loco videtur Ἀρίστανδρος ὁ Τελμισσεύς, de quo Ælianus lib. x11. cap. 64. & Arrianus lib. 1. de Exped. Alexandri pag. 11.

— Τὸ θηλυκὸν, Τελμισσίς] Legitur hoc fœmininum apud Strabonem lib. x1v. pag. 665 Τελμισσὶς ἄκρα.

ΤΕΛΦΟΥΣΣΑ, πόλις Ἀρκαδίας. Vide Pauſaniam lib. v111 pag. 494. ubi Θέλπουσα ſcribitur. Sed apud Polybium ut hic.

— Ἔστι καὶ Βοιωτίας Τελφούσσιον. Στράβων ἐννάτῃ] Apud Strabonem lib. x1. pag. 410. ſcribitur Τιλφώσιον, & mox Τιλφωσσιον & Τιλφώσσιον ὄρος, in quo Τίλφωσσα fons.

ΤΕΛΧΙΣ, πόλις Αἰθιοπίας πρὸς τῇ Λιβύῃ.

— Ἐπειδὴ καὶ ἡ Κρήτη, Τελχινία ἐλέγετο, καὶ οἱ Κρῆτες, Τελχῖνες] Videndus Suidas h. v. & Nicolaus Damaſcenus apud Stobæum Serm. xxxv111. pag. 225.

— Τελχινία δὲ καὶ ἡ Σικυὼν ἐκαλεῖτο] Vide ſupra h. v. & Euſtathium ad Homeri Iliad. B. pag. 291.

ΤΕΜΒΡΙΟΝ, πόλις Φρυγίας] Fuit haud dubie ad *Tembrium* fluvium, qui in Sangarin influit.

ΤΕΜΒΡΟΣ, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ τιμᾶται Ἠλάτης Ἀπόλλων] Scribe: Ὑλάτης Ἀπόλλων.

ΤΕΜΕΣΗ, πόλις Ἰταλίας. Ὅμηρος,

Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκὸν, ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον]

Vide Suidam v. Εὔθυμος. & quæ notata ſupra v. Ταμάσσος. quibus adjice alium Tzetzis locum ad Lycophronem pag. 165. ubi Τέμεσσαν vocat: item antiqua Scholia in Homeri Odyſſ. A. v. 184. qui is eſt, qui hic adducitur: Τεμέση πόλις Κύπρου, κατὰ δέ τινας Ἰταλίας, ἣν νῦν Βρεντήσιον καλοῦσι.

ΤΕΜΜΙΞ, ἔθνος πρῶτον οἰκῆσαν ἐν Βοιωτίᾳ. Λυκόφρων,

Ἄρνης παλαιᾶς γέννα Τεμμίκων πρόμοι]

Supra v. Ἀρκὰς etiam legitur Τέμμιξ, Τεμμικος, Τεμμικία. Apud Strabonem vero lib. v11. pag. 321. ſcribitur, Τόμβικες. Sed apud Lycophronem ut hic pag. 105. & iterum pag 124.

— Τὸ θηλυκὸν, Τεμικία] Scribe, Τεμμικία.

— Ὃν Βομβυλεία κλιτὺς ἡ Τεμμικία] Apud Lycophronem d. l. ſcribitur Βομβυλία. Verum Tzetzes in Scholiis hanc quoque lectionem agnoſcit.

ΤΕΝΕΑ, κώμη Κορίνθου, ἀπὸ Τέννου τοῦ Κύκνου· κεῖται μεταξὺ Κορίνθου καὶ Μυκήνης. Τὸ ἐθνικὸν, Τονεάτης] Τέναια & Τεναιάτης legitur apud Suidam v. Εὐδαίμων Κόρινθος. Eadem quæ ſupra Γενέα dicitur, vide ſupra h. v. ita Γάβιοι. Τάβιοι. Vide Euſtathium ad Homeri Iliad. B. pag. 301.

ΤΕΝΕΔΟΣ, νῆσος τῶν Σποράδων, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Ἑλλησποντίῳ] Vide Euſtathium ad Homeri Iliad. A. pag. 33. & ad Dionyſium pag. 78.

— Ἀπὸ Τέννου, καὶ Ἀμφιθέας, ἢ Ἡμιθέας, τῶν Κύκνου παίδων, οἱονεὶ Τεννύεδος· ἐκαλεῖτο δὲ Λεύκοφρυς] Videndus Conon apud Photium Narrat. xxv111. ubi totam hunc fabulam commemorat: & Pauſanias lib. x. pag. 634. utrique autem Τέννης ſcribitur ejus nomen, a quo inſula denominata eſt. Verum Euſtathio dd. ll. Τέννης dicitur: item Tzetzi ad Lycophronem pag. 47. & Ciceroni lib. 1. in Verr. cap. 19. quod forte rectius; cum ipſa inſula per ν ſimplex ſcribitur. Ita, ἀπὸ Τένου, & mox, Τενύεδος, ſcribendum.

— Ὁ πολίτης, Τενέδιος, ὡς Ἀρκάδιος] Scribe, ὡς Ἀργάδιος. Alterum enim ineptum eſt.

— Ἔστι καὶ πόλις Τένεδος πρὸς τῇ Λυκίᾳ] *Tenedum* τῆς Λιβύης commemorat Scholiaſtes Pindari in argum. Od. x1. Nem. Pindari pag. 428.

— Καὶ παροιμία, Τενέδιος αὐλητὴς, ἐπὶ τῶν τὰ ψευδῆ μαρτυρούντων] Vide Heraclidis Pontici Excerpta Politiarum, ubi utrumque proverbium, Τενέδιος αὐλητὴς, & Τενέδιος πέλεκυς, explicatur.

— Τὸν γὰρ αὐλητὴν, ἡ Φιλονόμη πρὸς Κύκνον ἤγαγε, μαρτυροῦντα, ὅτι Τέννης αὐτὴν ἤθελε βιάσασθαι] Apud Euſtathium & Tzetzem ad Lycophronem pag. 47. Φυλονόμη ſcribitur, ſed eidem mox Φιλονόμη. atque ita pariter Euſtathio ad Iliad. A. pag. 33. Apud Athenagoram in princ. Apologiæ Φυλονόη ſcribitur.

— Ἔστι

—— Ἔστι καὶ ἑτέρα παροιμία, Τενέδιος πέλεκυς, ἐπὶ τῶν ἄγαν πικρῶς, ἢ καὶ μᾶλλον συντόμως ἀποκοψάντων τὰ ζητήματα καὶ τὰ ἄλλα πράγματα] Apud Cononem d. l. Τέννου πέλεκυς, qui caussam narrat unde hic locus explicandus. Item Suidas: Τενέδιος ἄνθρωπος· ἐπὶ τῶν φοβερὰς ὄψεις ἐχόντων. Ὁ γὰρ Τέννης ἐνομοθέτησεν ἐν Τενέδῳ, ἄνθρωπον πέλεκυν ἔχοντα ἑστάναι κατὰ νώτου τοῦ κρίνοντος, καὶ τὸν μάτην λέγοντα ἀποσφάζειν πλήττοντα. *Tenedius homo. In eos, qui terribilem habent aspectum. Tenes enim in Tenedo legem tulit, ut homo securim tenens a tergo judicis staret & illum, qui mendacii prolati convinceretur, feriret.* Quemadmodum autem apud hunc pariter Τέννης scribitur, sic etiam apud Plutarchum Quæst. Græc. pag. 297.

—— Καί φησιν Ἀριστείδης, καὶ ἄλλοι τῶν ἐν Τενέδῳ, Ἀπόλλωνα πέλεκυν κρατεῖν διὰ τὰ συμβάντα τοῖς περὶ Τένην] Salmasius legit: τὸν ἐν Τενέδῳ Ἀπόλλωνα &c. recte.

—— Διὰ τοῦτό φησι καὶ ἐπὶ τοῦ νομίσματος τῶν Τενεδίων κεχαράχθαι ἐν μὲν τῷ ἑτέρῳ μέρει πέλεκυν] Plutarchus lib. Cur oracula versu non respondeant pag. 399. in fine: & Suidas v. Τενέδιος ξυνήγορος, ajunt *Tenedios* cancros inter anathemata sacra posuisse, quod apud illos ad Ἀστέριον, vel ut Suidas ad Ἀστερινὰν, locum sic dictum, cancri nascerentur, quorum chelæ *securis* formam referant.

—— Ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου δύο κεφαλὰς, εἰς ὑπόμνησιν τοῦ περὶ τὸ παιδία πάθηματος] Hujusmodi nummus apud Goltzium visitur.

—— Ἔστι καὶ ἄλλη παροιμία Τενέδιος ξυνήγορος, ὁ ἀπότομος, καὶ σκληρός] Suidas: Τενέδιος ξυνήγορος. ἀντὶ τοῦ ἀπότομος. δύο γὰρ πελέκεις ἐν ἀναθήματι τιμῶσιν οἱ Τενέδιοι, &c. *Tenedius advocatus pro durus & asper. Duas enim secures dedicatas Tenedii colunt.* Vide reliqua.

—— Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν νεῶν καταλόγῳ φησὶν, ὅτι τοὺς μὲν τῆς Παμφυλίας Τενεδεῖς, τοὺς δὲ τῆς νήσου, Τενεδίους] Supra v. Ἄβυδος· Τένεδος, Τενέδιος καὶ Τενεδεύς.

ΤΕΝΤΥΡΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, καθαρευτικὴ τῶν κροκοδείλων] Puto scribendum, καθαιρετικὴ τῶν κροκοδείλων.

—— Λέγεται καὶ Τέντυρα ἡ πόλις.. ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Αἰγυπτιακῶν] Similiter vocatur Straboni lib. XVI. pag. 814. ubi multa de *Tentyritarum* erga *crocodilos* odio narrat.

ΤΕΡΓΙΣ, πόλις ἐν Λιβύῃ πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τεργίτης ὡς τοῦ Λέπτις, Λεπτίτης] Scribe: τοῦ Λέπτις Λ. vel, τοῦ Λέπτεως. Vide infra v. Ψίνθερα. Post Λεπτίτης autem MSS. addunt: Καὶ ὁ φιλόσοφος Κορνοῦτος ἐχρημάτιζε Λεπτίτης.

ΤΕΡΗΔΩΝ, πόλις ἐπὶ τῇ Ἐρυθρᾷ] Vide locum Abydeni de hujus urbis origine apud Eusebium lib. IX. de Præparat. Euang. cap. 41. Ælianus mures apud hanc urbem ferrum scribit exedere, lib. V. de Animal. cap. 14. Ἀμύντας δὲ καὶ τοὺς ἐν Τερηδόνι, γῆ δὲ ἐστιν αὕτη τῆς Βαβυλωνίας τὴν αὐτὴν τροφὴν προσφέρεσθαι λέγει. Ubi scribe, γῆς δὲ ἐστιν &c. ut alibi apud Ælianum: id est, *Amyntas apud Teredonem, quæ in regione Babylonia est, mures eodem cibo uti ait.*

ΤΕΡΙΝΑ, πόλις Ἰταλίας καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος, κτίσμα Κροτωνιατῶν, ὡς Φλέγων] *Terina* fluvius Ὠκίναρος dicitur Lycophroni in Cassandra v. 729. & v. 1009. Certe Tzetzes ad priorem locum: Ὠκιναρὸς ποταμὸς περὶ Τέρειναν. Ita enim scribit, non Τέριναν, mendosam sequutus Lycophronis scripturam.

—— Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ μεγάλη Ἑλλὰς, ὡς Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν] Male uni oppido tribuit, quod toti regioni tribuendum erat.

—— Τινὲς δὲ νῆσον αὐτὴν, εἰς ἣν ἐξεβράσθη Λιγεία ἡ Σειρὴν· ὡς Λυκόφρων,

Λίγεια δ' εἰς Τέρειναν ἐκναυσθλώσεται] Lycophronis auctoritatem frustra prætendit Stephanus, ut ex oppido insulam nobis effingat: neque enim Lycophron insulam esse affirmat, sed locum maritimum fuisse indicat, quam infra non obscure urbem fuisse significat.

ΤΕΡΜΕΡΑ, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τερμέρου. Ὁ πολίτης, Τερμερεύς] Suidas v. Τερμέρεια κακά. Περὶ Καρίαν χωρίον Τερμέρειον καλεῖται, ᾧ ἐχρῶντο οἱ τύραννοι δεσμωτηρίῳ. Τὸ δὲ χωρίον ἐρυμνὸν τυγχάνον κεῖται μεταξὺ Μήλου καὶ Ἁλικαρνάσσου. *In Caria castellum Termerium vocatur, quo utebantur tyranni pro carcere. Castellum autem hoc, quod est munitum, situm est inter Melum & Halicarnassum.* Quem locum ideo adscripsi, ut medicinam acciperet. Cum enim Μῆλος circa *Halicarnassum* nulla sit, pro Μήλου legendum existimo Μύνδου. Strabo lib. XIV. pag. 657. Ἑξῆς δ' ἐστὶν ἄκρα Τερμέριον Μυνδίων. *Deinceps est Termerium Myndiorum promontorium.* & pag. seq. Εἶτ' εὐθὺς ἡ Μύνδος, λιμένα ἔχουσα. *Dehinc ipsa Myndus cum portu.*

—— Ἡρόδοτος δὲ Τερμίλας αὐτοὺς καλεῖ, ἐν τῷ πρώτῳ] Herodotus lib. I. cap. 173. Τὴν γὰρ νῦν Λύκιοι νέμονται, αὕτη τὸ παλαιὸν ἦν Μιλυάς. Οἱ δὲ Μιλύαι τότε Σόλυμοι ἐκαλέοντο. Τέως μὲν δὴ αὐτῶν Σαρπηδὼν ἦρχε. Οἱ δὲ ἐκαλέοντο τό περ τε ἠνείκαντο οὔνομα, καὶ νῦν ἔτι καλέονται ὑπὸ τῶν περιοίκων οἱ Λύκιοι, Τερμίλαι. *Quam enim nunc Lycii incolunt, olim erat Milyas: & Milyæ tunc appellabantur Solymi. Dum igitur ipsis imperitaret Sarpedon, eo quod attulerant nomine vocabantur & nunc adhuc vocantur a vicinis, Termilæ.* Et lib. VII. cap. 92. Λύκιοι δὲ Τερμίλαι ἐκαλέοντο ἐκ Κρήτης γεγονότες· ἀπὸ δὲ Λύκου τοῦ Πανδίονος ἀνδρὸς Ἀθηναίου, ἔσχον τὴν ἐπωνυμίην. *Hi e Creta*

ortundi

oriundi, quondam Termilæ nominati, sed a Lyco viro Atheniensi, Pandionis filio, Lycii fuerunt cognominati. Eustathius Τερμίλας vocat ex Strabone ad Iliad B. pag. 369. Creticam pariter gentem affirmans, quam Sarpedon in *Lyciam* deduxerit. Verum apud Strabonem lib. XII. pag. 573. & lib XIV. pag. 667. scribitur, ut hic, Τερμίλας. Strabo autem sua hausit ex Herodoto, quem priore loco etiam nominat. Vide & Eustathium ad Dionysium pag. 113.

—— Ο' δὲ χρησμὸς περὶ αὐτῶν, Τερμελέας αὐτοὺς φησι] An Τελμερέας α. φ. Certe supra Τέλμερα eadem dicitur, quæ infra Τερμίλη, vel potius Τερμέρα.

ΤΕΡΜΙΣΣΟ'Σ, πόλις Πισιδίας] Etsi urbis hujus nomen ita quoque scribatur apud alios, videtur tamen verior scriptura Τερμησσὸς per η, quomodo scribitur apud Strabonem lib XIII. pag. 631. quoniam hanc nummi præferunt antiqui, ut in sequentibus aperiam.

—— Ε'στι δὲ ἄλλη ταύτης ἄποικος ἐν αὐτῇ Πισιδίας λεγομένη μικρὰ, ὡς ἡ πρεσβυτέρα μείζων] Eustathius ad Dionysium pag. 114. Φέρεται γὰρ ἐν τοῖς ἐθνικοῖς, τὴν μὲν διὰ τοῦ λ Τελμισσὸν, πόλιν εἶναι τῆς Καρίας, ἢ Λυκίας· τὴν δὲ Τερμισσὸν, τῆς Πισιδίας. Λέγει δὲ καὶ ὁ γεωγράφος, Τελμισσὸς, πολίχνη Λυκίων· καὶ Τελμισσὸς ἄκρα. εἶτα ὁ Αντίκραγος. Αὕτη δὲ ἡ Τερμισσὸς καὶ μείζων λέγεται, πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἑτέρας ἀποίκου αὐτῆς καλουμένης μικρᾶς Τερμισσοῦ.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Τερμισσεύς] In veteri tabula ænea, in qua antiquissimum extat plebiscitum, quo *Termeses* in *Pisidia* cognomento *Majores* liberi pronuntiati sunt, quam publicavit nobis Aldus Manutius in Orthograph. pag. 401. & Carolus Sigonius lib. I. de Antiquo Jure Provinc. cap. 10. legitur: THERMESES MAIORES PEISIDAE. & sæpius: THERMENSES. & aliquoties: TERMENSES. unde apparet, ΤΕΡΜΗϹϹΟϹ, potius scribendum. THERMESES autem videtur formatum ex Græco ΤΕΡΜΗϹϹΕΙϹ. Certe apud P. Ligorium extat nummus, in cujus uno latere caput Herculis cum hac epigraphe: ΗΡΑΚΛ. ΣΩ. in altero caput Apollinis cum lyra, additum: ΤΕΡΜΗΣΣΕΩΝ. Item alius, in cujus una area circum Jovis caput: ΤΕΡΜ. in aversa juvenis sellæ insidens sinistra vaginam cum gladio, dextra victoriolam tenens cum inscriptione: ΣΟΛΥΜΟϹ. Item tertius, in cujus uno latere pariter circum Jovis caput: ΤΕΡΜ. in altero figura militaris sedens cum hasta & his literis: ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ. Secundus nummus, qui ipse extat in Gazophylacio Mediceo, egregie Strabonis locum illustrat lib. XIII. pag. 630. de *Solymo Termessensium* heroë. Σολύμους δ' εἶναι φασὶ τινὲς Καβαλεῖς· τῆς γοῦν Τερμησσέων ἄκρας ὁ ὑπερκείμενος λόφος καλεῖται Σόλυμος· καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Τερμησσεῖς Σόλυμοι καλοῦνται. *Solymos esse dicunt Caballenses, & sane tumulus, qui supra Termessium jacet promontorium, Solymus appellatur: ipsique Termessii, vocantur Solymi.* His addo Epigramma incerti ἀνέκδοτον, quo *Termessensium* respublica ob justitiam laudatur:

> Δῶρον Τερμησσοῖο δικαιοπόλιος χάριν ἁγνῆς
>
> Εὐσεβίῳ θεράποντι θέμις θεοῦ τὸ γέρας.

ΤΕΤΡΑ'ΠΟΛΙΣ, τῆς Α'ττικῆς ἔχουσα δήμους καὶ πόλεις τέτταρας, Οἰνόην, Προβάλινθον, Τρικόρυθον, Μαραθῶνα] Conon apud Photium Narrat. XXVII. *Tetrapolin* ait conditam ab Hellenis filio natu minimo, qui duxerit Creusam, Erechthei regis Atheniensium filiam: in hac habitasse Heraclidas, ab Eurystheo expulsos, inter alios refert Antoninus Liberalis cap. XXXIII. Noster sua hausit ex Strabone lib. VIII. pag. 383. Ξοῦθος δὲ τὴν Ε'ρεχθέως θυγατέρα γήμας, ᾤκισε τὴν τετράπολιν τῆς Α'ττικῆς, Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον καὶ Τρικόρυθον. *Xuthus ducta uxore Erechthei filia condidit Tetrapolin Atticæ: Oenoam, Marathonem, Probalinthum & Tricorythum.* Attius, vetus Comicus, *Tetrapolin* vertit *Quadrurbem* Festo teste, qui tamen hoc infeliciter Athenis applicat: *Quadrurbem Athenas Attius appellavit, quod scilicet ex quatuor urbibus in unam domicilia contulerunt, Braurone, Eleusine, Piraeo, Sunio.* Errorem hunc Festi jam castigavit Meursius cap. III. de Fort. Athen.

ΤΕΥΘΙ'Σ, πόλις Α'ρκαδίας] Meminit Pausanias lib. VIII. pag. 502. An a pisce *sepia* nomen huic urbi inditum? Vide Suidam v. Τευθίδες.

ΤΕΥΘΡΑΝΙ'Α, Μυσίας πόλις, ἀπὸ Τεύθραντος. Ο' Τεύθρας δὲ τὴν Αὔγην ἔγημε καὶ τὸν Τήλεφον ἐπαιδοποιήσατο] Strabo lib. XIII. pag. 615. Μεταξὺ δὲ Ε'λαίας τε καὶ Πιτάνης, καὶ Α'ταρνέως δὲ καὶ Περγάμου, Τευθρανία ἐστὶ, διέχουσα μιᾶς ἑκάστης αὐτῶν ὑπὲρ ἑβδομήκοντα σταδίους ἐντὸς τοῦ Καΐκου· καὶ ὁ Τεύθρας Κίλικων καὶ ἱστορεῖται βασιλεὺς &c. *Inter Elæam & Pitanen Atarneumque & Pergamum intra Caicum Teuthrania est, distans ab unaquaque dictarum stadia amplius septuaginta. Historia ferunt Teuthrantem Cilicum fuisse & Mysorum regem.* In sequentibus addit *Auga* & *Telephi* historiam. Meminit *Teuthrania* & *Telephi* etiam Suidas v. Ε'σχατος Μυσῶν πλεῖν.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Τευθράνιος, ὡς Παράσιος] Lege: ὡς τῆς Παῤῥασίας, Παῤῥάσιος. Vide supra h. v.

—— Εὐριπίδης Λυκυμνίῳ] Lege, Λικυμνίῳ. Vide Joannem Meursium de Fabulis Euripidis: & sic legit Salmasius.

—— Τευθράντειον δὲ σχῆμα Μυσίας χθονός] Pindarus Olymp. Od. IX. pag. 90. Τευθράντος πεδίον vocat *Mysiam*. Apud Ovidium lib. II. Metamorph. v. 243. legitur *Teuthrantensque*

teusque Caïcus. unde Τελθεάντιος etiam apud Græcos in usu fuisse videtur.

ΤΕΥΜΗΣΣΟ´Σ, ὄρος Βοιωτίας. Ὅμηρος ἐν τῷ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνῳ. Ἄστυ, ὡς Δημοσθένης ἐν τρίτῳ Βιθυνιακῶν,

Ἐς Μυκαλησσὸν ἰὼν, καὶ Τευμησσὸν λεχεποίην] Versus est Homeri ex Hymno in Apollinem 224. loco suo nonnihil hic motus.

—— Ἐκλήθη δ᾽ οὕτως, ὡς Ἀντίμαχος πρώτῳ Θηβαΐδος,

Οὕνεκά οἱ Κρονίδης, ὡς μέγα πάντων ἀνάσσει] MSS. pro ὡς habent ὅς. Unde legendum videtur: ὃς καὶ μέγα πᾶσιν ἀνάσσει. vel ut Salmasius: ὃς καὶ πάντεσσιν ἀνάσσει.

—— Ὅς ῥα μή τις] Salmasius legit: Ὅς ῥα δὲ μή τις.

—— Οἱ κατοικοῦντες, Τευμήσσιοι καὶ Τευμησσία ἡ ἀλώπηξ, ἀπὸ τοῦ ὄρους] Apud Suidam corrupte contra literarum ordinem legitur, Τελμίσια & Τελμισσὸς pro Τευμησσία & Τευμησσός: quo loco tota historia ex Aristodemo refertur. Quæ insuper extat apud Tzetzem Chiliad. 1. Hist. 20. ex Apollodoro. & Antoninum Liberalem cap. XLI. Metamorph.

ΤΕ´ΩΣ, πόλις Ἰωνίας. Ἔστι δὲ μέση Ἰωνίας, ὡς Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ· ἣν πρώτην ἔκτισεν Ἀθάμας· ὅθεν Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων] Strabo lib. XIV. pag. 633. unde hæc transcripta sunt: Τέω δὲ Ἀθάμας μὲν πρότερον, διὸ Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων. *Teum Athamas ante, unde Athamantidem eam Anacreon vocat, condidit.* Unde pro πρώτην hic pariter legendum πρότερον.

—— Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς Ἀθάμαντος θυγατρὸς Ἀρχῆς· σκοπουμένου γὰρ τοῦ Ἀθάμαντος ἔνθα ἱδρύσει τὸν ναὸν, Ἀθύρουσα, οἷα δὴ παῖς ἐκ λίθων οἰκίαν δεδομημένην ἔλεγε, ἕως σὺ χῶρον ἐσκόπεις, τέως ἐγὼ πόλιν σοι ἐδειμάμην] MSS. pro ναὸν habent λαόν. Deinde scribendum ἀθύρουσα litera minuscula: est enim participium, non nomen proprium.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Τήϊος. Ἔστι γὰρ πρῶτον Τήϊος, καὶ Τεῖος, Ἰωνικῶς, Τήϊος] Occurrit hoc gentile in veteri nummo apud Franc. Angelonum in corona quernea: ΤΗΙΩΝ. Item apud Goltzium, & in duobus aliis apud Franc. Gotifredum, altero Decii, in quo circum Mænadem cum thyrso & tigri vinum fundentem: CT. ΑΥΡ. ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΗΙΩΝ. altero M. Antonini, in quo circum Jovem sedentem cum hasta & aquila: ΤΗΙΩΝ Β. ΝΕΟΚ. Æliano lib. II. de Animal. cap. 6. hinc formantur Τήϊοι.

—— Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις ἐν Διρβαίοις τῆς Σκυθίας, ἐν ᾗ λέγουσι λίμνην ἰχθύων ἔχουσαν πλῆθος] Puto legendum: ἐν Δυρβαίοις. ut supra h. v. ex Ctesia. Idem & Salmasio visum.

—— Ἀφ᾽ ὧν ἀνέμων γινομένης, ἔλαιον ἐπιπλάζει ταύτην, ὥστε ἀρύεσθαι αὐτὸ τῇ χειρὶ εἰς σκάφος καὶ χρῆσθαι αὐτῷ] In Excerptis Ctesiæ apud Photium pag. 148. Ὅτι λίμνη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς, σταδίων ὀκτακοσίων ἡ περίμετρος, ἐν ᾗ, ἀνέμου μὴ πνέοντος, ἐπάνω τῆς λίμνης, ἔλαιον ἐφίσταται· καὶ πλοιαρίοις πλέοντες δι᾽ αὐτῆς, ἐκ μέσης αὐτῆς σκαφίοις τὸ ἔλαιον ἀπαρύονται καὶ χρῶνται. Χρῶνται δὲ καὶ σησάμῳ. Ἔχει δὲ ἡ λίμνη καὶ ἰχθύας. Καὶ τῷ καρυΐνῳ δὲ χρῶνται· κρεῖσσον δὲ τὸ λιμναῖον. *Lacum apud eos esse octingentorum stadiorum ambitu, cui oleum supernatet, quoties nullus adspirat ventus. Per hunc ergo locum parvulis navigiis vectos, ex ejus medullio scaphiis oleum ad usum haurire. Uti quidem & ex sesamo expresso oleo, ut & e nucibus: præstantius tamen esse illud e lacu haustum.* In quo loco ἀνέμου μὴ πνέοντος, hic redditur, εὐδίας γινομένης. Unde patet Antigonum Carystium emendandum Hist. Mirab. cap. CLXV. ubi hanc historiam tangit, & pro, κατὰ τὰς ἰδιαζούσας ἡμέρας, legendum: κ. τ. εὐδιαζούσας η. In eodem etiam capite paullo ante negativæ omissio turbat sensum, scribendumque, uti monuit jam Andreas Schottus: Περὶ δὲ λιμνῶν Κτησίαν μὲν ἱστορεῖν λέγεται, τῶν ἐν Ἰνδοῖς λιμνῶν, τὴν μὲν, τὰ εἰς αὐτὴν ἀφιεμένα μὴ καταδέχεσθαι. *De paludibus Ctesiam narrare, paludum in India unam injecta ejaculari.* vulgo editum, ἀφιεμένα καταδέχεσθαι. Emendationis hujus veritas ex iisdem Ctesiæ Excerptis apud Photium pag. 156. manifesta est.

ΤΗΛΕΒΟΙ´ΑΣ, μοῖρα τῆς Ἀκαρνανίας, ἀπὸ Τηλεβόου, ἣ πρότερον Ταφίων ἐκαλεῖτο. Οἱ οἰκήτορες, Τηλεβόαι] Scribe: Οἱ οἰκήτορες Τηλεβόαι. *Teleboarum* meminit sæpius Plautus in Amphitr. item Apollonius Rhodius lib. I. v. 748. & ibi Scholiastes Græcus: meminit & Hesiodus in Herculis Scuto;

> Ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.
>
> *Virorum heroum Taphiorum atque Teleboarum.*

ubi videndus Joannes Diaconus, cujus verba adduximus supra v. Τάφος.

—— Ἔστι καὶ Τηλεβόας ποταμὸς, πρὸς τῇ πηγῇ τοῦ Τίγρητος] Corrige igitur Suidam, apud quem: Τηλεβίας, ἐθνικὸν καὶ ὄνομα ποταμοῦ. pro Τηλεβόας.

ΤΗΛΕ´ΦΙΟΣ, δῆμος· καὶ Τελέφου κρήνη, Λυκίας. Μενέμαιχμος γάρ φησιν, ὅτι ἀπὸ ἑπτὰ σταδίων Παταρέων, Τελέφου κρήνη δείκνυται, διὰ τὸ Τήλεφον ἀπονίψασθαι ἐκεῖ τὸ τραῦμα] Videtur legendum Μέναιχμος pro Μενέμαιχμος. Hujus enim Πυθικὸν citatur a Pindari Scholiaste ad Pyth. Od. IV. e quo *Menæchmi* opere hæc quoque hausta videri possunt: *Patara enim Apollini quoque sacra.* Citatur hic *Menæchmus* ab eodem Scholiaste etiam ad Nem. Od. II. Nisi forte quis malit legere, Μενέμαχος, cujus mentio in Homeri & Hesiodi Certamine.

ΤΗΜΕ´ΝΙΟΝ, χωρίον Μεσσήνης, ἐν ᾧ τέτακται

Τήμενος] Manifestus error: Argivorum enim fuisse exserte Strabo tradit lib. VIII. pag. 368. Τῶν δ' Ἀργείων αἵ τε Πρασιαὶ, καὶ τὸ Τημένιον, ἐν ᾧ τέθαπται Τήμενος· καὶ ἔτι πρότερον τὸ χωρίον, δι' οὗ ῥεῖ ποταμὸς ἡ Λέρνη καλουμένη, ὁμώνυμος τῇ λίμνῃ, ἐν ᾗ μεμύθευται τὰ περὶ τὴν Ὕδραν. Τὸ δὲ Τημένιον ἀπέχει τοῦ Ἄργους ἕξ καὶ εἴκοσι σταδίους ὑπὲρ τῆς θαλάσσης. *Argivorum sunt Prasia & Temenium, ubi sepultus est Temenus: & prior eo locus per quem fluit Lerna fluvius paludi cognominis, Hydra fabula celebri. A Temenio Argos usque supra mare sunt stadia sex & viginti.* Præterea *Temeno* Argos obtigit, Cresphonti *Messenia*.

ΤΗ͂ΜΝΟΣ, πόλις τῆς Αἰολίδος] Apud Herodotum lib. I. cap. 149. ubi *Æolica* civitates recensentur, male editur Τῆνος pro Τῆμνος. Prope *Temnum* fuit Κιλλαίου Ἀπόλλωνος fanum, quod spoliatum incendisse Prusiam auctor est Polybius in Excerptis lib. XXXI. pag. 170. Perperam autem ibi Τομνὸς scribitur pro Τῆμνος, quemadmodum observavit Henricus Valesius ad eum locum. Apud Hieroclem quoque perperam Τέμνος legitur. Sed pejus in Concil. Chalced. Act. VI. Eustathius Τεμένου Episcopus dicitur, pro Τήμνου.

— Ὁ πολίτης, Τημνίτης] Apud Tristanum Tom. II. pag. 137. in nummo Juliæ Domnæ circum Herculem ἀναπαυόμενον: ΤΗΜΝΕΙΤΩΝ. & pag. 400. in nummo Alexandri Severi circum Minervam sustinentem Victoriolam, eodem modo. & pag. 522. in nummo Gordiani circum duas figuras muliebres stolatas: ΕΠ. CΤ. ΑΤ. CΤΡΑΤΟΝΙΚΙΑΝΟΥ ΤΗΜΝΕΙΤΩΝ.

ΤΗ͂ΝΟΣ, νῆσος Κυκλὰς ἀπὸ οἰκιστοῦ Τήνου· ἐκλήθη δὲ Ὑδροῦσσα διὰ τὸ κατάρρυτον εἶναι] Eustathius ad Dionysium pag. 76. legit Ὑδροῦσσα. Sed Heraclides in Excerpt. Polit. *Ceon* appellatam ait Ὑδροῦσσαν: perperam enim ibi Κείων νῆσος legitur pro Κείων, ut jam alibi monuimus. Vide Scholiasten Græcum ad lib. I. Græc. Epigramm. pag. 118.

—— Ἀρισοτέλης ἐν τῷ περὶ Θαυμασίων ἀκουσμάτων φησὶν, ὅτι ἐν τῇ νήσῳ φασὶ φιάλων σύγκραμα εἶναι, ἐξ οὗ πῦρ ἀνάπτουσι πάνυ ῥαδίως] MSS. ὅτι ἐν τῇ Τήνῳ. Locus hic legitur in Codd. Aristotelis, quibus Henr. Stephanus usus est hoc modo: Ἐν Τήνῳ τῇ νήσῳ φασὶν εἶναι φιάλιον σύγκραμα ἔχον, ἐξ οὗ πῦρ ἀνάπτουσι πάνυ ῥαδίως. Unde patet apud nostrum pariter corrigendum φιάλιον σύγκραμα. Immo unus MSS. nostri Stephani etiam φιάλιον agnoscit. Denique ex hoc loco patet fragmentum hoc revera Aristotelis esse, nec errare libros scriptos, in quibus illud Philosopho tribuitur.

—— Ὁ πολίτης Τήνιος] In veteri Alexandri Severi nummo circum tridentem Neptuni serpente obvolutum legitur: ΤΗΝΙΩΝ. Quod ad serpentum multitudinem in hac insula haud dubie pertinet, quam a Neptuno sublatam Hesychius Milesius in Originibus Byzantinis scribit. Hinc Clemens Alexandrinus Admon. ad Gentes pag. 18. Φιλόχορος δὲ ἐν Τήνῳ Ποσειδῶνά φησι τιμᾶσθαι ἰατρόν. *Philochorus autem dicit Medicum in Teno coli Neptunum.* Τηνιακὸς possessivum hinc quoque formatur. In quo corrigendus Apollonii Scholiastes ad lib. I. v. 1300. ubi adducitur Ænesidamus ἐν Ταινιακοῖς, pro Τηνιακοῖς. Nam in *Teno* Hercules Boreades sustulit, ibique eorum sepulchrum & columnæ visebantur, ut canit paullo post Apollonius & ejus Scholiastes explicat, uti & alius ad Epigramm. Græca d. l.

—— Λέγεται καὶ Τηνεύς] Post hæc verba legitur in MSS.

Ἀρχὴ, βιβλίου Ϛ.

ΤΙΒΑΡΗΝΙ͂Α, χώρα πρὸς τῷ Πόντῳ, πρόσοικος Χάλυψι καὶ Μοσσυνοίκοις] Diversa omnino regio est Τιβηρίνη in *Cappadocia*, in qua Nazianzus S. Gregorii Nazianzeni patria possessio fuit. Ejus mentio extat apud Basilium Magnum in Epistola, quæ inter Gregorii Nazianzeni habetur pag. 835. cui Gregorius Nazianzenus respondet Epistola VI. pag. 770. Nam Ortelius *Tibareniam* & *Tiberinen* confundere videtur.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Τιβαρήνιοι καὶ Τιβαρανοί] Supra v. Βέστορος, Τιβαρανὸς καὶ Τιβαρηνός.

—— Ἔφορος ἐν πέμπτῳ φησὶν, ὅτι Τιβαρηνοὶ καὶ τὸ παίζειν καὶ τὸ γελᾶν εἰσὶν ὀζηλωκότες καὶ μεγίστην εὐδαιμονίαν τοῦτο νομίζουσιν] Pomponius Mela lib. I. cap. 19. *Tibareni Chalybas attingunt, quibus in risu lusuque summum bonum est.* Xenophon lib. V. de Exped. Cyri, pag. 354. simile quid Mosynœcis tribuit, de *Tibarenis* nihil tale commemorat.

ΤΙΒΕΙΟΝ, ὄρος Φρυγίας, ἀπὸ Τιβείου τινός. ἐκ τούτου καὶ Τιβείους τοὺς δούλους καλοῦσι] Occurrit nomen hoc servile apud Lucianum in Timone: Ἀντὶ δὲ τέως Πυῤῥίου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθείς. *Ut qui modo Pyrrhias vel Dromo, vel Tibius, jam Megacles aut Megabyzus aut Protarchus appelletur.* Item apud Aristophanis Scholiasten in Acharn. pag. 384. Strabo lib. VII. pag. 304. nomen ait fuisse apud *Paphlagones* usitatissimum. Meminit & Galenus lib. I. de Methodo Medendi, princ. Οὐκ ἄρχεσθαι καὶ δεσπόζεσθαι καθάπερ Γέται, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θρᾶκες ἀργυρώνητοι.

ΤΙΒΕΡΙΑ͂Σ, πόλις τῆς Ἰουδαίας, πρὸς τῇ Γεννησαρίτιδι λίμνῃ] Juxta Strabonem & Euangelia scribendum, Γεννησαρῖτιδι. Erroris enim in hac voce commissi suspicionem præbet Iuntarum Editio, in qua adhuc vitiosius legitur, Κιννισαρῖτιδι. Duo autem ad hunc lacum fuere oppida similis ferme nominis.

—— Ἐκ ταύτης ἦν Ἰοῦστος, ὁ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον τὸν κατὰ Οὐεσπασιανοῦ ἱστορήσας] De hoc

Justo Tiberiensi ejusque historia vide Photium P. CP. Cod. XXXIII.

ΤΙΒΥΡΙΣ, πόλις Ἰταλίας

—— Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Τιβυρεῖνος, ὁ καὶ ἀναλογώτερον] Sed contra usum.

ΤΙΓΓΙΣ, πόλις Μαυρουσίας] Ad hanc urbem pertinet nummus antiquus apud Franc. Gotifredum, in quo circum duos cupressos: TING. MIOR. SIMI. AT. II. VIR. in altera parte caput Herculis expressum est, subtus: AED. & literis Punicis . . . . Postea *Julia Traducta* appellata est: Plinius lib. V. cap. I. *Tingi, quondam ab Antaeo conditum, postea a Claudio Caesare, cum coloniam faceret, appellatum Traducta Julia.* idque pariter nummus probat vetus apud eundem, in cujus una area circum caput humanum: C. CAESAR. in altera circum racemum uvae: IVL. TRA. Uva alludit ad Ampelusium promontorium proximum.

—— Μαρκιανὸς δὲ Μαυριτανίαν αὐτὴν λέγει] Ex procemio lib. II. Peripl. Marciani Heracleotae patet hic addendum, Τιγγιτανὴν, post Μαυριτανίαν. item supra v. Μαυριτανία. idque sequentia manifeste flagitant:

—— Τιγγιτανὸς οὖν τὸ ἐθνικὸν καὶ θηλυκὸν, Τιγγιτανή. Εἰσὶ δὲ ἀπὸ Τίγγεως πόλεις ὀγδοήκοντα *] In MSS. nihil amplius extat nec lacunae suspicio est.

ΤΙΘΟΡΑΙΑ, πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ νύμφης Τιθοραίας, ὡς Παυσανίας ἐννάτῳ] Apud Pausaniam ter quaterque scribitur Τιθορέα, lib. X. pag. 672. unde & pro ἐννάτῳ rescribendum δεκάτῳ. Sed oscitantia hic nimia fuit: nam non Βοιωτίας sed Φωκίδος *Tithoream* Pausanias dicit dicto loco. Item apud Herodotum, & ἐθνικὸν, Τιθορεύς. Plutarcho vero Τιθόρα dicitur in Erotic. pag. 749. Σοίκλαρον ἐκ Τιθόρας ἥκοντα. & Sulla pag. 461.

—— Ἔστι δ' ἐν τῇ ἄκρᾳ Παρνασσοῦ] Hausta haec ex Herodoto lib. VIII. cap. 32. Ἔστι δὲ καὶ ἐπιτηδέη δέξασθαι ὅμιλον τοῦ Παρνησοῦ ἡ κορυφὴ κατὰ Νέωνα πόλιν, κειμένη ἀπ' ἑωυτῆς· Τιθορέα οὔνομα αὐτῇ. Quod Sylburgius vertit: *Est autem multitudinis etiam capax vertex Parnasi, qua ad urbem Neonem vergit, seorsum sitam: vocaturque ille vertex Tithorea.* legit autem: κειμένην ἐπ' ἑωυτῆς. pro κειμένη ἀπ' ἑωυτῆς. sed nec illius lectionis sensum satisfacere fatetur. Ego legendum existimo: κειμένη ὑπὲρ αὐτῆς, ut ad κορυφὴν referatur. Sed Pausanias aliter Herodoti locum intellexisse videtur lib. X. pag. 672. Ἡροδότῳ δὲ ὁ ἐς αὐτοὺς λόγος ἐπιόντος φησὶ τοῦ βαρβάρου στρατοῦ ἐνταῦθα οἰκοῦντας ἀναφυγεῖν ἐς τὴν κορυφήν· ὄνομα δὲ Νέωνα μὲν τῇ πόλει, Τιθορέαν δὲ εἶναι τοῦ Παρνασσοῦ τὴν ἄκραν. *Herodotus vero invadente barbaro milite, horum locorum incolas in montis verticem effugisse dixit; urbemque Neonem, at Parnasi jugum Tithoream nominat.*

ΤΙΘΡΩΝΙΟΝ, Φωκικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Τιθρωνιεύς] Herodoto lib. VIII. cap. 33. Τιθρώνιον dicitur.

ΤΙΚΙΝΟΣ, πόλις Ἰταλίας περὶ Ῥαβένναν· καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. Τὸ ἐθνικὸν, Τικινός] Scribe: Τὸ ἐθνικὸν, Τικίνιος.

ΤΙΛΦΩΣΣΑΙΟΝ, χωρίον Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τιλφωσσαῖος ὁμοίως] Apud Plutarchum in Sulla pag. 465. scribitur Τιλφώσσιον. Apud Harpocrationem: Τιλφωσσαῖον, ὄρος ἐστὶ μικρὸν ἀπέχον τῆς λίμνης τῆς Κωπαΐδος.

ΤΙΜΥΡΑ, πόλις περὶ Ἰσαυρίαν καὶ ποταμὸς Ἰνδός] An, ποταμὸς Σιδόνος? qui Straboni lib. XIII. pag. 756. Ταμύρας.

ΤΙΝΔΙΟΝ, πόλις Λιβύης] Oppidi hujus meminit Hellanicus apud Athenaeum lib. XV. pag. 679

—— Ἔστι καὶ Τίνδη Θρᾴκης Χαλκιδικὴ πόλις] Vide de hac urbe Salmasium in Exercit. Plinian. pag. 160.

ΤΙΟΣ, πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου, ἀπὸ Τίου ἱερέως, τὸ γένος Μηλιέων] Scribe, Μιλησίων. Mela lib. I. cap. 19. *Tios oppidum, Milesiorum quidem colonia, sed jam solo gentisque Paphlagonum.*

—— Οἱ πάντες ἀπὸ Τίου εἰς Ἄμαστριν στάδιοι εἴκοσι] Marcianus Heracleota in Periplo pag. 104. unde haec videntur deprompta: οἱ πάντες ἀπὸ Τίου εἰς Ἄμαστριν στάδια σκ΄.

—— Καὶ τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τοῦ Τίου, Τιανός] Apud Phlegontem de Longaev. cap. I. sub finem: Ἴρων Ἴρωνος, Τιανός. Apud Pyrrhum Ligorium expressus est nummus, qui in Mediceis Thesauris extat, in cujus una area circum Antinoi effigiem: ΑΝΤΙΝΟΩΙ ΗΡΩΙ in adversa Bacchus, sive idem sit Antinous, sedens cum thyrso vel racemo, circum: ΤΙΑΝΟΙ. Item in alio apud eundem Ligorium circum Antinoi effigiem: ΟΣΤΙΛΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΙΕΡΕΥΣ ΑΝΤΙΝΟΟΥ. in latere altero Mercurius Pegasum manu ducens visitur cum hac inscriptione: ΤΟΙC ΑΧΑΙΟΙC ΑΝΕΘΗΚΕ. Apud Franc Gotifredum in M. Aurelii nummo circum figuram muliebrem gestantem thyrsum cum sistro: ΤΙΑΝΩΝ. Et in alio L. Veri Bacchus tigridi insidens cum epigraphe eadem: ΤΙΑΝΩΝ. Item in alio circum Neptunum Τροπαιοφόρον; in cujus altera parte circum caput herois cujusdam: ΤΕΙΟC. Item in Gordiani circum Plutonem sedentem cum Cerbero. Emendandus autem in hoc gentili Apollonii Scholiastes ad lib. II. v. 791. ubi Billaeus fluvius in Pontum exire dicitur παρ' αὐτὴν τὴν Τιτίνων πόλιν. pro Τιανῶν.

ΤΙΠΑΝΙΣΣΑΙ, ἔθνος περὶ τὸν Καύκασον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ] Auctor Etymolog. v. Ἄσχυ. Τιπανίσσαι, ἐθνικόν.

ΤΙΡΙΖΑ, πόλις Παφλαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τιριζαῖοι. Κτησίας, Τιριζιφαίνας αὐτοὺς φησιν ἐν τῷ δευτέρῳ. Ἐκ δὲ τῆς Ὀδρυσσῶν εἰς Τιριζιβαζοὺς οἰκοῦντας ἐν Πα *] Puto utroque loco scriben-

dum Τριλιζοφάνους. in fine vero explendam lacunam hoc modo: ἐν Παφλαγονίᾳ. quomodo & Salmasius putavit.

ΤΙΡΥΝΣ, πόλις τῆς Πελοποννήσου.

Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν] Versus est Homeri ex Iliad. B. 559.

—— Ἀπὸ Τίρυνθος τῆς Ἄλω θυγατρὸς, ἥτις Ἀμφιτρύωνος ἦν ἀδελφή] Eustathius ad dictum Homeri versum pag. 286. Ἀπὸ Τίρυνθος ἀδελφοῦ Ἀμφιτρύωνος.

—— Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἁλιεῖς διὰ τὸ πολλοὺς Ἑρμιονέας ἁλιευομένους οἰκεῖν αὐτοῦ] Vide supra h. v. Apud Eustathium scribitur Ἁλιῆς minus recte.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Τιρύνθιος] Apud Pyrrhum Ligorium duo extant nummi cum hac epigraphe: ΤΙΡΥΝΘΙΩΝ. alter caput Herculis, alter Junonis præfert.

—— Εἰς τόπον, Τιρυνθόνδε· ὤφελε δὲ Τιρυνθάδε, ὡς πρὸς αἰτιατικήν] Observatio hæc auctoris abesse poterat: nam & Τίρυνθος recto casu appellata est urbs Hesiodo in Herculis Scuto:

Λιπὼν Τίρυνθον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον.

Relicta Tiryntho, urbe bene fundata.

Cæterum nomen hoc Aristoteli restituendum in Mirandis, ubi Ἰσρύνθι legitur pro Τιρύνθι, ex Plinio lib. VIII. cap. 59. *Jam quædam animalia indigenis innoxia advenas interimunt, sicut serpentes parva in Tirynthe, quas terra nasci proditur.* Vide Salmasium ad Solinum pag. 457.

ΤΙΤΑΝΑ, χωρίον τῆς Σικυωνίας] Quoniam Homeri locum respexit auctor, ut ex sequentibus patet, dicere debuisset, *Thessalia.* Hunc Stephani sive Epitomatoris errorem notavit jam olim Eustathius ad Iliad. B. pag. 332. Τῷ δὲ γράψαντι τὴν τῶν ἐθνικῶν ἐπιτομὴν, δυσχερὲς περιέχειν, εἰπόντι χωρίον Σικυωνίας τὸ Τίτανον. Οὐ γὰρ περὶ Σικυωνίας ἐνταῦθα τῷ ποιητῇ ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ Θετταλίας. εἰ μὴ ἄρα ἐρεῖ τις· ὅτι καὶ ἐν Σικυῶνι χωρίον ἦν ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ. Est tamen & Τιτάνη locus non multum a *Sicyone* distans teste Pausania lib. II. pag. 106. Ἡ δὲ Φλιασία, τῇ Σικυωνίων ἐστὶν ὅμορος. καὶ Τιτάνης μὲν τεσσαράκοντα σταδίους ἀπέχει μάλιστα ἡ πόλις, ἐκ Σικυῶνος δὲ ἐς αὐτὴν ὁδός ἐστιν εὐθεῖα. *Phliasius ager Sicyoniis finitimus. Urbs ipsa XL potissimum stadia distat a Titane: a Sicyone Phliuntem recta via ducit.*

—— Λέγεται καὶ ἐνικῶς.

—— —— Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα] Hemistichium Homeri ex Iliad. B. v. 736.

—— Νῦν δὲ Τεταστάνιον καλεῖται] De *Teutanibus*, qui Pisas in Italia tenuerint ante adventum Etruscorum, Græce loquentibus fragmentum extat Catonis apud Servium ad Virgilii lib. x. Æneid. v. 179. de quo videndus Salmasius ad Solinum pag. 60.

ΤΙΤΑΡΩΝ, πόλις Θετταλίας, ἣν Τίταρον Λυκόφρων φησί] *Lycophron* pag. 145.

—— Ἔστι καὶ Τιταρήσιος ποταμὸς Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοφώνως, Τιταρήσιος] Τιταρήσιος appellatur unus e Lapithis apud Hesiodum in Scuto pag. 202. Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag. 336. Ὁ δὲ γεωγράφος Εὐρώταν οἶδε καλεῖσθαι τὸν Τιταρήσιον, δηλονότι μεθ' Ὅμηρον. ἐμφαίνων καὶ ὅτι ἐκ τόπου παρωνόμασται. λέγει γὰρ ὡς ἐξ ὄρους ῥεῖ Τιτάρου συμφυοῦς τῷ Ὀλύμπῳ. Respicit Strabonis locum, qui in Epitome lib. VII. pag. 329. mendose hodie scribitur: Ὅτι ὁ Πηνειὸς ποταμὸς ῥέων διὰ τῶν Τεμπῶν καὶ ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ Πίνδου ὄρους, καὶ διὰ μέσης Θεσσαλίας καὶ τῶν Λαπιθῶν καὶ Περαιβῶν, δεχόμενός τε τὸν Εὔρωπον ποταμὸν, ὃν ὁ Ὅμηρος Τιταρήσιον ὠνόμασεν, ὁρίζει Μακεδονίαν μὲν πρὸς βορρᾶν, Θεσσαλίαν δὲ πρὸς νότον. αἱ δὲ τοῦ Εὐρώπου ποταμοῦ πηγαὶ ἐκ τοῦ Κιτταρίου ὄρους ἄρχονται, ὅ ἐστιν συνεχὲς τῷ Ὀλύμπῳ. In quo loco corrige pro Εὔρωπον, Εὐρώταν. pro Εὐρώπου, Εὐρώτου. pro Κιτταρίου, Τιταρίου vel Τιτάρου. Nam lib. IX. pag. 440. ipse Strabo: Ἄμφω δ' ὑπὸ τῷ Ὀλύμπῳ κεῖνται, οὐ πολὺ ἄπωθεν τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ὃν ὁ ποιητὴς Τιταρήσιον καλεῖ. *Ambæ jacent sub Olympo non procul ab Eurota fluvio, quem Homerus Titaresium vocat.* Pro gentili autem occurrit Τιταρήσιος apud Apollonium Rhodium lib. I. ỳ. 65.

Ἤλυθε δ' αὖ Μόψος Τιταρήσιος,

Venit præterea Mopsus Titaresius.

qui apud Scholiasten dicitur: Ἀμπύκου υἱὸς ὁ Μόψος ὁ Τιταίρωνος, μητρὸς δὲ Χλωρίδος. Nam Orpheus Argonaut. v. 126. vocat

Καὶ Μόψον Τιταρῆθεν, ὃν Ἄμπυκι νυμφευθεῖσα.

ΤΙΤΩΝΕΥΣ, ὄρος. Διονύσιος Γιγαντιάδος πρώτῳ. ὁ οἰκήτωρ Τιτωνεύς.] Post hæc verba in MSS. sequitur: Ἀρχὴ βιβλίου β'.

ΤΛΩΣ, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τλῶ τοῦ Τρεμίλου καὶ Πραξιδίκης νύμφης] MSS. pro Τρεμίλου habent Μήλητος. Hinc Salmasius faciebat: Τρεμίλητος.

—— Τὸ ἐθνικὸν, διχῶς, καὶ Τλωεύς, καὶ Τλωΐτης] In Subscript. Concil. Chalced. pag. 50. legitur Ἀνδρέας Τλωαίων. ubi scribendum: Τλωέων.

ΤΟΛΙΣΤΟΒΙΟΙ, ἔθνος Γαλατῶν Ἑσπερίων, μετοικησάντων ἐκ τῆς Κελτογαλατίας ἐς Βιθυνίαν. Ἐρατοσθένης δ' ἐν πρώτῳ Γαλατικῶν Τολιστοβωγίους αὐτούς φησι] Apud Memnonem in Excerptis cap. 20. vocantur Τολοστοβόγιοι.

ΤΟΛΟΦΩΝ, πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Τολοφώνιος. Θουκυδίδης τρίτῃ] Apud Dicæarchum corrupte scribitur Κολοφών. & infra v. Χάλαιον simili errore, Κολοφωνίους.

ΤΟΜΑΡΟΣ, ὄρος Δωδώνης, ὃ τινες Τόμουρον· καὶ τοὺς κατοικοῦντας, Τομούρους. Οἱ δὲ Τμάρας] Scribe: Οἱ δὲ Τμάρος.

—— Οὗ τὸ ἐθνικὸν, Τμάριος] Hinc apud Calli-

Callimachum, ὄρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ἀπέβλεπε ἄνδρα. Hinc Τομαρεὺς Φηγὸς apud Orpheum Argonaut. v. 264. & 1160. e qua carina navis Argus. & Hesychius: Τμάρος Ζεὺς ἐν Δωδώνῃ.

ΤΟΜΕΥ'Σ, πόλις πρὸς τῇ Ο'δησσῷ. Στράβων ἑβδόμῃ] Apud Suidam v. Σκύθαι legitur Τόμη. sed forte scribendum Τόμι. Apud Pyrrhum Ligorium in Gordiani nummo circum figuram stolatam capite turrito sinistra hastam, dextra cornu Copiæ ferentem legitur: ΤΟΜΕΩΣ ΜΗΤΡΟ. ΠΟΝΤΟΥ. Eadem inscriptio occurrit quoque in Antonini Pii nummo circum gryphen, item in M. Aurelii. Similiter in Ælii Pertinacis apud Franc. Gotifredum circum Castorem & Pollucem accumbentes: ΤΟΜΕΩΣ ΜΗΤΡΟΠ ΠΟΝΤΟΥ. Item in alio Gordiani apud eundem circum Victoriam sedentem. Item in Commodi apud Franc. Angelonum circum Æsculapium, & in alio Commodi apud Franc. Gotifredum circum Victoriam gradientem. Item in Septimii Getæ circum Martis templum. Latinis *Tomi* & Ovidio etiam *Tomus*. ut lib. IV. de Ponto Eleg. 14. *Jam mihi cara Tomus*. Apud Strabonem tamen lib. VII. pag. 319. in hodiernis exemplaribus legitur Τόμις.

—— Ὠνομάσθη δὲ οὕτω, διὰ τὸ Ἄψυρτον τὸν Αἰήτου υἱὸν ὑπὸ Μηδείας καὶ Ἰάσονος ἐν τῇ φυγῇ ἐκεῖ κατατμηθῆναι] Ovidius lib. III. Tristium Eleg. 9. postquam historiam hanc cecinisset, subjicit:

Inde Tomus dictus locus hic; quia fertur in illo
Membra soror fratris consecuisse sui.

—— Ἔστι καὶ Τομαῖον ὄρος περὶ τὸ Κορυφάσιον τῆς Πύλου, δοκὸς ἐμοὶ] Hic quoque mons Τομεὺς Thucydidi dicitur lib. IV. pag. 330. ubi Spartanis *Coryphasium* retinere conceditur ἐντὸς τοῦ Βουφράδος καὶ τοῦ Τομέως. *inter Buphradem & Tomeum*.

—— Ὁ πολίτης, Τομίτης] David Hoeschelius in Notis ad Photii Biblioth. pag. 962. exhibet nummum, in cujus una parte: ΤΟΜΟΣ ΚΤΙΣΤΗΣ. in altera Herculis effigies cum inscriptione: ΤΟΜΕΙΤΩΝ. Apud Goltzium vero nummus habet: ΤΟΜΙΤΩΝ. Ovidio *Tomitani* & *Tomita* dicuntur.

ΤΟ'ΜΙΣΣΑ, χωρίον διορίζον Καππαδοκίαν ἀπὸ Ταύρου. Τὸ ἐθνικὸν Τομισηνὸς, τῷ τύπῳ τῆς χώρας, καὶ Τομισσεύς] Scribe, Τόμισα per σ simplex, uti apud Strabonem lib. XII. princ. ubi φρούριον non χωρίον vocat, & quidem in ulteriore Euphratis ripa. Patet emendationis hujus veritas etiam in gentilibus.

ΤΟΠΑ'ΖΙΟΣ, νῆσος Ἰνδική. Τὸ ἐθνικὸν, Τοπάζιος. Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ φησὶν, ὡς διέρχονται καὶ ἐν τῇ Τοπαζίων νήσῳ λίθον ὁμώνυμον τῇ νήσῳ, ὅμοιον τῇ χροιᾷ τῷ τοῦ νέου ἐλαίου] Isidorus lib. XVI. Orig. cap. 7. *Topazion ex virenti genere est omnique colore resplendens: inventa primum in Arabia insula, in qua Troglodytæ prædones fame & tempestate fessi cum herbarum radices effoderent, eruerunt. Quæ insula postea quæsita, nebulis cooperta, tandem a navigantibus inventa est. Sed ob hoc locus & gemma nomen ex causa accepit. Nam τοπάζειν Troglodytarum lingua significationem habet quærendi.* Post hanc vocem locum sibi vindicat Τόπειρος *Thracia* urbs, cujus meminit Getæ nummus Bibliothecæ Barberinæ, in quo circum duas figuras alteram stantem, alteram monti insidentem scribitur: ΟΥΛΠΙΑΣ ΤΟΠΙΡΟΥ. & alius ejusdem Getæ apud Illustr. Equitem de Puteo, in quo circum Herculem sedentem cum clava similiter. Item Caracallæ apud Franc. Gotifredum, in quo circum templum cum duabus statuis equestribus pariter: ΟΥΛΠΙΑΣ ΤΟΠΙΡΟΥ. Sed in alio Getæ, in Thesauris Mediceis, circum Imperatorem hostem captivum sinistro pede calcantem disertis literis: ΟΥΛΠΙΑΣ ΤΟΠΕΙΡΟΥ. A Ptolemæo Τόπειρις dicitur, ab Antonino *Topirium*; ita enim corrigendum pro *Topeuium*. Hinc Act. I. Conc. Ephes. Lucianus Τοπείρου Θρᾴκης.

ΤΟΡΕ'ΤΑΙ, ἔθνος Ποντικόν. Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περιηγήσεως] MSS. περὶ γῆς. Videntur autem hi *Toreta* vicini fuisse Cercetis. Scylax pag. 137. Μετὰ δὲ Σινδικὸν λιμένα Κερκέται ἔθνος καὶ πόλις Ἑλληνὶς Τορικὸς καὶ λιμήν. *Post Sindicum portum Cerceta sequuntur & urbs Græca Toricus cum portu.*

ΤΟ'ῬῬΗΒΟΣ, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Τορρήβου τοῦ Ἄτυος

—— *Καὶ αὐτὸς Λυδοὺς ἐδίδαξε τὰ μέλη*] MSS. Καὶ αὐτὸς Λ. ε. καὶ τὰ μέλη.

ΤΟΡΩ'ΝΗ, πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Τορώνης τῆς Πρωτέως] Τορώνην τὴν Χαλκιδικὴν vocat Thucydides lib. IV. pag. 376. ubi situm ejus egregie describit. A portu hujus urbis proverbium tractum est, κωφότερος τοῦ Τορωναίου λιμένος, quod legitur apud Suidam Portus enim prope hanc civitatem κωφὸς λιμὴν dicebatur, utpote remotus a maris strepitu. Extat & aliud de hac urbe proverbium apud Apostolium Cent. XIX. Prov. 41. Τορώνη. Δίδυμός φησιν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δέ φησιν, πόλιν εἶναι ἐν Θρᾴκῃ. *Torone. Didymus ait parœmiam dici, de iis, qui se ipsos componunt & pulchre comparant contra adversa. Isocrates autem urbem in Thracia esse ait.* Sed Thomas Reinesius lib. I. Var. Lect. cap. 24. recte vidit vocem solitariam, Τορώνη, non explere sententiam proverbialem, eoque mutilum hic esse Apostolium, explendumque ex Aristotelis lib. V. Hist. animal. cap. 15. Τορωναῖοι vel Τορώνης σπόγγοι, vel ὥσπερ σπόγγοι οἱ ἐν Τορώνῃ subintellecto verbo ποιῶν vel simili, *velut spongia ad Toronam.* Portus *Toronai* meminit Epigramma Phædimi αἰγινήτου,

εἰς ναυαγὸν Ἀρισταγόρην περὶ Σκίαθον κινδυνεύσαντος.

Αἰάζω πολύανθον ἐν ἠϊόνεσσι, ὦ περιμήκεα,
Νυμφίον ἐν τύμβῳ θῆκεν Ἀρισταγόρην.
Δεξαμένη ἀπολείπει καὶ ὀστέα· τὴν δὲ δυσαὲς
Ὤλεσεν Αἰγαίης κῦμα περὶ Σκίαθον.
Δύσμορον ὀρφανικοὶ μὲν ἐπεὶ νέκυν ἰχθυβολῆες,
Ξεῖνε Τορωναίων εἵλκυσαν εἰς λιμένα.

—— Τῆς Πρώτεως, ἢ Ποσειδῶνος καὶ Φοινίκης] Scribe: Τῆς Πρώτεως καὶ τοῦ Ποσειδῶνος. Sic & Tzetzes ad Lycophronem pag. 26. *Proteus enim Neptuni filius.*

—— Ἔστι καὶ ἄλλη Τορώνη μετὰ Τροίαν κληθεῖσα. Ὁ πολίτης Τορρωναῖος] Scholiastes Græcus Epigramm. lib. III. pag. 361. ubi locum hunc transcripsit, legit: μετὰ Τροίαν κληθεῖσαν· ἧς ὁ πολίτης Τορωναῖος. & Τορωναῖος scribitur etiam paullo post, item supra vv. Ἄμπελος & Ἰστώνη. quæ scriptura confirmatur etiam a Scymno in Periegesi v. 644.

Εἶτ' ἐστὶ κόλπος λεγόμενος Τορωνικός,
Οὗ πρότερον ἦν τις Μηκύβερνα κειμένη,
Ἑξῆς Τορώνη τοῖς τόποις ὁμώνυμος.
Deinde est sinus dictus Toronicus,
Ubi olim erat quadam Mecyberna sita,
Deinde Torone locus cognominis.

—— Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Σικελίας Τόρρονα διὰ δύο ν, καὶ τὸ δύο ο μικρόν] Scribe Τορόννη. uti habet Scholiastes paullo ante citatus d. l. & ipse innuit.

—— Λέγεται καὶ Τορωναῖος κόλπος] MSS Τορωναϊκὸς κ. Scymno Τορωνικός. Apud Goltzium nummi habent: ΤΟΡΩΝΑΙΩΝ.

—— Οὕτω δὲ καλεῖται ἀπὸ τοῦ Καναστραίου, ἕως τοῦ Δέρρεως] MSS. ἄκρος.

ΤΟΥΡΔΙΤΑΝΙ'Α, χώρα τῆς Ἰβηρίας, ἣ καὶ Βαιτικὴ καλεῖται περὶ τὸν Βαίτιν ποταμόν] Scribe: περὶ τὸν Βαῖτιν π.

—— Οἱ οἰκοῦντες, Τυρδιτανοὶ καὶ Τυρδοῦλοι] Strabo lib. III. pag. 139. Καλοῦσι δ' ἀπὸ μὲν τοῦ ποταμοῦ Βαιτικήν· ἀπὸ δὲ τῶν ἐνοικούντων, Τυρδιτανίαν· τοὺς δὲ ἐνοικοῦντας Τυρδιτανούς τε καὶ Τυρδούλους. *Regionem a fluvio Bæticam nominant, ab incolis Turdetaniam, incolas Turdetanos & Turdulos.*

—— Ἀρτεμίδωρος δὲ Τυρτιτανίαν αὐτὴν καλεῖ καὶ Τύρτους τοὺς οἰκήτορας, καὶ Τυρτιτανούς] MSS. Τυρτυτάνους.

ΤΡΑ'ΓΑΣΑΙ, χώρα ἐν Ἠπείρῳ, ἀπὸ Τραγάσου, οὗ εἰς χάριν ὁ Ποσειδῶν ἁλῶν πῆξιν ἐποίησεν] Strabo lib. XIII. pag. 605. Χωρὶς δὲ καὶ τὸ Ἁλήσιον πεδίον οὐ μέγα ἐν τοῖς τοῦ Λέκτου, καὶ τὸ Τραγασαῖον ἁλοπήγιον αὐτόματον τοῖς ἐτησίαις πηγνύμενον πρὸς Ἀμαξιτῷ. *Seorsum est campus, Halesium, non magnus circa Lectum, & salina Tragesaa apud Hamaxitum, ubi sal sponte sua cogitur spirantibus Etesiis.* Tragasi meminit Tzetzes ad Lycophronem pag. 47. MSS. autem pro ἁλῶν habent ἅλας.

—— Ὅθεν Τραγάσαιοι οἱ ἅλες· ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ Λεσβιακῶν] Scribe, Τραγασαῖοι ἅλες· ut apud Julium Pollucem lib. VI. cap. 10. qui sic habet: Ἅλες Τραγασαῖοι· λίμνη δὲ αἱ Τραγάσαι Τρωική, ἢ πεδίον Ἠπειρωτικὸν, ἀπὸ Τραγάσου, ᾧ χαριζόμενος ὁ Ποσειδῶν, τοὺς ἅλας ἔπηξε. ubi vicissim corrige ex Stephano ἀπὸ Τραγάσου. *Sales Tragasæi: Tragasæ autem palus est Troadis aut campus in Epiro a Tragaso sic appellatus, in cujus gratiam Neptunus sales coagulavit.* Pari modo apud Hesychium peccatum est: Τραγάσαι οἱ ἅλες, οἱ ἀπὸ Λέσβου. Scribe: Τραγασαῖοι ἅλες &c. Athenæus lib. III. pag. 73. Καὶ ἐν Τρωάδι δὲ ἐξουσίαν εἶχον οἱ βουλόμενοι τοῦ περὶ τὸν χρόνον τὸν Τραγασαῖον ἅλα λαμβάνειν· Λυσιμάχου δὲ τέλος ἐπιβαλόντος, ἠφανίσθη. Θαυμάσαντος δὲ καὶ ἀφέντος τὸ τέλος ἀπελθὼν, πάλιν ηὐξήθη. *In Troade cum antea cuivis permitteretur salem Tragasæum auferre gratis, salarium tributum ut Lysimachus exigi mandavit, illic postea nihil salis visum est. Admiratus id Lysimachus tributum remisit, continuoque sal rursus extitit.*

ΤΡΑΓΑΙ'Α, νῆσος πρὸς ταῖς Κυκλάσιν.

—— Ἔστι καὶ πόλις ἐν Νάξῳ ἐν ᾗ Τράγιος Ἀπόλλων τιμᾶται. Εὔπολις διὰ τοῦ ι γράφει, καὶ πληθυντικῶς, Τραγεταί] MSS. Εὔπολις καὶ διὰ τοῦ ι γράφει. καὶ πληθυντικῶς, Τραγέαι. quomodo scribendum. Τραγία enim & Τραγέαι, ut Platæa & Platææ, aliaque.

ΤΡΑ'ΓΙΛΟΣ, πόλις μία τῶν ἐπὶ Θρᾴκης πρὸς τῇ Χερρονήσῳ καὶ Μακεδονίᾳ] Eadem haud dubie quæ infra Τραῖλος.

ΤΡΑΛΛΙ'Α, μοῖρα τῆς Ἰλλυρίας] Supra: Βῆγις, πόλις Τραλλίων. Οὕτω καὶ τῶν Ἰλλυριῶν μοῖρα.

—— Λέγονται καὶ Τράλλοι καὶ Τράλλες, παρὰ Θεοπόμπῳ] Hesychius: Τράλλεις, οὕτως ἐκαλοῦντο μισθοφόροι Θρᾷκες τοῖς βασιλεῦσιν, οἱ τὰς φονικὰς χρείας πληροῦντες. De his *Trallibus* vide quæ notavit Henricus Valesius ad Dionem in Excerptis Constantini Porphyrogennetæ pag. 90.

—— Λέγεται καὶ Τραλλικίδα καὶ Τράλλα] Scribe: Τραλλικὴ δὲ κ. τ.

ΤΡΑ'ΛΛΙΣ, πόλις Λυδίας πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ.

—— Ἐκαλεῖτο καὶ Εὐρυμενά] Ἐρυμνὴν dictam fuisse testatur Etymologus: Εὔδωνος, ποταμὸς τοῦ ποτὲ μὲν Διάς τε καὶ Ἐρύμνης καὶ Λαρέσσης, νῦν δὲ Τραλλέων καλουμένης τῆς Ἀσίας. Et Strabo idem subindicat, quando ait lib. XIV. pag. 648. Ἵδρυται δ' ἡ μὲν τῶν Τραλλιανῶν πόλις ἐπὶ τραπεζίου τινὸς ἄκραν ἔχοντος ἐρυμνήν· καὶ τὰ κύκλῳ δ' ἱκανῶς εὐερκῆ. *Trallianorum urbs posita est in trapezio quodam, quod verticem habet natura munitum, sicut & circum loca sunt satis probe munita.* Unde & sic scribendum videtur hoc loco.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Τραλλιανός] Sic in plurimis extat nummis. in M. Aurelii circum Dianam Ephe-

Ephesiam & Jovem sedentem cum Victoriola: ΕΦΕΣΙΩΝ Β. ΝΕΟΚΟΡΩΝ ΚΑΙ ΤΡΑΛΛΙΑΝΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ. in Antonini Pii circum Plutonem sedentem cum hasta & Cerbero: ΤΡΑΛΛΙΑΝΩΝ. & in alio Aurelii circum Herculem sedentem: ΕΠΙ. ΓΡΑΜ. ΕΥΑΡΕΣΤΟΥ. subtus: ΤΡΑΛΛΙΑΝΩΝ.

ΤΡΑ'ΜΠΥΑ, πόλις τῆς Ἠπείρου, πλησίον Βουνίμων] *Trampya* meminit Lycophron in Cassandra pag. 126. & noster supra v. Βούνιμα. pro Βουνίμων Salmasius legebat Βυλίμων. Sed supra: Βούνιμα πόλις Ἠπείρου, ἐδοτίρως.

ΤΡΑ'ΠΕΖΑ, πόλις Ἀρκαδίας. ἐγγὺς Τρικολώνου] Scribe, Τρικολώνων. ut infra h. v.

ΤΡΑΠΕΖΟΥ'Σ, πόλις πρὸς τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ. Ἐν ταύτῃ μέλι ἀπὸ τῆς πύξου φησὶν, Ἀριστοτέλης γίγνεσθαι ἐν τῷ περὶ Θαυμασίων ἀκουσμάτων, βαρύοσμον &c.] Extant hæc adhuc apud Aristotelem lib. de Mirab. Auscult. Procopius princ. lib. III. Gothic. tradit *mel* in tota hac regione amarum esse. Dioscorides in Alexipharm. pag. 402. inter venena refert, μέλι, τὸ ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ γινόμενον. *mel Heraclea in Ponto genitum.* De *mellis Pontici*, quod circa *Trapezuntem* nascebatur, effectis notabilem historiam adfert Xenophon lib. IV. de Exped. Cyri pag. 342.

— Ἀφ' οὗ οἱ τοῦτο φαγόντες, ὑγιαίνοντες μὲν ἐξίστανται τότε δὲ ἐπιληπτικοὺς, ἀθλίως ἀπαλλάττονται] Idem refert Ælianus lib. V. Hist. Anim. cap. 42. Ἐν Τραπεζοῦντι δὲ τῇ Ποντικῇ ἐκ τῆς πύξου γίνεσθαι μέλι πέπυσμαι· βαρὺ δὲ τὴν ὀσμὴν τοῦτο εἶναι· καὶ ποιοῦν μὲν τοὺς ὑγιαίνοντας, ἔκφρονας. τοὺς δὲ ἐπιληπτικοὺς, εἰς ὑγείαν ἐπανάγει αὖθις. *In Trapezunte Pontica ex buxo mel fieri accepi: hocque esse odoratu grave, quod eos, qui comitiali morbo correpti, sanet, sanos vero dementet.*

— Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις Τραπεζοῦς ἀπὸ Τραπεζοῦντος παιδὸς Λυκάονος, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ] Aliter Hyginus Fab. 176. *Eo loco Arcas oppidum communivit, quod Trapezos appellatur.* & Fab. 275. *Arcas Jovis filius in Arcadia Trapezunta.* Tzetzes ad Lycophronem v. 481. Ὁ Ζεὺς ἐπιξενωθεὶς τῷ Λυκάονι, ἐσιᾶτο. Οἱ δὲ τούτου υἱοὶ ἀπόπειραν ποιούμενοι εἰ Θεός ἐστιν κρεανομήσαντες Νύκτιμον, καὶ τὰ τούτου κρέατα συμμίξαντες τοῖς ἄλλοις κρέασι, παρέθηκαν τῷ Διΐ. Ὁ δὲ ὀργισθεὶς ἀνέτρεψε τὴν τράπεζαν, ὅθεν καὶ Τραπεζοῦς πόλις ἐστὶν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Scholiastes Germanici ad Bootem: *Hunc dicunt Arcadem Jovis filium esse, de cujus post nomine Arcadia dicta est: quem Lycaon Pelasgi filius, cum Jovem hospitio recepisset, infantem membratim laceravit & Iovi in epulis apposuit, tentans Iovem utrum Deus esset. Iovis autem dicitur domum Lycaonis fulmine incendisse eoque loco civitatem constructam qua Trapezos appellata est: Lycaonem vero convertisse in lupum. Arcadem autem compactis membris ad vitam reduxisse & cuidam caprario dedisse nutriendum.*

— Ὁ πολίτης Τραπεζούντιος, ὡς Σελινούντιος] In duobus nummis apud Goltzium legitur: ΤΡΑΠΕΖΩΝΤΙΩΝ. ut apud Parutam: ΣΕΛΙΝΩΝΤΙΩΝ. de quo supra suo loco.

ΤΡΑ'ΒΑΛΑ, πόλις Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τραβαλεύς] Videtur Τράβαλα, vel potius, Τρέβαλα, scribendum ob literarum ordinem.

ΤΡΑΥΣΟΙ', πόλις Κελτῶν. Ἔθνος, ὃς οἱ Ἕλληνες, Ἀγαθύρσους ὀνομάζουσι] Scribendum videtur: πόλις Γετῶν ἔθνους, uti apparet ex Herodoto lib. v. cap. 4. ubi inter Getas & Thraces eos commemorat: Οὐνόματα δὲ πολλὰ ἔχουσι κατὰ χώρας ἕκαστοι· νόμοισι δὲ οὗτοι παραπλησίοισι πάντες χρέωνται κατὰ πάντα, πλὴν Γετέων καὶ Τραυσῶν, καὶ τῶν κατύπερθε Κρηστωναίων οἰκεόντων. *Habent autem multa nomina singularum regionum singuli.* (Thraces.) *Moribus tamen & opinionibus consimilibus imbuti sunt, præter Getas & Trausos & Crestonaeos, qui superiorem regionem incolunt.* Nisi quis putet potius legendum: πόλις Κελτῶν, καὶ ἔθνος. ut duo diversa intelligantur: atque ita de *Celtica* illa *urbe* amplius inquirendum. Sed priorem conjecturam veriorem existimo. Hesychius *Scythas* facit: Τραῦσοι (sic enim scribo pro Τραῦσος) ἔθνος Σκυθικὸν, οἱ τοῦτο μὲν γινομένους ἀτιμάζουσι, τοῦτο δὲ τελευτῶντας κατευφημίζουσιν. ex Herodoto.

ΤΡΑΦΗ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τραφαῖος] Videtur esse eadem, quæ supra Τάφραι καὶ Τάφρη, ubi vide.

ΤΡΑ'ΦΕΙΑ, πόλις Βοιωτίας, πολλὰ θρέμματα ἔχουσα. Τὸ ἐθνικὸν, Τράφιος, ἢ Τραφιεύς] Salmasius: Τράφιος ἢ Τραφιεύς.

ΤΡΑΧΙ'Σ, πόλις Θετταλίας, ὑπὸ τὴν Οἴτην] Straboni lib. IX. pag. 423. scribitur Τραχὶν, ubi *Phocidi* tribuitur, item Tzetzi ad Lycophronem pag. 147. Eustathio ad Homeri Iliad. B. pag. 320. Τρηχὶν, ἤτοι Τραχὶν, ex hoc loco, ut videtur. Herodotus lib. VIII. cap. 31. Τρηχινίην vocat regionem sive agrum vicinum. De hujus oppidi origine Athenæus ex Scythino Teio lib. XI. pag. 461. hæc adfert: Ἡρακλῆς λαβὼν Εὔρυτον καὶ τὸν υἱὸν ἔκτεινε φόρους πρήσσοντας παρ' Εὐβοέων· Κυλικρανας ἐξεπόρθησε ληϊζομένους· καὶ αὐτόθι πόλιν ἐδείματο Ἡρακλείαν τὴν Τραχινίαν καλεομένην. *Hercules captos Eurytum Eurytique filium ideo necavit, quod tributa exigerent ab Eubœensibus: Cylicranas vastavit, quod prædas egissent: urbem condidit Heracleam, quam Trachiniam cognominarunt.* Extat Epigramma nondum, quod sciam, vulgatum, in Bibliotheca Barberina, Διονυσίου ἐπὶ ῥοπάλῳ ἀνατεθέντι Ἡρακλεῖ, huc pariter pertinens:

Ἡρακλέες Τρηχῖνα πολύλιθον, ὅς τε καὶ Οἴτην
Καὶ βαθὺν ἄδενδρα πεῦκα πολὺ Φελλέος.

Τοῦτ

Τῶν τοι ἀγροτέρης Διονύσιος αὐτὸς ἐλαίης
Χλωρὸν ἀπὸ δρεπάνῳ θῆκε τομαῖον ῥόπαλον.

—— Ὑπὸ Ἡρακλέους κληθεῖσα, καὶ ὀνομασθεῖσα διὰ τὴν τραχύτητα] Extat Oraculum apud Eusebium lib. VI. de Præp. Euang. cap. 7. Locro datum, in quo *Herculea* dicitur *Trachin:*

Τρηχῖν' ἐξαλέσας πόλιν Ἡρακλῆος θείαν,
Ὦ Λοκρέ. σοὶ δὲ Ζεὺς ἄλλας δώσει, ἤδη ἔτι δώσει.

O Locre Herculeam ferro Trechina ruisti:
Juppiter ipse graves ultra pro crimine pœnas
Exiget.

ubi vulgo malo editur Τραχῖν'. Huc quoque alludit alterum Oenomao datum apud eundem lib. V. cap. 22. ubi transpositione vocalium similiter peccatum. Hinc etiam Ἡρακλεῶται Τραχίνιοι, uti in Goltzii nummo. Habitavit ibidem Hercules exulans ob Iphiti cædem. Scholiastes Græcus ad Sophoclis Trachin. pag. 332. Πόλις Θετταλίας ἡ Τραχὶν, ἐν ᾗ Ἡρακλῆς κατῴκησε διὰ τὸν τοῦ Ἰφίτου φόνον κατὰ τὸν νόμον. Vide Apollodorum Biblioth. lib. II.

—— Ὁ πολίτης, Τραχίνιος καὶ Τρηχίνιος, καὶ Τραχινιαῖος] Isaacus Casaubonus ultimum gentile Τραχινιαῖος pertinere existimat ad *Trachinem*, Phocidis oppidum prope Lebadiam. de quo Strabo lib. IX. pag. 423. ex vestigiis lectionis Aldini Codicis, in Notis ad eum locum.

ΤΡΕΜΙΘΟΥ͂Σ, κώμη Κύπρου. Καλοῦνται Τρεμιθούσιοι] S. Spiridion Τρεμιθούντων Episcopus vocatur apud Metaphrasten.

—— Καὶ Τρεμιθοπολῖται] Apud Goltzium nummus habet: ΤΡΕΜΙΘΟΠΟΛΙΤΩΝ.

—— Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον πεφυκυιῶν Τερμίνθων, ἃς Κύπριοι Τρεμίθους καλοῦσιν] Scholiastes Antholog. Græc. Epigr. lib. I. pag. 119. Τερέβινθος, τὸ αὐτὸ καὶ Τέρμινθος, ὃ Τρέμιθον ὀνόματι Νίκανδρος, γίνεται δὲ τὸ πλεῖον ἐν Ὠρικῷ τῆς Μακεδονίας. Ἔστι δὲ καὶ Τέρμινθος κώμη Κύπρου, ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὴν πεφυκυιῶν Τερμίνθων, ὥς φησι Στέφανος. Nicandro autem appellari Τρέμιθον verum est: apud illum enim Theriac. pag. 60. legitur,

—— Καὶ Τρεμίθοιο νέον πολυειδέα καρπόν.
—— *Et Terebinthi fructum diversarum specierum recentem.*

ubi Scholiastes: Τρέμιθος δὲ, ὁ λεγόμενος Τερέβινθος, οὗ τὸν καρπὸν πολυειδέα φησὶ, δηλαδὴ ποικίλον τῇ χροιᾷ· ὁ γὰρ Τερέβινθος τοὺς κόκκους φέρει διαφόρους χροιὰς καὶ εἴδη ἔχοντας.

ΤΡΕΜΙ'ΛΗ, ἡ Λυκία ἐκαλεῖτο οὕτως] Antoninus Liberalis cap. XXXV. Metamorph. Τερμιλίδα *Lyciam* ante ait dictam.

—— Τῆς δ' ὀλοοὶ παῖδες, Τλῶος, Ξάνθος τε, Πίναρος] *Pinari* fluvii in sinu Issæo mentio supra v. Ἰσσός.

—— Ἀλέξανδρος δὲ πλουτιέας *] MSS. hoc loco nil juvant. In uno eorum: Ἀλέξανδρος πλουτιέας τοὺς δὲ τοῦ Λύκιξ Βελλεροφόντης. Existimo pro, πλουτιέας, legendum, Τελμερίας. Supra enim v. Τέλμισσα ad hunc locum lectorem remittere videtur. *Alexander* autem Λυκιακὰ scripsit, ut patet vv. Γάγαι. Λάμος. Οἰνόανδα. Ἄρξα. Pro Τερμιλίας autem scribendum Τρεμιλέας.

ΤΡΗ͂ΡΟΣ, χωρίον Θρᾴκης, καὶ Τρῆρες Θρᾴκιον ἔθνος] Strabo lib. XIII. pag. 586. Τὰ δ' ἑξῆς Τρῆρες, καὶ οὗτοι Θρᾷκες. *Quæ deinceps sunt, Treres, ipsi quoque Thraces.* Iidem, qui paullo post dicuntur Τραῆρες.

ΤΡΙΒΑΛΛΟΙ', ἔθνος Ἰλλυρικόν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ὄνομα δὲ τούτοις τῶν θεῶν τῶν βαρβάρων
Τί ἐστι, Μανθάνω Τριβαλλοί.] Apud *Aristophanem* in *Avibus* pag. 611. locus hic ita legitur:

Πι. Ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς βαρβάροις
Τί ἐστιν; Πρ. ὅ, τι ἐστί; Τριβαλλοί. Πι. μανθάνω.

Pi. *Nomen autem diis barbaris*
Quod est? Pro. *quod est? Triballi.* Pi. *intelligo.*

ΤΡΙΗ'ΡΗΣ, πόλις Συρίας. Ὁ πολίτης, Τριηρίτης] Meminit Polybius lib. V. pag 412. ubi de Antiocho: Μετὰ δὲ ταῦτα ποιησάμενος τὴν εἰσβολὴν, κατὰ τὸ καλούμενον Θεοῦ-πρόσωπον, ἧκε πρὸς Βηρυτόν. Βότρυν μὲν ἐν τῇ παρόδῳ καταλαβόμενος, Τριήρη δὲ καὶ Κάλαμον ἐμπρήσας. *Deinde per Theu-prosopon Syriam ingressus Berytum venit: & in transitu Botrym occupavit; Trierem & Calamum incendit.* Lycia locum hoc nomine commemorat Pindari Scholiastes ad Olympia, Od. VII. pag. 62. Ἐν Λυκίᾳ δὲ ἐστιν πόλις Ἀρύκανδα καλουμένη. ἧς πλησίον ἱερὸν ἦν χωρίον. Ὁ πρότερον μὲν Ἔμβολος ἐκαλεῖτο διὰ τὴν θέσιν τοῦ χωρίου· Ἐκ γὰρ πολλῶν καὶ πλατέων τῶν παρακειμένων πετρῶν, εἰς ὀξὺ λήγει μέρος ἡ χώρα. νῦν δὲ προσονομάζονται Τριήρης, ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας. ἐπεὶ πλοίῳ προσέοικεν ἡ θέσις τοῦ τόπου.

ΤΡΙ'ΚΑΛΟΝ καὶ Τρίκαλα οὐδετέρως, πόλις Σικελίας· Φίλιστος] Apud Philippum Parutam in nummis Siciliæ pag. 103. ΤΡΙΑΚΑΛΑ. Apud Eustathium tamen ad Homeri Iliad. B. pag. 330. ita ut hic, his verbis: Τρίκκη δὲ πόλις Θεσσαλίας ἀπὸ Τρίκκης θυγατρὸς μὲν Πηνειοῦ ποταμοῦ, γυναικὸς δὲ Ὑψέως. Ταύτην Τρίκκαλα τινές φασιν, ἀρῆν καλεῖσθαι. Οἱ δὲ παλαιοὶ Τρίκαλα οὐδετέρως δι' ἑνὸς κ', πόλιν Σικελίας ἱστοροῦσι. Apud Diodorum Siculum in Excerptis lib. XXXVI. pag. 913. Τριόκαλα scribitur: Τριόκαλα δὲ αὐτό φασιν ὀνομᾶσθαι, διὰ τὸ τρία καλὰ ἔχειν. πρῶτον μὲν ναμαλιαίων ὑδάτων πλῆθος, διαφέρων τῇ γλυκύτητι. δεύτερον παρακειμένην χώραν ἀμπελόφυτόν τε καὶ ἐλαιόφυτον καὶ γεωργεῖσθαι δυναμένην θαυμαστῶς. τρίτον, ὑπερ-

περιβάλλουσιν ὀχυρότητα, ὡς ἂν ὑπὸ μεγάλης πέτρας ἀναλώτῳ. *Triocala inde nominatum, ajunt, quod tria pulchra contineret. Primum enim aquis fontanis eximia dulcedinis abundat. Deinde agros habebat adjacentes, vinetorum & olivetorum plantationi, frugumque culturæ mirifice idoneos. Tertio locus tam firmus erat, ut nihil supra, utpote magna rupe atque inexpugnabili a natura instructus.* Hodie, *Troccoli*.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Τριακαλῖνος, καὶ Τριακαλίνη θηλυκῶς] Act. IV. Synodi VI. CP. occurrit Georgius Episcopus Ecclesiæ Τροκαλιτάνης τῆς ἐν Σικελίᾳ.

ΤΡΙΚΑ'ΡΑΝΑ, φρούριον τῆς Φλιασίας] Suidas: Τρικάρανον, φρούριόν ἐστι τῆς Ἀργείας οὕτω καλούμενον. *Tricaranum, castellum Argivum ita dictum.* Sed utroque numero effertur ut vox præcedens. Τρικάρηνα autem insula, cujus meminit Pausanias in Corinthiacis pag. 150.

ΤΡΙ'ΚΚΗ, πόλις Θεσσαλίας ἀπὸ Τρίκκης τῆς Πηνειοῦ θυγατρός] Recentioribus plurali numero Τρίκκαι dicitur, teste Hieroclis Notitia. Tzetzes Chiliad. IX. v. 700. Τρίκαλα vocat, quod vulgare ejus nomen esse Sophianus ait.

ΤΡΙΚΟ'ΡΥΝΘΟΝ, οὐδετέρως, Δίδυμος καὶ Διόδωρος] Scribe, Τρικόρυθον ut supra voce Τετράπολις & apud Strabonem lib. VIII. pag. 383.

—— Καὶ Τρικορυνθόθεν, καὶ Τρικορυνθόνδε. καὶ Τρικορυνθοῖ] Scribe καὶ Τρικορυθόθεν, καὶ Τρικορυθόνδε, καὶ Τρικορυθοῖ. Et sic Meursius.

ΤΡΙΝΑΚΡΙ'Α, ἡ Σικελία, παρὰ τὸ τρεῖς ἔχειν ἄκρας.

—— Καλλίμαχος δ' Αἰτιῶν πρώτῃ, τρινάκριον Πόντον φησίν. Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἢ ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει] Similiter Apollonius Rhodius lib. IV v. 291. de Istro.

Ἔνθα διχῇ τὸ μὲν ἔνθα μετ' Ἰονίην ἅλα βάλλει

Τῇδ' ὕδωρ, τὸ δ' ὄπισθε βαθὺν διὰ κόλπον ἵησι

Σχιζόμενος Πόντου τρινακρίου εἰσανέχοντα.

Ibi duobus bracchiis, altero quidem recta tendit in Ionicum mare

Alterum pone in profundum mittit sinum

Scissus Ponti Trinacrii exsurgentem.

Ubi Scholiastes vetus falso existimat τρινάκριον pro Τυῤῥηνικὸν καταχρηστικῶς positum: id enim sequentia manifeste redarguunt.

—— Ἢ ὅτι θρινακί ἐστιν ὁμοία] Eustathius ad Dionysium pag. 67. Ἄλλοι δέ φασιν ὅτι Θρινακία λέγεται διὰ τὸ ἐοικέναι θρίδακι.

—— Πολλὰ δὲ ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος χωρία προσηγόρευται· Αὐρνησίς, Βρεττήσιον, Σαρδώ] Scribe: Λύρνησσὸς, Βρεντέσιον, Σαρδώ.

—— Σίβυλλα δὲ Τρίνακρον τὸ Ποσειδῶνος Σικελίας *] Philippus Cluverius explet hoc modo, Σικελίας ἄρξαι φησί. Scholiastes Græc. Epigramm. lib. II. pag. 240. Σίβυλλα δὲ Τρινακίη νῆσος, τὴν ἔκλεσε Τρίνακος ἥρως υἱὸς ποντομέδοντος, Ποσειδάωνος ἄνακτος. Scholiastes Apollonii lib. IV. v. 965. Θρινακὴν vocat.

—— ——— ——— ——— ἄρξαι

Τρινακρίης νῆσον, τὴν ἔκλεσε Τρινάκρος ἥρως Υἱὸς, ποντομέδοιο Ποσειδάων ἄνακτος] Scribe, Τρινακίης & Τρίνακος. & Ποσειδάωνος. Ita Scholiastes Epigrammatum, & Eustathius ad Dionysium. Servius ad Virgilii lib. I. Æn. 200. in schedis Fuldensibus: *sane Philostephanus* περὶ τῶν νήσων *sine r litera Trinaciam appellat*, ὅτι Τρίνακος αὐτῆς πρῶτος ἐβασίλευσεν.

—— Ὕστερον ἐκλήθη ἀπὸ Σικανοῦ *] Adde ex MSS. Σικανία. uti notavit & Salmasius.

ΤΡΙΟ'ΠΙΟΝ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Τριόπου τοῦ πατρὸς Ἐρυσίχθονος. Λέγεται καὶ Τριοπία. Ἑλλάνικος δὲ καὶ Τρίοπα φησὶν αὐτὸν, ἀπὸ τοῦ Τριόπου] *Triopsum urbs Cariæ a Triopa vel Triope Erysichthonis patre.* Item Cnidi promontorium. *Triopas* autem vel *Triops* Canaces & Neptuni filius. Apollodorus lib. I. Κανάκη δὲ ἐγέννησεν ἐκ Ποσειδῶνος Ὁπλέα καὶ Νηρέα καὶ Ἐπωπέα καὶ Ἀλωέα καὶ Τρίοπα. Unde *Triopeius Erysichthon* dicitur Ovidio. Sed non adstipulatur vetus Theocriti Scholiastes ad Idyll. XVII. v. 68.

Ἐν δὲ μιᾷ τιμῇ Τριόπου κατέθηκε Κολώνην

Et eodem honore afficias montem Triopis.

Τὸ δὲ Τριόπιον, ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ἄβαντος ὡς ἐν τοῖς Κνίδου Ἰστορίαις φησί. Et idem paullo ante: Τριόπου βασιλεύς τῆς Κῶ, ἀφ' οὗ ἀκρωτήριον ὠνόμασται τῆς Κνίδου. Qui videtur is, cujus meminit noster supra v. Μέροψ. Rursus Diodorus Siculus lib. V. pag. 227. *Triopam*, a quo *Triopion* promontorium, Solis facit filium. Herodotus lib. VII. cap. 153. Telum insulam ἐπὶ Τριοπίῳ dicit sitam. Supra v. Ἴστρος, Τριόπιον τῆς Κνιδίας dicitur. Vide pleraque hæc congesta pluribus a Salmasio in Notis ad Herodis Attici Inscript. pag. 26. & seqq. item in Exercit. ad Solinum pag. 212.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Τριόπιος, καὶ Τριοπίτης θηλυκὸν, καὶ Τριοπίς, ὡς ἀπὸ τοῦ Τριοπεύς] Salmasius d. l. legit: Τὸ ἐθνικὸν Τριόπιος καὶ Τριοπίτης· καὶ Τριοπῖτις τὸ θηλυκὸν· καὶ Τριοπιεὺς ὡς ἀπὸ τοῦ Τριοπεύς.

—— Τριοπικὸν ἱερὸν Ἡρόδοτος πρώτῃ] Herodotus lib. I. cap. 144. ubi de Doricis civitatibus.

ΤΡΙΠΟΔΙ'ΣΚΟΣ, καὶ Τριποδίσκοι, κώμη τῆς Μεγαρίδος. Λέγεται καὶ Τριποδίσκη] Straboni lib. IX. pag. 394. locus vocatur Τρίποδοι & Τριποδίσκιον.

—— Ὁ πολίτης Τριποδίσκιος] In Vaticana Bibliotheca extat Dionysii Thracis Ars Grammatica cum diversorum veterum expositionibus: quos inter etiam ad caput περὶ ἀρι-

Trojana classis Æneam exspectasse sociosque ejus castra in tumulis habuisse memoratur, quæ ex illo tempore Trojana appellantur. *Cestria* autem oppidum in *Epiri* ora apud Plinium lib. IV. cap. I. Puto & hoc nomen restituendum apud Scylacem pag. 118. in loco vexatissimo.

—— Ἔστι καὶ Τροία πρὸς τῷ Ἀδριάτῃ τῆς Βενετίας] Lego: πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ.

ΤΡΟΙΖΗ'Ν, πόλις Πελοποννήσου.

—— Ἐκαλεῖτο Ἀφροδισιάς, καὶ Σαρωνία, καὶ Ποσειδωνιάς] Ποσειδωνία. ἢ Ποσειδωνιάς. Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag 287.

—— Καὶ Ἀνθανίς] An Ἀνθειαις? Eustathius d. l. hoc omisit. Supra v. Ἁλικαρνασσὸς memoratur Ἄνθης quidam Τροιζήνιος Halicarnassi conditor, ex quo Halicarnassenses Ἀνθειάδαι. Numquid ab eo ipsa Τροιζὴν dicta Ἀνθανίς?

—— Ἔστι καὶ ἄλλη Τροιζὴν ἐν Μασσαλίᾳ τῆς Ἰταλίας, ἧς Χάραξ Τροιζηνίχα χώραν φησί] Eustathius d. l. ἐν Ἰταλίᾳ Μασσαλιωτικῇ.

ΤΡΟ'ΚΜΟΙ, ἔθνος Γαλατικόν· ἐκαλοῦντο δὲ Τροκμηνοί] Τρωγμοὶ appellantur in Excerptis Memnonis apud Photium cap. 20.

ΤΡΥ'ΧΑΙ, πόλις Εὐβοίας. Λυκόφρων δὲ μεταφέρας, Τρύχαντος καλεῖ] Immo, Τρύχαντα, scribitur apud Lycophronem & Tzetzem scholiasten vocandi casu: unde manifestum est, non posse genitivum esse Τρύχαντος.

ΤΡΩ'ΓΙΛΟΣ χώρα ἐν Σικελίᾳ] Χωρίον legit Cluverius: est enim vicus duntaxat prope Syracusas.

—— Ἔστι καὶ χώρα Μακεδονίας] Supra dicitur: Τρώγιλος.

—— Ἔστι καὶ Τρωγιλία τῆς Μυκάλης, ἢ λέγεται καὶ Τρωγίλιον] Strabo lib. XIV. pag. 636. Καὶ αὐτὴ δ' ὁ Τρωγίλιος ἄκρα πρόπους τις τῆς Μυκάλης ἐστί. *Ipsum Trogilium promontorium, quasi pes quidam Mycales procurrens est.* Unde forte & hic scribendum, Τρωγίλιος pro Τρωγίλιον.

ΤΡΩΙ'Α'Σ, ἡ χώρα τῆς Ἰλίου, ἡ ἐκαλεῖτο Τευκρὶς, καὶ Δαρδανία καὶ Ξάνθη. Τὸ ἐθνικὸν, Τρωαδεύς] Apud Pyrrhum Ligorium duo extant nummi, in quibus: ΟΜΟΝΟΙΑ CΜΥΡΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΡΩΑΔΕΩΝ. Apud Franc. Gotifredum nummus est, in cujus una area caput muliebre turritum cum hac epigraphe: ALEX. TRO. In aversa circum equum pascentem: COL. AVGO. & subtus: TROA. Apud Ill. Cassianum Puteum vidi nummum Commodi, Æneæ Vici manu depictum, in cujus aversa circum virum nudum dextro pede basi quadratæ innixum & manu dextra ramum porrigentem legitur: COL. AVG. TROAD. Similiter in nummo Philippi Junioris apud eundem circum lupam lactantem Romulum & Remum: COL. AVG. TROA. Ligorius ex nummo Commodi profert: COL. AVG. FELIX. TROAD. Similem Crispinæ adfert Tristanus Tom. I. pag. 751. COLO. AVG. TROAS. Fuit enim Colonia hæc juris Italici, ut habet l. 1. D. de Censibus. In nummo M. Aurelii Antonini apud Leonardum Augustinum circum satyrum gestantem vini utriculum pariter: COL. AVG. TROAD. In Caracallæ apud Tristanum Tom. II. pag. 179. circum templum: COL. ALEX. TROAS.

—— Ἐντεῦθεν ἦν καὶ Ἡγησάναξ γραμματικός, γράψας περὶ τῆς Δημοκρίτου λέξεως βιβλίον ἓν περὶ ποιητικῶν λέξεων.] De hoc vide Jo. Gerardum Vossium lib. III. de Hist. Græc. pag. 371. qui eundem esse credit cum Alexandrino Athenæi; quam sententiam omnino approbo.

ΤΥ'ΑΝΑ, πόλις μέση Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας.

—— Καὶ Τυανῖτις, θηλυκόν] Pars una *Cappadocia Τυανῖτις* dicitur apud Strabonem in princ. lib. XII.

—— Ἐκαλεῖτο δὲ Θόανα, καὶ κατὰ παραχαραγμὸν, Τύανα, ὡς Ἀρριανός] Arrianus in Periplo Ponti Euxini: Ὁπότε καὶ τὰ Τύανα τὰ ἐν τοῖς Καππαδόκαις Θόανα λέγουσιν ὅτι οὕτως ὀνομάζεσθαι, ἐπὶ Θόαντι τῷ βασιλεῖ τῶν Ταύρων. *Sic enim Tyana quoque urbs Cappadocia olim Thoana fuit appellata a Thoante rege Taurorum.* Vitruvius lib. VIII. cap. 3. *Tuanam* vocat.

ΤΥΗ'ΝΙΣ, πόλις Κόλχων, ἀπὸ Τυήνιδος ποταμοῦ] Eadem, quæ supra dicta est ΠΤΥΓ'ΝΙΣ. Pomponius Mela lib. I. cap. 19. *Cygnum* dicit appellatam: *At in primo flexu jam curvi littoris oppidum est, quod Græci mercatores constituisse & quia cum cæca tempestate agerentur, ignaris qua terra esse cygni vox notam dederat Cygnum appellasse dicuntur.* est enim haud dubie idem locus. Apud Scylacem scribitur Γυηνὸς πόλις Ἑλληνὶς καὶ Γυηνὸς ποταμός. Apud Apollonium Rhodium lib. IV. v. 131. mentio fit Τιτηνίδος αἴης. ubi Scholiastes: ὁ Τιτῆνος ποταμοῦ, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Τιτηνὶς κέκληται, μνημονεύει Ἐρατοσθένης ἐν Γεωγραφίᾳ. ut vix habeam, quid de tanta scripturæ diversitate pronuntiem.

ΤΥΛΗΣΣΟ'Σ, ὄρος Ἰταλίας. Τὸ τοπικὸν, Τυλήσσιος. Λυκόφρων,

Ἄλλοι δὲ πρῶνας δυσβάτους Τυλησσίων]

Apud Lycophronem v. 993. legitur

Ἄλλοι δὲ πρῶνας δυσβάτους Τυλησίους.

ubi Scholiastes: Τυλήσιον, ὄρος καὶ πόλις καὶ δρυμὸς ἐν Ἰταλίᾳ. Eustathius ad Homerum pag. 295. Τυλησσὸς legit ex Stephano.

ΤΥ'ΛΙΣ, πόλις Θρᾴκης τοῦ Αἵμου πλησίον, καὶ κλίνεται Τύλεως] Polybius lib. IV. pag. 313. urbem hanc appellat Τύλην. sed Henricus Valesius ad Excerpta Polybii pag. 4. locum istum ex nostro corrigit.

ΤΥ'ΜΗΝΝΑ, κώμη Λυκίας.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Τυμηνεύς, ὡς Πιναρεύς] An legendum Πιναρεύς?

ΤΥ'ΜΗΣ, Τύμητος, πόλις Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν, Τυμνήσιος ὡς Σφεγγήσιος] Scribe: ὡς Φαχήσιος. Infra v. h.

ΤΥΜΝΙΣΣΟ'Σ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Τυμνισσοῦ ῥάβδου] Forte scribendum Τυμνησσός. Vide supra vv. Α'γορησσὸς & Α'χακήσιον.

ΤΥ'ΜΦΗ, ὄρος Θεσπρωτικόν] Supra v. Τάρφη corrupte legitur Στύμφη. item apud Strabonem lib. VII. pag. 325. ut ibi monuimus. Cl. Salmasius legit, Θεσπρωτόν.

—— Καὶ Τυμφαία πόλις] Arrianus lib. I. pag. 4. Τὰ τῆς Τυμφαίας ὄρη commemorat: ubi itidem Στυμφαίας editur.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Τυμφαῖος καὶ θηλυκῶς Τυμφαία] Hesychius: Τυμφαῖον ἔθνος ἄθεον. apud eundem mendose: Δίσπατρος Θεὸς παρὰ συμφαίοις. pro Τυμφαίοις.

—— Καὶ Τυμφαιίς] Apud Callimachum pag. 20. Στυμφαίδες male legitur: item apud ejus Scholiasten: Στύμφαι, χωρίον τῆς Η'πείρου. λέγεται δὲ καλὰς βοῦς ἔχειν τὴν Η'πειρον. pro Τυμφαίδες. & Τύμφαι. De boum Epiroticorum præstantia notum est.

ΤΥ'ΜΩΛΟΣ, οὕτως ὁ Τμῶλος κατὰ ποιητικὸν σχηματισμόν] MSS. κ. π. μετασχηματισμόν. Alterum legitur in nummo apud Franc. Gotifredum circum mulierem sedentem & dextra cantharum vini effundentem: ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ. in aversa circum caput virile pampinis redimitum: ΤΜΩΛΟΣ. Alterum occurrit in Epigrammate Ε'ρυκίου nondum edito, in Bibliotheca Barberina:

> Γάλλος ὁ χαιτάεις, ὁ νεητόμος, ὡπὸ Τυμώλου
> Λύδιος ὀρχηστὰς, μακρὸν ὀλολυζόμενος.
> Λασπέρα * σαιτυρίη τάδε ματέρι, τύμπανα ταῦτα. * leg. Σατυρείη.
> Θήκατο, καὶ μάστιν τὴν πολυαστράγαλον.
> Ταῦτα τ' ὀρεί χάλκα λάλα, κύμβαλα καὶ μυρόεντα
> Βόστρυχον, ἐκλύσσας ἄρτι ἀναπνευσάμενος.

ΤΥ'ΝΗΣ, Τύνητος, πόλις Σικελίας] Immo *Africa* prope Carthaginem, scribitur autem Τύνης quoque apud Polybium lib. I. pag. 32. apud Strabonem male Τύνις.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Τυνησαῖος, ὡς Φρυγησαῖος] Scribe: Φεγγησαῖος. Sic ferme erratum supra v. Μύνης. Salmasius vero legit: Τυνήσιος, ὡς Φεγγήσιος, Γυμνήσιος, Α'δρυμήσιος. Sed temere, cum Φαγγησαῖος infra legatur.

ΤΥ'ΡΑΣ, πόλις καὶ ποταμὸς ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ. καὶ ἔδει αὐτὴν τὴν Τύραν, Τυράτην εἶναι τὸ ἐθνικόν. Ε'στι καὶ Τυράτης ἀπὸ τῆς Τύρας. Ο' δὲ Πολυΐστωρ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πόλιν Τύραν, τοὺς δὲ πολίτας, Τυρανοὺς] Herodotus lib. IV. cap. 51. Μετὰ δὲ τοῦτον Τύρης, ὃς ἀπὸ βορέω μὲν ἀνέμου ὁρμᾶται, ἄρχεται δὲ ῥέων ἐκ λίμνης μεγάλης, ἡ οὐρίζει τήν τε Σκυθικὴν καὶ Νευρίδα γῆν. ἐπὶ δὲ τῷ στόματι αὐτοῦ κατοίκηνται Ε'λληνες οἱ Τυρῖται καλέονται. *Post hunc Tyres, qui ab aquilone means ortum trabit ex ingenti palude, qua Scythicam terram a Nebride separat. Ad ostium hujus incolunt Græci, qui Tyritæ vocantur* Apud Hesychium tamen ut hic: Τύρας, ὁ Περσικὸς χιτὼν ἢ ποταμὸς ἐκδιδοὺς εἰς τὸν Βορυσθένη. Hinc etiam Τυρικὸς & Τυρικὴ χώρα apud Suidam v. Ποσειδώνιος. Apud quem tamen in eodem nomine erratum v. Σκύθαι. ubi Τύραννον legitur pro Τύραν. Salmasio autem in fine hic legenti Τυραίους pro Τυρανοὺς non adsentior. In Dacia enim & Mœsia obtinebat Italica inflexio: dein exsertim legitur sic in M. Aurelii Antonini nummo apud D. Marescalcum Lotharingum, circum aquilam annulum vel serpentem in gyrum circumvolutum rostro gestantem: ΤΙΡΑΝΩΝ. Strabo autem modo Τυριγέτας modo Τυρηγέτας & Τυῤῥηγέτας vocat, Plinius *Tyragetas*, voce composita ex *Tyra* fluminis & *Getarum* nomine. Unde apud Ptolemæum, ubi Τυραγγέται scribitur, non dubito reponere Τυραγέτας, uti etiam apud Strabonem.

——Ε'καλεῖτο δὲ ὀφιοῦσσα] Ο'φιοῦσσα. Scylax, Strabo, Ptolemæus.

ΤΥΡΑΚΙ'ΝΑΙ, πόλις Σικελίας, μικρὰ μὲν, εὐδαίμων δὲ ὅμως] Nusquam apud alios nomen hoc occurrit. Unde ego Cluverii conjecturæ acquiesco hanc esse Τριακίνην sive Τριακίνην Diodori. Unde *Triacienses* apud Plinium. Adi ejus Siciliam lib. II. cap. 13.

ΤΥΡΙΤΑΚΙ'ΤΗ, πόλις Πόντου. Τὸ ἐθνικὸν, Τυριτακαῖος, καὶ Τυριτακηνὸς τῷ συνήθει τύπῳ] Scribe: ΤΥΡΙΤΑ'ΚΗ. ut apparet ex gentili. Plinius lib. VI. cap. 4. *Oppida in ripis habuit complura: celeberrima, Tyritacen, Cygnum & in faucibus Phasin.* Apud Ptolemæum corrupte, Τυρικτάκη. apud Anonymum Τυραστάκη.

ΤΥΡΕ'ΔΙΖΑ, πόλις Θρᾴκης μετὰ Σέῤῥειον] Ordo literarum postulat ΤΥΡΟ'ΔΙΖΑ. uti scribitur apud Herodotum lib. VII. cap. 25.

ΤΥ'ΡΟΣ, νῆσος ἐν Φοινίκῃ] Fuit Metropolis provinciæ Phœniciæ & colonia Romanorum, uti testatur l. 1. D. censibus. item nummus Gordiani apud Tristanum Tom. II. pag. 508. in quo, COL. TYR. METR. legitur. & alius similis Valeriani apud eundem Tom. III. pag. 8. Tres etiam vidi nummos Sereniss. Magni Ducis eodem pertinentes: quorum primus habet caput Herculis coronatum, & ab aversa in corona populea circa clavam erectam:

id est;

id est: ΤΥΡΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΗΑΣ. & postea illæ tres literæ in fine sunt Phœniciæ, quod ZVR esse non dubito. Hujus nummi beneficio alios duos intellexi, quorum alter itidem caput habet Herculis & ab aversa itidem in corona populea: quod est, ΤΥΡΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΡΙΑΣ. Alter caput muliebre cum ramo palmæ & in aversa supra triremem: ΗΑΣ Τ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ. quod itidem accipio, ἡ πρώτη Συρίας Τύρου ἱερᾶς Μητροπόλεως. Similis apud Franc. Gotifredum extat, in quo supra triremem ı ⸸ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΘΟΣ. Item alius apud eundem cum capite Herculis coronato in cujus aversa in corona populea circa clavam erectam eadem figura & eædem literæ, ut supra. Ubi forte etiam ΗΑΣ significat Η ΑΣΓΛΟΣ. Ita enim in veteri tabula Puteolana apud Gruterum pag. MCV. Ἐπιστολὴ γραφεῖσα τῇ πόλει Τυρίων τῆς ἱερᾶς καὶ ἀσύλου καὶ αὐτονόμου μητροπόλεως Φοινίκης. Vidi præterea alios duos nummos Latinos, Helagabali unum apud Sereniss. Magnum Ducem, in quo circum Victoriam & tropæum COLON. SEPTIMIA TYRO. alterum Gordiani ab Ænea Vico depictum apud Cassianum de Puteo, in quo circum Imperatorem cum tropæo & victoria legitur: COL. TYRIOR. subtus palma arbor & ara. Erat autem palma peculiare Tyriorum signum, ut Meleagri Epigramma docet, quod in Antipatri Sidonii tumulum scripsit, ubi inter alia

> Φοίνιξ μὲν νίκαν ἐσᾶγεῖ, πάτραντε μεγαυχῆ
> Ματέρα Φοινίκων τὰν πολύπαιδα Τύρον.

Incisus enim fuerat tumulo gallus cum palma.

Υ.

Υ'ΑΓΑ, πόλις Λοκρῶν Ὀξολῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Υαῖος. Θουκυδίδης τρίτῃ] Scribe, Ὀζολῶν. Locus autem Thucydidis, quem respexit, lib. III. pag. 240. est sequens: Καὶ Υαῖοι οὐκ ἔδοσαν ὁμήρους, πρὶν αὐτῶν εἷλον κώμην, Πόλιν ὄνομα ἔχουσαν. *Hyai vero ne obsides quidem dederunt, priusquam vicus eorum nomine Polis ab hostibus est captus.* Videtur autem ex hoc loco Υαίαν nobis urbem conflasse auctor.

Υ'Α'ΜΕΙΑ, πόλις Μεσσήνης, τῶν πέντε μία. Ὁ πολίτης, Υαμείτης, διὰ διφθόγγου] Apud Pausaniam lib. IV. pag. 242. Υαμία absque diphthongo nunc scribitur, nescio an satis recte, cum Stephanus in gentili expressam diphthongi mentionem faciat. Interpretes Pausaniæ *regionem* vocant, *Hyamiam*, cum ipse Pausanias oppidum facere videatur his verbis: Τῆς δὲ γῆς τῆς Μεσσηνίας, Ἀσιναίοις μὲν ἀνεστηκόσιν ὑπὸ Ἀργείων διδόασιν ἐπὶ θαλάσσῃ ταύτην, ἣν καὶ νῦν ἔτι οἱ Ἀσιναῖοι νέμονται. τοῖς δὲ Ἀνδροκλέους ἀπογόνοις (ἦν γὰρ δὴ καὶ θυγάτηρ Ἀνδροκλεῖ καὶ παῖδες τῆς θυγατρός, φεύγοντες δὲ ὑπὸ τὴν πλάνην τοῦ Ἀνδροκλέους, ᾤχοντο ἐς Σπάρτην) τούτοις τὴν Υαμίαν καλουμένην ἀπένειμαν. quæ ita vertunt: *Jam vero agri Messeniaci partem Asinais, quos Argivi ante ejecerant, eam quam nunc etiam ad mare tenent, adsignarunt. Androclis etiam posteris (superstes adhuc erat Androcli filia & ex ea nepotes, qui Androcle mortuo se Spartam contulerunt) regionem donarunt, quæ Hyamia nuncupatur.* quasi videlicet illud τῆς γῆς indefinite positum, deinceps etiam ad τὴν Υαμίαν καλουμένην applicandum esset. Ego Stephani auctoritati magis fiderem, qui, ut & ipse Pausanias, agri partem cum oppido intelligit, ut supra v. Ἀνδανία. Dicitur autem *Hyamia* una ex quinque *Messena* urbibus. Quod firmatur a Strabone, qui lib. VIII. pag. 361. Ἔφορος δὲ τὸν Κρεσφόντην ἐπειδὴ εἷλε Μεσσήνην, διελεῖν φησιν (ὡς προειρήκαμεν) εἰς πέντε πόλεις αὐτὴν, ὥστε τὴν Στενύκλαρον μὲν ἐν τῷ μέσῳ τῆς χώρας ταύτης κειμένην, ἀποδεῖξαι βασίλειον αὐτῷ τῆς βασιλείας. *Ephorus narrat Cresphontem Messena potitum, eam in quinque (ut diximus) partes divisisse, ita ut Stenyclarum, sitam in medio regionis, regiam sibi designaverit.*

Υ'Α'ΜΠΟΛΙΣ. πόλις Φωκίδος] Occurrit nomen hujus urbis hoc modo apud Homerum Iliad. B. v. 521. item apud Herodotum lib. VIII. cap. 28. qui in angustiis illam ponit per quas aditur *Phocis* a Thessalia & Bœotis & Locris Epicnemidiis: Pausaniam item lib. x. pag 680. & Plutarchum de Virt. mulier. pag. 244 & lib. IV. Sympos. pag. 660. Apud Strabonem tamen distinctis vocibus lib. IX. pag. 401. Ὕαντες δὲ τῆς Φωκίδος Ὕαν πόλιν ᾤκισαν. & similiter apud Eustathium ad dictum Homeri locum pag. 275.

Υ'ΑΝΤΕΣ, ἔθνος περὶ Ἀλαλκομενίαν] Scholiastes Pindari Olymp. Od. VI. pag. 56. Ὕαντες ἔθνος βάρβαρον ἀρχαῖον, κατῴκησαν τὴν Βοιωτίαν. Videndus & Tzetzes ad Lycophronem. pro Ἀλαλκομενίαν autem videtur potius scribendum Ἀλαλκομένιον. ut supra h. v.

—— Ἔστι καὶ Υαντία, πόλις Λοκρῶν] Υάνθειαν vocat Plutarchus Quæst. Græc. pag. 294.

Υ'Α'ΠΕΙΑ, πόλις Φωκίδος ἀπὸ Υάπου] Apud Herodotum lib. VIII. cap. 39. occurrit Υαμπείη κορυφή.

Υ'ΑΣΙΣ, πόλις Λιβύης· λέγεται καὶ Ὄασις] Sic inter alios Theodorus Tarsensis eam vocat apud Photium Cod. CCXXIII. pag. 671. Διὰ τί δὲ τὴν ἐνδοτέρω Θεβαΐδος χώραν, ἣν ὀνομάζουσιν Ὄασιν, οὔτε ποταμὸς οὔτε ὑετὸς ἄρδει· ἀλλὰ πηγῶν εὐφραίνει ῥεύματα πολυχεία τῶν οἰκητόρων, ἀλλ' οὐκ αὐτομάτως ἀναδιδομένων. *Cur adhæc Thebaidos interiorem regionem, quam Oasin nominant, neque fluvius, neque imber ullus irrigat, sed fontium duntaxat*

fluxus latificant, qui magno inquilinorum labore exsistunt, non sponte sua. Hinc *Oasena* deportatio in Cod. Theod. l. unica de Aggeribus Nili non corrumpendis.

—— Ο῾ ποιητὴς Σωτήριχος, καὶ ὁ τὰ παίτερα γεγραφώς] Puto scribendum, ὁ καὶ τὰ π. γ.

Υ῞ΒΛΑΙ, τρεῖς πόλεις Σικελίας· ἡ μείζων, ἧς οἱ πολῖται Υ῾βλαῖοι] In antiquo nummo apud Parutam pag. 94. ΥΒΛΑΣ ΜΕΓΑΛΑΣ.

—— Η῾ μικρὰ, ἧς οἱ πολῖται Γαλεῶται, Μεγαρεῖς] MS. hoc loco repetit: ἧς οἱ πολῖται Υ῾βλαῖοι Γ. Μ. recte. Cluverius autem legit, καὶ Μεγαρεῖς. Sed non puto opus esse. Quid enim vetat ad differentiam sic dictos, cum & tertii oppidi incolæ & *Megarenses* Græci commune habuerint nomen: & forte Γαλεῶται Μεγαρεῖς ad distinctionem aliorum. Similiter Theocrito pag. 12. Νισαῖοι Μεγαρῆες· aliis οἱ πρὸς ἰσθμῷ Μεγαρεῖς.

—— Η῾ δὲ ἐλάττων Η῞ρα καλεῖται] Idem Cluverius Η῾ραῖα legit pro Η῞ρα. Vix dubito quia corruptus sit locus, sed dum certior ratio adferri nequit, quam Cluverii illa ex corruptissimo & incertissimo Antonini loco, nil temere mutandum censeo, ne medendo veteribus novi errores serantur.

—— Τὴν Υ῞βλαν ἀπὸ Υ῞βλα τοῦ βασιλέως * διὰ τοῦτο πολλὰς Υ῞βλας καλεῖσθαι τῶν Σικελῶν πόλεων τῶν ἐνοικούντων, Μεγαρέας ἐκάλουν] MSS. Τὴν Υ῞λαν ἀπὸ Υ῞λου τοῦ βασιλέως διὰ τὸ π. locus misere corruptus nec sanandus sine meliorum codicum ope. Philippus Cluverius transpositione mederi conatur lib. 1. Sicil. Antiq. pag. 133. sed deinde lib 11. pag. 333. retractat. Vide supra v. Μέγαρα.

—— Μία δὲ τῶν Υ῞βλων Τίελλα καλεῖται] Scribe, Στύελλα. ut supra h. v. eadem enim est, uti & Cluverius censet.

Υ῞ΓΑΣΣΟΣ, πόλις Καρίας, ὡς Βύβασσος, Καρύασσος. Τὸ ἐθνικὸν, Υ῾γάσσιος, ὡς Βυβάσσιος] Lege: ὡς Βύβασσος. Κάρυσσος. & mox: Βυβάσιος.

Υ῞ΔΗ, πόλις Λυδίας] Eandem esse Υ῞δην cum Sardibus confirmat nummus antiquus apud Pyrrhum Ligorium, in quo caput Herculis cum inscriptione: ΗΡΑΚΛΙ. ΣΑΡ. ΥΔΗ. in aversa clava Herculis cum verbis: ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ ΥΔΑΙΩΝ. Idem diserte affirmat Plinius lib. v. cap. 29. *Lydia celebratur maxime Sardibus in latere Tmoli montis, qui ante Timolus appellabatur, vitibus consitus, & ex ea profluente Pactolo, eodemque Chrysorrhoa ac fonte Tarne: a Mæoniis civitas ipsa Hyde vocitata est, clara stagno Gygeo.* Υ῞δης autem meminit Homerus Iliad. Υ. v, 385.

Τμώλῳ ὕπο νιφόεντι, Υ῞δης ἐν πίονι δήμῳ.

Tmolo sub nivoso Hyde in opulenta civitate.

Ubi Scholiastes, qui sub Didymi nomine innotuit; Υ῞δη διὰ τοῦ δ, πόλις Λυδίας, ἡ νῦν καλουμένη Σάρδεις· διὰ δὲ τοῦ λ Υ῞λη, πόλις Βοιωτίας. Vide Tristanum Tom. 1. pag. 353.

—— Ε᾿ν ᾗ ᾤκει Ο᾿μφάλη, δυναστεύουσα Λυδῶν, Ι᾿ορδάνου θυγάτηρ, ὡς Α᾿πολλώνιος Καρικῶν τετάρτῳ] Scribe: Ι᾿αρδάνου. & vide notas supra v. Ι᾿άρδανος.

—— Ο῞μηρος διὰ τοῦ λ,

Σκυτοτόμος ὄχ᾿ ἄριστος Υ῞λῃ ἔνι οἰκία ναίων] Versus hic Iliad. Η. est 221. ad quem Eustathius pag 678. hæc adfert: Υ῞λη δὲ νῦν πόλις Βοιωτίας περὶ ἧς καὶ προεγράφη ἀλλαχοῦ καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ. Τινὲς δὲ γράφοντες Υ῞δην διὰ τοῦ δ, φασὶν πόλιν εἶναι Υ῞δην, ἐν ᾗ ᾤκει Ο᾿μφάλη, βασίλειον Λυδῶν τὰς νῦν Σάρδεις.

—— Λέανδρος δὲ ὁ Νικάνωρ παραδίδωσιν, ἐν μετονομασίαις τὴν αὐτὴν Υ῞δην καὶ Σάρδεις φησίν] Joannes Gerardus Vossius lib. 11. de Hist. Græc. cap. 12. ex hoc loco putat *Nicanori* Grammatico prænomen *Leandri* fuisse: quod neutiquam probare possum, cum contra ejus sæculi usum sit, nisi nomen esset Romanum, quale libertis imponi solebat. Mihi verius videtur *Nicanorem* adduxisse illum Λέανδρον auctorem dicentem, Υ῞δην esse eandem cum *Sardibus*: adjuvat conjecturam meam, quod Callimachus apud Laërtium in Thalete Λεανδρίου τοῦ Μιλησίου auctoritate usus dicitur, & forte illic rectius Λεάνδρου legeretur: quod nomen Græcum esse & Leander ille nobilis Herus amator, & analogia, ut Μέανδρος, Πείσανδρος, Νίκανδρος, aliaque infinita testantur. Unde hic omnino legendum: Λέανδρος δὲ ὃν Νικάνωρ &c.

Υ῾ΔΙΣΣΟ῾Σ, πόλις Καρίας.

—— Ε᾿ξ οὗ ἐγένηθη Υ῞δις] Υ῞διος Ita & Cl. Salmasius.

Υ῞ΔΡΑ, νῆσος περὶ Καρχηδόνα] Apud Strabonem lib. x. pag. 460. palus *Ætolia* etiam *Hydra* dicitur, & lib. xiii. pag. 622. promontorium sinus *Elaitici* pariter sic appellatur. Hesychius Epigramm. *Dolopum* insulam vocat.

Υ῾ΔΡΕ΄Α, νῆσος πρὸς τῇ Τροιζῆνι. Ε᾿κατταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Υ῾δρεάτης] Vide an sit scribendum, Υ῾δρεία, ex vocibus Αἰνεία & Αἰπεία supra. Hesychio Υ῞δρα.

Υ῞ΔΡΗΛΑ, τῆς Καρίας] Videtur scribendum πόλις Καρίας. ut abbreviatio vocis errori caussam dederit.

Υ῾ΔΡΟΥ῞Σ, φρούριον Ἰταλικοῦ] Supra v. Α῞κρα, & v. Βίεννος.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Υ῾δρούντιος] Apud Procopium princ. lib. 1. Vandalic. ubi περίπλους maris interni, bis nomen hoc fœde corruptum.

—— Ε῎στι καὶ πόλις Ι᾿ταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Υ῾δρουσαῖος] Ab recto Υ῞δρουσα videtur formari Υ῾δρουσαῖος. Latinis *Hydruntini*.

Υ῾ΘΜΙ῞ΤΑΙ, ἔθνος πρὸς Λιβυρνοῖς καὶ Συμπίοις,

πίοις, ὡς φησιν Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ] Supra: Συώπιοι, ἔθνος προσεχὲς τοῖς Λιβυρνοῖς, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΥΚΚΑΡΟΝ, πόλις Σικελίας, ὡς Φίλιστος Σικελικῶν πρώτῳ] Similiter Nymphodorus apud Athenæum lib. XIII. pag. 589. Νυμφόδωρος δ' ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυμαζομένων, ἐξ Ὑκκάρου φησὶ Σικελικοῦ φρουρίου εἶναι τὴν Λαΐδα. *Nymphodorus Syracusius libro de his quæ in Sicilia sunt admiratione digna, tradit ex Hyccaro Siciliæ præsidio Laidem fuisse.*

—— Ἀπολλόδωρος δ' ἐν δευτέρῳ χρονικῶν πόλιν λέγει αὐτὴν τὴν Ὕκκαρα] Item Polemon apud Athenæum d. lib. pag 588. Λαΐδος τῆς ἐξ Ὑκκάρων, πόλις δ' αὕτη Σικελική ἀφ' ἧς αἰχμάλωτος γενομένη, ἧκεν εἰς Κόρινθον, ὡς ἱστορεῖ Πολέμων ἐν τῷ ἕκτῳ τῶν πρὸς Τίμαιον, ἧς καὶ Ἀρίστιππος ἤρα καὶ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ, Διογένης τε ὁ Κύων. *Laidem ex Hyccaris, Siciliæ id oppidum est, ex quo captiva Corinthum se contulit, ut auctor est Polemon libro sexto sui operis ad Timæum, amaverunt Demosthenes orator, Aristippus, Diogenes Canis.* Apud eundem a piscibus, quos ὕκκας vocant oppidum hoc denominatum dicitur.

—— Καὶ κτητικὸν, Ὑκκαρικός] Vide Supra ad v. Εὐκαρπία.

ΥΛΕΑ, χώρα Ποντική] Meminit Herodotus lib. IV. cap. 9. & cap. 18. sed Ὑλαίαν vocat, uti & aliqui alii auctores. quomodo etiam hic scribendum ordo literarum postulat. Ὕβλα legitur corrupte in descriptione Ponti Anonymi manuscripta.

—— Ἀβική λεγομένη] Sic dicta ab Ἀβίοις, de quibus supra h. v.

ΥΛΑΜΟΙ, πόλις Λυκίας.

—— Ὑλάμυς δὲ αὐτὸν ε * πῶς φασὶ] MSS. αὐτὸν ἔξεις. Cl. Salmasius, καρπεῖς.

ΥΛΗ, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων τιμᾶται Ὑλάτης. Λυκόφρων,

Καὶ Σάτραχον βλώξαντες, Ὑλάτου τε γῆν] Similiter Eustathius ad Homeri Iliad. E. pag. 596. *Apollinem* hunc *Sylvanum* cultum in urbe *Cypri* Amamasso dixit supra h. v. Tzetzes ad Lycophronis versum hic adductum pag. 79. Ὕλη ἐστὶ περὶ τὸ Κάριον τόπος τῆς Κύπρου ἱερὰ Ἀπόλλωνος, ἀφ' ἧς Ὕλατον τὸν Θεὸν προσαγορεύουσιν. In quibus verbis duplex mendum & pro Κάριον legendum κούριον, pro Ὕλατον vero Ὑλάτην.

—— Ἔστι καὶ πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν, ἧς τὸ ἐθνικὸν, Ὑλαῖος. Δῆλον δ' ὅτι καὶ Βοιωτίας ἦν ἡ Ὕλη. Ὅμηρος,

Οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον, ἠδ' Ὕλην, καὶ Πετεῶνα] Versus est 500 in Bœotia: ad quem vide Eustathium pag. 267.

—— Καὶ Ὕλη χωρίον μεταξὺ τῆς Σαβίνων καὶ Ῥωμαίων πόλεως] Puto auctorem legisse aliquid de Sylva malitiosa ubi Romani a Gallis cæsi; inde ex sylva fecisse oppidum. Vide Ortelium v. *Lucus*.

ΥΛΛΑΡΙΜΑ, πολίχνιον Καρίας, ὑπὲρ Θεραπνικίας] Scribe: ὑπὲρ τῆς Στρατονικείας. vel ὕπερθε Στρατονικείας.

ΥΛΛΕΙΣ, ἔθνος Ἰλλυρικὸν, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους, καὶ Μελίτης τῆς Αἰγαίου τοῦ ποταμοῦ] Apud Apollodorum lib. I. Biblioth. pag. 4. inter Nereides recensetur Μελίη: non dubito, quin ibi legendum Μελίτη. De *Hylleis* vide Eustathium ad Dionysium pag. 55.

—— Ὡς Ἀπολλώνιος τετάρτῳ Ἀργοναυτικῶν] V. 539. & Scholiastes Apollonii ad ejusdem libri v. 1125. Ὑλλικὸς λιμὴν, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Μελίτης καὶ Ἡρακλέους.

—— Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ. Ὑπὲρ δὲ αὐτοὺς Ὑλλεῖς Λιβυρνοί, καί τινες Ἴστροι λεγόμενοι Θρᾷκες] Addendum ex Eustathio ad Dionysium d. l. Ἀπολλόδωρος δὲ Ὕλλεις τούτους χερρονησίους(?) λέγων ἐν τῷ &c.

—— Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ὑλλίς. Πρόκειται Χερρόνησος ἡλίκη μάλιστα Πελοποννήσου, ὥς φασι, πεντεκαίδεκα πόλεις ἔχουσα παμμεγέθεις οἰκουμένας] Locus hic mutilus est, qualem & Eustathius jam deprehendisse videtur, qui suo more adhuc magis eum contraxit: nam sequentia verba *Apollodori* non probant feminino genere dici Ὑλλὶς, cujus gratia adduci videntur. Mihi dubium non est ab ipso Stephano scriptum fuisse Ὑλλὶς καὶ Ὑλλική, quæ postrema vox in Apollodori versibus corrupta est, legendumque: Τούτων πρόκειται Χερρόνησος Ὑλλική, ἴση μάλιστα Πελοποννήσου, ὥς φασι &c. & hoc opus jambis scripsisse Apollodorus videtur.

—— Ἡλίκη μάλιστα Πελοποννήσου] Eustathius: Πελοπόννησος.

—— Χάραξ θ', καὶ Παμφύλιοι καὶ Ὑλλεῖς] Scribe: Πάμφυλοι. vide supra vv. Δυμᾶν & Παμφυλία.

ΥΛΛΟΥΑΛΑ, δῆμος Καρίας. Ἀπολλώνιος ε'. Καρικῶν. Κᾶρες δὲ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἔνθα Ὕλλος ἀπώλετο Ὑλλούαλα ὀνόμασι] Scribe: Κᾶρες &c. ὠνόμασαν.

—— Καὶ εἶδος ἐνταῦθα ἱδρύμενον] Scribe: ἱδρύμενον.

—— Καὶ νῦν ἔτι παρὰ τὸ Θεὸν, δῆμός ἐστιν Ὑλλούαλα λεγόμενος] MSS. Καὶ νῦν ἔτι περὶ τὸ εἶδος, &c.

—— Ἄλα γὰρ οἱ Κᾶρες τὸν ἵππον ἔλεγον, ὡς καὶ πρότερον εἴρηται] Supra v. Ἀλάβανδα.

ΥΜΗΤΤΟΣ, ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Τὸ υ μακρὸν καὶ βραχύ. Ὁ οἰκήτωρ, Ὑμήττιος] Hinc mel *Hymettium*, de quo videndus Dioscorides lib. II. cap. 101. & Nicander Alexiph. pag. 161.

—— Ὑμήττιος ἔργα μελίσσης.

ΥΟΥ, πόλις ἐν Ὑβρείᾳ Χερρονήσου.

—Τὸ

—— Τὸ ἐθνικὸν, Ὕσπος, ἀπὸ τῆς φωνικῆς] Annon Ὕσπος? Aut forte, Ὑέσπος ἀπὸ Ὕσπος φωνικῆς.

ὙΠΑΙΠΑ, πόλις Λυδίας, κληθεῖσα ὑπὸ τὸ παρακείμενον ὄρος, ὑπὸ τὸ Αἶπος] Forte: ὡς ὑπὸ τὸ Αἶπος.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Ὑπαιπληνός] Extat hoc gentile in nummo apud Goltzium, item in Faustinæ apud Franc. Gotifredum hoc modo: ΥΠΑΙΠΗΝΩΝ. Item eodem modo in Gordiani apud Tristanum Tom. II. pag. 537. circum figuram muliebrem nudam in templo positam, quæ forte vetus Venus, quam Tristanus Dianam putavit Ephesiam. Similiter repperi in Caracallæ nummo circum templum, ut videtur, Veneris, & in alio Getæ circum Mercurium, in Thesauris Mediceis.

ὙΠΑΝΙΣ, ποταμὸς καὶ πόλις μεταξὺ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης.

—— Μητρόδωρος δ' ἐν τετάρτῳ, καὶ κρήνην τινὰ πικρὰν εἰς αὐτὸν ἐξιέναι, καὶ ἄποτον ποιεῖν τὸν ποταμόν] Scribe: Ἡρόδοτος δ' ἐν τετάρτῳ. Is enim bis diversis in locis iisdem verbis hæc refert lib. IV. semel cap. 52. Ἐκ ταύτης ὦν ἀνατέλλων ὁ Ὕπανις ποταμὸς ῥέει, ἐπὶ μὲν πέντε ἡμερέων πλόον βραχὺς καὶ γλυκύς ἐστι. ἀπὸ δὲ τούτου πρὸς θαλάσσης τεσσέρων ἡμερέων πλόον, πικρὸς δεινῶς· ἐκδιδοῖ γὰρ ἐς αὐτὸν κρήνη πικρή. οὕτω δή τι ἐοῦσα πικρὴ, ἣ μεγάθεϊ σμικρὴ ἐοῦσα, κιρνᾷ τὸν Ὕπανιν, ἐόντα ποταμὸν ἐν ὀλίγοισι μέγαν. Ἔστι δὲ ἡ κρήνη αὕτη ἐν οὔροισι χώρης τῆς τε ἀροτήρων Σκυθέων καὶ Ἀλαζόνων. Οὔνομα δὲ τῇ κρήνῃ καὶ ὅθεν ῥέει τῷ χώρῳ, Σκυθιστὶ μὲν, Ἐξαμπαῖος· κατὰ δὲ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν, Ἱραὶ ὁδοί. *Ex hac igitur ortus Hypanis fluit fere quinque dierum navigatione angustus & adhuc dulcis, sed mox quatuor a mari dierum navigatione sane quam amarus, propter amarum qui in eum fluit fontem: adeo, inquam, amarum, ut quum sit exiguus magnitudine tamen inficiat Hypanin flumen, in paucis magnum. Est autem hic fons in finibus regionis Scytharum aratorum & Alizonum, eodem nomine quo locus unde emanat, Scythica lingua, Exampaus, Græca lingua, Sacra via.* Iterum cap. 81. Οὔνομα δ' ἐστὶ τῷ Ἐξαμπαῖος τῷ καὶ ὀλίγον τι πρότερον τούτων μνήμην εἶχον, φάμενος ἐν αὐτῷ κρήνην ὕδατος πικροῦ εἶναι, ἀπ' ἧς τὸ ὕδωρ ἀπορρέον τὸν Ὕπανιν ἄποτον ποιέει. *Nomen illi est Exampaus, cujus etiam aliquanto antea habuimus mentionem, quum dicebam fontem in eo esse aqua amara, Hypanin, in quem fluit, impotabilem reddentis.*

—— Τὸ ἐθνικὸν, Ὑπανίτης, ὡς Παναΐτης] Scribe: ὡς Ταναΐτης. & sic Salmasius.

ὙΠΑΤΗ, πόλις Αἰνιάνων] Heliodorus lib. II. Æthiop. pag. 122. Οἱ μὲν Αἰνιᾶνες Θετταλικῆς ἐστι μοίρας τὸ εὐγενέστατον, καὶ ἀκριβῶς Ἑλληνικὸν, ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος, τὸ μὲν ἄλλο τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ παρατεινόμενον. Μητρόπολιν δὲ σεμνυνόμενον Ὑπάτην, ὡς μὲν αὐτοὶ βούλονται, ἀπὸ τοῦ τῶν ἄλλων ὑπατεύειν καὶ ἄρχειν ὀνομασμένην· ὡς δὲ ἑτέροις δοκεῖ διότι περ ὑπὸ τῇ Οἴτῃ τῷ ὄρει κατῴκισται. *Ænianes Thessalica gentis est nobilissima portio & prorsus Græca, a Deucalione Græco orta, ad Maliacum sinum protensa, metropolim prædicans Hypatam, quemadmodum ipsi volunt ab eo quod ceteris præsit & imperet cognominatam: ut autem aliis videtur, quod sub OEta monte sita sit.*

ὙΠΕΡΑΣΙΑ, πόλις, ἧς τὸ ἐθνικὸν, Ὑπερασιεύς] Est proculdubio eadem cum Ὑπερησία infra: nam & inde Theopompus Ὑπερασιεῖς gentile dixit. Sic item indifferenter citatur apud Apollonii Scholiasten.

—— Φλέγων εἰκοστῷ τρίτῳ Ὀλυμπιάδος] Lege, εἰκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι. supra v. Νίβις. Scripsit enim Phlegon XVI tantum Olympiadum sive Chronicorum libros complexusque est illo opere Olympiadas CCXXIV. Sic ut Olympiadem hic non librum citet. Et in Collectione Olympiadum hac ipsa Olympiade XXIII. Ἱκάριος Ὑπερησιεὺς στάδιον.

ὙΠΕΡΒΟΡΕΟΙ, ἔθνος] Pausanias lib. V. pag. 299. Ὑπερβορέους εἶναι ἀνθρώπους, οἳ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον οἰκοῦσι τὸν Βορέαν πρῶτος ἐν ὕμνῳ τῷ ἐς Ἀχαιίαν ἐποίησεν Ὠλὴν ὁ Λύκιος. *Hyperboreos esse gentem supra Boream ventum habitantem primus quidem versibus mandavit Olen Lycius in hymno quem in Achaiam fecit.*

—— Καὶ τοὺς ὑπὸ τὰ Ἀλπεια ὄρη κατοικοῦντας πάντας Ὑπερβορέους ὀνομάζεσθαι] Scribe: ὑπὲρ τὰ Ἀ. & sic Cluverius.

—— Ἀντίμαχος δὲ τοὺς αὐτούς φησιν εἶναι τοῖς Ἀριμασποῖς] Item Pherenicus apud Pindari Scholiasten Olymp. Od. III. pag. 31.

—— Δαμάστης δ' ἐν τῷ περὶ ἐθνῶν. Ἄνω Σκυθῶν Ἰσσηδόνας οἰκεῖν, τούτων δ' ἀνωτέρω Ἀριμασπούς] Herodotus lib. IV. cap. 13. *Issedones* ponit inter Arimaspas & Scythas. Vide supra v. Ἰσσηδόνες.

—— Ἑλλάνικος δ' Ὑπερβορέους χαίρε, διὰ φθέγγω] Item Scholiastes Apollonii ad lib. II. v. 677. quem vide.

ὙΠΕΡΗΣΙΑ, πόλις τῆς Ἀχαΐας

Οἵ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν.

Ὅμηρος] Iliad. B. v. 573.

—— Ὑπέρεια γὰρ πηγὴ Μεσσηΐδος] Videtur scribendum, Μεσσηΐδος. ut Iliad. Z. v. 457. & Eustathius citat hunc locum ad Iliad. B. pag. 291. Strabo lib. IX. pag. 432. Μεσσηΐδα & Ὑπέρειαν duos distinctos fontes esse scribit prope Pharsalum. pag. 439. *Hyperiam* in media urbe *Pheræorum*: quod Eustathius excepit ad Iliad. B. pag. 332. Nisi forte a Laconica Μεσσήνη. Nam & Laconicum fontem Pindari Scholiastes commemorat hoc nomine ad Pyth. Od. IV. pag. 247.

—— Καὶ πόλις Σικελική] Vide Cluverium lib. I. Sicil. Antiq. pag. 16. & lib. II. pag. 427.

— Ὠτο-

— Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ὑπέρητος τοῦ Λυκάονος υἱοῦ] Aliter Pindari Scholiastes ex Pherecyde d. l. Μέλας ὁ Φρίξου γαμεῖ Εὐρυκλείαν. τοῦ δὲ γίνεται Ὑπέρης, ὡς ᾤκει ἐπὶ τῇ κρήνῃ τῇ ἀπ' αὐτοῦ κληθείσῃ Ὑπερείᾳ.

— Τὸ ἐθνικὸν τῆς Ὑπερησίας, Ὑπερησιεύς] Sic in nummo Vespasiani apud Goltzium: ΥΠΕΡΗΣΙΕΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ.

— Ἀπὸ δὲ τῆς Ὑπερείας τῆς κρήνης Ὑπερηιὰς θηλυκῶς ἡ αἰτιατική· ἀφ' ἧς τὸ Ὑπερηιάδος, ἢ Ἀρεθούσης] MSS. τὴν ὑπερηιάδα, ἢ ἀρέθουσαν. Puto Pindari locum produxisse Stephanum ex Pyth. Od. IV. pag. 247. κράναν Ὑπερηίδα.

ὙΠΙΟΣ, ποταμὸς καὶ πόλις ὑπὸ τὴν Ποντικὴν Ἡράκλειαν] Ita recte nomen hujus fluvii scribitur per unum π. Eustathius enim ad Iliad. B. Σ. Π. ex ὑπὸ præpositione formatum ait. Vide supra ad v. Πρῦσα, tum Salmasium ad Solinum pag 877.

— Ἔστι δὲ Ὕπια ὄρη αὐτόθι, ὡς Νύμφις ἐν πρώτῳ Ἡρακλείας] Scribe: ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρακλείας. ut infra v. Φρίξος.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ὑπιανός, ὡς Κίος Κιανός, Τίος Τιανός] Scribe ergo, Ὑπιανός. Sic & Salmasius.

ὙΠΟΘΗ̃ΚΑΙ, πρὸς ὧν φασὶ τὰς Ποτνίας.

— Ὡς τὴν Ὑποχαλκίδα καλοῦσι] Vide Eustathium ad Homeri Iliad. B. pag. 269.

ὙΠΟΧΑΛΚΙ'Σ, πόλις Αἰτωλίας κατ' Εὐριπίδην] Vide infra v. Χαλκίς.

ὙΡΙ'Α, χώρα πλησίον Αὐλίδος] Nomen hoc corrupte legitur apud Plutarchum de Exsilio pag. 60 . ubi pro τῆς Θυρέας legendum τῆς Ὑρίας, quam Orionis domicilium fuisse scribit. Et Tzetzes Ὑριέα Orionis patrem refert. *Hyrien* autem in lacum mutatam canit Ovidius lib. VII. Metamorph. quod ad lacum prope *Aulidem* referendum. Nam *Hyria* Plutarchi insula est prope Naxum. Orionem vero hic natum *Hyrieo* patre disertim scribit Strabo lib IX pag. 404. & Antoninus liberalis cap. 25. & in his locis vixisse apparet ex Pausania lib. IX. ubi Tanagræ ejus monumentum suo tempore extitisse testatur: tum Arati Scholiastes pag. 133. Orionem quinque integros annos Pleiadas in Bœotia persecutum narrat. & pag. 171. ex Bœotia in Chium profectum cum Diana ut serpentes tolleret. At Strabo principio lib. X & ex eo Eustathius ad Iliad. B. pag. 280. Orionem in Oreo Eubœæ oppido enutritum ait atque inde denominatum, quod ante Histiæa dicebatur.

— Ἦν δὲ καὶ πρότερον πολίδιον] Πολείδιον Eustathius Iliad. B. pag. 264. Sunt autem verba Strabonis lib. IX. pag. 404.

— Ἡσίοδος δ' ἐν Ὑρίᾳ τὴν Ἀντιόπην φησὶ τραφῆναι] Hesiodi versus extat ibidem apud Eustathium pag. 265.

Ἣν δὴ Ὑρίη Βοιωτίης τρέφε κούρην.

Sed legendum:

Ἐν δὴ Ὑρίῃ Βοιωτίῃ ἔτρεφε κούρην.

Et sic Daniel Heinsius in Hesiodi Fragmentis.

— Ἔστι δὲ ἡ μὲν Ὑρία πρὸς τῇ Εὐρίπῳ. αἱ δ' Ὑσίαι τῆς Παρασωπίας, ὑπ' αὐτὸν τὸν Κιθαιρῶνα κείμεναι] Strabo lib. IX. pag. 404. quamvis *Hyriam* prope *Aulidem* ab *Hysiis* in *Parasopia* sub *Citharone* sitis distinguat, addit tamen *Hysias* quoque a nonnullis *Hyriam* dici: quæ res ipsum in manifestum errorem induxit, ut posteriorem hanc *Hyriam* sive *Hysias* cum priore confunderet, ubi ait, *a Thebis Argos euntem a sinistris habere Tanagram, a dextris Hyriam, Hyriei & Orionis fabulis celebrem & hanc esse propinquam Aulidi.* Ubi summum & cautissimum scriptorem ratio fugit: situs enim ille ut *Hysiis* exacte convenit, ita *Hyria* tribui nullo modo potest. Euripides Bacchis v. 750.

Ὑσιάς τ' ἐρυθράς, αἳ Κιθαιρῶνος λέπας
Νέρθεν κατῳκήκασιν.

Et at Hysias rubras, quæ sub Citharonis jugo
Infra habitant.

— Ὁ οἰκήτωρ, Ὑριεύς] Hic Orionis frater dicitur Tzetzi ad B. Ἔργων Hesiodi pag. 136. & Eustathio d. l. ex Strabone: Orionis filius Antonino liberali Metamorph. cap. 25.

— Ἔστιν Ὑρία καὶ τῆς Ἰσαυρίας Σελεύκεια, ἡ πρότερον Καλυκαδνός, ὃν Καλυδνόν τινες καλοῦσιν] MSS. τῆς Ἰσαυρίας Σελεύκεια. Rectius Eustathius ad Iliad. B. pag. 264. καὶ ἡ τῆς Ἰσαυρίας Σελεύκεια. Sic Salmasius ad Solinum pag. 620. & Valesius ad Ammianum lib. XIV. cap. 2.

— Ἔστιν Ὑρία πρὸς τῇ Ἰαπυγίᾳ Κρητῶν κτίσμα. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ] Vide Herodotum lib. VII. cap. 170. ubi Ὑρίη scribitur. & Cononis Narrat. XXV. apud Photium. Varro apud Valerium Probum ad Ecl. VI. Virgilii. *Hyriam* ad Idomeneo Cretensi conditam scribit.

ὙΡΚΑΝΙ'Α, πόλις Θρᾴκης.

— Ὑρβάνιος] Ἴσως, Ὑρκάνιος. quod paullo post sequitur.

— Ἔστι δὲ Ὑρκάνιον πεδίον τῆς Λυδίας, ὡς Ἐρατοσθένης ἐν πέμπτῳ Γαλατικῶν] Meminit Strabo lib. XIII. pag. 629 & de his *Hyrcanis* Lydiæ ad sequentem vocem agemus.

ὙΡΚΑΝΟΙ', ἔθνος προσεχὲς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ] *Hyrcana* canes occurrunt apud Pollucem lib. V. cap. 5. ubi male editur Ὀρκανοί. quod *Orcana* reddidit interpres, nimis insulse. Tristanus Philippi Senioris nummum exhibet, in quo circum Bacchum vinum cratere in lyncem vel tigrim effundentem legitur, ΥΡΚΑΝΩΝ. quem male, meo judicio, ad *Hyrcanos Caspii* maris accolas refert & canem ex lynce facem & craterem ad sacrificia ejus gentis refert. Ego enim ad *Hyrcanos* Lydiæ nummum

hunc pertinere non dubito, quorum agrum vini feracem significat. Fuit deinde horum συνοικία civitas episcopalis. Notitia enim Leonis Ὑρκανίδος Episcopum inter Sardienses suffraganeos commemorat. Eosdem Hyrcanos puto, quos Plinius in Asia Minori ad Smyrnæum conventum pertinuisse scribit. Nam in Actis Concilii Constantinopolitani sub Flaviano, Act. 1. pag 94. Joannes Ὑρκανῶν Episcopus subscripsit. Vide supra ad v. Βάργυλα.

ΥΡΜΗΝΗ, πόλις τῆς Ἤλιδος] Scribe: ΥΡΜΙΝΗ. per ι.

— Ὅσσον ἐφ' Ὑρμίνη, καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα] Versus est Homeri ex Iliad. Β. 616.

— Μενέλαος ἡ πεντάρχη Θηβαϊκῶν, Ὑρμίναν διὰ τοῦ ε φησι. τὴν δ' Ὑρμίνην ἐχεφυλίδα φησί. τὰς νῦν Ὀρμίνας] Annon, τὴν δ' Ὑρμίνην Τελφυλίδα, Ea enim Elidis pars: supra h. v.

— Ὀρμίνας ἢ καὶ αὐτοὺς Ἐπειοὺς καλοῦσι] Epeos dici Horminas nusquam alibi legi. Ὑρμίνη vero, sive Ὑρμίνα Ἐπειοῦ filia fuit; ut Pausanias princ. Prioris Eliac. auctor est. Et quia Epei ab Epeo potuerunt & Hormina sive Hyrmina a filia vocari.

— Ὄρμιναι ἢ δύο] Eustathius ad Iliad. Β. pag. 304. auctius paullo locum hunc citat: Ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐκθέμενος, Ὑρμίνας δύο εἶναι φησὶν ἀπὸ Ὑρμίνης, τὰς ὕστερον διὰ τοῦ ο κληθείσας.

ΥΡΝΙΘΙΟΝ, χωρίον ἐν Ἐπιδαύρῳ.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ὑρνιθίας, ὡς Βιθυνίας τοῦ Βιθυνίου] Supra tamen Βιθυνιάς recensetur in Βιθυνία. Βιθυνιεὺς καὶ Βιθυνιάτης in Βιθύνιον.

ΥΡΤΑΚΟΣ, ἡ καὶ Ὑρτακῖνος, πόλις Κρήτης] Scribe. ἡ καὶ Ὑρτακῖνος.

— Πολύβιος ἡ τὸ θηλυκὸν Ὑρτακίνη ἀπὸ τοῦ Ὑρτακῖνος ἐθνικοῦ] Apud Scylacem pag. 126. περὶς νότον ἡ Ὑρτακίνα corrupte, pro Ὑρτακίνα.

ΥΣΑΕΙΣ, νῆσος μικρὰ καὶ μεγάλη Αἰθιόπων] Eadem quæ Oasis magna & parva. Vide Zosimi descriptionem in historia Eutropii lib. v. pag. 787.

ΥΣΙΑ, πόλις Βοιωτίας· ἑνικῶς, καὶ πληθυντικῶς] Harpocration: Ὑσίαι τῆς Βοιωτίας πόλις.

— Περὶ ἧς ὁ Θουκυδίδης τρίτῃ] Pag. 187. plurali numero.

— Ἀττικὸς Ὑρίων, κτίσμα Νυκτέως τοῦ Ἀντιόπης πατρός] Scribe: Ὑσίων. Hæc vero non Thucydidis sed Strabonis verba sunt lib. ix. pag. 404. Unde apparet opus hoc insigniter esse mutilatum.

— Ἔστι καὶ Ἀργεία κώμη Ὑσία, ὡς Θουκυδίδης] Scribe Ἀργείας. ut Thucydides lib. v. pag. 400. καὶ Ὑσιὰς χωρίον τῆς Ἀργείας λαβόντες. Item Hysias agri Argivi oppidum ceperunt. vel Strabo, lib. ix. pag. 404. Εἰσὶ καὶ ἐν τῇ Ἀργείᾳ Ὑσιαί. Sunt & in Argia Hysia. Utrobique plurali numero efferri vides.

— Ἔστι καὶ Ὑσία πόλις Βοιωτίας] Quid hæc? an non idem ante dixit. Unde MS. Cod. Ἔστι καὶ Ῥυσία. Optime.

ΥΣΚΑΝΑ, πόλις Ἰλλυρίδος, οὐδετέρως. Πολύβιος ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑσκανεὺς, ὡς Δαυνεύς] Scribe: Ἀδανεύς.

ΥΨΟΥΣ, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ] Vide supra v. Θυραῖον & Pausaniam pag 458.

ΥΩΠΗ, πόλις Ματιηνῶν, προσεχὴς τοῖς Γορδιαίοις] Scribe: Ματιηνῶν. Sic MSS. & Aldus. item supra v. Ματιανοὶ & Μόχοι.

Φ

ΦΑΒΙΑ, πόλις Κελτογαλατῶν.

— Τὸ ἐθνικὸν, Φαβιάτης, ὡς Φαβιανός] Scribe: ὡς καὶ Φαβιανός. & sic quoque Salmasius.

ΦΑΓΡΗΣ, πόλις Θρᾴκης] Mentio hujus urbis aut gentilium ejus supra vv. Ἄρης, Βέρης, Μυης, Τύνης. Apud Herodotum lib. vii. cap. 112. corrupte legitur: δεύτερα τεῖχεα παραμείβετο τείχεα τὰ Πιέρων, τῶν καὶ Νιφάγρης ἐστὶ ὄνομα, καὶ ἑτέρῳ Πέργαμος. Scribe: τῶν ἑνὶ Φάγρης ἐστὶ ὄνομα. Secundo loco transiit urbes Pierum, quarum uni nomen est Phagreti, alteri Pergamo. Meminit & Thucydides lib ii, pag. 168. ad quem locum auctor in sequentibus respicit.

ΦΑΓΡΩΡΙΟΝ, πόλις, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ ἐν Αἰγυπτιακοῖς ἐξ οὗ σύνθετον Φαγρωριόπολις, καὶ Φαγρωριοπολίτης] Strabo lib. xvii. pag. 805. ἐνταῦθα δ' ἐστὶ καὶ ὁ Φαγρωριοπολίτης νόμος· καὶ πόλις Φαγρωριόπολις. Ibidem est Phagroriopolitana præfectura & Phagroriopolis urbs.

ΦΑΙΑΞ καὶ Φαιακία ἀπὸ Φαίακος. Ἑλλάνικος Ἱερειῶν α΄. Φαίαξ ὁ Ποσειδῶνος, καὶ Κορκύρας τῆς Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ἡ νῆσος Κέρκυρα ἐκλήθη, τὸ πρὶν Δρεπάνη τε καὶ Σχερία κληθεῖσα] Est Corcyra, quæ & Scheria. vide Supra v. Σχερία. Phæax autem Neptuni filius creditus, eo, quod Phaaces olim re navali excellerent; de quo videndus Thucydides lib. i. pag. 19.

— Τὸ ἐθνικὸν Φαιακίς] Occurit in Epigrammate Crinagoræ in insulam quandam Corcyra proximam:

Νῆσον τὴν ἐν κοίλῳ περιχεύαντες ἔχουσιν
Μετρήσαι βαιὴν ἀλλὰ μόνην μέδοις.
Ἔμπης καὶ πολύσκιον ἐπ' αὔλακα πῖαρ ἀρότρου
Ὄψιν καὶ παντὸς κάρπιμον ἀκροδύων,
Καὶ πολλοῖς ἄγραν ἀπ' ἰχθύσι, καὶ ἀπὸ μαίρης
Εὐάνεμον λιμένων τ' ἤπιον ἀτρεμίη.
Ἄγχι δὲ Κερκύρης Φαιηκίδος. ἀλλὰ γελῶσι
Τῷ ἐπιμεμφομένῳ τοῦτ' ἔθεμεν ὄνομα.

ΦΑΙΣΤΟΣ

ΦΑΙΣΤΟ'Σ, πόλις, Κρήτης ὀξυτόνως. Τὸ γὰρ βαρύτονον, κύριον] Eustathius ad Homeri Iliad. B. pag. 313. Ἡ δὲ Φαιστὸς, ὀξυνόμενον πρὸς διαστολὴν τοῦ βαρυτόνου Φαίστου τοῦ κυρίου ὀνόματος.

—— Ἐκτίσθη ὑπὸ Φαίστου τοῦ Ῥοπάλου, Ἡρακλέους παιδός] Hinc in nummis ΦΑΙΣΤΙΩΝ septem apud Goltzium Hercules signatus visitur, vel ejus insignia.

—— Ὅμηρος,

Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη] Homerus Odyss. Γ. v. 292. Sed ibi legitur Eustathio teste, pag. 1468. λισσή, quæ Cretensibus Βλισσή, Crateti addito ν Βλισσήν, recto casu.

—— Ἡ πρότερον Φρίξα καλουμένη] Vide infra h. v.

ΦΑ'ΚΙΟΝ, πόλισμα Θεσσαλίας] Diodorus in Excerpt. apud Constant. Porphyr. pag. 310. ὅτι τελέως ὁ Περσεὺς νομίσας ἐπταικέναι τοῖς ὅλοις, καὶ πάντη συντριβεὶς τῇ ψυχῇ, Νίκωνα μὲν τὸν θησαυροφύλακα ἐξέπεμψε συντάξας τὴν ἐν τῷ Φακίῳ γάζαν καὶ τὰ χρήματα καταποντίσαι. *Perseus profligatas res suas ratus animoque penitus fractus, Niconem thesaurorum custodia præfectum direxit, qui gazam ac pecuniam, quæ Phaci erat, in mare dejiceret.* *Phaci* oppidi in *Macedonia* meminit etiam Polybius Legat. 115.

—— ὡς Κάλλιον, Καλλιεύς] Supra, Καλλίαι.

ΦΑ'ΚΟΥΣΣΑ, κώμη μεταξὺ Αἰγύπτου, καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης· Στράβων ιζ.] Apud Strabonem lib. XVII pag. 805. scribitur Φάκουσα: unde fossæ initium in mare Rubrum exeuntis, latæ cubitos centum, profunditate ea, ut navi ingenti satis esset, ductum scribit. Apud Ptolemæum lib. IV. cap. 5. Φακοῦσα.

ΦΑΛΑΙ'ΣΙΑ, πόλις, Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ] Scribe ex Pausania ΦΑΛΑΙΣΙ'ΑΙ.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Φαλαισιεύς] In nummo Titi: ΦΑΛΑΙCΙΕΩΝ ΒΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

ΦΑΛΑ'ΚΡΑΙ, ἄκρα τῆς Ἴδης] Hesychius: Φαλάκραι, τόπος τῆς Ἴδης καὶ νύμφαι. Tzetzes ad Lycophronis v. 1170 qui paullo post hic adducitur: Τέσσαρα γὰρ ἀκρωτήρια Ἴδης, Πέργαμος, Λεκτὸν, Γάργαρον καὶ Φαλάκρα, ἀφ' ἧς τὰ δόρατα εἶχον οἱ Τρῶες. Apud Nicandri Scholiasten pag. 31. pro Πέργαμον καὶ Ἴδη, scribendum Γάργαρον καὶ Σίγη. ut ex eodem apparet pag. 53.

—— Καὶ θηλυκῶς, Φαλακραῖαι κόραι] Hæc quoque Lycophronis verba sunt, quæ & Nicandri Scholiastes laudat, pag. 53.

—— Καὶ Φάλακρον ἀκρωτήριον Κερκύρας] Strabo lib. VII. pag. 324. in *Epiro* ponit.

ΦΑ'ΛΑΝΘΟΣ, ὄρος καὶ πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ] Apud Pausaniam lib. VIII. pag. 512. ὄρος Φάλανθον genere neutro.

ΦΑ'ΛΑΝΝΑ, πόλις Περραιβίας.

—— Λυκόφρων,

Γόννον, Φαλάνναν, ἠδ' Ὀλοοσσόνων γύας] Apud Lycophronem v. 906 hodie legitur

Γόννον, Φάλαννόν τ', ἠδ' Ὀλοοσσόνων γύας.

& ne hesternam putemus hanc lectionem Tzetzes ibi vetat, apud quem: Φάλαννος καὶ Ὀλοοσσὼν, πόλεις ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας. Unde id saltem videmus jam olim discrepasse exemplaria: nam de Epiro suo more ineptit. Sed uti hic ita pariter scribitur apud Strabonem lib. IX. pag. 440. Ἡ δὲ Φαλάννα Περραιβικὴ πόλις πρὸς τῷ Πηνειῷ πλησίον τῶν Τεμπῶν. *Est autem Phalanna urbs Perrhabica ad Peneum prope Tempe.* Item apud Livium lib. XLII. cap 54. Rursus Eustathius ad Iliad B. pag. 333. tamquam ex Strabone: Περραιβικὴ δὲ πόλις ἡ Φαλαννίς φησι, πρὸς τῷ Πηνειῷ.

ΦΑΛΑΝΝΑΙ'Α πόλις Κρήτης] Eadem cujus meminit voce præcedente.

ΦΑ'ΛΗΡΟΝ, δῆμος καὶ ἐπίνειον τῆς Ἀττικῆς

—— Καὶ πληθυντικῶς τὰ Φάληρα· Ξενοφῶν Ἱππαρχικῷ] Apud Xenophontem Hipparch. pag. 959. ita legitur: ἔτι δὲ καὶ τ' ἄλλα, ὅσα ἐπιδείκνυσθαι δεῖ τῇ πόλει, ὅπως ἂν δυνατὸν κάλλιστα ἐπιδείξῃ, τά τε ἐν Ἀκαδημίᾳ, καὶ τὰ ἐν Λυκείῳ, καὶ τὰ Φαληροῖ (vulgo, Φαλαροῖ) καὶ τὰ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ. *Præterea & alia quæ civitati exhibenda sunt, ut quam pulcherrime pro virili exhibeat; tum in Academia, tum Lyceo, & Phalero, & in hippodromo.* At noster adverbium illud Φαληροῖ ineptissime in neutrum plurale convertit.

—— Ἀπὸ γὰρ Φαλήρου, Φαληρεῖς ὀνομάζονται οἱ Ἀθηναῖοι] Meminit hujus *Phaleri* Apollonius Rhodius l. I. v 96.

ἐϋμμελίης τε Φάληρος,

Ἄλκων μιν προέηκε πατὴρ ἑός.

& ad hastam bene exercitatus Phalerus,

Quem pater Alcon dimiserat.

item Orpheus Argon. v. 142.

Ἄλκωνος δὲ Φάληρος ἀπ' Αἰσήποιο ῥοάων

Ἤλυθεν.

Alconis vero filius Phalerus ab Æsepi fluentis

Venit.

—— Φαληροῖ, καὶ Φαληρικὸν] Diogenes Laërt. in Procemio, de Musæo: τοῦτον τελευτῆσαι Φαληροῖ, καὶ αὐτῷ ἐπιγεγράφθαι τόδε τὸ ἐλεγεῖον,

Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει τὸ Φαληρικὸν οὖδας,

Μουσαῖον φθίμενον σῆμ' ὑπὸ τῷδε τάφῳ.

Hunc in Phalero mortuum ejusque sepulchro hoc elegiacum fuisse inscriptum:

Eumolpi carum filium tenet Phalerica tellus

Musæum corruptum corpore sub hoc tumulo.

—— Ἔστι πόλις ἐν ὀπικοῖς εἰς ἣν ἐξεβράσθη Παρθενόπη ἡ Σειρὴν, ἡ καλεῖται Νεάπολις] Hæc hausta ex Lycophrone v. 717. ubi de Parthenope:

Τὴν μὲν Φαλήρου τύρσις ἐκβεβρασμένην

Γλάνις τε ῥείθροις δέξεται, τέγγων χθόνα.

Unam quidem Phaleri arx expulsam

Glanisque terram humectans excipiet.

 quibus

colæ Pharienses dicuntur: cum sit & Messeniaca Phara, unde Pharatæ. Nec MSS. quidquam ibi variant. Sed manifestum, aliter Stephanum suo tempore apud Strabonem legisse, cum exemplis probet. Unde Sylburgius in notis ad Pausaniam pag. 273. Strabonem ex Stephano corrigit. Vide & Valesii notas ad Polybii Excerpta pag. 15.

—— Τῆς δ' ἐν Ἀχαΐᾳ Φαρεῖς λέγονται] Polybius lib. IV, pag. 345. Ἐπήρατον Φαραιέα commemorat Achæorum Prætorem.

—— Καὶ κτητικὸν Φαρικὸς, ἀπὸ τοῦ Φαραῖος] Strabo d. l. Ἔστι δ' ἐν τῇ Φαραϊκῇ, Δίρκη κρήνη ὁμώνυμος τῇ ἐν Θήβαις. *Est in Pharaica regione fons Dirce, Thebano cognominis.*

ΦΑΡΑ'Ν, πόλις μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φαρανίτης] Salmasius ad Solinum pag. 487. putat Φαρὰν & Φαρανίτας esse, quos posterior ætas appellavit Μαρὰν & Μαρανίτας, inter Heroopoliticum Sinum & Elaniten. De Theodoro *Pharan.* vide VI. Concil. Constant.

ΦΑ'ΡΒΑΙΘΟΣ, πόλις Αἰγύπτου, ὁ πολίτης Φαρβαιθίτης] Fuit sedes episcopalis, ut videre est ex subscriptione Concilii Nicæni in Cod. Can. pag. 11. ubi corrupte legitur, Paratonii & *Parpheti.* Apud Epiphanium in Exposit. Cathol. fidei pag. 1093. Φάρβηθος dicitur.

ΦΑ'ΡΙΣ, πόλις τῆς Λακωνικῆς· οἱ πολῖται, Φαρῖται, ὡς Πανοπεῖται, καὶ Φαριάτης ὡς Σπαρτιάτης.] Apud Pausaniam lib. IV. pag. 273. legitur in vulgatis exemplaribus Φαραιάταις, ubi Sylburgius corrigit Φαραΐταις· verum lib. III. pag. 161. Φαρῖται.

—— Ὅμηρος,

Φάριν τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην] Versus 582 Iliad. B. ubi alii Φάρην legebant; atque ita habebant pleraque exemplaria Eustathii temporibus, ipso teste pag. 292. quam lectionem ipse etiam probat, sumpto argumento ex gentili, ut enim Σπάρτη, Σπαρτιάτης, ita Φάρη Φαριάτης. Sed vide Pausaniam dicto loco.

ΦΑΡΚΙΔΩ'Ν, πόλις Θεσσαλίας] Scribendum, ΦΑΡΚΗΔΩΝ per η, uti patet ex gentilibus.

ΦΑΡΜΑΚΟΥ'ΣΣΑ, δύο νῆσοι πλησίον Σαλαμῖνος] Scribe, ΦΑΡΜΑΚΟΥ'ΣΑΙ.

—— Ἔστι καὶ ἄλλη ὑπὲρ Μίλητον ἡ ἐν ᾗ Ἄτταλος ἀνῃρέθη] Scribe, Μίλητον cum simplici τ & sic Strabo, unde hæc desumpta.

ΦΑ'ΡΟΣ, νῆσος ἐν τῇ Ἀδρίᾳ, ποταμὸν ὁμώνυμον ἔχουσα] Extat hoc Diodori Epigramma in *Pharon* ἀνέκδοτον·

Πύργος ὁ δ' εἰναλίης ἐπὶ χοιράδος οὔνομα νήσου

Ταὐτὸν ἔχων ὅρμου σύμβολον εἰμὶ Φάρος.

—— Ἔστι δὲ κτίσμα Φαρίων, ὡς Ἔφορος εἰκοστῷ ὀγδόῳ] MSS. κτίσμα Παρίων. atque ita scribendum patet ex Marciani Heracleotæ, ut vulgo vocatur, Periegesi v. 430.

Φάρος δὲ ταύτης οὐκ ἄπωθεν κειμένη

Νῆσος, Παρίων κτίσις ἐστίν.

Pharos vero hus non procul sita

Insula, Pariorum opus est.

Plinio lib. III. cap. 21. *Pharos, Paros ante.* Apud Græcum Scholiasten Epigramm. lib. IV. pag. 499. ex corrupta hac lectione videbis novam urbem exstructam: καὶ Φάρου πόλις Περσική. plane præter Stephani mentem.

—— Φάρος δ' ὁ πρωρεὺς Μενελάου ἐν τῇ νήσῳ δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως, ἐτάφη] Id de Canobo fertur Eustathio pag. 9. ad Dionysium. sed ad Homeri Odyss. Δ. pag. 1500. eandem hanc historiam de *Pharo* narrat, qui Caricum nauclerum eum fuisse ait, non Menelai gubernatorem.

ΦΑ'ΡΣΑΛΟΣ, πόλις Θεσσαλίας.

—— Ἔστι καὶ Παμφυλίας πόλις] Quæ mox Φασηλίς.

—— Λέγεται καὶ Φάρσαλος διὰ δύο ρρ, ὡς Μυρρίνη, καὶ κόρρη, καὶ ἐπὶ κόρρης] Ultima verba Theocriti sunt ex Idyll. XIV. v. 34.

πὺξ ἐπὶ κόρρας

Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις.

pugnum in faciem

Impegi, & rursus alium.

ΦΑΡΥ'ΓΑΙ, πόλις Λοκρίδος, ἣν Ὅμηρος Τάρφην φαλεῖ] Apud Strabonem lib. IX. pag. 426. Ἡ δὲ Σκάρφη κεῖται ἐφ' ὕψους διέχουσα σταδίους εἴκοσι, χώραν δ' εὔκαρπον καὶ εὔδενδρον ἔχει· ἤδη γὰρ, καὶ αὕτη ἀπὸ τῆς δάσους ὠνόμασται· καλεῖται δὲ νῦν Φαρύγαι. (atque ita Eustathius jam in suis codicibus legerat: sed Isaacus Casaubonus rectissime docet ex hoc Stephani loco pro Σκάρφη, quam Geographus jam ante commemoraverat, substituendum Τάρφη.) *Tarphe in sublimi jacet, stadiis distans viginti, agrum habet frugum & arborum feracem (nam & hac a densitate nomen habet) hodie dicitur Pharyga.* Sed mox apud eundem Strabonem pro, ἀπὸ τῆς ἐν Φαρύγαις τῆς Ἀργείας. MSS. ἀπὸ τῆς Φαρυγῆς. num legendum, ἀπὸ τοῦ Φάρυγος, nam ita Eustathius ad Odyss. I. pag. 1635. innuit, Φαρύγας a Φάρυγος appellatam.

—— Οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἐν Φαρύγαις Τάρφης τοὔνομα] Videtur scribendum, ἐν Φαρύγαις κρήνης. Vide supra v. Τάρφη. aut potius, ut MSS. κρήνης Τάρφης.

ΦΑΣΑΗΛΙ'C, πόλις τῆς Ἰουδαίας, ἀπὸ Ἡρώδου κτισθεῖσα τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς χώρας, τῷ ὀνόματι τοῦ ἀδελφοῦ, ὡς Ἰώσηπος ἐν α τοῦ περὶ Ῥωμαίους πολέμου] Josephus lib. 1. de Bello Jud. cap. 16. Φασαήλῳ δὲ τῷ ἀδελφῷ τὸ ἐν Ἱεροσολύμοις ὁμώνυμον πύργον· οὗ τό, τε σχῆμα, καὶ τὴν ἐν τῷ μεγέθει πολυτέλειαν διὰ τῶν ἑξῆς δηλώσομεν. καὶ πόλιν ἄλλην κτίσας κατὰ

turii festum triduo celebrabant; primo die, ut ait Suidas: οἱ Φρατορες ὀψίας συνελθόντες εὐωχοῦντο. *luculenter epulabantur*: secundo sacrificabant Jovi Φρατρίῳ & Minervæ: tertio liberos suos inscribebant εἰς τὰς Φρατρίας. Vide Ioan. Meursium Græc Feriat. v. Ἀπατούρια, ubi Xenophontis, Herodoti, Aristophanis & Tertulliani loca de hoc convivandi ritu adducit. Morem hunc a Græcis acceptum etiam Romulus in suam civitatem introduxit qui sacra cuique curiæ partitus est, sumptibus ex ærario publico decretis, ubi & epulum curialibus festis diebus præbebatur in aula cuique curiæ propria. Hinc ἀφρήτωρ Homero. Ἐν τῷ Φρατρίῳ erat ara Διὸς Φρατρίου, quam pater filium εἰς τὴν Φρατρίαν εἰσαγαγὼν tangens jurabat filium illum esse legitimum. Demosthenes ἐν τῷ πρὸς Μακάρτατον. Vide Sam. Petitum Legibus Atticis pag. 146. hinc etiam Φρατορικὸν γραμματεῖον apud eundem Demosthenem, de quo idem Petitus ad eundem pag. 153.

—— Καὶ κίνημα τοῖς Ῥωμαίοις καὶ τοῖς τούτων ἱστορικοῖς] Φρατρία apud rei militaris scriptores pro seditione sive factione accipitur & conjuratione, ut egregie docet Rigaltius in Gloss. Tactico, ut in illo Mauricii εἰ ἀνεν. utitur Anna comnena lib. v. pag. 87. Περὶ Φρατρίας extat insignis locus apud Proclum in Timæum lib. 1 pag 27.

—— Ἐλέγοντο δὲ καὶ Φρήτρα, καὶ Φάτρα] Apud Homerum Iliad. B v. 363

Ὡς Φρήτρη Φρήτρηφιν ἀρήγῃ.

Ut tribus tribui auxilietur.

Apud Herodotum lib. 1 cap. 125. Ἐν τοῖσι καὶ Ἀχαιμενίδαι εἰσὶ Φρήτρη, ἔνθεν οἱ βασιλέες οἱ Περσεΐδαι γεγόνασι. *In quibus & Achemenidarum tribus est, unde reges Persida sunt oriundi.* In antiquis lapidibus Φρητρία & Φρητία. In veteri lapide θεοῖς φρητρίοις. & in alio φρήτορσι θεοῖς. ita Ζεὺς Φράτριος καὶ Ἀθηνᾶ Φρατρία. In Excerptis Dionis pag 770. ex veteri Glossario Nomico: Λέγονται δὲ καθ' Ἕλληνας αἱ κυρίαι Φρατρίαι καὶ Φατρίαι. qui locus insignis, sed longior, quam ut adscribi debeat. In antiqua inscriptione apud Gruterum pag. 215. legitur PHETRIUM. quod Gutherius lib. II de vet. jur Pontif. pag 270. de signo non de loco accipit. Sed inscriptio illa multo auctior extat apud Manucium in Orthogr pag. 283. unde liquido patet locum vel ædificium fuisse.

ΦΕΆ, πόλις τῆς Ἠλείας] Scholiastes Homeri MS. apud Riccardos: Φειὰ πόλις τῆς Ἤλιδος· οἱ δὲ τῆς Ἀρκαδίας, παρ' ἣν ὁ Ἰάρδανος ῥεῖ. ἀλλὰ καὶ ἡ Φειὰ παραθαλάσσιος καὶ Ἰάρδανος οὐχ ὁρᾶται ποταμὸς αὐτόθι. ἄμεινον οὖν ὡς ὁ Δίδυμος Φηρᾶς περὶ τεῖχος καὶ Δαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρον. οὕτω γὰρ καὶ Φερεκύδης ἱστορεῖ.

—— Ὅμηρος διὰ τοῦ ι Φειᾶς παρ' τείχεσσι] Eustathius ad Iliad H. pag. 671. ubi ad verbum hæc transcripsit, Ὅμηρος μετὰ τοῦ ι. Idem ad Iliad B pag. 327. Φειαί. Apud Thucydidem lib. II. pag. 116. quater scribitur Φειά.

ΦΕΛΛΕΎΣ, ὄρος τῆς Ἀττικῆς] Vide Harpocrationem v. Φελλέα. & Suidam vv. Φελλεὺς & Φελλεῖς.

—— Τάχα δ' ἂν μόνης τῆς Ἀττικῆς, ἀλλ' ἀπαντὸς τοῦ τόπου ἔχοντος ἐπιπολῆς μὲν πέτρας, ὑπὸ ταύτας δὲ γῆν λεπτογεών καὶ πρὸς ἐλαιοφυτείαν] De hujus agri qualitate videndus Plato in Critia pag 111. unde hic locus effictus videtur. Ostendit autem hunc lapidosum fuisse.

ΦΕΝΕΒΗΘΙΣ, πόλις Αἰγύπτου] Apud Suidam scribitur Φανεβυθις. Ὡραπόλλων Φανεβυθεως κώμης τοῦ Πανοπολίτου νομοῦ, γραμματικός. διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ. *Herapollo ex Phanebythide pago Panopolitana præfectura. Grammaticus, qui docuit Alexandria & in Ægypto.* Ortelius hanc Valentini hæretici patriam facit ex Epiphanio. Sed is Valentinum Φρεβωνίτην τῆς Αἰγύπτου παραλιώτην fuisse scribit, cum Panopolitana Præfectura longissime a mari abfuerit.

—— Τὸ ἐθνικὸν τοῦ συνήθους χαρακτῆρος καὶ Φενεβυθίτης] Puto καὶ delendum.

—— Οὕτω γὰρ Ὡραπόλλων, ὁ φιλόσοφος, ἐχρημάτιζεν] MSS. οὕτω γὰρ Ὡραπόλλων. atque ita legendum. Vide Suidam v. Ὡραπόλλων. Fuit Grammaticus illo teste, & extant ejus Hieroglyphica.

ΦΕΝΕΟ'Σ, πόλις Ἀρκαδίας] Sic Suidas. Apud Callimachum in Delum v.71. Φεῦγε δ' ὁ γέρων μετόπισθε Φεναιός. Ita enim per diphthongum scribitur. Ubi Scholiastes: Φεναιός· πόλις Ἀρκαδίας ἀρχαία.

—— Οἳ Φενεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενόν] Homeri Iliad. B. v. 605.

—— Ἔστι δ' ἡ πόλις τῆς Ἀζανίας] Supra Ἀζανία, μέρος τῆς Ἀρκαδίας. Quare videtur eadem. Ælianus lib. III de Animal. cap. 38. meminit lacus ἐν Φενεῷ. & lib. IV cap. 5. formicas ἐν Φενεῷ τῆς Λακωνικῆς albas scribit.

—— Ὁμορεῖ δὲ ἐκ τῶν πρὸς βορρᾶν μερῶν τῇ Κλειτορίᾳ] Scribe, Κλειτορίᾳ.

—— ἐνθὲ τοῦ πρὸς ἄρκτον Ἀγείραις καὶ Πελληνίταις, Ἀχαϊκαῖς πόλεσι] Videtur scribendum Πελληνεῦσι. est enim a Πελλήνη. Sed cum isthic neget hujusmodi ἐθνικὸν formari & Αἰγείροις sit ipsum nomen, non gentilitium, puto etiam hoc loco legendum: καὶ Πελλήνῃ, τῶν Ἀχαϊκῶν π. Idem notavit etiam Cl. Salmasius.

ΦΕΡΑΙ', πόλις Θετταλίας.

—— Οἳ τε Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην] Homeri Iliad. B. v. 711.

—— Ἀπὸ Φέρητος τοῦ Κρηθέως] Scholiastes Apollonii ad lib. I. v. 49. Αἱ Φεραὶ ὠνομάσθησαν

ὠνόμασται ἀπὸ Φέρητος τοῦ Κρηθέως τοῦ Ἀδμήτου πατρός.

—— Ἡ Φερῆς τοῦ Αἰόλου θυγατρός.] Ita Tzetzes ad Lycophronem pag 176. & Eustathius ad Iliad. B. pag 327. ubi male Κελθέως.

—— Ὁ πολίτης, Φεραῖος] Apud Pyrrhum Ligorium extat nummus ΦΕΡΑΙΩΝ, cum capite & arcu Dianæ. Apud Orpheum in Argon v. 173. Ἄδμητος δ' ἀφίκανε Φεραιόθεν. & rursus v. 221.

—— Καὶ Φεραία] In Issa, insula maris Adriatici, in veteri lapide legit Cyriacus Anconitanus: ΑΡΤΕΜΙΔΙ ΦΕΡΑΙΑΙ ΚΙΝΤΟΣ ΔΡΩΝΟΝ. Hunc Dianæ cultum confirmat nummus modo adductus.

—— Ἔστι δὲ διὰ τοῦ η] Suidas: Φηρὴ δὲ Φηρὴ ὄνομα πόλεως· καὶ Φηραῖτης ὁ πολίτης. vide Eustathium ad Iliad. B. pag. 327. & Tzetzem ad Lycophronem pag. 95.

—— Τὸ ἐθνικὸν Φεραῖος] Videtur: Φηραῖος.

ΦΗΓΑΙΆ, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς.

—— Τὰ τοπικὰ ἐκ Φηγαιῶν, εἰς Φηγαιῶν, ἐν Φηγαιῶν] Cl. Salmasius legit, Φηγαιόθεν. recte

ΦΗΓΕΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας

—— Οἱ πολῖται, Φηγεῖς] Cl. Salmasius: Φηγεεῖς. ut Τρίτεια & Τεγέα.

ΦΗΓΟΥ͂Σ, δῆμος Ἐρεχθηΐδος φυλῆς] Meminit supra v. Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες.

—— Ὁ δημότης, Φηγούσιος] Scribe: Φηγούσιος. sic enim per simplex σ cetera hujus generis, Ῥαμνοῦς, Μυρρινοῦς.

ΦΗΜΙΑΙ, πόλις τῆς Ἀρκαδίας.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Φημαῖος] Cl. Salmasius: Φημιαῖος. recte.

ΦΘΕΡΟΦΆΓΟΙ, ἔθνος· Στράβων ἑνδεκάτῃ] Apud Strabonem scribuntur Φθειροφάγοι. Herodotus similes in Libya commemorat & Arrianus in Periplo Ponti ex Herodoto.

ΦΘΙΆ, πόλις, καὶ μοῖρα Θετταλίας.

—— Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Φθίου γυναικὸς ἢ Φθίου Ποσειδῶνος δὲ Λαρίσσης] Scribe uti & Salmasius notavit: ἀπὸ Φθίας γυναικὸς ἢ Φθίου υἱοῦ Π. κ. Λ. ex Eustathio ad Homeri Iliad. A. pag 71. qui & hoc addit, Ælianum *Phthia* virginis meminisse, cujus amore captus Jupiter in columbam se transformarit. Locus est lib. 1. Var. Hist. cap. 15. Eundem hunc de *Phthia* locum repetit Eustathius ad Iliad. B. pag. 320. ubi eodem modo Φθίας non Φθίου legitur: sed in sequenti divisione Thessaliæ male illic legitur Φθιῶτιν, Λιῶτιν, Πελασγιῶτιν, καὶ Θετταλιῶτιν pro Φθιῶτιν, Ἑστιαιῶτιν &c. uti ex Strabone tum hoc Stephani loco colligitur. Apud Pindari Scholiasten exstant Hesiodi versus:

Ἢ οἵη Φθίῃ Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσα
Πηνειοῦ παρ' ὕδωρ καλὴ ναίεσκε Κυρήνη.

—— Στράβων δὲ εἰς τέσσαρα διαιρεῖ τὴν Θετταλίαν Φθιῶτιν, Ἑστιαιῶτιν, Θετταλιῶτιν, Πελασγιῶτιν] Vide Suidam v. Τεττάρων μερῶν ὄντων καὶ Θετταλίας.

—— Ὁ πολίτης, Φθιώτης δὲ Φθιῶτις τὸ θηλυκόν] In duobus nummis apud Goltzium legitur. ΦΘΙΩΤΙΔΩΝ.

—— Καὶ Φθῖος, ἀφ' οὗ Φθῖοι] Φθῖος Eustathius: puto ut Χῖος.

—— Καὶ Φθῖος] Φθιεὺς potius.

—— Εὕρηται καὶ Φθιὰς θηλυκῶς, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ· Φθιὰς ὅμως] Idem *Euripides* in Rheso v. 237.

Φθιάδων δ' ἵππων ἐπὶ
Ἄντυγα βαίη.
Phthiorum vero equorum in
Currum adscendat.

Locus autem *Andromacha*, quem Stephanus respicit est in primo choro v 119.

Φθιὰς, ὅμως ἔμολον ποτὶ σὰν Ἀσιήτιδα γένναν.
Ego Phthia, tamen veni ad te Asiaticam genere.

ΦΘΙΡΑ, ὄρος Καρίας. Οἱ κατοικοῦντες, Φθῖροι] Φθὶρ, ὄρος Κ. legit Eustathius ad Iliad. B. pag. 368. Strabo lib. XIV. Φθειρῶν ὄρος scribit, qui ex Hecatæo probat esse eundem cum *Latmo* monte.

ΦΙΆ, πόλις τῆς περὶ μάχην Μεσσηνίοις καὶ Λάκωσι] MS. τῆς περὶ μάχην. Claudius Salmasius: ἡ περιμάχητος. Eustathius, qui hunc locum profert ad Iliad. H. pag. 671. habet, τῆς περιμάχου Μεσσηνίοις καὶ Λάκωσιν. Unde existimo legendum τῆς περιμαχήτου Μ. κ. Λ. Vide supra v. Δελθάνιοι.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Φιεὺς] Apud Eustathium d. l. male scribitur, Φιεύς.

ΦΙΓΑΛΕΆ, πόλις Ἀρκαδίας] Apud Pausaniam Φιγαλία scribitur & Φιγάλεια· sed apud Tzetzem in Lycophronem pag. 44. Φιγαλέα ut hic

—— Μετωνομάσθη δὲ Φιάλεια διχα τοῦ γ' ἀπὸ Φιάλου τινός] Inde Φιαλεῖς apud Polybium lib. IV. pag. 342. Item in nummo Septimii Severi apud Pyrrhum Ligorium, in cujus aversa parte juvenis alte succinctus sinistra thyrsum dextra urceolum sive phiolam gestans, pro epigraphe: ΦΙΑΛΕΩΝ. Item alius in quo urceus hinc inde cum uva & pampino eandem inscriptionem præfert.

—— Τὸ ἐθνικὸν τῆς περισπώμενον Φιγαλεὺς] Sic apud Lycophronem pag 44.

Δαίμων ἐνόρχης Φιγαλεὺς Φαυστήριος

ubi Tzetzes Φηγαλεὺς putat legendum, παρὰ τὸ ἐν Φηγοῖς δὲ ὄρεσιν ἀλᾶσθαι. addit tamen: ἄλλοι δὲ δι' ἰῶτα γράφοντες, Φιγαλέα, λέγουσιν ἐν Ἀρκαδίᾳ τιμᾶσθαι Διόνυσον. In priore Eustathium habet ὁμόψηφον ad Homeri Iliad. H. pag. 664. ἀποσώζεται δὲ κατ' ἀλληγορίαν δὲ ὁ Φηγαλεὺς Διόνυσος, τῷ Φηγῷ παρα-

παρωνυμεῖσθαι διὰ τὰς ἀναδενδράδας ἀμπέλους.

ΦΙΔΗ'ΝΗ, πόλις Α'λβανῶν] Dionysio lib. II. Antiq. Α'λβανῶν ἀποίκησις. *Albanorum colonia.* Nam *Sabinorum* erat oppidum.

ΦΙ'ΚΕΙΟΝ, ὄρος Βοιωτίας, ἢ διὰ ἀφθόγγου ἢ διὰ βραχέως τοῦ ι] Apud Hesychium corrigendum Φίκιον ὄρος Θηβῶν. pro Φικίων προσθηβῶν. Hesiodo in Scuto Herculis φίκιον ἀκρότατον. Vide ibi Tzetzen pag. 191.

— Τὸ ἐθνικὸν, Φικίδος] Addendum: καὶ Φικιδος.

— Α'ργίδος] Scribe: Α'ργιδος.

ΦΙ'ΛΑ, πόλις Μακεδονίας.

— Ε'στι καὶ νῆσος Αἰγύπτου] Φίλας Ægypti vel potius Æthiopiæ urbem commemorat Heliodorus lib. IX. Æthiopic. pag 450. unde apparet fuisse circa Syenen & habuisse smaragdi fodinas. Meminit quoque Olympiodorus apud Photium Cod. LXXX. ubi interpres nugatur. Idem observavit Thomas Reinesius lib. II. Var. Lect. cap. 5. pag. 155. supra v. Τάκομψος corrupte Φιλία pro Φίλα scribitur.

— Η'ρόδοτος τετάρτη, ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν οὗ ὄνομα Τρίτων ἐστὶν ἐκδιδόντος ἐς λίμνην μεγάλην Τριτωνίδα. Apud Herodotum lib. IV. cap. 174. hodie legitur: Κατήκουσι δὲ ἐπὶ ποταμὸν μέγαν τῷ οὔνομα Τρίτων ἐστί· ἐκδιδοῖ δὲ οὗτος ἐς λίμνην μεγάλην Τριτωνίδα· ἐν δὲ αὐτῇ νῆσος ἔνι τῇ οὔνομα Φλά. Ubi nota Φλά scribi hic Φίλα.

— Τῆς νήσου δὲ, Φιλάτης] Apud Senecam *Phileta*, Epist. 50. *Voluptates præcipue exturba & invisissimas habe, latronum more, quos Philetas Ægyptii vocant* Ubi tamen vide Lipsium, qui aliam vocis originem ex Grammaticis adfert.

ΦΙΛΑΔΕ'ΛΦΙΑ, πόλις Λυδίας, Α'ττάλου κτίσμα τοῦ Φιλαδέλφου] Scholiastes Græcus Epigramm. pag. 430. Φιλαδέλφεια πόλις Λυδείας ὑπὸ Α'ττάλου τοῦ Φιλαδέλφου κτισθεῖσα.

— Ε'στι καὶ τῆς Κεκαυμένης ὑπὸ Μυσῶν καὶ Λυδῶν κατεχομένης· Στράβων δυοκαιδεκάτῃ] Idem Scholiastes: Ε'στι δὲ καὶ ἡ Κεκαυμένη ὑπὸ Μυσῶν. Ipse Strabo, cujus verba sunt, lib. XII. pag. 579. Καὶ ἡ Κατακεκαυμένη δὲ ἥπερ ὑπὸ Λυδῶν καὶ Μυσῶν κατέχεται, διὰ τοιαύτην τινὰ τῆς προσηγορίας τετύχηκε ταύτης· Η'τε Φιλαδέλφεια ἡ πρὸς αὐτῇ πόλις, οὐδὲ τὰ τείχη πιστὰ ἔχει, ἀλλὰ καθ' ἡμέραν τρόπον τινὰ σαλεύεται καὶ διΐσταται. *Sed & Catacecaumene, quam Lydi & Mysi possident, Combustæ appellationem caussa scilicet de talibus obtinuit: ac Philadelphia urbs in ea muros etiam tutos non habet: enim quotidie ii pæne succutiantur ac fatiscant.* Ex quo loco patet apud Stephanum potius scribendum: Ε'στι δὲ τῆς Κατακεκαυμένης ὑπὸ Μυσῶν καὶ Λυδῶν κατεχομένης. Nam hoc ad regionem non ad Urbem ipsam referendum.

— Καὶ τρίτη τῆς Συρίας ἐπιφανὴς πόλις, ἡ πρότερον Α'μμανα] Vide Eusebii & Hieronymi loca adducta e Lib. de Nominibus locorum in S. Scriptura, supra v. Ρ'αββατάμμανα. Ab hac autem *Philadelphia* regio vicina ἡ Φιλαδελφηνὴ χώρα πέραν Ι'ορδάνου Epiphanio dicitur Hæres. LVIII. pag. 489. & Theodoretus ad finem cap. I. Amos: Ε'πὶ τὰ τείχη Ρ'αββάθ. Ρ'αββάθ καλεῖ τὴν Α'μμὰν τὴν μητρόπολιν, ἡ νῦν ἐν τῇ Α'ραβίᾳ Φιλαδέλφεια μὲν τῇ Ε'λλάδι φωνῇ, Α'μμὰν δὲ τῇ Σύρων προσαγορεύεται. Idem habet ad Esaiæ cap. XI. & Ezechielis cap. XXI. Eadem civitas supra ex Polybio Ρ'αββατάμμανα.

— Ο' πολίτης, Φιλαδελφεύς] Apud Pyrrhum Ligorium duo sunt nummi: ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΝ ΚΟΙΛΗΣ ΣΥΡΙΑΣ. In nummo Franc. Gotifredi ab una parte circa caput Apollinis laureatum ΔΗΜΟΣ. ab altera circum Minervam gestantem Victoriolam: ΦΛ· ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Eodem modo in alio nummo simili apud eundem Gotifredum circum Dianam venatricem legitur, & in alio circum Leonem. Sic quoque Otacillæ nummus apud Occonem pag. 446. ubi corrupte editur: ΦΛ. ΦΙΛΑΣΑΦΕΩΝ. pro ΦΛ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΝ. Nec minus corrupte apud Erizum pag. 529. in Philippi Senioris nummo circum Herculem cum clava: ΕΠΙ ΑΡ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ. ΑΦΛ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. *Sub Aur. Maximiano Flaviensium Philadelphensium.* Sic enim legendum.

ΦΙΛΕ'ΑΣ, χωρίον Βυζαντίου. Τὸ ἐθνικὸν, Φιλεάτης. τινὲς δὲ Φιλέαν· ἄλλοι δὲ Φινέαν χαράσσουσι] Scymnus Chius in Περιηγ. v. 727.

Τοῦ Ποντικοῦ γὰρ στόματός ἐστι πλησίον
Βυζαντίων χώρα Φιλέας καλουμένη.
Pontico enim ori est vicina
Byzantinorum regio Phileas dicta

Meminit & Cedrenus: ubi Salmasius notat errorem interpretis.

ΦΙ'ΛΙΠΠΟΙ, πόλις Μακεδονίας, οἱ πρότερον Κρηνίδες] Excerpta Strabonis lib. VII.

— Εκλήθησαν Φίλιπποι, καὶ αἱ Θῆβαι Θεσσαλίας] Vide supra v. Θῆβαι.

— Ο' πολίτης Φιλιππεύς] Φιλιππήσιοι in Novo Testamento. Theodoreto Serm. XI. Therapeut. Φιλίππιοι.

ΦΙΛΙΠΠΟ'ΠΟΛΙΣ, πόλις Μακεδονίας] Hæc antea Δάτος vel Δάτον. de quo supra. Vide Harpocrationem; & sic Collectio Geographica MS. Vat: Δάτος, ὕστερον Φιλίππου κρατήσαντος μετωνομάσθη Φιλιππούπολις. Apud Ligorium exstat nummus Domitiani, in cujus aversa circum mulierem capite turrito dextra Victoriam, sinistra spicas tenentem, ad cujus pedes fluvius jacet: ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Fluvius haud dubie Hebrus est. Ex hoc autem nummo patet *Philippopolin* jam fuisse ante Philippum Imperatorem, a quo hanc urbem

conditam pertendit Leunclavius Pandect. Hist. Turc. n. 33. Sed in aliis nummis antiquioribus Cæsareæ Philippi gentile legitur: ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΙΤΩΝ. eoque forte quis Domitiani nummum referendum existimaret, ita ut fluvius ille Jordanes sit, ad cujus fontes posita est. Sed exstat etiam apud Franc. Gotifredum nummus Antonini Pii, in quo circum Herculis figuram cum clava & leonina legitur: ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΙΤΑΝ. qui sine dubio ad Thraciam pertinet. Sic in nummo Septimii Severi circum Mercurium, & in alio Antonini Pii apud M. Ducem & Equitem de Puteo circum fluvium Hebrum: ΗΓΕ. ΓΑΡΓΙΑ. ΑΝΤΙΚΟΥ. ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΙΤΩΝ. Sic quoque in alio ejusdem Antonini Pii nummo in Cimeliis Barberinis circa mulierem monti insidentem cum spica tritici: ΡΟΔΟΠΗ. in gyro: ΗΓΕΜ. Μ. ΠΟΝΤ. ΣΑΒΕΙΝΟΥ. ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛ. In nummo Vespasiani apud M. Ducem circum Imperatorem & figuram muliebrem: COL. AVG. IVL. PHILIPP. Sic quoque in nummo Neronis apud Franc. Gotifredum. In nummo Commodi Mediceo supra lupam lactantem Romulum & Remum: COL. PHIL. Sed cum Goltzius & Occo Philippi Imperatoris nummum proferant pag 145. in quo ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΙΣ ΚΟΛΟΝΙΑ legitur; crediderim civitatem hanc non quidem primam originem sed incrementum & novorum colonorum augmentum a Philippo Imperatore accepisse, eoque scriptorem anonymum Leunclavii deceptum fuisse. Olim *Eumolpias* dicta teste Ammiano. In magno & præclaro Caracallæ nummo in Gazis Mediceis circum mensam cum vase munerario, in quo duæ palmæ: ΚΟΙΝΟΝ ΘΡΑΚΩΝ ΑΛΕΞΑ. ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΕΙ. & in alio simili apud Fr. Gotifredum: ΚΟΙΝΟΝ ΘΡΑΚΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΩΝ. & in alio insigni nummo ejusdem Caracallæ in laudatis modis Gazis: ΚΟΙΝΟΝ ΘΡΑΚΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡ. ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛ. & in alio majori ejusdem Principis apud Eminentiss. D. Cardinalem Barberinum circum templum: ΚΕΝΔΡΕΙΣΕΙΑ ΠΥΘΙΑ ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΙ ΝΕΩΚΟΡΩ. Ad quem inquirendum qui ludi Κενδρείσεια fuerint.

—— Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου κτίσμα, ἐν τῷ Εὔρῳ] Scribe: ἐν τῷ Ἕβρῳ.

ΦΙΛΟΜΗ'ΛΙΟΝ, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας. Στράβων δωδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Φιλομηλεύς] In veteri nummo apud Eminentiss. D. Cardinalem Barberinum supra geminum cornu copiæ: ΦΙΛΟΜΗΛ. & infra: ΜΕΝΕΚΛΗΣ. in aversa caput Cereris conspicitur cum frumenti spica. Inter utrumque cornu Copiæ Luna cum Stella, & subtus fulmen Jovis.

—— Ὡς Δορυαλεύς] Scribe: Δορυλαεύς.

ΦΙ'ΛΥΡΕΣ, ἔθνος περὶ τῷ Πόντῳ, ἀπὸ Φιλύρας τῆς μητρὸς Κρόνου. Τὸ θηλυκὸν, Φιλυρὶς καὶ Φιλυρηΐς, πλεονασμῷ τοῦ η] Apollonius lib. II. v. 1235.

Νυκτὶ δ' ἐπιπλομένῃ Φιλυρηΐδα νῆσον ἄμειβον·
Ἔνθα μὲν Οὐρανίδης Φιλύρῃ Κρόνος εὖτ' ἐν Ὀλύμπῳ
Τιτήνων ἤνασσεν, ὁ δὲ Κρηταῖον ὑπ' ἄντρον
Ζεὺς ἔτι Κουρήτεσσι μετετρέφετ' Ἰδαίοισιν,
Ῥείην ἐξαπαφὼν, παρελέξατο.

Nocte vero veniente præter volarunt insulam Philyreida:
Ubi Saturnus Cœli filius cum Philyra, quando in Olympo
Regnabat in Titanes; sub antro vero Cretensi
Adhuc Jupiter educabatur cum Curetibus Idæis,
Rheam decipiens concubuit.

Ubi Scholiastes *Philyram* Oceani filiam, Saturni conjugem, Chironis matrem dicit. Meminit quoque *Philyrum* Orpheus in Argonaut. v. 753.

ΦΙΛΩΤΕ'ΡΑ, πόλις περὶ τὴν Τρωγλοδυτικήν. Σατύρου κτίσμα] Meminit Polybius lib. v. pag. 413. qui Φιλοτερίαν vocat, & situm ejus ad lacum, quem Iordanes perfluit, egregie describit.

ΦΙΝΕΙΟΝ, τόπος τοῦ Πόντου, κτίσμα Φινέως] Erat ad Bosporum Thracium. Vide Gyllium lib. II. de Bosphoro cap. 22.

ΦΛΑ'ΝΩΝ, πόλις καὶ λιμὴν περὶ τὴν Ἄψυρτον νῆσον.] Φλανῶνα Ptolemæo. Fuit Φλανών, ut Latinis. Vide notata ad Ortelii Thesaurum v. *Thalamon*. In hac insula Gallus Cæsar a Constantio est interfectus. Chronici Alexandrini auctor pag 680. Gallum Cæsarem ait occisum ἐν Ἴστρῳ τῇ νήσῳ. quod ex eorum auctorum sententia scriptum, qui Istrum fluvium hoc loco prope Istriam alio ostio in Adriam effluere crediderunt.

—— Μετὰ δὲ τὴν Ἄλουον] Ptolemæus: Ἄλβον.

—— Καὶ πᾶς ὁ κόλπος οὗτος Φλανωνικὸς καλεῖται] Salmasius: Φλανωνιτικός.

—— Ὡς Νέβρων, Νεβρωνίτης] Scribe: Νάρβων, Ναρβωνίτης.

ΦΛΕ'ΓΡΑ, πόλις Θρᾴκης, ἣν Εὔδοξος μετὰ ταῦτα Παλλήνην φησὶ κληθῆναι] Marcianus sive Scymnus Chius in Perieg. v. 640.

Μετὰ δὲ τὴν Ὀλυνθίων
Ἀρέθουσα, Παλλήνη τ' ἐπ' ἰσθμοῦ κειμένη.
Ταύτην δὲ Φλέγραν τὸ πρότερον καλουμένην
Τοὺς θεομάχους γίγαντας οἰκῆσαι λόγος.

Post vero Olynthiorum regionem
Arethusa, Palleneque in isthmo sita
Hanc vero Phlegram olim appellatam,
Qui adversus deos pugnarunt, gigantes habitasse ferunt.

Vide supra v. Παλλήνη.

ΦΛΕΓΥ'Α, πόλις Βοιωτίας

—— Ο' πολίτης, Φλεγύας ἢ Φλεγυεύς] Suidas: Φλεγύα, πόλις Βοιωτίας. ὁ ἀπὸ ταύτης, Φλεγύας, Φλεγύα. vide supra vv. Κράνων, & Γύρτων. Scholiastes Nicandri ad Theriac. pag. 32. Φλεγύας Phocidi adscribit: Φλεγυεῦσι ἢ, διότι ἐν Φλεγύαις ἔθνος τῆς Φωκίδος φύονται. Φλεγύαι γὰρ ἔθνος Φωκίδος περὶ Δελφοὺς ᾤκησαν ἢ ὅπου οἱ Δελφοὶ Α'πόλλωνος ἱερὸν ὁ Φλεγύας ἱδρύσαντο. Sed ipse Nicander Φλεγύας ad Bœotiam referre videtur, ut apparet ex adjuncta mentione Melanis fluvii, ubi herba ab Æsculapio reperta fuit. Meminit & Hymni in Appollinem Auctor pag. 749

Ἵξες δ' ἐς Φλεγύων ἀνδρῶν πόλιν ὑβριστάων
Οἳ Διὸς οὐκ ἀλέγοντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάασκον
Ε'ν καλῇ βήσσῃ, Κηφισσίδος ἐγγύθι λίμνης.
Pervenisti autem ad Phlegyarum virorum urbem contumeliosorum
Qui Jovem non curantes super terram habitabant,
In pulchra valle Cephisidis prope lacum.

In Oraculo Phœbus de Æsculapio, Orac. Vet. pag 13.

Ω' Φλεγυηὶς ἔτικτεν ἐμῇ φιλότητι μιγεῖσα
Ι'μερόεσσα Κορωνὶς ἐνὶ κραναῇ Ε'πιδαύρῳ.
Quem Phlegyeis peperit mihi venere mista
Amabilis Coronis in aspera Epidauro.

—— Ε'στι ἢ ὁ Φλεγύας ἢ Φλεγύης ἐθέλει, ἢ Φλεγύς] Cl. Salmasius legit: Ε'στι δέ πω Φλεγύας ἢ Φλεγύης ἐθέλει κ. φ. Eustathius ad Homeri Iliad N pag 933. λέγονται ἢ ὁ Φλεγύαι ἀπὸ Φλεγύου ἐθέλει τῆς Φλεγύας, ὡς ὁ Μίνυας, ἀλλὰ ἢ Φλέγυος, ἀπὸ ὁ Φλέγυς Φλέγυος, ὡς νέκυος.

ΦΛΙΟΥ'Σ, πόλις Πελοποννήσου] Ab aliis Φλιαὶ numero plurium vocantur: unde Φλιάσιος.

—— Η' πρότερον Α'ραιθυρία ἢ Α'ραντία, ἀπὸ Φλιοῦντος ὁ Διονύσου ἢ Χθονοφύλης. Παυσανίας ἢ ἀπὸ Φλίαντος] Scribe: καὶ Α'ραντία. quomodo supra h. v. item apud Pausaniam lib. II. pag. 107. unde hæc desumpta. Vide supra v. Α'ραιθυρία.

—— Φιλήτας δὲ φησι, Φλιοῦς πόλις ἐςὶ ὁ Διονύσου Φιλ * υἱὸς Φλιοῦς, ἣν αὐτὸς ἐδείματο λακέλοφος] Cl. Salmasius Phileta versus corruptos & confusos sic restituit:

Φλιοῦς, ἡ πόλις ἐςὶ Διονύσου φίλος υἱὸς
Φλιοῦς, ἣν αὐτὸς δείματο λακέλοφος.

—— Ω'νόμασαι ἢ παρὰ τὸ φλέω ὃ ἐςιν εὐκαρπεῖν] Hesychius: Φλεῖ, γέμει, εὐκαρπεῖ, πολυκαρπεῖ. Φλιοῦς, ὁ ἢ καρπῶν ἔχυσις.

ΦΟΙΒΙ'Α, πόλισμα Σικυωνίων] Cogitavi aliquando an pro Σικυωνίων scribendum: Σικελῶν, aut Σικελικόν. Strabo enim lib. VI. pag. 258. dicit Dionysium Juniorem Rhegii a patre suo destructi partem a se instauratam Φοιβίαν vocasse. Noster vero more Græcorum posterioris seculi, inferiorem quoque Italiæ partem *Siciliæ* nomine passim appellat. Quam conjecturam etiam gentile Italicum confirmare videtur. Sed apud Pausaniam lib IX. pag. 565. exstat πόλισμα Σικυωνίων Φυβία. ubi Interpres *Phœbia* vertit: quod hic intelligitur. Apud eundem Pausaniam lib. II. pag. 142. Legimus τὴν Σαρωνίδα θάλασσαν sive *Saronicum sinum* inter Atticam & Peloponesum, antequam a Sarone rege hoc nomen accepisset Φοιβαίαν λίμνην fuisse appellatum.

—— Τὸ ἐθνικόν, Φοιβίας, ἢ Φοιβιαεύς] MS. Φοιβία. Salmasius: Φοίβιος. Φοιβιὰς λίμνη apud Eustathium Hesiodus.

ΦΟΙΝΙ'ΚΗ, ἡ χώρα, ἀπὸ Φοίνικος γ'ψικός.

—— Ο' ἢ φοίνιξ ἦν Α'γήνορος παῖς] Apud Homerum lib. I. Φοῖνιξ filius Α'μύντορος Ο'ρμενίδαο. nisi hic alius intelligatur ab illo, quod verius; cum ab ipso Homero Φοίνικες ἄνδρες jam commemorentur. Scholia antiqua ad Platonis Epistolam ad Dionis amicos: Φοίνικος ἀπὸ Φοινίκης χώρας· αὕτη ἢ ἀπὸ Φοίνικος ὁ Α'γήνορος καὶ Μερόπης ὁ Νείλυ.

ΦΟΙΝΙΚΟΥ'Σ, πόλις Κρήτης· Ε'στι ἢ νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. Ε'στι ἢ Φοινικοῦς λίμνη. Θουκυδίδης ὀγδόῃ] Scribe: λιμὴν. ex ipso Thucydide lib. VIII. pag 578.

—— Τὸ ἐθνικόν, Φοινικούντιος] Apud Ligorium occurrit nummus Domitiani Imperatoris in quo circum Mercurium: ΦΟΙΝΙΚΟΝΤΙΩΝ.

—— Καὶ Φοινικόεντιος, ὡς Σελινύντιος ἢ Σελινόεντιος] Scribe, Φοινικόεις. & Σελινόεις. ut supra h. v. & aliis similibus.

ΦΟΙΤΙΑΙ, πόλις Α'καρνανίας] Φοιτεῖαι scribitur apud Polybium lib. IV pag. 329. qui exserte Αἰτωλίας oppidum vocat. Unde aut Collector in culpa aut librarius: inde enim hæc hausta sunt.

—— Α'πὸ Φοιτίου ὁ Α'λκμαίωνος ὁ Α'μφιαρέω] Apud Eusebium lib. VI. de Præparat. Euang. cap. 7. extat oraculum datum *Alcmaoni* de reditu in patriam, quod insigni vitio laborat:

Νόσον, δίζημαι, παλίμμην ἐς γαῖαν ἱκέσθαι
Α'μφὶ Α'ρκαδίη.

Ubi Interpres: *versus Arcadiam*, ac si loci nomen esset. Sed non est dubium quin legendum una voce, Α'μφιαρηϊάδη, ut sit patronymicum nomen, quo *Alcmaonem* appellat.

ΦΟΛΕ'ΓΑΝΔΡΟΣ, νῆσος ἢ Σποράδων, ἀπὸ Φολεγάνδρου ὁ Μίνωος] Corrupte scribitur insulæ hujus nomen apud Hesychium Φλέγανδρος· apud Ptolomæum Φιλόκανδρος· apud Plinium *Phalegandros*: nam etiam nostro tempore Πολύκανδρος dicitur, ut testatur Græcorum Nautica. Eam ergo Φολέγανδρον Antipater σιδηρείην vocat in veteri Epigrammate ἀνεκδότῳ, quod scripsit

Εἰς τὰς Κυκλάδας νήσους, ὅτι ἐκπαλαι ἤσαν ἔρημοι, διὰ τὴν πόλεμον συνέχειαν.

Νῆσοι ἐρημαῖαι, τρύφεα χθόνος, ἃς κελαδεινὸς
Ζωστὴρ Αἰγαίου κύματος ἐντὸς ἔχει,
Σίφνον ἐμιμήσασθε, καὶ αὐχμηρὰν Φολέγανδρον
Τλήμονες, ἀρχαίην δ' ὠλέσατ' ἀγλαΐην.
Ἦ ῥ' ὑμᾶς ἐδίδαξεν ἕνα τρόπον ἥ ποτε λευκὴ
Δῆλος ἐρημαίου δαίμονος ἀρξαμένη;

—— Ἣν Ἄρατος Σιδηρείην ὀνομάζει, διὰ τὴν τραχύτητα] Scribe: Σιδηρείην, ut apud Strabonem lib. x. pag. 484. & 488. in *Arati* versibus isthic adductis.

ΦΟΛΟΉ, πόλις Ἀρκαδίας ἀπὸ Φόλου τοῦ Κενταύρου] Corruptum hoc nomen apud Philostratum Juniorem in Iconibus pag. 862. in Nesso: ubi Φιλόης pro Φολόης male editur. Vide supra Epigramma Dionysii v. Τεγχές.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Φολοεὺς, ὡς Ἀδωνεὺς, Αὐτονοεύς] Puto, Ἀντινοεύς.

ΦΟΡΒΑἸ, πόλις τῶν ἐν Θετταλίᾳ Ἀχαιῶν. Τὸ ἐθνικὸν Φορβάντιος] Ex gentili legendum videtur Φορβάς. atque ita Salmasius etiam. Puto a Phorbante, cujus meminit Homerus Hymno in Apollinem pag. 745.

ΦΟΡΕΝΤΑΝΟΝ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φορεντανός. Στράβων πέμπτῃ] Puto Stephanum aut Epitomatorem *Ferentinum* & *Ferentanos* Strabonis confudisse.

ΦΟΡΙΈΙΑ, κώμη, Ἀρκαδίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φορεεύς] Scribe: Φορειεύς.

ΦΡΑΆΣΠΑ, Μηδίας πόλις· Κοδράτος Παρθικῶν τετάρτῳ] Supra, Περάσπα, eadem urbs.

ΦΡΑΊΓΓΟΙ, ἔθνος Ἰταλίας, τῶν Ἀλπίων ὀρῶν ἐγγύς] Suidas: Φράγγοι, Γερμανικοί. Sunt *Franci*, quos imperite trans *Alpes* in *Italiam* ex *Germania* transfert. Cl. Salmasius pro Ἰταλίας legit Γαλλίας. ut auctorem culpa liberaret. Sed needum eo tempore in Galliam transierant. De his vide locum Libanii in Βασιλικῷ pag. 69.

ΦΡΕΆΡΡΟΙ, δῆμος Ἀθήνησι τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ἀπὸ Φρεάρου] Meursius ex Hesychio & Plutarcho scribit: ΦΡΕΑΡΟΙ. Vide Harpocrationem v. Ἐν Φρεάττοι. Sed illud tribunal diversum videtur.

—— Ὁ δημότης, Φρεάρριος] Φρεάριος legit idem Meursius. Sed Harpocration, Suidas & Etymologici Auctor, aliique ut Stephanus.

ΦΡΕΊΓΕΛΛΑ, πόλις Ἰταλίας.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Φρεγελλανὸς, ὡς Διονύσιος ἕκτῳ Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας] Non extat, teste Cluverio, qui ἑνδεκάτῳ legit: ex eo enim libro Excerpta Legationum id citant.

ΦΡΙΚΙΟΝ, ὄρος ὑπὲρ Θερμοπυλῶν Λοκρικόν.

—— Καλεῖται δὲ Φρικωνὶς ἡ Λάρισσα] Strabo lib. IX. pag. 440. & lib. XIII pag. 621.

—— Καὶ Φρικωνῖτις]. Supra v. Κύμη.

—— Οἱ οἰκοῦντες, Φρικωνίδες, καὶ Φρικωνεῖς] Apud Strabonem d. l. pag. 621. Apud Herodotum libro de vita Homeri cap. 14. λαοὶ Φρίκωνος Smyrnam ædificasse dicuntur in carmine Homerico. Num quid Φρίκωνα vocat, quem alii Φρίκιον? an Φρικωνεῖς legendum?

—— Καλεῖται καὶ Φρίκιον, ὃ καὶ Δρῖος ὀνομάζεται] Collem hoc nomine in *Daunia*, regione Italiæ circa Sipontum commemorat Strabo lib. VI. pag. 284. Δείκνυται τῆς Δαυνίας περὶ λόφον ᾧ ὄνομα Δρῖον, ἡρῷα. *Porro collis in Daunia est Drium nomine: apud eum sacella monstrantur.*

—— Κεῖται δὲ παρὰ Παρμενίσκῳ τῷ Βυζαντίῳ ἐν πρώτῳ Ἰάμβων] MSS. ἐν τῷ πρωτέρῳ Ἰάμβῳ. Scribe: Ἰάμβων.

ΦΡΙ͂ΞΑ, πόλις. Ἡ δὲ Φρίξα κεῖται μὲν τῆς Ὀλυμπίας ἀπέχουσα σταδίους λ'] Oppidum est Τριφυλίας teste Polybio lib. IV. pag. 343. Vide supra v. Μάκιστος & Φαιστός. Apud Herodotum lib IV. cap. 148. Θρίξας male scribitur pro Φρίξας numero plurium. Græcus Scholiastes Euripidis pag. 164. ait Tyndareum a fratre suo Icaro regno pulsum habitasse ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰτωλίας, postea reductum ab Hercule in patrium Spartæ regnum ἀπὸ Φρίξης καὶ Ἔλης.

ΦΡΙ͂ΞΟΣ, πόλις Λυκίας. Ἔστι καὶ Φρίξου λιμὴν παρὰ τῷ στόματι τοῦ Πόντου ἐν τῇ Χαλκηδονίᾳ περαίᾳ] Meminit hujus portus Dionysius Byzantius apud Gyllium lib. III. cap. 7.

—— Περὶ ἧς Νύμφις ἐν ᾳ' περὶ Ἡρακλείας τάδε φησί] Locus excidit.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Φρίξιος] ΦΡΙΞΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. in nummo Vespasiani apud Goltzium.

—— Εἰ μήτις τοῦ ἔθει τῆς Λυκιακῆς τῆς ἐκεῖ, Φριξεὺς εἴποι τὸ ἐθνικόν] Τῆς ἐκεῖ, id est, τῆς Φρίξου πόλεως τῆς ἐν Λυκίᾳ.

ΦΡΥΓΙ͂Α, δύο χῶραι. Στράβων· Φρυγία τε γὰρ ἡ μὲν καλεῖ ἡ μεγάλη, ἧς ὁ Μίδας ἐβασίλευσε, καὶ τῆς ἄλλης μέρος οἱ Γαλάται κατέσχον] Locus hic ex Strabone corrigendus, apud quem lib. XII. pag. 571. Φρυγία τε γὰρ ἡ μὲν καλεῖται μεγάλη, ἧς ὁ Μίδας ἐβασίλευσε, καὶ ἧς μέρος οἱ Γαλάται κατέσχον. *Nam Phrygia alia vocatur magna, cujus rex fuit Midas, & cujus partem Galatæ occupaverunt.*

—— Ἡ δὲ μικρὰ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ περὶ τὸν Ὄλυμπον ἡ καὶ Ἐπίκτητος λεγομένη] Apud Strabonem sequitur quam hic emendatius: Ἡ δὲ μικρὰ, ἡ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ, καὶ ἡ περὶ τὸν Ὄλυμπον, ἡ καὶ Ἐπίκτητος λεγομένη. *alia parva quæ Hellesponto imminens circa Olympum est, & Epictetus dicitur.* Sed Eustathius ad Dionysium pag. 108. *Epictetum* tertiam facit *Phrygiam*.

—— Αἰ-

— Λέγονται καὶ Φρίγες] Scribe omnino, Βρίγες. ut supra h. v. Vide Hesychium h. v. & ita Cl. Salmasius.

— Καὶ Φρύγιος, καὶ Φρυγία ἄνθρωπος. καὶ Φρύγιοι] Cl. Salmasius pro Φρυγία ἄνθρωπος legebat Φρυγιανός. Sed nihil mutandum: ita enim ubique ostendit per tria genera inflecti gentilia. ut illud Virgilii Æneid. lib. IX. v. 617.

O vere Phrygia, neque enim Phryges.

— Ἔστι καὶ Φρυγία τόπος τῆς Οἴτης, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφρύχθαι τὸν Ἡρακλέα] Ita & Eustathius ad Dionysium pag. 107. & Scholiastes Callimachi pag. 19.

— Ἔστι καὶ τὰ Φρύγια ὑδετέρως, τόπος μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς] Meminit Thucydides lib. II. pag. 114. ubi Scholiastes *Atticæ* locum esse ait, quod ex Thucydidis verbis etiam apparet.

ΦΥΛΑ'ΚΗ, πόλις Θεσσαλίας] Meminit nummus apud Pyrrhum Ligorium, in cujus una area Apollo, altera arcus cum pharetra & hac epigraphe, ΦΥΛΑΚΗ. Vide Pindari Scholiasten Isthm. Od. XV. pag. 441. Hic agebantur Πρωτεσίλεια. Scholiastea Theocriti ad Idyll. III. pag. 41. docet in monte Othrye urbem hanc fuisse: Ἔστι δὲ ὁ Ὄθρυς ὄρος Θεσσαλίας ἐν ᾧ πόλις ἡ Φυλάκη.

— Οἳ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα] Homeri Iliad. B. v. 695.

— ἀπὸ Φυλάκου τοῦ Δηΐονος] Vide fabulam apud Scholiasten Theocriti d. l. Meminit hujus *Phylaci* Orpheus in Argonaut. v. 137.

— Εἴρηται δ' ὁμοῦ, Φυλακήσιος] Femininum Φυλακηΐς extat apud Apollonium Rhodium lib. I. v. 47.

Αἴσων Ἀλκιμέδην Φυλακηΐδα.

— Ἀργείων πλείστοι, ὅσοι Φυλακῆθεν ἔποντο] Τέλη *optimates* hic interpretatur Cl. Salmasius.

ΦΥΛΗ', δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς] Fuit hæc *Phyle* ὁρμητήριον Thrasybuli ceterorumque, qui Athenas a triginta tyrannis liberarunt. Hinc *Celebas* ἡ ἐκ Φυλῆς κάθοδος in Piræeum & inde Athenas. erat enim hic locus munitissimus. Vide supra v. Ἅρμα & Strabonem lib. IX. Suidæ χωρίον dicitur τῆς Ἀττικῆς vv. Φυλάρχης & Φυλή. Vide Eustathium ad Iliad. B. pag. 284. Apud Pyrrhum Ligorium extat nummus, in quo Ceres in bigis cum serpentibus ipsa lampadem ferens, subtus: ΦΥΛΗ ΔΗΜΟϹ. in aversa caput Cereris spicis coronatum.

— Ἀρισφάνης, Ἀχαρνεῦσι,

Πόθεν ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι] Act. IV. Sc. 5. pag. 420. unde hic corrigendum, Πόθεν γ'; ἀπὸ Φ.

— Καὶ ἐν Ἱππεῦσι,

Μὴ μνησικακήσῃς εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες] Scribe: ἐν Πλούτῳ. & mox: εἰ σὺ Φυλὴν κ. est Act. V. Sc. 1. pag. 109.

— Ἔστι καὶ Φυλὴ τὸ τρίτον εἶδος τῶν παρ' Ἕλλησι κοινωνικῶν. Lege: κοινωνιῶν. supra v. Πάτρα.

— Τὸ ἐθνικὸν Φυλάτης] Supra v. Σίδη.

ΦΥ'ΛΛΙϹ, χώρα Θρᾴκης. Ἡρόδοτος Ἑβδόμῃ· Ἡ δὲ γῆ αὕτη περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος καλέεται Φυλλίς] Apud *Herodotum* lib. VII. cap. 13. legitur hodie: Ἡ δὲ γῆ ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος, καλέεται Φυλλίς.

— Ἔστι καὶ ποταμὸς Βιθυνίας Φυλλίς] Ψίλλιον vocat Epitome Artemidori, Arrianus Ψίλιν.

— Οὐ Φυλληΐς τὸ θηλυκόν] Respicere videtur locum Apollonii lib. II. v. 654. ἐπὶ προχοὰς Φυλληΐδας. ubi Scholiastes: Φύλλις, ποταμὸς Βιθυνίας.

— ἀφ' οὗ τὸ θηλυκόν, Φυλληΐς] Hæc repetitio mihi suspecta.

ΦΥΛΛΟΥ͂Ϲ, πόλις ἐν Θετταλίᾳ. Στράβων ἐνάτῃ] Apud Strabonem lib. IX. pag. 435. legitur: Καὶ ὁ Φύλλος ἔνθα Ἀπόλλωνος, τοῦ Φυλλαίου ἱερόν. *Tum Phyllus, ubi Phyllæi Apollinis templum.* Hinc haud dubie dictum Φυλλήιον ὄρος apud Apollonium Rhodium lib. I. v. 37. licet enim Scholiastes Apollonii eum montem in *Macedonia* ponat, apparet ex adjunctis locis Apidano fluvio & Piresia *Thessaliæ* esse tribuendum. Quod & Stephanus noster confirmat supra v. Ἀστέριον, quæ eadem civitas cum Piresia, sita ad altissimum montem *Phylleum*, scilicet in *Thessalia*. Apollinis *Phyllei* meminit elegans epigramma Μνασάλκου hactenus non editum:

Ἀσπὶς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φυλλέος ἱερὸν ᾅδε
Δῶρον Ἀπόλλωνι χρυσοκόμᾳ δίδομαι.
Γηραλέα μὲν ἴτυν πολέμων ὑπο· γηραλέα δὲ
Ὄμφαλον, ἀλλ' ἀρετᾷ λάμπομαι, αἷς ἔτυχον
Ἀνδρὶ κορυσσαμένα συναριστεῦσ', ὅς μ' ἀνέθηκε
Ἔμμι δ' ἀήσσατος πάμπαν ἀφ' οὗ γενόμαν.

ΦΥ'ΛΟΝ, τὸ ἔθνος, ἀπὸ τοῦ φύλου δηλονότι, ἢ ἀφ' οὗ ἡ φυλή. Σωσίθεον, ἔμφυλος καὶ ἐμφύλιος, ὡς Βοιώτιος.] Necessario addendum, Βοιωτός, ut probet cujus gratia adducitur.

— Καὶ Κάπρος, Κάπριος] Scribe: καὶ Κύπρος, Κύπριος.

— Καὶ Πάμφυλος, Παμφύλιος] Potest hoc duplicem admittere interpretationem, ut Πάμφυλος & Παμφύλιος composita vocis φῦλον esse dicat: aut ut sit nomen tribus *Træzeniorum* (de quo vv. Δύμαν & Παμφυλία) & ita pro exemplo adducatur, ut præcedentia duo. quod magis credo, cum ea quæ sequuntur ad prius illud compositum tantummodo referantur: λέγεται καὶ φύλιος ἀπὸ τοῦ φῦ.

ΦΥ'ΣΚΟΣ, πόλις Λοκρίδος ἀπὸ Φύσκου τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ Ἀμφικτύονος τοῦ Δευκαλίωνος] Scholiastes Theocriti ad Idyll. IV. ὄνομα δὲ ὄρους ὁ Φύσκος.

— Φύσκος δὲ, ἀφ' οὗ οἱ Λέλεγες, οἱ νῦν Λοκροί] MS. addit, ὁ.

— Ῥιανὸς δὲ Φυσκέας αὐτοὺς καλεῖ] Plutarchus in Quæst Græc. pag. 294. ita appellat oppidum: ἔκλεισε πόλις Φυσκεῖς καὶ Ὑάνθεια. Vide Athenæum lib. II. in fine, & Eustathium ad Iliad. B. pag. 277.

— Καὶ τὸ ἔθνος Φύσκοι, καὶ Λοκροί] Scribe: οἱ καὶ Λοκροί. Eustathius d. l. οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ τοῦτο Ἀμφικτύονος καὶ Χθονοπάτρας, ἀπόγονος Φύσκος. οὗ Λοκρός. ὧν ἀπὸ μὲν Φύσκου, Φύσκοι πρότερον, ἀπὸ δὲ Λοκροῦ, Λοκροὶ οἱ αὐτοὶ ὠνομάσθησαν.

— Ἔστι καὶ ποταμὸς Φύσκος, καθά φησι Σοφαίνετος ἐν Κύρου Ἀναβάσει] Item Xenophon lib. II. de Exped. Cyri pag. 284.

ΦΥ'ΤΕΙΟΝ, πόλις Ἤλιδος, τῆς Κοίλης] *Elidis Cava* meminit Pausanias lib. V. pag. 318.

— ἀπὸ Φυτίως λέγουσιν αὐτὴν ὀνομασθῆναι. Ἴστρος δὲ τετάρτῳ τῶν Ἰλιακῶν] Claudius Salmasius legit: ἀπὸ Φυτίως λέγει αὐτὴν ὀνομασθῆναι Ἴστρος ἐν τετάρτῳ Ἠλιακῶν. Xylander etiam Ἠλιακῶν legit pro Ἰλιακῶν. Hanc emendationem ingeniosam maxime probo. Illud enim δὲ ex numeri quaternarii nota δ' natum. MSS. Ἴστρος δ', τῶν &c.

ΦΩ'ΚΑΙΑ, πόλις Ἰωνίας. Ἡρόδοτος πρώτῃ. λέγεται καὶ Φωκαίη διὰ τοῦ η] Strabo lib. XIV. princ. Ἔστι δὴ οὖν ἀπὸ τοῦ Ποσειδίου τοῦ Μιλησίων καὶ τῶν Καρικῶν ὅρων, μέχρι Φωκαίας καὶ τοῦ Ἕρμου, τὸ πέρας τῆς Ἰωνικῆς παραλίας. *Fines ora Ionica sunt Posidium Milesiorum ac Caria extrema & Phocaa atque Hermus.* Apud Herodotum Ionica dialecto Φωκαίη sæpius: lib. I. cap. 80. Φωκίη. cap. 142. Φώκαια. & sic sæpius. Apud Suidam: Φωκαία, ἡ ἐκ τοῦ Φώκης. Unde hic scribendum videtur: λέγεται καὶ Φώκη. Probat Eustathius ad Dionysium pag. 63. Φωκαεῖς μέντοι προσυλάβως, οἱ τῆς Φώκης Ἰωνικῆς πόλεως, ἥτις καὶ Φώκαια λέγεται, ὡς Νίκη Νίκαια.

— Ἐκλήθη δὲ, διὰ τὸ πολλὰς ἀκολουθῆσαι φώκας τοῖς κτίσασιν] Meminit Heraclides de Politiis, ubi male Φώκεα pro Φώκαια. Lucani aliorumque veterum hac in re errorem notavit Cl. Salmasius ad Solinum pag. 94.

— Ὁ πολίτης Φωκαιεὺς καὶ Φωκαιεύς] Apud Herodotum lib. IV. cap. 138. perperam editur Λαοδάμας Φωκεὺς pro Φωκαιεύς. Interpretes autem Herodoti castigandi, qui Φωκαιεῖς vertunt *Phocenses*. Scholiastes Thucydidis distincte lib. I. pag. 11. Φωκεῖς, οἱ τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ Φωκίδος πόλεως. Φωκαεῖς, οἱ τῆς Ἰωνίας, ἀπὸ Φωκαίας πόλεως. In nummo Philippi Junioris apud Franc. Gotifredum circum Castorem & Pollucem equorum domitores: ΕΠ. Γ. ΚΑ. ΓΚΡΕΙΒΩΝΙΑΝΟΥ. ΦΩΚΑΙΕΩΝ. In alio apud eundem circum caput muliebre turritum: ΦΩΚΕΑ. in aversa navis & supra eam duo monticelli, in quorum vertice duæ stellæ, epigraphe: ΦΩΚΑΙΣ, Tristanus quoque Tom. II. pag. 446. Maximini nummum exhibet, in quo circum Castorem & Pollucem nudos cum hasta, clipeo & pileo: ΕΠ. ΣΤΡΑ. ΑΥΡ. ΑΦΦΙΑΝΟΥ. subtus: ΦΩΚΑΙΕΩΝ. Item in magno & præclaro Gordiani nummo in Thesauris Mediceis: ΕΠ. ΣΤΡ. ΑΥΡ. ΕΥΤΥΧΟΥΣ. ΦΩΚΑΙΕΩΝ. circum fluvium recumbentem cum literis ΚΟ. In nummo Maximini & Maximi apud Franc. Gotifredum circum Imperatorem a Victoria coronatum: ΕΠ. Γ. ΑΥ. ΑΦΦΙΑΝΟΥ. ΦΩΚΑΙΕΩΝ.

— Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ Μυκάλῃ] Scylax: Φώκαια, Ἀκάδαμις, Μυκάλη. in descriptione Lydiæ.

ΦΩΚΙ'Σ, χώρα περὶ τὸν Παρνασσόν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· ἀπὸ Φώκου τινός] Scholiastes Homeri in Med. Bibliotheca: Ὄρνυτος ὁ Σισύφου Τάμπολιν ἐλθὼν ἐπικουρῆσαι τοῖς αὐτόθι Λοκροῖς πολεμοῦσι, καὶ νικήσας, ἦρξε τῆς χώρας αὐτός, οὗ υἱὸς Φῶκος· ἀφ' οὗ Φωκέας αὐτοὺς ὠνόμασεν· οὗ Δευτίων, οὗ Ναύβολος, οὗ Ἴφιτος, οὗ Σχέδιος.

— Ἔστι γὰρ παροιμία, Φωκικὴ ἀπόνοια, ἐπὶ τῶν τὰ ἀναλγῆ βουλευομένων] Historia quæ huic proverbio occasionem dedit narratur a Pausania princ. *Phocicorum*, & ex eo desumptam Erasmus suis Chiliadibus inseruit. Male autem confunditur cum altero illo *Phocaensium* Asiaticorum facto, quod Herodotus narrat lib. I. cap. 164. unde Φωκαίων ἀρὰ adagium ortum. Quo in errore Franc. Luisinus lib. I. Parerg. cap. 19. & Io. Baptista Hansenius de Jurejurando cap. 19. Simile desperatissimum illud consilium Astapensium in Hispania apud Appianum in Ibericis pag. 273.

ΦΩΡΙΑΜΟΙ', τόπος Ἤλιδος, μεταξὺ Παρθενίου] Videtur distinguendum & legendum: Τόπος. Ἤλιδος μεταξὺ καὶ Παρθενίου.

— ἐπιτήδειος εἰς ἔνεδραν, ἐν στενῷ κείμενος] Ita apud Suidam: Φωριαμός, κιβωτός, παρὰ τὸ φωρίων δεκτικὸν εἶναι. *capsa, quia res furtivas capit.*

X

XΑΔΙΣΙ'Α, πόλις Λευκοσύρων] Hæc vox restituenda Scholiastæ Apollonii ubi ad verba lib. II. v. 373.

— σχεδόθεν δὲ πόληες
Τεργαταὶ Ἀμαζονίδων.

Πλησίον δὲ, φησὶ, τοῦ Δοίαντος πεδίου εἰσὶ τρεῖς πόλεις, ἔνθα κατῴκουν αἱ Ἀμαζόνες, Λυκαστία, Θεμι-

Θεμισκύρα, ἡ Χαλυβία. ubi omnino legendum Χαδησία. Nam librarios oscitantes in errorem induxit, quod mox post *Amazones*, Chalybas commemorat. Confirmat hanc emendationem ipse Apollonius eodem lib. I. p. 113. ubi *Amazonas* κατὰ φῦλα διάτριχα divisas habitasse dicit, quarum primæ Θεμισκύρειαι v. 997. secundæ Λυκάστιαι v. 1001. tertiæ Χαδήσιαι v. sequente: quamvis ibidem Scholiastes sui oblitus ἀπὸ τῆς χαδήσας eas sic dictas Hecatæi auctoritate affirmet. Unde & hic omnino putarem cum η, Χαδησία legendum, ut apud Apollonium loco infra citato, ejusque Scholiasten pag. 113. Apud Marcianum ex Menippo legitur Χαδίσιον

—— Ἀμαζόνιος β´ * νέσφι δάκρυσι] Supple & corrige ex Apollonio lib. II. v. 1002.

Νόσφι δ' ἀκοντοβόλοι Χαδήσιαι.

ΧΑΔΡΑΜΩΤΙ´ΤΑΙ, ἔθνος περὶ τὸν Ἰνδικὸν κόλπον, τῷ Πέρσῃ παροικοῦντες πόρῳ] Eadem gens cum Χατραμωτίταις, de quibus infra, uti & Ortelio videtur: intelligendumque hoc loco per τὸν Ἰνδικὸν κόλπον, τὸ Ἰνδικὸν πέλαγος, ut ipse Marcianus appellat lib. I. Περίπλ. quod magnam partem Felicis Arabiæ alluit, eam scilicet quæ supra Homeritas ad ostium usque Persici sinus porrigitur. Vide Marcianum pag. 44. Vide & supra v. Σαχαλῖται. Apud Ptolemæum lib. VI. cap. 7. unde Marcianus sua ad verbum descripsit, corrupte vocantur *Cathromonitæ* & in Græco Χατραμμῖται.

—— Ὡς φησι Μαρκιανός] MSS. addunt: ἐν τῷ περίπλῳ αὐτῦ.

ΧΑΖΗ´ΝΗ, χώρα, περὶ τῷ Εὐφράτῃ τῆς Μεσοποταμίας.

—— Καὶ τὰ πεδία τῆς Χαζήνης χαλεπαίας] κατεπατείας. ut Cl. Salmasius.

ΧΑΙΡΕ´ΟΥ, πόλις Αἰγυπτία, καὶ ἐθνικὸν τῆς πόλις] Apud Procopium lib. VI. de Ædificiis Justin. princ. legitur Χερεύ. item apud Nicandri Scholiasten pag. 29.

—— Ὡς Νικαιώτης] Scribe, Νικιώτης. Vide supra v. Νικία.

ΧΑΙΡΩ´ΝΕΙΑ, πόλις πρὸς τοῖς ὅροις Φωκίδος.

—— Τέτον δὲ μυθολογῦσιν Ἀπόλλωνος & Θηρῦς] Extat in hanc rem Hesiodi locus apud Pausaniam lib. IX. pag. 605.

—— Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις & Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον] Vide quæ notavimus supra v. Ἄρνη.

—— Ὁ οἰκήτωρ, Χαιρωνεύς] Pyrrhus Ligorius tres nummos profert, ΧΑΙΡΩΝΕΩΝ, unum Jovis Πανελλήνιος, & in aversa Junonis Σωτείρας. alterum Apollinis, in cujus aversa Tripus. tertium Minervæ, in cujus aversa noctua inter duos olivæ ramos.

—— Κατὰ τὴν μάχην, ὥς φασι, τὴν Χαιρωνικήν] Est versus jambicus.

ΧΑ´ΛΑΙΟΝ, πόλις Λοκρῶν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Μετὰ δὲ Λοκροὶ, ἐν δὲ Χάλαιον πόλις, ἐν δὲ οἱ Ἀνθήνιοι] Scribe: Οἰάνθη πόλις. uti patet supra h. v. ex eodem *Hecatæo*.

—— Θουκυδίδης τρίτῃ· Μεσσάπιοι & Τριταιεῖς & Χαλαιεῖς & Κολοφώνιοι & Ἰσεῖς & Οἰανθεῖς] Apud ipsum Thucydidem lib. III. pag. 240. legitur hodie Ἐπελθὼν Ἰπνέας & Μεσσαπίους, & Τριταιέας, & Χαλαιέας & Τολοφωνίους & Ἠσσίους & Οἰανθέας. Vide supra vv. Ἠσσός, Μέσαπος & Τολοφών.

ΧΑΛΑ´ΣΤΡΑ, πόλις Θρᾴκης, περὶ τὸν Θερμαῖον κόλπον] In Diodori Excerptis pag. 306. τὸ Χάλαστρον dicitur. Herodoto Χαλέστρη lib. VII. cap. 123. qui pariter ad *Thermæum sinum* ponit.

—— Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Ἐν δ' αὐτῷ Θέρμη πόλις Ἑλλήνων Θρηΐκων, ἐν δὲ Χαλάστρη πόλις Θρηΐκων] Salmasius inducit, nescio an MSS. auctoribus, prius Θρηΐκων. & odiosa, si non inepta, est repetitio.

—— Ἔστι δὲ λιμὴν τῇ πόλει ὁμώνυμος] Scribe: λίμνη.

—— Ὁ πολίτης, Χαλαστραῖος] Pyrrhus Ligorius laudat Hadriani nummum, in quo circum effigiem Bacchi legitur: ΧΑΛΑΣΤΡΑΙΩΝ.

—— Λυκόφρων,

Θέστρωτος ἀμφω, καὶ Χαλαστραῖος λέων] Apud Lycophronem in Cassandra v. 1441. hodie legitur Χαλαστραῖος, vel Χαλαστραῖος.

ΧΑΛΔΙ´Α, χώρα τῆς Ἀρμενίας. Μένιππος ἐν περίπλῳ τῶν δύο πόντων· Τὴν μέχρι τούτων τῶν βάρων ἐστὶν ἡ Ποντικὴ βασιλεία, & κατὰ Τιβαρηνὴν, καὶ Χαλδίαν, & Σαννικήν] Salmasius delet in Menippi verbis τὴν. Pro βάρων autem legendum Τιβαρῶν aut Τιβαρηνῶν. uti & Salmasius vidit. Pro Τιβαρηνὴν vero dubitari potest an rescribendum Τιβαρηνίαν: infra enim v. Χοιράδες Τίβαροι vocantur ex Hecatæo, qui aliis Τιβαρηνοί.

—— Οἱ ἐν ταύτῃ κατοικοῦντες, Χάλδοι· οὕτω γὰρ ἐπικράτησε] MSS. ἐπικράτησαν.

ΧΑΛΔΑ´ΓΟΙ, οἱ πρότερον Κηφῆνες, ἀπὸ Κηφέως τοῦ πατρὸς Ἀνδρομέδας] Apud Orpheum corruptissimus est locus in Argonaut. v. 751.

Οὔρων, Χιδναίαντε, Χαρανδαίων, Σολύμωντε.

nomina, præter extremum, ceteris antiquis Geographis inaudita. Puto autem duo priora sic emendanda,

Σύρων Χαλδαίωντε.

Similis error occurrit in eodem Poëmate v. 1305.

Κόλχων, Ἐῤῥαίωντε, Χαρανδαίων, Σολύμωντε.

Ubi forte etiam legendum

Κόλχων, Χαλδαίωντε.

—— Ἀφ' ἧς καὶ τῆς Περσέως, τῆς Δανάης καὶ Διὸς, Περσέως] Scribe, Πέρσης. ut apud Herodotum

lib.

lib. VII. cap. 61. unde hæc desumpta. & supra v. Πέρσαι.

— Ἀφ' οὗ οἱ Κηφῆνες ἐ Χαλδαῖοι πρότερον ἐκλήθησαν] Excidit vox Πέρσαι legendumque, πρότερον Πέρσαι ἐκλήθησαν. uti patet ex Herodoti loco modo adducto, Agatharchide de mari rubro cap. 2. & Eustathio ad Dionysium pag. 101. vide supra v. Πέρσαι.

— ἀνέστησαν ἐκ τῆς χώρας, καὶ τὴν χογλὴν ἔχον] Cl. Salmasius legit, τὴν ἀγωγὴν.

— οὐκέτι ἡ χώρα Κηφηνὶη καλεῖται] MSS καλέεται.

— Οἱ μὲν χαρι ἐστεροι περὶ Βαβυλῶνα λεγουσιν οἰκεῖν αὐτοὺς ὡς δόξεται] MSS. χαρίεστερον. Aristoteles χαρίεντας semper opponit τοῖς πολλοῖς.

— Μαντεῖον δὲ ἔχειν αὐτοὺς παρὰ Βαρβάροις, ὡς Δελφοὶ παρ' Ἕλλησι] Intelligit *Oraculum* Beli: de quo consulendus Arrianus lib. VII.

ΧΑΛΙΑ, πόλις Βοιωτίας.

— τοῖς τὴν ἤπειρον ἔχουσι Χαλίοις] Non *Epirum* proprie dictam, sed continentem, scilicet Bœotiæ, Eubææ insulæ objectam.

ΧΑΛΙΣΙΑ, πόλις Λιβύης

— Ἔστι ἐ ἄλλη πρὸς τῷ Πόντῳ, μία τῶν Ἀμαζόνων, ἧς οἱ οἰκήτορες, Χαλίσιοι] Non dubito quin eadem sit cum Χαλισία, quam supra recensuit. Salmasius hic tentabat, μία τῶν Ἀμαζονίδων, scilicet πόλεων.

ΧΑΛΚΗ, πόλις Λιβύης

— Ἔστι καὶ ἄλλη Χάλκη Λακεδαιμονίας πόλις· Θουκυδίδης ὀκτῇ] Scribe: ὀγδόῃ. Nam ibi leguntur verba, quæ subjicit pag. 584.

— Ἀπέπλευσεν εἰς Χάλκην ἐντεῦθεν δὲ εἰς Ἄμμον. Θεόφραστος δὲ Χάλκιον αὐτὴν καλεῖ] Corrige ex Thucydide: ἀπέπλευσαν εἰς Χάλκην, ἐντεῦθεν δὲ ἐς Σάμον. At Thucydides hoc loco non agit de Græciæ oppido, sed de insula Carpathii maris, quam Strabo sub finem lib. X. pag. 488. Χαλκίαν vocat. Unde forte pro Χάλκιον hic pariter scribendum Χαλκίαν.

ΧΑΛΚΗΔΩΝ, πόλις Βιθυνίας, ἡ πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου, κατάντικρυ τοῦ Βυζαντίου] Ita Strabo lib. XII. pag. 563.

— Ὁ πολίτης, Χαλκηδόνιος] Nummus L. Veri apud Franc. Gotifreduim circum arborem, habet: ΚΑΛΧΑΔΟΝΙΩΝ. Item nummus Severi apud eundem circum Jovem aquila vectum. Sed Tristanus Tom II. pag. 549. Apollinem cygno vectum exhibet cum Lyra in Tranquillinæ nummo, eandem continente epigraphen. Præter autem Χαλκηδόνιος videtur & Χαλκηδονεὺς inde factum. Nam apud Arrianum lib. III. de Exped. Alex. pag. 55. legimus Ἔφιππον τὸν Χαλκηδόνα, ubi Χαλκηδονέα scribendum; nam vulgatum rationem nullam habet.

— Στεφίβων. Χαλκηδόνιοι ἐπὶ τῆς Περαίας ἱδρυμένοι πλησίον * μετέχουσι τῆς ἀπορίας ταύτης] Corrige ex Strabone lib. VII. pag. 320. apud quem: Χαλκηδόνιοι δὲ ἐπὶ τῆς περαίας ἱδρυμένοι πλησίον, οὐ μετέχουσι τῆς εὐπορίας ταύτης. *At Chalcedonii, qui in vicinia ab altera faucium parte habitant, hujus copiæ non fiunt participes.*

— Καλεῖται δὲ ἀριστερᾷ τοῦ Πόντου, τὰ δὲ ἐν δεξιᾷ, Χαλκηδονὶς] Supple & corrige ex Strabone lib. XII. pag. 541. ubi: Καλεῖται δὲ τὰ ἀριστερὰ τοῦ Πόντου Θρᾳκικά· ἐν δεξιᾷ δὲ τὰ προσεχῆ, Χαλκηδόνια. *Vocantur autem sinistra Ponti Thracica: ad dextram autem contigua, Chalcedonia.*

— Μέμνηται ὁ αὐτὸς ἐ Χαλκίτιδος νήσου] Idem Strabo d. l. pag. 541. Vide infra v. Χαλκίς. Hinc Χαλκὶς ἄρουρα apud Dionysium v. 764. pro γῆ Χαλκηδονίων. interprete Eustathio.

— Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Χάλκιδος τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ, ὡς οἱ ἱστορικοὶ ἅπαντές φασι] Aliter Arrianus apud Eustathium ad Dionysium pag 105. Κατὰ δὲ τὴν Ἀρριανοῦ ἱστορίαν ἐπώνυμός ἐστιν ἡ τῶν Χαλκηδονίων πόλις τῷ Κρόνου υἱῷ Χαλκηδόνι, ἀφ' οὗ πρῶτος μὲν ὁ ἐκεῖσε ῥέων ποταμὸς ἐκλήθη Χαλκηδών.

ΧΑΛΚΗΤΟΡΙΟΝ, πόλις Κρήτης.

— Ἀπολλώνιος τετάρτῳ Χρονικῶν· Μεθ' οὗ Χαρίδημος ἐπὶ φυγὰς Χαλκητορεῦς] Scribe: Ἀπολλόδωρος. cujus adducitur versus jambicus.

ΧΑΛΚΙΣ, πόλις Εὐβοίας] Hanc Χαλκίδα, τὴν ἐπ' Εὐρίπῳ vocat Lysias Orat. XXIII. pag. 384. sicut Epiphanius Hæres. LXX. pag. 828. alteram illam *Syriæ* Χαλκίδα, τὴν πρὸς Ἀντιοχείας.

— Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Κομβοῦς τῆς Χαλκίδος καλουμένης Θυγατρὸς Ἀσώπου] MSS. habent: Καμωίς. Eustathius ad Iliad. B. pag. 279. Κόμβης.

— Τινὲς δὲ Χαλκιδεῖς φασι κληθῆναι, διὰ τὸ χαλκουργεῖα πρῶτον παρ' αὐτοῖς ὀφθῆναι] Vide supra v. Αἴδηψος.

— ἀλλὰ καὶ Ὑποχαλκὶς, διὰ &c.] Vide supra h. v.

— Χαλκίδ' Ἐρέτριάν τε, πολυστάφυλόν θ' Ἱστιαίαν. Versus 537 Iliad. B. sed scribendum, Ἑστιαίαν. ut supra h. v.

— Ἑλλάνικος ἱερειῶν Ἥρας δευτέρῳ· Θεοκλῆς ἐκ Χαλκίδος μετὰ Χαλκιδέων ἐ Ναξίων ἐν Σικελίᾳ πόλεις ἔκτισε] Scymnus, vel Marcianus in Periegesi v. 275.

Δεκάτῃ γενεᾷ, μετὰ ταῦτα, Θεοκλέους στόλον
Παρὰ Χαλκιδέων λαβόντος. Ἦν δὲ οὗτος γένει
Ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. ἐ συνῆλθον, ὡς λέγος,
Ἴωνες, εἶτα Δωριεῖς οἰκήτορες.
Στάσεως δὲ ἐν αὐτοῖς γενομένης, οἱ Χαλκιδεῖς
Κτίζουσι Νάξον· Οἱ Μεγαρεῖς δὲ τὴν Ὕβλαν,
Τὸ δὲ ἐπὶ ζέφυρον τῆς Ἰταλίας οἱ Δωριεῖς
Κατέσχον.

Decima

Decima generatione post hac, Theocle classem
A Chalcidensibus nacto. Erat vero hic genere
Ex Athenis, & convenerunt, ut fertur,
Iones, deinde Dorienses habitatores.
Seditione vero inter ipsos orta, Chalcidenses
Condunt Naxum: Megarenses vero Hyblam.
Quod & ad Zephyrum promontorium Italia est
Dorienses
Obtinuerunt.

E quo loco, tum Strabone Philippus Cluverius Opere de Sicilia hic, τὴν Νάξιον ἐν Σικελίᾳ πόλιν, contendit legendum. Verum ea emendatione nihil opus est loco sanissimo. Nam ut statim apud Marcianum sequitur ex *Naxo* deinde multæ aliæ urbes colonias accepere. Et Thucydides lib. VI. pag. 413. sic inquit: Θουκλῆς δὲ καὶ οἱ Χαλκιδεῖς ἐκ Νάξου ὁρμηθέντες ἔτει πέμπτῳ μετὰ Συρακούσας οἰκισθείσας, Λεοντίνους τε, πολέμῳ τοὺς Σικελοὺς ἐξελάσαντες, οἰκίζουσι, καὶ μετ' αὐτοὺς Κατάνην. *Theucles autem & Chalcidenses Naxo profecti, anno quinto post Syracusas conditas, Leontinos, ejectis bello Siculis, condiderunt, & post ipsos Catanam.* & Strabo lib VII. Κατάνην vocat Ναξίων κτίσμα. quæ loca suis deinde locis ipse quoque Cluverius adduxit. Hic autem nulla ratio afferri potest cur *Hellanici* verba potius de condita *Naxo* intelligamus, quam de coloniis postea ex ea deductis. Quare nihil sine caussa mutandum censeo.

—— Καλοῦνται δὲ καὶ οἱ ἐν τῇ κώμῃ τῆς Σικελίας Χαλκιδεῖς] Scribe: ἐν τῇ Κύμῃ. ex Eustathio ad Iliad. B. pag 279. Ταύτης ἄποικοι καὶ ἄπειροι μὲν, καὶ οἱ ἐν τῇ Κύμῃ δὲ τῆς Σικελίας Χαλκιδεῖς. *Cuma* autem *Italia* intelligitur, cujus partem auctor *Siciliam* sæpius vocat.

—— Ἔστι καὶ Χαλκὶς πόλις Κορίνθου] Hujus, puto, meminit Homerus Hymno in Apollinem pag. 757.

Βῆ δὲ παρὰ Κρουνοὺς, καὶ Χαλκίδα, καὶ παρὰ Δύμην.

—— Διονύσιος ὁ Περιηγητής] v. 494.

—— Τετάρτη πόλις ἐν Συρίᾳ, κληθεῖσα ὑπὸ Μονικοῦ τοῦ Ἄραβος] Panario Epiphanii præmittitur Epistola Acacii & Pauli Archimandritarum, τουτέστι πατέρων μοναστηρίων μερῶν Καρχηδόνος καὶ Βεῤῥοίας τῆς Κοίλης Συρίας. *hoc est, Monasteriorum Prepositis in regione Carchedonis & Beroea, Cœlis Syria.* quo loco haud dubio Καρχηδόνος vox corrupta est. Quæ enim familiaritas Berrœæ & Carthaginis Abbati, si non toto, saltem medio orbe disjunctis? Et videtur doctissimus Interpres id suspicatus dum in Latina versione *Carchedonis* nomen retinuit. Sed omnino legendum, μερῶν Χαλκιδικῆς· vel etiam absolute, Χαλκίδος καὶ Βεῤῥοίας. Et existimo imperitos librarios primum Χαλκηδόνος vel Καλχηδόνος (utroque enim modo dicebatur) substituisse: inde augescente errore, Καρχηδόνος postea natum.

—— Τὸ ταύτης ἐθνικὸν, Χαλκιδικεύς] Ita quidem juxta Grammaticorum regulas & regionis formam consuetam dici debebat. Usus tamen obtinuit, ut Græco more etiam Χαλκιδεὺς vocaretur. Ita enim Iamblichus Χαλκιδεὺς dicitur, nobilis Philosophus ex hac civitate oriundus. Ad eandem quoque pertinet nummus Trajani, ubi in corona legitur: ΦΛ. ΧΑΛΚΙΔΕΩΝ. apud Illustr. Cassianum a Puteo, item in Mediceis Thesauris. Et sic Eustathius ad Iliad. B. pag. 279. Julianus Orat. IV. pag. 273.

—— Ἑβδόμη νῆσος ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον πρὸς τῇ Λέσβῳ, ἧς οἱ πολῖται Χαλκιδεῖς] Hæc non Χαλκῖτις sed Χαλκίτης vocatur mox, sed corrupte.

—— Ἔστι δὲ ἐν Ἄθῳ ἄλλη Χαλκίς] Ἡ Θρᾳκικὴ Χαλκὶς Eustathio ad Dionysium pag. 70. & Homerum pag. 279. Τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης Χαλκιδέας vocat Thucydides lib. 1. pag. 38. Ubi Scholiastes Græcus Chalcidensium ex Eubœa colonos hos fuisse docet.

—— Ὡς Εὔδοξος τετάρτῳ. Μετὰ δὲ τὸν Ἄθω μέχρι Παλλήνης, ἡ ἐπὶ Θάτερα πεποίηκε κόλπον βαθὺν καὶ πλατὺν, Χαλκίδα ὀνομαζομένην] Apud Hesychium: Παλληνία, ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Χαλκίτῃ. Unde patet non tantum Χαλκίδα vocatum fuisse regionem hanc, sed etiam Χαλκίτιν. Vide notata ex Conone supra v. Βισαλτία.

ΧΑΛΚΙΤΗΣ, νῆσος ἀντικρὺ Χαλκηδόνος] Scribe: Χαλκίτης, ut expressum fuit voce præcedenti. Nomen huic insulæ *Demonesus*. Vide supra h. v.

—— Ἔχουσα Χαλκοῦ μέταλλον] Vide Cl. Salmasium ad Solinum pag. 195.

—— Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀκρίτου παραπλεύσαντι, * ὅρον σταδίους ἑκατὸν δέκα ἄχρι κεῖται Τρεῖς καλουμένη] Scribe adjecta vocula, πρὸς ὅρον. Cl. Salmasius locum hunc perperam a Xylandro asterisco notari putat: ipse autem legit Ἔβρον. sed neque hæc conjectura persanat locum, quem Gyllius etiam pessime intellexit.

—— Καὶ νῆσος ταύτῃ παράκειται Πιτυώδης] Hesychius v. Δημονήσιος Χαλκός. Πιτυοῦσα. sed vide supra h. v. de hac differentia.

—— Καὶ ἄλλη νῆσος καλουμένη Χαλκίτης, ἢ ἄλλη Πρῶτα λεγομένη] De insulis *Chalce*, *Prota*, ceterisque sub regia Urbe sitis & monachorum cœnobiis frequentatis, vide insignem locum apud Theodorum Balsamonem in Canones VII. Synodi pag. 516. ubi ad unam omnes enumerantur.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Χαλκίτης, ὡς Προκόννησος, Προκοννησίτης] Hoc exemplum manifeste ostendit pro ipsius insulæ nomine legendum Χαλκίτης, non Χαλκῖτις. Apud Hesychium

 parite

pariter corrupte Χαλκῖτις scribitur pro Χαλκίτις v. Δημονήσιος χαλκός.

ΧΑ'ΛΥΒΕΣ, περὶ τὸν πόντον ἔθνος ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Θερμώδοντι] Scribe: Θερμώδοντι.

—— Περὶ ὧν Εὔδοξος ἐν πρώτῳ· Ἐκ δὲ τῆς Χαλκοῦς χώρας ὁ σίδηρος ὁ περὶ τὰ στομώματα ἐπαινούμενος ἐξάγεται] MSS. Ἐκ δὲ τῆς Χαλύβων χ. Meursius ad Lycophronem pro Χαλκοῦς legit Χαλύβης. Eustathius ad Dionysium pag. 101. pro περὶ habet πρὸς. Supra v. Λακεδαίμων· στομωμάτων γὰρ τὸ μὲν Χαλυβδικὸν, τὸ δὲ Σινωπικὸν, τὸ δὲ Λύδιον, τὸ δὲ Λακωνικόν.

—— Τήλοθεν ἐκ Χαλύβης τῶν ἀνθρώπων πρῶτον Ἀλύβων λεγομένων, ἀντὶ τοῦ Χαλύβων] Eustathius ad Dionysium pag. 101. Τήλοθεν ἐξ Ἀλύβης. & sic ipse Stephanus citat supra v. Ἀλύβη. ex Homeri Iliad. B. v 857. Deinde ex Strabone & Eustathio addita disjunctiva videtur legendum: ἢ τῶν ἀνθρώπων πρῶτον, &c.

—— Λέγεται μετὰ τοῦ δ, Χαλυβδικὸς, τὸ θηλυκόν. Λυκόφρων, Χαλυβδικῷ κνώδοντι.] Tzetzes ad Cassandræ v. 1109. censet hoc Æolicum.

—— Καὶ Χάλυβοι παρ' Ἑκαταίῳ· Χαλύβοισι πρὸς νότον Ἀρμένιοι ὁμουροῦσι] MSS. ὁμουρέουσι. quomodo rescribendum.

ΧΑΟΝΙ'Α, μέση τῆς Ἠπείρου] Vide Aristophanis Scholiasten pag. 292. ΧΑΩΝΙΑΣ & ΧΑΩΝΙΤΩΝ in duobus nummis legitur apud Goltzium.

—— Ταραύλιοι] Scribe Παραύαιοι. uti monuimus supra h. v. Cl. Salmasius putabat *Varalios* Strabonis esse lib. VII. pag. 315. Sed nostra emendatio certissima est.

—— Ἄβαντες] Vide supra v. Ἀμαντία.

—— Λυκόφρων,

Τοῦ Χαονίτου &c.] v. 1045.

—— ὁ αὐτὸς,

Τὸν Αἰσωνίτην Πύργαμον θομήσεται]

Scribe, prout apud Lycophronem v. 593. exstat:

Παρ' Αὐσονίτην Φύλαμον δομήσεται.

—— ὁ αὐτὸς.

Φθογγὴν ἐδώλων Χαονιτικῶν ἄπο]

Apud Lycophronem v. 1320. rectius legitur.

Φθογγὴν ἐδωλίων Χαονικῶν ἄπο.

Vocem e transtris Chaonicis.

ΧΑ'ΡΑΔΡΑ, πόλις Φωκίδος.

—— Ἐπάγει γὰρ ὁ Ἡρωδιανὸς, Χαραδραίοις γὰρ] Est Pausaniæ, ut puto, ille locus lib. x. pag 676. Χαραδραίοις δὲ ἡρώων καλουμένων εἰσὶν ἐν τῇ αἰθρίᾳ βωμοὶ καὶ αὐτοὺς οἱ μὲν Διοσκούρων, οἱ δὲ ἐπιχωρίων εἶναι φασὶν ἡρώων. *Sunt Charadrais erectæ sub divo aræ, iis, qui apud ipsos heroës appellantur: Castores alii esse existimant, patrios alii heroas.*

ΧΑ'ΡΑΔΡΟΣ, λιμὴν, καὶ ἐμπόριον Κιλικίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Μετὰ δὲ, Χάραδρος ποταμός] Χαραδροῦς πόλις καὶ λιμὴν *Cilicia* pariter apud Scylacem. sed *Charadrus* fluvius *Phocidis* juxta *Charadram* apud Pausaniam lib. x. pag. 676. apud Strabonem lib. XIV. pag. 669. Χαραδροῦς ἔρυμα καὶ αὐτὸ ὕφορμον ἔχον. *Charadrus castellum cum statione.* in Cilicia. Unde forte hic in verbis *Hecatæi* pro ποταμὸς legendum πόλις. Vitium enim id ex abbreviaturis nasci hic facile potuit, ut alibi.

ΧΑΡΑ'ΚΜΩΒΑ, πόλις τῆς νῦν τρίτης Παλαιστίνης, ἣν ἀναγράφει Πτολεμαῖος ἐν Γεωγραφικοῖς ἐν πέμπτῳ βιβλίῳ, ἐν τοῖς Ἀραβικοῖς] Apud Ptolemæum lib. v. cap. 17. nunc corrupte legitur in Græcis editionibus, Χαράκωμα. At in Tabulis, *Characmoba*, sculptum videmus: quod procul dubio ab antiquioribus manavit Interpretibus, quibus meliores, codices fuere. Χαράκμωβα *Moabitarum* metropolin fuisse Theodoretus scribit in cap. xv. Esaiæ. Vide supra v. Μῶβα. Pro ἐν τοῖς Ἀραβικοῖς Salmasius ad Solinum pag. 488. legit ἐν τῇ Ἀραβικῇ. quamvis etiam altera lectio ferri possit.

—— Ἀξιόπιστος δὲ ἀνὴρ περὶ τὰ τοιαῦτα. Σχεδὸν γὰρ εἶναι ἱστορῆσαι ἀκριβῶς τὰ τῆς Ἀραβίας, καὶ Μεβυχάραξ φησίν] Hoc Μεβυχάραξ apud Ptolemæum non exstat, neque exstitisse unquam existimo, sed ex alio quodam Auctore hæc fuisse adducta, cujus excidit nomen, verisimile. MSS. habent: Μεβυχάρακα.

ΧΑ'ΡΑΞ, Ἀλεξανδρείας τόπος. περὶ Κελαινὰς τῆς Φρυγίας, ἔνθα Ἀλέξανδρος ὁ τοῦ Φιλίππου ἐστρατοπέδευσεν] MSS. Χάραξ Ἀλεξάνδρου τόπος &c. Optime.

ΧΑΡΙΜΑ'ΤΑΙ, ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ. Παλαίφατος ἐν ἑβδόμῳ Τρωικῆς] Τρωικῶν. Suidas v. Μακροκέφαλοι.

—— Κερκεταίων ἔχονται Μόσχοι καὶ Χαριμάται δὲ Παρθενίου κατιοῦσιν εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον] Legerem distinctis vocibus, Κερκέται, ὧν. nisi sequeretur eadem vox eodem modo inflexa. *Cercetæ* enim aliis vocantur anctoribus.

—— Καὶ Ἑλλάνικος ἐν κτίσεσιν ἐθνῶν καὶ πόλεων] Scribe: κτίσεσι. Salmasius legit, κλήσεσιν.

ΧΑΡΙΣΙ'ΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Χαρισίου παιδὸς Λυκάονος. Πανωνίας ὀγδόῳ] Apud Pausaniam lib. VIII. pag. 458. legitur Χαρισία numero singulari, sed male: nam deinde pag. 511. πόλεως Χαρισιῶν ἐπώνυμον dicit: ubi interpretes reddunt *Charisiorum*, secunda declinatione. male.

—— Ὠνομάσθησαν δὲ] Numquid, ἀπὸ τῶν Χαρισίων; de quibus Eustathius ad Homerum pag. 1843. sed Salmasius transpositione locum

cum juvat: πόλις Ἀρκαδίας· ὀνομάσθη γὰρ ἀπὸ Χαρισίου &c. quod omnino probo.

ΧΑΡΜΑ'ΝΔΗ, πόλις πέραν τοῦ Εὐφράτου· Ξενοφῶν ἐν Κύρου ἀναβάσει] Apud Xenophontem libro I. Ἀναβ. pag. 257. Καρμάνδη scribitur.

—— Ἐπὶ δὲ τῆς Βαβυλωνίας πύλαις, πέραν τοῦ Εὐφράτου, πόλις ᾤκιστο, ὄνομα Χαρμάνδη] Mentio quoque harum *Pylarum* apud Xenophontem d. l. pag. 256. sed non cognominat *Babylonias*.

ΧΑ'ΡΜΙΣ, πόλις ἐν Σαρδοῖ, κτίσμα Καρχηδονίων. Τὸ ἐθνικὸν, Χαρμίτης. Παυσανίας δέ φησι περὶ αὐτοῦ *] De *Sardinia* extat prolixa narratio apud Pausaniam lib. x. de *Charmi* nihil. De *Carthaginiensium* autem in hac insula coloniis hæc ejus verba sunt d. l. pag. 640. ᾤκισαν δὲ ἐν τῇ νήσῳ καὶ αὐτοὶ πόλεις οἱ Καρχηδόνιοι, Κάραλίν τε καὶ Σύλλους. Posterius hoc oppidum nostro Σύλκοι atque ita apud Pausaniam legendum existimo. Straboni Συλχοί, Ptolemæo Σύλκοι, Latinis *Sulci*. Sed cum isthic Stephanus iisdem utatur verbis, quibus hoc loco de *Charmi*; ambæ autem urbes, *Caralis & Sulci*, Carthaginiensium in Sardinia coloniæ sint; præterea Pausaniam hic quoque testem citet; non dubito, quin Stephanus male Χάρμιν pro Κάραλιν jam olim apud Pausaniam legerit Quod facile credet qui majusculis literis usos sciens veteres divortium leve intercedere cogitaverit inter ΧΑΡΜΙΣ & ΚΑΡΑΛΙΣ.

ΧΑΤΡΑΜΩΤΙ'ΤΗΣ, χώρα πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης] Scribe: ΧΑΤΡΑΜΩΤΙ'ΤΙΣ. Vide supra v. Χαδραμωτῖται. Apud Dionysium in Periegesi v. 957. occurrit γαῖα Χατραμὶς, juxta alios, teste ibi Eustathio, Χατραμῖτις. Hinc suspicari quis posset Ἀτραμίτας, sive Ἀτραμωτίτας supra litera A commemoratos, quos Ἀδραμίτας Ptolemæus vocat, eandem esse gentem. *Prion* enim fluvius, quem Stephanus ex Marciano in *Chadramotitis* ponit, a Ptolemæo, unde Marcianus sua hæc hausit, in *Adramitarum* gente ponitur.

—— Στράβων Πεντεκαιδεκάτῃ· Γερραῖοι δ' εἰς τὴν Χαδραμωτίτην] Est lib. XVI. pag. 768. corrige autem inde: εἰς τὴν Χατραμωτῖτιν.

—— Καὶ πάλιν· Πρὸς ἕω μάλιστα Χατραμωτῖται.] Apud Strabonem d. l. male scribitur: Χαδραμωτῖται.

—— Οὐράνιος δ' ἐν πρώτῳ Ἀραβικῶν, Χατραμώται αὐτοὺς καλεῖ· Καμηλονόμοι Χατραμῶται, Σαββαῖοι καὶ Ὀμηρῖται] Lege: Σαβαῖοι, ut Eustathius ad Dionysium pag. 122. & supra v. Ἀβασηνοί. Gothofredus: Σάβαι, οἱ καὶ Ὀμηρῖται. Sed vide supra v. Σάβαι, ubi oppidum & gentem distinguit.

ΧΑΤΤΗΝΙ'Α, χώρα τρίτη Γερραίων· Πολύβιος ιγ'· Ἔστι δ' ἡ Χαττηνία &c.] Supra v. Λάβαι ita pariter modo per simplex modo duplex ττ scribitur, Rectius tamen per ττ. ut & aliquoties postea. Casaubonus in Polybii Fragmentis cum gemino quoque scribit.

—— Διὰ τὸ δύσκαιρον τῶν Γερραίων] MSS. διὰ τὴν.

ΧΑΤ'ΩΝ, χώρα τῆς Μηδίας. Κτησίας ἐν πρώτῳ Περσικῶν. Ἡ δὲ Σεμίραμις ἐντεῦθεν ἐξελαύνει, αὐτή τε, καὶ ἡ στρατιὰ, καὶ ἀφικνεῖται εἰς Χαύονα τῆς Μηδίας] Adsentior omnino Salmasio, qui Χαύονα, numero plurium, hoc Ctesiæ loco urbis nomen esse censet: quem adi ad Solinum pag. 693.

ΧΕΙ'ΜΕΡΑ, πόλις Σικελίας. Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν πρώτῳ· Στρατεύσαντες δ' ἐπὶ Σικελίαν δέκα μυριάσι στρατιᾶς, αἱροῦσιν ἐν τρισὶ μησὶ δύο πόλεις Ἑλληνίδας, Σελινοῦντά τε καὶ Χείμεραν] Corrige ex ipso *Xenophonte* lib I. Hist. Græc. pag. 433. στρατεύσαντες. & στρατιᾶς. in fine autem hujus loci in hodiernis *Xenophontis* exemplaribus legitur, καὶ Ἱμέραν quomodo procul dubio est legendum. Hinc autem apparet mira Stephanum rei Geographicæ imperitia laborasse, qui errores Codicum suorum tam temere transcripsit.

ΧΕΙΜΕ'ΡΙΟΝ, ἄκρα Θεσπρωτίας] Sic Thucydides lib. I. pag. 22. Χειμέριον τῆς Θεσπρωτίδος vocat.

ΧΕΛΙΔΟ'ΝΙΟΝ, ἔθνος Ἰλλυρικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Σεσαρηθίων πρὸς βορέω οἰκέουσι Χελιδόνιοι] De *Sesarethiis* vide supra v. Σεσάρηθος. ΧΕΛΙΔΟΝΕΑΙΩΝ nummus extat apud Goltzium.

—— Εἰσὶ καὶ Χελιδόνιαι πέτραι, ὧν πολλάκις ἐμνήσθημεν. Δύο δέ εἰσι κεκλημέναι] Dionysius Periegesi *tres* commemorat v. 506.

Τὴν δὲ μέτ', ἀντολίην δὲ Χελιδόνιαι γεγάασι
Τρεῖς νῆσοι, μεγάλης Παταρηίδος ἔνδοθεν ἄκρης.
Hanc autem post, orientem versus, Chelidoniæ sunt
Tres insulæ, magnum Patareum intra promontorium.

ΧΕΛΩΝΙ'ΤΑΙ, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ] Videtur scribendum, νῆσοι. & Ptolemæo lib. IV. cap. 8. Χελωνίτιδες duæ insulæ commemorantur.

ΧΕ'ΜΜΙC, πόλις Αἰγύπτου. Ἡρόδοτος] Apud Plutarchum lib. de Iside, pag. 356. corrupte legitur Χέννις pro Χέμμις. apud *Herodotum* vero lib. II. cap. 91. emendate.

—— Ἔστι καὶ Χέμμις πόλις μεγάλη νομοῦ τοῦ Θηβαικοῦ, ἐγγὺς τῆς νέας πόλιος] Verba *Herodoti* d. l. sed apud illum legitur: Ἔστι δέ.

—— Φησὶ δ' ὁ αὐτὸς, καὶ νῆσον εἶναι Χέμμιν ἐν αὐτῇ] Scilicet, τῇ Αἰγύπτῳ. Neque enim ex *Herodoto*, lib. II. cap. 156. ubi insulæ hu-

jus mentio, colligi potest fuisse prope urbem *Chemmin*.

—— Ὀ πολίτης, Χεμμίτης] Apud Heliodorum lib. VI. Æthiop. pag 276. Χεμμιάτις legitur, in feminino: unde Isidem Χεμμιάτιδα cognominat.

—— Ἔστι καὶ Χέμβις νῆσος, περὶ τὸ Β, ἐν Βούτοις, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Περιηγήσει Αἰγύπτου. Ἐν Βούτοις &c.] Apud Herodotum lib. & cap. dd. scribitur, ἐν Βουτοῖ. ut sit a Βουτώ. Atque ita hoc loco videtur scribendum: nisi quis malit, Βούτῳ. ut veniat a Βοῦτος; aut sane Βουτίοις, quod est gentile. Sed ego primam illam scripturam verissimam existimo. Id autem ut obiter moneam, necesse est, *Chemmin Herodoti*, & *Hecatæi Chembin* unam eandemque esse insulam; eadem enim de *Chemmi* Herodotus narrat dicto loco, quem vide.

—— Ἔστι δ' ἡ νῆσος μεταρσίη, καὶ περιπλεῖ ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ κινεῖται ἐπὶ τοῦ ὕδατος] MSS. non habent prius illud: ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

ΧΕΡ'Ρ'Ο'ΝΗΣΟΣ, πόλις ἐν τῇ κατὰ Κνίδον Χερρονήσῳ] De hac *Cherroneso* Pausanias lib. V. pag. 335 Κνιδίοις δὲ τῆς πόλεως τὸ μὲν πολὺ ἐν τῇ ἠπείρῳ πεπόλισται τῇ Καρικῇ, ἔνθα καὶ τὰ λόγου μάλιστα ἄξια αὐτοῖς ἐστι. Ἡ δὲ καλουμένη Χερρόνησος, ἐστὶν ἐπὶ τῇ ἠπείρῳ νῆσος, γεφύρᾳ διαβατός. *Et Cnidiorum quidem urbis pars maxima in continenti Caria terra condita est, & ibi sane multa sunt memoratu digna. Quæ vero Cherronesus dicitur insula est ponte continenti terra conjuncta.* & paullo ante incolas τοὺς ἐν Κνίδῳ Χερρονησίους vocat. Vide Eusebium lib. V. de Præparat. Euang. pag. 400. ubi de *Cnidiorum* Oraculo, & de hac *Cherroneso*. Meminit & Apollonii Scholiastes pag. 44.

—— Καὶ Τρίπολις] Quomodo, an *Tripolis* vocatur *Cherronesus*? aut an sitam vult in *Caria Cherroneso*? Quod non ita esse ostendimus supra v. Τρίπολις.

—— Ὀ πολίτης Χερρονήσιος. Αἰλιανὸς ἐν πρώτῳ ἱστορικῆς διαλέξεως· Χερρονήσιοι δ' ἀπὸ Κνίδου] Locus exstat apud Ælianum lib. II. Var. Histor. cap. 33.

—— Καὶ τὴν πολίτην, Χερρονησίτιν φησιν.] Hoc loco puto quædam excidisse: aut pro Χερρονήσιον legendum Χερρονησῖτιν. Ita sequentia erunt plana.

—— Ἀψυνθίοισι πρὸς Μεσημβρίαν ὁμορέουσι Χερρονησίταις] Scribe, Ἀψινθίοισι. Vide supra v. Ἄψινθος.

—— Ἔστι καὶ τρίτη, πόλις τῆς Ταυρικῆς] Hujus meminit supra v. Παρθένου ἱερόν ex Strabone lib. VII. pag. 308. unde apparet fuisse ad australe latus versus Africam.

—— Ἡρόδοτος τετάρτῃ. Νέμεται τὸ Ταυρικὸν ἔθνος μέχρι Χερρονήσου, τῆς Τρηχέης καλεομένης] Sed *Herodotus* hoc loco, scilicet lib. IV. pag. 256. non oppidum, sed totam peninsulam intelligit, ut videre est ex tota illa dissertatione.

—— Τετάρτη Χερρόνησος κατὰ Κρήτην νῆσος, ἔχουσα πολισμάτιον ὁμώνυμον] Αὐλὴν ἐπίνειον vocat Eustathius ad Homerum pag. 313. Scribendum autem: κατὰ Κρήτην νῆσον.

—— Ξενίων ἐν τῷ περὶ αὐτῆς με * τὴν Κρήτην] An, ἐν τῷ περὶ αὐτῆς μέ. sed tamen sequentia sic mutila, supra vv. Ἄρκαδες & Δραγμὸς citantur *Xenionis Cretica* non expresso tamen librorum numero.

—— Κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν παραλίαν καὶ Χερρόνησος κεῖται, πρὸς τῇ θαλάσσῃ μεταξὺ τῆς τε Κνωσσοῦ καὶ τῆς Ο *] An fuit Ὀάξου; Ita explevit etiam Salmasius hanc lacunam. Ex Herodoto lib IV. cap. 154. videtur posse colligi *Oaxum* fuisse maritimam, aut habuisse vicinum portum. Illam etiam cum *Cnosso* conjungit Scylax: sed ex Stephano videtur in mediterraneis fuisse. An Ὀμφαλίῳ; quam vicinam *Cnosso* vocat supra h. v.

—— Ἡ Χερνησὸς, ἡ πρὸς τῇ Κορίνθῳ] An Χερρόνησος legendum: hæc enim manifeste corrupta. Scio quidem Poëtas Χέρνησον dicere pro Χερρόνησον. ut Apollonius Rhodius lib. I. v. 925. Sed id nihil ad hunc locum facit.

—— Ἔστι καὶ ἄλλη ἄκρα Χερρόνησος ἐν Λυκίᾳ] MSS. Ἔστι καὶ ἀληθῶς.

—— Καὶ ἄλλη πρὸς τὴν Κερκινῖτιν] Lego: Καρκινῖτιν. Nam contra *Carciniten* sinum (vide supra h. v.) jacebat *cherronesus*, cujus isthmum faciunt duo portus seu sinus, alter ὁ Συμβόλων λιμὴν, alter ὁ Κτενοῦς, in cujus ἄκρᾳ erat oppidum. Erat etiam vicina ἡ παλαιὰ Χερρόνησος, sed diruta. Hoc nomine, auctore Strabone lib. VII. aliisque, adjacebat etiam ex alia parte *Achillis Dromos*, *cherronesus*, quam noster supra h. v. insulam facit, sed omnino de priori intelligendum: non enim infrequens est Stephano ex diversis auctoribus eundem locum diversis modis referre.

ΧΗ'Ν, πόλις τῆς Λακωνικῆς. Ὀ πολίτης Χηνιεύς. Οὕτω γὰρ Μύσων τῶν ἑπτὰ σοφῶν κριθέντων εἷς, Χηνιεὺς ἐχρημάτιζεν] Χῆναι Pausan. lib. X. pag. 655. Κώμη δὲ ἐν τῇ Οἴτῃ τῷ ὄρει ᾠκοῦντο αἱ Χῆναι. *Incolebatur in Oeta monte vicus Chena.* Χηναὶ Maximo Tyrio Dissert. XV. de Anacharsi: εὗρε δ' οὖν ἐν Χηναῖς, σμικρῷ καὶ ἀσθενεῖ πολίσματι ἄνδρα ἀγαθόν· ὄνομα ἦν αὐτῷ Μύσων. *Chenis, ignobili parvoque oppidulo virum bonum invenit: cui nomen erat Myso.* Apud Diodorum in Excerptis lib. VI. apud Constantinum Porphyrogennetum pag. 234. Μύσων τις ἦν Μαλιεὺς ὃς ᾤκει ἐν κώμῃ Χηναῖς καλουμένῃ, τὸν ἅπαντα χρόνον ἐν ἀγρῷ διατρίβων, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀγνοούμενος. *Erat Myso quidam Maliensis in pago, cui Chena nomen est, degens,*

qui

qui ut plurimum in agro versabatur, obscurus & hominibus fere ignotus. Ad quem locum videndæ observationes Valesii pag. 41. ubi de hac auctorum circa *Mysonis* patriam diversitate disserit. Apud Stobæum Serm. LIV. Μύσων Χηνεὺς dicitur Musonio, ubi male Χυμαῖος editur. Scholiastes Græcus Epigramm. lib. I. pag. 178. Κώμη δέ ἐστιν ἐν τῇ Οἴτῃ τῷ ὄρει, ἣν ᾤκησαν αἱ Χῆναι. quæ ad verbum transscripta, ex Pausania, loco modo adducto. Vide Diogenem Laërtium in *Mysone.*

—— Ἀλλὰ καὶ Χηνεὺς] Ita occurrit hoc gentile apud Maximum Tyrium d. l.

—— ὡς Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ· Τούτων τῶν ἀνδρῶν ἦν Θαλῆς &c.] Locus apud Platonem scribitur longe aliter quam hic, videlicet pag. 343. Τούτων ἦν καὶ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος καὶ Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος, καὶ Βίας ὁ Πριηνεὺς καὶ Σόλων ὁ ἡμέτερος, καὶ Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος, καὶ Μύσων ὁ Χηνεύς· καὶ ἕβδομος ἐν τούτοις ἐλέγετο Λακεδαιμόνιος Χίλων. *Ex illorum hominum genere erat Thales Milesius, & Pittacus Mitylenæus, & Bias Prienensis, & noster Solon, & Cleobulus Lindius & Myso Chenensis: inter illos autem septimus Chilo Lacedæmonius annumeratur.* Unde saltem hic pro Χηνεύς rescribendum Χηνεύς.

ΧΗΝΟΒΟΣΚΊΑ, πόλις Αἰγύπτου· Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν· Ἀνελθὼν δὲ εἰς Διοσπολίτην Χηνοβοσκίον, μηδὲν εἰς τὴν ϑεραπείαν ἐμφέρων] Videtur in verbis *Alexandri* scribendum: Χηνοβοσκία. ut ante: sequitur enim, ἐμφέρεται. Quamvis Notitia, item Antonini itinerarium *Chenoboscion* vocent.

ΧΗΣΙΟΝ, Ἰωνίας πολίχνιον, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν πρώτῳ] Scholiastes Callimachi ad Hymnum in Dianam v. 228 Χήσιον, ἀκρωτήριον τῆς Σάμου.

—— Ὁ πολίτης Χησιεύς] Hinc Χησιὰς Ἄρτεμις apud Callimachum & Χησιάδες Νύμφαι apud Nicandrum Alexipharm. pag. 139. ubi Scholiastes pag. 57, Χησιὰς δὲ πρῶτον ᾠκησαν ἐν Σάμῳ.

—— Ὄρος δ' ἀρσενικῶς αὐτὴν φησι, καὶ οὐδὲ πόλιν ἀλλὰ τόπον] Scholiastes Callimachi, ut dixi, *Sami promontorium.*

ΧΙΟΣ, ἡ ἐπιφανεστάτη νῆσος τῶν Ἰώνων, ἔχουσα καὶ πόλιν ὁμώνυμον] De hac insula vide Eustathium ad Iliad. Α. pag. 21. In nummo vetere, qui asservatur in Gazis Mediceis, circa amphoram legitur: ΧΙΟΣ ΚΑΥΚΑ. quod forte ad Caycum fluvium referendum.

—— ἀπὸ Χίου τῆς Ὠκεανοῦ] Scribe, καὶ.

—— Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Καρίας Χῖος, ὑπὸ τὸ ὄρος τὸ Πηλλωναῖον, ὑπὸ πέζαν] Scribe: Πηλινναῖον. Vide supra v. Πίλιννα. Expletur vero locus hic in MSS. hoc modo: ὑπὸ τὸ ὄρος τὸ Πηλλωναῖον, ὡς Διονύσιος ὁ Περιηγητὴς,

Καὶ Χίος, ἠλιβάτου Πελλιναίου ὑπὸ πέζαν

Verba sunt Dionysii in Periegesi v. 535. in quibus idem error commissus. Sed Stephanus ipse non mediocriter labitur, dum Dionysium de *Caria* oppido loqui sentit. Vide Eustathium ad d. l.

—— Τὸ πρωτότυπον ὄνομα, βραχὺ ἔχει τὸ ι, ὡς τὸ

Μῖπι δ' ἡνίοχος] Duplicia videtur exempla attulisse: sed allata contrarium probant. Dicit ergo Χῖος esse breve, Χῖος vero longum, quia duplex jota, ut in locis allatis: quorum prior ex Homeri Iliad. Ψ. v. 318.

Μητι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο.

Consilio etiam auriga superat aurigam.

posterior ex Iliad. Σ. v. 407. sed ibi legitur:

τῷ με μάλα χρεὼ
Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
ideo me valde decet
Omnia Thetidi pulchricomæ præmia salutis persolvere.

—— Καὶ ὁ Μάσι] An scripsit, Μάστι. MSS. Μάστι perperam. Potius credo esse initium loci Homerici ex Iliad. Ψ. v. 500.

Μάστιγι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν.

Flagello autem usque agitabat in dorsum ejus.

—— Θουκυδίδης ὀγδόῃ· Χῖοι δὲ καὶ Ἐρυθραῖοι ὕστερον καὶ αὐτοὶ ἑτοῖμοι ὄντες] Ita leguntur hæc verba lib. VIII. pag. 561. Gentile etiam Χιώτης apud Memnonem legitur in Excerptis cap. 35. nisi id potius abbreviator Photius P. ita formavit seculi sui usum secutus, qui etiam nunc obtinet.

—— Καὶ Ἡρόδοτος πρώτῃ. Χῖοι μὲν καὶ Ἐρυθραῖοι κατ' αὐτὸ διαλέγονται] Pag. 60. ubi, κατὰ τὠυτὸ, pro κατ' αὐτὸ legitur.

—— Οὗτοι δὲ πρῶτοι ἐχρήσαντο θεράπουσιν, ὡς Λακεδαιμόνιοι τοῖς Εἵλωσι, καὶ Ἀργεῖοι τοῖς Γυμνησίοις, καὶ Σικυώνιοι τοῖς Κορυνηφόροις καὶ Ἰταλιῶται τοῖς Πελασγοῖς, καὶ Κρῆτες Δμωΐταις] Hæc omnia vide apud Eustathium ad Dionysium v. 535. Sed ibi bis Δμωΐταις legitur. Julius Pollux lib. III. cap. 8. Μεταξὺ δὲ ἐλευθέρων καὶ δούλων, οἱ Λακεδαιμονίων, Εἵλωτες, καὶ Θετταλῶν, Πενέσται, καὶ Κρητῶν, Κλαρῶται καὶ Μνῶται, καὶ Μαριανδυνῶν δωροφόροι, καὶ Ἀργείων, Γυμνῆτες, καὶ Σικυωνίων, Κορυνηφόροι. Eustathius ad Homeri Iliad. Β. pag. 295. ex Rhetorico lexico adducit: ὅτι ὥσπερ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι, οὕτω Πενέσται μὲν παρὰ Θετταλοῖς, οἱ μὴ γένει δοῦλοι, ἀλλὰ πολέμῳ.

ΧΙΤΩΝΗ, οὕτως ἡ Ἄρτεμις] Joannes Meursius lib. de Populis Atticæ recte monet locum hunc esse mutilum & excidisse, δῆμος Ἀττικῆς. aut simile. Hæc enim quid ad Geographiam? Illud vero clare docet Callimachi Scholiastes ad Hymnum Jovis pag. 5. ubi Χιτώνη,

τώνη, ἔστι δὲ δῆμος Ἀττικῆς. & mox: ἀπὸ δὲ δήμου τοῦ ὄρχου τὴν ὀνομασίαν ἡ Ἄρτεμις.

— ὡς περὶ Μενίππου ὁ Βυζάντιος] Cl. Salmasius hic inserendum putabat Παρμένων. Sed ego potius nomen fabulæ latere existimo.

ΧΝΑ', οὕτως ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ὥσπερ ἡ Λακωνικὴ πόλις] Philo Biblius Sanchoniatonis interpres apud Eusebium de Præparat. Euang. meminit Χνᾶ τοῦ πρώτου μετονομασθέντος Φοίνικος. *Chna qui Phœnicis cognomine primus insignis fuit.* Quod nomen ex decurtato *Chanaan* natum esse plusquam verisimile est. Salmasius hic legebat, ἡ Φοινίκης πόλις, ut referatur ad sequens Λακωνικὴ πόλις.

ΧΩΙ', ἔθνος Βοχείρων ἐγγύς.

— Χοῖοι δ' ὁμορέουσι πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Διζηρές] Scribe: Βύζηρες. Vide Scylacem & Dionysium v. 765.

ΧΟΙΡΑ'ΔΕΣ, πόλις Μοσσυνοίκων. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Τιβαρηνοῖσι δὲ πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Μοσσύνοικοι ὁμορέουσι] Τιβαρηνοὶ Scylaci, aliisque. Vide supra v. Χαλδία.

ΧΟ'ΛΑΡΓΟΣ, οὕτω Δίδυμος καὶ Διόδωρος. Διονύσιος δὲ Χολάργοι] MSS. Χυλάργι.

— Ὁ δημότης, Χολαργεύς] Sic Suidas.

ΧΟΛΛΕΙ'ΔΑΙ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς] Apud Suidam male, Χολεῖδαι.

— Διογένης δ' ὁ Λαέρτιος ἐν δευτέρῳ Φιλοσόφων Γενεαλογίας, Χολλείδης φησί] Scribe: τρίτῳ. est in vita Platonis, ubi Romana editio Φίλιππος Χολλείδης legit.

ΧΟΛΟΒΗΤΗ'ΝΗ, μοῖρα Ἀρμενίας.

— Τιγράνης ἐρχόμενος, ἄρχοντα Σατράπης] Salmasius quærit, quid hæc sibi velint?

— Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως, διὰ τὴν περίληψιν τοῦ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ τόνου] Lege: τὴν ἐν τῷ.

ΧΟΜΨΩ', νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ, μέση Αἰθιοπίας καὶ Αἰγύπτου, ὡς Ἡρόδοτος δευτέρῳ] Apud Herodotum lib. II. cap. 29. Ταχομψὼ legitur: ubi primam syllabam pro articulo accepisse Stephanus videtur. Sed falso. Nam nomen hoc non esse pluralis sed singularis numeri ex aliis multis patet, ut Σαβὼ, Βυτώ, Ψεβὼ, Χορτασώ: quæ suis locis videri possunt. Tum supra Ταχομψὼ unica voce commemoratur, licet unius elementi errore.

ΧΟΡΑΣΜΙ'Η, πόλις πρὸς ἕω Πάρθων.

— Αὐτοὶ δὲ Χοράσμιοι] In Excerptis Ctesiæ vocantur Χοράμνιοι, nescio quam bene. Puto tamen potius Χωρασμναίους hos esse, de quibus infra ex Ctesia. Cedrenus pag. 633. Χωρασμοὺς vocat & Persidis regno subditos facit.

— Καὶ Ἡρόδοτος τρίτῃ· Πάρθοι δὲ καὶ Χοράσμιοι καὶ Σόγδοι] Lib. III. cap. 93. & iisdem omnino verbis. Rursus meminit Lib VII.

ΧΟΡΣΙ'Α, πόλις Βοιωτίας. Παυσανίας ἐνάτῳ· Ἐκ δὲ Κορωνείας ὑπερβάλλοντι τὸ ὄρος, πόλισμά ἐστι Χορσίας] Apud Pausaniam lib. IX. pag. 577. legitur Κορσεία.

ΧΟΡΤΑΣΩ', πόλις Αἰγύπτου. * ὁ σχηματισμός] MSS. ἀπὸ μὲν ὁ σχ. unde legendum puto, ἀπὸ μέλλοντος ὁ σχηματισμός.

—— Οὕτω καὶ τοῦ Χορτάσω, ἡ Χορτασώ] MSS. οὕτως τοῦ χόρτου, Χορτάσω.

ΧΡΥΣΑΟΡΙ'Σ, πόλις Καρίας] Vide de hac urbe Salmasium in Exercit. Plinian. pag. 837. & supra v. Μάσανος.

— Ἡ ὕστερον Ἀδριὰς ὀνομασθεῖσα] Scribe, Ἰδριάς. uti patet supra h. v. & v. Εὔρωπος.

— Ἀπολλώνιος ἑβδόμῳ Καρικῶν, καὶ ᾱ, πόλιν τὴν ὑπὸ Λυκίων κληθεῖσαν] An scripsit, καλεῖ πόλιν &c. aut pro ᾱ legendum, Χρυσαορίν. Ita enim nota aliqua signare solebant nomen notatum.

ΧΡΥ'ΣΗ, βαρυτόνως, ἡ πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐγγὺς Λήμνου] Vide de hac insula Eustathium ad Homeri Iliad. B pag. 330. princ. quam a *Chrysa* Nympha dictam ait; item Scholiasten Sophoclis ad Philoctetem pag. 384. & 386. Adde Philostratum Juniorem in fine Imaginum pag. 863. ubi de Philoctete agit. Sed Stephanus hoc loco duo ejusdem nominis loca confundit. Nam *Chryse*, ubi fanum Sminthei *Apollinis*, erat in Asia, ut ex ipso Homero, Scylace, Strabone lib. XIII. pag. 612. aliisque patet: altera prope *Lemnum* insula sive promontorium, ubi ara fuit Minervæ. De posteriori hac capiendus primus versus Sophoclis, de Asiatica posterior. Vide quæ Leo Allatius observavit lib. de Patria Homeri pag. 128. & Cl. Salmasius ad Dosiadæ aram pag. 146.

— Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Χρύσαι ὁμώνυμοι πόλεις, καὶ τόποι πολλοὶ περὶ Σκάρον] Puto eandem esse cum præcedenti.

— Καὶ Παναφαιστία τῆς Λήμνου ἀκρωτήριον, πρὸς Τένεδον βλέπον] Scribe: καὶ περὶ Ἡφαιστίαν. ut Eustathius ad Iliad. A. p. 34. Ἐλέγετο δὲ φασι Χρύση, καὶ ἀκρωτήριον περὶ τὴν Ἡφαιστιάν τῆς Λήμνου βλέπον πρὸς Τένεδον. Sophocles autem in Philoctete pag. 386. ποντίαν Χρύσην vocat & ostendit insulam fuisse a *Lemno* separatam.

— Καὶ ἐν Βιθυνίᾳ καὶ περὶ Χαλκηδόνα] Posterius καὶ videtur delendum.

— Καὶ τῆς Καρίας· καὶ ἐν τῇ Ἀλικαρνασσίδι Δώριον πεδίον] De posteriore καὶ idem sentio, quod de altero paullo ante.

— Ἔστι καὶ ἄλλη περισπωμένως λεγομένη νῆσος Ὠκεανῖτις, ἣν οὕτω καλεῖ Διονύσιος, διὰ τὸ χρυσοῦ ἔχειν μέταλλα] v. 589. ubi vide Eustathium.

— Ἔστι καὶ ἄλλη Χερρόνησος τῆς Ἰνδικῆς] Fallitur: est eadem cum præcedenti illa Dionysii.

ΧΡΥ'ΣΙΠΠΑ, ὑδετέρας πόλις Κιλικίας.

— ὡς

—— ὡς τῆς Ἀργυρίππης, Ἀργυριππηνός] Scribe: ὡς Ἀργυρίππης. ex abbreviatis vitium, & hujus gentile supra h. v. Ἀργυριππηνός. Sed hoc melius.

ΧΡΥΣΟΠΟΛΙΣ, πλησίον Χαλκηδόνος ἐν Βιθυνίᾳ] Xenophon lib. 1. Hist. Græc. pag. 430. τῆς Χαλκηδονίας Χρυσόπολιν vocat, eamque ab Alcibiade munitam & δεκατευτήριον Atheniensium factum scribit, hoc est, ut mercium Ponticarum decimæ ibi exigerentur. Frequens ejus memoria in Byzantina Historia Cedreni. Vide Eustathium ad Dionysium pag. 23. & Socratem Hist. Ecclesiast. lib. VII. cap. 25. ex Strabone & Damasceno.

—— Διονύσιος δ' ὁ Βυζάντιος τὸν ἀνάπλουν τοῦ Βοσπόρου γράφων &c.] Hic antiquissimus auctor Latine editus est a Petro Gyllio cum commentario eruditissimo de Bosporo, & exstat Græce in Bibliothecis Italiæ & Bavariæ.

—— Οἱ δὲ πλείους, ἀπὸ Χρύσου παιδὸς Χρυσηΐδος καὶ Ἀγαμέμνονος] Χρυσόπολιν τοῦ Εὐξείνου, ubi *Chryses Agamemnonis* filius obiit, commemorat Tzetzes ad Lycophronem pag. 40.

ΧΥΤΟΝ, χωρίον Ἠπείρου. Ἔφορος ἐννεακαιδεκάτῳ· Οἱ δ' ἐκ Κλαζομενῶν, κατῴκησαν τὸ Ἠπείρου τὸ Χυτὸν καλούμενον] An in *continente* Asiæ? nam & illam Ἤπειρον antiqui vocant, ut ad Dionysium notavi. *Clazomenii* autem in littore erant.

ΧΥΤΡΟΙ, Κύπρου πόλις.

—— Καὶ πόλις] Scribe: ἡ πόλις. Ita etiam Cl. Salmasius.

—— Ἀναλογεῖ δὲ τὸ ἐθνικὸν πρὸς τὸ Χύτρον ἑνικῶς, ὡς Κύπριος πρὸς τὸ Κύπρος] Immo Ptolemæo. Χύτρος dicitur in recto casu.

ΧΥΤΡΟΠΟΛΙΣ, Θρᾴκης χωρίον. Θεόπομπος Φιλιππικῶν εἰκοστῷ δευτέρῳ· παρῆλθεν ἡ Χυτρόπολις, χω * ἀπῳκισμένον ἐξ Ἀφύτεως] MSS. supplent defectum: Χυτρόπολις χωρίον α. ε. Α.

ΧΩΑΟΝ τεῖχος, πόλις Καρίας.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Χαλοτειχίτης, περὶ ὧν πολλάκις εἰρήκαμεν] De hac scilicet formatione gentilitii.

ΧΩΝΗ, πόλις Οἰνώτρων, ἧς Στράβων μέμνηται ἐν ἑβδόμῃ, καὶ τὴν γῆν ὀνόματι Χώνην] Immo lib. VI. pag. 255. ubi ὀνομάσαι legitur.

—— Καὶ Χώνη πόλις ὑπὲρ αὐτῆς, ἀφ' ἧς οἱ ταύτης Χῶνες ἐκλήθησαν] Hæc verba ex alio ejusdem libri loco desumpta, videlicet pag. 254. inde autem hic pro ταύτης rescribendum ταύτῃ. quod & Cluverio animadversum.

—— Λυκόφρων, Ἄρδαν &c.] v. 983.

ΧΩΡΑ, ἡ μερικὴ γῆ.

—— ἀφ' οὗ καὶ χῶρος, καὶ χώρα] Hæc duo posteriora vocabula puto delenda: ante enim jam dixit.

—— Χωρίτης] Et χωρικὸς apud Ælianum lib. IX. Var. Hist. cap. 27.

—— Σοφοκλῆς Αἰγεῖ ἐκλυσαμένῳ] A Polluce & Pindari Scholiaste simpliciter laudatur Sophoclis Αἰγεύς. & ita hoc loco Cl. Salmasius ex MSS. Σοφοκλῆς Αἰγεῖ· Ἐκλυόμην, οὐκ ἔγωγε &c.

—— Καὶ ἐν Ἡρακλεῖ,

Στρέφουσι κρήνης φῦλα καὶ χωρίτην ὄφιν] Delendum καὶ, ut iambus constet, monente Joanne Meursio: & forte, Στρέφουσι κρηναῖα φῦλα.

—— Καὶ Αἰσχύλος, ἐν Λέοντι

Σατυρικόν *] Cl. Salmasius legit, ἐν Λέοντι Σατυρικῷ. Sed in catalogo, tragœdiarum simpliciter refertur *Leo*, Λέων. Scripsit idem Κέρκυωνα Σατυρικόν. item Κερκύωνα Σατυρικὸν & Πρωτέα Σατυρικόν. Ita Sophoclis Ταίναρος Σατυρικὸς laudatur ab Hesychio v. Ἀγέμων. Et Euripidis Αὐτόλυκος Σατυρικὸς, Σκίρων Σατυρικὸς & Εὐρυσθένης Σατυρικὸς adducuntur a Polluce, Εὐρυσθεὺς Σατυρικὸς a Stephano v. Τάρταρος. Σίσυφος Σατυρικὸς ab Anonymo in Olympiadibus.

—— Καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Κανώβῳ] Supra v. Κόρινθος citatur hoc *Apollonii* opus Κανώπου δευτέρῳ.

—— Καὶ Χώριος, οὐ σύνθετον, ἀλλὰ τὸ ἐγχώριος] Cl. Salmasius hæc leviter trajecta sic restituebat: καὶ χώριος καὶ ἄλλα σύνθετον τὸ ἐγχώριος. Sed ex Eustathio ad Iliad. Δ. pag. 488. conjicio aliud latere vitium & legendum, οὐ σύνθετον ἔγχωρος, ἀλλὰ τὸ ἐγχώριος. Ita enim & ἔκτοπος, ἐκτόπιος dictum ait: & sic Lycophron, ubi de Neapoli & Parthenopes sepulchro v. 719.

Οὗ σῆμα δωμήσαντες ἔγχωροι κόρης
Λοιβαῖσι καὶ θύσθλοισι Παρθενόπην βοῶν
Ἔτεια κυδανοῦσιν οἰωνὸν θεάν.
Ubi templum indigenæ exstruentes puellæ
Libaminibus Parthenopen & sacrificiis boum
Quotannis honorabunt, volucrem deam,

Unde apparet omnino recipiendam hanc ex Eustathio emendationem.

—— ἐκ τοῦ ἐν χώρᾳ, καὶ ἀπὸ χώρας] Scribe: καὶ ἐπὶ χ.

—— Τὸ ἐπιχώριος] Apud Aristophanem princ. Pluti, ὁ ἐπιχώριος τρόπος.

—— καὶ ἐπιχωριάζειν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς φησι Πλάτων] In princ. Phædonis.

ΧΩΡΑΜΜΑΙΟΙ, ἔθνος Περσικὸν ἀγρίων ἀνθρώπων. Κτησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῳ] Apud Photium in Excerptis priorum undecim librorum *Ctesiæ* Χοράμναιοι nunc legitur. Nam locum illum ex libro *decimo* esse facile agnoscet, qui præcedentia & consequentia consideraverit.

—— Οὕτω καὶ ταχύς ἐστιν ὁ ἄγριος ἄνθρωπος, καὶ διώκων τὰς ἐλάφους καταλαμβάνειν] Cl. Sal-

Cl. Salmasius ὡς καὶ legebat, addita particula. Potest & διώκοντος legendum videri, propter sequentem infinitivum.

ΧΩΧΗ', κώμη πρὸς τῷ Τίγριδι ποταμῷ] *Coche* dicitur Ammiano Marcellino lib. xxiv. cap. 5. ubi consule Lindenbrogii & Valesii Observationes.

Ψ.

ΨΕΒΩ', χώρα ἐνδοτέρω Αἰθιοπίας] Forte: ἐνδοτέρω λ.

—— Οὕτω δή φασιν εἶναι χώραν ἀπέχουσαν Αἰθιοπίας ὁδῶν πέντε καλυμμένην τινῶν] Cl. Salmasius legendum existimabat: ἡμερῶν πέντε.

—— Ἀρτεμίδωρος ὀγδόην μεγάλην κεχωσμένων, λίμνην εἶναί φησι] Item Strabo lib. xvii. pag. 822. cui Ψεβώα dicitur.

—— Τὸ ἐθνικὸν, Ψεβοίτης, ὡς Σαβοίτης] Puto, Ψεβοίτης & Σαβοίτης, legendum. Vide supra v. Σαβὼ & infra v. Ὤγυρις.

ΨΗΣΣΟΙ', ἔθνος τῆς Ταυρικῆς] An non, Ταυρικῆς; ut supra h. v.

—— Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως] MSS. ὑπὸ τῆς γῆς. Citatur utroque modo alibi.

—— Τορέτ δὲ τὸ Ψησσῶν ἔθνος] MSS. Τυρί; Legendum, Τορέται. Vide supra h. v. ubi idem *Apollodori* liber citatur: & alii eos hic locant.

ΨΙΛΛΙΟΝ, ποταμὸς, μεταξὺ Θυνίας καὶ Βιθυνίας. Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τρίτῳ περὶ Ἡρακλείας· Ἐν κυκλώσαντος ἀπὸ δὲ Σαγγαρίου χωρίου, ὅσον δὲ Ψιλίου ποταμοῦ] Lege: Ἐγκυκλώσαντος &c. ἕως δὲ τ. π.

ΨΙΤΤΑΚΗ', πόλις περὶ τῷ Τίγριδι, ἐν ᾗ τὸ φυτὸν τῶν ψιττακίων.

—— Τὸ κυριώτερον εἰς ἐθνικὸν, Ψιττακηνὸς, διὰ τὸ ἐπιχωριαχῷ * Ψιττακηνὴ ἡ χώρα] An legendum: διὰ τὸ ἐπιχώριον καὶ. ut passim loquitur. Cl. Salmasius: διὰ τὸ ἐπίρρημα.

ΨΙΤΤΑΧΕΜΜΙΣ, κώμη τῆς Αἰγυπτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ψιτταχεμμίτης, καὶ τῷ τύπῳ τῶν εἰς ὖς] Scribe: τῶν εἰς ις, ut supra v. Ψινέκταβις.

ΨΥΚΤΗ'ΡΙΟΣ, τόπος ἐν Θρᾴκῃ, ἀπὸ Ἡρακλέους ἀναψύξαντος τὸν ἱδρῶτα ἐν τῷ καταπαλαῖσαι τὸν Ἀδραμύλην] Scribe: Ἀδραμύτην. vel, Ἀδραμύστην, Historiam vide apud Eustathium ad Iliad Z. pag. 649. Ubi Ἀδραμύστου filiam Θήβην occiso patre Herculi victori obtigisse scribit, atque ab eo Ἀδραμυσίαν conditam dictamque, quæ postea Ἀδραμύττιον appellata fuit. Vide supra h. v.

—— Καθώς φησιν Ἀπολλώνιος ἐν Κνίδου κτίσει] G. Vossius legit, Κνίδου. Sed nescio quid *Cnido* cum his. Pro κτίσει autem scribendum Κτίσει. Sic in Χελωνοβοτάνη & Χελωνίτης.

ΨΥ'ΛΛΑ, χωρίον μεταξὺ Ἡρακλείας τῆς καὶ Πόντου] Cl. Salmasius pro Πόντου legit, τῆς Τίου ad Solinum pag 880.

—— Μένιππος ἐν Περίπλῳ τοῦ Πόντου· Ἀπὸ Κρημνίδων εἰς Ψύλλαν χωρίον στάδια εἴκοσι] Eadem verba leguntur apud Marcianum Heracleotam in Epitome pag. 103. Artemidorus supra Κρημνίδας vocat Dorica dialecto.

ΨΥΛΛΟΙ', καὶ Ψυλλικὸς κόλπος, ἐν τῷ Λιβυκῷ κόλπῳ.

—— Ἡρόδοτος τετάρτῃ, Νασαμῶσιν ὅμουροί εἰσιν οἱ Ψύλλοι] Apud *Herodotum* lib. iv. cap. 173. legitur: προσοιμεμυροί εἰσι ο. ψ.

—— Λέγεται δὲ ἀπὸ Ψύλλου] Quo refertur? an λέγονται;

—— Οὗτοι λέγονται, πρὸς θηρίους, καὶ ἑρπετοῖς δακνόμενοι, ἀβλαβεῖς διαμένειν] De *Psyllorum* vi contra serpentes testantur omnes fere veteres. Plinius lib. vii. cap. 2. Strabo lib. xvii. &c.

ΨΥ'ΡΑ, νῆσος μικρὰ, πλησίον Χίου, ἣν ὁ Ποιητὴς Ψυρίαν καλεῖ,

Νήσου ἔπι Ψυρίης] Hom. Odyss. Γ. v. 171.

—— Στράβων ἐν τεσσαρεσκαιδεκάτῃ, Ψυρὰ φησὶν ὑψηλοτέρας. Τὰ Ψύρα νῆσος ἀπὸ πεντήκοντα σταδίων τῆς ἄκρας] Strabonis verba ex lib. xiv. pag. 645. Εἶτα Μέλαινα ἄκρα, καθ' ἣν τὰ Ψύρα νῆσος ἀπὸ πεντήκοντα σταδίων τῆς ἄκρας, ὑψηλὴ, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. *Post Melana promontorium juxta quod Psyra, insula sublimis, stadia distans quinquaginta urbem ejusdemnominis habens.* Vide supra v. Ἀρουσία. Corruptum autem hoc nomen apud Antigonum Carystium Hist. Mirab. cap. 142. Ἐν δὲ τοῖς Φύλλοις λέγεται, τὰς ποίμνας διὰ πέμπτης ἡμέρας ποτίζεσθαι. ubi scribendum, ἐν τοῖς Ψύροις. *In Psyris ferunt greges quinto demum die potari.* Nam Mimanti qui *Psyria*, mons est, teste Cicerone in Ep. ad Atticum, simile quid adscribit Ælianus lib. v. de Animal. cap. 27. Τὰς δὲ ἐν τῷ Μίμαντι γενομένας αἶγας ἐξ μηνῶν μὴ πίνειν. ὁρᾶν δὲ ἐς τὴν θάλατταν μόνον καὶ κεχηνέναι, καὶ τὰς αὔρας τὰς ἐκεῖθεν δέχεσθαι. *Capras autem in Mimante natas sex mensibus non bibere: sed ad mare tantum hianti ore respicere aurasque illinc excipere.*

—— Λαμβάνεται δὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ ἀπλοΐας, διὰ τὸ ἀπλοεῖσθαι εἶναι τὴν νῆσον. Κρατῖνος· Ψυρᾷ τὸν Διόνυσον ἄγοντες] Vide Eustathium ad Homeri Odyss. Γ. pag. 1462. imprimis Suidam, qui hoc adagium explicat.

—— Καὶ ἐν Νεμέσῃ. Ψυρᾷ τε τὴν Σαπίρτην ἄγεις] Scribe, ἐν Νεμέσει.

ΨΥΤΤΑ'ΛΕΙΑ, νῆσος περὶ Σαλαμῖνα] Pausanias lib. iv. pag. 286. Ψυττάλειαν τε τὴν ἐπὶ Σαλαμῖνι ἴσμεν ἀπολομένων ἐν αὐτῇ τῶν Μήδων. *Psyttalia quidem ante Salaminem non aliunde nota, quam quod Persæ ibi prope deleti sunt.* Meminit & Aristoteles de Mirab. Auscult. cap. 144. ut alios taceam.

—— ὡς

— ὡς Ἀπίμεζα.] Scribe, Ἀγάμεζα. & mox Ἀγάμη. Vide supra h. v. & v. Εὐρύθεια.

ΨΩΦΙΣ, πόλις Ἀρκαδίας· κέκληται ἀπὸ Ψωφίδος τῆς Λυκάονος] Vide supra v. Φηγία.

— Ἔστι καὶ τρίτη τῆς Ἀχαΐας] Sed hæc Ψωφὶς Straboni lib. IX. pag. 399. dicitur (quod Ortelio & Salmasio quoque notatum) ubi frustra Casaubonus de corrigendo Strabonis contextu cogitavit.

— Οὕτω ψωφίδος. ψωφίδιος] Ἀγλαὸν τὸν ψωφίδιον Oraculum beatum dixit. Vide locum Musonii apud Stobæum Serm. LIV. Ælianus vero corrigendus lib. II. Var. Hist. cap. 33. ubi ψωφίλιοι, pro ψωφίδιοι, a Gesnero editum. quod Casaubono notatum Animadv. in Athenæum lib. x. cap 9. Hinc etiam ψωφίδια supra v. Ἦλις.

— Ἐκαταῖος Γενεαλογιῶν δευτέρῳ· Κάπω * ἦν ἐν τῷ ὄρει, ἢ ψωφιδίους κακὰ πολλ' ἔοργεν] Lege, Κάπρος ἦν &c. ut supra v. Κρεμμυών· & Pausanias lib. VIII. pag. 491. Sic & Cl. Salmasius. Hæc autem verba de *apro Erymanthio* intelligenda, quarto labore Herculis. Apollodorus lib. II. Biblioth. Τέταρτον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον ζῶντα κομίζειν. Τοῦτο δὲ τὸ θηρίον ἠδίκει τὴν Ψωφίδα ὁρμώμενον ἐξ ὄρους, ὃ καλοῦσιν Ἐρύμανθον. *Quartum inde ei certamen imperavit, Erymanthium aprum ad se vivum ferat. Hæc autem fera Psophidem usque ab Erymantho monte prorumpens devastabat.* Immo supra v. Φηγία, urbem ipsam antiquitus *Erymanthum*, postea *Phegeam*, tandem *Psophin* ait dictam. Vide & Eustathium ad Dionysium pag. 59.

Ω.

ΩΒΑΡΗΝΟΙ, μέρος Ἀρμενίας.

— Κουάδρατος ἐν ἰδ' Παρθικῶν· Παρὰ δὲ Κύρῳ ποταμῷ Ὠβαρηνῖται καὶ Ὠτηνοὶ νέμονται μέγα μέρος Ἀρμενίας ὄντες] Infra v. Ὠτηνοί, hæc verba dicuntur, ἐν δευτέρῳ. præterea inde pro Ὠβαρηνῖται hic corrigendum Ὠβαρηνοί τε.

ΩΓΕΝΟΣ, ἀρχαῖος θεός.

— Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς· Δηλωσύνη τ' ἐγὼ τηθύ τε καὶ Ὠγένης σύγας ὕδωρ] Parthenius in Δήλῳ citatur supra vv. Βελήδονοι & Γραῖοι. Unde hic legendum: Παρθένιος ὁ Φωκαεύς, Δήλῳ. reliqua vero ex MSS. Ὄμνυμ' ἐγὼ Τηθύν τε καὶ Ὠγένης σύγας ὕδωρ.

ΩΓΥΓΙΑ, νῆσος ἀρχαία, ἔνθα Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς ναυαγίας ἐξερρίφη] Forte scribendum: νῆσος Αἰγυπτία. Apud Suidam v. Ἡραΐσκος exstat insignis locus Damascii, ut puto, de vita Isidori, nam illum auctorem fere totum transscripsit, in quo mentio Asclepiadis Philosophi Ægyptii, qui συγγραφὴν ἔγραψεν Αἰγυπτίων, Ὠγυγίων πραγμάτων περιέχουσαν οὐκ ἐλαττόνων ἐτῶν, ἢ τριῶν μυριάδων. *historiam scripsit Ægyptiorum, Ogygiorum res gestas continentem, non pauciorum annorum, quam trium myriadum.* Vide supra v. Νυμφαία.

— Λέγεται δὲ ἡ Βοιωτία καὶ ἡ Θήβη, ἀπὸ Ὠγύγου υἱοῦ Τερμέρας] Neptuni & Ἀλίστρας filium facit Tzetzes ad Lycophronem pag. 180.

— τὰς *] Non aliter MSS. Forte supplendum: τάς τε πύλας Ὠγυγίας ἀπ' αὐτοῦ ἐκάλουν.

ΩΓΥΛΟΣ, νῆσος μεταξὺ Πελοποννήσου καὶ Κρήτης] Hæc eadem supra Αἰγιάλεια dicitur, vel quomodo legendum Αἰγίλεια.

ΩΓΥΡΙΣ, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ] Suidæ: Ὤγυρις, λίμνη. nescio quam recte. Dionysius v. 607.

> Ὤγυρις, ἔνθα τε τύμβος Ἐρυθραίου βασιλῆος.
>
> *Ogyris, ubi tumulus Erythrai regis.*

ubi vide Eustathium. Similiter Plinius lib. VI. cap. 28.

— Καὶ Σαβαῖται] Scribe, Σαβοῖται. Vide supra v. Σαβώ.

ΩΔΟΝΕΣ, ἔθνος Θρᾴκης τοῖς Μαίδοις ὅμορον] Eosdem credo, qui Ἠδωνοὶ supra, ita enim ex situ apparet. Vide supra v. Μαιδοί. Hesychio Ὀδωνίς, ἡ Θάσος τὸ πάλαι.

— Μαίδων τ' ἄγρια φῦλα καὶ Ὤδονες ἐγχεσίπαλοι] Isaacus Casaubonus aut ἐγχεσίμωροι, aut ἐλκεσίπεπλοι legit in hoc *Dionysii* versu: posteriore modo etiam citat Cl. Salmasius in Exercit. Plinian. pag. 153.

ΩΚΑΛΕΑ, πόλις Βοιωτίας.

— Ἐκαλεῖτο δὲ Ὠκάλεια] Mallem: ἐκαλεῖτο καὶ Ὠκάλεα. & exstat nummus apud Pyrrhum Ligorium, in quo caput Apollinis cum inscriptione: ΩΚΑΛΕΙΑ. ab aversa lyra conspicitur intra coronam lauream.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ὠκαλεὺς, ὡς μὲν τινες *] Scribe: ὡς Μαλιεύς: remoto asterisco.

— Ἐκλήθη δὲ οὕτω διὰ τὸ συντόμως περιέχεσθαι ἐκ Θεσπιῶν εἰς Θήβας] Eustathius ad Homeri Iliad. B pag. 267. Καλεῖται δὲ οὕτω, διὰ τὸ, ὠκὺ καὶ συντόμως ἐκεῖθεν εἰς Θήβας περιέχεσθαι.

ΩΚΕΑΝΟΣ, ὁ ποταμὸς ὁ περιέχων τὴν Γῆν] Hinc Tzetzes Chiliad. VIII. v. 596. de *Oceano*:

> Ἄλλοις δοκεῖ δὲ ποταμὸς, κυκλῶν τὴν οἰκουμένην.
>
> *Aliis autem videtur fluvius, circumdans orbem.*

— Φαβωρῖνος ἐν τῇ παντοδαπαῖς ἱστορίαις· Προσαγορεύουσι δὲ τὴν ἔξω θάλατταν &c.] Hic locus *Favorini* supra v. Κασπία pariter adducitur sed mutilus & suppresso ejus nomine.

— ἐκεῖνον μὲν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων Ὠκεανόν] Cl. Salmasius legit: οἰκούντων μὲν οἱ πολλοὶ

ἀσὶ &c. An pro ἐκεῖνον legendum ἐκεῖ. aut ἐκεῖσε.

— Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ὠκεανῖτις, ἀλλὰ καὶ Ὠκεανὶς ἐκ τοῦ Ὠκεανός] Ὠκεανιτίδας νύμφας vocat Ælianus lib. III. Histor. Animal. cap. 24. Ὠκεανῖναι, Nymphæ *Oceanitides*, Callimacho Hymno in Dianam pag. 15.

— Προσωνομασίους ἔφησεν ἐν ἑπτακαιδεκάτῳ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς. Οὕτω Διβύλω &c.] Puto distinguendum: ὁ Ἁλικαρνασσεύς οὕτω.

ΩʹΛΕΝΟΣ, πόλις Ἀχαΐας καὶ Αἰτωλίας] Utramque commemorat Homerus Iliad. B.

— Σοφοκλῆς ἐν Ἱππώνι] Ita citat fabulam hanc etiam Pollux lib. IV. cap. 16. Sed Ἱππόνου legit Joannes Meursius lib de Tragœdiis *Sophoclis* ex Hesychio & Clemente Alexandrino. MSS. Ἱππόνῳ habent: quod hanc confirmat emendationem.

— Ἐξ Ὠλένου γῆς Φορβάδος κομίζομαι] Scribe, τῆς Φορβάδος. aut non probat.

— Ἀπολλόδωρος δὲ Ἀρκαδικοῖς αὐτὴν φησι] Sic & Herodotus lib. I. cap. 145. Ὤλενος, ἐν τῷ Πεῖρος ποταμὸς μέγας ἐστί. *Olenus, quem Pirus ingens fluvius præterfluit.*

— Τὸν Ὤλενον καὶ τὴν Παλήνην] Videtur scribendum, Πυλήνην. ut mox in Homeri carmine. Vide supra h. v. & similem Strabonis locum apud Eustathium ad Iliad. B. pag. 311.

— Τῶν δὲ Δαναΐδων Ἀναξιβίας καὶ Διὸς, Ὤλενον κτίσθαι] Eustathius loci hujus meminit ad Iliad. Λ. pag. 883.

— Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Αἰτωλίας] Apollonii Scholiastes utramque *Achaia* tribuit pag. 11.

— Ἧς Ὅμηρος μνημονεύει] Iliad. B. v. 639.

— Τὸ θηλυκὸν, Ὠλενία] Ovidius lib. V. Fast. *Nascitur Olenie signum pluviale capellæ.*

— Ἡσίοδος,

Ὤκει δ' Ὠλενίην πέτρην ποταμοῖο] Exple ex Strabone lib. VIII. pag. 342.

Ὤκει δ' Ὠλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθας
Εὐρὺ Πείροιο.
Oleniam incoluit saxum fluvii prope ripas
Undosi Piri.

Vide Eustathium d. l.

ΩʹΛΕΡΟΣ, Κρητικὴ πόλις] MSS. Κρητικὸν πόλισμα. male. De hac adi Eustathium ad Iliad. B. pag. 311.

— Καὶ Ὠλερία Ἀθηνᾶ] Hujus mentio in antiquissima formula fœderis *Hierapytniorum* apud Gruterum pag. DV.

— Τὴν δ' ἑορτὴν Ὠλερίαν περιπορεύονται] Scribe: Ὠλέρια. uti apud Eustathium d. l. ideo enim neutrum adducit. Miror hoc festum non observasse Meursium aut Castellanum.

ΩʹΛΙΑΡΟΣ, νῆσος τῶν Κυκλάδων μία, περὶ ἧς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς, ἐν τῷ περὶ νήσων οὕτω φησίν. Ὠλίαρος Σιδωνίων ἀποικία, ἀπέχουσα Πάρου σταδίους πεντήκοντα] MSS. σταδίους κ'. Ideo Virgilius conjungit lib. III. Æneid. *Oliarum niveamque Paron.*

— ὡς Ἄμυρος, Ἀμύρου] Supra tamen h. v. aliter. An Ἄλυκος, Ἀλύκου;

ΩʹΛΛΙΝΑ, πόλις πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ] Aldus scribit, Ὤλινα, uno tantum λ.

— ὡς Πελλαῖος τοῦ Πελλήνης] An Πελληνεῖος legendum? negat enim hujusmodi ἐθνικὸν formari a Πελλήνη. aut scribendum, Πελληναῖος.

ΩʹΠΙΑΙ, ἔθνος Ἰνδικόν. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἐν δ' αὐτοῖς οἰκέουσιν ἄνθρωποι παρὰ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν Ὠπίαι. Ἐν δὲ τεῖχος βασ * μέχρι τούτου Ὠπίαι, ἀπὸ τούτου ἐρημίη μέχρις Ἰνδῶν] MSS. recte explent: Ἐν δὲ τεῖχος βασιλικὸν μέχρι &c. dein pro τούτου legendum τούτων.

ΩʹΡΕΟʹΣ, πόλις Εὐβοίας. Ἡ δὲ Εὔβοια νῆσός ἐστι περιεχομένη τῆς Ἑλλάδος, ἡ λεγομένη Εὔριπος] Scholiastes Callimachi ad Hymnum Dianæ v.188. Εὔριπος ὁ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας ῥοῦς. καλεῖται δ' οὕτως ἡ Εὔβοια, διὰ τὸ ἐπιμήκη αὐτὴν κεῖσθαι. Ita posterioribus Græcis vocatur. Et in Notitia Episcop. ὁ Εὐρίπου Ἐπίσκοπος, est *Eubœa*, ut ex Græcis fide dignis cognovi.

— Οὕτω τὴν τῶν Ὠρειτῶν πόλιν αἴρει πόλιν.] Puto legendum: Οὕτω τὴν Ὠρειτῶν πόλις α. π. Necessum enim versum constare, cum *Apollodorus* versibus jambicis Chronica scripserit.

ΩʹΡΙΚΟʹΣ, πόλις ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ] Coloniam Romanam accepit sub Claudio Imperatore. Unde in veteri nummo apud Pyrrhum Ligorium: TI. CLAVDIVS AVGVSTVS. cum effigie Claudii, in aversa circa lyram Apollinis: COL. CLAVDIA. ORICOS. APOLLINAR. AVG. & similiter in veteri inscriptione apud eundem Ligorium vocatur: *vicus Apollinaris*; est autem sequens:

C. ATINIO. C. F. QVIR
FELICE
VETERANO. ORIVNDO
ORICO. VICO. APOLLIN
MIL. LEG. CLAVD. VII.
P. F.
MIL. ANN. XVI. VIX
ANN. LI &c.

Τὸ Ὠρικὸν ἔθνος Julianus memorat Orat. III. pag. 199.

— Ἐκαλεῖτο λιμὴν καλῷ Ἡπείρῳ τῆς Ὠρικὸ ἐν τῇ Εὐρώπῃ] Exemplum Herodoti citat Eustathius ad Dionysium v.399. extat autem lib. IX. cap. 92.

— Οἱ καὶ πρῶτοι κάντοι περὶ τὴν εἰσβολὴν] MSS. περὶ τὴν εἰσβολήν. & sic Eustathius ad Dionysium pag. 45.

— Ὁ πα-

— Ὠ πολίται, Ὠρίκιοι] Sic legitur in nummo Mediceo circa metam, ut videtur: ΩΡΙΚΙΩΝ.

— Τὸ θηλυκὸν, Ὠρικία] Dionysius v. 399. Ὠρικίην θ' ὑπὲρ αἶαν. ubi Eustathius. Virgilius lib. x. Æneid. v. 136. *Oricia terebinthus.*

ὨΡΙΣΊΑ. πόλις Ἰβηρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ὠρισιανὸς] Salmasius putabat male scriptum vocis hujus ἐθνικὸν, reponebatque Ὠρισιανὸς Sed Casaubonus ad Strabonem lib III. pag. 152. docet ipsius urbis nomen corruptum & pro Ὠρισία scribendum Ὠρία. quod omnino probo supra v. Καστελών, scribitur, Ὠρητανίας· juxta quod gentile esset Ὠρητανός.

— πόλις δ' ἐν αὐτοῖς εἰσι μεγάλαι, Ὠρισία καὶ Καστάλων] Scribe: Ὠρία καὶ Καστλών. cum eodem Casaubono.

ὨΡΊΤΑΙ, ἔθνος Ἰνδικὸν αὐτόνομον. Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ· Ὠρίζοντι αὐτὰς &c.] Ὠρῖται Eustathio ad Dionysium pag 134. qui plenius refert Strabonis verba mire hic decurtata quæ vide apud ipsum lib. xv. pag. 720

— Καὶ Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ] Salmasius perperam substituit: Ἀπολλώνιος.

— Ἔπειτα δ' Ὠρίτας τε καὶ Γεδρωσίους, ὧν τὸν μὲν Ἰνδοῖς, οἷς ἐνοικοῦντες τὴν πέτραν *] Hæc corrupta sunt: puto τὴν delendum, ut constet jambus, quo versu *Apollodorus* opus hoc Chronicorum scripserat: & sic Scaliger ad Eusebium pag 127 qui supplet Ἄορνον pro principio tertii jambi. In quo tamen ipsi adsentire non possum, neque enim video quomodo Ἄορνος huc trahi possit Quare πέτρον pro πέτραν legendum existimo.

ὨΡΥΧΙΟΝ, τόπος τῆς Ἀττικῆς.

— Εὐφορίων Διονύσῳ,
Ἴχνος ἐν Ὠρυχίοισιν ἔρκεσιν ἐκλάσαντο]
Cl. Salmasius legit: Ἴχνος ἀν' Ὠρυχίοισιν ἐν ἔρκεσιν ε.

ὨΡΩΠΌΣ, πόλις Μακεδονίας.

— Καὶ ἄλλη Βοιωτίας, περὶ ἧς Εὐφορίων· Κλίτεες αὐλητὶς, Ὠρωπός τε, καὶ Ἀμφιάρεω λουτρά] MSS. Εὐφορίων· Κλιτορὶς αὐλίσης, Εὔρωπός τε &c. Lege: Αὐλὶς τ' Ὠρωπός τε &c. vide Salmasium ad Solinum pag. 148.

— Ἔστι καὶ ἄλλη Εὐβοίας] Hæc verba Salmasius ad Solinum pag 148. recte spuria pronuntiat & expungenda, quoniam mox sequitur: Ἔστι καὶ τρίτη ἐν Συρίᾳ. quæ sic foret quarta, tum quod nullus auctorum *Oropum* in *Eubœa* commemorat.

— Ἀρισταῖνος γοῦν ὁ Ὠρωπὸν Τραγίαν φησὶ λέγεσθαι] Scribe: Γραῖαν. ut Strabo & verba sequentia jubent.

— Ξενοφῶν ἐν τῷ ἀναμετρήσει τῶν ὅλων] Cl. Salmasius legit, τῶν ὀρῶν. Fuitque Dicæarchi hoc titulo opus, quod Geminus aliique citant.

— Ταύτην δ' ἔφασαν ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ἐπικεκλῆσθαι] Lege: Ταύτην δὲ φασιν.

— Τὸ ἐθνικὸν, Ὠρωπεύς· Οὕτω γὰρ, ὡς αὐτὸς ἐν νεῶν καταλόγῳ πρώτῃ] Quis? An *Apollodori* mentio præcessit? Puto loco *Aristotelis* nomen *Apollodori* substituendum.

— Ἀπὸ τῆς Ὠρωπίας] Apud Suidam: Ὠρωπία χώρα.

— Παυσανίας δὲ ἐν τῷ ἑβδόμῳ, τὴν μὲν πόλιν θηλυκῶς εἶπε· Διαρπάσαντες Ὠρωπὸν ὑπήκοον σφίσι. Οὕτω] Scribe ex Pausania lib. VII. pag. 418. ὑπήκοον σφισι οὖσαν. ut appareat genus, propter quod hæc verba adducuntur.

— Τὸ ἐθνικόν· Οὕτω καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων βουλὴν οἱ Ὠρώπιοι] Corrige ex eodem: Τὸ ἐθνικὸν οὕτω· Καταφεύγουσιν ὑπὸ τὴν P. &c.

— Παρελόντι Ὠρωπὸν τὴν Γραϊκὴν καλουμένην] Lege: τὴν Γραῖαν. & ita Salmasius.

ὨΣΤΙΆ, πόλις Ἰταλίας] Apud Suidam v. Ὤστια, corrupte legitur Ὠστιανοί, ἐθνικόν· pro Ὠστιανός.

— Τὸ ἐθνικὸν δυνατὸν ὁ Ὠστιανός] Meminit supra v. Μυσία.

— Φλέγων δὲ Ὠστίους αὐτοὺς καλεῖ, λέγων. Παρέλαβε δὲ τὴν Ὠστίων πόλιν] Ignoravit Stephanus sive Epitomator Ὠστίων in illo *Phlegontis* loco genitivum pluralem esse ab τὰ Ὤστια, ut in sequente Strabonis loco apparet: & sic Dio lib. xxxvi. aliique loquuntur.

— Στράβων δὲ ἐν τρίτῃ οὕτω φησὶν ὑδετέρως, τὰ Ὤστια τῆς Ῥώμης ἐπίνειον] Immo, πέμπτῃ. pag. 219.

ὨΣΤΊΩΝΕΣ, ἔθνος παρὰ τῷ δυτικῷ ὠκεανῷ· οὓς Κοσσίνους Ἀρτεμίδωρος φησι]. Salmasius, οὓς Ὠστίους vel Ὠστίνους, putat legendum.

— Πυθέας δ' Ὠστιαίους] Strabo lib. I. pag. 63. Καὶ τὰ περὶ τῶν Ὠστιαίων δὲ καὶ τὰ πέραν τοῦ Ῥήνου τὰ μέχρι Σκυθῶν πάντα κατέψευσται τῶν τόπων. *De Ostiæis etiam & quæ trans Rhenum sunt ad Scythiam usque locis, omnia falsa perhibuit.* De Eratosthene, qui *Pytheam* secutus fuerat, qui ibidem ἀνὴρ ψευδίστατος audit.

ὨΤΗΝΗ῾, μοῖρα Ἀρμενίας] Meminit Bardesanes Syrus apud Eusebium lib. VI. de Præparat. Euang. cap. 10. Apud Ptolemæum lib. V. Geograph. cap. 13. male editur ΜΩΤΗΝΗ, pro Ἡ ὨΤΗΝΗ, nam ceteris omnibus provinciis articulus præfigitur. quod veteres interpretes *Totene* vertunt; & sic MS. Barberinus: Καὶ ἡ Τωτηνὴ legit. Nec dubium, quin Ὠβαρηνὴ, quam *Quadratus Otena* adjungit, sit Ὀδαρηνὴ Ptolemæi, quæ proxime *Metene* præmittitur. MS. Barberinus Ptolemæi exhibet: Ἔτι Τωταρηνὴ,

καὶ ἡ Ταπλινή. Credo autem Ταζηλιν dictam a Τάπη civitate, quam in ea Ptolemæus ponit, quamvis male Τάζα nunc legatur editum.

— Τὸ ἐθνικὸν, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ δευτέρῳ] Forte omissum, Ὠτηνός, ob similitudinem duarum sequentium vocum. Supra autem v. Ὠβαρηνοὶ hæc quæ sequuntur adducuntur ex *Quadrati sexto Parthicorum*: unde aut hic aut ibi peccatum.

ὨΦΘΙΣ, πόλις Λιβύης.

— Τὸ μέντοι Ὤφθις τῶν χρῆσιν, οὕτω τίνος ὅρου] Existimo legendum, οὕτω τ. ε. Post hæc MSS. Palat. τῶν τοπικῶν Στεφάνου τέλος.

FRAN-

FRANCISCI GUIETI
NOTÆ
IN STEPHANUM DE URBIBUS,
Xylandrianæ editionis marginibus ab eo adſcriptæ.

ἈΒΑΝΤΙΣ, ἡ Εὔβοια.
— Ὤκησαν] Ὤκισαν.
ἈΒΑΣΗΝΟΙ, ἔθνος Ἀραβίας.
— Κοχλίου] Κοχλίου.
ἌΒΔΗΡΑ, πόλεις δύο.
— Πρωταγόρας] Πρωταγόρας author τοῦ ἥττονος ἢ κρείττονος. Vide Ariſtoph. Nubibus.
ἌΒΙΟΙ, ἔθνος Σκυθικόν.
— * Ἀπάντων καὶ &c.] *
— * Ἵν' ὅτ' ἄροτρον] *
— * Πέμπε δικέλλη] *
— Γέα φέρουσι] Γύαι φ.
ἌΒΟΛΛΑ] An veſtis *Abolla* inde dicta?
ἌΒΥΔΟΙ, τρεῖς πόλεις.
— εἰς Διονύσιος] Διονύσιος ὁ περιηγητὴς Sal.
ἈΓΑΘΗ, πόλις Λιγύων] *Agde* ſeu *Ade* in Gallia Narbonenſi.
ἈΓΚΥΡΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας.
Ἰταλοὶ] Ἰταλισμὸς.
ἈΓΝΟΥΣ, δῆμος.
— Ἀγνόεις] Ἀγνόεις, Ἀγνοῦς. & ſim.
ἈΓΡΑΥΛΗ, δῆμος Ἀθήνησι.
— Ἄγραυλος] Naſo habet Ἄγλαυρος, *Aglauros*. ſed mendoſe.
ἈΓΥΙΑ, τόπος δηλοῖ τὴν ἐν τῇ πόλει προ τὴν ὁδόν.
— Ἀπόλλων Ἀγυιεὺς] Hor. *Lenis Agyieu*.
ἈΖΑΝΟΙ, Φρυγίας πόλις.
— ἐκ τοῦ ξοάνου] ἐκ τοῦ Ἐξυάνου.
ἈΘΗΝΑΙ, πόλις.
— Τοὺς ἄνδρας Ἀστοὺς] Ab Ἀστὸς Ἀστεῖος non ab ἄστυ. ab ἄστυ, ἀστυκός. vel ab ἄστυ ἀστός, ἀστεῖος.
ἈΘΑΙΒΙΣ πόλις Αἰγύπτου.
— περὶ Ἀδριανὸν] Hadrianus Imp.
ἈΙΑΜΗΝΗ] An quæ vulgo *Ayeman* ſeu *Eiamen* dicitur? non diſpl.
ἈΙΑΝΙΤΙΣ] An eadem eſt cum Αἰαμήνη.
ΑἼΒΟΥΡΑ] An *Ebora*?
ΑἸΓΑΙΟΝ Πέλαγος] Παρὰ τὴν αἶγα τὴν ἄκραν. Plut.
ΑἸΓΑΙ ΠΟΛΛΑΙ] Del. πολλαί. Αἰγαὶ πόλις &c.
ΑἼΓΕΙΡΑ. πόλις Ἀχαΐας.
— Οἱ δὲ, Ἀθροίζουσιν αἶγας] Nota τὸ ſτρατήγημα, quod Hannibal adverſus Romanos imitatus eſt.
ΑἸΓΕΙΡΟΥΣΑ] An Αἰγιροῦσσα pro Αἰγειροῦσσα vel Ἀγείρουσα περισπωμένως ut Σιρακοῦσα, vel Συράκουσαι, pro Συρακοῦσαι. de his vide in Συράκουσαι ſeu Συρακοῦσαι.

ΑἸΓΙΑΛΕΙΑ] Αἰγιαλία.
ΑἸΓΙΛΙΨ, πλήσιον Κροκυλείας τῆς Ἠπείρου.
— διὰ τὸ μοτζώδη] πετρώδη.
ΑἼΓΟΥΣΑ] Pro Αἰγοῦσσα. Αἰγόεσσα, Αἰγοῦσσα.
ἈΚΥΛΗΙΑ, πόλις Ἰταλίας.
— Ἀκυληίσιος] *Aquilejenſis.*
ἈΛΑΒΑΣΤΡΑ. πόλις Φρυγίας.
— Ἀλαβαστρίτης] Ἀλαβαστρίτης λίθος, Ἀλάβαστροι, σκεύη. Callim. καὶ μὴ μύρου μηδ' Ἀλάβαστρος Οἴσετε.
ἈΛΑΝΟΣ, ὄρος Ἀρματίας] An Σαρματίας ſcribendum? τὸ Σ excidiſſe videtur propter præcedens.
ἈΛΓΙΔΟΣ πόλις] An mons, ſeu oppidum ad montem *Algidum*?
ἉΛΙΚΑΡΝΑΣΣΟΣ, πόλις Καρίας.
— ἀπὸ τοῦ ἁλὶ περιέχεσθαι] Ἁ Κάρ, καρὸς, καρνὸς, καρνασσὸς, Ἁλικαρνασσός. Ἅλς, ἁλὸς, ἅλασσα, θάλασσα. μύλη, μύλασσα πόλις Καρίας vide infra. Ἁ καρνὸς itidem vt. ee. Καρνησόπολις, urbis Cretenſis nomen.
ἌΛΠΕΙΑ] *Alpes.*
ἈΛΥΒΗ.
— Ἄλυβες] An iidem qui Χάλυβες?
ἈΜΟΡΓΟΣ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.
— Ἀμόργινος χιτὼν] Vide Heſych.
ἌΜΦΙΣΣΑ, πόλις Ὀζόλων Λοκρῶν.
— Ἀντὶ Ἄμφισσα καὶ τὸ ἐπὶ Ἔπισσα] Διὰ πολὺ, πολυστὸς. μέλι μέλισσα. δίς, δισσὸς. τρίς, τρισσὸς &c. Ἄραψ, Ἄραβος, Ἀράβισσα. βασίλισσα & ſim.
ἈΝΔΡΕΙΑ, πόλις ὑδετέρως.
— Ἀνδρεία θηλυκῶς Φρυγίας ſub. πόλις.
ἌΝΘΙΟΝ] An *Antium*?
ἈΝΤΙΚΥΡΑΙ, πόλεις δύο.
— Ἡ δὲ ἐν Μαλιεῦσιν] i. ἐν τῇ ἐν Μαλιεῦσι.
ἌΝΤΙΣΣΑ] Vide ſupra in Ἄμφισσα.
ἈΝΤΡΩΝ] Ἀντρὼν ab ἄντρον ut οἰνὼν ab οἶνος ſeu οἴνη.
ἈΞΟΥΜΙΤΗΣ, ἐθνικῶς, † Μητρόπολις] † Τὸ Ἄξωμον hic deſiderari videtur.
ἈΠΕΝΝΙΟΝ] Ab Ἀπέννινος, Ἀπέννινος. *Apenninus.*
ἈΠΕΣΑΣ] Alias Ἀφέσας. Stat. Pap. Theb.
— Κὰχ ὑδαρείων τῷ Ἀπέσαντι πὰρ Διὶ ἔθυσεν Ἀρκάδας ἵππους] Τῷ Ἀπέσαντι πὰρ Διὶ ἔθυσεν ἵππους Ἀρκάδας.

Α'ΠΙ'Α, οὕτως οἱ νεώτεροι τὸ Ἄργος.
—— Φορωνέως] Φορωνέος. infra p. 56. Τυφωέος.
Α'ΡΑΒΙ'Α, ἡ χώρα, ὡς Αἰθιοπία. δύο δ' εἰσίν·
—— Διὰ τὸ μηδένα Ἑλλήνων διαπεραιοῦσθαι] falsum & ridiculum.
Α'ΡΓΟΣ, διασημοτάτη πόλις Πελοποννήσου.
—— Οὔπως ἐστὶ γ' οὐκ Ἀργόλας] Scribend. οὗτος γ' ἐστ' οὐκ Ἀργόλας. μὰ δί' οὐδὲ γ' Ἕλλην &c. &c. pro μὰ δί' οὐδ' Ἕλλην.
Α'ΡΓΟΥΡΑ] Ἄργουρα τροπῇ pro Ἄργυρα. ab Ἄργυρος. infra Ἄργυρος πόλις &c. item Ἄργυρα, Μητρόπολις ἐν Ἰνδικῇ. Græcum vocabulum scil. ut sexcenta alia.
Α'ΡΓΕΝΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀδίκου] Aliis Ἐργῖνος. Erginus Propertio. Vide Scal. Propert.
—— Τῆς Ἀδικαίου] Τοῦ Ἀδίκου.
Α'ΡΓΥΡΙ'ΠΠΑ, πόλις τῆς Δαυνίας.
—— Ἀργυριππηνὸς φησιν] Ab Ἀργύριππα Sal. Virgil. *Ille urbem Argyripam*. de Diomede.
Α'ΡΕ'ΘΟΥΣΑ, πόλις Συρίας.
—— Καὶ Φρᾴκης] Θρᾴκης.
—— Κρήνη Σικελίας] De simili fonte vide Petrum Mart. lib. IX. Dec. III[a] pag. 305.
—— Ἀρῶ ἐστὶ τὸ] An flumen *Ariminum* περὶ τὸ αἰλίμβον, unde & oppidum.
Α'ΡΙΜΑ. Ὅμηρος.
—— Τυφαίως] Τυφαῖος. ut supra p. 49. Φορωνέος.
Α'ΡΙΜΙΝΟΝ] Ἄριμνος teste Lucano Tusciæ regulus fuit. An ab Ἀρίμνου τὸ Ἀρίμινον. *Ariminum*, ut a μνᾶ, *mina* pl.
Α'Ρ'ΡΕΝΤΕΙΑ &c.] An Ἀρρητεία vel ἀρρητία pro *Arretium*, *Arretinum*.
Α'ΣΙ'Α] *Asia* mundi pars unde dicta.
—— Ἢ ὑπὸ ἐμπόρων] Sub. ἡ Ἀσία.
Α'ΣΚΑ'ΛΩΝ, πόλις Συρίας.
—— Ἀσκαλωνῖται κρόμμυα] Scrib. vr. Ἀσκαλωνῖα, κρόμμυα.
Α'ΣΚΑΝΙ'Α, πόλις Τρωική.
—— Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε] Fort. Φόρκυς δ' αὖ Φ. &c.
Α'ΣΚΛΟΣ] *Asculus* vel *Asculum*.
Α'ΣΤΥΡΑ, πόλις Μυσίας.
—— Καὶ πόλις Φοινίκης κατὰ Ῥόδον] Φοῖνιξ scrib. vr. infra in Φοινίκη. ἔστι καὶ Φοῖνιξ οὐ πολὺ ἀπέχον Ῥόδου.
Α'ΣΦΑΞ, ὡς ἄτραξ. ἔθνος ὑπὲρ ἐπικείσαν τῆς Κύπρου.
—— Οἰηδείη.] Οἰηθείη.
Α'ΤΡΙ'Α] An *Adria*.
ΑΥ'ΛΙ'Σ, πόλις Βοιωτίας.
—— Ἐστὶ ἡ αὐλίδος] Αὐλίδος.
Α'ΦΑ'ΝΝΑΙ, χωρίον Σικελίας.
—— Ἀφ' οὗ, Ἢ εἰς Ἀφάννας] Scribend. fort. ἀφ' οὗ, ἡ εἰς Ἀφάννας. sub. παροιμία. id est, ἀφ' οὗ ἡ παροιμία, εἰς Ἀφάννας. ad ἀφανίζω alluditur. aliter Hesych. Ἀφάνναι χωρίον τῆς Δαμαρτίδος φυλῆς πόῤῥωθεν.
Α'ΧΡΑΔΙΝΗ', νῆσος ἔχουσα πόλιν πρὸς τῇ Συρακούσαις.
—— Μάρκος] *Marcus Marcellus*.
Α'ΨΥ'ΡΤΙΔΕΣ νῆσοι πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ.
—— ἐν μιᾷ δολοφονηθέντος] ἐν Αἴᾳ fort. τῇ Κολχίδι.

B.

BA'ΒΡΑΣ, πολίχνιον Αἰολίδος, ἐγγὺς Χίου.
—— Βαβράνιος] An & Βάβρας unde nomen τῷ μυθολόγῳ, Βάβριος. Suid.
ΒΑ'ΛΔΟΣ, πόλις Φοινίκης.
—— Μυνδότεροι πηπίδων] Id est, ἀφωνότεροι. Hesych. μύνδος ἄφωνος. a μύω μύσω, μεμυκώς, τὸ στόμα μύειν. μύζω μύδω, μύδος. Idem Hesych. μύδος, ἄφωνος. item a μύω, μύτω, μύτος *mutus* &c.
ΒΕ'ΛΙΤΡΑ] *Velitra*.
ΒΕΝΕΒΕΝΤΟ'Σ, χωρίον Διομήδους ἐν Ἰταλίᾳ.
—— Ἡ πρὶν Μαλοεντὸς ἐλέγετο] Unde *Maleventus*. ex gen. Μαλόεντος. a Μαλόεις παρὰ τὸ μῆλον μᾶλον *malum*. an ovis. vide in Νυμφαντός. Μαλόεντος. Μαλόεντος. *Maliventum*. unde *Maliventum* & *Maleventum*. ex quo boni ominis causa *Beneventum*.
ΒΕ'ΡΟΥΝΟΣ] An *Verona*.
—— Τῶν ὠρικῶν] An τῶν Νωρικῶν.
ΒΟΙ'ΒΟΣ] Βοίβη.
ΒΟ'ΣΠΟΡΟΣ, πόλις Πόντου.
—— Βοσποριανός] Βοσποριανός.
ΒΡΑΙΣΟΙ'] An Βρισοί, a βρισὸς τὸ βρισίδας κύριον dictum vr.
ΒΡΑΧΙ'Α] Παρὰ τὰ βράχη a βράχω id est, βρέχω.
ΒΡΕ'ΝΘΗ, πόλις Ἀρκαδίας.
—— Βρενθεάτης] Βρενθεάτης.
ΒΡΕΝΤΗ'ΣΙΟΝ] A Βρέντη Βρεντήσιος, ut ab Ἰθάκη, Ἰθακήσιος. a Βρεντήσιος Βρεντήσιον. Scal. ad Festum. *Brundusium*.
—— Βρένθιον δὲ] Βρεντήσιον.
ΒΡΕΤΤΟΤΙ'Α] Βρεττία. fortasse leg. infra enim τὸ ἐθνικὸν ht. Βρεττιανὸς & Βρέττιος.
—— Τὸ θηλυκὸν ἐπὶ Βρεττιανῶν τόπων] Legend. vr. τὸ θηλυκὸν Βρεττιανὴ ἐπὶ τόπων.
—— Βρετανοί.] Βρεττανοί & Πρεττανοί. vide in voce Σάμνιον & hic.
ΒΡΕ'ΤΤΟΣ, πόλις Τυῤῥηνῶν] Late sumpto nomine *Tyrrhenorum* sc. i. Italiæ cultorum primorum post Pelasgos.
—— Βρέττιοι] *Brutii*.
—— καὶ ἡ γλῶσσα & mox δευτὴ γλῶσσα] Rescribend. πίσσα utrobique. pro γλῶσσα.
—— κληθῆναι Βρεττίαν] Infra in Σάμνιον· Σάμνιον, πόλις Βρεττανίας. Βρεττανία hic est Italia.
ΒΡΙ'ΓΕΣ, ἔθνος Θρᾳκικόν·
—— ἀπὸ Φρύγου δὲ] Scribendum videtur Βρύγου ut

ut ex βρῦξ βρυγίας & βρύγιον dictionibus colligi potest. (Βρίγες, Βρίγιοι. Βρίγας.)

—— Ἔθνος δὲ ἐστι Βριτζανικὸν οἱ *] Βρίγαντες, οἱ καὶ Σκοτοβρίγαντες λεγόμενοι. Sic fortasse scribendum. Sed ἐπέχω.

Γ.

ΓΑ'ΑΛΟΣ, ποταμὸς Φρυγίας.

—— Καὶ τὸ μὲν Γάλλον ἐλθεῖν ἐπὶ &c.] Galli Cybeles unde dicti.

ΓΑ'ΡΓΑΡΑ, πόλις τῆς Τρωάδος.

—— Αἰάζω ὅτι μῦθος ἐοὶ πέτρησι]. Αἰάζω ὀλέπμιον ὡς ἐν &c.

ΓΑΥΓΑ'ΜΙΛΑ] Alias Γαυγάμηλα.

ΓΕΛΩΝΟ'Ν, πόλις Σαρματίας.

—— Ὀνομάζεται Ταρανδὸς] Τάρανδος ζῶον.

ΓΕ'ΦΥΡΑ, πόλις Βοιωτίας.

—— Γεφυραῖοι ἤδη] ἤδη f.

ΓΛΑ'ΝΙΣ, ποταμὸς Κύμης.

—— περὶ τὸ Τίβεριν] An μετά. i. Clanius. Virg. *parvis Clanius non aequus Acerris.*

ΓΟΤΘΟΙ, ἔθνος πάλαι οἰκῆσαν ἐντὸς τοῦ Μαιώτιδος.

—— ὡς εἴρηταί μοι ἐν τοῖς Βυζαντιακοῖς] Authoris *Byzantica.*

Δ.

ΔΑΙ'Α] Corr. Δάαι a Δάης nominat.

ΔΑΛΜΙΟΝ, πόλις &c.] A δάω δάλω δαλμὸς seu δάλμη. Δάλμιον, Δαλμιεὺς, Δαλμάτης, Δαλματεὺς, Δαλματία. δέω, δέλμω, δελμὶς seu δελμὶν δελμῖνος, δελμίνιον.

ΔΑΝΟΥ'ΒΙΟΝ] Λανούβιον, Lanuvium, scribendum videtur item Λανούβιος ἢ Λανουβιεύς.

ΔΑ'ΝΟΥΒΙΣ.

—— ὁ ἐκ δάνουσι] Δάνουβις.

ΔΑ'ΟΝΕΣ] A Δάος, Δάων, Δάης, Δάοης &c.

ΔΗΜΗΤΡΙΑ'Σ, πόλις Θεσσαλίας.

—— καὶ τοὺς ὑπὸ τὸ Πήλιον] An ὅς καὶ τοὺς.

ΔΗ'ΜΟΣ, παρ' Ἀθηναίοις.

—— δῆμος] δῆμος.

ΔΙ'ΟΝ, πόλις Εὐβοίας.

—— ἢ νῆσος τινὸς] ἢ ἐν δῆμος τινός.

ΔΟΡΟΚΟΤΤΟΡΟΣ] *Durocortorum Remorum* alias scribitur.

ΔΥΜΑ'Ν] A δύμη, Δυμάων, δυμὰν seu Δυμᾶν.

—— Ὕλαν] Ὕλλον f.

Ε.

Ἑ'ΔΟΥΜΑΙ'ΟΙ] Infra p.144. in Ἰδυμαῖοι.

ἘΛΑΙΟΥ'Σ] Ex Ἐλαιοῦς.

ἘΛΕ'Α, πόλις Ἰταλίας.

—— ἡ νῦν Βελία.] *Velia.*

ἘΛΙΒΥ'ΡΓΗ] An *Eliberis?*

Ἔ'ΝΤΕΛΑ, πόλις] Alias Ἔντελλα unde Ἐντελλῖνος κύριον. Ἔντελλα f.

ἘΠΙΦΑ'ΝΕΙΑ, πόλις Συρίας.

—— Ἀρχεσικόρακα] Ἀρχεσικόρακα. fort. ut Τειχεσικόρακα & sim.

Ἔ'ΡΒΗΣΣΟΣ, Σικελίας πόλις.

—— Φίλιστος Σικελικῶν β.] Φιλίστου Σικελικά nota.

ἘΡΚΥ'ΝΙΟΝ, ὄρος Ἰταλίας.

—— ἀφ' οὗ ἐρκυνοὶς] An ab *Hernicus.* Virgil. *quique Hernica saxa colunt. Hernici* populi in montibus habitantes. Sed infra legitur Ἕρνικες ἔθνος Λατίνων &c. q.

ἙΡΜΟΣ, ὡς ὅρκος.

—— ἐν ἑρμῷ] ἑρμὸς fort.

Ἕ'ΡΝΙΚΕΣ] *Hernici.*

ἘΡΥ'ΜΑΝΘΟΣ.

—— ὄρος καὶ ποταμός] In *Arcadia* scil. Hesych. Ἐρύμανθος πόλις Ἀρκαδίας καὶ ποταμὸς καὶ ὄρος.

Ἔ'ΡΥΞ, πόλις Σικελίας.

—— καὶ Βύτα] Βύτα a Βύτης.

ἘΡΥΣΙ'ΚΗ, πόλις Ἀκαρνανίας.

—— τῶν Οἰνιαδῶν] Οἰνιαδῶν.

—— καὶ Ἡρόδοτος] Ἡρωδιανός. vide Eustath. in τεχνικός.

—— χαιὸν] χαιόν.

—— ἢ τὸ ἐρύσω] An κατὰ τόν.

—— οὐκ ἦς ἀνὴρ &c.] Alcmanis versus.

—— ἐρυσιχαῖος] Ser.

—— εἰ γὰρ τὸ Θεσσαλὸς, γένος συναπλέον] An, εἰ γὰρ τοῦ Θεσσαλὸς γένος συναπλέον.

ἙΣΠΕΡΙ'Σ.

—— ἡ νῦν Βερονίκη] Vulgo, la *Bernice.*

—— Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν †] † ἰὼς δέχνυσιν Ἐσπερίτης legitur ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν ἀνεκδότοις.

ἙΣΤΙ'ΑΙΑ.

—— τ' ἱστίαιαν] συνίζησις.

ΕΥ'ΦΡΑΝΤΙ'Σ] An Εὐφρατὶς legendum.

Ἔ'ΦΕΣΟΣ, πόλις Ἰωνίας.

—— ἀστεμφεῖ] i. continua, immota, perpetua.

—— Λιβύης] τῆς ἐρήμης. desertae.

—— σαωτῆρες] σαωτῆρες.

—— Αἲ αἲ τὴν Γάδων πολλῶν] Τὸ αἲ hic accusativo jungitur. in Adonidis Epitaphio itidem: ὤρεα πάντα λέγοντι αἱ δρύες αἲ τὸν Ἄδωνιν.

—— τὴν] i. πόλιν.

—— πολλῶν] πολλόν.

Ἔ'ΦΥΡΑ, πόλις Ἠπείρου.

—— ἦν δὲ αὕτη μεταξὺ] An scribendum ἦν δὲ ἄλλη μεταξὺ Πύλου &c.

Ἐ'ΧΕΤΙ'Α &c.] Ἐχετία ab Ἔχετος, Hom. εἰς Ἔχετον βασιλῆα βροτῶν δηλήμονα πάντων.

Z.

ΖΑ'ΓΚΛΗ, πόλις Σικελίας.
—— ζάγκλον] τὸ ζάγκλον ex τοῦ ἀγκύλον contractum vt. Hesych. ζάγκλη δρέπανον καὶ ὄνομα πόλεως. An a διάγκυλος, ἄγκυλος, ζάγκλος, ζάγκλον.
ΖΑ'ΚΑΝΘΑ] An *Saguntum* intelligit, quæ & Ζάγυντος in seqq. dicitur?

H.

Η'ΛΙΟΥ'ΠΟΛΙΣ, πόλις Αἰγύπτου.
—— Α'κτὶς ὁ ἥλι *] An Α'κτὶς ὁ Η'λίου ἐ Ρ'όδης.
Η'ΜΙΚΥ'ΝΕΣ, ἔθνος ὸ πόῤῥω Μασσαγετῶν καὶ Υ'περβορέων.
—— Η'μικύνων τ' ἐνόησα] Scribendum fort. ἡμικύνων τ' ἐνόησα γένος περιώσιον ἀνδρῶν.
Η'ΡΑΙ'Α, ἄκρα ὕτω λεγομένη.
—— φαίνοιεν ἰδῶν] ἰδών.

Θ.

ΘΕ'ΡΑΜΝΑΙ] Θεράπναι.
ΘΟΥ'ΛΗ] θύλη τῆς Α'ρκαδίας πόλις. Soph. Schol. pag. 633.
ΘΟΥ'ΡΙΟΙ, πόλις Ι'ταλίας.
—— τοῦ γὰρ ἀπλήτων] τὸν γὰρ α.
ΘΥΝΙ'Α ἡ χώρα τῶν Θυνῶν] vide Strab. lib. 12.
—— Θῦνος] Hor. *Thyna merce beatum.*
ΘΩΝΙΑ'Σ] Θωνιάς.

I.

Ι'Α'ΛΗΣΣΟΣ] Ι'αλυσός. Homero Ι'ηλυσός. Λίνδον, Ι'ηλυσόν τε ἐ ἀργινόεντα Κάμιρον. Ι'άλυσος. i. ἡ κρίτη.
Ι'Α'ΠΟΔΕΣ] Ι'άπυδες Straboni & Ptolemæo. Virg. *& Iapydis arva Timavi.*
Ι'ΒΥΛΛΑ] An *Sivilla.*
Ι'ΔΟΥΜΑΙ'ΟΙ] *Edom.* vide supra pag 115. in Ε'δωμαῖοι.
—— ἀδύμα] Α'δυμα.
Ι'ΘΩ'ΜΗ, πόλις Θεσσαλίας.
—— θώμαιον] i. vulgo nunc.
—— τοῦ κ.] κ.
ΙΚΟ'Σ] An a μικὸς, ἰκὸς pro quo μικκός. Sic infra in Τατας. Ι'κκος ὁ Ταραντῖνος ἰατρὸς. ἰκκὸς ὁ ξυπόνως pro μικκός.
Ι'ΜΦΗ'Σ, ἔθνος προσεχὲς τοῖς Περῥαιβοῖς.
—— οἰκέουσιν ἴμφεες] Rescribendum videtur προσοικέουσιν Ι'μφέες Περῥαιβοί.
Ι'ΝΑΧΙ'Α, ἡ Πελοπόννησος.
—— κόρης] κόρης.
Ι'Ο'ΠΗ, πόλις Φοινίκης.
—— τῆς γύναικος Κηφέως] An τῆς μητρός.
—— Ε'λίωτες κακῶς] Κασσιεπείαν.

—— Κηφῆνες οἱ Αἰθίοπες] Κηφῆνες οἱ Αἰθίοπες. nota τὸ κηφλῶ τοῦ κηφεὼς cognatum esse.
Ι'ΟΣ, νῆσος.
—— Ο'λβη] Ο'λβιο.
Ι'ΟΥΕ'ΡΝΗ, πόλις.
—— ἐν τῷ περάματι] An ὠκεανῷ.
Ι'ΟΥΛΙ'Σ, πόλις ἐν Κέῳ.
—— Καλῶν τὸ &c.] Καλὸν τὸ Κείων &c.
—— ἀγωνίζεσθαι] αἰσχονίζεσθαι.
Ι'ΣΤΙ'ΑΙΑ, πόλις Εὐβοίας.
—— Πολυστάφυλόν τ' ἱσίαιαν] Ι'σίαιαν τρισυλλάβως συνιζήσει. Hic ἰσίαιαν scrib. ut infra ἑςίαια.
Ι'ΤΩΝ, πόλις Θεσσαλίας.
—— ἡ Ι'τωνος] Ι'τωνος, ἡ.

K.

ΚΑΒΕΛΛΙ'ΩΝ] *Cavaillon.*
ΚΑΙΡΗ'] *Cære.*
ΚΑΙΝΥ'Σ, νῆσος πλησίον Πελωριάδος.
—— Καινύσιον] Καινύσιον.
ΚΑΛΑΥ'ΡΕΙΑ.
—— πρὸς τῇ Κρήτῃ] Τροιζῆνι. leg. Suidas: Καλαύρεια, νῆσος πλησίον Τροιζῆνος. ἐκαλεῖτο ἡ πρότερον εἰρήνη. Varinus: Καλαύρεια νῆσός ἐστι &c.
ΚΑ'ΜΙΡΟΣ, πόλις ἐν Ρ'όδῳ.
—— ἦσαν ἡ τρεῖς] Sub. πόλεις.
ΚΑΝΩ'ΒΟΣΑ ἔστι πόλις &c.] Ex Strabonis lib. XVII. ad verbum.
ΚΑΠΕΤΩ'ΛΙΟΝ, ἐν Ρ'ώμῃ.
—— Ταρφαῖος] Παρὰ τὸ τάρφος, τάρπος τάρπη, ταρπαῖος. *Tarpeia* rupes. Α'τάρφη autem ταρφαῖος. Vide τάρφη & τάρπη inferius in T.
ΚΑΡΟ'Σ] Τὸ Καρὸς gen. c. a Κάρ.
ΚΑ'ΡΠΑΘΟΣ, νῆσος πλησίον τῆς Κῶ.
—— καὶ κάρπαθον] An καρπαθόθεν seu Καρπαπόθεν.
ΚΑΡΠΑΣΙ'Α, πόλις Κύπρου.
—— καλούμενον Κάρβαν] Onomast. *Carba*, ventus, Λίψ an a *Carba*, *Carbinus Garbino? Garbin* Narbonensibus.
ΚΑ'ΡΥΣΤΟΣ.
—— Ο'χη πόλις] Ο'ρος.
—— ὑπὸ τῷ ὄρει Ο'χῃ] ὃ παρὰ τὸ ὕψος. ἔχω, ἐξέχω, ὀχὴ seu ὄχη, ὄχθη, ὄχθος, ὄχος, ὄχα, ἐξοχος, ἔξοχα, ἐξοχή.
—— ὁ Ο'χης] i. ὑψηλὸς, ἔξοχος.
ΚΑ'ΣΠΕΙΡΟΣ] An ex Κάσπις *Casbin*? non displ.
—— ποσσὶν κλειτοί] κλυτοί.
—— Η'πείου] ἠπείρου.
ΚΑΣΠΙ'Α, θάλασσα.
—— Κάσπιον ὄρος] Ab urbe *Caspis* seu *Caspir* denominatum videtur mare *Caspium*, alias *Hyrcanum*. vide infra in Κάσπειρος.

ΚΑΣ-

ΚΑΣΣΙΤΙΡΑ] An Κασσίτειρα seu Κασσιτέρα.
ΚΑΣΤΑ'ΛΩΝ] *Castulo*. Saltus *Castulonensis*.
ΚΑΣΤΑΞ κάμπος.
— Κάσιον ὄρος] Κάσιος Ἀφροδίτη· Αὐγό-φεων.
ΚΑΣΤΟΛΟΥ] Κασωλὸς f. a Κάσωλος Κασωλεύς, Κασωλεῖς.
ΚΑΤΑ'ΝΗ ἀπὸ τοῦ κατὰ i. κάτω. dicta videtur quod in declivi solo sub Ætnam montem sita sit. Ab eodem κατὰ, Καταιθεῖς & Καταιναία videntur derivata, de quibus infra scripta a Stephano lege. de alia Κατάνη seu Κάτανα numero plurali hoc ipso articulo fit mentio a Stephano.
— καταπηθεῖσης τὰ ἄνω] An scrib. καυθείσης τὰ ἄνω ἢ κάτω γέγονεν. vel καταχαυθείσης: &c.
ΚΑΤΑ'ΝΕΙΡΑ] An a κατὰ ut Κατάνη supra?
ΚΑΤΑΟΝΙ'Α] A κατὰ, κατωτέρω unde Καταονία.
ΚΑΥΔΙΟΝ] An Καύδιον. i. *Caudium*, *Caudina furcæ*. Vide Horat. Sat. *Egressum magna me excepit Aricia Roma*, ubi idem error admissus.
ΚΑΥ'ΝΟΣ, πόλις Καρίας.
— ἴδιον ἢ Στεφανικός] Ex Strabone.
ΚΑΦΥΓΙ'Α] Καφύα scribendum vt, ut Καφυεὺς & Καφυάτης. a Καφύα *Capua* dicta vt.
ΚΟΓΟΙΗ, πόλις Θετταλίας.
— Θέων ἢ Πλούταρχος] Theonis, Plutarchi & Demetrii Phalerei commentarii in Nicandrum.
ΚΟ'ΣΥΡΟΣ, νῆσος κατὰ Σελινοῦντα.
— νῆσος Κόσυρα. An τῆς Μελίτης ἐγγύς. Naso: *Fertilis est Melite sterili vicina Cosyra*.
ΚΟΥΡΙΟΙ] Κύριοι f. Κυρίται. A Κύρις, κύρεις in plur. κυρίς. unde *Cures*, *Curium*, *Curibus* &c.
ΚΡΑ'ΓΟΣ] Alias Κράγος prima brevi. Horat. *aut viridis Cragi*.
ΚΡΑ'ΜΒΟΥΣΑ] Κρόμβυσα pro Κρομμβῶσα seu Κρομμβῦσα.
ΚΡΑ'ΝΙΔΕΣ, συνοικία πρὸς τῷ Πόντῳ.
— ἐν αἰθίοψι] αἰθίοπη.
ΚΡΕΜΜΥ'ΩΝ] Κρεμμύων & Κρομμύων τοῦ κρόμυον, seu κρόμμυον cognata. a κρέω *cresco*, *crementum* &c.
ΚΡΗΣΙΟΝ] A Κρής, Κρησὸς, Κρήτη, Κρήσιος, Κρήσιον τό.
ΚΡΗΤΗ ἐν μεγάλη νῆσος.
— Κρῆσσα] Pro Κρῆσσα. *Cressa genus Pholoë*.
— Κρήσιος &c. Κρησσαῖς] Κρήσιος pro Κρήτιος a Κρητὸς genit. τοῦ Κρής, sic Μιλήσιος a Μίλητος.
— κρῆσις &c. κρῆσις] An κρησὶς & κρησίς?
— Ἀερία] Aeria i celsa, magna.
ΚΡΗΤΗΝΙ'Α, πόλις Ῥόδου.
— χρησθεὶς] Oraculo monitus.
ΚΡΙ'ΣΑ, πόλις Φωκίδος.
— πῶς δ' αὐτὴν] πῶς γὰρ τὴν αὐτὴν τῇ Κίρρα.
ΚΤΑΛΗΝΗ, ὄρος Ἀρκαδίας.
— ἐν τούτῳ δέ φασι] Pausanias.
ΚΥΝΟ'ΣΑΡΓΕΣ, Κυνόσαργες i. ᾗ ὁ κυνὸς seu ἀπὸ τοῦ κυνὸς σαργάνη. i. ὁ τῶν νόθων οἶκος. Vide notata de Σαργάνη in Adversariis nostris.
ΚΥΡΙΣ] Κύρις, Κύρεις, Κύριτ. *Cures*, *Curibus*. Κυρίτης, Κυρίτες, Κύρις. *quiris*, *quiritis*, *quirites* &c.
ΚΥΤΑΙ'Α] A κύτη κυταῖος & κυταίη seu κυταία. Suid. Κύτη ὄνομα πόλεως. A κυταία, κυταιαῖος ut ab αἶα αἰαῖος Propert. *Posse Cutaeis ducere carminibus* vulgo *Cutainis* sine analogia.
ΚΩΛΙΑΣ, ἄκρα.
— Ἀφροδίτη Κωλίας] Κωλιάς.
ΚΩ'ΜΗ] Τὸ Κώμη etymon.
ΚΩ'ΠΑΙ] Κωπαῖς πόλις Suidæ.
ΚΩ'Σ, τὸ ὄρυγμα τὸ ἐν Κορίνθῳ.
— κοῖος γὰρ τὰ &c.] An παρὰ τὸ χάος, ἤγουν χάσμα.
ΚΩ'Σ, πόλις, ἢ νῆσος.
— καὶ Καρία] Rescribendum Καρίς pro Καρία ex Eustathio ad lib. 2. Il. ἡ Κῶς Καρὶς ἐλέγετο κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν ἐθνικῶν.

Λ.

ΛΑ'ΒΑΡΑ] Inde Labarum fortasse.
ΛΑΒΙ'ΝΙΟΝ] *Lavinium*.
ΛΑΕ'ΡΤΗΣ] Vide in v. σφάγεα.
ΛΑΙΣΤΡΥΓΟ'ΝΕΣ, πᾶσαι &c.
— Λαιγυγονὶς] Λαιστρυγονίς.
ΛΑΚΕ'ΡΕΙΑ, πόλις Μαγνησίας.
— πεδίον τὸ πρὸς πόλιν.
ΛΑ'ΚΜΩΝ] A *strepitu* fluviorum illorum sic dictus λάκω, λακέω. strepo.
ΛΑ'ΜΨΟΣ] Λάμψος & Λάμψακος cognata. ad ἀμφιλαφής.
ΛΑΟΥ'ΝΤΙΟΝ] An Λαυρέντιον pro *Laurentum*.
ΛΙ'ΒΥΣ κύριον, κλίνεται Λίβυος.
— καὶ Λιβυσὶς] τὸ *Libystidis ursæ*. quod est apud Virgilium referendum ad Λιβυστῖνος infra
ΛΙΒΥΣΣΑ, φρούριον, &c.] An in quo Hannibal sepultus est. vide Plutarchum.
ΛΙΒΥΣΤΙ'ΝΗ] Item Λιβυσίς. unde Virg. *& pelle Libystidis ursæ*.
ΛΙ'ΓΥΡΟΣ] *Ligur*, *Ligures*, *Liguria*.
ΛΙΝΔΟ'ΝΙΟΝ] *Londinum*.
ΛΟΥ'ΓΔΟΥΝΑ πόλις Κελτογαλατίας] Κελτογαλατίας.
— Λουγδουνησία] Λουγδουνησία i. *Lugdunensis*.
ΛΟΥΚΑΡΙ'Α] *Luceria*.
ΛΥΚΑΟΝΙ'Α, χώρα Λυκίας τε ἢ Ἰσαυρίας.
— καὶ Λυκάων ὡς μεγάων] Λυκάων Λυκάν. Hinc *Lucanus* & *Lucania* in Italia.

ΛΥ´ΛΗ] Λύκη postulat ordo Alphab.

ΛΩΜΕΝΤΟ´Σ] i. *Nomentum*, vulgo *Lamentana*.

M.

ΜΑ´ΓΝΑ, νῆσος] Τὸ Μάγνα. Latinum interpretamentum vt. τῆ Σαμαθώ.

ΜΑ´ΚΕΛΛΑ] Legitur *Macellus* & *Macellum* i. septum φρύφακτον. Μάκελλα idem notare vt.

ΜΑΚΕΔΝΟ´Ν] i. μακρὸν μέγα.

ΜΑΚΕΔΟΝΙ´Α, ἡ χώρα.

—— καὶ μάκετία] Hesych. μακετία ἡ Μακεδονία.

ΜΑΛΑ´ΚΗ] *Malaga* vulgo.

ΜΑΛΕ´Α.

—— περὶ Πελοποννήσῳ] Scribo τῆ Πελοποννήσου.

—— μαλιεύτης] μαλιήτης.

ΜΑ´ΝΤΥΑ, πόλις Ῥωμαίων.

—— Μαντύτης] Pro Μαντυάτης.

—— ἔστι καὶ τῶ] ἔστι δὲ τῶ.

ΜΑ´ΡΕΙΑ, πόλις] Μάρεια λίμνη vide in Μαρώνεια. Μάρεια fluvius in Mœsia Europæa. Ἀγαθύρσων Herodoto.

—— χρυσῶ γίνε] χρυσᾶ γένη f.

ΜΑ´ΡΠΗΣΣΑ] *Marpesia cautes* apud Virg.

ΜΑΡΩ´ΝΕΙΑ, πόλις Κικονίας.

—— Μάρεια] Μάρεια λίμνη.

ΜΑΣΑΙΣΤΑΓΑ, χώρα Λιβύης.

—— μασαισύλιοι] μασαίσυλοι etiam ut infra Μάσσυλοι.

ΜΑ´ΣΗΣ] i. μέγας, μεγάλη.

—— ἐπὶ μάζη] μάζητι f.

ΜΑ´ΣΙΟΝ] i. μέγα.

ΜΑ´ΣΠΙΟΙ] A μάσπος Μάσπιοι vide Ἀέρμασποι.

ΜΑΣΣΑΓΕ´ΤΑΙ] An Μασσαγέται οἱ μεγάλοι Γέται. Sic *Tartarorum* alii *Magni* dicti alii *Parvi*.

ΜΑΣΣΑΛΙ´Α] i. Μεγάλη.

ΜΑ´ΣΣΑΚΑ] i. Μεγάλη. sed Μασσάκα f. scrib.

ΜΑΣΣΙ´Α] i. ἡ μεγάλη.

—— ἀποκειμένη] ὑποκειμένη.

ΜΑΣ´ΤΑΥΡΑ, πόλις Λυδίας.

—— Μᾶ] Ex μάα pro quo Μᾶα.

—— Μάσπερις] i. μέγας.

ΜΑΣΣΥ´ΛΟΙ] An qui supra Μασαισύλιοι & Μασαισυλεῖς.

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙ´ΑΙ] A Μαῦρος ductum est Μαυρίτης unde Μαυρῖται Μαυριτανός, Μαυριτανία.

ΜΑΥΡΟΥ´ΣΙΟΙ] A Μαῦρος, μαυρόεις, μαυροῦς, μαυροῦντος unde Μαυρούσιοι. sic a Ῥάμνος, ῥαμνόεις, ῥαμνοῦς, ῥαμνοῦντος, Ῥαμνούσιος, Ῥαμνουσία ἡ νέμεσις. &c.

ΜΕΔΙΟ´ΛΑΝΟΝ, πόλις Ἀκυιτανίας.

—— Μεδιόλανον] *Mediolanum Santonum* intelligere videtur Ptolom.

ΜΕΛΗ´ΤΟΥ κόλπος] Μέλης Μέλητος & pleonasmo Μέλητος.

ΜΕΛΙΤΗ.

—— Ἠπείρου ἢ Ἰταλίας] Μιλιταῖοι κύνες.

ΜΕ´ΝΤΥΡΝΑ] *Minturnæ*, vulgo *Menterno*, ex *Munturnum* pro *Minturnum*.

ΜΕΣΗΜΒΡΙ´Α, πόλις Ποντική.

—— βρία γὰρ τὴν πόλιν] βρία. Hesych. βρίαν τὴν ἐπ᾽ ἀγροῖς κώμην.

ΜΕ´ΤΑΠΑ, πόλις Ἀκαρνανίας.

—— ἡ Μεταπαῖος] Μεταπαῖος leg. vt. (& mox) μεταπαίτης fort.

ΜΕΤΑΠΟ´ΝΤΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας.

—— ἀπὸ Μετάβου] *Metabus* Virgilio Camillæ pater. A μέταβος, μεταβόεις, μεταβοῦς, μεταβοῦντος, μεταποῦντος seu potius μεταπόντος, ut ὀδοὺς ὀδόντος, ἄκων ἄκοντος. vel sic a μέτος i. μέσος. Hesych. unde μέτασος, μετὰ, & μεταξὺς unde μεταξὺ, μέταβος & μέταπος. a μέταπος, μεταπόεις μεταποῦς seu potius μετάπους, ut ab ἀκὴ acies, ἀκόεις, ἄκων ἄκοντος ἀκόντιον &c. A μετάπων genit. μετάποντος ut ab ἄκων ἄκοντος, ab ὀδοὺς ὀδόντος &c.

—— οἱ βάρβαροι] i. Itali.

ΜΙΝΥ´Α, πόλις Θετταλίας.

—— ἡ Μινύα] Μινυάς. sub. γῆ.

ΜΟ´ΝΟΙΚΟΣ] *Monœcus*. Virg. *atque arce Monœci*.

—— Μονοίκιος] Μονοίκιος.

ΜΥΤΙΛΗ´ΝΗ] Μιτυλήνη.

N.

ΝΑΙ´ΣΣΟ´Σ] Ναῖσος.

ΝΑΠΑ´ΤΑΙ] Aliis Ναβάται.

ΝΑΡΒΩ´Ν, ἐμπόριον καὶ πόλις Κελτική.

—— Λιακός] An Ἀτακός. unde Ἄταξ. *Atax*.

ΝΑΡΥΞ, πόλις Λοκρίδος.

—— Ναρύκιος] Virg. *Hic & Narycii posuerunt mœnia Locri*.

ΝΕ´ΣΠΕΤΟΣ] *Nepete* seu *Nepet*.

ΝΩΜΕΝΤΟ´Σ] Ut Βενεβεντὸς Μαλοεντὸς a genitivis τῆ Μαλόεις νομόεις & sim. Μαλόεντος, Νομόεντος mutato accentu. vide in Βενεβεντός.

O.

Ο´ΓΧΟ´Η, πόλις Φωκίδος.

—— Ὀγχαῖος] Ὀγχεαῖος & mox Ὀγχεοῦς.

ΟἸ´ΚΟΥΣ] An Οἰκοῦς.

Ο´ΚΡΙΚΟΛΑ] *Ocricola* seu *Ocricolum* ab *Ocris*.

ΟΛ-

Ο'ΑΠΑΙ] i. ἄλωπς, ἴλπια ὄρη.

Ο'ΠΙΚΟΙ'] *Opici*, *Osci* seu *Opsci* primum dicti unde *opscenus*. de *Opicis* & eorum morbo vide Scal. ad Auson. Hor. *Campanum in morbum, in faciem permulta jocatus*. Pausanias lib. 7, pag. 441. Τετάρτας δὲ οἰκίσιν οἱ μὲν Κελβίδαν χωρίδιον λέγουσιν. Α'φικόμενον δὲ ἐκ Κύμης τῆς ἐν Ο'πικῇ. idem lib. 8. pag. 492. Κυμαῖοι δὲ οἱ ἐν Ο'πικοῖς συὸς ὀδόντας ἀνακειμένους παρὰ σφίσιν ἐν Α'πόλλωνος ἱερῷ, λόγῳ μὲν λέγουσιν, ὡς οἱ ὀδόντες ὑὸς εἶεν τοῦ Ε'ρυμανθίου.

Ο' ΡΓΩ'Ν] Vulgo *la Gorgona*. *Gorgon* Rutilio Numatiano. Plinio & Melæ *Urgo*.

Ο'ΡΕΣΤΙ'Α, πόλις ἐν ὀρεστεῖς.

—— ἐν ᾗ † Ππλ.] † ὠχυρώθη f.

Π.

ΠΑΛΙΚΗ', πόλις Σικελίας.

—— δεκάκλινος] 10 lectorum spatium obtinens, occupans. Nota.

— ἔστι δὲ ὁ ὅρκος &c.] *Implacabilis ara Palici*. Virg. Hesy. in Παλικοί.

ΠΑΝΤΙΚΑ'ΠΑΙΟΝ] Plutarch. in Stoic. contra. ὁ δὲ Χρύσιππος ἕνεκα τοῦ χρηματισμοῦ τὸν σοφὸν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς Παντικάπαιον ὦθεῖ καὶ Σκυθῶν ἐρημίαν.

—— Α'γαήτου] Αἰήτου f.

ΠΑ'ΡΟΣ, νῆσος, ἧς καὶ πολίτης Α'ρχίλοχος.

—— Ε'πῳδοῖς] Ε'πῳδοὶ Α'ρχιλόχου.

ΠΑΡ'ΡΑΣΙ'Α, πόλις Α'ρκαδίας.

— φιλοῤῥόης] An φολόης vel φιλύρης.

ΠΑ'ΤΑΡΑ, πόλις Λυκίας.

—— ἐξ Ο'φιονίδος] Sub. φυλῆς, nisi forte τῆς φυλῆς restituendum.

—— ἐν Παλάροις] Legendum omnino videtur ἐν Παλάρᾳ. i. ἐν τῇ κίστῃ, ut ex infer. patet.

—— τὸ ἄγγος] τὴν παλάραν scil. i. τὴν κίστην.

—— τὸ Παλάρας] Παλάρα f.

—— Πατάρα. μεθερμηνευθεὶς] Quasi vero vocabulum peregrinum sit, quum puella sit ἐξ Ο'φιονίδος, qui locus cum sit origine Græca Græcam puellam fuisse arguit, & a consequenti τὸ Παλάρα vocem esse Græcam. A πατάρα *patera*, scyphus, ut a καμάρα *camera*. Sic a κάλαθος κανοῦν, *calathus*, scyphus itidem.

ΠΕ'ΔΑ, πόλις Αὐσονική.

—— Πεδανός.] Horat. *in regione Pedana*.

ΠΕΛΛΗ'ΝΗ] Πελλήνα ὡς Μιτυλήνα.

ΠΕΝΕ'ΣΤΑΙ] Θεοκρ. ἁρμαλιὰν δόμμεναι ὁμετρήσαντο Πενέσται.

ΠΕ'ΡΓΗ, πόλις Παμφυλίας.

—— Περγάσια] Alias Περγαία. Hesych. Περγαία θεὸς ἡ Α'ρτεμις.

ΠΕ'Ρ'ΡΑΙΒΟΣ] Vide infra in Περαιβός.

ΠΗΛΟΥ'Σ] A πηλὸς, πηλόεις, πηλοῦς, πηλούσιος, πηλούσιον, &c. ut supra ῥαμνούσιος & ῥαμνουσία &c.

ΠΙ'ΑΚΟΣ] i. πίων.

ΠΙΘΗ'ΚΩΝ, κόλπος.

— Καρχηδόνα] Ser.

ΠΙΤΑ'ΝΗ, πόλις Αἰολίδος.

— καὶ πιτανaία] His adde & Πιτανάτης epigr. ἀνέκδοτον; Η'δη μὲν κρονόεις, Πιτανάτη διπτύνατο νύμφη.

ΠΟΛΥ'ΡΗΝ] An πολύῤῥην.

ΠΟΛΥΡΗ'Ν, πόλις Κρήτης.

—— πολλὰ ῥῆνα] Hesych. ῥῆνα, πρόβατα, ὄϊας.

ΠΡΑΚΙ'ΑΙ.

—— καὶ Πράκες] Hesych. Πράκες. Α'ρίσταρχος, Κλαυίαι ἔλαφοι. ἀπεδόθησαν δὲ Φράκτιαι ἀνθρώπων διαβεβλημένων ἐπὶ μοχθηρίᾳ.

ΠΡΑ'ΣΣΑΙΒΟΙ] An iidem cum Περῤαιβοῖς. certe voces cognatæ videntur.

ΠΡΕΤΑΝΙΚΗ'] Infra in Dictione Ι'ουερνία. Ι'ουερνία ἡ Πρετανικὴ τῶν δύο ἐλάσσων. ibidem ἰουερνη πόλις ἐν τῷ ὠκεανῷ τῷ Πρετανικῷ.

ΠΡΙΑ'ΠΟΣ, πόλις, &c.] An Λάμψακον intelligit?

—— πειαπεὺς] πριαπεύς.

ΠΡΙΗ'ΝΗ, πόλις Ι'ωνίας.

—— πριηνιάς] Fœmininum.

ΠΥΡΑΜΙ'ΔΕΣ, ἐν Αἰγύπτῳ κτίσμα.

— πυραμίδες] vide Etym. in πυραμίδες.

Ρ.

Ρ'ΑΔΑΝΟΥΣΙ'Α] Scribendum vt. Ρ'οδανουσία a ῥόδανος. ῥοδανόεις. ῥοδανοῦς. ῥοδανούσιος. ut ῥαμνούσιος. vide inferius.

ΡΑΙΤΟΙ] *Ræti* inter Tyrrhenos censi.

ΡΕΑ'ΤΙΟΝ] *Reate*. A ῥεάτιον est τὸ ῥεάτι ex quo Æolica τροπῇ Ρ'έατι *Reate*.

Ρ'ΟΔΑΝΟΥΣΙ'Α] A ῥοδανὸς, ῥοδανοῦς, ῥοδανούσιος. Ρ'οδανουσία ἡ. Marc. Heracleotes. οἱ Μασσαλίαν κτίσαντες ἔσχον Φωκαεῖς. Α'γάθην, Ρ'οδανουσίαν τε, Ρ'οδανὸς ὃν μέγας Ποταμὸς παραῤῥεῖ.

Ρ'ΩΜΥΛΙ'Α.

— Σαυνυτῶν] Σαυνιτῶν.

Σ.

ΣΑ'ΜΝΙΟΝ.

— πόλις Βρεττανίας] τὸ Βρεττανίας hic pro Ι'ταλίας accipio, totum pro parte scilicet. Βρεττανία enim seu Πρεττανία κυρίως est *Calabria* seu *Brutiorum* regio. Πρεττανὸς pro *Calaber* apud Schol. Theocriti legere memini. supra in Βρέττος Α'ντίοχος δὲ τὴν Ι'ταλίαν φησὶ κληθῆναι Βρεττίαν.

ΣΑ'ΜΟΣ, ἐπιφανὴς πρὸς τῇ Καρίᾳ νῆσος.

— Δρύκαι] Δρυοῦσαι.

ΣΑ'ΝΤΩΝΕΣ] Σάντονες.
ΣΑΡΜΑ'ΤΑΙ] Σαυρομάτης. Syncope Σαρμάτης pro Σαυρομάτης euph. causa.
ΣΑ'ΡΩΝ] Παρὰ τὸ σαίρειν χάσκειν Hesych.
ΣΑΤΝΙ'ΤΑΙ, τῶν Ἰαπύγων ὅμοροι.
—— σαυνίτης] σαυνίτης.
ΣΕΙΡΗΝΟΥ'ΣΣΑΙ] A Σειρὴν, Σειρῆνος, Σειρηνόεσσαι, Σειρηνοῦσσαι, Σειρηνόεις i. ὁ Σειρήνων μεστός.
ΣΕΛΗ'ΝΗ] Luna.
ΣΕΝΟΕΣΣΑΝΟΙ'] Sinuessani.
ΣΙ'ΓΕΙΟΝ] A Σίγη ductum vr. de qua articulo seq.
ΣΙΔΟΥΣ] A σίδη quæ & σίβδη ἡ ῥοιὰ malum punicum.
ΣΙ'ΔΟΥΣΣΑ] Σιδοῦσσα f.
ΣΙΝΟ'ΕΣΣΑ, πόλις Σικελίας] An Ἰταλίας.
ΣΚΑΠΤΗΣΥ'ΛΗ] Lucret.
ΣΟ'ΛΥΜΟΙ, οἱ νῦν Πισίδαι] Hom.
ΣΠΑ'ΡΤΑΚΟΣ] A σπάρτον ductum vr &c. inde Spartaci nomen.
ΣΥΑ'ΣΣΟΣ, κώμη Φρυγίας.
—— ἐν σιροῖς] Columella.
ΣΥΚΑΙ, πόλις ἀντικρὺ τῆς νέας ῥώμης.
—— οἰκειότερον ἦ, ὡς λέγονται] Scrib. fortasse. οἰκειότερον ἦ ἡ ὡς λέγονται συκαῖ κάλοιντ' ἄν. οἱ τόποι γὰρ &c.
ΣΥΡΑΚΟΥ~ΣΑΙ] Scribitur & Συράκουσαι inferius. καὶ τῷ μὲν δῦναι κτίσαι Συράκουσαν. supra αἴγουσι pro αἰγοῦσι & αἰγείρουσι pro αἰγειροῦσι seu αἰγειροῦσσαι ab αἰγειρόεις αἰγειρόεσσαι &c.
ΣΥΡΜΑ'ΤΑΙ] Συρμάται ex Σαρμάται factum ut σύρκες ex σάρκες.
ΣΥΡΕ'ΝΤΙΟΝ] An σύρρεντον.

Τ.

ΤΑ'ΝΑΙ~Σ, πόλις ὁμώνυμος τῷ ποταμῷ.
—— καὶ τὸν ποταμὸν] τὸν Τάναϊν scil.
ΤΑ'ΡΑΣ, πόλις Ἰταλίας.
—— Ἴκκος.] i. μικκός. Ἰκκὸς pro μικκὸς ut supra ἰκὸς pro μικός.
ΤΑΡΚΥΝΙ'Α, πόλις Τυῤῥηνίδος.
—— τὸ χρυσὸν] τὸ χρύσιον.
ΤΑ'ΡΠΗ, πόλις Ἰταλίας.
—— Ταρπαῖον ὄρος] An Tarpejam rupem intelligit.
—— Τελχῖνς.] An Θεογένης auctoris nomen?
ΤΑ'Ρ'Ρ'Α] An ad Ταῤῥός.
ΤΑΡ'Ρ'ΑΚΗΝΑ'] Ταῤῥακινὰ Tarracina: a τραχὺ, τραχίνα, Ταρακίνα & Ταῤῥακίνα.
ΤΑΡ'Ρ'ΑΚΩΝ] An a τράχων, unde τραχωνίτης, ταρακών & ταῤῥάκων pro ταῤῥάχων. Aspirata utrobique in tenuem migravit. Scribitur & infra ταρραχίνα pro ταῤῥακίνα.
ΤΑ'ΡΦΗ] παρὰ τὸ τάρφος.
ΤΑΡΧΩ'ΝΙΟΝ, πόλις Τυῤῥηνίας.
—— Τάρχωνος] Τάρχων Tuscus apud Virg.
ΤΕΥΜΗΣΣΟ'Σ, ὄρος Βοιωτίας.
—— Δημοσθένης ἐν τρίτῳ Βιθυνιακῶν.] Δημοσθένους Βιθυνιακά.
ΤΙΒΥ'ΡΙΣ] Tibur.
ΤΡΗ~ΡΟΣ] τῷ τρηρὸν cognatum.
ΤΡΙΝΑΚΡΙ'Α] Τρινακρία pro Τριακρία ἐπενθέσει τοῦ ν.
—— θρίνακι ἐστὶν ὁμοία] Gloss. Græcol. vetus: θρῖναξ, δι' οὗ τὸ ἄχυρον χωρίζουσιν ἀπὸ τοῦ καρποῦ. vannus, vannulus.
ΤΥ'ΜΩΛΟΣ] Alias Τίμωλος, nisi fallor.]

Υ.

Υ'ΡΙ'Α, χώρα πλησίον Αὐλίδος.
—— καὶ κατὰ Ἰαπυγίαν] ἢ ἡ κατὰ Ἰαπυγίαν.

Φ.

ΦΑΙΣΤΟ'Σ, πόλις Κρήτης.
—— τῆς Διοσπῆς] τὸ Διοσπὴς hic appellativum vr. non proprium nomen.
ΦΑ'ΝΑΙ] Inde Φαναῖος Ἀπόλλων dictus vr.
ΦΙ'Α, πόλις.
—— τοῖς περὶ μάχην] An τῆς περίμαχος pro τῆς περιμάχητος? alterum ex duobus dubio procul.
ΦΛΕΓΥ'Α, πόλις Βοιωτίας.
—— γλυκεῖς] i. Φλεγύαντος.
ΦΟΙΝΙ'ΚΗ, ἡ χώρα.
—— ἔστι δὲ Φοῖνιξ] Hesych. ἀλύω, ἀδημονῶ, Φοίνικες. sed ἐπέχω. vide supra in Ἄστυρα.

Χ.

ΧΑ'ΛΑΙΟΝ, πόλις Λοκρῶν.
—— Χαλαῖος] Apud Hesychium pro Χαλαῖοι perperam scriptum est Χαλδαῖοι. sed extra ordinem Alphabeticum.
ΧΑΛΚΙ'Σ, πόλις Εὐβοίας.
—— Ἱστιαίαν] An ab ἵστη pro ἱστία est ἱστιαῖος unde ἱστιαῖα.
ΧΙ'ΟΣ, ἡ ἐπιφανεστάτη νῆσος τῶν Ἰώνων.
—— τὸ πρωτότυπον ὄνομα, βραχὺ ἔχει τὸ ι] Scribendum videtur τὸ πρωτότυπον ὄνομα βραχὺ ἔχει τὸ ι. τὸ δὲ ἐθνικὸν μακρὸν, ὡς τὸ μῆπι &c.
—— Θίπ.] A Θίπς, Θίπες, Θίπι, Θίπ χαρίεν, μάστι, μάστι &c.
—— κατ' αὐτὸ] κατὰ ταυτό.

Ω.

Ω'ΓΕΝΟΣ] Ὠγὴν, ὠκεανὸς Hesychio.
ΩΡΕΟ'Σ, πόλις Εὐβοίας.
—— ἕως τῆς τοῦ] Septenarius.

SCY-

SCYMNI CHII
FRAGMENTA
ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΩΣ

Hactenus non edita

Cum versione Latina

LUCÆ HOLSTENII.

ΚΑΙ ΤΑΔΕ

ΣΚΥΜΝΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ.

——— ——— Ὀδησσὸν οἱ Μιλήσιοι
Κτίζουσιν, Ἀστυάγης ὅτ' ἦρχε Μηδίας
Αὕτη Κροβύζους Θρᾷκας ἐν κύκλῳ ἔχει.

Ἡ Διονυσόπολις πρῶτον ὠνομάζετο
Κρουνοί. διὰ τὰς τῶν ἐγγὺς ὑδάτων ἐκρύσεις.
Ἔπειτα δὲ μετωνομάσθη Ματιόπολις
Καὶ ὕστερον Διονυσιακοῦ ἀγάλματος
Ἐκ τῆς θαλάττης προσπεσόντος τοῖς τόποις
Διονυσόπολιν λέγουσι κληθῆναι πάλιν
Ἐν μεθορίοις δὲ τῶν Κροβύζων καὶ Σκυθῶν
Χώρας μιγάδας Ἕλληνας οἰκητὰς ἔχει.

——— ——— τὴν δὲ
Τὸ πολίχνιον φασίν τινες μὲν βαρβάρων,
Τινὲς δ' ἄποικον γεγονέναι Μεσημβρίας.

——— ——— Κάλλατις
Ἀποικία μὲν Ἡρακλεωτῶν γενομένη
Κατὰ χρησμόν. ἔκτισαν δὲ ταύτην ἡνίκα
Τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν Ἀμύντας παρέλαβεν.

Τομέοι ἄποικοι γενόμενοι Μιλησίων,
Ὑπὸ Σκυθῶν ἐν κύκλῳ οἰκούμενοι.

——— ——— ἡ πόλις
Ἴστρος ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔλαβε τοὔνομα.
——— ——— καὶ ταύτην τὴν πόλιν
Μιλήσιοι κτίζουσιν, ἡνίκα Σκυθῶν
Εἰς Ἀσίαν στράτευμα διέβη βάρβαρον
Τοὺς Κιμμερίους διῶκον ἐκ τοῦ Βοσπόρου.

——— ——— ὁ Ἴστρος ποταμὸς
Κατέρχεται ἀπὸ τῶν ἑσπερίων τόπων,
Τὴν ἐκβολὴν πέντε στόμασι ποιούμενος.
Δυσὶ δὲ σχιζόμενος καὶ εἰς τὸν Ἀδρίαν ῥεῖ.
Ἀμέλει δὲ ἄχρι Κελτικῆς γινώσκεται.
Καὶ τῷ θέρει τὸν πάντα διαμένων χρόνον
Χειμῶνι μὲν γὰρ αὔξεται πληρούμενος
Τοῖς γινομένοις ὄμβροισι, καὶ ἀπὸ τῆς χιόνος
Τῶν τηκομένων τε λαμβάνων ἀεὶ πάγων,
Ὥς φασι, τὰς ἐπιρύσεις. ἐνδὲ τῷ θέρει
Τὸ ῥεῖθρον ἐξίεισιν ὡσαύτως ἴσον.
Ἔχει δὲ καὶ νήσους ἐν αὐτῷ κειμένας
Πολλάς τε καὶ μεγάλας μεγέθεσιν, ὡς λόγος.
Ὧν ἡ μεταξὺ τῆς θαλάσσης κειμένη
Καὶ τῶν στομάτων οὐκ ἔστ' ἐλάττων τῆς Ῥόδου,
Πεύκη δὲ λέγεται διὰ τὸ πλῆθος ὧν ἔχει

Παλαιῶν

SCYMNI CHII FRAGMENTA.

——— ——— Milesii Odessum struunt
Quo tempore Astyages regebat Mediam,
Illam Crobyzi Thraces undique ambiunt.

Cruni vocata est Dionysopolis civitas
Olim ob propinquas fontium scaturigines,
Matiopolis inde dicta verso nomine:
Et postea cum Liberi signum patris
Ad hæcce pontus expulisset littora.
Rursus vocatam Dionysopolim asserunt.
Hæc in Crobyzorum & Scytharum finibus
Sita incolas promiscuos Græcos habet.

——— ——— hoc oppidum
A barbaris alii quidem structum volunt
Alii Mesembriæ ferunt coloniam.

——— ——— ——— Callatis
Heracleensium quidem colonia est:
Oraculo jubente ab ipsis condita,
Cum regnum Amyntas obtineret Macedonum.

Tomi Milesiorum habent coloniam:
Et hi Scythis cinguntur undique accolis.

——— ——— Ister civitas
A flumine Istro nomen accepit suum:
——— ——— & hanc Milesii
Struxere tunc urbem, Scytharum barbarus
Exercitus cum transiisset in Asiam,
Sequens fugaces Cimerios ex Bosporo.

——— ——— Ister amnis ex locis
Ad solis occasum remotis defluit,
Pontumque quinque scissus intrat ostiis:
In Adriam quoque altero alveo fluit,
Ab intima usque Celtica fat cognitus.
Æstate nullo tempore unquam deficit:
Sed hyeme crebris intumescit imbribus
Et dum soluta nix liquescit, & gelu
Constricta glacies undique affluentibus
Impletur undis, ut ferunt: sed tempore
Æstatis æquali fluento labitur.
Quam plurimas quoque continere dicitur
Spectabilesque magnitudine insulas:
Quarum una fluminis inter ostia & mare
Jacens adæquat ambitu suo Rhodum;
Propterque piceas plurimas quas sustinet

Peuce

Πόντου. μετ' αὐτὴν ἔστι πελαγία κειμένη
Ἀχιλλέως νῆσος ——— ———
Ἔχει δὲ πλῆθος χειροήθους ὀρνέων,
Θέαν θ' ἱεροπρεπῆ τοῖς ἀφικνουμένοις.
Οὐ δυνατὸν ἐστὶ ἀπὸ ταύτης χώραν ἰδεῖν
Καίπερ ἀπεχούσης ἀπὸ τῆς ἠπείρου στάδια
Τετρακόσι', ὡς δὴ συγγράφει Δημήτριος.

Οὗ τι δὲ Θρᾷκες Βαστάρναι τ' ἐπήλυδες.

——— ——— ὁ Τύρας ποταμὸς
Βαθύς τε ὢν εὔβοτός ἐστι τῆς νομαῖς
Τῶν ἰχθύων διάθεσιν ἐμπορίας ἔχων,
Ταῖς ὁλκάσι τε ναυσὶν ἀνάπλουν ἀσφαλῆ.
Ὁμώνυμος δὲ τῷ ποταμῷ κεῖται πόλις
Τύρας, ἄποικος γενομένη Μιλησίων.

Ἐπὶ δὲ τῆς καθ' Ὕπανιν καὶ Βορυσθένην
Τῶν δύο ποταμῶν συμβολαῖς ἐστὶ πόλις
Κτισθεῖσα, πρότερον Ὀλβία καλουμένη,
Μετὰ ταῦθ' ὑφ' Ἑλλήνων πάλιν Βορυσθένης
Κληθεῖσα. ταύτην τὴν πόλιν Μιλήσιοι
Κτίζουσι κατὰ τὴν Μηδικὴν ἐπαρχίαν
Διακοσίων δὲ καὶ τεσσαράκοντα σταδίων
Τὸν ἀνάπλουν ἀπὸ θαλάττης τῷ Βορυσθένει
Ποταμῷ ἔχει ——— ——— ———
Οὗτος δὲ πάντων ἐστὶ χρησιμώτατος,
Κήτη μεγάλα καὶ πολλὰ καὶ καρποὺς φέρων
Τὰς φυομένας νομάς τε τοῖς βοσκήμασι.
Ῥεῖν δ' αὐτὸν ἐπὶ μὲν ἡμερῶν λέγουσι πλοῦν
Ὡς τεσσαράκοντα πλωτὸν εἰς δὲ τὴν ἄνω
Τόπους ἄπλωτός ἐστι, καὶ οὐ περάσιμος·
Τὸ γὰρ χιὼν καὶ πάγον ἐξείργει.

Ἡ Ταυρικὴ δὲ Χερρόνησος λεγομένη
Τὸ πρὶν συνάπτει, πόλιν ἔχουσ' Ἑλληνίδα,
Ἣν Ἡρακλεῶται Δήλιοί τ' ἀπῴκισαν.
Τοῖς Ἡρακλεώταις γενομένου χρησμοῦ τινος
Τὴν Ἀσίαν οἰκοῦσιν εἶτε Κυανέων,
Ἅμα Δηλίοις Χερρόνησον οἰκίσαι.

——— ——— ἀπὸ δὲ Λαμπάδων
Εἰς τὸ Κριοῦ μέτωπον ἀκρωτήριον
Τῆς Ταυρικῆς ὑψηλὸν [ὄρος] ἐστὶ στάδια,
Εἴκοσι καὶ ἑκατόν· ἐν ταύτῃ τῇ Ταυρικῆς
Χώρᾳ τινὲς λέγουσιν ἀφικέσθαι ποτὲ
Κλαπεῖσαν Ἰφιγένειαν ἐκ τῆς Αὐλίδος.
Εἰσὶ δὲ τοῖς ὄχλοις μὲν οἱ Ταῦροι συχνοί.
Βίον δ' ὄρειον νομάδα τ' ἐζηλωκότες,
Τὴν δ' ὠμότητα βάρβαροι καὶ φονεῖς,
Ἱλασκόμενοι τὰ θεῖα τοῖς ἀσεβήμασιν.

Ἀπ' οὖν Ἀθηναίωνος ἄχρι τῶν Κυτῶν
Σκύθαι καλοῦσι· μετὰ ταῦτα Βόσπορος
Ὁ Κιμμέριος ἐστὶ, καὶ Κιμμερικὸν πόλις.

Peuce vocatur. hinc aperto in æquore
Achillis insula est ——— ———
Habetque mansuetas aves quamplurimas,
Et advenis spectaculum præbet sacrum.
Nam terra nusquam exinde prospici potest,
Quam stadia quadringenta tantum dividunt
A continente, ut auctor est Demetrius.

Sed Thraces hi sunt atque Bastarnæ advenæ,

——— ——— amnis Tyras
Profundus herbidusque alendis piscibus,
Situque mercatoribus percommodo,
Tutusque onustis subvehendis navibus.
Hic civitas amni jacet cognominis
Tyras, trahens originem à Milesiis.
Ubi ostiis junctis in unum confluunt
Hypanis Borysthenesque structa est civitas
Quæ nomen antea obtinebat Olbiæ:
Deinde Græcis dicta denuo fuit
Borysthenes. Milesii quoque struxerant
Hoc oppidum florenti regno Medico:
Ad quod ducentis stadiis ascenditur
Quaterque denis ex mari Borysthenem
Per flumen ——— ———
Hic amnis unus omnium utilissimus,
Vastis abundans plurimisque piscibus,
Frugumque copia atque lætis pascuis.
Quem bis vicenum navigabilem ferunt
Cursu dierum: quicquid ultra extenditur
Jam navibus vadoue transiri nequit:
Glaciale namque frigus & nix impedit.

His Chersonesus jungitur, quam Tauricam
Vocamus, oppidumque Græcum, conditum
Heracleotis Deliisque auctoribus.
Heracleotis quippe præcepit Deus
Intra Cyaneas incolentibus Asiam,
Ut Chersonesum conderent cum Deliis.

——— ——— à Lampadum oppido
Ad Tauricæ sublime promontorium
Quod Arietis frontem vocant, sunt stadia
Centum & viginti ad hæcce Tauricæ loca
Venisse dicunt Iphigeniam plurimi,
Surrepta cum fuisset olim ex Aulide.
Turbis abundant maxime frequentibus
Tauri, vagamque in montibus vitam trahunt.
Crudelitate cædibusque barbari,
Ipsum sceleribus impiis numen colunt.

Quicquid ab Athenæone postea ad Cytas
Procurrit, id Scythæ tenent. hinc Bosporus
Cimmerius oppidumque Cimmericum jacet

Ἐνταῦθα ναυσὶν ὅρμος τοῖς ἀφ' ἑσπέρας
Ἐστὶν ἀνέμοις· ἐν τῇ θαλάττῃ δ' ἄντικρυς
Νῆσοι πετρώδεις καὶ πάνυ μεγάλαι δύο
Ἀπέχουσιν ὀλίγον τῆς ἠπείρου ———

Ἔπειτ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ στόματος τῆς Μαιώτιδος
Λίμνης τὸ Παντικάπαιόν ἐστιν ἔσχατον
Τοῖς Βοσπόρου βασιλεῖον ἐπωνομασμένον.
Ἄνωθεν δὲ τούτων ἡ Σκυθικὴ βάρβαρος
Πρὸς τὴν ἀσίκηλον συνορίζουσ' ἐστὶ γῆν
Καὶ πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν ἀγνοουμένην·
Πρώτους δὲ παρὰ τὸν Ἴστρον εἶναι Καρπίδας
Εἴρηκεν Ἔφορος, εἶτ' Ἀρωτῆρας, πρόσω
Νευροὺς ἄχρι γῆς ἐρήμου διὰ πάγον.
Πρὸς ἀνατολὰς δ' ἐκβάντι τὸν Βορυσθένην
Τοὺς τὴν λεγομένην Ὕλαιαν οἰκοῦντας Σκύθας.
Εἶναι δὲ γεωργοὺς ἐχομένους τούτων ἄνω.
Ἔπειτα πάλιν ἔρημον ἐπὶ πολὺν τόπον,
Ὑπὲρ δὲ ταύτην ἔθνος ἀνδροφάγων Σκυθῶν.
Ἐπέκεινα πάλιν ἔρημον εἶναι ἐχομένην.
Τὸν Παντικάπην διαβάντι λιμναίων ἔθνος,
Ἕτερά τε πλείονα καὶ διωνομασμένα,
Νομαδικὰ δὲ ἐπικαλούμενα, εὐσεβῆ πάνυ
Ὡς οὐδὲν ἐμψύχων ἀδικῆσαί ποτ' ἄν
Οἰκοφόρα δ', ὡς εἴρηκε, καὶ σιτούμενα
Γάλακτι τῶν Σκυθικαῖς τε ἱππομολγίαις
Ζῶσι δὲ τήν τε κτῆσιν ἀναδεδειχότες
Κοινὴν ἀπάντων τήν τε ὅλην οὐσίαν.
Καὶ τὸν σοφὸν δ' Ἀνάχαρσιν ἐκ τῶν Νομαδικῶν
Φησὶ γενέσθαι τῶν σφόδρ' εὐσεβεστάτων.
——— ——— καὶ κατοικῆσαί τινας
Εἰς Ἀσίαν ἐλθόντας, οὓς δὴ καὶ Σάκας
Καλοῦσιν. ἐπισημότατον δ' εἶναι φησὶ τὸ
Τῶν Σαυροματῶν καὶ Γελωνῶν καὶ τρίτον
Τὸ τῶν Ἀγαθύρσων, ἐπικαλούμενον γένος.
Ἀπὸ τῶν δὲ Μαιωτῶν λαβοῦσα τοὔνομα
Μαιῶτις ἑξῆς ἐστι λίμνη κειμένη.
Εἰς ἣν ὁ Τάναϊς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ λαβὼν
Τὸ ῥεῦμ' Ἀράξεως ἐπιμίσγεται ✱✱
Ὡς δ' Ἔφορος ἱστόρηκεν, ἐκ λίμνης τινὸς
Ἧς τὸ πέρας ἐστὶν ἄφραστον· ἔξεισι δὲ
Δίστομον ἔχον τὸ ῥεῖθρον εἰς τὴν λεγομένην
Μαιῶτιν, εἰς τὸν Κιμμερικόν τε Βόσπορον.
Τὸ δὲ στόμιον τῆς λίμνης λέγεται Βόσπορος.
Τὸν δὲ Τάναϊν, ὅς ἐστιν τῆς Ἀσίας ὅρος
Τέμνων τε τὴν ἤπειρον ἑκατέραν δίχα.
Πρῶτοι νέμονται Σαρμάται δισχίλια
Σταδί' ἐπέχοντα ——— ——— ———
Εἶτα μετὰ Σαρμάτας τὸ Μαιωτῶν γένος
Ἰαζαμάτων λεγόμενον, ὡς Δημήτριος
Εἴρηκεν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Μαιῶτις λέγεται.
Ὡς δὲ Ἔφορος λέγει, Σαυροματῶν ἔθνος.
Τούτοις δὲ ἐπιμεμῖχθαι, τὰς Ἀμαζόνας

Τοῖς

Ubi navibus portus patet, ruentibus
Ventis ab occidente: contra prominent
Duæ insulæ saxosæ at exiguæ, parum
A continente dissitæ ——— ———

Ipsum paludis ad ostium Mæotidis
Extrema Panticapæa civitas jacet,
Quæ Bospori cognominatur regia
Ultra Scytharum regio vasta, & barbara
Procurrit ad terram incolarum nesciam.
Cunctisque Græciæ incolis incognitam.
Sed Ephorus Istrum Carpidas primos refert
Accolere; proximos Aratores sequi;
Neurutas hinc ad frigidam terræ plagam.
Si versus ortum quis Borysthene exeat,
Illum Scythas offendere Hyblam qui colunt:
Quos gens Georgorum deinceps excipit.
Rursumque vastas solitudines sequi,
Scythasque, qui vescuntur hominum carnibus:
Hinc rursus alias esse solitudines.
Ultraque Panticapen paludis accolas,
Aliosque plures nomine haud notos suo,
Vulgus Nomadicos dicit, usque adeo admodum pios
Ut nec animantibus afferant injuriam:
Plaustrisque, ut asserit, vagas trahunt domos,
Et more Scythico lacte equarum victitant.
Et de bonis vitam communibus agitant, *Aguntque vitam de communibus bonis,*
Opes cunctas publicas cunctis habent.
Ex his Nomadicis, gente quam piissima,
Anacharsis ortus dicitur, sapiens homo.
——— ——— horumque nonnullos ferunt
Fixisse sedes in Asia, quos & Sacas
Vocant. sed omnium quidem clarissimi
Sauromatæ habentur, ac Geloni, & tertium
Genus, Agathyrsi, qui vocantur proprie.
Mæotis autem postea palus jacet
Mæotica de gente nomen obtinens.
Miscetur illi Tanaïs amnis, qui capit
Originem suam ex Araxe flumine:
Vel ut Ephorus ait, ex palude quapiam,
Cujus nequit quisquam explicare terminum.
Sed ostio dictam paludem duplici
Mæotin intrat Cimmericumque Bosporum.
Nam Bosporum paludis ostium vocant.
Sed Tanain, Asiam terminus qui separat
Hinc inde utramque continentem dividens,
Primi quidem ad bis mille stadia Sarmatæ
Juxta accolunt ——— ——— ———
Post Sarmatas deinde gens Mæotica
Jazamatæ sequuntur, ut Demetrius
Refert, ab hisce dicta Mæotis fuit:
Vel Sauromatarum gens, ut Ephorus auctor est.
Olimque commixtas Amazonas ferunt

Τοῖς Σαυρομάταις λέγουσιν, ἐλθούσας ποτὲ
Ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Θερμώδοντα γενομένης
Μάχης· ἐφ' οἷς ἐπεκλήθησαν οἱ Σαυρομάται
Γυναικοκρατούμενοι ——— ———

ΑΣΙΑ.

Τὸ δὲ στόμ' ἐκπλέοντι Κιμμερὶς πόλις,
Ἀπὸ Κιμμερίων μὲν βαρβάρων κεκλημένη,
Κτίσις δὲ τυράννων οὖσα τῶν ἐν Βοσπόρῳ·
Κῆπος τ' ἀποικισθεῖσα διὰ Μιλησίων.

Ἔτ' ἐστὶν Ἑρμώνασσα, Φαναγόρειά τε,
Ἣν Τήιους λέγουσιν οἰκῆσαι ποτὲ
Καὶ Σινδικὸς λιμήν, ἔχων οἰκήτορας
Ἕλληνας, ἀπὸ τῶν ἐγγύς, ἥκοντας τόπων.
Ταύτας περιέχει τὰς πόλεις διακειμένας
Ἡ νῆσος κατὰ Μαιῶτιν ἄχρι Βοσπόρου
Χώραν ἀπολαμβάνουσα πολλὴν πεδιάδα.
Ἥτις τὰ μὲν τοῖς ἕλεσι τοῖς τε ποταμοῖς
Ἀδιάβατος τενάγεσί τε τοῖς ἐν τῷ πέραν,
Ἃ δὲ τῇ θαλάσσῃ τῇ τε λίμνῃ γίνεται.

——— ———. οἱ λεγόμενοι Μοσσύνοικοι
Τοῖς ἔθεσι καὶ νόμοις καὶ ἔργοις βαρβαρικοῖς.
Φασὶ γὰρ ἐν ξυλίνοισιν ὑψηλοῖς τ' ἄγαν
Πύργοις ἐνοικεῖν πάντας. ἐν φανερῷ δ' ἀεὶ
Ἕκαστα πράττειν· τὸν δ' αὐτῶν βασιλέα
Δεδεμένον ἐν πύργῳ τε συγκεκλεισμένον
Τηρεῖν, ἐπιμελῶς τῆς ἀνωτάτω στέγης
Ἔχοντα· τοῖς φρουροῦσι δ' αὐτὸν ἐπιμελὲς
Εἶναι νομίμως ἵνα πάντα προστάττῃ ποιεῖν.
Ἂν δὲ παραβαίη κόλασιν αὐτοῦ λαμβάνειν
Φασὶ μεγίστην, μὴ διδόντας τὴν τροφήν.

——— ——— Κερασοῦς
Κτισθεῖσ' ὑπ' αὐτῶν, καθ' ἃς ἔρημος κειμένη
Ἧς ἄντικρυς παρήκει νῆσος Ἄρεως
Λεγομένη. ——— ———

Ἀπὸ Κολυώρου ἕως τοῦ πλησίον Πολεμωνίου
Πρῶτον Τιβαρηνοὶ ᾤκουν ἔθνος ὁμοχώριοι,
Πάνυ γελᾶν σπουδάζοντες ἐκ παντὸς τρόπου,
Εὐδαιμονίαν εἶναι ταύτην κεκρικότες.

——— ——— Ἀμισὸς ἐν τῇ Λευκοσύρων
Γῇ κειμένη, τῶν Φωκαέων ἀποικία,
Τέσσαρσι πρότερον ἔτεσιν οἰκισθεῖσα τῆς
Ἡρακλείας ἔλαβεν Ἰωνικὴν κτίσιν.
Κατὰ δὲ πόλιν ταύτην τῆς Ἀσίας σχεδὸν
Στενότατος αὐχήν ἐστιν εἰς τὸν Ἰσσικὸν
Κόλπον διήκων τόν τ' Ἀλεξανδρούπολιν,
Τῷ Μακεδόνι κτισθεῖσαν· ἡμερῶν δ' ὁδὸν

His Sauromatis fuisse: quæ devenerant
Huc post peracta ad Thermodontem prælia.
Cognominatos unde Sauromatas volunt
Gynæcocratumenos ——— ———

ASIA.

Ad oris exitum sita est urbe Cimmeris,
A Cimmeriis quidem vocata barbaris,
Sed à tyrannis Bosporanis condita:
Milesiorum Cepus hic colonia est.

Hinc sequitur Hermonassa, Phanagoreaque,
Quam condidisse Teios quondam ferunt:
Portusque Sindicus colonos obtinens
Græcos, propinquis confluentes ex locis.
Has civitates comprehendit insula
Mæotin adjacens ad usque Bosporum,
Patentium complexa camporum æquora:
Paludibus partimque fluviis invia,
Tenacibusque littore adverso vadis:
Quæ Pontus hinc, & isthinc efficit Palus.

——— ——— moribus Mossynoeci
Et legibus factisque plane barbari:
Nam ligneas feruntur editissimas
Habitare turres, inque luce publica
Res quaslibet peragere: tum regem suum
Vinclis ligatum, & turre clausum sedulo
Servare, qui tabulas supremas occupat;
Custodibus vero laboris id dari,
Quæcumque recte jusserit facto exsequi: *Ut exsequantur cuncta quæ recte jubet:*
At si qua peccet pœna fertur maxima
Hæc sumi ab illo, quod cibus subducitur. *Hæc irrogari, quod cibum non præbeant.*

——— ——— Cerasus civitas
Exstructa ab ipsis cum jaceret diruta
Cui Martis insula, ut vocant obtenditur.

Ab oppido Cotyoro ad usque Polemonium
Junctis agris coluere Tibareni prius,
Qui risui modis studebant omnibus,
Felicitatem eam putantes maximam.

——— ——— In Leucosyrorum Amisus jacens
Regione, Phocæensium colonia,
Exstructa quadriennio ante Heracliam
Ionica de gente traxit originem.
Quo ferme ab oppido Asia constringitur ——— ———
Arctissima cervice ad Issicum sinum
Urbemque, quæ nomen tulit Alexandriæ
A conditore Macedone: hinc in Ciliciam

Εἰς τὴν Κιλικίαν ἑπτὰ τῶν πασῶν ἔχει.
Τὸν τῆς Ἀσίας γὰρ λέγεται ἰσθμὸν διέστελον
Εἰς τὸν περὶ αὐτὸν ὄντα συνάγεσθαι μυχόν.
Ὁ δ' Ἡρόδοτος ἔοικεν ἀγνοεῖν λέγων
Ἐκ τῆς Κιλικίας [πέντε ἡμερῶν ὁδὸν
Εἰς πόντον.] ἔθνη δ' εἶχε πεντεκαίδεκα.
Ἡ χερρόνησος· ὧν τρία μὲν Ἑλληνικά,
Αἰολικόν, εἶτ' Ἰωνικόν, καὶ Δωρικόν·
Τὰ λοιπὰ δὲ τῶν μιγάδων χωρία βάρβαρα.
Κίλικες μὲν οὖν, Λυκιοί τε πρὸς τούτοις δὲ καὶ
Μάκαρες, Μαριανδυνοί τε παραθαλάσσιοι
Οἰκοῦσι, Παφλαγονές τε καὶ Πάμφυλιοι·
Χαλύβες δὲ τὴν μεσόγειον οἵ τε πλησίον
Καππάδοκες, οἵ τε νεμόμενοι τὴν Πισιδικὴν
Λύδοι τε, καὶ πρὸς τοῖς δὲ Μύσοι καὶ Φρύγες.

Ἀλλ' ἡ Σινώπη ἐστ' ἐπώνυμος μιᾶς
Τῶν Ἀμαζόνων, ὧν πλησίον χώρ' ἦν ποτε.
Ἣν τὸ πρὶν ᾤκουν εὐγενεῖς ὄντες Σύροι.
Μετὰ ταῦτα δ' ὡς λέγουσιν, Ἑλλήνων ὅσοι
Ἐπ' Ἀμαζόνων διέβησαν, Αὐτόλυκός τε καὶ
Σὺν Δηλέοντι Φλόγιος ὄντες Θετταλοί.
Ἔπειτα δὲ Ἄμβρων τῷ γένει Μιλήσιος.
Ὑπὸ Κιμμερίων οὗτος ἀναιρεθῆναι δοκεῖ.
Μετὰ Κιμμερίους Κῷος, πάλιν δὲ Κρητίνης.
Οἱ γενόμενοι, φυγάδες τῶν Μιλησίων.
Οὗτοι συνοικίζουσιν αὐτὴν ἡνίκα
Ὁ Κιμμερίων στρατὸς κατέδραμε τὴν Ἀσίαν.
——— ——— ὧν δὴ τόπων
Ἄρξαι Φινέα τοῦ Τυρίου Φοίνικος ὑστέροις
Χρόνοις, κατελθεῖν ἐξ Ἰωνίας στόλον.
Μιλησίων, καὶ κτίσαι ταύτας τὰς πόλεις.
Ἃς εἰς Ἄμαστριν ὕστερον συνήγαγεν
Ἐπὶ τὸν τόπον κτίσασ' ὁμώνυμον πόλιν
Ἄμαστρις· Ὀξάθρα μὲν ἱστορουμένη
Θυγάτηρ ὑπάρχειν ὡς λόγος τοῦ Περσικοῦ.
Τοῦ δ' Ἡρακλείας Διονυσίου γενομένη
Γυνὴ τυράννου ——— ———

——— ——— ὁ Παρθένιος
Πλωτὸς καταφέρων, ῥεῖθρον ἡσυχώτατον.
——— ——— ἐν αὐτῷ δὴ λόγος
Ἀρτέμιδος εἶναι λουτρὸν ἐπιφανέστατον.

——— —— Ἡράκλεια Βοιωτῶν κτίσις
Καὶ Μεγαρέων· ἐντὸς δὲ ταύτην Κυανέων
Κτίζουσιν ὁρμηθέντες ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος,
Καθ' οὓς χρόνους ἐκράτησε Κῦρος Μηδίας.

——— ——— ὁ Σαγγάριος
Ἐκ τῆς ὑπὲρ Θυνῶν τε καὶ τῆς Φρυγίας
Φερόμενος ἔξεισι διὰ τῆς Θυνίας.

Septem dierum fert iter, non amplius.
Nam fertur Asia angustiis arctissimis
Ad Issici sinus recessum comprimi.
Herodotus autem, dum dierum quinque ait
Ex Cilicia ad Pontum viam perducere,
Falli videtur. Quindecim hanc peninsulam
Gentes colunt: in hisce tres Græcanicæ;
Æolica, deinde Ionica atque Dorica.
At cæteræ provinciæ sunt barbaræ
Promiscuæ & Cilices quidem, cumque Lyciis
Macares Mariandenique possident loca
Maritima, Paphlagonesque cum Pamphyliis:
Interna Chalybes, proximusque Cappadox,
Et Pisidicæ regionis incolæ tenent,
Lydique tum Mysi deinceps & Phryges.

Verum Sinope nomen ex Amazonum
Una trahit; fuitque regio proxima.
Quam possidebant nobiles quondam Syri,
Deinde Græci, quotquot huc Amazonas
Bello petentes venerant: Autolycus &
Cum Deleonte Phlogius, ortu Thessali.
Excepit hos Ambron genere Milesius:
A Cimmeriis sublatus iste creditur.
Post Cimerios Cous, deinde & Critines,
Quos exsulatum miserant Milesii.
Hi condiderunt civitatem maxima
Cum Cimeriorum turba vastaret Asiam.
——— His locis Phineus Tyrio satus
Phœnice fertur imperasse: postea
Milesiorum classis ex Ionia
Huc appulisse, & condidisse hæc oppida:
Conjuncta quæ deinde Amastrin transtulit
Cognominem sibi hoc loco urbem construens
Amastris: Oxathræ quidem quam Persici
Gnatam fuisse fama constans prodidit,
Dionysi vero exstisse coniugem
Heracleæ tyranni ——— ———

——— ———. Parthenius amnis navium
Capax fluento labitur placidissimo.
——— ——— Dianæ prædicat
In hoc lavacrum fama limpidissimum.

——— ——— Heracleam
Bœota gens simulque Megarenses struunt
Intra Cyaneas; huc profecti ex Græcia,
Cum sceptra Cyrus obtinebat Mediæ.

——— ——— Sangarius amnis ex locis
Sitis super Thynos Phrygasque labitur,
Et transiens per Thyniam subit mare.

LUCÆ HOLSTENII COMMENTARIOLVS

In Veterem Picturam Nymphæum referentem.

ETEREM Picturam, & designationis, & colorum udo tectorio inductorum artificio visendam, exhibemus. Ea in hortis BARBERINIS, cum terra circa novas ædes altius egereretur, in antiquæ sepultæque cellulæ pariete se aperuit. Substructionum, in quibus delituit, moles, ac dignitas florentis imperii ætatem indicabant, & melioris ævi genium ipsa pictura primo inspectu oculis eruditis ingerit. Philostratum ἕλη, sive paludes suas amœnissimis eloquentiæ coloribus depingentem non aliud exemplar spectasse diceres, nisi anates, anseresque natantes, & vecti frænatis cygnis Cupidines hic abessent. Cætera omnia conveniunt. Solum irriguum aquis, & amicæ locis palustribus herbæ, arundo, juncus, myrica; mons de proximo imminens, & in eo variæ pro diverso soli ingenio arbores: tum uberes ex eo delabentes fontium scaturigines, quorum confluge campus in paludem stagnat, nec spatio enormem, nec limo turbidam, sed rivo limpidissimo profluentem. Capræ etiam subsultantes, & petulcæ, ovesque tardigradæ roscidum circa solum pascunt: ut una fidelia utramque tabulam pictam existimes. Sed nostra hæc, simulatque in lucem protracta, & publice proposita fuit, mirifice exercuit curiositatem eorum, qui veteribus hujusmodi monumentis pervestigandis explicandisque incumbunt. In his familiam tunc ducebat Alexander Donatus, qui post plurimos ejusdem generis, & argumenti Scriptores, veterem recentemque Romam commentario perquam erudito illustravit. Hic persuasissimum sibi habebat, eo loci, ubi ædes BARBERINÆ non ita pridem surrexerunt, Capitolium vetus à Numa rege olim conditum fuisse, sive ædem Jovi, Minervæ, Junoni, & propè additam eis Regis domum, cujus locus adhuc Plutarchi tempore ostendebatur. His cum alia suffragari, tum aliquid argumenti capi putabat ab effossa picturâ. Nam Jupiter, inquit, αἰγίοχος, si Poëtæ audiuntur, id est, à capra nutritus, suam illam Amalthæam unice dilexit, cœloque donatam ortu occasuque imbribus fluentem fecit. Hæc vero pictæ ad Jovis ædem pascentes otiantesque, vel ad aquationem descendentes capræ, labentibus circum, & stagnantibus aquis, significare poterunt. Numa autem nonne delectatus Aventino fonte, multa ferebatur ibi ab Egeria didicisse? Hæc vir doctus ad picturæ hujus explicationem tunc adferebat, quæ altius repetita, & arcessita longius videntur. Quis enim urbis, facie toties mutata, casca ista monumenta, aut verius ænigmata, usque ad excidium ejus perdurasse credat? Sed nobis quoque quamvis Telmessenses non sumus, post Aristandrum divinare liceat: quandoquidem ut vetus Græciæ verbum habet, qui vera conjicit ille vates optimus. Etenim nisi me animus oculique egregie fallunt, Nymphæum, sive sacrum aquarum fontiumque locum in hac tabula mihi perspicere videor. Omnia enim Nymphis conveniunt: antrum nativis tophis lapidibusque lacunatum, & arcuata in cameræ formam rupes; tum scaturientes passim uberrimis fontibus, & exceptæ diffusæque castellis aquæ, adhæc ædicula ostio antri apposita, & eminentes in ejus fastigio crateres, pascentes quoque circa eandem capellæ. Accedunt, & varia ξοάνα, sive Compitalium Deorum simulacra, quæ loci religionem confirmant. Ad singula eorum, quæ dixi, stabilienda, argumenta veterumque testimonia conquiri necessum non est. Quis enim vel leviter Poëtarum sacris initiatus antra Nymphis dedicata dubitet? præsertim qui Porphyrii Philosophi luculentam Dissertationem legerit, qua Homericum illud Nympharum antrum, obscuræ, & reconditissimæ sapientiæ plenum, illustravit. Unde ab Orpheo inter alia Nymphæ ἀντροχαρεῖς σπήλυγξι κεχαρμέναι, hoc est, *antricolæ & specuum cives* indigitantur. Nec temere quævis antra colunt, sed fontium, & aquarum scatebris irrigua: hinc idem Orpheus: ὑγροπόροι γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἴκι' ἔχουσαι. *Quæ liquidas habitant sub terra anfractibus ædes.* & Virgilius, Lybicum illud *scopulis pendentibus antrum*, quod intus aquæ dulces scaturirent, *Nympharum domum* appellat: eam enim ob causam Hydriades, & Ephydriades vocatæ.

catæ. Pegæas quoque, & Naiadas à scaturiginibus fontibusque, quibus præsunt, nomen adeptas testatur Porphyrius, neque aliunde Crenææ appellatæ; sed nec Oreadas, & Napæas hoc loco excluserim: *αἵ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης στείβουσι κάρηνα. Qua petra per celsa abruptaque tesqua vagantur.* ut Homerus hymno in Panem cecinit. Montium enim prærupta, & cavernosa, quæ Græcis sunt *νάπαι*, Orestiades, & Napææ frequentare credebantur. Ædiculas autem Nymphis ad aquarum capita fontesque positas, vel unum hoc nos docet Epigramma Uticense apud Gruterum XCIII. 9.

Sextus Pompejus Primus cognomine Pardus,
Quojus & hoc abavis contigit esse solum;
Ædiculam hanc Nymphis posuit: quia sæpius usus
Hoc sum fonte senex tam bene, quam juvenis.

Talem hic expressam quis non videt? Nam tholus in pyramidem acuminatus, summoque fastigio in florem sese aperiens, sacellum hoc, sive Deorum ædem esse, ex Vitruvii doctrina lib. IV. cap 7. satis superque ostendit. Crateres autem zophori angularibus acroteriis impositi Nymphis eam indubitate vindicant. Symbola enim Nympharum Hydriadum esse crateres lapideos Porphyrius diserte affirmat: quibus, & Poëtarum princeps Ithacense antrum adornavit. Arcanos autem veteris theologiæ sensus, fontium, & craterum symbolis involutos, si quis altius rimari velit, præter Porphyrium, Procli theologiam Platonicam consulat, lib. V. cap. 31. & seq. & Scholia in Cratylum cap. CXLII & CXLIII. quæ in BARBERINA Bibliotheca typis nondum vulgata servantur. Cæterum nec apes a Nympharum æde arcendas Pictor eruditus censuit, Homerum hac quoque parte religiose secutus. Cum enim Nympharum sacra non aliter constare sciret, ædis vestibulo Apiculam appinxit, velut Nympharum Flaminicam, sive æditum, ad templi fores observantem. Quomodo enim Nymphæ apiculas aversentur, quarum nomen ultro ambiunt; eoque, si Porphyrio credimus, peculiariter appellari gaudent? idque vel puritatis caussa, vel ob communem utrisque dulcedinem. Seu verius, Mnaseæ Patarensis sententia, ut apud Pindari Scholiasten legimus, Melissa Nympha repertum abs se mellis usum tradiderit mortalibus, eoque à cultu victuque inhumano ad humanitatem eosdem traduxerit. Sane apum, qua puritatem, qua industriam ita Deorum Sacris convenire existimavit Antiquitas, ut non unam duntaxat Flaminicam Cereris, sed & alias quorumcumque Deorum Dearumque Sacerdotes Melissas appellarit; quod post Porphyrium, & Pindari Scholiasten veterum testimoniis comprobare superfluum esset

Idem nec a nostræ religionis sensu cultuque abhorrere censuit quisquis ille veterum B. Cæciliæ, sollicitum pietatis studium, & ingeniosam industriam significaturus, eam *quasi apem argumentosam*, Deo deservire dixit. Sed hæc nihil ad Bacchum. neque ad Nymphas. Vereor enim nequis mihi illud Martialis occinat: *Jam dic Posthume de tribus capellis* Quid illa ad Nymphæum pertineant, *hoc Judex sibi postulat probari.* Ego vero eodem jure, quo apes, ad Nympharum adyta eas admittendas censeo. Nam Melissam & Amaltheam sorores germanas fuisse Lactantius ex Didymo Pindari Commentatore prodidit, *quæ Jovem puerum caprino lacte ac melle nutriverunt.* Orpheo quoque Nymphæ *αἰπολικαὶ*, & *νόμιαι*, sive *caprinæ* dicuntur, quia pastoribus & capellis gaudent. Unde & Homerus Fauno capripedi Nymphas comites dedit, eo quem supra laudavi hymno: nec aliam ob causam capras, hædosque Nymphis, & fontibus veteres immolabant. Adhæc si tesqua aspera, & saxa confragosa spectes, quid aptius Pictor illis appingere potuit, quam capras, *ὀρονόμους*, *ὀρεσινόμους*, & *ὀρεάδας* Homero aliisque propterea dictas. quia arduas præcipitesque rupes pendulo vestigio perreptare amant. Cætera ornamenta ædiculæ, sive anathemata, haud facile, quis dispexerit, ita evanidi fugientesque colores visum eludunt, pastoralia tamen, aut piscatoria fuisse arma, indicant retia, & alia ejus generis, ut videtur, qualium dedicationes in Græcorum Epigrammatum collectione leguntur. Numquid vero, & hic sub filis reticularim implexis, peplisque juxta ædiculam suspensis, Nympharum stamina, ac telæ, & tota illa mystica Dearum *ἱστουργία*, sive textura, latet; quam Ithacæ in antro describit Homerus, & Porphyrius in ejusdem declaratione luculenter explicat? Sane quam frugi, & pudicæ matrisfamilias laudem præcipuam duxerunt Romani, ut optima esset lanifica, & colum fusumque amaret, eam in suis Deabus vetustissima Græcorum theologia agnovit. Unde non solum Nymphæ Ithacenses in staminibus telas purpureas detexunt, sed ipsam quoque Minervam, *ἀθανάτων προφερεστάτην αἰώνιον* texentem induxit Orpheus, cujus hac de re versus nobis servavit, & egregia interpretatione illustravit Proclus cap. 52. in Cratylum. Sed quid clarius, quid illustrius instituto cum Arachne texendi certamine, *Quam sibi lanifica non cedere laudibus artis Audierat Pallas*, ut est apud Nasonem Transfigur lib VI. Ejusmodi vero ædiculas incustoditas olim ipsa loci religio tutas præstabat, ut ostendit l. 6. D. ad leg. Jul. pecul. quæ depeculantibus pœnam statuit.

 Hac-

Hactenus Nympharum ſacra irriguo ſub antro perluſtravimus. Si collem antro imminentem ſpectemus, & adjacentem colli planitiem, hic quoque omnia tam præſentibus plena ſunt numinibus, ut facilius poſſis Deum, quam hominem invenire. Alia enim parte Hermas, ſive Faunos videre eſt ithyphallos; nam teſte Herodoto etiam Mercurii ſtatuas cum rigido & porrecto veretro fingebant veteres, eundemque in biviis & compitis ponebant, quod viis præeſſe crederetur, unde Enodios, ſive Viarius, vulgo dictus. Quin etiam ante ædes ad januam, & portarum cardines colebatur, ut furtorum artifex fures ab ædibus arceret, indeque Strophæum dixere, cujus numen idem creditum cum Apolline Agyeo, & Thyræo a vicis portiſque ſic dicto, perinde ut Romani ſuos illos oſtiorum Deos, Forculum a foribus, & Limentinum a limine, & ipſum Janum a janua vocaverunt, teſte Tertulliano. Verum enimvero Hermæ iſti viarii ſaxo, aut ſtipite quadrato ſine Brachiis, manibuſque, ut plurimum fingebantur: hoc autem quod in rupis ſupercilio ſtat ſignum, non brachiis tantum, ſed cornibus quoque inſtructum videtur, & cauda; niſi ea potius incurva falx, qua Silvanum, Priapum, & reliquum hoc numinum genus armabat antiquitas. Parte alia ad montis crepidinem Dearum trigâ uno ſacello dedicata apparet: hanc triformem illam tergeminamque Hecaten, *tria virginis ora Dianæ*; affirmare haud dubitaverim. Diana enim, ut ait Varro, ab eo dicta eſt Trivia, quod in trivio ponitur, unde & *τριόδων ἐφόρος*, hoc eſt, triviorum præſes dicitur Phurnuto: triformis autem, teſte Servio, quia trium poteſtatum numen eſt, ipſa enim eſt Luna, Diana, Proſerpina. Sed nos interim Lucinam, & Proſerpinam, alteram Cœlo, alteram Erebo potentem, mittamus, aut quicunque alii Dii Deæve Synthroni, vel Synnai, hoc loco intelligendi; ſane Diana, ut auctor eſt Feſtus, viarum putabatur Dea, & quod ad earundem divortia itidem, ac Mercurius, poneretur, ipſa quoque Enodiæ cognomen habuit. Cæterum hæc de vicinis Deorum ſignis, & ſacellis ad Nymphæi religionem confirmandam attuli: quod veteres ea plerumque conjunxiſſe, vel uno Strabonis teſtimonio compertum habeam. Ille enim lib. VIII. Alphei fluminis quaſi in Arethuſæ amplexum properantis, oſtia, & imminentem e proximo Dianæ Alpheroniæ lucum commemorans, totum iſtud ſolum, propter aquarum copiam, Dianæ, Veneris, & Nympharum lucis, donariiſque refertum ſcribit; iiſque crebras Mercurii in viis ſtatuas, & Neptuni in littore ædiculas adjungit.

Atque hæc noſtra eſt de Veteri Pictura, quæ BARBERINIS ædibus non parum ornamenti adfert, ſententia; ubi ut ipſi ab aliorum opinione diſcedimus, ita quominus alii a noſtra abeant, non impedimus. Per nos cuique in re obſcura ingenii experiundi, & ſententiæ ferendæ jus poteſtaſque eſto. Neque enim tantum noſtræ tribuimus, quantum ſuæ olim Comicorum arbiter Volcatius; ut *contra ſi quis ſentiat, nihil ſentiat.*

EJUSDEM DISSERTATIO
DE PILA STAFFILARI.

Quæſtio eſt de propria ſignificatione vocis Latino-barbaræ *Pilæ Staffilaris*, quæ in veteri inſtrumento Baſilicæ Vaticanæ legitur: cujus vigore Capitulum ejusdem Baſilicæ jam olim Canonem annuum percepit, eumque aliquamdiu intermiſſum, atque interverſum nunc recuperare contendit, ex directo dominio ſoli cujusdam ad ripam ulteriorem Tiberis, ſive in regione Tranſtiberina, cui inædificata fuit maſſa quædam, ſive moles ſtructilis ex cæmentis, & lapidibus, forma quadrata, ſolidi firmique operis; ita ſupra ripæ ſuperioris crepidinem edita, ut ex ea catenæ ferreæ, atque rudentes, molæ ſubjecto in amne fluitantis retinacula, religari poſſint; ne illa undarum impetu abripiatur.

Sed quia moles illa ſive maſſa *Turretti* nomen, ob quadratam, & editiorem formam pridem obtinuit, atque nunc etiam vulgo retinet, dubitatur utrum huic *Turretto* nomen illud antiquum *Pilæ Staffilaris* ita conveniat, ut de utriuſque identitate liquido pronunciari poſſit.

Reſpondetur, in re perſpicua nullum eſſe dubitandi locum, quandoquidem maſſa illa ſtructilis ad molendini retinaculum exædificata, nullo magis proprio vocabulo, quam *pilæ* nomine appellari poſſit.

Pro-

Probatur hoc omnium veterum, & recentium linguæ Latinæ scriptorum usu, & auctoritate: quorum loca nonnulla subjungimus.

Et quia vocabulum hoc proprie architectonicum est, primus nobis testis erit Vitruvius, omnium architectorum princeps, & magister, qui ea voce utitur lib. v. cap. I. ubi de Basilicarum structura agit, & lib. eodem cap. 12. ubi de portubus exstruendis loquitur. *Pilas* Philander in notis ad lib. III cap. 3. *Pilastros* explicat. Et sic Bernardinus Baldus in eruditissimo libro de verborum Vitruvianorum significatione v. *Pila*. ex Varrone, Festo, & Plinio. Tum præcipue ex illo Virgilii loco Æneid. IX.

Qualis in Euboico Bajarum littore quondam
Saxea Pila cadit.

De hisce *pilis* in portu Puteolano exstructis, quarum nonnullæ etiam nunc exstant, agit I. Cæsar Capaccius Neapolitanæ Historiæ lib. II. cap. 24. pag. 719. & Petrus Bertius libro de aggeribus, & pontibus ad mare exstructis, cap. 10. quo loco etiam docet ex Senecæ epist 77. *pilis* illis molem superinstructam fuisse, & porticum deambulatoriam, quales etiam nunc in Centumcellensi & Neapolitano portu, atque alibi exstant. Uterque etiam veterem inscriptionem affert Trajani Imperatoris, qui opus *Pilarum* vi maris conlapsum restituerat. Matthias Martinius in Lexico etymologico: *Pila est structura erecta ad aliquid firmandum, sive superposita sustineat, sive opposita contineat, ne loco cedant.* addit deinde: *Itali ea nuncupant Pilos, & Pilastres; maximos autem Pilones, ut sunt illæ quibus maritimæ moles, & pontium fornices sustinentur.*

Quod de pontium *Pilis* scribit Martinius, confirmatur verbis Livii lib. XXXIX. *M. Fulvius locavit porticum, & pilas pontis in Tiberi: quibus pilis fornices post aliquot annos P. Scipio Africanus, & L. Mummius Censores locaverunt imponendos.* Tum etiam loco Q. Curtii lib. V. de Hortis pensilibus Babylonicis, qui inter septem orbis miracula numerabantur: *Saxo pila, quæ totum opus sustinent, instructa sunt: super pilas lapide quadrato solum stratum est.*

Unde apparet non solum in portubus maris, & fluminum pontibus *pilas* exstructas fuisse, sed etiam in quovis alio solo. Nam & porticus, quæ Forum Romanum circumquaque cingebant, *pilis* structilibus suffulciebantur: ad quas variæ erant institorum, & cauponum tabernæ, prælertim librariorum: quarum non semel meminerunt poëtæ; ut Catull. epigr. 38.

Salax taberna, vosque contubernales,
A pileatis nona fratribus pila.

Ad quem locum Antonius Parthenius ita notat: *Pila officina ad pilam nonam structa. Nam pila in Romano foro erant quadam tanquam columna, ad quas rerum venalium taberna habebantur: ad has pilas in apertissimo sitas ambitiosi poëta carmina sua, ut vulgo legerentur, apponere solebant.* Lambinus similia notat ad illud Horatii lib. I. Sat. 4.

Nulla taberna meos habeat, neque pila libellos

Ad columnas, inquit, *seu pilas prostabant libri, ut in epistola de arte poëtica.*

Mediocribus esse poëtis
Non Dii, non homines, non concessere columnæ.

Nam poëta sua scripta, qua edere & divulgare volebant, Bibliopolis, & Librariis, quorum taberna, & officina erant ad columnas, dabant; a quibus emebat deinde vulgus.

De cauponis, & popinis ad easdem *pilas* intelligendus Martialis lib. VII. epigr.

Nulla catenatis pila est pracincta lagenis.

Sed etiam in corpore Juris Civilis *pilarum* istarum mentio fit: ut l. 39. §. ult. D. de acquirendo rerum dominio: *Si pilas in mare jactaverim, & super eas inadificaverim.* Item l. 3. D. ne quid in loco publico, &c. *Jactas in mare pilas ejus esse, qui jecerit.* Ad hæc loca Brissonius: *Pila lapidea dicuntur, qua onus aliquod sustinent.* Eædem alio loco columnæ structiles vocantur, ut l. 8. §. I. D. si servitus vindicetur: ad quæ verba Ulpiani Budæus erudite notat: *Columna structiles sunt, qua aut lapide quadrato, aut laterculis exstructa sunt, qua pila etiam dicuntur. Est autem ea differentia inter columnas & pilas, quod columna uno scapho constant, id est, lapide oblongo perpetue: pila structura constant, aut lapidea, aut camentitia, aut lateritia. Nostrates pilaria vocant.* hæc Budæus.

Cum ergo manifestissimum sit fabricam illam sive massam *Turretti*, propriissimo nomine *Pilam* nuncupari, restat videndum, cur illa *Pila Staffilaris* appelletur, & qualis ea vox sit, & quid proprie significet, cum hoc tempore Romæ in usu esse desierit.

Dico ergo vocem illam mere Germanicam esse, & superioribus sæculis a pistoribus Germanis introductam, cum penes eam nationem fere solam omne panis conficiendi artificium esset: quod ita clarum est, ut probatione non egeat. Pistoribus autem præcipuum, & continuum negotium est cum molitoribus, quorum opera in farina conficienda quotidie utuntur: itaque mirandum non est eandem vocem, & pistoribus & molitoribus fuisse communem. Illud autem ad majorem perspicuitatem

cuitatem, & faciliorem intelligentiam præmittendum; Linguæ Germanicæ duas esse dialectos, aliam scilicet inferioris, aliam superioris Germaniæ; quarum differentia in eo præcipuè consistit, quod inferiores Germani vocalibus & consonantibus litteris simplicibus, & lenioribus utuntur; superiores autem diphthongis, & consonantibus asperioribus, iisque geminatis. Unde cum inferiores dicunt simiam *ape*, Sacerdotem *pape*, arma *wapen*, sperare *hopen*; superiores easdem voces durius ita proferunt, *affe*, *pfaffe* aut *pfaffe*, *waffen*, *hoffen*. His ita præsuppositis, dico, quod inferioribus Germanis *stappe*, & *stapel*, vel *stappel* dicitur pro gradu, & scala, hoc superioribus esse *staffe*, & *staffel*: unde a Germanis una cum re ipsa etiam *staffa* nomen Itali, Galli & Hispani acceperunt; quam Latinos posteriores proprio nomine scalam appellasse erudite ostendit Gerardus Vossius libro de Vitiis Sermonis, pag. 33. Pari etiam modo jus exonerandarum mercium in quibusdam civitatibus, aut emporiis ad mare, aut flumina navigabilia positis, Itali Scalam mercimoniorum vocant, quod Germanis inferioribus *Stapel*, & superioribus *Staffel* dicitur, & inter Regalia habetur: de quo jure aut privilegio ante paucos hosce annos scripsere duo insignes Juris consulti, ex inferiori Germania Joannes Loccenius lib. I. de jure Maritimo cap. 4. & Franciscus Stypmannus, iisdem libro de Jure Maritimo & Nautico, partis V. cap. 2. & in Germania superiori ante annos complures Paulus Matthias Wehnerus libro Observationum Selectarum juris, ad vocem *Staffel*, &c. pag. 610. edit. Francofurtensis: quibus in locis non solum de ipso jure *Stapulæ*, seu *Staffilæ* accurate & solide disputant; sed multa etiam præclara, & vulgo non satis cognita de vocis origine, significatione, & usu apud Septentrionales observant, præsertim Loccenius. Illud certum est vocem illam scalam, gradus, & exscendendi locum significare. Cum ergo *pilis* illis molas fluviales retinentibus ubique de proximo adjungi soleant scalæ structiles cœmentitii, aut lateritii operis, per quas hominibus pariter, & jumentis descensus ad molam præbetur, certum est, & indubitatum. *Pilam* illam propterea *Staffilarem* cognominatam, quod *staffilam* sive scalam ejusmodi haberet conjunctam. Atque hoc adeo ab hodierno *Turretis* nomine non abhorret, ut Loccenius observet etiam nunc in Suecia *Turrem Campanariam*, vulgo *Clockstapel*, hoc est *Staffilam Campanariam* appellari. Suecorum enim linguam ex Saxonica magnam partem, derivatam esse constat. Quibus adjungo ex eodem Loccenio, in legibus antiquis Ripuariis Regis tribunal *Staplum* Regis appellatum, a Germanico *stap*, vel *staffel*, hoc est, gradu, quod ad illud Tribunal, suggestu quodam erectum, gradibus adscenderetur. Quæ observatio verissima. Hæc de *Pila Staffilarj* ad veritatis dilucidationem, & pro Basilicæ nostræ jure conservando scripsit L. H. Canonicus.

DE MILLIARIO AUREO

Error popularis, quem omnes fere Antiquarii errant, ab *Eodem* explosus.

Quia Plinius aliique veteres scribunt, a *Milliario aureo*, quod olim Augustus in capite fori Romani sub æde Saturni posuerat, omnes Italiæ vias publicas principium duxisse, & itinerum intervalla uniuscujusque viæ eidem inscripta fuisse, hinc Antiquarii affirmare non dubitant, lapides sive milliaria uniuscujusque viæ ab eadem Columna in foro posita, non a porta Urbis olim numerata fuisse. Huic absurdo errori ipse loquendi modus refragatur, qui milliariorum, sive lapidum distantiam non a meditullio fori, sed ab Urbe, hoc est a portis, aut mœniis, quibus Urbs terminatur, olim numeratos fuisse atque etiam nunc numerandos indicat. Hoc verum esse cum plurimis documentis confirmari possit, unum tamen maxime perspicuum, & irrefragabile planissime evincit. Lapis primus ab Urbe in via Appia ante complures annos extra Urbem inter Antiquitatum ruinas detectus, à Senatu Populoque Romano ad Urbis ornamentum in Capitolium translatus fuit, ubi ad gradus laterales cum publico testimonio erectus visitur. Dico igitur si milliarium lapidumque milliariorum principium, & distantiarum intervallum cœpisset a *Milliario aureo*, hoc est, ab Ecclesia S. Adriani ad arcum Septimii Severi, sequeretur omnino lapidem illum non extra Urbem, & portam S Sebastiani olim positum fuisse; sed intra Urbem, & quidem citra Ecclesiam SS. Nerei & Achillei. Distat enim hæc Ecclesia a dicto arcu Septimii amplius integro veteri milliario Romano

Romano, qualibus lapides milliarii viæ Appiæ etiam hodie plurimis in locis distincti conspiciuntur, hoc est, sexcentis sexaginta septem paullo minus cannis. A dictis autem Ecclesia ad portam S. Sebastiani porro quingenti sunt, & amplius passus Romani veteres, quorum mille constituebant milliarum Romanum. Cum ergo indubitatum sit, portam S. Sebastiani, a dicto *Milliario aureo* distare, ut minimum integro milliario & dimidio: dicta autem Columna primi lapidis longius extra Urbem ad viam Appiam reperta, & inde in Capitolium translata fuerit, prout inscriptio Senatus populique Romani eidem incisa testatur; sequitur mensuras, & intervalla milliariorum non a Foro Romano, sed a portis Urbis olim metiri cœpisse, quidquid Antiquarii in contrarium temere affirment.

EJUSDEM

LAUS BOREÆ

Dicta in Ædibus Quirinalibus Illustrissimi & Excellentissimi Præfecti Urbi coram aliquot Eminentissimis Cardinalibus, & frequentissimo nobilissimoque litteratorum auditorio.

Vetus hoc Pythagoræ dogma in Platonis Academiam migravit: animas adhuc corporis exsortes, divinæ mentis asseclas, concentu musico suavissimo impleri, quem cœlestium orbium circuitus, eorumque moderatrices Musæ modulatione varia, tacta tamen sonorum proportione edunt. Inde superiorum oblitis, & ad terram, ad mortale corpus vergentibus, consternationem primum vehementem; mox multiplices offundi perturbationes, quæ omnem deinde vitam in terris exagitent, vexentque; donec prioris conditionis recordatione & musicæ illius cœlestis beneficio, ad supernam originem, pristinamque felicitatem revertantur. Idem vobis, EE. DD. nunc evenire puto, quorum animus atque aures suavissimo acroamate, velut Sirenum cantu delibutæ, ad proletariam dissertationem avocantur. Me autem Marsyæ exemplum terret, qui tibias a Minerva projectas attrectare, atque inflare ausus, temeritatem istam impune non tulit: præsertim cum institutæ orationis argumentum a musicorum modulis non dis dia pason, ut ipsi loquuntur, sed toto cœlo discrepet. Rem sine proloquii ambagibus dicam. *Boream*, sive Aquilonem, ventum stridore juxta, & frigore importunum, æstivi caloris levamen, patrii cœli, & Septentrionis nostri munus ad vos affero: non qualis arctoo sub axe suo in regno laxis habenis debacchatur, sed Mercurii virga, hoc est, brevi orationis ambitu circumscriptum, & velut Ulyssis utre, aut Lapponicæ sagæ strophiolo conclusum. Dissolvam nodos, totumque sine tempestatis, & naufragii periculo emittam: vos fugacem auribus attentis excipite: mihique laudes, & commoda ejus explicanti faventes adeste. Vetustas, quæ ab origine propius remota Platoni fide dignior videtur, ventis omnibus divinum quid inesse existimans, cultu, & religiosa veneratione eos prosecuta fuit, sive ortus motusque juxta in obscuro delitescens, abjecta pervestigandi spe; istam opinionem concitarit: seu virium, & celeritatis admiratio, maximorumque beneficiorum fructus religionem ex gratitudine pepererit. Sane Poëtarum antiquissimus Homerus Iridem ventis supplicantem finxit, & Hesiodus Deorum catalogo ventos etiam complexus est, Orpheus quoque, ut cæteris Numinibus, sic ventis hymnum, & suffimentum decernit, certa religiosi cultus argumenta. Ad hæc Persæ, Phœnices, Græci, ipsi etiam Romani, ut sapientia, sic religione ad superstitionem usque elati, templis arisque eos consecrarunt. Sed penes *Boream* cum aëris principatu, venerationis quoque prærogativa stetit. Nam & Græcos Persico bello supplicationem illi decernere, & auxilium adversus Barbaros ab eo poscere ipse Pythius Apollo jussit. Nec Delphis tantum atque Athenis, sed apud Arcades quoque, & Thurios templa arasque habuit: quin etiam ut singularis *Boreæ* in homines affectus testatior esset, Athenienses illum sibi generum, Thurii civem legerunt. Nos quoque humano more patriam ipsius, & genus pervestigabimus. Homeri natales obscuros nulla res æque, ac nobile tot urbium certamen illustravit: at *Boreæ* ortum illustrem profecto, & conspicuum obscuravit multiplex Poëtarum, Historicorum, & Philosophorum concertatio. Illi Homerum principem secuti, cum nefas putarent ventum masculum, & bellicosum extra Martis regnum nasci, ab Æmo, & Ismaro Thraciæ montibus, quæ & Martis speculæ sunt, eum deduxerunt: ut Callimachus Martis equos ad *Boreæ* antrum in Æmo stabulari scripserit, Virgilius Thracia, Geticisque

cisque antris valere jussis, propius ab Alpibus accessit Alpinum *Boream*, & Italiæ suæ vindicat. Herodotus Hyperboreos, & Arimaspos, Scythicarum gentium extimos, nascentis *Borea* conscios credidit. Cleanthes editissimum Asiæ montem Caucasum, cum Niphates antea vocaretur, *Borea* thorum appellatum scripsit, postquam *Boreas* Chlorin Arcturi filiam eo adsportasset. Hæc Historici cum jurati verum promittant, non minus fabulosa quam Poëtæ tradiderunt. Philosophi, quibus consentire piaculum est, hic quoque non minus quam vulgo horologia, discrepant. Plato in Phædro Orithyiæ raptum commemorans tritam Poëtis semitam sequitur: qui Erechthei filiam ad Sarpedoniam rupem Thraciæ devectam, *Borea* pro uxore fuisse, liberosque procreasse fabulantur. Aristoteles, Philosophiæ oraculum, Aparctiam (ita Græci ventum a Septentrione spirantem vocant) ut nomen, sic originem ab Arctico polo ducere censuit: inde cæteras terrarum oras præpeti volatu pervadere. De genere ac parentibus certior res est. Eos tamen minus accurate prodidit Homerus, cui *Boreas* *αἰθρηγενὴς*, seu Æthræ filius. Sed Hesiodus eo libro, quem dixi, patrem Astræum commemorat, matrem Auroram, Hyperionis filiam, Solis ac Lunæ sororem germanam. Excelsum profecto, & illustre genus, Persarum regibus immani olim mendacio affectatum. Sed *Boream* Phœbi ex sorore nepotem quis dubitet? quem noctu ferme interquiescentem, mane cum Aurora, & Sole vehementiorem surgere, & interdiu acrius spirare Physici observarunt; adeo ut si noctu quandoque per errorem surgat, intra triduum exspiret. Adde quod tam officiosus in avunculum, ut anteambulonem, vel atriensem agat: nebulas enim nubesque cœlum aranearum ritu subtexentes, tam expedito ministerio dispellit, ut vitales radii, & lucida diei tela sine obstaculo ad nos pertingant, & cœlo sudo, ac sereno fruamur. Id vero quam magni, & singularis beneficii loco habendum sit, ignorare non potest, quisquis erectam corporis sui formam considerans, nos cœlo contemplando natos cogitat. Atqui ista cœli contemplatio nisi purgato, ac defæcato aëre, ex Pythagoreorum præcepto haudquaquam proveniet: qui Marco Aurelio, sapientissimo Imperatore & Philosopho teste, non solum constantem & perpetuum ordinem, sed limpidissimam quoque puritatem corporum cœlestium quotidie nos inspicere, & considerare jubebant: quam nihil istic fictum, nihil reductum; sed cuncta candida, & aperta sine sipario mortalium oculis patent. At nemo facilius hoc sublime candens deterserit, quam nubifuga, & sudificus *Boreas*, nemo celerius: quem ut Sanctus Hieronymus viarum, sic ego cœli scoparium dixerim. Cui Aquilonis nomen rapidissimus volatus dedit, quo præpetem aquilam non modo æquat, sed immensa celeritate prævertit. Nec solum alatum, sed anguipedem quoque antiquitas finxit, aliorum Titanum instar, *quorum ima per orbes Squammeus intortos sinuas vestigia serpens*. Sed quid aquilas, aut angues commemoro? testudines tardigradæ sunt formicino gradu reptantes, si cum *Borea* volatu comparentur: quem nongenta passuum millia singulis horis emetiri Aristotelis auctoritate evinco. Quærit Philosophorum magister, cur Etesiæ, qui æstivi aquilones sunt, non ante tertiam diei horam surgant: caussamque affert; quod cum Sol suo exortu glaciem nivesque sub polo liquare incipiat, exhalationes istæ in ventum densatæ tardius inde ad nos perveniant. Vos itineris rationes, si placet, ita mecum subducite. Athenæ, ubi Aristoteles peripatum habebat, absunt ab arctico-polo gradibus quinquaginta duobus: de quibus, ne morosi, & illiberales videamur, duodecim extremæ frigoris zonæ largimur. Reliqui nobi sunt quadraginta; quorum triens tredecim paulo amplius graduum, nongenta, ut dixi, passuum millia, quod horarium Boreæ iter est, complectitur. Atque hoc quidem cum somniculosus atque ignavissimus spirat. Sed jam dudum vos exspectare video, quid rapidissimo isto, & præpete volatu nobis arctoo ab orbe *Boreas* vehat. Si Poëtas audimus; *Sævitiam & vires, iramque animosque minaces*: hoc est, frigora, glaciem, nives, cæteraque omnia quibus pugnantem *Boream*, & natura, & Poëtarum officina armavit. Si medicorum vulgus interroges: pectoris laterumque dolores ajunt, & malorum omnium compendium, melancholiam. At si ipsam rerum naturam, insigne veritatis oraculum, sciscitemur, ea clara nobis certaque voce respondet: *Borea* munus esse vitam, qua fruimur, auram quam ducimus; & quo maxime pollemus corporis animique vigorem: hoc est, illam Dearum omnium pulcherrimam & mortalibus exoptatissimam Sanitatem. Et quis bonorum largitorem neget; cujus munere mortalium sapientissimi non sine vitæ discrimine se carere censent: cujus vitali afflatu frui exoptant: quem omni arte ad se derivant; adventanti fores aditusque patefaciunt. Cujus possessionem omni studio sibi vindicant, & adeptam retinere contendunt; adeo etiam ut interclusum, aut negatum ex jure manu consertum repetant. Non est quod annalium monumenta excutiamus: nostra ætate factum est, cum *Boreas* suo frigore fora, tribunalia, & venerabile Urbis Areopagum calfecit: nec solum caussarum patronos, & judices, sed architectos, philosophos, medicosque omnes ad sudorem usque ipso quinquennio exercuit. Neque vero de asini umbra, aut de lana caprina certatum fuisse dixerit, qui *Borea* beneficia æqua lance expendat. Duo sunt vitæ nostræ adminicula: aër, quo fruimur; cibus quo vescimur. Aëris munere, quoties spiritum ducimus; cibo, ex intervallo reficimur. Illo enim ut vitæ vehiculo singulis egemus

mo-

momentis, nec prius aërem ſpirare, quam vivere deſinimus. In utroque plurimum poteſt *Boreas*: nam aërem nobis, nos cibo parat. Et quidem in purgando temperandoque aëre clara ejus, & notiſſima eſt virtus. Nam quæcumque malæ peſtes auſtrum cæterosque ejus oræ ventos comitantur, lethum, luesque, mors, labor, tabes, dolor, *Borea* exortum fugiunt, malumque pedem referunt, unde extulerant. Nec aliud Poëtas intellexiſſe puto, cum Harpyas Neptuni terræque filias, Phinei dapes fætore contaminantes a *Borea* filiis pulſas dicunt. Unde & civitates ædesque & eas ædium partes ſaluberrimas eſſe conſtat, quæ *Borea* perflantur. Fames vero, quæ cibi appetentia eſt, & præcipuum rectæ ſanitatis indicium, adeo *Borea* debetur, ut qui primi apud Græcos nomina rebus impoſuere, *Boream* a vorando dixerint. Sed hæc facile quidem concedent, quibus non plane hebent præcordia: animum vero ipſum, & ingenii acumen proſpero *Borea* flatu juvari neſcio an tam facile largituri ſint illi, qui cis Alpes tantum homines, ultra fungos naſci putant: idque unius *Borea* culpa, quem torpido frigore mentis aciem præſtinguere, hominesque ſtupidos, & obtuſos reddere ajunt. Errant profecto, qui Alpes aut Æmum, ut provincias, ita ingenia disterminare exiſtimant. Par ubique natura eſt; educatione differimus. Non minus in extremo Ponto naſcuntur Diogenes in Thracia Democriti, & Protagoræ, in Galliis Favorini, apud ultimos Scythas Anacharſes; quam Socrates, & Platones Athenis. Quæ noxio hypocauſtorum calore, aliisque intempeſtivis fomentis ipſi in nos peccamus, cœlo frigido *Borea*que imputamus. Athenienſes ingenii acumine maxime perſpicaces *Boream*, ut dixi, propitii Numinis loco olim habuere; eique ad Iliſſum, ſacrum Muſarum amnem, aram poſuere: non quod Barbarorum claſſem ſcopulis impegerat; ſed quod Orithyiæ fatidicæ puellæ exemplo, ut Olympiodorus, Phædri Platonici interpres docet, perſpexerant, *Boream* ſudum ſiccumque, & rerum divinarum capacem animum præſtare. Atticis Athenis Hetruſcas addo, florem atque ocellum Italicarum urbium Florentiam; quæ & ſalubritatem cœli, & ingeniorum ſublimium felicitatem Fæſulano *Borea* ſe debere fatetur.

Cæterum ne hibernus *Boreas* orationem longius abripiat, vela contraham, atque ea duntaxat commemorabo commoda, quibus æſtatem diffindit & Sirii calores mitigat. Hic vero imprimis ejus commendanda eſt humanitas, quod anni temporibus ut foro, aut ſcenæ ſerviat, & depoſita rigidi Aquilonis perſona, velut hiemis mormolyceo, placidiſſimos leniſſimosque prodromos, & Eteſias agat. Itaque & hoc *Borea* beneficium eſt, quod inter ardores caniculæ, & morboſos auſtri languores ſpiritum ſubinde frigidiuſculum ducimus: quod diurni calores noctis refrigeratione in vitalem auram reparantur: quod lenior orientis, cadentisque Phœbi temperies meridianum æſtum arctiori utrimque collimitio compeſcat. *Borea* refrigerium eſt, quod anhelo ore trahimus; quod flabellis veſtibusque ventilandis captamus; quod conniventibus januis, & limis feneſtris colligimus; quod occulto ſpiraculorum meatu adducimus, quod rorulenta lympharum aſpergine vaporamus. Sed quibus ego verbis, qua oratione nivis æſtivæ ſolamen, præcipuum *Boreæ* munus, explicem? gaudet æſtas repoſito hiemis theſauro, & ſepulta nix menſas peregrinis deliciis rediviva ditat. Cedimus antiquitati ingenio, cedimus doctrina, ſed erudito luxu vincimus. Norat illa cola viharia, & nivem glaciemque poculis admiſcebat. Sed quota hæc noſtrarum deliciarum pars? mera rudimenta dixeris, ſi nivoſa noſtræ ætatis miracula, velut monſtra ex ſalis nivisque connubio nata, ſpectes. De oculorum manuumque fide dubitamus, cum adulta æſtate aquæ recenti glacie in ſcyphos, pocula, & paropſidas, ac cætera menſæ voluptatisque inſtrumenta gelatæ inferuntur. Uberem hæc fingendi materiem fabularum auctoribus præbuiſſent. Non Heben illi, ſed Chionen *Borea* filiam, Nympharum candidiſſimam, Jovis præfeciſſent poculis: Chionen Bacchi amores, Pomonæ delitium, corculumque finxiſſent. Nam ipſum illud flavum Deorum nectar, ſine nivis amento, quis non poſcam aut vappam dixerit? Ipſe lætitiæ dator Bacchus, quam illætabilis atque inſipidus languet, niſi frigidam ſuffundat Chione; & animo ſpirituque defectum frigoris ſui vitali afflatu refocillet? Sed pedem refero; nam vinum, ut video, & æſtiva glacies in lubricum me deduxerunt locum; ubi vix ſine periculo veſtigium fixerim, & me ventum reti diutius venari obortus calor, & modeſtiæ lex vetat.

AD

AD BOREAM.

Sirius ardenti dum torret ſidere terras,
Viſceraque & fauces urit anhela ſitis,
Surge Aquilo, atque æſtus, ſed miti flamine, pelle,
Quæque gelare queant pocula, ſparge nives.
Caucaſus iratum Boream *experiatur, & Æmus;*
Ocia nunc placido murmure noſtra fove.

FRIGORIS ET CALORIS TEMPERAMENTUM.

Arctous Boreas *ſtridentibus horridus alis,*
Dum ruit, & cœlo bella ſonora movet;
Et rapidos amnes glacie conſtringit inerti,
Et ſpargit canas per juga celſa nives;
Tunc tepidus Titan, *alienis menſibus æſtas*
Quæritur, & largo lucidus igne focus.
Contra cum terras ardenti Sirius æſtu
Torret, & affligit corpora feſſa calor,
Viſcera cum languent, fauces ſitis urit, & ægre
Vitales auras pectora anhela trahunt;
Frigida tunc captantur Eteſia flabra Aquilonum,
Duratque in glaciem nix redivìva merum.
Sic animum ſapiens fortunæ attemperat omni,
Et regit arbitrio tempus utrumque ſuo.

THEODORI RYCKII

DISSERTATIO

DE

PRIMIS ITALIÆ COLONIS

ET

ÆNEÆ ADVENTU.

Accedit

EJUSDEM

Oratio De Gigantibus.

Nobilissimo & Amplissimo Viro

JOANNI GOESIO
AB ABSMADA

Lugdunensis Civitatis Consuli

THEODORUS RYCKIUS

S. P. D.

Dissertationem quam tibi offero, Vir Amplissime, expressit mihi nuper avunculi tui amicitia. Cum enim is à Virgilio edendo illustrandoque incumberet, cujus primarium argumentum *Æneæ adventus*, accidit, ut anno illo notabili, quo Hannibal ad portas commorari videbatur, cum sæpe una essemus, ad manus nostras deferretur *Samuelis Bocharti de Quæstione num Æneas unquam fuerit in Italia Dissertatio ex Gallico in sermonem Latinum versa à Joanne Sceffero*, Hamburgi typis descripta. Itaque avidis oculis cum hactenus Gallicam non vidissemus, hanc Latina veste indutam epistolam perlustravimus, reperimusque summum virum pro fabula non modo habere, quidquid de *Æneæ* & *Trojanorum* in Italiam *adventu* a Romanis unquam est scriptum, quod ante eum etiam Philippus Cluverius fecerat, sed novis aliquot argumentis paradoxon hoc adstruere conatum. A quibus tamen ita parum is motus est, ut pro sublimato judicio & eruditione acri, quibus instructus erat, jam tum affirmaret tanti momenti nova hæc argumenta sibi non videri, ut propterea communem sententiam relinqueret. Ceterum editam hanc *Dissertationem* continuo

mirari homines atque diripere cœperunt. Sic ut novennio post cum in Germania immortale hujus viri opus, quod *Phaleg* inscribitur, iterum typis descripsissent, adjicere non dubitaverint: & aliquis non exigui in his literis nominis per epistolam a me consultus quid de *Æneæ adventu* sentiret, mirari hoc a me quæri responderit, nisi forte *Bocharti* librum non vidissem, qui talibus argumentis suo judicio fabulosum esse hunc evicisset, ut qui Virgilio hic & Romanis quam *Bocharto* credere mallet, neminem posthac inter doctos repertum iri crederet. Excussi igitur tali occasione ζήτησιν nobilissimam, reperique magnum virum, avunculum tuum, NICOLAUM HEINSIUM veræ sententiæ constantem fuisse propugnatorem. Idque ipsi haud invito, *dum fata Deusque sinebant*, non semel probavi: & nunc scriptura comprehensum ad eum mittere destinaveram. Verum cum is nuper acerba morte mihi ereptus fuerit, cui meliore jure quod ipsi debitum & destinatum erat, dedicarem, quam tibi filiorum unicæ sororis ejus vetustissimo, habui neminem. Tantis enim beneficiis ab hoc viro per plures annos adfectus sum, ut si diutius vixisset, nunquam dignas satis ei agere aut referre grates valuissem, & cum mortuus sit, id ipsum apud omnes inprimis consanguineos ejus & amicos profiteri nunquam satis possim. Certe præter alios novissimos ejus sermones, qui penitus animo meo fixi sunt, nunquam excidet istius diei mœstissima facies, quo postquam decretoria hora in parentis tui ædibus Hagæ decumbenti appropinquare visa est mentis & linguæ optime adhuc compoti grates egi postremas, simulque rogavi numquid vellet: ille contra magna modestia nihil me debere respondit, ultroque egit gratias pro tot annorum intemerata amicitia suique memoriam moribundo ore commendavit. Multum tunc lacrymarum fusum, repetiti aliquoties complexus & non nisi ægre divulsi sumus. Secutus tandem vitæ finis vobis luctuosus, mihi tristis, reipublicæ literariæ acerbus. Etsi enim primum & sexagesimum annum expleverit & hæc ætas pro corpusculi tenuitate, quod plurimis & longinquis peregrinationibus partim pro Regina CHRISTINA, partim pro hac ipsa Republica obitis non leviter attritum erat, quodammodo longæva possit videri, tamen si respicias ad hæc tempora, quibus

bus omnis fere prisca eruditio misere jacet & contemnitur, mors ejus tamquam plane immatura & veræ eruditioni exitialis censenda atque æternum omnibus, qui seculi infícetias vident, deploranda est. Ipse enim non modo insigni prudentia, eruditione & suada instructus erat, sed cum multum in aulis versatus esset, auctoritate apud Principes & magnates non mediocriter pollebat. A quibus nisi in hoc genere propediem adspiretur, aut ego vehementer fallor, aut brevi nullæ amplius literæ nominabuntur. Quid enim aliud exspectandum postquam in plerisque locis hæ jam exstinctæ sint, quam ut in reliquis paucis, ubi adhuc retinentur, eamdem subeant sortem: & præclarus iste impetus, per cujus caussam secessio primum facta est, post labefactata omnium fere disciplinarum principia, reflectatur succedentium infantia tandemque in superioribus seculis comparandam desinat barbariem. Nec per alios tantum imminens hoc malum quantum in se fuit stitit, sed suo exemplo & propriis curis non paucos excitavit qui adversus seculi labem rectos tenerent oculos & vera studia appeterent. Vera studia appello, quibus non modo artium disciplinarumque συστήματα addiscuntur, sed ipsi etiam unde hæc hausta congestaque sunt fontes perlustrantur, ut quos gradus processusque a principio in nos veritatis studium habuerit cognoscatur: quibus literæ humaniores adsint comites perpetuæ, jucundæ pariter & auxiliatrices. Quod genus studiorum cum in veterum potissimum lectione positum sit, quis adeo iniquus rerum æstimator, ut iis, qui horum libros partim temporis injuria vitiatos partim vetustate veluti præclusos repurgant iterum & curis suis sic patefaciunt, ut a nobis hodie eadem qua olim ab iis quos inter scripti sunt facilitate adiri possint, non plurimum tribuendum esse existimet. Præcipue si labor iste in tales impendatur, qui utilia prorsus & profutura seculis reliquerunt. Qui enim tales scriptores sinceros nobis & apertos præstant iis agricolis similes sunt, qui pinguem agrum per longum tempus derelictum sentibusque & dumetis obsitum expurgant, humanisque usibus denuo inservire cogunt. Quanti autem negotii res sit veterum libros corruptos emendare, obscuros illustrare nisi qui ipse possit efficere nemo intelligit. In hoc autem genere ita re-

gnavit avunculus tuus, ut qui majore judicio, moderatione atque doctrina idem præstiterit neminem reperias. Cum ipse interea præditus esset divina quadam tam soluta quam ligata oratione ex se componendi facultate. Verum ille *placida compostus pace quiescit*, nobis æternus dolor relictus est. Nec hæc tantum, quam dixi, Vir Amplissime, caussa impulit me ut literarium hoc munusculum ad te dirigerem, sed plures aliæ, quas enumerare omnes ea qua par est latitudine nec rubor sinit tuus, nec mos meus potest. Sufficiat dixisse eruditionem, quæ quodammodo tibi domestica est ac velut hereditaria tam a patre quam ab avo relicta, locum quem in Republica tenes, denique amicitiam qua me dignaris hoc flagitasse: ne de legato nunc dicam, quod ab avunculo tuo plane inopinanti relictum, a te proprio & coheredum nomine mihi præstitum est. Requirebat autem admonitionem hanc caussa, præcipue hoc tempore quo res valde antiquas pro fabulosis habere seculum vocatur, ἀπιστία pro virtute habetur, nec desint qui non missus in historia quam aliis artibus cuncta hactenus indubitata faciant dubia, præcipue paullo antiquiora aut a quotidiano rerum cursu remotiora. Adjunxi autem quædam caussam hanc contingentia: de *primis Italiæ colonis*, quo ejus status, qui sub *Trojanorum adventum* fuit, magis elucesceret: de *regno Albano*, quoniam hoc a *Trojanis* conditum: & ex ejus ruinis Romanum Imperium primo compositum est. Accipe igitur, Vir Nobilissime, hunc qualemcumque ingenioli nostri fœtum nomini tuo consecratum in perpetui cultus mei erga avunculi tui memoriam documentum simul & grati erga te animi testimonium. Vale plurimum, Lugduni ad Rhenum, pridie Idus Februarias, A. C. CIↃ IↃ C LXXXIV.

THEO-

THEODORI RYCKII

DISSERTATIO

DE

PRIMIS ITALIÆ COLONIS

ET

ÆNEÆ ADVENTU.

CAPUT PRIMUM

DE ABORIGINUM, SICULORUM, UMBRORUM & LIGURUM immigrationibus, quarum tempus certo definiri nequit.

1. Latini *in S. L.* Cithim, *Javanis posteri*, 2. *venerunt in Italiam non multis seculis post dispersionem gentium in Babel*, 3. *e Græcia*: 4. *appellati* Aborigines. 5. *quos Dionysius perperam facit* Oenotros, 6. *quoniam sic non primi Italiæ coloni*, 7. *tum quia* Aborigines *&* Oenotri *gentes distinctæ*. 8. *Refutantur rationes, quæ Dionysium moverunt, ut sic sentiret*. 9. *Quæ vocis notatio*. 10. *quando dici cœpti* Latini. 11. *ubi habitaverunt*. 12. *quas urbes condiderunt vel possederunt*. 13. *Post hos advenerunt* Siculi, Umbri, Ligures, *quando incertum*. 14. *Cluverii error de indigenis notatus*. 15. Siculi Aboriginibus *non antiquiores, etsi Romam ante hos tenuerint*. 16. *Unde venerunt*. 17. *lingua usi* Opica. 18. *ex hac de priore patria conjectura*. 19. *cur Thucydides eos suo tempore in Italia adhuc durasse putaverit*. 20 *Servii & Solini error in confundendis* Sicanis *&* Siculis *notatus*. 21. Sicani *Hispani* 22. *etsi negent recentiorum nonnulli*. 23. Siculorum *in Latio sedes*. 24. *devicti ab* Aboriginibus *&* Pelasgis *in ultimum Italiæ fugiunt angulum*. 25. *Inde ab* Oenotris *pulsi in Siciliam trajiciunt*, 26 *quando*. 27. *Thucydides in tempore pugna*, 28. *a Dionysio notata*. 29. Umbri Gallorum *coloni*. 30. *adventus tempus incertum*. 31. *ubi habitaverunt*. 32. Ligurum *sedes*. 33. *adventus tempus incertum*. 34. *origo* Celtica.

1 Cum *Latini* in Sacris Literis a [a] Mose, qui omnium quorum scripta ad nos pervenerunt antiquissimus est, & reliquis fere omnibus tam scriptoribus quam interpretibus sacris vetustis appellentur [b] *Cithim*, primos Italiæ colonos ad Javanis, qui unus e septem Japheti filiis, domum pertinuisse dubitare non licet. Javani enim a [c] Mose tribuuntur filii *Elisa*, *Tharsis*, *Cithim & Rhodanim*. quod Septuaginta reddunt: Ἐλισὰ ϗ Θαρσεῖς, Κήτιοι, Ῥόδιοι. vel prout [d] alibi: Ἐλισὰ ϗ Θαρσὶς, Κίτιοι, Ῥόδιοι. E numero autem plurium, duorum saltem posteriorum apparet nomina hæc non tam filiorum Javanis esse, quam populorum a filiis ejus descendentium. Unde addit Moses ab his divisas insulas gentium in uniuscujusque regionibus secundum linguam in unicujusque familia & gente.

a Num. 24. 24.
b ut probat Samuel Bochartus l. 3. c. 5 p pr. Phaleg.
c Gen. 10. 4.
d 1. Paral. 1. 7.

2 Quando autem hæc prima colonia in *Latium* venerit sicuti exacte affirmari non potest, ita non multis post gentium in ædificatione turris Babel dispersionem seculis contigisse satis evidens est. Meminit enim hujus inter illas migrationes Auctor Sacer, quæ Israëlitarum in Ægyptum transitum anticiparunt. Et tamen proximas veteribus sedibus terras identidem prius occupatas, & per consequens Græciam ante Italiam incolas ex Asia accepisse ipsa ratio dictat.

3 Venisse autem hos primos colonos e Græcia inde apparet, quod Javani sive ejus stirpi Græcia obvenerit; unde Alexander a [e] Daniele *rex Javan* dicitur.

e 8. 21.

4 Nec dubito quin hi primi *Latii* coloni illi sint, qui aliis subinde accedentibus *Aborigines* sunt appellati. Certe Cato Censorius & Asellio Sempronius, teste [f] Dionysio Halicarnassensi, *Aborigines* genus Græcos fuisse multisque ante bellum Trojanum ætatibus ex Achaia in Italiam migrasse tradidere. Quod tantos viros haud temere affirmasse sed ex antiquioribus deprompsisse monumentis certo certius est.

f l. 1. p. 10.

5 Unde

[5] Unde infeliciter, meo judicio, Dionysius relicta eorum sententia *Aborigines* suspicatur fuisse Arcades, qui duce Oenotro, Lycaonis filio, septendecim ætatibus prius quam ad Trojam bellatum est in Italiam transjecerint: quoniam scilicet neque urbis unde, neque temporis quando, isti ex Achaia in Italiam migraverint, neque ducis eorum Cato aut Sempronius meminerint. Nam si *Aborigines* primi Italiæ incolæ fuerint, quæ sententia fuit [a] Catonis, Sempronii, Trogi Pompeji & aliorum, quodque ipsa vocis etymologia clamat (licet eam non sequatur Dionysius, quippe hypothesi ejus adversam) fieri non potest, ut Arcades sub Oenotro *Aborigines* fuerint, [6] quoniam ante Oenotri tempora Italiam incolas habuisse ex Historia Sacra evincitur. Lycaon enim Oenotri pater Cecropis fuit æqualis, a quo usque ad Trojæ excidium Eusebius annos numerat trecentos septuaginta quinque. Vel admissis septendecim generationibus, quas Dionysius ab Oenotro ad bellum Trojanum numerat, anni deprehenduntur quadringenti quinque & nonaginta, uti infra ostendemus. Jacobi vero transitus in Ægyptum quingentis quadraginta tribus annis apud eumdem epocham hanc antevertit. Juxta Africanum vero multo pluribus. Nam intervallum ab Exodo usque ad Templi exordium nimium ab Eusebio coarctatum norunt Chronologiæ Sacræ periti.

a apud Servium ad 11 Æn. v. 10.

[7] Ut taceam *Aborigines* & Oenotros distinctas gentes fuisse & in diversis locis habitasse: nec Janum, ceterosque, quorum celebratur memoria, Oenotrorum reges fuisse sed *Aboriginum*.

[8] Nec refert quod Cato & Sempronius neque urbem neque tempus neque ducem hujus primæ coloniæ nominaverint: talium enim rerum memoria apud destitutos adhuc literarum auxilio *Aborigines* per plura secula conservari non potuit. Idque egregie apparet in antiquissimo nummo æneo ab Jano *Aboriginum* rege percusso, in cujus uno latere navis, in altero caput biceps signatum erat: quem in memoriam suscepti a Jano Saturni, qui nave advenisse credebatur, cusum plerique olim putavere. In quo quam falsi fuerint jam [b] alii docuerunt & res ipsa dictitat: nihil enim Saturno peculiare per insigne navis tribui videtur quod communis ei cum ipso Jano; cum Euandro, cum Ænea multisque aliis in Italiam navigatio fuerit.

b Plutarchus Q R. p 274.

[9] Fuerunt igitur Græci genus primi *Latii* coloni, qui mox aliis atque aliis populis in Italiam immigrantibus *Aborigines* appellati, quasi ἀπὸ ἀρχαιογονίας, vel *ab origine*: quales Græcis αὐτόχθονες appellari solebant. [10] *Latini* demum appellari cœpti Æneæ & Trojanorum temporibus.

[11] Habitaverunt autem [c] illum Italiæ tractum, qui inter Tiberim & Lirim extenditur, ab antiquissimis temporibus *Latium* dictum. [12] Urbes antiquitus ab his conditæ vel possessæ, auctore Dionysio, *Palatium*, *Tribola*, *Vesbola*, *Suna*, *Mesula*, *Orvinium*, *Cursala*, *Issa insula*, *Maruvium*, *Vatia*, *Tiora Matiena*, *Lista*, *Cutilia*, *Antemnæ*, *Tellene*, *Ficana*, *Tibur*, *Agylla*, *Pisa*, *Saturnia*, *Alsium*, *Laurentum*.

c Dionys. l. 1. p. 8.

[13] Post *Aborigines* diversis temporibus in Italiam venerunt *Siculi*, *Umbri* & *Ligures*. Hi singuli diversas Italiæ partes occupaverunt, *Siculis* exceptis, qui in *Aboriginum* terras incubuerunt: unde hi cum illis bellum duxerunt assiduum. [14] Philippus Cluverius *Siculos*, *Umbros*, & Ausones [d] existimat tantum Italiæ indigenas, reliquos populos aut ab his tribus proseminatos aut exterarum terrarum colonos. In quo Gentilium more loquitur, homines multifariam fungorum instar e terra quondam natos existimantium. Nam si ex uno semine editi sumus, nempe ex Adamo & Eva in creatione, & post diluvium ex Noacho & tribus ejus filiis, efficitur cunctas orbis partes Noachidarum coloniis frequentatas, nec ullos usquam fuisse αὐτόχθονας præter duos primos totius humani generis parentes. Hinc pariter eosdem facit *Aboriginibus* antiquiores, secutus videlicet Dionysii sententiam ante a nobis improbatam. Si enim *Aborigines* primi fuerint, qui Italiam frequentaverint, ut jam ante ostendimus, consequens *Siculos*, *Umbros*, *Ligures* licet immigrationis eorum tempora ignoremus, post advenisse. [15] Nec refert quod *Siculi* ante *Aborigines* Romam tenuisse videantur. Appulsi enim mari maritima loca occuparunt, subvectique modicum Tiberim colles istos in quibus postea Roma condita insederunt, *Aboriginibus* interim in mediterranea refugientibus.

d It. Ant. l. 1. p 41.

[16] Unde autem *Siculi* venerint & quæ illis patria prior difficile dictu est in tanto veterum silentio. Ex lingua tamen quam translati, ut mox dicemus, in Siciliam retinuerunt, diversa & a Græca & a Phœnicia aliquid forte suspicari possumus. Qualis autem hæc fuit? [17] Opicorum, teste Platone in Epistola VIII. quæ scri-

pta

pta ad Dionis propinquos: Ἥξει δ' ἐάντις τῶν εἰκότων γίγνεταί τι ἢ ἀπευκτῶν, σχεδὸν εἰς ἐρημίαν τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς Σικελία πᾶσα Φοινικῶν ἢ Ὀπικῶν μεταβαλοῦσα εἴς τινα δυναστείαν ἢ κράτος. *Quantum ex infelicibus præsagiis licet conjicere, universa Sicilia in Græca lingua oblivionem propediem lapsura est, ad Phœnicum vel Opicorum potestatem dominationemque translata.* Mansisse has tres linguas, per plura secula in usu apud *Siculos* colligi ex Apulejo potest, *trilingues* eos [a] alicubi appellante. Per *Opicos* autem apud Platonem non videntur alii posse intelligi, quam veteres isti *Siculi*, qui ex Italia in hanc insulam quondam trajecerant. Certe Stephanus dubitare vix patitur, quando de *Opicorum Siculorumque* lingua tamquam una eademque loquitur v. Γέλα his verbis: Καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα· ὁ δὲ ποταμὸς, ὅτι πολλὴν πάχνην γεννᾷ· ταύτην γὰρ τῇ Ὀπικῶν φωνῇ ἢ Σικελῶν γέλαν λέγεσθαι. *Gela, appellatur a fluvio Gela. Fluvius vero ab eo quod multam pruinam gignit: quæ Opicorum & Siculorum lingua Gela dicitur.* [18] Unde porro non male colligi posse videtur duos hosce populos *Siculos* & *Opicos* ex iisdem locis, quamquam diversis temporibus, profectos. [19] Ab hac item linguæ similitudine petenda ratio videtur, a [b] Cluverio frustra quæsita, cur [c] Thucydides adhuc suo tempore *Siculos* putaverit in Italia reliquos. Quænam autem fuerit *Opicorum* prima patria, mox, cum de Ausonibus dicemus, inquisituri sumus. [20] Ceterum nullo modo tolerari potest, quod apud Servium [d] legitur, Sicanos fuisse qui duce Siculo ab Hispaniæ fluvio Sicori in Italiam venerint, exclusis inde Aboriginibus, mox ipsi pulsi ab iis, quos ante pepulerant, insulam Italiæ vicinam occupaverint. Hic enim, ut Virgilii licentiam excusaret, Sicanos pro *Siculis* usurpantis, quæ tamen etiam [e] Solino fraudi fuit, contra omnium veterum auctoritatem duos diversos populos in unum conflavit. [21] Sicanos enim antiquissimum Siciliæ populum Thucydides, Dionysius, [f] Philistus aliique ex Hispania in Siciliam venisse; postea *Siculos* ex Italia pulsos hos sibi subjecisse insulamque ex nomine suo, cum ante Sicania nominaretur, *Siciliam* appellasse prodiderunt. [g] Dionysius Sicanos paullo ante *Siculos* in Siciliam appulisse scribit: a quo plane abit [h] Diodorus multis ætatibus post possessam a Sicanis insulam *Siculos* adventasse contendens, Timæum, qui Sicanos αὐτόχθονας dixerat, secutus. [22] Scio [i] nonnullos ex recentioribus Thucydidi & Philisto Sicanos ex Hispania deducentibus noluisse credere: sed mihi eorum argumenta tanti non videntur, ut propterea cum Timæo αὐτόχθονας eos facere, vel potius ad ignorantiæ asylum confugere malim quam gravissimis historicis abrogare fidem.

[23] Tenuerunt autem hi *Siculi* partem aliquam Latii, possederuntque vel condiderunt *Tibur*, cujus pars quædam adhuc [k] Dionysii temporibus ab iis servavit nomen, [l] *Agyllam*, *Pisam*, *Saturniam*, *Alsium*, *Falerium*, *Fescennium*, [m] *Gabios*, *Anconam*, aliasque. [24] Donec post diuturnum tandem bellum Aborigines a Pelasgis, qui postea advenerunt, aliisque sociis adjuti, *Siculos* [n] sedibus istis exturbatos primo in extremum Italiæ angulum fugere, inde in Siciliam transfretare coëgerint. Certe [o] Strabo ex eodem Antiocho docet regionem circa Rhegium priscis temporibus a *Siculis* & Morgetibus habitatam: [25] hos vero deinceps ab Oenotris pulsos in *Siciliam* trajecisse. Unde Μόργης, ὁ Σικελίας βασιλεὺς apud [p] Etymologum dicitur.

[26] [q] Dionysius ex Hellanico tertia ante bellum Trojanum ætate hoc contigisse notat, ex Philisto signatius annis octoginta. [27] [r] Thucydides transitum hunc factum ait annis ferme trecentis ante Græcorum in Siciliam adventum. Venit autem horum primus Thucles cum Chalcidensibus suis in hanc insulam, eodem teste, anno tantum uno ante Archiam, qui Syracusas condere cœpit anno nonæ Olympiadis quarto juxta Pontaci Eusebium, vel undecimæ juxta Scaligeri. Troja autem capta juxta Eratosthenem annis ante primam Olympiadem septem & quadringentis: consequens igitur *Siculorum* in *Siciliam* transitum juxta Thucydidem annis centum quadraginta duobus, vel centum quinquaginta, pro diversa Eusebii Editione, excidio Trojæ recentiorem. [28] Idque non effugit [s] Dionysii diligentiam, multis annis post res Iliacas migrationem hanc a Thucydide poni factam affirmantis.

Sequuntur *Umbri*. [29] Hos Gallorum veterum propaginem esse [t] M. Antonius & Bochus, Mauritaniæ rex, aliique veteres memoriæ prodiderunt. A quibus discedere propter nullas aut admodum leves caussas non modo non melioribus allatis, sed multo etiam pejoribus, contradicendi libido videtur.

[30] Quando autem huc migraverint, nusquam, quod sciam, traditur. Esse autem

[a] l. 11 Met. p. 259 Elem. ed.
[b] l. 3. It. Ant. p. 790.
[c] p. l. 6.
[d] ad l. 8. Æn. v. 328.
[e] c. 2. & Salmasio in Exercit. p. 61.
[f] apud Diod. l. 5. p. 201.
[g] l. 1. p. 17.
[h] d. l.
[i] Cluver. l. 1. Sic. Ant. p. 27. Bochart. Phal. p. 621.
[k] l. 1. p. 14
[l] l. 1. p. 16.
[m] Solin. c. 2.
[n] Fest. v. Sacrani.
[o] l. 6. p. 257.
[p] v. Σικελ.
[q] l. 1. p. 18.
[r] l. 6. p. 412.
[s] Ibid.
[t] Solin. c. 2. Servius ad 12. Æn. v. 753.

tem antiquissimos ex eo patet quod [a] ante Pelasgos & Tyrrhenos in Italia fuerint. a Plin. l. 3. c. 5. [31] Habitaverunt autem inter Padum & Ælim fluvios ultra tum in Etruriæ parte citra Apenninum, inter Tiberim & Narem.

Tribus superioribus populis addendi *Ligures* videntur, [32] qui vastissimum terrarum spatium tam in Gallia quam in Italia insederunt, a Rhodano scilicet ad Arnum usque fluvium. [33] Pro antiquissimis enim pariter habiti sunt, licet adventus illorum tempus ignoretur. Nam Philistus apud [b] Dionysium Siculos, qui ab Abo- b l. 1. p. 18. riginibus eorumque sociis Italia pulsi sunt, *Ligures* facit Quæ sententia, licet adversetur plurium testimoniis, gentis tamen antiquitatem prodit. Uti & illud, quod a non nullis traditum idem Dionysius notat, *Ligurum* colonos Aborigines fuisse. Etsi vero hic neget certi aliquid de horum origine hactenus proditum, tamen [34] *Celtas* fuisse multis indiciis constat, diligenter a Cluverio collectis.

Antequam vero ad illos colonos pergam, quorum adventus tempus clare notatum est, aut verisimili conjectura potest erui, dicendorum velut imaginem in brevi, quæ subjungitur, tabella ob oculos pono.

CANON

CANON CHRONICVS
LATINUS ET GRÆCUS

Continens annos DCCCC

ante primam Olympiadem.

Sec.	Per Jul.	LATINA.	Ante Olymp.	GRÆCA.	
IX.	3038		900		
	3072		866	*Criasus Argis ab Inacho* v.	54
				I. Pelasgus in *Arcadia*.	
	3126		812	*Phorbas* VI.	35.
	3127		811	*Atlas Promethei frater.*	
VIII.	3138		800		
	3146	Ausones veniunt in Italiam.	792		
				II. Lycaon.	
	3156		782	I. CECROPS *Athenis*	50.
	3161		777	*Triopas* VII.	46.
	3176		762	*Deucalion regnat in Lycoria.*	
				III Nyctimus.	
	3186	Pelasgi transeunt in Italiam.	752	*Diluvium Deucalionis.*	
	3206		732	II. CRANAVS	9.
	3207		731	*Crotopus* VIII.	21.
	3208	Arcades sub Oenotro veniunt in Italiam.	730		
	3209		729	*Saturnus in Creta.*	
	3215		723	III. AMPHICTYON	10.
	3218		720	*Cadmea a Cadmo condita.*	
	3225		713	IV. ERICHTONIVS	50.
	3228		710	*Sthenelus* IX.	11.
	3231		707	IV. Arcas.	
	3235		703	I. *Dardanus apud Dardaniam*	62.

Sec.	Per. Jul.	LATINA.		Ante Olymp	GRÆCA	
VII.	3238			700		
	3239			699	*Danaus* x.	50.
	3241			697	*Triptolemus Eleusine.*	
					v. Azan.	
	3275			663	v. PANDION	40.
	3289			649	*Lynceus Ægypti F.* xi.	41.
	3297			641	II. *Erichthonius Dardani F.*	46.
	3305			633	*Minos Europæ F. in Creta.*	
	3315			623	VI. ERECHTHEVS	50.
				608	*Abas* XII.	25.
	3330				VI. Clitor.	
VI.	3338			600		
	3343			595	III. *Tros*	61.
	3353			585	*Prœtus* XIII.	17.
		Sterces apud Aborigines.				
	3365	Janus venit in Italiam in Perrhæbia.		573	VII. CECROPS II.	40.
					VII. Æpitus.	
	3370			568	*Acrisius* XIV.	31.
	3384	Janus succedit Sterci.	33.	554		
					VIII. *Aleus.*	
	3404			534	IV. *Ilus.*	34.
	3405			533	VIII. PANDION II.	25.
	3417	Picus Stercis F.	37.	521		
	3430			508	IX. ÆGEVS	48.

Sæc.	Per. Jul.	LATINA.		Ante Olymp.	GRÆCA.	
V.	3438			500	v. *Laomedon*	35.
					IX. Lycurgus.	
	3450	Siculi transfretant in Siciliam. Tyrrheni veniunt in Italiam.		488		
	3454	Faunus Pici F.	44.	484		
	3461			477	*Hercules Ilium vastat.*	
	3470	Euander venit in Italiam. Pelasgi desinere incipiunt.		468		
	3473			465	VI. *Priamus*	57.
	3477	Hercules per Italiam transit.		461		
	3478			460	X. Tʜᴇsᴇᴠs X. Echemus.	30.
	3498	Latinus Fauni F.	36.	440		
	1506			432	*Hercules Olympia instituit.*	
	3508			430	XI. Mɴᴇsᴛʜᴇᴠs	23.
	3510			328	*Echemus interficit Hyllum.* XI. Agapenor.	
	3512			426	*Minos II. in Sicilia perit.*	
	3518	Messapii conditi.		420		
	3530			408	TROJA CAPTA.	
	3531			407	XII. Dᴇᴍᴏᴘʜᴏᴏɴ.	33.
	3532	Æneas venit in Italiam.		506		
	3534	Æneas succedit Latino.	3.	404		
	3537	II. Ascanius	37.	401		
IV.	3538			400		
	3562	Alba Longa condita.		376		
	3564			374	XIII. Oxʏɴᴛᴇs	12.
	3574	III. Silvius	29.	364		
	3576			362	XIV. Aᴘʜɪᴅᴀs	1.
	3577			361	XV. Tʜʏᴍᴏᴇᴛᴇs	8
	3585			353	XVI. Mᴇʟᴀɴᴛʜᴠs	37
	3590			348	*Æolica migratio.*	
	3603			335		
	3610	IV. Æneas S.	31.	328	*Heraclidæ in Peloponnesum revertuntur.*	
	3613			325	EURYSTHENES *Aristodemi F. I. Spartæ*	42.
	3622			316	XVII. Cᴏᴅʀᴠs	21.
	3634	V. Latinus S. Coloniæ priscæ Latinæ plures deductæ.	51.	304		

Sec.	Per. Iul.	LATINA.		Ante Olymp.	GRÆCA.	
III.	3638			300		
	3643			295	MEDON, Ἄρχων διὰ βίου I.	20.
	3655			283	AGIS II.	1.
	3656			282	ECHESTRATUS III.	35.
	3663			275	ACASTVS II.	36.
	3671			268	*Ionica migratio.*	
	3685	VI. Albas S.	39.	253		
	3691			247	LABOTES IV.	37
	3699			239	ARCHIPPVS III.	19
	3718			220	THERSIPPVS IV.	41.
	3724	VII. Capetus S.	26.	214		
	3728			210	DORYSSUS V.	29
II.	3738			200		
	3750	VIII. Capys S.	28.	188		
	3757			181	AGESILAUS VI.	44.
	3659			179	PHORBAS V.	41.
	3778	IX. Calpetus S.	13.	160		
	3790			148	MEGACLES VI.	30.
	3791	X. Tiberinus S.	8.	147	*Hesiodus.*	
	3798	Tiberinus in Albula submersus.		140		
	3799	XI. Agrippa S.	41.	139		
	3801			137	ARCHELAUS VII.	60.
	3820			118	DIOGNETVS VII.	28.
					Homerus.	
	3830			108	OLYMPIA *ab Iphito, Lycurgo, Cleosthene.*	
		Spartanorum coloni ad Pometinos agros veniunt.				

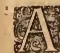
Sæc.	Per. Jul.	LATINA.		Ante Olymp.	GRÆCA.	
I.	3838			100		
	3840	XII. Allades S.	19.	98		
	3848			90	PHERICLES VIII.	19.
	3858	Allades in lacu Albano submersus.		80		
	3859	XIII. Alventinus S.	37.	79		
	3861			77	TELECLUS VIII.	47.
	3867			71	AXIPHEON IX.	20.
	3887			51	THESPIEVS X.	27.
	3896	XIV. Procas S.	23.	42		
	3901			37	ALCAMENES IX.	37.
	3914			24	AGAMESTOR XI.	20.
	3919	XV. Amulius S.	42.	19		
	3934			4	ÆSCHYLVS XII.	23.
	3938			I.	OLYMPIAS PRIMA.	
	3942			II.		
	3943	Romulus & Remus nascuntur.		2		
	3946			III.		
	3950			IV.		
	3954			V.		
	3957			4	ALCMÆON XIII.	(5.)
	3958			VI.		
	3960	ROMA CONDITA juxta Varronem.		3		
	3961	XVI. Numitor S.	2.	4		
	3962	ROMVLVS 37. Roma condita juxta Dionysium.		VII.	CHAROPS Archon decennal. 1.	
	3965	Sabinæ raptæ.		4		
	3966	T. Tatii cum Romulo bellum.		VIII.		
	3967			2	NABONASSARVS Babylone.	
	3969	T. Tatius Romæ regnat	5.	4.		
	3970			IX.	Bellum Messeniac. 1. Arctinus.	
	3971			2	Amphia capta	
	3992			3	ÆSIMEDES A. d. 11. Thucles in Sicilia.	
	3973			4	Syracusa condita.	

Per. Jul.	LATINA.		Olymp.	GRÆCIA.
3974	T. Tatius Lavinii interficitur.		X.	
3978			XI.	
3982			XII.	CLIDICUS A. d. III.
3986			XIII.	
3990			XIV.	*Ithome excisa.*
3992			3	HIPPOMENES A. d. IV.
3994			XV.	
3998	Romulus moritur.		XVI.	
3999	Interregnum per annum totum.		2	
4000	NUMA POMPILIUS	34.	3	
4002			XVII.	LEOCRATES A. d. V.
4004	Croton in Bruttiis condita.		3	
4006			XVIII.	
4010			XIX.	
4012			3	APSANDER A. d. VI.
4014			XX.	
4018	Tarentum a Partheniis conditum.		XXI.	
4022			XXII.	ERYXIAS A. d. VII.
4026			XXIII.	
4029			4	*Bellum Messeniacum II.*
4030			XXIV.	
4032			3	*Archontes annui facti.*
4033			4	*Chalcedon a Megarensibus condita.*
4034			XXV.	
4038			XXVI.	
4042			XXVII.	
4043	TULLUS HOSTILIUS	32.	2	
4046			XXVIII.	*Ira capta.*
4049	Alba Longa diruta cum stetisset annos 487.		4	

CAPUT SECUNDUM.

De AUSONIBUS, quando & unde venerint, Auruncis, Opicis, Oscis, Læstrigonibus, Cyclopibus.

1. Ausonum *conditor* Auson. 2. *qui* Atlantis *&* *Calypsus filius.* 3. Atlantis *ætas*, 4. *e qua colligitur tempus adventus* Ausonum, 5. *e* Scythia, *quod probatur ex moribus, statura, lingua, ducis patria.* 6. Ausonum *sedes: iidem qui* Aurunci. 8. Auruncæ *conditor* Auson, *auctore Festo,* 9. *quem Cluverius temere taxat.* 10. Auson *variante dialecto* Auron. 11. *iidem qui* Opici. 12. *Polybius cum Antiocho & Aristotele super hoc conciliatus.* 12. Opici *iidem qui* Osci 13. *qui populi ab iis progeminati.* 14. Aurunci *feri, alta statura, truci adspectu.* 15. *Homeri* Læstrigones. 16. *de quibus qualia de* Scythis. 17. *Proceritas occasio hyperbola Homerica, qua fecit gigantes,* 18. *imposuit Fazello, Cluverio, multis.* 19 *Lingua* Opica *vel* Osca *diversa a Græca & Phœnicia.* 20. *in usu apud* Siculos *antiquos unde & hi* Scythicæ *videntur originis.* 21. *Solvitur objectio de* Atlantis *patria.* 22. Atlas Ausonis *pater* Scytha. 23. *Fabula de vinculis* Promethei *explicatur.* 24. *contra Samuelem Bochartum.*

[1]
usones conditos ab *Ausone* ferunt, quem plurimi Ulyssis & Calypsus, nonnulli Ulyssis & Circes faciunt filium. Verum sic *Ausones* ante Trojanum bellum in Italiam non venissent, quod historiæ repugnat. Certe [a] Dionysius ante Oenottos in Italia fuisse non obscure prodit, quando sinum, qui occidentale Italiæ latus alluit, quique post a Tyrrhenis mare obtinentibus Tyrrhenus est appellatus, cum Oenotri appellerent, ex accolentium vocabulo *Ausonium* scribit dictum. Et [b] Nicander *Ausonas* ab Iapygis, Daunii & Peucetii, qui tres Lycaonis filii fuere, Oenotri fratres, exercitu pulsos tradit. Unde apparet *Ausonem* illum aut non fuisse Ulyssis filium, aut pro *Ausonum* duce non habendum.

> a l. 1. p. 9.
> b apud Antonin. Liber. c. 30.

[2] Et ut prius potius credam, Stephani [c] facit auctoritas, *Ausonem* a quo Siculum mare *Ausonium* appellatum ex Atlante & Calypso natum affirmantis. Quod cum melius gentis hujus antiquitati conveniat & ex antiquioribus procul dubio petitum sit, haud temere rejiciendum est. [3] Sed de Atlantis ætate non una fuit sententia, uti vel Eusebii Chronicon docere potest: in quo ad CCCCXXXI Abrahami annum, qui nonus & vicesimus ante Cecropem, legitur: *Quidam scribunt Prometheum & Epimetheum & Atlantem fratrem Promethei & Argum cuncta cernentem & Io filiam Promethei his fuisse temporibus, alii vero ætate Cecropis: nonnulli vero ante Cecropem annis sexaginta sive nonaginta.* [4] Quod si demus viginti annis post hoc tempus *Ausonem*, Atlantis filium, expeditionem in Italiam suscepisse, colonia hæc annis quatuor & octaginta super trecentos Trojæ excidium juxta Eusebium antevertisse deprehenditur; quo tempore nulla adhuc in Italia Pelasgorum, nulla Oenotrorum arma crepuerant.

> c apud Eustath. ad Dionys. v. 78.

[5] Unde autem hi coloni profecti sint & quæ prior illis patria fuerit difficile dictu est, cum veteres hic altissime sileant, [d] Ælianus αὐτόχθονας pronuntiet. Quod si conjecturis hic indulgere licet, *Scythicæ* originis suspicor, præcipue ex moribus & corporis proceritate, quibus hic populus insignis fuit, lingua etiam diversa a Græca & Phœnicia, denique ipsius *Ausonis* patria. Quod ut ordine ostendatur, primum in loca, in quibus *Ausones* habitaverint, inquirendum, deinde in gentes, quæ ab his ortæ circa eadem loca incoluerint aliud nomen usurpantes, auctorum natura linguaque retentis.

> d l. 9. V. H. c. 16.

[6] Et primo quidem apud veteres scriptores, *Ausones* in regionibus dextram sinistramque Liris ripam contingentibus late habitasse in confesso est. [7] Nec dubitatur, quin iidem vel eorum aliqui jam a principio *Aurunci* fuerint dicti. Unde tantam tribuit hisce antiquitatem Favorinus apud [e] Gellium, ut inter primos Italiæ incolas nominet: & [f] Festus *Auruncam* ab *Ausone* prodit conditam. [9] Quem eo nomine ut fabulosum a Cluverio taxatum nollem: scilicet, quoniam *Suessa Aurunca* demum a. 417 juxta Livium ædificata, atque ita multis post *Ausonem* seculis. De hac enim Festus haudquaquam intelligendus est; verum de *Aurunca* vetere, quam Sidicinos, postquam ab *Auruncis* relicta esset, delevisse idem Livius [g] alibi scribit. [10] Immo *Aurunca* ab *Aurone* procul dubio dicta; quomodo variante dialecto *Auson* appellatus est. *Arbosem* enim, auctore Festo, *pro arbore antiqui dicebant, & robosem pro robore. Majosibus, meliosibus, lasibus, fesiis; pro majoribus, melioribus, laribus, feriis.* Quibus addi ex [h] Quintiliano possunt *Valesii, Fusii, labos, vapos, clamos, passes.*

> e l. 1. c. 10.
> f v. Ausonia.
> g l. 8. c. 15.
> h l. 1. Inst. c. 15.

 [11] Vocati

[10] Vocati præterea *Opici* a Græcis præcipue & a Romanis *Osci*. Dubitare vetat
a l. 5. p. 242. Antiochus, antiquissimus auctor, apud [a] Strabonem Campaniam antiquitus ab *Opicis*
b l. 7. Polit. c. 10. habitatam, qui iidem etiam *Ausones* appellentur, referens. Item [b] Aristoteles, mare Tyrrhenum ut antiquioribus sic etiamnum suis temporibus accoluisse *Opicos* cognominatos *Ausones* testans. [11] Nec cum his Polybius pugnat apud [c] Strabonem *Opicos* & *Ausones*, tamquam diversas gentes, terras, quæ Vesuvio circumjacent incoluisse commemorans: quoniam huic de serioribus temporibus sermo, quibus vetus *Ausonum* gens sub singularibus nominibus veniebat primitivumque generis nomen parti duntaxat adhærebat. [12] Nec *Oscos* Romanorum ab *Opicis* Græcorum diversos fuisse facile adnimadvertet, qui eosdem mores utrisque adsignari, eadem loca utrosque incoluisse observaverit. Nec dubium quin *Osci* ex *Opici* fuerint facti, idque clare nos Verrius docet

c d. l.

d v. Oscum. apud [d] Festum: *Oscos, quos dicimus, ait Verrius, Opscos antea dictos, teste Ennio, cum dicat: De muris res gerit Opscus. Adjicit etiam, quod stupra inconcessa libidinis obscena dicantur, ab ejus gentis consuetudine inducta.*

[13] Ab his porro propagati *Sidicini*, *Sabini*, *Samnites*. A Samnitibus *Lucani*, *Hirpini*, *Campani* & *Frentani*. A Lucanis *Bruttii*. A Campanis *Mamertini*. Sabini, qui tamen ab aliis Umbrorum, ab aliis Laconum propago dicuntur, scissi in *Picentes*, *Vestinos*, *Marrucinos*, *Pelignos*; *Marsos*, *Æquos*, *Hernicos*. Quæ omnia ut latius probem, ad scopum nostrum haud pertinet, & ab aliis factum est.

[14] Jam videndum an aliquid singulare notatum de his gentibus earumve saltem antiquioribus apud historicos exstet, unde conjectura de *Scythica* origine, quam ante proposuimus, fieri possit. Tale autem quid de *Auruncis* invenio apud Dionysium
e l. 6. p. 36. [e] In descriptione belli, quod Romani contra hos gessere a. 259. juxta Varronem: cujus hæc sunt verba: Φιλοπόλεμον γὰρ δὴ τὸ τῶν Αὐρύγκων ἔθνος ἦν, καὶ τῷ μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ καὶ ὄψεως δεινότητι, πολὺ θηριῶδες ἐχούσῃ φοβερώτατον. *Gens enim Auruncorum bellicosa erat & corporis magnitudine & robore & truci oris adspectu feritatem maxime formidabilem præ se ferebat.* [15] Sic ut non videatur dubitandum,
f Plin. l. 3. c. 5. cum *Lastrigones* in iisdem locis habitasse certum sit, circa [f] Formiam scilicet ad dextrum Liris latus, quos Homerus facit gigantes, quin *Aurunci* Homeri *Lastrigones* fuerint. [16] Hisce autem Plinius *Scythicam* originem videtur tribuere lib. VII. cap. 2. *Esse Scytharum genera & quidem plura, quæ corporibus humanis vescerentur, indicavimus. Id ipsum incredibile fortasse, ni cogitemus in medio orbe terrarum ac Sicilia & Italia*
g Odyss. K. v. 98. *fuisse gentes hujus monstri, Cyclopas & Lastrigonas.* Certe Ulysses apud [g] Homerum *Lastrigonas* non modo anthropophagos facit & maxime inhospitales, sed pastores etiam & agriculturæ ignaros, quando dicit:

Ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ᾽ ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

quæ de *Scythis* veteres testantur. [17] Staturæ autem altitudo, qua præditos fuisse populos hosce adhuc diu post Homeri tempora jam ante ex Dionysio ostendimus, occasionem procul dubio Homero præbuit hyperbolæ, qua eos fecit *gigantes*. [18] Hoc autem Poëticum commentum sicuti olim a multis pro veritate acceptum est, ita superiori seculo propugnatorem nactum est strenuum, Thomam Fazellum: qui Siciliam antiquitus a *gigantibus* habitatam existimat, non quales nunc subinde & alicubi adhuc quotidie proveniant; sed quales nusquam amplius dentur, aut ex quo Homerus vivere desiit, dati fuerint. Et licet hæc sententia tam sit absurda ut tota propemodum natura ei reclamet, tamen insignes aliquot viri, Fazelli auctoritate inducti, quos inter etiam Philippus Cluverius, eam sequuti sunt. Verum cum de hac quæstione
h Orat. de Gigantibus. [h] singulatim a me actum est, de ea hic nihil amplius addo.

[19] Lingua porro *Opica* vel *Osca* quam fuerit diversa & a Græca & a Phœnicia vel Hebræa ostendunt vocabula, quæ ex ea nobis conservavit Grammaticorum diligentia. *Cascus*, vetus. *Casnar*, senex. *Dalivus*, insanus. *Famel*, servus. *Gela*, pruina. *Maësius*, Majus. *Mamers*, Mars. *Medix*, magistratus. *Medix tuticus*, summus magistratus. *Multa*, pœna pecuniaria. *Petora*, quatuor. *Pipatio*, clamor plorantis. *Pitpit*, quidquid. *Sollo*, totus. *Veja*, plaustrum. *Ungulus*, annulus. [20] Quoniam autem *Opica* lingua etiam in usu fuit apud antiquos Siculos, uti ante ex Platone & Stephano ostensum, hinc efficitur Siculos aut *Opica* esse originis, aut ex eadem gente, e qua *Opici* ortum duxere, proseminatos. Et quoniam prius historiæ veritati responsat, licet Hellanicus Lesbius, sed auctor parum sincerus, contra omnes alios
i l. 1. p. 18. scriptores, Dionysio [i] teste, hoc affirmaverit, posterius veritati convenire videtur. Atque ita satisfecimus quæstioni supra in hunc locum rejectæ.

[21] Sed

[11] Sed quomodo, regeret aliquis, *Ausones* cum ductore suo *Ausone* Atlantis filio e Scythia deduci possunt, cum Atlas non adscribatur Scythis sed Afris. Respondeo, ut plures Joves, Mercurii, Hercules, sic plures etiam fuere Atlantes. [a] Servius tres enumerat, unum Maurum, qui maximus, alterum Italum Electræ patrem, unde natus est Dardanus; tertium Arcadicum, patrem Majæ. Sed cum Græci & Varro, eodem [b] teste, Dardanum non ex Italia sed de Arcadiæ urbe Pheneo oriundum dixerint, Italum hunc Atlantem agnovisse non videntur. [12] Et cum Prometheus Atlantis frater & Promethei filius Deucalion Scythæ fuerint, efficitur Atlantem Atlantisque filium Ausonem pariter Scythas fuisse. [13] Certe Herodorus [c] in libro, quem de Vinculis Promethei scripsit, Promethum refert Scytharum regem fuisse, qui cum subjectis res ad victum necessarias propter continuas Aquilæ fluminis inundationes præbere non posset ab illis vinctus sit: hunc autem fluvium ab Hercule deinceps in mare derivatum. Et similiter [d] Agrœtas lib. XIII. Scythicorum, Aquilam dicit fluvium, Hepar præcipuam Promethei regionem Aquilæ inundationibus desolatam. Et procul dubio ab hac aut simili caussa, ista poëtarum fabula de Prometho ad Caucasum alligato, aquila jecur ejus depascente & Hercule aquilam interficiente nata est. [14] Certe multo verisimiliora hæc videntur [e] Samuelis Bocharti conjectura, qua eam refert ad significationem vocabuli *Magog*, quod deducit a verbo Hebræo, quod de anima & corde usurpatum dissolvi & contabescere significat. Præterquam enim quod hæc longius petita sint, falsæ etiam hypothesi innituntur, tamquam *Prometheus* [f] Ἰαπετιονίδης, esset *Magog* Iapheti filius. Tota enim Chronologia sententiæ huic adversatur. Qua invita propter hanc aut illam similitudinem homines diversis nominibus præditos temere nimis & incogitanter confundi hodie videas. Teneamus igitur tamquam verisimile *Ausones* Scythicæ originis esse.

a ad l. 8. Æn. v. 134.
b ad l. 3. Æn. v. 167.
c Apud Apollonii Schol. l. 2. v. 125.
d Ibid.
e l. 2. Phaleg. c. 2. p. 13.
f Apollon. Rhod. l. 3. v. 1085.

CAPUT TERTIUM.

De PELASGORUM temporibus & rebus.

1. Pelasgos ante Oenotros *in Italiam venisse communis olim sententia, 2 quam deseruit Dionysius 3. invita temporis ratione: 4. quoniam ex septemdecim generationibus quas numerat ab* Oenotro *ad Troja expugnationem novem priores singula annos continent septemdecim, quod toties repetitum contra naturam, posteriores singula quadraginta: tum quod datis annis 495, quot minimum ex hypothesi ejus de* Pelasgi *ætate surgunt,* Oenotri *ante* Ausonas *advenissent, quod ipse alibi negat. 5. objectio contra hac, solvitur. 6. Advenerunt autem ex* Thessalia. *7. Cluverius negat perperam adventus hujus tempus adnotatum, 8 cum Dionysius temporibus* Deucalionis *adscribat, 9. Diodorus in ipsum* Deucalioneum *diluvium conjiciat. 10. ipse* Deucalionis *tempora non ignoraverit. 11. Cluverio imposuit versio Dionysii male fida, 12 qua corrigitur. 13. Qua post adventum* Pelasgis *accidere. 14. Oraculum iis datum. 15. Pro* L. Mamius *apud Dionysium legendum* L. Mamilius. *16. quis? 17 non* T. Manilius. *18. quando* Pelasgi *Apenninos transierint, incertum 19. altera ante Trojanum bellum ætate defecere. 20. parte eorum utcumque se tuente. 21. cui tandem nihil præter* Crotonam *in* Etruria *reliqui. 22. cujus meminit Herodotus. 23. Hæc Umbrorum prius, a* Pelasgis *denominata ex* Gyrtone Thessaliæ. *24. Theopompus vocat* Gortynæam. *25.* Pelasgi *quomodo defecerint. 26. dicti* Pelargi. *27.* Pelasgi *quare pro rusticis.*

2 P*elasgos* Oenotris præponimus contra Dionysii ordinem. Hic enim diligentissimus licet & perspicacissimus alias, humanitus aliquid nobis passus videtur, primum in eo, quod Aborigines putaverit esse Oenotros, deinde, ut vara vibiam sequitur, quod Oenotros contra communem sententiam ante *Pelasgos* adventasse crediderit. Prius sequenti, posterius hoc capite ostendere conabimur. Romani itaque *Pelasgos* primos fuisse, qui post Aborigines e Græcia in Italiam venerint, firmiter crediderunt. Unde Plinius constanter Oenotris præponit lib. III. cap. 5. *Latium antiquum a Tiberi Circejos servatum est mille passuum quinquaginta longitudine. Tam tenues primordio imperii fuere radices. Colonis sæpe mutatis tenuere alii aliis temporibus. Aborigines, Pelasgi, Arcades, Siculi, Aurunci, Rutuli.* & paullo post: *A Silaro regio tertia & ager Lucanus Brutiusque incipit: nec ibi rara incolarum mutatione. Tenuerunt eam Pelasgi, Oenotri, Itali, Morgetes, Siculi, Græciæ maxime populi, novissime Lucani a Samnitibus orti duce Lucio.* Cui Concinit Scymnus Chius in Periegesi: [g]

g v. 221.

Μετὰ τὴν Λιγυστικὴν Πελασγοί δ' εἰσὶν, οἱ
Πρότερον κατοικίσαντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.

Post

Post Ligusticam Pelasgi sunt, qui
Primi coloni e Græcia profecti.

ª Nihilominus Dionysius, ut commento suo de Oenotris Aboriginibus velificaretur *Pelasgos* diu post Oenotros advenisse contendit. ¹ Videndum itaque an temporis ratio admittere hanc sententiam possit. Affirmat Dionysius Oenotrum septemdecim ætatibus sive generationibus Trojæ excidio fuisse superiorem, quinque Phoroneo inferiorem: sic ut Phoroneus, secundus Argivorum rex, Inachi filius, una & viginti generationibus eumdem casum antecesserit. A Phoroneo secundam generationem fuisse Nioben, tertiam Pelasgum, quartam Lycaonem, quintam Oenotrum, Arcadum
a l. 1. p. 9. in Italiam deductorem. Hæc ª ubi Oenotrorum evolvit antiquitates: quæ ne quis putet infideliter excerpta, en ipsius verba: Εἰ δ' ἐστὶν ὁ τούτων λόγος ὑγιής, οὐκ ἂν ἑτέρου τινὸς εἴησαν ἄποικοι γένους, ἢ τοῦ καλουμένου νῦν Ἀρκαδικοῦ. Πρῶτοι γὰρ Ἑλλήνων οὗτοι περαιωθέντες τὸν Ἰόνιον κόλπον, ᾤκησαν Ἰταλίαν, ἄγοντος αὐτοὺς Οἰνώτρου τοῦ Λυκάονος. ἦν δὲ πέμπτος ἀπό τε Αἰζείου (Αἰζίου MS. hic & paullo post) καὶ Φορωνέως, τῶν πρώτων ἐν Πελοποννήσῳ δυναστευσάντων. Φορωνέως μὲν γὰρ Νιόβη γίνεται. ταύτης δὲ υἱὸς καὶ Διός, ὡς λέγεται, Πελασγός. Αἰζείου δὲ υἱὸς Λυκάων· τούτου δὲ Δηιάνειρα θυγάτηρ· ἐκ δὲ Δηιανείρας καὶ Πελασγοῦ Λυκάων ἕτερος. τούτου δὲ Οἴνωτρος, ἑπτακαίδεκα γενεαῖς πρότερον τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων. Ὁ μὲν δὴ χρόνος ἐν ᾧ τὴν ἀποικίαν ἔστειλαν Ἕλληνες εἰς Ἰταλίαν, οὗτος ἦν. *Quod si istorum* (Catonis & Sempronii, Aborigines genus Græcos dicentium) *sermo est sanus, non possunt coloni esse ullius alterius generis quam Arcadici. Nam hi primi Græcorum duce Oenotro Lycaonis filio, Ionico sinu trajecto, Italiam habitarunt. Hic autem quintus erat ab Æzio & Phoroneo, qui primi in Peloponneso regnarunt. Ex Phoroneo enim Niobe, ex hac & Jove, ut fertur, Pelasgus natus. Æzii vero filius Lycaon: hujus filia Deianira: ex Deianira & Pelasgo Lycaon alter genitus: ex hoc Oenotrus, septemdecim generationibus* (ita hic vertendam vocem γενεαῖς capite sequenti docebimus) *ante Trojanam expeditionem. Hoc igi-*
b l. 1. p. 14. *tur est tempus, quo colonia a Græcis in Italiam missa fuit.* ᵇ Postea ait *Pelasgos*, a rege *Pelasgo*, Jovis & Niobes, Phoroneo natæ, filio nomen sortitos, ἕκτῃ δὲ ὕστερον γενεᾷ, *sexta generatione post Pelasgum* (ergo tertia post Oenotrum) relicta Peloponneso petiisse Thessaliam, Hæmoniam tunc appellatam: coloniæ duces fuisse Achæum, Phthium & Pelasgum: πέντε δὲ μείναντες αὐτόθι γενεάς, *illic habitantes per quinque generationes* (quare ad octavam usque post Oenotrum) summopere floruisse: tandem περὶ τὴν ἕκτην γενεὰν, *circa sextam generationem* (nonam post Oenotrum) a Curetibus Lelegibusque, qui Ætoli postea & Locri sint appellati, ductu auspiciisque Deucalionis τοῦ Προμηθέως inde expulsos. Quæ satis conveniunt cum Pelasgorum regum serie,
c l. 1. p. 22. quam ᶜ idem ex Hellanico adducit, in qua a *Pelasgo* usque ad *Nanam*, qui a Græcis pulsus est, numerantur generationes quinque: *Pelasgus, Phrastor, Amyntor, Teutamides, Nanas.* Contigit igitur expulsio hæc nona generatione post Oenotrum, quæ eadem octava est ante Trojæ halosin retro numeratione facta. Ab Oenotro enim ad Trojam captam, vel Trojanam, ut loquitur, expeditionem, juxta Dionysium generationes fuere septemdecim, sic ut Oenotrus unam ipse ex illis constituerit.

Jam dividamus hoc intervallum septemdecim generationum in duas partes, quarum prior ab Oenotro usque ad ejectos e Thessalia Pelasgos per Deucalionem, vel ad Deucalioneum diluvium, novem generationes capiat, posterior ab hoc termino ad Trojæ expugnationem generationes octo. Hactenus nihil in Dionysii calculis erratum videtur, scilicet quoniam error sub involucris generationum tegitur. ᵃ Detrahamus igitur hanc vestem & vice generationum subjiciamus annos e Chronologia istorum temporum petitos, ut ἀνιστορησία appareat. In posteriore parte, in qua diximus octo esse generationes, a diluvio Deucalioneo usque ad Trojæ excidium anni sunt juxta Eusebium trecenti quatuor & quadraginta: in priore, in qua novem posuimus, ab Oenotro usque ad dictum diluvium tantum deprehenduntur circiter anni centum unus & quinquaginta. Sic ut in posteriore γενεὰ contineat annos quadraginta residuis adhuc quatuor & viginti: in priore tantum septemdecim. Sed unde collegisti, interrumpet quis, centum istos cum uno & quinquaginta annos prioris intercapedinis? Ex Eusebio pariter: additis scilicet ad novem γενεὰς, quibus illa definitur, tribus aliis, ut sic Niobes tempora attingerem, cujus frater Apis apud Argivos ducentis undecim annis ante Deucalionis diluvium regnare exorsus est. In ducentis enim & undecim duodecies

cies reperiuntur septemdecim cum residuis septem: novies septemdecim reddunt unum quinquaginta super centum. Ex hac summa annorum γενεᾶς in utraque hujus intervalli parte constituentium diversitate, inprimis vero brevitate γενεῶν primæ intercapedinis, septemdecim videlicet annorum, quæ novies repetita contra naturam videtur: tum etiam consummatione annorum, utriusque intercapedinis quadringentorum scilicet quinque & nonaginta, (unde sequeretur, ut sequente capite adstruemus, Oenotrum diu ante Ausonas, quod ipse Dionysius negat, in Italiam venisse) patet Dionysium ut Oenotros faceret Aborigines, Pelasgum Lycaonis patrem, Oenotri avum, confudisse perperam cum Pelasgo Niobes filio, & sic fecisse antiquiorem, quam temporis ratio patitur: quod erat demonstrandum.

[5] Nec est quod aliquis contra hæc pro Dionysio adducat Eusebium regni Argivorum exordium fecisse recentius quam oportuit, aut ab iis Chronologis factum, quos Dionysius sequutus est, & propterea minus recte ad Eusebii Canones Dionysii septemdecim generationes exigi: quoniam vel hoc dato remanet non modo difficultas de Ausonibus ante mota, verum & augetur. Sed minime hoc dari potest. Eusebius enim initium Inachi ad annum posuit ante primam Olympiadem 1079 qui Periodi Julianæ 2857. ex Castoris Rhodii, nobilis Chronographi & Dionysii æqualis sententia: hanc vero fuisse communem ex Varronis verbis apud Gellium lib. 1. cap. 16. colligere licet: *Ad Romuli initium plus mille & centum annorum est*. temporis scilicet cogniti. Ab Inachi enim exordio usque ad Palilia Varroniana, juxta Castorem, anni sunt 1102.

[6] Sed alterum quod idem Dionysius affirmat *Pelasgos* Thessalia a Deucalione pulsos pro certo tenendum est. Ex his autem alios [a] ait occupasse Cretam, alios Cycladum insulas petiisse, alios Hestiotidem, Olympo & Ossæ subjectam regionem, alios Bœotiam, alios Phocidem & Eubœam, alios Asiam & maritima circa Hellespontum loca, præcipue Lesbon: longe vero maximam partem ad Dodonæos consanguineos commigrasse. Hos vero cum aliquantisper apud illos essent commorati & viderent præ multitudine se ibi amplius ali non posse adhibito Oraculo responsum tulisse, ut Italiam peterent. Sic conscensis navibus mare Hadriaticum transgressos, ad Spinetium, unum e Padi ostiis, appulisse, ibique Spinam oppidum condidisse. Postea superatis Apenninis Umbrorum terris incubuisse & cum ab his summoverentur, contulisse se in Aboriginum regionem, atque apud Cutiliam castra posuisse. Ibi repente ex hostibus Aboriginum socios factos propter duas caussas, quas paullo post referemus. De tempore enim prius anquirendum est. a l. 1. p. 14.

[7] Turbat autem hic aliquid Cluverius, dum expresse [b] negat tempus, quo *Pelasgi* primum in Italiam advenerint, aut a Dionysio aut a quoquam alio scriptore notatum. b l. 4. It. Ant. p. 1330.
[8] Fateor annum adventus *Pelasgorum* non adnotasse Dionysium, sed utique tempus notavit, quando ait eum contigisse Deucalionis temporibus, quæ nulli non dicta fuere, propter famigeratissimum illud diluvium, quod ab eo habet nomen, & decem annis contigit serius, quam regnare in Lycoria exorsus, juxta Pontacenam Eusebii editionem, vel quatuordecim, secundum Scaligerianam; scilicet tricesimo primo Cecropis; & per consequens trecentesimo, quarto & quadragesimo, juxta eumdem, ante Trojæ captæ Epocham.

[9] Immo Diodorus Pelasgorum transitum in ipsum Deucalionei diluvii tempus[c] perspicue conjicit lib. XIV his verbis: Καθ' ὃν δὴ καιρὸν μάλιστα Ῥήγιον ἐπολιόρκει Διονύσιος, οἱ κατοικοῦντες τὰ πέραν τῶν Ἄλπεων Κελτοὶ, τὰ στενὰ διελθόντες μεγάλαις δυνάμεσι κατελάβοντο τὴν μεταξὺ χώραν τοῦ τε Ἀπεννίνου καὶ τῶν Ἄλπεων ὀρῶν, ἐκβάλλοντες τοὺς κατοικοῦντας Τυρρηνούς. Τούτους δ' ἔνιοί φασιν ἀπὸ τῶν ἐν Τυρρηνίᾳ δώδεκα πόλεων ἀποικισθῆναι. Τινὲς δέ φασι Πελασγοὺς, πρὸ τῶν Τρωικῶν ἐκ Θετταλίας φυγόντας τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος γινόμενον κατακλυσμὸν, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ κατοικῆσαι. *Quo tempore vero Dionysius Rhegium arctissima obsidione premebat, Galli, qui transalpinas regiones inhabitabant, validis claustra illa copiis transgressi, terras inter Apennini & Alpium juga occupant, Tyrrhenis, qui illic habitabant, ejectis. Hos nonnulli e duodecim Tyrrheniæ oppidis eo deductas tradunt. Alii Pelasgos eos faciunt, qui ante belli Trojani tempora Deucalionis e Thessalia diluvium fugientes ibi locorum consederint.* Si enim fugerunt hoc diluvium, ergo fuga hæc illius tempore facta est. Unde c p. 453.

patet *Pelasgos* revera ante Oenetros, qui demum post illud profecti sunt, ut deinceps ostendemus, in Italiam venisse.

Nec ex Eusebio tantum constat de Deucalionis tempore, sed ex Marmore item Pario, in Britannia primum publicato, cum hac tantum exigua differentia, quod Marmor Deucalionis regni exordium anno tribuit Cecropis nono. Eusebius (Scaligeri) sexto deci-
a l.3.tt.Ant. p.815. mo. [10] Nec ignota fuere ipsi Cluverio Deucalionis tempora, cum [a] alibi ex veteris cujusdam auctoris Chronographio, in quo aliquot temporum intervalla a Deucalionis diluvio ad Olympiadum initium apud Clementem notata sunt, colligat diluvium hoc annis trecentis viginti Trojæ expugnatione esse anterius.

[11] Scilicet Cluverium in falsam hanc sententiam Sigismundi Gelenii versio traxit, in
b l. 1. p. 15. qua verba, quibus moram, quam apud Dodonæos traxere *Pelasgi*, describit, [b] *χρόνον μέν τινα σύμμετρον αὐτόθι διέτρεψαν.* redduntur: *ibique manserunt sat longo tempore.* Inde enim credidit tempus profectionis *Pelasgorum* ex Epiro a Dionysio non signatum. [12] Sed vertere debuit Interpres: *ibique manserunt tempus modicum* Nam ut taceam verba Græca alium sensum non pati, cuivis judicatu facile est Deucalionis rationes haud tulisse, ut diu in tam propinquo isti, quos patria multaverat, commorarentur: scilicet ne revertendi animum acciperent.

[13] Adserto sic adventus tempore addamus reliquam historiam. Postquam igitur anno 752 ante primam Olympiadem, qui Periodi Julianæ 3186, quo diluvium Deucalionis contigit, juxta Eusebii calculum, sed in Trojæ Epocha ad Eratosthenis Canones correctum, in Italiam appulsi essent primo ad Spinetium; refert Dionysius inde superatis Apenninis primum infestasse Umbros, ab his rejectos Aboriginum terras invasisse, & repente apud Cutiliam ex hostibus eorum amicos factos, propter duas fere caussas: primo, quod in lacu, urbi huic adjacente, videretur insulam natantem, cum ab Oraculo Dodonæo moniti essent ibi sedes ponere, ubi insulam natantem vidissent apud urbem Cotylen: deinde quod ipsi Aborigines, diuturno contra Siculos bello fessi, novos hostes rebus suis haudquaquam conducere putarent. Ita receptos ab Aboriginibus in agri partem ea conditione, ut bellantibus contra Siculos adjutorium facerent, effecisse tandem, ut Siculi sedibus suis exturbati Italiam relinquere coacti fuerint.

[14] Allegat Dionysius ad comprobandam Oraculi, paullo ante memorati, fidem, quod *Lucius Mamius* auctor non obscurus, in templo Jovis sacro tripodi versus hos antiquis literis inscriptos se vidisse testatus sit:

Στείχετε μαιόμενοι Σικελῶν Σατορνίαν αἶαν
Ἠδ᾽ Ἀβοριγινέων Κοτύλην, οὗ νᾶσος ὀχεῖται·
Οἷς ἀναμιχθέντες, δεκάτην ἐκπέμψατε Φοίβῳ,
Καὶ κεφαλὰς Κρονίδῃ καὶ τῷ πατρὶ πέμπετε φῶτα.

Ite quærentes Siculorum Saturniam terram
Atque Aboriginum Cotylen, ubi insula natat:
Quibus permisti decimas mittite Phœbo
Et capita Diti & patri mittite lumina.

c l. 1. Sat. c. 7. [c] Macrobius e Varrone hujus & coloniæ & Oraculi meminit: sed in ultimo versu pro
d v. Ἀβοριγῖνες. Κρονίδῃ ibi legitur Ἅδῃ. Apud [d] Stephanum nulla scripturæ mutatio conspicitur. Quis autem iste Λεύκιος Μάμιος, ἀνὴρ οὐκ ἄσημος, cujus auctoritate Dionysius Oraculum hoc profert? Apud Romanos, quantum observavi, nulla gens senatoria hoc nomine fuit. Unde jam dudum viris doctis pro corrupto locus iste haberi cœpit. [15] Suspicor a Dionysio scriptum Λεύκιος Μαμίλιος, [16] ut intelligatur is, qui Plinio *diligentissimus togatorum, Senator maximis nobilis doctrinis, doctore nullo.* Etsi enim hic in
e l. 10. c. 2. f Plin. Exerc. p. 549. vulgatis [e] Plinii codicibus *Manilius* audit, in scriptis, [f] Salmasio teste, *Mamilius* vocatur. Quo in loco etiam de ætate ejus patet e Consulibus, quibus scripsisse eum dicit *P. Licinio, Cn. Cornelio*; qui Consulatum gessere a. 657. In *Mamilia* autem gente quæ Romæ valde antiqua, quippe originem suam a *Mamilia* Telegoni filia arcessens, *Lucii* prænomen haud insolens fuit. [17] Certe *T. Manilium*, cujus testimonio Cicero utitur in
g c. 14. oratione pro Q. [g] Roscio, etsi pro docto hoc Senatore, cujus Plinius meminit, habea-
h Ger. Vossio de H. L. tur a viro [h] docto, ab eo esse diversum vel inde patet, quod licet a Cicerone laudetur, ab eruditione tamen non commendetur: hic enim locus, quoties suppetit, a Cicerone relinqui non solet.

[18] Quando autem *Pelasgi* primum Apenninos transierint atque in agri partem ab Aborigini-

ginibus recepti sint non tradit Dionysius: nec mirum, cum exacta temporis memoria apud *ἀναλφάβητος* conservari non potuerit. Verisimile tamen fœdus istud cum Aboriginibus aliquot annis adventu illorum esse posterius, uti ex bello, quod inter Aborigines & Siculos gestum, colligere est. Nam cum Aborigines diu illud sustinuissent propriis viribus, tandem accessione *Pelasgorum* haud difficulter profligavere. Sic ut tandem Siculi anno octogesimo ante Trojæ expugnationem, uti ante ostensum, Italiam relinquere coacti fuerint. [19] Post hanc Siculorum fugam non admodum longo tempore, δεύτερα scilicet γενεᾷ πρὸ τ Τρωικῶν, *altera ante Trojanum bellum ætate*, [a] Dionysio teste, res Pelasgorum deficere cœperunt, [20] sic ut nihilominus pars quædam nomen *Pelasgicum* utcumque adhuc tueretur, cui tandem nihil præter *Crotonam*, oppidum Etruriæ vetustissimum, reliqui mansit. a l. 1. p. 20.

[21] Herodotus [b] in hac urbe, quam Κρηστῶνα vocat ὑπὲρ Τυρσηνῶν, adhuc suo tempore veterum *Pelasgorum* linguam obtinuisse auctor est, convenientem cum Placianorum sermone, *Pelasgici* pariter generis in Hellesponto habitantium, a vicinorum vero Tyrrhenorum Idiomate plane diversam. [22] Etsi autem hæc urbs ante *Pelasgorum* in Italiam adventum jam exstiterit, ereptam enim Umbris per *Pelasgos* prodit Dionysius [c], nomen tamen *Crotona* a *Pelasgis* tulisse videtur. Nam in Thessalia, unde illi a Deucalione pulsi erant, antiquissima fuit urbs, nomine Γύρτων vel Γυρτώνη, in cujus memoriam patriæ urbis appellationem repetiisse videntur. Γ enim & K frequenter permutantur, uti etiam T & O; & caninæ transpositio omnibus ferme linguis familiaris est. [23] Theopompus urbem hanc Γορτυναίαν dixit auctore [d] Tzetze: Θεόπομπός φησιν, ὅτι παραγενόμενος ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ τὰ περὶ τὴν Πηνελόπην ἐγνωκὼς ἀπῆρεν εἰς Τυρσηνίαν καὶ ᾤκισεν εἰς Γορτυναίαν, ἔνθα καὶ τελευτᾷ. *Theopompus auctor est Ulyssem, postquam reversus esset & Penelopes vitam cognovisset, profectum fuisse in Tyrrheniam & habitasse Gortynæa ibique defunctum.* b l. 1. c. 57. Dionys. l. 1. p. 23. c l. 1. p. 18. d in Lycophr. v. 806.

[24] Dicuntur autem *Pelasgi* partim mortalitate exstincti partim Oraculo compulsi Italiam rursus relinquere. [25] Fuerunt autem plus quam ullæ aliæ gentes ad migrationes præcipites, unde Strabo [e] ab Atticis πελαργοὺς ait appellatos, quod *ciconiarum* more hinc inde vagarentur. Terræ autem eorum in Italia a vicinis Tyrrhenis occupatæ sunt. Qui vero remanserunt, serviles operas in colendo agro aliis præstitisse Stephanus docet v. Χίος. Οὗτοι δὲ πρῶτοι ἐχρήσαντο θεράπουσιν, ὡς Λακεδαιμόνιοι τοῖς Εἵλωσι, καὶ Ἀργεῖοι τοῖς Γυμνησίοις, καὶ Σικυώνιοι τοῖς Κορυνηφόροις, καὶ Ἰταλιῶται τοῖς Πελασγοῖς, καὶ Κρῆτες Δμωίταις. *Hi vero primi usi sunt famulis, ut Lacedamonii Helotis & Argivi Gymnesiis & Sicyonii Corynephoris & Italiota Pelasgis & Cretes Dmoïtis* Hinc Cicero [f] alibi *Pelasgos* pro rusticis ponit, & Apollonio [g] Πελασγὶς αἰθυίη dicitur. e l. 5. p. 221. f l. 2. de Fin. c. 4. g l. 3. v. 1322.

CAPUT QUARTUM.

De OENOTRORUM temporibus & rebus, Peucetiis, Chonibus.

1. Oenotros *Dionysius perperam facit* Aborigines. 2. *quare.* 3. *a quibus deducti*, 4. *& quando. Cluverii error in definienda* γενεᾷ *apud Dionysium annis xxvij notatus.* 5. Pelasgi *duo: alter Niobes filius, Phoronei nepos; alter Arcas indigena, pater* Lycaonis, *qui Cecropis, avus* Nyctimi, *qui Deucalionis æquales.* 6. γενεὰ *Dionysio dupliciter sumitur aut pro circuitu annorum xxx.* 7. *(apud alios auctores aliter, apud neminem pro xxvij)* 8. *aut pro generatione vel successione per generationem* 9. *Posteriore modo xvij* γενεαὶ *ab* Oenotro *ad bellum Trojanum apud hunc intelligenda.* 10 *ut patet ex Alcmena, quæ sexta decima a Niobe.* 11. *Sed Pausanias* Pelasgum Lycaonis *patrem* Oenotri *avum juxta antiquissimos auctores multo facit juniorem, a* Nyctimo Lycaonis *filio*, Oenotri *fratre ad* Agapenorem, *sub quo Troja capta, numerans generationes veras septem, successiones novem* 12. *cujus sententia vera, non Dionysii.* 13. *quoniam juxta Dionysianam* Ausones *non advenissent ante* Oenotros, *ut ipse alibi ponit,* 14 *tum quia tempora* Lycaonis, Nyctimi, Arcadis *reclamant antiquitati* Pelasgo *a Dionysio tributa* 15. *denique quoniam Dionysiana sententia gravi laborat ἀναχρονισμῷ.* 16. *Verum tempus adventus* Oenotrorum *ostenditur.* 17. *Occuparunt regionem inter.* Lametinum *&* Scyletinum *sinus, quæ* Oenotria, *mox extensis* Tarentum *&* Pæstum *usque terminis ab* Italo *rege* Italia. 18. *Sub* Morgete *divisi in.* Siculos, Morgetes, Italos. 19. *ex Antiocho probatur non esse* Aborigines 20. *servorum* 21. *non semper fixi.* 22 Morgantia *in Samnio &* Morgantium *in Sicilia a* Morgetibus *conditum.* 23. Peucetius *conditor* Peucetiorum. 24. *de* Daunio *&* Iapyge *memoria incerta.* 25. Chones *vel* Chaones Oenotrorum *coloni.*

Se-

[2] Sequuntur *Oenotri*, sive Arcades, qui sub *Oenotri*, *Iapygis*, *Daunii* & *Peucetii*, Lycaonis filiorum, ductu ulrimum Italiæ angulum occuparunt, septemdecim ætatibus prius quam ad Trojam bellatum est, juxta Dionysium, [a] qui Aborigines horum subolem credidit, uti jam ante diximus: primo quoniam juxta Catonem atque Sempronium hæc gens Græcanica fuerit; Oenotri autem primi e Græcis, ut putavit perperam, qui Italiam colonia frequentaverint: tum quod Aborigines nomen traxisse videantur a montibus, in quibus principio habitaverint. [3] Sed jam ostendimus ante *Oenotri* tempora Italiam Græcos colonos habuisse ex Historia Sacra, & argumentum ab etymologia minus vera petitum procedere non potest.

a l. 1. p. 9.

[1] Adducit autem [b] Dionysius pro deductoribus hujus coloniæ duos fratres *Oenotrum* & *Peucetium*, Lycaonis filios. [c] Nicander *Oenotrum* tacens Ausonas scribit ab *Iapygis*, *Daunii* & *Peucetii*, Lycaonis filiorum, exercitu pulsos. Pausanias [d] tantum deductionis *Oenotri* meminit. Apollodorus Lycaonem ex variis matrimoniis suscepisse quinquaginta filios prodit, eosque omnes annumerat: sed in tanto populo e paullo ante nominatis solus exstat *Peucetius*. [e] Tzetzes ex quinquaginta, quos largitur, duodecim tantum exprimit, qui reperiuntur apud Apollodorum. Dionysius Lycaoni tribuit filios duos & viginti & ex his tantum nominat *Oenotrum* atque *Peucetium*.

b l. 1. p. 9. & 11.
c apud Anton. Lib. c. 31.
d l. 8. p. 458.
e ad Lycophr. v. 481.

[4] Quando autem nobilissima hæc colonia deducta est? ἑπτακαίδεκα, inquit [f] Dionysius, γενεαῖς πρότερον τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων. Hanc temporis intercapedinem [g] Philippus Cluverius CCCCLIX annis circumscribit: quoniam Dionysium singulis γενεαῖς tribuere septem & viginti annos existimat; ex eo, quod Romam γενεᾷ sextadecima post Ilium captum tradat conditam [h] duobus locis, idemque [i] bis pariter Epocham hanc CCCCXXXII post Trojæ halosin adscribat. Sed non est ita. [5] Primo, quoniam intervallum ab *Oenotro* usque ad Trojam captam plures annos continet, quam CCCCLIX, si Pelasgus, uti Dionysius sentit, Niobes filius, Phoronei nepos fuerit: pauciores, si Pelasgi filius Lycaon Cecropis, Lycaonis Nyctimus Deucalionis æquales fuerint, uti ab aliis proditur. Secundo, quoniam γενεὰ apud Dionysium, quoties pro certo annorum circuitu ponitur triginta annos capit, non septem & viginti. Utrumque porro videndum est. Ab *Oenotro* ad Trojam captam effluxisse plures quam CCCCLIX annos, si Pelasgus pro Niobes filio, Phoronei, secundi regis Argivorum nepote habendus sit, patet ex annis regum Argivorum & Micenarum apud Eusebium, qui ab Apis, qui Niobes frater, exordio ad Agamemnonis quintum decimum annum, quo Troja expugnata est, numerat annos DLXV. Pauciores vero annos complectitur idem hoc intervallum, si Pelasgum Lycaonis patrem non ex Niobe Phoronei genitum cum Pherecyde & Acusilao, quos Dionysius secutus est, statuamus; sed cum Hesiodo [k], Asio [l], Æschylo [m] faciamus indigenam diu post Niobes tempora natum, cujus filius Lycaon Cecropis, nepos Nyctimus Deucalionis σύγχρονοι fuerint. A Cecrope enim usque ad Trojæ excidium Eusebius numerat annos duntaxat CCCLXXVI. Ex quibus perspicitur Cluverii collectioni de annis CCCCLIX Chronologiæ rationes penitus adversari.

f l. 1. p. 9.
g l. 4. It. Ant. c. 16. p. 1325.
h l. 1. p. 36. l. 2. p. 77.
i l. 1. p. 57. l. 2. p. 78.
k apud Apollod. l. 3. Bibl. p. 201.
l apud Pausan. l. 8. p. 456.
m Suppl. v. 258.

[6] Sed regerit Cluverius, nihilominus Dionysium pro unaquaque γενεᾷ computare annos septem & viginti in duobus locis. De hoc igitur porro videndum. Et primo quidem largior in annis CCCCXXXII sexies decies contineri septem & viginti, sed inde sequi γενεὰν apud Dionysium annis septem & viginti definiri pernego. Si enim hoc inde sequeretur, Dionysius sibi ipse contradiceret triginta annorum circuitu *ætatem* alibi circumscribenti. Ut [n] quando Pythagoram τέσσαρσι γενεαῖς ὅλαις Numa posteriorem docet, subjungendo mox, Numam regnum apud Romanos auspicatum ἐπὶ τῆς ἑκκαιδεκάτης Ὀλυμπιάδος μεσούσης, Pythagoram in Italia docere cœpisse μετὰ τὴν πεντηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. *A tertio* enim *anno incipiente Olympiadis sexta decima* ad *quartum quinquagesima* completum anni deprehendentur CXXXVIII, qui divisi per triginta dant *ætates* quatuor, triginta annorum singulas, superfluis annis octodecim. Quod si Dionysius septem & viginti annis ætatem definivisset, utique non τέσσαρσι γενεαῖς ὅλαις sed πέντε dixisset: cum in CXXXVIII quinquies reperiantur septem & viginti, residuis adhuc tribus. Similiter agens de dynastia Aboriginum, δευτέρᾳ δ᾽ ὕστερον, [o] inquit, γενεᾷ μετὰ τὴν Ἡρακλέους ἄπαρξιν, ἔτει δὲ πέμπτῳ καὶ πεντηκοστῷ, μάλιστα

n l. 2. p. 120.
o l. 1. p. 35.

λιστα, ὡς αὐτοὶ Ῥωμαῖοι λέγουσι βασιλεὺς μὲν Ἀβοριγίνων ἦν Λατῖνος ὁ Φαύνου, γόνος δὲ Ἡρακλέους, πέμπτον καὶ τριακοστὸν ἔτος ἔχων τῆς ἀρχῆς. *Sed post Herculis discessum ætate secunda, circiter quinquagesimum & quintum annum, ut ipsi Romani tradunt, rex Aboriginum erat Latinus Fauni filius ac Herculis semen, qui regnum jam quintum & tricesimum annum obtinebat.* Si enim γενεὰ apud Dionysium septem & viginti annos complectitur, quæ sententia fuit Cluverii, labente anno quinto & quinquagesimo non δευτέρᾳ γενεᾷ dicere debuit, sed τρίτῃ.

⁷ Deinde multum dubito an ab ullo Græcorum vox γενεὰ pro intervallo septem & viginti annorum unquam accepta fuerit. Apud [a] Hesychium: Τὴν δὲ γενεὰν ὑφίστανται ἐτῶν οἱ μὲν, κ΄. οἱ δὲ, κε΄. οἱ δὲ λ΄. *Γενεὰν alii supponunt viginti, alii viginti quinque, alii triginta annorum.* Suidas medicos ait γενεὰν terminare annis *septem*, alios *triginta*. Similiter [b] Censorinus: *γενεᾶς tempus alii aliter definierunt: Heraclitus annos quinque & viginti scribit dici γενεάν· Zenon triginta.* Septem & viginti qui definiat frustra quæras.

a v. Γενεά. b de D. N. c. 17.

⁸ Ex quibus omnibus abunde constare reor Dionysium, quoties hac voce pro certo annorum circuitu utitur, pro triginta annis ponere. Verum non semper hoc facit, sed aliquando etiam pro generatione vel successione per generationem adhibet. Et quin ita usurpet, quando Romam conditam ait, γενεαῖς ἑκκαίδεκα μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν. &, γενεᾷ ἑκκαιδεκάτῃ μετὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον, nullum dubium existimo. Numitor enim Silvius sextus decimus numeratur ab Ænea in Latinorum dynastia, cujus temporibus Roma juxta Romanos a Romulo, qui septimus decimus ab Ænea, ἕβδομος καὶ δέκατος ἀπ' Αἰνείου γεγονὼς juxta ipsum [c] Dionysium, condita est. Similiter in libri [d] primi procemio ait Medorum imperium haud diu stetisse, sed ἐπὶ τετάρτης γενεᾶς dissolutum, Herodotum sequutus, centum quinquaginta annis Medorum imperium circumscribentem, & reges duntaxat quatuor in eo commemorantem.

c L. 1. p. 36. d p. 2.

⁹ Denique ex his effici penitus existimo Dionysium per septemdecim γενεὰς, quas ab *Oenotri* in Italiam transitu ad Trojæ numerat expugnationem, non CCCCLIX annos, ut Cluverius putavit, immo ne quingentos quidem decem, ut putare debuit, sed totidem generationes intellexisse. Si superesset Antiochus Syracusanus, qui de forma reipublicæ & *Oenotrorum* regibus, [e] Dionysio teste, commentatus est, demonstratu forte facilior esset hæc propositio. ¹⁰ Confirmari tamen inde existimo, quod Alcmene Herculis mater sextadecima dicitur a Niobe Phoronei apud Diodorum lib. IV. [f] his verbis: Ζεὺς γὰρ πρώτῃ μὲν ἐμίγη γυναικὶ θνητῇ Νιόβῃ τῇ Φορωνέως, ἐσχάτῃ δὲ Ἀλκμήνῃ. Ταύτην δὲ ἀπὸ Νιόβης ἑκκαιδεκάτην οἱ μυθογράφοι γενεαλογοῦσιν. *Nam prima fœminarum in terra, quas Jupiter compressit, Niobe fuit, Phoronei filia. Postrema vero Alcmena: quam decimam sextam a Niobe subolem fabularum scriptores faciunt.* Idque verum esse stemma Inachidarum a mythographis hactenus conservatum palam facit. Fuit ergo Hercules Alcmenæ filius a Niobe septimus decimus, Tlepolemus Herculis octavus decimus, vel si Nioben pariter putemus, nonus decimus Patet igitur hac ratione quomodo Troja, juxta Dionysium, septima decima generatione post *Oenotrum* capi potuerit.

e L. 1. p. 10. f p. 155.

¹¹ Sed [g] Pausanias, cui *Pelasgus*, uti diximus, multo junior est, a Nyctimo *Oenotri* fratre, Arcadum rege, ad Agapenorem, sub quo Arcades ad Trojam profecti sunt, numerat tantum generationes veras septem, successiones novem. *Nyctimo* enim successit sororis Callistonis filius *Arcas*; Arcadi filius *Azan*; Azani filius *Clitor*; huic patruelis *Æpytus* filius Elati, qui Azanis frater; Æpyto alius patruelis *Aleus*, Apidantis filius; Aleo filius *Lycurgus*; Lycurgo Aëropi filius, Cephei, qui Lycurgi frater, nepos *Echemus*; Echemo Ancæi filius', Lycurgi nepos *Agapenor*. ¹² Et hanc sicut antiquissimam ita & verissimam super Pelasgi ætate esse sententiam, licet Dionysius propter rationes ante allatas eam sequutus non fuerit, vel ex ipso Dionysio patet. ¹³ Si enim *Pelasgus*, Lycaonis pater, Niobes filius fuit, ut ille voluit, sequeretur *Oenotros* ante Ausonas in Italiam venisse; quod plane vel secundum ipsum ἀνιστόρητον est. Quippe qui ex eo quod tempore adventus *Oenotrorum* sinus, qui occidentale Italiæ alluit latus, Ausonius fuerit dictus [h] colligit Ausonas jam ante eumdem sinum accoluisse. Hoc autem ex illa a Dionysio posita Pelasgi antiquitate sequi ex eo patet, quod Atlantem, quem patrem Ausonis ante ostendimus, nemo veterum amplius quam nonaginta annis

g l. 8. p. 458. & seq. h L. 1. p. 9.

annis Cecrope fecerit antiquiorem. Cum enim Cecrops Trojæ casum annis CCCLXXIV juxta Eusebium præcesserit, Atlas Cecropem XC, Atlantem eundem casum annis CCCCLXIV anteiisse consequitur. Cum vero a Niobe, quæ pro Pelasgi matre a Dionysio ponitur, vel, quod tantundem est, Niobes fratre Api ad eumdem terminum effluxerint anni DLXV, ut jam diximus, efficeretur *Oenotrum* Lycaonis filium, Pelasgi nepotem, Niobes pronepotem ante Ausonem Atlantis filium in Italiam profectum.

[14] Sed & ipsa series regum Arcadiæ, quæ apud Pausaniam exstat, in qua Pelasgus pri-
a l.8. p.456. mus, hanc antiquitatem plane respuit: & [a] Pausanias eadem ætate Cecropem Athenis &
b l.3. p.103. Lycaonem *Pelasgi* filium in Arcadia regnasse existimat: Apollodorus [b] sub Nyctimo, qui Lycaonis filius, Deucalionis diluvium contigisse adseverat. Eusebius Arcadis initium qui a *Pelasgo* quartus, natus e Callistone Nyctimi sorore, quinto & quadragesimo post Deucalionis diluvium anno adsignat in Pontaci Editione. Quæ omnia pulcherrime veram *Pelasgi* ætatem ab Hesiodo, Asio, Æschylo antiquissimis auctoribus traditam confirmant.

[15] Denique luce meridiana clarius patet *Pelasgum*, Lycaonis patrem, *Oenotri* avum non fuisse Niobes filium ex *ἀνιστορησίᾳ* manifestissima, quam occasione imaginariæ hujus antiquitatis in Pelasgorum temporibus per incogitantiam ipse commisit Dionysius, uti supra ostendimus.

[16] Profecti ergo in Italiam *Arcades* sub *Oenotro*, temporibus Nyctimi Arcadiæ regis, intervallo, quod a diluvio Deucalionis usque ad ultimum Nyctimi annum elapsum est, quodque quinque & quadraginta continere annos ex Eusebio diximus. Nyctimi
c l.3. p.202. enim exordio diluvium Deucalionis plane conjungit Apollodorus [c] his verbis: Νυκτίμου δὲ τὴν βασιλείαν παραλαβόντος, ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς ἐγένετο. *Nyctimus ut regnum adeptus est Deucalionis diluvium contigit.* Nyctimi frater
d l.8. p.558. *Oenotrus*, juxta Pausaniam natu minimus; cujus de hac expeditione hæc sunt [d] verba: *Οἴνωτρος δὲ ὁ τῶν παίδων νεώτατος Λυκάονι τῶν ἀρσένων, Νύκτιμον τὸν ἀδελφὸν χρήματα καὶ ἄνδρας αἰτήσας, ἐπεραιώθη ναυσὶν ἐς Ἰταλίαν, καὶ ἡ Οἰνωτρία χώρα τὸ ὄνομα ἔσχεν ἀπὸ Οἰνώτρου βασιλεύοντος. At natu minimus filiorum Lycaonis Oenotrus pecunia & viris a fratre Nyctimo acceptis, classe in Italiam transmisit: a quo fuit ea*, in qua consedit, *terra de regis nomine Oenotria vocitata.* Ad sequentia Pausaniæ verba: *Οὗτος ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐς ἀποικίαν στόλος πρῶτος ἐστάλη· ἀναριθμουμένῳ δὲ ἐς τὸ ἀκριβέστατον, οὐδὲ ἐκ τῶν βαρβάρων οὐδένες πρότερον ἢ Οἴνωτρος ἀφίκοντο ἐς τὴν ἀλλοδαπήν. Atque hæc prima a Græcis colonia deducta. Sed neque barbaræ gentes ante Oenotrum (ut accuratissime* omnis antiquitatis memoria *revolvatur) ad externas gentes commigrasse reperiuntur.* ad hæc, inquam, verba omnino respondeo, quod Ægyptius sacer-
e apud Platon. in Timæo p. 22. dos quondam [e] Soloni, *Græci semper pueri sunt, senex Græcorum nullus*; ubi scilicet de rebus valde antiquis quæstio est. Nullum enim dubium, quin Italia ante *Oenotrum* & e Græcia, & aliunde colonos acceperit, uti jam ante ostendimus.

Teneamus igitur isto, quod dixi, intervallo, medio forte principatus Nyctimi tempore trecentis viginti duobus circiter annis ante Trojam expugnatam *Arcades* sub *Oenotro* adventasse.

[17] Occupaverunt autem eum Magnæ Græciæ tractum, qui inter Lametinum & Scyletinum sinus extenditur, *Oenotria* primum, mox extensis sub Italo rege Tarentum & Posidoniam sive Pæstum usque terminis, *Italia* nomine indigitatum. Antiochus Syracusanus, quem circa 350 v. c. annum floruisse Gerardus Vossius docet, in libro de an-
f l.1. p.10. tiquis Italiæ colonis, [f] Dionysio teste, scripsit: *Τὴν γῆν ταύτην, ἥτις νῦν Ἰταλία καλεῖται, τὸ παλαιὸν εἶχον Οἴνωτροι. Hanc regionem, quæ nunc Italia vocatur, olim tenue-*
g v. Βρεττία. *runt Oenotri.* Postea *Bruttium* regio hæc appellata, [g] Stephanus: *Ἀντίοχος τὴν Ἰταλίαν φησὶ κληθῆναι Βρεττίαν, εἶτα Οἰνωτρίαν. Antiochus Bruttium Italiam ait appellatum, deinde Oenotriam.* Dicere debuit *Oenotriam* deinde *Italiam*. *Bruttii* enim nomen vel Βρεττίας temporibus Antiochi nondum obtinebat, quippe introductum de-
h l.6. p.255. mum bello, quod a Dione contra Dionysium gestum est, [h] Strabone & [i] Diodoro te-
i l.16. p.518. stibus. In quo miror impegisse [k] Cluverium, cum idem [l] alibi Antiochum ducentis
k l.4. It. Ant. c. 15. p. 1282. prope annis Aristotele dicat superiorem. Idem Antiochus [18] postquam de forma re-
l l.1. It. Ant. c. 1. p. 10. giminis apud hos usitato regnumque ad Italum tandem pervenisse, post hunc ad Morgetem, a quo Siculus quidam hospitio susceptus, commemorasset, adjecit eodem teste: *οὕτω δὲ Σικελοὶ καὶ Μόργητες ἐγένοντο καὶ Ἰταλιῆτες, ἐόντες Οἴνωτροι.*
m l.1. p.59. *Ita igitur Siculi & Morgetes & Itali fuerunt, qui erant Oenotri.* [19] & [m] paullo inferius de

de Siculo: ἐπεὶ δὲ Ἰταλὸς κατεγήρα Μόργης ἐβασίλευσεν. ἐπὶ τούτου δὲ ἀνὴρ ἀφίκετο ἐκ Ῥώμης φυγάς, Σικελὸς ὄνομα αὐτῷ. *Postquam Italus consenuit, Morges regnavit. Hoc autem regnante, vir quidam nomine Siculus, Roma profugus, ad eum venit.* Ex quibus antiquissimi historici verbis apparet *Oenotrorum* imperium haudquaquam Aboriginum regionem complexum: alioquin enim Siculus iste Roma, sive urbe, quæ postea sic appellata, ad Morgetem non profugisset. [20] Immo ipse Dionysius *Italia* nomine Morgetis temporibus venisse tantum oram, quæ a Tarento Pæstum usque extenditur, scribit [a]: ἦν δὲ τότε Ἰταλία ἡ ἀπὸ Τάραντος ἄχρι Ποσειδωνίας παράλιος. a Ibid.
Tunc autem Italia dicebatur tota illa ora maritima qua a Tarento Posidoniam usque pretenditur. Cum adhuc angustior fuisset sub Italo [b]: ἐντὸς τῶν κόλπων τοῦ τε Λαμητίνου καὶ b l. 1. p. 27.
τοῦ Σκυλλητίνου. *Inter sinus Lametinum & Scyletinum.* ut idem ex eodem Antiocho allegat, & [c] Aristoteles, tacito licet ejus nomine, testis est. [21] Etsi hos terminos non sem- c l. 7. Polit. c. 10.
per status fuisse colligere possumus cum ex ipsa imperiorum natura [22] tum Murgantiæ, quam in Samnio [d] Livius ponit, situ. Hanc enim non minus quam Morgantium Sicu- d l. 10. c. 17.
lum a Morgetibus conditum verisimile est: immo non desuerunt, [e] Strabone teste, e l. 7. p. 257.
antiquitus, qui hoc dixerint. *Peucetius* autem *Oenotri* frater cum parte colonorum super Iapygium promontorium, [f] Dionysio teste, hæsit, iisque ad fratris exemplum no- f l. 1. p. 9.
men a se indidit: *Peucetii* enim deinceps appellati. [24] De *Daunio* quoniam plerique tacent, non est quod addamus amplius supra dictis. *Iapygem* alii faciunt Dædali ex Cretica muliere filium eumque paullo post Minois necem cum Cretensibus in Italiam venisse volunt: uti infra suo loco memorabimus.

[25] *Chones* sive *Chaones* qui Metapontinum & Siriten agros incoluerunt *Oenotrorum* colonos fuisse [g] Antiochus & [h] Aristoteles testes sunt. g apud Strab. l. 6. p. 255. h l. 7. Polit. c. 10.

CAPUT QUINTUM.

De JANO quando & unde advenerit, Sterce, Saturno.

1. *Post* Pelasgos *&* Oenotros *advenit* Janus, 2. *qui perperam confunditur a nonnullis cum multo antiquioribus & recentioribus:* 3 *regnare in Italia cœpit 150 annis ante Æneam.* 4. Pici, Fauni, Latini, 5. Jani *anni.* 6. *Dionysio in* Latini *annis cum Syncello convenit.* 7. Janus *filius* Creusæ, *nepos* Erechtei, 8. *qui regnare cœpit anno 215, mortuus 164 ante Trojam captam* 9. *Juxta Græcos* Creusæ *filius* Ion, *quæ* Xutho *postea nupsit.* 10. Ion *non alius quam* Janus: *quoniam classe advenit,* 11. *ex* Perrhæbia, *quæ* Xuthi *patria.* 12. *tempora conveniunt;* 13. Ionis *historia incerta prabet suspicionem.* 14 *quomodo tempora conveniant.* 15. *imprimis adventus ex* Perrhæbia, 16. *& nomen* Ionis *vel* Iaonis *suadent.* 17. *Cum hac* Jani *ætate pugnare videtur* Saturni *convictus,* 18. *qui* Jano *sesquisæculo superior.* 19 *Cum vero in* Saturni *& trium liberorum fabula lateat Noachus cum tribus filiis,* 20. *qui sub Ili nomine a Phœnicibus cultus,* 21. *& Europæi Asiaticorum deorum cultum sub domesticis vocabulis receperint,* 22. *non dubitandum, quin* Sterces *sub* Saturni *nomine a* Jano *in divos relatus,* 23. *ut D. Augustinus docet,* 24 *produxerit opinionem de* Jani *&* Saturni *convictu.* 25. *In* Jani *nummo ratis cataclysmum, effigies bifrons Noachum notat,* 26. *quare.* 27. *aureum Saturni seculum in Italia fabulosum.* 28 Janum *male ad allegoriam refert Arnobius, quare.*

Post Pelasgos & Oenotros temporis ratio postulare videtur, ut *Jani* in Italiam adventus commemoretur. [2] Nunquam enim probare potui illorum rationes, qui insuper habita omni temporis doctrina homines multis seculis distantes propter hanc aut illam similitudinem in unum conflant atque ita in confusionis atque incerti barathrum primas populorum antiquitates mittunt. Quid enim aliud faciunt, qui Noachum, Ogygem, Deucalionem, Oenotrum, *Janum*; qui *Janum*, Saturnum, Euandrum, Æneam, Romulum unum hominem faciunt? Destruunt potius quam probant tali auxilio, quæ adstruenda suscipiunt. [3] *Janus* enim in Italia regnare exorsus est annis circiter centum & quinquaginta ante Æneam, juxta Eusebium: cujus in [i] Pontaci editione hæc i p. 69.
verba sunt: *Ante Æneam Janus, Saturnus, Picus, Faunus, Latinus in Italia regnaverunt circiter annis centum quinquaginta.* Æneas autem anno quarto ab excidio Trojæ regnare cœpit juxta [k] Dionysium, ergo *Jani* exordium in annum incidit sextum fer- k l. 1. p. 51.
me & quadragesimum super centesimum ante Ilii expugnationem juxta Eusebium. [4] [l] Syncellus Pico, Saturni filio, tribuit annos triginta septem, Fauno Pici l p. 171. ed. reg.
quatuor & quadraginta, Latino sex & triginta. Qui collecti annos dant centum se-

ptem-

ptemdecim. [5] Relinquuntur ergo *Jano* & Saturno anni tres & triginta ad explendos centum quinquaginta ab Eusebio memoratos. [6] In Latini ætate Dionysio cum Syn-
a l. 1. p. 35. cello convenit: cum enim adventus Æneæ tempore dicat fluxisse annum regni ejus quintum & tricesimum, Æneam vero ipsi successisse anno post discessum e Troja quarto, Latinum sex & triginta annos explevisse clare indicat. Unde nullum potest esse dubium, quin reliquorum anni apud Syncellum genuini sint atque ex antiquioribus deprompti. [7] Certe *Jani* ætas sic satis adstruitur ab Auctore Originis Gentis Romanæ, quando, nescio quos auctores sequutus, Creusæ eum filium, Erechtei Athenarum regis nepotem pronuntiat. [8] Erechteus enim ad regnum venit anno ducentesimo quinto decimo ante Trojæ excidium, regnavit annos quinquaginta: mortuus ergo anno centesimo quarto & sexagesimo ante dictum terminum. Unde ad *Jani* initium, utcumque ab Eusebio signatum, tantum sunt anni novemdecim. Verba Anonymi hujus adscribo: *Ferunt Creusam Erechtei regis Atheniensium filiam speciosissimam, stupratam ab Apolline, enixam puerum, eumque Delphos olim educandum esse missum, ipsam vero a patre istarum rerum nescio Xutho cuidam comiti collocatam. Ex qua cum ille pater non posset exsistere, Delphos eum petiisse ad consulendum Oraculum, quomodo pater fieri posset. Tum illi Deum respondisse, ut quem postero die obvium habuisset, eum sibi adoptaret: itaque supra dictum puerum, qui ex Apolline genitus erat obviam illi fuisse, eumque adoptatum. Cum adolevisset, non contentum patrio regno cum magna classe in Italiam devenisse, occupatoque monte urbem ibi condidisse eumque ex suo nomine Janiculum cognominasse.* [9] Erechteo fuisse filiam nomine Creusam, quæ a mœcho anonymo, qui Apollo postea dictus, compressa *Ionem* peperit, postea
b Apollod. l. 1. p. 97. Strab. l. 8. p. 383. Conon. apud Phot. p. 437. Xutho, Hellenis filio, Deucalionis nepoti, vivente adhuc patre, nupserit apud [b] Græcos scriptores dubium non habetur, & hæc historia Euripideæ fabulæ *Ioni* præbuit argumentum. Sed horum, quantum memini, nemo quod paullo ante ex Anonymo attulimus, prodit. [10] Nihilominus cum [c] Draco Corcyræus *Janum* classe in Italiam
c apud Athen. l. 15. p. 697. & Eustath. Odyss. E. p. 1533. appulisse scribat; [11] Plutarchus etiam ex Perthæbia addat; hæc vero Xuthi patria fuerit: [12] & Eusebius regni ejus in Italia exordium præter propter centum quinquaginta annis Æneæ successione faciat anterius: [13] contra *Ionis* historia apud Græcos valde sit incerta, hæc qualiscumque Anonymi relatio temere rejicienda non videtur. [14] Si enim
d Q. R. p. 269. *Janum* demus novemdecim duntaxat annis advenisse antequam Sterci, Pici patri, successit, quod tempus incidit in primum annum Cecropis secundi, *Ionis* avunculi, quo Xuthus propter inimicitias occasione controversiarum, in quibus arbiter electus fue-
e l. 7. p. 391. rat, super successione paullo ante motarum conflatas solum vertere, [e] Pausania teste, coactus est, patet quomodo temporis ratio non advetsetur huic sententiæ. Præterea Xuthi ætas postulat, ut adventus *Jani* in Italiam statuatur aliquot annis ante regni ejus apud Aborigines exordium. [15] Quod autem Plutarchus e Perrhæbia *Janum* advenisse scribit, mirifice *Ioni* convenit. Præterquam enim quod hæc Xuthi patria, scribit Pausanias Xutho apud Ægialenses in exsilio mortuo filium ejus Achæum adsumptis ex Ægialo & Athenis auxiliis in Thessaliam profectum paternum recupe-
f Iliad. N. v. 685. rasse imperium. [16] Nomen etiam *Ionis* vel *Iaonis* (Ἰάονες enim [f] Homero, qui Ἴωνες aliis) ab *Jani* diversum non videtur. Verisimile igitur *Ionem* hunc, eo, quod dixi, tempore ex Thessalia adduxisse novam in Latium coloniam, cum ibi regnaret Sterces, Pici pater, & ab hoc *Ionem* in partem agri acceptum, dein mortuo huic, cum forte Picus ejus filius adhuc immaturæ ætatis esset, successisse, atque *Janum* in Italia appellatum.

[17] Sed cum hac *Jani* ætate non mediocriter pugnat, quod Saturnus ab eo susce-
g l. 3. ad Aut. p. 139. ptus esse dicitur: tempora enim utriusque non patiuntur hoc consortium. [18] [g] Theophilus enim Belum & Cronum, quem Latini Saturnum vocant, ex Thallo docet annis trecentis uno & viginti Trojano bello superiores: unde patet Cronum sive Saturnum minimum sesquiseculo *Jano* fuisse superiorem. Idque postulant Minois primi tempora, ante quem Jupiter & ante hunc Saturnus in Creta regnasse creduntur. Minos enim juxta Eusebium regnare cœpit anno Pandionis tricesimo, qui est ante Trojæ captæ Epocham ducentesimus quintus & vicesimus. Ex quibus necessario sequitur aut Saturnum nunquam fuisse in Italia, aut si fuit diu ante *Janum* fuisse. Sed cum utrumque repugnet constantissimis apud veteres Romanos de horum convictu traditionibus, videndum quomodo alterum sine Chronologicæ doctrinæ offendiculo recipi possit.

[19] Diu

[19] Diu à viris doctis observatum in Saturni & trium liberorum ejus orbis imperium inter se partientium fabula latere Noachum & tres ejus filios, a quibus terra post aquarum eluviem divisa sit: [20] Cultus autem Saturnus sive Κρόνος sub Ili nomine a Phœnicibus, teste apud [a] Eusebium Sanchuniathone, diu ante quam Cretensis iste divinis honoribus affectus est. [21] Græci vero & Europæi Asiaticorum deos sub domesticis nominibus colere soliti sunt. [22] Procul dubio igitur *Janus* cum a Sterce, Pici patre, in partem agri fuisset receptus, & tandem mortuo in regnum successisset, huic sub nomine Saturni divinos honores constituit, quemadmodum Athenis hos paullo ante [b] Erechteo avo decretos noverat. [23] Docere nos hoc D. Augustinus potest, cujus temporibus antiquissimi Romanorum historici adhuc erant superstites, lib. XVIII. Civit. Dei cap. 15. *De Pici patre Saturno viderint, quid sentiant, talium deorum cultores, qui eum negant hominem fuisse: de quo alii scripserunt, quod ante Picum filium suum in Italia regnaverit & Virgilius notioribus litteris dedit: Is genus indocile* &c. dein paullo post: *Sed hæc poëtica opinentur esse figmenta & Pici patrem Stercen potius fuisse asseverent, a quo peritissimo agricola inventum ferunt, ut fimo animalium agri fœcundarentur, quod ab ejus nomine stercus dictum est: unde & hunc quidam Stercutium vocatum ferunt. Qualibet autem ex caussa eum Saturnum appellare voluerint, certum est tamen, hunc fuisse Stercen sive Stercutium, quem merito agricultura ferunt deum* [24] Cum vero multa loca a nomine hujus novi Dei appellaret, effigiem ipsius nummis imprimeret, creditum a posteris literarum adjutorio usque ad Evandrum destitutis Saturnum a *Jano* non modo hospitio exceptum, sed consortem etiam regni factum.

a l. 1. P. E. c. 10. & l. 4. c. 10.

b Cicero l. 3. de N. D. c. 19.

Quod de locis adfirmari fidem facit [c] Varro l. IV de L L. *Tarpejum montem, Saturnium appellatum prodiderunt, & ab eo late Saturniam terram ut etiam Ennius appellat. Antiquum oppidum in hoc fuisse Saturniam scribitur. Ejus vestigia etiam nunc manent tria: quod Saturni fanum in faucibus: quod Saturnia porta, quam Junius scribit quam nunc vocant Padanam: quod post ædem Saturni, in ædificiorum legibus parietes postici muri sunt scripti.* [25] Effigies autem illa bifrons, quæ in antiquissimo Romanæ urbis nummo æneo visitur, quam credidere Romani a *Jano* usque ad se transmissum, & testatur Draco Corcyræus, non *Janum* ut illi putabant sed Saturnum repræsentasse verisimile est: primo quoniam in aversi nummi area ratis expressa cernitur, quæ cataclysmum signare videtur: tum quoniam Saturnus etiam a Phœnicibus sub hoc forma cultus dicitur a Sanchuniathone apud [d] Eusebium: *Τάαυτος ἐπινόησε δὲ τῷ Κρόνῳ παράσημα βασιλείας, ὄμματα τέσσαρα ἐκ τῶν ἐμπροσθίων καὶ τῶν ὀπισθίων μερῶν. Taautus excogitavit Saturno ejusmodi insigne regni, oculos quaternos, binos in vultu, ac totidem in occipite.* [26] Quod si in symboli hujus inquiramus caussam valde credibile, ideo bifrontem a posteris suis repræsentatum Noachum, quoniam utrumque Orbem viderat, & qui aquarum inundatione fuerat deletus, & qui post hunc ipsius filiorumque ejus fatu succreverat. Hoc autem a Phœnicibus transiit ad Græcos, apud quos Cecrops *διφυὴς*, [e] *geminus*, [f] *bifrons*, a Græcis ad Aborigines eorum colonos, ab his ad plures in Italia & Sicilia civitates.

c p. 13. Macrob. l. 8. c. 7.

d l. 1. P. E. c. 10. p. 59.

e Ovidio 2. Met. 560.

f Justino l. 2. c. 6.

[27] Certe aureum illud Saturni seculum nullo modo *Jani* temporibus convenire potest exercitis tum quantum maxime Aboriginibus bellando cum Siculis, uti ante ostendimus.

[28] *Janum* autem revera in Italia fuisse, nec ad allegoriam referendum cum [g] Arnobio totam hujus historiam etiam inde effici posse existimo, quod sic non habituri simus amplius auctorem, non modo qui Saturni in Italiam cultum intulerit, sed qui sui etiam colendi occasionem Latinis præbuerit. Ut taceam tot vocabula in Lingua Latina ab *Jano* originem ducentia.

g l. 3. p. 116.

CAPUT SEXTUM.

De TYRRHENIS, unde & quandò advenerint.

1. *Tyrrhenorum sive Etruscorum sedes*, 2. *Lydi genus, juxta omnes fere veteres.* 3. *quod probat Tyrrheni ducis nomen a Tyrrha Lydiæ urbe impositum.* 4. *Dionysius tamen negat facitque indigenas.* 5. *Cluverius perperam facit Pelasgos.* 6. *cujus rationes refutantur* 7. *Pelasgi Tyrrheni & Tyrrheni Pelasgi a veteribus quibusdam* 8. *cur appellati.* 9 *Dionysii sententia examinatur taxaturque.* 10. *uti & Fullers obiter, Tyrios facientis.* 11. *respondetur ad primum Dionysii argumentum de Xanthi silentio* 12. *ad secundum de diversitate morum, legum, religionis, linguæ.* 13. *Similitudo inter Tyrrhenos & Lydos ostenditur.* 14. *quando advenerunt.* 15. *Tyrrhenus Herculis filius aut nepos non fuit.* 16. *Terminos non semper status habuisse* 17. *ostenditur.*

[1] Tyrrheni a Græcis, *Etrusci* & *Tusci* a Romanis, *Rhasena* inter se, Dionysio [a] teste, appellati, sunt isti advenæ, qui insedere Italiæ latitudinem ab utraque parte Apennini inter Ligures & dextram Tiberis ripam ab Umbris prius atque Pelasgis possessam. [2] De horum vero origine & adventus tempore valde variant scriptores. Herodotus [b] *Lydos* genus prodit fame patria excedere coactos & duce *Tyrrheno* Atyos filio in Italiam deductos. Herodoti auctoritatem sequuti sunt [c] Timæus Siculus, [d] Scymnus Chius, [e] Strabo, [f] Plutarchus, [g] Appianus, [h] Virgilius, [i] Vellejus, [k] Plinius, Festus, Servius: & in hac sententia fuerunt ipsi *Tusci* & *Lydi*, teste Tacito in [l] quarto Annali: *Sardiani decretum Etruriæ recitavere, ut consanguinei. Nam Tyrrhenum Lydumque Atye rege genitos ob multitudinem divisisse gentem, Lydumque patriis in terris resedisse: : Tyrrheno datum novas ut conderet sedes & ducum a nominibus indita vocabula, illis per Asiam, his in Italia.* [3] Et videtur *Tyrrhenus* nomen sortitus ab antiquissima Lydiæ urbe *Tyrrha*, in qua Gigem regnasse Etymologus [m] scribit. Nihilominus Dionysius [n] hanc *Tyrrhenorum* originem in dubium vocat duobus præcipue argumentis: primo quoniam lingua a Lydis diversa sint usi; tum quod religio, sive deorum cultus, leges etiam & mores longe apud Lydos alii quam *Tyrrhenos* fuerint. Ideoque [o] concludit veritati magis convenientia sibi videri dicere, *μηδαμόθεν ἀφιγμένον, ἀλλ' ἐπιχώριον τὸ ἔθνος ἀποφαίνοντες· ἐπειδὴ ἀρχαῖόν τι πάνυ, καὶ οὐδενὶ ἄλλῳ γένει οὔτε ὁμόγλωσσον, οὔτε ὁμοδίαιτον εὑρίσκουσι). qui gentem istam non advenam sed indigenam fuisse dicunt; quandoquidem eam pervetustam esse & cum nulla alia gente aut linguam aut mores communes habere constat.* Verum hæc sententia, cum secum trahat *ἀδύνατον* manifestum, omnes enim *αὐτόχθονας* præter duos primos homines jam ante fabulosos diximus, infinitis partibus illa altera, quæ si non vera, minimum possibilis est, inferior deprehenditur.

a l. 1. p. 14.
b l. 2. c. 94.
c apud Tertull. de Spect. c. 5.
d v. 224.
e l. 5. p. 219.
f Q. R. p. 277.
g Pun. p. 35.
h l. 2. Æn. 781. 8. 478.
i l. 1. c. 3.
k l. 3. c. 5.
l c. 65.
m v. Τύῤῥα.
n l. 2. p. 23.
o l. 1. p. 24.

[4] [p] Cluverius se diligentiæ Dionysii *Tyrrhenos* Lydos negantis succurrere hac insuper conjectura putat, quod videantur Pelasgi. Hos enim postquam a Curetibus Lelegibusque Thessalia pulsi sunt, novo sibi indito vocabulo vel adsumpto cognomine *Tursenorum* & variante dialecto, *Tyrrhenorum*, in varias Europæ simul Asiæque partes adjacentesque insulas fuisse dispersos: omnes hos aut plurimam horum partem e *Lydia* in Italiam profectos ejectis ibi e parte agrorum, quæ est inter Apenninum & mare inferum dextramque Tiberis ripam, Umbris regionem hanc de suo nomine *Tyrseniam* & *Tyrrheniam* appellasse: id diserte testari Dionysium, Hellanicum & alios in Plutarchi Romulo scriptores.

p l. 2. It. Ant. c. 1. p. 429.

[6] Verum hæc conjectura si una manu juvat, altera plane Dionysio adversatur. Hic enim distincte [q] negat *Tyrrhenos* Pelasgicum genus esse propter summam linguæ diversitatem, jam olim inter Crotoniatas, Pelasgorum in *Etruria* reliquias, & *Tyrrhenos* ab Herodoto animadversam. Deinde ipsa hæc conjectura sufficiente veterum scriptorum auctoritate destituitur. Hellanicus apud [r] Dionysium ait quidem *Tyrrhenos* antequam in Italiam venerint Pelasgos, postquam in illa sedes fixerint *Tyrrhenos* appellatos: sed hic *Tyrrhenos* non pro aliis quam Pelasgis habet, nec ex *Lydia* venisse sed a Græcis pulsos & per consequens ex Thessalia adventasse prodit. Apud Plutarchum [s] autem in Romuli vita legitur quosdam tradere: *Ῥῶμον, Λατίνων τύραννον ἐκβαλόντα Τυῤῥηνοὺς, τοὺς εἰς Λυδίαν μὲν ἐκ Θετταλίας, ἐκ δὲ Λυδίας εἰς Ἰταλίαν παραγενομένους. Romum Latinorum regem urbi nomen dedisse quum ejecisset Tyrrhenos, qui in Lydiam ex Thessalia,*

q l. 1. p. 23.
r l. 1. p. 22.
s p. 18.

Thessalia, ex Lydia in Italiam commigraverant. Verum sic opinantes erroris convincit illa jam ante memorata linguæ diversitas a Dionysio ex Herodoto allegata. [7] Quid igitur faciemus tot veterum locis, quibus Pelasgi *Tyrrheni* & vice versa *Tyrrheni* appellentur Pelasgi, diligenter a Dionysio collectis? Ex quibus tantum Thucydidis verba subjicio, quibus describit regionem Athoni vicinam [a] lib. IV. Καί τι καὶ Χαλκιδικὸν ἔνι βραχὺ, τὸ δὲ πλεῖστον, Πελασγικὸν, τῶν καὶ Λῆμνόν ποτε καὶ Ἀθήνας Τυρσηνῶν οἰκησάντων, καὶ Βισαλτικὸν καὶ Κρηστωνικὸν, καὶ Ἠδῶνες. *Quin etiam exigua quadam gentis Chalcidica pars ibi est: sed maxima pars est Pelasgica, ex illis Tyrsenis, qui Lemnum & Athenas quondam incoluerunt, & Bisaltica & Crestonica & Edonica.* De Lemno confirmat [b] Apollonius l. IV.

a p. 325.
b v. 1759.

Οἱ πρὶν μέν ποτε δὴ Σιντηΐδα Λῆμνον ἔναιον

Λήμνου τ' ἐξελαθέντες, ὑπ' ἀνδράσι Τυρσηνοῖσι

Σπάρτην εἰσαφίκανον ἐφέστιοι.

Hi aliquanto quidem prius Sintiadem Lemnon incoluerunt,

Lemnoque exturbati a viris Tyrsenis

Lacedæmona profecti sunt inquilini.

De Athenis Hesychius: Πελαργικὸν, τειχίον, οὕτω ἐν Ἀθήναις καλούμενον, Τυῤῥηνῶν κτισάντων. *Pelasgicus murus, sic Athenis appellatus, cum Tyrrheni exstruxissent.* Loquitur de muro, quo a Pelasgis cincta olim arx Athenarum, aut arcis pars, quæ adhuc hodie durat & nomen servat vetus, si Itinerariis habenda fides. Plura qui desideret, ipsum Dionysium adeat. Num igitur cum Cluverio *Tyrrhenos* & Pelasgos unum eumdemque populum fuisse statuendum? an potius cum Bocharto *Tyrrheni* Pelasgici generis dicendi? an [c] Dionysii sequendum judicium, errare omnes pronuntiantis, qui unam eamdemque gentem existiment?

c L. I. p. 22.

Et mihi quidem Dionysii sententia verior semper visa est propter illam, quam diximus, linguæ diversitatem. Etsi enim linguas seculorum decursu plane mutari & penitus tandem interire certum sit, tamen ratio nulla excogitari potest cur lingua Pelasgica, si eadem plane in principio, quæ *Tyrrhenica*, in iisdem locis iisdemque temporibus ita mutari potuerit, ut nullum amplius similitudinis cum *Tyrrhenica* vestigium post septum aut octo secula retinuerit.

[8] Quod vero confundantur hi populi ab auctoribus minime novum est: solet enim hoc evenire populis vicinis, & adhuc magis permistis; ut ab exteris alter pro altero nominetur. Atque ita nodum hunc solvit [d] Dionysius. Ergo cum Pelasgi post *Tyrrhenorum* in Italiam adventum, seu dominatorem populum non ferentes seu factionibus compulsi, quibus forte & *Tyrrhenorum* haud pauci permisti fuere, Italiam relinquere cogerentur, Græci, qui accuratius loquuti sunt, hos novos colonos modo *Tyrrhenos Pelasgici generis* modo *Pelasgos Tyrrhenos* nominaverunt: scilicet ut sic a *Tyrrhenis*, qui *Lydi* erant, & Pelasgis, qui in Italia nunquam fuerant, distinguerent: alii contra ex promiscua habitatione utrosque confuderunt. Sic Persæ appellantur Medi, Parthi Persæ, Franci Galli, Angli Britanni, & vice versa.

d Ibid.

[9] Sed alteram Dionysii sententiam, *Tyrrhenos* Italiæ indigenas fuisse, quoniam falsæ, ut dixi, hypothesi innititur, sequi nullo modo possum. Totus enim Orbis solis Noachidarum coloniis frequentatus est, omnesque αὐτόχθονες, ubivis reperiantur, chimæræ sunt similes. Quales autem *Tyrrheni* fuerint, si Herodoto & tot veteribus, *Lydos* eos facientibus fides abroganda sit (nam suppositios Viterbensis Annii scriptores aut Inghiramii Prosperum, a simili ingenio profectum, non moramur) fateor libens me ignorare. [10] Nam qui Tyrios fecere, ut [e] Nicolaus Fullerus eumque sequuti alii, validis argumentis a [f] Bocharto erroris convicti sunt. [11] Sed quid quæso obstat, quominus pro *Lydis* habendi sint? Diversitas, inquiunt, in lingua, religione & legibus & moribus juxta Dionysium. Tum quod Xanthus Lydius antiquitatis patriæ peritissimus in libris suis nusquam aut *Tyrrhenum Lydiæ* principem vocat, aut deductæ a *Lydis* in Italiam coloniæ meminit. Sed non difficulter ad hæc responderi potest, Xanthi silentium, quod a singulari aliqua caussa potuit esse profectum, haudquaquam valere contra manifestum Herodoti restimonium posse, Xantho non modo inferioris, sed qui Xanthum etiam teste [g] Athenæo legerit. Hic enim ex propria *Lydorum* confessione coloniæ hujus deductionem commemorat, quod præcipue de *Lydorum* historicis intelligendum est; [h] ait enim: Φασὶ δὲ αὐτοὶ Λυδοὶ καὶ τὰς παιγνίας τὰς νῦν σφίσι τε

e L. I. Miscell. c. 11.
f Phal. p. 2. L. I. c. 33.
g L. 12. p. 515.
h L. I. c. 94.

καὶ

καὶ Ἕλλησι καταστάσεις, ἑωϋτῶν ἐξεύρημα γενέσθαι. Ἅμα δὲ ταύτας τε ἐξευρεθῆναι παρὰ σφίσι λέγουσι καὶ Τυρσηνίην ἀποικίσαι. *Ajunt & ipsi Lydi se ludos invenisse, qui etiamnum apud Græcos cum illis communes sunt: simul autem hæc invenisse & in Tyrseniam colonos deduxisse.* Deinde coloniæ hujus deductionem ex *Lydorum* relatione describit. [12] Tum quod in moribus dicit, legibus, religione & lingua diversitatem fuisse, suo scilicet tempore, haudquaquam mirandum est, cum fara etiam cœlo terraque mutentur & primitivam naturam temporis tractu sic invertant, ut pro aliis accipiantur. Præterea ipsi *Lydi* varias imperiorum mutationes, quæ mores, leges, religionem & linguam semper mutant, post *Tyrrhenorum* deductionem subire coacti sunt sub Heraclidis, Mermnadis, Persis, Macedonibus, Romanis. [13] Nihilominus vel sic multa similitudinis mansere vestigia. Ut, quod [a] *ludi* scenici a *Lydis* inventi & appellati quemadmodum Græci a *Lydis* sic Romani ab *Etruscis* vel *Tyrrhenis* acceperint. Quod *Lydi* servi appellati in comœdia vetere. Quod *Lydius* & *Tyrrhenus* modi in canticis comœdiarum apud Græcos & Romanos veteres celebres. Quod *Lydiæ* & *Tyrrhenæ* tibiæ. Quod uterque nauticus populus & θαλασσοκράτορες fuerint. Hinc Eusebius ad annum post Trojæ expugnationem quintum vel septimum pro diversa Editione notat: *Lydi mare obtinuerunt.* & [b] Syncellus Trojæ halosi statim subjicit: Λυδοὶ, οἱ καὶ Μαίονες, ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη ϟβʹ. *Ludi, qui & Maones, mare obtinuerunt annos nonaginta duos.* Et circa idem tempus *Tyrrhenos* maris pariter potentes fuisse ex historia Ulyssis & Scyllæ apud Palæphatum patet, quam ille non monstrum sed *Tyrrhenorum* triremem fuisse docet mercatoriis navigiis insidiari solitam, quam Ulysses vento secundo usus & copioso feliciter evasit. Unde Eusebius ex Palæphato ad annum post Trojæ casum sextum vel decimum hanc historiam refert. Præterea [c] Diodoro *Tyrrheni* dicuntur, καὶ ναυτικαῖς δυνάμεσιν ἰσχύοντες καὶ πολλοὺς χρόνους θαλαττοκρατήσαντες. *navalibus viribus pollentes & diu maris imperio potiti.* Extispicinam præterea vel haruspicinam, quæ in Italia non alios auctores quam *Etruscos* habet, antiquissimis temporibus in Asia obtinuisse Sacri [d] Scriptores testantur. Jam studia utrique populo paria virtutum & vitiorum passim apud scriptores occurrentia, quid aliud clamant, quam Herodotum & tot alios testes de *Tyrrhenorum* origine vera prodidisse?

[14] Sed aqua præcipue hæret in tempore, quo *Lydi* a *Tyrrheno* in Italiam deducti, investigando: idque proficiscitur ex eo quod Herodotus neque numerum annorum, quibus Manis domus rerum potita est, exprimit, neque generationes post *Lydum*, qui a Mane tertius juxta Herodotum, quartus juxta alios apud [e] Dionysium; usque ad Iordanem amplius numerat. Verisimile tamen advenisse eo circiter tempore, quo Siculi ex Italia ab Aboriginibus & Pelasgis fugere compulsi sunt, tertia, ut diximus, ante Trojæ expugnationem ætate. Non multo prius, quoniam altum *Tyrrhenorum* usque ad illud tempus in Italiæ rebus silentium: nec multo post, quoniam Pelasgi secunda ante dictum terminum ætate cœperunt deficere, eorumque terræ a *Tyrrhenis* occupatæ fuerunt. [15] Nec ignoro Strabonem [f] Atyn *Tyrrheni* patrem facere Herculis ex Omphale filium: alios [g] nepotem ex filio ejus Telepho: nonnullos [h] ipsum *Tyrrhenum* statuere Herculis ex Omphale filium: Lycophronem *Tyrrhenum* & Tarchontem dicere τῶν ἡρακλείων ἐκγεγαῶτας αἱμάτων: sed temporis ratio apud attendentes facile refellit hujusmodi originem. *Tyrrhenos* enim ante Trojæ casum in Italia fuisse in confesso est.

[16] Terræ in quibus potens hic populus quondam habitaverit, ut nec dynastiæ & reipublicæ forma describi amplius accurate possunt.

Tantum ævi longinqua valet mutare vetustas.

Si Aristotelis liber de *Tyrrhenorum* politia & Claudii Cæsaris superessent *Tyrrhenica*, plura sciremus. Illud constat, non semper eos Apennino, infero mari & dextra Tiberis ripa fuisse inclusos. [17] Nam Polybius [i] campos circa Nolam & Capuam, Phlegræos dictos, ab his quondam possessos auctor est. Unde Puteolos [k] *Tyrrhenorum* civitatem Pausanias vocat; & [l] Livius *inter duo maria latitudinem Italiæ obtinuisse* testis est.

a Livius l. 7. c. 2.
b p. 172.
c l. 5. p. 219.
d Ezechiel 20, 26.
e l. 1. p. 21.
f l. 5. p. 219.
g apud Dionys. l. 1 p. 22.
h apud eundem ibid.
i l. 3. p. 105.
k l. 4. & 8.
l l. 5. c. 54.

CAPUT

CAPUT SEPTIMUM.

De EUANDRI temporibus, literis Pelasgicis, oppidis Palatio & Pallantio.

1. Euander LX annis ante Troja casum in Latium venit Pallantio *2. natus matre Themide seu Carmenta, patre incerto, 3. quem Servius facit Echemum. 4. invita temporis ratione. 5. Herodotus obiter correctus. 6. alius Servii error notatus. 7. occasio deducenda colonia. 8. Susceptus a Fauno tumulum ad Tiberim inhabitandum accepit, qui* Palantium *post* Palatium *&* Palatinus*, ab hujus patria dictus.] 9. Cluverii error super* Euandri *atate 10. quem duobus argumentis tuetur 11. respondetur ad primum. 12. litera Phœnicia quomodo facta Ionica, 13. qua ab Atticis non diversa, 14. nec a Pelasgicis: 15. quibus Linus inter primos usus. 16. super hoc Pausania lapsus. 17. Lini & Cadmi amulatio. 18. ἀνατροπὴ primi argumenti Cluveriani. 19. respondetur ad secundum: 20. ἀνατροπὴ ejusdem. 21.* Palatium *in Sabinis unde dictum 22 camporum* Roseæ *fertilitas. 23. Servius contra Cluverium defensus. 24. Indicia adventus* Euandri *plura 25. pracipuum litera ab eo adducta. 26. Hinc, quod superiora temporum tenebris, 27. & Alphabetum Latinum destituatur literis a Palamede & Simonide, Graco additis.*

[1] Post Tyrrhenos, ut videtur, proxime, annis scilicet sexaginta ante Trojæ casum cum parva *Arcadum* manu, quippe duabus navibus vecta, ab urbe *Pallantio Euander*, [a] Dionysio teste, in Italiam venit. Quibus autem parentibus hic natus fuerit non satis jam olim constitit. Dionysius enim Mercurii & Nymphæ cujusdam Arcadicæ, quam Græci *Themin* Romani *Carmentam* dixerint, filium facit. [b] Pausanias nympham hanc Ladonis vocat filiam. [3] Servius patrem *Euandri* vocat *Cohemum* in Danielis Editione, in Fabricii *Echinum*, in illa, quæ ad Salmasianum exemplar dolata dicitur, *Socenium*: sed videtur scripsisse *Echemum*, quoniam *Timandram* Tyndarei filiam, quam [c] Pausanias *Echemi* facit uxorem, ab eo ait ductam: *quidam ajunt Testii filios Ledam & Hypermestram fuisse, Leda & Tyndarei filias Clytemnestram, Helenam, Timandram fuisse, quam duxit uxorem Echemus Arcas, cujus filius Euander.* Idque jam olim Reinerus Reineccius observavit, qui propterea in stemmate regum Arcadicorum *Euandrum Echemi & Timandra* vel *Nicostrata* facit filium. [4] Sed temporis ratio non admittit hanc sive Servii sive Reineccii sententiam. Cum enim *Echemus* Aëropi filius, Cephei ([5] apud [d] Herodotum corrigendum Κηφέως pro Φηγέως ex Apollodoro & Pausania) nepos, Tegeatarum rex, singulari certamine Hyllum primæ Heraclidarum in Peloponnesum irruptionis, quæ [e] viginti annis Trojanum excidium antecessit, tempore interemerit, non potuit per naturam *Euander* qui quadraginta ante in Italiam cum colonis profectus fuerat, hujus esse filius: multo minus *Timandra*, quæ in præmium hujus victoriæ ei obvenisse dicitur. [6] Alibi [f] idem Grammaticus nepotem Pallantis regis Arcadiæ, & patrem suum occidisse, suadente matre Nicostrata, scribit, æque incerto. Nullus enim Pallas in serie regum Arcadicorum apud Pausaniam conspicitur.

[a] l. 1. p. 24. [b] l. 8. p. 525. [c] l. 8. p. 462. [d] l. 9. c. 26 [e] Schol. Thucyd. l. 1. p. 10. [f] ad l. 8. v. 51.

[7] Coloniæ deducendæ occasionem præbuisse dicitur seditio exorta in Arcadiæ urbe *Pallantio*, in qua altera factio postquam succubuisset, sponte patriam reliquit. Unde [g] Livius: *Euander auctoritate magis, quam imperio regebat.* [8] Regnabat tum apud Aborigines Faunus, qui paucos hosce *Arcades* cum ad regionem ejus adpulissent, comiter excepit, tumulumque illis inhabitandum dedit ad Tiberim, qui *Palantium* primo simul cum oppido, quod in illo condiderunt, post *Palatium & Palatinus*, ab oppido unde venerant, desumpto, ut videtur, vocabulo, dictus est. Certe hæc etymologia reliquis præponenda videtur, quas Varro enumerat lib. IV. de L.L. Nam *Pallantium* antiquum fuit Arcadiæ oppidum conditum a Pallante Lycaonis filio, [h] Pausania & Stephano testibus. Pausanias ex pago in oppidi formam iterum restitutum ab [i] Antonino Pio commemorat.

[g] l. 1. c. 7. [h] p. 16. & 8. 51. Servius ad [i] l. 8. p. 458.

[9] Ex quibus sequi videtur, neque adventum *Euandri* in Italiam neque adventus tempus vocari in dubium posse. Nihilominus [k] Cluverius existimat *Euandrum* ducem fuisse istorum Pelasgorum, quos supra ex Thessalia in Italiam appulisse ostendimus, regnante in Lycoria Deucalione. Sed tota Chronologia huic sente[illegible] reclamat. Sic enim *Euander* Herculis Græci non fuisset æqualis. Verum & [illegible] per Italiam transitum Cluverius fabulam pronuntiat. Vereor ne æque temere. [10] Sed audiamus rationes quibus ut sic contra omnes Historicos veteres sentiret inductus est. Primo, inquit,

[k] l. 3. Ital. Ant. p. 808.

inquit, quoniam *Euander* vel potius qui cum *Euandro* appulere in Italiam a quibusdam auctoribus Pelasgi appellati sunt. Deinde, & quidem præcipue, quoniam in agro Reatino vetustissimum exstitit oppidum ab istis Pelasgis conditum, qui apud Cutiliam urbem & lacum ab Aboriginibus in agri partem recepti sunt, *Palantium* vel *Palatium* dictum, ut verisimile, in ducis sui *Euandri* honorem, qui *Pallantio* Arcadiæ civitate oriundus erat.

11 Sed non difficilis est responsio ad prius argumentum. Nomen Pelasgorum natum primo & auditum in *Arcadia* est, sed cum gens hæc militarem vitam amplexa in studii sui nominisque societatem multos pertraheret, transiit nomen hoc ad omnes peninsulæ, in qua habitabant incolas, tum ad plurimos eorum colonos quaquaversum extra eam progressos. Quos inter præcipue illi celebrati sunt, qui Hæmoniam tunc, Thessaliam postea, appellatam occupavere, indeque post a Deucalione pulsi in diversa abiere. (a l. 5. p. 221.) Ipsa enim peninsula Ephoro aliisque apud [a] Strabonem testibus, priusquam Pelops cum suis Phrygibus eam invasisset, Pelasgia appellata est. Appulit autem in hanc Pelops juxta [b] Tatianum Acrisii ultimi Argivorum regis temporibus. (b Orat. contra Græcos p. 173.) Eusebius Pelopem Peloponnesiis regnasse scribit ad annum Acrisii vicesimum secundum vel tertium: inde ad Trojam captam numerat annos centum quadraginta. Constat igitur Pelopem octoginta circiter annis *Euandro* fuisse antiquiorem: ut haudquaquam mirum videri debeat, si *Arcades*, qui primitivi & genuini Pelasgi erant, *Euandri* temporibus pro Pelasgis adhuc habiti & Pelasgi a nonnullis appellati fuerint. Hinc (c l. 7. c. 56.) [c] Plinius & Solinus literas in Latium a Pelasgis scribunt importatas, quas uno ore (d Livius l. 1. c. 7. Auct. Orig. Gent. R. alii.) [d] Romani ab *Euandro* primum fatentur acceptas. Unde idem [e] Plinius ex tabula Delphica antiqui æris dono Principum in Bibliotheca Palatina Minervæ dicata, in qua hæc erat inscriptio: (e l. 7. c. 58.)

ΝΑΟΙΣΙΚΡΑΤΕΣ ΤΙΣΑΜΕΝΟ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΑΝΕΘΕΚΕΝ.

recte colligit veteres literas Græcas pene easdem fuisse ac Latinas. Idque evidenter ostendit Josephus Scaliger in Digressione ad Eusebium de literarum Ionicarum origine, eumque sequuti alii. 13 Literæ enim Phœniceæ vel Cadmeæ, postquam inversæ fuerunt, Ionicæ appellari cœptæ sunt, quoniam Iones ita primum illis usi videntur. (f l. 5. c. 58.) Certe [f] Herodotus non obscure hoc alicubi tradit. In eo tantum non videtur litasse veritati Scaliger, quod Ionicas literas quantum ad formam ab Atticis diversas putaverit, abusus ad hoc Harpocrationis loco. (g Salmas. ad Herod. Att. Insc. p. 32. & seq.) Sed jam ab [g] aliis monitum Harpocrationem non de formarum loqui diversitate, sed de octo literis super sedecim Cadmeas ab Ionibus statim, ab Atticis serius in usum receptis. Sic ut Græcorum veterrimæ literæ uniformes fuerint.

(h l. 3. p. 140.) 14 [h] Diodorus ex Dionysio, ni fallor, Milesio, antiquissimo historico scribit Phœnicios characteres a Pelasgis dictos esse Pelasgicos, quod hi primum illos adhibuerint: φησὶ τοίνυν (Διονύσιος) παρ' Ἕλλησι πρῶτον εὑρετὴν γενέσθαι Λίνον ῥυθμῶν καὶ μέλους· ἔτι δὲ Κάδμου κομίσαντος ἐκ Φοινίκης τὰ καλούμενα γράμματα, πρῶτον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μεταθεῖναι διάλεκτον· καὶ τὰς προσηγορίας ἑκάστῳ τάξαι, καὶ τοὺς χαρακτῆρας διατυπῶσαι. Κοινῇ μὲν οὖν τὰ γράμματα Φοινίκια κληθῆναι, διὰ τὸ παρὰ τοὺς Ἕλληνας ἐκ Φοινίκων μετενεχθῆναι. διὰ δὲ τῶν Πελασγῶν πρώτων χρησαμένων τοῖς μετατεθεῖσι χαρακτῆρσι Πελασγικὰ προσαγορευθῆναι. *Hic igitur dicit Linum omnium inter Græcos primum rythmos & cantum invenisse: præterea Cadmum ex Phœnice allatas literas primum ad Græcorum linguam transtulisse, dato singulis nomine & charactere. Hinc literas communi quidem vocabulo Phœnicias, quod e Phœnice in Græciam translata sint, denominatas: a Pelasgis vero Pelasgicas, quod illis primum translatarum usus innotuisset.* Ad quem locum quæri potest, qualis fuerit literarum Pelasgicarum forma, an eadem cum primitivis Phœniciis a Cadmo allatis, an eadem cum Ionicis, seu Phœniciis inversis, an forma quædam singularis? *Barbaras* quidem has & *Græcis ignorabiles* [i] vir doctus, auctore [k] Herodoto pronuntiat. (i P. D. Huetius D. E. Prop. IV. c. 8. n. 10.) (k l. 1. c. 57.) Verum is non de literis sed Pelasgorum lingua hoc adfirmat: notum autem diversissimas linguas iisdem characteribus uti. Sed Diodorus non fuisse alias docet quam Ionicas, dum Linum ait τοῖς Πελασγικοῖς γράμμασι, *literis Pelasgicis*, res Bacchi primi conscripsisse. Neque enim verisimile aliis characteribus usum eum in primario opere de mundi generatione, cui initium fecit [l] Diogene, & Eusebio testibus. (l in procem.)

Ἦν ποτέ τοι χρόνος οὗτος, ἐν ᾧ ἅμα πάντ' ἐπεφύκει.

Tempus erat, quo cuncta simul sunt condita quondam.

16 Quod

[16] Quod Pausaniam ignorasse mireris, qui Linum aut nulla scripsisse carmina, aut si scripserit, ad posteritatem haud pervenisse [a] existimat. [17] Ceterum ex eo quod Linus fuerit inter primos, qui scripserint apud Græcos, nonnulli crediderunt eum primum e Phœnice literas in Græciam attulisse, uti ex [b] Tacito & Suida patet. Immo nonnulli Linum a Cadmo interfectum communis artis invidia tradiderunt. [c] Zenobius: Καδμεία νίκη· ἄλλοι δέ τινες ὅτι τὰ ἐκ Φοινίκης γράμματα βουλόμενος διαδοθῆναι τοῖς Ἕλλησι Κάδμος, ἀνεῖλε Λίνον, καὶ αὐτὸν ἴδια γράμματα ἐπιδεικνύμενον, ὃν ἀπεδίωξαν οἱ πολῖται. *Sunt qui sic interpretentur: cum Cadmus e Phœnicia literas tradere Græcis vellet, Linum sustulit, ipsumque adeo literas suas exhibentem cives expulerunt, nihil ut huic commodi victoria attulerit.* Alii [d] contra ab Apolline interfectum fabulati sunt. Ergo pro veritate constantissima a Græcis semper habitum literas a Cadmo e Phœnice in Græciam importatas: cui nemo impune, aut qui non turpiter se dederit, unquam contradixit.

a l. 9. p. 385.
b l. 11. c. 14.
c c. 4. pr. 45.
d apud Pausan. l. 9. p. 384.

Nunc redeamus ad primum Cluverii argumentum. Existimat hic *Euandrum* advenisse in Italiam non eo tempore, quo in Historia hoc perscriptum legitur, sexaginta nimirum ante Trojam captam annis; sed multum ante, videlicet cum illis Pelasgis, qui a Deucalione ex Thessalia pulsi sunt, tribus integris seculis & dimidio circiter ante Trojæ casum; quoniam *Euander* vel qui cum illo advenæ Pelasgi alicubi dicuntur. [18] Sed erroneam esse hanc sententiam manifestissime patet, quod ex ea, ipso [e] non diffitente, sequatur literas jam tum etiam ab *Euandro* in Latium illatas. Atqui Deucalionis temporibus ipsa Græcia adhuc erat ἀναλφάβητος: siquidem Cadmus cum literis suis Phœniceis in eam demum appulit sub Amphictyone Deucalionis filio. Cadmeam enim anno Amphictyonis quarto a Cadmo conditam Marmor prodit Parium, cynosura mythici temporis. [f] Eusebius Cadmum facit adhuc juniorem: Thebis enim regnasse scribit ad annum Pandionis quartum, qui ab Amphictyonis quarto numeratur sexagesimus. Sed excipiet forte Cluverius non Cadmum sed Cecropem literarum apud Græcos auctorem fuisse. Verum hæc sententia [g] paucorum semper fuit, nec ullo certo fulcitur tibicine. Ex his igitur vel me tacente patet Cluverium temere a communi de *Euandri* adventus tempore recessisse sententia.

e l. 3. Ital. Ant. p. 846.
f Ed. Pontac.
g Tac. l. 11. c. 14.

[19] Alterum tamen ipsius argumentum, quod *præcipuum & validissimum* existimat, adhuc examinandum restat, ut si in eo plus roboris & virium quam priore insit, videamus. Arguit igitur *Euandrum* in Italiam venisse cum iis Pelasgis, qui apud Cutiliam urbem & lacum ab Aboriginibus sedes accepere, ex eo quod hic quoque vetustissimum exstitit oppidum *Palantium*. Sed hæc collectio prorsus est ἀνακόλουθος. In agro Reatino oppidum fuit *Palatium* diu ante annum sexagesimum, quam Troja capta, quo *Euander* ab *Arcadiæ* urbe *Pallantio* in Italiam venisse dicitur: ergo *Euander* ante illum in Italia debuit fuisse. Non sequitur: primo quoniam nusquam legitur *Palatium* illud in Sabinis aut a Pelasgis aut ab *Euandro* conditum; immo [h] Varro clare auctores illius vocat Aborigines non Pelasgos. Varronem sequutus est [i] Dionysius, qui viginti quinque stadiis a Reate dissitum fuisse scribit. Qui *Palatii* situs post tot seculorum decursum adhuc deprehenditur: a Reate enim duobus millibus & quingentis circiter passibus distans in colle locus adhuc hodie *Palazzo* [k] dicitur. Si igitur hæc urbs fuit Aboriginum, ipsis Romanis, qui hoc ignorare non potuerunt, testibus, quantæ quæso imprudentiæ est, contra tam aperta conjecturis niti? [20] Accedit quod etiam huic argumento temporum ratio refragetur. Pelasgi in Italiam venerunt ante diluvium Deucalioneum, uti ante probavimus: at *Pallantium* in Arcadia, quod Reatini agri oppido *Palatio* nomen dedisse Cluverius contendit, tum nondum erat conditum. Id enim clare apud Pausaniam perscriptum exstat lib. VIII. [l] Νύκτιμος μὲν γὰρ πρεσβύτατός τε ἦν καὶ εἶχε τὸ πᾶν κράτος. οἱ δὲ ἄλλοι παῖδες τοῦ Λυκάονος πόλεις ἐνταῦθα ἔκτιζον, ἔνθα ἑκάστῳ ἦν μάλιστα κατὰ γνώμην. Πάλλας μὲν καὶ Ὀρεσθεὺς καὶ Φίγαλος Παλλάντιον, Ὀρεσθεὺς δὲ Ὀρεσθάσιον, Φιγάλειαν δὲ οἰκίζει Φίγαλος. *Nyctimus Lycaonis filiorum vetustissimus paternum imperium accepit. Reliqui vero in diversis arbitrio quisque suo locis urbes condiderunt: Pallas, Orestheus & Phigalus Pallantium, Orestheus Oresthasium, Phigalus Phigaliam.* Nam cum Pallas Oenotri frater fuerit, & ostenderimus Pelasgos ante Oenotrum in Italiam venisse, *Pallantium* in Arcadia trajectus Pelasgorum tempore nondum exstitisse consequitur. [21] Simul *Palatium* in Sabinis, quod nusquam *Palantium* vel *Pallantium*, ut supponit Cluverius, reperio scriptum, non ab urbe, quæ nondum erat, fuisse denominatum, sed aliam appellationis habuisse originem.

h l. 4. de LL. p. 16.
i l. 1. p. 11.
k teste Luca Holstenio Annot. in Cluv. p. 109.
l p. 458.

originem.

originem. Nec dubito, quin vel a *phala* nomen traxerit, vel a *balatu*. *Phala* enim sive *fala* Græcis & Latinis veteribus appellatum non modo caput, sed etiam montis jugum. Festus: *Fala dicta ab altitudine a falando, quod apud Hetruscos significat cœlum. Palatium* autem in Sabinis in colle fuit conditum, uti ante diximus. Aut forte a *balatu* pecoris, nomen impositum est per *ἀντίστοιχον*, quoniam [11] campi inter *Palatium* & Reate, qui [a] *Rosea & Rosulani* olim, hodie adhuc *le Rose* dicuntur, tantæ fuerunt fertilitatis, ut Varronis testimonio *pertica longitudinem altitudo superarit herbarum*. Ubi [11] *pertica*, ut hoc obiter moneam, non est decempeda agrimensorum, ut putavit [c] Cluverius eo nomine Servium taxans ut fabulosum, sed baculus sive scipio, quo ambulantes innitimur. Similiter idem Varro abutitur hoc vocabulo lib. III. de R. R. cap. 5. quando in ornithone jubet poni *perticas inclinatas ex humo ad parietem & in his transversas gradatim modicis intervallis perticas annexas ad speciem cancellorum scenicorum ac theatri*, ubi adsidere aves possint.

a Varr. l. 1. de R. R. & Festo.
b apud Servium l. 7. Æn. v. 712.
c l. 2. It. Ant. p. 680.

Maneat igitur firmum *Euandrum*, regnante apud Aborigines Fauno, sexaginta annis antequam Troja expugnata est, ab *Arcadia* urbe *Pallantio* in Latium venisse cum novis colonis & in uno e septem montibus condidisse oppidum, cui patriæ urbis vocabulum imposuit. Omnes enim aliæ hujus urbis etymologiæ pro absurdis habendæ sunt. Certe tot exstiterunt adhuc Dionysii ævo indubitata hujus adventus in hæc loca indicia, ut hoc negare velle, sit omnibus rerum præteritarum memoriis fidem abrogare. [25] Ut, quod [d] *Carmenta*, quomodo a Romanis *Euandri* mater appellata, quotannis publice sub Capitolio in ara ei erecta apud portam *Carmentalem* sacrificabatur: quod ab hac *Carmenta* portæ *Carmentali* sub Capitolio nomen: quod ipsi *Euandro* pariter quotannis in ara apud portam Trigeminam sacra fiebant: quod vetustissimum in monte Palatino fanum Panis, Lupercal Romanis dictum, cum ara ab ipsis *Arcadibus*, apud quos Pan propter vitam pastoritiam præcipuum numen erat, conditum, in quo Romani prisco ritu sacrificabant mense Februario: quod in montis vertice fanum Victoriæ, in quo Romani alternis annis sacra faciebant juxta vetus institutum: templum item Cereris, in quo per feminas sacerdotes sacra ritu Græco peragebantur: denique ara Neptuno Hippio cum festo, cui Hippocratia apud *Arcades*, Consualia apud Romanos nomen. In quibus omnibus cum memoria *Euandri* conservaretur adhuc Dionysii temporibus, consequens Annales non fuisse mentitos, quando *Euandrum* eo, quod dixi, tempore advenisse prodiderunt: [25] præcipue cum is intulisset secum divinum illud munus, literas, conservatrices seculorum & sui adventus testes omni exceptione majores. [26] Ex quo etiam apparet, quomodo factum, quod superiorum coloniarum historia tot fabulis corrupta, tot incertis narrationibus involuta fuerit, deficientibus videlicet in Italia adhuc literis, quarum ope præteritorum memoria ad posteros transmitti fideliter posset. [27] Pariter ex hoc patet cur Latinorum Alphabetum destituatur ferme illis elementis, quæ postea a Palamede & Simonide Græcorum Alphabeto sint addita.

d Dionys. l. 1. p. 25.

Quæ omnia, si ea, qua par est, diligentia excussissent viri aliquot literati, non adeo temere omnia, quæ de *Euandro* feruntur fabulosa pronuntiassent, abrepti seculi indole & audacia, res valde antiquas pro confictis infamantis.

CAPUT

CAPUT OCTAVUM.

De PELOPONNESIIS sub Hercule, cujus transitus adstruitur, MESSAPIIS, IAPYGIBUS, SALENTINIS.

1. *Septem post Euandri adventum annis* Hercules *per Italiam transiit relictis ibi* Pheneatis, Elidensibus *&* Trojanorum *nonnullis, qui* Capitolinum *montem insederunt*. 2. *Hunc transitum Cluverius temere ut fabulosum rejicit*, 3. *cum ejus tot per plura secula duraverint vestigia, qua recensentur*, 4. *& Aristotelis testimonio firmantur*. 5. Hyria *in* Messapia *a* Cretensibus *condita, qui Minois ulturi necem Camicum obsederant juxta Herodotum*: 6 *cum quo conciliatur Strabo*, Messapios *e* Bœotia *arcessens*, 7. *per Virgilium*. 8. *de alia Strabonis difficultate, sententia*. 9. *Sapius* Cretenses *Italia angulum colonis frequentarunt*. 10. *Inde* Brundulini *a Strabone*, 11. Iapyges *ab Athenae*, 12. Salentini *a Varrone*. 13. Bottiæi *a Plutarcho (qui tamen inde rursus in* Thraciam *profecti)* 14. Hydruntini *a Stephano*, 15. Tarentini *a Strabone (antequam a Parthenus expugnati)* Cretenses *dicuntur*.

[1] Paucis post Euandri adventum annis aliam sub *Hercule*, ex Hispania reduce, adventasse manum, quæ missione ab eo impetrata Capitolinum montem insederit [a] Pontificales libri prodiderunt. [b] Dionysius intervallum hoc non amplius quam septem fuisse annorum subindicat, quando Æneam quinque & quinquaginta circitet annis post *Herculis* digressum ipsorum Romanorum testimonio Laurentum appulisse scribit. Hæc autem manus præcipue ex *Pheneatis* & *Epeis Elidensibus* constitit, admistis etiam Trojanorum nonnullis, quos *Hercules* capto Ilio secum in commilitium abduxerat. [2] Et quamquam narratio transitus *Herculis*, ut reliqua hujus herois acta, multis fabulis involuta est, quoniam in illius claritatem referri solitum, quidquid ubique magnificum videretur, nihilominus transitum ipsum haudquaquam pro fabuloso habendum, ut facit [c] Cluverius, præter certissimum ipsorum Romanorum testimonium multa evincunt. [3] Ara [d] Saturni ab *Hercule* erecta in colle Capitolino, in quo quotannis idibus Majis ex *Herculis* instituto sacrificabatur: spelunca Caci & prope ara Jovi Inventori ab *Hercule* posita apud portam Trigeminam, in qua ritu Græcanico ex ejusdem *Herculis* instituto adhuc sacra fiebant Dionysii temporibus: ara *Herculis* ab Euandro erecta Carmentæ matris monitu, quæ mutata deinceps ex extemporali in perpetuam & a Romanis Ara Maxima appellata prope forum Boarium, in qua decimæ *Herculi* offerebantur, juramenta & pacta peragebantur adhuc Dionysii temporibus: institutio sacerdotii in duabus familiis Potitiorum & Pinariorum ab *Hercule* facta ad sacra hujus Aræ peragenda: portus *Herculeus* inter Pompejos & Neapolim, ubi *Herculis* classis stativa habuisse dicebatur [4] Quorum omnium & [e] aliorum monumentorum *Herculis* per Italiam transitum ostendentium fama tanta fuit, ut ipsi Græci veteres illam testati sint. Hinc Aristoteles de Mirab. Auscult. Λέγουσι δὲ πολλαχοῦ τῆς Ἰταλίας Ἡρακλέους εἶναι πολλὰ μνημεῖα, ἐν ταῖς ὁδοῖς ἃς ἐκεῖνος ἐπορεύθη. *Ferunt & passim etiamnum in Italia Herculis monumenta exstare juxta vias quas ille transivit.* Quæ omnia ex imaginario nata fuisse principio haudquaquam dicet, qui primum opera, post sermones de operibus exsistere observaverit.

[5] Extremæ Italiæ peninsula inter nobiles quondam urbes Tarentum atque Brundusium, *Messapia* quondam dicta etiam paullo ante Trojana tempora colonos simul cum hoc nomine accepit. Hos diceres Strabonem ex Bœotia deducere, quando [f] lib. IX. ait: Ἐν δὲ τῇ Ἀνθηδονίᾳ Μεσσάπιον ὄρος ἐστὶν ἀπὸ Μεσσάπου, ὃς εἰς τὴν Ἰαπυγίαν ἐλθὼν Μεσσαπίαν τὴν χώραν ἐκάλεσεν. *In Anthedonia regione est etiam Messapius mons a Messapo dictus, qui cum in Iapygiam venisset, nomen regioni Messapia dedit.* Straboni reclamare [g] Pausanias videtur barbaram gentem pronuntians non Græcam. Sed pater [h] historiæ rem expedit docens *Cretenses* fuisse, qui Minois ulturi necem cum in Sicilia per quinquennium frustra obsessa Camico fame compulsi abiissent, circa *Iapygiam* laceratis tempestate navibus in terram ejecti fuerint, & cum reditus in patriam non ostenderetur ibi consederint ædificata urbe *Hyria*. Et eadem refert [i] Conon, omissa tamen *Hyria* conditæ mentione. Minos autem in Sicilia periit juxta Eusebium anno Menesthei quinto, cujus tertio & vicesimo Troja capta est. Unde patet hos Cretenses annis circiter duodecim ante dictam Epocham lares in *Iapygia* fixisse. [6] Strabo autem conciliari cum Herodoto potest, si *Cretenses* hos a *Messapo* Bœoto ductos dicamus. [7] Ex quibus apparet convenienter temporis rationi *Messapum* Turni socium adversus

[a] apud Auct. Orig. G. R.
[b] l. 1. p. 35.
[c] l. 4. It. Ant. p. 1331.
[d] Dionys. l. 1. p. 30.
[e] apud Varron. l. 4. de LL. p. 14.
[f] p. 405.
[g] l. 10. p. 627.
[h] Herod. l. 7. c. 170.
[i] apud Phot. Narr. 25.

Æneam a [a] Virgilio inductum. [9] Sed turbat iterum [b] Strabo classis hujus ducem non *Messapum* sed Iapygem faciens Dædali ex Cretica muliere filium: idque Eustathius ad [c] Dionysium sequitur. Sed cum *Iapygia* jam ante *Cretensium* adventum nomen hoc obtinuisse videatur & post eum *Iapyges Messapii* dicti fuerint, videtur potius [d] Nicander audiendus, qui *Iapygem*, Daunium atque Peucetium, Lycaonis filios, Oenotrorum facit ductores.

[10] Sed sæpius in hunc ipsum Italiæ angulum colonos ex *Creta* venisse veteres produnt. [e] Strabo *Brundusium* coloniam deductam scribit ab illis *Cretensibus*, qui cum Theseo ex urbe *Gnosso* advenerant: ac deinde etiam ab his qui cum Iapyge. [f] Athenæus *Iapyges* conditos ait ab illis *Cretensibus*, qui ad Glaucum inquirendum a Minoë missi fuerant. [g] Varro Idomeneum Cretensem *Salentinorum* conditorem prodit his verbis: *Gentis Salentina nomen tribus e locis fertur coaluisse e Creta, Illyrico, Italia. Idomeneus e Creta, oppido Lycto, pulsus per seditionem bello Magnensium, cum grandi manu ad regem Clinicum venit in Illyricum: ab eo item accepta manu cum Locrensibus plerisque profugis in mari conjunctis amicitiaque per similem caussam sociatis, Locros appulit, vacuata eo metu urbe, ibique possedit aliquot oppida & condidit: in quis Uria* (Hyria) *& Castrum Minervæ nobilissimum. In tres partes divisa copia, in populos duodecim. Salentini dicti, quod in salo amicitiam fecerint.* [13] Rursus [h] Plutarchus vetere voto hominum primitias a *Cretensibus* Delphos missas, qui cum ibi vitam quærere non valerent, in Italiam transgressi sedes in *Iapygia* posuerint, inde Thraciam petierint; ubi *Bottiaos* dictos ex Aristotele refert, non expresso profectionis tempore. *Bottiaorum* origines accurate describit adductus paullo ante Conon. [14] Similiter *Hydruntum Cretensium* coloniam facit [i] Stephanus: [15] & *Tarentum* antequam a Partheniis occuparetur a *Cretensibus* habitatum [k] Strabo refert. Ex quibus satis perspicitur *Messapiam* non una sed pluribus coloniis diversis temporibus Trojæ casum antecedentibus e Creta frequentatam.

a l. 7. Æn. v. 691.
b l. 6. p. 279.
c v. 379.
d apud Ant. Liber. c. 31.
e l. 6. p. 282.
f l. 12. p. 522.
g apud Val. Probum ad Ecl. 6. Virg.
h Theseo p. 6. & 7. Q. R. p. 298.
i v. Βρεντ.
k l. 6. p. 279.

CAPUT NONUM.

De TROJÆ expugnatione.

1. Trojæ excidium a nonnullis in dubium vocatur, 2. quoniam ejus auctor Homerus 300 circiter annis eo posterior 3. & poëtarum virtus fingere, 4. perperam, quare: 5. tum quia multi ante eum id conscripserunt, qui recensentur. 6. & scopus argumenti prodit veritatem, 7. qui. 8. Tabellaria Græcarum urbium diu post Homerum Trojæ excidium testata, 9. patet ex Sarpedonis epistola e Troja scripta, a Muciano visa, Plinio teste. 10. aliisque similibus monumentis. 11. Hinc de Trojæ halosi historicorum consensus in mense & die, 12. Plutarcho teste, 13. quem Dionysius sequitur, 14. ut ex Scholiaste Euripidis colligitur. 15. Annus expugnationis juxta Eratosthenem 408 ante primam Olympiadem, quem Dionysius sequitur. 16. Dio Prusiensis Trojam negat captam, 17. sed more Rhetorum, non serio. 18. quoniam historicam Homeri per poëticam tollit. 19. testimonio utitur unius anonymi sacerdotis. 20. saxeis molibus nixi. 21. qua nusquam. 22. (aliter Manethos) 23. Sacerdotes Ægyptios in historia mendacissimos, 24. probatur exemplis. 25. tum quia nimis aperte falsis utitur hypothesibus. 26. Quæ Homeri ætas. 27. denique quia ejus verba manifeste hoc clamant. 28. Memoria excidii Trojani etiam custodita per conversiones civiles id subsequutas apud Græcos, 29. quæ recensentur. 30. & Trojanos, quæ pariter. 31. de his objectio soluta. 32. vetus Troja triginta stadiis a nova remota 33. cur veteris ruinæ Strabonis ætate non amplius apparuerint.

[1] Caussa quæ Æneam profugum fecit patria, testimonio omnium Romanorum & si unum forte aut alterum exceperis, Græcorum pariter, *Troja* fuit halosis. Unde haud incongrue videmur facturi, si antequam de Æneæ & Trojanorum in Italiam adventu agamus, prius utrum *Troja* revera obsessa & capta a Græcis fuerit, an potius nobile Iliados Homericæ argumentum fabulis & poëtarum metamorphosisin, in quibus nihil ferme veri cernitur accenseri mereatur, disquiramus. [2] Cum enim Homerus sit antiquissimus ex omnibus iis, qui bellum *Trojanum* memoriæ prodidere, quos quidem temporis injuria reliquos fecit; hic vero trecentis circiter annis post *Trojæ* casum vixerit, dubitatio nonnullis orta est, an non totum hoc argumentum Homerus, tamquam telam aranea, de ingenio suo finxerit. [3] Poëtarum enim non minus quam pictorum proprium fingere.

[4] Sed non ut placidis coëant immitia, non ut
Serpentes avibus geminentur, tigribus agni.

Non

Non ut exornetur argumentum, cujus nullum unquam vestigium sol adspexit, & quod aures quamvis patientissimæ audire detrectant. *Totum enim quod veferas fingere*, ut alicubi [a] Lactantius, *id est ineptum esse & mendacem potius quam Poëtam.* Sed neque hujus culpæ affinem Homerum perquam multis ostendi argumentis potest.

a l. 1. Inst. c. 11.

[5] Primo quod bellum *Trojanum* ante Homerum literis mandaverit [b] Syagrus, [c] Dares Phrygius, [d] Oræbantius Trœzenius, [e] Antipater Acantius, [f] Demodocus, [g] Helena Musæi & [h] Daphne sive [i] Manto Tiresiæ, filiæ. Præter hos Sisyphus Cous, Teucri scriba, Corinnus Iliensis, Palamedis discipulus, immo ipse Palamedes, Dictys Cretensis Idomenei comes, aliique sive veri seu faciendæ fidei nominibus istis adsumptis. Nam Phantasiam Memphitida, Nicarchi filiam, studiose prætereo, quoniam procul dubio a [k] Ptolemæo Chenno, fabuloso scriptore, & mendacibus Ægyptiis conficta est, ut haberent, quam opponere Homeri apud Græcos antiquitati possent.

b Ælian. l. 14. V. H. c. 21. Eustath. proœm. ante Iliad.
c Ælian. l. 11. V. H. c. 2.
d Ælian. ib.
e apud Phot. p. 474.
f apud eund. p. 490.
g apud eund. p. 482.
h apud eund. p. 486.
i Pausan. l. 3. p. 208.
k apud Phot.

[6] Denique ipse scopus, in quem describendo hoc bello collineavit Poëta, sponte argumenti veritatem prodit. [7] Nam cum illud conscripserit eum in finem præcipue, ut benevolentiam captaret Principum passim in Græciæ urbibus suo tempore imperantium, quorum majores strenuam in bello *Trojano* operam ediderant, vel cæco paret argumenti veritatem inde consequi. Quis enim sani sincipitis palpo percutere auderet tam agresti Principem aut Regem adhuc viventem, ut parentes illius res gessisse tali loco & tempore maximas caneret, cum tamen illi fuissent nunquam, aut isto loco & tempore hujusmodi nihil gestum esse constaret,

[8] Accedit, quod ipsi Græci, etsi ante Homerum nemo bellum hoc in literas misisset, illius historiam tam brevi tempore obliterare non potuerint: tum quoniam gestum a communi Græcia, tum quoniam maximas mutationes per varias gentea introduxit. Cum enim *neque arma sine stipendiis neque stipendia sine tributis haberi queant*, ut Cerealis apud Tacitum loquitur, quis non videt collationis extraordinariæ in mille ducentarum navium classem magnumque exercitum in tanta pecuniæ paupertate, quanta tunc adhuc Græci laborabant, memoriam per plura secula in Græcarum urbium tabellariis conservatam. [9] Quod cum per se tam clarum, ut nulla probatione indigeat, confirmatur tamen ex eo, quod multis post Homerum seculis adhuc similia monumenta extiterint, teste doctissimo Syriæ præside Muciano apud Plinium lib. XIII. cap. 13. *Mucianus ter Consul prodidit nuper se legisse, cum præsideret Lyciæ, Sarpedonis e Troja scriptam in quodam templo epistolæ chartam.* [10] Ut de Achillis hasta, Memnonis gladio, Paridis lyra, Ephorbi scuto, & sexcentis talibus taceam.

[11] Atque hinc factum ut nemo Historicorum inter Græcos de *Troja* excidio unquam dubitaverit, immo ut in mense & die, quibus expugnatio facta, plerique consenserint, [12] notante Plutarcho [l] in Camillo: Ἐνήνοχε δὲ καὶ ὁ Θαργηλιὼν μὴν τοῖς βαρβάροις ἐπιδήλως ἀτυχίας. Καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος ἐπὶ Γρανικῷ τοὺς βασιλέως στρατηγοὺς Θαργηλιῶνος ἐνίκησε. Καὶ Καρχηδόνιοι περὶ Σικελίαν ὑπὸ Τιμολέοντος ἡττῶντο τῇ ἑβδόμῃ φθίνοντος, περὶ ἣν δοκεῖ καὶ τὸ Ἴλιον ἁλῶναι Θαργηλιῶνος, ὡς Ἔφορος καὶ Καλλισθένης καὶ Δαμάστης καὶ Φύλαρχος ἱστορήκασιν. *Mensis quoque Thargelion fuit manifeste barbaris infaustus. Alexander regis præfectos hoc mense superavit ad Granicum. Ejusdem mensis die quarto & vicesimo Carthaginienses in Sicilia cæsi sunt a Timoleonte: circa quem diem ejusdem mensis & Troja capta putatur, ut Ephorus, Callisthenes, Damastes & Phylarchus prodiderunt.* [13] A quibus [m] Dionysius, qui antiquissimos quosque diligenter excussit, non abit, quando, Ἴλιον μὲν γὰρ, [m] inquit, ἥλω τελευτῶντος ἤδη τοῦ ἔαρος ἑπτακαίδεκα πρότερον ἡμέραις τῆς θερινῆς τροπῆς, ὀγδόῃ φθίνοντος μηνὸς Θαργηλιῶνος, ὡς Ἀθηναῖοι τοὺς χρόνους ἄγουσι. *Ilium enim captum est vergente jam vere, septemdecim diebus ante solstitium æstivum tertio & vicesimo Thargelionis die.* Nam περὶ τὴν ἑβδόμην φθίνοντος Θαργηλιῶνος nihil aliud, quam in fine ὀγδόης φθίνοντος μηνὸς Θαργηλιῶνος captam esse. [14] Certe Callisthenea, qui a Plutarcho adducitur, ὀγδόῃ φθίνοντος Θαργηλιῶνος *Troja* halosin adscripsit, teste Scholiaste vetere in Euripidis Hecubam: Καλλισθένης ἐν δευτέρῳ τῶν Ἑλληνικῶν οὕτω γράφει· Ἑάλω δ' ἡ Τροία Θαργηλιῶνος μηνὸς, ὡς μέν τινες ἱστορικῶν ὀγδόῃ ἱσταμένου· ὡς δὲ ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα, ὀγδόῃ φθίνοντος. Διορίζει γὰρ αὐτὸς τὴν ἅλωσιν φάσκων συμβῆναι τότε τὴν κατάληψιν, ἡνίκα

Νὺξ μὲν ἔην μέσσα, λαμπρὰ δ' ἐπέτελλε σελάνα.

l p. 138.
m l. 1. p. 51.

μεσο-

μεσονύκτιος ἦ μόνον τῇ ὀγδόῃ φθίνοντος ἀνατέλλει. Callisthenes libro secundo historia Græca sic scribit: Troja capta est secundum nonnullos historicos octavo mensis Thargelionis: secundum vero Parva Iliados auctorem tertio & vicesimo. Definit enim is halosin dicendo contigisse tunc invasionem quando

Nox erat media, splendida vero oriebatur luna.

Luna enim media nocte exoritur duntaxat tertio & vicesimo. [15] Notat præterea idem Dionysius superfuisse illo anno, quo juxta Eratosthenis Canones *Troja* capta fuit, post solstitium dies viginti, ita ut ab eo die, quo *Troja* capta, ad anni finem dies essent septem & triginta. Intercessere autem juxta eumdem Eratosthenem inter *Trojam* captam & primam Olympiadem anni quadringenti septem. Unde [a] Dionysius Petavius colligit *Trojam* captam die duodecimo Junii, feria quinta, anno Periodi Julianæ 3530.

a l. 1. de D. T. c. 22. & l. 9. c. 29.

[16] Quis igitur adeo contradicendi studio teneatur, ut contra tam aperta niti adhuc conjecturis velit? At Dio Prusiensis, licet bellum *Trojanum* admittat, *Ilium* tamen expugnatum negat Oratione, *ὑπὲρ τοῦ Ἴλιον μὴ ἁλῶναι*. [17] Verum quis non videt virum eloquentissimum in hoc paradoxo virium suarum facere voluisse periculum. Sic Isocrates laudavit Busirim, Græcorum fabulis valde infamem: Phavorinus philosophus quartanam deprædicavit febrim: alii alias caussas tractarunt admirabiles. Quorum exemplum æmulatus Dio Homero falsi dicam apud Ilienses intendit. [18] Sed *quibus indicibus, quo teste probavit? Nil horum.* Nihil enim aliud tota illa oratione facit, quam ut quod in Homero historicum, per ejusdem poëticum tollat. [19] Hoc autem quo minore cum invidia & tamen aliqua veri specie faciat, sub persona alterius agere incipit. Fingit ergo Ægyptium quemdam sacerdotem sibi narrasse, belli *Trojani* caussam non fuisse Helenæ raptum, quippe quæ legitimo matrimonio Alexandro Priami filio juncta fuerit, sed principum ab Atridis in Alexandrum concitatorum invidiam: nec *Trojam* expugnatam unquam a Græcis, sed hos viribus exhaustos facto certis conditionibus cum Trojanis fœdere reliquisse *Trojam* incolumem: id narrasse apud Ægyptios Menelaum, [20] omniaque sic saxeis molibus proscripta. Verum quam hæc ipso vento sunt leviora? Primo non nominatur sacerdos, [21] deinde non exprimitur locus, in quo moles hæ admirandæ exstent. Quæ omnia utique facienda erant, si tamquam in judicio caussa hæc oraretur. [22] Quanto callidior aut magis veterator Manethos, qui ut quinque annorum millia & trecentos, quot a Mene ad Psammetichum effluxisse affirmaverat, probaret, adjecit numerum hunc a se depromptum e columnis in terra Seriadica a primo Mercurio exstructis, quorum scripturam post diluvium interpretatus Agathodæmon fuerit. [23] Sed age, dixerit hoc Dioni sacerdos. Quis nescit sacerdotes Ægyptios in Historia fuisse mendacissimos. [24] Sacerdos Ægyptius fuit, qui Alexandro Magno narravit, [b] Cypriano & [c] Augustino testibus, in sacris literis & annalibus Ægyptiorum tempora omnium regnorum subtiliter adnotata contineri: in his autem traditum esse regnum Assyriorum quinque annorum millia excessisse: Persarum autem & Macedonum imperium plusquam octo annorum millibus definiri. Quæ falsa esse constat omnium reliquarum gentium consensu. Imperium enim Assyriorum qui quam longissime produxerunt quadringentos supra mille annos non excesserunt. A Medorum autem primordio ad Alexandri finem anni circiter quingenti numerantur. [25] Hanc igitur Ægyptiorum mendacitatem cum non ignoraret Dio ut sacerdotis sui testimonia aliquem colorem obduceret, duo porro supponit; alterum quod Homerus primus fuerit, qui bellum Trojanum literis consignavit, alterum, quod tam longo tempore postquam gestum esset, id fecerit, ut fama illius apud homines propemodum esset deleta. Verum ambo hæc veritati contraria sunt: plures enim ante Homerum idem argumentum tractasse jam ante ostendimus. Et si nemo hoc fecisset ante Homerum, quod tamen est aliter, an propterea deleta ipsius tempore memoria belli fuisset tot duratura per multa secula & in Asia & in Europa vestigia relinquentis? Sed cur non definis, Chrysostome, Homeri ætatem, sic enim de temporis vi in delenda rerum memoria melius judicaremus: aut an studiose prætermisisti eam, ne deprehensus non posses evadere? Fateor sententias doctorum super Poëtæ ætate jam olim fuisse valde diversas, uti videre est apud [e] Tatianum & [f] Clementem, aliis eum minus aliis magis a Trojano bello removentibus. Qui vero quam longissime removerunt, & quorum sententia tolerabilis, trecentesimum annum vix egressi sunt: qualis auctor Marmoris Parii, qui sub Diogeneto septimo Archonte διὰ βίου floruisse prodit. Cœpit autem regnare Diogenetus juxta Eratosthenis Canones anno super ducentesimum nonagesimo post Trojæ casum. In qua senten-

b l. de Idol.
c l. 12. de C. D. c. 10.
d Diod. l. 2. p. 77.
e Orat. contra Græc. p. 166.
f l. 1. Strom. p. 326.

tia

tia fuere etiam Apollodorus & Ephorus apud Græcos, Cornelius Nepos apud Latinos. Jam an ſpatio trecentorum annorum perire tantæ rei memoria potuit? [17] Sed ne accuſemus Dionem: certo enim certius ludere eum: idque ipſe non obſcure indicat, dum identidem repetit ſe non exſpectare ut Ilienſibus, apud quos dicebat, thema ſuum perſuadeat. Immo in peroratione compoſitæ prolepſi, quod homines male eum de Græcis meritum adſerto paradoxo dicturi eſſent, reſpondit: *εἰ ᾔδειν, ὅτι πείσω ταῦτα λέγων, ἴσως ἂν ἐξευλαβηθείμην εἰπεῖν. Si ſciviſſem me hæc orando perſuaſurum, forte dubitaſſem dicere.* Quaſi diceret, non ideo hoc argumentum tractavi, ut vobis id perſuaderem, quos probe novi non eſſe veteres *Ilienſes*, etſi [a] Hellanicus hoc in gratiam veſtram finxerit, & vos ipſi pro talibus vos venditetis, ſed tantum ut vires meas vobis probarem. Immo cum omnis hujus cauſſæ ſpecies ab unica Homeri inſectatione pendeat, ut oſtenderet eam ludicram eſſe non ſeriam, ipſum deinde Homerum excuſat, tamquam qui imperatorio conſilio veritatem ita abſconderit, ne Græci bellum deinceps cum Aſiaticis habituri terrore corriperentur. Bona verba quæſo. Verum hæc largius forte ſum exſequutus quam aliquibus neceſſum videbitur. Idque non feciſſem, niſi invenirentur viri ſatis docti, qui partim Dionis Pruſienſis partim [b] Metrodori Lampſaceni, totum *Trojanum* bellum ad allegoriam referentis, auctoritate ſeducti *Trojam* nunquam captam temere nimis ſcripſiſſent. Ut igitur eo redeam, unde paullo ante diſceſſi, non potuit tanti belli memoria ſpatio trecentorum annorum deleri in Græcia, minimum non apud Athenienſes, qui, etſi in Melantho turbas & mox morte Codri in regiminis forma aliqualem interea paſſi ſint mutationem, ab externa tamen dominatione coloniſque ſedes quærentibus intacti fuere. Unde tabulas veteres tributorum decennalis belli memoriam continentes apud illos Homeri ætate adhuc duraſſe plusquam veriſimile eſt. [18] Sed neque ex hoc ſolo *Trojani* excidii memoria conſervari per trecentos annos facillime potuit: verum adhuc magis cuſtodiverunt eam converſiones rerumpublicarum, migrationes populorum, exſtructiones urbium aliique eventus illuſtres ex hoc excidio nati vel Idem ſubſequuti. Qualia homines per manus ſibi invicem tradere quam diutiſſime ſolent. Nam cum Græci belli *Trojani* temporibus nondum abundarent pecunia, quippe in plures ſtatus civiles male hactenus pacatos diviſi, & Agamemnonis, qui omnium potentiſſimus erat, ad commilitium trahentis ceteros, metu potius, quam ſponte, contra *Trojam* profecti eſſent, accidit mox cum obſidio *Troja* in decimum annum extraheretur, ut Græci, licet victores, ingentibus cum malis conflictarentur domum reverſi. [19] Primum enim Agamemnon, Græciæ eo bello imperator, poſtquam [c] *Mycenas*, *Tegeam*, *Pergamum*, [d] *Lampen* in Creta ædificaſſet, tandem domi

Conjugis infanda prima inter limina dextra
Oppetiit.

Frater Menelaus octo per annos pelago jactatus & alto pyraticamque exercens [e] *Canopum* in Ægypto condidit. Portus item [f] *Menelaus* apud Ardaniam ſupra Paratonium, & [g] urbs ultra Momemphin ab eodem nomen invenerunt. Filius Oreſtes, quod matrem Clitæmneſtram cum adultero Ægyſtho interfeciſſet tertio poſt *Ilii* everſionem anno cauſſam parricidii in Areopago dixit, & Minervæ, ut fertur, calculo abſolutus eſt. Eodem fere tempore Teucer propter non vindicatas fratris Ajacis injurias a patre Telamone Salamine inſula prohibitus, poſtquam aliquantiſper in Atticæ loco, qui exinde *Τρώων δῆμος* [h] appellatus eſt, poſtea *Ξυπέτη*, vel *Ξυπετέων*, in Cyprum abiit, & clariſſimæ ibi urbis a patria denominatæ fundamenta poſuit. In eadem inſula [i] *Paphus* eodem tempore ſed in alio latere ab Arcadum rege Agapenore condita. Mopſus & Archilochus Argivi e *Troja* pariter redeuntes communibus viribus [k] *Mallum* in Cilicia condiderunt. A Mopſo ſolo *Mopſueſtia* & *Mopſucrena* denominatæ ſunt. Pyrrhus Neoptolemus Achillis filius omiſſa [l] Phthia Theſſalica, unde pater Myrmidonas, Achæos ſcilicet & Hellenas, duxerat, ad *Ephyram* Epiri urbem conſedit, regnique Epirotici fundamenta poſuit. Ipſius etiam Achillis memoria In Tauricæ Cherſoneſi peninſula *Achilleo* [m] *Dromo* oppidoque vel pago *Achilleo* apud Sigeum conſervata eſt. Amphilochus *Argos Amphilochium* reliquamque *Amphilochiam* patria non repetita condidiſſe fertur. *Pamphylios* ab illis, qui cum Amphilocho & Calchante e *Troja* disjecti ſunt, originem ducere [n] Herodotus ſcribit. *Magneſiam ad Mæandrum* in Caria a Magnetibus conditam, qui ad Peneum fluvium montemque Pelium habitaverunt, a *Troja* expugnatione redeuntibus, Protavi auſpiciis, apud Photium Conon narrat.

[a] apud Strab. l. 13. p. 603.
[b] apud Tatian. p. 160.
[c] Vell. l. 1. c. 1.
[d] Stephanus.
[e] Scyl. p. 149. Tac. l. 2. c. 60.
[f] Strabo l. 1. p. 40.
[g] Id. l. 17. p. 803.
[h] Strabo l. 13. p. 604.
[i] Pauſan. l. 8. p. 461.
[k] Strabo l. 14. p. 675.
[l] Strabo l. 9. p. 432. Pauſan. l. 1. p. 19.
[m] Stephanus.
[n] l. 7. c. 91.

narrat. Nec Græcia tantum aut Asia contenti fuere hi victores, sed in Italiam etiam evagati sunt. Certe Diomedem in Italiam appulsum ibidemque rerum potitum argumento sunt loca, nomen ejus multis post seculis retinentia: *insula Diomedea*, littori Appulo ante Gargarum promontorium objacentia & in earum una Diomedis [a] monumentum: *Diomedis campi* in Appulia apud Canusium: *Diomedis templum* & *nemus* apud Timavum: ut taceam civitates ab eo conditas [b] *Salapiam*, [c] *Adriam*, *Maleventum*, *Æquum Tuticum*, *Luceriam*, *Canusium* & *Argos* illud *Hippium*, *Argyripa* postea, *Arpi* deinceps, a patria ejus denominatum; Ἄργος enim Homerus ἱππόβοτον cognominat: transeam etiam vetusta Diomedis donaria, quæ in Dauniæ templis Strabonis adhuc temporibus durabant, indubitata Diomedeæ in ista loca dominationis testimonia. Fuerunt autem plures in Magna Græcia urbes, quæ se conditas a Græcis, qui *Trojæ* excidio interfuerant, ferebant: *Sybarita* ab [d] Ajace Oilei, [e] *Crimisa* & [f] *Thurii* a Philoctete, cujus templum & sepulcrum [g] *Macallis* quindecim millibus passuum a Crotone ostendebatur: *Metapontini* ab Epeo (cujus ferramenta, quibus equum Durium exstruxerat in Minervæ templo juxta *Metapontum* reposita [h] Aristoteles & [i] Justinus scribunt) vel juxta alios Metabo: *Lagaria* [k] ab Epeo: *Salentini* [l] ab Idomeneo: & extra hanc Græciam *Præneste* & *Tusculum* ab Ulyssis filio Telegono.

[10] Nec tantum Græci circumtulerunt late propagaruntque diu *Trojani* excidii memoriam sed ipsæ etiam *Trojæ* reliquiæ. In Asia statim post *Trojæ* excidium ab Ascanio, *Æneæ* filio simul & Scamandrio Hectoris conditæ *Arisbe* & *Scepsis*, ab Ascanio solo *Ascania*. In Græcia Helenus Priami filius beneficio Pyrrhi regnum tenuit *Chaonum*, *Buthrotiumque* & *Ilion* in Macedonia condidit. In Italia Antenor

urbem Patavi sedesque locavit
Teucrorum & genti nomen dedit armaque fixit
Troja.

Nam qui *Veneti* adhuc hodie vocantur *Heneti* sunt, quibuscum simul & Paphlagonibus Antenor istis ex locis ejecit Eganios. Digamma enim Æolicum Latini per V efferunt. Certe [m] *Venetos Trojana stirpe ortos auctor est Cato*: multaque indicia Antenoris in ea loca adventus exstitere; inprimis quod locus, in quem egressus primum [n] *Troja*, pagus circa *Trojanus* est dictus; quod ludi [o] Cestici, qui sub Cæsaribus adhuc Patavii celebrabantur a Trojano Antenore originem habere crediti sunt; quod mitra Trojana adhuc durare videatur, in ducali apud Venetos diademate. A [p] Capye condita *Capua*, a Polite *Politorium*. De *Æneæ adventu* nihil addo, quoniam de illo anquirimus. In Africa *Maxyes* originem a *Trojanis* arcessivisse memorat Herodotus. [q]

[11] Nec est quod aliquis cum Dione hasce *Trojanorum* colonias in *Trojæ* non captæ argumentum adhibeat: quoniam talis sententia falsissimæ hypothesi innixa est; videlicet *Trojam* sive *Ilium* Homeri esse idem illud Ilium, ad cujus cives orationem, quam diximus, Dio habuit. [12] Strabo [r] enim docet opinionem hanc ex ipso refelli Homero & vetus *Ilium* triginta stadiis supra novum situm versus ortum & montem Idam, quo loco tunc temporis adhuc exstabat *vicus Iliensium*, idque multis argumentis probat. Quæ omnia ex artis præcepto dissimulantur apte apud illos, qui arrogantius quam verius suam urbem priscum *Ilium* videri volebant. Remoto igitur hoc errore, si interroges Dionem, quandoquidem constet veterem *Trojam* non amplius fuisse jam ab Homeri temporibus, a quibus igitur hæc destructa sit, si a Græcis non fuerit, quid respondere poterit? Ne γρῦ quidem, nisi fallor.

[13] Neque contra hæc facit, quod Strabonis tempore nulla amplius priscæ *Trojæ* vestigia apparuerint: cum quidquid lapidum *Iliacorum* esset ad vicinarum urbium refectionem, quæ bello illo vastatæ erant, absumptum, ipsumque Sigeum ex his lapidibus ab Archeanacte Mitylenæo exstructum fuerit.

Hæc igitur tot ac tanta argumenta cum efficaciter probent *Trojæ* excidium, non video, qui id revocari in dubium serio possit, nisi ab eo, qui omnem præteriti temporis historiam pro fabula habendam existimet.

a Plin. l. 3. c. 26.
b Vitruv. l. 1. c. 1.
c Stephanus v. Ἀργεῖα.
d Solin. c. 7.
e Strabo l. 6. p. 254. Lycophron v. 912.
f Aristot. Mirab. Ausc.
g Tzetzes ad Lycophr. p. 150.
h Mirab. Ausc.
i l. 20. c. 2.
k Stephanus.
l Varro apud Probum in Ecl. 6. Virg.
m Plinius l. 3. c. 19.
n Livius l. 1. c. 1.
o Tacit. l. 16. c. 21.
p Servius ad 1. Æn. v. 6. & V. v. 584.
q l. 4. c. 191.
r l. 13. p. 593. & 593.

CAPUT

CAPUT DECIMUM.

De ÆNEÆ & TROJANORUM adventu, qui probatur partim Romanorum partim Græcorum testimoniis.

1. Trojaoi *sub Ænea appulerunt anno xxxv* Latini *ad* Laurentem *agrum juxta* Dionysium 2. *& Livium* 3. *& hunc adventum testatus locus in eodem agro* Troja *dictus Livii*, 4. *Dionysii*, 5. *Catonis Censoris*, 6. *Appiani*, 7. *& Festi temporibus*, 8. *ab* Ænea *&* Trojanis *sic appellatus*. 9. *Objectio contra hac* 10. *solvitur*. 11. *Antequam Historia Roma scribi cœpta* Aooalce Maximi *compositi, a quibus, quando primum, & de quibus*: 12. *qui* Fasti & Pontificum commentarii, *ut videtur, apud Livium*: 13. libri Lintei: 14. Tabulæ Censoriæ: 15. *scriptura privatorum*: 16. *carmina*. 17. *Quomodo hac incendio Urbis non perierint* 18. *Urbes in Italia plures habuerunt Historicos cum Roma adhuc iis careret*. 19. *His omnibus instrumentis ad scribendum usi Romanorum Historici*: 20. Q. Fabius Pictor, 21. L. Cincius Alimentus, 22. L. Julius Cæsar, 23. M. Porcius Cato, 24. A. Postumius Albinus, 25. L. Cassius Hemioa, 26. Q. Fabius Maximus Servilianus, 27. L. Calpurnius Piso, 28. Semprooius Asellio, 29. M. Octavius, 30. Q. Lutatius Catulus, 31. C. Licioius Macer, 32. Valerius Antias, 33. L. Ælius Tubero, 34 *aliique plures*. 35 *A quibus Dionysius & Livius sua mutuati*. 36. *Similiter Græcorum antiquissimi* Æneæ adventum *testati*: 37. *ut* Arctinus Milesius, 38. (*cujus nomen apud Dionysium in vitio cubat*) 39. *Callistratus, Silenus*, 40. *aliique plures, qui periere*: 41. *ex superstitibus antiquioribus Lycophron*. 42. *cujus totus locus adducitur*, 43. *vertitur*, 44. *& explicatur. cur Æneæ nomen in eo non expressum*. 45. *unde certo intelligatur*. 46. *Ubi* Γαίνηλος *&* Κισσός. 47. *Æneas appulit primum ad* Palleoen Macedoniæ *peninsulam* 48. *ubi condidit* Æneam 49 *cur* Pallenen, Thraciæ *vocet Dionysius*. 50. *Ænea non in ipsa* Pallene, *sed regione contermina, ad sinum* Thermaicum, 51. *qua Herodoto* Crossæa, 52. *in qua urbes præter* Æneam *sex*. 53 *supra quam* Therma, *unde nomen sinus, qua post* Thessalonica. 54. *Thrœn* Αἰνεάτας *vocat* Αἰνειάδας, *Stephano teste*, 55. *Tzetzes perperam* Αἰνειάδα, 56. *qui* Αἰνείαν *etiam &* Αἶνον *confundit infeliciter*. 57. *qui tamen error ipsi cum multis veterum communis*. 58. *Fragmentum* Parvæ Iliados *ex Tzetza adductum* 59 *& versum*. 60 *quare*. 61. *Hujus auctor Eusebio primum* Lesches 62. *Lesbius vel Pyrrhæus*. 63. *aliis* Stasinus, *contra* Ἰλιὰς Πέρσις *auctor* Lesches: *quæ diversa poemata ex Aristotele notat Scaliger*: 64. *quem Salmasius eo nomine reprehendit* 65. *perperam, quia Pausanias clare distinguit inter* Ἰλιὰς Πέρσις, Ἔπη τὰ Κύπρια *&* Ἰλιάδα μικράν, 66. *& ex Aristotele id recte a Scaligero collectum*: 67. *quod ostenditur*. 68 *Eusebius in hoc sine caussa recessit ab antiquioribus*, 69 *& Pausania, qui* Leschi *tribuit* Ἰλιὰς Πέρσις. 70. *quod verum esse probatur*. 71. Parvæ Iliadis *meminit* Callisthenes, *auctor vitæ Homeri sub nomine* Ἑλλάνικος Ἰλιάδος, 72. *quam Salmasius facit* τὰ Κύπρια, *perperam*. 73. *de primo* Cypriorum *versu dubitatio*: 74. *a Scaligero vitio memoriæ interpolatus videtur*, 75. *ex duobus aliis Scaligeri erratis, ibidem commissis*. 76. Cypriæ Iliadis *auctor* Nævius, *non* Lævius, *ut Scaliger, apud Charisium & Priscianum*: 77. *Salmasio tamen* Lævius; 78. *item Andreæ Scotto, perperam*: 79. *quia Edd. adversantur*. 80. *nec emendandi necessitas*. 81. Τὰ Κύπρια *in plures divisa libros* 82. *a* Nævio *Latino carmine reddita &* Cypria Ilias *dicta, propterea nomen prius haud mutasse*, 83. *probatur Herodoti, Aristotelis, Athenæi, Æliani aliorumque auctoritate*, 84. *item Procli, cujus locus minus recte a Scotto versus*. 85. Cypria *appellata non a* Stasioi *patria* 86. *sed* Venere 87. *quomodo?* 88. *Diversa ergo poemata* Ilias Parva, Ἰλιὰς Πέρσις 89. *&* Cypria. 90. *Dionysius Petavius superesse* Iliadem Parvam *credidit, perperam*: 91. *quomodo deceptus*. 92. *hinc laterculus regum Trojanorum Petavianus rejicitur*. 93. *substituto genuino*. 94. *quid* Almopia. 95. Lyoccos, Pissa, Agylla *apud Lycophronem*. 96. *Ulysses, qui* Νάνος, *cum Ænea fœdus* 97. Tarchontis *item &* Tyrseni. 98. *qui* Mysorum *regis filii, quare*. 99. *&* Heraclidæ. 100. *sed invita Chronologia*. 101. *Oraculum*: 102. xxx turres *in Latio condita*, 103. oigra suis, *totidem porcellos enixa, auspicio*: 104. *quod Tzetzi reprehensum tamquam contra historiam* 105. *Meursio item* 106. *& Cantero*. 107. *sed in explicatione* xxx turrium *infeliciter*: 108. *per has enim Poëta colonias* Priscas Latinas *intelligit*. 109. *quæ numero* xxx Alba *deductæ, juxta Dionysium*. 110. *Lycophron peritus rerum Romanarum*: 111. *meminit &* scrofæ *&* xxx porculorum χοιρων 112. *qui* grundules lares. 113. *deorum ab Ænea adductorum* 114. *uxore, liberis & cimeliis spretis*. 115. *Roma, sed tacito nomine, quam per bellicam gloriam & situm indicat*, Circæum *promontorium, portum* Argoum, 116. Æetam *sive* Cajetam, 117. *Lacum* Fucinum *in* Marsis, 118. *amnem* Pitonium. 119. *& antrum* Cumanum. 120. *ex præmissis concluditur*.

dserta caussá quæ *Æneam* profugum fecit patria, ordo postulat, ut de ipsius *Æneæ & Trojanorum*, qui simul cum illo patriæ flammas evaserunt, in Italiam *adventu* dicamus. Igitur post Herculis digressum anno quinto & quinquagesimo regnante apud Aborigines Latino, Fauni filio, & quidem anno regni ejus quinto & tricesimo, teste [a] Dionysio, post *Trojam* captam secundo, *Trojanos* sub *Ænea Troja* profugos ad agrum *Laurentem*, in quo *Laurentum* Aboriginum regia jacebat, appulisse tam constans apud Romanos fama fuit, ut de ea nemo unquam dubitaverit. [b] Livius lib. 1. cap. 1. Æneam, inquit, satis constat *ab simili clade domo profugum sed ad majora initia rerum ducentibus fatis primo in Macedoniam venisse: inde in Siciliam quarentem sedes delatum: ab Sicilia Laurentem* [a] l. 1. p. 35.

agrum tenuisse. [3] Ne vero constantem hanc famam aliquis vocaret in dubium, cavet addito: *Troja & huic loco nomen est.* Gaudent enim extorres patria relictarum sedium vocabula novis habitationibus inducere: ut infinitis tam hujus quam prisci Orbis exemplis patet. [4] Nec Livius solus *Trojam* locum appellatum in Latio scribit adhuc suis temporibus, in quem *Æneas* cum suis *Trojanis* primum descendit, sed
a p. 13. Dionysius etiam Halicarnassensis [a] lib. I. Τελευτῶντες δὲ ἀφικνοῦνται τῆς Ἰταλίας εἰς Λαυρεντόν. Ἔνθα τῆς πλάνης παυσάμενοι χάρακα ἔθεντο· καὶ τὸ χωρίον, ἐν ᾧ κατεστρατοπεδεύσαντο, ἐξ ἐκείνου Τροία καλεῖται· ἀπέχει δὲ θαλάττης ἀμφὶ τοὺς τέτταρας σταδίους. *Tandem ad Italia Laurentum pervenerunt. Hic invento errorum fine, castra vallo munita posuerunt. Et locus in quo tunc castrametati sunt ab eo tempore Troja vocatur, & a mari distat circiter quatuor stadia.* Nemo, ut opinor, adeo invenietur durus qui hos duos testes ejusdem temporis de loci nomine tum obtinenre inter eos, a quibus potuissent redargui, testificantes, temere rejecturus sit. [5] Quod si ramen inveniatur tam difficilis judex faciemus & huic satis, ostendendo & ante horum tempora diu & post multo, locum ita fuisse appellatum. Primum patet Catonis Censorii, alterum Ap-
b l.7. v.158. piani testimonio. Servius ad hæc [b] Virgilii

Moliturque locum, primasque in littore sedes
Castrorum in modum, pinnis atque aggere cingit.

Ideo primas quia imperium Lavinium translatum est. Et sciendum civitatem quam primo fecit Æneas Trojam dictam secundum Catonem & Livium. Improprie appellat *civitatem*, quod Livius, Dionysius, immo ipse Cato *locum castrorum* vel ipsa castra vocat. Nam
c l. 11. Æn. v. 316. ipse Servius [c] alibi hæc habet: *Cato in Originibus dicit Trojanos a Latino accepisse agrum, qui est inter Laurentum & castra Trojana. Hic etiam modum agri commemorat & dicit eum habuisse jugera septingenta.* Unde patet locum hunc Catonis Censorii ævo pariter *Trojam* appellatum. [6] Post tempora autem Livii & Dionysii nomen vetus adhuc
d p. 49. diu retinuisse apud [d] Photium testis est Appianus: Ἄρχεται μὲν οὖν τῆς ἱστορίας ἀπὸ Αἰνείου, τοῦ Ἀγχίσου τοῦ Κάπυος. ὃς ἐν τῷ Τρωικῷ ἤκμαζε πολέμῳ, μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἔφυγε καὶ μετὰ μακρὰν πλάνην, κατῆλθεν ἔς τινα τῆς Ἰταλίας αἰγιαλὸν Λωρεντὸν ἐπικαλούμενον, ἔνθα καὶ στρατόπεδον αὐτοῦ δείκνυται καὶ τὴν ἀκτὴν ἀπ' ἐκείνου Τροίαν καλοῦσιν. *Historia totius initium ducit ab Ænea, filio Anchisa, nepote Capyis: qui Trojano bello interfuit, Ilioque capto & everso fugit & variis jactatus erroribus ad Italiæ quoddam littus Laurens dictum appulit, ubi & castra illius ostenduntur & ab eo oram illam maritimam Trojam dicunt.* Distincte Appianus στρατόπεδον appellat, quod Dionysius χάρακα, Cato *castra Trojana*: *Trojam* regionem castris subjectam. Sic *castra Hannibalis* locus appellatus, in quo Hannibal quondam cum exercitu consederar, multis post bellum Hannibalicum seculis. [7] Hisce denique omnibus adjicio Festum: *Troja & regio Priami: & lusus puerorum equestris dicitur: & locus in agro Laurente, quo primum in Italia Æneas cum suis constitit.*

[8] Adstructo igitur locum fuisse in *Laurente* agro, qui *Troja* dictus, probandum restat, hunc ab *Ænea* ejusque sociis ita appellatum, sive, quod idem putem, *Æneam* cum *Trojanis* in Italiam venisse. Hoc vero Romani tam firmiter omnibus seculis crediderunt, tot prudentes inter eos identidem adfirmarunt, ut si quid in historia veri, pro tali id maxime habendum sit.

[9] Nec est quod aliquis mihi objiciat historiæ testimonium in hac caussa adduci non posse quod historia belli Hannibalici temporibus a Romanis primum adhiberi cœperit. Si enim sine justa historia rerum memoria conservari nequit, fabularum numero censendum quidquid & regno Albano, septem Urbis regibus & secunda populi Romani ætate perscriptum legitur, quoniam tertia demum ætate Historici prodire cœperunt. Et in hac opinione fuit nuper Philippus Cluverius. [10] Verum licet aute Fabium Pictorem nullus Romæ soluta oratione historiam scripserit, non defuerunt tamen aliæ transmittendarum ad posteritatem rerum viæ.

[11] In his eminebant *Annales Maximi*, a Pontifice Maximo quotannis confici soliti jam ab initio fere Urbis ad P. Mucium, si Ciceroni credimus: apud quem lib. II.
e c. 12. [e] de Oratore hæc habes: *Erat historia nihil aliud nisi annalium confectio: cujus rei memoriaque publica retinendæ caussa ab initio rerum Romanarum usque ad P. Mucium, Pontificem Maximum res omneis singulorum annorum mandabat literis Pontifex Maximus efferebatque in album & proponebat tabulam domi, potestas ut esset populo cognoscendi, ii qui etiam nunc Annales Maximi nominantur.* Cum autem Pontifex Maximus a Numa

fuerit

fuerit institutus non male Cicero *ab initio rerum Romanarum Annales* hos ait compositos: mansisse autem hanc consuetudinem usque ad P. Mucium Scævolam, qui Pontificatum Maximum statim post fratris P. Licinii Crassi Muciani necem, quæ in annum 623 incidit, adeptus videtur. Servius, vel quicumque sub ejus nomine in Fuldensibus Schedis se ostentat, *Annales* hos in octoginta ait libros divisos ad lib. 1. Æn.[a] *Ita Annales conficiebantur. Tabulam dealbatam quotannis Pontifex Maximus habuit, in qua præscriptis Consulum nominibus & aliorum magistratuum digna memoratu notare consueverat, domi militiæque, terra marique gesta per singulos dies. Cujus diligentiæ annuos commentarios in octoginta libros veteres retulerunt, eosque a Pontificibus Maximis, a quibus fiebant, Annales Maximos appellarunt.* In his autem *Annalibus* non modo perscriptæ singulorum annorum, ex quo confici cœpti sunt, res maxime notabiles, sed illius etiam temporis summatim, quod illorum simul & Urbis initia antecesserat. Eadem enim ratio quæ suadebat, ut quæ fiebant quotidie posteritati proderentur, pariter dictabat cavendum, superioris temporis memoria, quæ in illis adhuc durabat, in nepotibus ne interiret. Idque colligi ex variis rebus potest, quæ ex his *Annalibus* adducta adhuc exstant; præcipue apud Originis gentis Romanæ Auctorem. Apud hunc enim historia transitus per Italiam Herculis narratur ex *Pontificalibus Annalibus.* Item quomodo Penatium deorum simulacra ab Ascanio Lavinio Albam translata in pristinas sedes reversa fuerint. Tum Ascanio successisse Silvium, ejusque posteros omnes cognomento Silvios usque ad Romam conditam Albæ regnasse. Aremulum propter superbiam fulmine ictum raptumque turbine atque in Albanum lacum præcipitatum: Remum per lusus speciem vinctum Albamque abstractum, mox a Romulo manu pastorum in manipulos distributorum oppresso Amulio vinculis liberatum, avumque Numitorem regno restitutum. Ut taceam occasione belli, quod Tullus Hostilius cum Albanis gessit, & excidio ipsius Albæ terminatum est, verisimile in iisdem multa fuisse antiquitates & regni hujus historiam spectantia.

[a] v. 377.

[12] *Fasti* etiam & *Pontificum commentarii* adducuntur a C. Canulejo Tribuno plebis a. 309 in concione apud [b] Livium: sive iidem fuerint cum *Annalibus Maximis*, sive diversi.

[b] l. 4. c. 3.

[13] Præter hos *Annales* fuerunt & *Lintei libri* a magistratibus scribi atque in æde Monetæ deponi soliti, quos Livius aliquoties citat.

[14] Sed & *Censoriis Tabulis* adjecta fuisse, quæ ad historiam facerent ex [c] Dionysio Halicarnassensi patet, qui ex eo quod Tabulis Censoriis, Coss. L. Valerio Potito T. Manlio Capitolino, adjectum esset, *anno post reges exactos* CXIX. colligit Urbem fuisse conditam anno primo septimæ Olympiadis.

[c] l. 1. p. 60, 61.

[15] Adhæc privatarum familiarum, quæ in magistratibus versatæ fuerant, scripturas multas exstitisse & res ipsa loquitur & [d] Cicero testatur.

[d] Bruto c. 16.

[16] Denique carmina multis seculis ante suam ætatem in epulis cantitata de clarorum virorum laudibus in Originibus scripsit Cato: quæ ut suo adhuc tempore exstarent Cicero [e] frustra optavit.

[e] Bruto c. 19.

[17] Quæ omnia nequis putet incendio absumpta cum Urbs a Gallis cremata est [f] Livius cavet *incensa urbe* duntaxat talia *pleraque interiisse* dictitans. Cujus rei veritas evidentissime ex eo patet, quod ad hæc ipsa monumenta sæpe ab historicis provocetur. Ut taceam post Alliense prælium, cum prævidérent Urbis suæ vastationem, sine dubio publicas tabulas in Capitolinam arcem, quæ a Gallis capta non est, relatas.

[f] l. 6. c. 1.

[18] Deinde cum tot fuerint in Italia respublicæ, antequam sibi Roma singulas subjiceret, & in his aliquot satis potentes, quis credat omnes Annalibus destitutas? Immo instructas fuisse multas patet ex Fragmentis a Dionysio ex Antiocho Syracusano allatis, qui Romanis circum ipsam matrem suam adhuc luctantibus, sive antequam Urbs a Gallis vastata esset, de antiquis Italiæ colonis libros evulgavit: ex historiis domesticis Sabinorum, quas idem [g] alibi citat: item ex singulatum urbium historiis, quæ subinde adducuntur, uti Cumana apud [h] Festum, Patavina apud Originis gentis Romanæ Auctorem, similibusque passim occurrentibus.

[g] l. 2. p. 113.

[h] v. Roma.

[19] Quod si tot fuerint retinendæ publicæ memoriæ adminicula antequam justa historia apud Romanos scribi cœpta, unde que illa hausta est, quæ imprudentia viros maximis honoribus in sua republica perfunctos, doctos item & bonos mendacii temere postulare? Qui vero & quales isti viri quorum fide hæc historia nititur?

[20] *Fabius Pictor*, post prælium Cannense a. 535 legatus Delphos a Senatu mis-

a l. 22. c. 57. b ad l. 12. v. 603.

sus Appiano teste, *Q. Fabius Pictor* [a] Livio. Hic teste [b] Servio Amatam, Latini uxorem, inedia semet interemisse scripsit: scilicet postquam Turnum consanguineum suum vidit interfectum & Æneam rerum simul & Laviniæ potientem. Romuli item & Remi historiam tali fere modo, quo Livius, in literas misit, ut testatur Auctor Originis gentis Romanæ: unde Historicos hos cum aliquot eorum testimoniis adducere consilium est.

[81] *L. Cincius Alimentus*, qui Livio *maximus auctor*, Prætor a. 544 Siciliam obtinuit. Hic Ascanium scripsit completis in Lavinio triginta annis recordatum novæ urbis condendæ tempus advenisse ex numero porcorum, quos sus alba pepererat, circumspectis diligenter finitimis regionibus speculatum montem editum, qui ab urbe, quæ in eo condita est, Albanus nuncupetur, civitatem communivisse: item Tiberinum Silvium, decimum Albanorum regem, cum adversus finitimos bellum inferentes copias eduxisset inter præliantes in Albulam fluvium depulsum periisse, mutandique nominis caussam exstitisse.

[82] *L. Julius Cæsar*, qui videtur avus Sex. Julii Cæsaris, qui Consul cum L. Aurelio Oreste a. 597. hic enim in Fastis Capitol. Sex. F. L. N. dicitur: nominatur apud dictum Auctorem modo ante Sempronium, modo ante Lutatium, A. Postumium, Catonem Censorium, Cn. Gellium. Unde videtur L. Cincii æqualis. Ex hoc vero plura apud hunc Collectorem adferuntur: videlicet *Ænea* ad Italiæ promontorium, quod in Bajano circa Arverni lacum est, appulso, cum Misenum tubicinem morbo absumptum ibi sepelivisset, locum ex nomine ejus ita vocatum: Cajetam ex cognomine nutricis *Æneæ*, non nomine appellatam. Historiola etiam triginta porcellorum ex hoc adducitur ut a Romanis narrari solet. Insuper Ascanium bellum gessisse contra Mezentium, filioque ejus Lauso interfecto ad pacem petendam compulisse: ab hoc Albam conditam: simulacra Penatium deorum ex Lavinio bis translata miraculose eo reversa. Denique talia de Silviis ex hoc Historico allegantur: unde pateat horum historiam usque ad Romulum pertexuisse.

[83] *M. Porcius Cato*, qui Consul cum L. Valerio Flacco a. 559, & Censor cum eodem a. 570. Hujus plurima passim de *Ænea* & regno Albano exstant Fragmenta. Apud hunc vero Collectorem (quoniam hoc tantum agimus) scribit *Æneam* cum *Trojanis* classe appulsum Laurentem agrum occupavisse, fœdus junxisse cum Latino, ducta ejus filia, quæ Turno Herdeonio ante desponsata fuerat: porro condidisse Lavinium, bellum contra Turnum gessisse, quo Latinus interfectus, ipse successor ejus factus, ad postremum Turnus, qui Amatæ consobrinus, cæsus fuerit. Præterea Latinos Ascanium ob insignem virtutem non solum Jove ortum credidisse, sed declinato paullulum nomine Jobum primo postea Julum appellasse atque ab eo Juliam manavisse familiam.

[84] *A. Postumius Albinus*, qui Consul cum L. Licinio Lucullo a. 603. Hic singulare volumen de *Ænea Adventu* composuit, unde multa adfert, idem Anonymus & aliqua

c l. 9. Æn. v. 710.

[c] Servius: sed perperam apud hunc *Postuinus* dicitur, ut recte notavit Bochartus.

d de D. N. c. 17. e c. 2. f l. 17. c. 28.

[85] *L. Cassius Hemina*, qui teste [d] Censorino circa a. 608 floruit. Hunc [e] Solinus testatur scripsisse *Æneam* æstate ab *Ilio* capto secunda Italicis littoribus appulsum sociis non amplius sexcentis in agro Laurenti castra posuisse: [f] Gellius, Homerum & Hesiodum vixisse Silviis Albæ regnantibus annis post bellum *Trojanum* centum & sexaginta: adducitur vero ab Auctore, quem sequimur, ad Herculis per Italiam transitum comprobandum.

[86] *Q. Fabius Maximus Servilianus*, qui Consul cum L. Metello a. 611. Hunc etsi pariter propter alia adducat Anonymus, in Annalibus suis de *Ænea adventu* egisse

g ad 1. Æn. 3, 4.

[g] Servius locuples testis est.

[87] *L. Calpurnius Piso*, qui Consul cum P. Mucio Scævola a. 620. Censor cum C. Cæcilio Balearico a. 633. Hic Prochytam scripsit ab *Ænea* consanguinea ibi sepulta denominatam: Amatam Latini uxorem, cujus Turnus matruelis, interfecto Latino mortem sibi conscivisse: Aremulum Silvium fulmine ictum raptumque turbine & in

h l. 1. p. 44.

Albanum lacum præcipitatum. Et [h] Dionysius *Pisonem* hunc simul cum Fabio Pictore, Cincio & Catone tamquam omnes quatuor de Romuli & Remi nativitate scripserint, citat.

i l. 2. c. 13.

[88] *Sempronius Asellio*, qui auctore [i] Gellio sub P. Scipione Africano tribunus militum ad Numantiam fuit. Hic de Cajetæ nomine idem, quod L. Cæsar, memoriæ prodidit. Existimo enim per *Sempronium* apud hunc Auctorem potius *Asellionem* intelligi, quam cum Bocharto Tuditanum. Quoniam istum constat ad quadraginta rerum Ro-

ma-

manarum libros exarasse: de hoc dubium, an historiam scripserit.

[19] *M. Octavius*, qui forte is, quem Cicero tantum auctoritate dicendoque valuisse ait, ut legem Semproniam frumentariam populi frequentis suffragiis abrogarit Tribunus plebis, a. 634. adducitur enim ante Licinium Macrum: hic sacrificandi ritum capite velato ab *Ænea* prodidit acceptum: item Amulium Rheam fratris filiam, sacerdotem, amore ejus captum vitiasse, atque inde geminos natos.

[20] *Q. Lutatius Catulus*, qui Consul cum C. Mario IV, a. 651. Hic enim idem videtur, de quo [a] Cicero in Bruto: *Jam Q. Catulus non antiquo illo more sed hoc nostro (nisi quid fieri potest perfectius) eruditus. multa litera, summa non vita solum atque natura, sed orationis etiam comitas, incorrupta quadam sermonis Latini integritas: qua perspici cum ex orationibus ejus potest tum facillime ex eo libro, quem de Consulatu & de rebus gestis suis conscriptum molli & Xenophonteo genere sermonis misit ad A. Furium, poëtam, familiarem suum.* hic, inquam, idem videtur & cujus *Communes* a Servio [b] citantur *Historia*. Scio [c] virum doctum hos distinguere, ex eo quod post C. Ælium a Varrone adducatur *Q. Lutatius*, sed dubito a satis firmo argumento. Ideo enim C. Ælius huic præmittitur, quoniam in superioribus inter auctores, qui singuli diversas de lacu Curtio sententias attulerant, nominatus erat: quarum duæ cum ordine recensæ essent, subjicitur tertia his verbis: *C. Ælius & Q. Lutatius scribunt eum locum esse fulguratum & ex Senatusconsulto septum esse, idque factum a Curtio Consule, cui M. Genucius fuit collega, Curtium appellatum.* Unde patet non potuisse *Q. Lutatium*. cujus nulla ante mentio facta, quamvis ætate præcederet, C. Ælio Stiloni præmitti. Hic igitur non modo Antenorem sed ipsum etiam *Æneam* patriam prodidisse scripsit: tum ex hoc iter *Æneæ* in Italiam, fœdus cum Latino pactum, bellum cum Turno, & in Latini locum successio recensentur.

[a] c. 35.
[b] ad l. 9. Æn. v. 710.
[c] Ger. Vossium l. 1. de H. L. c. 17.

[21] *C. Licinius Macer*, qui Quæstor a. 665, & a Cicerone Prætore accusatus repetundarum damnationem metuens voluntaria morte periit: hic idem tradidit de Amulio & Numitore, quod Octavius: item contentionis inter fratres perniciosum fuisse exitum, ut Remus & Faustulus interfecti fuerint.

[22] *Valerius Antias*, qui, teste [d] Vellejo, Sisennæ æqualis, quem Pighius putat Quæstorem fuisse in Sicilia a. 676. juxta ejus calculum, non Prætorem a. 766. uti tamquam ex Pighio oscitanter adfert [e] vir doctus: hic scribit Procam Silvium duos filios Numitorem & Amulium æquis partibus heredes instituisse. Tum Amulium in una parte regnum tantummodo, in altera totius patrimonii summam atque omnem paternorum bonorum substantiam posuisse, fratrique Numitori, qui natu major erat, optionem dedisse, ut ex his utrum mallet eligeret. Numitorem cum privatum omne cum facultatibus regno prætulisset, Amulium regnum obtinuisse. Quod ut firmissime possideret Numitoris fratris sui filium in venando interimendum curavisse, tum Rheam Silviam ejus sororem sacerdotem Vestæ fieri jussisse, simulato somnio, quo admonitus ab eadem dea esset, ut id fieret. Item pueros ex eadem natos, Faustulo servo necandos dedisse: sed hunc a Numitore exoratum, ne pueri necarentur, Accæ Larentiæ nutriendos dedisse: quam mulierem quod corpus vulgare solita esset, lupam esse dictam. Cum pueri liberalis disciplinæ capaces facti essent Gabios in studia missos Numitore avo clam sumptus subministrante. Postquam adolevissent Romulum comperto qui sibi avus & quæ mater, cum armatis pastoribus protinus Albam perrexisse: interfectoque Amulio Numitori avo regnum reposuisse.

[d] l. 2. c. 9.
[e] Ger. Vossius l. 1. de H. L. c. 10.

[23] *L. Ælius Tubero*, qui [f] Q. Ciceronis in Asia Legatus: hic idem de reversis Lavinium per duas vices Penatium deorum simulacris prodit, quod Annales Pontificum, Cincius & Cæsar.

[f] Cicero l. 1. ad Q. Fr. ep. 1.

[24] *Sex.* vel *Cn. Gelli, Venonii, Domitii, Egnatii, Aufidii* testimonia prætermitto pariter apud hunc Auctorem de Origine Gentis Romanæ exstantia, quoniam de eorum loco temporibusve nihil habeo dicere.

[25] Cum igitur [g] Dionysius ex his similibusque scriptoribus linguæ Latinæ ipse gnarus, quippe duos & viginti annos antequam scribere inciperet, Romæ commoratus, historiam suam collegerit, idemque fecerit Livius: isti vero antiquitates Albanas Romanasque partim ex *Pontificum Annalibus, libris Linteis* aliisque publicis instrumentis, partim ex *privatorum*, qui in magistratibus versati fuerant, commentariis, hymnis, laudationibus, partim etiam ex *Italicarum* urbium historiis hauserint, uti ante ostendimus, quis justus & prudens rerum æstimator & arbiter Dionysii & Livii historicas relationes revocare in dubium possit.

[g] l. 1. p. 6.

[26] Nec

[16] Nec Romani tantum *Æneam* cum *Trojanis* in Italiam venisse uno ore semper testati sunt, sed Græcorum etiam aliqui tam antiqui; ut partim ipsos Urbis natales anticipent, partim primos Urbis Historicos. [17] Ante conditam Urbem natus est *Arctinus Milesius*, quem Artemon Clazomenius in libro, quem de Homeri vita conscripsit, Suida teste, Homeri discipulum & circa nonam Olympiadem floruisse pronuntiat, quadringentis annis post bellum *Trojanum*. Prius confirmat Tzetzes in [a] Chiliadibus. Verum hoc cum nona Olympiade & quadringentis annis haud consistit: quoniam Homerus juxta Marmor Parium sub Diogeneto Archonte διὰ βίου septimo floruit, qui ducentis & nonaginta circiter annis juxta Eratosthenis Canones post *Troja* casum regnare exorsus est. Ne autem putemus Artemonem nonam Iphiteam intellexisse & annos quadringentos Suidæ interpretamento deberi, Eusebius facit, non multum in *Arctini* ætate ab Artemone abiens. Hic enim ad secundum primæ Olympiadis annum notat: *Arctinus Milesius versificator florentissimus habetur.* & mox ad tertiam recurrit ejusdem mentio. Clemens ex Phania, ut videtur, Lesbio paullo facit recentiorem: concertasse enim cum Lesche atque ab eo victum prodit. Lesches enim ab Eusebio Olympiadis tricesimæ anno quarto apponitur. [18] Hic igitur *Arctinus*, (qui perperam in vulgatis Dionysii Codicibus Ἀγατῖνος dicitur, nam in Codice calamo exarato clare legitur Ἀκτῖνος.) παλαιότατος ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, ποιητής, ut [b] Dionysius loquitur, testatus est, antequam Roma adhuc esset condita, aut forte cum a Romulo conderetur, si Eusebium aut Artemonem sequimur, [19] Callistratus item & Silenus scriptores pariter antiqui: ἁλισκομένης δὲ τῆς κάτω πόλεως τὸν Αἰνείαν κύριον τῆς ἄκρας γινόμενον, ἄραντα ἐκ τῶν ἀδύτων τά τε ἱερὰ τῶν μεγάλων θεῶν, καὶ ὅπερ ἔτι περιῆν Παλλάδιον. Θάτερον γὰρ Ὀδυσσέα καὶ Διομήδη νύκτωρ εἰς Ἴλιον ἀφικομένους λαβεῖν. Οἴχεσθαί τε κομίσαντα τὸν Αἰνείαν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἐλθεῖν ἄγοντα εἰς Ἰταλίαν. *Sed quum urbis pars inferior caperetur, Æneam, qui arcem in suam potestatem redegerat, ex adytis sacra Magnorum Deorum & Palladium, quod adhuc supererat, abstulisse. Alterum enim ab Ulysse & Diomede Ilium noctu profectis surreptum fuisse. Æneam igitur ex urbe discessisse eaque secum tulisse & in Italiam transportasse.* Quoniam autem in superioribus dixerat, tamquam ex trium modo laudatorum auctorum mente Palladium & Magnorum Deum sacra pro dote Chrysæ Dardani uxori a Minerva data, subjicit *Arctinum* in eo dissentire, idque Jovi non Minervæ tribuere, simulque alterius Palladii a Græcis surrepti subtexit ex eodem historiam: Ἀρκτῖνος δέ φησιν ὑπὸ Διὸς δοθῆναι Δαρδάνῳ Παλλάδιον ἓν, καὶ εἶναι τοῦτο ἐν Ἰλίῳ, ἕως ἡ πόλις ἡλίσκετο, κεκρυμμένον ἐν ἀβάτῳ. Εἰκόνα δ' ἐκείνου κατεσκευασμένην μηδὲν τῆς ἀρχετύπου διάφορον, ἀπάτης τῶν ἐπιβουλευόντων ἕνεκα, ἐν φανερῷ τεθῆναι, καὶ αὐτὴν Ἀχαιοὺς ἐπιβουλεύσαντας λαβεῖν. *Sed Arctinus ait unum Palladium Dardano a Jove datum, atque hoc in urbe Iliaca, donec urbs caperetur, in adyto reconditum fuisse. Sed imaginem ab illo effictam fuisse, qua ne minimum quidem ab ipsius exemplari primaque forma differebat & in propatulo fuisse positam ad eos fallendos qui insidias ipsi struxissent, atque hanc a Græcis per insidias fuisse surreptam.* Deinde concludit: Τὰ μὲν οὖν εἰς Ἰταλίαν ὑπ' Αἰνείου κομισθέντα ἱερὰ τοῖς εἰρημένοις ἀνδράσι πειθόμενος γράφω τῶν τε μεγάλων θεῶν εἰκόνας εἶναι, οὓς Σαμόθρᾳκες Ἑλλήνων μάλιστα ὀργιάζουσι· καὶ τὸ μυθευόμενον Παλλάδιον, ὅ φασι τὰς ἱερὰς φυλάττειν παρθένους ἐν ναῷ κείμενον Ἑστίας· ἔνθα καὶ τὸ ἀθάνατον διασώζεται πῦρ. *Sacra igitur, quæ Æneas in Italiam transtulit, virorum a me nominatorum auctoritatem sequutus, ajo fuisse magnorum deorum simulacra, quos inter Græcos Samothraces potissimum colunt, & Palladium illud fabulis celebratum, quod in templo Vestæ reconditum (ubi & ignis perpetuus adservatur) a sacratis virginibus custodiri ferunt.*

[40] Nec *Arctinus* tantum, auctor tam antiquus, in sua Ilii Persi *Æneam* in Italiam venisse adfirmavit, non *Callistratus*, *Silenus*, *Demagoras*, *Agathyllus*, *auctor Anonymus* Catalogi mulierum, quæ apud Argos sacerdotio quondam functæ, *Damastes* Sigensis, *Callias* soli, omnes Dionysio visi; [41] sed qui ab eo non memoratur, & adhuc in manibus est, *Lycophron* Chalcidensis etiam. Vixit autem hic Ptolemæi Philadelphi temporibus, occupatis tum Romanis bello Tarentino, antequam ullus inter eos scribendæ justæ historiæ sive prosa sive metro animum adjecisset. Apud hunc igitur in obscuro poëmate non obscure *Ænea* peregrinatio atque in Italiam *adventus* perscriptus legitur his Cassandræ verbis: [c]

a Chiliad. 13. v. 643.

b l. 1. p. 55.

c v. 1226.

Γένυς

[a] Γένους δὲ πάππων τῶν ἐμῶν αὖθις κλέος
Μέγιστον αὐξήσουσιν ἀμναμοί ποτε,
Αἰχμαῖς τὸ πρωτόλειον ἄραντες στέφος,
Γῆς καὶ θαλάσσης σκῆπτρα καὶ μοναρχίαν
Λαβόντες. οὐδ' ἄμνηστον ἀθλία πατρὶς
Κῦδος μαρανθὲν ἐγκατακρύψεις ζόφῳ,
Τοιούσδ' ἐμός τις σύγγονος λείψει διπλοῦς
Σκύμνους λέοντας, ἔξοχον Ῥώμης γένος,
Ὁ Καστνίας τε τῆς τε Χοιράδος γόνος,
Βουλαῖς ἄριστος, οὐδ' ὄνοστος ἐν μάχαις.
[a] Ὃς πρῶτα μὲν Ῥαίκηλον οἰκήσει μολὼν,
Κίσσου παρ' αἰπὺν πρῶνα καὶ Λαφυστίας
Κερασφόρους γυναῖκας. [b] ἐκ δ' Ἀλμωνίας
Πάλιν πλανήτην δέξεται Τυρσηνία
[c] Λυγκεύς τε θερμὸν ῥεῖθρον ἐκβράσσων ποτῶν
Καὶ Πῖσ' Ἀγύλλης θ' αἱ πολύρρηνοι νάπαι.
[d] Σὺν δέ σφι μίξει φίλιον ἐχθρὸς ὢν στρατὸν,
Ὅρκοις κρατήσας καὶ λιταῖς γουνασμάτων,
Νάνος πλάναισι πάντ' ἐρευνήσας μυχὸν
Ἁλός τε καὶ γῆς. [e] σὺν δὲ δίπτυχοι τόκοι
Μυσῶν ἄνακτος, οὗ ποτ' οἰκουρὸς δόρυ
Γνάμψει θέοινος, γυῖα συνδήσας λύγοις,
Τάρχων τε καὶ Τυρσηνὸς αἴθωνες λύκοι
Τῶν Ἡρακλείων ἐκγεγῶτες αἱμάτων.
[f] Ἔνθα τράπεζαν εἰδάτων πλήρη κιχὼν
Τὴν ὕστερον βρωθεῖσαν ἐξ ὀπαόνων
Μνήμην παλαιῶν λήψεται θεσπισμάτων.
[g] Κτίσει δὲ χώραν ἐν τόποις Βορειγόνων
Ὑπὲρ Λατίνους Δαυνίους τ' ᾠκισμένην,
Πύργους τριάκοντ' ἐξαριθμήσας γονὰς
Συὸς κελαινῆς, ἣν ἀπ' Ἰδαίων λόφων
Καὶ Δαρδανείων ἐκ τόπων ναυσθλώσεται,
Ἰσηρίθμων θρέπτειραν ἐν τόκοις κάπρων.
[h] Ἧς καὶ πόλει δείκηλον ἀνθήσει μιᾷ
Χαλκῷ τυπώσας, καὶ τέκνων γλαγοτρόφων.
[i] Δείμας δὲ σηκὸν Μυνδίᾳ Παλληνίδι,
Πατρῷ' ἀγάλματ' ἐγκατοικιεῖ θεῶν,
[k] Ἃ δὴ παρώσας καὶ δάμαρτα καὶ τέκνα,
Καὶ κτῆσιν ἄλλην ὀμπνίαν κειμηλίων,
Σὺν τῷ γεραιῷ πατρὶ πρεσβειώσεται,
Πέπλοις περισχὼν, ἦμος αἰχμηταὶ κύνες
Τὰ πάντα πάτρας συλλαφύξαντες πάλῳ,
Τούτῳ μόνῳ πόρωσιν αἵρεσιν, δόμων
Λαβεῖν ὃ χρήζει, κἀπενέγκασθαι δάνος.
Τῷ καὶ παρ' ἐχθροῖς εὐσεβέστατος κριθεὶς,
[l] Τὴν πλεῖστον ὑμνηθεῖσαν ἐν χάρμαις πάτραν
Ἐν ὀψιτέκνοις ὀλβίαν δομήσεται
Τύρσιν μακεδνὰς ἀμφὶ Κιρκαίου νάπας,
Ἀργοῦς τε κλεινὸν ὅρμον [m] Αἰήτην μέγαν,
[n] Λίμνης τε Φόρκης Μαρσιωνίδος ποτὰ,
[o] Τιτώνιόν τε χεῦμα τοῦ κατὰ χθονὸς
Δύνοντος εἰς ἄφαντα κευθμῶνος βάθη,
[p] Ζωστηρίου τε κλιτὺν, ἔνθα παρθένου
Στυγνὸν Σιβύλλης ἐστὶν οἰκητήριον
Γρώνῳ βερέθρῳ συγκατηρεφὲς στέγης.

** *Generis majorum meorum gloriam*
Maximam iterum nepotes augebunt olim
Armis primas lauros reportantes ,
Terra & maris sceptra & imperium
Nacti : neque obscuram , infelix patria ,
Gloriam flaccescentem occultabis in tenebris.
Tales meus quidam consanguineum relinquet duos
Catulos leones , excellentem Romæ stirpem ,
(Veneris) *Castniæ & Chæradis filius,*
Consilio optimus & bello haud spernendus.
[a] *Qui primum quidem habitatum Rhacelum veniet*
Apud altum Cissi montem & Laphistias
Corrigeras mulieres. [b] *Ex Almenia vero*
Rursus erronem excipiet Tyrrhenia.
[c] *Lyncensque calidas ejiciens aquas potionum*
Et Pissæ saltusque Agyllæ pecorosi.
[d] *Cum illis vero amicum hostis miscebit exercitum*
Nanus , errando omnem perscrutatus angulum
Et maris & terræ. [e] *simul quoque gemini filii*
Mysorum regis , cujus hastam aliquando domesticus
Curvabit Deus vini , crura constringens viminibus,
Tarchon & Tyrsenus , ferviди lupi ,
Herculeo sanguine proseminati :
[f] *Ubi mensam ciborum plenam conspicatus*
Devoratam tandem a sociis
Memoriam veterum Oraculorum recordabitur.
[g] *Condet autem in regione ab Aboriginibus*
Ultra Latinos Dauniosque habitata
Arces triginta , partus recensens
Scrofæ nigræ , quam ab Idæis collibus
Et Dardaniis sedibus navi vehet ,
Totidem porcellorum in partu nutricem.
[h] *Cujus etiam in urbe una imaginem dedicabit*
Ære fusam & porculorum lactentium.
[i] *In æde autem exstructa Myndiæ Pallenidi*
Imagines patriorum ponet deorum.
[k] *Quas certe negligens & uxorem & liberos*
Et possessionem aliam opimam cimeliorum
Cum sene patre venerabitur
Vestibus involutas , quando pugnaces canes
Omnia patriæ sorte inter se avide partientes,
Huic soli dabunt optionem ex ædibus
Sumendi quod velit & pro munere auferendi.
Quare & ab hostibus piissimus judicatus
[l] *Multum celebratam in bellis patriam*
Per posteros faciet felicem,
Urbem , excelsos juxta Circæi saltus
Argoumque portum inclytum , [m] *Æeten magnum ,*
[n] *Et paludis Phorces Marsionidis aquas ,*
[o] *Titoniumque fluentum , quod sub terram*
Mergitur in obscuras specus profunditates,
Et (Appollinis) [p] *Zosterii rupem , ubi virginis*
Sibyllæ immane est domicilium
Cavo antri barathro contectum.

** Esti

[44] Etsi enim *Æneas* in hoc loco exserte non nominetur, ita tamen describitur, ut non minus, ac si nominatim appellatus esset, intelligatur. Hoc autem conveniebat magis vaticinanti Cassandræ. Vaticinia enim plerumque obscura sunt & quamdiu nondum impleta, ænigmata videntur. [45] Dicitur autem *Cassandra consanguineum, Veneris filium, venire profugus Troja*: qui characteres nemini præterquam *Ænea* convenire possunt. Consideremus igitur paullo attentius singula, quæ in hoc vaticinio de *Ænea* dicuntur.

[46] [a] *Qui primum quidem habitatum Rhacelum veniet Apud altum Cissi montem*] Stephano hæc urbs dicitur Ῥαίκηλος & in *Macedonia* ponitur. Κισσεὺς vero Hesychio ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ καὶ πόλις Θράκης. [a] Strabo *Thessalonicam* a Cassandro conditam atque in eam vicina aliquot oppida translata docet: οἷον Χαλάστραν, Αἴνειαν, Κισσὸν καί τινα καὶ ἄλλα. Non dubito quin inter hæc alia etiam Ῥαίκηλος fuerit, aut si hoc non sit, quin Αἴνεια ante Ῥαίκηλος dicta sit. [47] Quidquid sit, post *Trojam* captam *Æneam* ait trajecisse Ægeum mare, appulisse ad *Pallenen Macedoniæ* peninsulam atque ibi aliquantisper habitasse: locum ipsum non nominat, ne contra Oraculorum, quam mentitur, naturam peccet. Sed multi historici faciunt. [48] Dionysius lib. 1. [b] Πρῶτον μὲν εἰς Θρᾴκην ἀφικόμενοι κατὰ τὴν χερρόνησον, ἣ καλεῖται Παλλήνη, ὡρμίσαντο. Εἶχον δὲ αὐτὴν, ὥσπερ ἔφην, βάρβαροι, Κρουσαῖοι καλούμενοι καὶ παρέσχον αὐτοῖς τὰς καταγωγὰς ἀσφαλεῖς. Μείναντες δὲ τὴν χειμερινὴν ὥραν αὐτόθι, νεὼν Ἀφροδίτης ἱδρύσαντο ἐπὶ τῶν ἀκρωτηρίων ἑνὸς καὶ πόλιν Αἴνειαν ἔκτισαν, ἐν ᾗ τούς τε ἀπὸ καμάτων ἀδυνάτους πλεῖν, καὶ ὅσοις αὐτοῦ μένειν βουλομένοις ἦν, ὡς ἐν οἰκείᾳ γῇ τὸ λοιπὸν ἐσομένους, ἀπελίποντο. Αὕτη διέμενεν ἕως τῆς Μακεδόνων δυναστείας τῆς κατὰ τοὺς διαδόχους τοῦ Ἀλεξάνδρου γενομένης· ἐπὶ δὲ τῆς Κασσάνδρου βασιλείας καθῃρέθη, ὅτε Θεσσαλονίκη πόλις ἐκτίζετο· καὶ οἱ Αἰνειᾶται σὺν ἄλλοις πολλοῖς εἰς τὴν νεόκτιστον μετῴκησαν. *Primum quidem in Thraciam venerunt, & ad peninsulam, qua Pallene vocatur, appulerunt. Ipsam autem incolebant, ut dixi, barbari quidam, nomine Crusæi, ipsisque tutum hospitium præbuerunt. Quum autem ibi totam hiemem mansissent, Veneri templum exstruxerunt in uno e promontoriis, & oppidum Æneam condiderunt, in quo eos, qui propter laborum molestias ac fastidium, navigationis incommoda diutius pati non poterant, & quotquot ibi manere voluerant, tamquam in patrio solo posthac habitaturos reliquerunt. Hoc oppidum duravit usque ad imperium Macedonum, quod Alexandri successores habuerunt. Sed Cassandro regnante eversa est, quo tempore urbs Thessalonice condebatur: & Æneatæ cum multis aliis in hanc urbem recens conditam migrarunt.* [49] *Pallenen Thraciæ* Chersoneson dicit Dionysius, cum propie sit *Macedoniæ*, quoniam *Thraces* aliquando eam tenuerunt. [50] Non tamen in ipsa *Pallene* sita fuit Αἴνεια sed in regione contermina ad sinum *Thermaicum*, [51] quam [c] Herodotus Κροσσαίην appellat, quæ procul dubio illa, unde progressi Κρουσαῖοι apud Dionysium. [52] In hac regione enumerantur ab Herodoto urbes septem: Αἴπαξος, Κώμβρεια, Λισαὶ, Γίγωνος, Κάμψα, Σμίλα, Αἴνεια. [53] Deinde paullo supra Αἴνειαν recensetur Θέρμα, quæ sinui nomen dedit, & ea ipsa est, Strabone teste, quæ a Cassandro condita atque in uxoris gratiam *Thessalonica* appellata est. [54] Theon, antiquus Lycophronis Scholiastes, unde sua bona Tzetzes depromsit, Αἴνειαν, [d] Stephano teste, vocavit Αἰνειάδας· Αἰνειὰς δὲ μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν εἰς Θρᾴκην παραγενόμενος καὶ ἔκτισε πόλιν Αἰνειάδας, ὅπου τὸν πατέρα ἔθαψε. Quæ olim ad hunc locum a Theone notata fuisse facile deprehendet, qui Tzetzis commentarium inspexerit. [55] Verum [e] hic Theonis Αἰνειάδας in urbem τὴν Αἰνειάδα detorsit; dein parum sibi constat. [56] Paullo enim ante τὴν Ῥαίκηλον ab *Ænea* Αἶνον dicit appellatum, diversissimas urbes confundens Αἴνειαν & Αἶνον. *Ænos* enim urbs est *Thraciæ* ad *Melanem* sinum sita, a Chersonesi Tauricæ tergo, ad quam non venit *Æneas*. [57] Verum hic error Tzetzi cum [f] Conone, [g] Q. Lutatio, [h] Mela, [i] Ammiano, [k] Servio aliisque veteribus communis est.

[58] Sed fragmentum nobile ex *Parva Iliade* hoc loco apud Tzetzem occurrens, non videtur indignum quod oculis subjiciatur. Est autem sequens: Λέσχης δὲ ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκὼς, Ἀνδρομάχην καὶ Αἰνείαν αἰχμαλώτους φησὶ δοθῆναι τῷ Ἀχιλλέως υἱῷ Νεοπτολέμῳ, καὶ ἀπαχθῆναι σὺν αὐτῷ εἰς Φαρσαλίαν τὴν Ἀχιλλέως πατρίδα. Φασὶ δὲ οὑτωσί·

[a] Epit. lib. 7. p. 330.
[b] p. 39.
[c] l. 7. c. 123.
[d] v. Αἴνεια.
[e] p. 161.
[f] apud Phot. p. 453.
[g] apud Auctor. Originis G. R.
[h] l. 2. c. 2.
[i] l. 22. c. 8.
[k] ad l. 3. Æn. v. 18.

Αὐτὰρ Ἀχιλλέως μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς,
Ἑκτορέην ἄλοχον κατάγαγε κοίλας ἐπὶ νῆας.
Παῖδα δ' ἑλὼν ἐκ κόλπου ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης,
Ῥίψας ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ πύργου. Τὸν δὲ πεσόντα
Τ' ἔλαβε πορφύρεος θάνατος, καὶ μοῖρα κραταιή.
Ἐκ δ' ἕλετ' Ἀνδρομάχην ἠΰζωνον παράκοιτιν,
Ἕκτορος, ἥν τε οἱ αὐτῷ ἀριστῆες Παναχαιῶν,
Δῶκαν ἔχειν ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρί,
Αὐτόν τ' Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο,
Αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν
Ἐκ πάντων Δαναῶν ἀγέμεν γέρας ἔξοχον ἄλλων.

[59] *Lesches, Parva Iliados auctor, Andromachen & Æneam captivos datos ait Neoptelemo Achillis filio, abductosque ab eo in Pharsaliam Achillis patriam. Dicit autem hoc modo:*

Sed Achillis magnanimi clarus filius
Hectoream uxorem deduxit ad cavas naves.
Filium vero ejus rapiens de gremio pulchricomæ nutricis
Dejecit pede prehensum ab arce. Præcipitem vero datum
Occupavit purpurea mors fatumque inexorabile.
Elegit autem Andromachen, pulchre cinctam uxorem
Hectoris, quam ipsi Græcorum fortissimi
Permiserunt habere, gratum viro retribuentes præmium.
Ipsum etiam Anchisæ bellicosi inclytum filium
Æneam imposuit navibus marinis
Inter omnes Danaos præstantissima præda ornatus.

[60] Subjeci oculis Fragmentum hoc ex *Parva Iliade* partim ob poëmatis antiquitatem partim ob auctorem, cui a Tzetze adscribitur, *Leschen*. Nam neque Homero multo recentius est, ut deinceps dicam: [61] *Leschi* autem adscribitur cum ab aliis, tum, nisi fallor, primum ab Eusebio, qui ad quartum Olympiadis tricesimæ annum notat: *Alcmaon clarus habetur, & Lesches Lesbius, qui fecit Parvam Iliada.* [62] Ad quem locum Jo-
a l. 10. p. 658. sephus Scaliger *Leschen Lesbium* docet eumdem esse, qui Λέσχεως Πυῤῥαῖος [a] Pausa-
b l. 5. c. 31. niæ dicitur., quoniam *Pyrrha Lesbi* urbe, [b] Plinio teste, mari quondam hausta. [63] Deinde notat Ἰλιάδα μικρὰν, quæ ab Eusebio & aliis *Leschi* tribuitur, *Stasino* ab aliis adscribi, Ἰλίου Πέρσιν vero *Leschi* a Pausania imputari. Ne vero quis putet Ἰλιάδα μικρὰν & Ἰλίου Πέρσιν unum idemque poëma esse Aristotelem obstare subnectit, qui in Poëtica Ἰλίου Πέρσιν ex *Iliade Parva* propagatam dicat. Itaque concludit se non videre, quomodo Eusebium, Pindari Scholiasten & reliquos *Parvæ Iliadis* auctorem facientes *Leschen* cum Aristotele conciliare possit.

c Plin. Exercit. p. 854. [64] [c] Claudius Salmasius μικρὰν Ἰλιάδα, quam ὁμοθυμαδὸν ab omnibus *Leschi* ait attribui, non dubitat idem pronuntiare opus, quod a Pausania Ἰλίου Πέρσις dicitur, mirarique se addit, tantum virum tantopere in his hallucinatum fuisse & Aristotelis verba tam negligenter legisse: primo, quoniam Ἰλιὰς μικρὰ, cum decantaret *Ilii* excidium, potuit revera etiam hoc titulo inscribi: deinde, quoniam Aristoteles, quando ex *Parva Iliade* propagatam docet Ἰλίου Πέρσιν, per μικρὰν Ἰλιάδα non intellexit *Stasini Iliadem*, sed *Leschis*; per Ἰλίου Πέρσιν vero non accepit *Leschis* carmen, quod Ἰλίου Πέρσις Pausaniæ dicitur & idem est cum ejus *Parva Iliade*, sed poëtæ alicujus tragicum drama, cujus argumentum ex *Parva Iliade* sumptum fuit.

[65] Verum ex hac reprehensione apparet non semper dicere verius, qui dicit posterior. Certe Pausanias tam clare distinguit inter hæc tria poëmata, *Leschis* Ἰλίου Πέρσιν, Ἔπη τὰ Κύπρια & Ἰλιάδα μικρὰν, ut hæc Salmasii sententia admitti nullo modo possit. In descriptione enim tabulæ Polygnoti Delphis dedicatæ, in qua Trojæ
d Ibid. halosis repræsentabatur, inquit [d]: Πλησίον δὲ τοῦ Ἑλένου Μέγης ἐστί. τέτρωται δὲ τὸν βραχίονα ὁ Μέγης, καθὰ δὴ καὶ Λέσχεως ὁ Αἰσχυλήνου Πυῤῥαῖος ἐν Ἰλίου Πέρσιδι ἐποίησε. τρωθῆναι δὲ ὑπὸ τὴν μάχην τοῦτον, ἣν ἐν τῇ νυκτὶ ἐμαχέσαντο οἱ Τρῶες, ὑπὸ Ἀδμήτου φησὶ τοῦ Ἀργείου. Γέγραπται δὲ καὶ Λυκομήδης παρὰ τὸν Μέγητα ὁ Κρέον-

Κρέοντος, ἔχων τραῦμα ἐπὶ τῷ καρπῷ. Λέσχεως δὲ οὕτω φησὶν αὐτὸν ὑπὸ Ἀγήνορος τρωθῆναι. Δῆλα οὖν ὡς ἄλλως γε οὐκ ἂν ὁ Πολύγνωτος ἔγραψεν οὕτω τὰ ἕλκη σφίσιν, εἰ μὴ ἐπιλέξατο τὴν ποίησιν τοῦ Λέσχεω. *Prope Helenum Meges est, brachio saucio: quod iis versibus mandavit Lescheus Pyrrhæus, Æschyleni filius, quos de Ilii populatione fecit: & vulneratum quidem ab Admeto Argivo in ea pugna, quam Trojani nocte commiserunt. Pictus est proxime ad Megetem Lycomedes Creontis filius & ipse saucius in eo articulo, quo cum lacerto manus jungitur: ea enim in parte vulneratum scribit Lescheus ab Agenore; quod ut pingeret non fuisse Polygnoto in mentem venturum facile credi potest, ni Leschei poësin legisset.* Deinde paullo post in ejusdem tabulæ recensione: Λέσχεως δὲ καὶ ὁ ποιήσας ἔπη τὰ Κύπρια διδόασιν Εὐρυδίκην γυναῖκα Αἰνείᾳ. Γεγραμμέναι δὲ ἐπὶ κλίνης ὑπὲρ ταύτας Δηινόμη τε καὶ Μητιόχη, καὶ Πεισίς ἐστι καὶ Κλεοδίκη. τούτων ἐν Ἰλιάδι καλουμένῃ μικρᾷ μόνης ἐστὶ τὸ ὄνομα τῆς Δηινόμης. *Lescheus vero & auctor Cypriorum carminum Æneæ uxorem dant Eurydicen. Supra has in lectulo picta sunt, Deinome, Metioche, Pisis & Cleodice. Harum unius Deinomæ nomen exstat in poëmate, quod Ilias Parva inscribitur.* Quis non clare videt ex his locis *Leschis* poëma de *Ilii Expugnatione* longe fuisse aliud ab illo quod Ἰλιὰς μικρὰ inscribebatur? Immo hujus auctorem tamquam incertum alibi [a] idem Pausanias adducit. a l.2.p.215.

[66] In quo igitur erravit juxta Salmasium Scaliger? Quod Aristotelem, qui Ἰλίου Πέρσιν facit propaginem Ἰλιάδος μικρᾶς, cum Eusebio & reliquis, qui *Leschi* adscribunt *Parvam Iliadem* conciliare non potuerit; quoniam Aristoteles, quando de *Parva Iliade* loquitur, intelligit *Leschis* poëma hoc titulo, quando de *Troja expugnatione*, respicit tragicum quoddam alicujus tragici drama. Sed ego sustineo falsas esse utrasque has hypotheses. Quod uti appareat ipse Aristotelis locus producendus est e libro de Poëtica: [b] Οἱ δ᾽ ἄλλοι περὶ ἕνα ποιοῦσι, καὶ περὶ ἕνα χρόνον. καὶ μίαν πρᾶξιν πολυμερῆ· b c.23. οἷον, ὁ τὰ Κυπριακὰ ποιήσας, καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα. Τοιγαροῦν ἐκ μὲν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας μία τραγῳδία ποιεῖται ἑκατέρας (ἑκατέρως) ἢ δύο μόναι. ἐκ δὲ Κυπρίων πολλαί· καὶ ἐκ τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος πλέον, ὀκτώ. οἷον, ὅπλων κρίσις, Φιλοκτήτης, Νεοπτόλεμος, Εὐρύπυλος, Πτωχεία, Λάκαιναι, Ἰλίου Πέρσις καὶ Ἀπόπλους καὶ Σίνων καὶ Τρῳάδες. *Alii vero poëma faciunt de uno quod circa unum tempus unamque actionem multis membris constantem occupatur: uti fecit Cypriorum carminum auctor & qui Parvam composuit Iliadem. Igitur ex Iliade & Odyssea fieri potest una tragœdia, vel duæ solæ ex unaquaque: sed ex Cypriis multæ: & ex Parva Iliade minimum octo: ut armorum Judicium, Philoctetes, Neoptolemus, Eurypylus, Mendicatio, Lacæna, Neoptolemus, Ilii expugnatio, Reditus classis & Sinon & Troades.* [67] Agit philosophus isto loco de Ἐποποιίας seu narrationis heroico carmine complexæ virtutibus: & primo dicit fabulas in hoc genere tales esse debere, quales in tragœdiis, videlicet quæ principium habeant, medium & finem, nec similes sint historiis consuetis, in quibus expositiones fiunt vel plurium actionum propter diversos fines contingentium (exempli caussa prælium Græcorum ad Salaminem contra Persas, & Siculorum in Sicilia contra Carthaginienses, quæ duo conjunxit Herodotus) vel plurium actionum succedentibus temporibus propter diversos fines obtingentium, vel plurium actionum eodem vel succedentibus temporibus propter eumdem finem evenientium. In duobus prioribus docet erraſſe omnes poëtas, qui ante Homerum huic poëseos generi operam dedere; in posteriore, *Cypriorum* carminum & *Iliados Parvæ* auctores; Homerum vero nulli ex his tribus vitiis obnoxium atque in eo ingenii ejus sublimitatem conspici: non enim sumpsisse sibi tractandum totum bellum, quamvis principium habens, medium & finem, quoniam nimis magnum; sed unam duntaxat illius partem, in Iliade videlicet iram Achillis in Agamemnonem, in Odyssea Ulyssis reditum a Calypso in Ithacam: hanc autem episodiis multis digressionibusque, e principio & fine desumptis, apte variegasse. Posterius igitur vitium in verbis modo propositis Aristoteles tangit, dicitque alios circa unam actionem occupari quidem, quod laudabile, sed multarum partium & propterea nimis longam, quod vitiosum; qualis *Cypriorum carminum* auctor & qui *Iliadem Parvam* dedit. Ut autem explicet quid sit fabula vel actio nimis magna, vel multarum partium, subjicit talem esse, unde desumi multa argumenta tragica possint; & contra debitæ magnitudinis, talem, unde duo maxime desumi argumenta tragica possint, & pro exemplis proponit *Iliada* & *Odysseam*. Ex *Iliade* desumptæ sunt *Rhesus* & *Redemptio Hectoris*, Euripideæ fabulæ, quarum prior adhuc exstat. Ex *Cypriis* autem *carminibus*

desumi posse ait multa tragica argumenta: ex *Parva Iliade* vero minimum octo: inter quæ, Ἰλίου Πέρσις. Hic est sensus verborum Aristotelis. In qua re jam peccavit Scaliger, qui Ἰλίου Πέρσιν videns membrum Ἰλιάδος μικρᾶς pronuntiavit ab ea diversam, tamquam partem a toto? Nam non refert quod hoc membrum in argumentum tragici aut epici carminis adsumptum fuit: eo enim ipso non mutilata *Ilias Parva*, sed tantum pars illius aliter expressa est, manente ratione materiæ natura ejus priore. Diversa igitur utique poëmata fuerunt & quod Ἰλιὰς μικρὰ, & quod Ἰλίου Πέρσεως nomen tulit.

[68] Sed dicet aliquis pro Salmasio, tunc Eusebius eumque sequuti alii contradicunt aperte Aristoteli. Atque hoc ipsum est, quod Scaliger monuerat. Verum quid refert quod contradicant: faciunt enim perperam. Nam cum nemo ante Eusebium, quantum quidem ego reperi, *Leschi Parvam Iliadem* tribuerit, ante eum vero omnes illius auctorem fecerint incertum, plusquam probabile, posteriores scriptores per errorem *Leschi* tribuisse, quod ipsi tribuendum minime erat. [69] Certe Pausaniæ, qui utrumque poëma legit, & Ἰλίου Πέρσιν Leschi, Ἰλιάδα μικρὰν incerto attribuit, hic fidem derogare temerarium est. [70] Immo satis apparet *Leschen* ex æmulatione adversus Arctinum, qui ejusdem argumenti poëma, sub Ἰλίου Ἁλώσεως, ut Dionysius, vel Πέρσεως, ut Eusebius, titulo vulgaverat, Ἰλίου Πέρσιν dedisse. Quæ fama procul dubio caussam dedit quorumdam opinioni, quasi *Lesches* cum Arctino quondam concertaverit eumque vicerit, cujus jam ante ex [a] Clemente meminimus. Primo enim hoc apparet ex argumento eodem, in quo ambo desudaverunt, deinde ex modo diverso, quo illud ab utroque tractatum est: ab Arctino veritati magis convenienter, a *Lesche* vero arti. Certe Arctinus, in suo poëmate meminerat *Ænea* atque illius a *Troja* in Italiam fugæ, uti ante ex Dionysio ostendimus: *Lesches Ænea* meminisse vix videtur. Certe in Polygnoti pictura, quæ ad *Leschis* præcipue carmen expressa erat, *Æneas* non comparet. Unde *Lesches* inter eos scriptores referendus videtur, qui ex invidia *Ænea* in Italiam *adventum* dissimulavere, de quibus alicubi [b] Dionysius queritur.

a L. 1. Strom. p. 333.

b L. 1. p. 36.

[71] *Parva Iliadis* autem primus, quod sciam, meminit Callisthenes apud Scholiasten veterem in Euripidis Hecubam, quem locum ante protulimus: tum auctor vitæ Homeri, quamquam sub titulo non μικρᾶς, sed, quod idem, ἐλάσσονος Ἰλιάδος. Dicitur autem ibi ab ipso Homero composita apud ludimagistrum Thestoridem commorante, ab hoc vero deinceps pro suo fœtu simul cum Phocaide publicata:

Διατρίβων δὲ παρὰ τῷ Θεστορίδῃ ποιεῖ Ἰλιάδα τὴν ἐλάσσω, ἧς ἡ ἀρχὴ,

Ἴλιον ἀείδω καὶ Δαρδανίην εὔπωλον

Ἧς πέρι πολλὰ πάθον Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος.

Commoratus apud Thestoridem Iliadem fecit minorem, cujus principium:

Ilium cano & Dardaniam bonos equos producentem,

A qua multum passi sunt Danai bellicosi.

[72] Salmasius [c] existimat auctorem hunc, quem facit Herodotum, τῆς ἐλάττονος Ἰλιάδος nomine intellexisse τὰ Κύπρια, quorum principium hoc fuisse Grammatici notent:

c Exerc. Plin. p. 852.

Ἴλιον ἀείδω καὶ Δαρδανίην ἐρατεινήν.

Sed quam multa peccata in his paucis verbis non committit? Primo auctorem vitæ Homeri facit Herodotum: quod si verum, ergo ex Herodoti sententia Ἰλιὰς ἐλάσσων, quæ hic Homero tribuitur, non potest esse idem poëma cum τοῖς Κυπρίοις, quoniam Herodotus τὰ Κύπρια ἔπη Homero [d] alibi abjudicat, invicto plane argumento; videlicet quod Paris tridui itinere vento secundo usus & tranquillo mari ex Sparta *Ilium* venit juxta carmina *Cypria*, qui secundum Homerum in eodem itinere multum diuque erravit & tempestatibus in Ægyptum usque projectus fuit. Sed Herodotus non est auctor illius vitæ, uti jam ab aliis ostensum est. Verum neque hoc juvare virum doctum potest: primo quoniam nusquam apud Græcos τὰ Κύπρια appellantur Ἰλιάς: deinde, quoniam τὰ Κύπρια adscribuntur quidem *Dicæogeni*, *Hegesiæ*, *Stasino*, aut *Halicarnassensi* cuidam, numquam vero *Thestoridi Phocaensi*. [73] Præterea apud quem Grammaticum legitur hoc *Cypriorum* exordium,

d L. 2. c. 117.

Ἴλιον ἀείδω καὶ Δαρδανίην ἐρατεινήν.

Nusquam certe illud hactenus reperi, præterquam in Scaligeri ad Catullum [e] notis, tum apud alios, qui inde sumpserant. [74] Sed valde vereor Scaligerum memoriæ suæ,

e p. 112.

suæ, uti solebat, nimis confisum ex Homeri vita versum hunc adduxisse, sed in ultimo vocabulo a se interpolatum. [77] Ut ita credam facit primum ipsius Scaligeri titubantia, non satis discernentis, utrum *μικρὰ Ἰλιὰς* & *τὰ Κύπρια* unum idemque poema, an duo diversa fuerint. Secundo illud colligo ex alio ejus errore vitio memoriæ ibidem pariter commisso, videlicet quod *Parva Ilias* a *Lævio* vetustissimo Poëta Latinis versibus reddita fuerit, unde *Cypria Iliados* nomine a Charisio citatur. Ita legitur in duabus Catulli Editionibus, quæ vivente Scaligero prodiere: & ne quis tamen librariorum errorem suspicetur, reperitur non modo idem in [a] Animadversis, quæ sub Yvonis Villiomari nomine contra Robertum Titium publicavit, sed velut *χρησιμαθία* imputatur. [78] Nihilominus *Nævius* appellatur hic poëta Latinus non modo a Charisio verum & Prisciano, qui ambo versum ex hoc poëmate adducunt. Iste lib. 1. his verbis: *Torques, hic & hæc torques, ut hic & hæc canes, a Lucilio libro primo dictas legimus. Ita dixisse veteres Caper his exemplis docet: Nævius Cypria Iliados libro primo:*

Collum marmoreum torquis gemmata coronat.

Priscianus lib. x. *Nævius in Iliados secundo:*

Fœcundo penetrat penitus thalamoque potitur.

[79] Tamen hunc Scaligeri lapsum Salmasius æque fideliter quam priorem sequitur, ibi maxime, ubi eum redarguere conatur. Nec Salmasius tantum, sed plures alii, primi errantis auctoritate seducti. [78] Neque enim, ut Andreas Scottus [b] facit, pro *Nævius* apud Charisium & Priscianum legendum est *Lævius*, quasi hoc ante voluisset Scaliger. [77] Omnes enim Editiones, quas ego quidem vidi, Charisii apud Frobenium a. 1551, Prisciani Aldina a. 1527 & Florentina a. 1554 (etiam illud exemplar quod ab Isaaco Casaubono cum MSS. collatum in publica hujus Academiæ bibliotheca adservatur) item utriusque Editio opera Heliæ Putschii adornata, huic emendationi reclamant.

[80] Unde parum verisimile Scaligerum hoc voluisse. *Cn. Nævii* enim clarissimi & notissimi Poëtæ plurima passim fragmenta apud Grammaticos exstant, *Lævii* obscurioris (ætas enim ignoratur) pauciora. Verum *Livium*, *Lævium*, *Nævium*, *Novium*, Poëtas diversos a librariis (uti ostendit [c] Gerardus Vossius) confundi. Sed quo argumento id in adductis ante locis factum, consentiente nunc scriptura, probabitur? An quod præter hoc nullum forte aliud opus heroo carmine a *Nævio* scriptum probari possit? Sed ex hoc dato, quod certe non potest, nondum istud sequitur. Deinde unde de *Lævio* constat epico carmine usum? certe ex fragmentis ejus non patet. Præterea quid vetat credere *Nævium* æque hexametro carmine scripsisse, quam ante eum Livium Andronicum, ut, quem modo dixi, [d] vir doctus docet; aut de quo non dubitatur, æqualem ejus Ennium?

[81] Divisa autem fuisse *τὰ Κύπρια* in plures libros ex Athenæo patet, qui insigne Fragmentum ex libro eorum undecimo [e] alicubi adfert. [82] Non sequitur autem ex eo, quod *Nævius*, Poëta Latinus, *τὰ Κύπρια* a se Latinis versibus reddita vocaverit *Cypriam Iliadem*, inde & a Græcis ita appellata fuisse. Nusquam enim Græci sic appellaverunt. [83] [f] Herodotus *τὰ Κύπρια ἔπεα* dicit: Aristoteles *τὰ Κύπρια* & [g] Dicæogeni tribuit: Athenæus *τὰ Κύπρια ἔπη*, his verbis [h]: Ἀνθῶν δὲ στεφανωτικῶν μέμνηται καὶ ὁ τὰ Κύπρια ἔπη πεποιηκὼς, Ἡγησίας ἢ Στασῖνος. Δημοδάμας γὰρ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἢ Μιλήσιος, ἐν τῷ περὶ Ἁλικαρνασσοῦ, Κύπρια Ἁλικαρνασσέως δ' αὐτὰ εἶναί φησι ποιήματα. *Coronariorum florum meminit auctor Cypriorum carminum Hegesias aut Stasinus. Demodamas enim Halicarnassensis aut Milesius libro de Halicarnasso ipsa Cypria carmina Halicarnassensis cujusdam tradit.* Similiter apud [i] Ælianum *ἔπη τὰ Κύπρια* Pindari auctoritate pro dote filiæ ab Homero data dicuntur: quod confirmat Tzetzes in [k] Chiliadibus, expressis etiam nominibus:

Στρέφων καὶ Θεόλαος υἱοὶ δὲ τοῦ Ὁμήρου
Θυγάτηρ Ἀρσιφόνη δὲ, ἣν ἔγημε Στασῖνος.
Στασῖνος ὁ τὰ Κύπρια συγγράμματα ποιήσας,
Ἅπερ οἱ πλείους λέγουσιν Ὁμήρου πεφυκέναι,
Εἰς προῖκα δὲ σὺν χρήμασι δοθῆναι τῷ Στασίνῳ.

Scriphon autem & Theolaus, filii Homeri,
Filia vero Arsiphone, quam duxit Stasinus.
Stasinus, qui Cypria volumina conscripsit,
Quæ quidem plerique Homeri dicunt fuisse,
In dotem vero cum pecuniis Stasino data.

[a] p. 125. Ed. Par.
[b] Not. in Procli Chrestom. p. 14.
[c] Castigat. in Fragm. Tragic.
[d] Ibid. p. 7.
[e] L. 15. p. 682.
[f] L. 2. c. 118.
[g] de Poet. c. 16.
[h] d. l.
[i] L. 9. V. H. c. 15.
[k] Chil. 13. v. 637.

a v. ἱμηρ⊙. Eadem habet Suidas [a].

b p. 941. [84] Verum ab his abire Proclum in Chrestomathia apud [b] Photium Andreas Scottus existimat, dicens Homerum non socerum *Stasini* a Proclo ferri, sed generum. Sed mihi ex Procli verbis hoc non apparet, quæ propterea subjicio. Λέγει δὲ καὶ περί τινων Κυπρίων ποιημάτων. καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασῖνον ἀναφέρουσι Κύπριον· οἱ δὲ Ἡγησίαν τὸν Σαλαμίνιον αὐτοῖς ἐπιγράφουσιν· οἱ δὲ Ὅμηρον, δοῦναι δὲ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς Στασίνῳ καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κύπρια τὸ πόνον ἐπικληθῆναι. Quod ita vertit vir doctus: *Quin etiam de Cypriis poëmatis narrat: & hos quidem ad Stasinum hæc referre: illos vero ad Hegesiam Salaminium: quosdam etiam Homero tribuere, data vero pro filia Stasino, a cujus patria, Cypria hoc opus appellatum.* Sed ego ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς existimo vertendum, *filia caussa*, scilicet in dotem. Non igitur Proclus ab Æliano aliisque scriptoribus dissentit, sed idem, quod illi, prodit. [85] Verum denominationis caussa horum carminum, cujus mentio in hoc Procli loco, paullo videtur frigidior, ideoque merito ab ipso Proclo rejecta est, teste Photio in sequentibus: ἀλλ' οὐ τίθεται ὁ συγγραφεὺς τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ. *Sed huic rationi auctor non subscribit.* etsi ratio hujus improbationis videatur nulla: μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα. *neque enim Κύπρια accentu in antepenultima inscribi hæc poëmata.* In omnibus enim libris quos hodie habemus, accentus in hoc vocabulo προπαροξυτόνως notatus videtur. Sed frigidior, ut dixi, tituli caussa a loco. [86] Verisimilius sic appellata a *Venere*, quæ quoniam in *Cypro* nata esset Κυπρία & Κυπρὶς & Κυπρογενὴς dicta fuit. [87] Non autem ideo sic appellatum existimo poëma hoc, quod in eo bellum *Trojanum* a gemino ovo & Ledæ partu descriptum esset, quod *Cypride*, id est, *Venere* præcipue faciente & Leda compressa a Jove & Helena nata ac eadem a

c Plin. Exerc. p. 853. Paride rapta, quæ bello *Trojano* & *Trojæ* excidio caussam præbuit, ut existimat [c] Salmasius: hæc enim nimis longe petita sunt: sed quod in hoc poëmate actio describeretur, quæ ad *Venerem* præcipue attinebat, judicium videlicet Paridis de tribus deabus in monte Ida habitum. Probant hoc loca quæ ex hoc poëmate hinc inde exstant de *Venere* & Paride præcipue agentia.

Ubique igitur, quantum memini, apud Græcos τὰ Κύπρια & Κύπρια ἔπη & τὰ

d Admon. ad Gent. p. 19. Κυπριακὰ apud Aristotelem & [d] Clementem, numero plurium appellantur hæc carmina, nusquam Κυπρία Ἰλιὰς, quem illis titulum imposuit primum *Nævius*, sed civitate & metro Romano donatis

[88] Maneant ergo diversa poëmata, primo Ἰλιὰς μικρὰ incerti auctoris juxta an-

e l. 1. Strom. p. 321. tiquissimos (immo juxta omnes ad Eusebium usque, [e] Clementi enim citatur adhuc ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκὼς, non expresso ejus nomine) maneant, inquam diversa poëmata, Ἰλιὰς μικρὰ incerti & Ἰλίου Πέρσις *Leschis*: [89] secundo ne confundantur inter se τὰ Κύπρια & Ἰλιὰς μικρὰ vel ἐλάσσων.

[90] De hac autem ultima, antequam manum, ut dicitur, de tabula, admouere ad-

f p. 1. l. 1. c. 10. huc habeo Dionysium Petavium putasse eam superesse. Scribit enim in [f] Rationario, quadragesimo anno priusquam Græci *Trojam* funditus everterent, ab Hercule *Trojam* captam, Loamedontem interfectum, filiumque ejus Priamum regem con-

g p. 2. l. 2. c. 9. stitutum *Parva Iliados* prodere scriptorem: & [g] alibi auctorem *Troicorum*, qui cum *Iliade Parva* aliisque carminibus Græce editus est a Michaële Neandro ait *Trojano* regno annos trecentos tribuere, reges annumerare sex, quorum anni singillatim, prout ponuntur, in unum collecti minus quatuor trecentos faciant.

[91] Sed omnia ista poëmata a Neandro vulgata Lipsiæ a. 1588, Argonautica, Thebaica *Troica*, *Ilias Parva* auctoris Anonymi, Troicis Manassæ exceptis, superioris ævi sunt & Laurentio Rhodomanno debentur. Certe ipse Rhodomannus *Troica* deinceps mutato duntaxat principio & hinc inde correctis quibusdam vel adjectis, simul cum *Parva Iliade* vel Periochis Homericis, ut tunc inscripsit, cum Quinto Calabro Hanoviæ a. 1604 publicavit. [92] Sic ut nullius plane auctoritatis sint anni, qui in laterculo regum *Trojanorum* apud eumdem ex his *Troicis* singulis adscribuntur. Rhodomannus enim quadraginta duntaxat annos Priamo tribuisse videtur, ut sic tolleret difficultatem, super ætate Helenæ alias exsistentem, quæ soror dicitur Castoris & Pollucis, qui inter Argonautas recensentur, quorum expeditionis tempore *Troja* ab Hercule capta & Laomedonti Priamus successisse dicitur. Reliquorum deinde annos pro arbitrio constituisse videtur, adhibita modo hac cautione, ne excederet summam annorum totius dynastiæ a Dardani initio usque ad Priami finem apud Eusebium expres-

expressam. [81] Ne igitur posthac fraudi cuiquam sit suppostitius iste laterculus, in locum illius hunc genuinum ex Eusebio supponimus.

Laterculus Regum Trojanorum ex Eusebio.		
Trojani Reges	Anni singulorum.	Anni Per. Jul.
1. *Dardanus*	62	3235
2. *Erichthonius*	46	3297
3. *Tros*	61	3343
4. *Ilus* / 5. *Laomedon* }	69	3404 ....
6. *Priamus*	57	3473
Desiit anno		3530
Summa totius regni	295	

Verum evagatus sum paullo forte longius quam oportuit, occasione Fragmenti ex *Parva Iliade* sub nomine *Leschis* apud Lycophronis Scholiasten occurrentis. Nunc redeo ad Lycophronis locum.

[89] [b] *Ex Almonia vero Rursus errantem excipiet Tyrrhenia*] Stephanus hic olim legit: Ἐκ δ' Ἀλμωπίας παλιμπλανῆτιν δ. τ. *Almopiam* vero regionem dicit *Macedonia* ab *Almope* gigante denominatam. Tzetzes legit, ut editur & Ἀλμώνιον *Macedonia* facit urbem. Fuit procul dubio una ex illis urbibus, e quibus Thessalonicam a Cassandro frequentatam ante audivimus. Igitur juxta Lycophronem *Æneas* ex Macedonia iterum profectus venit in Italiam, quam antiquiores Græci *Tyrseniam* vel *Tyrrheniam* appellare consueverant.

[90] [c] *Lynceusque calidas ejiciens aquas potionum. Et Pissa saltusque Agylla pecorosi*] Ostendit accuratius locum Italiæ, ad quem *Æneas* appulit, ubi *Lynceus*, fons calidus, ubi *Pisa* & *Agylla* urbes. Non nominat agrum *Laurentem* aut *Laurentum* ipsum, Aboriginum regiam, quoniam hoc magis vaticinanti convenire credidit, sed loca exprimit agro *Laurenti* proxima celebriora, *Lyncea* fontem, *Pissam* & *Agyllen* urbes. De *Lynceo* ita commentatur Tzetzes: Λυγκεὺς ὁ ποταμὸς Ἰταλίας θέρμα ὕδατα ἔχων· ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ τὸ ὕδωρ αὐτοῦ πολλοὺς ὠμμάτωσεν, ἢ ὅτι ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος Λυγκεὺς ἐν τῷ ῥεέθρῳ αὐτοῦ ἐπνίγη. *Lynceus Italia est fluvius calidas aquas habens, sic dictus, quod multorum oculis medicinam fecerit: vel quod antiquus iste Lynceus in eo submersus sit.* Philippus Cluverius *Lynceum* putat esse amnem *Corniam* in *Etruria*, qui [a] sub sinistro latere promontorii *Populonii* in mare exit, quoniam ad ejus fontem aquæ sunt *Volaterrana*, ad ostium vero *Vetulonia*, ambæ calidæ, sic appellatæ ab antiquissimis urbibus quondam ad has sitis. Quidquid sit de *Lynceo*, Πίσα & Ἄγυλλα notissimæ sunt ab antiquissimis temporibus *Etruriæ* urbes, quarum altera *Pisa* Romanis, altera *Cære* est appellata, quæ [b] Livio teste, *Ænea* temporibus Mezentii atque *Etruscorum* regia erat: de quibus videri [c] Dionysius potest.

a l.2.It.Ant. p. 472.
b l. 1. c. 2.
c l. 1. p.16. & alibi.

[91] [d] *Cum illis vero amicum hostis miscebit exercitum Nanus, errando omnem perscrutatus angulum Et maris & terræ*] Pergit Cassandra vaticinari, *Æneam* postquam in Italiam circa dicta loca adpulisset, fœdus factum cum *Ulysse*. Hunc autem appellat Νάνον, sive quod vocabulo hoc *erro* denotaretur apud *Tyrrhenos*, sive quod hoc fuerit primum *Ulyssis* nomen. Utrumque in Tzetzis commentario legitur. De fœdere vero hoc inter *Æneam* & *Ulyssem* percusso, nihil, quod sciam, in Romanorum libris exstat. Nihilominus sive verum sive falsum tale fœdus unquam factum, potuit saltem tale quid fieri. *Ulyssem* enim, ut ante memoravimus, *Crotona* in *Tyrrhenia* exsulasse ibi-

a Theog. v. 1011. demque defunctum Theopompus scripsit: Hesiodus [a] *Ulyssem* ex Circe Agrium atque Latinum, qui Tyrrhenis imperitaverint, sustulisse cecinit: Mamilius Tusculanus ge-
b l.1.c.49. nus suum ad *Ulyssem*, Livio [b] teste, referre solitus est: ut [c] alia vestigia *Ulyssis* in Ita-
c apud Strab. l.5. p. 232. Theophr. l. 5. de Pl. c. 9. Plin. l. 15. c. 29. &c. liam adventum testantia taceam.

[97] [c] *Simul quoque gemini filii Mysorum regis, cujus hastam aliquando domesticus Curvabit Deus vini, crura constringens viminibus Tarchon, & Tyrsenus, fervidi lupi Herculeo sanguine proseminati*] Praeterea dicit *Æneam* fœdus juncturum cum filiis regis Mysorum *Tarchonte* & *Tyrrheno*. Hoc Virgilius [d] sequitur:

d l.10.v.154.

Tarchon
Jungit opes fœdusque ferit.

e l.5.p.219. *Tarchontem* Strabo [e] ducem *Tyrrheni* facit non fratrem, ejusque opera duodecim Tusciæ civitates a *Tyrrheno* ait conditas, in his *Tarquinios* desumpto ab hoc vocabulo. Simul quod fabulati fuerint canum eum natum, quoniam sapivisset a puero. [98] Quando autem *Tarchon* & *Tyrrhenus* dicuntur παῖδες Μυσῶν ἄνακτος, videtur *Atys* intelligi: quem *Mysorum* facit regem pro *Lydorum*, quoniam Lydiæ nomen ejus tempore adhuc erat incognitum. Conterminæ autem regiones sunt *Mysia* & *Lydia* & sæpe propterea confunduntur. Alias propria appellatione *Lydia* appellanda *Mæonia* erat, quoniam ita prius dicta. [99] Dicuntur præterea τ. Ἡρακλείων ἐκγεγῶτες αἱμάτων. Sed incerta admodum est hæc cognatio: alii enim *Tyrrhenum Herculis* faciunt filium ex Omphale;
f l. 1. p. 22. alii nepotem ex Telepho, teste Dionysio [f]; Strabo Atyn *Herculis* ex Omphale, Lydum vero & Tyrrhenum Atyos facit filios. [100] Sed non video quomodo hæc cognatio subsistere sine temporis offendiculo possit. Cum enim *Tyrrhenos* ante *Trojæ* casum in Italia fuisse, nec fuisse duntaxat, sed rerum illic potitos urbes plures condidisse, minimum triginta anni in hanc reipublicæ eorum constitutionem tribuendi veniunt: deinde minimum alii triginta ætatis *Tyrrheno* concedendi cum expeditionem in Italiam susciperet. Sic ut *Tyrrhenus* minimum sexaginta annis ante *Trojæ* excidium natus esse debuerit. De *Herculis* Alcmenæ filii ætate non una apud veteres sententia est, aliis mortem ejus magis, aliis minus ante *Trojæ* captæ Epocham contigisse opinantibus. Antiquus apud Clemen-
g l.1.Strom. p. 336. tem [g] Chronologus Thrasyllus, *Herculem* Olympia certamina instituisse ait annis quatuor & viginti antequam Helena ab Alexandro rapta est. Eusebius Olympia ab *Hercule* instituta notat ad annum ccccxxx ante primam Olympiadem. De quibus si subducas annos ccccvII, quot ex Eratosthenis calculo a *Trojæ* capta ad eamdem primam Olympiadem effluxere, deprehenditur *Hercules* juxta Eusebium Olympia instituisse anno ante *Trojæ* expugnationem quarto & vicesimo. Unde dijudicatu facile est, *Tyrrhenum*, si per
h l. 1. c. 94. naturam *Herculis* filius esse potuerit, nepotem esse non potuisse. Neç Herodotus [h], qui Lycophrone antiquior est, ullam *Herculea* hujus consanguinitatis facit mentionem: immo contra *Tyrrhenum* & Lydum filios facit Atyos, Atyn Manis. Unde dicendum videtur a Poëta ideo ad *Herculem* horum genus relatum, quoniam in hujus claritatem referri solitum, quidquid ubique magnificum videretur, ut alicubi Tacitus loquitur.

[101] [f] *Ubi mensam ciborum plenam conspicatus Devoratam tandem a sociis Memoriam veterum Oraculorum recordabitur*] Hoc Oraculum de dapibus & mensis comestis Varro
i ad l.3.Æn. v. 257. apud [i] Servium *Trojanis* dicit datum a Dodonæo Jove apud Epirum. Late autem ex-
k l. 1. p. 43. & seq. sequitur [k] Dionysius, Cæsar, Lutatius, alii apud Originis gentis Romanæ Auctorem.

[102] [g] *Condet autem in regione ab Aboriginibus ultra Latinos Dauniosque habitata Arces triginta, partus recensens Scrofa nigra*] Non male adhunc locum Tzetzes: πάντα πλημηνῶς βατὰ καὶ χαλεπὰ τῷ Λυκόφρονι. scilicet obscuritatem adfectanti, ut imitetur Oracula. Primum enim Βορείγονους appellat, qui appellandi erant Ἀβοριγῖνες· deinde dicit hos habitasse *ultra Latinos*, quasi *Latini* diversi ab *Aboriginibus* fuerint, aut *Aborigines* aut eorum pars jam *Ænea* tempestate *Latini* dicti
v. Λαῦϊνον. fuerint. Nisi forte lectio corrupta: quam suspicionem generare [l] Stephanus potest, apud quem in Aldina Editione locus hic ita citatur: Ὑπὲρ Λατίου Δαυνίου τ' οἰκιστήριον. quasi videlicet *Latium* & *Daunium* Italiæ urbes essent, ultra quas *Aborigines* habitarent. Xylander locum ad hodierna Lycophronis exemplaria emendavit: sed nunc exemplum urbis recensioni haud convenit. Similiter autem
m l.1. p. 58. Aristoteles Λάτινον, teste [m] Dionysio, fecit locum in Opica regione. Nemo tamen non videt in historia Romana vel leviter exercitatus loqui eum de *Lavinio* in *Aboriginum* regione circa Numicii amnis fontes ab *Ænea* (unde apud Plinium, *Ilienses*

nenses Lavinii) aliisque urbibus ab ejus posteris in *Latio* conditis. Abiit autem in Oraculi hujus explicatione non parum a Romanis Lycophron. Hic enim triginta porcellos, quos scrofa pepererat, de triginta arcibus sive urbibus ab *Ænea* & successoribus ejus conditis interpretatur; cum Romani ad totidem annos, post quos nova iterum post *Lavinium* urbs a *Trojanis* ædificanda, illud traxerint. [101] Deinde *Scrofam* hanc facit *nigram*, quam plerique Romanorum *albam* fuisse scribunt.

[102] Unde Tzetzes duplicis mendacii dicam Lycophroni impingit. [103] Sed Joannes Meursius a priore absolvere conatur, simul valde reprehendit Tzetzem, quod πύργους de *urbibus* explicaverit: ipse contra existimat Lycophronem dicere *Æneam Alba* in muris triginta turres ædificaturum ad numerum totidem porcellorum. Verum si hæc mens Lycophronis fuit non video quomodo dicere in sequentibus possit:

[104] [h] *Cujus etiam in urbe una imaginem dedicabit Ære fusam & porculorum lactentium*] Scilicet, *ex istis triginta.* Gulielmus Canterus, qui ante Meursium Lycophronem edidit, Tzetzem plane sequutus est; sic tamen ut existimet, quoniam illud de *triginta urbibus* ab *Ænea* conditis defendi vix ulla ex historia possit, Poëtam veniam omnino mereri, quod Chalcidensis ipse in historia Romana, quæ ipsius ætate paucis cognita erat, minus versatus fuerit [107] Sed nemo ex omnibus istis interpretibus rem acu, ut dicitur, tetigisse videtur. Non Tzetzes, quod Lycophronem cum bene explicaret, mendacii temere postulaverit: non Meursius, quod πύργους de turribus murorum & quidem urbis *Alba*, cum vel ex sua sententia *Lavinii* dicere debuisset, explicaverit: non Canterus, quod Lycophronem male contra Tzetzis accusationem deprecando defenderit. [108] Ego enim plane existimo Lycophronem per *triginta arces* sive *urbes* ab *Ænea* vel ejus posteris conditas (isti enim *Ænea* in hoc vaticinio inesse intelligendi sunt, ipso monstrante Poëta in sequentibus, ἐν ἐψιττακοῖς δομήσεται) intelligere colonias *Priscas Latinas*, quæ a regibus Albanis præcipue vero Latino Sylvio conditæ sunt, quarum frequens mentio in veterum monumentis. *Prisca* autem hæ appellabantur, ut distinguerentur a coloniis, quæ deinceps a Romanis deductæ fuerunt. [109] Explicationis hujus fundus Dionysius Halicarnassensis, qui *Albam* triginta coloniarum Latinarum matrem & ab ultima earum eversam exserte notat. Verba merentur huc transscribi e lib. III. [a] Ἡ μὲν δὴ τῶν Ἀλβανῶν πόλις, ἣν ἔκτισεν Ἀσκάνιος ὁ ἐξ Αἰνείου τοῦ Ἀγχίσου καὶ Κρεούσης τῆς Πριάμου θυγατρὸς, ἔτη διαμείνασα μετὰ τὸν οἰκισμὸν πεντακόσια τριῶν ἐπὶ τοῖς δέκα δέοντα, ἐν οἷς πολλὴν ἔσχεν ἐπίδοσιν εἰς εὐανδρίαν τε καὶ πλοῦτον καὶ τὴν ἄλλην ἅπασαν εὐδαιμονίαν, ἡ τὰς τριάκοντα Λατίνων ἀποικίσασα πόλεις, καὶ πάντα τὸν χρόνον ἡγησαμένη τοῦ ἔθνους, ὑπὸ τῆς ἐσχάτης ἀποικίσεως καθαιρεθεῖσα, ἔρημος εἰς τὸν δεῦρο χρόνον διατελεῖ. *Albanorum igitur urbs, quam condiderat Ascanius ex Ænea Anchisa filio & Creusa Priami filia progenitus, qua steterat per quingentos annos, tredecim minus, ex quo fuerat condita: quo tempore multum hominum frequentia & opibus & reliqua felicitate creverat: & qua triginta Latinas colonias condiderat, & semper ejus gentis imperium habuerat, a novissima sua colonia eversa ad hoc usque tempus deserta permanet.* Infra quoniam regno Albano peculiarem destinavimus locum, in singulas hasce colonias inquiremus. [110] Apparet autem ex hoc Lycophronis loco non adeo ignarum eum fuisse historiæ & rerum Latinarum, [111] quippe qui sciverit apud Lavinienses aut Romanos scrofam cum triginta porcellis ex ære fusam in publico positam. Varro lib. II de R. R [b] *Parere* (scrofam) *tot oportet porcos quot mammas habeat. Si minus pariat, fructuariam idoneam non esse: sin plures pariat esse portentum. In quo illud antiquissimum fuisse scribitur, quod sus Ænea Lavinii triginta porcos peperit albos. Itaque quot portenderit, factum triginta annis, ut Lavinienses condiderint oppidum Albam. Hujus suis ac porcorum etiam nunc vestigia apparent Lavinii: quod & simulacra eorum ahenea etiam nunc publico posita & corpus matris ab sacerdotibus, quod in salsura fuerit, demonstratur.* [111] Romæ ubi pariter hæc simulacra conspiciebantur, *grunduleis lares*, Nonio teste, appellabantur.

a p. 172.

b c. 4.

[113] [i] *In ade autem exstructa Myndia Pallenidi Imagines patriorum ponet deorum*] Intelligit *Penates*, simulcra *Magnorum Deorum* tum *Palladium*, quæ Arctinus, teste [c] Dionysio, ab *Ænea* in Italiam translata cecinit. Hæc primo quidem *Lavinii* in *Minerva*, ut hic dicitur, templo posita, inde *Albam*, Alba *Romam* translata creduntur. Ex his *Palladium* [d] in *Vesta* templo a Virginibus ibi custodiebatur: *Penates* vel in eodem, prout Tacitus [e] opinatus est & innuere Festus [f] videtur & Cicero [g], vel in *Penatium* deorum æde, quæ in Velia apud forum Romanum fuit. In hac enim Dionysius [h] servatas ait imagines *Troja-*

c L. I. p. 56.
d Dionys. ib.
e lib. 15. c. 41.
f v. Penus.
g L. 2. de N. D. c. 27.
h L. I. p. 55.

Trojanorum Deorum, duos hastatos juvenes habitu sedentium operis antiqui cum inscriptione, ΔΕΝΑΣ. qui a Græcis diversis nominibus hos appellatos docet; ab aliis enim Πατρῴους dictos, ab aliis Γενεθλίους ab aliis Κτησίους, ab aliis Μυχίους, rursus ab aliis Ἑρκίους, a Romanis Πενάτας.

114 k *Quæ certe negligens & uxorem & liberos Et possessionem aliam opimam cimeliorum Cum sene patre venerabitur*, &c.] Talia Græcos de *Ænea* tulisse ex Xenophonte [a] patet, qui Lycophrone antiquior est: e quibus hausit deinceps Ælianus.[b]

115 l *Multum celebratam in bellis patriam Per posteros faciet felicem, Urbem, excelsos juxta Circai saltus Argoumque portum inclytum*] Per obscuras ambages *Romam* ædificatam iri ab *Ænea* posteris innuit. Hanc autem a præcipuo attributo, bellica scilicet virtute conspiciendam dat, deinde & a situ: quem obscuritati studens ostendit laxius, *Circao* videlicet promontorio, quod antiqui Latii quondam terminus; portu *Argoo* ab Argo navi sic dicto, in insula *Æthalia*, quam Latini *Ilvam* vocant; *Cajeta*, *Fucino lacu*, *Titonio amne*, & *antro Cumano*. Sed videamus singula.

116 m *Æeten magnum*] Intelligit portum *Cajeta* & ab illo *Romam* etiam cognoscendam exhibet, quem nonnulli Αἰήτην putarunt primo dictum, ab *Æeta*, Circes sive fratre sive patre, teste [c] Diodoro Siculo, Argonautarum temporibus.

117 n *Et paludis Phorces Marsionidis aquas*] [d] Cluverius partim ex nomine *Marsorum* partim ex intervallo quingentorum stadiorum, quot lacum hunc ab Urbe Roma dissitum scribit Tzetzes, vidit *lacum Fucinum* intelligi, qui a Claudio, Tacito [e] teste, emissus est.

118 o *Titoniumque fluentum, quod sub terram Mergitur in obscuras specus profunditates*] [f] Cluverius pro Τιτώνιον hic legit Πιτώνιον: [g] Plinio enim fons *Picona*, Vibio Sequestro amnis *Pitornius* influere in lacum *Fucinum* dicuntur: e quibus primam vocis syllabam apud nostrum putat reformandam, apud hos vero e nostro secundam. Nam Τίτων ποταμὸς Ἰταλίας ἐγγὺς Κιρκαίου, ὃ οὐκ εἰς θάλασσαν ῥεῖ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς γῆς καταπίνεται, ὥς φησι καὶ Φιλοστέφανος. uti hoc loco habet Tzetzes, circa *Circaum* promontorium occurrit nusquam, atque ex hoc loco confictus videtur.

119 p *Et Zosterii rupem, ubi virginis Sibyllæ immane est domicilium Cavo antri barathro contectum*] *Antrum Cumanum* intelligit, quod appellat *Apollinis rupem*, quoniam in hac Sibylla ex Apollinis templo responsa dabat: templum autem ipsum antrum erat. De hoc Virgilus in sexto:

At pius Æneas arceis, quibus altus Apollo
Præsidet, horrendaque procul secreta Sibyllæ
Antrum immane petit.

& paullo post:

Teucros vocat alta in templa sacerdos
Excisum Euboica latus ingens rupis in antrum.

& Claudianus in quarto de Honorii Consulatu:

Chaldæi stupuere senes, Cumanaque rursus
Intonuit rupes, rabida delubra Sibyllæ.

120 Libet igitur post hæc interrogare, si *Æneas* cum *Trojanis* in Italiam non venerit, quid induxerit Græcos, ut hoc adfirmarent, & quidem illis temporibus, antequam aut Roma nondum esset a Romulo condita; aut Romani nulla adhuc extra Italiam arma protulissent, & per consequens antequam ullum mendacio pretium?

a Cyneg. p. 974.
b l. 3. V. H. c. 22.
c lib. 4. p. 181.
d l. 1. It. Ant. p. 763.
e l. 12. c. 56. & 57.
f Ibid.
g l. 31. c. 31.

CAPUT

CAPUT UNDECIMUM.

De REGNO ALBANO, coloniis PRISCIS LATINIS, urbe ROMA & ROMULO.

Trojanorum *in Italiam* adventum *probat clarissime exortus paullo post* regni Albani, *cujus regia* Alba Longa, 2. *ab* Alba *fluvio & forma sic dicta*: 3 *series regum* Albanorum *cum annis regiminis*. 4. *Livius in numero regum cum Dionysio convenit, non nominibus*, 5. *Eusebius & Syncellus nec in nominibus nec in annis*. 6. *Tempus a* Troja *capta ad primam Olympiadem a. 407. ut Eratosthenes: non 433 ut Marmor Parium*: 7. *quia Dionysius Eratosthenem sequitur*. 8. *quod ostenditur*, 9. *ex duobus ejus locis*: 10. *Diodorus item & Apollodorus*. 11. *contra incerta Marmoris Parii fides*. 12. *Respondetur ad viri docti primum contra Eratosthenis calculum argumentum*, 13. *item ad alterum*. 14. Æneæ *& Ascanii apud Dionysium anni contra Glareanum adstructi*. 15. *Nomina regum* Æneæ & Capyos Trojanam *produnt originem*. 16. *Dissensus super quarto rege*. 17. *Duodecimum terra motu in lacum* Albanum *cum regia præcipitatum confirmatur loci αὐτοψία*. 18. *regnum* Albanum *exstitisse probant res ejus gesta, in quibus* XXX *coloniæ* 19. *magnam partem a Latino Silvio deducta*. 20. Priscæ Latinæ *Romanis*, 21. *Eosue* Cascæ dictæ. 22. *ex quibus* XXV *erutæ*. 23. *non omnes de novo ædificatæ*, 24. *uti nec* Roma *a* Romulo, 25. *qui non videtur Rhea Silvia filius ob plures rationes* 26. *quo spectare videntur & Livii verba in Præfatione*. 27. adventum Trojanorum *testatum etiam S. P. Q. R. omni tempore*. 28. *probatur pluribus testimoniis*. 29. *in quibus Græca epistola, cujus Suetonius meminit, ad* Seleucum *Philopatorem scripta*, 30. *Bocharto ignoratum*. 31. *Item immunitate* Iliensibus *data*. 32. *Eumdem probant Romanorum sacra*, 33. Æneæ *iter*, 34. *clara aliquot apud Romanos familia*. 35. *concluditur*.

Sed luce meridiana clarius *Trojanorum* in Italiam *adventum* ostendit novi regni exortus eumdem statim in iisdem locis subsecutus, cujus sedes *Alba Longa*, ab Euryleone sive Ascanio, *Æneæ* filio, triginta [a] circiter annis post Lavinium ad lacum in montis *Albani* dorso ædificata, [a] appellataque *Alba*, si [b] Diodoro potius credimus, quam suis albæ fabulatoribus, ab *Alba* fluvio, quo nomine tunc vocatus, qui postea Tiberis dictus est: a quo non multum abeunt illi ipsi, qui fabulam albæ suis sequuti sunt, dum nomen fluvii prius *Albulæ* fuisse dicunt. *Longa* vero cognomentum a situs forma traxit, ut distingueretur ab alia cognomine. [3] Seriem regum *Albanorum* ab *Ænea* descendentium simul cum annis regiminis in sequenti laterculo subjicimus.

[a] Dionys. l. 1. p. 53. Livius l. 1. c. 3.
[b] apud Sync. 194. & 181.

Laterculus Regum Albanorum.

Albani Reges juxta Dionysium.	Anni singulorum.	Anni Per. Julianæ.	Albani Reges juxta Eusebium.	Anni singulorum.	Albani Reges juxta Syncellum.	Anni singulorum.
1. *Æneas*	6.	3532.	1. *Æneas.*	3.	1. *Æneas*	3.
2. *Ascanius*	37.	3537.	2. *Ascanius*	38.	2. *Ascanius*	37.
3. *Silvius*	29.	3574.	3. *Sylvius*	29.	3. *Silvius*	29.
4. *Æneas S.*	31.	3603.	4. *Æneas S.*	31.	4. *Julius S.*	38.
5. *Latinus S.*	51.	3634.	5. *Latinus S.*	50.	5. *Æneas S.*	50.
6. *Albas S.*	39.	3685.	6. *Alba S.*	39.	6. *Silvius*	30.
7. *Capetus S.*	26.	3724.	7. *Ægyptus sive Atys S.*	24.	7. *Anchises*	10.
8. *Capys S.*	28.	3750.	8. *Capys S.*	28.	8. *Ægyptius S.*	20.
9. *Calpetus S.*	13.	3778.	9. *Carpentus S.*	13.	9. *Capys S.*	31.
10. *Tiberinus S.*	8.	3791.	10. *Tiberinus S.*	8.	10. *Tiberius S.*	51.
11. *Agrippa S.*	41.	3799.	11. *Agrippa S.*	40.	11. *Aremulus S.*	19.
12. *Allades S.*	19.	3840.	12. *Aremulus S.*	19.	12. *Carmentus*	16.
13. *Aventinus S.*	37.	3859.	13. *Aventinus S.*	37.	13. *Silvius*	18.
14. *Procas S.*	23.	3896.	14. *Procas S.*	23.	14. *Procas*	32.
15. *Amulius S.*	42.	3919.	15. *Amulius S.*	44.	15. *Amulius S.*	23.
16. *Numitor S.*	2.	3961.			16. *Numitor S.*	2.
Roma condita	432	3962.		426.		402.

c Livio

[4] Livio in numero regum cum Dionysio convenit, sed *Capetus* ipsi *Atys*; *Calpetus*, *Capetus*; *Allades*, *Romulus*; annos vero non adjicit. Reliqui neque annos numerant, neque omnes memorant reges, ut Virgilius, Ovidius & Auctor Originis gentis Romanæ: qui tamen in eo omnes superat, quod auctores, unde sua deprompserit, quos supra enumeravimus, nominet. [5] Eusebius & Syncellus adhuc magis in nominibus & annis a Dionysio abeunt. Sed sicuti horum serior ætas in Chronologicis peritia minor, sic inferior auctoritas.

[6] Et fuit tempus, quod a *Troja* capta ad primam Olympiadem elapsum est, in magna apud [a] Græcos sententiarum varietate positum. Maxime tamen communis Eratosthenis fuit sententia, CCCCVII annos huic intervallo imputantis. [7] Quam quoniam Dionysius sequutus est tamquam veriorem, nos quoque amplexi sumus contra Marmoris Parii auctoritatem, CCCCXXXIII adsignantis. [8] Cum enim ex Catonis sententia Urbem a Romulo conditam ponat anno secundo & tricesimo super quadringentesimum post *Troja* casum, eumque juxta Eratosthenis Canones primum numeret Olympiadis septimæ, efficitur quadringentis septem annis intervallum hoc eumdem definivisse. [9] Facit autem hoc in [b] duobus locis, nequis de errore suspicetur, & in altero etiam expressis Catonis & Eratosthenis nominibus: ubi etiam singulari libro a se ostensum addit incorruptas esse regulas, quibus Eratosthenes usus est. Et hanc fuisse Eratosthenis sententiam exserte [c] Censorinus tradit: sive quod idem est, Chorœbum stadium vicisse octavo super quadringentesimum post *Trojam* captam anno, a quo Olympias prima vulgo numerari cœpta est. [10] Et hanc sententiam Diodorum pariter sequutum patet ex eo, quod juxta Apollodorum a capta *Troja* ad reditum Heraclidarum octoginta, inde ad primam Olympiadem trecentos & viginti octo annos numeret, ex temporibus Lacedæmoniorum regum collectos. [11] Nemo igitur miretur, quod tantos viros contra Marmoris Parii auctoritatem sequuti simus: cum ipse [d] vir doctus, qui hujus auctoritatem Eratosthenis Canonibus nuper anteposuit, nescire se fateatur, qua ratione ejus numerus consurgat. [12] Nec Eratosthenei calculi fidem elevat, ut idem putat, quod Eurysthenes, Aristodemi filius, apud Eusebium ponatur regnum occepisse anno post *Trojam* captam primo & octogesimo, qui secundus ab Heraclidarum in Peloponnesum reditu, cum [e] Herodotus ex Lacedæmoniorum fide Dorienses non ab Aristodemi filiis sed ab ipso rege deductos scribat: nec diu post Aristodemi uxorem geminos peperisse: quibus commodum natis ipsum morbo decessisse atque in ejus locum juxta legem e pueris eum, qui erat primogenitus, suffectum. Quæ cuncta facta fuisse anno uno ut non impossibile, sic minus tamen verisimile, & propterea regnum Lacedæmoniorum apud Eusebium κατ' ἐλάττωσιν peccare videtur. Sed Eusebius intervallum a *Troja* capta ad primam Olympiadem facit annorum CCCCV, Eratosthenes fecit CCCCVII. Unde ab introitu Aristodemi, qui octogesimo post *Trojam* captam anno secundum [f] Thucydidem ejusque Scholiasten contigit, ad Eurysthenis exordium non annus, ut Eusebius ponit, sed tres anni elapsi fuerunt, si ab Eurysthene, ut idem numerat, ad primam Olympiadem Spartæ regnatum annis trecentis quinque & viginti. Et hæc videtur fuisse Eratosthenis sententia, certe Apollodori fuit, trecentos octo & viginti post Heraclidarum reditum numerantis, cum Herodoto optime conveniens. [13] Nec Eratosthenem, ut idem vir doctus putat, collegisse annos hujus intervalli ex γενεαῖς regum Lacedæmoniorum, supputando tres γενεὰς pro centum annis, ut [g] Herodotus facit in fabulosis Ægyptiorum successionibus, sed ex ipsis annis, quibus singuli ab Eurysthene ad Alcamenem regnaverunt, patet ex eo, quod anni priorum novem regum diligenter nobis ab Eusebio conservati sint: a quo Syncellus non abit nisi in unius Agesilai, cui quadraginta unum tribuit, Eusebius tres amplius. Ut taceam Eratosthenem & Dionysium ad Chronologiam istorum temporum describendam etiam annis Principum Atheniensium Corinthiorumque usos, qui etiam ad nos utcumque propagati, aliisque præsidiis, quibus hodie caremus, instructos. Quod certe colligi multis indiciis potest. Unde nihil temere de Eratosthenis Chronologia, quam Dionysius, tantus vir, ostendit incorruptam, hodie pronuntiandum est.

[14] Adsignavi autem in serie regum *Albanorum* juxta Dionysium *Ænea* sex annos non septem, Ascanio septem & triginta non octo, quoniam putavi hoc potius ipsius sententiæ convenire, quam cum Henrico Glareano contra expressa ejusdem verba Latino & Agrippæ ex Eusebio annum cuique detrahere. *Æneam* enim [h] septimo fere post *Ilium* captum anno, Ascanium [i] octavo & tricesimo regni ex hominibus exemptos

a Censor. de D.N. c. 21.
b l. 1. p. 57. & p. 60.
c de D. N. c. 21.
d Joannes Marshamus Chron. Disq. p. 315.
e l. 6. c. 52.
f l. 1. p. 10.
g l. 2. c. 142.
h l. 1. p. 52.
i l. 1. p. 56.

ptos scribit. Atque ita exacte constat ratio & ex singulorum regum annis Romam secundo & tricesimo super quadringentesimum post *Trojam* captam anno conditam patet.

[15] Præterea ipsa regum nomina, *recidiva vocabula Trojæ*, ut Naso canit, *Ænea* & *Capys*, haud obscure *Trojanam* produnt originem. In Syncelli laterculo etiam *Anchises* comparet, sed huic fidi tuto non potest, quoniam & in reliquis a Dionysio & Livio abit. [16] Tantum ex Eusebio discimus, fuisse jam olim super quarto Latinorum rege inter auctores dissensum, quem ipse tamen cum Dionysio facit *Æneam Silvium*; Syncellus vero *Julium Silvium* quartum, *Æneam Silvium* quintum. Sed tamen neque istos dissentientes Georgius sequutus est, uti patet ex Eusebii verbis: *In alia historia reperimus quartum Latinum Sylvium regnasse, Lavinia & Melampodis filium, uterinum fratrem Posthumi, & quintum qui nunc hic quartus ponitur, Sylvium Æneam, Posthumi filium.* [17] Duodecimus Ἀλλάδης dicitur in vulgatis Dionysii exemplaribus, in MS. Ἀλλάδιος, in versione Latina *Alladim*, Eusebio *Aremulm*, quomodo etiam vocatur Aufidio in Epitomis, & Domitio lib. 1. apud Auctorem Originis gentis Romanæ, qui hunc *non fulmine ictum, sed terra motu prolapsum, simul cum eo regiam in Albanum lacum* tradunt: quod etiamnum ipsa loci inspectione confirmatur, uti primus notavit [a] Lucas Holstenius. Nam cum verisimile, regum Albanorum arcem fuisse in tumulo eminentiore, ubi hodie Gandulfi Castellum positum est, in eo ipso loco lacus margo admodum præceps inspicientibus præbet ruinæ hujusmodi suspicionem.

a Annot. in Cluv. It. Ant. p. 908.

[18] Jam si hujus regni res gestas, quarum memoria adhuc conservata est, intueamur, an dubitari potest id exstitisse? In his vero agmen ducunt triginta coloniæ quaquaversum in Latio & extra illud, teste [b] Dionysio, conditæ, a quarum ultima metropolis tandem ipsa eversa est. De quibus quoniam supra promisi me hic acturum, idque meretur Lycophronis locus non satis hactenus intellectus, tentemus an has eruere valeamus.

b l. 3. p. 172.

[19] Et primum quidem auctor Originis gentis Romanæ decem enumerat, *regnante Latino Silvio coloniæ deducta sunt, Præneste, Tibur, Gabii, Tusculum, Cora, Pometia, Locri, Crustuminum, (Crustumerium aliis) Cameria, Bovillæ.* [20] Livius [c] etsi nullos nominet colonos tamen ab eo deductos, qui *Prisci Latini* appellati, memorat, quorum frequens deinceps apud eum mentio est. Plures autem ab hoc quam ullo reliquorum regum colonias conditas verisimile facit diuturnum ejus imperium. Ceterum Dionysio non tantum qui a Latino conditi *Priscorum Latinorum* nomine coloni veniunt, sed qui sub reliquis etiam *Alba* regibus deducti. Quem sequitur Festus: *Prisca Latina coloniæ appellatæ sunt, ut distinguerent a novis, quæ postea a populo dabantur.* [21] Ennius Osce *Cascos* vocavit [d] Cicerone & [e] Varrone testibus. [22] Pleræque autem ex his decem apud alios scriptores pro talibus commemorantur. Immo ipsos *Locros* Epizephyrios tanto intervallo extra *Latium* positos Conon [f] a *Locro*, Phæacis filio, temporibus Latini, Italorum regis, conditos scribit, qui cum parte incolarum insulæ Corcyræ, tunc adhuc Scheriæ dictæ, in Italiam venerit & Laurinam Latini filiam uxorem duxerit. Præter has a [g] Virgilio Latino adhuc tribuuntur quinque aliæ, *Nomentum, Fidena, Collatia, Castrum Inui* & *Bola.* Quibus [h] Livius non expressis regum nominibus addit *Politorium, Tellenas, Ficanam*, [i] *Corniculum, Ficulneam* vel *Ficuneam Veterem* & *Ameriolam*, urbes sex. Solinus præter *Albam* & Fidenas, quæ commemoratæ, etiam *Antium* ab Ascanio constitutum prodit. Dionysius plures ex hactenus enumeratis *Albanis* tribuit & præter istas [k] *Medulliam* & [l] *Labicos.* Sic ut quinque quærendæ adhuc restent: ipsa enim *Roma* tricesima est.

c l. 1. c. 3.
d l. 1. T. Q. c. 12.
e l. 6. d. L. L. p. 70.
f apud Phot. Narrat. 3.
g l. 6. v. 772. & seqq.
h l. 1. c. 11.
i l. 1. c. 38.
k l. 3. p. 136.
l l. 8. p. 494.

[23] Sicuti autem plures ex triginta hisce coloniis non de novo ab *Albanis* ædificatas, sed urbes fuisse jam exstantes horum duntaxat colonis frequentatas & res ipsa dictat, & veterum multi testantur: [24] ita neque *Romam* de integro a *Romulo* primum conditam plura argumenta probant. Quæ quoniam diligenter a Cluverio collecta sunt, adducere supersedeo.

[25] Ipsum etiam *Romulum* si quis neget Rheæ Silviæ filium, Numitoris fuisse nepotem non multum refragabor. Validam enim contra hanc originem suspicionem multa præbent. Ut quod Amulii jussu cum Remo fratre abjectus fuerit in Tiberim, cujus alveus in minima distantia *Alba Longa* aberat quatuordecim milliariis, vel ut Dionysius [m] centum & viginti fere stadiis: cum in proximo urbis lacus esset profundissimus ad submergendos recens natos infinitis partibus aptior. Subjicit quidem

m l. 1. p. 65.

aliquid [a] Dionysiua, quod responderi, ad hanc difficultatem possit: legem videlicet *Alba* fuisse, qua Virgo Vestalis ob violatam pudicitiam virgis cæderetur ad necem, proles abjiceretur in fluvium, juxta quam judices in Rheam sententiam tulerint. Sed valde vereor legem hanc ex ipsa expositionis historia fabricatam: præsertim cum non desint alia haud minoris momenti originem hanc elevantia. Nomen *Romuli* & *Remi* unicum, certissimum ignobilitatis indicium: ut non levis sit [b] Varronis lapsus, qui simplici horum nomine adductus putavit veteres Romanos unicum duntaxat nomen habuisse. Diversitas insuper in nomine matris *Romuli*, non levius indicium: hæc enim ab aliis *Rhea Silvia*, ab aliis *Ilia*, ab aliis *Rhea*, ab aliis *Silvia*, ab [c] Æliano *Servia*, apud quem tamen rescripsit *Silvia* Joannes Schefferus, in titulo Epigrammatis veteris apud Salmasium [d] *Servilia*, Σερβηλία, aliis aliter dicitur. Quod si Silvia sive Rhea sive Ilia vera *Romuli* mater, cur non æque in hujus honorem feriæ indictæ, quam in nutricis Accæ Larentiæ memoriam [e] Larentinalia, aut [f] Fratres Arvales instituti? Nisi forte [g] Parilia vel Palilia eo quis trahenda existimet. Cultus item religiosus a principio Urbis per annos centum & septuaginta, [h] Varrone teste, absque ullis imaginibus: controversiæ & simultates lethiferæ inter fratres natæ, & *Remuria* [i] triginta stadiis ab Urbe dissitus collis condendæ pariter urbi a *Remo* delectus, non mediocriter originem hanc labefactant. Si enim *Romulus* & *Remus* Silvia geniti fuerint, cur cum in *Albano* regno, dejecto Amulio repositoque ab his avo Numitore, deessent regni heredea, non maluit *Remus* firmare sibi certissimam veteris regni possessionem quam super incerta novi cum fratre altercari? Denique nomen Urbis, *Roma*, magnum contra hanc originem præbet indicium. Magis enim verisimile *Romulum* a *Roma*, quam *Romam* a *Romulo* denominatam; partim ex terminatione diminutiva nominis *Romulus*, unde *Romulia* deduci non *Roma* potest: partim quod *Roma* vox mere Græca, quæ in sacris Latino vocabulo *Valentia* versa; quod ἀνεκφώνητον diu habitum enuntiavit tandem Valerius Soranus [k] Tribunus plebis, sed morte garrulitatem hanc luere coactus. Ratio cur innotescere nomen illud Romani noluerint fuit, ne cognito eo hostes carminibus & præstigiis Numen hoc tutelare evocarent, uti alibi [l] Plutarchus docet.

a l. 1. p. 64.
b in Fragm. de Nominibus.
c l. 7. V. H. c. 16.
d in Exerc. Plin. p. 13.
e Macrob. l. 1. Sc. c. 10. & Ovid.
f Plin. l. 18. c. 2. Gell. l. 6, c. 7.
g Sol. c. 1.
h apud Augustin. l. 4. de C. D. c. 31.
i Dionys. l. 1. p. 73.
k Plinius l. 3. c. 5. l. 28. c. 2. Servius ad l. 1. Æn. v. 280.
l Quæst. Rom. p. 278.

[16] Ex quibus aliisque similibus non temere forte *Albanam* quis Romuli originem revocare in dubium posset: nec propter aliud Livius ita præfatus videtur: *Quæ ante conditam condendamque Urbem poeticis magis decora fabulis, quam incorruptis rerum gestarum monumentis traduntur, ea nec affirmare nec refellere, in animo est. Datur hæc venia antiquitati, ut miscendo humana divinis primordia urbium augustiora faciat.* Sed inde inferre *Romam* a *Romulo* non fuisse conditam vel colonis frequentatam, quo tempore Romani uno ore id factum testantur, tam absurdum videtur, ut nulla refutatione indigeat.

[17] Accedit, quod non tantum regnum hoc *Albanum*, præter testimonia superius adducta, adventum *Trojanorum* clarissime testetur, sed ipse etiam Senatus populusque Romanus ab immemoriali, ut loquuntur, tempore origines suas ad *Trojanos* retulerint. Quod vel respectu *Alba* sub Tullo Hostilio in Romanam civitatem insitæ, si nulla alia caussa subfuerit, fieri sine mendacio potuit. [18] Hinc Attalo regi legatos Romanorum, qui ad petendam Pessinunte Matrem Idæam a. 549 missi sunt, venditasse hanc originem [m] Herodianus auctor est. Et hoc fundamentum fuit omnium privilegiorum & immunitatum, quas Romani indulsere perpetuo *Iliensibus*, ex quo primum illorum imperium extra Italiam extensum est. Hinc in fœdere pacis cum Antiocho Magno initæ a. 565 *Iliensibus*, teste [n] Livio, *Rhæteum & Gergithum addiderunt, non tam ob recentia merita quam originum memoria.* [19] Postea Seleuco Philopatori, Antiochi hujus filio *Senatus populusque Romanus amicitiam & societatem ita demum* pollicitus est, *si consanguineos suos Ilienses ab omni onere immunes præstitisset:* uti patet ex vetere epistola Græca temporibus Claudii recitata, cujus meminit [o] Suetonius. Non additur quidem Seleuco huic Philopatoris cognomentum, sed alium non posse intelligi ex historia evincitur. Romanis enim ante Antiochi Magni tempora vix ullum cum Syriæ regibua commercium, certe nulla sic pro imperio agendi caussa: devicto Antiocho fortuna Romanorum perpetuo Syriæ regibus incubuit. Post Seleucum vero, qui Philopator cognominatus est, nullus amplius inter Syriæ reges hoc nomine fuit. [20] Unde perperam Bochartus epistolam hanc ad Seleucum, quem tamen ignorare se profitetur, ante Antiochi Magni tempora scriptam existimat. [21] Hinc Sulla

m l. 2. c. 11.
n l. 38. c. 39.
o Cl. c. 25.

con-

[a] confecto Mithridatico bello primo exutoque Fimbria ordinans Asiam *Ilienses* liberos pronuntiavit atque inter populi Romani socios adscripsit. Cæsar Dictator [b], qui ab Julo *Ænea* filio originem arcessebat, præter libertatem immunitatemque agrum etiam attribuit. Sub Claudio cum controversia super his privilegiis iis relata esset, [c] Nero sedecim tunc annos natus defendit Græca oratione & ut [d] publico munere solverentur, impetravit. Unde neque hæc eorum immunitas [e] Jurisconsultorum veterum diligentiam præteriit.

a Strabo l. 13. p. 194. Appian. Mithr. p. 211.
b Strab. p. seq.
c Suet. N. c. 7.
d Tac. l. 10. c. 58.
e l. 17. de D. de Excus. l. 9. D. ad Munic.

32 Præterea testantur hunc *adventum*, Dionysio teste, Romanorum sacra, festi dies, libri Sibyllini, cum Pythicis Oraculis. Certe Palladium & Magnorum Deorum simulacra magnum pro hoc *adventu* argumentum præbere nemo facile negaverit. Etsi enim plures jactaverint se *Iliacum* Palladium possidere, tamen nullos majore veritatis specie quam Romanos hoc fecisse ex iis, quæ ante dicta sunt, constat.

33 Jam ipsum *Æneæ* iter diligentissime a [f] Dionysio descriptum, quam multa servavit vestigia transitum ejus adhuc Dionysii temporibus testantia?

f l. 1. p. 39. & seqq.

34 Denique testantur hunc *adventum* plures claræ apud Romanos gentes *Julia, Æmilia, Atia, Cæcilia, Clœlia, Cluentia, Gegania, Junia, Memmia, Nautia, Sergia*, aliæque plures, de quibus Hyginum quondam commentatum Servius [g] scribit, quas omnes mendaces fuisse parum verisimile est.

g ad l. 5. Æn. v. 389.

35 Ex quibus omnibus tam clare constare existimo *Æneam* cum *Trojanis* in Italiam venisse, quam ullum eventum, quantumvis debito modo in historia perscriptum, verum esse cordati credant.

CAPUT DUODECIMUM.

Philippi Cluverii, præcipue SAMUELIS BOCHARTI argumenta contra ÆNEÆ ADVENTUM adducuntur & refutantur.

1. Philippi Cluverii *argumenta tria contra* Æneæ adventum, *regnum* Albanum, Romulum & Remum: 0. *quibus inductus ut sibi historiam fingeret* 3. *Refutatur primum ejus argumentum,* 4. *secundum,* 5 *tertium.* 6. *ostenditur absurditas historiæ ejus fictitiæ.* 7. Samuel Bochartus *a* Cluverio *seductus qua occasione publice hunc errorem propugnaverit.* 8. *Primum ejus argumentum proponitur, petitum ex Homeri loco,* 9. *item Hymno in Venerem,* 10. *nixum etiam Strabonis auctoritate.* 11. *ad quod respondetur, Strabonem quidem fuisse in hac sententia, Homerum non favere Romanis;* 10. *sed errasse,* 13. *uti clare ex historia evincitur,* 14. *item ex Dionysii interpretatione,* 15. *quam* Bochartus *infringere conatus* 16 *frustra.* 17. *alia ejusdem instantia pro Strabonis explicatione Homerica solvitur,* 18. *(Eustathii error)* 19 & *instantia fundamentum* 20. *subruitur.* 21 *Secundum ejusdem argumentum ab* Æneæ *sepulcro in Berecyntia* 00. *jam olim solvit Dionysius.* 23. *Tertium a loco ab* Alcanto *denominatis,* 24. *refellitur per ipsum* Bochartum: 25. *item aliter.* 06. Asconii *dux.* 27. *Novum ultro argumentum suppeditatum,* 28 & *solutum.* 09 *Quartum argumentum a religionis diversitate, per partes proponitur & refellitur: ut primo quod* Veneris *cultus Romæ antiqua incognitus.* 30. *ostenditur nil probare;* 31. *quoniam* Venus *non fuit* Æneæ *mater,* 30. *(objectio soluta)* 33 & *Homerus primus hujus fabulæ auctor,* 34. *non mutata saltem temporis ratione,* 35. *quia* Ἀφροδίτη *ante* Æneæ *tempora jam in deos relata.* 36. *secundo quod* Apollinis & Cibelæ *cultus Romanis antiquis incognitus, ostenditur pariter nil probare.* 37. *ridicula in hoc collectio notatur.* 38. Vestæ, 39. *item* Minervæ *cultus a* Trojanis *acceptus contra eundem ostenditur:* 40. Deos Magnos *ab* Ænea *adductos probat auctoritas* Callistrati, Satyri & Arctini *apud Dionysium,* 41. *cujus locus negligenter a* Bocharto *inspectus.* 40. *Quintum ejusdem argumentum a linguæ diversitate* 43. *refellitur, quoniam hæc male collecta ex tam paucis vocabulis.* 44. & *lingua* Phrygia *Græca dialectus:* 45 *quia* Phryges *origine Thraces:* 46. *cum quibus* Dardanus *colonos ex* Arcadia *miscuit.* 47. *quod clamant nomina* Phrygum *propria:* 48. *ut filiorum* Priami, *quæ recensentur,* 49. *quorum obscuriora illustrantur;* 50 & *Dionysius claro docet,* 51. *Teucri etiam patriæ* Attica *probat.* 50 *Quæ cuncta non considerata* Bocharto, *nec olim* Goropio. 53. *Quare lingua* Phrygia *Græca dialectus,* 54. *quæ non quatuor duntaxat, sed innumeræ* 55. *Dialectum faciunt tria,* 56 *diversa ejusdem vocis terminatio,* 57. *vox uni genti propria,* 58. *item communis propriam habens significationem.* 59. *Voces* Phrygiæ *a* Bocharto *adductæ tales, quales occurrunt in omnium lingua Græca dialectis.* 60. *Unde Virgilium haud indigere* Bocharti *excusatione* 51. *concluditur*

1 Nihilominus *Philippus Cluverius* non modo de *Ænea* in Italiam *adventu* historiam, sed [h] regum insuper *Albanorum*, *Romuli* & *Remi*, denique h l. 3. It. Ant. p. 832.
[i] septem regum fabulosam plane & commentitiam pronuntiat. Quod si i Ib. p. 852.
ex eo quæras, quid uti sic sentiret induxerit, respondebit præter fabulosas narrationes auctorum in singulis hujus historiæ capitibus dissensionem tum quandam rerum in his omnibus convenientiam. 2 Quod si pergas interrogare

quid igitur ſentiat, ſi ipſis Romanis in ſuæ gentis antiquitatibus credere reformidet, Euandrum cum Pelaſgis ſubjiciet credere ſe tribus integris ſeculis cum dimidio circiter ante *Troja* caſum veniſſe in Italiam, Pelaſgos eſſe Tyrrhenos, denique [a] Euandrum eſſe *Æneam*, [b] Euandrum Janum, Euandrum Saturnum, [c] Euandrum Romulum. [d] Ab hoc duce Pelaſgorum ſimul & Aboriginum, qui communi nomine dicti Latini, Siculos mille & quingentis annis ante natum Orbi Servatorem Italia expulſos: ab hoc occupatam urbem Valentiam, quam Siculi ante condiderant, nominatamque Romam: poſt hunc regia dignitate, ſed poteſtate minus abſoluta cum ipſi Urbi tum univerſo Latio præfuiſſe duces, licet incertum ſit, quamdiu & quibus ſinguli nominibus fuerint. En bellum Hiſtoricum! Sed cui nemo prudens patriæ ſuæ antiquitates tali modo enucleandas dederit.

[a] Ib. p. 842. ad 846.
[b] Ib. p. 846. & ſeq.
[c] Ib. p. 853.
[d] Ib. p. 851.

[3] Nam quod de diſſenſione auctorum & variis ac fabuloſis narrationibus queritur, non poteſt efficere, ut propterea tota hæc hiſtoria pro figmento rejicienda ſit, ſed uti caute & cum judicio legenda. Arthurus Britonum Rex famoſiſſimus tanto fere intervallo ante Hectorem Boëthium rerum Scoticarum ſcriptorem floruit, quanto *Æneas* Fabium Pictorem aut Catonem Cenſorium, ſummos Romanorum Hiſtoricos, antevertit. Arthuri hiſtoria non minoribus quam *Æneæ* contaminata eſt fabulis: & tamen nemo inter Britannos hodie reperitur, qui Boëthio fidem non habeat *Arthurum* [e] narranti *vixiſſe ac oppetiiſſe mortem Juſtiniano rem tenente Romanam fuiſſeque rerum egregie geſtarum gloria & amplitudine non minus quam Britanniæ reges, qui ante eum vixerint, inſignem.* [4] Diſſenſus vero auctorum in pluribus hujus hiſtoriæ capitibus nihil pariter pro *Cluverio* facit, cum hi diſſentientes Romani non ſint ſed externi, & propterea judicibus non competentibus ſimiles; aut ſi Romani, poſteriores ab externis iſtis ſeducti, vel ſi priores, in levibus tantum circumſtantiis, qualem diſcrepantiam in ejuſdem populi temporiſque Hiſtoricis obſervare licet, diſſidentes. [5] Convenientiam vero rerum quod attinet, quam in hiſtoria Pelaſgorum cauſſatur, ea talis eſt, ut in omnibus, quæ mari fiunt populorum migrationibus conſpiciatur; cauſſa videlicet ſimili producente ſemper effectus ſimiles.

[e] F. 163. p. 2. Ed. Par.

Sed audiamus hanc convenientiam. Primo [f] ait Pelaſgos ad Padi oſtia adpulſos urbem ibi condidiſſe: idem *Æneam* ad Tiberis oſtia feciſſe. Pelaſgos infeſto agmine Aboriginum petiiſſe regionem, ibique captivos in agris intercepiſſe: idem feciſſe *Æneam* in Laurenti agro apud oram maritimam. Pelaſgos conſediſſe circa Cutiliam, nobiliſſimam Aboriginum urbem: *Æneam* circa Laurentum, Aboriginum regiam. Pelaſgos apud Dodonam reſponſum accepiſſe de inſula in Cutilienſi lacu fluitante: *Æneæ* idem Oraculum reſpondiſſe de menſarum conſumptione. Aborigines magnum contra Pelaſgos exercitum eduxiſſe: idem eoſdem adverſus *Trojanos* feciſſe. Pelaſgos conſpecta inſula fluitante Aboriginibus occurriſſe inermes ac cum oleæ ramis ſupplices: idem Virgilium de *Ænea* centum oratoribus ad Latinum miſſis canere. *Trojanis* agrorum partem a Latino datam & in commilitium contra Rutulos adſumptos: *Pelaſgos* ſimiliter contra Siculos conceſſis ſedibus adſcitos. Aborigines ope Pelaſgorum ejeciſſe Siculos: *Trojanorum*, Rutulos.

[f] L. 3. It. Ant. p. 842. & ſeqq.

Quæ omnia quis non videt res eſſe quamvis diſſimillimas in quodam tamen tertio convenientes, ſed quales in omnibus immigrationibus violentis hoſtilibuſque & intervenerunt ſemper & interventuræ ſunt.

Leviſſimum item quod de *Ænea* & Euandri convenientia addit; [g] hunc in Sabino agro auctore Virgilio uxorem duxiſſe, illum Latini filiam Laviniam: hunc Palantium, illum Lavinium condidiſſe: [h] ambos in commune Latinorum corpus tranſiiſſe; & plura quæ referre tædet.

[g] Ib. p. 843.
[h] Ib. p. 844.

[6] Ex quibus unicuique patere poſſe exiſtimo *Cluverium* ex hiſtoria certa feciſſe plane incertam confuſa omni temporis locorumque ac perſonarum ratione. Cum enim Hiſtoria duobus prædita veluti oculis ſit Chronologia & Geographia, *Cluverius* ut ingenii ſui chimæris ſatisfaceret, indignis modis utroque privare aggreſſus eſt. Unde quodcumque ſubjicit,

Pergula pictorum, veri nihil, & omnia ficta.

Ceterum mirari ſubit quomodo vir de Geographia vetere optime meritus potuerit eſſe tam ſuffenus, ut ſomnia ſua & ideas hiſtoricas ſexcentis minimum ſupra bis mille annis poſt eventum natas antehaberi velit tot conſularium virorum, qui temporibus iſtis proximi fuere traditionibus, ex publicis, quæ dixi, monumentis depromptis. Nam

viros

viros bonos hos non putare maligni, naso destitutos credere simplicioris ingenii est.

[7] Tamen *Cluverii* auctoritas sicut nonnullos inter doctos induxit, ut in scriptis suis data occasione ad hunc lapidem impingerent, ita fecisse videtur, ut *Samuel Bochartus*, vir mea prædicatione major, consultus a Reginaldo Segresio, postquam hic Virgilium ligata oratione in patrium idioma transtulisset, quomodo defendi is posset, quod contra Homeri sententiam *Æneam* ex *Troja* in Italiam induxisset, respondit [a], quod cum Romani omnes essent in hoc errore, ut *Æneam* in Italiam venisse crederent, Virgilius imprudenter plane & ridicule facturus fuerit, si hunc illis ereptum ivisset. Quod quisque teneatur quidem pro virili popularibus sese erroribus opponere, quandoque in istis Dei vergat gloria, religionis situm sit emolumentum, aut denique tanti momenti res versetur, ut iis nisi cum propriæ salutis periculo subscribere non valeamus; non vero talibus, quorum fides indifferens nec cuiquam damno, quomodocumque se ea habeat, præsertim si iis destruendis ipse pericula & supplicia subiturus sis. a p. 88.

[8] Ne autem temere Romanos erroris hujus accusasse videretur, demonstrare id pluribus argumentis aggreditur. Primum igitur [b] urget, quod jam olim [c] Strabonem movit, Homerum *Æneæ* in Italiam *adventui* e directo adversari, quoniam mansisse eum in *Troja*, successisse ibi in regnum idque exstincta domo Priami ad natos natorum successionis ordine propagasse innuit. Videndum igitur an Homerus, quem Agrippæ Silvii temporibus floruisse ante ostendimus, hoc clare affirmaverit. Locus, qui ad hoc adfertur, legitur Iliados Y. ubi Neptunus ira a Poëta vaticinans inducitur: [d] b p. 2. c l. 13. p. 608. d v. 306.

Ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων,
Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
Jam enim Priami genus odio habet Jupiter,
Mox autem Æneæ vis Trojanis imperabit,
Et filii filiorum, & qui post hos nascentur.

[9] Huic *Bochartus* addit alium ex ejusdem in Venerem Hymno [e], in quo Venus inter alias rationes, quibus Anchisen in monte Ida jacentem in amorem sui sollicitat, etiam hac utitur, quod ex se suscepturus esset filium, qui simul cum posteris apud *Trojanos* regnaturus esset, quem pariter subjicio: e v. 192.

Σοὶ δ' ἔσται φίλος υἱὸς, ὃς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει
Καὶ παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάονται.
Τῷ δὲ καὶ Αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται.
Tibi autem carus erit filius, qui Trojanis imperabit
Et filii filius perpetuo nascentur,
Huic autem & Æneas nomen erit.

Ex his igitur duobus locis colligit [f] juxta Homerum *Æneam* ejusque posteros imperium tenuisse in multitudinem reliquam ejus regionis incolarum, cujus *Troja* quondam caput. Quoniam si simpliciter dicere voluisset *Æneam* imperaturum coloniæ alicui *Trojanorum* in longinquis regionibus, dixisset id, quod ipsi commune fuit cum *Antenore*, *Aceste*, *Capye*, *Heleno* & nonnullis aliis. Nunc cum opponat promissionem istam imminenti eorum excidio, qui erant de genere Priami, qui regnabat *Troja*, videri eum innuere, eos, qui nascentur ab *Ænea*, eo ipso in loco sedem ac imperium suum esse capturos. Inprimis vero hanc sententiam elici vult ex verbis ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει, quæ in Veneris Hymno occurrunt. [10] Denique sic Strabonem ait Homeri locum jam olim interpretatum. f p. 7.

[11] Fateor Strabonem [g] existimasse Homerum neque favere Romanis *Æneam* in Italiam venisse ejusque posteros ibi regnasse adfirmantibus, neque Demetrio Scepsio aliisque auctoribus, Scepsin *Æneæ* regiam fuisse & in hac urbe duas familias diu simul regnasse, quarum una a Scamandrio Hectoris filio, altera ab *Ascanio Æneæ* originem duxerit, prodcutibus. Sic enim inquit: *Ὅμηρος μέντοι συνηγορεῖν οὐδετέροις ἔοικεν, οὐδὲ τοῖς περὶ τῶν ἀρχηγετῶν τῆς Σκήψεως λεχθεῖσιν. Ἐμφαίνει γὰρ μεμενηκότα τὸν Αἰνείαν ἐν τῇ Τροίᾳ καὶ διαδεδεγμένον τὴν ἀρχὴν, καὶ παραδεδωκότα παισὶ παίδων τὴν διαδοχὴν αὐτῆς, ἠφανισμένου τοῦ τῶν Πριαμιδῶν γένους.* Homerus neque his ad- g l. 13. p. 608.

adstipulari videtur, neque iis quæ de Scepsis auctoribus dicta sunt. Innuit enim Æneam mansisse in Troja, inque regnum successisse, & id per successionem ad filiorum filios propagasse: cum stirps Priami esset abolita.

[12] Verum si locus Homeri ita est intelligendus, ut Strabo putavit, & *Bochartus* evincere conatur, cupio mihi monstrari in *Troade* regnum, in quo *Æneas* ejusque posteri exstincta Priami domo regnaverint. [13] Cum enim Neptuni prædictio, ipso largiente *Bocharto*, fundata sit in historica notitia, quam de *Ænea* ipsiusque posteris Poëta habuit, si ita locus ejus capiendus, *Æneam* cum posteris in *Troade* regnum obtinuisse necessum est. Sed nulla vola neque vestigium hujus regni in historia occurrit usquam. Nam quod de duabus familiis Scepsi rerum diu potitis memoriæ proditum est, huc trahi ut ipse fatetur Strabo haud potest, quoniam principatus iste, quantuluscumque fuit, *Ascanii* domui, cum Scamandrii, qui Priami nepos, communis fuit.

a l. 1. p. 43. [14] Unde aut mendacii dica Homero scribenda, aut cum Dionysio [a] ejus verba ad coloniam ab *Ænea* in Italiam deductam regnumque *Albanum* ibidem ab hac conditum trahenda sunt. Locum Dionysii propterea subjicio: Εἰσὶ δ' οἳ τὸν ἐξ Ἀφροδίτης Αἰνείαν λέγουσι καταστήσαντα λόχον εἰς Ἰταλίαν, ἀνακομισθῆναι πάλιν οἴκαδε καὶ βασιλεῦσαι τῆς Τροίας· τελευτῶντα δὲ καταλιπεῖν Ἀσκανίῳ τῷ υἱῷ τὴν βασιλείαν, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου γένος ἐπιπλεῖστον κατασχεῖν τὴν ἀρχήν· ὡς μὲν ἐγὼ εἰκάζω, τοῖς Ὁμήρου ἔπεσιν οὐκ ὀρθῶς λαμβανομένοις παρακρουσθέντες. Ποιεῖται γὰρ αὐτῷ ἐν Ἰλιάδι Ποσειδῶν προλέγων τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι περὶ τὸν Αἰνείαν καὶ τοὺς ἐξ ἐκείνου γενησομένους ἐπιφάνειαν, ὧδέ πως·

Νῦν δὲ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
Καὶ παῖδες παίδων τοί κεν μετόπισθε γένωνται.

Ὑπολαβόντες οὖν τὸν Ὅμηρον ἐν Φρυγίᾳ δυναστεύοντας εἰδέναι τούτους ἄνδρας, ὡς δὴ οὐ δυνατὸν ἐν Ἰταλίᾳ οἰκοῦντας βασιλεύειν Τρώων, τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ Αἰνείου ἀναπλάττουσιν. (MS. ἀνέπλασαν) Ἄρχειν δὲ δὴ τῶν Τρώων οὓς ἐπήγετο καὶ ἀλλόθι πολιτευομένων, οὐ δυνατὸν ἦν; (MS. οὐκ ἀδύνατον ἦν.) *Sunt etiam qui Æneam, Veneris filium, manu suorum in Italiam deducta & rebus ibi compositis domum rediisse & Trojæ regnasse tradunt. Quum autem moreretur Ascanio filio regnum reliquisse, ejusque progeniem regnum diutissime retinuisse. Quod crediderunt, ut ego conjicio, decepti Homeri carminibus non recte intellectis. Nam in Iliade Neptunus splendorem, quem Æneas ejusque posteri, fatis ita volentibus, erant adepturi, in hanc sententiam ab ipso praedicens inducitur:*

Vis igitur Æneæ Trojanis imperabit,
Et nati natorum & qui post hos nascentur.

Quoniam igitur existimarunt Homerum scivisse hos viros in Phrygia regnasse, quasi Trojanis imperare non potuissent, licet in Italia manerent, hunc Æneæ reditum commenti sunt. Imperare autem Trojanis quos Æneas secum duxerat, quamvis in alia regione rempublicam habentibus impossibile non erat.

[15] Sed *Bochartus*, ut hanc Dionysii interpretationem elevet, ait primo sic nihil singulare de *Ænea* dici, verum quod commune ei cum *Antenore*, *Aceste*, *Capye*, *Heleno* & nonnullis aliis, tribui. [16] Quod tamen mihi non apparet: neque enim eorum ullus ut *Æneas* simul coloniam *Trojanam* deduxit, colonis istis regnavit, & in hoc regno natos natorum successores habuit. Non *Antenor*, qui non *Trojanos* deduxit, sed Henetos, nec regnum ab hoc, quod quidem constet, in Italia conditum, quod posteri ejus per plura secula tenuerint. Non *Acestes* vel *Ægestus* in Sicilia natus, aut *Elymus*; qui

b l. 1. p. 41. non ante urbibus in Sicilia præesse cœperunt juxta Dionysium [b], quam exercitus partem ab *Ænea*, *Ægestam* etiam & *Elyma* urbes ab eodem conditas accepissent; ut potius *Æneæ* legati videri debeant, quam novi regni conditores: ut taceam de posteris successoribus nihil uspiam legi. Non *Capys*, quem *Capuam* condidisse & *Æneæ* sobri-

c ad l. 10. v. 145. num fuisse Cælius apud Servium [c] scribit, posteros tacet non is tantum sed reliqui. Non *Helenus*, quem regia quidem potestate & nomine beneficio Pyrrhi Neoptolemi

d l. 17. c. 3. apud *Chaones* functum Justinus [d] prodit, alii ipsum etiam *Epiroticum* regnum post Pyrrhi mortem tutorio nomine administrasse, nulli coloniam *Trojæ* deduxisse memorant. Nihil igitur cum his omnibus commune *Æneæ* fuit.

[17] Sed instat vir doctus promissionem, quam Neptuno Homerus tribuit, cum opponatur imminenti excidio eorum, qui erant de genere Priami, videri innuere, quod

qui

qui nascerentur ab *Ænea*, eo ipso, in loco sedem ac imperium essent habituri. Sed falsum istud consequens inde apparet, quod *Æneas* ejusque posteri nunquam in *Troja* regnaverint, quippe quæ bello destructa *Trojana* funditus, nec e ruinis eodem loci resurrexit unquam. Ergo non loci respectu oppositio hæc intelligenda sed hominum, quibus Priamus imperavit. Cum vero Scepsis intelligi non possit, propter ea quæ dicta sunt, nec *Ilium* novum; quia id diu post Homeri tempora demum condi cœptum est; restat ut de nullis aliis *Trojanis* Neptuni vaticinium capi possit, quam de iis, qui ab *Ænea* in Latium deducti *Albano* regno originem dedere. [18] Eustathius [a], quem *Bochartus* minus recte Dionysianæ sententiæ facit ὁμόψηφον procul dubio errat, quando Homeri verba ad Romanum trahit Imperium, idque recte a *Bocharto* reprehenditur. Sed non fecit hos circumspectissimus & prudentissimus Historicus. Cur non cum hujus potius robore quam illius infirmitate experiri maluit? Tota enim ejus contra Eustathium disputatio uti vera sic extra oleas est.

a ad Hom. Iliad. Y. p. 1209.

[19] Verum superiorem instantiam quam firmissime vir doctus fundatam putat in Hymni in Venerem verbis modo allatis: ἐς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξῃ, quibus plane regionem, in qua habitent *Trojani*, intelligi existimat. [20] Sed ut taceam inter eruditos [b] non defuisse, qui dubitaverint an hymnus iste pro Homeri Melesigenis fœtu habendus sit, nego Græcismi rationem talem loci respectum semper inferre, uti patet ex Homeri Odyss. T: [c]

b Fulvius Ursinus Virg. Illustr. p. 156.

c v. 110.

Ὥς τέ τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅστε θεουδὴς
Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων
Εὐδικίας ἀνέχησι.

Sicut alicujus regis inculpati, qui Deum colens
Viris multis & fortibus imperans
Justitiam colit.

Ex quibus abunde constare reor verissimam Dionysii Homericorum verborum interpretationem temere a *Bocharto* desertam.

[21] Sed non sic omittit caussam vir insignis, sed plures alias rationes accumulat, ut quod supra tot tantisque rationum momentis verum esse ostendimus, falsum esse persuadeat. Secundum igitur ejus argumentum a sepulcro *Æneæ* in urbe Berecyntia, cujus plures apud Festum [d] meminerunt, petitum est. [22] Ad hoc autem Dionysius [e] jam olim respondit, in diversis locis heroi huic cœnotaphia ab hominibus posita beneficii ab eo accepti memoriam conservantibus, sed exinde haud posse colligi *Æneam* illic sepultum. Talia autem septem is [f] enumerat.

d v. Roma.
e L. 1. p. 41.
f L. 1. p. 41.

[23] Tertium sumit a locis in Asia ab *Ascanio*, *Æneæ* filio, denominatis, ut sunt lacus *Ascanius*, regio item & Insula & urbs *Ascania*. [24] Sed quam infirmum hocce telum sit, ipse docere potest. Quippe qui olim [g] eos recte sentire contenderit, qui loca hæc ab *Ascenaz*, filio Gomer, appellata traderent. An hanc sententiam mutavit postea? an, ut oratores solent, non tam verum hic quam verisimile sequutus est?

g l. 3. Phal. c. 9. p. 196.

[25] Sed demus loca hæc ab *Ascanio* potius, quam *Ascanium* ab his aut horum aliquo vocitatum: an inde *Æneæ* in Italiam *adventus* fabulosus esse evincitur? Mansit in *Troade* filius ergo & pater: quæ consequentia? Certe Dionysius [h] *Æneam*, postquam ab Achivis discedendi certis conditionibus potestatem pactus esset, *Ascanium* filiorum natu maximum cum sociorum parte, quæ e Phrygibus fere tota constabat, in agrum, qui Dascyliticus vocabatur, ubi lacus *Ascanius* erat, a cujus incolis ad regni administrationem accitus erat, misisse auctor est: ipsum vero cum reliquis liberis & patre deorumque simulacris classe jam parata Hellespontum trajecisse atque ad proximam peninsulam, quæ in mare procurrens ante Europam jacet & *Pallene* dicitur, appulisse: *Ascanium* autem paullo post cum Scamandrio aliisque Hectoridis, a Neoptolemo e Græcia dimissis, ad *Trojam* reversum. Quibus plane concinit Strabo [i] Scamandrii & *Ascanii* familias diu Scepsi rerum potitas referens.

h l. 1. p. 38.
i L. 13. p. 607.

[26] Sed regeret forte aliquis: si *Æneæ* in *Troade* mansio exinde non infertur, saltem *Albani* regni conditor *Ascanius* revincitur. Verum nemo ita argumentabitur, qui apud Dionysium [k] & Romanos legerit Albani regni auctorem *Euryleonem* ante, *Ascanium* vero deinceps (forte fratre in *Troade* mortuo) appellatum.

k L. 1. p. 52.

[27] Ceterum miror virum tam diligentem & qui tot conquisivit argumenta ut paradoxo suo colorem quæreret, memor dicti Poëtæ,

Et quæ non prosunt singula, multa juvant;

præ-

præteriisse quod in *Troade* locus sive regio *Æneæ*, quam Demetrius Scepsius apud Stra-
a l.13.p.603. bonem [a] quinquaginta stadiis a Palæscepsi ait fuisse dissitam. [28] Verum & ab hac regione *Æneas* ipse nomen traxisse potuit; aut si hoc non fuit, ab *Ascanio* filio, illic rerum potiente, locum in patris memoriam sic appellatum verisimile est.

[29] Sed audiamus reliquas ejus rationes, ut si iis plus ponderis quam superioribus insit
b p.13. videamus. Transit autem posthæc ad Romanorum religionem, atque inde varias contra hunc *adventum* conjecturas petit. Quarum palmaria: si pius *Æneas* in Italiam venisset, ibidem plurimum *Veneris* matris suæ cultum commendasset. Sed *Veneris* cultus nullum Romæ sub regibus vestigium, ut Cincius & Varro apud Macrobium testantur. Ergo. [30] Recte conjecturas appellavit hæc & sequentia ratiocinia, quia ad dialecticorum regulas examinari reformidant. Justa autem hæc argumentatio foret, si adsumpsisset: sed nullus *Veneris* cultus in Italia præcipue Lavini, quod ab *Ænea* conditum, antiquitus notus. Sed ne ita colligeret Cassii Heminæ fecit locus apud So-
c c.8. linum [c]: *Nec omissum sit Æneam æstate ab Ilio capto secunda Italicis littoribus appulsum, ut Hemina tradit, sociis non amplius sexcentis, in agro Laurenti posuisse castra: ubi dum simulacrum, quod secum ex Sicilia advexerat, dedicat Veneri matri, quæ Frutis dicitur, a Diomede Palladium suscipit, tribusque mox annis cum Latino regnat, socia potestate, quingentis jugeribus ab eo acceptis.* De quo templo etiam Strabo sentire vide-
d p.232. tur lib. v. [d] Ἀνὰ μέσον δὲ τούτων τῶν πόλεων, ἐστὶ τὸ Λαουίνιον, ἔχον κοινὸν τῶν Λατίνων ἱερὸν Ἀφροδίτης· ἐπιμελοῦνται δ' αὐτοῦ διὰ προπόλων Ἀρδεᾶται. *In medio harum urbium est Lavinium, quod habet omnibus Latinis commune fanum Veneris: ejus administratio a majoribus est ad Ardeatas propagata.* Potius ergo ex hac conjectura Romulum non fuisse Rheæ Silviæ filium, quam *Æneam* in Italiam non venisse quis inferret.

[31] Verum quo intentius hanc viri docti conjecturam considero, eo minus ipso digna aut propter quod adducitur, efficere posse videtur. Quid enim? an ullo modo verisimile *Æneam* dum viveret, se *Venere* matre censeri voluisse, cœlesti scilicet dea, quæ Anchisæ amore capta caput cum eo in monte Ida, ut Homero placuit, conseruerit? Plures se patribus diis proseminatos superbe, dum viverent, credi voluerunt. Qui tam arroganter mentiri ausus fuerit, ut matre dea se prognatum fingeret, inventum puto neminem. Cum enim nullum mendacium convictu facilius, nemo cui sanum sinciput, sic fabulari sustinuit. Hinc cum Auctor Hymni in Venerem eamdem difficultatem in Veneris & Anchisæ nuptiis reperiret, sub specie Otrei Phrygum regis filiæ Venerem Anchisæ lenocinantem induxit. Immo verum matris *Æneæ* nomen alicubi apud veterem scriptorem me reperisse memini: quod tamen cum legerem sine anim-
e ep.88. adversione transmisi, ne incurrerem Senecæ notam, a quo alicubi [e] Didymum, quod in hanc inquisivisset, taxatum noveram. Cum igitur *Æneas* ipse ejusque comites & æquales multi optime nossent mortalem eam feminam fuisse, Anchisæ scilicet concubinam, non justam uxorem; quæ quæso ratio credi sinit *Æneam* inter hos tam insolenter mentitum, ut quam omnes hominem noverant ipse solus appellationem sine corpore, speciem, phantoma, deam cœlestem, *Venerem* videri voluerit. Nullum igitur divinum cultum *Veneri*, tamquam matri, in Italia aut Sicilia constituisse *Æneam* ita evincitur.

[32] Nec est quod aliquis contra hæc objiciat *Æneæ* matrem, postquam mortua est, in deorum numerum aut a filio aut ab alio forte relatam, atque ita constare fabulæ fidem: quoniam caussa nulla excogitari potest, cur ipse ignobili matri tantum honoris dare voluerit, cum nihil tale patri nobilissimo tribuerit. A Priamo autem hoc factum, cum staret adhuc *Ilium*, minus adhuc verisimile; huic enim, ut nothi illustres aulæ invidia
f v.457. laborare solent, *Æneas* consanguineus suspectus, ipso prodente Homero Iliad. N. [f]:

Ἀεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ
Οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔ τι τίεσκεν
Semper enim Priamo iratus erat generoso
Quod se quamquam strenuum exsistentem inter viros non honorabat.

Et ab hoc fonte vicissim *Æneæ* in Priami domum & Alexandrum profluxit odium.
g l.1.p.38. Certe Menecrates Xanthius apud Dionysium [g] aliique Græci scriptores, e Romanis Q. Lutatius Catulus, teste Auctore Originis gentis Romanæ, *Trojam* Græcis ab *Ænea* proditam tradiderunt.

[33] Unde igitur promanavit hæc de *Ænea* matre fabula? Ab unico Homeri ingenio, qui

qui cum trecentis circiter a bello *Trojano* annis historiam ejus poëtice describendam sibi sumeret, & *Æneam* nosset vulgari matre procreatum, Ἀφροδίτης, in cujus tutelæ feminæ corporis sui haud avaræ antiquitus fingebantur, filium induxit. [14] Nec refragatur figmento huic temporis ratio. Ἀφροδίτῃ enim meretricula fuit Cinyræ Cypri regis, qui *Trojæ* exitio commodum supervixisse videtur. Ab Agamemnone enim Cyprum occupatam & Cinyram regno privatum Theopompus [a] prodidit. Plinius [b] autem ex Anacreonte Cinyram centum & sexaginta annos vixisse auctor est: unde opes ipsius a Pindaro [c] & Platone [d] celebrantur. [15] Ab hoc igitur, sive aliquo antiquiore, uti a nonnullis, Tacito [e] teste, creditum, cum Ἀφροδίτην in deorum numerum relata fuerit, patet, quomodo Homerus haud invita temporis ratione *Æneam* Ἀφροδίτης filium finxerit.

[16] Quæ subjungit [f] de *Apolline* & *Cybele* apud *Trojanos* cultis a Romanis non nisi sero receptis pariter non tam *Æneæ adventum*, quam Romuli vulgo creditam originem labefactant.

[17] Prorsus vero amœnum, quod ex eo, quod Homerus [g] *Æneam* ab Apolline absconditum, postquam in certamine cum Diomede vulneratus esset, portatumque in Pergamum finxerit, ubi per Latonam matrem & Dianam sororem vulnera ejus curaverit, roget, qui fiat, cum hoc singulari nomine *Æneas* Apollini devinctus fuerit, quod ejus nullum exstare indicium in Italia, si in eam venit, voluerit? Quasi vero *Æneas* somniare potuerit Homerum post trecentos annos hoc de se fictum, aut si somniaverit, juxta alterius figmenta sacra & civitatis suæ religiones instituere debuerit.

[18] Cum vero videret [h] in hoc argumento maxime sibi adversari *Vestæ*, *Minervæ* & *Magnorum Deorum* cultum, quos ab *Ænea* primum Latio importatos Romani prodiderunt, & hos Lavinii, Albæ, Romæ item ab antiquissimis temporibus cultos infitiari non posset, primo ait, si per hos deos intelligantur eorum imagines, hoc *Vestæ* convenire non posse, quod uti Poeta,

Effigiem nullam Vesta nec ignis habet.

Deinde cum in Græcia passim *Vestæ* cultus antiquitus obtinuerit, Græci autem colonias jam a principio in Italiam miserint, contra an *Vesta Trojæ* culta fuerit ex ex Homero non constet; e Græcia potius quam *Troade* hujus venerationem arcessitam existimat. Sed quanto tutius hic Romanis creditur, qui hæc scire potuerunt, quam *Bocharto*, conjecturam hanc suæ accommodanti hypothesi. Certe Livius lib. 1. cap. 20. *Virgines Vestæ legit* (Numa) *Alba oriundum sacerdotium & genti conditoris haud alienum. His ut assidua templi antistites essent, stipendium de publico statuit: virginitate aliisque caremoniis venerabiles ac sanctas fecit.* Albanos autem a Laviniensibus, hos vero a *Phrygibus Vestæ* sacrificium accepisse communis apud Romanos, Dionysio [i] teste, sententia. Unde D. Augustinus lib. III. de Civ. Dei cap. 18. *Sacra illa fatalia* (Vestæ) *quæ jam tres in quibus fuerant presserant civitates, cum ab illo incendio liberare non possent, Metellus Pontifex, sua quodammodo salutis oblitus, irruens ea semiustulatus abripuit.*

[19] Similiter ut *Minervæ* cultum *Ilio* allatum neget, quærit [k] utrum cum Græci urbem *Trojam* caperent *Palladium* in ea fuerit an non fuerit. Si fuisse dicatur, ridiculum fuisse infert credere id servaturum *Romam*, quod *Trojam* servare non potuerit. Si vero non fuisse *Trojæ* cum hæc caperetur quis velit, qui potuerit *Æneas* inde secum abstulisse interrogat. Romanos credidisse verum se possidere *Palladium*, quod ab *Ænea Ilio* capto in Italiam advectum, plures testantur scriptores: hoc vero existimasse eosdem quamdiu superesset incolumem præstiturum Rempublicam abunde probat Metelli Pontificis Maximi facinus, qui cum a. 513 *Vestæ* templum deflagraret, cum vitæ periculo amissis luminibus [l] e mediis flammis illud sustulit. Quæ duo ἀσύστατα esse cum velit *Bochartus*, Romanorum *Palladium* haudquaquam *Iliacum* esse subindicat. Sed nullam esse hanc viri docti consequentiam ex eo patet, quod *Palladium Iliacum* diu antequam *Troja* condita est confectum fuit, quippe quod Chryse Palantis filia quum Dardano nuberet, pro dote simul cum Magnorum Deorum simulacris secum attulit, ac deinceps a nepotibus ejus *Ilium* translatum est juxta [m] vetustissimos auctores. Quod si secreta quædam virtus imagini huic inesse credita est, ex tempore quo jam exstitit patet hanc non tam urbis, quæ nondum erat, quam domus Dardani incolumitatem continuisse. Scio Joannem Mallelam atque ex hoc [n] Eustathium, [o] Suidam & [p] Tzetzem ab Asio quodam jussu Trois, cum *Trojam* conderet, in ejus tutelam talismanice, ut dicitur, paratum scribere: Apollodorum cœlitus Ilo missum commemorare: sed mihi anti-

[a] apud Photium p. 389.
[b] l. 7. c. 48.
[c] Nem. Od. 8.
[d] l. 2. de LL. p. 660.
[e] l. 18. c. 3.
[f] l. 17. & seqq.
[g] Iliad. E. v. 344. & seqq.
[h] p. 21. & seqq.
[i] l. 2. p. 125. Macrob. l. 3. Sat. c. 4.
[k] p. 30.
[l] Plin. l. 7. c. 43. Epit. Liv. 19.
[m] apud Dionys. l. 1. p. 55.
[n] in Dionys. v. 627.
[o] v. Παλλάδιον.
[p] In Lycophron. v. 363.

antiquiorum auctoritas fide dignior est. Quod si igitur *Palladium Troja* antiquius & Dardanidarum incolumitatem continere creditum est, quid absurdi, si *Æneas* Dardanides, deinde *Anea* nepotes *Albani* reges, tandemque Romani, regni *Albani* successores in magno illud pretio habuerint?

a p. 33. 4° *Deos Magnos* ideo putat [a] ab *Ænea* non adductos, quoniam Dionysius fide hominum ignotorum & quos nominare omisit hoc affirmet, unde etiam indignum qui audiatur pronuntiat. Sed quanta quæso oscitantia caussa hæc a *Bocharto* tractata est! Dionysium ait non nominare auctores, ego vero ajo *Bocharum*, cum ista scriberet Dio-

b p. 55. nysium ne quidem inspexisse. Hic enim clare citat *Callistratum*, *Satyrum* & *Arctinum* lib. 1. [b] his verbis: Ὁρᾶν μὲν δὴ ταῦτα ἔξεστιν, ἀκούειν δὲ καὶ γράφειν ὑπὲρ αὐτῶν, ἃ Καλλίστρατός τε ὁ περὶ Σαμοθρᾴκης συνταξάμενος ἱστορίαν, καὶ Σάτυρος ὁ τοὺς ἀρχαίους μύθους συναγαγών, καὶ ἄλλοι συχνοί, παλαιότατος δὲ ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, ποιητὴς Ἀρκτῖνος. Λέγουσι γοῦν ὧδε· Χρύσην τὴν Πάλλαντος θυγατέρα γημαμένην Δαρδάνῳ, φερνὰς ἐπενέγκασθαι (ἀπενέγκασθαι MS.) δωρεὰς Ἀθηνᾶς, τά τε Παλλάδια καὶ τὰ ἱερὰ τῶν μεγάλων θεῶν, διδαχθεῖσαν αὐτῶν τὰς τελετάς. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἐπομβρίαν φεύγοντες Ἀρκάδες Πελοπόννησον μὲν ἐξέλιπον, ἐν δὲ τῇ Θρᾳκίᾳ νήσῳ τοὺς βίους ἱδρύσαντο κατασκευάσαι τὸν Δάρδανον ἐνταῦθα τῶν θεῶν τούτων ἱερόν, ἀρρήτους τοῖς ἄλλοις ποιοῦντα τὰς ἰδίας αὐτῶν ὀνομασίας καὶ τὰς τελετὰς αὐτοῖς, τὰς καὶ εἰς τόδε χρόνου γινομένας ὑπὸ Σαμοθρᾴκων, ἐπιτελεῖν. Ὡς δὲ μετῆγε τοῦ λαοῦ τὴν πλείονα μοῖραν εἰς τὴν Ἀσίαν, τὰ μὲν ἱερὰ τῶν θεῶν καὶ τὰς τελετὰς τοῖς ὑπομείνασιν ἐν τῇ, νήσῳ καταλιπεῖν· τὰ δὲ Παλλάδια καὶ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας κατασκευασάμενον ἀγαγέσθαι (ἄγεσθαι MS.) μετ' αὐτοῦ. Διαμαντευόμενον δὲ περὶ τῆς οἰκήσεως τά τε ἄλλα μαθεῖν, καὶ περὶ τῶν ἱερῶν τῆς φυλακῆς τόνδε χρησμὸν λαβεῖν·

Εἰς πόλιν ἣν κτίσῃ τε, θεοῖς σέβας ἄφθιτον αἰεὶ
Θεῖναι, καὶ φυλακαῖς τε σέβειν θυσίαις τε χοροῖς τε
Εὖτ' ἂν γὰρ τάδε σεμνὰ καθ' ὑμετέραν χώραν ᾖ (χθόνα μίμνῃ MS.)
Δῶρα Διὸς κούρης ἀλόχῳ σέθεν, ἡ δὲ πόλις σοι
Ἔσται ἀπόρθητος τὸν ἀεὶ χρόνον ἤματα πάντα.

Δάρδανον μὲν οὖν ἐν τῇ κληθείσῃ τε ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ ὀνομασίας ὁμοίας τυχούσῃ πόλει τὰ ἕδη καταλιπεῖν. Ἰλίου δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ συνοικισθέντος, ἐκεῖ μετενεχθῆναι πρὸς τῶν συγγόνων αὐτοῦ τὰ ἱερά. Ποιήσασθαι δὲ τοὺς Ἰλιεῖς νεών τε καὶ ἄδυτον αὐτοῖς ἐπὶ τῆς ἄκρας, καὶ φυλάττειν δι' ἐπιμελείας ἧς ἐδύναντο πλείστης, θεόπεμπτά τε ἡγουμένους εἶναι, καὶ σωτηρίας κύρια τῇ πόλει. Ἁλισκομένης δὲ τῆς κάτω πόλεως τὸν Αἰνείαν κύριον (κάρτερον MS.) τῆς ἄκρας γενόμενον, ἄραντα ἐκ τῶν ἀδύτων τά τε ἱερὰ τῶν μεγάλων θεῶν, καὶ ὅπερ ἔτι περιῆν Παλλάδιον· θάτερον γὰρ Ὀδυσσέα καὶ Διομήδη νυκτὸς εἰς Ἴλιον (νυκτός φασιν εἰς Ἴλιον MS.) ἀφικομένους λαβεῖν. (κλοπῇ λαβεῖν MS.) Οἴχεσθαί τε κομίσαντα τὸν Αἰνείαν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἐλθεῖν ἄγοντα εἰς Ἰταλίαν. *Hac igitur videre fas est: fas etiam est audire, & scribere de illis, qua exstant in Callistrati Historia, quam de Samothracia rebus conscripsit & apud Satyrum priscarum fabularum collectorem: quin etiam apud alios multos, pracipue vero apud Arctinum, omnium quos novimus, antiquissimum poetam. Sic igitur illi scribunt, Chrysen, Palantis filiam, quum Dardano nupsisset, pro dote attulisse Minerva munera, Palladia scilicet, & Magnorum Deorum sacra, quorum mysteria didicerat. Sed quum Arcades, diluvium fugientes, Peloponnesum reliquissent, & in insula Thracia sedes collocassent, Dardanum hic diis istis templum exstruxisse, nec aliis proprium ipsorum nomen declarasse: & ritus illis instituisse, quos & ad hoc usque tempus Samothraces diligenter observant. Sed quum majorem populi partem in Asiam traduxisset, sacra deorum & mysteria illis reliquisse, qui in insula remanserant. Sed Palladia & deorum imagines, cum reliquis rebus quas comparaverat, secum abspertasse. Quum autem de sedibus Oraculum consuleret inter multa alia, qua didicit, hoc etiam Oraculum de sacrorum custodia tunc accepisse:*

In urbe quam condetis, diis cultum divinum incorruptum semper
Servetis & custodiis colatis & sacrificiis & choris.
Quamdiu enim hac veneranda in vestra regione maneant
Dona Jovis filia, ab uxore tua pro dote ad te allata, hac urbs tibi
Erit inexpugnabilis semper & in perpetuum.

Dardanum

Dardanum igitur in urbe quam condidit & quam de suo nomine nominavit, hac simulacra reliquisse. Postea vero cum Ilium conditum fuisset, hác sacra ab ejus nepotibus eo fuisse translata. Ilienses autem templum & adytum ipsis in arce fecisse, & quanta maxima cura potuerunt hac servasse, quod ea divinitus sibi missa ducerent, & ex illa publicam salutem pendere crederent: sed quum urbis pars inferior caperetur, Æneam, qui arcem in suam potestatem redegerat, ex adytis sacra Magnorum Deorum & Palladium, quod adhuc supererat, abstulisse. Alterum enim ab Ulysse & Diomede Ilium noctu profectis surreptum ajunt. Æneam igitur ex urbe discessisse eaque secum tulisse & in Italiam transportasse.

41 Sed non relegisse virum doctum, cum ista scriberet, hæc Dionysii verba non tantum ex eo, quod dixi, verum & inde patet, quod tamquam pugnans cum *Magnorum Deorum* translatione adducat [a], quod sacra & mysteria *Cabirorum* in Samothracia per multa deinceps secula manserint. Ipse enim Dionysius ex iisdem plane auctoribus Dardanum sacra & mysteria penes eos, qui in insula manserant, reliquisse, Palladia duntaxat & Deorum imagines secum abstulisse scribit. Denique quod per centum & septuaginta annos dii Romæ absque ulla imagine adorati, uti ex Varrone [b] D. Augustinus & in Numæ vita [c] Plutarchus scribunt, non ut putat hanc Deorum translationem, sed Romuli vulgo creditam originem infringunt.

a p. 34.
b L. 4. de Civ. Dei c. 31.
c p. 65.

42 Post has conjecturas, quas ille satis validas putat, nos nullius roboris ostendimus ad revincendam de *Ænea adventu* traditionem tot argumentis ante adsertam, tandem addit ultimum argumentum, quo idem obtineat. Videlicet quod cum lingua Latina plurima ab omnibus populis quibuscum commercium habuit, Græcis, Siculis, Tuscis, Sabinis, quin & ipsis Phœnicibus Gallisque vocabula sumpserit, non tamen possit probari accepisse quædam a *Phrygibus* antiquis. Quod uti ostendat quinquaginta circiter vocabulorum tam propriorum quam appellativorum *Phrygibus* hic illic apud veteres tributorum instituit recensum. Cum vero ex omnibus istis duntaxat tria adoptasse linguam Latinam velit, *nenia* scilicet, *soccus* & *riscus*, & super his ipsis adhuc vitilitiget, primum dicendo etiam Græcum, secundum originis Hebraicæ, tertium Græcum quoque, sed ab Phœnicia radice: concludit [d] linguam Latinam & *Phrygiam* nihil inter se habere commune & propterea haud verisimile Latinos a *Phrygibus* ortos; sive *Ænea adventum* nullum in rei veritate habere fundamentum: quoniam nulla unquam reperta colonia, quæ si non integram linguam partes saltem quasdam & vocabula loco, quem insedit, non reliquerit.

d p. 51.

43 Fateor me non minus miratum quomodo a viro tam erudito argumentum hoc proficisci potuerit, quam quod ante tractavimus de Veneris cultu ab *Ænea* non introducto. Quinquaginta enim voces, in quibus tamen tres litem facientes dubiam agnoscere cogitur, linguam Latinam e *Phrygia* nihil adsumpsisse probando haud sufficiunt. Certe nemo negabit linguam Latinam non esse magnam partem origine Græcam, & tamen vel quingentæ voces Græcæ dari possunt, quæ in lingua Latina non agnoscuntur. Quod si igitur Græca lingua non exsisteret vel in libris vel adhuc inter homines, tamen ex quingentis hujusmodi vocibus forte exsistentibus efficaciter nemo colligeret linguam Latinam a Græca non derivatam.

44 Sed cur non inquisivit in hanc linguam accuratius? Per hoc enim argumentum innuere videtur linguam hanc cum aliis nullam habuisse similitudinem, vel uti vocant matricem fuisse. Cum tamen certo certius sit linguæ Græcæ fuisse propaginem sive dialectum. 45 Quod pluribus argumentis probari potest. Etsi enim *Phryges* Thracum coloni fuerint *Bryges* antequam in Asiam migrarent, teste [e] Herodoto appellati (unde Strabo [f] multa nomina Thracibus cum *Troibus* communia notat, ut Ἄρισβος Thraciæ fluvius, & Ἀρίσβη *Troadis* urbs: Σκαιοὶ Thraces, Σκαιὸς fluvius, Σκαιὸν τεῖχος, & in *Troja* Σκαιαὶ πύλαι. Ξάνθιοι Thraces & in *Troja* Ξάνθος fluvius; Ῥῆσος rex Thracum & Ῥῆσος in *Troja* fluvius, apud utrosque nomen Ἄσιος) tamen Thracum linguam non levem cum Græca habuisse antiquitus convenientiam inde colligi potest, quod magna Græciæ pars a Thracibus quondam habitata fuerit. 46 Sed penitus græcissare cœpisse *Phryges* postquam Dardanus cum colonis Arcadibus, ut Græci [g] & Varro tradiderunt, linguam Græcam in *Phrygiam* intulit, 47 ex propriis *Trojanorum* nominibus animadversu facile est, & Dionysius exserte testatur. 48 Ne longe abeamus, nomina duntaxat filiorum Priami intueamur, apud [h] Apollodorum. Ἕκτωρ, Ἀλέξανδρος, Δηΐφοβος, Ἕλενος, Πάμμων, Πολίτης, Ἀντίφονος, Ἱππόνοος, Πολύδωρος, Τρωΐλος, Μελάνιππος; Γοργυθίων, Φιλαίμων, Ἱππόθοος,

e L. 7. c. 73.
f L. 13. p. 590.
g apud Dionysium d. l. & Servium ad l. 3. Æn. v. 170.
h L. 3. p. 227.

πύθος, Γλαῦκος, Ἀγάθων, Χερσιδάμας, Εὐαγόρας, Ἱπποδάμας, Μήστωρ, Ἄτας, Δόρυκλος, Λυκάων, Δρύωψ, Βίας, Χρόμιος, Ἀστύγονος, Τελέστας, Εὔανδρος, Κεβριόνης, Μήλιος, Ἀρχέμαχος, Λαοδόκος, Ἐχέφρων, Ἰδομενεύς, Ὑπείων, Ἀσκάνιος, Δημοκόων, Ἄρρητος, Δηιόπτης, Κλόνιος, Ἐχήμων, Ὑπέραχος, Αἰγεωνεύς, Λυσίθοος, Πολυμέδων. [49] Ex his Ἔχλωρ Græcis[a] appellative πάσσαλος ἐν ῥυμῷ, Lycophroni etiam *anchora* Ἕλενος, [b] κλῆμα τῆς ἀμπέλων. Πάμμων Græcum prodit πολυπάμμων. Γοργυθίων factum a γόργυθος, ex γοργὸς, ut Ἡφαιστίων, ab Ἥφαιστος. Χερσιδάμας & Ἱπποδάμας ut πεζοδάμας. Δρύωψ & Κεβριόνης nomina sunt avium apud Aristophanem[c]. Reliqua manifeste Græca sunt uno aut altero exceptis. Quod si igitur lingua *Phrygia* a Græca plane diversa fuerit, qui fit ut filiorum Priami nomina, ne de aliis nunc dicam, mere Græca sint?

a teste Hesychio
b teste eodem.
c Avib. p. 567.

[50] Sed linguam *Phrygiam* non fuisse diversam a Græca nisi dialecto, non uno loco ex Dionysio potest colligi. Hinc postquam *Trojanos* sub *Ænea* Græcum in modum armatos exspectasse prælium cum Latino memorasset, Latinum per quietem monitum ab Dæmone indigena subjicit[d], δέχεσθαι σὺν Ἕλληνας τῇ χώρᾳ συνοίκους. *ut Græcos in agri partem reciperet.* & similiter *Æneam* imaginatum addit Penates se hortatos, ut Latino persuaderet, χρήσασθαι δυνάμει Ἑλληνικῇ συμμάχῳ μᾶλλον ἢ διαφόρῳ. *Græcorum copiis sociis potius quam hostibus uteretur.* Rursus alibi apud[e] eumdem Latinus de *Trojanis*: Ἔγωγε εὔνοιαν πρὸς ἅπαν τὸ Ἑλληνικὸν γένος ἔχω. *Equidem benevolentiam habeo erga omne genus Græcorum.* Ex propria vero persona[f]: Ὅτι δὲ τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν ἐκ Πελοποννήσου ποτὲ ὡρμηθὲν εἴρηται μὲν δὲ ἄλλοις τισὶ πάλαι, λεχθήσεται δὲ πρὸς ἐμοῦ δι' ὀλίγων. *Quod autem Trojana gens cum primis Græca fuerit, ex Peloponneso quondam profecta, jam pridem & ab aliis quibusdam est dictum, & a me quoque paucis dicetur.* deinde *Dardani* historiam, sic fere, uti ante retulimus, subjicit. [51] Denique ipsum etiam *Teucrum*[g], cujus filiam *Bateam*, post *Chrysæ* obitum *Dardanus* duxit, ex Phanodemi Atticis antiquitatibus e pago Atticæ Xypetæensi in Asiam adventasse addit.

d l. 1. p. 46.
e l. 1. p. 47.
f l. 1. p. 49.
g l. 1. p. 50.

[52] Quæ omnia si ea qua par est animi attentione considerasset *Bochartus* aut ego vehementer fallor aut is ex paucis vocibus *Phrygiis* linguam Latinam a *Phrygia* nihil mutuatam probare animum haud induxisset. Nunc videtur a Goropio Becano[h] seductus, qui antiquissimam *Phrygiam* linguam Germanicam fuisse, quæ cum *Phrygum* atque Mysorum immigrationibus vitiata esset a *Dardano* restituta fuerit, superiori seculo affirmare ausus est. Sed vapulavit non leviter tam propter hanc quam alias Beccesellanicas sententias. [53] Veritati itaque maxime conveniens videtur *Phrygiam* linguam esse Græcam, sed singulari dialecto ab aliis hujus linguæ distinctam, qua Daretis Phrygii Ilias conscripta quondam, si Æliano[i] credimus. [54] Non enim in quatuor tantum dialectos divisa olim lingua hæc, sed multo plures. Atticæ, Ionicæ, Æolicæ, Doricæ crebrior quam reliquarum mentio, quoniam præcipuæ, & qui scribere aggressi fere harum aliqua usi sunt. Ab his autem diversæ Bœotica, Thessalica, Laconica, Megarica, Eretrica, Cretica, Cypria, *Phrygia*, Pamphylia Cilicia, Cyrenaica, Alexandrina & plures aliæ; uti satis evicit nuper in linguæ Hellenisticæ Funere Claudius Salmasius. [55] Triplex autem proprie est differentia, quæ Græcæ linguæ a dialectorum diversitate accidit. [56] Aut enim una eademque vox diversimode terminatur, ut cum Attici τὸ Αἰνέαν, Æoles Αἰνείαο, Iones Αἰνείεω, Dores Αἰνεία dicunt. [57] Aut vox propria & quasi domestica his alienigena aliis constituit hanc differentiam. Exempli caussa, quod reliqui Græci appellarunt ἀκόνιτον, Cyprii nominaverunt σίγυνον· nihilominus Lycophron & Apollonius Cypria uti voce non reformidarunt. Tales autem sunt voces *Phrygia* a *Bocharto* adductæ, quibus similiter alii scriptores Græci usi sunt. [58] Aut denique una eademque vox diversam a communi habens alicubi significationem etiam dialectum facit. Pro exemplo sit vocabulum εἶδος, quo apud reliquos Græcos corporis totius forma, apud Cretenses facies duntaxat Aristotele[k] teste denotabatur, qui Homerum, quod de Dolone Trojano dixerit Iliad. K.[l]

h l. 5. Beccesellan. p. 463.
i l. 11. V.H. c. 2.
k in Poët.
l v. 316.

Ὅς ῥ' ἦτοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης.

Qui vultu quidem deformis, sed pedibus velox.

contra nonnullorum criminationes velocitatem corporis cum ejusdem prava structura male consistere arguentium, tuetur dicendo, quod Cretice ibi loquutus fuerit.

[59] Per-

[59] Perperam igitur *Bochartus* ex paucis quas adducit vocibus *Phrygiis* linguam Latinam nihil ex *Phrygia* mutuatam existimat, cum hæc Græcæ, unde tota fere Latina constat, dialectus fuerit, & quas notavit voces sint quales singulares linguæ hujus dialecti habeant.

[60] Unde frustra pariter Virgilio, quod *Æneam* in Italiam deduxerit, duplicem colorem obducit [a], tum quod Poeta, cui non conveniat commemorare res gestas, sed quæ geri potuerint & veris sint similes (quod quousque verum supra ostensum est) tum quod ipse primus fabulam hanc non excogitaverit, sed omnes qui historiam ante ejus tempora composuerint, in hoc eum præiverint: quotum deinde recensionem instituit talem fere, qualem nos alium in finem supra egimus. In qua tamen Græcorum antiquissimos *Arctinum*, *Callistratum* & *Satyrum* Dionysio citatos, &, quod mireris, *Lycophronem* in omnium manibus versantem silentio præteriit. Sed a p. 51.

Non tali auxilio nec defensoribus istis

Virgilio opus esse ante patefecimus.

[61] Ex quibus, ni fallor, quantum convincendo errori satis est, constat *Philippum Cluverium* & *Samuelem Bochartum*, eruditissimos viros, temere plane a communi de *Ænea adventu* recessisse sententia.

THEODORI RYCKII

ORATIO

DE

GIGANTIBUS.

Habita Lugduni ad Rhenum x. Kal. Octobr.
A. C. CIↃ IↃ C LXXXI.

ORATIO
DE
GIGANTIBUS.

Non temere Romanæ eloquentiæ & Philosophiæ parens [a] AA. ut sensuum excellentiam extolleret, affirmasse videtur, ita clara & certa esse eorum judicia, ut si optio naturæ nostræ detur & ab ea Deus requirat, contentane sit suis integris incorruptisque sensibus, an postulet melius aliquid, caussam cur amplius quærat habere non videatur. Fideliter enim animo repræsentant & quod oculi vident, & quod aures accipiunt, & quod palatum gustat, & quod nares odorant, & quod membra quælibet tangunt. Neque infirmat hanc eorum fidem aut remus in aqua inflexus, aut collum columbæ, modo his, modo illis coloribus lucens, aliave sensuum ludibria: quæ aut ab aquis intermediis, aut a luminis radiis pro diverso situ diversimode pennas illustrantibus, aliove externo impedimento proficiscuntur. In ipsis enim sensibus, si sani sunt, si valentes, maxima inest veritas. Nec facile persuaseris quantumvis Opico aut Bœoto falsum esse, quod pro vero sensus ipsi obtulerunt. Contra animus rationis ac doctrinæ omnis sedes ita decipitur in plerisque hominibus, ut in summa opinionum perversitate, quamdiu in hoc fragili corporis domicilio habitat, perpetuo versetur. Simul ac enim in lucem editi ac suscepti sumus, illorum imbuimur erroribus, quorum curæ educatio nostra committitur, ut pene cum lacte nutricis errorem duxisse videamur Mox traditi magistris fidelius fere illorum vitia quam virtutes referimus. Tandem accedit maximus magister populus, falsa pro veris, utilia pro honestis, Imagines pro corporibus tam pertinaciter inculcans & quasi pro auctoritate jubens, ut omnia veri atque honesti semina, omnes recti atque boni notitiæ a natura menti impressæ, tamquam ab æstu refluente absorbeantur & in eorum locum succedat multiplex error. Hinc premitur hominum genus tanta opinionum absurditate tam circa sacra quam profana, tam in divinis quam naturalibus civilibusque rebus. Nec immerito Plato felicem prædicabat, cui verum videre vel in senectute contingeret. Quam fœde humana vita jacuit per quinque & amplius annorum millia, præterquam in exiguo orbis angulo Judæa,

a Cicero l. 2. A. Q. c. 7. in persona Luculli, quod in propria deinceps destruere conatur c. 25. Sed infeliciter, uti a Samuele Parkero ostensum. Disp. vi. S. 7. de Deo.

In terris oppressa gravi sub relligione?

Et postquam Dei misericordia deceptio dæmonum inhibita idolorumque cultus fugatus est, minor tamen numerus conversorum fuit. In his vero quam non sit idem sensus, atrocibus dissidiis internecivisque eorum cladibus sæpe deprehensum est. Quid dicam de rebus humanis? Nulla ars, nulla disciplina post tam longam hominum experientiam sine nævis discitur aut traditur. Ipsa testis temporum, lux veritatis Historia corrupta depravataque jacet, primum a Poëtis delectare potius mentiendo quam juvare vera prædicando volentibus, deinde etiam aliis varias ob caussas ad mendacia prolapsis. Quam multa in illa perscripta leguntur vanissima & falsissima pro seriis maxime & indubitatis?

Inter quæ an reponi debeat traditio vetus de *gigantibus* sæpe apud animum meum antehac dubitavi & in præsens disquirere auspicandi gratia apud vos tamquam judices proposui: partim quoniam existimo eam esse hujus quæstionis præstantiam, ut non indigna videatur tali examine; partim ut qui dicendi studio operam navant exemplum subinde aliquod, rude licet & inchoatum, ad imitandum habeant.

Igitur Poëtæ si vocentur ad testimonium, immensæ molis *gigantes* Terra & Tartaro proseminatos in cantibus suis imaginantur, qui bellum exstructis in excelsum aggerem montibus internecivum contra Cœlestes gesserint. Ex quibus Tiphoëus commilitonibus terribilior, cum in principio vehementissime Deos conturbasset, tandem

dem a Jove fulminatus, & cum ne sic quidem desisteret, imposito monte coërcitus fingitur. Homero, si Lucilio [a] fides, creditus

Polyphemu' ducentos
Cyclops longus pedes & porro hunc maju' bacillum,
Quam malus navi in corbita maximus ulla.

Romanus Virgilius [b] non anthropophagum modo eumdem inducit, sed tam laxo stomacho, ut duo ex sociis Ulyssis, quos arripuerat, pro levi gustatione fuerint. Et Tityus, Terræ omnipotentis alumnus, juxta eumdem Homerum [c] novem terræ jugera jacens explevit.

a apud Nonium v. Corbita.
b l. 3. Æn. v. 623.
c Odyss. A. v. 576. ἐννέα πέλεθρα.

Et ne Poëtas, apud quos hoc argumentum decantatissimum est, solos ad testimonium citem, Abydenus [d], antiquissimus Historicus, primos homines e terra natos, cum & viribus & corporis mole confiderent, potentiamque Superis ipsis majorem affectarent, immensæ altitudinis turrim, ubi sita deinceps Babylon, molitos, quæ cum jam surrexisset ad cœli usque fornices, ab ipsis ventis ad Deorum opem conspirantibus in ædificantium capita effusa sit, referre non dubitavit. Eupolemus [e] auctor est primum quidem Babylonem urbem, ac postmodum turrim illam Historicorum omnium ore jactatam, ab iis qui diluvium effugerant *gigantibus* excitatam: hos vero disjecta summa Numinis potestate turri per totum terrarum orbem distractos fuisse & dissipatos. Et qui ex Beroso adducuntur decem Chaldæorum reges aquarum eluvie anteriores, qui non obscure decem primos Patriarchas referunt, Chronici Alexandrini Auctor [f] totidem *gigantes* fuisse pronuntiat.

Modestius paullo alii fabulati sunt Aloei filios ad longitudinem novem orgyarum, latitudinem vero totidem cubitorum excrevisse teste Agatarchide apud Photium p. 1325. & Apollodoro l. 1. p. 29.

Neque obscurum est ex quibus fontibus hæc derivata fuerint. A Judæis dubio procul eorumque magistis fama hæc ad reliquas gentes evolavit: quippe qui primos parentes Adamum & Evam, Cainum & Abelum, Sethum & reliquos procerissimæ staturæ fuisse existimant. Certe Rabbini [g] lectum Ogi regis ferreum, Mosi memoratum, qui in *Rabath* ostendebatur, nihil fuisse aliud quam Ogi cunas comminiscuntur. Postea enim tanta hunc cepisse ajunt incrementa ut ejus pes centum & viginti cubitos expleret. Itaque ubi adventare Israëlitas cognosceret, vastissimum montem imposuisse capiti ad universum eorum exercitum unico jactu obterendum. Sed Deum, quo consilium ejus disturbaret, in monte produxisse illico tantam formicarum vim, quæ montis medium sic perforaverint, ut is utrique Ogi humero incumberet, ipso caput per fenestram exserente. Et cum ne sic quidem propositum desereret, eumdem Deum ejus dentes extra os ad decem cubitos jussisse crescere. Sic montem propter dentium repagulum excuti non potuisse. Tunc Mosi, qui nanus aut pigmæus videri poterat ad hunc comparatus, quippe decem tantum cubitos longo, rediisse animum arreptaque securi paris, qua ipse erat longitudinis, Ogum sub monte prostravisse. Quæ tametsi metamorphosisin potius quam veris historiis adscribenda sint ostendunt nihilominus, quid ea gens de primorum hominum statura crediderit. Et nequis putet Thalmudistas & Judæorum recentissimos in dulcedinem fabulæ talia commentatos, ecce templo secundo adhuc stante non defuerunt, qui sub illustribus nominibus [h] caussam staturæ imminutæ in senescentem & quasi effœtam matrem nostram, naturam conjicerent.

d apud Eusebium l. 9. de Præp. Euang. c. 14.
e Ibid. c. 17.
f p. 48.
g apud Nic. Lyranum in Postill. ad Biblia, Alphonsum Tostatum Quæst. 27. & ex his Gerardum Vossium lib. 1. de Idol. Gent. c. 26.
h Esdræ l. 4. c. 5 v. 50. & seqq.

Immo si adscendamus altius & opinionis hujus scrutemur natales, ipse Moses, testis omni exceptione major, illius auctor videtur & conditor. Ubi enim primi orbis res & Noachi commemorat [i], *Gigantes*, inquit, *erant super terram in diebus illis: & post illud, cum intrarent filii Dei ad filias hominum & generarent sibi, illi erant gigantes a seculo, homines nominati.* Et speculatores, quos idem in Cananæam misit, reversi nuntiant [k] vidisse se *populum excelsa statura, monstra filiorum Enach de genere giganteo, quibus comparati locustæ viderentur.*

i Genes. c. 6. v. 4.
k Numer. c. 13. v. 33.

Unde profectum, ut multi ex primis Ecclesiæ Patribus Rabbinorum sententiam non modo sequuti sint, sed qui aliter sentirent, impietatis insimularint. Certe S. Augustinus [l] in castiganda hac incredulitate addocit primo Maronis auctoritatem, qui de lapide in agro pro limite infixo, quem Turnus pugnans rapuit currendoque intorsit,

Vix illum, inquit, lecti bis sex cervice subirent,
Qualia nunc hominum producit corpora tellus.

Deinde nudata vetustate vel fluminum vi aliisque casibus sepulchra, in quibus incredibilis magnitudinis ossa invehiantur, hanc corporum proceritatem contendit evincere. Et ne ex aliorum potius fide quam sua id affirmasse videatur, addit se vidisse non solum, sed cum pluribus aliis in Uticensi littore molarem hominis dentem tam ingentem,

l l. 15. d. C. D. c. 9. & 11.

tem, ut si in nostrorum dentium modulos minutatim conciderentur, centum videretur facere potuisse. Ad quem locum minime obesæ naris Hispanus affirmat, ostensum sibi dentem pugno majorem, qui diceretur Divi Christophori.

Tanta autem fuit S. Augustini in Ecclesia semper auctoritas, ut ejus sententiam velut Symboli articulum posteriores fere omnes receperint probaverintque. Quos inter Alfonsus Tostatus [a], qui confirmandæ huic opinioni novum adjecturus pondus Henrici Tertii Imperatoris temporibus Romæ inventum Pallantis, Euandri filii, cadaver, cujus ea altitudo fuerit, ut murorum Urbis summitatem superaret, ex Helinando Chronographo refert. Et Hugo Grotius [b] eo minus incredibilem existimat longævitatem primi orbis hominum, quando & majora multo olim fuisse eorum corpora nudatis sepulchris compertum plurimarum gentium historiæ prodiderunt. Et Samuel Bochartus [c] ad comprobandam eamdem sententiam adducit partim Benjamini Tudelensis, partim Thomæ Fazelli auctoritatem. Quorum prior ante annos circiter quingentos scripsit vidisse se Damasci in palatio pendentem hominis costam novem spithamas longam, duas latam, qui diceretur fuisse ex antiquissimis regibus Anacæis, nomine Abchamaz, qui toto quondam Orbe regnaverit.

Nec desunt de hujusmodi ossibus inventis testimonia tam apud Græcos quam Romanos, tam apud veteres quam recentes. Phlegon Trallianus [d] ex Apollonio Grammatico refert temporibus Tiberii Cæsaris, cum terra vehementer movisset, reperta plurifariam ingentia cadavera: e quorum uno detractum dentem pedalis magnitudinis per legatos ad Imperatorem missum. Verum hunc sive quod feralia attrectanda non putaret, sive aliam ob caussam vetasse ne ipsum cadaver transmitteretur, jusso duntaxat, ut facies pingeretur dentis magnitudini respondens. Vah! quantum fuit istud os, quanta palati laxitas, tot palia obvallati? quantæ mandibulæ, in quas duo & triginta hujusmodi dentes fuerant inserti? quantum mentum & nasus & reliqua tota facies proportione huic denti conveniens? quantum denique caput & corpus, cujus sextam esse partem caput cernimus? Idem præterea Phlegon [e] in Dalmatiæ spelunca, quæ Dianæ dicitur, reperiri ait cadavera, quorum costæ sedecim ulnarum longitudinem excedant. Insuper [f] prope Athenas inventum sepulchrum centum cubitos longum, intus vero cadaver ad ossa absumptum, cum inscriptione, quæ Macrosiri eas tribueret reliquias. Ex Eumachi [g] vero Periegesi Athenienses commemorat fodiendo incidisse in duas osseas larvas, quarum altera longa fuerit quatuor & viginti cubitos, altera uno duntaxat minus. Et ex Theopompo Sinopensi [h] in Bosporo Cimmerio terræ motu detectam compagem viginti quatuor cubitos extensam, cujus ossa accolentes barbari in Mæotim paludem abjecerint. Pausanias [i] se audisse ex Myso scribit Ajacis genuum vertebras disci magnitudinem æquasse, quo quinquertiones utantur. Præterea apud Milesios, in Asterii insula, asservari cadaver Asterii, Anactis filii, decem cubitis haud multo brevius. Et in superiore Lydia apud Temeni portas disrupto tempestatibus colle, ossa tantæ magnitudinis detecta, ut nisi humanorum ossium figuram retinuissent, nemo hominum dicturus fuerit. Item [k] in Orontis alveo inventum sarcophagum fictilem, undecim cubitos longum, & in eo cadaver nihilo brevius, humana specie. Sed nemo inter Græcos licentius de *gigantibus* scripsit juniore Philostrato [l]. Apud hunc Ajax undecim tantum cubitos extenditur: Aryades, qui in ripa Orontis paullo ante ejus ætatem detectus fuerat, triginta. Alium se vidisse ait apud Sigeum promontorium lapidoso in specu jacentem duorum & viginti. Cum quibus comparatus parvus apparet alius apud eumdem in Co insula, quadriennio prius effossus, duodecim tantum cubitos longus. Sed credibilem priorum magnitudinem reddere videtur alius in Lemno repertus, cujus calva duabus Cretensibus amphoris expleri vix potuerit. Verum hujus ossa disjuncta fuisse fatetur, idque terræ motibus tribuit. Sed quis non miratur Plutarchum Chæronensem [m], virum non minore judicii acrimonia quam doctrinæ vastitate præditum in hanc pariter caussam venire? Apud hunc enim legimus Sertorium expugnata urbe Tingi, apud quam Antæus dicebatur tumulatus, cum super illius statura Afris non crederet, aperuisse Antæi sepulchrum, repertoque cadavere sexaginta cubitos longo, cæsis victimis adopertoque tumulo abscessisse.

Et ne Græcos tantum, quorum fides sublesta est, allegem, ecce Plinius [n] in Creta rupto monte inventum scribit cadaver stans sex & quadraginta cubitos altum, quod alii Orionis, alii Oti fuisse arbitrarentur. Et Solinus [o] in eadem insula testatur humanum cadaver repertum trium & triginta, cujus inspectandi cupidine L. Flaccus Lega-

a ad Gen. c. 5. p. 318. c. 2.
b l. 1. de Verit. R. C. p. 33.
c Phaleg. p. 364. & 616.
d de Mirab. c. 34.
e c. 12.
f c. 17.
g c. 18.
h c. 19.
i l. 1. p. 66.
k l. 8. p. 503.
l Heroic. p. 640. & seqq.
m Sertorio p. 572.
n l. 7. c. 16
o c. 5.

tus & Proconful etiam ipſe Metellus impendio capti, miraculo, quod auditu refutaverant, oculis potiti ſint.

Quibus omnibus unum tantum & alterum recentis memoriæ teſtem adjungam, non Helinandum, quem paullo ante dixi, aut Vincentium Bellovacenſem, ſimiliſve ætatis aut farinæ viros, ſed Thomam Fazellum [a], inter Rerum Sicularum ſcriptores fere principem. Hic magna contentione, quaſi ita plane conveniret, Siciliam antiquitus a *gigantibus* ſcribit habitatam: & poſtquam attuliſſet fere qualia paullo ante adducta ſunt, ad faciendam huic miraculo fidem, adjicit plura cadavera & ante & ſua ætate ibi effoſſa, quæ omnem de hac re dubitationem penitus tollant. Cum vero hæc adſeveratio fidem conciliare videatur veteribus Græcis Latiniſque ſcriptoribus, Judæis etiam ipſis atque Poëtis, induxeritque viros haud vulgares, ut quæ de *gigantibus* feruntur crederent, momentum rei poſtulat, ut diligenter Siculum hunc Hiſtoricum audiamus. Hic enim non vetera tantum & obſoleta, non audita modo & ab aliis accepta, ſed nova atque recentia, ſed luſtrata ſibi propriiſque manibus tractata exempla ſuperiori ſeculo propoſuit. Primum igitur duobus circiter ſeculis ante ſuam ætatem ad montis Erycis radices in antro immenſo repertum ait portentoſæ magnitudinis virum ſedentem. Cujus adſpectu cum vehementiſſime conſternati eſſent foſſores fugam protinus verſus oppidum, quod montis vertici incubat, arripuiſſe, civibuſque quid monſtri viderint retuliſſe ſtupentes. Mox Erycinos ferro facibuſque armatos ſpecum hunc introgreſſos repeciſſe, ut relatum erat, cadaver humanum ingentis ſtaturæ in ſede poſitum, ſiniſtra manu baculo mali nautici inſtar innixum, ex omni parte integrum. Tactum vero a curioſo ſcipionis corticem confeſtim in cineres ſolutum, repertamque clavam plumbeam humo ad manum ſedentis adſcendentem, ligno iſto abſconditam. Mox ſimili tactu ipſum pariter cadaver feciſſe ruinam, tribus duntaxat molaribus admirandæ magnitudinis & anteriore cranii parte, aliquot modiorum Sicilienſium capace, incorruptis. Exiſtimat autem corpus hoc fuiſſe Erycis, quem loci illius olim regem ab Hercule occiſum priſci rerum ſcriptores tradant. Recitat autem omnia hæc ex Decurionum Montanorum Drepanenſium, quod illis hodie nomen eſt, relatu. Dentes in ejuſdem oppidi templo in miraculi fidem ſervari ait publice. Deinde ſua ætate [b] apud *Mazarenum* oppidum inventum prodit cadaver cubitorum circiter viginti, ſed quod rudius contrectatum illico in pulverem abierit, molaribus duntaxat aliquot ſalvis, quorum ſinguli unciarum quinque pondus æquarent; quos ſe vidiſſe ſimul cum ejuſdem imagine *Caltanixetta* in pariete delineata ſcribit. Præterea inter Leontium, & Syracuſas apud oppidulum, quod Hybla olim, *Melilli* hodie dicitur, frequentia exſtare gigantum ſepulchra, in quibus oſſa reperiantur ingentia, præcipue vero dentes, e quorum numero plures ſervet quatuor circiter uncias pendentes. Similia inveniri cœmiteria apud Hyccaram prius, nunc *Canini* appellatam, unde detractum os humeri poſſideat latiſſimum & pene monſtroſum. Rurſus in Panormitano agro effoſſum cadaver [c] cubitorum ferme octodecim, ſed membris jam ſolutis diſſociatiſque, & quæ nihilominus imprudentius tacta ſimul ac Erycini in pulverem migraverint, ſalva duntaxat cum molaribus ſuis mandibula: ſed quæ paullo poſt ſimili plane fato dum neſcio quis dentes ex illa ſumma vi excuteret perierit: dentes autem ſolos ſuperſtites, uncias ad quatuor graves, ſubalbos, *effigiatos*, ut loquitur, & carie prorſus carentes noſtriſque ſimiles, quorum duos tum in rei fidem cum memoriam magno ſtudio cuſtodiat, Chriſtianis ac Ethnicis hominibus, qui tale genus vix fuiſſe credant, exhibendos. Paullo poſt [d] in agro Syracuſano iterum cadaver detectum refert, cubitos viginti longum: verum e quo pars tantum capitis, coſtæ item & crura attrectantium manus non fefellerint, quæ pro miraculo Melitam ad Magnum ſacræ militiæ Magiſtrum miſſa, duobus tantum molaribus retentis. Et rurſus poſt hoc [e] aliud apud *Calatraſin* in ædicula teſtudinea duorum & viginti, cujus caput decem fere in circuitu pedes æquaret, quo ſtupefacti primum coloni, mox in riſus jocoſque ſoluti pro ſcopo uſi fuerit, quem lapidibus impeterent: ſic comminutum ingens iſtud caput dentibus tantum ſalvis, reliqua terræ reddita. Tandem [f] apud *Petraliam* plura reperta conditoria lapidibus quadratis incluſa, in quibus pleraque cadavera octo cubitos vincererent, unde ipſe cum duobus molaribus ſextantariis poſſideat mandibulam. Videtis AA. quomodo Fazelli ætas non minus, quam Philoſtrati felix fuerit in detegendis hujuſmodi cadaveribus. Et ne Fazellum ſolum talia memoriæ prodidiſſe exiſtimetis, ſimilia plane tradit alius Siculus, Marianus Valguarnera [g]. Quod ſi publicum aliquod in hac cauſſa teſtimonium poſtulatis, publicæ fidei inſtar facere videtur *gigas* Helvetius, cujus imago decreto Patrum

Lucer-

a Dec. 1. l. 1. c. 6.

b A.C. 1516.

c A.C. 1547.

d A.C. 1548.

e A.C. 1550.

f A.C. 1552.

g libro Italico idiomate ſcripto, *Dell' Antichità di Palermo.*

Lucernensium in curia eorum delineata cernitur, septemdecim pedes nostros cum sex unciis alta [a].

Nec prætereunda hic videtur planta pedis Adami, quæ saxoso in *Ceilane* insula monti, qui Adami dicitur, tamquam recenti luto impressa est, a Batavis nostris permittente Rege nuper visa mensurataque, pedes tres Rhenolandicos cum octo unciis longa, sesquipedem vero lata [b].

Hæc fere sunt argumenta AA. quibus inducti ut olim sic nuper tot viri præstantissimi [c], ut crederent principio rerum ut ætatis sic staturæ homines fuisse longissimæ: quorum genus sive naturæ quodam defectu sive Auctore illius sic ordinante simul cum longævitate defecerit.

Verum cui quæso paullo attentiori ulla harum caussarum persuaderi poterit? Quid? an qui hoc universum in tempore condidit, non tantumdem facit quotidie, dum id conservat eo statu atque ordine, quo in principio disposuerat? Aut, an putamus terram in circumfuso aëre per tot seculorum decursum sua virtute sustentare se eodem situ in utrumque polum? An motum, qui vicissitudinem in natura producit perpetuam & inconstantiam constantem, existimamus sua sponte conservari perpetuarique? An solem (sive terram) credimus orbitæ suæ adeo memorem, nobisque tam benevolum, ut nunquam exorbitet, nunquam extra tropicos circulos versus utrumque polum exspatietur, ne natura hic laboret & omnis ejus facies conturbetur. Quod si idem Deus curet qui condidit universum, perperam natura vetulæ assimulatur a personato Esdra & Poëtis tam Græcis quam Latinis Philosophi hic pariter *in ratiociniis & dissertationibus suis evanuerunt*, docentes mundum hunc alternis diluvie, alternis exustione redintegrari post certam seculorum periodum: in qua tamen definienda non ejusdem fuere sententiæ Quoniam autem proxime inundatione periisse, ut revera periit, credebant, hinc in conflagrationis vices vergere ævum ejusque appropinquationem seminum ubertatem consumere arbitrabantur [d]. Saniora, saltem in speciem, attulere, qui Deo volenti imminutionem hanc adscripsere. Sed unde quæso hæc divinæ voluntatis immutatio innotuit, cum videamus summa constantia, infinita bonitate conservari tam minimas quam maximas res semel ab ea conditas? Longævitatis tam obtinentis quam cessantis sicut multæ adferri possunt rationes, ita nobis in divinis Oraculis tam manifesta facta revelatio est, ut de ea dubitare sit nefas: staturæ excelsitas, quantam commemoravimus, in iisdem nusquam ponitur.

Verum age distincte & tamquam boni advocati resumamus singula, quæ *gigantei* generis patroni adserunt argumenta. Diligentius eorum examen, nisi plane fallor, ad rei, de qua quærimus, veritatem nos deducet. Et licet Poëtæ standi in hoc judicio personam non magis quam commorandi in Platonis civitate facultatem habere debeant, nihilominus in doctrinæ & antiquitatis honorem eos admittemus. Quis autem non videt primarium eorum thema de *Gigantomachia* ex Sacra Historia reapse depromptum, sed ex artis præcepto ita exaggeratum totque figuris involutum, ut rei veritas non nisi per densam hanc eorum artis nebulam conspiciatur. Quam parum fideles veritatis custodes dicendi sunt, qui de uno eodemque Typhoëo vel Typhone tot contraria retulerunt. Homerus [e] fulmine ictum canit in Arimis. Virgilius [f] in insula Ænaria, quam nove Inarimen, ne ab Homero discedere videatur, appellat. Apollonius [g] in Superos bellaturum educit ad Caucasum, hinc post multa prælia fulmine Jovis percussum fugisse in Palæstinam, & in lacu Serbonidis demersum fabulatur. Pindarus [h], in Hieronis ut videtur gratiam, primus nivosam Ætnam ei superimposuit, postquam Ciliciam natalibus ejus illuminasset. Quod mire extulit Nasonis [i] ingenium, totam Siciliam injectam comminiscentis. Proprium igitur Poëtarum est fingere, veritatemque rei tot ambagibus deorumque ministeriis & fabuloso sententiarum portento involvere, *ut*, quemadmodum ille ait, *potius furentis animi*

a Juxta lineam apud Athanasium Kircherum expressam l. 8. Mundi Subterr. s. 2. c. 4. quæ quadragies bis sumpta adæquet totam *gigantis* altitudinem.

b Juxta mensuram humaniter mecum a V. C. Paullo Hermanno, Botanices Professore, communicatam, qui per annos novem in *Ceilane* est commoratus, eamque acceperat ab aliquo ex *Cinghalis*, qui religionis caussa plantam hanc adierat & mensuraverat. Philippus Baldæus in descriptione *Malabaria* p. 153. plantam hanc a nostris permittente Rege inspectam scribit mense Martio, a. 1654. repertamque longitudinem ejus implere ulnam cum dimidia, latitudinem tres quadrantes, profunditatem quadrantem unum. Sed non addit cujas ulnas intelligat.

c Quos inter etiam Philippus Cluverius l. 1. Sic. Ant. p. 13. Justus Lipsius l. 3. Physiol. Stoic. c. 5.

d Plinius l. 7. c. 16. *In universum* [sic: In tri-] *matu suo cuique dimidiam esse mensuram staturæ certum est. In plenum autem cuncto mortalium generi minorem indies fieri propemodum observatur: rarosque patribus proceriores, consumente ubertate seminum exustione, in cujus vices nunc vergat ævum.*

e Iliad. B. v. 783. Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. *In Arimis ubi dicunt Typhoëi esse cubilia.* Post quem versum Eustathius omissum esse in Homeri Codd. hunc sequentem ait: Χώρῳ ἐνὶ δρυόεντι Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ. cujus & Strabo meminit l. 13. p. 626. In quo versu Edmundus Dickinsonus pro voce Ὕδης (quæ convenire non videtur: *Hyde* enim alio nomine *Sardes* Lydiæ urbs) legit Ἰούδης, vertitque: *In agro quercubus abundante Judæ inter opimum populum.* existimans *Basanitidem Judææ* regionem quercetis olim nobilem intelligi. *Judæa* enim Syriæ, quæ *Aram* in S. L. *Typhoëus* igitur vel secundum Homerum Ogus, rex *Basanitidos*. Quod aliis argumentis probat Gerardus Vossius l. 3. de Idolol. Gent. c. 26. f l. 9. Æn. v. 715. *Inarime Jovis imperiis imposta Typhœo.* g l. 2. Argon. v. 1213. h Pyth. Od. 1. i l. 5. Metam. v. 345. & seqq.

animi vaticinatio appareat, quam religiosa orationis sub testibus fides. Hinc Homerus pro cyclopibus & *gigantibus* ducenorum pedum describit Læstrigones, veterrimos Italiæ Siciliæque colonos; quod congnovisset gentem fuisse bellicosam, & statura, robore trucique adspectu ferum quiddam atque terribile præ se ferentem. Certe ita Auruncos, qui in iisdem locis, in quibus ab Homero recensentur Læstrigones, habitaverunt, describit Dionysius Halicarnassensis [a]. Staturæ enim altitudo, qua præditi fuerunt præ vicinis, dubio procul hyperbolæ dedit occasionem. Non aliter quam si quis Burgundiones *septipedes* [b] & bellicosum per superiora secula populum turribus exæquaret aut Homericos faceret polyphemos.

Nec Abydenus, Eupolemus aut Berosus quidquam in hac caussa habere ponderis possunt, cum luce meridiana clarius sit omnia eorum Judaicam gentem spectantia ex Sacris Libris hausta atque deprompta: qui non Ptolemæi primum Philadelphi temporibus, quando ex Hebræo in Græcum sermonem a LXX Senibus transfusi sunt, sed jam ante Græce lecti, teste Aristobulo [c], Ptolemæi Philometoris magistro. Et quemadmodum Pythagoras, Plato & Peripatetici Judæorum lege usi sunt ad mentem informandam, sic plerique Historici eorumdem annales ad origines rerum & nascentis mundi principia & incrementa cognoscenda adhibuerunt.

Ergo hoc videndum an Moses in *sexto Geneseos capite* per *gigantes*, tam portentosæ staturæ homines intellexerit, ut non modo nulli tales hodie reperiantur amplius, sed ne quidem reperti fuerint, ex quo Homerus vivere desiit. Illud autem adeo a veritate alienum videtur, ut quodammodo mirandum sit, quomodo illud a tot maximis viris tam leviter credi, tam imprudenter affirmari potuerit. Innumera enim absurda sententiam hanc comitantur. Si enim ponamus fuisse in primo orbe *gigantes* pariter ponendum omnes fuisse. Nam cum omnes ab iisdem primis parentibus proseminati fuerint, natura non patitur, ut ab his genus duplex, alterum staturæ *justæ*, alterum portentosæ descendisse dicamus. Scilicet, quoniam corporum magnitudo a paterni materniqne seminis fermento pendet: quod licet a diversis caussis intendi imminuive possit, nunquam tamen in immensum crescit. Ipse autem Moses præter *gigantes* agnoscit adhuc aliud hominum genus, qui *gigantes* non fuerint, Dei filios, qui cum sumpsissent sibi uxores ex filiabus hominum pariter *gigantes* sustulerint: per quod ipsos hominum filios non obscure *gigantes* pronuntiat. Vetus enim sententia, quæ *gigantes* e congressu angelorum cum virginibus statuit natos, in qua Athenagoram, Tatianum, Justinum, Tertullianum [d], Arnobium, Firmianum, Sulpitium Severum aliosque de primis Christianis fuisse mirere, dudum explosa est. Ipsum igitur Dei filiorum cum *gigantum* filiabus connubium evidentissime ostendit staturam præcipue non attendendam. Verum an ipsa illa, quæ ponitur, immensitas a ratione non refutatur? Quemadmodum enim in machinarum formis videmus aliquas inservire fini, cui ab artifice sunt destinatæ, quamdiu formæ sunt, propter exiguam corporis sui molem; in opus vero deductas a magnitudine sua præpediri: aut sicuti in colossis membra exserta sine fulcro non cohærere cernimus: ita pariter tam immensa corpora mole propria ruere nec ullam vim sine totius convulsione atque periculo edere posse necesse est. Deinde quibus tectis comprehendi, quo nutrimento sustineri, quibus vestibus tegi tantæ vastitatis moles potuissent? Sed quid opus talia colligere? An non tota natura huic sententiæ reclamat? Quæ inter quadrupedes elephantum omnium maximum genuit, eumque ne tyrannidem in reliquas bestias exerceret, & tamen non esuiret, non carnibus, sed fœno, gramine fruticumque foliis nutrimento parabili & ubivis obvio uti voluit. Quæ inter volucres aquila, vulture, strutiocamelo majores non produxit, ne rapacitas velocitati juncta sisti non posset. Quæ in mari omnium animantium maximas produxit balænas, pristes, orcas, physiteres, propter alimenti ibi copiam. Verumtamen cum ceteros maris incolas fecisset oviparas, hos, ne in ruinam reliquorum crescerent, viviparas esse voluit: motum præterea addidit tardissimum, ne ceteris effugiendæ illorum gulæ præriperetur facultas. Quemadmodum igitur provida natura in pondere, numero & mensura posuit omnia: ita pariter hominem in plerisque regionibus intra sex aut septem continet pedes: in nonnullis ad totidem cubitos pervenire patitur: sic tamen ut utrobique nonnunquam ab hac regula deflectat pro pedibus cubitos pro cubitis pedes subjiciens. Quod ultra fertur fabulosum est. Quis ergo non videt apud Judæorum ducem per *gigantes* non tam staturam immanem intelligendam quam hæresin quandam pravam, qua isti a Dei filiis distinguebantur? Quænam autem illa potuit

fuisse

a L. 6. p. 366.

b quod perpetuum eorum epitheton apud Sidonium Apollinarem.

c Apud Eusebium l. 13. de Præpar. Euang. c. 12. p. 663. & Clement. Alex. l. 5. Strom. p. 342.

d Lib. de Cultu feminarum: unde patet sententiam hanc ex supposititio Enochi libro promanasse.

fuiſſe alia, quam quæ deinceps ſemper obtinuit, obtinebitque donec naturæ Domino aliter viſum fuerit, de principiis rerum; filiis Dei ſtatuentibus Mentem æternam, uti Adamus docuerat, univerſi cauſſam; *gigantibus* contra mundum nunquam cœpiſſe contendentibus Deumque negantibus. Nec aberravit multum a veritate Macrobius[a], quando exclamat: *Gigantes quid aliud fuiſſe credendum eſt, quam hominum quamdam impiam gentem, Deos negantem, & ideo æſtimatam Deos pellere de cœleſti ſede voluiſſe?* Unde Polyphemus ſe Galateæ jactans haud incongrue a Poëta[b] inducitur:

Adſpice ſim quantus. Non eſt hoc corpore major
Jupiter in cœlo: nam vos narrare ſoletis
Neſcio quem regnare Jovem.

a l. 1. Sat. c. 20.

b Ovidio l. 13. Metam. v. 842.

Et hinc *gigantes* pro impiis & qui jura negabant ſibi nata apud priſcos Hebræos proverbio dicebantur. Certe adulteria, inceſta, libidines præpoſteræ, homicidia, parricidia, tyrannis, vis, rapinæ aliaque atrocia crimina, quæ inundationis univerſalis cauſſæ fuere, ab his patrata non alium fontem habuerunt, quam quod crederent præter illud, quod externis ſenſibus percipitur, aliud in natura nihil eſſe. Nam ſi omnes tam Dei quam hominum filii, quique ab his orti, *gigantes*, hoc eſt, immenſis corporibus præditi fuerint, cauſſa non apparet, cur peculiari appellatione & hi hybridæ & inter hominum filios ſaltem aliqui[c] *gigantes* appellentur. Ut taceam agilitatem velocitatemque non convenire talibus monſtris, quæ tamen alibi[d] in iiſdem Sacris Oraculis *gigantibus* adſcribitur. Exſtitiſſe autem ante diluvialem irruptionem homines, qui pro diverſa cœli & terræ, in qua degebant, poſitura, alios corporis magnitudine ſuperarent, pluſquam veriſimile eſt. Quos ſi demus filios fuiſſe hominum, cauſſa dicta eſt: proceritas enim & robur cum impietate in *gigantibus* jungitur. Certe poſt diluviem rem ita ſe habuiſſe manifeſtum eſt. Quis enim adeo ſimplex & loquendi imperitus eſt, ut non animadvertat apertiſſimam in exploratorum reſponſo hyperbolen, locuſtas ſe in ſtaturæ ſuæ cum Cananæorum comparatione appellantium. Nam ut demus, quod tamen dari non oportet, locuſtas Indicas quas Plinius[e] ternos pedes longitudine æquare ex aliorum relatu ſcribit hic intelligi, Cananæi ſi ad amuſſim exigenda hæc contentio eſt, minimum quinquies ipſis ſpeculatoribus excelſiores fuere: quod e directo pugnat cum ſtatura Ogi, cujus tamquam inter eos longiſſimi divinus ſcriptor meminit. Hujus enim lectus ferreus, qui oſtendebatur[f] *in Rabath, filiorum Ammon, novem cubitos habens longitudinis & quatuor latitudinis ad menſuram cubiti virilis manus*, hoc eſt, communis, ſatis, qua ſtatura ipſe fuerit, prodit. Si enim de horum temporum conſuetudine & perpetua cubandi commoditate argumentum ducere liceat, lectum regis corporis ejus modulo paullo longiorem fuiſſe, quo culcitæ & cervicali pulvinis ſuis inſtructo locus eſſet, maxime probabile eſt. Alioquin enim facile fuiſſet, ſi forte ſemiſomnis altius ſe, ut fit, ſuſtuliſſet, ut caput ferro e quo lectus erat, illideret & minima quavis extenſione a rigidis duriſque ſpondis vulneraretur. Noſtro ævo quamvis non fere ferro, ſed ligneis tabulis lecti compingantur, eam tamen magnitudinis rationem ſervant, apud illos ſaltem, qui in aliqua rei familiaris mediocritate verſantur, ut communem hominis ſtaturam duobus pedibus excedant. Ut igitur privatorum tori duobus pedibus, ſic regios duobus cubitis coporis menſuram ſuperare æquum eſt. Unde ſequitur ſeptem circiter cubitos, hoc eſt, decem cum ſemiſſe pedes regem hunc Baſanitidos impleviſſe[g]. Quæ ſtatura ſicuti alterum fere tantum communi adjicit, minime tamen humanæ naturæ adverſari paullo poſt oſtendemus: uti nec Goliathi, quem ſex cubitos & ſpithamam, ſive novem pedes cum digitis duodecim altum fuiſſe Samuël[h] prædicat. Quis igitur in vocabulo, quo exploratores uſi ſunt, non agnoſcit manifeſtiſſimam tranſlationem? Uti & in hac alterius[i] figura: *Ego exterminavi Amorrhæum a facie eorum, cujus altitudo cedrorum altitudo ejus, & fortis ipſe quaſi quercus*, & quæ ſequuntur. Deſinant igitur delirare Rabbini & Thalmudiſtæ, qui, dum e lecto Ogi faciunt cunas, in cunis vagire videntur.

c Gen. c. 6 v. 4.

d Pſalmo 19. v. 5.

e l. 11. c. 29.

f Deuteron. c. 3. v. 11.

g Hanc Ogi ſtaturam ſic collegit ante nos Goropius Becanus in Orig. p. 271.

h l. 1. Sam. c. 17. v. 4.

i Amos c. 11. v. 6.

Sed quid faciemus tot teſtimoniis ſcriptorum tam veterum quam recentium, qui cadavera humana portentoſæ magnitudinis ſæpius effoſſa notant? Hoc igitur ut videamus apprime opus eſt. Et quoniam veterum exemplorum fides recentibus documentis non modo ſtat, verum etiam cadere videtur, & proxime nos contingentia facilius diſpicimus, intueamur primum Pallantis cadaver ab Albulenſe huc adductum. Helinandus Gallus, Frigidi Montis monachus, qui ſeculo vixit duodecimo, hoc Romæ ſcribit inventum anno tertio Imperatoris Henrici Tertii, ſeculo ferme integro prius-

quam natus esset, tam vastæ magnitudinis, ut erectum ad Urbis mœnia summitatem eorum vinceret. Verum quis tam sinistro genio natus, tam Rabbinicis deliramentis inescatus est, ut portentosis hujusmodi narrationibus credat? Sed ut appareat falsitas, remetiamur paucis lepidam fabellam obesæ naris Chronographo & decem dierum Milesiis dignam. Narrat anno, quem dixi, Pallantis Euandri filiö corpus integrum Romæ repertum in pectore vulnus habens quatuor pedes cum semisse longum, cum epitaphio, unde dignosceretur, quis genus? unde domo? & ardente ad caput lucerna, quæ cum neque flatu neque liquore ullo exstingui posset, tandem per parvum subtus factum solertioris cujusdam ingenii ope foramen deleta fuerit. Corpus vero æternæ Urbis muris applicitum (conditura quippe hactenus ab omni putredine conservaverat) altitudine sua illorum pinnas superasse; mox paucis diebus pluviæ rorisque madoribus labefactatum corruisse. Quis illico non animadvertit historiam hanc ab insomni monacho confictam ad stabiliendam Patrum nonnullorum de *gigantibus* fidem? Sed nimium hercle aniliter. Quis enim de veteribus unquam prodidit Pallantem hunc fuisse *gigantem*. Virgilius [a] tamquam puerum inducit: nam quod crematum ab Ænea, non ingero; quoniam hoc anticipasse de sui temporis moribus videri potest. Sed reliqua quam putida sunt & delira? Quis non miratur vulnus ultra quatuor pedes hians? Quanta debuit fuisse spatha, sive lancea, seu venabulum, sive verutum, quo tam vastum fugienti vitæ iter apertum est? Sed qualis fuit inscriptio, cujus inditio cognitum Pallantis fuisse istas reliquias, ante enim omissa est? Bellula hercule, acuta, sublimis, scilicet,

Filius Euandri Pallas, quem lancea Turni
Militis occidit, [b] morte sua jacet hic.

Quid oovius, barbarius, stultius, & Frigido Monti convenientius fingi aut excogitari possit? Deinde quæ conditura plusquam Ægyptia potuit corpus tam immane conservare integrum per tria ferme & viginti secula? Sed cur quæso mensurandi caussa cadaver hoc erexerunt ad Romanæ urbis mœnia? An quod destituti essent cubitis, ulnis, decempedis, perticis ad illud metiendum jacens? At omnem fidem & patientiam superat lucerna bis mille & trecentos annos ardens ad *gigantis* caput posita, omnium lucernarum regina atque miraculum; quæ cum reliquæ sepulchrales, ut nonnulli fabulantur, ad primum immissi aëris flabrum exspirent, æterno illo elychnio atque oleo defectæ, contumax arsit non contra irrumpentem modo aërem, ventos stridentes, sed ipsas etiam provocavit aquas. Ac nisi tenebrio inhonesto vulnere eam suffodisset fortasse ad mundi conflagrationem vividum lumen produxisset. O mortualia glossaria! O præficarum næniæ! O puerorum secula, quibus talia literis mandare non puduit! Et tamen Tostatus Albulensis tanti nominis theologus ad veteris fabulæ, quam putabat veram, confirmationem, novellam hanc adjicere non dubitavit: sic vara vibiam sequitur.

Sed non sic abibis, inquiunt *gigantem* patroni: Thomæ Fazelli, testis omni exceptione majoris, utique noo insimulabis fidem. Fateor Fazellum Historicum esse non contemnendum. Monachus tamen fuit valde credulus, oeque doctus, neque indoctus, Græcæ etiam literaturæ plane rudis. Hic etsi crediderit *gigantes* olim Siciliam tenuisse & hoc aliïs persuadere voluerit persuaseritque non paucis, quos inter viri aliquot magni nominis, tamen ipse nusquam refert se vidisse integram talis *gigantis* larvam. quid dico larvam? immo ne partem quidem ullam corporis organicam, unde sine errore dijudicari posset humani corporis fuisse, oculis suis usurpatam refert. Sed dentes tantum molares diversi ponderis non modo se vidisse apud alios scribit, verum & habuisse domi cum humeri osse atque mandibula, cujus molares duas uncias penderent. Sed inspiciamus singulos Fazelli *gigantes*, nisi enim plane decipior, non minus quam Helinandi Pallas iodicio suo prodentur. Primus igitur est terribilis iste Eryx, quem ex relatu decurionum municipii, quod in cognominis montis vertice sedet, repertum scribit ducentis ferme annis ante suam ætatem. Sed valde vereor decuriones istos, bellos homines, potius ex Bocacii Deorum genealogiis [c] quam oppidi sui actis lepidam fabellam retulisse: licet hic, argumento suo convenienter, mentiendo multum illos superaverit. Narrat enim cadaver hoc sinistra manu tenuisse baculum tantæ altitudinis & spissitatis, ut superaret, facile cujuslibet maximæ navis antennam: plumbum, quod in imo baculo fuerat absconditum, pendisse *cantbaros* quindecim, quorum singuli centum libras Drepanensium faciant: dentes tres æquasse totidem *rodolos* sive uncias communes centum: cranii tibiæque partes ex ruina superstites indicio fuisse *gigantem* hunc ducenos cubitos fuisse longum. Quis illico non deprehendit historiam hanc aut ab ipso Bocacio,

aut

[a] l. 11. Æn. v. 42.

[b] Alii Codd. *mole sua*, alii, *more suo*. æque inepte, ut pluribus docet Octavius Ferrarius Differt. de Lucernis Sepulchral. p. 17.

[c] l. 4. p. 76.

aut ab alio feſtivo iſtorum temporum ingenio excogitatam eſſe atque confictam? Certe alius monachus, ſed paullo emunctioris naris, Athanaſius Kircherus antrum, in quo horrificus hic *gigas* ſediſſe dicitur, ingreſſum ſe[a], illiuſque altitudinem vix triginta pedes ſcribit attingere: præterea Drepanenſes nulla amplius *gigantis* oſſa valuiſſe oſtendere. Unde luce meridiana clarius patet de primo apud Fazellum *gigante* purum putum eſſe commentum. Sed ſecundus illo puero apud *Mazarenum* oppidum effoſſus viginti cubitorum primo auditu fidem facere videtur. Verum exactus paullo diligentius atque excuſſus æque ac prior fabuloſus excidit. Primum enim cæmentarios ait ligonibus impegiſſe in hoc cadaver, quod caput inſtar dolii haberet, mox cum rudius attrectarent, illico in pulverem abiiſſe, molaribus duntaxat, qui ſinguli quincunces, ſalvis. Verum quis ſano capite credat oſſa cadaveris, quæ in principio tam eſſent dura, ut ligonibus reſiſterent, mox propter rudiorem contactum cuncta unico momento in pulveres reſoluta? Tertio & quarto loco Siculus Hiſtoricus allegat non corpora integra, ſed oſſa tantum ſegregrara & præcipue dentes, partim apud Hyblam partim apud Hyccaram effoſſos; ex quibus poſſideat dentes quatuor circiter unciarum ſingulos & humeri os pene monſtroſum.

Sed quam hinc apparet Fazellum ignoraſſe terram tum in Sicilia cum alibi non modo dentes producere, ut reliqua foſſilia, verum etiam oſſa naturam æmulantia. Tales dentes paſſim aſſervantur a curioſis & oſtenduntur alicubi[b] in Principum armariis. Ceterum S. Auguſtini auctoritas, qui talem dentem in Uticenſi littore intuitus pro *giganteo* pronuntiavit, facit ut hujuſmodi foſſilia a planis atque agyrtis vendantur pro humanis & in pinacothecis pro talibus dedicentur. Certo tamen certius eſt a terra fuiſſe productos. Idque non modo in Silicia fieri extra omnem dubitationem poſuit laudatus paullo ante Athanaſius, ſed hic etiam in vicinia noſtra contingere apud Moſæ Trajectum quotidiana docet experientia[c]. Nec dentes tantum omnis generis in terra naſci, qui de Foſſilibus ſcripſerunt, tradunt, ſed oſſa etiam tam humanorum quam belluinorum ſpeciem imitantia. Nec hæc obſervatio heri aut nudius tertius primum facta eſt, ſed jam olim Theophraſtus[d] non modo *ebur foſſile candido & nigro colore inveniri ſed & oſſa e terra naſci invenirique lapides oſſeos* memoriæ prodidit. Idque recenti experientia in multis locis comprobatum eſt. Cæſalpinus[e] juxta *S. Joannis* oppidum in Arni valle reperiri ait oſſa lapidea ingentis ſtaturæ, quæ a nonnullis pro elephantum habeantur ab Hannibale in Italiam ductorum: ex quibus viderit partem humeri ſuperiorem aut coxæ id magnitudinis, ut utraque ulna amplecti vix poſſet, cum fragminibus crurum intus ſpongioſis exterius ſolidis marmore porphyretico, cujus etiam ſonum repræſentent, nigrioribus. Anſelmus Boetius[f] coſtas aut potius coſtarum bracchiorumque & femoris humani formas erui tradit in Palatinatu juxta *Spiram* & *Heidelbergam*; in Saxonia apud *Jenam*, in Sileſia & aliis Germaniæ locis: creſcere autem ad arenoſorum montium radices. Georgius Agricola[g] aluminoſa in terra prope *Hildesbemium* & *Luneburgum* oſſa hujuſmodi extrahi prodit. Et Goropius[h] a ſe poſſideri teſtatur oſſa ſaxea ingentia balænarum oſſibus maximis æqua, quæ dum aquis hauriendis puteus foderetur e terræ viſceribus eruta fuerint. Ac talis naturæ coſtam fuiſſe a Tudelenſi Benjamino Damaſcena in regia viſam, modo ceti non fuerit, veriſimile eſt. Nam ne elephanti ſuſpicemur non tam longitudo, ſex cum duodecim digitis pedum, quam latitudo, integri pedis digitorumque octo, prohibet. Coſta enim elephanti, quæ in Anatomico Academiæ Theatro oſtenditur, juxta exteriorem flexuram octo admodum pedes longa, ubi ſpiſſiſſima eſt, circa oſſis ſterni commiſſuram, pedem tantum unum cum tribus unciis circuitu ſuo implet. Cetorum autem generi debentur oſſa immania, quæ *Noriberga*, *Francofurti* ad Mœnum, *Moguntia*, inque aliis mediterraneis Germaniæ urbibus, nam de maritimis monere ſupervacaneum eſt, oſtenduntur publice, ab *Iſlandia* iſtuc ultimoque ſeptentrione vigente *Anſeaticarum* urbium fœdere vecta. Quis igitur poſt hæc dubitet, quin oſſa & dentes a Fazello tertio & quarto loco adducta talia pariter fuerint, cum ipſe ſatis prodat nullum in illis partium obſervari ſitum, nullam oſſium harmoniam; immo nullum inde producat cranium, nullam manum, aliamve corporis partem, unde ſine hæſitatione dignoſci poſſet eam hominis fuiſſe.

Pergit tamen ulterius in problematis ſui adſtructione & quinto loco in Panormitani agri ſpecu, qui ſupra fontem extenditur, cui *Mare Dulce* nomen, ſua pariter ætate effoſſum ait *gigantem* cubitorum ferme octodecim; ſed membris omnibus incompactum diſſolutumque. Teſtor veſtram fidem AA. quid eſt abuti lectoris patientia,

a l. 8. Mund. Subterr. c. 2. c. 4.

b Vindobonæ in Bibliotheca Cæſaria teſte Petro Lambecio l. 6. Bibl. Cæſ. p. 311.

c auctore Georgio Agricola l. 7. de Nat. Foſſil. p. 639.

d apud Plinium l. 36. c. 18.

e l. 2. de Metall. c. 48.

f de Lapid. l. 2. c. 234.

g dicto loco

h Goropius Becanus in Origin. p. 241.

tientia, si hoc non est? Si dissolutum fuit cadaver membris omnibus, unde igitur mensura octodecim cubitorum collecta est? Sed fabulosum hunc non minus quam Erycinum ostendit cantilena solennis de subitanea illius in cineres migratione post duriorem contrectationem, inprimis mandibulæ, quam studiose servare debuerant non excussis ex illa vi dentibus; & servassent, nisi me omnia fallunt, tanti *gigantum* patroni, si res vera fuisset. Certe Kircherus [a] in eodem antro se fuisse scribit, idque reperisse tam inæqualis altitudinis, ut modo quinque & viginti, modo quindecim, modo decem tantum palmos capiat; immo in multis locis adeo impendens, ut se erectum incedere non pateretur: latitudinem pariter non eamdem ubique habere, sic ut ubi minima sit, decempedam non adimpleat. Unde dijudicatu facile est specum hunc ut pro domo tam vasti *gigantis* sic pariter pro sepulchro fuisse ineptissimum. Quod de omnibus fere speluncis, in quibus *gigantes* habitasse proditum est, affirmari sine mendacio potest. Ceterum Kircherus, quem antrum hoc intrasse dixi, scribit in sinisteriore illius latere se reperisse dentes parvos, mediocres, maximos ea serie, qua natura animalium maxillis inserere solet, tanta copia, ut centum inde plaustra onerari facile possent, tantaque naturalium dentium similitudine, ut vix hos ab illis distingueres; supra quidem candore perillustri splendidos, infra acutis radicibus instructos. Inter eos autem, quos inde detraxerit, unum fuisse, non quatuor uncias, ut Fazelli, sed quatuor libras pendentem. Ulterius vero progresso in subterraneo hocce cuniculo oblata ossium imitamenta humanorum & modo tibiarum protuberasse formas, modo vertebrarum genuumque vestigia, nullo tamen ordinis nexu: insuper tumores apparuisse argillaceos ingentes, qui excisi ab una parte os genuum ab altera concavitatem referrent calvæ haud absimilem. Ex quibus luculenter apparet non modo quid de hoc aliisque Fazelli *gigantum* cadaveribus sentiendum sit, verum & de illis fabulosi Philostrati, quibus si Fazellana quis adsimulata conformataque crediderit, non multum forte a veritate abluserit. Pergit nihilominus in credulitate sua Fazellus & in agro Syracusano aliud *gigantis* cadaver anno duntaxat uno post superius repertum ait, viginti cubitos longum: sed e quo omnia pariter pulvis facta fuerint præter calvariæ, costæ, crurumque frusta, quæ statim in Melitam (ne scilicet fraus detegeretur) missa fuerint, retentis tantum in Sicilia duobus molaribus. Verum septimus biennio post apud *Calatrasin* repertus in ædicula camerata duorum & viginti cubitorum tam est ridiculus, ut examinari non mereatur. Ex eo enim, si diis placet, apparet domitores istos prioris orbis *gigantes* non speluncis duntaxat fuisse contentos, sed mausolea insuper exuviis suis circumdedisse & architecturæ, quod hactenus ignorabatur, fuisse studiosos. Quid autem hoc cadavere cedo factum? Caput cujus circuitus decem pedes patebat pro scopo erectum lapidibusque donec comminueretur impetitum est, reliquiæ dentibus tantum exceptis humo redditæ sunt. Hem nugatores mali! quid opus erat caput istud comminuere? cur in publico loco non posuistis contemplandum, si tantopere Siciliæ vestræ interesse creditis a talibus monstris in principio fuisse habitatam? cur reliqua omnia cadaveris terræ iterum reddidistis, molares duntaxat vobis reservastis? Quis fabulam hic non subolfacit manifestam? Tandem adddit ultimo apud *Petraliam* reperiri cadavera octo ulnas proceritate superantia, ex quibus ipse teneat mandibulam, cum duobus molaribus duarum ferme unciarum singulis. Hoc ultimum exemplum, etsi a natura, ut deinceps dicemus, non multum abhorreat, tamen ejusdem farinæ cum reliquis habendum esse existimo. Cranii enim, pedum, manuumque tam hic quam ante altum silentium est.

Interim vera ossa, humanorum mensuram multum excedentia, in Sicilia non aliter atque in ipsa Asia & Africa adhuc reperiri nullus infitior. Verum hæc elephantorum esse omnes periti judicant, non hominum; qui magno olim numero & a Pœnis & a Pyrrho rege in Siciliam transportati sunt. Homines autem imperiti ut olim sic hodie ossa elephantum belluarumque immanium pro *gigantum* ossibus celebrant. Videre hoc apud vicinos *Antwerpianos* [b] licet, apud quos ossa unius elephanti simul cum dente, quatuor digitorum mensuram superante, in curia servara dederunt fabulæ putidissimæ occasionem de Barbone *gigante* apud Schaldis ripam olim dominante, cujus dextra a Julio Cæsare decisa atque in profluentem abjecta originem simul nomenque nobilissimæ ibi urbi dederit. Nec mirum videri debet Romanos Asiæ Africæque dominos elephantos spectandos circumduxisse, cum illud etiam hodie quandoque fieri videamus. Certe Cn. Domitium, Neronis atavum, in Consulatu Allobrogibus Arvernisque superatis tamquam alterum Hannibalem elephanto per provinciam vectum notat

[a] l. 8. Mund. Subterr. f. 2. c. 4.

[b] teste Goropio Becano l. 2. de Origin. p. 176.

notat Suetonius [a]. Et ne dubitemus detecta in diversis Belgicæ locis elephantorum ossa faciunt: uti duorum superiori sæculo apud *Vulverdam*, quorum Goropius [b] meminit. Et valde vereor ne impositum sit *Lucernensibus* Patribus, quorum decreto superiori seculo *gigantis* apud eos delineatio perfecta est. Certe historia inventionis Helvetii non magis quam Siculorum *gigantum* examinari sustinet. Dicitur enim repertus sub antiqua quercu, sed minime integer ossibusque cohærentibus: immo ipsa quæ reperta traduntur ossa, ut femoris, tibiæ, scapularum, vertebrarum, ossis sacri, coccygis navicularis, costarum atque calvariæ non integra fuisse perhibentur, sed imperfecta dimidiataque. Quæ cum *Lucernam* deportata essent & a nescio quo physico pro humanis agnita tabulæ, quam diximus, caussam dedere. Verum plusquam probabile est ossa hæc elephanti [c] fuisse, aut qualia Athanasius in Panormitani agri spelunca observavit, qualiaque ipse multa in museo suo habuit, quorum magnitudo juxta proportionem tibiarum vertebrarumque *Lucernensi* picturæ minime cederet.

Ex quibus omnibus illud effici optimo jure existimo, quæ Trallianus, quæ Pausanias, quæ Philostratus, quæ Plinius, quæ Solinus adducunt *giganteorum* cadaverum exempla diversis temporibus multifariam reperta pariter esse fabulosa atque ab imperitis subterranei mundi hominibus temere credita, temere pervulgata.

Plutarchum autem nollem Gabinio, nam is primum Antæi sepulchrum ab Sertorio reclusum prodidit, fabuloso scriptori habuisse fidem. De Sertorio credo, sed uti de Francisco [d] Gallorum rege; qui simili ductus curiositate Rolandi, Caroli Magni ducis (de cujus statura, uti de ipsius Caroli, non aliter quam vastissimi *gigantis* commentati sunt mediæ ætatis fabulatores) monumentum Blaviæ aperuit, atque ex ossibus & armatura viri adhuc integra, quam corpori suo superinduit, staturam ejus non multum suam superasse deprehendit. Prudentior Strabo [e], qui narrationem Gabinii de compage ossium sexaginta cubitorum ut fabulosam exagitat. Immo in nonnullis manifesta conspiciuntur mendacii vestigia: ut in illo Phlegontis de Macrosire, centum cubitos longo, qui quinque annorum millia vixisse dicitur in præclaro epitaphio [f], & in altero Cretensi apud Plinium sex & quadraginta cubitorum, qui *stans* dicitur repertus. Similia notatu facilia in reliquis ostendunt tam ævum prius quam hoc recens nunquam nugatoribus fuisse destitutum.

Sed intactum adhuc restat *giganteum* humani pedis vestigium quod non minore superstitione in *Ceilane* colitur, quam Muhammedis sepulchrum *Meccæ* frequentatur. Suspicor AA. plantam hanc mirabilem auctores habere Christianos veteres, qui fidem nostram Indis primum intulerunt Constantii Imperatoris temporibus, Frumentii inquam & Theophili [g] discipulos. Tunc enim præ nimio sacrarum reliquiarum studio fraudibus hujusmodi piis grassari turpe non putarunt. Credebant autem Græci post Epiphanium communiter omnes Paradisum terrestrem in Oriente fuisse, propter verba Mosis: *Et plantaverat Deus hortum in Eden versus Orientem.* Immo nonnulli, Mose BarCepha teste, Syro Episcopo, Paradisum ultra Oceanum positum & primos homines cum statura essent *gigantea* inde in has terras emigrasse per vadosum maré pedibus crediderunt. Taprobanenses autem sive *Chingalæ* adhuc hodie jactant apud se Paradisum fuisse & brevia inter *Ceilanem* & *Tutecorinum*, in adverso littore oppidum, *pontem Adami* nominant.

Verum dicet aliquis, tune igitur *gigantes* plane e mundo exterminas, credisque homines a principio non altiori statura, quam adhuc deprehenduntur, fuisse instructos? Ego plane existimo AA. hominum genus in principio non fuisse altioribus

Ppp

a Ner. c. 2.

b Origin. p. 179.

c qualia Valentiæ similiter originem dedisse tabulæ scheleti gigantei (xv uti audio cubitorum) in monasterio Jacobinorum auctor est Jacobus Sponius l. 1. Itiner. pt.

d narrante Philippo Camerario Cent. 1. Op. Subsec. c. 82.

e l. 17. p. 829.

f c. 17. Τίθαμμαι ὁ Μακρόσιρις ἐν νήσῳ μακρῷ ἔτη βιώσας πεντάκις τὰ χίλια. Sepultus ego Macrosiris in longa insula Vita peractis annis mille quinquies.

Præterea ex sepulchri magnitudine perperam de corporum magnitudine colligitur. Principibus enim aliquando & alicubi placuit hæc struere modulæ multum cadaveris magnitudinem excedente. Ita adhuc hodie exstare sepulchrum ultra quadraginta pedes longum in urbe *Urumi* provinciæ *Aderbeitzan* seu Mediæ majoris, in quo Butla uxor regia Casan sita, Adamus Olearius scribit l. 4. Itiner. p. 361. & l. 6. p. 42. Edit. Wicfort.

g Certe Philostorgius l. 3. c. 4. a Constantio legationem missam ad Homeritas scribit, cujus exitum quod Homeritarum rex ad Christi fidem conversus tres ecclesias locis opportunissimis excitaverit; primam in *Tapharone* gentis metropoli, alteram in *Emporio Romano*, tertiam in *Emporio Persico*. Legationis principem fuisse Theophilum natione Indum ex insula Διβοῦ, qui admodum juvenis a popularibus Διβληνοῖς missus fuerat Constantino obses. Hunc instratis deinde civibus aliisque Indis tum Auxumitis ad Constantium reversum. Sed jam ante hanc legationem Indi ad Christianismum conversi a Frumentio Auxumitarum in Æthiopia Episcopo, qui ab Athanasio Alexandriæ Episcopo adhoc missus fuerat. Quoniam autem is catholicus, Theophili legatio instinctu Arrianorum suscepta videtur, ad ejiciendum ex illis regionibus Frumentium, qui non Auxumitarum sive Æthiopum duntaxat, sed Indorum pariter Episcopus. v. Socrates l. 1. H. E. c. 19. & Sozom. l. 2. c. 24. Frumentius adhuc hodie ab Abassenis pro suo Apostolo agnoscitur. Quantopere autem Romani frequentaverint Indiam iis temporibus patet etiam ex legatione a *Divis* & *Serendivis* ad Julianum missa, de qua Ammianus Marcellinus l. 22. c. 9. Per *Divos* enim Henricus Valesius intelligit insulam, quæ hodie adhuc *Diu*, ad os Indi fluminis sitam, Regi Cambaiæ obnoxiam, per *Serindivos* Samuel Bochartus Taprobanenses. *Serendib* enim Arabice dicitur *Seilan*. Apud Photium C. 151. Flavianus Antiochiæ Episcopus Synodum indixisse dicitur contra Messalianos, cui interfuerint Episcopi tres Biza Seleuciæ, & Marutha gentis *Supharenorum* & Sami. Ubi Σουφαρηνῶν dici videtur ex Σούπαρα, vel Σούφειρ, quod emporium celeberrimum Indiæ ad ostia Goaris, & in S. L. *Ophir*, juxta Holstenium Annot. in Ortel p. 137. Præterea durat adhuc hodie Christianismus aliquatenus apud Indos in illis qui Christiani D. Thomæ appellantur. Accedit quod Paullus Hermannus ante a me laudatus affirmet adhuc Romanas inscriptiones reperiri in *Ceilane* & Romanorum mentionem fieri in hujus insulæ Annalibus.

ribus corporibus quam adhuc est præditum: sic tamen ut pro cœli temperamento aliæ nationes plus, aliæ minus longitudinis habuerint; & in singulis gentibus subinde eminerent magnitudine invisitata pauci. Quæ omnia adhuc hodie servari experientia docet & obtinuisse omnibus seculis historia testis est. Si enim Judæi veteres hodiernam hominum staturam excessissent, frustra notata fuisset Ogi, frustra Basanitarum, frustra Goliathi proceritas. Nec in Ægypto aliter sese rem habuisse, quidquid etiam hæc non minus quam Græcia mendax in historia in contrarium fabuletur, patet ex marmorea Pyramidis maximæ sandapila, Joanne Gravio Anglo[a] qui recens eam inspexit mensuravitque teste, pedes sex cum dimidio ferme longa, lata duos cum quadrante. Hæc enim miraculosa Pyramis juxta Manethonem Ægyptium debetur Suphidi, qui in Memphitarum regum dynastia numeratur nonus decimus. Sive autem ad illum pertineat tanti operis gloria, sive ad successorem ejus Phiopem, qui centum annos imperasse dicitur, certum sub Jacobi in Ægyptum migrationem molem hanc fuisse conditam. Immo nullam ex istis, quæ in Memphitico agro caput efferunt, tribus Pyramidibus post Josephi Patriarchæ tempora conditam claro argumento inde colligitur, quod Memphiticorum principum dynastia in Nitocre regina Josephi tempestate finierit. Haudquaquam enim verisimile aut Thebanos principes aut Tanitas, penes quos deinceps Ægypti regnum fuit, vectigali in solo tanta opum monumenta voluisse relinquere.

Interim non defuerunt singulis ferme seculis ordinariam hominum staturam alterum fere tantum excendentes. Qualis in sacris Ogus iste Basanitarum Regulus, decem pedes cum dimidio altus, & Goliathus novem pedes & duodecim digitos statura sua æquans. In secularibus vero literis ingens occurrit hujusmodi exemplorum messis. Pater historiæ[b] cadaveris meminit septem fere cubitos longi, quod pro Orestis habitum fuerit, apud Tegeatas effossi: quod Aulum Gellium[c] temere nimis ut fabulosum exsibilasse nollem. Idem[d] Artachæen Achæmeniden quinque regios cubitos digitis quatuor minus altum non sine magno dolore a Xerxe apud Acanthum funeratum scribit. Regius autem cubitus vulgari Græco teste eodem[e] tribus digitis erat major. Sub Augusto Cæsare Pusionem & Secundillam singulos denos pedes & aliquot uncias proceritatis habuisse eorumque ossa miraculi caussa aliquot exinde seculis in Sallustianorum hortorum conditorio asservata esse atque monstrata Plinius[f] & Solinus[g] annotarunt. Ad Tiberium ab Artabano Parthorum rege post renovatum per Vitellium fœdus cum obsidibus inter munera missum Eleazarum Judæum, quinque cubitos longum, Gigantem cognominatum Josephus[h] prodit. Sub Claudio Gabbara quidam ex Arabia Romam advectus novem pedes totidemque uncias Plinio & Solino testibus implevit. Nævium Pollionem tam procero corpore fuisse solus refert Plinius, ut præ concursu populi pene interemptus fuerit. Similis staturæ seminam paullo ante Gothorum incursionem Romæ visam testatur S. Augustinus.[i] Sub Theodosio apparuisse quemdam Antonium in Syria natum cubitos quinque cum palmo longum in Ecclesiastica scribit historia Nicephorus.[k] Immo ipsius Maximini Imperatoris proceritas prodigiosa fuit; octo enim pedes cum sex digitis egressum Capitolinus[l] notat. Ad quam non accessit[m] Imperator alius, qui rerum gestarum magnitudine cognomentum Magni meruit, Carolus (quidquid in contrarium Turpinus fabuletur) etsi alias amplo admodum egregioque corpore præditus. Cujus modulum exactissime repræsentat pertica ferrea inter cimelia Palatina, si Frehero[n] fides, religiose asservata, mediocris digiti spissitudine, pro inscriptione continens litteris argenteis istius ævi: KARLUS IMPR. JUSSIT CUBITU ISTU FACERE JUXTA MENSURAM SUAM. Hic autem *cubitus*, ut tunc loquebantur, sive pertica pedes sex Rhenolandicos cum tribus unciis ad amussim æquat.

Sed tempus me deficeret AA. si omnia singularia prodigiosæ staturæ exempla velim conquirere. Transeo ad integras gentes. De Basanitis res clara est atque indubitata propter auctoritatem sacram: insuper Josephus Flavius[o] suo tempore eorum ossa adhuc durasse testatur. Non adducam hic Onesicratum[p], qui in locis Indiæ, ubi umbræ non sunt, staturam hominum quinum quondam cubitorum cum duobus palmis fuisse retulit, non Cratetem Pergamenum[q], qui Æthiopes Syrbotas ad duode- cim

a In Pyramidographia Anglice edita a. 1646. Pe. rem Bellonius duodecim pedes facit longam ulnæ altitudine, sex pedes latam l. 2 de Pyramid. c. 3. Sed ita describit, quasi non viderit.

b Herodotus l. 1. c. 68.

c l. 3. c. 10.

d l. 7. c. 117.

e l. 1. c. 178.

f l. 5. c. 16.

g c. 5.

h l. 18. Antiq. p. 615.

i l. 15. de C. D. c. 23.

k l. 12. c. 37.

l Maxim. c. 6. & Maxim. Jun. c. 2.

m Nec accessit Sesostris, quem quatuor cubitos, palmos tres, digitos duos altum fuisse Manethon scribit apud Syncellum p. 60. Diodorus Siculus quatuor cubitos totidemque palmos p. 33. Nec Hercules, πηχῶν τεσσάρων καὶ ποδὸς ἔχων τὸ ὕψος. *Cubitorum quatuor & pedis habens staturam*, juxta Herodorum apud Tzetzem Chil. ad. 11. v. 365.

n in Philop. de Statura Caroli M. Imp. p. 78.

o l. 5. Antiq. c. 2.

p ex Plinio l. 7. c. 2. qui omnium Alexandri scriptorum maxime fabulosus teste Strabone l. 15. p. 698. Hunc Arrianus l. 6. p. 124. Alexandri Ἀρχικυβερνήτην fuisse & per mendacium appellasse se ejus Ναύαρχον ait.

q ex Plinio d. l. & Solino c. 13.

cim pedes crescere tradit. Quoniam hujusmodi narrationes felix nostri temporis experientia redarguit: qua cognitum ab ea æquinoctionalis circuli parte, quæ meridiem respicit, hominum staturam eodem se habere modo, quo sub hac septemtrionali deprehenditur; nempe, ut quo longius a medietate discedas, cis Laponiam tamen & paris latitudinis regiones, in homines incidas praeceriores. Scilicet quoniam nativus calor, unde corporum proceritas pendere creditur, intensior est sub frigido quam calido cœlo viventibus. Hinc Germani uti olim sic hodie, quo magis septemtrionem adspiciunt, plerumque statura eminentiores sunt. Et in hac patria nostra superiori seculo cum admiratione spectatus est Nicolaus quidam Kithenius, *Spernerwouda* natus octo pedes Rhenolandicos cum sex unciis altus [a]. Ipsi vero vidimus piscatorem *Leckerkerkanum*, licet integro ferme pede minorem, quocumque incederet, ingentes facere concursus. Et ne putetis intra Germaniam hanc corporum celsitudinem claudi, Hector Boëthius rerumque Scoticarum scriptores quemdam Joannem, a contrario Pusillum cognominatum, in extremæ Scotiæ insula sepultum implevisse scribunt statura pedes quatuordecim. Et ultra Tanaim amnem colentium Scytharum neminem adeo humilem esse, ut humeri ejus non possent Macedonis militis verticem æquare apud Curtium [b] Bessus clamitat. Denique Polonia nuper Maximiliano Secundo Martinum dedit Wierwskium totos octo pedes implentem.

Similiter meridiem versus trans æquinoctialem lineam superiore seculo *Patagones*, pari ab ea latitudine qua Germani distantes, non modo superare Germanorum longitudinem cum stupore deprehensi sunt, sed ipsius etiam Ogi implere vel excedere. Et ne putetis me fabulas narrare adducam ex diariis diversarum Navigationum in hanc rem testimonia. Quæ cum singula affirmatione nitantur omnium navigantium non minorem quam acta publica fidem mereri videntur.

Primus in hos incidit superioris seculi anno nono decimo Ferdinandus Magallanes, a cujus nomine novi orbis regio ad meridiem simul cum freto invenit nomen. Scribit Antonius Pigafetta, Diarii Magallanici auctor, cum in portu S. Juliani, quem sub latitudine ponit australi graduum novem & quadraginta cum dimidio, hibernarent, & nusquam homines viderent, quodam die ex improviso quasi cœlo delapsum ad portum appropinquasse virum statura *gigantea* saltantem & cantantem pulveremque in pacis ut credebant signum capiti injicientem. Mox cum idem Præfecti jussu ab Hispanis factum esset accessisse *gigantem* propius attonitum plane atque stupentem, uti ex iteratis digiti ejus erectionibus aliisque signis colligebant. Hunc tam fuisse altum, ut Hispani cincturam ejus non attingerent, facie immensa, flavo colore cum in circuitu tum circum oculos picta fucataque, utrique etiam malæ cordis impressa imagine, capillis albescentibus, vestitum pellibus, armatum arcu. Hic cum amice atque hospitaliter ab Hispanis fuisset exceptus & dimissus plures mox ex ista gente in conspectum dedisse similis staturæ homines, ex quibus tandem duos secum abduxerint, qui postquam calidius cœlum attigissent, inter navigandum mortui sint. Nomen autem *Patagonum* tunc a Magallane huic populo impositum. Fuit Magallanes nobili domo in Lusitania oriundus, cumque diu Alburquercii ductu in orientali India meruisset & in patriam redux ab Emanuele Rege negligeretur, ad Carolum Quintum se recepit; eique persuasit insulas *Moluccas* juxta Alexandri Sexti Papæ divisionem pertinere ad *Castellæ* provincias, impetratisque a Cæsare quinque navibus, ad illas occupandas via hactenus invia profectus est. Sed in ipso conatu, dum unam [c] ex istis expugnare cupit, interfectus est. Ceterum Herrera repertam ab Hispanis navigationem hanc post quinque a priore annos, visosque etiam istis eosdem *gigantes* scribit. Idem deinceps Angli sub inclyto suo Francisco Draco & rursus sub Thoma Candisio; tandemque etiam nostri sub diversis Præfectis experti sunt. Sebaldus Weertius, qui cum quinque navibus in superioris seculi fine *Roterodamo* solvit, testatur in *Viridi Sinu*, quomodo vocat stationem in ipso *Magallanico* freto navibus opportunam ab introitu ejus orientali unam & viginti leucas distitam, se non modo vidisse septem navigia hominibus repleta decem aut undecim pedes longis, verum & ferro vitam cernere cum iisdem coactum. Cum vero nostri pugnæ & armorum genere vincerent, *gigantes* fugisse in terram ibique sola bracchiorum vi extraxisse plurimas arbores, quarum densitas e longinquo spithamam capere videretur, ad se contra nostrorum ictus, qui eminus *bombardis* inferebantur, obvallandos. Oliverius Nortius, qui eodem anno sed aliquot post Sebaldum mensibus eodem *Texelia* cursum fecit, scribit se intellexisse e captivo istius tractus barbaro,

[a] Juxta mensuram, quæ in parietibus templi *Spernerwoudani*, duobus lateribus notata est, latissimam ulnarum ejus extensionem exhibentem, quam ipse octo pedes Rhenolandicos cum dimidio longam esse deprehendi superiore æstate, cum Harlemi unde *Spernerwouda*, indies deficiens pagus, leuca fere horaria distat, visitandorum amicorum caussa degerem. Quod si enim quanta maxima ulnarum extensio tanta sit hominis statura, consequens Nicolaum hunc octo pedes Rhenolandicos cum sex unciis fuisse altum. Meminit Hadrianus Junius Batav. p. 38.

[b] l. 7. c. 4.

[c] nomine *Sebu*.

bato,

baro, quem linguam nostram docuerant, *gigantes*, *Patagones* a Magallane, *Tiramenas* ab indigenis vocitatos, barbarorum omnium vastissimos, ad decem atque undecim pedes in altum sese exserere. Jacobus Mairius, a quo novum fretum *Magallanico* meridionalius ex hoc oceano in illud, quod *Pacificum* dicitur, repertum, nomen sumpsit, qui anno hujus seculi quinto decimo *Texelia* pariter vela fecit, scribit, cum in *Portu Desiderato*, quem ab altero mediæ lineæ latere septem & quadraginta gradus cum dimidio circiter dissitum observavit, ad anchoras staret, & partim aquas dulces partim incolas terræ investigatum quotidie mitteret, invenisse in altissimis montibus lapidum acervos, & cum quid illi vellent non intelligerent, more ingenii humani incognita pervestigantis disjectos a suis lapides ac dissipatos, inventasque sub illis larvas nudis ossibus cohærentes decem aut undecim pedes longas.

Non addit an detraxerint de his ossibus aliqua, sed detracta fuisse plusquam verisimile est. Et forte illud os frontale admirandæ magnitudinis, quod in medico hujus ædis auditorio asservatur, inde ad nos perlatum est. Hujus ambitus continet uncias sex & viginti, cum in majoribus hominum nostræ terræ craniis idem illud os vix sedecim adimpleat. Ab intercilio præterea ad brechmatis concursum pollices habet novem, cum in vulgaribus tantum quinque reperiantur. Unde si proportionis constitit ratio, eum cujus capiti os istud quondam cohæsit decem pedibus aliquanto majorem fuisse necesse est. Os autem femur, quod in Anatomico Theatro ostenditur duos Rhenolandicos pedes longum, non est quod tam peregre arcessamus; cum homines octo & paullo amplius pedum, qua fere statura fuit, cujus sunt istæ reliquiæ, in his terris subinde reperiri ante probaverimus.

Ceterum *Magallanicorum* proceritatis fama jam olim ad hunc orbem perlata ostendit, quæ de Atlantici maris insula a Pœnis quondam reperta & magna cautione celata nonnulli veteres retulerunt, haudquaquam fabulis annumeranda. Certe Ælia-
[a] l. 3. V. H. c. 18. nus [a] ex Theopompo scribit Silenum Midæ regi narravisse extra hunc mundum, alium continentem esse, in quo homines habitarent duplo nobis majores.

Nihil igitur aliud restat AA. quam ut in consilium vos mittam, quo videatis an vetus de *gigantibus* opinio retinenda amplius an deserenda sit. Nihil valere debet auctoritas contra manifestam sensuum experientiam. Reperiuntur nusquam majores quam in *Magallanica* terra homines. Absurdum si non impium naturam dicere effœtam. Ergo ne credamus olim productum ab ea aliquid, quod nunc defecta quasi senio viribusque deserta producere non valeat. Idem qui olim adhuc gubernaculum tenet Deus. Præcipue cum tam falsis nitatur fundamentis hæc sententia: & tantum absit ut juvetur a scriptoribus sacris, ut ab illis potius destruatur, firmeturque naturæ qui adhuc obtinet in formandis hominum corporibus modulus. Quidquid etiam in contrarium nugentur verpi deliri, Poëtæ mendaces, Historici aut creduli nimis aut veteratores. Teneamus quod oculis cernimus, homines ad sex septemve pedes plerumque excrescere; nonnunquam & alicubi totidem cubitos attingere. Quod supra jacitur fabulis & mythologiis accenseamus. Nisi potius elephantos, camelos, equos simul cum hominibus imminutos putemus, aut hæc animalia non in primorum hominum, sed generis illorum usum Homero scilicet vivo decrescere incipientis condita arbitremur: simul antra terræ, in quibus *gigantes* habitaverint, coarctata existimemus. Quin potius quod res est credamus; simulque doleamus *gigantes*, quales a Mose sacrisque scriptoribus proponuntur, exinde semper fuisse, nondumque desinere; qui hostes sint sempiterni, non modo summi illius omnium hominum Domini atque Rectoris negando eum exsistere, sed ipsorum etiam hominum, in quadrupedum censum detrudendo eos, nullius virtutis aut futuræ beatitudinis compotes. Sublato enim Numine omnis pariter officiorum ratio cessat, natura boni malique confunditur, virtus omnis in sola opinione ponitur, sua cuivis utilitas actionum norma constituitur, sapiens, qui quidquid suis rationibus conducat, agit, ad nullam adversus alios beneficentiam obligatus. Sublato Numine animarum deletur immortalitas & discrimen inter hominem atque belluam perit.

Quandoquidem autem pestilens hæc & parricidalis hæresis semel totum humanum genus, unica domo excepta, infatuavit, & cataclysmus prioris orbis *gigantes* non ita perdidit, ut in novo epigonos non reliquerint, da sapientissime mundi Conditor & Gubernator Deus, ne unquam iterum de veritate triumphet error; illucesce mentibus nostris, ne conturbemur unquam falsis istorum ratiociniis, sed pervicaces veri in doctrina tua persistamus usque ad ultimum: quo post hanc vitam vivamus tecum in sempiterna secula. D I X I.

INDEX AUCTORUM

qui in

LUCÆ HOLSTENII NOTIS ET CASTIGATIONIBUS

laudantur, emendantur, illustrantur vel notantur.

52. a.

emend.

F.

G.

Gem-

H.

I.

L.

Notat.

O.

P.

S.

Nota-

Stra-

T.

INDEX

RERUM ET VERBORUM,

—— Κύνιος

B.

C.

Cami-

E.

Epice-

H.

Her-

I.

L.

L.

M.

N.

P.

Pha-

Φρα-

Q

R.

Scione,

 Signia,

Stym-

T.

Tauro-

Thmuis

V.

X.

Z.

FINIS.

ADDENDA ET EMENDANDA.

Pap. 13. a. vers. 44. Commonet *Ægeas* vocat, hoc est, Αἰγαίας] Leg. Samonicus *Ægeas* vocat, hoc est Αἰγέας, in princ. de Phœbo,

Qui colis Ægeas, qui Pergama, quique Epidaurum.

P. 22. a. v. 25. Herodotus lib. I. cap. 144. auctor est *Dorienses* ex Hexapoli Pentapolin factos] L. *Dorienses* in Asia ex Hexapoli Pentapolin factos.

P. 32. a. v. 41. Salmasius, qui nunc Rhodium illum esse existimat] L. qui hunc Rhodium.

P. 41. b. v. 29. apud . . . .] L. apud Dicæarchum.

P. 54. a. v. 18. Περσίας ὄρος Φυλλήιον ναίων] L. Φυλλήιον ἀγχόθι ναίων.

P. 78. a. v. 10. ἐγγειοτρόφοι] L. ἠπειροτρόφοι.

P. 90. b v. 13. cum debebat Δάλμιον] L. deberet.

P. 95. v. v. 39. Φίον, πόλις πελμαχήτων] L. τῶν πελμαχήτων.

P. 116. a. v. 14. a fine. ἄγχι τῆς Σύων] L. Σύεων.

P. 124. a. v. 19. a fine. cum *Sellente* fluvio] L. *Selleente*.

P. 129. a. v. 12. a fine: deinde subjungit ab Homero *Ætolorum* appellari] L. ab Herodoto *Ætolorum* appellari.

P. 131. a. v. 35. Nummus Caracallæ &c] Deleantur.

P. 145. a. v. 2. Ego plane existimo scriptum in ista lege olim: ἐν τῇ Γιλαρίᾳ, scilicet θαλάσσῃ] L. Ego plane existimo cum Jacobo Gothofredo scriptum.

P. 149. a. v. 12. uti] L. ubi.

P. 152. a. v. 10. lib. IV.] L. lib. XL.

P. 159. a. v. 22. Eodem pertinet nummus Hadriani] L. Ad hunc locum recenseri etiam potest *Colonia Ælia Capitolina* sive Hierosolyma, ad quam pertinet nummus Hadriani.

P. 164. a. v. 24. Adeo editus dicitur mons Casius &c.] Casius ab aliis Ægypto ab aliis Arabiæ tribuitur propter harum regionum collimitium. Est & in Syria *Casius*, mons adeo editus ut quarta noctis vigilia Solis ortus in ipsius vertice animadvertatur; sed nulla ad eum urbs cognominis.

P. 165. v. 42. Καναστραία.] L. Κασταναία.

ibid. v. 43. & 44. Etymologus, Κάναστρον, dicens, ἀμφοτέρων τῆς Παλλήνης] L. Etymologus Κασταναίαν dicens πόλιν Μαγνησίας.

P. 168. a. v. 36. anno V. C. 708.] L. 608.

ibid. b. v. 33. Διονύσιος ς' τῆς ἐπιτομῆς] L. ἐν τῇ ἐπιτομῇ.

P. 180. b. v. 7. *a fine.* In Cod. L. Rom. *Cyresticensis*] L. in edit. Rom. *Cyrresticensis*.

P. 187. a. v. 47. cum] L. enim.

ibid. v. 49. enim] L. cum.

P. 191. b. v. 9 & 10. Αυσεὺς. Αυσεύς. Αυσιάτης] L. Αυσιεὺς. Αυσεύς. Αυσιάτης.

P. 195. b.

P. 195. b. v. 16. Mμzacum] L. Mazacum

P. 216. a. v. 17. alter] L. alteri

P. 224. a. v. 10. ΝΙΚΕΙΣ] L. ΝΙΚΕΕΙΣ

P. 225. a. v. 19. diximus *Nicomediam* prius *Astacum*] L. diximus *Nicomediam* juxta quosdam veteres prius *Astacum*.

P. 277. b. v. 9. ΝΟΤΚΡΙΝΩΝ] L. ΝΟΤ-ΚΡΙΝΩΝ

P. 232. a. v. 11. Supra v. Γαληψὲς &c] L. Supra v. Γαληψὲς, ἡ Σύμη corrupte legitur pro Οἰσύμη.

P. 233. b. v. 5. *a fine.* supra] L. infra.

P. 334. b. v. 6. Ἀμφιλύχων] L. Ἀμφιλόχων

P. 267. b. v. 3. a fine. *sed paucos quot in sex partes distribuerunt*] L. *sed paucos. His autem ejectis semet in sex partes distribuerunt.*

P. 278. b. v. 27. de agricult.] L. de Architect.

P. 281. a. v. 14. *a fine. habitabilem redditucum*] L. *condidisse*

P. 286. b. v. 21. *a fine.* etiam Notitia.] L. etiam Notitia: etsi vulgata alias defendatur nummorum auctoritate.

P. 288. a. v. 23. Σιλικίας] L. Σικελίας

ibid. b. v. 26. *lacum*] L. *lucum.*

P. 306. b. v. 18. ἐτείχεσι] L. ἐτείχεσαν.

P. 307. b. v. 15. *a fine.* Daniel] L. Nicolaus.

P. 310. a. v. 14. extat apud ...] L. exstat apud Pyrrhum Ligorium.

P. 320. a. v. 6. Secundus nummus &c] L. Secundus nummus de *Solymo Termessensium* heroë, qui ipse exstat in Gazophylacio Mediceo, egregie Strabonis locum illustrat lib. XIII. pag. 630. Σολύμους &c.

P. 323. a. v. 18. *a fine.* Quod Sylburgius vertit] L. Quod Henricus Stephanus vertit.

P. 326. a. v. 11. Τῆς Πρόπους ἢ τοῦ Ποσειδῶνος] L. Τῆς Πρόπους τοῦ Ποσειδῶνος.

P. 334. b. v. 19. Joannes Gerardus] L. Gerardus Joannes

P. 374. v. 13. μεγάδας] L. μεγάδας

P. 379. v. 26. in marg. *de communibus bonis*] L. *de bonis communibus.*

ibid. v. 27. opes cunctas] L. opesque cunctas.

P. 381. v. 5. urbe] L. urbs.

P. 401. v. 20. *a fine.* Strabo ex eodem Antiocho] L. Strabo ex Antiocho.

P. 404. v. 16. Janus venit in Italiam in Perrhæbia] L. ex Perrhæbia

P. 427. v. 10. *nihil ut huic commodi victoria attulerit*] Deleantur.

P. 434. v. 4. objacentia] L. objacentes.

ibid. v. 8. ἐπιτεθέντες] L. ἀποθέντες.

P. 436. v. 18. *modum*] L. *morem.*

P. 439. v. 15. dubito a satis firmo] L. an satis firmo.

ibid. v. 30. non Prætorem a. 766.] L. a. 666.

P. 441. v. 16. Ἀγυιεῖς] L. Ἀγυιῆς

P. 444. v. 25. Subjeci oculis Fragmentum hoc ex *Parva Iliade* partim] L. subjeci oculis Fragmentum hoc ex *Parva Iliade* nonnullis in locis in metro corruptum partim.

P. 446. v. 24. Certe] L. Utique.

P. 452. v. 10. ædificatam] L. ædificatum.

P. 456. v. 2. *a fine.* nullus amplius inter Syriæ reges hoc nomine fuit. Unde] L. nullus amplius inter Syriæ reges hoc nomine fuit. Nam Seleucum Demetrii Nicatoris filium, Antiochi Grypi fratrem diadema quidem sumpsisse, sed quod injussu matris Cleopatræ id fecisset ab ea sagitta confossum Appianus scribit. Et e quinque Antiochi Grypi filiis Seleucus primogenitus regium in Syria nomen aliquantisper prætulit, sed nunquam solus, verum quo tempore aut ejus patruus Antiochus Cyzicenus, aut hujus filius Antiochus Eusebes se pariter pro Syriæ regibus gererent: donec ab hoc etiam regno exutus civilique apud Mopsuestiam seditione vivus exustus est. Unde.

P. 458. v. 5. *a fine. veri nihil, & omnia ficta*] L. *veri nihil, omnia ficta.*

P. 461. v. 11. Sed non fecit hos] L. hoc

P. 467. v. 11. *Callistratum*, & *Satyrum* Dionysio] L. *Callistratum*, *Satyrum* aliosque Dionysio.

P. 475. v. 4. *a fine in Not. marg.* legit Ἴδης vertitque] L. legit Ἴδης (metri lex postularet Ἴδης) vertitque.

Hæc sunt graviora e plurimis peccata, quæ in transeundo cursim hoc volumine notare potui. Reliqua quæ aut me fugerunt aut quivis facile corrigeret eruditus lector per se emendabit.

